Giới thiệu

Lâm Dương mở mắt, thấy mình ở một nơi xa lạ, cây cối chưa từng thấy, núi non hùng vĩ chọc trời.

Anh nhớ lại trước khi mất ý thức, mình đang trên đường đi dự đám cưới bạn, mua một phiến đá màu tím bên đường.

Sau đó tàu hỏa gặp nạn, một tia tử quang lóe lên, rồi mọi thứ chìm vào hư vô.

Giờ đây, anh tỉnh dậy ở đây.

Ngay lập tức, một tiếng quát đầy uy lực vang lên, khiến linh khí xung quanh bạo động, không gian méo mó.

Một người đàn ông mặc y phục đen, đạp trên đài sen đen, tay cầm trường thương, lạnh lùng nhìn Lâm Dương, gọi anh là "Càn Khôn" và yêu cầu giao ra mảnh vỡ trong tay.

Lâm Dương bàng hoàng nhận ra mình đang cầm một mảnh ngọc tím lấp lánh, giống hệt phiến đá đã mua.

Anh chợt nảy ra một suy đoán táo bạo: mình đã xuyên không đến thế giới tiên hiệp.

Quyết tâm không giao mảnh ngọc, Lâm Dương thu nó vào.

Kẻ địch lập tức tấn công bằng trường thương sắc lạnh.

Một tiếng "Oong!" vang lên, một chiếc đỉnh đồng ba chân cổ kính, tản ra thanh quang rực rỡ, tự động xuất hiện trên đầu Lâm Dương để bảo vệ anh.

Trường thương đâm vào đỉnh đồng, tạo ra một tiếng va chạm long trời lở đất, phá hủy mọi thứ xung quanh.

Kẻ địch ngạc nhiên gọi tên chiếc đỉnh: "Càn Khôn Đỉnh!" Lâm Dương, hay đúng hơn là Càn Khôn, như bị sét đánh ngang tai khi nghe tên chiếc đỉnh và lời nói của kẻ địch. "Càn Khôn?

Càn Khôn Đỉnh?

Không lẽ đây là... thế giới Hồng Hoang trong truyền thuyết?!" Một lượng lớn thông tin bùng nổ trong đầu anh, khiến anh đau đớn ôm đầu.

Kẻ địch, Ma Tổ La Hầu, vẫn đứng lơ lửng trên không, quan sát Càn Khôn, ngạc nhiên vì sự thay đổi bất ngờ này.

Càn Khôn nhận ra mình đã xuyên không nhập vào thân xác của Đại La Kim Tiên Càn Khôn, một nhân vật mạnh mẽ trong Hồng Hoang.

Điều trớ trêu là anh vừa xuất hiện đã phải đối đầu với Ma Tổ La Hầu, một cường giả Đại La cảnh giới sơ kỳ.

May mắn thay, Càn Khôn Đỉnh, một bảo vật Tiên Thiên Chí Bảo thượng phẩm, đã tự động hộ chủ, giúp anh chống đỡ đòn tấn công của La Hầu.

Ngoài ra, anh còn có Càn Khôn Đồ (Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm) và Càn Khôn Xích (Tiên Thiên Linh Bảo thượng phẩm), đủ sức bù đắp chênh lệch cảnh giới với La Hầu.

Khi Càn Khôn vẫn đang hồi phục và tiếp nhận ký ức, một tia sét đánh xuống từ chín tầng trời, bao bọc anh trong thanh quang.

La Hầu, sau một hồi suy nghĩ, quyết định rút lui, hóa thành hồng quang biến mất.

Tia sét này hóa ra là ý chí của Đại Đạo, giúp Càn Khôn dung hợp hoàn toàn nguyên thần và thân thể, che giấu thiên cơ, chính thức công nhận anh là Càn Khôn của Hồng Hoang.

Chính vì thế mà La Hầu không cố chấp tranh đoạt mảnh ngọc.

Sau khi hoàn toàn trở thành Càn Khôn, anh quyết tâm thay đổi vận mệnh bi thảm của Càn Khôn nguyên bản – kẻ sẽ cùng Ngũ Hành lão tổ và Dương Mi lão tổ đối đầu với La Hầu, nhưng cuối cùng lại vẫn lạc, để Hồng Quân một mình hưởng lợi.

Càn Khôn quyết định không đi theo vết xe đổ đó, mà sẽ tạo ra một truyền kỳ của riêng mình.

Anh quay về Vô Lượng Sơn Mạch, đạo trường cũ của Càn Khôn, một nơi hùng vĩ và tràn ngập linh khí.

Sau vài thập kỷ tu luyện để hoàn toàn nắm vững sức mạnh Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong của thân thể mới, Càn Khôn phát hiện ra hai mảnh ngọc tím trong tay mình.

Anh suy đoán chúng là những mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp, một bảo vật chứa đựng Tam Thiên Đại Đạo Pháp Tắc.

Hồng Quân lão tổ đang nắm giữ mảnh lớn nhất, và Càn Khôn tin rằng nếu mình thu thập đủ các mảnh vỡ khác, anh có thể lĩnh ngộ Tam Thiên Đại Đạo, vượt qua mọi Đại Đạo khác.

Quyết tâm theo đuổi con đường "Một Đạo Diễn Hóa Tam Thiên Đạo", Càn Khôn bắt đầu kế hoạch khai tịch một thế giới của riêng mình trong Đan Điền.

Anh sử dụng Càn Khôn Xích để phân chia hỗn độn, diễn hóa Âm Dương, đặt nền móng cho thế giới mới.

Sau nhiều nỗ lực, thế giới trong Đan Điền của anh dần thành hình, với núi non, sông ngòi, linh hoa, linh thực vật, cùng với các biển cả rộng lớn và tinh tú trên bầu trời.

Anh đặt tên cho thế giới này là "Càn Khôn Thế Giới", hy vọng nó sẽ phát triển để không thua kém Hồng Hoang.

Trong Càn Khôn Thế Giới, anh tiếp tục tu luyện và lĩnh ngộ pháp

tắc.

Sức mạnh pháp tắc của anh dần hoàn thiện, và anh đã đột phá lên cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nắm giữ được sức mạnh của pháp tắc.

Với việc tự khai sáng một thế giới và không ngừng lĩnh ngộ Đại Đạo, Càn Khôn đã đặt viên gạch đầu tiên cho hành trình siêu thoát định mệnh của mình, hứa hẹn một tương lai đầy biến động nhưng cũng tràn ngập cơ duyên trong Hồng Hoang.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 1

Khi Lâm Dương tỉnh lại, y phát hiện mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Xung quanh toàn là thực vật chưa từng thấy, những ngọn núi xa xa cao vút, chọc thẳng trời mây.

Y lắc lắc đầu, vô thức vỗ vỗ trán.

Y nhớ mình đi dự đám cưới bạn học, trên đường đến ga tàu hỏa thì mua một mảnh đá màu tím ở ven đường.

Sau đó, tàu hỏa gặp chuyện giữa đường, chỉ thấy một đạo tử quang lóe lên trước mắt, rồi y không biết gì nữa, đến khi tỉnh lại thì đã xuất hiện ở đây.

"Chỗ quái nào thế này?!" Lâm Dương ngơ ngác nhìn, lẩm bẩm trong miệng.

"Càn Khôn, giao ra mảnh vỡ trong tay ngươi, Bản tọa có thể không truy cứu..." Đột nhiên, một tiếng quát chói tai truyền đến, mang theo đại thế vô biên, linh khí xung quanh bỗng nhiên bạo động, hư không hơi vặn vẹo, dường như sắp vỡ tan.

Lâm Dương bị tiếng nói đó làm cho đầu óc choáng váng, rất lâu sau mới hoàn hồn, nhìn người đang đứng lơ lửng giữa không trung.

Người đó mặc y phục màu đen, chân đạp một đài sen đen, tay cầm một cây Thí Thần Thương, lạnh lùng nhìn chằm chằm y.

"Vãi chưởng!" Lâm Dương vô thức thốt ra một câu chửi thề.

Lơ lửng giữa không trung?

Người ư?

Quay phim à?

Y nhìn quanh, nhưng ngoài người đàn ông kia ra thì không còn gì khác.

"Chẳng lẽ?!" Trong lòng Lâm Dương đột nhiên nảy sinh một phỏng đoán táo bạo, y đã xuyên không, xuất hiện trong một thế giới tu tiên.

"Càn Khôn, ngươi cố chấp không giao sao?" La Hầu lại cất tiếng, giọng nói lạnh lẽo đến mức khiến người ta đóng băng, nhiệt độ xung quanh đột ngột hạ xuống.

Nghe vậy, Lâm Dương mới phát hiện trong tay mình đang cầm một mảnh ngọc màu tím lớn bằng lòng bàn tay, trông khá giống với mảnh y đã mua ở ga tàu hỏa, nhưng lúc này nó rực rỡ và bóng loáng hơn nhiều.

"Xem ra thứ mang mình đến đây chính là mảnh đá màu tím kia, nó hẳn có liên hệ rất lớn với mảnh này.

Đã vậy thì mình đương nhiên không thể giao ra..." Sau khi đã quyết định trong lòng, Lâm Dương kiên quyết thu mảnh ngọc trong tay lại.

"Hay, hay lắm!" Người đàn ông đứng giữa không trung không giận mà bật cười, hắc quang lóe lên trên người y, một cỗ uy thế khủng bố lập tức cuốn ra, một luồng sóng khí đáng sợ mà Lâm Dương có thể nhìn thấy bằng mắt thường cuồn cuộn tràn tới, vô số thực vật bị bẻ gãy ngang lưng.

"Vút!" Chỉ thấy thân hình La Hầu chợt động, khoảnh khắc sau đã xuất hiện trên đầu Lâm Dương, Thí Thần Thương trong tay hung hăng đâm xuống.

Mũi thương lóe lên hàn quang đáng sợ, nơi nó đi qua hư không đều

vỡ vụn, uy thế khủng bố mang theo lực lượng vô biên, nghiền nát mọi thứ như chẻ tre, ập xuống Lâm Dương.

"Vãi chưởng!" Sắc mặt Lâm Dương biến đổi, nói không hợp là đánh nhau ngay à, còn đạo lý nữa không?

Nhưng uy thế đáng sợ đó đè ép, suýt chút nữa khiến y ngã xuống đất, y vô thức giơ hai tay lên che đầu.

"Ong!" Khoảnh khắc sau, chỉ thấy một đạo thanh quang lóe lên, rồi một chiếc đỉnh đồng ba chân cổ kính, mang vẻ tang thương hiện ra, đứng lơ lửng trên đầu y.

Trên đỉnh đồng khắc đầy phù văn huyền ảo, nhìn có vẻ lộn xộn nhưng lại thâm sâu hợp với tinh túy của đạo pháp tự nhiên.

Lúc này, từng trận thanh quang đạo vận lưu chuyển trên đó, tản ra khí tức khủng bố, không hề thua kém trường thương.

"Đinh!" Trường thương trực tiếp đâm vào đỉnh đồng, phát ra một tiếng kim qua giao minh.

Ngay sau đó, một cỗ xung kích cực kỳ khủng bố lập tức cuốn ra, hư không vô tận vỡ nát, linh thực linh vật, núi sông mạch nước đều tan biến hết.

"Ong!" Thanh quang trên đỉnh đồng lại chấn động một lần nữa, trực tiếp đẩy lùi trường thương.

"Càn Khôn Đỉnh!" Sắc mặt La Hầu chợt ngưng trọng, lạnh lùng nói.

La Hầu biết rõ Càn Khôn Đỉnh, nên đối với uy lực như vậy của nó, y không hề tỏ vẻ kinh ngạc.

"Càn Khôn Đỉnh?!" Lâm Dương ngơ ngác nhìn chiếc đỉnh đồng khổng lồ trên đầu, rồi kết hợp với lời của La Hầu, y bỗng nhiên như

bị sét đánh.

"Càn Khôn?

Càn Khôn Đỉnh?

Chẳng lẽ đây không phải... thế giới Hồng Hoang trong truyện sao?!" "Oanh!" Trong thức hải vang lên một tiếng nổ lớn, một lượng lớn thông tin lập tức tràn vào não y, y ôm đầu, sắc mặt lộ vẻ thống khổ.

La Hầu lơ lửng trên không, lạnh lùng nhìn Càn Khôn đang đau khổ, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ.

Sự biến hóa trước sau của Càn Khôn khiến La Hầu có chút khó lường.

Theo lý mà nói, đối mặt với công kích của mình, y hẳn phải chống đỡ, nhưng y lại không làm gì cả, cuối cùng Càn Khôn Đỉnh tự động hộ chủ.

Với tu vi Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong của Càn Khôn, La Hầu không tin rằng y không thể đỡ nổi một đòn bình thường.

Rất lâu sau, Lâm Dương, không, Càn Khôn, mới hoàn hồn, đôi mắt sâu thẳm lúc này càng thêm sáng rực vài phần.

"Để tôi xuyên không thành Càn Khôn thì cũng ít nhất cho tôi một hoàn cảnh tốt hơn chút chứ, vừa xuất hiện đã đối đầu với Ma Tổ La Hầu, chuyện quái gì thế này?" Càn Khôn lẩm bẩm chửi rủa trong miệng, giọng nói chỉ mình y nghe thấy.

Dứt lời, y ngẩng đầu nhìn La Hầu vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm, nhưng không có động tác gì khác, thần sắc lộ vẻ ngưng trọng.

"Đối đầu với Ma Tổ thì phải làm sao, online chờ gấp!" Sau khi tiếp thu toàn bộ tin tức của Càn Khôn, y đã biết được sự phân chia

cấp bậc thực lực ở Hồng Hoang.

Lần lượt là Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên và Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh).

Mỗi cảnh giới lại chia thành sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và đỉnh phong, tổng cộng bốn tiểu cảnh giới.

La Hầu lúc này đang ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ, mạnh hơn không ít so với Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Nếu không phải pháp bảo của y không kém La Hầu, thì e rằng lúc này y đã bại trận rồi.

La Hầu nhìn Càn Khôn thật sâu, Thí Thần Thương trong tay y chuẩn bị ra đòn lần nữa.

Thấy tình hình này, sắc mặt Càn Khôn hơi ngưng trọng, trên đỉnh đầu Càn Khôn Đỉnh phóng ra từng trận Càn Khôn thanh quang, bảo vệ toàn thân.

"Oanh!" Đột nhiên, trên Cửu Thiên truyền đến một tiếng nổ vang, sau đó một đạo lôi đình quang mang đột ngột đánh xuống, trực tiếp giáng vào người Càn Khôn.

La Hầu nhìn đạo lôi đình đó, trên mặt lộ vẻ suy tư, không biết đang nghĩ gì, cũng không ra tay nữa.

Rất lâu sau, y thu hồi ánh mắt, thân hình chợt lóe, hóa thành một đạo hồng quang, biến mất nơi chân trời. *** Hồng Hoang, trong một dãy núi hoang vu.

Càn Khôn lúc này bị một tầng lôi đình quang mang bao phủ, y nhắm chặt hai mắt, bắt đầu hấp thu tin tức trong lôi đình quang mang, sau đó hóa giải.

"Ong!" Rất lâu sau, chỉ thấy Càn Khôn thanh quang trên Càn Khôn

Đỉnh chấn động một cái, trực tiếp đánh tan tầng lôi đình quang mang đó.

"Ong!" Càn Khôn bỗng nhiên mở bừng mắt, trong đôi mắt sáng như tinh thần, quỹ tích Đại đạo giao dệt ngang dọc, diễn hóa ra vô tận huyền diệu.

Chương 2

Từ khoảnh khắc này, y mới thật sự là Càn Khôn.

Cần biết rằng, linh hồn y đến từ hậu thế, đối với Hồng Hoang lúc này mà nói, y là một dị số.

Đại đạo đã biết chuyện này, nhưng Đại đạo chí công, Càn Khôn tuy là dị số, nhưng dưới Đại đạo, ngoài Thiên đạo ra, còn có cái "độn đi nhất" kia.

Cái "độn đi nhất" đại diện cho một tia cơ duyên của chúng sinh.

Chúng sinh linh Hồng Hoang đều có khả năng trở thành cái "độn đi nhất" đó, để siêu thoát Thiên đạo.

Vì vậy, Đại đạo lúc này ra tay, che giấu mọi thiên cơ của Càn Khôn, và đã thừa nhận y.

Tầng lôi đình quang mang kia chính là để y triệt để dung hợp Nguyên thần và thân thể, triệt để trở thành Càn Khôn.

Cũng chính vì Đại đạo đã ra tay, La Hầu mới sau khi suy đi nghĩ lại nhiều lần, từ bỏ mảnh ngọc trong tay Càn Khôn.

Chỉ là mảnh vỡ, tuy có chút tác dụng, nhưng đối với y mà nói, tác dụng không lớn lắm, không cần thiết phải vì mảnh vỡ này mà đối đầu với Đại đạo, để rồi ảnh hưởng đến bố cục sau này.

Nhưng điểm này, Càn Khôn lúc này lại không nghĩ nhiều như vậy.

Sau khi mở mắt thấy La Hầu biến mất, trong lòng y cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù lúc này y đang ở Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong cảnh giới, nhưng với Đại La Kim Tiên cảnh giới của La Hầu thì chênh lệch cực

lớn.

Dù sao, tu vi đạt đến Đại La cảnh giới, liền có thể chạm vào Pháp tắc, cũng có thể vận dụng Pháp tắc chi lực để đối địch.

Tuy đều là thân thể chuyển thế của Hỗn Độn Ma Thần, và đã lĩnh ngộ Pháp tắc ở cảnh giới đó, nhưng kiếp này dù sao cũng là chuyển thế trọng tu, đều phải bắt đầu lại từ đầu.

Vì vậy, Càn Khôn chưa chạm vào Pháp tắc lúc này không phải là đối thủ của La Hầu.

Đương nhiên, La Hầu muốn làm y bị thương cũng không dễ, dù sao y cũng có ba kiện pháp bảo là Thượng phẩm Tiên Thiên Chí bảo Càn Khôn Đỉnh, Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo Càn Khôn Đồ và Thượng phẩm Tiên Thiên Linh bảo Càn Khôn Xích.

Có những pháp bảo như vậy trong tay, đủ để bù đắp một số chênh lệch giữa hai bên.

Càn Khôn xem xét gia tài của mình, cũng không tệ.

Dù sao, trong Hồng Hoang vừa mới trải qua Hung Thú Lượng Kiếp, số lượng Thần Ma Tiên Thiên có pháp bảo như vậy thực sự chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Kể từ khi ta đã là Càn Khôn, vậy tự nhiên sẽ không để vận mệnh vẫn lạc kia tái diễn trên người ta.

La Hầu, Hồng Quân..." Càn Khôn khẽ híp mắt, nhìn về phía chân trời, không biết đang nghĩ gì.

Rất lâu sau, Càn Khôn thu hồi ánh mắt, nhìn thoáng qua xung quanh, rồi cũng hóa thành một đạo lưu quang, biến mất nơi chân trời.

Mặc dù vừa mới dung hợp mọi thứ, nhưng y cũng không thể phát huy hết thực lực Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Y cần một khoảng thời gian tu luyện để làm quen, sau đó mới có thể trở lại đỉnh phong.

Khoảng thời gian này, y cần tìm một động phủ tiên gia, để chuyên tâm tu luyện.

Càn Khôn dựa vào thực lực có thể phát huy lúc này, sau khi bay vài thập niên, mới trở về dãy núi mà y từng cư trú.

Dãy núi này rộng hàng vạn dặm, là nơi Càn Khôn nguyên bản cư trú.

Bởi vì dãy núi này không tên, Càn Khôn liền đặt tên cho nó là Vô Lượng Sơn Mạch.

Ở trung tâm dãy Vô Lượng Sơn Mạch, có một ngọn núi khổng lồ, ngọn núi đó như trụ cột trấn giữ biển cả, uy nghiêm xa thẳm, toát ra một cỗ khí thế phi phàm.

Trên núi có nhiều vách đá cheo leo, vách núi dựng đứng, kỳ phong dị thạch.

Trong rừng có hươu nai trường thọ, chim tiên hồ, trên cây có linh cầm huyền hạc, tiên thảo kỳ hoa không ngừng nở, thanh tùng bách xanh tốt vĩnh xuân.

Một dòng suối nhỏ đầy dây leo rậm rạp, bốn phía đồng bằng cỏ cây xanh tươi.

Ngọn núi này, chính là đạo trường của Càn Khôn, Vô Lượng Sơn.

Càn Khôn đáp xuống đỉnh Vô Lượng Sơn, từ đỉnh núi nhìn ra, lúc này Kim Ô nghiêng về phía Tây, cùng với mây mù lượn lờ, cô vụ bay lượn cùng nhau, đúng là một cảnh tiên hiếm có.

Cảnh sắc trước mắt, quả thực mang cảm giác ráng chiều và cô vụ cùng bay, thu thủy cùng trời dài một màu.

Kiếp trước Càn Khôn làm sao đã thấy cảnh sắc như vậy, nhất thời liên tục than thở.

Rất lâu sau, Càn Khôn mới thu hồi ánh mắt, quay người đi về phía một cung điện hùng vĩ trên đỉnh núi.

Cung điện này là Càn Khôn dùng Càn Khôn Đỉnh luyện chế.

Càn Khôn Đỉnh có năng lực nghịch thiên là phản bản quy nguyên, đề cao đẳng cấp bảo vật, chuyển hậu thiên thành tiên thiên.

Vì vậy, Vô Lượng Cung được luyện chế bằng Càn Khôn Đỉnh, lúc này phẩm cấp là Hạ phẩm Tiên Thiên Linh bảo.

Nhưng Càn Khôn Đỉnh tuy có thể luyện chế pháp bảo đẳng cấp Tiên Thiên, nhưng cũng tiêu hao Công đức.

Vì vậy, Càn Khôn ngoài việc luyện chế 'Vô Lượng Cung' ra, không luyện chế pháp bảo nào khác.

Càn Khôn đứng ngoài cổng cung, ngẩng đầu nhìn bài diện cung điện đạo vận lưu chuyển, trong mắt hiện lên vẻ huyền diệu.

Rất lâu sau, y mới thu hồi ánh mắt, bước vào trong cung điện.

Cung điện có kết cấu đơn giản, bên cạnh đại điện rộng lớn có một thiên điện, phía sau đại điện có một hậu điện, ngoài ra thì không còn gì khác.

Bài trí trong đại điện cũng đơn giản, ngoài một bồ đoàn ra thì không có bài trí nào khác.

Càn Khôn trực tiếp đi đến bên bồ đoàn, rồi ngồi xuống.

"Ong!" Thân thể Càn Khôn chấn động, từng trận Càn Khôn thanh quang bùng phát ra, bao phủ quanh thân, vô tận huyền diệu chi ý từ trên người y tản ra.

Trên đỉnh đầu, khánh vân màu xám tràn ngập khí nhân uân chậm

rãi hiện ra, trong đó Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, vô tận Càn Khôn diệu ý không ngừng tản mát ra từ đó. *** Vô Lượng Sơn Mạch, trong Vô Lượng Cung.

Chương 3

Càn Khôn lúc này đang chìm đắm trong tu luyện.

Sau khi tiếp nhận tất cả của Càn Khôn, y tự nhiên cũng tiếp nhận công pháp tu luyện là Càn Khôn Vô Lượng Kinh.

Lúc này, y cần hoàn toàn nắm giữ tu vi nguyên bản của Càn Khôn, thực lực Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

"Càn Khôn nhất khí, thế phân âm dương, âm dương hữu loạn, hỗn độn quy nhất, nhất giả, vô cực dã..." "Nhất hóa vi nhị, nhị giả, âm dương dã; nhị phân lý tam, tam giả, thiên địa linh dã, tam sinh vạn vật, vạn vật giả, thiên địa chúng sinh dã..." "Càn Khôn hỗn đồng, vi vô cực, vô cực vô lậu, viên mãn vô khuyết, duy đạo duy nhất, cố Đại đạo chi căn bản dã..." Trong thức hải, Đại đạo chi âm của Càn Khôn Vô Lượng Kinh không ngừng vang vọng, từng trận Đại đạo chi âm khiến Càn Khôn trong lòng tĩnh lặng, bắt đầu an tĩnh tham ngộ.

Với trình độ nắm giữ của Càn Khôn lúc này, việc tham ngộ cũng không quá khó khăn, dù sao trước đó đã có cơ sở.

Trong vài thập niên trở về Vô Lượng Sơn Mạch, y đã bắt đầu tham ngộ được vài phần, vì vậy lúc này tham ngộ cũng không có nhiều bình cảnh.

"Ong!" Đột nhiên, từng trận Càn Khôn thanh quang chói lọi lập tức bùng phát ra từ thần sắc Càn Khôn, tràn ngập cả đại điện.

Từng trận khí tức huyền diệu khó hiểu lan tỏa, nghe thấy khiến tâm thần chấn động.

Dần dần, Đại đạo chi âm trong thức hải Càn Khôn lúc này thoát ly ra, không ngừng vang vọng trên đại điện, vang vọng bên tai Càn Khôn.

“Oanh!” Trong khánh vân khí nhân uân lưu chuyển, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang, sau đó thấy khí nhân uân màu xám bắt đầu lưu chuyển, hình thành một trạng thái xoáy nước, bắt đầu hấp thu linh khí xung quanh.

Lúc này, vì Hung Thú Lượng Kiếp vừa qua chưa được vài vạn năm, những sinh linh đã vẫn lạc đều phản bản quy nguyên về thế giới Hồng Hoang, nên linh khí lúc này lại càng nồng đậm.

Vì vậy, dù với trình độ hấp thu của Càn Khôn lúc này, linh khí trên Vô Lượng Sơn vẫn nồng đậm.

Nhưng đối với điều này, Càn Khôn lúc này đều không để ý, y vẫn chìm đắm trong Đại đạo chi âm cổ xưa, trong trạng thái tham ngộ.

Việc kiểm soát tu vi của y cũng từ tu vi Kim Tiên ban đầu, từ từ khôi phục.

Trong vài thập niên ngắn ngủi, y đã khôi phục đến Kim Tiên đỉnh phong cảnh giới, cách Thái Ất Kim Tiên cảnh giới cũng chỉ một bước.

Dù sao đây cũng là cảnh giới y đã đặt chân đến, lúc này việc nắm giữ lại chỉ là vấn đề thời gian.

Thời gian như dòng nước chảy, trôi đi không dấu vết.

Trong chớp mắt, đã qua vài ngàn năm.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa Chu Thiên tinh thần đại hải.

“Cuối cùng, ta đã hoàn toàn nắm giữ cảnh giới Thái Ất đỉnh phong...” Đột nhiên, Càn Khôn khẽ cười một tiếng nói.

Nguyên bản Càn Khôn đã là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong cảnh giới, mặc dù y đã thật sự trở thành Càn Khôn, nhưng việc muốn hoàn toàn nắm giữ tu vi đó cũng không nhanh như vậy.

Đã mất vài ngàn năm, cuối cùng y mới hoàn toàn nắm giữ thực lực cảnh giới này.

Thực ra, nói cách khác, y đã mất vài ngàn năm để tu luyện từ Kim Tiên sơ kỳ đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong cảnh giới.

Nhưng vì có nền tảng trước đó, nên khi tu luyện không gặp chút bình cảnh nào, theo thời gian trôi đi, tu vi cũng từ từ tăng lên.

Nhưng giờ đã đạt đến cảnh giới này, phần sau liền cần tu luyện và tham ngộ.

Nhưng Càn Khôn lúc này, đạo tâm kiên định, tự nhiên sẽ không lay chuyển.

Rất lâu sau, Càn Khôn lật tay một cái, hai mảnh ngọc màu tím xuất hiện trong tay.

Một mảnh mang y đến Hồng Hoang, một mảnh được phát hiện ở Hồng Hoang, sau đó La Hầu muốn cướp, cuối cùng lại từ bỏ.

"Xem ra đó là mảnh liên hệ Bần đạo với Hồng Hoang.

Nếu năm xưa La Hầu là người lấy mảnh ngọc kia, vậy Bần đạo giờ đây chẳng phải đã trở thành La Hầu sao?" Trong lòng Càn Khôn đột nhiên hiện lên một ý nghĩ táo bạo, y lẩm bẩm nói.

Kỳ thực điều này cũng không phải không thể.

Sau khi dung hợp cả hai, y biết rằng, khoảnh khắc Càn Khôn tiếp xúc với mảnh ngọc, và khoảnh khắc Lâm Dương gặp chuyện, tử quang bùng lên, là trùng khớp.

Rồi y trở thành Càn Khôn, chính là minh chứng tốt nhất.

Vì vậy, nếu năm xưa La Hầu là người tiếp xúc với mảnh ngọc, thì kết quả có lẽ đã khác.

"Mảnh ngọc màu tím ẩn chứa Pháp tắc, nếu Bần đạo không nhầm,

vậy nó chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp...” Thần thức Càn Khôn thâm nhập vào mảnh ngọc, từng tia Pháp tắc ẩn chứa bên trong khiến mắt y sáng lên, y lẩm bẩm nói.

“Hồng Quân lão đạo trong tay có nửa khối lớn nhất, tham ngộ Tam Thiên Pháp tắc trong đó, khai đàn giảng đạo.

Bần đạo trong tay cũng có hai mảnh vỡ, vậy cũng có thể thu thập các mảnh vỡ khác, đạt được tạo hóa to lớn...” Càn Khôn lộ vẻ suy tư, rất lâu sau, trong lòng y hiện lên một ý nghĩ.

Từ những mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Càn Khôn cảm thấy mình có thể làm một điều gì đó, cũng thay đổi mục tiêu tu đạo, triệt để viết lại vận mệnh của Càn Khôn nguyên bản.

Trong Hồng Hoang, lúc này cũng có vài vị Hỗn Độn Ma Thần trọng sinh thành Tiên Thiên Thần Ma.

Quỹ tích nguyên bản là Càn Khôn cùng Ngũ Hành lão tổ, Dương Mi lão tổ và Hồng Quân bốn người đối mặt với Ma Tổ La Hầu.

Nhưng sau đó Càn Khôn, Ngũ Hành đều vẫn lạc, Dương Mi lão tổ không biết tung tích, Ma Tổ La Hầu tự bạo, Hồng Quân đắc lợi.

Càn Khôn của hiện tại không còn là Càn Khôn nguyên bản, tự nhiên sẽ không để vận mệnh như vậy tái diễn trên người mình.

Muốn đắc lợi, không thể để Hồng Quân lão đạo một mình đắc lợi, mình cũng phải mưu tính một phen.

Cũng để Hồng Hoang, lưu lại truyền thuyết về Càn Khôn. *** Vô Lượng Sơn Mạch, trong Vô Lượng Cung.

Càn Khôn nhìn hai mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ trong tay, trong mắt quỹ tích Đại đạo giao dệt, diễn hóa ra vô tận huyền diệu chi ý.

“Ong!” Ánh sáng trong mắt Càn Khôn lóe lên, khóe miệng y nở

một nụ cười.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp nội hàm Tam Thiên Đại đạo Pháp tắc, Bần đạo có lẽ có thể tham ngộ Tam Thiên Đại đạo, một đạo diễn hóa Tam Thiên đạo..." Đột nhiên, trong não hải Càn Khôn lóe lên một tia sáng.

Một đạo diễn hóa Tam Thiên đạo, Tam Thiên Đại đạo cuối cùng quy về một đạo.

Cứ như vậy, Càn Khôn chi đạo liền có thể chân chính siêu việt tất cả Đại đạo, vào ngày công thành, triệt để siêu thoát.

Chương 4

"Tuy rằng một đạo diễn hóa Tam Thiên đạo, độ khó không kém gì đồng tu Tam Thiên Đại đạo, con đường phía trước vô tri, thậm chí có thể trực tiếp hóa đạo.

Nhưng người tu đạo, tự phải đạo tâm kiên cố, tiến lên không sợ hãi.

Đã muốn xoay chuyển vận mệnh, vậy phải xoay chuyển triệt để..." Trong đôi mắt sâu thẳm của Càn Khôn, lúc này ánh sáng chói lọi, y kiên định nói.

Khoảnh khắc này, đạo tâm của y, sau khi kiên định con đường phía trước, đã được đề thăng và củng cố không ít.

Quỹ tích Pháp tắc giao dệt trong mắt cũng rõ ràng không ít, đó là dấu hiệu sắp tấn thăng Đại La.

Nhưng Càn Khôn lúc này đang chìm đắm trong suy tư, không hề phát hiện ra điểm này.

Càn Khôn nhìn hai mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ trong tay, trên mặt lộ vẻ suy tư, không biết đang nghĩ gì.

Rất lâu sau, y mới nghe thấy: "Bàn Cổ khai thiên, chém rơi Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, Pháp tắc của Ma Thần dung nhập vào Hồng Hoang, khiến thế giới Hồng Hoang đạt đến một cảnh giới cực cao, vượt xa vô số Đại Thiên thế giới..." "Nếu Bần đạo tự mình khai tịch một phương thế giới, một đạo diễn hóa Tam Thiên đạo, sau đó dung nhập vào thế giới đó, khiến thế giới tấn thăng, cứ như vậy, nhất định có thể siêu thoát..." Càn Khôn suy nghĩ kỹ, Bàn Cổ khai tịch thế giới Hồng Hoang, chém rơi Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, có lẽ cũng là vì siêu thoát.

Trở thành chủ nhân của một phương thế giới hoàn mỹ, việc thực hiện siêu thoát cũng không khó khăn.

Chỉ là Bàn Cổ cuối cùng đã thất bại, duyên do trong đó Càn Khôn tuy không rõ, nhưng y cảm thấy, con đường này cũng không phải không thể đi tiếp.

Dù sao, nếu thành công một đạo diễn hóa Tam Thiên đạo, thì sau khi dung nhập vào thế giới đã khai tịch, đẳng cấp thế giới đó, Càn Khôn tự tin sẽ không kém hơn Hồng Hoang.

Vậy mục đích siêu thoát sẽ không còn xa nữa.

Trong lòng, Càn Khôn kiên quyết nói: "Đã như vậy, Bần đạo liền đi thử một chuyến..." Dứt lời, hai tay y tế ra hai mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ, sau đó pháp lực trên người dâng trào, không ngừng rót vào hai mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ đó.

"Ong!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy hai mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ trên đó phát ra tử sắc quang mang chói lọi, rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ đại điện rộng lớn vô cùng thành một biển tím.

"Ong!" Từng trận khí tức huyền diệu khó hiểu từ hai mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đó lan tỏa, nghe thấy khiến tâm thần chấn động.

"Càn Khôn nhất khí hóa Càn Khôn, dung hợp!" Sắc mặt Càn Khôn ngưng trọng, trong tay đánh ra vô thượng chi pháp, không ngừng dung nhập vào hai mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Oanh!" Hai mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ đột nhiên phát ra hai đạo tử sắc quang thúc, sau đó thấy vô số tia tơ màu tím kéo dài ra, quấn quanh lẫn nhau.

"Ong!" Nhưng khi các tia tơ màu tím từ hai mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp kéo dài ra tiếp xúc với nhau, một cỗ khí tức huyền ảo lại bùng phát, sau đó hai mảnh vỡ chấn động, bắt đầu từ từ dung hợp.

Đôi mắt Càn Khôn sáng như tinh thần, thủ ấn trong tay y nhanh chóng đánh ra, khánh vân trên đỉnh đầu hiện ra, tản mát ra từng trận huyền diệu chi ý.

Khi hai mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ bắt đầu dung hợp, các Pháp tắc ẩn chứa trong đó không hề giữ lại, hiện rõ trước mắt Càn Khôn.

"Oanh!" Thức hải Càn Khôn chấn động, quỹ tích Pháp tắc trong đôi mắt y lập tức trở nên rõ ràng, sau đó y bắt đầu giải thích và nghiệm chứng từng tia Pháp tắc chi lực trong đó, để hấp thu.

Khoảnh khắc này, thời gian dường như ngừng trôi, mọi thứ đều ở trạng thái tĩnh lặng. *** Thời gian lặng lẽ trôi, trong chớp mắt, đã qua ngàn năm.

Vào một khoảnh khắc nào đó, quỹ tích Pháp tắc trong đôi mắt Càn Khôn dần ẩn đi, trở lại màu thanh minh, sáng như tinh thần.

Lúc này, hai mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp đã dung hợp thành một.

Mặc dù thể tích nhìn vẫn lớn bằng lòng bàn tay, nhưng các Pháp tắc ẩn chứa trong đó lại hoàn thiện hơn vài phần, rõ ràng hơn vài phần.

Càn Khôn ra hiệu, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp bay trở về tay y.

Thần thức thâm nhập vào trong đó, sau khi đại khái hiểu rõ một phen, y liền đặt nó vào khánh vân.

"Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đã dung hợp hoàn thành, tiếp theo, sẽ là khai tịch thế giới của chính mình..." Sắc mặt Càn Khôn nghiêm nghị, trầm giọng nói, trong đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa Chu Thiên tinh thần đại hải.

Dứt lời, y liền chậm rãi nhắm mắt, đem toàn bộ tâm thần chìm vào đan điền.

Nếu nói nơi nào thích hợp nhất để tự thân khai tịch một phương thế giới, vậy không nghi ngờ gì chính là đan điền.

Bởi vì tình huống Hỗn Độn trong đan điền lúc này đại đồng tiểu dị với thế giới Hỗn Độn.

Sự khác biệt giữa hai bên, ngoài việc một cái phóng đại vô số lần, một cái thu nhỏ vô số lần ra, thì chính là Hỗn Độn chi khí của thế giới Hỗn Độn vô cùng bạo ngược, vượt xa Hỗn Độn chi khí trong đan điền.

Ngoài ra, thì không còn gì khác.

Tâm thần Càn Khôn hóa thành hình, đứng giữa Hỗn Độn trong đan điền.

Chắp tay đứng ở đó, Càn Khôn phát hiện, một vùng Hỗn Độn không biết rộng bao nhiêu, vô biên vô tận, lớn không thể đo lường.

Lại cũng dường như nhỏ bé, như một hạt vi trần.

"...chính là Hỗn Độn chi ý..." Trong mắt Càn Khôn thần quang dũng động, y khẽ cười nói.

Sau đó y bước một bước, biến mất giữa Hỗn Độn mênh mang. *** Đan điền, trong Hỗn Độn.

Càn Khôn bước một bước, khi xuất hiện trở lại, y đã ở trung tâm Hỗn Độn.

Nhìn Hỗn Độn chi khí trong vùng Hỗn Độn đó, theo đó, khí lưu màu xám không ngừng lưu động, dường như lộn xộn vô chương, lại dường như đi ra một quỹ tích huyền ảo.

Lúc này, toàn bộ khí lưu trong Hỗn Độn đều đang lưu động cuồn cuộn, thỉnh thoảng cả vùng Hỗn Độn lại chấn động.

Càn Khôn cẩn thận cảm nhận sự biến hóa của toàn bộ Hỗn Độn,

tìm kiếm mạch lạc trong đó.

Rất lâu sau, trong mắt Càn Khôn lóe lên một đạo thần quang, nhìn vùng Hỗn Độn trước mắt, y khẽ nói.

"Càn vi Thiên, Khôn vi Địa, Càn Khôn nhất khí, phân khai Thiên Địa, Thiên Địa, thế giới dã..." Lời vừa dứt, khí lưu Hỗn Độn xung quanh nhanh chóng lưu động.

Lời nói của Càn Khôn, giống như Đại đạo chi âm, ẩn chứa vô thượng diệu ý, khiến Hỗn Độn bắt đầu có sự thay đổi.

"Vút!" Càn Khôn lật tay, Càn Khôn Xích được triệu đến đây.

Càn Khôn Xích ẩn chứa Càn Khôn nhất khí, được hình thành từ sự hợp nhất âm dương càn khôn của thế giới, đại diện cho âm dương của thế giới.

Âm dương hóa Ngũ Hành, Ngũ Hành diễn vạn vật, đó là cơ sở của thế giới.

Chương 5

Vì vậy, triệu hồi Càn Khôn Xích để khai thiên tích địa tự nhiên là tốt nhất.

"Càn Khôn nhất khí, thế phân âm dương, thượng Càn vi Thiên, hạ Khôn vi Địa, Càn Khôn xuất, thế giới phân!" Sắc mặt Càn Khôn ngưng trọng, Càn Khôn Xích trong tay y đã được vung ra.

Một xích vung ra, Càn Khôn nhất khí lập tức bắn ra, chia cắt Hỗn Độn, diễn hóa âm dương.

Đương nhiên, muốn một xích liền khai thiên tích địa tự nhiên là không thể, dù sao khai tịch một phương thế giới cũng không dễ dàng như vậy.

Nếu không phải khai tịch thế giới trong chính mình, muốn khai tịch ở Hồng Hoang và ngoài Hồng Hoang, ít nhất cũng phải là Hỗn Nguyên mới có thể làm được.

Càn Khôn tự nhiên biết một xích không thể khai thiên tích địa, nhưng lúc này nó dần dần bắt đầu diễn hóa âm dương, vậy là hữu dụng, chỉ cần không ngừng vung ra là được.

"Đi!" Càn Khôn trực tiếp đánh Càn Khôn Xích ra, không ngừng vung ra Càn Khôn nhất khí chi lực trong Hỗn Độn.

Lúc này, quỹ tích Càn Khôn nhất khí vung ra càng ngày càng huyền ảo, uy lực cũng không ngừng gia cường.

Càn Khôn nhìn quỹ tích huyền ảo, trong mắt thần quang không ngừng dũng hiện, lại một lần nữa giải thích và tham ngộ.

"Oanh!" Không biết đã qua bao lâu, trong Hỗn Độn truyền đến một tiếng nổ lớn, kinh động Càn Khôn đang trong trạng thái tham ngộ.

Nhìn qua, chỉ thấy trong Hỗn Độn xuất hiện một vết nứt khổng lồ, sau đó bắt đầu lan rộng ra.

Khoảnh khắc sau, toàn bộ Hỗn Độn bắt đầu phân thành hai nửa.

Hỗn Độn đã vỡ!

Thấy vậy, sắc mặt Càn Khôn vui vẻ, trong tay thao túng Càn Khôn Xích, lại một lần nữa tung ra đòn cuối cùng.

"Bành!" Dưới một kích mãnh liệt của Càn Khôn Xích, toàn bộ vùng Hỗn Độn bắt đầu cuồn cuộn kịch liệt, khí lưu Hỗn Độn màu xám không ngừng lưu động giao thoa, bắt đầu diễn hóa ra các loại sự vật.

Lúc này, khí lưu Hỗn Độn màu xám nhanh chóng tiêu biến, các loại sự vật không ngừng đản sinh.

Một phần hóa thành bùn đất nặng nề tạo thành đại địa, một phần hóa thành các loại khí lưu tạo thành thiên không.

Hỗn Độn phân thành hai nửa bắt đầu dần dần phân ly, một phương thăng lên, một phương trầm xuống.

Khí thăng lên là thanh khí, diễn hóa thành Thiên, Thiên giả, Càn vậy.

Khí trầm xuống là trọc khí, diễn hóa thành Địa, Địa giả, Khôn vậy.

"Một xích ra, Thiên Địa phân!" Càn Khôn nhìn thế giới bắt đầu thành hình, khẽ cười nói.

"Oanh!" Lời vừa dứt, vô số linh khí từ bên ngoài không ngừng đổ dồn vào đan điền của Càn Khôn, vào thế giới vừa mới khai tịch.

Lượng linh khí khổng lồ đó, ngay cả Càn Khôn lúc này sắp bước vào cảnh giới Đại La cũng cảm thấy có chút kinh hãi.

Lúc này, thế giới vừa mới thành hình lại bắt đầu diễn hóa.

Trên đại địa, núi sông, hoa cỏ linh thực, khí nguyên thủy không ngừng dũng hiện.

Ở bốn phía đại địa, hình thành từng vùng biển rộng lớn, bao la vô bờ.

Trên bầu trời, cũng bắt đầu diễn hóa ra mây ngũ sắc và Chu Thiên tinh thần đại hải.

Mặc dù chỉ vừa mới thành hình, nhưng chúng thuộc về Thái Cổ tinh thần, ý nghĩa phi phàm.

Nhưng thế giới lúc này tuy đã thành hình, lại chưa đản sinh bất kỳ sinh linh nào.

Nó cần trải qua thời gian diễn hóa mới được, và càng cần Càn Khôn đi bổ sung hoàn thiện Pháp tắc thế giới.

Vì vậy, điểm này, tạm thời không vội.

"Thế giới thành hình, đang trong quá trình không ngừng diễn hóa, sau này còn có khả năng tấn thăng vô hạn..." Càn Khôn nhìn thế giới hình thành, cười nói.

"Sau này có thể dung nhập các không gian khác, hoặc tiểu thế giới vào, để tấn thăng đẳng cấp thế giới..." Trong lòng Càn Khôn đã có ý nghĩ.

Ngoài việc diễn hóa Tam Thiên Đại đạo để bổ sung Pháp tắc thế giới ra, dung hợp các thế giới hoặc không gian khác, cũng có thể khiến thế giới tấn thăng.

Càn Khôn nhìn phương thế giới này, trên mặt lộ vẻ suy tư, rất lâu sau, y khẽ cười nói: "Đã là thế giới được khai tịch bằng Càn Khôn chi ý, sau này, phương thế giới này, chính là Càn Khôn thế giới..." Càn Khôn chi ý, Càn Khôn thế giới, mọi thứ lấy Càn Khôn làm hình tượng, tự nhiên liền lấy Càn Khôn làm tên.

Càn Khôn khẽ cười, sau đó thân hình chợt lóe, bước vào trong Càn Khôn thế giới. *** Trong Càn Khôn thế giới.

Càn Khôn nhìn thế giới lúc này vẫn đang trong quá trình diễn hóa.

Lúc này, Pháp tắc chi lực đản sinh đầu tiên, tự nhiên chính là Càn Khôn Pháp tắc.

Còn về âm dương bị Càn Khôn nhất khí phân khai, lúc này rất yếu ớt.

Còn về âm dương hóa Ngũ Hành, Ngũ Hành diễn vạn vật, lại càng cần một khoảng thời gian nữa mới được.

Càn Khôn nhìn thoáng qua, sau đó thân hình chợt lóe, khi xuất hiện trở lại, y đã ở trung tâm thế giới.

Cùng với sự diễn hóa của thế giới, Càn Khôn trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tham ngộ. *** Trong Càn Khôn thế giới, tại trung tâm.

Càn Khôn lúc này linh đài thanh minh, ôm giữ quy nhất, hoàn toàn chìm đắm vào tham ngộ, từng trận khí tức huyền ảo khó hiểu từ trên người y lan tỏa.

Trên thiên linh, trong khánh vân khí nhân uân vờn quanh, một Đại đạo đen tuyền chậm rãi diễn hóa.

Cùng với sự tham ngộ của Càn Khôn, lúc này nó đang từ từ ngưng thực.

Trong lần khai tịch thế giới của chính mình này, Càn Khôn đã có đột phá cực lớn.

Trong mắt y, sự biến hóa của quy tắc, sự biến hóa của Pháp tắc, đều khác với trước đây.

Dường như trong khoảnh khắc, y đã gần gũi với chúng hơn nhiều,

cũng có thể dần dần chạm vào.

Chương 6

Đó chính là quá trình chuyển biến sang cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên là cảnh giới sơ bộ nắm giữ Pháp tắc chi lực, theo sự tấn thăng của cảnh giới, sự lĩnh ngộ về Pháp tắc sẽ càng sâu.

"Pháp tắc...

Pháp tắc..." Trong khánh vân của Càn Khôn lóe lên từng trận Càn Khôn thanh quang, từng trận Càn Khôn chi ý từ trên người y tản ra, miệng y khẽ niệm hai chữ 'Pháp tắc'.

Cùng với việc niệm chú, từng tia Pháp tắc chi lực xung quanh hiện ra, vờn quanh khắp người y.

Trên thiên linh, Tam Hoa lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, Ngũ Khí lan tỏa từng trận huyền ý, Đại đạo cuồn cuộn trong khánh vân.

"Pháp tắc!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn khẽ thốt ra hai chữ, âm thanh chấn động như Đại đạo chi âm, ẩn chứa vô thượng diệu âm.

Lời vừa dứt, Càn Khôn đột nhiên mở bừng mắt.

Trong đôi mắt sáng rõ như nước, Pháp tắc hiện ra.

Y vươn một tay, khẽ điểm lên hư không, từng tia Pháp tắc chi lực hiện ra, vờn quanh đầu ngón tay y.

"Đây chính là cảnh giới Đại La, sơ bộ nắm giữ Pháp tắc chi lực..." Càn Khôn nâng niu Pháp tắc chi lực trong tay, khẽ cười nói.

Mặc dù khi còn là Hỗn Độn Ma Thần kiếp trước, y đã sinh ra liền nắm giữ Pháp tắc chi lực, nhưng lúc đó không phải như bây giờ, không có tu luyện.

Vì vậy, đối với việc từ trọng sinh, rồi tấn thăng đến Đại La, sơ bộ nắm giữ Pháp tắc chi lực, Càn Khôn có một cảm giác khác biệt.

"Tuy rằng sơ bộ nắm giữ Pháp tắc chi lực, nhưng muốn lĩnh ngộ và tinh tiến cũng không dễ.

Pháp tắc có mười hai trọng, mỗi một trọng đều là một bước lên trời..." Càn Khôn xua đi Pháp tắc chi lực trong tay, lẩm bẩm nói.

Kiếp trước là Hỗn Độn Ma Thần, y tự nhiên biết Pháp tắc tổng cộng chia thành mười hai tầng.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong nắm giữ Pháp tắc của mình viên mãn, tiến thêm một bước, liền ở tầng diện thăng cấp lên 'Đạo'.

Đối với các tầng thứ phía trên, Càn Khôn có chút hiểu biết, nhưng những chuyện như vậy không thể nói ra, chỉ có thể hiểu rõ trong lòng.

"Kể từ khi Càn Khôn thế giới đã thành, vậy Bản đạo không thể cứ mãi ở đây.

Ta phải đi vào Hồng Hoang tìm kiếm các pháp bảo và cơ duyên có thể đề thăng Đại đạo..." Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng các ý nghĩ phức tạp trong lòng, Càn Khôn khẽ nói.

Dứt lời, y bỗng nhiên đứng dậy, lật tay, lại triệu ra mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ thành Tam Thiên khối, ám hợp số Đại đạo.

Trừ khối lớn nhất trong tay Hồng Quân lão đạo ra, Bản đạo trong tay có hai khối, còn lại hai nghìn chín trăm chín mươi bảy khối mảnh vỡ tản lạc trong Hồng Hoang..." "Muốn mượn Tam Thiên Pháp tắc trong đó để đề thăng, vậy phải thu thập chúng lại..." Càn Khôn từ trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp có được một số tin tức vụn vặt.

Mặc dù giúp đỡ không lớn, nhưng cũng ít nhất chỉ rõ phương hướng, có bao nhiêu mảnh vỡ tản lạc khắp Hồng Hoang.

Lần này, y cần phải thu thập chúng càng nhanh càng tốt.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp, đi!" Càn Khôn tay bấm pháp quyết, sau đó vứt một cái, ném Tạo Hóa Ngọc Điệp về phía Cửu Thiên.

"Vút!" Chỉ thấy một đạo tử quang bay vút ra, sau đó dung nhập vào trong Cửu Thiên.

"Ong!" Hư không trên Cửu Thiên chấn động, khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy tử quang bay lên ba vạn trượng, khí tức lan tỏa Cửu Trọng Thiên.

"Oanh!" Trên Cửu Thiên truyền đến một đạo Đại đạo oanh minh chi âm, sau đó trong tử quang khắp trời, chậm rãi diễn hóa ra Tam Thiên Đại đạo hư ảnh.

Lúc này tuy hư ảo, nhưng lại vô cùng hoàn chỉnh.

Trong Tam Thiên Đại đạo hư ảnh, cái nằm ở trung tâm, chính là Càn Khôn Đại đạo.

Các Đại đạo còn lại đều từ Càn Khôn Đại đạo diễn hóa ra, phân bố ở hai bên Càn Khôn Đại đạo.

Càn Khôn Đại đạo lúc này, cùng với tu vi của Càn Khôn tấn thăng đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cũng đã ngưng thực không ít.

Chỉ cần không ngừng tham ngộ, Càn Khôn Đại đạo sẽ càng ngày càng ngưng thực.

Đến khi các Đại đạo còn lại hoàn toàn diễn hóa xong, rồi dung nhập thành một đạo, thì y có thể đạt đến một cảnh giới khủng bố.

Trong Hồng Hoang, ngoài Hồng Quân lão đạo cũng đồng thời tham ngộ Tam Thiên Pháp tắc ra, những người còn lại, trong ấn tượng của

Càn Khôn, hẳn là không có.

Dù sao không phải ai cũng có Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay.

Đương nhiên, năm xưa Ma Tổ La Hầu cũng cảm thấy hứng thú với Tạo Hóa Ngọc Điệp, Càn Khôn không loại trừ khả năng trong tay y cũng có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Xem ra, La Hầu cũng phải mưu tính một phen.

Nếu có thì tốt nhất, nếu không thì mình cũng không thiệt thòi..." Sau khi tính toán một hồi trong lòng, Càn Khôn khẽ cười nói.

Cười xong, ánh mắt Càn Khôn lại rơi xuống Tam Thiên Đại đạo hư ảnh trên đó, trong đôi mắt sâu thẳm sáng rõ, Pháp tắc giao dệt, không biết đang nghĩ gì.

Rất lâu sau, Càn Khôn phất tay một cái, Tam Thiên Đại đạo hư ảnh dung nhập vào trong Cửu Thiên, biến mất không thấy.

Y nhìn thoáng qua Càn Khôn thế giới vẫn đang diễn hóa, thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ cũ. *** Vô Lượng Cung, trong đại điện.

"Ong!" Vào một khoảnh khắc nào đó, hư không hơi chấn động, sau đó thấy một đạo quang mang lóe lên trên người Càn Khôn, rồi thấy y chậm rãi mở mắt.

Trong đôi mắt sâu thẳm, ẩn ẩn có Tam Thiên đạo Pháp tắc giao dệt thành một bức họa huyền ảo, nhưng trong chốc lát, lại trở về màu thanh minh.

"Hô!" Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ thở ra một hơi trọc khí, cẩn thận cảm nhận sự biến hóa của thân thể.

Sau khi tấn thăng Đại La Kim Tiên sơ kỳ, ngoài việc sơ bộ nắm giữ Pháp tắc chi lực ra, pháp lực trên người cũng đã phát sinh biến hóa long trời lở đất.

So với trước đây, bây giờ là đại hà, trước đó chỉ là tiểu khê.

Đừng nhìn Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong và Đại La Kim Tiên sơ kỳ chỉ cách nhau một bước, nhưng sự khác biệt giữa chúng lại giống như một trời một vực.

Chương 7

Sau khi đạt Đại La Kim Tiên, sơ bộ nắm giữ Pháp tắc chi lực, có thể điều động Pháp tắc chi lực để đối địch, pháp lực bản thân cũng sẽ được đề thăng cực lớn.

Giữa hai cảnh giới này hoàn toàn không thể nói chung được.

"Cảnh giới Đại La Kim Tiên biến hóa thật lớn..." Càn Khôn khẽ cười nói, trong mắt y, xung quanh tràn ngập Pháp tắc chi lực nồng đậm, y có thể tùy thời tùy chỗ điều động Pháp tắc chi lực để đối địch, tham ngộ Pháp tắc chi lực.

Nếu tu vi không phải cảnh giới Đại La Kim Tiên, tuy có thể cảm nhận sự tồn tại của Pháp tắc và quy tắc, nhưng lại không thể tự mình tiếp xúc, tự mình điều động.

Chỉ khi tấn thăng cảnh giới đó mới có thể làm được.

Ánh mắt Càn Khôn chuyển động, rơi xuống hướng Hồng Hoang, trong tay bấm niệm chú pháp một lát, sau đó nói: "Không ngờ, sau khi khai tịch thế giới và tham ngộ Pháp tắc lần này, lại đã qua bảy vạn năm..." Trong Hồng Hoang, thời gian đối với những đại thần thông giả như Càn Khôn mà nói, căn bản không phải vấn đề.

Dù sao trong Hồng Hoang, thứ không đáng giá nhất, chính là thời gian.

Đối với tu sĩ Hồng Hoang mà nói, ai mà không bế quan một lần vài ngàn, vài vạn năm, thậm chí vài chục vạn năm cũng có thể.

Vì vậy, việc qua bảy vạn năm đối với Càn Khôn mà nói, lại không phải vấn đề.

Càn Khôn lúc này quan tâm, không phải sự trôi đi của thời gian.

Mà là sau khi Hung Thú Lượng Kiếp qua đi, trải qua một số diễn biến, linh khí và biến hóa của Hồng Hoang ngày càng hoàn thiện.

Nếu Càn Khôn đoán không sai, thì đối với hai vị Hồng Quân lão đạo và Ma Tổ La Hầu, e rằng đều đã bắt đầu bố cục rồi.

Dù sao sự hung hiểm giữa việc tranh đạo cũng không phải chuyện đùa.

Vì vậy, đối với sự tồn tại như vậy, tự nhiên sẽ làm mọi thứ vạn vô nhất thất (không có một sơ suất nào).

Ngay cả khi tranh đạo thất bại, Càn Khôn cũng không tin rằng họ sẽ vẫn lạc tại đó.

Dù sao những tồn tại như vậy, nếu không có hậu chiêu, thì y cũng không tin.

Đương nhiên, những điều này không phải Càn Khôn lúc này nên lo lắng.

Lúc này, y định trước tiên củng cố hoàn toàn tu vi của mình, sau đó có thể đi du lịch một phen trong Hồng Hoang, tìm kiếm các mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Ngoài ra, những pháp bảo ẩn chứa Pháp tắc chi lực cũng nằm trong mục tiêu của Càn Khôn.

Dù sao, những pháp bảo như vậy có thể đề thăng sự tham ngộ và diễn hóa Tam Thiên Đại đạo của Càn Khôn.

Ví dụ như Côn Luân Kính, Không Động Ấn...

đều ẩn chứa Pháp tắc chi lực.

Đương nhiên, bảo vật không phải muốn là có, mà cần phải xem cơ duyên.

Cứ xem Càn Khôn có cơ duyên như vậy, đạt được bảo vật như

vậy hay không.

Trong lòng, Càn Khôn lại một lần nữa nhắm mắt, bắt đầu củng cố cảnh giới của mình.

Lúc này, trên thiên linh, trong khánh vân, Đại đạo hiện ra, từng trận huyền diệu chi ý lặng lẽ lan tỏa.

Trong thức hải, từng trận Đại đạo chi âm của 《Càn Khôn Vô Lượng Kinh》 không ngừng vang vọng.

Càn Khôn lúc này tâm thần chia làm hai, một bên củng cố, một bên tham ngộ.

Trong chốc lát, mọi thứ ngừng trôi.

Chỉ có từng trận huyền diệu chi ý không ngừng lặng lẽ lan tỏa, và từng trận Đại đạo chi âm dường như truyền từ thời viễn cổ, vang vọng trong đại điện, cửu cửu không dứt. *** Thời gian như dòng nước chảy, lặng lẽ trôi đi, lại như bóng ngựa vụt qua khe cửa, không dấu vết.

Trong nháy mắt, đã ba vạn năm trôi qua.

Lúc này, tính từ khi Càn Khôn trở về Vô Lượng Cung, đã trọn vẹn mười vạn năm trôi qua.

Mười vạn năm, Hồng Hoang cũng có biến hóa cực lớn.

Ngoài việc Hung Thú Lượng Kiếp qua đi, sinh linh phản bản quy nguyên, khiến linh khí Hồng Hoang được đề thăng cực lớn ra.

Lúc này, sinh linh trong Hồng Hoang cũng đang nhanh chóng đản sinh, hệt như măng mọc sau mưa xuân.

Ban đầu, trong số các đại chủng tộc tham dự Hung Thú Lượng Kiếp, lúc này dần dần hình thành thế cục Tam tộc đỉnh lập.

Lân giáp loại, tôn Long tộc làm chủ.

Phi cầm loại, tôn Phượng tộc làm chủ.

Tẩu thú loại, tôn Kỳ Lân nhất tộc làm chủ.

Trải qua mười vạn năm diễn hóa, cục diện Tam tộc đỉnh lập dần dần rõ ràng.

Đương nhiên, lúc này thực lực Tam tộc đều đang trong quá trình đề thăng, nên nhất thời cũng không phát sinh xung đột lớn và mâu thuẫn, không dẫn đến việc giao chiến giữa các bên.

Nhưng Tam tộc đều có lòng xưng bá Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không mãi hòa bình như vậy, chỉ là xem ai quật khởi trước mà thôi.

Chỉ cần trong Tam tộc có một tộc quật khởi trước, sau đó lấy thế tấn lôi bất cập yểm nhĩ (nhanh như chớp không kịp bịt tai) trấn áp hai tộc còn lại, vậy thì khả năng xưng bá Hồng Hoang sẽ không còn xa.

Nhưng Tam tộc lúc này thực lực đều ngang nhau, muốn có một tộc thực lực vượt qua hai tộc kia, cũng không quá thực tế.

Huống chi, nếu một tộc quá mạnh, hai tộc còn lại sẽ liên thủ, cơ hội sẽ thu nhỏ rất nhiều.

Vì vậy, lúc này trong Tam tộc, bất kỳ tộc nào mà không có nắm chắc phần thắng tuyệt đối, sẽ không mạo hiểm ra tay.

Tam tộc lúc này, đều tự mình đề thăng, rồi chờ đợi thời cơ tốt nhất. *** Vô Lượng Sơn, Vô Lượng Cung, trong đại điện.

"Ong!" Vào một khoảnh khắc nào đó, mi tâm Càn Khôn chấn động, một ấn ký huyền ảo chậm rãi hiện ra, tản phát ánh sáng vàng nhạt và từng trận Đại đạo khí tức.

Chương 8

Ấn ký này, đại diện cho đạo của Càn Khôn, ấn ký của Càn Khôn Đại đạo.

Cùng với Đại đạo của y dần dần tinh tiến, ấn ký này cũng sẽ càng ngày càng huyền ảo.

Nếu tu sĩ có tu vi thấp hơn mà nhìn thẳng vào ấn ký Càn Khôn, e rằng sẽ trầm luân trong đó, không thể thoát ly.

"Ong!" Ấn ký Càn Khôn khẽ chấn động, kim quang chói lọi lập tức phát ra.

Càn Khôn chỉ cảm thấy linh đài thanh minh, Đại đạo thông suốt, sau đó chậm rãi mở mắt.

Trong đôi mắt sáng như tinh thần, quỹ tích Đại đạo giao dệt ngang dọc, diễn hóa vô tận diệu ý.

Vài hơi thở sau, mọi thứ tiêu tán, đôi mắt lại trở về màu thanh minh.

"Hô, đã ba vạn năm rồi sao..." Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ thở ra một hơi, lẩm bẩm trong miệng.

Dứt lời, sắc mặt Càn Khôn khôi phục vẻ đạm nhiên, nhìn về phía Hồng Hoang, khẽ nói: "Như vậy, Bần đạo cũng nên đi một chuyến trong Hồng Hoang..." Nói rồi, Càn Khôn đột nhiên đứng dậy, một cỗ khí tức huyền ảo bao trùm quanh thân, trên gương mặt tuấn dật nở một nụ cười nhạt.

Y bước một bước, đã biến mất tại chỗ cũ.

Khi xuất hiện trở lại, Càn Khôn đã ở bên ngoài Vô Lượng Cung.

Lúc này, y ngưng vọng Vô Lượng Cung, rất lâu sau, trong tay bắt đầu chậm rãi kết thủ ấn.

Rời khỏi đạo trường, tự nhiên phải bố trí trận pháp để bảo vệ nơi này.

Bằng không, e rằng sẽ để Thần Ma khác chiếm giữ.

Với tu vi Đại La sơ kỳ lúc này, trận pháp y bố trí, trong Hồng Hoang không có nhiều đại thần thông giả có thể phá giải.

Nếu thật sự có đại thần thông giả cùng cảnh giới phát hiện nơi này, đối mặt với trận pháp như vậy, trong lòng họ cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Dù sao đắc tội với tồn tại cùng đẳng cấp, giữa hai bên sẽ không dễ dàng hòa giải.

Nếu liều mạng, e rằng cuối cùng sẽ lưỡng bại câu thương, hoặc một bên hoàn toàn vẫn lạc.

Vì vậy, đối với đại thần thông giả ở cảnh giới này mà nói, đắc tội với cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên khác, không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Trừ phi, thực lực bản thân đã mạnh đến mức không hề sợ hãi, bằng không, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm ra tay.

Không biết đã qua bao lâu, khi Càn Khôn ngừng thủ ấn trong tay, một trận pháp khổng lồ đã bao phủ Vô Lượng Cung trong phạm vi vài ngàn dặm.

“Càn Khôn Đại Trận đã thành, như vậy, ta có thể rời đi rồi...” Càn Khôn nhìn Càn Khôn Đại Trận bao phủ toàn bộ Vô Lượng Cung, khẽ cười nói.

Trận pháp này do y sáng tạo, được bố trí bằng cảnh giới Đại La

Kim Tiên.

Trong cùng đẳng cấp, muốn phá giải cũng không dễ.

Dù sao, trong Càn Khôn Đại Trận, thứ được Càn Khôn dùng làm trận nhãn, chính là một viên Hạ phẩm Tiên Thiên Linh bảo Càn Khôn Châu.

Viên Càn Khôn Châu này là do Càn Khôn nhất khí dung hợp sức mạnh thế giới mà hóa thành khi Càn Khôn thế giới thành hình trước đó.

Mặc dù không quá quý giá, nhưng dùng làm trận nhãn thì vừa đúng lúc.

Có Tiên Thiên Linh bảo làm trận nhãn cho Càn Khôn Đại Trận, Càn Khôn ước chừng, trừ phi đại thần thông giả có tu vi đạt Đại La Kim Tiên hậu kỳ trở lên mới có thể phá giải.

Ngay cả Đại La Kim Tiên trung kỳ có linh bảo, muốn phá giải trận này e rằng cũng có chút khó khăn.

Dù sao trận nhãn của trận này cũng là Tiên Thiên Linh bảo, uy lực của linh bảo tự nhiên không dễ dàng bị phá giải.

Vì vậy, sau khi bố trí trận này, trong lòng Càn Khôn liền yên tâm.

Sau khi nhìn thoáng qua, Càn Khôn Đại Trận liền chậm rãi biến mất, đồng thời biến mất, còn có Vô Lượng Cung.

Y quay người nhìn vẻ đẹp của Vô Lượng Sơn Mạch một cái, sau đó thân hình chợt lóe, biến mất trên Vô Lượng Sơn, hướng về phía Hồng Hoang, đi du lịch Hồng Hoang rồi. *** Thời gian trôi nhanh, lúc này từ khi Càn Khôn rời khỏi Vô Lượng Sơn Mạch, cũng đã trăm năm trôi qua.

Mặc dù đã trăm năm, nhưng khu vực Hồng Hoang mà Càn Khôn

du lịch lúc này, lại chỉ nằm trong phạm vi cực nhỏ.

Dù sao Hồng Hoang quá lớn, lớn đến mức Càn Khôn không thể hình dung.

Vô Lượng Sơn Mạch nằm ở Đông Phương Đại Lục của Hồng Hoang.

Sau trăm năm du lịch, Càn Khôn lúc này vẫn chưa rời khỏi Đông Phương Đại Lục.

Các khu vực còn lại thì khỏi nói, thời gian đâu mà đi!

Nhưng Càn Khôn cũng không vội, dù sao trăm năm thời gian không dài, y cũng không định du lịch nhanh chóng hết.

Lúc này, y chậm rãi tiến về phía trước, một mặt tìm kiếm các mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, cùng với một số pháp bảo, linh thực linh căn, v.v...

Trong trăm năm này, Càn Khôn dựa vào sự dẫn dắt của Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, đã tìm thấy một mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Mặc dù nhỏ, nhưng Càn Khôn lại vô cùng vui mừng.

Dù sao có một khởi đầu tốt, cuối cùng sẽ có một ngày, y thu thập tất cả các mảnh vỡ còn lại, dung hợp thành Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Ngoài ra, Càn Khôn gặp bất kỳ linh thực vật nào đáng giá, đều sẽ bị thu vào Càn Khôn thế giới, thêm gạch thêm ngói.

Thậm chí, một số vùng đất Càn Khôn cũng không bỏ qua, thu hết vào.

Vì vậy, trong trăm năm này, Càn Khôn không thấy pháp bảo nào, nhưng lại thu được một đống lớn linh thực vật, đất đai, v.v...

Nhưng y lại thích thú với điều này, chỉ cần vừa mắt, liền trực tiếp thu tất cả.

Dù sao Càn Khôn thế giới đủ để sánh ngang Tiểu Thiên thế giới, đủ để chứa những thứ này.

Trong nháy mắt, lại vài chục vạn năm trôi qua.

Chương 9

Một ngày nọ, Càn Khôn đến một đỉnh núi vô danh.

Ngọn núi này ngoài việc cực kỳ cao ra, những thứ khác nhìn qua lại bình thường không có gì đặc biệt.

Nhưng Càn Khôn lại không cho rằng ngọn núi này bình thường, bởi vì y phát hiện, trên đỉnh núi, có một trận pháp tự nhiên tồn tại.

Chỉ điểm này, đã đủ để chứng minh sự phi phàm của ngọn núi này. *** Hồng Hoang, Đông Phương Đại Lục, trên đỉnh núi vô danh.

Càn Khôn chậm rãi hạ xuống từ hư không, trong đôi mắt sâu thẳm thần quang dũng động, tựa như ánh sáng sao rực rỡ nhất trong Chu Thiên tinh thần đại hải.

"Không ngờ trên đỉnh núi tưởng chừng bình thường lại có Tiên Thiên Trận pháp như vậy..." Càn Khôn cẩn thận đánh giá một lát, sau đó cảm thán nói, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Bởi vì có trận pháp tự nhiên tồn tại, điều đó biểu thị rằng, trong trận pháp, có bảo vật.

Có thể là pháp bảo, cũng có thể là Tiên Thiên Linh Căn, hoặc các bảo vật khác.

Dù sao những linh vật tầm thường không thể sinh ra Tiên Thiên Trận pháp để thủ hộ.

Chỉ khi đạt đến một phẩm giai nhất định, mới có thể sinh ra Tiên Thiên Trận pháp như vậy, làm lớp bảo vệ đơn giản.

Trận pháp như vậy có mạnh có yếu, đơn thuần là xem phẩm cấp bảo vật được thủ hộ bên trong trận pháp.

Giống như trận pháp trước mắt này, nếu không phải Càn Khôn đã đột phá tu vi, đạt đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nếu vẫn ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, e rằng không thể phát hiện ra sự tồn tại của trận pháp này.

"Trận pháp này uy lực cũng không nhỏ, xem ra muốn phá giải cần tốn chút thời gian..." Sau khi cẩn thận quan sát một lát, Càn Khôn chậm rãi nói, trên mặt hiện lên một tia suy tư.

Vài hơi thở sau, trên mặt Càn Khôn liền hiện lên một nụ cười.

"Mặc kệ nó mạnh đến mấy, Càn Khôn Đỉnh đánh xuống, tự nhiên sẽ khiến nó vỡ nát.

Không được thì đánh thêm vài cái.

Trận pháp không phá được, chỉ là số lần đánh chưa đủ mà thôi..." Có Càn Khôn Đỉnh trong tay, Càn Khôn tự tin mười phần.

Tiên Thiên Chí bảo Càn Khôn Đỉnh, uy lực như vậy có thể biết được rồi.

Ngay cả trận pháp tự nhiên lúc này uy lực không nhỏ, ngay cả cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng phải tốn chút sức lực.

Nhưng trước mặt Tiên Thiên Chí bảo, Càn Khôn không tin trận pháp này có thể chịu được vài đòn công kích của Càn Khôn Đỉnh.

Tâm niệm đến đây, Càn Khôn khẽ cười, sau đó lật tay một cái, một chiếc đỉnh đồng ba chân lớn bằng lòng bàn tay xuất hiện trong tay y.

Trên đỉnh đồng khắc đầy phù văn huyền ảo, nhìn có vẻ lộn xộn nhưng lại thâm sâu hợp với tinh túy của đạo pháp tự nhiên.

Từng trận thanh quang đạo vận lưu chuyển trên đó, khí tức Tiên Thiên mênh mông lan tỏa.

Chiếc đỉnh đồng này, chính là pháp bảo mạnh nhất trong tay Càn Khôn, Tiên Thiên Chí bảo Càn Khôn Đỉnh.

Chiếc đỉnh này không chỉ có ý nghĩa phi phàm đối với Càn Khôn, sau này nó còn có tác dụng lớn, bao gồm cả việc Thánh Nhân Nữ Oa vá trời và tạo người sau này, đều cần Càn Khôn Đỉnh tương trợ.

Đương nhiên, thời điểm đó còn quá xa, không phải là điều Càn Khôn lúc này cần lo lắng.

Sau này tự sẽ có kế hoạch và tính toán cho sau này.

Nhiệm vụ hiện tại, là giải quyết trận pháp Tiên Thiên này, sau đó xem rõ Tiên Thiên bảo vật bên trong, rồi thu nó vào túi, sau đó tiếp tục hành trình du lịch.

"Ong!" Càn Khôn đánh ra một pháp quyết, một trận thần quang chìm vào Càn Khôn Đỉnh, lập tức tế xuất nó.

Chỉ thấy thân đỉnh Càn Khôn Đỉnh chấn động một cái, một cỗ khí tức Tiên Thiên mênh mông bùng phát ra, hư không xung quanh hơi vặn vẹo, linh khí trong khoảnh khắc bắt đầu bạo động.

Một cỗ khí tức khủng bố lập tức bao trùm phạm vi vài vạn dặm, vô số sinh linh kinh hoàng bỏ chạy.

Càn Khôn cố gắng hết sức kiểm soát sức mạnh của Càn Khôn Đỉnh không tiết ra ngoài quá nhiều.

Nếu không, lúc này bao phủ phạm vi vài trăm vạn dặm cũng có thể, dù sao Tiên Thiên Chí bảo không phải Tiên Thiên Linh bảo bình thường.

"Càn Khôn Đỉnh, đi!" Sắc mặt Càn Khôn nghiêm nghị, thủ ấn trong tay đánh ra, miệng khẽ quát.

Lời vừa dứt, chỉ thấy Càn Khôn thanh quang trên Càn Khôn Đỉnh

phát ra, sau đó trực tiếp đánh vào trận pháp đó.

"Oanh!" Một đạo lôi đình âm thanh đột nhiên vang lên, trận pháp Tiên Thiên đó không ngừng rung lắc, nhưng không xuất hiện dấu hiệu trận pháp bị phá vỡ.

Xem ra một đòn bình thường không thể phá giải.

Càn Khôn không hề ngạc nhiên, trong tay bắt đầu thao túng Càn Khôn Đỉnh, trực tiếp đập xuống trận pháp.

"Oanh!" Âm thanh nổ lớn vang vọng Cửu Tiêu, chấn động hoàn vũ.

Mặc dù chỉ là một đòn đập xuống bình thường, nhưng một đòn đập đó khủng bố đến mức nào.

Hư không bị đè nát, Càn Khôn bị vặn vẹo, Ngũ Hành không hiển hiện, thời không hỗn loạn, mọi thứ hỗn độn...

"Rắc rắc rắc!!!" Từng tiếng chói tai không ngừng phát ra, trên trận pháp xuất hiện vô số vết nứt, dày đặc khắp toàn bộ trận pháp.

Thấy tình hình này, Càn Khôn lại một lần nữa thao túng Càn Khôn Đỉnh, trực tiếp đập xuống.

"Bành!" Trận pháp vỡ nát theo tiếng, hóa thành vô số mảnh vỡ không ngừng bay tán loạn, sau đó lại nhanh chóng biến mất trong hư không.

Càn Khôn thấy vậy, khẽ vẫy tay, chỉ thấy thanh quang trên Càn Khôn Đỉnh lóe lên, sau đó hóa thành một đạo lưu quang chìm vào mi tâm Càn Khôn.

Làm xong mọi việc, Càn Khôn mới nhìn vào tình hình bên trong trận pháp.

Khu vực ngàn dặm bị trận pháp bao phủ, trong đó ngoài một cây

linh thụ cao hơn hai trượng ra, thì không còn gì khác.

Trên cây linh thụ đó tản mát ra khí tức cực kỳ phi phàm, đó là một loại khí tức khiến người ta cảm thấy tâm tỳ.

Nghe thấy, dường như tâm thần đều vì thế mà thanh tỉnh.

Chương 10

"Hửm?!" Thần tình Càn Khôn sững lại, ngay sau đó trong mắt y lộ ra vẻ cuồng hỉ.

"Ngộ Đạo Trà Thụ, Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn..." Càn Khôn khẽ niệm, vẻ cuồng hỉ trong mắt càng ngày càng rõ ràng, hận không thể lập tức thu nó xuống.

Du lịch Hồng Hoang đã hai trăm năm, lần đầu tiên y nhìn thấy bảo vật như Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Căn.

Ngộ Đạo Trà tuy không thể so sánh với Cực phẩm Linh Căn Nhân Sâm Quả, Bàn Đào Thụ, v.v..., nhưng cũng cực kỳ hiếm có và quý giá rồi.

Là cây trà thụ đầu tiên của Hồng Hoang, Ngộ Đạo Trà Thụ có tác dụng độc đáo.

"Thật là tạo hóa a!" Trên một ngọn núi vô danh thuộc Đông Phương đại lục trong Hồng Hoang.

"Tạo hóa a!" Càn Khôn nhìn Ngộ Đạo Trà Thụ, sau một lúc lâu, khẽ cười nói.

Linh căn như thế này thật là khó cầu được, Càn Khôn có thể gặp được, quả là một tạo hóa.

Tiên thiên linh căn như vậy, không những có tác dụng đối với tu sĩ dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh), mà khi đặt vào Càn Khôn thế giới của y, cũng có không ít diệu dụng: một là có thể ổn định thế giới, hai là có thể tăng cường linh khí thế giới.

Bởi vậy, lần này gặp được Ngộ Đạo Trà Thụ, Càn Khôn trong lòng vô cùng vui mừng.

Y bước một bước, thân hình lập tức biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở dưới Ngộ Đạo Trà Thụ.

Càn Khôn chắp tay đứng dưới gốc cây, ngẩng đầu cẩn thận quan sát cây tiên thiên linh căn thượng phẩm này.

Cây Ngộ Đạo Trà Thụ này cao hai trượng, cành lá sum suê, mỗi chiếc lá trên mỗi cành đều khác nhau, khi lá chạm vào nhau tựa hồ có đạo âm huyền diệu truyền ra, thân cây sừng sững mạnh mẽ tựa như một con cự long đang muốn bay lượn.

Đứng ở đây, mùi hương thanh nhã từ cành lá tỏa ra khiến người ta mê đắm, chỉ cần hít một chút hương vị cũng đủ khiến tâm thần thanh tỉnh.

"Hô, thật không hổ là tiên thiên linh căn thượng phẩm, chỉ riêng việc tỏa ra khí tức huyền diệu đã khiến bần đạo tâm thần thanh tỉnh, nếu được nếm thử sự diệu dụng của lá trà này, e rằng tâm thần sẽ được tẩy rửa sạch sẽ..." Càn Khôn hít một hơi thật sâu khí tức từ Ngộ Đạo Trà tỏa ra, miệng thốt lên lời tán thán, trong mắt hiện lên vẻ mong đợi.

Tác dụng của Ngộ Đạo Trà Thụ đối với tu sĩ dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh) lớn đến vậy, có thể tẩy rửa tâm thần, khiến tâm cảnh được đề thăng.

Đương nhiên hiệu quả cụ thể còn tùy thuộc vào tình huống của từng tu sĩ khác nhau, dù sao không phải mỗi tu sĩ đều có tình huống như nhau.

Càn Khôn lúc này nhìn Ngộ Đạo Trà Thụ thật sâu, sau khi suy tính hồi lâu trong lòng, y quyết định thu toàn bộ khu vực ngàn dặm này vào Càn Khôn thế giới của mình.

Ngộ Đạo Trà Thụ sinh trưởng ở đây, vùng đất này đã sớm có một

tia tạo hóa, nếu thu đi cùng, cũng sẽ có được một số lợi ích, dù sao cũng không khó.

Sau khi quyết định trong lòng, Càn Khôn thi triển đại pháp lực, một cỗ Càn Khôn chi lực bao phủ khu vực rộng hơn ngàn dặm.

"Thu!" Càn Khôn thần sắc nghiêm nghị, khẽ thốt ra một chữ.

Lời vừa dứt, chỉ thấy thanh quang lóe lên, sau đó khu vực hơn ngàn dặm này hoàn toàn biến mất, đã bị Càn Khôn thu vào Càn Khôn thế giới của mình.

Hoàn thành mọi việc, Càn Khôn mới hài lòng gật đầu.

Sau đó thần thức quét một lượt toàn bộ ngọn núi, xác định không còn bảo vật nào khác, y mới ung dung bay khỏi ngọn núi, tiếp tục đi về phía trung tâm Hồng Hoang đại lục. ...

Càn Khôn lại tiếp tục tiến về phía trước, trong chớp mắt, lại thêm vài chục năm trôi qua.

Mặc dù tạm thời chưa gặp được bảo vật nào quý hiếm, nhưng một số linh thực vật khác thì y không bỏ qua, thu chúng vào thế giới của mình, đều có ích cả.

Mặc dù hiệu quả không lớn đến vậy, nhưng dù là ruồi muỗi nhỏ bé thì cũng là thịt.

Bởi vậy Càn Khôn không hề kén chọn, chỉ cần có thể thu được, tuyệt đối không bỏ qua.

Trong mấy chục năm qua, tâm thần Càn Khôn chia làm hai, ngoài việc thu thập một số thứ, y còn một mặt nghiên cứu Càn Khôn pháp tắc của bản thân, chỉ trong hơn trăm năm ngắn ngủi, đã có những tiến bộ không nhỏ.

Thêm vài trăm năm nữa, y có thể tiến tới cảnh giới Đại La Kim

Tiên trung kỳ. ...

Tốc độ phi hành của Càn Khôn không nhanh, trên đường đi y gặp không ít tiên thiên chủng tộc.

Lúc này là thời đại Tam Tộc đỉnh lập, mặc dù Tam Tộc vẫn đang trong quá trình phát triển, nhưng Càn Khôn cảm thấy tình hình này sẽ không duy trì quá lâu.

Cho dù Tam Tộc phát triển khiêm tốn, nhưng một số tồn tại sẽ không cho phép.

Nhưng những việc này, Càn Khôn không quản, những việc tạm thời không liên quan đến y, trước khi một số chuyện xảy ra, phát triển khiêm tốn mới là đạo lý.

Càn Khôn không ngừng phi hành, một ngày nọ, trong một dãy núi rộng lớn.

Vừa bay đến trung tâm dãy núi, liền có một giọng nói vang lên bên tai Càn Khôn, khiến y dừng lại.

"Càn Khôn đạo hữu, xin dừng bước!" Giọng nói này, Càn Khôn cũng không xa lạ, bởi vì đều là thân phận Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, chỉ là một vị khá đặc biệt mà thôi.

Ngoại trừ căn nguyên chuyển thế đặc biệt, là Không Tâm Dương Liễu một trong thập đại linh căn, kiếp trước khi còn là Hỗn Độn Ma Thần, y cũng xếp ở vị trí rất cao.

Vị này, chính là Dương Mi, Không Gian Ma Thần chuyển thế.

Lời vừa dứt, Càn Khôn liền thấy hư không trước mắt hơi vặn vẹo, sau đó một người từ trong hư không từ từ bước ra, mỉm cười nhìn y.

"Dương Mi đạo hữu!" Quan hệ giữa Dương Mi và y khá tốt, trong

Hồng Hoang, y là một trong số ít người như vậy.

Dương Mi thấy y, thần tình đầu tiên hơi ngẩn ra, nhưng trong chớp mắt liền khôi phục như thường.

Trước đây khi gặp Càn Khôn, y mới chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, chỉ trong mười mấy vạn năm, đã đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, quả thực khiến y có chút kinh ngạc.

Đương nhiên, mọi người đều là thân Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, tốc độ thăng cấp nhanh hơn một chút cũng là chuyện bình thường, nên chỉ một thoáng kinh ngạc liền khôi phục lại bình thường.

"Đạo hữu sao lại ở đây?" Càn Khôn nhìn y, mở miệng hỏi.

Y nhớ Dương Mi đạo trưởng không ở đây, lần này lại tình cờ gặp, nếu đoán không sai, chắc cũng giống y, đang đi du ngoạn Hồng Hoang.

Sau đó vừa lúc gặp y ở đây, liền mở lời gọi y lại.

Đương nhiên, đúng hay không, chỉ Dương Mi trả lời mới biết.

Chương 11

... ...

Trong một dãy núi ở phía đông Hồng Hoang đại lục.

Dương Mi nghe vậy, mỉm cười, nhìn y nói: "Bần đạo lần này ra ngoài du ngoạn, đi ngang qua đây, vừa lúc gặp đạo hữu, liền gọi đạo hữu lại..." Càn Khôn nghe vậy, gật đầu, quả nhiên đoán không sai, Dương Mi lần này thực sự giống y, ra ngoài du ngoạn Hồng Hoang, rồi tình cờ gặp.

Dương Mi nhìn Càn Khôn, hỏi: "Nhìn đạo hữu như vậy, chẳng lẽ cũng giống bần đạo, ra ngoài du ngoạn Hồng Hoang?" Càn Khôn gật đầu, đáp: "Đúng là như vậy!" Thấy Càn Khôn gật đầu, Dương Mi mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, không bằng chúng ta cùng nhau đi?" Càn Khôn suy nghĩ một chút, đáp: "Như vậy cũng tốt!" Tu vi của Dương Mi cao hơn y, trong thời gian này có thể cùng y giao lưu cảm ngộ đại đạo, nếu gặp chuyện, có thêm một người giúp đỡ liền có thêm một phần lực lượng.

Ngoài ra, vì căn nguyên của Dương Mi là Không Tâm Dương Liễu, pháp bảo vô hiệu, đạo pháp miễn dịch, nên ngoài cành dương liễu ra, y không còn pháp bảo nào khác, cho rằng không cần thiết.

Nếu không, trong một lần giao thủ với Hồng Quân, sau khi thu pháp bảo của Hồng Quân, y đã không trả lại.

Nhưng chuyện này rốt cuộc có xảy ra hay không, hiện tại vẫn chưa thể biết, dù sao đó cũng là những gì hậu thế biết được.

Thấy Càn Khôn đồng ý, Dương Mi liền cùng y, hướng về phía trung ương đại lục bay đi. ...

Càn Khôn và Dương Mi cùng nhau đi, trong chớp mắt, lại hơn trăm năm trôi qua.

Tu vi của Dương Mi cao hơn Càn Khôn không ít, nên trong thời gian này cũng có một số trao đổi với y, khiến Càn Khôn hiểu biết thêm một số điều, cũng khiến tu vi của y từ từ tiến tới trung kỳ.

Mười năm sau đó, khi Càn Khôn và Dương Mi đi ngang qua một dãy núi.

Càn Khôn cảm thấy mình không còn xa cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ nữa, nhưng tạm thời thiếu một tia khế cơ.

Trong lòng ý niệm vừa chuyển, y liền đề xuất phương pháp luận đạo với Dương Mi.

Dương Mi tự nhiên cũng nhìn ra Càn Khôn lúc này thiếu một tia khế cơ, nếu luận đạo mà có thể đột phá, thì tự nhiên không còn gì tốt hơn, nên y không từ chối.

Hơn nữa, đạo không phân biệt trước sau, mỗi vị Thần Thai Tiên Thiên đều có cách lý giải đạo lý khác nhau.

Kiếp trước mọi người đều là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, sự lý giải của Càn Khôn về Càn Khôn đại đạo, Dương Mi tự nhiên cũng đồng tình.

Nếu có thể lĩnh ngộ trong Càn Khôn đại đạo, rồi kiểm chứng, thì cũng có thể đề thăng một chút.

Bởi vậy, đối với đề nghị này, Dương Mi không hề có bất kỳ dị nghị nào. ...

Trên một ngọn núi trong dãy núi rộng lớn.

Càn Khôn và Dương Mi ngồi đối diện, Càn Khôn nhìn y một cái, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Trong chốc lát, một cỗ khí tức huyền diệu từ trên người y tràn ra, Dương Mi thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Y luôn cảm thấy, Càn Khôn hiện tại và Càn Khôn trước đây không hoàn toàn giống nhau, đặc biệt là khí tức cổ xưa lúc này, khiến y cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Đó là một loại khí tức đại đạo huyền diệu không giống ai, dường như bao la vạn tượng, bao quát tất cả.

"Hay cho một Càn Khôn, hay cho một Càn Khôn chi đạo..." Dương Mi khóe miệng hiện lên một nụ cười, trong lòng thầm nhủ, lần luận đạo này, xem ra y sẽ có thu hoạch không tầm thường.

Trong lòng nghĩ vậy, Dương Mi cũng nhắm mắt lại theo.

Càn Khôn lúc này không biết những gì Dương Mi đang nghĩ trong lòng, nếu biết, chắc y cũng sẽ mỉm cười cho qua.

Kể từ khi khai sáng thế giới của riêng mình, y đã đi con đường "một đạo diễn hóa tam thiên đạo", trong đại đạo tự nhiên hàm chứa khí tức tam thiên đại đạo.

Đương nhiên, chỉ là một tia khí tức mà thôi, muốn thành công, cần phải diễn hóa ra từng đạo một.

Càn Khôn trong lòng chỉnh lý cảm ngộ đại đạo một lượt, rồi chuẩn bị mở miệng giảng đạo.

Lúc này, trên Thiên Linh của y, khánh vân vờn quanh khí nhân uân từ từ hiện ra, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, khí tức đại đạo trên người càng lúc càng huyền ảo khó hiểu.

Dương Mi lúc này, trên đỉnh đầu cũng hiện ra khánh vân, tam hoa hiện ra, ngũ khí tề xuất.

"Thiên địa hữu đạo, dùng để khai linh trí, dùng để dưỡng chúng

sinh, chúng sinh hữu đạo...” “Càn Khôn chi đạo, Càn là trời; Khôn là đất; Càn Khôn hợp nhất, là vô cùng ảo diệu của thiên địa...” Càn Khôn mở miệng, từng trận đại đạo chi âm từ từ truyền ra, trong thanh âm hàm chứa cảm ngộ của y về Càn Khôn chi đạo, tựa như diệu âm vô thượng, nghe mà khiến người ta say đắm, chìm đắm trong đó.

“Ông!” Theo Càn Khôn giảng đại đạo chi âm, hư không xung quanh hơi chấn động, linh khí bắt đầu ngưng kết.

Một số linh vật xung quanh, lúc này nếu may mắn nghe được, cũng sẽ là một tạo hóa.

Dù sao Càn Khôn lúc này đã sắp bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, Dương Mi lại là tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ.

Nếu có linh vật nào may mắn nghe được luận đạo giữa hai người, thì có khả năng sẽ mượn cơ hội này mà hóa hình.

Dương Mi nghe được đại đạo chi âm của Càn Khôn xong, chỉ cảm thấy thức hải chấn động trở nên thanh tịnh, sau khi hơi chỉnh lý một chút, y cũng từ từ mở miệng giảng đạo.

“Không gian chi đạo, dùng sự cảm ngộ về bản nguyên của tất cả không gian...

Dưới không gian, trong bản nguyên, là thủy của đại đạo...” Dương Mi giảng đạo, linh khí xung quanh càng lúc càng nồng đậm, so với lúc Càn Khôn giảng đạo, nồng đậm hơn không ít.

Dù sao tu vi của hai người khác nhau, dị tượng dẫn đến cũng có phần khác biệt.

Lúc này, trên không trung hà quang lưu chuyển rực rỡ, linh khí xung quanh tuôn trào, từng trận diệu âm huyền ý không ngừng khuếch tán.

Không ít linh thực vật, linh vật đã được tạo hóa, một số không còn

xa việc hóa hình nữa.

Nhưng về những điều này, Càn Khôn và Dương Mi lúc này đều không biết, lúc này, họ hoàn toàn chìm đắm trong cảm ngộ luận đạo.

Những việc khác, hoàn toàn không để ý. ...

Trên một ngọn núi trong dãy núi rộng lớn.

Càn Khôn nghe được không gian chi đạo của Dương Mi, liền nhanh chóng phân tích và kiểm chứng, không chỉ để kiểm chứng đạo của bản thân, mà còn có thể hấp thụ những cảm ngộ hữu ích từ không gian chi đạo.

Chương 12

Đối với việc nghiên cứu không gian chi đạo, diễn hóa không gian chi đạo có sự trợ giúp rất lớn.

Trong khánh vân của Càn Khôn, Càn Khôn đại đạo cuồn cuộn dâng trào, trong Càn Khôn đại đạo, dường như ẩn ẩn có hai ngàn chín trăm chín mươi chín đạo quang mang vờn quanh.

Từng trận khí tức đại đạo huyền ảo khó hiểu tràn ngập trong khánh vân, tam hoa lấp lánh ánh sáng rực rỡ, ngũ khí càng trong chớp mắt trở nên càng nồng đậm hơn.

Theo luận đạo giữa hai người, đại đạo chi âm không ngừng vang vọng bên tai hai người, giúp cả hai kiểm chứng, hấp thụ, đề thăng cảm ngộ đại đạo.

Thu hoạch của Dương Mi có lẽ không lớn bằng Càn Khôn, nhưng lần đầu nghe được cảm ngộ đại đạo như Càn Khôn, y cũng khá xúc động, lúc này đã kiểm chứng và hấp thụ được vài phần.

Còn Càn Khôn lúc này, hoàn toàn chìm đắm trong đó, không ngừng kiểm chứng và hấp thụ trong không gian chi đạo của Dương Mi.

"Càn Khôn chi đạo...

Càn Khôn chi đạo..." "Càn Khôn hỗn đồng, là vô cực, vô cực vô lậu, viên mãn vô khuyết, duy đạo duy nhất, cố là căn bản của đại đạo..." Trong thức hải của Càn Khôn, Càn Khôn Vô Lượng Kinh hóa thành từng trận đại đạo chi âm, không ngừng vang vọng trong đó.

Càn Khôn lúc này linh đài thanh tịnh, cảm ngộ đại đạo thông suốt, tâm thần bất giác chia làm hai, một mặt cảm ngộ và luận đạo với Dương Mi, một mặt lắng nghe đại đạo chi âm của Càn Khôn Vô

Lượng Kinh trong thức hải.

Trong chốc lát, khí tức trên người Càn Khôn càng lúc càng huyền diệu, trên người y thỉnh thoảng còn có những tia sáng lóe lên.

Dần dần, theo sự lĩnh ngộ đại đạo của y không ngừng tiến bộ, xung quanh thân y, vô số sợi pháp tắc tuôn ra, vờn quanh khắp người.

Những sợi pháp tắc đan xen vào nhau, trông có vẻ hỗn loạn vô trật tự, nhưng lại hàm chứa diệu ý đại đạo, mỗi một vết hằn đều có quỹ tích đại đạo lưu lại.

Những sợi pháp tắc này vào một khoảnh khắc nào đó, chia làm hai, một phần ở trên, một phần ở dưới.

Chính là ý Càn là trời, Khôn là đất.

"Oanh!" Đột nhiên, trong thức hải của Càn Khôn truyền ra một trận oanh minh, khiến tư duy của y lúc này lóe lên cực nhanh.

Trong chốc lát, mọi thứ dường như ngừng chảy, chỉ còn lại đại đạo chi âm không ngừng vang vọng trong thức hải.

Y lúc này dường như trở thành một người ngoài cuộc, tĩnh lặng nhìn đại đạo diễn hóa, pháp tắc diễn hóa, quy tắc biến hóa, thiên địa biến động trong thức hải.

Khoảnh khắc đó, dường như là vĩnh hằng. ...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong chớp mắt, lại một ngàn năm trôi qua.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Dương Mi từ từ mở mắt, trong đôi mắt sâu thẳm quỹ tích đại đạo đan xen ngang dọc, nhưng trong chớp mắt lại khôi phục vẻ thanh tịnh.

"Xem ra Càn Khôn đạo hữu không chỉ tu vi đột phá, mà cả việc nắm giữ pháp tắc cũng có sự đột phá..." Dương Mi nhìn tình hình của

Càn Khôn, khẽ gật đầu nói.

Lần luận đạo này với Càn Khôn, y cũng có một số kiến giải không tồi, ngoài một số kiến giải về không gian chi đạo.

Điều này khiến y có chút bất ngờ, nhưng lại dường như hợp lý.

Còn về Càn Khôn, tuy y biết mình có thể giúp Càn Khôn một chút, nhưng lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc như thế này, dựa vào sự cảm ngộ của bản thân, người khác không thể can thiệp được.

Nhiều nhất là, ở rìa của lần đột phá này, y đã cho Càn Khôn một tia khế cơ mà thôi, phần còn lại, phải xem Càn Khôn mới được, dù sao loại chuyện này, y không thể giúp Càn Khôn được.

Dương Mi nhìn tình hình của Càn Khôn, ước chừng tạm thời y cũng sẽ không tỉnh lại, nhưng một khi tỉnh lại, y sẽ đột phá cả tu vi và pháp tắc, điều này, Dương Mi nhìn rất rõ.

Sau khi nghĩ vậy, y lại nhắm mắt lại, tiếp tục nghiên cứu không gian chi đạo. ...

Càn Khôn lúc này vẫn đang trong quá trình nghiên cứu đại đạo pháp tắc, việc luận đạo với Dương Mi đã dừng lại từ lâu, mấy trăm năm sau đó, y chỉ là hấp thụ và cảm ngộ những gì đã luận đạo mà thôi.

Trong lúc luận đạo với Dương Mi, Càn Khôn đã mượn khế cơ đó, một lần đột phá tu vi của bản thân, đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng y lại không giống Dương Mi, lúc này tỉnh lại, vẫn đang trong quá trình nghiên cứu đại đạo pháp tắc.

Trong thức hải, Càn Khôn Vô Lượng Kinh vẫn đang vang vọng, cái ý nghĩa huyền diệu của đại đạo đó, khiến Càn Khôn lúc này linh đài thanh tịnh, cảm ngộ đại đạo thông suốt, tự nhiên không thể bỏ qua

cơ hội như vậy.

Theo sự thấu triệt pháp tắc của y không ngừng tiến sâu, lúc này Càn Khôn đại đạo càng thêm ngưng thực vài phần.

"Đông!

Đông!

Đông!..." Liên tục chín tiếng đại đạo chi âm, vang lên trong thức hải của Càn Khôn.

Đại đạo chi âm vừa dứt, mọi tiếng động đều ngừng lại, tất cả cảm ngộ của Càn Khôn cũng dừng lại.

"Pháp tắc đã tiến vào đỉnh phong cấp hai, đã sơ bộ nắm giữ được, tiếp theo, sẽ phải lĩnh ngộ chữ 'Khôn', sau đó là chữ 'Càn', khi Càn Khôn hợp nhất, lại có ý nghĩa khác..." "Đại đạo mênh mông, tiền đồ còn rất xa a!" Càn Khôn trong lòng thầm than một tiếng, tâm thần dần dần hồi quy, sau đó từ từ mở mắt.

Trong đôi mắt sâu thẳm dường như hàm chứa chu thiên tinh thần đại hải, vô tận quỹ tích pháp tắc đan xen, dưới ánh thần quang lấp lánh, rõ ràng là một bức họa cực kỳ huyền ảo khó hiểu.

"Ông!" Ấn ký Càn Khôn ở mi tâm hơi chấn động, mọi thứ trở lại vẻ thanh tịnh, ngay cả ấn ký Càn Khôn cũng từ từ tiêu biến.

Càn Khôn cảm nhận sự thay đổi của cơ thể và pháp tắc một lượt, trên mặt hiện lên một nụ cười.

"Cảnh giới trung kỳ, quả thực có chút khác biệt..." ...

Trên một ngọn núi trong dãy núi rộng lớn.

"Cảnh giới trung kỳ, quả thực có chút khác biệt..." Càn Khôn cảm nhận một lượt, trong miệng khẽ cười nói.

Sau khi tu vi và pháp tắc đột phá, tất cả những thay đổi trên thân y

không thể sánh với trước đây.

Không chỉ pháp lực tăng cường vô số, việc điều động pháp tắc chi lực cũng đề thăng không ít, nói về thực lực tổng thể, quả thực đã đề thăng không ít.

Cộng thêm pháp bảo trong tay, Càn Khôn tin rằng, cho dù là tồn tại Đại La Kim Tiên hậu kỳ, y cũng không e ngại.

Cho dù đối mặt với tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trong thời gian ngắn, Càn Khôn vẫn có thể giao đấu một trận.

Nhưng đối mặt với tồn tại như vậy, khả năng thắng không cao, dù sao cảnh giới đã ở đó, nhưng rút lui toàn thân, y có tự tin.

Chương 13

"Chúc mừng đạo hữu tu vi và pháp tắc song song đột phá, thật đáng mừng a!" Đột nhiên, giọng nói của Dương Mi truyền vào tai Càn Khôn.

Nghe vậy, Càn Khôn nhìn về phía trước, ánh mắt dừng lại trên Dương Mi đang mỉm cười chúc mừng, trên mặt hiện lên một nụ cười, nói: "Phải cảm ơn đạo hữu luận đạo, nếu không, bần đạo cần tốn thêm chút thời gian..." Dương Mi nghe vậy, cười nói: "Đạo hữu khiêm tốn rồi, cho dù không có lần luận đạo này, tin rằng trong hơn trăm năm nữa, đạo hữu cũng sẽ đột phá đến cảnh giới trung kỳ..." Từ hai lần gặp Càn Khôn mà xem, y không hề nghi ngờ tốc độ tu luyện của Càn Khôn, muốn so sánh, e rằng y phải chậm hơn Càn Khôn một chút.

Ngoại trừ xuất thế sớm hơn, căn nguyên đặc biệt ra, về tốc độ tu luyện, e rằng y thực sự không bằng Càn Khôn.

Trong lòng nghĩ vậy, Dương Mi trong lòng có một ý định khác, nói: "Nếu đạo hữu đã đột phá, vậy chúng ta tiếp tục lên đường thôi!" Càn Khôn gật đầu, nói: "Cũng tốt!" Ngay sau đó, hai người cùng nhau cất mình, hóa thành hai đạo lưu quang, biến mất nơi chân trời. ...

Càn Khôn và Dương Mi đi cùng nhau, trong chớp mắt lại vài chục năm trôi qua.

Trong một khoảng thời gian dài như vậy, Càn Khôn không gặp được thứ gì đáng để mắt, dù sao lúc này những thứ y muốn thu vào thế giới của mình, cũng phải là linh vật có phẩm giai cao hơn một chút.

Trong khoảng thời gian này, Càn Khôn lại có hứng thú với một số

sinh linh Hồng Hoang, những sinh linh này chưa hóa hình, nên y cảm thấy không tồi, cũng thu vào thế giới của mình.

Quá trình diễn hóa trong thế giới của y đang ở giai đoạn cuối, lúc này dần dần có sinh linh ra đời, nhưng những sinh linh này so với Hồng Hoang thì kém hơn một chút, nên Càn Khôn muốn thu một số vào Càn Khôn thế giới.

Dương Mi có chút không hiểu động tác của Càn Khôn, nhưng Càn Khôn đã giải thích với y rằng, những sinh linh này được thu vào Vô Lượng Sơn Mạch để tăng thêm một chút sinh khí.

Đối với điều này, Dương Mi không hỏi thêm nữa, y biết Vô Lượng Sơn Mạch của Càn Khôn rộng hàng triệu dặm, có lẽ sinh linh còn hiếm hoi, mang thêm một ít vào cũng tốt.

Dương Mi trong lòng, hỏi Càn Khôn: "Bần đạo thấy Vô Lượng Sơn Mạch của đạo hữu linh khí sung túc, cảnh sắc cực đẹp, đạo hữu có ngại bần đạo tìm một nơi để định cư trong sơn mạch đó không?" Nghe vậy, Càn Khôn có chút ngạc nhiên nhìn y, không ngờ Dương Mi lại để ý đến đạo trường của y, muốn tìm một nơi để định cư trong đó, điều này khiến y có chút kinh ngạc.

Trong lòng, Càn Khôn cũng cảm thấy không có gì, với tu vi của Dương Mi, định cư ở đâu cũng được, nếu định cư trong Vô Lượng Sơn Mạch, thì cũng có thêm một vị đại thần tồn tại.

Sau này có thể tìm y luận đạo, tăng cường tu vi của bản thân.

Như vậy, Càn Khôn gật đầu nói: "Chỉ cần đạo hữu thích, bất kỳ ngọn núi nào bên ngoài Vô Lượng Sơn đạo hữu đều có thể tự chọn, bần đạo sẽ không ngại..." Nghe vậy, Dương Mi gật đầu, nói: "Nếu vậy, đa tạ đạo hữu..." Vô Lượng Sơn là đạo trường của Càn Khôn, điều này Dương Mi biết, những ngọn núi còn lại cũng không tồi, ngọn nào cũng được.

Khi đến Vô Lượng Sơn Mạch, y đã cảm thấy đại đạo của Càn Khôn cực kỳ đặc biệt, sau này có thể sẽ đi một con đường khác biệt, sau này nếu có thể luận đạo với y, e rằng thu hoạch sẽ càng rõ ràng hơn.

Thậm chí, nếu Càn Khôn đạt đến một cảnh giới nhất định, Dương Mi trong lòng còn cảm thấy, có thể sẽ cần sự giúp đỡ của Càn Khôn, để cảm ngộ đại đạo của mình được tiến bộ.

Đương nhiên, lúc này còn quá sớm, không nên quyết định sớm thì tốt hơn.

"Đạo hữu khách khí rồi..." Càn Khôn cười cười, không nói thêm nữa.

Dương Mi trong lòng, nói: "Nếu đã như vậy, vậy sau chuyến du ngoạn này, ta sẽ dời đạo trường đến Vô Lượng Sơn Mạch..." "Tự nhiên không có gì không thể..." Càn Khôn cười nói, vừa định mở miệng nói tiếp, trong lòng đột nhiên truyền đến một trận chấn động.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp ba động..." Càn Khôn trong đôi mắt lóe lên một đạo thần quang, trong lòng thầm nói.

Mượn hướng ba động truyền đến từ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Càn Khôn hơi xác định một chút, rồi nói với Dương Mi: "Nếu đã như vậy, vậy ta đi trước nhé!" Nói xong, y liền đi đầu, hướng về một phương hướng nào đó bay đi.

Dương Mi nhìn y một cái, rồi cũng đi theo. ...

Không lâu sau, hai người đến một thung lũng.

Khi Dương Mi hạ xuống, đã thấy Càn Khôn chắp tay đứng trong một khu vực, trong mắt lấp lánh thần quang rực rỡ.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy Càn Khôn đưa một tay ra, trong lòng bàn tay quang hoa lưu chuyển, rồi trực tiếp vồ lấy mặt đất.

Càn Khôn không biết đã sâu xuống lòng đất bao nhiêu, chỉ biến pháp lực thành một bàn tay lớn không ngừng đi sâu xuống.

Cho đến khi, vồ được khối ngọc phiến màu tím nhỏ đó, mới rút tay ra.

"Cuối cùng lại có thêm một khối nữa..." Nhìn khối ngọc phiến màu tím trong tay, Càn Khôn khẽ mỉm cười, nói. ...

Trong một thung lũng ở Đông Phương đại lục Hồng Hoang.

Càn Khôn nhìn khối ngọc phiến trong tay, trong đôi mắt pháp tắc đan xen, diễn hóa vô tận huyền diệu.

"Trong một khối mảnh vỡ lại hàm chứa pháp tắc chi lực nồng đậm hơn vài phần..." Sau một lúc lâu, Càn Khôn thu hồi ánh mắt, lẩm bẩm nói.

Pháp tắc chi lực hàm chứa trong mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Càn Khôn lúc này đã có chút nhận biết, so với những gì y đã thu thập trước đây, mỗi một khối mảnh vỡ hàm chứa pháp tắc đều hoàn thiện hơn không ít.

"Sau khi dung hợp khối này, trong tay ta sẽ có bốn khối mảnh vỡ, đối với việc lĩnh ngộ sau này của bần đạo có sự trợ giúp rất lớn..." Càn Khôn cười cười, rồi cất nó đi.

Chỉ cần dung hợp khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này, thì pháp tắc hàm chứa trong tất cả các mảnh vỡ sẽ hoàn thiện hơn không ít, đủ cho việc nghiên cứu tạm thời của y.

Còn về những mảnh vỡ khác, phải xem cơ duyên, đương nhiên, có Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, y tin rằng có thể thu thập hoàn chỉnh được.

Còn về Hồng Quân lão đạo, Càn Khôn không nghĩ y sẽ đi thu thập những mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp khác.

Mặc dù Hồng Quân lão đạo nghiên cứu tam thiên đại đạo pháp tắc, nhưng đó là nghiên cứu đại đạo pháp tắc trong khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lớn đó, nhưng đạo của y lại không nằm ở đó.

Con đường Hồng Quân đi, chính là tam thi chi đạo, trong Hồng Hoang chỉ có một người thành công đi được con đường đó.

Mặc dù sau này sẽ hợp đạo, nhưng Càn Khôn vẫn không tin, một tồn tại như vậy, sẽ cam tâm làm chuyện đó.

Đương nhiên, những chuyện trong đó chỉ có Hồng Quân lão đạo một mình biết.

Hơn nữa, lúc này còn quá sớm.

"Ông!" Hư không hơi chấn động, Dương Mi đã ở bên cạnh Càn Khôn.

Khối ngọc phiến màu tím vừa rồi Dương Mi không phải không nhìn thấy, mặc dù cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng nhất thời không nhận ra, liền không để ý nữa.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Càn Khôn, Dương Mi tin rằng, khối mảnh vỡ màu tím đó hẳn là vô cùng quý giá.

Nhưng y không cần sử dụng pháp bảo, nên những thứ này không có chút hấp dẫn nào đối với y, cành dương liễu trong tay y là do cành của bản thể y hóa thành, sử dụng vô cùng thuận tay.

Những pháp bảo khác, y ngược lại dùng không quen.

Dù sao những Thần Thai Tiên Thiên khác dùng pháp bảo đánh y cũng không có chút hiệu quả nào, như lần trước giao thủ với Hồng Quân.

Chương 14

Hồng Quân ra tay vẫn xuất ra vô số pháp bảo, nhưng vẫn không làm gì được y.

Nếu không phải y không cần pháp bảo, e rằng y đã không bỏ qua.

Nhưng việc này, chỉ cần y và Hồng Quân biết, cũng không nói với người khác.

Nhưng Dương Mi lúc này nếu biết Càn Khôn biết chuyện này, không biết sẽ có biểu tình như thế nào.

"Chúc mừng đạo hữu có được bảo vật..." Dương Mi cười cười, nói với Càn Khôn.

Càn Khôn nghe vậy, mỉm cười nói: "Chỉ là một khối mảnh vỡ mà thôi..." Dương Mi nghe vậy, thần tình hơi ngẩn ra, rồi cười lắc đầu.

Y tự nhiên không tin chỉ là một khối mảnh vỡ mà thôi, dù sao dáng vẻ của Càn Khôn vừa rồi y đã thấy, nếu là đồ vật bình thường, e rằng Càn Khôn sẽ không để mắt tới.

Nhưng đã Càn Khôn không nói, y cũng không hỏi nữa.

Hai người lại dừng lại một lát, rồi lại lên đường.

Phương hướng đi lần này, là đi về phía trung ương đại lục, sau khi đến trung ương đại lục, có tiếp tục đi nữa hay không, thì xem xét sau.

Càn Khôn cảm thấy, nếu cứ đi về phía trung ương đại lục mà không thu thập được bao nhiêu thứ, có lẽ có thể đi các đại lục khác, hoặc thời cơ chưa tới.

Nhưng những điều này, đối với y lúc này, không thành vấn đề.

Dù sao thời gian còn dài, từ từ cũng không vội. ...

Hai người tiếp tục tiến về phía trước, trên đường đi vừa đi vừa dừng.

Lại đi như vậy vài chục năm, hai người cuối cùng đã đi ra khỏi Đông Phương đại lục, chính thức đặt chân lên trung ương đại lục.

Đương nhiên, nơi họ đang ở lúc này, chỉ là rìa của trung ương đại lục mà thôi.

Trung ương đại lục rộng lớn đến mức nào, với tu vi Đại La Kim Tiên của Càn Khôn, nếu không có ngàn năm, ước chừng sẽ không đi hết được.

Nhưng y cũng không vội, lúc này Tam Tộc chưa bùng nổ chiến tranh, đây là thời gian phát triển ổn định.

Càn Khôn ước chừng, phải mất vài vạn năm nữa, cục diện Tam Tộc tranh bá mới bắt đầu.

Bởi vậy trong khoảng thời gian này, chính là cơ hội tốt để sưu tầm trong Hồng Hoang.

Sau khi tiến vào trung ương đại lục, tốc độ của hai người liền chậm lại.

Một ngày nọ, Càn Khôn nhìn một ngọn núi cách mấy chục vạn dặm, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ngọn núi này, là ngọn núi hùng vĩ nhất, tráng lệ nhất, cao lớn nhất mà y từng thấy trong những năm qua.

Một ngọn núi như vậy, Càn Khôn không tin chỉ là một ngọn núi vô danh bình thường.

Ví như Ngọc Kinh Sơn của Hồng Quân lão đạo, Vô Lượng Sơn của y, Không Minh Sơn của Dương Mi, v.v., đều có tên riêng.

Ngọn núi này, không hề kém Vô Lượng Sơn, chỉ riêng về độ cao, còn vượt qua Vô Lượng Sơn.

"Ngọn núi này hùng vĩ quá, không biết có tên không?" Càn Khôn nhìn ngọn núi đó, lẩm bẩm nói.

Nghe vậy, Dương Mi cẩn thận quan sát một lát, rồi trong lòng kỹ lưỡng tìm kiếm.

Y từng có một lần luận đạo với Hồng Quân, sau đó Hồng Quân đã giới thiệu cho y những ngọn núi tương đối nổi tiếng trong Hồng Hoang.

Ngoài ra, xưng hô "bần đạo" này, y cũng học từ Hồng Quân.

Mặc dù không hiểu, vì sao Hồng Quân có nhiều pháp bảo, bảo vật như vậy, lại tự xưng là "bần".

Nhưng, y cảm thấy xưng hô như vậy càng thích hợp, liền cũng dùng theo.

Còn về xưng hô của Càn Khôn, y cũng cho rằng Càn Khôn học từ Hồng Quân, nên cũng không hỏi.

Trong lòng tìm kiếm một lát, Dương Mi trong mắt lóe lên một đạo kim quang.

"Ngọn núi này, tên là, Tây Côn Luân..." ...

Tại một khu vực rìa trung ương đại lục.

Càn Khôn nhìn ngọn núi hùng vĩ thẳng tắp mây xanh cách mấy chục vạn dặm, thần tình ngẩn ra, trong mắt hiện lên vẻ chấn kinh.

Ngọn núi này, chính là tiên sơn nổi tiếng, Tây Côn Luân?

Tây Côn Luân ngay cả ở hậu thế cũng cực kỳ nổi tiếng, dù sao trên Tây Côn Luân có vị đại thần cư trú, chính là Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu, xưng là thủ lĩnh chúng nữ tiên, cư trú trên Tây Côn Luân, danh tiếng tự nhiên không cần phải nói nhiều.

Là đạo trường của Tây Vương Mẫu, Tây Côn Luân cũng có nhiều truyền thuyết, nên hậu thế mới có danh tiếng lớn như vậy.

Giờ đây, tiên sơn đó, lại xuất hiện trước mặt, Càn Khôn trong lòng nhất thời có chút chấn kinh.

"Không biết Tây Vương Mẫu lúc này đã xuất thế chưa?" Càn Khôn trong mắt thần quang tuôn chảy, trong lòng thầm nhủ.

Lúc này cục diện Tam Tộc tranh bá mới chỉ bắt đầu, theo thời gian, lúc này không ít đại thần thông giả cần một khoảng thời gian nữa mới xuất thế, Tây Vương Mẫu không biết có nằm trong số này không.

"Chiếc Côn Luân Kính ẩn chứa thời gian pháp tắc đó, không biết có xuất xứ từ Tây Côn Luân không, nếu thực sự xuất xứ từ Tây Côn Luân, vậy bần đạo lần này quả thực nên đi xem.

Bất kể phẩm giai pháp bảo đơn thuần, việc nghiên cứu thời gian pháp tắc trong đó, đối với bần đạo mà nói, đều có sự trợ giúp rất lớn." Càn Khôn trong lòng ý niệm vạn chuyển, đã đưa ra một quyết định.

Côn Luân Kính, là cực phẩm tiên thiên linh bảo, ẩn chứa thời gian pháp tắc, đối với Càn Khôn mà nói, là một kiện pháp bảo có trợ giúp cực lớn, dù sao y cần diễn hóa trong đại đạo, có đại đạo thời gian.

Côn Luân Kính là tiên thiên linh bảo cấp cao nhất, bất kể công kích hay phòng ngự, đều có uy lực vô cùng mạnh mẽ, đối với y, cũng là một lựa chọn không tồi.

Chỉ là Càn Khôn không quá chắc chắn, Côn Luân Kính có xuất xứ từ Tây Côn Luân hay không.

Chương 15

Trong truyền thuyết hậu thế, Côn Luân Kính là do Đạo Tổ Hồng Quân ban cho Tây Vương Mẫu, là pháp bảo trấn áp đạo trường Tây Côn Luân.

Hồng Quân lão đạo rốt cuộc từ đâu mà có Côn Luân Kính, điều này, Càn Khôn có chút không rõ.

Nhưng Càn Khôn lúc này trong lòng nghĩ, bất kể thế nào, trước tiên cứ đi xem, nếu thực sự xuất xứ từ Tây Côn Luân, thì đó là một tạo hóa, nếu không có, thì cũng tốt để thưởng ngoạn cảnh đẹp của tiên sơn Tây Côn Luân.

Trong lòng nghĩ vậy, Càn Khôn quay đầu, mỉm cười với Dương Mi: "Đạo hữu, tiên sơn hùng vĩ tráng lệ, mỹ lệ tuyệt luân như vậy trước mặt, ta sao có thể không đi thưởng ngoạn một phen?" Nghe vậy, Dương Mi cười nhạt, đáp: "Bần đạo cũng có ý này!" Nghe vậy, Càn Khôn cười cười, cùng Dương Mi, hóa thành hai đạo lưu quang, hướng về Tây Côn Luân bay đi. ...

Hồng Hoang, rìa trung ương đại lục, Tây Côn Luân.

Tốc độ của Càn Khôn và Dương Mi cực nhanh, chỉ trong vài hơi thở, đã đến chân núi Tây Côn Luân.

Y ngẩng đầu nhìn một cái, rồi thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Tây Côn Luân sơn cao không biết bao nhiêu vạn trượng, Càn Khôn và Dương Mi chỉ cảm thấy bay hơn nửa ngày sau, mới đến đỉnh Tây Côn Luân sơn.

Phải biết rằng, tu vi của hai người một vị là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, một vị là Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Với tốc độ của hai người, phải bay hơn nửa ngày, có thể biết độ cao của Tây Côn Luân sơn rồi.

"Nơi đây linh khí vô cùng sung túc, linh thảo linh căn cũng rất nhiều, lại còn có không ít sinh linh tồn tại.

Cảnh đẹp càng tú lệ, quả không hổ là tiên sơn nổi tiếng trong Hồng Hoang..." Càn Khôn quan sát ở đây một lát, trong miệng tán thán nói.

Nghe vậy, Dương Mi gật đầu nói: "Tây Côn Luân quả thực không tồi, bần đạo đã thấy không ít danh sơn trong Hồng Hoang, ngọn núi này có thể coi là không tồi rồi..." Không biết Vô Lượng Sơn của Càn Khôn lúc này đã đạt đến tình trạng nào, trong Hồng Hoang, có Ngọc Kinh Sơn tốt hơn Tây Côn Luân, có một ngọn núi Hồng Quân giới thiệu, tương tự Tây Côn Luân, là Đông Côn Luân.

Theo lời y nói, Đông Côn Luân cũng là tiên sơn nổi tiếng không nhỏ, trong Hồng Hoang đếm trên đầu ngón tay.

Dương Mi kết hợp với Tây Côn Luân hiện tại mà xem, những tiên sơn mà Hồng Quân giới thiệu này, mỗi ngọn đều không tồi.

Càn Khôn gật đầu, trong đôi mắt pháp tắc tuôn ra, đan xen ngang dọc dưới sự diễn hóa ra vô tận huyền diệu, thần thức của y từ từ dò xét, tìm kiếm ở đây.

Dương Mi thấy tình hình, trong lòng liền đoán được ý đồ của hành động này, hỏi: "Đạo hữu muốn tìm bảo vật ở đây?" Mặc dù y không cần sử dụng pháp bảo, nhưng nhìn người khác tìm bảo vật, cũng là một điều thú vị, bởi vì y chưa bao giờ tìm bảo vật.

Nghe vậy, Càn Khôn gật đầu nói: "Đúng vậy, Tây Côn Luân là tiên sơn, trên núi có thể có bảo vật tồn tại..." Y biết tình hình của Dương Mi, lúc này cũng không che giấu, trực tiếp nói cho y biết.

“Với tình hình của Tây Côn Luân mà xem, khả năng sinh ra bảo vật cũng không nhỏ...” Dương Mi gật đầu, đáp.

“Oanh!” Lời Dương Mi vừa dứt, cách hai người ngàn dặm, truyền đến một trận oanh minh.

Chính là thần thức của Càn Khôn chạm vào một trận pháp tự nhiên, lúc này vì sự chạm vào của Càn Khôn, nó hoàn toàn hiện lộ ra.

“Trận pháp...” Khóe miệng Càn Khôn khẽ cong lên, xem ra, nơi đây quả nhiên có bảo vật tồn tại.

Bảo vật có thể sản sinh trận pháp tự nhiên để bảo vệ, không cái nào không phải là tồn tại đỉnh cao, ví như Ngộ Đạo Trà Thụ đã được thu trước đó.

Trận pháp lúc này mà xem, không kém gì, tồn tại được bảo vệ trong trận pháp này, nhất định là bảo vật cực kỳ đỉnh cấp.

“Xem ra tạo hóa của bần đạo quả nhiên không nhỏ...” Càn Khôn trong lòng mừng rỡ, thầm nhủ.

“Chỉ không biết, sau trận pháp này, có phải là thứ trong lòng bần đạo muốn tìm không...” Càn Khôn trong lòng suy tư một lát, rồi thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, đã ở trước trận pháp.

...

Trên đỉnh Tây Côn Luân sơn, trong một khu vực.

Càn Khôn ngưng vọng trận pháp trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

“Uy lực của trận pháp này lại mạnh hơn trận pháp bảo vệ Ngộ Đạo Trà Thụ vài phần, bần đạo muốn phá trận này, cũng không quá khó, nhưng trong trận pháp này hàm chứa lực lượng pháp tắc đặc biệt, nếu có thể nghiên cứu, cũng là một tạo hóa.” Càn Khôn trong lòng suy tính một lát, cảm thấy trận pháp này tạm thời không thể phá,

có thể nghiên cứu một phen trước rồi mới phá trận.

Không chỉ độ khó phá trận sẽ giảm đi rất nhiều, mà còn có thể lĩnh ngộ pháp tắc trong đó, đề thăng sự lĩnh ngộ về pháp tắc.

"Trận pháp này có chút không tầm thường..." Ánh mắt Dương Mi quét qua trận pháp một cái, rồi trầm giọng nói.

"Đạo hữu cũng nhìn ra chỗ khác biệt của trận pháp này sao..." Càn Khôn cười nhạt, quay đầu, nhìn Dương Mi bên cạnh nói.

Với nhãn giới và tu vi của Dương Mi, Càn Khôn tự nhiên không cho rằng Dương Mi không nhìn ra chỗ bất phàm của trận pháp này.

Y cũng biết, điều Dương Mi nói không tầm thường, không chỉ chỉ uy lực của trận pháp, mà còn là pháp tắc chi lực hàm chứa trong trận pháp.

Loại pháp tắc chi lực này, không phải do trận pháp tự thân mang theo, mà là vì bảo vật được bảo vệ trong đó đã tồn tại đủ lâu, lực lượng pháp tắc dật tán ra đã dung nhập vào trong trận pháp.

Như vậy, liền thay đổi quy tắc của trận pháp, đề thăng uy lực của trận pháp nguyên bản, mới khiến Càn Khôn và Dương Mi hai người cảm thấy trận pháp này bất phàm.

"Ừm!

Trận pháp này hàm chứa một tia pháp tắc chi lực, bần đạo lại có chút quen thuộc..." Dương Mi gật đầu, đáp.

"Ồ?!

Pháp tắc gì?" Càn Khôn có chút ngạc nhiên nhìn y, Dương Mi đã biết pháp tắc chi lực trong đó, xem ra, chuyện này không đơn giản a!

Dương Mi tu luyện không gian chi đạo, sự lý giải về pháp tắc trong không gian trận pháp, tự nhiên nhiều hơn Càn Khôn, nên biết

pháp tắc chi lực cũng là bình thường.

"Thời gian pháp tắc!" Dương Mi nhíu mày, trầm giọng nói.

Thời gian pháp tắc, tự nhiên vô cùng quen thuộc, trong Hỗn Độn Ma Thần, mấy vị đỉnh cao nhất đó, trong đó có Thời Gian Ma Thần, Thời Thần, thứ y sử dụng chính là thời gian pháp tắc.

Giữa y và Thời Thần, không ít lần giao thủ, quen thuộc thời gian pháp tắc cũng là bình thường.

"Thời gian pháp tắc..." Nghe vậy, Càn Khôn ngẩn ra, rồi trên mặt hiện lên vẻ hân hoan, nhưng trong chớp mắt liền bị che giấu.

Lại là thời gian pháp tắc, vậy bảo vật hàm chứa thời gian pháp tắc, chẳng phải là Côn Luân Kính sao?

Như vậy, pháp bảo trong trận pháp này, chính là Côn Luân Kính mà y vẫn luôn tìm kiếm, đối với y, đây là một tin tức tốt lành vô cùng lớn a!

Côn Luân Kính hàm chứa thời gian pháp tắc, đối với việc nghiên cứu thời gian pháp tắc, diễn hóa thời gian đại đạo, có sự trợ giúp cực kỳ lớn.

Chương 16

Côn Luân Kính là đỉnh cấp tiên thiên linh bảo, có nó trong tay, thực lực tổng thể của y lại sẽ đề thăng không ít.

"Quả nhiên là tạo hóa, phúc duyên của ta Càn Khôn không cạn a!" Càn Khôn nhìn trận pháp trước mắt, trong lòng thầm cảm thán.

Từ những năm qua trong Hồng Hoang mà xem, y không tồi rồi, tạo hóa và phúc duyên đều không cạn, đối với y mà nói, đều là sự trợ giúp cực lớn.

Đối với việc thay đổi vận mệnh của y cũng sẽ có sự trợ giúp cực lớn, nếu không có gì cả, thì nói gì đến thay đổi vận mệnh, trực tiếp chờ chết còn hơn, bởi vậy, lúc này không tồi rồi.

Đại tạo hóa, đại phúc duyên a!

Càn Khôn trong lòng hơi bình ổn tâm tình sau, liền trực tiếp khoanh chân ngồi xuống trước trận pháp, nhắm chặt mắt, thần thức hơi dò xét vào trong trận pháp, thuận theo quỹ tích vận chuyển của trận pháp, bắt đầu nghiên cứu.

Lúc này y là nghiên cứu pháp tắc chi lực trong đó, sự vận chuyển của trận pháp, tự nhiên không thể đi ngược, chỉ có thể thuận theo quỹ tích của trận pháp mà đi, từ từ nghiên cứu.

Dương Mi nhìn động tác của Càn Khôn, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Với thực lực của Càn Khôn, phá trận pháp đó không khó, nhưng vì sao lúc này lại chọn nghiên cứu trận pháp đó, nghiên cứu pháp tắc chi lực trong đó?

Trong chốc lát, Dương Mi đối với mọi thứ về Càn Khôn, càng lúc

càng tò mò.

Trong lòng càng cảm thấy, việc y quyết định đi đến Vô Lượng Sơn Mạch là một lựa chọn đúng đắn, sự trợ giúp trên đại đạo sau này, có lẽ chính là từ Càn Khôn mà ra.

Càn Khôn lúc này không quan tâm Dương Mi trong lòng nghĩ gì, y lúc này hoàn toàn chìm đắm trong quỹ tích vận chuyển của trận pháp.

"Quy tắc thiên địa, đều có vết tích để lần theo, vạn vật như vậy, trận pháp, cũng như vậy..." Trong thức hải của Càn Khôn, đột nhiên vang lên một câu đại đạo chi âm, dường như thể hồ quán đỉnh, khiến y lúc này càng lúc càng rõ ràng về quỹ tích vận chuyển của trận pháp.

Trong sự vận chuyển của trận pháp, dường như vô số quy tắc và pháp tắc đan xen ngang dọc, không ngừng phác họa ra không gian, lực lượng, v.v., vận hành trận pháp.

"Những quỹ tích vận chuyển quy tắc và pháp tắc này và quỹ tích đại đạo, có mối liên hệ mật thiết không thể tách rời, có lẽ, đó chính là chìa khóa để lĩnh ngộ trận pháp chi đạo." Càn Khôn lúc này linh đài thanh tịnh, đại đạo thông suốt, có thể nói là một thông trăm thông, từ việc nghiên cứu quỹ tích của trận pháp, y lại lĩnh ngộ được chìa khóa của trận pháp chi đạo.

Trong chốc lát, Càn Khôn đối với niềm tin diễn hóa trận pháp chi đạo, đột nhiên đề thăng không ít.

"Thu hoạch cực lớn a!" Càn Khôn trong lòng kinh hỉ nói, không ngờ chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, y đã lĩnh ngộ được một tầng đạo lý.

Đúng như câu vạn sự khởi đầu nan, đặc biệt là lĩnh ngộ đại đạo, càng khó lại càng khó, Càn Khôn lúc này lĩnh ngộ được chìa khóa của trận pháp chi đạo, đã đặt một nền tảng tốt cho việc nghiên cứu sau

này.

Chỉ có nền tảng vững chắc, việc nghiên cứu đại đạo mới càng ngưng thực, càng mạnh mẽ.

Lúc này, Càn Khôn có thể coi là nhập môn rồi, tiếp theo, chính là thời gian pháp tắc hàm chứa trong trận pháp. ...

Trên đỉnh Tây Côn Sơn, trước trận pháp.

Dương Mi nhìn Càn Khôn đang tỏa ra từng trận diệu ý vô thượng, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Diệu bất khả ngôn a!" Dương Mi trong lòng thầm nhủ một câu, sau đó ánh mắt chuyển động, dừng lại trên trận pháp, y cũng muốn xem trận pháp khiến Càn Khôn có được lợi ích to lớn đó, có những chỗ đặc biệt nào.

Sau một lúc lâu, ánh mắt Dương Mi lóe lên một tia sáng, trận pháp cơ bản đã thấu triệt, nhưng y lại không phát hiện ra chỗ đặc biệt nào khác, xem ra, là do bản thân Càn Khôn khác biệt.

Dù sao Dương Mi không phải Càn Khôn, không đi con đường "một đạo diễn hóa tam thiên đạo", nên mọi thứ y nhìn thấy, đều xuất phát từ đại đạo của bản thân.

Càn Khôn thì khác, vật này không đồng nhất với đại đạo của bản thân y, nhưng lại đồng nhất với đại đạo khác, thì có thể giúp y đề thăng đại đạo khác, giúp diễn hóa ra nó.

Bởi vậy, đó chính là sự khác biệt giữa Càn Khôn và Dương Mi.

Dương Mi lúc này nhìn Càn Khôn, trong lòng càng lúc càng ngạc nhiên, càng lúc càng thầm gật đầu, sau đó ngồi khoanh chân bên cạnh, nghiên cứu. ...

Trước trận pháp.

Trên khánh vân ở Thiên Linh của Càn Khôn, trong Càn Khôn đại đạo, có hai đạo quang mang ẩn ẩn lấp lánh, chính là hai đại đạo: trận pháp đại đạo và thời gian đại đạo.

Trận pháp chi đạo lúc này không có nhiều đề thăng nữa, dù sao trình độ của trận pháp đó chỉ đến vậy, những gì có thể nghiên cứu, Càn Khôn đã nghiên cứu trong trăm năm qua.

Lúc này Càn Khôn toàn tâm toàn ý đầu nhập vào việc nghiên cứu thời gian pháp tắc trong trận pháp, những thời gian pháp tắc này tuy không nồng đậm, nhưng cũng không dễ dàng thấu triệt đến vậy.

"Quả nhiên không hổ là thời gian pháp tắc, một trong hai đại pháp tắc thần bí..." Càn Khôn trong lòng thầm than một tiếng, càng lúc càng cảm thấy thời gian pháp tắc khó nghiên cứu đến mức nào.

Thời gian pháp tắc và không gian pháp tắc được mệnh danh là hai đại pháp tắc thần bí, là một trong số đó, thời gian pháp tắc tự nhiên không dễ dàng thấu triệt được.

Nhưng Càn Khôn cũng không vội, trăm năm không thấu triệt, thì ngàn năm, ngàn năm không được thì vạn năm.

"Thời gian pháp tắc không tầm thường..." Thần thức của Càn Khôn hóa thành hình trong quỹ tích trận pháp, nhìn những sợi pháp tắc nhỏ bé trôi nổi trong đó, trong miệng nhàn nhạt nói.

Thời gian, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Thời gian vẫn luôn trôi qua bên cạnh y, không lúc nào không trôi chảy.

Trong Hồng Hoang, thời gian không đáng tiền, nhưng lại vô cùng quý giá, nếu có thể nắm giữ thời gian, thì sẽ nắm giữ tạo hóa vô thượng.

Ví dụ, hai tồn tại, thăng cấp một cảnh giới cần mười vạn năm, thì

vị nắm giữ thời gian pháp tắc đó, có thể thao túng thời gian, thay đổi tỷ lệ lưu tốc thời gian, tăng tốc đột phá của mình.

Như vậy, giữa hai bên liền phân định cao thấp.

Bởi vậy, thời gian pháp tắc có diệu dụng vô thượng, chỉ là không ai có thể thấu triệt mà thôi.

Ngay cả Tổ Vu Chúc Cửu Âm, người sinh ra đã thừa hưởng thời gian, e rằng sự lĩnh ngộ thời gian pháp tắc cũng không đạt đến trình độ cực cao.

"Thời gian!

Vận chuyển!..." Tâm thần Càn Khôn không ngừng thuận theo sự vận chuyển của thời gian pháp tắc mà nghiên cứu, lúc này, trên thời gian đại đạo của Càn Khôn đại đạo trong thức hải không ngừng lấp lánh từng trận quang mang.

Lúc này, trong Càn Khôn thế giới.

Tâm thần Càn Khôn chia làm hai, lúc này một phần xuất hiện ở trung tâm Càn Khôn thế giới.

Càn Khôn Đỉnh khổng lồ tọa lạc ở trung tâm thế giới, cách Càn Khôn Đỉnh không xa, một cây tiên thiên linh căn tỏa ra từng trận diệu ý, một cỗ tiên thiên khí tức huyền diệu tràn ngập.

Chương 17

Càn Khôn lúc này khoanh chân ngồi dưới Ngộ Đạo Thụ, từng trận huyền diệu chi ý khiến tâm thần Càn Khôn thanh tịnh, bắt đầu nghiên cứu thời gian pháp tắc.

"Ông!" Hư không hơi chấn động, một đạo tử sắc quang mang lóe lên, sau đó thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp hiện ra trên Thiên Linh của Càn Khôn, rải xuống từng trận khí nhân uân, dung nhập vào trong Thiên Linh.

Trong thức hải, vang lên từng trận đại đạo chi âm.

Có Tạo Hóa Ngọc Điệp trợ giúp, Càn Khôn lúc này cảm thấy việc nghiên cứu nhanh hơn không ít.

"Thời gian, quá khứ và hiện tại được gọi là trụ cột..." "Tất cả thời gian, bao gồm quá khứ, hiện tại, ban ngày, ban đêm, v.v., đều vô thủy vô chung..." Càn Khôn trong miệng khẽ thốt ra từng trận đại đạo chi âm, dưới sự trợ giúp của Tạo Hóa Ngọc Điệp, Càn Khôn cuối cùng cũng thấu triệt được một tia huyền diệu của thời gian pháp tắc.

"Chính là thời gian!" Càn Khôn đột nhiên mở mắt, ấn ký Càn Khôn ở mi tâm tỏa ra từng trận quang mang rực rỡ.

Y đưa một tay ra, hư không trong chốc lát liền tuôn ra từng sợi pháp tắc, chính là thời gian pháp tắc.

"Chỉ cần bản đạo nghiên cứu đại đạo pháp tắc của nó, và diễn hóa nó, trong thế giới liền sẽ xuất hiện pháp tắc tồn tại, đợi khi tam thiên đại đạo viên mãn, thế giới tự nhiên có thể đạt đến cảnh giới viên mãn..." Càn Khôn nhìn từng tia thời gian pháp tắc chi lực hiện ra trong thế giới, trong miệng lẩm bẩm nói.

Sau một lúc lâu, Càn Khôn tán đi pháp tắc chi lực trong tay, nhàn nhạt nói: "Đến lúc phá trận rồi..." Lời vừa dứt, thân ảnh của y đã biến mất.

Tạo Hóa Ngọc Điệp lúc này để lại một đạo tử sắc ngân tích trong hư không, sau đó cũng biến mất. ...

Bên ngoài, trước trận pháp.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở mắt, trong đó thần quang đan xen, rực rỡ như tinh thần.

"Hô, không ngờ sau năm trăm năm nghiên cứu, tu vi của ta lại có tiến bộ..." Càn Khôn cảm nhận một lượt, có chút ngạc nhiên nói.

Y ước chừng, lúc này hẳn đang ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên trung kỳ, cách hậu kỳ chỉ còn một bước cuối cùng, chỉ cần cơ duyên đến, liền có thể đột phá thành công.

"Đạo hữu quả nhiên thiên tư hơn người..." Đột nhiên, giọng nói của Dương Mi truyền đến.

Càn Khôn nhìn y, cười cười, không thể phủ nhận.

Ngay sau đó, Càn Khôn đứng dậy, nói: "Trận pháp này, cũng đến lúc phá rồi..." ...

Trên đỉnh Tây Côn Sơn, trước trận pháp.

Càn Khôn trong miệng nhàn nhạt nói, lời vừa dứt, liền thấy y đưa một tay ra, trong lòng bàn tay quang hoa lưu chuyển, ẩn chứa pháp lực khủng bố, từng trận khí tức hùng vĩ tràn ra.

"Phá!" Càn Khôn phất tay một cái, một đạo pháp lực cường mãnh từ trong tay bắn ra, thuận theo quỹ tích vận hành của trận pháp, lập tức va chạm vào điểm mấu chốt của quỹ tích trận pháp.

Điểm mấu chốt này, có thể là trận nhãn, hoặc có thể là một khâu

quan trọng nhất trong quỹ tích vận chuyển.

Trong trận pháp, muốn phá trận, tìm trận nhãn quả thực dễ dàng hơn.

Nhưng nếu gặp phải trận pháp mạnh mẽ hơn, ví như Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Tru Tiên Kiếm Trận ba trận pháp lớn của Hồng Hoang.

Ngay cả khi biết trận nhãn ở đâu, cũng không dễ dàng phá bỏ, bởi vì trận pháp chính là người chủ trận, trong tình huống như vậy, ngay cả khi biết trận nhãn, cũng khó như lên trời.

Nhưng nếu biết quỹ tích vận chuyển của pháp tắc và quy tắc trong trận pháp chi đạo, thì có thể thuận theo những quỹ tích này, thuận thế phá trận.

Dù sao vạn vật thiên địa, bao gồm cả quy tắc, đều có vết tích để lần theo, vạn vật như vậy, trận pháp, cũng như vậy.

Bởi vậy, nếu có thể nhìn rõ một chút, phá trận liền không khó.

Ngay cả khi không phá được trận pháp, nhưng thoát thân khỏi trận pháp, lại không thành vấn đề.

Đương nhiên, chỉ những đại thần thông giả tinh thông trận pháp chi đạo mới có thể làm được, nếu không, trong Hồng Hoang sẽ không chỉ có Thông Thiên một mình là đại tông sư trận pháp rồi.

Càn Khôn lúc này đã tìm được điểm mấu chốt của trận pháp này, một kích đánh xuống, tự nhiên có thể phá bỏ trận pháp này.

"Bành!" Pháp lực lập tức đánh vào điểm mấu chốt của trận pháp, chỉ nghe một tiếng sấm rền, sau đó liền thấy trên trận pháp xuất hiện những vết nứt chi chít, rồi oanh nhiên vỡ nát, vô số mảnh vỡ bay ngang, rồi biến mất.

Nếu năm trăm năm trước, Càn Khôn cần tốn vài phần khí lực, nhưng lúc này, sau khi lĩnh ngộ một tia trận pháp chi đạo, phá trận lại không tốn chút khí lực nào.

Dương Mi ngạc nhiên nhìn y, nhưng trong lòng, liền thấu hiểu.

Xem ra trong năm trăm năm qua, Càn Khôn lại có tiến bộ, nếu không, sẽ không nhẹ nhàng như vậy phá bỏ trận pháp đó, dù sao nếu phá trận bình thường, muốn làm được như vậy, cũng phải cần tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nhưng Càn Khôn, rõ ràng chỉ mới ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên trung kỳ, nếu không có tiến bộ, tự nhiên không thể làm được.

Trong lòng nghĩ vậy, Dương Mi trong lòng khẽ gật đầu, không mở miệng.

Sau khi trận pháp vỡ nát, ánh mắt Càn Khôn dừng lại ở khu vực bị trận pháp bao phủ.

"Không có gì sao?!" Càn Khôn đôi mắt hơi híp lại, trầm giọng nói.

Mặc dù trong trận pháp không có bất kỳ bảo vật nào tồn tại, nhưng Càn Khôn không tin một trận pháp như vậy, lại thực sự không có bảo vật tồn tại.

Đặc biệt trong trận pháp hàm chứa sự tồn tại của thời gian pháp tắc, rõ ràng đang dự báo sự tồn tại của Côn Luân Kính.

Vậy lúc này không nhìn thấy sự tồn tại của nó, điều đó chứng tỏ, nó đang ở một nơi ẩn mật, không phải ở trên mặt, cần phải đi tìm kiếm nơi thực sự của nó.

"Trên mặt đất không có, vậy thì đi sâu xuống lòng đất..." Càn Khôn đôi mắt mở ra khép lại, tỏa ra ánh sáng thất sắc rực rỡ, trong đó pháp tắc đan xen, quy tắc ngang dọc, phác họa ra một bức họa cực kỳ huyền ảo khó hiểu.

Đây là một thần thông Càn Khôn sáng tạo ra, có thể nhìn xuyên qua bề mặt vạn vật.

Đợi thần nhãn thần thông dần dần tinh thâm, có thể nhìn thấy quá khứ, dò xét tương lai.

Nhưng lúc này, mới chỉ sơ bộ, chỉ có thể nhìn xuyên qua bề mặt vạn vật, đi sâu vào bên trong mà thôi.

Dưới Càn Khôn Thần Nhãn thần thông của Càn Khôn, khu vực rộng ngàn dặm lập tức trở nên trong suốt, ánh mắt y không ngừng đi sâu vào, cũng không biết đã sâu xuống lòng núi bao nhiêu.

"Nguyên lai là ở đây..." Một lát sau, sắc mặt Càn Khôn vui mừng, trong miệng hân hoan nói.

Sau khi đi sâu xuống lòng núi ba vạn trượng, cuối cùng y cũng tìm thấy nơi của bảo vật.

"Hình dáng cổ kính, hàm chứa thời gian pháp tắc, xem ra không nghi ngờ gì nữa, chính là Côn Luân Kính..." Càn Khôn ánh mắt đánh giá cổ kính trước mặt, sau một lúc lâu, trong lòng có thể khẳng định, cổ kính này, chính là Côn Luân Kính mà y vẫn luôn tìm kiếm.

Chương 18

Đã tìm thấy Côn Luân Kính, Càn Khôn tự nhiên sẽ không dừng lại nữa, thân hình lóe lên, hóa thành một đạo quang mang, độn nhập vào trong lòng núi, thuật độn thổ này đối với y, có thể nói là nắm trong lòng bàn tay.

Một lát sau, y đã ở độ sâu ba vạn trượng trong lòng núi.

"Xem ra ngoài trận pháp ra, xung quanh Côn Luân Kính đã hình thành một khu vực đặc biệt..." Càn Khôn không lập tức tiếp cận, cẩn thận đánh giá một lát, phát hiện xung quanh Côn Luân Kính, có một khu vực đặc biệt tồn tại, hẳn là tự động hình thành.

Càn Khôn trong lòng, cẩn thận tiếp cận khu vực đó.

Côn Luân Kính là đỉnh cấp tiên thiên linh bảo, mặc dù vô chủ, nhưng bảo vật có linh, tự nhiên sẽ tự động công kích, y cũng cần cẩn thận đối đãi.

"Ông!" Càn Khôn tiến vào khu vực đó, chỉ thấy khu vực đó chấn động, sau đó khu vực vốn bình tĩnh bắt đầu bạo động.

"Là thời gian pháp tắc..." Sắc mặt Càn Khôn biến đổi, trong khu vực tràn ngập thời gian pháp tắc, lúc này lưu tốc thời gian bắt đầu tăng nhanh.

Đợi đến một trình độ nhất định, thời gian liền sẽ xuất hiện hỗn loạn, lúc đó, sẽ càng khó khăn hơn.

Sắc mặt Càn Khôn ngưng trọng, lúc này bất chấp cơ thể đang thay đổi theo sự gia tốc của thời gian pháp tắc, y bước một bước, xuất hiện trước cổ kính, một tay vồ lấy cổ kính.

"Ông!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy một đạo kim sắc quang

mang, lóe lên trước mắt Càn Khôn.

Sâu ba vạn trượng bên trong Tây Côn Luân Sơn.

Khi tay Càn Khôn chưa chạm vào cổ kính, liền thấy cổ kính chấn động, sau đó một đạo kim quang đột nhiên lóe lên, thời gian xung quanh bắt đầu hỗn loạn.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, bàn tay Càn Khôn vươn ra đã nhanh chóng khô héo, như thể mất đi nước, nhanh chóng già đi. "Hừ!

Càn Khôn Đỉnh!" Càn Khôn thần sắc lạnh lẽo, khẽ hừ một tiếng, trầm giọng nói.

Lời vừa dứt, liền thấy một đạo thanh quang lóe lên, sau đó một cái đỉnh đồng ba chân đứng sừng sững trên đỉnh đầu Càn Khôn, rải xuống từng trận Càn Khôn chi khí, giúp thân thể y khôi phục. "Ong!" Càn Khôn Đỉnh khẽ chấn động, một tầng thanh quang Càn Khôn nhàn nhạt bao phủ quanh thân Càn Khôn, bảo vệ y, ngăn cản không bị Pháp tắc thời gian hỗn loạn lúc này tấn công. "Càn Khôn Xích, khai!" Càn Khôn thần sắc nghiêm nghị, khẽ quát một tiếng trong tay, sau đó vung tay một cái, một đạo thanh quang lại lóe lên, chính là Càn Khôn Xích.

Càn Khôn nhất khí, thế phân Âm Dương!

Một xích chặt đứt khu vực, phương viên khu vực thời gian liền bị Càn Khôn Xích chém ra, Pháp tắc thời gian bên trong lập tức tràn ra, lan khắp toàn bộ lòng đất. "Ong!" Cổ kính lại chấn động, ánh sáng tỏa ra càng thêm rực rỡ chói mắt, lúc này từng trận khí tức thời gian từ trong đó tản ra, ẩn ẩn hiện lên vô số sợi Pháp tắc thời gian, muốn quấn chặt lấy Càn Khôn.

Càn Khôn lúc này đã sớm chuẩn bị, Càn Khôn Xích đã bay về, sau đó Càn Khôn Đỉnh bay ra, trấn áp cổ kính.

Lúc này, bảo vệ quanh thân Càn Khôn là một Linh bảo khác, Càn

Khôn Đồ.

Dưới sự trấn áp của hai bảo vật, Côn Luân Kính tạm thời không thể nhúc nhích.

Càn Khôn thấy vậy, bắt đầu ra tay, quang hoa lưu chuyển giữa hai tay, pháp lực hùng hậu như hồng thủy vỡ đê, không ngừng tuôn vào cổ kính. "Đi!" Ngay sau đó, Càn Khôn phân ra một tia Nguyên thần lạc ấn, cưỡng ép đánh vào cổ kính. "Ong!" Sau một tiếng chấn động, cổ kính dần dần bình tĩnh lại.

Thấy tình hình này, Càn Khôn trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, sơ bộ nhận chủ thành công rồi, tiếp theo chỉ cần luyện hóa đơn giản là có thể rời đi.

Càn Khôn vươn hai tay, hỏa quang tuôn trào, đánh vào cổ kính, sau đó bắt đầu luyện hóa.

Luyện hóa pháp bảo là một việc tốn thời gian, đặc biệt là một tồn tại như Côn Luân Kính, càng cần nhiều thời gian hơn.

Trong nháy mắt, lại ngàn năm thời gian trôi qua.

Lúc này, Côn Luân Kính đã luyện hóa được hai thành, có thể lấy ra rời đi.

Phần còn lại, từ từ luyện hóa là được.

Lúc này, một đạo tin tức hiện lên trong Thức hải của Càn Khôn.

Côn Luân Kính, Đỉnh cấp Tiên thiên Linh bảo, nội hàm Đại đạo thời gian, sở hữu năng lực thao túng thời gian!

Chỉ một dòng tin tức đơn độc, cũng đủ để nói lên Côn Luân Kính nghịch thiên như thế nào.

Sở hữu năng lực thao túng thời gian, loại năng lực này, đủ để được gọi là nghịch thiên.

Trên mặt Càn Khôn lộ ra một nụ cười, Linh bảo tốt a!

Đối với việc lĩnh ngộ Đại đạo thời gian, dưới sự trợ giúp của Côn Luân Kính, sẽ được đề thăng rất nhiều. "Quả không hổ danh Côn Luân Kính, năng lực quả nhiên nghịch thiên..." Càn Khôn cười nói, vung tay một cái, thu nó vào Càn Khôn Thế giới, sau đó phân tâm thần ra, tiếp tục luyện hóa.

Tốc độ chảy của thời gian trong Càn Khôn Thế giới khác với thời gian Hồng Hoang; ba năm trong Càn Khôn Thế giới, mới chỉ một năm trong Hồng Hoang.

Tốc độ chảy thời gian một đổi ba, là một việc vô cùng khủng bố.

Đối với việc tu hành của Càn Khôn sau này, sẽ có sự trợ giúp cực lớn.

Sau khi Càn Khôn làm xong tất cả, liền hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo xuất hiện, y đã ở trên đỉnh Tây Côn Luân Sơn.

Dương Mi thấy y về, trên mặt lộ ra một nụ cười, hỏi: "Thành công rồi?" "Thành công rồi, một kiện Linh bảo..." Càn Khôn cười gật đầu, đáp.

Thấy vậy, Dương Mi cười cười, không hỏi thêm.

Linh bảo của Càn Khôn, đương nhiên là một Linh bảo, còn về những thứ khác, y không cảm thấy hứng thú.

Cùng lúc đó, không xa chỗ Càn Khôn và Dương Mi, có vài đạo thân ảnh đang tiến về phía này. "Đại nhân, phía trước, trận pháp đó cực kỳ lợi hại, tiểu nhân cũng không dám lại gần..." Trong số đó, có một đạo thân ảnh khẽ nói.

Chương 19

"Xác định bên trong có bảo vật?" Đạo thân ảnh dẫn đầu trầm giọng hỏi.

Nghe lời đó, đạo thân ảnh trước đó run lên, vội vàng đáp: "Tiểu nhân xác định, trong trận pháp đó nhất định có bảo vật tồn tại..." "Nếu đã vậy, vậy thì mau dẫn đường..." "Vâng, Đại nhân, đi thôi..." Trong vài hơi thở, bọn họ đã đến đây, vừa lọt vào mắt liền thấy Càn Khôn và Dương Mi hai người. "Đại nhân, trận pháp... bị phá rồi..." Đạo thân ảnh trước đó thần sắc biến đổi, ngẩn người nói.

Nghe lời đó, đạo thân ảnh dẫn đầu nghe vậy, sắc mặt âm trầm đến cực điểm.

Vốn tưởng có thể đoạt bảo, xem ra đã bị người khác nhanh chân đoạt trước.

Căn cứ tình huống trước đó mà xem, chính là hai người trước mắt này.

Nhưng y không dám mạo hiểm ra tay, bởi vì hai người trước mắt này, y căn bản không nhìn thấu.

Một tồn tại mà ngay cả tu vi Thiên Tiên hậu kỳ cũng không nhìn thấu, e rằng không phải loại có thể chọc vào.

Nhưng muốn cứ thế rời đi, lại không cam lòng, kế sách hiện tại, chỉ có thể đưa hậu thuẫn ra, là Long tộc một trong Hồng Hoang Tam tộc, uy hiếp bọn họ giao ra bảo vật. "Đại nhân, trận pháp hẳn là vừa bị phá, bảo vật nhất định ở trên người bọn họ..." Đạo thân ảnh bên cạnh lại mở miệng nói, ánh mắt rơi trên người Càn Khôn và Dương Mi.

Nghe vậy, đạo thân ảnh dẫn đầu không hề lay động, chuyện đó, ta biết. "Hai vị Đạo hữu, tại hạ Long tộc Ngao Liệt, trận pháp ở đây là do Long tộc ta phát hiện trước, nếu bảo vật ở trên người hai vị Đạo hữu, xin hãy giao ra, Long tộc ta tự khắc cảm tạ..." Trên đỉnh Tây Côn Luân Sơn.

Ngao Liệt nhìn Càn Khôn và Dương Mi, nhàn nhạt mở miệng nói, một luồng Long uy thuộc về Long tộc lan ra, mang theo khí phách ngạo nghễ của Long tộc.

Long tộc là một trong Hồng Hoang Tam tộc, có hậu thuẫn như vậy, đủ để kiêu ngạo rồi.

Càn Khôn và Dương Mi nhìn nhau, cả hai đều mỉm cười.

Long tộc tuy là một trong Hồng Hoang Tam tộc, nhưng đối với hai người họ mà nói, không đủ uy hiếp.

Xét về thời gian lúc này, cho dù là Long Vương, Càn Khôn cũng cảm thấy tu vi của y không thể cao hơn nhiều, lúc này nhiều nhất cũng chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ hoặc Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nếu là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, có lẽ không thể thắng hoàn toàn, nhưng cũng không sợ.

Chờ khi đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thì Long Vương đối với y sẽ không còn bất kỳ uy hiếp nào nữa.

Cho nên, Càn Khôn lúc này thật sự không sợ Long tộc.

Nếu lúc này người mở miệng là Long Vương, thì Càn Khôn có lẽ sẽ để ý thêm vài hơi thở, nhưng lúc này mở miệng, lại chỉ là một tộc nhân Long tộc nhỏ bé cấp Thiên Tiên.

Đối với Càn Khôn mà nói, chỉ là tồn tại như con kiến, căn bản không cần để ý.

Nếu ra tay, y cũng không ngại dọn dẹp mấy con kiến cản đường này. "Bảo vật có linh, phi người có cơ duyên không thể đắc chi.

Vật này không phải các ngươi có thể nhúng tay vào, lui đi." Càn Khôn nhìn y, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Ngao Liệt vô cùng khó coi, nhưng nghe những lời thuộc hạ y nói, vật này vô cùng lợi hại và quý giá, nếu có được vật này, thì thực lực sẽ được đề thăng bao nhiêu.

Không sai, việc này y chưa báo lên, muốn sau khi có được sẽ chiếm làm của riêng.

Trong lòng, y nghiến răng, nói: "Vật này là do Long tộc ta phát hiện, vậy thì thuộc về Long tộc, xin Đạo hữu đừng vì thế mà đắc tội Long tộc..." Nói xong, y tiến lên một bước, Long uy nồng đậm trên người, hàn quang tuôn ra trong hai mắt.

Vì một kiện bảo vật, y không thể không liều lĩnh, hy vọng có thể uy hiếp bằng thế lực Long tộc, khiến họ giao ra bảo vật.

Càn Khôn nhìn hành động của y, hai mắt không chứa một chút nhiệt độ cảm xúc nào, lạnh đến mức khiến người ta đóng băng. "Long tộc, không uy hiếp được ta..." Càn Khôn lạnh lùng nói, theo lời y nói, nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống điểm đóng băng, một luồng uy áp mênh mông bao trùm, mấy người Long tộc đều cảm thấy ngực tức nghẹn, suýt nữa quỳ xuống. "Nếu Đạo hữu không giao ra, thì sẽ đắc tội Long tộc.

Đắc tội Long tộc, đối với ngươi không có lợi ích gì..." Ngao Liệt chống chọi với áp lực, khó khăn mở miệng nói. "Thật sự ngoan cố không linh..." Càn Khôn lạnh lùng nói, vươn một tay, pháp lực ngưng tụ, trong hư không ngưng tụ ra một bàn tay khổng lồ che trời lấp nhật, sau đó hung hăng vỗ xuống. "Oanh!" Bàn tay khổng lồ vỗ xuống, tất cả đều hóa thành hư vô.

Càn Khôn vốn không định ra tay, nhưng Ngao Liệt lại hết lần này đến lần khác lấy Long tộc ra uy hiếp, điều y không thích nhất, chính là bị người khác uy hiếp.

Y vốn tưởng rằng y sẽ biết điều mà lui đi, không ngờ lại ngoan cố không linh đến thế.

Nhưng, vì của cải mà người chết, vì miếng ăn mà chim vong, vì loại bảo vật này, y cũng đáng để mạo hiểm.

Có lẽ, y nghĩ rằng có Long tộc chống lưng, dưới sự uy hiếp hết lần này đến lần khác, Càn Khôn sẽ thỏa hiệp, sau đó giao ra bảo vật.

Chỉ tiếc, y đã sai rồi, vì thế mà phải trả giá bằng sinh mệnh.

Làm xong mọi việc, Càn Khôn nhìn Dương Mi, nói: "Đạo hữu, chúng ta tiếp tục đi thôi!" Nghe vậy, Dương Mi gật đầu, sau đó cùng Càn Khôn, hóa thành hai đạo lưu quang, tiếp tục bay về phía Trung ương Đại lục.

Mặc dù chuyến này giữa đường xuất hiện một chút khúc mắc nhỏ, nhưng Càn Khôn và Dương Mi hai người không hề để tâm.

Sau khi ra khỏi Tây Côn Luân Sơn, hai người tiếp tục tiến về Trung ương Đại lục.

Chuyến này hai người đều giảm tốc độ, xem xét núi sông Hồng Hoang, địa thế địa mạch, cảm nhận khí tức của Trung ương Đại lục.

Sau khi bay mấy trăm vạn dặm, những sinh linh nhìn thấy dần dần nhiều lên.

Dù sao nơi này thuộc về Trung ương Đại lục, là trung tâm Hồng Hoang, sinh linh đông đúc cũng là chuyện bình thường.

Càn Khôn ánh mắt quét qua đại địa, nhàn nhạt mở miệng nói: "Các tộc đã lấy Tam tộc làm tôn, xét theo tình hình lúc này, phỏng chừng

không lâu sau nữa, sẽ xuất hiện tình hình Tam tộc tranh bá..." Trên Trung ương Đại lục, y thấy không ít thân ảnh tộc nhân Tam tộc, cùng với những chủng tộc phụ thuộc kia.

Nghe vậy, Dương Mi gật đầu nói: "Từ sau khi Hung Thú Lượng Kiếp kết thúc, trong các chủng tộc, liền lấy Tam tộc làm chủ, chuyến này lại có thêm nhiều chủng tộc phụ thuộc, thực lực cường hãn, tự có lòng xưng bá..." Càn Khôn thu ánh mắt về, nói với Dương Mi: "Nhưng Tam tộc lúc này đều không dám mạo hiểm ra tay, đều đang chờ đợi thời cơ tốt nhất, cho nên xét về thời gian ngắn, Hồng Hoang vẫn bình tĩnh..." Nghe vậy, Dương Mi đồng cảm gật đầu.

Nhưng hai người tạm thời đều không để ý, sau khi dừng lại trên người những chủng tộc đó vài hơi thở, liền tiếp tục tiến lên.

Chương 20

Sau hành trình hơn trăm năm, Càn Khôn và Dương Mi không biết đã vượt qua bao nhiêu ức vạn dặm đất đai.

Nhưng Trung ương Đại lục rộng lớn đến mức nào, lúc này bọn họ cũng chỉ vừa mới tiến vào trung tâm Trung ương Đại lục mà thôi.

Một ngày nọ, hai người dừng lại, ánh mắt rơi vào một đỉnh núi khổng lồ nhìn không thấy đỉnh, cách đó vạn ức dặm.

Trong đôi mắt Càn Khôn rực rỡ như tinh thần lóe lên một đạo tinh quang, hỏi: "Đạo hữu, đó chính là Bất Chu Sơn phải không?" Nghe vậy, Dương Mi gật đầu, đáp: "Chính là Bất Chu Sơn!" "Quả nhiên là Thiên trụ Bất Chu Sơn, hùng vĩ đến thế..." Càn Khôn tán thán nói, nếu là trước đây, y đâu có thấy, giờ đây vừa nhìn, quả nhiên vô cùng hùng vĩ, nhìn không thấy đỉnh núi.

Thiên trụ Bất Chu Sơn, quả nhiên là Thiên trụ!

Hồng Hoang, vạn ức dặm bên ngoài trung tâm Trung ương Đại lục.

Càn Khôn nhìn Bất Chu Sơn, thần quang trong mắt đan xen, không biết đang suy nghĩ gì.

Rất lâu sau, khóe miệng y nở một nụ cười nhạt, nói: "Đi thôi Đạo hữu, đi chiêm ngưỡng một phen sự hùng vĩ của Bất Chu Sơn..." Nói xong, y không đợi Dương Mi, trực tiếp hóa thành lưu quang, biến mất trước mắt.

Dương Mi nhìn Bất Chu Sơn cách vạn ức dặm, trên mặt hiện lên vài phần phức tạp.

Thiên trụ Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành,

nhưng đối với những Hỗn Độn Ma Thần như y, thì không có nhiều hảo cảm, dù sao Bàn Cổ đã hủy diệt tất cả những gì vốn có của họ.

Nhưng Dương Mi sau khi trọng sinh, đã nhìn thấu mọi thứ, một lòng theo đuổi Đại đạo, tuy không đến mức sinh ra cảm xúc gì khác với Bất Chu Sơn, nhưng cũng khá phức tạp.

Còn về việc vì sao Càn Khôn lại hưng phấn đến vậy, Dương Mi lại không hiểu.

Nhưng đi xem cũng được, dù sao y cũng chưa thực sự nhìn kỹ.

Còn về việc leo lên Bất Chu Sơn, y không muốn đi lắm, ở dưới núi xem là được rồi.

Trong lòng quyết định, thân hình Dương Mi khẽ động, biến mất tại chỗ.

Trung ương Đại lục, vạn dặm bên ngoài Bất Chu Sơn.

Ở nơi này, luồng uy áp tàn dư của Bàn Cổ đã khá rõ ràng, tuy nhiên đối với tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên như Càn Khôn, thì không đáng là gì, đủ để dễ dàng chống lại.

Nhưng Càn Khôn lúc này lại có ý định khác, y trực tiếp hạ Vân Đầu, sau đó trực tiếp đi về phía Bất Chu Sơn.

Đằng sau, Dương Mi nhướng mày, không biết Càn Khôn lại đang làm gì.

Tốc độ của Càn Khôn rất nhanh, gần như mỗi bước ngàn dặm, chỉ sau mười mấy bước ngắn ngủi, y đã ở dưới chân Bất Chu Sơn.

Ngẩng đầu nhìn Bất Chu Sơn trước mắt, căn bản không thấy tận cùng.

Bất Chu Sơn nối liền trời đất mang lại cho Càn Khôn một loại khí tức mênh mông, một luồng khí thế bất khuất.

Khẽ nhắm hai mắt, y cẩn thận cảm nhận luồng uy áp của Bàn Cổ, sau đó đi thích ứng nó.

Rất lâu sau, Càn Khôn mới từ từ mở hai mắt, thần quang tuôn trào trong đôi mắt trong suốt như nhìn thấu đáy, dường như ẩn chứa một ý nghĩa huyền diệu thâm sâu. "Đạo hữu định lên trên sao?" Càn Khôn không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt hỏi.

Khoảnh khắc tiếp theo, phía sau truyền đến giọng Dương Mi: "Bần đạo sẽ không lên, ở đây du ngoạn một phen là được, Đạo hữu nếu muốn đi, thì cứ đi đi..." Từ hành động của Càn Khôn, Dương Mi không khó để đoán ra y định leo lên Bất Chu Sơn, nếu đã vậy thì cứ đi đi, dù sao y cũng không đi, ở đây dạo một vòng, chờ là được.

Càn Khôn nghe vậy, khẽ gật đầu, khoảnh khắc tiếp theo liền hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Bất Chu Sơn.

Càn Khôn một đường bay lên, cũng không biết đã bay bao lâu, với tốc độ như vậy, e rằng đã đạt đến khoảng cách ức vạn dặm rồi.

Nhưng lúc này nhìn lại, y vẫn chưa đạt đến một phần ba Bất Chu Sơn. "Bất Chu Sơn quả nhiên không hổ là Thiên trụ Hồng Hoang, chỉ riêng độ cao của nó, cũng đủ để kiêu ngạo đứng trên các đỉnh núi Hồng Hoang..." Càn Khôn trong mắt lóe lên một tia tinh quang, khẽ tán thán nói.

Không lâu sau, mây mù xung quanh lượn lờ, trực tiếp bao phủ thân thể Càn Khôn trong đó.

Sau khi đạt đến độ cao này, luồng uy áp của Bàn Cổ cũng dần dần mạnh lên.

Cùng với sự tăng cường của uy áp Bàn Cổ, linh khí trên Bất Chu Sơn cũng trở nên hoạt bát hơn.

Càn Khôn dừng lại ở khoảng hai phần ba Bất Chu Sơn, bắt đầu đi

bộ lên trên.

Vừa đặt chân lên mặt đất, một luồng uy áp nồng đậm liền bao trùm, Càn Khôn lập tức cảm thấy vai mình nặng trĩu, bước chân cũng trở nên có chút nặng nề.

Y không ra tay chống đỡ, chấp nhận luồng uy áp đó, sau đó bắt đầu cất bước.

Mỗi bước chân, Càn Khôn đều có thể in dấu xuống mặt đất, mỗi bước đi, uy áp trên người y lại mạnh thêm một phần.

Một tháng...

Mười tháng...

Một năm...

Càn Khôn lúc này vẫn đang đi trên đất Bất Chu Sơn, bước chân lúc này dường như càng thêm nặng nề, mỗi bước đi, đều phải mất một lúc mới cất được bước thứ hai.

Càn Khôn lúc này đang trong trạng thái cảm ngộ, hai mắt nhắm chặt, khí tức trên người lúc ẩn lúc hiện, trên Thiên linh, mây mù xám xịt bao phủ khánh vân lượn lờ, bao trùm lấy thân thể y.

Trong khánh vân, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Một luồng khí tức huyền diệu cổ xưa không ngừng rải xuống, rơi vào thân thể Càn Khôn, mỗi lần rải xuống, khí tức trên người Càn Khôn lại mạnh thêm một phần.

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt, lại năm trăm năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Càn Khôn lúc này vẫn chưa mở hai mắt, nhưng mỗi bước đi lúc này, y đều cảm thấy vô cùng nhẹ nhàng, không còn nặng nề như năm trăm năm trước nữa.

Nhưng lúc này mỗi bước vẫn sẽ dừng lại rất lâu, đồng thời với khí tức huyền diệu trong khánh vân mà động.

Mười năm, trăm năm, ba trăm năm.

Ba trăm năm sau nữa, Càn Khôn đột nhiên mở hai mắt, hai đạo kim quang quét qua đôi mắt trong suốt, đan xen tạo thành một bức tranh huyền ảo, một luồng khí tức huyền diệu từ trên người y lan ra.

Càn Khôn với đôi mắt sâu thẳm, như hắc động hút hồn người, nhìn đỉnh Bất Chu Sơn, khóe miệng cong lên một độ cong.

Chương 21

"Uy áp Bàn Cổ, quả nhiên bất phàm.

Chỉ tiếc, còn thiếu một chút cuối cùng là có thể đột phá rồi..." Càn Khôn trong miệng có chút tiếc nuối nói, y vốn tưởng rằng mượn uy áp Bàn Cổ cổ xưa này có thể đột phá thành công đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng lúc này xem ra, còn thiếu một chút.

Nhưng cho dù vậy, Càn Khôn cũng vô cùng vui vẻ, dù sao lúc này cách Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chỉ còn thiếu một chút cuối cùng.

Ngay cả khi không dựa vào cơ duyên, có thêm khoảng năm trăm năm nữa, y cũng có thể đột phá.

Cho nên, thu hoạch như vậy, Càn Khôn cũng vô cùng vui vẻ.

Hồng Hoang, trên Bất Chu Sơn, Trung ương Đại lục.

Càn Khôn sau khi cảm thụ sự biến hóa của thân thể một phen, khẽ mỉm cười, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, y đã ở trên đỉnh Bất Chu Sơn. "Linh khí thật nồng đậm..." Càn Khôn hít sâu một hơi, tán thán nói.

Linh khí nồng đậm tràn ngập nơi này, những linh khí đó gần như ngưng tụ thành giọt nước.

Linh căn linh thảo ở đây cũng không ít, tuy không phải cực kỳ quý giá, nhưng cũng vô cùng hiếm có.

Càn Khôn mỉm cười nhàn nhạt, vung tay một cái, thu một số linh căn linh thảo vào túi, sau đó trực tiếp đi sâu vào bên trong.

Đỉnh núi này vô cùng rộng rãi, gần như không thấy giới hạn, Càn Khôn cũng từ từ đi bộ, xem xem có thứ gì tốt có thể thu thập hay

không.

Y vốn tưởng rằng khi ở lưng chừng núi sẽ gặp được Tiên Thiên Hồ Lô Đằng và Tiên Thiên Ba Tiêu Thụ hai cây Cực phẩm Tiên Thiên Linh căn, nhưng không, đều không thấy.

Cần biết rằng, hai cây Linh căn đó là những thứ tốt, mấy quả hồ lô trên Tiên Thiên Hồ Lô Đằng mỗi cái đều uy danh hiển hách: Trảm Tiên Phi Đao, Tụ Yêu Phiên, Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô...

Những chiếc lá trên Tiên Thiên Ba Tiêu Thụ cũng vô cùng bất phàm, một là quạt Bồ Phiến của Thái Thượng Lão Quân, hai là hai cây quạt Ba Tiêu của Thiết Phiến công chúa, một quạt gió, hai quạt mưa, uy lực quả thực lợi hại.

Chỉ tiếc, y không hề gặp được hai cây Linh căn đó, xem ra chúng chưa xuất thế.

Càn Khôn sau khi tìm kiếm trên đỉnh Bất Chu Sơn một thời gian, đã thu thập được không ít linh thảo linh căn, cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Y có thể trồng những linh thảo linh căn này xung quanh Vô Lượng Cung và trong Càn Khôn Thế giới, không chỉ đẹp mắt, mà còn có thêm nhiều công hiệu.

Nhưng Thiên trụ Bất Chu Sơn, lại chỉ có một số linh thảo linh căn tương đối bình phàm, trong lòng Càn Khôn khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Dù sao đây cũng là Thiên trụ Bất Chu Sơn, không phải bất kỳ dãy núi nào khác.

Càn Khôn một đường tiến lên, Thần thức cũng một đường trải ra, nếu gặp phải thứ gì không tệ, y trực tiếp vung tay một cái, thu vào Càn Khôn Thế giới.

Mấy năm nay, trong Càn Khôn Thế giới đã dung nạp vô số linh vật, thêm vào việc bắt đầu sinh ra một số sinh linh, thêm vào sự xuất hiện của Thiên địa quy tắc, bắt đầu hoàn thiện.

Đến lúc đó, đợi Càn Khôn bổ sung đầy đủ Pháp tắc thế giới, thăng cấp thế giới, đạt đến cảnh giới viên mãn, tin rằng chắc chắn sẽ không yếu hơn Hồng Hoang Thế giới bao nhiêu.

Nhưng những điều này lúc này còn quá xa, không phải điều y cần cân nhắc bây giờ.

Càn Khôn bây giờ chỉ một lòng muốn thu thập thêm nhiều linh vật.

Không biết đã đi bao lâu, Thần thức Càn Khôn thăm dò thấy phía trước không xa có một tòa động phủ, Thần thức không thể đi sâu vào, một loại sức mạnh nào đó bên trong đã thôn phệ Thần thức y. "Trận pháp?" Trong mắt Càn Khôn lóe lên một tia kinh ngạc, đối với loại sức mạnh này, trong lòng y lập tức hiện ra hai chữ, bởi vì trong những trận pháp y đã phá trước đó, đều ẩn chứa loại sức mạnh này. "Nơi này có trận pháp, chẳng lẽ bên trong có linh vật gì?" Mắt Càn Khôn lập tức sáng lên, khẽ cười nói.

Nếu là Càn Khôn trước đây, có lẽ phá trận sẽ tốn không ít khí lực, nhưng đối với Càn Khôn lúc này đã lĩnh ngộ được vài phần đạo trận pháp mà nói, phá loại trận pháp thiên nhiên như vậy, không quá khó.

Trong lòng quyết định, Càn Khôn hít sâu một hơi, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại, y đã ở trước động phủ.

Động phủ không lớn, nhưng linh khí bên trong lại vô cùng sung túc, thêm vào đó nơi này là Thiên trụ Bất Chu Sơn, nếu tu luyện ở đây, cũng là một tiên gia động phủ không tệ.

Càn Khôn nhìn một cái, liền trực tiếp tiến vào trong động phủ.

Động phủ nhìn từ bên ngoài không lớn, nhưng bên trong lại vô

cùng rộng rãi.

Trong động phủ không có thứ gì khác, có, chỉ có một tòa trận pháp.

Càn Khôn nhìn trận pháp, nếu không lĩnh ngộ được một tia đạo trận pháp, muốn phá giải tòa trận pháp này quả thực cần tốn không ít khí lực.

Nhưng bây giờ, chỉ cần tìm ra quỹ tích vận hành của trận pháp, phá ở điểm mấu chốt, thì không khó.

Trong lòng quyết định, Càn Khôn bắt đầu nhắm hai mắt, hai tay khẽ nâng lên, từng sợi Pháp tắc từ trong tay y kéo dài ra, sau đó dung nhập vào trận pháp.

Thuận theo quỹ tích vận hành của trận pháp, sau đó bắt đầu tìm kiếm điểm mấu chốt để phá trận. "Tìm thấy rồi..." Sau một khắc, Càn Khôn trong miệng cười nói, mở hai mắt, Pháp tắc chi lực trong tay thu hồi, sau đó tay lật một cái, Càn Khôn Xích xuất hiện trong tay y. "Phá!" Khẽ quát một tiếng trong miệng, Càn Khôn lập tức tế ra Càn Khôn Xích, sau đó công kích vào điểm mấu chốt của trận pháp. "Oanh!" Khoảnh khắc tiếp theo, trận pháp vỡ vụn theo tiếng vang, hóa thành vô số mảnh vỡ trước mắt Càn Khôn, sau đó biến mất.

Làm xong mọi việc, Càn Khôn thu Càn Khôn Xích lại, mới nhìn về phía khu vực được trận pháp bảo vệ. "Hả?!" Càn Khôn nhìn linh vật trước mắt, trong mắt nở ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Trước mặt y có một Tiên Thiên Thủy Trì, phía sau thủy trì có một đài sen màu xanh.

Ngoài ra, còn có một vũng dịch thể màu vàng, cùng với một khối ngọc điệp tàn khuyết nhỏ.

Ba loại linh vật, mỗi loại đều không phải vật tầm thường, mỗi loại đều đủ để gây ra tranh đấu quy mô lớn trong Hồng Hoang.

Càn Khôn không ngờ, khi y nghĩ rằng không có thứ gì tốt tồn tại, trời lại ban cho y tạo hóa như vậy, trong một bảo địa như vậy. "Tạo hóa a, thật sự là tạo hóa..." Càn Khôn kích động lẩm bẩm, trong mắt lóe lên tinh quang.

Thần thức quét qua ba loại linh vật, trong lòng y lập tức hiểu rõ.

Chương 22

Đài sen màu xanh, chính là đài sen diễn hóa từ Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Đài sen này cùng với Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên của La Hầu, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà Lão Tổ cùng danh.

Chỉ là Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên có chút khác biệt, sau này bị Tam Thanh phân chia, hóa thành ba kiện Linh bảo, mỗi người Tam Thanh một kiện.

Vẫn còn câu nói đó: 'Hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp, Tam giáo nguyên bản nhất gia' (Sen hồng sen trắng sen xanh, Tam giáo vốn là một nhà). "Quả nhiên là đại tạo hóa..." Càn Khôn trong miệng nhịn không được lại cảm thán một câu, ánh sáng trong hai mắt càng thêm rực rỡ.

Hồng Hoang, trên đỉnh Bất Chu Sơn, trong một động phủ.

Càn Khôn ánh mắt dừng lại trên Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên rất lâu, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Y không cho rằng vật này chính là vật đã định của Tam Thanh, vì y đã đến Hồng Hoang, thay đổi vận mệnh của Càn Khôn, vậy thì những chuyện đã định của trời khó có thể xảy ra với y.

Nếu có chuyện đã định của trời mà không thể thay đổi được, thì Càn Khôn chính là người đã định sẽ vẫn lạc, vậy y cũng không cần đến Hồng Hoang, bởi vì kết quả đều như nhau.

Cho nên, Càn Khôn lúc này trong lòng không tin vào cái gọi là thiên

định.

Sau khi trong lòng đã quyết định, Càn Khôn mới dời ánh mắt khỏi Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, rơi vào vũng dịch thể màu vàng kia.

Vũng dịch thể màu vàng kia, cũng tương tự bất phàm, chính là Bàn Cổ Ngọc Tủy do tủy xương của Bàn Cổ sau khi vẫn lạc hóa thành, có công hiệu đoạt Thiên địa tạo hóa.

Nếu phục dụng Bàn Cổ Ngọc Tủy, không chỉ nhục thân có thể phát sinh biến hóa long trời lở đất, mà còn có cơ hội cảm ngộ đạo của Bàn Cổ, từ đó mà có được cơ duyên cực lớn.

Còn về khối ngọc điệp tàn khuyết nhỏ kia, thì chính là mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp mà y vẫn luôn tìm kiếm. "Một khối mảnh vỡ tản ra khí tức Đại đạo vô cùng nồng đậm, xem ra Pháp tắc Đại đạo ẩn chứa bên trong hoàn chỉnh hơn vài phần..." Càn Khôn ánh mắt quét qua mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong lòng đã có kết quả.

Không chút do dự, y vung tay một cái, trực tiếp thu mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp vào Càn Khôn Thế giới, để khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này dung hợp với Càn Khôn Thế giới.

Ngay sau đó, Càn Khôn vung tay một cái, trực tiếp thu Tiên Thiên Thủy Trì vào Càn Khôn Thế giới.

Sau đó làm một nghi thức nhận chủ đơn giản với Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, liền trực tiếp khoanh chân ngồi xuống trên Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, sau đó trong tay kết vài thủ ấn huyền ảo.

Ngay lập tức, liền thấy từ trong tủy xương bắt đầu trào ra từng tia dịch thể, chảy về phía thân thể Càn Khôn, sau đó tiến vào trong thân thể y. "Ong!" Khánh vân trên Thiên linh khẽ chấn động, sau đó liền

thấy một đạo tử quang lóe lên, chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp từ từ hiện ra, từng trận khí tức Đại đạo huyền diệu lan ra.

Khí tức nồng đậm đó không ngừng rải xuống, sau đó dung nhập vào Thiên linh của Càn Khôn. "Ong!" Ngay sau đó, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên dưới chỗ Càn Khôn ngồi khẽ chấn động, một tầng thanh quang tạo hóa nhàn nhạt hiện ra, bao phủ quanh thân Càn Khôn trong đó.

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên ẩn chứa Pháp tắc tạo hóa, Càn Khôn tự nhiên sẽ không bỏ qua, đối với việc lĩnh ngộ Đại đạo của nó, thành công diễn hóa Đại đạo là một cơ sở quan trọng.

Loại trợ lực như vậy, Càn Khôn sao có thể bỏ qua, để người khác chiếm tiện nghi một cách vô ích.

Sau khi dứt bỏ mọi tạp niệm trong lòng, Càn Khôn lúc này hoàn toàn chìm đắm vào việc lĩnh ngộ tu luyện.

Lúc này linh đài thanh minh, Đại đạo chi âm của 【Càn Khôn Vô Lượng Kinh】 không ngừng vang vọng trong Thức hải của y. "Thiên địa hữu đạo, dĩ sinh linh trí, dĩ dưỡng chúng sinh...

Đạo Càn Khôn..." Từng đạo Đại đạo chi âm vang vọng trong Thức hải, mỗi lần vang lên, khí tức trên người Càn Khôn lại đề thăng một phần.

Không chỉ vậy, những tự phù Đại đạo trên Càn Khôn Vô Lượng Kinh từ từ bay ra, xoay tròn trong Thức hải của Càn Khôn.

Càn Khôn thủ tâm quy nhất, ý thức hóa thành hình, khoanh chân ngồi trong Thức hải, tai lắng nghe Đại đạo chi âm, ánh mắt chăm chú nhìn những Đại đạo chi phù đang xoay tròn trong Thức hải.

Mỗi tự phù đều ẩn chứa Đại đạo Càn Khôn, mỗi khi một tự phù bay ra, trong mắt Càn Khôn liền hiện ra một tự phù.

Trong đôi mắt lóe lên kim quang, y nhanh chóng giải thích Đại đạo tự phù, Đạo Càn Khôn.

Trên Thiên linh, trong khánh vân bao quanh bởi khí tức nồng đậm, Tạo Hóa Ngọc Điệp từ từ bay lượn, tỏa ra tử sắc quang mang rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ động phủ như một biển tím.

Từng trận khí tức huyền diệu từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp lan ra, vô tận khí tức nồng đậm từ trên Tạo Hóa Ngọc Điệp rải xuống, chìm vào khánh vân. "Ong!" Đại đạo Càn Khôn trong khánh vân sau khi dung nhập khí tức nồng đậm do Tạo Hóa Ngọc Điệp rải xuống, lập tức quang mang đại thịnh, từng trận khí tức Đại đạo mênh mông cuồn cuộn lan ra.

Lúc này, trong Thức hải. "Oanh!" Khẽ chấn động, tất cả Đại đạo tự phù đều chìm vào giữa trán Càn Khôn, trong hai mắt bùng phát ra hai đạo kim quang, trực tiếp xuyên thủng hư không trước mắt.

Đại đạo chi âm quanh quẩn bên tai, trong kim quang, Càn Khôn nhìn thấy một Đại đạo thông thiên, chính là Đại đạo Càn Khôn. "Oanh!" Một tiếng oanh minh cực lớn đột nhiên vang lên, tâm thần Càn Khôn lập tức chấn động, trên Đại đạo Càn Khôn kia, lại diễn hóa ra hai nghìn chín trăm chín mươi chín Đại đạo khác.

Nhưng những Đại đạo đó, lại không rộng lớn như Đại đạo Càn Khôn.

Càn Khôn là chủ, những Đại đạo còn lại là phụ. "Một đạo diễn hóa Tam Thiên Đạo..." Kim quang trong mắt Càn Khôn tỏa ra vạn trượng quang mang, toàn bộ không gian Thức hải một mảnh kim quang, y khẽ lẩm bẩm trong miệng.

Ở tận cùng Tam Thiên Đại đạo, y thấy một Đại đạo dung hợp thành một, một đạo mới. "Tam Thiên Đại đạo quy về một thân, thì ra là như vậy..." Rất lâu sau, giọng Càn Khôn từ từ vang lên trong Thức

hải, mang theo Đại đạo chi âm, cửu cửu không tan.

Tạo Hóa Ngọc Điệp sau khi hoàn chỉnh được vài phần, y đã nhìn thấy con đường phía trước khá hoàn chỉnh, đối với việc tu hành sau này có trợ giúp không nhỏ, bớt đi một số đường vòng.

Kim quang trong mắt Càn Khôn dần dần tiêu tán, lần này y đã lĩnh ngộ thấu triệt tất cả huyền diệu. "Nếu đã vậy, vậy thì đột phá thôi!" Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ ngâm một câu trong miệng, trên người tỏa ra từng trận quang mang rực rỡ, từng trận khí tức huyền diệu nồng đậm mênh mông từ trên người y phát ra. "Bành!" Như thể phá vỡ một tầng giới hạn, vô tận linh khí tuôn vào thân thể Càn Khôn, pháp lực của y lập tức đề thăng vô số, đối với việc lĩnh ngộ Pháp tắc lại thấu triệt thêm một phần. "Hô, cuối cùng cũng đột phá rồi, Đại La Kim Tiên hậu kỳ..." Hồng Hoang, trên đỉnh Bất Chu Sơn, trong một động phủ.

Càn Khôn khẽ thở ra một ngụm trọc khí, nhàn nhạt nói.

Chương 23

Nhưng trong hai mắt y, lại có vẻ hân hoan khó che giấu, dù sao tu vi đột phá rồi, bất kể đối với ai mà nói, đều là một việc vui.

Vài hơi thở sau, Càn Khôn vung tay một cái, hấp thu toàn bộ Bàn Cổ Ngọc Tủy còn lại vào thân thể.

Ngay sau đó, Càn Khôn lại vung tay một cái, thu Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, sau đó một đạo quang mang lóe lên, khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh Càn Khôn đã biến mất.

Càn Khôn Thế giới, ở trung tâm.

Một cái đỉnh đồng ba chân khổng lồ tọa lạc ở đây, không xa đỉnh đồng là chỗ của Ngộ Đạo Trà Thụ.

Ở một bên khác, là Tiên Thiên Thủy Trì đã được thu vào Càn Khôn Thế giới.

Hư không khẽ chấn động, sau đó liền thấy thân ảnh Càn Khôn từ từ hiện ra.

Y trực tiếp đi đến dưới Ngộ Đạo Trà Thụ, sau đó vung tay một cái, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên từ từ hiện ra, y trực tiếp ngồi xuống trên Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, sau đó lại tiếp tục lĩnh ngộ.

Ngộ Đạo Trà Thụ đối với Càn Khôn lúc này mà nói, có tác dụng nhất định, ít nhất, giúp cho linh đài lúc này thanh minh, tâm thần trong suốt. "Ong!" Càn Khôn lúc này vung tay một cái, hư không khẽ chấn động, không biết từ đâu kéo dài ra từng đạo sợi tơ vàng.

Một tia Đại đạo có trong Bàn Cổ Ngọc Tủy, tuy cực kỳ tàn khuyết, nhưng lại vô cùng quý giá.

Bởi vì Đại đạo ẩn chứa trong sợi tơ vàng, chính là Đại đạo Lực, chính là đạo của Bàn Cổ.

Bàn Cổ là Ma Thần của Lực, đối với Pháp tắc Lực, sớm đã đạt đến trình độ Đại đạo.

Một tia Đại đạo Lực, đối với Càn Khôn lúc này mà nói, lại vô cùng quý giá.

Ấn ký Càn Khôn ở giữa trán Càn Khôn tỏa ra quang mang rực rỡ chói mắt, Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trên khánh vân Thiên linh, khí tức nồng đậm không ngừng rải xuống, trợ giúp giải thích một Đại đạo. "Oanh!" Trên Cửu Thiên, hư ảnh Tam Thiên Đại đạo bay vọt ra, vắt ngang Cửu Thiên, từng trận khí tức huyền ảo lan ra.

Trong hư ảnh Tam Thiên Đại đạo, bên cạnh Đại đạo Càn Khôn khổng lồ, chính là Đại đạo Lực mà Càn Khôn lúc này đang lĩnh ngộ.

Mỗi khi lĩnh ngộ sâu thêm một phần, Đại đạo này liền sẽ ngưng thực thêm một phần, thô lớn thêm một phần.

Trong nháy mắt, trong thế giới đã trôi qua ba nghìn năm thời gian.

Càn Khôn lúc này đã lĩnh ngộ toàn bộ tia Đại đạo Lực có trong Bàn Cổ Ngọc Tủy, trên hư ảnh Tam Thiên Đại đạo, Đại đạo Lực lúc này cũng đã thô lớn và ngưng thực không ít.

Càn Khôn nhìn một cái, vung tay lớn một cái, hư ảnh Tam Thiên Đại đạo ẩn vào Cửu Thiên, biến mất. "Tam Thiên Đại đạo, Tam Thiên Đại đạo..." Càn Khôn trong miệng không ngừng lẩm bẩm, trong mắt tinh quang đan xen, phác họa ra một bức tranh huyền ảo, trong đó ba nghìn sợi tơ cuộn tròn, ẩn chứa huyền diệu vô thượng.

Càn Khôn khẽ híp mắt, trong hai mắt lộ ra quang mang nhiếp nhân, nửa lúc sau, y mới từ từ thốt ra một câu. "Tạo Hóa Ngọc Điệp..." Muốn lĩnh ngộ Tam Thiên Đại đạo Pháp tắc, trợ giúp lớn nhất chính là

Tạo Hóa Ngọc Điệp, lúc này y đã có vài khối, cần phải nhanh chóng tìm kiếm những mảnh vỡ khác của nó.

Trong lòng quyết định, Càn Khôn vung tay một cái, Tạo Hóa Ngọc Điệp tử quang lóe lên, biến mất. "Oanh!" Trong thế giới, thiên lôi cuồn cuộn, thiên uy lan ra.

Lúc này Thiên địa quy tắc dần dần hoàn thiện, trong Càn Khôn Thế giới, ẩn ẩn có mắt Thiên đạo chưởng khống thế giới sinh ra hiện lên.

Cái Thiên đạo này, cũng là nơi quan trọng cho mưu đồ sau này của Càn Khôn.

Nhưng những điều này lúc này còn quá xa, không phải điều y cần cân nhắc bây giờ.

Trong lòng quyết định, thân hình Càn Khôn lóe lên, biến mất trong Càn Khôn Thế giới.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, trong động phủ.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải. "Bàn Cổ Ngọc Tủy quả nhiên không tầm thường, khiến cường độ thân thể của Bần đạo đề thăng rất nhiều..." Càn Khôn sau khi hấp thu toàn bộ ngọc tủy, cường độ thân thể đã phát sinh biến đổi cực lớn, mạnh hơn trước rất nhiều.

Xét về thực lực tổng thể lúc này, cho dù là tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong, phỏng chừng cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với y, dù sao ngoài thực lực bản thân ra, pháp bảo và cường độ thân thể cũng không kém. "Đạo Ma..." Thực lực bản thân càng mạnh, Càn Khôn đối với những chuyện sau này càng có niềm tin.

Lão đạo Hồng Quân và Ma Tổ La Hầu lúc này, phỏng chừng thực

lực nên giống Dương Mi, đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, cần phải nắm bắt thời gian thôi.

Nếu không, trong những chuyện sắp tới, y sẽ không chiếm được điều kiện thuận lợi.

Sau khi suy nghĩ trong lòng một lát, Càn Khôn đột nhiên đứng dậy, sau đó thân hình lóe lên, biến mất trong động phủ.

Càn Khôn một đường đi xuống, khi ở lưng chừng núi, y vẫn không phát hiện sự tồn tại của Hồ Lô Đằng và Ba Tiêu Thụ, phỏng chừng là chúng chưa xuất thế.

Nhưng điều bất ngờ, y lại thu hoạch được một cây Linh căn khác, Khổ Trúc.

Khổ Trúc cũng là Tiên Thiên Linh căn, trong thần thoại, nó hóa hình thành Khổ Trúc Đạo Nhân, vẫn lạc trong Long Hán Đại Kiếp, một khúc trúc bị Hồng Quân lấy được, sau này trở thành Lục Căn Thanh Tịnh Trúc trong tay Tiếp Dẫn.

Nhưng lúc này nó chưa hóa hình đã bị Càn Khôn lấy được, nhìn cây trúc xanh mười hai đốt, y liền trực tiếp thu nó vào Càn Khôn Thế giới.

Như vậy, trong Càn Khôn Thế giới liền có hai cây Tiên Thiên Linh căn tồn tại.

Đối với việc củng cố Càn Khôn Thế giới, và tăng trưởng linh khí mà nói, đều có một số lợi ích.

Sau khi thu Khổ Trúc xong, Càn Khôn liền không phát hiện thêm thứ gì tốt nữa, nhìn một cái, y trực tiếp thân hình lóe lên, rời khỏi Bất Chu Sơn.

Hồng Hoang, Trung ương Đại lục, Bất Chu Sơn.

Càn Khôn mất hơn nửa tháng thời gian, mới từ lưng chừng Bất Chu Sơn xuống.

Lần này leo đỉnh Bất Chu Sơn, y thu hoạch rất lớn, không chỉ có được Linh bảo, linh căn và mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, mà còn đột phá tu vi, lĩnh ngộ một tia Đại đạo Lực, khiến Đại đạo ngưng thực thêm vài phần.

Đối với y mà nói, có thể nói là chuyện tốt lớn lao.

Y cũng không ngờ lần này có thể đạt được nhiều lợi ích như vậy, vốn tưởng chỉ mượn uy áp Bàn Cổ của Bất Chu Sơn để đột phá tu vi.

Chương 24

Mặc dù ban đầu không đột phá, cũng không tìm thấy Hồ Lô Đằng và Ba Tiêu Thụ, ngược lại lại có được những bảo vật quý giá khác, cuối cùng cũng đột phá tu vi.

Không thể không nói, thật sự là một trận đại tạo hóa.

Ngay cả Càn Khôn lúc này, cũng cảm thấy không dám tin lắm, nhưng pháp lực tràn đầy trong thân thể đang nói cho y biết, đây xác thực là một trận đại tạo hóa.

Khí tức trên người Càn Khôn lúc này càng thêm huyền diệu, nhất cử nhất động đều ngầm chứa quỹ tích Đại đạo, hiển nhiên là hiện tượng chỉ có khi đã lĩnh ngộ Đại đạo Pháp tắc đến tầng thứ ba. "Thời gian đã đủ rồi..." Càn Khôn thầm nói một câu trong lòng, sau đó thân hình lóe lên, khi xuất hiện trở lại, y đã ở dưới chân Bất Chu Sơn.

Càn Khôn ánh mắt quét một cái, phát hiện Dương Mi đang ở ngoài vạn dặm, thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ, khi xuất hiện trở lại thì đã ở bên cạnh Dương Mi.

Cảm thụ khí tức của Càn Khôn, Dương Mi mở hai mắt, nhìn y, mỉm cười nói: "Chúc mừng Đạo hữu tu vi lại tinh tiến..." Dưới mắt Dương Mi lóe lên một tia kinh hãi, mới đi hơn hai nghìn năm, Càn Khôn đã đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Mặc dù trước đó y biết y sắp đột phá, nhưng không ngờ lần này lại nhanh chóng đột phá đến vậy.

Xét theo tình huống lúc này, cách cảnh giới đỉnh phong cũng không còn xa nữa.

Ngược lại, y bị kẹt ở đỉnh phong Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ ba

vạn năm, lần này mới vừa vặn lĩnh ngộ được một phần, nhưng muốn đột phá e rằng phải mất vạn năm thời gian nữa.

So với Càn Khôn, quả thực chậm hơn rất nhiều.

Nhưng cảnh giới dù sao cũng khác biệt, không dễ đột phá như vậy, cho nên trong lòng, Dương Mi liền không mở miệng nữa. "Đạo hữu lần này cũng có sở lĩnh ngộ, đáng mừng đáng mừng..." Càn Khôn mỉm cười nhàn nhạt, cũng chúc mừng y.

Y có thể cảm thụ được khí tức không gian từ trên người Dương Mi tản ra, nồng đậm hơn trước rất nhiều, hiển nhiên có dấu hiệu tinh tiến, cho nên sau khi nghe lời đó, y cũng chúc mừng một phen.

Dương Mi nghe vậy, cười cười, không thể phủ nhận. "Đạo hữu hai nghìn năm nay vẫn luôn ở đây sao?" Càn Khôn nhìn y, hỏi.

Nghe vậy, Dương Mi cười cười, đáp: "Bần đạo đã du ngoạn một phen ở nơi này, phạm vi vạn ức dặm đất đai, thì cũng đại khái đã xem qua một lượt..." Càn Khôn gật đầu, Dương Mi tuy không đi lên Bất Chu Sơn, nhưng dạo quanh phụ cận cũng được. "Vậy Đạo hữu có muốn tiếp tục tiến lên không?" Càn Khôn hỏi y.

Dương Mi nghe vậy, trong lòng suy nghĩ một lát sau, đáp: "Bần đạo trong lòng có điều cảm ngộ, lần này định quay về Không Minh Sơn bế quan lĩnh ngộ, sau khi đột phá sẽ đến Vô Lượng Sơn mạch tìm Đạo hữu..." Càn Khôn khẽ gật đầu, nói: "Như vậy cũng tốt, Bần đạo định đi dạo thêm một chút..." Dương Mi đứng dậy, sau đó nói với Càn Khôn: "Nếu đã vậy, vậy Đạo hữu cứ tiếp tục du ngoạn, Bần đạo xin cáo từ trước, đợi sau khi đột phá, sẽ cùng Đạo hữu luận đạo ở Vô Lượng Sơn mạch..." "Đạo hữu cứ tự nhiên!" Càn Khôn gật đầu, sau đó khẽ chắp tay, đáp.

Dương Mi gật đầu, sau đó hư không chấn động, khoảnh khắc tiếp theo liền mất đi thân ảnh của y.

Càn Khôn nhìn hư không trước mắt, thần quang trong mắt đan xen, không biết đang suy nghĩ gì.

Rất lâu sau, y mới thu ánh mắt lại, tìm đúng một phương hướng, liền hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở chân trời.

Trung ương Đại lục vô cùng rộng lớn, Càn Khôn du ngoạn mười mấy năm, không đi được bao nhiêu nơi.

Mười mấy năm, Càn Khôn lại chỉ tìm được một khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, tuy chỉ một khối, nhưng Càn Khôn đã cảm thấy vô cùng hiếm có rồi, dù sao lúc này có một số việc thực sự không phải thời cơ.

Ngay cả khi trong tay có Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong minh minh có thể có một tia dẫn dắt, nhưng cũng không phải mỗi khối đều có thể bị dẫn dắt, chỉ có thể để Càn Khôn từ từ tìm kiếm.

Cho nên mười mấy năm nay, những nơi Càn Khôn du ngoạn, cơ bản đều bị y tìm kiếm càn quét. "Xem ra trên Trung ương Đại lục không có quá nhiều mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp..." Lại vài năm sau, Càn Khôn khẽ than trong miệng, mấy năm không thu hoạch được gì.

Nhưng đây cũng không phải toàn bộ tin xấu, bởi vì việc luyện hóa Côn Luân Kính trong thế giới đã đến giai đoạn cuối cùng, chỉ cần thêm khoảng nghìn năm nữa, cơ bản là sẽ luyện hóa hoàn thành.

Còn về kiện Linh bảo khác, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, lúc này lại còn kém khá nhiều.

Nhưng Càn Khôn lúc này không vội, thời gian thì y có không ít, cho nên cũng không sốt ruột.

Đợi sau khi lĩnh ngộ Pháp tắc thời gian tinh tiến thêm vài phần nữa, y sẽ sử dụng gia tốc thời gian, đến lúc đó dùng để luyện hóa pháp bảo, lĩnh ngộ Đại đạo Pháp tắc đều có trợ giúp cực lớn.

Thêm vào đó, sự chênh lệch thời gian giữa Càn Khôn Thế giới và Hồng Hoang, cũng là một việc vô cùng khủng bố.

Càn Khôn một bên phân tâm thần ra làm hai, tiếp tục luyện hóa Côn Luân Kính, một bên tiếp tục đi về phía trước.

Trong nháy mắt, lại mười mấy năm thời gian trôi qua.

Một ngày nọ, Càn Khôn nhìn thấy một dãy núi.

Dãy núi này ước chừng chỉ hơn trăm vạn dặm, không lớn, nhưng lúc này trên mặt Càn Khôn lại hiện lên một tia kinh ngạc, ánh mắt y bị hấp dẫn chặt chẽ về phía đó. "Hóa hình Kiếp?!" Khoảnh khắc sau, Càn Khôn kinh ngạc nói.

Trong lòng quyết định, thân hình y lóe lên, bay về phía dãy núi đó.

Hồng Hoang, Trung ương Đại lục, trong một dãy núi nào đó.

Trong vài hơi thở, Càn Khôn đã ở trong dãy núi, lúc này cách nơi thiên kiếp bao phủ không đến trăm vạn dặm, nhưng nơi này đã xa khỏi phạm vi thiên kiếp, là khu vực an toàn.

Càn Khôn ánh mắt nhìn ra trăm vạn dặm bên ngoài, lúc này trên Cửu Thiên, tử sắc kiếp vân ngưng tụ, bao phủ trăm vạn dặm chân trời.

Thiên uy khủng bố giáng lâm, sinh linh trong phạm vi trăm vạn dặm đất đai, trừ người độ kiếp ra, những sinh linh còn lại đều sẽ bị thiên uy mênh mông bức ra khỏi phạm vi độ kiếp, để tránh làm thương tổn vô tội.

Thiên kiếp đang ngưng tụ, sinh linh nơi đây cũng đang điên cuồng chạy trốn. "Kiếp vân nồng đậm và sức mạnh lôi đình như vậy, e rằng chính là Tử Tiêu Thần Lôi..." Càn Khôn hai mắt khẽ nheo lại, trầm giọng nói.

Tử Tiêu Thần Lôi không hề đơn giản, nếu không phải Đại thần thông giả, e rằng không có phúc phận, hóa hình kiếp liền sẽ dẫn đến Tử Tiêu Thần Lôi.

Cho nên Càn Khôn trong lòng đoán định, người độ kiếp lần này, nhất định là Đại thần thông giả có danh tiếng trong Hồng Hoang sau này.

Lúc này, thiên kiếp vẫn đang ngưng tụ, ngoài việc để những sinh linh khác chạy trốn ra, cũng đang ngưng tụ sức mạnh của bản thân.

Biển mực đổ xuống, vạn dặm hư không một mảnh đen kịt, chỉ có tiếng lôi cuồn cuộn và dưới kiếp vân, lôi xà đan xen tạo ra vô số tia lửa, nở rộ giữa trời đất. "Oanh!" Trên Cửu Thiên, tiếng lôi nổ vang, chấn động Cửu Tiêu.

Ngoài trăm vạn dặm, có một số sinh linh phủ phục trên mặt đất, nghe tiếng lôi đó, ánh mắt lóe lên vẻ kinh hãi.

Chương 25

Trong biển mực, lúc này vẫn có kiếp vân hội tụ, trong kiếp vân sắp đạt đến đỉnh phong.

Trong kiếp vân đó, tử sắc kiếp lôi lúc này nồng đậm đến mức hình thành từng giọt nước lôi đình, những lôi xà tử sắc không ngừng đan xen đã nhuộm cả kiếp vân thành màu tím.

Trên trời dưới đất, chỉ có màu tím này.

Trong thiên kiếp, tiếng lôi cuồn cuộn, thiên uy hùng vĩ bao trùm. "Hưu!" Hai đạo thần quang lóe lên, khi Càn Khôn nhìn lại, đã có hai đạo thân ảnh đứng dưới thiên kiếp.

Hai đạo thân ảnh nhìn từ hình dáng, chắc là một nam một nữ, lúc này ngạo nghễ đứng, ánh mắt bình tĩnh nhìn thiên kiếp trên Cửu Thiên, hai nắm tay siết chặt, trên mặt hiện lên thần sắc kiên định. "Muội muội, sợ sao?" Người nam tử kia trên mặt hiện lên một nụ cười, nhìn nữ tử bên cạnh nói.

Nữ tử dung mạo diễm lệ, một luồng khí chất độc đáo từ trên người nàng tản ra, dung nhan tuyệt mỹ cùng với khí chất thoát tục, đứng ở đó, uyển như trích tiên.

Nàng cười nhẹ một tiếng, đáp: "Không sợ!" Nghe vậy, người nam tử kia lại cười một tiếng nữa, trong nụ cười đó, mang theo một tia kiên định.

Ánh mắt nhìn thiên kiếp càng thêm băng lãnh, khí thế trên người cũng từ từ tăng lên.

Nữ tử nhìn y một cái, khí thế trên người nàng cũng từ từ tăng lên.

Không lâu sau, khí tức hai người đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên hậu

kỳ, ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá đỉnh phong.

Vốn dĩ, với một người hóa hình kiếp, sẽ không xuất hiện Tử Tiêu Thần Lôi loại hóa hình kiếp này.

Nhưng hai người lại cùng nhau độ kiếp, lại đều là Tiên Thiên Thần Thai Ma đặc thù, uy lực thiên kiếp không thể một cộng một đơn giản như vậy, cho nên, liền xuất hiện Tử Tiêu Thần Lôi.

Ngoài trăm vạn dặm, ánh mắt Càn Khôn chăm chú dừng lại trên hai người. "Ngoài Bất Chu Sơn, một nam một nữ, nếu Bần đạo đoán không sai, thì hẳn là huynh muội Phục Hy và Nữ Oa..." Càn Khôn nhìn họ, trong lòng thầm đoán, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, không biết đang nghĩ gì.

Trong Hồng Hoang, cặp Tiên Thiên Thần Thai Ma một nam một nữ, lại ở gần Bất Chu Sơn, ngoài cặp huynh muội Phục Hy và Nữ Oa ra, thì không còn Thần Ma nào khác.

Huống hồ, với năng lực và sự đặc thù của họ, có thể dẫn đến Tử Tiêu Thần Lôi cũng không có gì là lạ. "Oanh!" Sau một khắc, trong tử tiêu kiếp vân đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang, Tử Tiêu Thần Lôi lúc này đã ngưng tụ tại một điểm nào đó, một đạo thần lôi ầm ầm giáng xuống.

Tiếng lôi kinh tỉnh Càn Khôn, lúc này y không còn suy nghĩ nữa, ánh mắt lại chuyển đi.

Chỉ thấy trong kiếp vân đó, thần lôi xé rách không gian, để lại một vết hằn sâu, ngay cả linh khí, lúc này cũng bị thần lôi đốt cháy, phát ra tiếng nổ vang.

Thần lôi chưa đến, nhưng uy thế khủng bố đã bao trùm.

Thiên uy hùng vĩ giáng lâm, mang theo uy thế khủng bố, cuồn cuộn đổ về phía hai người.

Lúc này, chỉ thấy thần tình Phục Hy lạnh lẽo, chân y dậm một cái, cả người bay lên không, tay y lật một cái, một thanh pháp bảo như thiết giản xuất hiện trong tay, trong tay y kết vài thủ ấn, ngay lập tức chỉ về phía kiếp lôi. "Trúng!" Thiết giản trong hư không hóa thành một vết hằn sâu, mang theo một luồng khí tức kỳ lạ, bay về phía kiếp lôi. "Bành!" Trong chớp mắt, thiết giản và kiếp lôi va vào nhau, va chạm tạo ra vô số tia lửa, nở rộ giữa trời đất.

Thần lôi vỡ vụn, hóa thành từng tia tạo hóa, rơi vào trong thiết giản, lập tức thấy, khí tức trên thiết giản lại mạnh thêm một phần.

Ở phía dưới, Nữ Oa thấy tình hình này, trên mặt lại lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, như trăm hoa đua nở, trời đất cũng ảm đạm thất sắc.

Ngoài trăm vạn dặm. "Bảo vật này uy lực không nhỏ, xét về phẩm cấp, ít nhất cũng phải thuộc hàng Thượng phẩm Tiên Thiên Linh bảo..." Càn Khôn nhìn uy lực của thiết giản đó, trong lòng đoán ra phẩm cấp của bảo vật này.

Nhưng điều khiến y kinh ngạc lúc này, là Phục Hy đang mượn sức mạnh lôi đình của Tử Tiêu Thần Lôi để rèn đúc pháp bảo.

Thành công thì tốt, nếu thất bại, e rằng Linh bảo sẽ bị rớt phẩm cấp.

Nhưng Phục Hy lúc này có thể làm như vậy, Càn Khôn lại cảm thấy vô cùng không tệ, dù sao phách lực như vậy, không phải ai cũng có.

Dù sao giữa thành công và thất bại, kết quả chênh lệch rất lớn, không ít Thần Ma sẽ không lấy Linh bảo ra đùa giỡn.

Cho nên, Phục Hy làm như vậy, cần có phách lực cực lớn.

Trong lòng suy nghĩ, ánh mắt Càn Khôn lại rơi vào Phục Hy đang độ kiếp.

Ngoài trăm vạn dặm, dưới thiên kiếp.

Trong khoảnh khắc Càn Khôn suy tư, trong thiên kiếp đã liên tiếp giáng xuống năm đạo thần lôi.

Nhưng thiết giản trong tay Phục Hy ngang không, tản ra khí tức kinh người, giữa lúc quang mang đại thịnh, nó xé rách hư không, tiếp toàn bộ năm đạo thần lôi, dùng làm lực rèn đúc.

Trong nháy mắt, Phục Hy liền dùng phương pháp rèn đúc pháp bảo để độ mười lăm đạo kiếp lôi.

Thiết giản đã trải qua thần lôi tôi luyện lúc này khí tức cũng càng thêm cường hãn, ẩn ẩn có dấu hiệu đạt đến Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo.

Nhưng lúc này, tốc độ rèn đúc của thiết giản cũng ẩn ẩn chậm lại, sau năm đạo thần lôi nữa, Phục Hy nắm chặt thiết giản, từ trong hư không hạ xuống. "Hai mươi đạo thần lôi, cuối cùng cũng tấn thăng Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo..." Phục Hy nhìn Linh bảo trong tay, trong mắt lóe lên một tia vui mừng, trong miệng hân hoan nói.

Thiết giản này là Bổn mạng Linh bảo, vốn dĩ chỉ là Thượng phẩm Linh bảo, nhưng sau lần tôi luyện này, lại đạt đến trình độ Cực phẩm Tiên Thiên Linh bảo. "Ca ca quả nhiên lợi hại, tiếp theo thì xem tiểu muội đây..." Nữ Oa trong miệng cười cười, khen ngợi nói.

Ngay lập tức bay lên không, như tiên tử bay lượn trên trời, tạo thành một đường phong cảnh rực rỡ giữa trời đất.

Ánh mắt dần lạnh, tay trắng khẽ vung, một bánh pháp bảo như nguyệt luân bay xoay tròn trước ngực, một luồng khí tức huyền ảo trải ra, bao phủ quanh thân. "Oanh!" Thần lôi dường như cũng bị chọc giận, kiếp vân khủng bố ngưng tụ, thần lôi lại ầm ầm giáng xuống.

Thần lôi xé rách không gian, chỉ trong một hơi thở, liền giáng lâm

trên đỉnh đầu, thiên uy mênh mông bao trùm, một luồng khí thế khiến người ta nghẹt thở bao phủ xuống.

Nữ Oa trong tay không nhanh không chậm, như nhanh như chậm, ngọc thủ kết ấn, ngay lập tức chỉ một cái, một tiếng không linh vang lên: "Trúng!" Nguyệt luân vẽ một đường cong đẹp mắt, trong hư không mang theo từng trận gợn sóng, câu động thiên địa linh khí, trực tiếp va chạm với thần lôi, phát ra tiếng vang cực lớn.

Chương 26

Thần lôi vỡ vụn, từng tia tạo hóa bị nguyệt luân hấp thu, phát ra tiếng vang vui sướng.

Nữ Oa thấy vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ nhàn nhạt, nhưng thần sắc trong mắt, lại không hề thả lỏng một phân nào.

Lôi đình tôi luyện, vốn là một phương pháp cực kỳ đặc thù, nhưng chính là cái gọi là binh hành hiểm trứ (đi nước cờ hiểm), nếu thành công, cũng có thể nhận được hồi báo không tệ, giống như pháp bảo của ca ca nàng vậy.

Phục Hy thấy Nữ Oa tiếp hạ thần lôi, thần tình lo lắng trên mặt y hơi bình ổn một chút.

Trong lòng y cũng thầm thở phào nhẹ nhõm: "Xem ra ta lo lắng quá rồi, Địa Cụ của muội muội vốn dĩ không nằm dưới Thiên Quy của ta, sao lại không tiếp được..." Mặc dù trong miệng nói vậy, nhưng thần sắc trong mắt vẫn có chút lo lắng.

Dù sao thực lực của muội muội y, vẫn yếu hơn y một chút. "Oanh!

Oanh!..." Một đạo thần lôi vô hiệu, Tử Tiêu Thần Lôi dường như cũng bị chọc giận, kiếp vân vận chuyển, thiên uy khủng bố lan ra, liên tiếp năm đạo kiếp lôi giáng xuống, trực tiếp khóa chặt Nữ Oa. "Hừ!" Nữ Oa ánh mắt lạnh lẽo, trong miệng khẽ quát một tiếng.

Pháp lực trên người nàng kích động, quang hoa lưu chuyển trong tay, một luồng khí tức khủng bố lan ra, ngọc thủ kết ấn, tâm thần thao túng Địa Cụ, đón lấy thần lôi. "Bành!

Bành!..." Một đạo tiếp một đạo thần lôi nổ tung trên Địa Cụ, tất cả tạo hóa chi lực trong đó đều bị Địa Cụ hấp thu vào, làm lớn mạnh

thực lực.

Trong chốc lát, Địa Cụ tỏa ra vạn thiên quang mang, như một vầng minh nguyệt, treo lơ lửng trên chân trời. "Tốt!" Phục Hy lớn tiếng tán thán.

Muội muội làm được so với y phiêu dật hơn không ít, nhìn từ phía dưới, càng thêm đẹp mắt.

Tử Tiêu Thần Lôi tạm thời không giáng xuống nữa, trong biển mực, kiếp vân lại vận chuyển, những lôi đình chi thủy nồng đậm kia lập tức hóa thành lôi xà, đan xen trong kiếp vân.

Trong chớp mắt, lại một đạo thần lôi giáng xuống, đạo thần lôi này so với trước đó, lại nhỏ hơn rất nhiều, nhưng trong mắt Phục Hy, lại có chút ngưng trọng. "Muội muội cẩn thận..." Y lớn tiếng nhắc nhở, uy lực của đạo thần lôi này, không nhỏ. "Ca ca yên tâm!" Nàng khẽ mỉm cười, tay trắng vung lên, Địa Cụ tỏa ra quang mang rực rỡ, trong hư không xoay một vòng, trên đầu nhọn tỏa ra một tia quang mang, như tia sáng của bình minh phá vỡ, trực tiếp bắn về phía thần lôi. "Hưu!" Quang mang bắn ra, mang theo từng trận không gian ba động, va chạm với thần lôi.

Thần lôi băng phôi, quang mang phá toái!

Từng tia tạo hóa rơi xuống, Nữ Oa ngọc thủ vung lên, rơi vào trong Địa Cụ.

Không biết đã qua bao lâu, trên Cửu Thiên tạm thời không có thần lôi giáng xuống.

Lúc này, họ đã độ được đạo thần lôi thứ bốn mươi.

Tử Tiêu Thần Lôi tổng cộng bảy mươi hai đạo, lúc này vẫn còn ba mươi hai đạo thần lôi chưa giáng xuống.

Ba mươi hai đạo thần lôi phía sau sẽ càng thêm khủng bố, một

đạo, còn mạnh hơn một đạo.

Nữ Oa tay trắng khẽ vung, một đạo pháp lực phất qua, chỉ thấy Địa Cụ trong hư không vẽ một đường cong, sau đó bay vào tay nàng.

Trên mặt nàng lộ ra một nụ cười động lòng người, sau đó liền thấy nàng phiêu nhiên hạ xuống, y mệ phiêu phiêu. "Ca ca xem, Địa Cụ của muội muội cũng tấn thăng Thượng phẩm Tiên Thiên Linh bảo..." Nữ Oa trên mặt tươi cười như hoa, Địa Cụ trên người nàng phát ra tiếng kêu vui sướng khẽ. "Ừm!" Phục Hy khẽ gật đầu, thần tình trở nên nghiêm túc: "Muội muội, mục đích tôi luyện của chúng ta đã đạt được, thần lôi tiếp theo sẽ càng thêm khủng bố, phải cẩn thận ứng phó..." "Muội muội biết rồi!" Nữ Oa khẽ gật đầu, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia ngưng trọng.

Cùng lúc đó, ngoài trăm vạn dặm. "Không ngờ liên tiếp hai kiện Linh bảo đều thành công, lại có chút bất ngờ..." Càn Khôn khẽ mỉm cười, nói.

Dù sao có thể liên tiếp thành công hai kiện pháp bảo, cũng có chút thành phần may mắn, nhưng vận khí đôi khi, cũng là một phần thực lực.

Cho nên, Linh bảo của Phục Hy Nữ Oa lúc này có thể thành công tấn thăng, không thể không nói, là một cơ duyên và phúc phận.

Trong khoảnh khắc Càn Khôn suy nghĩ, trong thiên kiếp, thần lôi không ngừng ầm ầm giáng xuống.

Phục Hy và Nữ Oa cũng luân phiên tiếp hạ, cũng không xảy ra bất kỳ sự cố nào. "Hai kiện Linh bảo này lại đặc thù, lại có thể câu động Thiên địa quy củ để ứng phó, quả nhiên như tên của chúng, Thiên Quy Địa Cụ..." Giữa hai mắt Càn Khôn nhấp nháy, thất thải quang mang rực rỡ tuôn ra, khi hai kiện pháp bảo này xuất động, vô tận Thiên địa quy củ bị chúng câu động, trong trời đất hình thành một vùng đất quy

củ. "Thiên kiếp, vậy là độ xong rồi..." Càn Khôn nhìn đạo thần lôi cuối cùng ầm ầm giáng xuống, nếu không có gì bất ngờ, việc độ hóa hình kiếp sẽ không có vấn đề gì.

Dù sao với thực lực của Phục Hy và Nữ Oa, thêm vào hai kiện Linh bảo trong tay, cũng đủ để tiếp hạ đạo thần lôi cuối cùng rồi.

Ngoài trăm vạn dặm, dưới thiên kiếp.

"Thiên Quy, Địa Cự, Thiên Địa Chí Lý, dùng quy củ định phương viên, trấn!" Giữa lúc đó, thanh âm của Phục Hy và Nữ Oa vang vọng khắp thiên địa, chấn động cửu tiêu, vang xa trăm vạn dặm.

Lời vừa dứt, chỉ thấy Thiên Quy và Địa Cự lơ lửng giữa không trung bay lên, quang mang đại tác, khí tức tung hoành.

Sau đó, Thiên Quy và Địa Cự tạo thành một đồ án huyền ảo khó hiểu giữa hư không, linh khí trong hư không hội tụ, trong nháy mắt câu động thiên địa quy củ.

Đúng như câu, không quy củ thì không thành phương viên.

Hai kiện pháp bảo này chính là pháp bảo có thể câu thông thiên địa quy củ, định ra quy củ.

Quy củ và quy tắc được câu động trong hư không, chính là phương hướng quy tắc thiên địa.

Ngay lúc này, thiên địa quy củ bị Thiên Quy Địa Cự câu động, hình thành một vùng quy củ trong hư không, thần lôi giáng xuống vùng hư không đó, uy lực chợt giảm đi không ít.

Hai người nhìn nhau, một đạo linh quang xẹt qua, pháp lực trên người kích đãng, điên cuồng rót vào Thiên Quy Địa Cự, bùng phát uy thế đáng sợ, vững vàng khóa chặt thần lôi.

"Oanh!" Thần lôi không thể thoát khỏi thiên địa quy củ lúc này

bùng nổ một tiếng vang lớn, sau đó ầm ầm nổ tung, lực thần lôi đáng sợ trùng kích không gian đó.

Sức mạnh lôi đình nồng đậm chấn động hư không khẽ run, quy củ trong không gian chợt hỗn loạn, quang mang trên Thiên Quy Địa Cự cũng ảm đạm đi một phần.

Chương 27

"Phụt!" Khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt hai người biến đổi, tức khắc đồng loạt thổ huyết, thần sắc trắng bệch như tờ giấy.

"Chặn được rồi?" Vài hơi thở sau, Nữ Oa mắt sáng lên, mừng rỡ hỏi.

"Ừm!" Phục Hy khẽ gật đầu, dùng đến chiêu thức mạnh nhất, dẫn động thiên địa quy củ, cuối cùng cũng chặn được đạo thần lôi đó, kiếp hóa hình cuối cùng cũng có kinh không hiểm.

"Tốt quá!" Nữ Oa trên mặt lại lộ ra nụ cười, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng không che giấu được.

Dù sao đã tu luyện nhiều năm như vậy, sáng nay cuối cùng cũng hóa hình thành công, trong lòng tự nhiên vui sướng.

Phục Hy lúc này cũng bị cảm xúc vui mừng của muội muội mình lây nhiễm, trên mặt cũng lộ ra nụ cười hân hoan.

Hai người chầm chậm từ hư không hạ xuống, kiếp vân trên cửu thiên tiêu tán, lúc này một trận tạo hóa giáng xuống hai người, vết thương trên người hai người đang khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Thiên kiếp tan đi, nhưng thiên uy đáng sợ kia vẫn còn lan tỏa khắp thiên địa.

Phục Hy lòng còn vương vấn nhìn lên cửu thiên một cái, tức khắc xua đi vẻ ngưng trọng trong mắt, thay vào đó là một tia nhẹ nhõm.

Sau hóa hình, trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy.

Trên trời dưới đất, nơi nào cũng có thể đến, bước chân truy tầm đại đạo, từ khoảnh khắc này, cũng sẽ tăng tốc không ít.

Đồng thời, ngoài trăm vạn dặm.

Càn Khôn nhìn Phục Hy và Nữ Oa, trên mặt lóe lên một tia suy tư, thầm nghĩ, "Phục Hy và Nữ Oa đều là Tiên Thiên Thần Thai Ma như vậy, mà hóa hình cũng chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, xem ra thiên địa lúc này có chút áp chế..." Khi mới xuất thế, y cũng ở cảnh giới Thái Ất.

Phục Hy Nữ Oa những Tiên Thiên Thần Thai Ma có đại cơ duyên sau này, lúc này hóa hình cũng ở tu vi cảnh giới Thái Ất.

Ngoài việc thiên địa Hồng Hoang có chút áp chế đối với Tiên Thiên Thần Thai Ma hóa hình lúc này ra, Càn Khôn tạm thời không có lời giải thích nào khác.

Trong lòng Càn Khôn, song mắt lóe lên một tia tinh quang, khóe miệng khẽ mỉm cười, sau đó thân hình chợt lóe, bay về phía khu vực của Phục Hy Nữ Oa.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, y đã đến khu vực của Phục Hy Nữ Oa, sau đó từ hư không chầm chậm hạ xuống.

Phục Hy và Nữ Oa nhìn một bóng người chầm chậm hạ xuống từ hư không, sau đó thấy y chầm chậm đi tới, trong mắt cả hai đều hiện lên một tia cảnh giác.

Dù sao lúc này họ vừa mới hóa hình, lại có Tiên Thiên Thần Thai Ma khác xuất hiện, cũng không biết có ý gì, tự nhiên cẩn thận một chút vẫn hơn.

"Bần đạo Càn Khôn, bái kiến hai vị Đạo hữu..." Càn Khôn nhìn vẻ cảnh giác trong mắt Phục Hy và Nữ Oa, khẽ mỉm cười, mở miệng nói.

Nghe vậy, Phục Hy và Nữ Oa nhìn nhau, sau đó Phục Hy đáp, "Phục Hy, bái kiến Đạo hữu..." "Nữ Oa, bái kiến Đạo hữu..." Nữ Oa

nhìn y một cái, cũng mở miệng nói.

Hai người không nhìn thấu tu vi của Càn Khôn, tự biết tu vi của y trên cả hai người, nhưng nhìn tình huống lúc này, hẳn là cũng không có ác ý.

Dù sao nếu muốn bất lợi cho huynh muội họ, với tu vi của y, cần gì phải chào hỏi trước.

Càn Khôn khẽ gật đầu, sau đó nói, "Bần đạo du lịch đến đây, thấy hai vị Đạo hữu đang độ kiếp ở đây, chuyến này công thành, liền đến chúc mừng hai vị một phen..." Lời Càn Khôn nói cũng không phải giả, Nữ Oa có thể coi là Thánh nhân, lại là Thánh Mẫu Nhân tộc, tu Đạo Tạo Hóa, một Đại đạo mà Càn Khôn thế giới vô cùng cần.

Giao hảo với Nữ Oa, sau này đối với việc tham ngộ Đại đạo này có lợi ích cực lớn, ngoài ra, Càn Khôn còn có những tính toán khác.

"Thì ra là vậy..." Phục Hy và Nữ Oa nhìn nhau, sau đó khẽ gật đầu nói.

Phục Hy trong lòng, nói với Càn Khôn, "Nếu đã vậy, Đạo hữu nếu không chê, có thể đến Phượng Tê Sơn, đạo tràng của Phục Hy ta một chuyến..." Càn Khôn hiểu, gật đầu nói, "Nếu đã vậy, bần đạo làm phiền hai vị Đạo hữu rồi..." Phục Hy cười cười, sau đó làm tư thế mời, nói, "Đạo hữu mời!" "Mời!" Càn Khôn khẽ cười nói.

Phục Hy khẽ gật đầu, sau đó cùng Nữ Oa, đi về một hướng nào đó trong dãy núi.

Càn Khôn nhìn một cái, cũng lơ lửng trên không, theo sau họ, đi về phía đạo tràng của họ, Phượng Tê Sơn.

Không lâu sau, ba người đã ở trên một ngọn núi, nơi đây phong cảnh cũng cực kỳ tốt, linh khí càng nồng đậm, cho dù nhìn khắp Hồng Hoang, cũng được coi là tiên gia phủ đệ thượng hạng.

“Đây chính là đạo tràng của Phục Hy ta, Phượng Tê Sơn...” Phục Hy nhìn Càn Khôn, khẽ cười nói.

Càn Khôn cẩn thận nhìn một lượt, sau đó tán thán nói, “Quả thật là một tiên gia động phủ hiếm có...” “Đạo hữu quá khen!” Phục Hy cười nói, rồi tiếp, “Đạo hữu mời vào!” “Mời!” Phục Hy gật đầu, sau đó cùng Nữ Oa, dẫn Càn Khôn đi vào động phủ.

Hồng Hoang, Trung Ương Đại Lục, Phượng Tê Sơn.

Trong động phủ, sau khi ba người ngồi xuống, Phục Hy nói với Nữ Oa, “Muội muội lấy chút Quỳnh Tương Ngọc Lộ ra chiêu đãi Càn Khôn Đạo hữu...” Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu, tố thủ vung lên, khoảnh khắc tiếp theo liền thấy một bình ngọc xuất hiện trong tay.

Nàng đích thân rót cho Càn Khôn và Phục Hy mỗi người một chén, sau đó rót cho mình một chén rồi mới ngồi xuống.

Càn Khôn nhìn Quỳnh Tương Ngọc Lộ trước mặt, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

Quỳnh Tương Ngọc Lộ ở Hồng Hoang cũng có chút danh tiếng, dù sao Hồng Hoang lúc này, những Thần Ma có tu vi danh tiếng đều dùng thứ này làm thức uống chiêu đãi.

Bất quá Càn Khôn ở Hồng Hoang bao nhiêu năm rồi, quả thật chưa từng uống, nên lúc này đối với Quỳnh Tương Ngọc Lộ, y thật sự rất muốn nếm thử mùi vị ra sao.

Cầm chén ngọc lên, y nhấp một ngụm, mắt sáng lên, tán thán nói, “Quả thật không tệ!” Phục Hy nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười.

Quỳnh Tương Ngọc Lộ là thức uống tốt nhất, cho dù ở Trung Ương Đại Lục, Quỳnh Tương Ngọc Lộ cũng khá hiếm có.

Vì vậy, Phục Hy tin rằng Càn Khôn sẽ thích, sự thật cũng đúng như vậy.

Phục Hy nhìn Càn Khôn, cười nói, "Ha ha, Đạo hữu mời!" "Mời!" Càn Khôn làm một thủ thế, sau đó lại cầm chén ngọc uống thêm một ngụm.

Một lát sau, Phục Hy nhìn Càn Khôn nói, "Đạo hữu du lịch Hồng Hoang, chắc hẳn đã thấy không ít sơn xuyên hà mạch của Hồng Hoang, vậy tình hình các khu vực ngoài Trung Ương Đại Lục ra sao?" Y và Nữ Oa từ khi xuất thế, chưa từng ra khỏi Trung Ương Đại Lục, cho dù ở Trung Ương Đại Lục cũng chưa từng đi khắp.

Đối với họ, hóa hình là quan trọng nhất, nên phần lớn thời gian đều ở trong tu luyện, chưa từng có ý định du lịch Hồng Hoang.

Trước đó nghe nói Càn Khôn du lịch qua đây, thấy họ hóa hình mới dừng lại.

Vì vậy lúc này Phục Hy liền muốn nghe Càn Khôn kể một vài kiến thức về các khu vực ngoài Trung Ương Đại Lục.

Phục Hy vừa mở miệng, Nữ Oa lúc này cũng nhìn về phía Càn Khôn, trong đôi mắt đẹp hiện lên vài phần tò mò.

Nàng cũng tò mò về tình hình các nơi ngoài Trung Ương Đại Lục ra sao, cũng muốn xem sinh linh và cảnh sắc ở những nơi đó.

Càn Khôn nghe vậy, lại nhìn thần sắc của họ, khẽ mỉm cười nói, "Nếu hai vị Đạo hữu muốn biết, vậy bần đạo sẽ kể một ít cho hai vị Đạo hữu nghe..." Sau khi sắp xếp lại một vài suy nghĩ trong lòng, y đưa một tay ra, khẽ điểm một cái vào hư không, sau đó liền thấy vô số pháp tắc trùng sinh, giao thoa hiện ra một bức họa, chính là Vô Lượng Sơn Mạch.

Bắt đầu từ đạo tràng của mình mà kể, dù sao ngoài đạo tràng ra thì những nơi khác ở Trung Ương Đại Lục y cũng không quen thuộc lắm, nên chỉ có thể kể từ nơi này trước.

Chương 28

Phục Hy và Nữ Oa nhìn bức họa trong hư không, trên mặt lóe lên một tia kinh ngạc.

Lúc này, họ kinh ngạc không phải cảnh sắc trong bức họa, mà là thủ đoạn của Càn Khôn, y đã vận dụng một tia Pháp tắc chi lực, thứ mà chỉ Đại La Kim Tiên mới có thể chạm tới.

Khoảnh khắc đó, họ biết được tu vi của Càn Khôn, ít nhất cũng phải trên cảnh giới Đại La Kim Tiên.

"Dãy núi này, tên là Vô Lượng Sơn Mạch, là đạo tràng của bần đạo..." Lúc này, thanh âm của Càn Khôn truyền đến, kéo hai người đang thất thần trở về, ánh mắt mới rơi vào cảnh sắc trong bức họa.

"Dãy núi thật đẹp..." Nữ Oa mắt đẹp sáng lên, tán thán nói.

Phục Hy bên cạnh cũng khẽ gật đầu, đồng tình với lời của muội muội.

Càn Khôn thấy vậy, cười cười, không nói gì thêm.

Sau đó tay y lại điểm, bức họa bắt đầu biến hóa, rồi y bắt đầu kể về phong cảnh Hồng Hoang mà mình đã đi qua.

Rất lâu sau, Càn Khôn phất tay, làm tan đi bức họa.

Phục Hy thu lại ánh mắt, nói, "Đại địa Hồng Hoang vô cùng rộng lớn, cảnh sắc tuyệt mỹ, có cơ hội ta cũng phải ra ngoài du lịch một phen..." Nay đã hóa hình, tự nhiên có thể đi du lịch.

Kỳ thực họ đã muốn đi từ lâu, trước đó vì chưa hóa hình, nay đã hóa hình, chuyến này lại nghe kiến văn của Càn Khôn, lúc này càng muốn đi hơn.

“Đạo hữu đã hóa hình, tự nhiên có thể du lịch một phen...” Càn Khôn nghe vậy, mỉm cười nói.

Phục Hy nghe xong, khẽ gật đầu.

Càn Khôn thấy vậy, liền không nói gì nữa, ánh mắt quét qua động phủ, vào một khoảnh khắc nào đó, trong mắt lóe lên một đạo kim quang.

Trong một góc nào đó của động phủ, có hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp mảnh vỡ mà y đang tìm kiếm.

“Thật đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu a!” Càn Khôn thầm nghĩ một tiếng trong lòng, sau đó xua đi một tia mừng rỡ trong mắt.

Tức khắc, nhìn Phục Hy và Nữ Oa nói, “Hai vị Đạo hữu, bần đạo có một lời thỉnh cầu không phải lúc...” Nghe vậy, hai người nhìn nhau, sau đó Nữ Oa nói, “Đạo hữu xin cứ nói...” Càn Khôn gật đầu, nói, “Bần đạo muốn trao đổi một vật với hai vị Đạo hữu?” Nghe vậy, Nữ Oa nhìn Phục Hy, thấy y gật đầu xong, đáp, “Không biết Đạo hữu muốn trao đổi vật gì?” Càn Khôn chỉ vào một chỗ nào đó trong động phủ, nói, “Bần đạo muốn trao đổi hai khối mảnh vỡ kia với Đạo hữu...” “Hai khối mảnh vỡ đó?!” Phục Hy và Nữ Oa không hiểu, Càn Khôn lại nhìn trúng hai khối mảnh vỡ đó.

Họ đã có hai khối mảnh vỡ này mấy vạn năm, cũng đã nghiên cứu nhiều lần, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì đặc biệt, nên sau đó liền không để ý nữa.

Hai khối mảnh vỡ này họ đoán có thể là mảnh vỡ của một kiện pháp bảo nào đó, nhưng trong tay họ, lại không có tác dụng lớn, thậm chí không đáng quý.

Nhưng không ngờ vật Càn Khôn nhìn trúng, lại là hai khối mảnh

vỡ đó.

“Đạo hữu sao lại nhìn trúng hai khối mảnh vỡ đó?” Nữ Oa khó hiểu nhìn y, hỏi.

“Bần đạo chỉ là thích sưu tập một vài vật kỳ quái mà thôi...” Càn Khôn cười cười nói, sau đó lật tay, một hộp ngọc xuất hiện trong tay y.

Trong hộp ngọc đựng chính là lá trà Ngộ Đạo Trà.

“Đây là vật bần đạo muốn trao đổi, có lẽ đối với hai vị Đạo hữu sẽ có ích...” Càn Khôn nhìn hai người, chầm chậm nói, sau đó phất tay, hộp ngọc liền bay về phía Phục Hy và Nữ Oa.

Hồng Hoang Trung Ương Đại Lục, Phượng Tê Sơn, trong động phủ.

Phục Hy nhận lấy hộp ngọc đang từ từ bay đến, sau đó mở ra.

“Hô!” Hộp ngọc vừa mở, tức thì hương thơm thanh nhã phiêu dật, ngửi vào khiến người ta tâm thần thanh tĩnh, đối với cảm ngộ đại đạo tự hồ cũng trở nên rõ ràng hơn một phần.

Phục Hy và Nữ Oa mắt sáng lên, quả là vật tốt, chính là thứ họ đang cần lúc này.

Chỉ cần nhờ vật này, thời gian đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên có hy vọng sẽ rút ngắn đáng kể.

“Vật này tên là Trà.

Lá trà tựa như lá khô, tĩnh lặng nổi trên mặt nước, trước tiên có hương thơm thanh nhã; khi pha trà, lá trà tựa như cá sống vào nước, lên xuống lật mình, trải qua mấy lần chìm nổi, cuối cùng lắng xuống đáy hồ trở về yên tĩnh, lúc này hương trà lan tỏa, thấm vào tâm tỳ...” Càn Khôn chầm chậm mở miệng nói, không chỉ nói cho Phục Hy và

Nữ Oa biết tên của Ngộ Đạo Trà, mà còn kể cho họ cách sử dụng trà.

Phục Hy nghe vậy, hơi bình phục vẻ mừng rỡ trong lòng, nhìn về phía Càn Khôn, hỏi, "Đạo hữu thật sự dùng 'trà' để trao đổi với Phục Hy ta sao?" Đối với họ, tác dụng của mảnh vỡ này xa xa không bằng Ngộ Đạo Trà.

Còn về tác dụng của nó đối với Càn Khôn, thì họ không cần quan tâm, trong tay họ vô dụng, không bằng đổi lấy thứ có ích thì tốt hơn.

Càn Khôn nghe vậy, gật đầu nói, "Chính là như vậy, không biết ý của hai vị Đạo hữu thế nào?" Phục Hy và Nữ Oa nhìn nhau, sau đó gật đầu nói, "Đổi!" Càn Khôn nghe xong, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Nữ Oa tố thủ vung lên, một đạo pháp lực phất qua, sau đó liền thấy hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp mảnh vỡ kia từ từ bay tới, nàng nhìn một cái, liền đưa chúng đến trước mặt Càn Khôn.

Càn Khôn xác nhận xong, liền thu chúng lại.

Sau đó, Càn Khôn nói với Phục Hy và Nữ Oa, "Tin rằng có Ngộ Đạo Trà rồi, hai vị Đạo hữu có thể rút ngắn thời gian thăng cấp Đại La, bần đạo liền không làm phiền nữa..." Tức khắc, y như nghĩ ra gì đó, nói, "Hai vị Đạo hữu sau này nếu có thời gian, cũng có thể đến Vô Lượng Sơn Mạch một chuyến, cùng luận đạo cũng được..." Nghe vậy, Phục Hy và Nữ Oa gật đầu, "Khi đó sẽ làm phiền Đạo hữu vậy..." Vô Lượng Sơn Mạch cảnh sắc không tệ, lại có thể cùng Càn Khôn luận đạo, hai người cảm thấy sau này có thể đến đó một chuyến.

Càn Khôn cười nói, "Bần đạo vô cùng hoan nghênh, vậy thì, bần đạo xin cáo từ..." "Đạo hữu đi thong thả..." Phục Hy và Nữ Oa nghe vậy, khẽ chắp tay nói với y.

Càn Khôn khẽ gật đầu, sau đó thân hình khẽ động, khoảnh khắc tiếp theo đã mất hút bóng dáng y.

Phục Hy và Nữ Oa nhìn Càn Khôn biến mất, mới thu lại ánh mắt.

Phục Hy nhìn 'Ngộ Đạo Trà' trong tay nói với Nữ Oa, "Muội muội, 'Ngộ Đạo Trà' thật sự là linh vật, chỉ cần một tia hương thơm thanh nhã thôi, đã có thể khiến vi huynh tâm thần thanh tĩnh, linh đài thanh minh..." Y dừng một chút, nói, "Có 'Ngộ Đạo Trà' tương trợ, sự lĩnh ngộ Đại đạo của ta nhất định sẽ rõ ràng hơn vài phần, thời gian thăng cấp cảnh giới Đại La Kim Tiên sẽ rút ngắn đáng kể..." Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu, trong lòng hiểu rõ, nói với Phục Hy, "Ca ca, không bằng ta cứ theo phương pháp mà Càn Khôn Đạo hữu đã nói để pha chế 'Ngộ Đạo Trà' thử xem hiệu quả thế nào?" Phục Hy nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười, đáp, "Được, cứ theo lời muội muội vậy..." Nữ Oa thấy vậy, cười nói, "Vậy tiểu muội đi lấy một ít linh thủy..." Nói rồi, liền đứng dậy, sau đó đi ra ngoài động phủ.

Phục Hy nhìn Nữ Oa rời đi, ánh mắt lại lần nữa rơi vào 'Ngộ Đạo Trà' trong tay, trong mắt lóe lên tinh quang rực rỡ.

"Cảnh giới Đại La Kim Tiên..." Rất lâu sau, mới nghe Phục Hy khẽ thốt ra vài chữ.

Lời vừa dứt, trong động phủ liền không còn tiếng động nữa.

Càn Khôn từ Phượng Tê Sơn đi ra sau, liền một đường tiến về phía trước.

Hướng đi lần này, là tiếp tục về phía đông Trung Ương Đại Lục, mặc dù không nhất định có thu hoạch, nhưng du lịch một chuyến thì vẫn tốt hơn.

Ngoài ra, Càn Khôn lúc này phân tâm thành hai, một mặt tham ngộ dung hợp Tạo Hóa Ngọc Điệp, sau đó một mặt tìm kiếm xem những

nơi đi qua có mảnh vỡ tồn tại hay không.

Còn về luyện hóa pháp bảo, Côn Luân Kính thì đã hoàn toàn luyện hóa rồi, Mười Hai Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên còn kém rất nhiều, bất quá Càn Khôn lúc này đặt phần lớn tâm thần vào việc tham ngộ Đại đạo, việc luyện hóa liền tạm hoãn lại.

Dù sao thời gian luyện hóa còn rất nhiều, lúc này cũng không gấp, trước tiên tham ngộ Càn Khôn Đại đạo là quan trọng.

Càn Khôn lúc này muốn thăng cấp cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thì cần phải tham ngộ thấu tầng Pháp tắc chi lực thứ tư mới được, nếu không, cho dù pháp lực của y đủ sánh ngang đỉnh phong cảnh giới, cũng không thể bước vào cảnh giới này.

Chương 29

Với việc Càn Khôn lúc này vẫn luôn ở trong việc tham ngộ Càn Khôn Đại đạo, lại thêm chênh lệch thời gian giữa hai thế giới, và một tia Thời Gian Pháp Tắc của Côn Luân Kính tương trợ.

Càn Khôn ước chừng, đại khái cần ba ngàn năm thời gian, mới có thể đột phá đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Đương nhiên, ba ngàn năm thời gian Hồng Hoang này, trong Càn Khôn thế giới, thì không phải là một khoảng thời gian nhỏ, đó là gần hai vạn năm thời gian.

Càn Khôn một bên tham ngộ Đại đạo, một bên tiến về phía trước, trong chớp mắt, đã qua hơn ngàn năm thời gian.

Hơn ngàn năm qua, thu hoạch cực kỳ ít ỏi, ngoài việc thu được một vài linh thảo ra, những thứ khác đều không thấy.

"Nói một cách tương đối, mảnh vỡ trên Trung Ương Đại Lục lại có chút hiếm..." Càn Khôn vốn cho rằng Trung Ương Đại Lục là trung tâm Hồng Hoang, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp hẳn phải nhiều hơn mới đúng, nhưng mấy năm nay xem ra, cũng không phải như vậy.

"Tiếp tục đi về phía trước xem sao!" Càn Khôn thầm nghĩ trong lòng, liền tiếp tục tiến về phía trước.

Lại mấy chục năm sau, Càn Khôn cuối cùng cũng có một manh mối, Tạo Hóa Ngọc Điệp đã bình tĩnh rất lâu lại lần nữa có một tia chấn động.

Càn Khôn trong lòng vui mừng, vội vàng theo hướng chấn động mà Tạo Hóa Ngọc Điệp truyền đến chạy đi.

Không lâu sau, Càn Khôn cuối cùng cũng đến trên một ngọn núi.

Có kinh nghiệm từ trước, Càn Khôn cũng không tốn quá nhiều sức lực liền có được một khối mảnh vỡ.

Sau khi thu được một khối mảnh vỡ, Càn Khôn liền lại tiếp tục tiến về phía trước.

Hồng Hoang, Trung Ương Đại Lục, một khu vực nào đó.

Càn Khôn sau khi thu được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, liền lại tiếp tục đi về phía đông.

Sau khi lại dung hợp thêm một khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Pháp tắc hàm chứa trong tất cả Tạo Hóa Ngọc Điệp của Càn Khôn lúc này lại hoàn chỉnh thêm một phần, đối với việc tham ngộ Đại đạo Pháp tắc trong đó lại có thêm một phần trợ giúp.

Càn Khôn lúc này nhờ vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, không ngừng giải thích Càn Khôn Đại đạo.

Ở ngoại giới Hồng Hoang, Càn Khôn lại tiến về phía trước mấy trăm năm sau, liền tìm được một ngọn núi trên đường, sau đó tùy ý tạo ra một cái động phủ, rồi tiện tay bố trí một trận pháp.

Làm xong tất cả, y liền trực tiếp khoanh chân ngồi xuống trong động phủ, tham ngộ tầng Pháp tắc cuối cùng của cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Lần này chỉ cần có thể thành công tham ngộ thấu, liền có thể thuận lợi bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Nếu không thể tham ngộ thấu, vậy thì sẽ lỡ mất một thời cơ, chỉ có thể tìm cơ duyên khác, bất quá Càn Khôn cảm nhận một phen, lại phát hiện lần này cực kỳ có khả năng đột phá thành công.

Vì vậy lần này y mới dừng lại tham ngộ Càn Khôn Đại đạo, trực tiếp đột phá rồi mới tiếp tục tiến về phía trước.

Trong động phủ trên núi.

Càn Khôn khoanh chân ngồi, song mắt nhắm chặt, trên người tản ra khí chất nhân uân nhàn nhạt, một luồng huyền diệu tràn ngập không gian động phủ, ẩn ẩn còn có chút diệu âm Đại đạo truyền ra.

"Ong!" Giữa lúc đó, Càn Khôn ấn ký nơi mi tâm Càn Khôn tỏa ra quang mang rực rỡ chói mắt, từng trận khí tức Đại đạo huyền ảo từ trong ấn ký lan tỏa ra.

Trên Thiên Linh, trong khánh vân tràn ngập khí nhân uân, Càn Khôn Đại đạo không ngừng cuồn cuộn diễn hóa, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Càn Khôn lúc này trong tay tựa như vô thức kết thủ ấn, vô số Càn Khôn Pháp tắc vây quanh, triều quanh trong thủ ấn của y, mỗi một thủ ấn đều hàm chứa lực lượng tuyên cổ.

"Càn Khôn...

Pháp tắc...

Đại đạo..." Từng chữ phù từ miệng Càn Khôn chầm chậm thốt ra, hàm chứa một luồng Đại đạo chi âm, từng trận diệu ý.

"Oanh!" Giữa lúc đó, Càn Khôn đánh ra thủ ấn trong tay, kích động từng trận gợn sóng không gian, bất quá trong nháy mắt, liền lại bình tức xuống, Pháp tắc chi lực vô tận lại lần nữa ngưng tụ.

Trong Thức Hải.

Đại đạo chi âm của [Càn Khôn Vô Lượng Kinh] không ngừng quanh quẩn, tâm thần hóa thành hình Càn Khôn song mắt nhắm chặt, linh đài thanh minh, không ngừng lắng nghe và giải thích.

"Ong!" Giữa lúc đó, một điều Đại đạo đen thẳm ngang qua, quán xuyên hư không, chấn động cả vị trí của y.

Càn Khôn Đại đạo trong Thức Hải không ngừng xoay tròn, sau đó hóa thành một dải lụa bảy màu, quanh quẩn quanh thân Càn Khôn, từng trận khí tức Đại đạo hạo hãn bùng phát ra.

Trên Thiên Linh của Càn Khôn, chỉ thấy một đạo quang mang màu tím chợt lóe, sau đó liền thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện trên Thiên Linh, rải xuống từng đạo nhân uân tử khí, dung nhập vào Thiên Linh, hỗ trợ tham ngộ Đại đạo.

Tạo Hóa Ngọc Điệp dung hợp hiện tại, Tam Thiên Đại đạo Pháp tắc hàm chứa trong đó đã hoàn chỉnh không ít, mặc dù còn xa mới đạt đến mức độ hoàn chỉnh thật sự, nhưng đối với y lúc này mà nói, cũng đã đủ cho Càn Khôn tham ngộ rồi.

"Bành!" Trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, một đạo quang mang màu tím rực rỡ tức thì quét ra, chiếu rọi cả Thức Hải thành một biển tử sắc, từng trận khí tức Đại đạo hạo hãn và vô thượng diệu âm tức thì lan tỏa.

Ngay sau đó, liền thấy trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, kéo dài ra ba ngàn sợi tơ màu tím nhỏ li ti, mỗi một sợi tơ đại biểu cho một loại Đại đạo, ba ngàn sợi tơ này liền đại biểu cho Tam Thiên Đại đạo.

Lúc này ba ngàn sợi tơ không ngừng kéo dài ra, sau đó vào một khoảnh khắc nào đó, lại hội tụ thành một đạo, rồi dung nhập vào Thiên Linh của Càn Khôn.

"Oanh!" Trong Thức Hải, đột nhiên truyền đến một tiếng oanh minh, Càn Khôn Đại đạo tức thì bay vút lên, trong nháy mắt đã lớn lên vô số lần, khí tức Đại đạo tản ra càng thêm thuần túy.

Càn Khôn Đại đạo kéo dài từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp ra, khiến sự lĩnh ngộ Đại đạo của Càn Khôn lúc này tức thì thông suốt.

"Đạo của Càn Khôn, lấy Càn làm trời, lấy Khôn làm đất..." Vào

một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn đột nhiên mở choàng song mắt, trong đôi mắt sáng rực như tinh thần lóe lên thần quang rực rỡ, trong những sợi tơ Pháp tắc giao thoa trong mắt, chính là ba ngàn đạo, hàm chứa số Tam Thiên Đại đạo.

"Giữa thiên địa, Pháp tắc giao thác, quy tắc tung hoành..." Càn Khôn kết thủ ấn trong tay, vô số Pháp tắc chi lực và sức mạnh quy tắc ngưng tụ ra, sau đó dung nhập vào thủ ấn.

Thủ ấn hàm chứa Đại đạo chi lực vô tận, lực lượng tuyên cổ, phảng phất tựa như tận cùng của Đại đạo.

"Đi!" Khoảnh khắc sau, Càn Khôn tay ngừng lại, sau đó đánh thủ ấn vào trong Càn Khôn Đại đạo đang xoay tròn.

"Oanh!" Đại đạo oanh minh, Thức Hải chấn động, Đại đạo chi âm vô tận và khí huyền diệu quét ra.

Trong song mắt Càn Khôn lóe lên thất thải chi sắc, xuyên thấu Càn Khôn chi đạo, nhìn vào trong Đại đạo, nơi Pháp tắc và quy tắc giao hội, không ngừng giải thích và tham ngộ.

Khoảnh khắc đó, tựa như vĩnh hằng, tất cả thời không đều ngừng lưu chuyển.

Ngoại giới, trong động phủ.

Thủ ấn trong tay Càn Khôn kết càng lúc càng nhanh, một lát sau, đạt đến mức độ mắt thường không thể nhìn thấy.

Chương 30

Mỗi khi kết một thủ ấn trong tay, khí tức trên người y lại mạnh thêm một phần, Pháp tắc và sức mạnh quy tắc tụ tập liền đậm đặc thêm một phần.

Không biết qua bao lâu, thủ ấn trong tay Càn Khôn chậm lại, cho đến khi hoàn toàn dừng hẳn.

"Ong!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn chầm chậm mở song mắt, trong đôi mắt sâu thẳm tựa hồ hàm chứa Chu Thiên tinh thần chi hải.

"Hô!" Vài hơi thở sau, Càn Khôn khẽ thở ra một ngụm trọc khí, chầm chậm nói, "Ba ngàn năm, cuối cùng cũng lĩnh ngộ được một tầng..." Trong mắt Càn Khôn lóe lên một tia mừng rỡ, ba ngàn năm tham ngộ, cuối cùng cũng không uổng phí.

Trung Ương Đại Lục, một khu vực nào đó, trong động phủ trên núi.

Càn Khôn trên mặt lộ ra một nụ cười, lúc này cách cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong chỉ còn kém một tia cuối cùng, muốn bước vào cảnh giới đó, đã trở nên dễ dàng.

Dù sao lúc này y đã lĩnh ngộ một tầng Pháp tắc chi lực, còn về đột phá pháp lực, đối với y mà nói, cũng không khó.

"Hô!" Lại lần nữa khẽ thở ra một ngụm trọc khí, Càn Khôn thu tâm thần về, trong Thức Hải lại lần nữa trở về bình tĩnh, Càn Khôn Đại đạo đã dung nhập vào Thức Hải.

Càn Khôn cảm nhận một phen xong, trong mắt tinh quang chợt lóe, khoảnh khắc tiếp theo hư không chấn động, khi nhìn lại, bóng dáng

Càn Khôn đã biến mất.

Trong Càn Khôn thế giới.

"Ong!" Hư không khẽ chấn động, Càn Khôn từ trong đó chầm chậm bước ra, trên người tản ra một luồng khí tức huyền diệu khó hiểu.

"Thiên địa quy tắc của Càn Khôn thế giới ngày càng hoàn thiện, sự ra đời của Thiên đạo trong thế giới này không còn xa nữa..." Càn Khôn nhìn lên cửu thiên, lẩm bẩm nói.

"Sau khi thế giới sinh ra Thiên đạo, sẽ là một yếu tố quan trọng, bất kể đối với thế giới lúc này, hay đối với bố cục tương lai, đều vô cùng trọng yếu..." Càn Khôn trên mặt lộ vẻ suy tư, trong mắt thần quang dũng động, không biết đang tính toán điều gì.

Rất lâu sau, Càn Khôn liền khoanh chân ngồi xuống giữa Ngộ Đạo Trà thụ và Khổ Trúc.

Dưới hai gốc linh căn này mà tham ngộ, Càn Khôn tuyệt đối tâm thần thanh minh, Đại đạo thông suốt.

"Ong!" Hư không chấn động, sau đó liền thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện trước mặt, Càn Khôn vươn tay tiếp lấy, trong song mắt y giữa lúc mở ra khép lại dũng hiện thất thải chi sắc.

"Tam Thiên Đại đạo hư ảnh..." Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ thốt ra vài chữ.

Lời vừa dứt, chỉ thấy trên cửu thiên quang mang chợt lóe, sau đó liền thấy Tam Thiên Đại đạo hư ảnh ngang qua, tản ra khí tức Đại đạo hạo hãn và diệu ý huyền diệu.

Trên Tam Thiên Đại đạo hư ảnh lúc này, Càn Khôn Đại đạo đã ngưng thực hơn vài phần so với trước, những Đại đạo khác của y, ngoài Thời Gian Đại đạo, Lực Chi Đại đạo và Không Gian Chi đạo có

đột phá ra, những cái khác, chỉ là một đạo hư ảnh.

Càn Khôn nhìn một cái, sau đó đặt Tạo Hóa Ngọc Điệp lên khánh vân trên Thiên Linh, rồi bắt đầu tham ngộ.

Đối với y lúc này, sự tham ngộ Càn Khôn chi đạo đã đạt đến một bình cảnh tạm thời, vì vậy Càn Khôn lúc này liền nhờ vào Tạo Hóa Ngọc Điệp tham ngộ ba Đại đạo khác của mình.

Đại đạo tuy khác biệt, nhưng Đại đạo cuối cùng thù đồ đồng quy, đạt đến tận cùng của Đại đạo, đều là Đạo.

Vì vậy, Càn Khôn lúc này có lẽ có thể nhờ vào việc tham ngộ những Đại đạo khác, mà đột phá bình cảnh hiện tại.

"Ong!" Trong khoảnh khắc Càn Khôn nhắm mắt, một đạo kim sắc quang mang chợt lóe, sau đó liền thấy nó xoay tròn trên Thiên Linh của Càn Khôn, chính là linh bảo Côn Luân Kính.

Lúc này từng đạo Thời Gian Pháp Tắc sợi tơ từ mặt kính Côn Luân Kính kéo dài ra, bao bọc quanh thân Càn Khôn, tựa như một cái kén tằm.

Lúc này, trong cái kén tằm đó, tốc độ lưu chuyển của thời gian đã thay đổi.

Những sợi tơ Thời Gian Pháp Tắc kia bắt đầu dung nhập vào trong cơ thể Càn Khôn, giúp Càn Khôn đi tham ngộ Thời Gian Pháp Tắc.

Lúc này, theo sự tham ngộ của Càn Khôn, Thời Không Đại đạo, Không Gian Đại đạo và Lực Chi Đại đạo, trên ba Đại đạo hư ảnh lóe lên từng trận quang mang, khí tức Đại đạo hạo hãn không ngừng lan tỏa.

"Phu đạo giả, vô hữu tương sinh.

Đạo hiển, Càn Khôn cũng vậy; Đạo ẩn, Càn Khôn cũng vậy!

Bởi vậy Càn Khôn là Đạo, Càn Khôn diễn Đạo!

Càn Khôn tồn, thì Đạo tồn, Càn Khôn diệt, thì Đạo diệt...” “Tìm Thiên đạo, tìm Địa lý, tìm chân ngã của mình, hội ba thứ tự thành thiên địa, thiên địa ấy, là Càn Khôn, lấy đó làm linh...” Trong Thức Hải của Càn Khôn, không ngừng quanh quẩn từng trận Đại đạo chi âm, khiến linh đài lúc này một trận thanh minh, đối với cảm ngộ Đại đạo, lúc này chưa từng có sự trong trẻo đến vậy.

Càn Khôn lúc này không chỉ đơn thuần tham ngộ một Đại đạo nào đó, sau đó dùng ‘Nhất Đạo Diễn Hóa Tam Thiên Đạo’ để tham ngộ.

Trong đó vừa có Càn Khôn Đại đạo, lại vừa có các Đại đạo khác.

Một đạo thông, đạo đạo thông, lấy một đạo diễn hóa Tam Thiên Đạo.

Lúc này, trên Tam Thiên Đại đạo hư ảnh trên cửu thiên không chỉ ba Đại đạo kia lóe sáng, mà cả Tam Thiên Đại đạo hư ảnh đều đang lóe lên từng trận quang mang.

Trong cửu thiên, vô tận Pháp tắc và thiên địa quy tắc giao thoa, ẩn ẩn có một tia sơ hình đang đản sinh.

Lúc này, toàn bộ sự kiểm soát Càn Khôn thế giới, đều đang trong quá trình ra đời của một tia sơ hình, bắt đầu phát sinh thay đổi.

Dường như, toàn bộ sự kiểm soát thế giới của Càn Khôn, đều nằm trong một tia sơ hình đó.

Nhưng tia sơ hình này, lại hoàn toàn nằm trong tay Càn Khôn, mặc dù kết quả cuối cùng là giống nhau, nhưng có sự ra đời của sơ hình và không có, lại tựa như khác biệt một trời một vực.

Tất cả đều huyền chi lại huyền, đây là ý của Đại đạo, ý của thiên địa.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, tựa như nước chảy vô vết, trong chớp mắt, đã qua năm ngàn năm.

Càn Khôn trong kén tằm thời gian, lúc này đã trải qua mấy vạn năm thời gian.

"Ong!" Kén tằm thời gian khẽ chấn động, khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy vô số sợi tơ Thời Gian Pháp Tắc dần dần tự giải khai, sau đó hóa thành từng tia nhân uân chi khí, trực tiếp dung nhập vào trong cơ thể Càn Khôn.

"Ong!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn chầm chậm mở song mắt, trên mặt khẽ mỉm cười, phất tay một cái, khánh vân chầm chậm hạ xuống Thiên Linh, Côn Luân Kính và Tạo Hóa Ngọc Điệp thì quang mang chợt lóe, biến mất không thấy.

Càn Khôn nhìn Tam Thiên Đại đạo hư ảnh trên cửu thiên, nhàn nhạt nói, "Mấy năm tham ngộ này, không chỉ đối với Đại đạo hư ảnh có không ít tạo hóa, mà Thiên đạo của Càn Khôn thế giới, cũng đang trong quá trình đản sinh..." Rất lâu sau, Càn Khôn phất tay, Tam Thiên Đại đạo hư ảnh hóa thành một đạo lưu quang, ẩn nhập vào trong cửu thiên, biến mất không thấy.

Trong Càn Khôn thế giới, khu vực trung tâm.

Càn Khôn nhìn tia sơ hình được sinh ra từ sự giao thoa của thiên địa quy tắc và một số Pháp tắc trong thế giới lúc này, trên mặt hiện lên một nụ cười.

"Thiên đạo thế giới, sẽ là một mắt xích vô cùng quan trọng..." Càn Khôn khóe miệng khẽ cười nói, ánh mắt vẫn luôn đặt trên cửu thiên, nhìn Pháp tắc và thiên địa quy tắc diễn hóa.

Rất lâu sau, Càn Khôn mới chầm chậm thu lại ánh mắt.

Chương 31

Cẩn thận cảm nhận một phen pháp lực dồi dào chảy trong cơ thể, ý cười trên mặt càng sâu thêm một phần, mỉm cười nói, "Cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong và cảnh giới hậu kỳ, quả thật không thể so sánh được..." "Bỏ qua Pháp tắc chi lực mà ta nắm giữ không nói, chỉ riêng pháp lực thôi, một kích toàn lực cũng đủ để diệt sát một tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ rồi..." Càn Khôn trong lòng làm một phép tính, đương nhiên, dựa trên tình huống không sử dụng Pháp tắc, sức mạnh như vậy đủ để diệt sát một tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Nếu đối phương trong tình huống động dụng Pháp tắc, thì muốn một kích giải quyết hiển nhiên là có chút khó khăn, nhưng cho dù vậy, cũng không cần tốn quá nhiều sức lực.

Dù sao Pháp tắc mà hai bên nắm giữ khác nhau, trình độ pháp lực cũng khác nhau.

Huống chi, sau cảnh giới Pháp tắc tầng thứ tư, Đại La Kim Tiên đỉnh phong, liền có thể dần dần tham ngộ Pháp tắc của bản thân, sau đó diễn hóa ra thần thông.

Thần thông này chính là thần thông diễn hóa từ Đại đạo Pháp tắc của bản thân, không phải Thần Ma lĩnh ngộ Đại đạo Pháp tắc trên bốn thành thì không thể lĩnh ngộ.

Cũng chỉ có đạt đến cảnh giới này, mới có thể chạm vào loại lãnh địa như vậy.

Là Thần Ma bẩm sinh Pháp tắc như Càn Khôn, kỳ thực y đã sớm có thần thông trong tay, đây là một đặc thù đối với loại Thần Ma này.

Đương nhiên, y cũng chỉ có một thần thông Càn Khôn, tên là Càn

Khôn Hỗn Loạn.

Chỉ cần nhìn tên thần thông thì cơ bản có thể hiểu được, dưới sự bao phủ của thần thông Càn Khôn Hỗn Loạn, Pháp tắc và sức mạnh quy tắc giữa thiên địa không thể được trợ giúp.

Ngay cả linh khí, cũng tồn tại hỗn loạn.

Trong khu vực Càn Khôn Hỗn Loạn, đừng nói Pháp tắc, quy tắc và linh khí, ngay cả Âm Dương Ngũ Hành cũng xuất hiện điên đảo hỗn loạn, không chỉ hỗn loạn thời không, mà còn hỗn loạn người bị bao phủ.

Thần thông Đại đạo Pháp tắc này, 'Càn Khôn Hỗn Loạn' tuy uy lực không nhỏ, nhưng đối với Thần Ma siêu việt tu vi cảnh giới Càn Khôn mà nói, uy lực liền sẽ giảm đi đáng kể.

Tức là, Càn Khôn lúc này là cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nếu thi triển thần thông này đối với Hỗn Nguyên Kim Tiên, hiệu quả thu được sẽ giảm đi đáng kể.

Dù sao cảnh giới của hai bên không chỉ có chênh lệch pháp lực, mà đối với sự khống chế Đại đạo Pháp tắc cũng có chênh lệch rất lớn.

Vì vậy, muốn thu được hiệu quả tương đối lớn, chỉ có thể là đối với những tồn tại cùng đẳng cấp, hoặc tu vi thấp hơn.

Còn về Thần Ma cao hơn bản thân, chỉ có thể xuất kỳ bất ý công kỳ bất bị, mới có thể đạt được một số hiệu quả ngoài ý muốn, nếu không, cho dù sử dụng ra, cũng sẽ không đạt được hiệu quả quá lớn.

Sau khi dứt bỏ tạp niệm trong lòng, trong song mắt Càn Khôn lóe lên một tia ngưng trọng.

Nhìn lên cửu thiên, trầm giọng nói, "Lúc này ta đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đi lên nữa, chính là cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, đạt đến cảnh giới này, liền phải trải qua Thiên kiếp nghiệm

Đạo...” Người tu đạo, tự nhiên Đại đạo kiên định, đạo tâm vững chắc.

Nhưng đạt đến cảnh giới này, dù sao cũng là một đường phân thủy, đi lên nữa, chính là cảnh giới Hỗn Nguyên.

Sau khi đạt đến cảnh giới này, trong thời không trường hà, tên tuổi liền sẽ dần dần tiêu tán, rời khỏi thời không trường hà.

Trong thế giới Hồng Hoang hoàn thiện sau này, sau khi có Lục Đạo Luân Hồi, đạt đến cảnh giới này, cũng sẽ nhảy ra khỏi Tam Giới, không còn trong Ngũ Hành, tiêu dao giữa thiên địa.

Vì vậy, cảnh giới này bất kể đối với bản thân, hay đối với thiên địa Hồng Hoang mà nói, đều là một cảnh giới tương đối quan trọng.

Bởi vậy, sau khi đạt đến cảnh giới này, thiên địa liền sẽ xuất hiện Thiên kiếp, tiến hành nghiệm Đạo đối với người đột phá.

Dùng Thiên kiếp nghiệm Đạo, người thành công, sẽ thăng cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên thành công, kẻ thất bại, sẽ trực tiếp bị Thiên kiếp diệt sát, trở về thiên địa.

Vì vậy, Thiên kiếp, không chỉ là một khảo nghiệm đối với việc tu Đạo, mà còn là một khảo nghiệm đối với Đại đạo của bản thân người tu Đạo.

Thiên kiếp nghiệm Đạo, thông thường là bốn mươi chín đạo, bốn mươi tám đạo đầu, là Thiên kiếp thường quy, người tu Đạo chỉ cần pháp lực đủ, pháp bảo đủ mạnh, cơ bản liền có thể vượt qua.

Tương đối mà nói, đó là dễ hơn.

Còn về đạo thần lôi Thiên kiếp cuối cùng, thì chính là kiểm nghiệm Đại đạo của bản thân.

Lúc này, ngoài việc dùng Đại đạo của bản thân mà cứng rắn đón

một đạo thần lôi, không còn cách nào khác.

Vì vậy, ở đạo thần lôi này, Đại đạo của bản thân nhất định phải cực kỳ vững chắc mới được, nếu không, e rằng sẽ trực tiếp bị Thiên kiếp diệt sát.

Kiếp hóa hình, thiên địa để người tu Đạo tốt hơn trong việc truy tầm Đại đạo, đạt đến ngưỡng cửa Hỗn Nguyên Kim Tiên, thì là thiên địa kiểm nghiệm Đại đạo của người tu Đạo.

Lại lên cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thậm chí cảnh giới cao hơn, đều cần thiên địa kiểm nghiệm.

Không chỉ thiên địa kiểm nghiệm, mà còn là một lần ma luyện Đại đạo của bản thân.

Thần Ma vượt qua Thiên kiếp nghiệm Đạo, thường thì thực lực sẽ tăng mạnh, đó chính là kết quả được thiên địa thừa nhận, lực lượng thiên địa có thể vận dụng sẽ tăng cường vài phần.

Trong lòng Càn Khôn, y khẽ than nói, "Đạt đến bước này, liền phải vững vàng từng bước, không thể quá nóng vội, dù sao đi lên nữa liền phải trải qua Thiên kiếp nghiệm Đạo..." "Mặc dù không biết uy lực Thiên kiếp ra sao, nhưng hẳn là uy lực cũng không nhỏ..." Càn Khôn thầm nghĩ trong lòng.

Kết hợp cảnh giới, Đại đạo và bản thân mà nói, Càn Khôn không khó đoán ra, uy lực Thiên kiếp nghiệm Đạo sẽ không nhỏ chút nào.

Vì vậy, mỗi bước đi đều phải cẩn thận, nếu không, tất cả sẽ đổ sông đổ biển.

Ai cũng không muốn, sau khi đã đi qua cảnh giới Đại La Kim Tiên, khi đối mặt với Thiên kiếp nghiệm Đạo, cuối cùng lại vẫn lạc dưới Thiên kiếp, vì vậy nhất định phải chuẩn bị thật tốt.

Chỉ cần mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng, vậy thì khi đối mặt với Thiên

kiếp, liền có thể bình an vượt qua, thăng cấp tu vi Đại đạo của bản thân, bước chân truy tầm Đại đạo sau này, liền sẽ nhanh hơn một phần.

Vì vậy, bước này vô cùng quan trọng, không được thất bại.

Trong Càn Khôn thế giới, khu vực trung tâm.

Trong lòng Càn Khôn ý niệm xoay chuyển ngàn lần, rất lâu sau, cặp lông mày khẽ cau liền từ từ giãn ra.

"Bần đạo một đường đi, Đại đạo ngưng thực, đạo tâm kiên cố, tất cả đều không thể lay động..." "Bần đạo đi con đường 'Nhất Đạo Diễn Hóa Tam Thiên Đạo' thế giới, nếu nói về sự kiên cố của Đại đạo, trong số Thần Ma cùng đẳng cấp cảnh giới, ai có thể sánh bằng?

Thiên kiếp nghiệm Đạo, bần đạo có gì phải sợ?" Trong phút chốc, tâm cảnh của Càn Khôn tựa hồ đạt đến cảnh giới cao thâm hơn, trong song mắt cũng thanh minh thêm vài phần.

Bất quá lời Càn Khôn nói cũng không phải giả, dù sao y không chỉ đi một Đại đạo, Càn Khôn Đại đạo, đi con đường 'Nhất Đạo Diễn Hóa Tam Thiên Đạo' thế giới.

Trên Càn Khôn Đại đạo, lại càng có các Đại đạo khác gia trì, trong cùng đẳng cấp, quả thật khó có Thần Ma nào có Đại đạo vững chắc như vậy.

Nếu ngay cả Thần Ma như Càn Khôn mà còn độ kiếp thất bại, vậy những Thần Ma khác sao có thể nói đến thành công.

Vì vậy, từ khoảnh khắc này, Càn Khôn đã không còn sợ Thiên kiếp, cho dù uy lực Thiên kiếp nghiệm Đạo có mạnh đến đâu.

Nếu sợ Thiên kiếp nghiệm Đạo, vậy nói gì đến việc đạt đến thiên địa cao hơn, nói gì đến việc truy tầm Đại đạo.

Vì vậy, phải một lòng dũng cảm, trực diện đối mặt Thiên kiếp nghiệm Đạo.

Chương 32

Lấy uy của thiên địa, kiểm nghiệm Đại đạo của mình!

Càn Khôn với tâm cảnh có đột phá, trên mặt tựa có tự không hiện lên một nụ cười.

"Oanh!" Đúng lúc đó, trên cửu thiên, đột nhiên truyền đến một tiếng lôi đình nổ vang.

Càn Khôn thế giới khai tịch bao nhiêu năm, lôi đình đã sớm diễn hóa ra, bất quá chỉ là không quá cường hãn mà thôi.

"Đợi sau này đẳng cấp thế giới cùng một số Đại đạo Pháp tắc hoàn thiện hơn, thì ở trong thế giới mà độ kiếp cũng chưa hẳn không được..." Càn Khôn nhìn lên cửu thiên, lôi đình màu tím giao thoa tung hoành kia, khóe miệng khẽ cười nói.

Dù sao đẳng cấp thế giới thăng cấp, Đại đạo Pháp tắc hoàn thiện hơn một chút, Càn Khôn thế giới liền sẽ đạt đến một mức độ càng thêm cường hãn, ở trong Càn Khôn thế giới mà độ kiếp, tự nhiên là khả thi.

Dù sao thiên địa kiểm nghiệm, Càn Khôn thế giới, cũng là thiên địa.

Chỉ là lúc này đẳng cấp chưa đạt đến, Đại đạo Pháp tắc chưa toàn vẹn mà thôi.

Rất lâu sau, Càn Khôn mới thu lại ánh mắt, trong lòng tính toán xong, Càn Khôn thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Ngoại giới, trong động phủ.

"Ong!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn chầm chậm mở song mắt, trong đôi mắt sâu thẳm một đạo thần quang chợt lóe, quỹ

tích Đại đạo vô tận giao thoa tung hoành, bất quá trong nháy mắt liền trở về vẻ thanh minh.

"Tính thời gian, ngoại giới lại qua ba ngàn năm rồi..." Càn Khôn tay bấm ngón tính toán một phen, sau đó nhàn nhạt nói.

Hai lần bế quan, tuy cộng lại hơn sáu ngàn năm, nhưng trong Càn Khôn thế giới, thời gian y trải qua lại không chỉ vậy, mà là gần ba vạn năm thời gian.

Bất quá thời gian ở Hồng Hoang không đáng giá, cộng thêm chênh lệch thời gian giữa Càn Khôn thế giới và Hồng Hoang, lại thêm Thời Gian Pháp Tắc của Côn Luân Kính tương trợ, nên thời gian đối với Càn Khôn mà nói, lại tương đối sung túc.

Vì vậy Càn Khôn lúc này lại không để ý, chỉ cần tu vi và Pháp tắc thăng cấp là tốt, những thứ khác, từng bước tính sau.

"Nếu tu vi đã thăng cấp, vậy bần đạo liền đi về phía trước thêm vài ngàn năm nữa, nếu thu hoạch quá ít, thì sẽ tạm thời quay về Vô Lượng Sơn Mạch, đợi thời cơ đến, rồi lại tiếp tục sưu tập..." Càn Khôn trong lòng nghĩ vậy, liền đưa ra một quyết định.

Sau khi tiếp tục đi về phía trước vài ngàn năm, nếu mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp thu được không nhiều, vậy thì sẽ tạm thời quay về Vô Lượng Sơn Mạch, tiềm tu một đoạn thời gian, đợi thời cơ đến sau, rồi lại tiếp tục sưu tập.

Nghĩ đến đây, Càn Khôn liền đứng dậy, sau đó phất tay một cái, trận pháp bố trí bên ngoài động phủ bị tan đi, rồi y sải bước rời khỏi động phủ.

Lúc này, khí tức Đại đạo nhân uân và ý Càn Khôn huyền diệu trong động phủ vẫn còn nồng đậm, có lẽ sau này có sinh linh nào đến nơi này, sau khi lĩnh ngộ được diệu ý trong đó, sẽ đạt được tạo hóa to

lớn.

Dù sao đây là một tia cảm ngộ Đại đạo mà Càn Khôn đã khám phá ra khi tham ngộ Đại đạo và đột phá Đại đạo.

Nếu sinh linh chưa hóa hình, nếu có thể tham ngộ thấu, hóa hình không thành vấn đề; nếu sinh linh đã hóa hình, vậy đạt được tạo hóa, thăng cấp tu vi cũng không phải là không thể.

Dù sao một tia cảm ngộ Đại đạo và khí tức Đại đạo nhân uân tàn lưu của cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đối với sinh linh dưới cảnh giới đó mà nói, là tạo hóa to lớn.

Bất quá Càn Khôn lúc này, lại không đi để ý đến những điều đó, nếu có sinh linh nào có thể đạt được một tia tạo hóa, đó cũng là tạo hóa của bản thân họ, phúc duyên của bản thân họ.

Nếu không đạt được, thì một tia cảm ngộ Đại đạo và khí tức Đại đạo nhân uân đó, cũng sẽ theo thời gian trôi đi, dần dần trở về giữa thiên địa, hoàn toàn tiêu tán.

Vì vậy, Càn Khôn lúc này đối với việc có hay không có sinh linh nào đạt được một tia tạo hóa tàn lưu, hoàn toàn không để tâm, lúc này đối với y mà nói, tìm kiếm mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp mới là chính đạo.

Còn về những thứ khác, tạm thời không để ý.

Rời khỏi ngọn núi sau, Càn Khôn tiếp tục tiến về phía trước.

Y tiếp tục phân tâm thành hai, một mặt dùng để tìm kiếm trên đường đi, một mặt trầm tâm thần vào trong Càn Khôn thế giới, dùng để luyện hóa linh bảo Mười Hai Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Trước đây chỉ luyện hóa một ít xong, vì phải tham ngộ Đại đạo, nên liền tạm dừng lại, lúc này tu vi đã đột phá, liền tiếp tục tế luyện.

Theo sự thăng cấp của tu vi, tốc độ tế luyện cũng sẽ tăng lên không ít, dù sao cảnh giới pháp lực đã được nâng cao, sức mạnh có thể vận dụng liền càng thêm cường hãn, tốc độ tế luyện tự nhiên cũng nhanh hơn.

Sau khi phân tâm thần, Càn Khôn liền một mực tiến về phía trước.

Hồng Hoang Tam tộc trải qua mấy năm phát triển này, lúc này thực lực đã tăng lên không ít.

Hồng Hoang Tam tộc lúc này, chính thức đăng lên vũ đài Hồng Hoang, tiếp theo giữa Tam tộc, có lẽ sẽ có ma sát xuất hiện, dù sao Tam tộc đều có ý xưng bá.

Giữa Tam tộc xuất hiện mâu thuẫn ma sát, đó cũng là chuyện bình thường.

Hồng Hoang, Trung Ương Đại Lục, một khu vực nào đó.

Càn Khôn ẩn mình trên tầng mây, thần sắc bình tĩnh nhìn sinh linh và chủng tộc đang đi lại trong Hồng Hoang.

Những sinh linh và chủng tộc này đa phần đều là sinh linh và chủng tộc dựa vào Hồng Hoang Tam tộc, cũng thường thấy tộc nhân Hồng Hoang Tam tộc đi lại trong Hồng Hoang, tu vi thấp thì Địa Tiên, cao thì Kim Tiên đều có.

Còn về cảnh giới Thái Ất Kim Tiên cao hơn nữa, trong Hồng Hoang Tam tộc, thì là trụ cột trung lưu.

Ngay cả trưởng lão trong Hồng Hoang Tam tộc, Càn Khôn tin rằng, phỏng chừng cũng ở cảnh giới này.

Còn về tộc trưởng Hồng Hoang Tam tộc, thì ở cảnh giới Đại La Kim Tiên khoảng, nhưng cụ thể sẽ ở cảnh giới nào, Càn Khôn tạm thời không tiện nói, dù sao y chưa từng gặp mặt.

Bất quá Càn Khôn trong lòng suy đoán, tộc trưởng Hồng Hoang Tam tộc, khả năng cao sẽ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, hoặc là cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Trong Hồng Hoang lúc này, Càn Khôn dám khẳng định, Tiên Thiên Thần Thai Ma tu vi đạt Hỗn Nguyên Kim Tiên, phỏng chừng cũng chỉ có vài vị, Hồng Quân lão đạo, Ma Tổ La Hầu, Dương Mi ba vị.

Còn về những Thần Ma ẩn giấu khác, Càn Khôn tạm thời không đoán thấu.

Bất quá không lâu nữa, Càn Khôn tin rằng, trong cảnh giới này, y nhất định sẽ có một chỗ đứng.

Dù sao lúc này y đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nếu không phải muốn tiếp tục tham ngộ Đại đạo cho vững chắc, Càn Khôn lúc này đã có thể độ kiếp thăng cấp tu vi rồi.

Vì vậy, tộc trưởng Hồng Hoang Tam tộc, đối với Hồng Hoang lúc này mà nói, tạm thời hẳn là tu vi cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đợi đến khi Tam tộc thật sự tranh bá Hồng Hoang, tộc trưởng Tam tộc hẳn sẽ nối tiếp nhau thăng cấp cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Nếu lúc này, trong Tam tộc, có một vị tộc trưởng nào đó tiên phong thăng cấp cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, sự cân bằng cảnh giới của Tam tộc có thể sẽ bị phá vỡ, hoặc, buộc hai tộc còn lại phải liên thủ.

Bất quá tình huống như vậy, đối với Hồng Hoang lúc này mà nói, sẽ không xảy ra, dù sao Càn Khôn một đường đi qua, nhìn tình huống Hồng Hoang Tam tộc, họ cũng chỉ mới chính thức đăng lên vũ đài Hồng Hoang mà thôi.

Còn về việc bắt đầu tranh bá Hồng Hoang, lúc này còn xa mới là

thời cơ.

Chương 33

"Trong Hồng Hoang Tam tộc, xem ra Long tộc thực lực mạnh hơn một chút, bất quá nếu xét về mức độ cường hãn của nhục thân, Kỳ Lân tộc và Long tộc thì bất phân thắng bại, chỉ có Phượng tộc thì kém hơn không ít..." Càn Khôn một đường đi, thấy không ít tộc nhân Tam tộc, tổng thể mà nói, Long tộc thực lực mạnh hơn một phần, nếu chỉ xét về trình độ nhục thân, Long tộc và Kỳ Lân tộc năm năm ăn chia, Phượng tộc thì không thể sánh bằng hai tộc kia.

"Hồng Hoang Tam tộc chuyến này đã thật sự đăng lên vũ đài Hồng Hoang, xem ra Tam tộc có ý muốn tranh bá sớm hơn thời gian dự kiến, nhưng không biết tộc trưởng Tam tộc bây giờ thực lực thế nào?" Càn Khôn trên mặt hiện lên vẻ suy tư, trong miệng lẩm bẩm nói, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, không biết đang suy tính điều gì.

Rất lâu sau, thần sắc trong mắt Càn Khôn khôi phục như ban đầu, nhàn nhạt nói, "Hoặc có lẽ, cũng là nguyên nhân do La Hầu bố cục, nhưng bất kể thế nào, bần đạo cũng phải tăng tốc một chút rồi..." "Lần này cục diện đã thay đổi, có lẽ, thời cơ cũng sẽ có chút khác biệt..." Càn Khôn thầm nghĩ trong lòng, khẽ nói.

Lời vừa dứt, Càn Khôn liền hóa thành một đạo lưu quang chợt lóe, biến mất nơi chân trời.

Càn Khôn một đường tiến về phía trước, thả thần thức ra, bao phủ tất cả các khu vực mà y đi qua.

Với thần thức khổng lồ của cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trừ phi tu vi siêu việt y, ngay cả tồn tại cùng đẳng cấp, muốn phát hiện ra e rằng cũng không dễ.

Vì vậy sinh linh phía dưới cũng không phát hiện ra, có một đạo

thần thức khổng lồ quét qua.

Càn Khôn làm như vậy, liền không cần lo lắng đi đường nhanh quá, sẽ bỏ lỡ một vài nơi, nếu có bất thường, liền có thể biết được ngay lập tức.

Bất quá đáng tiếc, trăm năm qua, y không có thu hoạch gì.

"Xem ra, bần đạo hơi lạc quan quá rồi..." Trên tầng mây, Càn Khôn trên mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ, chầm chậm nói.

Vốn dĩ y cho rằng làm như vậy sẽ có thu hoạch, kết quả, hơn trăm năm qua, vẫn không có thu hoạch gì.

Đừng nói đến mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, ngay cả một số linh bảo, linh căn... những thứ tốt đẹp, đều không phát hiện ra.

Bất quá trong lòng y hiểu, đôi khi là như vậy, sẽ không thể luôn thuận lợi, dù sao, Đại đạo vô thường.

Sau khi hơi bình phục tâm tình trong lòng, Càn Khôn tiếp tục tiến về phía trước.

Trong chớp mắt, lại trăm năm thời gian.

Một ngày nọ, Càn Khôn trên tầng mây trong lòng đột nhiên truyền đến một trận chấn động.

Y bấm ngón tay tính toán, lẩm bẩm nói, "Hướng về phía đông, có cơ duyên của bần đạo, không biết là cơ duyên gì?" Càn Khôn trong lòng tính toán xong, thân hình chợt lóe, trực tiếp bay đi.

Khoảnh khắc sau, Càn Khôn đến trong một dãy núi.

"Ong!" Giữa lúc đó, trong Thức Hải truyền đến một trận ba động kịch liệt, lần này lại là Tạo Hóa Ngọc Điệp truyền đến.

Càn Khôn trong lòng vui mừng, hân hoan nói, "Chẳng lẽ, cơ duyên chính là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp?" Nhưng trong lòng y, lại hình

như không phải, ba động của Tạo Hóa Ngọc Điệp và chấn động trong lòng rõ ràng là cơ duyên khác nhau.

Lắc lắc đầu xong, Càn Khôn hạ vân đầu xuống, ánh mắt rơi vào một ngọn núi trong dãy núi đó.

Ngọn núi này cực kỳ cao vút, tản ra một luồng khí thế hạo hãn.

Càn Khôn thầm khen ngợi, phía bắc ngọn núi, có một tòa núi khác xa xa tương ứng, chỉ là bên đó không có ba động truyền đến mà thôi.

Càn Khôn theo ba động mà Tạo Hóa Ngọc Điệp truyền đến, trực tiếp hạ xuống lưng chừng núi, ba động đó chính là từ nơi này truyền ra.

Trên người Càn Khôn một luồng khí tức huyền ảo bao phủ, không lâu sau, liền thấy một khối mảnh vỡ tản ra quang mang màu tím nhàn nhạt từ trong đất bay ra, rơi vào trong tay y.

“Lại thêm một khối mảnh vỡ, Tạo Hóa Ngọc Điệp Đại đạo Pháp tắc lại có thể hoàn thiện thêm một phần rồi...” Càn Khôn khóe miệng cười nói, sau đó lật tay, thu nó lại, để nó dung hợp với Tạo Hóa Ngọc Điệp trong Càn Khôn thế giới, sau đó có thể tham ngộ.

Làm xong tất cả, Càn Khôn ánh mắt nhìn lên đỉnh núi này, lẩm bẩm nói, “Xem ra ngọn núi này không tầm thường, mảnh vỡ và cơ duyên đều ở đây, vậy thôi, bần đạo liền đi xem là cơ duyên gì?” Nghĩ đến đây, Càn Khôn thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, đã ở trên đỉnh núi.

“Tiên Thiên Linh Căn?!” Trên đỉnh một ngọn núi trong dãy núi. "Tiên Thiên Linh Căn?!" Càn Khôn vừa xuất hiện trên đỉnh núi đã chấn kinh nhìn chằm chằm vào một cây đại thụ cao vút, kinh ngạc thốt lên.

Tiên Thiên Linh Căn, Càn Khôn không phải chưa từng thấy, trong

Càn Khôn Thế Giới của y có Ngộ Đạo Trà Thụ, Khổ Trúc, đều là Tiên Thiên Linh Căn.

Nhưng so với cây trước mắt, lại có chút không giống, bởi vì cây Tiên Thiên Linh Căn này là Tiên Thiên Linh Căn đỉnh cấp, danh liệt vào một trong Hồng Hoang Thập Đại Linh Căn, Nhân Sâm Quả Thụ. "Là Nhân Sâm Quả Thụ sao?

Trấn Nguyên Tử sau này?" Càn Khôn ánh mắt tỉ mỉ đánh giá Nhân Sâm Quả Thụ, trong lòng thầm kinh hãi.

Nhưng lúc này Nhân Sâm Quả Thụ cách thời điểm hóa hình còn kém một chút thời cơ, ước chừng cũng phải vạn năm nữa mới có thể, nếu có sự cố ngoài ý muốn, e rằng thời cơ sẽ bị trì hoãn. "Oanh!" Đột nhiên, một cỗ Tiên Thiên ất Mộc Thanh Khí nồng đậm xông thẳng lên trời, một cỗ ất Mộc Thanh Khí đậm đặc ập vào mặt.

Càn Khôn cảm thụ một phen xong, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Ngay sau đó, Càn Khôn bấm tay niệm quyết, sau một khắc, trong lòng đã có một tia minh ngộ. "Đúng là có duyên phận với Bần đạo, sau này thời cơ đến, giữa Bần đạo và nó tự sẽ có duyên quả..." Càn Khôn khẽ cười một tiếng, giữa y và Nhân Sâm Quả Thụ, ẩn ẩn tồn tại một tia Sư Đồ Chi Duyên.

Nhưng lúc này Nhân Sâm Quả Thụ chưa hóa hình, không phải lúc thu đồ đệ.

Thu Nhân Sâm Quả Thụ làm đồ đệ cũng có chỗ tốt, dù sao ất Mộc Đại Đạo cũng cần diễn hóa Đại Đạo, có Nhân Sâm Quả Thụ cũng vậy.

Vì vậy, thu Nhân Sâm Quả Thụ làm đồ đệ, cũng không tệ.

Trong lòng nghĩ vậy, Càn Khôn trực tiếp đi đến dưới Nhân Sâm Quả Thụ, sau đó khoanh chân ngồi xuống. "Ong!" Khoảnh khắc tiếp

theo, trên Thiên Linh xuất hiện khánh vân tràn ngập khí nhân uân, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Trong khánh vân, tử sắc quang mang nhàn nhạt ẩn hiện, tản ra từng trận huyền diệu chi ý, một cỗ Đại Đạo khí tức hạo hãn lập tức tràn ngập. "Nơi đây ất Mộc Chi Khí nồng đậm, Bần đạo liền tham ngộ một phen, cũng tốt có một cái cơ sở..." Càn Khôn thầm nhủ một tiếng, sau đó bắt đầu mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp, không ngừng tham ngộ.

Theo sự tham ngộ của Càn Khôn, Huyền Diệu Chi Ý trên người y cùng Tử Sắc Nhân Uân Chi Khí tràn ra trong khánh vân, dần dần bị Nhân Sâm Quả Thụ hấp thu.

ất Mộc Chi Khí mà Nhân Sâm Quả Thụ tản ra, thì bị Càn Khôn hấp thu, hai bên lúc này đồng thời đều được tạo hóa.

Thoáng cái, ngàn năm thời gian đã trôi qua. "Ong!" Vào một thời khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên một tia vui mừng.

Chương 34

"Không tham ngộ ất Mộc Chi Đạo, Đại Đạo của Bần đạo lại ngưng thực không ít, thêm mấy ngàn năm nữa, liền có thể độ kiếp rồi..." Sau khi cảm ngộ một phen, Càn Khôn trong lòng vui mừng nói.

Ngay sau đó, Càn Khôn đứng dậy, nhìn Nhân Sâm Quả Thụ trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Mặc dù ngàn năm qua, Nhân Sâm Quả Thụ nhận được một chút tạo hóa, nhưng không thể khiến nó rút ngắn được bao nhiêu thời gian.

Trong lòng nghĩ vậy, Càn Khôn vung tay lên, một đạo Càn Khôn Chi Khí bay ra, sau đó dung nhập vào Nhân Sâm Quả Thụ. "Oanh!" Đột nhiên, một đạo ất Mộc Thanh Quang rực rỡ xông thẳng lên trời, từng trận ất Mộc Chi Khí tinh thuần quét ra.

Càn Khôn khẽ mỉm cười, trong tay vung một cái, cuộn lấy ất Mộc Chi Khí tản ra, sau đó thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ, chỉ còn lại Nhân Sâm Quả Thụ, vẫn đang tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Sau khi thu lấy ất Mộc Chi Khí, Càn Khôn liền tiếp tục du ngoạn.

Trên đường đi, y nhanh chóng hấp thu hết ất Mộc Chi Khí, ất Mộc Chi Đạo cũng ngưng thực thêm một phần.

Mặc dù còn xa mới đạt tới trình độ diễn hóa Đại Đạo, nhưng từng bước tích lũy, sớm muộn cũng sẽ đạt được.

Thời gian tiếp theo, Càn Khôn lại chia tâm thần làm hai, một bên dùng để đi đường, một bên tham ngộ Càn Khôn Đại Đạo.

Về phần luyện hóa Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, lúc này đã hoàn thành, vì vậy Càn Khôn liền dành phần lớn tâm thần để tham ngộ Càn Khôn Đại Đạo, cũng là để chuẩn bị cho Thiên Kiếp sắp tới.

Mặc dù Càn Khôn tự tin, nhưng những sự chuẩn bị cần làm thì vẫn phải làm tốt, không thể vì không sợ Thiên Kiếp mà không tham ngộ Đại Đạo, hiển nhiên là không được.

Càn Khôn lúc này đều dành phần lớn thời gian và tâm thần để tham ngộ Đại Đạo, đó chính là sự bảo đảm lớn nhất khi độ Thiên Kiếp sau này.

Đó chính là sự bảo đảm lớn nhất để có thể thành công độ Thiên Kiếp.

Vì vậy, Càn Khôn không dám lơ là một chút nào, lúc nào cũng trong trạng thái tham ngộ Càn Khôn Đại Đạo.

Thoáng cái, lại trăm năm thời gian trôi qua.

Một ngày nọ, Càn Khôn đi đến một thung lũng, liền hạ vân đầu, đáp xuống một chỗ.

Sở dĩ dừng lại, hơn nữa còn hạ vân đầu xuống nơi đây, là vì trong thung lũng này, xuất hiện bóng dáng của các tộc nhân Hồng Hoang Tam Tộc.

Dưới thần thức của Càn Khôn quét qua, số tộc nhân Hồng Hoang Tam Tộc tụ tập ở đây ít nhất cũng có hơn trăm người.

Mặc dù Càn Khôn tạm thời chưa phát hiện Hồng Hoang Tam Tộc tụ tập ở đây vì chuyện gì, nhưng có thể khẳng định một điều là chuyện này không hề đơn giản, giữa Hồng Hoang Tam Tộc vốn không hề thân thiện. "Xem ra, Phượng Tộc và Kỳ Lân tộc ở đây có ý liên thủ đối phó Long Tộc, nhưng không biết Long Tộc ở đây vì sao lại bị hai tộc liên thủ đối phó?" Càn Khôn trong lòng dấy lên nghi vấn, thầm đoán.

Khoảnh khắc Càn Khôn thầm đoán, trong số tộc nhân Long Tộc, có một bóng người chậm rãi bước ra, trên người Long Uy tràn ngập,

nhìn từ khí tức y tản ra, rõ ràng là một tồn tại cảnh giới Chân Tiên.

Tu vi như vậy, trong Long Tộc cũng coi như không tệ, ít nhất cũng là một chức thống soái. "Hai tộc liên thủ, là vì muốn đoạt vật này?" Ánh mắt lạnh lùng quét qua các tộc nhân Phượng Tộc và Kỳ Lân tộc, sau đó trong tay lấy ra một vật, nhàn nhạt nói.

Lúc này, Càn Khôn ở một bên khác của thung lũng nhìn thấy điều này, thần sắc khẽ giật mình, khoảnh khắc tiếp theo liền cười nói, "Quả nhiên là tạo hóa, Bần đạo tìm mãi không thấy, hôm nay lại gặp được ở đây..." Trong một thung lũng nào đó ở Hồng Hoang.

Trên mặt Càn Khôn, ý cười càng đậm, một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến mà y tìm mãi không được, lại đột nhiên gặp được ở đây, thật sự là một trận tạo hóa nữa. "Mặc dù Tạo Hóa Toái Phiến đang trong tay Long Tộc, nhưng Phượng Tộc và Kỳ Lân tộc hiển nhiên cũng muốn nó, mặc dù không biết liệu chúng có biết tình hình Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến hay không, và nguyên nhân sâu xa của chúng là gì..." "Nhưng ba tộc lúc này hiển nhiên không hợp nhau, dưới sự liên thủ của Phượng Tộc và Kỳ Lân tộc, ngay cả Long Tộc cũng khó chiếm được lợi lộc, đã như vậy, Bần đạo hà cớ gì không đợi một thời gian, để chúng giao thủ trước, sau đó mình hưởng lợi?" Càn Khôn trong lòng chuyển niệm một cái, liền quyết định sẽ hưởng lợi sau.

Vì Phượng Tộc và Kỳ Lân tộc cũng muốn đoạt, lúc này cũng dần liên thủ, vậy Long Tộc hiển nhiên cũng khó mà chiếm được lợi lộc, ba tộc giao thủ chắc chắn sẽ tử thương hầu hết, lúc đó mình ra tay, liền có thể dễ dàng hưởng lợi.

Trong lòng đã quyết định xong, Càn Khôn liền yên lặng quan sát, sau đó dồn toàn bộ tâm thần vào Càn Khôn Thế Giới, để tham ngộ Càn Khôn Đại Đạo.

Lúc này, trong thung lũng.

Lời Ngao Minh vừa dứt, trong Phượng Tộc và Kỳ Lân tộc, đều có một bóng người bước ra, một nam một nữ.

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó nhìn về phía Ngao Minh, thần sắc trong mắt không cần nói cũng hiểu. "Vật này đã thuộc về Long Tộc ta, muốn thì phải hỏi Long Tộc ta có đồng ý hay không..." Ngao Minh thần sắc lạnh đi, trong miệng lạnh giọng nói. "Hôm nay hai tộc ta liên thủ, không tin Long Tộc ngươi không chịu thiệt?" Thanh niên Kỳ Lân tộc lạnh lùng cười một tiếng, mở miệng nói. "Ngao Minh, món nợ giữa chúng ta, hôm nay liền giải quyết..." Nữ tử Phượng Tộc lạnh lùng mở miệng nói, trong mắt hỏa quang nhảy múa, một cỗ khí tức nóng rực tràn ra.

Nghe vậy, trong mắt Ngao Minh lóe lên một đạo hàn quang, mảnh bảo vật toái phiến chỉ là một cái khởi nguồn, nguyên nhân lớn nhất là do bản thân ba tộc.

Nhìn từ tình hình của hai tộc, Ngao Minh không khó nhận ra, chủ yếu là nhắm vào Long Tộc.

Còn về mảnh toái phiến pháp bảo không biết là gì trong tay, căn bản không quan trọng đến thế. "Hừ, còn phải xem hai tộc các ngươi có thực lực hay không..." Ngao Minh lạnh hừ một tiếng, nhàn nhạt nói, Long Uy trên người tràn ngập, một cỗ ngạo khí lập tức bùng phát.

Long Tộc là một trong Hồng Hoang Tam Tộc, nếu chỉ xét về thực lực đơn độc, thực lực của Long Tộc đều áp đảo hai tộc kia.

Nhưng để ngăn chặn hai tộc kia liên thủ, Long Tộc cũng không làm gì quá đáng.

Đương nhiên, muốn liên thủ, hai tộc kia cũng có nhiều sự e ngại, vì vậy tình huống như vậy chưa từng xảy ra.

Nhưng hôm nay mặc dù hai tộc liên thủ, Ngao Minh trong lòng

cũng không sợ hãi.

Là Long Tộc, có gì mà phải sợ, chỉ xét về một tộc, lúc này đã đủ để áp đảo, ngay cả khi hai tộc liên thủ, trong lòng cũng không sợ hãi.

Đó là uy nghiêm của Long Tộc, không cho phép khiêu khích.

Chiến thì chiến! "Động thủ!" Trên mặt thanh niên Kỳ Lân tộc lóe lên một tia hàn quang, trong miệng lạnh lùng nói.

Lời vừa dứt, các tộc nhân Kỳ Lân tộc lập tức ra tay, ở một bên khác, nữ tử Phượng Tộc nhướng mày, cũng phất tay một cái, lệnh các tộc nhân Phượng Tộc tham chiến. "Ra tay!" Ngao Minh quát lớn, trên người bùng phát một cỗ khí thế, sau đó thân hình lóe lên, nhào về phía thanh niên Kỳ Lân tộc và nữ tử Phượng Tộc.

Thân hình chưa đến, nhưng công kích đã bao trùm.

Chương 35

Hai người thần sắc lạnh đi, trên người bùng phát một cỗ khí thế đáng sợ, sau đó bay lên không, lập tức đón lấy công kích của Ngao Minh.

Tu vi của họ không hề yếu hơn Ngao Minh bao nhiêu, đều là cảnh giới Chân Tiên.

Dưới sự liên thủ của hai người, không tin Ngao Minh có thể thắng được họ sao?

Ba người giao thủ giữa hư không, khí thế đáng sợ và ba động không ngừng quét ra, những nơi mà công kích va chạm đến, các tộc nhân ba tộc không kịp tránh né, càng ngã xuống trong đó.

Lúc này nơi ba người giao thủ, hư không một mảnh hỗn độn, trên đại địa cũng xuất hiện từng vết nứt.

Các tộc nhân ba tộc lúc này có ý thức tránh xa ba người, để tránh bị ảnh hưởng bởi dư chấn giao thủ.

Số tộc nhân Long Tộc ở đây lần này, tuy vượt qua số lượng của Kỳ Lân tộc và Phượng Tộc đơn độc, nhưng lúc này hai tộc liên thủ, Long Tộc cũng khó chiếm được lợi lộc.

Trong một khắc ngắn ngủi, ba tộc đã tử thương không ít, cộng thêm các tộc nhân vừa bị ảnh hưởng, lúc này số lượng giao thủ không quá ba mươi người.

Thanh niên Kỳ Lân tộc và nữ tử Phượng Tộc thấy tình hình bên dưới, thần sắc giận dữ. "Ngao Minh, Long Tộc ngươi lại giết nhiều tộc nhân của ta đến vậy, ta và ngươi không đội trời chung..." "Ngao Minh, đỡ ta một đòn!" Các tộc nhân hai tộc nói ít hơn Long Tộc, vì

vậy lúc này tử thương hàng chục người, đã là rất nhiều, dù sao số lượng có thể thống lĩnh cũng không nhiều đến thế.

Nếu tử thương quá nhiều, về tộc sẽ bị trừng phạt, vì vậy hai người lúc này nổi giận là điều bình thường.

Ngao Minh lúc này cũng có chút phẫn nộ, Long Tộc cũng tử thương không ít, chưa mở miệng thì thôi, lại còn đổ lỗi cho ta, thật sự coi Long Tộc ta dễ bắt nạt sao?

Trong lòng phẫn nộ, y trực tiếp nghênh đón công kích của hai người. "Oanh!

Oanh!

Oanh!..." Một loạt âm thanh oanh minh không ngừng truyền đến, những dư chấn công kích lại quét ra, hơn hai mươi bóng người tộc nhân ba tộc còn lại, hoàn toàn ngã xuống dưới những dư chấn công kích đó. "Phốc!" Thần sắc Ngao Minh biến đổi, một ngụm tiên huyết đột nhiên phun ra, trực tiếp bay ngược ra ngoài, máu nhuộm hư không.

Thanh niên Kỳ Lân tộc và nữ tử Phượng Tộc lúc này tình hình cũng không khả quan, mặc dù vết thương không nghiêm trọng như Ngao Minh, nhưng cũng không nhẹ.

Hai người lúc này không chút để ý vết thương, lại lần nữa tấn công Ngao Minh, công kích đáng sợ lập tức bao trùm y. "Oanh!" Một tiếng vang lớn đột nhiên vang vọng trong thung lũng, rất lâu sau âm thanh mới lắng xuống, mọi thứ trở lại bình tĩnh. "Bành!" Mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang trong trẻo.

Thanh niên Kỳ Lân tộc và nữ tử Phượng Tộc thấy vậy, nhìn nhau một cái, vừa định ra tay, nhưng không ngờ, khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến chậm rãi bay lên, rơi

vào trong tay một bóng người.

Trong một thung lũng nào đó ở Hồng Hoang.

Thần sắc thanh niên Kỳ Lân tộc và nữ tử Phượng Tộc đều thay đổi, dưới sự liên thủ của hai người, bọn họ mới diệt được Ngao Minh của Long Tộc, đã phải trả giá rất lớn.

Vốn tưởng rằng có thể lấy được mảnh toái phiến, cũng có thể tránh được một vài hình phạt của tộc, nhưng không ngờ, lại bị người khác nhanh chân đoạt mất.

Điều quan trọng là, người này xuất hiện từ lúc nào, bọn họ căn bản không biết, cũng không thể dò xét ra tu vi của y.

Điểm này, mới khiến bọn họ kinh hãi.

Tu vi của người này, xa xa cao hơn bọn họ, không phải đối thủ.

Chẳng lẽ?

Vừa rồi y vẫn luôn đứng xem ba tộc giao thủ, sau đó vào khoảnh khắc cuối cùng, mới ra tay đoạt lấy, không tốn chút sức lực nào?

Đột nhiên, trong lòng hai người hiện lên một ý niệm, càng nghĩ càng kinh hãi và phẫn nộ.

Kinh hãi vì thực lực của y, phẫn nộ vì, với tu vi đáng sợ như vậy, lại cứ đứng xem bọn họ giao thủ, đứng một bên xem kịch hay, cuối cùng lại hưởng lợi từ Ngư Ông Đắc Lợi? "Vị tiền bối này, vật này là của hai tộc Kỳ Lân tộc và Phượng Tộc ta, xin hãy trả lại..." Thanh niên Kỳ Lân tộc cắn răng, chậm rãi mở miệng nói. "Vật của hai tộc?

Chưa chắc đâu!" Càn Khôn nhìn y, nhàn nhạt mở miệng nói, "Trước kia là của Long Tộc, Bần đạo tin, nhưng Long Tộc kia đã ngã xuống, vật này liền vô chủ, nay đang trong tay Bần đạo, vậy tự nhiên là vật của Bần đạo, hà cớ gì là của hai tộc các ngươi?" "Cãi cùn..."

Nữ tử Phượng Tộc thần sắc giận dữ, lạnh lùng mở miệng nói. "..." "Phụt!" Thanh niên Kỳ Lân tộc vừa định mở miệng, chỉ cảm thấy ngực đau nhói, một cây trường thương màu đen trực tiếp xuyên qua ngực y, khoảnh khắc tiếp theo, sinh cơ của y nhanh chóng trôi đi.

Sau vài hơi thở, liền đã ngã xuống. "..." Nữ tử Phượng Tộc thần sắc kinh hãi, chỉ trong vài hơi thở, y đã ngã xuống. "Phụt!" Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy một đạo hắc quang lóe lên, sau đó cây trường thương kia cũng xuyên qua ngực nàng.

Liên tiếp hai vị Chân Tiên, đều ngã xuống dưới cây trường thương này.

E rằng cả hai người họ cũng không biết, vì sao lại có một cao thủ ẩn mình trong bóng tối, vào khoảnh khắc cuối cùng, giáng đòn chí mạng. "La Hầu, lại..." Trong mắt Càn Khôn lóe lên một tia lạnh lẽo, trong miệng chậm rãi mở miệng nói.

Cây trường thương này không hề xa lạ, chính là pháp bảo của La Hầu, Thí Thần Thương.

Thời điểm ở Hồng Hoang, lần đầu tiên y gặp La Hầu, chính là bị cây thương này công kích, vì vậy Càn Khôn cực kỳ quen thuộc với cây thương này.

Thí Thần Thương ở đây, La Hầu tự nhiên cũng ở đây, lần ra tay này, tự nhiên cũng là La Hầu. "Càn Khôn, lại nữa, mỗi lần Bản tọa lấy toái phiến, đều có thể gặp ngươi, chúng ta thật sự có duyên phận..." Âm thanh nhàn nhạt chậm rãi truyền đến, khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy ma khí vây quanh, sau đó La Hầu mặc hắc y chậm rãi hiện ra giữa hư không, mặt lạnh băng nhìn y. "Bần đạo cũng kỳ lạ, vì sao Bần đạo luôn có thể gặp ngươi?

Chẳng lẽ ngươi vẫn luôn theo dõi Bần đạo?" Càn Khôn nhìn y, thần sắc không hề thay đổi, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nhưng trong lòng, lúc này cũng không khỏi thầm mắng một câu.

Lại gây chuyện à!

Chương 36

Mỗi lần lấy toái phiến, đều có thể gặp La Hầu.

Lần gặp La Hầu ở Hồng Hoang lúc đó, có lẽ là một sự ngẫu nhiên, nhưng bây giờ thì sao?

Lại gặp, thật gây chuyện!

Thật sự có duyên phận với La Hầu?

Thật sự đang theo dõi?

Càn Khôn tự nhiên không biết, nhưng đã La Hầu hiện thân, e rằng giao thủ là điều khó tránh khỏi.

Ngoài ra, Càn Khôn có một điểm không hiểu, La Hầu muốn Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến làm gì?

Chẳng lẽ y cũng giống mình, đang tham ngộ Đại Đạo Pháp Tắc trong đó?

Nhưng nếu toái phiến không nhiều, căn bản không có bao nhiêu để tham ngộ, trừ phi là loại như Hồng Quân lão đạo, có được mảnh lớn nhất, mới có khả năng tham ngộ Đại Đạo Pháp Tắc trong đó. "Chẳng lẽ, La Hầu trong tay cũng có một số Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến?" Càn Khôn thần sắc bình tĩnh nhìn y, trong lòng thầm đoán.

Nếu thật sự như vậy, điểm này phải được đưa vào mưu đồ, dù sao toái phiến, nhất định phải có được. "Càn Khôn, giao toái phiến cho Bản tọa, Bản tọa sẽ không so đo với ngươi, nếu không giao, hôm nay một trận giao thủ là điều khó tránh khỏi..." La Hầu lạnh lùng nhìn Càn Khôn, chậm rãi mở miệng nói.

Nhưng trong mắt La Hầu, một tia kinh ngạc lóe lên.

Mới vỏn vẹn mười mấy vạn năm trôi qua, Càn Khôn đã trưởng thành đến mức y suýt nữa không nhìn thấu.

Tốc độ thăng tiến như vậy, ngay cả y, e rằng cũng không kịp.

Dù sao lúc này, y cũng chỉ là một chân đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên mà thôi, mặc dù cực lực áp chế, có một số mưu đồ để không sớm bước vào, nhưng quả thực, lúc này y chưa bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Càn Khôn lúc này, cũng có cảnh giới giống như y, vì vậy La Hầu lúc này mới cảm thấy kinh ngạc.

Mười mấy vạn năm trước gặp, y không phải chỉ ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong sao, cách mười mấy vạn năm, đã đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tốc độ thật quá nhanh!

Thực ra lúc này không chỉ La Hầu kinh ngạc, Càn Khôn cũng kinh ngạc.

Với tình hình của La Hầu, lẽ ra y phải sớm bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên mới phải, nhưng lúc này y vẫn dừng lại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, rốt cuộc là vì điều gì?

Chẳng lẽ y cũng giống mình, nỗ lực củng cố Đại Đạo của bản thân, sau khi độ Thiên Kiếp, sẽ nhận được lợi ích lớn hơn?

Khiến Đại Đạo của bản thân càng thêm ngưng thực?

Điểm này, Càn Khôn không thể xác định, đoán chừng chỉ có La Hầu mới rõ.

Nhưng đã La Hầu chưa bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, vậy dù có một chân đã bước vào, chỉ cần chưa thật sự thăng cấp, thì Càn Khôn không hề sợ hãi.

Bởi vì, y cũng ở cảnh giới đó, chỉ cần chưa thăng cấp, thì ai thắng

ai thua, thật sự không rõ.

Tại trung tâm một thung lũng nào đó ở Hồng Hoang.

Càn Khôn thần sắc bình tĩnh nhìn La Hầu, không mở miệng, trong đôi mắt sâu thẳm thần quang dũng động, không biết đang nghĩ gì.

La Hầu lạnh lùng nhìn Càn Khôn, cũng không mở miệng.

Rất lâu sau, Càn Khôn nhìn mảnh toái phiến trong tay một cái, sau đó khẽ động tay, thu nó lại. "Ha ha ha, Càn Khôn, quả nhiên khiến Bản tọa bất ngờ, lần đầu tiên như vậy, lần này vẫn như vậy..." La Hầu nhìn động tác của Càn Khôn, trên mặt không lộ ra chút giận dữ nào, chỉ cười nói.

Nhưng Càn Khôn nghe ra được, nụ cười đó, mang theo một cỗ hàn ý. "Nếu Bần đạo giao toái phiến cho ngươi, vậy Càn Khôn, liền không phải Càn Khôn..." Càn Khôn nhìn y, chỉ nhàn nhạt cười nói. "Tốt, tốt lắm Càn Khôn..." La Hầu hai mắt khẽ híp lại, một đạo hàn quang lóe lên, lạnh lùng mở miệng nói, "Hôm nay, liền giao thủ một trận, xem ngươi có thủ đoạn gì, mà liên tiếp từ chối Bản tọa hai lần..." Lời vừa dứt, một cỗ khí thế đáng sợ lập tức bùng phát, trong phạm vi hàng trăm vạn dặm, toàn bộ bị bao phủ trong một cỗ Ma Uy, một cỗ uy áp hạo hãn lập tức quét ra. "Xích!" Đột nhiên, một tiếng vang nhẹ truyền đến, chính là Thí Thần Thương phát ra, lóe lên giữa hư không, sau đó rơi vào trong tay La Hầu, chuẩn bị ra tay. "Quả nhiên vậy, một lời không hợp liền động thủ..." Càn Khôn lắc đầu, nhàn nhạt mở miệng nói.

Lời vừa dứt, y bước về phía trước một bước, một cỗ đại thế vô biên lập tức quét ra, xé toạc một lỗ hổng lớn trong Ma Uy đang bao phủ.

Một cỗ Càn Khôn Chi Ý hạo hãn xông thẳng lên trời, khuấy động cửu thiên phong vân.

Trong khoảnh khắc đó, trong phạm vi trăm vạn dặm, phong vân biến sắc, khí thế đáng sợ càng lúc càng mạnh, liền trong âm thầm, đã diễn biến thành tranh chấp khí thế. "Oanh!" Một tiếng oanh minh truyền đến, giữa hư không ở giữa hai người, lập tức nổ ra một khe hở khổng lồ.

Trong đại địa, một mảnh bị nứt ra, những vết nứt dày đặc trải rộng vạn dặm. "Oanh!" Trên cửu thiên, truyền đến một tiếng nổ vang, đẩy khí thế lên đỉnh điểm. "Xích!" Khoảnh khắc đó, La Hầu động thân, trường thương trong tay chấn động, đã ra tay.

Tốc độ của y cực nhanh, ngay cả Càn Khôn đồng cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lúc này cũng có chút không nhìn rõ được y ra tay.

Nhưng động tác trong tay Càn Khôn cũng không chậm, không biết từ lúc nào, một cây trường xích đã xuất hiện trong tay y.

Trên trường thương, hàn quang đáng sợ lóe lên, nơi đi qua, hư không đều bị xé nát, khí thế đáng sợ khóa chặt Càn Khôn, căn bản không thể tránh né. "Phá!" Càn Khôn nhìn Thí Thần Thương đâm tới, trong miệng khẽ quát một tiếng, Càn Khôn Xích ra tay.

Chỉ thấy thanh quang của Càn Khôn lóe lên, sau đó phân ra âm dương, hư không chấn động, khoảnh khắc tiếp theo, liền từng lớp từng lớp vỡ nát, hủy diệt như chẻ tre quét về phía Thí Thần Thương. "Oanh!

Oanh!

Oanh!..." Một loạt âm thanh sấm sét đáng sợ vang lên, giữa thiên địa trong phạm vi mười vạn dặm một mảnh hỗn độn, trên đại địa nứt ra một vực sâu thăm thẳm.

Chương 37

Trong hư không kia, không ngừng vỡ nát, linh khí vô tận diệt sạch, trong phạm vi mười mấy vạn dặm, vô số ngọn núi, sông ngòi, đều hóa thành tro bụi, tiêu tán trong một kích.

Đùng!

Đùng!

Càn Khôn và La Hầu lúc này mỗi người lùi lại một bước, dẫm xuống những dấu chân sâu hoắm giữa hư không, đều thần sắc ngưng trọng nhìn đối phương.

Mặc dù là một kích thăm dò, nhưng trong lòng hai người đều rõ ràng, thực lực hai người, tương đương nhau, cho dù một kích có dốc toàn lực hay không, e rằng kết quả cũng như vậy. "Tốt lắm Càn Khôn, Bản tọa thật sự bất ngờ..." Đột nhiên, La Hầu lạnh lùng mở miệng nói. "Bần đạo cũng bất ngờ..." Càn Khôn nhìn y, cũng nhàn nhạt mở miệng nói. "Hừ!" La Hầu lạnh hừ một tiếng, Thí Thần Thương trong tay lại lần nữa ra tay, chỉ thấy một đạo hắc quang lóe lên, khoảnh khắc tiếp theo liền xuất hiện trên đỉnh đầu Càn Khôn. "Ong!" Càn Khôn thần sắc lạnh đi, Càn Khôn Xích trong tay lại lần nữa đánh ra.

Khí tức đáng sợ lập tức quét ra, pháp lực vô tận kích động, bùng phát từng trận khí thế đáng sợ. "Oanh!

Oanh!

Oanh!..." Âm thanh bạo tạc không dứt bên tai, từng trận trùng kích đáng sợ không ngừng quét ra, vô tận núi non địa mạch bị diệt sạch trong dư chấn giao thủ của hai người.

Đại địa nứt toác, ngũ hành hỗn loạn, linh khí phát ra âm thanh oanh

minh, hư không vô tận vỡ nát...

Uy thế đáng sợ càng lúc càng mạnh, dự báo mức độ đáng sợ của trận giao thủ giữa hai người lúc này. "Oanh!" Một đạo thanh quang, một đạo hắc quang, không ngừng va chạm giữa hư không, va chạm ra từng trận âm thanh oanh minh, mỗi một lần va chạm hư không đều sẽ vỡ ra những lỗ hổng khổng lồ.

Hỗn Độn Chi Khí vô tận tấn công, nhưng lại bị diệt sạch trong những trùng kích đáng sợ đó.

Trong khu vực đó, ngũ hành không hiện, càn khôn hỗn loạn, âm dương đảo điên, không có chút linh khí nào tồn tại.

Trận giao thủ giữa hai người, lúc này không biết đã kéo dài bao lâu, đã xuất ra bao nhiêu đòn công kích, chỉ cần một chút là có thể áp đảo đối phương.

Nhưng đáng tiếc, nhìn từ tình hình lúc này, Càn Khôn và La Hầu vẫn bất phân thắng bại, ai cũng không áp đảo được đối phương một chiêu nào. "Càn Khôn Hỗn Loạn!" Đột nhiên, Càn Khôn khẽ quát một tiếng, pháp tắc Càn Khôn vô tận ngưng tụ, trong khoảnh khắc bao trùm La Hầu.

Thần sắc La Hầu ngưng lại, trong 'Càn Khôn Hỗn Loạn', y lập tức cảm nhận được sự lợi hại của thần thông này.

Lực lượng hỗn loạn bên trong, ngay cả y, cũng khá phiền phức.

Lực lượng Càn Khôn Hỗn Loạn, ngũ hành và âm dương đều đảo điên, linh khí bạo động, pháp tắc hỗn loạn, khiến y lúc này không thể mượn chút lực lượng thiên địa nào. "Tốt lắm thần thông Càn Khôn..." La Hầu tán thưởng một tiếng, trên Thiên Linh, một đạo hắc quang lóe lên, sau đó liền thấy một đài sen màu đen chậm rãi hiện ra, chính là đài sen do hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, Thập Nhị Phẩm

Diệt Thế Hắc Liên.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cũng là Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp, hàm chứa Pháp Tắc Hủy Diệt, uy lực có thể biết được rồi.

Lúc này, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên vững vàng bảo vệ quanh thân La Hầu, ngay cả uy lực của 'Càn Khôn Hỗn Loạn' có gia tăng thế nào, cũng không thể tấn công La Hầu một chút nào. "Bần đạo nhất thời quên mất, có Diệt Thế Hắc Liên trong tay ngươi, ta ra tay bất ngờ, cũng không làm gì được ngươi..." Trong một khu vực đổ nát, hoang tàn của thung lũng ở Hồng Hoang.

Càn Khôn khẽ mỉm cười, thần sắc không hề có chút kinh ngạc nào.

Dù sao việc Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên ở trên người La Hầu, Càn Khôn đã sớm biết, chỉ là khi thi triển thần thông, nhất thời quên mất mà thôi.

Lúc này bảo vật phòng ngự của La Hầu hiện ra, vậy thần thông của Càn Khôn khó mà tạo thành thương tổn cho y, nhưng Càn Khôn cũng không cảm thấy có gì.

Y tin rằng, ngay cả khi không có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, thần thông của mình muốn tạo thành thương tổn lớn cho y cũng không có khả năng lớn, dù sao La Hầu đâu phải Thần Thai Tiên Thiên bình thường.

Vì vậy, lúc này có hay không có Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Càn Khôn đều không quá bất ngờ.

Nghe vậy, La Hầu chỉ lạnh lùng cười một tiếng, không đáp lời Càn Khôn.

Y nhìn thần thông bao trùm phạm vi trăm dặm, trên mặt lại hiện lên một tia tán thưởng.

Sau đó nhìn Càn Khôn, nhàn nhạt nói, "Càn Khôn, nếu hôm nay người rơi vào thần thông của ngươi không phải Bản tọa, mà là một Đại La Kim Tiên cảnh giới bình thường, e rằng thật sự sẽ trúng kế của ngươi..." Uy lực thần thông không nhỏ, Càn Khôn dùng tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong thi triển, uy lực có thể biết, La Hầu có thể tưởng tượng, nếu lần này người rơi vào thần thông của Càn Khôn, là một Đại La Kim Tiên bình thường, thì kết cục đã rõ.

Càn Khôn nghe vậy, cười cười, không phủ nhận. "Phá!" La Hầu thần sắc lạnh đi, Thí Thần Thương trong tay lóe lên hàn quang đáng sợ, trong khoảnh khắc đó, một cỗ khí tức khủng bố tràn ra từ trên thương, mang theo một cỗ uy thế vô biên.

Trong khoảnh khắc đó, Thí Thần Thương đã thể hiện ra uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo. "Xích!" Thân thương chấn động, truyền ra một tiếng vang nhẹ.

Một điểm hàn quang lóe lên trên mũi thương, khoảnh khắc tiếp theo, liền bùng phát ra hắc quang khủng bố.

Một thương đâm xuống, bốn phía đều vỡ nát, hư không vô tận không ngừng kéo dài ra, từng lớp từng lớp vỡ nát, Hỗn Độn Chi Khí bạo ngược tấn công.

Hư không vừa vỡ, khu vực bị thần thông Càn Khôn bao phủ tự nhiên cũng không còn tồn tại, bị nó phá tan. "Ma Uy Thao Thiên!" La Hầu thần tình đạm mạc, trong hai mắt Ma Viêm nhảy múa, trong miệng chậm rãi thốt ra vài chữ.

Lời vừa dứt, trong phạm vi trăm vạn dặm, một cỗ Ma Uy đáng sợ tràn ngập, bầu trời một mảnh đen kịt, giống như mực biển đổ xuống, muốn nuốt chửng Càn Khôn vào trong đó. "Hô!" Một trận gió nhẹ không biết từ đâu thổi tới, thổi bay hắc y trên người La Hầu xào xạc, trên người y tản ra một cỗ khí tức khiến cả Càn Khôn cũng cảm thấy

chấn kinh.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình La Hầu khẽ động, Thí Thần Thương trong tay khẽ động một cái, tất cả Ma Uy đều hội tụ trên một thương, khí tức đáng sợ khiến người ta nghẹt thở.

Càn Khôn không hề nghi ngờ, ngay cả là cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, uy lực của một thương này, cũng đủ để giết chết y. "Ong!" Càn Khôn thần sắc khẽ nghiêm nghị, trong đôi mắt sâu thẳm bùng phát ra một cỗ thất thải chi sắc, Càn Khôn Chi Khí trên người lập tức quét ra, xé toạc bầu trời bị Ma Uy bao phủ, lộ ra một khoảng trời quang đãng.

Một xanh một đen, ranh giới rõ ràng, phân chia thiên địa.

Chương 38

"Đông!" Đột nhiên, bên tai La Hầu, phảng phất nghe thấy một tiếng chuông trong trẻo.

Tiếng chuông vang lên, y cảm thấy tư duy của mình cũng như ngừng lại.

Trong lòng kinh hãi, hai mắt khẽ nheo lại nhìn chằm chằm Càn Khôn.

Bởi vì sau đầu Càn Khôn, có một hư ảnh cổ chung nhỏ hiện ra, tiếng chuông đó, chính là từ hư ảnh cổ chung này phát ra, chấn động ra. "Trụ Cực Hoàng Chung, Thời Gian Đảo Thối!" Càn Khôn thần sắc khẽ ngưng, lạnh lùng nhìn La Hầu đang tấn công, khẽ giơ một tay, chỉ vào La Hầu, trong miệng khẽ nói. "Đông!" Lời vừa dứt, lại một tiếng chuông truyền đến.

Khoảnh khắc tiếp theo, La Hầu có thể rõ ràng nhìn thấy pháp lực, công kích của mình, thân hình của mình đang bắt đầu đảo ngược.

La Hầu lúc này, phảng phất như đang ở trong dòng sông thời gian, pháp tắc thời gian xung quanh đang nhanh chóng đảo ngược, những pháp tắc thời gian có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không ngừng trôi đi từ quanh thân y. "Ong!" Hư không chấn động, La Hầu lại lần nữa rơi vào hư không, thần sắc âm trầm nhìn Càn Khôn.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, y đã trở lại thời điểm trước khi tấn công.

Mặc dù chỉ đảo ngược vài hơi thở ngắn ngủi, nhưng đối với cảnh giới này mà nói, điều đó đại diện cho cái gì, La Hầu trong lòng rõ ràng.

Vài hơi thở ngắn ngủi, đã đủ để thay đổi cục diện chiến đấu giữa

hai bên, áp đảo đối thủ, thậm chí, giết chết y.

Mặc dù La Hầu tự tin, trận giao thủ giữa y và Càn Khôn, sẽ không vì một chút Thời Gian Đảo Thối mà ngã xuống trong tay Càn Khôn, nhưng nếu giao thủ kéo dài hơn, đủ để thay đổi cục diện chiến đấu giữa hai người. "Pháp Tắc Thời Gian..." Sắc mặt La Hầu âm trầm như nước, nhìn Càn Khôn, trong miệng lạnh lùng nói. "Càn Khôn, ngươi lại một lần nữa khiến Bản tọa phải nhìn bằng con mắt khác, ngay cả Pháp Tắc Thời Gian, cũng có thể lĩnh ngộ, thật khiến Bản tọa kinh ngạc a!" Rất lâu sau, La Hầu trầm giọng nói, Ma Viêm trong mắt càng đậm thêm một phần.

Sắc mặt Càn Khôn có chút tái nhợt, nhưng trong hai mắt, lại trong suốt bất thường, không chứa chút tạp chất nào.

Càn Khôn không trực tiếp sử dụng Côn Luân Kính để vận dụng Pháp Tắc Thời Gian, mà muốn thử xem, một chút Pháp Tắc Thời Gian mà y lĩnh ngộ có thể đạt đến trình độ nào.

Lúc này nhìn xem, hiệu quả không tệ, mặc dù trong thời gian ngắn không thể sử dụng lại lần nữa, nhưng lúc này hiệu quả chấn nhiếp La Hầu đã đạt được, điểm này, y rất hài lòng.

Càn Khôn cười cười, không phủ nhận.

La Hầu lúc này không ra tay nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Càn Khôn, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Rất lâu sau, La Hầu nhướng mày, một đạo thần quang lóe lên trên đôi mắt Ma Viêm đang nhảy múa. "Càn Khôn..." Khoảnh khắc sau, hai chữ chậm rãi thoát ra từ miệng y, mang theo một ý vị kỳ lạ.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt La Hầu nhìn về một hướng nào đó, trong đôi mắt đen kịt lóe lên một đạo hàn quang.

Sau khi nhìn kỹ một cái, thân hình y lóe lên, biến mất trong thung

lũng, không biết đi về đâu.

Trong một thung lũng hỗn loạn đổ nát nào đó ở Hồng Hoang.

Càn Khôn nhìn La Hầu rời đi, thần sắc trên mặt lập tức thả lỏng.

Sau khi sử dụng Pháp Tắc Thời Gian, y tiêu hao khá lớn, nếu tiếp tục giao thủ, e rằng sẽ phải chịu một thương thế khá nặng, điều đó không phải là điều Càn Khôn muốn thấy.

La Hầu, hiển nhiên cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra với mình.

Dù sao cục diện Hồng Hoang sắp thay đổi, La Hầu lúc này không thể để mình bị thương nặng trong trận giao thủ với Càn Khôn.

Vì vậy, sau khi suy tính kỹ lưỡng, La Hầu chọn cách tạm thời không đối đầu cứng rắn.

Ngoài ra, 'Thời Gian Đảo Thối' của Càn Khôn cũng khiến La Hầu chấn nhiếp, y không biết Càn Khôn đã lĩnh ngộ được bao nhiêu, nếu có những thủ đoạn không rõ, có lẽ hôm nay y sẽ thất bại ở đây.

Vì vậy, sau khi cân nhắc kỹ, La Hầu liền tạm thời không giao thủ nữa, rồi rời đi.

Đương nhiên, ngoài ra, còn có một nguyên nhân khác.

Hướng mà La Hầu nhìn khi rời đi, chính là nơi có một đạo khí tức đang lao về phía thung lũng. "Hô!" Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ thở ra một ngụm trọc khí, sắc mặt hơi tái nhợt lúc này đã tốt hơn nhiều.

Sức mạnh thế giới trong Càn Khôn Thế Giới truyền lên người Càn Khôn, giúp y bổ sung phần lớn năng lượng tiêu hao.

Ánh mắt y chuyển sang hướng mà La Hầu đã nhìn, sau khi nhìn kỹ một cái, thân hình y lóe lên, biến mất tại chỗ.

Chỉ còn lại những gợn sóng không gian, không ngừng ba động, rất

lâu vẫn chưa yên bình. "Bá!" Một khắc sau, chỉ thấy hư không khẽ chấn động, sau đó liền thấy một bóng người chậm rãi bước ra từ hư không.

Một nam tử dáng vẻ trung niên, mặc đạo bào màu xám, trong đôi mắt sâu thẳm hiện lên quỹ tích Đại Đạo, trong tay cầm một cây phất trần màu trắng, giữa mi tâm, có một ấn ký huyền ảo hiện ra, tản ra ánh sáng tím nhàn nhạt.

Từng trận khí tức huyền diệu, sâu xa khẽ khuếch tán từ trên người y, nghe thấy khiến người ta tâm thần chấn động, cảm ngộ được khá nhiều. "Nhìn từ tình hình chiến đấu, tồn tại giao thủ, thực lực e rằng không yếu hơn Bần đạo bao nhiêu..." Y thần sắc khẽ ngưng, chậm rãi quét qua nơi đây, trong miệng trầm giọng nói, lời chưa dứt, liền không nói nữa.

Bởi vì nhìn từ khí tức còn sót lại ở đây, y cảm nhận được một tia quen thuộc, đó lại là một lão đạo hữu. "Hồng Hoang, thật sự khiến Bần đạo càng lúc càng không nhìn thấu được..." Rất lâu sau, y khẽ cười một tiếng, trong hai mắt thần quang dũng động, không biết đang nghĩ gì.

Một lát sau, thân hình y khẽ động, biến mất tại chỗ, không biết đi về đâu. ...

Tại một khu vực nào đó ở Hồng Hoang, trên tầng mây.

Sau khi Càn Khôn rời khỏi thung lũng, liền một đường đi thẳng, không hề dừng lại.

Một bên đi đường, một bên khôi phục năng lượng tiêu hao lần này.

Sau khi lần đầu tiên sử dụng Pháp Tắc 'Thời Gian Đảo Thối', sự thấu hiểu của Càn Khôn đối với Pháp Tắc Thời Gian, dường như rõ

ràng hơn một phần.

Chương 39

Điểm này đối với y mà nói, là một chuyện tốt, dù sao lúc này y cũng chỉ có thể đảo ngược trong khoảnh khắc, nếu lĩnh ngộ sâu thêm vài phần nữa, thì thời gian đảo ngược có thể kéo dài hơn một chút.

Khi đó đối đầu với La Hầu, hoặc Hồng Quân lão đạo và các tồn tại khác, sẽ là một yếu tố quyết định.

Vì vậy, đợi sau khi tiêu hao trên người lần này khôi phục, Càn Khôn liền có thể tham ngộ thấu đáo những cảm ngộ mới về Pháp Tắc Thời Gian lần này, làm sâu sắc thêm sự lý giải đối với Pháp Tắc Thời Gian, đạt đến một tầng thứ cao hơn. "Đạo Ma a Đạo Ma..." Rất lâu sau, Càn Khôn lẩm bẩm một câu, thần quang hiện ra trong đôi mắt sâu thẳm.

Hướng La Hầu nhìn khi rời đi, và hướng y nhìn khi rời đi, Càn Khôn trong lòng đều biết rõ.

Người đang lao về phía nơi giao thủ, chính là một vị thần ma có địa vị quan trọng ở Hồng Hoang.

Hồng Quân lão đạo!

Càn Khôn trong lòng tự nhiên biết Hồng Quân lão đạo, dù sao y và La Hầu tranh giành chứng đạo, mới có chuyện Đạo Ma.

Vì vậy, Càn Khôn đối với hai nhân vật lớn này, trong lòng rõ ràng không thể rõ ràng hơn.

Nhưng thời cơ lần này không đúng, vì vậy, Càn Khôn không gặp Hồng Quân lão đạo.

Còn về La Hầu, tự nhiên càng không muốn, dù sao lúc này thời cơ vẫn còn sớm, tự nhiên có toan tính riêng.

Cả hai bên đều tạm thời không muốn gặp Hồng Quân lão đạo, vì vậy sau khi kết thúc, đều lần lượt rời khỏi thung lũng đó. "Vẫn còn thiếu một chút thời cơ..." Rất lâu sau, Càn Khôn trầm giọng nói, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Một lát sau, thần sắc y khôi phục như ban đầu, bắt đầu khôi phục năng lượng tiêu hao, sau đó tiếp tục đi đường.

Thời gian như nước chảy, không dấu vết, thoáng cái đã ba ngàn năm trôi qua.

Ba ngàn năm, thực ra thu hoạch của Càn Khôn không lớn lắm.

Về Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến, Càn Khôn cũng chỉ thu hoạch được ba mảnh mà thôi, còn về các Linh Căn, Linh Bảo khác, lúc này đều không thu hoạch được gì, thời cơ chưa xuất hiện.

Nhưng những chuyện này đều dựa vào cơ duyên và thời cơ, mặc dù Càn Khôn không tin cơ duyên của mình sẽ kém, nhưng thời cơ chưa đến, điểm này, y cũng không thể thay đổi được.

Vì vậy, ba ngàn năm không thu thập được quá nhiều bảo vật và toái phiến, y cũng nhìn thấu triệt, không quá bận tâm đến những điều đó, cứ tùy duyên.

Nhưng mặc dù không thu thập được quá nhiều toái phiến và Linh Căn, Linh Bảo hoặc bảo vật khác, nhưng có một điểm, lại khiến Càn Khôn trong lòng vô cùng vui mừng.

Đó chính là Đại Đạo của bản thân, Càn Khôn Đại Đạo!

Sau ba ngàn năm không ngừng tham ngộ, Càn Khôn lúc này đối với sự lý giải và tham ngộ Càn Khôn Đại Đạo, đối với sự lý giải và tham ngộ Pháp Tắc Đại Đạo, đã vượt xa cảnh giới ban đầu.

Lúc này, nếu xét về sự lý giải đối với Đại Đạo của bản thân, đối với sự lý giải Pháp Tắc Càn Khôn Đại Đạo, y đã đạt đến trình độ Hỗn

Nguyên Kim Tiên sơ kỳ.

Chỉ là chưa độ kiếp, cảnh giới chưa thăng cấp mà thôi.

Nhưng với nền tảng này, Càn Khôn tin rằng, lần này đi độ Thiên Kiếp, nhất định có thể một lần thành công, không cần lo lắng sẽ không độ qua được.

Dù sao nhìn từ mức độ ngưng thực Đại Đạo lúc này, trong Hồng Hoang, thực sự hiếm có ai có thể sánh bằng.

Càn Khôn cũng vẫn luôn cố gắng làm một sự chuẩn bị như vậy, giống như La Hầu, vẫn luôn củng cố cảnh giới của bản thân, cố gắng tham ngộ Đại Đạo của bản thân nhiều hơn, ổn định mức độ ngưng thực Đại Đạo.

Còn về việc thăng cấp cảnh giới của bản thân, y lại vẫn luôn áp chế, tạm thời không thăng cấp.

Dù sao sau cảnh giới này, bất cứ lúc nào cũng có thể đi độ Thiên Kiếp, nhưng nếu Đại Đạo không ổn định, ngay cả khi đi độ Thiên Kiếp, cơ hội cũng rất nhỏ.

Vì vậy, tham ngộ Đại Đạo, củng cố Đại Đạo, liền trở thành một việc quan trọng nhất.

Càn Khôn trong vài ngàn năm qua, làm được hiệu quả rất tốt, có chút vượt quá dự kiến ban đầu, liền, lúc này sau khi cảm nhận được sự biến hóa của Đại Đạo ngưng thực, y cũng có chút bất ngờ.

Nhưng ngoài dự liệu, còn nhiều hơn là sự vui mừng.

Bởi vì điều đó đại biểu cho, đó chính là sự bảo đảm lớn nhất để độ Thiên Kiếp, có thể xác định, độ Thiên Kiếp, không phải vấn đề lớn nữa.

Thiên Kiếp, đã có thể độ bất cứ lúc nào.

Trong một khu vực nào đó ở Hồng Hoang, trên tầng mây. "Hô!" Rất lâu sau, Càn Khôn thu lại vẻ hân hoan trong mắt, trong miệng lại khẽ thở ra một ngụm trọc khí. "Vài ngàn năm thu hoạch cũng không tệ..." Càn Khôn nhìn Hồng Hoang đại địa, trong miệng khẽ niệm, trong mắt Đại Đạo quỹ tích giao thoa hiện ra, diễn hóa thành một bức họa huyền ảo, tựa như mọi diễn biến của thiên địa đều nằm gọn trong đó.

Vài hơi thở sau, mọi huyền diệu dần dần tiêu tán, cho đến khi trở lại sắc thái thanh minh. "Thời cơ, cũng gần đến rồi, đã như vậy, Bần đạo liền tức khắc quay về Vô Lượng Cung thôi!" Trong lòng, Càn Khôn khẽ nói.

Nói xong, y quay đầu, ánh mắt nhìn về con đường đã đi, nhưng ngay lập tức, lại nhìn sang một bên khác.

Một bên kia cũng có thể quay về Vô Lượng Sơn Mạch, nhưng lộ trình phải xa hơn một chút, đại khái phải mất thêm khoảng ngàn năm.

Trong lòng ý niệm chuyển động, Càn Khôn thân hình lóe lên, lao nhanh về phía con đường xa hơn.

Ánh sáng xé toạc chân trời, khuấy động vô tận vân thải chấn động, rất lâu vẫn không ngừng. ...

Chuyến hành trình này của Càn Khôn đi cực nhanh, một đường phi tốc.

Tuy con đường này Càn Khôn trước đây chưa từng đi, phải đi đường vòng xa hơn một chút, nhưng trong chuyến đi này, Càn Khôn cũng không phát hiện ra thứ gì hữu dụng.

Còn về Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến, càng không cần nói.

Vì vậy Càn Khôn một đường đi, cực kỳ nhanh chóng, chỉ trong trăm năm ngắn ngủi, y đã đi hết lộ trình mà trước đây phải mất hơn ngàn năm, thậm chí còn vượt qua.

Mặc dù không có thu hoạch, Càn Khôn cũng không quá để tâm.

Một số chuyện, chỉ có thể tùy duyên, tự nhiên thì tốt, đã thời cơ chưa đến, vậy thì đợi thời cơ đến vậy.

Chương 40

Thoáng cái, lại ngàn năm thời gian trôi qua.

Một ngày nọ, ở rìa Nam Phương Đại Lục.

Càn Khôn dừng thân hình, nhìn về một khu vực nào đó, trên mặt lóe lên một tia hân hoan.

Vốn dĩ, Càn Khôn cứ một đường đi thẳng, nhưng trong Thức Hải, lại truyền đến một tia ba động của Tạo Hóa Ngọc Điệp, mới dẫn Càn Khôn đến trên Nam Phương Đại Lục.

Cũng may là, khu vực ban đầu của Càn Khôn cách nơi đây không quá xa, bất kể là vạn ức dặm hay không. "Phượng Tộc Bất Tử Hỏa Sơn, quả nhiên là cực kỳ bất phàm, ngay cả ở rìa đại lục, Bần đạo cũng có thể cảm nhận được cỗ khí tức nóng rực đó..." Càn Khôn nhìn về phía ngọn núi lửa khổng lồ không biết cách đó bao nhiêu vạn ức dặm, trong miệng lẩm bẩm.

Phượng Tộc cư trú trong Bất Tử Hỏa Sơn, ngọn Bất Tử Hỏa Sơn này, chính là Thánh Sơn của Phượng Tộc.

Mặc dù nhiệt độ của Bất Tử Hỏa Sơn cao đến mức đáng sợ, ngay cả một tồn tại cảnh giới Thái Ất Kim Tiên bình thường, e rằng cũng cực kỳ khó chịu, không thể ở trong đó quá lâu.

Nhưng đối với Phượng Tộc mà nói, lại là tình huống ngược lại, chúng thích nhiệt độ như vậy.

Nhiệt độ ở mức độ này, đối với các sinh linh chủng tộc khác mà nói, là một môi trường cực kỳ khó chịu, nhưng đối với Phượng Tộc mà nói, lại không hề có chút ảnh hưởng nào.

Bởi vì bản thân Phượng Tộc, liền có một loại bản mệnh chi hỏa,

Nam Minh Ly Hỏa, nhiệt độ của ngọn lửa này có thể cao hơn nhiệt độ Bất Tử Hỏa Sơn không biết bao nhiêu lần.

Đương nhiên, tu vi khác nhau, uy lực và nhiệt độ của ngọn lửa này tự nhiên cũng khác nhau, không phải mỗi tộc nhân Phượng Tộc đều có thể tu luyện Nam Minh Ly Hỏa đến một trình độ cực kỳ cao thâm, đáng sợ.

Nhưng một điểm không thể phủ nhận là, uy lực và nhiệt độ của Nam Minh Ly Hỏa, quả thực cực kỳ đáng sợ, trong Hồng Hoang lúc này, thực sự hiếm có ngọn lửa nào có thể sánh bằng.

Ở Hồng Hoang lúc này, Càn Khôn cảm thấy, ngọn lửa có thể sánh bằng, thậm chí vượt qua Nam Minh Ly Hỏa của Phượng Tộc, chỉ có Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa trên Thái Dương Tinh, và, Hỗn Độn Chi Hỏa trong truyền thuyết.

Ngoài ra, Càn Khôn tạm thời không biết ngọn lửa nào khác có thể sánh bằng.

Còn về hai loại ngọn lửa kia, lúc này trong Hồng Hoang chưa thật sự hiện thế, vì vậy Hồng Hoang lúc này, ngọn lửa vẫn lấy Nam Minh Ly Hỏa của Phượng Tộc làm tôn.

Phượng Tộc mang trong mình ngọn lửa này, cư trú trong Bất Tử Hỏa Sơn, tự nhiên sẽ không cảm thấy chút khó chịu hay ảnh hưởng nào.

Nhìn Bất Tử Hỏa Sơn, thần quang trong mắt Càn Khôn giao thoa, rất lâu sau, y mới thu ánh mắt từ Bất Tử Hỏa Sơn lại, sau khi xác định phương hướng, y trực tiếp lóe thân đi.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi Càn Khôn xuất hiện trở lại, đã hạ xuống một ngọn núi.

Với không ít kinh nghiệm, Càn Khôn lúc này không tốn bao nhiêu

sức lực đã tìm được một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến.

Thu lại Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến, sau đó lại xác định một lần nữa, sau khi không còn tình huống khác, Càn Khôn thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Lúc này, ẩn ẩn giữa không trung, dường như có vài đạo lưu quang đang lao về phía này, mang theo một cỗ khí tức nóng rực, nhuộm bầu trời thành màu đỏ rực.

Không lâu sau, liền đã hạ xuống ngọn núi mà Càn Khôn đã rời đi.

Nhưng lúc này, Càn Khôn đã rời đi, tự nhiên không biết.

Ngay cả khi biết, lúc này y cũng sẽ không để tâm.

Sau khi lại có thêm một mảnh toái phiến, Càn Khôn trong khoảng thời gian tiếp theo, quả thực không có thu hoạch nào khác.

Một đường đi được hai ngàn năm sau, lúc này y cách Vô Lượng Sơn Mạch không còn bao nhiêu vạn ức dặm nữa.

Ước chừng thêm hơn trăm năm nữa, Càn Khôn liền có thể quay về Vô Lượng Sơn Mạch. "Rời Hồng Hoang du lịch lâu như vậy, liền lại quay về..." Càn Khôn nhìn về hướng Vô Lượng Sơn Mạch, khóe miệng khẽ nở nụ cười nhàn nhạt, chậm rãi nói.

Lời vừa dứt, trong mắt Càn Khôn lóe lên một đạo tinh quang, sau đó thân hình khẽ động, lại lần nữa lên đường. ...

Trăm năm thời gian, đối với Hồng Hoang lúc này mà nói, quả thực không là gì.

Ngay cả khi y lúc này một đường đi, một bên tham tra Hồng Hoang Càn Khôn, cũng như vậy.

Đợi đến khoảnh khắc đặt chân trở lại Vô Lượng Sơn Mạch, trăm năm thời gian, liền đã trôi qua.

Trong trăm năm qua, Càn Khôn tự nhiên không tìm kiếm Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến, thu hoạch lớn nhất, chính là những cảm ngộ Đại Đạo Càn Khôn Đại Đạo không ngừng tích lũy.

Lần này quay về Vô Lượng Sơn Mạch, liền có thể làm những sự chuẩn bị cuối cùng.

Chỉ cần hoàn thành những sự chuẩn bị cuối cùng, Càn Khôn liền có thể bắt đầu độ kiếp, khi đó sau khi thành công, trong số những tồn tại đỉnh cấp của Hồng Hoang, liền sẽ có một chỗ đứng cho Càn Khôn.

Trong lòng nghĩ vậy, Càn Khôn trên mặt khẽ mỉm cười, thân hình lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang, lao nhanh về phía Vô Lượng Sơn.

Hồng Hoang, Vô Lượng Sơn Mạch, Vô Lượng Sơn đỉnh.

"Hô!" Một làn gió nhẹ thổi qua, ngay khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy hư không khẽ rung động, sau đó một bóng người từ từ hiện ra, chính là Càn Khôn từ bên ngoài sơn mạch.

"Vạn năm có lẻ, linh khí Vô Lượng Sơn Mạch tựa hồ lại càng thêm nồng đậm một phần. ...." Càn Khôn nhìn cảnh sắc tú lệ của Vô Lượng Sơn Mạch, cảm nhận linh khí trong Vô Lượng Sơn Mạch một hồi, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Nhưng cũng là lẽ đương nhiên, diễn biến của Hồng Hoang, diễn biến của Thiên Địa, đều đang dần đi tới sự hoàn thiện.

Nhìn Vô Lượng Sơn Mạch hồi lâu, Càn Khôn mới từ từ thu hồi ánh mắt, quay về hướng Vô Lượng Cung.

Vô Lượng Cung có Càn Khôn Đại Trận thủ hộ, thần ma và sinh linh bình thường tự nhiên không thể phát hiện Vô Lượng Cung ở đâu.

"Cũng không có, vạn năm có lẻ, không có thần ma hay sinh linh nào khác xuất hiện tại đây, dẫn động đại trận. ...." Trong khi Càn

Khôn khép mở đôi mắt, sắc màu thất thải rực rỡ lấp lánh, y nhìn chằm chằm Càn Khôn Đại Trận mà y đã bố trí một lát, rồi khẽ cười nói.

Bố trí trận pháp này là để thủ hộ Vô Lượng Cung, tránh gây ra phiền phức không cần thiết.

Nhưng xem ra, vạn năm có lẻ, lại không có thần ma hay sinh linh nào khác tới đây, càng đừng nói đến việc dẫn động Càn Khôn Đại Trận khởi động.

Điều này khiến Càn Khôn cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhưng y cũng không để tâm nữa, không có chuyện gì là tốt nhất, đỡ phải phiền lòng vì những chuyện đó.

Chương 41

Thực ra Càn Khôn không biết, sau khi y rời đi, một tia khí tức Đại La Kim Tiên cảnh giới còn sót lại đã khiến không ít thần ma và sinh linh không dám lại gần Vô Lượng Sơn.

Dù sao, thần ma nào, sinh linh nào chưa đạt đến một tu vi nhất định thì dám bén mảng tới đây.

Nếu chọc giận một sự tồn tại như vậy, e rằng kết cục sẽ là thân tử đạo tiêu.

Với tu vi hiện tại, hoặc là những sinh linh vừa hóa hình không lâu, đương nhiên lúc này sẽ không đi tìm chết, vì vậy chỉ có thể tránh xa, ngay cả những sinh linh trong Vô Lượng Sơn Mạch cũng vậy.

Càn Khôn đi thẳng đến trước Càn Khôn Đại Trận, trong đôi mắt thâm thúy của y dường như ẩn chứa chu thiên tinh thần đại hải, vô tận quỹ tích Đại Đạo giao dệt ngang dọc, diễn hóa ra vô tận huyền diệu chi ý.

Y kết vài thủ ấn huyền ảo khó hiểu, rồi đánh vào trong Càn Khôn Đại Trận.

"Càn Khôn Đại Trận, khai!" Sau khi thủ ấn được đánh vào, Càn Khôn vung tay, khẽ quát một tiếng.

"Ông!" Lời vừa dứt, chỉ thấy hư không khẽ chấn động, sau đó một đạo quang mang lóe lên trước mắt Càn Khôn.

Sau đó, dường như hư không bị một tồn tại vô thượng dùng kiếm chém xuống vậy, một đạo quang mang hiện ra, rồi bắt đầu tách ra hai bên, cho đến khi không gian trận pháp hoàn toàn tiêu tán, lộ ra Vô Lượng Cung bên trong.

Nhìn đạo tràng quen thuộc, Càn Khôn khẽ cười, trực tiếp đi về phía Vô Lượng Cung.

Đến gần cửa cung, Càn Khôn nhẹ nhàng vung tay, liền thấy cửa cung trực tiếp mở ra, sau khi y bước vào, cửa cung liền đóng lại.

"Ông!" Sau khi cửa cung đóng lại, hư không bốn phía lại chấn động, một màn sáng khác từ từ hiện ra, một lần nữa bao phủ toàn bộ Vô Lượng Cung, chính là Càn Khôn Đại Trận được Càn Khôn khởi động lại.

Trong khoảng thời gian chuẩn bị cuối cùng, đương nhiên không thể bị quấy rầy, nên lúc này y đã khởi động lại Càn Khôn Đại Trận.
.....

Vô Lượng Cung, trong đại điện.

Trên bồ đoàn, Càn Khôn trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, nhắm chặt hai mắt, tiếp tục tham ngộ Đại Đạo.

Tuy Càn Khôn lúc này đối với Đại Đạo, đối với Pháp tắc lĩnh ngộ đã đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ.

Nhưng lần này y cần củng cố tất cả những gì đã lĩnh ngộ, thực hiện sự củng cố cuối cùng cho Càn Khôn Đại Đạo.

"Ông!" Trên Thiên Linh, hư không khẽ chấn động, sau đó thấy khánh vân tản mát ra khí tức nhân uân từ từ hiện lên, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên, từng trận huyền diệu chi ý lan tỏa.

"Oanh!" Đại Đạo chi âm oanh minh, linh đài Càn Khôn thanh minh, giữ tâm ý quy về nhất, tâm thần chìm đắm vào trong thế giới.

Trong trung tâm Càn Khôn Thế Giới.

Càn Khôn lúc này khoanh chân ngồi giữa Ngộ Đạo Thụ và Khổ Trúc, khí tức nhân uân do hai gốc Tiên Thiên Linh Căn tỏa ra trực tiếp

bao trùm quanh thân Càn Khôn, chỉ có từng trận Tiên Thiên khí tức lan tỏa.

"Ông!" Càn Khôn Đỉnh khổng lồ khẽ chấn động, sau đó thấy thanh quang của Càn Khôn lóe lên, rồi hóa thành một đạo lưu quang, bay vút đi.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền lượn lờ trên Thiên Linh của Càn Khôn, rải xuống từng trận Càn Khôn thanh quang.

"Oanh!" Trên Cửu Thiên, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, sau đó thấy Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh trải dài ra, khí tức Đại Đạo mênh mông cuồn cuộn, chấn động Cửu Thiên.

"Đạo của Càn Khôn, Đạo của Thiên Địa, Thiên Địa, cũng chính là Thế Giới. ...." Bên tai Càn Khôn, không ngừng vang vọng từng trận Đại Đạo chi âm, sau đó bắt đầu được giải thích, tham ngộ.

Theo sự tham ngộ, Pháp tắc Càn Khôn Đại Đạo của Càn Khôn Thế Giới không ngừng ngưng tụ về phía Càn Khôn Đại Đạo trong Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh, sau đó không ngừng ngưng thực.

"Ông!" Từng trận quang mang rực rỡ chói mắt lóe lên trên Càn Khôn Đại Đạo khổng lồ, từng trận khí tức Đại Đạo mênh mông không ngừng lan tỏa, sau đó không ngừng ngưng thực.

Đây là sự chuẩn bị cuối cùng của Càn Khôn trước khi độ kiếp, y ngưng thực tất cả Pháp tắc Đại Đạo đã cảm ngộ lên Càn Khôn Đại Đạo, thêm vào đó là sự cảm ngộ Đại Đạo của y, Càn Khôn tin rằng như vậy là đủ rồi.

Dù sao, Đại Đạo của y lúc này đã không còn là một đạo nữa.

Nhiều đạo chồng chất lên nhau, thêm vào sự cảm ngộ Đại Đạo vượt xa cảnh giới hiện tại, Càn Khôn tin rằng, việc độ Thiên Kiếp sẽ không có vấn đề lớn. .....

Thời gian lặng lẽ trôi, chớp mắt đã ba nghìn năm trôi qua trong thế giới.

"Ông!" Trong một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn Ấn Ký ở mi tâm Càn Khôn khẽ chấn động, một luồng ý vị thanh lương chảy trong thức hải của Càn Khôn, sau đó tất cả đều trở nên thanh minh.

Từng trận Đại Đạo chi âm vang vọng bên tai, lúc này cũng đã dần lắng xuống, mọi thứ trở về tĩnh lặng.

"Hô!" Đột nhiên, Càn Khôn từ từ mở đôi mắt, vô tận quỹ tích Đại Đạo giao dệt hiện ra, thấu hiểu huyền bí Thiên Địa.

"Cuối cùng, đã củng cố triệt để tất cả những gì đã cảm ngộ vào trong Càn Khôn Đại Đạo. ...." Sau một hồi lâu, Càn Khôn ngưng vọng Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh trên Cửu Thiên, lẩm bẩm nói. ....

Trong trung tâm Càn Khôn Thế Giới.

Trong đôi mắt Càn Khôn lấp lánh thần hoa rực rỡ, khí tức trên người y ngút trời, một luồng đại thế vô biên ẩn ẩn dao động trên người y, dường như khoảnh khắc tiếp theo liền muốn bùng phát.

Càn Khôn lúc này nhìn Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh trên Cửu Thiên, im lặng không nói, không biết đang suy nghĩ gì.

"Ông!" Trên Cửu Thiên, Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh trải dài ra truyền đến một trận Đại Đạo oanh minh chi âm, sau đó thấy trên Càn Khôn Đại Đạo, từng trận Đại Đạo quang hoa lấp lánh, vô tận Đạo Vận lưu chuyển trên đó.

Một luồng khí tức tuyên cổ, vô thượng mênh mông đang lan tỏa trên Càn Khôn Đại Đạo, chấn động Cửu Thiên.

"Ông!" Không biết qua bao lâu, trên Càn Khôn Đại Đạo lại truyền đến một trận khinh minh chi âm, sau đó tất cả dị tượng đều biến mất không thấy.

Trên Càn Khôn Đại Đạo tưởng chừng bình thường vô kỳ, lại càng thêm diệu ý, huyền ảo càng nồng đậm, nếu thần ma bình thường nhìn thoáng qua, e rằng cũng có thể đạt được vô thượng tạo hóa, đột phá tu vi cũng không phải là không thể.

"Nếu đã vậy, thì đi độ kiếp thôi!" Sau một hồi lâu, thần hoa trong đôi mắt Càn Khôn dần tiêu tan, một lần nữa trở về vẻ thanh minh, y nhàn nhạt mở miệng nói, thần sắc cổ tĩnh không chút gợn sóng, không thể nhìn ra sâu cạn.

Chỉ là Càn Khôn Ấn Ký ở mi tâm y, ánh sáng tỏa ra lại càng rực rỡ hơn một phần, càng thêm huyền ảo hơn một phần.

Chương 42

Khoảnh khắc tiếp theo, Càn Khôn nhẹ nhàng vung tay, một luồng lực lượng vô thượng phất ra, sau đó thấy Đại Đạo chi quang của Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh trải dài Cửu Thiên lóe lên, rồi ẩn nhập vào trong Cửu Thiên, biến mất không thấy.

Làm xong tất cả, Càn Khôn mới thu hồi ánh mắt, tay khẽ động, Càn Khôn Đỉnh xuất hiện trong tay.

Càn Khôn Đỉnh là chí bảo trấn áp thế giới, có tác dụng mật thiết không thể tách rời với Càn Khôn Thế Giới.

"Lôi đình sức mạnh của Càn Khôn Thế Giới còn kém một chút, lần độ kiếp này, tiện thể mượn Càn Khôn Đỉnh, thu một ít lôi đình sức mạnh tiến vào trong Càn Khôn Thế Giới, cũng tiện thể thay đổi lôi đình sức mạnh của thế giới. ...." Càn Khôn nhìn Càn Khôn Đỉnh trong tay, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, sau một hồi lâu, y nhíu mày rồi giãn ra, khẽ cười nói.

So với lôi đình của Hồng Hoang Thế Giới, lôi đình trong Càn Khôn Thế Giới lúc này đương nhiên không thể sánh bằng.

Vì vậy Càn Khôn lúc này liền có một cách, thu một ít lôi đình sức mạnh của Hồng Hoang Thế Giới tiến vào trong Càn Khôn Thế Giới, một mặt có thể tăng cường lôi đình sức mạnh của Càn Khôn Thế Giới.

Mặt khác, có thể mượn lôi đình của Hồng Hoang Thế Giới để thay đổi lôi đình sức mạnh của Càn Khôn Thế Giới, khiến nó đạt tới mức độ mạnh mẽ và tinh thuần hơn.

Đây cũng là một bước tương đối quan trọng đối với sự thăng cấp của thế giới.

Đối với Càn Khôn lúc này mà nói, mỗi bước có lợi cho sự thăng cấp của thế giới, y đều không bỏ qua.

Có thể trực tiếp ra tay thì trực tiếp ra tay, không thể trực tiếp ra tay thì tạo cơ hội, sau đó mới ra tay.

Tóm lại, để thế giới mạnh hơn, chỉ cần có thể làm được, Càn Khôn đều sẽ làm.

Trong lòng ý niệm chuyển động, đã định đoạt xong, thân hình y khẽ động, biến mất tại chỗ. .....

Vô Lượng Sơn, Vô Lượng Cung, trong đại điện.

"Ông!" Càn Khôn Ấn Ký ở mi tâm y quang mang đại trướng, từng trận Đại Đạo khí tức kích đãng ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy Càn Khôn từ từ mở đôi mắt, trong đôi mắt sáng như tinh thần, quỹ tích Đại Đạo giao dệt ngang dọc, diễn hóa vô tận huyền diệu chi ý.

Vài hơi thở sau, tất cả đều trở về vẻ thanh minh.

Càn Khôn búng tay mấy cái, trên mặt lóe lên vẻ hiểu rõ, nói: "Thời gian chỉ hai nghìn năm, cũng nằm trong dự liệu của bần đạo. ...." Tuy Càn Khôn Thế Giới và Hồng Hoang Thế Giới có chênh lệch thời gian, Càn Khôn biết việc củng cố Đại Đạo cuối cùng sẽ mất một khoảng thời gian.

Vì vậy, y đã ước tính khoảng thời gian này, tối đa là năm nghìn năm, tối thiểu là một nghìn năm.

Lúc này, Hồng Hoang Thế Giới đã trôi qua hơn hai nghìn năm, cũng nằm trong dự liệu của y, không quá lâu.

"Cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng nên có một chỗ của bần đạo. ...." Sau một hồi lâu, trên mặt Càn Khôn hiện lên một nụ cười, từ

từ nói.

Nói rồi, Càn Khôn khẽ cử động gân cốt, cảm nhận pháp lực trên người lại dồi dào thêm một phần, nụ cười trên mặt y lại càng sâu thêm mấy phần.

Một lát sau, Càn Khôn bỗng đứng dậy, thân hình khẽ động, đã xuất hiện trước cửa cung.

"Lạc chi!" Vung tay một cái, cánh cửa cung điện nặng nề từ từ mở ra, phát ra một tiếng trầm đục.

Chân y khẽ động, đã ở bên ngoài Vô Lượng Cung, tay đánh ra một thủ ấn huyền ảo, sau đó thấy quang mang bốn phía lóe lên, giống như một tầng màn sáng, từ từ mở ra hai bên.

"Đợi bần đạo độ kiếp thành công, Càn Khôn Đại Trận, cũng nên được nâng cao uy lực rồi. ...." Càn Khôn nhìn Càn Khôn Đại Trận một cái, rồi nhàn nhạt nói.

Cùng với sự thăng cấp tu vi của bản thân, Càn Khôn đương nhiên có thể một lần nữa nâng cao uy lực của Càn Khôn Đại Trận, không chỉ là lĩnh ngộ Pháp tắc khác nhau, mà uy lực của đại trận xuất thủ đương nhiên cũng không giống nhau.

Nhưng lúc này thời cơ chưa tới, đợi sau khi độ Thiên Kiếp cũng không muộn.

Nhìn Càn Khôn Đại Trận hạ xuống, Càn Khôn cũng không chần chừ nữa, thân hình khẽ động, khoảnh khắc tiếp theo đã biến mất.

Khi y xuất hiện trở lại, đã ở cách đó ba triệu dặm, tại một vùng đất rộng lớn.

Phạm vi rộng rãi, đủ khoảng hai triệu dặm, là nơi duy nhất trong Vô Lượng Sơn Mạch có thể dùng để độ kiếp, những nơi khác đều không thích hợp để độ kiếp.

Vì vậy, Càn Khôn lần này đã chọn ở đây.

"Hô!" Càn Khôn khẽ thở ra một ngụm trọc khí, thần sắc trang nghiêm, nhìn lên Cửu Thiên, đôi mắt lấp lánh quang hoa, không biết đang suy nghĩ gì, nửa ngày không thấy có động tác nào.

"Đăng!" Càn Khôn nhẹ nhàng nhón chân, toàn bộ thân người từ từ lơ lửng giữa không trung, cho đến khi lên cao ngàn dặm, mới dừng lại.

"Oanh!" Đột nhiên, một luồng đại thế vô cùng to lớn, một luồng khí tức khủng bố vô cùng mênh mông, lúc này toàn bộ giao hòa làm một, càn quét lên Cửu Thiên một cách tàn bạo.

"Oanh!" Đột nhiên, trong Cửu Thiên truyền đến một tiếng nổ lớn.

Lúc này, Cửu Thiên vốn quang đãng vạn dặm, giờ bắt đầu trở nên ảm đạm.

Chỉ trong mấy hơi thở, liền đã phong vân biến sắc, một trận cuồng phong không biết từ đâu càn quét tới.

Lúc này, trên Cửu Thiên, một luồng Thiên Uy nhàn nhạt, đang lặng lẽ hội tụ. ....

Trong hư không, cách Vô Lượng Sơn Mạch, Vô Lượng Sơn vài trăm vạn dặm.

Thần sắc Càn Khôn trang nghiêm, ngưng vọng Cửu Thiên phía trên, bầu trời không ngừng ảm đạm, dưới vô tận phong vân cuồn cuộn, từng tia lôi đình lóe lên bên trong, mang theo một luồng Thiên Uy nhàn nhạt.

Đó là Thiên Uy thuần túy, không chứa chút tạp chất nào, đại diện cho sức mạnh Thiên Địa.

Trong Hồng Hoang Thiên Địa, dưới sự giao dệt của Pháp tắc và

Quy tắc, nó sản sinh ra một lực lượng khảo nghiệm và trừng phạt đối với sinh linh Hồng Hoang, một lực lượng Thiên Địa thuần túy.

Sức mạnh như vậy, cũng là một sức mạnh cần thiết trong Càn Khôn Thế Giới, dùng để bù đắp, thúc đẩy lôi đình diễn hóa.

Chương 43

"Thiên Địa chi Uy, quả nhiên phi phàm. ...." Sau một hồi lâu, từ trong miệng Càn Khôn, một giọng nói từ từ truyền ra, mang theo một tia ngưng trọng.

Nhưng Thiên Kiếp tuy mạnh, Càn Khôn lúc này cũng không sợ hãi, y đã ngưng thực Đại Đạo đến mức này, sự cảm ngộ đối với Pháp tắc Đại Đạo lại càng đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, lại còn có Pháp bảo trong tay.

Với sự chuẩn bị như vậy, nếu còn sợ hãi kiếp nạn này, thì không cần phải đi nữa.

Tuy trong lòng đã định, nhưng Càn Khôn lúc này cũng không dám khinh thị Thiên Kiếp, đương nhiên dốc toàn lực ứng phó, tránh xảy ra bất trắc.

Những tình huống tiếp theo, tất cả đều phải cẩn thận hành sự và đối đãi, không thể có chút sơ suất nào.

Nếu không, bị một đạo thần lôi đánh trúng, dù không vẫn lạc, cũng sẽ bị trọng thương, không thể xem thường, vì vậy chỉ có thể dốc toàn lực ứng phó, cẩn thận đối đãi mà thôi.

"Oanh!

Oanh!

Oanh! ...." Ngay trong khoảnh khắc Càn Khôn suy tư, Cửu Thiên phía trên lúc này đã hoàn toàn ảm đạm, như mực hải đổ xuống, một màu đen kịt bao trùm Thiên Địa phạm vi trăm vạn dặm.

Lúc này, trong mực hải, không ngừng truyền đến từng trận oanh minh chi âm, Thiên Uy đang hội tụ ngày càng nồng đậm.

“Oanh!” Lại một tiếng oanh minh chi âm vang lên, khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy vô số phiến kiếp vân màu tím không biết từ đâu dâng lên, sau đó bắt đầu ngưng tụ trên Cửu Thiên nơi Càn Khôn đang ở.

Trong kiếp vân màu tím kia ẩn chứa sức mạnh lôi đình khủng bố, lúc này từng đạo lôi long cuồn cuộn trong kiếp vân đang ngưng tụ, sau đó va chạm lẫn nhau tạo ra vô tận lôi đình hỏa hoa, chiếu rọi ra quang mang rực rỡ trong Thiên Địa đen kịt dưới sự đổ xuống của mực hải.

“Ông!” Thiên Uy ngưng tụ, mênh mông như ngục!

Lúc này, lôi đình sức mạnh trong kiếp vân tuy mạnh, nhưng lại chậm chạp chưa hạ xuống, vẫn đang trong quá trình ngưng tụ, dường như muốn trước mặt Càn Khôn, thể hiện sức mạnh cường đại nhất giữa Thiên Địa, muốn nâng uy lực lên mức tối đa.

Thần sắc Càn Khôn hơi ngưng trọng, trong đôi mắt hơi híp lại bắn ra hai đạo kim quang, lập tức xuyên thủng hư không trước mặt.

Khí tức trên người y từ từ dâng lên, chỉ trong chốc lát đã đạt đến đỉnh phong, cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

“Oanh!” Đột nhiên, khí thế dường như vượt qua một Thiên Địa mới, một trận Đại Đạo oanh minh chi âm bùng phát ra, mang theo từng trận huyền diệu chi âm.

Hư không bốn phía, lúc này không ngừng vặn vẹo, dường như không thể chịu đựng được luồng sức mạnh đó.

Càn Khôn trên mặt cổ tĩnh không chút gợn sóng, không buồn không vui, chỉ ngưng vọng Cửu Thiên, sau đó âm thầm vận chuyển pháp lực của bản thân, chuẩn bị đón lấy thần lôi Thiên Kiếp giáng xuống.

Một lát sau, trong Cửu Thiên lúc này, kiếp vân không còn hội tụ

nữa, Thiên Kiếp đã đạt tới uy lực mạnh nhất.

Nhưng lúc này vẫn đang trong quá trình vận chuyển, chờ đợi thời cơ giáng xuống thích hợp nhất.

Càn Khôn thấy vậy, lúc này cũng âm thầm đề phòng, chờ đợi thần lôi giáng xuống.

Trong chốc lát, giữa Thiên Địa, dường như đã tĩnh lặng.

Thiên Kiếp, Càn Khôn, đều chưa xuất kích. .....

"Oanh!" Không biết qua bao lâu, một tiếng lôi đình chi âm từ trên Cửu Thiên vang lên.

Sau đó thấy trong kiếp vân màu tím, một đạo lôi đình chi quang lóe lên, ngay lập tức một đạo thần lôi thô lớn oanh nhiên đánh xuống, thẳng tới chỗ Càn Khôn.

Thần lôi khủng bố xẹt qua hư không, một vết rạn sâu hoắm hiện ra trong hư không.

"Bành!" Khoảnh khắc tiếp theo, những hư không bị thần lôi xẹt qua lúc này đều vỡ nát, sau đó tiêu tán ra bốn phía, trong hư không vỡ nát đó, vô tận hỗn độn chi khí bạo ngược tràn tới.

Nhưng trong hơi thở tiếp theo, chúng đã bị hủy diệt trong uy lực của thần lôi.

Đôi mắt Càn Khôn hơi ngưng lại, y giơ tay, trong lòng bàn tay quang hoa lưu chuyển, từng trận khí tức mênh mông kích đãng ra.

"Phá!" Càn Khôn giơ tay cao, khẽ quát một tiếng, sau đó thấy một đạo quang mang rực rỡ từ trong tay Càn Khôn bắn ra.

Lực lượng kinh khủng kích đãng đi, chấn động không gian, tất cả Pháp tắc đều hỗn loạn. ....

Nơi quang mang đi qua, hư không cũng vỡ nát, mang theo một

luồng uy thế vô thượng, càn quét tan tành, va chạm với thần lôi.

"Oanh!

Oanh!

Oanh! ...." Một loạt tiếng nổ vang vọng không ngớt bên tai, từng trận trùng kích khủng bố không ngừng càn quét, phá vỡ hư không, hủy diệt linh khí, giữa Thiên Địa một mảnh hỗn độn.

Không biết qua bao lâu, tất cả sức mạnh mới dần lắng xuống, từng tia tạo hóa giáng xuống, dung nhập vào trong cơ thể Càn Khôn, khiến khí tức y tỏa ra lúc này mạnh hơn một tia.

Trên mặt Càn Khôn không chút gợn sóng, y vẫn bình tĩnh nhìn kiếp vân trên Cửu Thiên.

Uy lực của một đạo thần lôi không quá mạnh, chẳng qua chỉ là một kích toàn lực của cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ mà thôi.

Đương nhiên, đây chỉ là đạo đầu tiên của Thiên Kiếp thử đạo, bốn mươi tám đạo phía sau uy lực sẽ ngày càng mạnh, cho đến khi Thiên Kiếp kết thúc, hoặc là xóa sổ người độ kiếp.

Vì vậy, Càn Khôn lúc này tuy đã độ qua đạo Thiên Kiếp đầu tiên, trong lòng lại không chút dao động nào.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Lúc này, Thiên Kiếp dường như không cho Càn Khôn cơ hội nghỉ ngơi, liên tiếp ba đạo thần lôi oanh nhiên giáng xuống, mang theo từng trận hủy diệt và khí tức lôi đình khủng bố, trực tiếp bao trùm lấy y.

Càn Khôn lúc này trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, thẳng tiến về phía ba đạo thần lôi.

Chương 44

Kể từ khi hấp thu Tinh Tủy Bàn Cổ, thân thể y đã đạt tới một cảnh giới cường hãn mới, cộng thêm sự cường hãn vốn có của cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ba đạo Thiên Kiếp lúc này, uy lực vừa vặn để Càn Khôn dùng để tôi luyện bản thân.

"Tích lý ba lạp!" Càn Khôn dùng chính thân thể mình cứng rắn đón lấy ba đạo thần lôi, lúc này trên người y không ngừng truyền đến từng trận thanh âm, từng trận huyền quang lóe lên trên người, một số tạp chất trong cơ thể lúc này đều bị thần lôi tôi luyện loại bỏ, trở nên ngưng thực hơn.

Khí tức trên người Càn Khôn lúc này, dường như lại càng mạnh mẽ hơn một phần.

Uy lực của ba đạo thần lôi, vừa đủ để thân thể y mạnh hơn một phần.

Không biết qua bao lâu, sức mạnh thần lôi đã bị Càn Khôn hấp thu, lúc đó, mới có một số cặn bã từ hư không giáng xuống. ....

Trong hư không, cách Vô Lượng Sơn Mạch, Vô Lượng Sơn vài trăm vạn dặm.

Càn Khôn cảm nhận sự biến hóa của cơ thể, mức độ cường hãn lúc này đã tăng lên mấy phần, y có thể cứng rắn đón thêm vài đạo thần lôi mà không cần dựa vào bất kỳ ngoại lực nào.

Kể từ khi hấp thu Tủy Cốt Bàn Cổ, cộng thêm lợi ích từ mức độ cường hãn đỉnh phong của cảnh giới Đại La Kim Tiên của bản thân, lại được tôi luyện bằng thần lôi, đương nhiên đã đạt tới mức độ cường hãn hơn.

“Chưa đạt tới cực hạn, vẫn có thể đón thêm vài đạo. ....” Càn Khôn thử một phen, cảm giác mình còn cách cực hạn chịu đựng thần lôi một khoảng, ít nhất có thể đón thêm khoảng ba đạo thần lôi nữa.

“Nếu đã như vậy, vậy để bần đạo, tôi luyện một lần nữa xem sao, xem có thể đạt tới mức độ nào. ....” Vài hơi thở sau, Càn Khôn khẽ cười rạng rỡ, nói.

Cường độ thân thể cường hãn, đối với y mà nói là một chuyện tốt, dù sao trong chiến đấu, đó chính là sự bảo đảm để chống chịu sát thương.

Chẳng phải đã thấy trong Tam Tộc Hồng Hoang, về cường độ thân thể thì Long tộc là mạnh nhất sao, dù sao mà nói, Kỳ Lân tộc hơi kém một chút.

Đừng xem thường một chút đó, nếu Kỳ Lân giao thủ với Long Vương, một chút đó có thể giúp tránh được không ít sát thương.

Phải biết rằng, sự tồn tại ở cảnh giới này ra tay, một chút sát thương có nghĩa là đã có thể bị biết đến rồi, ai chịu ít sát thương hơn, người đó có thể áp chế đối phương, chiến thắng, hoặc thậm chí chém giết.

Vì vậy, về phương diện này, Phượng tộc hiển nhiên chịu thiệt thòi một chút.

Nhưng Phượng tộc sống ở Nam Minh Ly Hỏa, mới có thể bù đắp được một phần chênh lệch, nếu không, Phượng tộc muốn phân chia thế lực ngang bằng với hai tộc kia hiển nhiên không dễ dàng.

Ngay cả khi, trong tộc Phượng Hoàng có tồn tại Đại La Kim Tiên.

Vì vậy, mức độ cường hãn của bản thân hiển nhiên là một yếu tố quan trọng, Càn Khôn lúc này gặp cơ hội như vậy, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Dùng Thiên Kiếp để tôi luyện bản thân, chuyện như vậy, dám làm, hiện tại ở Hồng Hoang cũng chỉ có y.

"Oanh!

Oanh!

Oanh! ...." Ngay lúc đó, trên Cửu Thiên, trong kiếp vân, truyền đến mấy tiếng nổ lớn, Thiên Uy mênh mông, lôi quang lóe động.

Khoảnh khắc tiếp theo, liên tiếp năm đạo thần lôi oanh nhiên giáng xuống, không chút nào theo ý Càn Khôn.

Đôi mắt Càn Khôn hơi ngưng lại, trong đôi mắt sáng như tinh thần bắn ra hai đạo thất thải thần quang, một luồng khí tức khủng bố kích đãng ra, trên người y lấp lánh quang hoa rực rỡ, trong phạm vi trăm vạn dặm, vạn vật dường như ngưng trệ, ngừng lưu chuyển.

"Bành!" Thần quang lóe lên, nhưng dường như một điểm tinh mang, va chạm tạo ra vạn thiên thần hoa, trên trời dưới đất, rực rỡ một mảnh, chiếu sáng như ban ngày.

"Bành!" Ngay sau đó, liền nghe thấy một tiếng lôi đình nổ lớn, sau đó một luồng trùng kích khủng bố càn quét ra, vô số núi non sông suối, địa mạch linh khí, v.v., đều bị hủy diệt hoàn toàn, giữa Thiên Địa một mảnh hỗn độn.

Nơi trùng kích đi qua, hư không đều vỡ nát, hỗn độn chi khí bạo ngược tràn tới, nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, lại bị hủy diệt dưới luồng trùng kích khủng bố đó, lộ ra một vùng chân không.

Không biết qua bao lâu, trùng kích dần lắng xuống.

Lúc này, thân ảnh Càn Khôn hiện ra.

Đạo bào màu xanh tím trên người y có chút rách nát, trên cơ thể hiện lên từng vết nứt nhỏ, rỉ ra từng giọt tiên huyết, khí tức trên

người có chút hỗn loạn.

Càn Khôn thần tình trang nghiêm, ngưng vọng Cửu Thiên phía trên, trong đôi mắt thâm thúy hàn quang dũng động.

Cơ thể y vừa vặn chịu đựng được cực hạn là ba đạo thần lôi, lúc này liên tiếp đón lấy năm đạo, trong cơ thể liền xuất hiện từng vết nứt nhỏ, đã vượt quá cực hạn của thân thể.

Nhưng Càn Khôn không chọn những cách khác, vẫn chọn cách cứng rắn đón đỡ, y tự có tính toán riêng.

"Ông!" Cơ thể y chấn động, một luồng sức mạnh thế giới từ trong cơ thể chảy ra, những vết nứt trên người lập tức được luồng sức mạnh thế giới đó vuốt ve, khôi phục như ban đầu, lại càng thêm cường hãn mấy phần.

Lúc này, trên cơ thể tưởng chừng bình thường vô kỳ, lại lưu chuyển từng tia Đạo Vận, một luồng kim quang nhàn nhạt lóe lên trên cơ thể, sau đó lại trở về bình thường.

Càn Khôn cảm nhận một phen, lại phát hiện, thân thể lúc này mạnh hơn vài phần so với cực hạn mà y dự đoán, khóe miệng khẽ cong lên.

"Niềm vui ngoài ý muốn. ...." Càn Khôn thầm nói một câu trong lòng, nụ cười trên mặt y càng sâu.

Nhưng niềm vui chưa được bao lâu, lúc này lại có mấy đạo lôi đình trực tiếp đánh xuống.

Càn Khôn không vội không chậm, trực tiếp lơ lửng giữa không trung, vận chuyển pháp lực của bản thân, trực tiếp nghênh đón.

"Oanh!

Oanh!

Oanh! ....” Một loạt tiếng oanh minh không ngừng vang lên, vang vọng trong sơn mạch, Thiên Uy khủng bố và khí tức mênh mông tràn ngập, chấn động vô số sinh linh.

“Càn Khôn Đỉnh!” Đột nhiên, thần sắc Càn Khôn lạnh đi, tay y lật một cái, tế xuất Càn Khôn Đỉnh.

Chương 45

Lúc này, y đón một nửa, giữ lại một nửa thần lôi, một nửa kia, y muốn thu vào trong Càn Khôn Thế Giới.

Nhưng lúc này không thể thu thần lôi quá mạnh, vì vậy Càn Khôn chỉ có thể đón một nửa, giữ lại một nửa.

Đồng thời, trong Càn Khôn Thế Giới.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Lôi đình được Càn Khôn chuyển vào trong Cửu Thiên của Càn Khôn Thế Giới, lập tức dẫn đến từng trận oanh minh chi âm, lôi đình trong thế giới và lôi đình trong Hồng Hoang Thế Giới giao dệt làm một, từng trận lôi đình khí tức càn quét ra.

Nhưng sau một lát, lại dần lắng xuống, lôi đình sức mạnh của Hồng Hoang Thế Giới bị lôi đình trong Càn Khôn Thế Giới hấp thu, lúc này trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Lúc này, Càn Khôn trong lòng đã hiểu rõ, y khẽ cười rồi một lần nữa nghênh đón thần lôi giáng xuống.

Mới chỉ mười đạo thần lôi, phía sau vẫn còn mấy chục đạo, cũng đủ rồi.

Lúc này, Thiên Kiếp không ngừng giáng xuống, lôi đình chi quang khủng bố bao trùm, Thiên Uy mênh mông trực tiếp khóa chặt thân hình Càn Khôn.

Thần sắc Càn Khôn hơi lạnh, pháp lực và Pháp tắc trong tay không ngừng đánh ra, trực tiếp đánh tan một nửa thần lôi giáng xuống, sau đó lại tế xuất Càn Khôn Đỉnh, thu nốt nửa còn lại vào trong Càn Khôn

Thế Giới.

Lúc này, sau khi hấp thu một ít lôi đình sức mạnh của Hồng Hoang Thế Giới, lôi đình sức mạnh trong Càn Khôn Thế Giới biến đắc ngày càng mạnh mẽ, kết quả cũng ngày càng khiến Càn Khôn cảm thấy hài lòng.

Nhìn thần lôi không ngừng giáng xuống, trong mắt Càn Khôn lóe lên quang mang. ....

Trong hư không, cách Vô Lượng Sơn Mạch, Vô Lượng Sơn vài trăm vạn dặm.

Khí tức trên người Càn Khôn kích đãng, pháp lực tung hoành giữa Thiên Địa trăm vạn dặm, trực tiếp cứng đối cứng giao thủ với thần lôi.

Nhưng Càn Khôn lại nắm giữ sự khống chế cực kỳ tốt, không đón nhận toàn bộ thần lôi, y đón một nửa, giữ lại một nửa, sau đó thu nốt nửa còn lại vào trong Càn Khôn Thế Giới, nâng cao lôi đình sức mạnh trong Càn Khôn Thế Giới.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, lôi đình sức mạnh trong Càn Khôn Thế Giới liền đã thăng cấp một bậc.

Sau khi hấp thu lôi đình sức mạnh của Hồng Hoang Thế Giới, lôi đình sức mạnh trong Càn Khôn Thế Giới đã xảy ra sự thay đổi không nhỏ.

Lúc này không chỉ mạnh mẽ hơn không ít, mà về độ tinh thuần, lúc này cũng đã tinh thuần hơn không ít, ngày càng tiến gần đến mức độ cao hơn.

Càn Khôn cảm nhận sự biến hóa của lôi đình trong Càn Khôn Thế Giới, lúc này trong lòng y cũng vô cùng vui mừng, lúc này lại càng cố gắng thao túng Càn Khôn Đỉnh, thu những lôi đình sức mạnh bị đánh

tan vào trong Càn Khôn Thế Giới.

"Bành!" Càn Khôn Đỉnh khẽ chấn động, một đạo Càn Khôn thanh quang lóe lên, sau khi thu toàn bộ lôi đình sức mạnh trong hư không vào trong Càn Khôn Thế Giới, liền lại trở về trên Thiên Linh của Càn Khôn, tỏa ra từng trận quang mang rực rỡ.

"Lúc này Thiên Kiếp đã giáng xuống ba mươi đạo, cách lúc độ chỉ còn lại mười chín đạo, trừ đi đạo Thiên Kiếp thử đạo cuối cùng, mười tám đạo thần lôi còn lại cũng không đáng ngại. ...." Càn Khôn nhìn mấy đạo thần lôi Thiên Kiếp lại giáng xuống, y lẩm bẩm một tiếng, tay đã ra chiêu.

Một lát sau, Càn Khôn lại một lần nữa thu một ít lôi đình sức mạnh tiến vào trong Càn Khôn Thế Giới.

Vài hơi thở sau, trong mắt Càn Khôn một đạo thần quang lóe lên, y từ từ mở miệng nói: "Lôi đình thế giới sắp đạt tới cực hạn, vậy thì đón thêm mấy đạo nữa rồi dừng lại đi!" Ý niệm đến đây, Càn Khôn lại một lần nữa lơ lửng giữa không trung, nghênh đón thần lôi.

Sau một hồi lâu, thần lôi đã bị Càn Khôn đón lấy, so với lúc nãy, y đã đón thêm năm đạo thần lôi.

Lúc này Càn Khôn Thế Giới đã đạt tới cực hạn, vì vậy Càn Khôn lúc này không còn thu vào trong thế giới nữa.

"Còn tám đạo thần lôi Thiên Kiếp bình thường, và một đạo Thiên Kiếp thử đạo. ...." Càn Khôn thầm nói một tiếng trong lòng, nhìn Thiên Kiếp đang vận chuyển, sắc mặt trang nghiêm.

"Oanh!

Oanh!

Oanh! ...." Thiên Kiếp vận chuyển, lôi đình lóe sáng, lại năm đạo thần lôi oanh nhiên giáng xuống.

Càn Khôn thần sắc lạnh đi, trong tay quang hoa lưu chuyển, tỏa ra từng trận khí tức khủng bố, dường như cắt đứt Thiên Địa vậy, trực tiếp tung hoành, hủy diệt tất cả.

"Càn Khôn Pháp Tắc, Hỗn Loạn Chi Địa!" Khoảnh khắc tiếp theo, Càn Khôn đưa một tay ra, khẽ quát trong miệng.

Lời vừa dứt, vô tận Càn Khôn Pháp Tắc ngưng tụ, phác họa thành Càn Khôn thần thông, Hỗn Loạn Chi Địa.

Dưới sự giao thoa giữa pháp lực và Pháp tắc của Càn Khôn, mấy đạo thần lôi lại không thể tạo thành mối đe dọa quá lớn.

Chỉ là lúc này còn lại ba đạo thần lôi bình thường, uy lực có thể không nhỏ.

Bởi vì lúc này Thiên Kiếp lại một lần nữa vận chuyển, ngưng tụ nhiều kiếp vân hơn, màu tím nồng đậm lại một lần nữa vận chuyển trên Cửu Thiên.

Trong một phần nghìn sát na, ba đạo thần lôi đồng loạt giáng xuống.

Đôi mắt Càn Khôn hơi ngưng lại, uy lực của ba đạo thần lôi, mỗi đạo đều vượt quá một kích toàn lực của cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vô hạn tiếp cận cảnh giới đó.

Càn Khôn không dám chậm trễ, trong tay đánh ra pháp ấn, một lần nữa tế xuất Càn Khôn Đỉnh.

"Càn Khôn Đỉnh, định Thiên Hạ, phá!" "Càn Khôn Pháp Tắc, Hỗn Loạn Chi Địa!" "Trụ Cực Hoàng Chung, Thời Gian Đảo Thối!" "Dĩ Ngô Chi Thủ, Phiên Chuyển Càn Khôn!" ....

Càn Khôn lúc này không hề giữ lại chút nào, y đánh ra toàn bộ Pháp bảo, Pháp tắc, pháp lực, nghênh đón ba đạo thần lôi.

Uy lực của ba đạo thần lôi không nhỏ, tuy biết có thể đón được, nhưng cũng không dám lơ là, đều dốc toàn lực ứng phó, đảm bảo vạn vô nhất thất.

Trong khoảnh khắc đó, không có nhiều âm thanh truyền ra, bởi vì tất cả âm thanh đều bị hủy diệt trong luồng trùng kích đó.

Quang mang chiếu rọi trời, trùng kích càn quét!

Giữa Thiên Địa, một mảnh hỗn độn, hư không vỡ nát, đại địa rạn nứt, xuất hiện những rãnh sâu hoắm.

Chương 46

Vùng đất rộng trăm vạn dặm, vô tận linh khí bị hủy diệt hoàn toàn, không biết bao nhiêu núi non sông suối, linh thực vật, v.v. cách trăm vạn dặm cũng bị ảnh hưởng.

Không biết qua bao lâu, luồng trùng kích đó mới dần lắng xuống, thân ảnh Càn Khôn lại một lần nữa xuất hiện giữa Thiên Địa.

Càn Khôn Đỉnh xuất hiện trên Thiên Linh của y, rải xuống từng trận Càn Khôn thanh quang, bảo vệ quanh thân.

Lúc này trông y có vẻ hơi chật vật, ngoài khí tức có chút hỗn loạn ra, những chỗ khác không nhìn ra có chút thương thế nào.

Đương nhiên, lúc này cũng có tiêu hao không nhỏ.

May mắn thay, sức mạnh thế giới của Càn Khôn Thế Giới lưu chuyển, tình trạng của Càn Khôn liền tốt hơn rất nhiều.

"Tiếp theo, chính là đạo cuối cùng, Thiên Kiếp thử đạo. ...." Đôi mắt Càn Khôn hơi híp lại, từng đạo hàn mang lướt qua trong đó, nhiệt độ bốn phía hơi hạ xuống, hư không khẽ ngưng lại.

Lúc này, trong Thiên Kiếp, cũng đang thai nghén đạo Thiên Kiếp cuối cùng.

"Oanh!" Trong một phần ức vạn sát na, đạo thần lôi cuối cùng lặng lẽ giáng xuống, mang theo toàn bộ Thiên Kiếp chi lực.

Lúc này, trong Thiên Kiếp, tất cả lôi đình sức mạnh đều thanh tịnh, những kiếp vân đang ngưng tụ lúc này đều vỡ nát.

Tuy thần lôi không thô lớn, nhưng trong mắt Càn Khôn lại vô cùng ngưng trọng.

“Càn Khôn Đại Đạo!” Thần sắc Càn Khôn hơi lạnh, y khẽ thốt ra một câu.

Lời vừa dứt, liền thấy một đạo Đại Đạo đen kịt từ trong Thiên Linh của Càn Khôn bay vút ra, sau đó liền trực tiếp đón gió mà lớn, lập tức có kích thước vạn trượng, vắt ngang hư không.

“Oanh!” Thần lôi trực tiếp đánh xuống Càn Khôn Đại Đạo, lực lượng hủy diệt khủng bố và lôi đình sức mạnh trực tiếp tác động lên Càn Khôn Đại Đạo, xuất hiện từng vết nứt nhỏ.

“Phốc!” Càn Khôn lúc này hứng chịu trực tiếp, chỉ nghe thấy một tiếng hừ nhẹ, khóe miệng y chảy xuống một vết máu rõ ràng.

Sau khi khẽ lau đi, trong tay y không ngừng kết thủ ấn, vô tận Càn Khôn Pháp Tắc hội tụ, gia trì lên Càn Khôn Đại Đạo.

“Tam Thiên Đại Đạo quy về thân ta, Càn Khôn Đại Đạo, phá! phá! phá!” Càn Khôn trong lòng gầm lên một tiếng, trên người y lập tức bùng phát ra một luồng khí thế khủng bố, càn quét Thiên Địa phạm vi mấy trăm vạn dặm.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy trên Càn Khôn Đại Đạo lóe lên vô số đạo quang mang, trên mỗi đạo quang mang đều mang theo một luồng khí tức Đại Đạo.

Dưới sự gia trì toàn bộ, khí tức Đại Đạo trên Càn Khôn Đại Đạo tung hoành ngang dọc, càn quét ra, trong hư không, gợn lên từng trận Đại Đạo liên y, khí tức Đại Đạo mênh mông chấn động khiến vô tận hư không khẽ vặn vẹo.

Lúc này, lực lượng hủy diệt và lôi đình sức mạnh vốn khiến Càn Khôn Đại Đạo xuất hiện từng vết nứt nhỏ, lúc này toàn bộ dưới luồng trùng kích đó, dần dần tiêu tán. ....

Vô Lượng Sơn Mạch, một khu vực nào đó, trong hư không.

“Oanh!” Lúc này, một luồng khí thế khủng bố vô cùng hùng mạnh từ trên Càn Khôn Đại Đạo vọt lên trời, mực hải đen kịt bao trùm lập tức bị luồng khí thế khủng bố đó xông tan, lộ ra Càn Khôn quang đãng.

Thiên Địa giữa một mảnh thanh minh!

Thiên Kiếp, đã tan!

Lúc này, giữa Thiên Địa, toàn bộ hiển lộ sắc thái thanh minh, Càn Khôn quang đãng, mọi thứ đều trong xanh, thấu triệt đến vậy, không chứa chút tạp chất nào, hiện ra dáng vẻ trong trẻo nhất của Thiên Địa.

Lúc này, Thiên Kiếp tan đi, mực hải đen kịt trong khoảnh khắc liền tiêu tán vô ảnh vô tung.

Trong khoảnh khắc đó, giữa Thiên Địa, Pháp tắc và Quy tắc lại một lần nữa thanh tịnh, khôi phục như ban đầu, luồng linh khí hỗn loạn lúc này cũng dần dần khôi phục.

Càn Khôn không để ý đến những điều đó, lúc này y nhắm chặt hai mắt, yên lặng hấp thu từng tia tạo hóa chi lực còn sót lại sau khi thần lôi tiêu tán, lúc này sau khi hấp thu vào Càn Khôn Đại Đạo, y đã đạt được không ít lợi ích.

Không biết qua bao lâu, trong một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở đôi mắt, trong đôi mắt y lúc này, càng thêm trong trẻo, dường như chỉ một cái nhìn là có thể thấy rõ tất cả biến hóa giữa Thiên Địa vậy.

“Cuối cùng, cũng đã bước vào cảnh giới đó. ....” Sau một hồi lâu, Càn Khôn khẽ cười một tiếng.

Trong đôi mắt y lúc này lấp lánh thất thải quang mang rực rỡ chói mắt, không ít diễn biến, huyền diệu và Pháp tắc chi lực giữa Thiên Địa, trong mắt y đều rõ ràng hơn mấy phần.

Cảm giác như vậy khác với cảnh giới Đại La Kim Tiên, ngay cả cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong cũng vậy.

Tuy trước đó cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong và Hỗn Nguyên Kim Tiên chỉ cách nhau một bước cuối cùng, nhưng giữa bước qua và không bước qua, lại cách nhau ức vạn dặm, như trời và vực.

Thiên Địa Quy Tắc, Đại Đạo Pháp Tắc, cũng như một số huyền diệu và diễn biến giữa Thiên Địa mà Càn Khôn thấy lúc này, quả thực rõ ràng hơn vô số lần so với cảnh giới Đại La Kim Tiên, và y cũng nhìn thấy nhiều hơn.

Nếu không thực sự bước vào cảnh giới đó, vĩnh viễn không biết, khoảng cách giữa hai bên lớn đến mức nào, không chỉ là khoảng cách giữa pháp lực và Pháp tắc, mà còn là sự cảm ngộ đối với toàn bộ Thiên Địa, đối với Đại Đạo.

Vì vậy, giữa hai bên, là một ranh giới phân thủy to lớn.

Sau cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, sự cảm ngộ đối với Đại Đạo sẽ thăng cấp một tầng, và cũng là thực sự thoát khỏi Tam Giới Ngũ Hành, thoát ly Trường Hà Vận Mệnh.

Ngay cả khi lúc này có Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, cũng không thể làm gì Càn Khôn, bởi vì y đã nhảy ra ngoài Tam Giới.

Nếu không đạt tới cảnh giới này, với sự đặc thù của Lục Đạo Luân Hồi Hồng Hoang, ngay cả cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, e rằng cũng khó thoát khỏi Lục Đạo Luân Hồi, sau khi chết Chân Linh vẫn sẽ về Lục Đạo Luân Hồi.

Chỉ khi đạt tới tầng thứ Hỗn Nguyên Kim Tiên, mới thực sự nắm giữ vận mệnh của bản thân, nhảy ra ngoài Tam Giới.

Lúc này, Càn Khôn đã đạt được.

“Giữa Hỗn Nguyên Kim Tiên và Đại La Kim Tiên, quả thực cách biệt rất nhiều. ....” Càn Khôn lúc này cảm nhận sự biến hóa của pháp lực trong cơ thể, cũng như sự khống chế Pháp tắc, y lẩm bẩm nói.

Chương 47

Lời vừa dứt, huyền diệu trong đôi mắt Càn Khôn dần tiêu tan, trở về vẻ thanh minh, cơ thể y khẽ chấn động, đạo bào khôi phục như ban đầu, khí tức trên người ngày càng huyền diệu.

Làm xong tất cả, Càn Khôn vung tay, Càn Khôn Đại Đạo trong hư không hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Càn Khôn, sau đó ẩn nhập vào giữa mi tâm y.

"Ông!" Đột nhiên, Càn Khôn Ấn Ký huyền ảo hiện ra, tỏa ra kim quang rực rỡ.

Một lát sau, mới từ từ tiêu tan, cho đến khi biến mất không thấy.

Càn Khôn từ trong hư không từ từ hạ xuống, sau khi quét mắt nhìn nơi đây một cái, liền thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Khi y xuất hiện trở lại, đã ở trên đỉnh Vô Lượng Sơn.

Càn Khôn nhẹ nhàng vung tay, Càn Khôn Đại Trận được mở ra, liền theo đó cả đại môn Vô Lượng Cung bên trong, lúc này đều mở ra, sau khi nhìn một cái, y liền tiến vào trong Vô Lượng Cung. .....

Vô Lượng Cung, trong đại điện.

Càn Khôn khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, lúc này nhắm mắt tham ngộ.

Tuy trước đó Càn Khôn đã cảm ngộ Đại Đạo đạt tới mức Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng lúc này dù sao cũng mới bước vào cảnh giới đó, đương nhiên lúc này phải tham ngộ nhiều hơn một chút, làm quen một phen.

Càng sớm làm quen với cảnh giới mới thăng cấp của bản thân, đối với sự cảm ngộ Đại Đạo, đối với sự khống chế sức mạnh của bản

thân, đều có tác dụng khá lớn, vì vậy Càn Khôn lúc này liền lập tức tham ngộ cho thông thạo.

Ngoài ra, lúc này Thiên Kiếp đã qua, cảnh giới cũng đã thăng cấp, đối với hộ sơn đại trận, Càn Khôn Đại Trận, Càn Khôn đương nhiên cũng sẽ nâng cao uy lực của nó một chút.

Hộ sơn đại trận càng mạnh mẽ, đối với việc phòng ngự Vô Lượng Sơn liền có thêm một phần bảo đảm, điểm này, Càn Khôn đương nhiên vui vẻ mà làm.

Hơn nữa, Vô Lượng Cung, tựa hồ cũng có thể tế luyện lại một phen.

Vì vậy, những việc này, Càn Khôn cũng cần một khoảng thời gian.

Nhưng bất kể là nâng cao uy lực của Càn Khôn Đại Trận, hay là tế luyện lại Vô Lượng Cung một lần nữa, đều phải xếp sau việc củng cố cảnh giới, làm quen với cảnh giới.

Lúc này, cảnh giới của bản thân mới là nhiệm vụ hàng đầu, những chuyện khác, cứ xếp lại sau đã.

Dù sao, chỉ có sức mạnh của bản thân mới là quan trọng nhất, hộ sơn đại trận và cung điện đạo tràng, so với đó, lúc này chỉ là những thứ bên ngoài mà thôi.

Vì vậy, việc quan trọng nhất lúc này, là sức mạnh của bản thân, phải triệt để củng cố và khống chế nó đã. .....

Tuế nguyệt như cát bụi, như dòng chảy, không ngừng trôi đi ngày đêm.

Trong chớp mắt, đã một nghìn năm trôi qua.

"Ông!" Trong một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở đôi mắt, trong đôi mắt thâm thúy của y dường như ẩn chứa chu thiên tinh

thần đại hải, nhưng khi nhìn lại, lại là vẻ thanh minh.

"Cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên quả thực huyền diệu, một nghìn năm thời gian, bần đạo mới hoàn toàn làm quen và khống chế được. ...." Một lát sau, trên khuôn mặt bình tĩnh của Càn Khôn cuối cùng cũng hiện lên một nụ cười mỉm, y khẽ nói.

Trong Hồng Hoang Thế Giới đã trôi qua một nghìn năm, nhưng thời gian Càn Khôn thực sự tham ngộ và làm quen, lại không chỉ là một nghìn năm.

Qua nhiều năm như vậy, Càn Khôn càng cảm nhận được sự huyền diệu của cảnh giới này.

May mắn thay, đã mất mấy năm thời gian, lúc này y đã hoàn toàn nắm giữ mọi thứ của cảnh giới đó, cũng đã triệt để củng cố cảnh giới của bản thân.

Từ khoảnh khắc này, Càn Khôn liền có thể hướng tới cảnh giới cao hơn để xung kích. ....

Vô Lượng Cung, trong đại điện.

"Bần đạo nay đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, La Hầu cũng đã như vậy, nhất định sẽ không lạc hậu so với bần đạo, còn về Hồng Quân Lão Đạo. ...." Càn Khôn trong lòng trầm giọng nói, trên mặt hiện lên vẻ suy tư.

La Hầu áp chế tu vi của bản thân, không sớm bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên như vậy, giống như Càn Khôn, y cũng có những tính toán riêng, vì vậy mới dừng lại một thời gian.

Còn về Hồng Quân Lão Đạo, từ tình huống lần trước mà xem, Càn Khôn lại suy đoán Hồng Quân Lão Đạo cũng làm như vậy.

Nhưng tuy lần trước cả ba người đều làm như vậy, đều chưa bước vào cảnh giới này, nhưng việc áp chế tu vi cuối cùng cũng có

một ngày không thể áp chế được.

Chỉ cần ngày đó đến, thì không độ kiếp cũng phải độ kiếp.

Vì vậy Càn Khôn lúc này, La Hầu và Hồng Quân Lão Đạo lúc này, hẳn là cũng giống như y, đã bước vào cảnh giới đó, chính thức trở thành tồn tại cấp đỉnh của Hồng Hoang hiện tại.

Đương nhiên, trong Hồng Hoang, ngoài ba người họ ra, còn có Dương Mi, một vị Tiên Thiên Thần Ma mà tu vi vẫn luôn đi trước.

Dương Mi khá đặc thù, tu vi nhanh hơn một chút, cũng là chuyện bình thường.

Ngoài Dương Mi ra, có tồn tại ẩn tàng nào khác cũng đã bước vào cảnh giới này hay không, Càn Khôn tạm thời không biết.

Ít nhất, tộc trưởng Tam Tộc Hồng Hoang, hẳn là cũng không xa.

Dù sao, Khí Vận của một tộc gia thân, cộng thêm thực lực bản thân, muốn bước vào cảnh giới này, quả thực dễ dàng hơn một chút.

Đợi đến khi đột phá, hoặc thời cơ thay đổi, có lẽ, cuộc tranh bá giữa Tam Tộc Hồng Hoang, liền sẽ chính thức bắt đầu.

“Thời cơ đã gần kề, những gì nên đến, cuối cùng cũng sẽ đến. ....” “Tất cả, bần đạo sẽ tiếp nhận. ....” Sau một hồi lâu, trong mắt Càn Khôn một đạo thần hoa lóe lên, y nhàn nhạt mở miệng nói.

Nói rồi, y thôi diễn một lát, rồi mới từ từ thu tay lại, thần sắc trên mặt càng lúc càng khó dò.

Chương 48

Vài hơi thở sau, trên mặt Càn Khôn khẽ cười rạng rỡ, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

"Tạm thời không liên quan đến bần đạo, chuyện trước mắt mới là quan trọng. ...." Càn Khôn khẽ cười nói, rồi vung tay, Càn Khôn Châu từ từ hiện ra trước người y.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tòa trận pháp từ trên Càn Khôn Châu diễn hóa thành, hiện ra trước mắt y.

Càn Khôn khẽ cười, tay y khẽ động, lập tức dẫn động Pháp tắc Đại Đạo của trận pháp chi đạo, bắt đầu diễn hóa trên Càn Khôn Đại Đạo, nâng cao uy lực của trận pháp.

Kể từ khi tu vi đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, sự lĩnh ngộ và lý giải đối với Pháp tắc Đại Đạo càng thêm thấu triệt vài phần.

Sự lý giải đối với trận pháp chi đạo trước đây, lúc này đã được nâng cao một chút, vì vậy lúc này dùng nó để nâng cao uy lực của trận pháp là việc tốt nhất.

Trong tay y thủ ấn không ngừng, vô tận Pháp tắc ngưng tụ, hội tụ trên thủ ấn, trong mỗi thủ ấn đều ẩn chứa lực lượng vô thượng, dường như lực lượng của tuyên cổ, tận cùng Đại Đạo vậy.

Càn Khôn lúc này không ngừng đánh thủ ấn vào trong Càn Khôn Đại Trận, sau đó lại dẫn động Càn Khôn Pháp Tắc chi lực, không ngừng gia trì lên trên, nâng cao uy lực của Càn Khôn Đại Trận.

"Ông!" Càn Khôn Đại Trận khẽ chấn động, từng trận khí tức mênh mông càn quét ra, mạnh hơn không ít so với trước đây.

Lúc này, trên trận pháp, quỹ tích Đại Đạo lưu chuyển, từng trận

Đạo Vận hiện ra, huyền quang lấp lánh, triển hiện ra vô tận huyền diệu, trong đó trận pháp vận chuyển, uy lực càng mạnh.

Vô tận binh qua, lực lượng Pháp tắc hỗn loạn, thời không loạn lưu, v.v. ....

Trong trung tâm trận pháp, Càn Khôn Châu tỏa ra từng trận huyền diệu, Đạo Vận lưu chuyển trên đó, không ngừng vận chuyển sự hoạt động của đại trận.

Trong đôi mắt Càn Khôn Đại Đạo hiện ra, diễn hóa Thiên Địa huyền diệu, trong tay y không ngừng đánh thủ ấn, dẫn động Pháp tắc chi lực.

Không biết qua bao lâu, y mới dừng tay.

"Hô!" Càn Khôn khẽ thở ra một ngụm trọc khí, nhưng trên mặt y, lại hiện lên nụ cười.

"Như vậy, uy lực của trận pháp liền đã thăng tiến không ít rồi. ...." Y nhàn nhạt cười, tay khẽ điểm vào trận pháp, sau đó hư không chấn động, trận pháp lập tức tiêu tán trước mắt Càn Khôn.

"Ông!" Khoảnh khắc tiếp theo, trận pháp lại một lần nữa bao phủ toàn bộ Vô Lượng Cung, tỏa ra từng trận khí tức cường đại, chấn nhiếp vô số sinh linh trong sơn mạch.

Thấy vậy, Càn Khôn hài lòng gật đầu, mới chuyển ánh mắt lên Vô Lượng Cung.

Trong lòng, thần thức Càn Khôn triệt để bao phủ toàn bộ Vô Lượng Cung, sau đó thân hình lóe lên, mang theo Vô Lượng Cung tiến vào trong Càn Khôn Thế Giới. ....

Trong Càn Khôn Thế Giới, trung tâm.

"Ông!" Hư không khẽ chấn động, sau đó thấy một bóng người từ

từ hiện ra, thần sắc bình tĩnh nhìn thế giới, khí tức trên người y ngày càng phiêu miểu, dường như hòa làm một với Thiên Địa vậy.

Càn Khôn đi thẳng đến trước Càn Khôn Đỉnh ngồi xuống, tay y lật một cái, Vô Lượng Cung phiên bản thu nhỏ xuất hiện trong tay.

"Hô!" Trong hai tay Càn Khôn bùng lên chưởng tâm chi hỏa, sau đó y vung tay, chưởng tâm chi hỏa thoát ly lòng bàn tay, bay vào trong Càn Khôn Đỉnh.

"Oanh!" Trong chốc lát, trong Càn Khôn Đỉnh bùng lên ngọn lửa hùng hùng, những ngọn lửa này có màu xanh nhạt, nhiệt độ cực cao, đến nỗi hư không cũng bị khí tức nóng bỏng thiêu đốt mà có chút vặn vẹo.

Ánh mắt Càn Khôn lóe lên, Vô Lượng Cung trong tay y bay vút đi, rơi vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Sau đó, chỉ thấy Càn Khôn vung tay, một số dược liệu xuất hiện bên cạnh y, ngay lập tức, chúng được từng chút một thêm vào, bắt đầu tôi luyện.

Những dược liệu này, về cơ bản đều là một số Thiên Tài Địa Bảo mà y đã thu thập khi du lịch Hồng Hoang, lúc này vừa vặn dùng đến.

Càn Khôn lúc này chia tâm thần làm hai, một bên tôi luyện Vô Lượng Cung, một bên tôi luyện dược liệu.

Theo thời gian trôi qua, tiến độ từ từ thăng tiến.

Mấy nghìn năm sau, tất cả mọi thứ đã được tôi luyện hoàn toàn, trở thành hai đoàn dịch thể.

Càn Khôn thấy vậy, trong lòng thầm thở phào một hơi, bước đầu tiên đã hoàn thành.

Trong tay y chiêu một cái, vô cùng linh khí dũng nhập vào cơ thể y,

bổ sung sự tiêu hao, sắc mặt mới hơi khôi phục một chút vẻ hồng hào.

Khống chế tâm thần mấy nghìn năm, ngay cả y lúc này, cũng có chút không chịu nổi.

May mắn thay, lúc này y đang ở trong Càn Khôn Thế Giới, căn bản không sợ sự tiêu hao đó.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Càn Khôn bắt đầu bước tiếp theo của việc luyện chế.

Y thao túng tâm thần, dung hợp hai đoàn dịch thể làm một, sau đó từ từ đánh ra hình dạng phôi thai của cung điện hỗn nguyên.

Lúc này, từng đạo Tiên Thiên cấm chế được Càn Khôn khắc vào, mỗi một trọng, uy lực đều vô cùng to lớn, càng lên cao, áp lực của Càn Khôn càng lớn, sự tiêu hao tâm thần càng nhiều.

Sau trọng thứ ba mươi của Tiên Thiên cấm chế, Càn Khôn mỗi khi khắc nhập một trọng cấm chế, đều mất mấy trăm năm thời gian.

Đến khi ba mươi lăm trọng cấm chế khắc xong, đã là mấy nghìn năm sau.

Lúc này, Vô Lượng Cung dường như đã đạt tới ý vị viên mãn, không thể khắc thêm cấm chế vào nữa.

"Hô!" Càn Khôn khẽ thở ra một ngụm trọc khí, một bước này hoàn thành, liền đã hoàn thành hơn tám thành rồi, tiếp theo chính là bước cuối cùng, lợi dụng Càn Khôn Đỉnh dung nhập Tiên Thiên Bản Nguyên vào, sau đó luyện chế lại là xong. ....

Trong Càn Khôn Thế Giới, trung tâm.

Thần sắc Càn Khôn trang nghiêm, ngưng vọng tình hình trong Càn Khôn Đỉnh lúc này, thấy không có gì dị thường, trong tay y bắt đầu kết những thủ ấn khó hiểu.

Chương 49

Trong mỗi thủ ấn, đều mang theo một luồng lực lượng tuyên cổ, dường như từ tận cùng Đại Đạo vậy, vô thượng hùng vĩ.

Theo những thủ ấn của Càn Khôn đánh vào trong Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Đỉnh lúc này tỏa ra quang mang rực rỡ, từng trận Tiên Thiên khí tức mênh mông và Càn Khôn khí tức lan tỏa.

"Càn Khôn Đỉnh!" Khoảnh khắc tiếp theo, trong miệng Càn Khôn truyền đến một tiếng quát khẽ, sau đó thấy Càn Khôn Đỉnh từ từ bay lên, một luồng Tiên Thiên khí tức mênh mông và Càn Khôn chi ý lan tỏa.

"Ông!" Càn Khôn Đỉnh khẽ chấn động, tại miệng đỉnh một đạo quang mang vọt lên trời, trong quang mang đó tràn ngập Càn Khôn chi khí nồng đậm, một luồng lực lượng vô hình lan tỏa.

Vô Lượng Cung xoay tròn trong Càn Khôn Đỉnh, một đoàn quang mang từ từ hiện ra trong Vô Lượng Cung, sau đó bắt đầu hấp thu Càn Khôn chi khí.

Dần dần, đoàn quang mang đó tiến hóa sang màu xám trắng, một luồng Tiên Thiên khí tức cũng lặng lẽ lan tỏa.

Thấy vậy, trên mặt Càn Khôn cuối cùng cũng hiện lên một nụ cười mỉm, trong tay y nhanh chóng đánh thủ ấn.

"Càn Khôn Vô Cực, Âm Dương Tá Pháp, Càn Khôn chi Khí, ngưng tụ!" Trong mắt Càn Khôn tinh quang ngưng tụ, y nhanh chóng hội tụ Càn Khôn chi khí, sau đó đánh vào trong quang đoàn.

"Oanh!" Không biết qua bao lâu, chỉ nghe thấy một tiếng động lớn, vô số Càn Khôn chi khí bay ngang, kèm theo một luồng Tiên Thiên khí

tức mênh mông, Càn Khôn Đỉnh từ từ hạ xuống.

"Tiên Thiên Bản Nguyên!" Càn Khôn khẽ nói một câu, sau đó đánh Tiên Thiên Bản Nguyên vào trong Vô Lượng Cung.

"Bành!" Vô Lượng Cung đột nhiên tỏa ra một đạo quang mang rực rỡ, thẳng lên trời, trong quang mang xen lẫn Tiên Thiên khí tức mênh mông, lan tỏa vạn dặm vuông.

"Không tệ!" Cảm nhận khí tức Vô Lượng Cung tỏa ra lúc này, Càn Khôn gật đầu, khen ngợi.

Vô Lượng Cung trước đây, tuy là linh bảo cấp Tiên Thiên, nhưng cũng chỉ là linh bảo hạ phẩm Tiên Thiên phổ biến và thô thiển nhất mà thôi.

Lúc này, sau khi được luyện chế lại một lần nữa, và lại dung nhập không ít Tiên Thiên Bản Nguyên, Vô Lượng Cung lúc này đã thăng cấp lên linh bảo trung phẩm Tiên Thiên, đạt tới tầng thứ trung phẩm đỉnh phong, nếu có một cơ duyên đặc biệt nào đó, e rằng thăng cấp lên tầng thứ thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo cũng không phải là chuyện khó.

Đương nhiên, tình huống như vậy Càn Khôn cũng không để tâm, dù sao y cũng không định dùng Vô Lượng Cung để đối địch, chẳng qua chỉ là nâng cấp đạo tràng mà thôi.

Hiện tại phẩm giai đã đủ rồi, còn về việc có cơ hội thăng cấp nữa hay không, Càn Khôn cũng không quá để ý.

"Thu!" Trong mắt Càn Khôn một đạo tinh quang lóe lên, sau đó một thủ quyết được đánh ra, tay y khẽ động, ngay lập tức thấy Vô Lượng Cung từ trong hư không từ từ bay xuống, ổn định rơi vào trong tay y.

Sau khi Càn Khôn tỉ mỉ quan sát một phen, tay y khẽ động, thu nó

lại.

Làm xong tất cả, Càn Khôn bỗng đứng dậy, nhìn lên Cửu Thiên phía trên, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Trong lòng y khẽ động, lập tức thao túng Càn Khôn Thế Giới.

"Oanh!" Đột nhiên, trên Cửu Thiên, một đạo lôi đình lóe lên, sau đó truyền đến một tiếng nổ lớn.

Thấy vậy, Càn Khôn hài lòng gật đầu, lôi đình sức mạnh của Càn Khôn Thế Giới đã được diễn biến, lúc này ngày càng tinh thuần và mạnh mẽ, đợi thêm một khoảng thời gian nữa, Càn Khôn tin rằng, uy lực của lôi đình sẽ còn mạnh hơn.

Sau khi ánh mắt lại lóe lên một cái, thân hình Càn Khôn khẽ động, biến mất trong Càn Khôn Thế Giới. ....

Bên ngoài, trên đỉnh Vô Lượng Sơn, trong Càn Khôn Đại Trận.

"Ông!" Không gian trận pháp chấn động, sau đó thấy Càn Khôn từ từ hiện ra.

Càn Khôn nhìn một cái, sau đó tay y lật một cái, Vô Lượng Cung xuất hiện trong tay, sau đó y vung tay, Vô Lượng Cung lập tức từ trong tay bay vút ra, trong nháy mắt liền hóa thành cung điện kích thước nghìn dặm, tọa lạc trên vị trí ban đầu.

Càn Khôn khẽ cười rạng rỡ, trong đôi mắt thâm thúy của y thần quang dũng động, tay y vung lên, cửa cung mở ra, sau đó thân hình lóe lên, tiến vào trong Vô Lượng Cung.

Vô Lượng Cung, trong đại điện.

Càn Khôn lúc này khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, ánh mắt nhìn về hướng Hồng Hoang Thế Giới, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, không biết đang suy nghĩ gì.

Sau một hồi lâu, y mới từ từ thu hồi ánh mắt, sau khi dẹp bỏ tạp niệm trong lòng, từ từ nhắm chặt hai mắt.

Tuy lúc này đã thăng cấp cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng bước chân truy tìm Đại Đạo lại không thể dừng lại.

Đại Đạo của bản thân khó cầu, cục diện sắp xảy ra đều biến hóa vạn biến trong chớp mắt, chỉ có nâng cao thực lực bản thân mới có thể ứng phó tự nhiên, tránh để rơi vào thế hạ phong.

Cũng chính vì vậy, Càn Khôn lúc này lại chìm đắm vào việc tham ngộ Càn Khôn Đại Đạo, hy vọng trong khoảng thời gian này, lại thật tốt lĩnh ngộ một phen sự cảm ngộ Đại Đạo.

"Ông!" Không gian khẽ dao động, một luồng khí tức huyền diệu mênh mông từ trên người Càn Khôn lan tỏa ra, từng trận Đại Đạo chi âm vang vọng trong đại điện, cửu cửu không dứt. ....

Thời gian như nước chảy, không dấu vết, lại như cát bụi, trôi qua kẽ tay.

Trong chớp mắt, lại một nghìn năm trôi qua.

"Ông!" Càn Khôn Ấn Ký ở mi tâm khẽ chấn động, một đạo quang mang rực rỡ lóe lên, tất cả huyền diệu chi ý, Đại Đạo chi âm đều chợt dừng lại, trở về tĩnh lặng.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở đôi mắt, nhìn về phía lối vào Vô Lượng Sơn Mạch, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Cũng không có, Dương Mi Đạo Hữu lại không phải giả, nay đã thực sự tới Vô Lượng Sơn Mạch. ...." Sau một hồi lâu, Càn Khôn khẽ nói, trong ngữ khí không buồn không vui, không chút dao động, hoàn toàn không thể nghe ra Càn Khôn lúc này đang nghĩ gì.

Ban đầu còn tưởng Dương Mi chỉ nói chơi, nhưng lúc này y thực

sự đã tới Vô Lượng Sơn Mạch, vậy thì những gì y nói trước đây, liền không phải giả, y thực sự muốn đặt đạo tràng trong Vô Lượng Sơn Mạch.

Sau khi suy nghĩ trong lòng, chỉ thấy trong đôi mắt Càn Khôn tinh quang lóe lên, sau đó y khẽ vung tay, Càn Khôn Đại Trận vốn đang bảo vệ Vô Lượng Cung bị mở ra.

"Bá!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy một chỗ hư không trên đỉnh Vô Lượng Sơn khẽ chấn động, sau đó một bóng người từ trong đó từ từ bước ra.

Càn Khôn biết, đó là Dương Mi. ....

Chương 50

Trong đại điện Vô Lượng Cung.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Càn Khôn dường như ẩn chứa biển tinh thần Chu Thiên, y nhìn về một nơi nào đó bên ngoài cung điện, một tia sáng lóe lên trong mắt, sau đó liền khôi phục vẻ thanh minh.

Khoảnh khắc tiếp theo, Càn Khôn chậm rãi đứng dậy, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt, từng bước một, khi xuất hiện lần nữa thì đã ở trước cổng Vô Lượng Cung.

"Ong!" Hư không khẽ chấn động, sau đó một thân ảnh xuất hiện trước mặt Càn Khôn, không phải Dương Mi thì là ai.

"Đạo hữu!" Càn Khôn nhìn y, khẽ cười nói.

"Đạo hữu nơi đây quả nhiên không phải là chỗ của tiên gia bình thường, bần đạo trước đây đã không quyết định sai..." Dương Mi chậm rãi đi tới, quả thực phát hiện dãy Vô Lượng Sơn mạch không thể so với động phủ tiên gia bình thường, phong cảnh, linh khí nơi đây vào lúc này đều thuộc hàng thượng thừa ở Hồng Hoang.

Càn Khôn nghe vậy, cười nhạt, không phủ nhận.

Dương Mi lúc này, ánh mắt dừng lại trên người Càn Khôn vài giây, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Tu vi của Càn Khôn đại tiến, khi gặp lại y đã biết, điều kinh ngạc lúc này là khí tức Càn Khôn tỏa ra ngày càng phiêu diểu.

Y đứng ở đó, lại như hòa làm một với thiên địa, không chỗ nào không ẩn chứa ý nghĩa Càn Khôn huyền diệu.

Dù sao Càn Khôn chính là thiên địa.

Càn Khôn lúc này, hiển nhiên đã nâng lĩnh ngộ Càn Khôn chi đạo lên một tầng sâu thẳm, tuyệt đối không kém hơn Không Gian chi đạo mà y đang tham ngộ.

"Tốt một cái Càn Khôn chi đạo, bần đạo trước đây trong lòng đã nghĩ quả nhiên không sai, Càn Khôn đạo hữu, quả thật không tầm thường..." Dương Mi thầm nhủ một câu, khẽ gật đầu.

"Thiên tư đạo hữu, lần này tu vi tinh tiến rất nhiều, đáng mừng đáng chúc..." Dương Mi nhìn y, cười rồi nói.

Nghe vậy, Càn Khôn xán lạn cười, đáp lại: "Tu vi đạo hữu lần này cũng tinh tiến không ít, bần đạo cũng xin chúc mừng đạo hữu..." Từ khoảnh khắc nhìn thấy Dương Mi, trong lòng Càn Khôn liền hiện lên một tia kinh ngạc.

Trước đây Không Gian chi đạo của Dương Mi tuy cao thâm, nhưng so với lúc này thì quả thực kém không ít, lúc này y, trên người tràn ngập khí tức Không Gian bản nguyên nhàn nhạt, toàn bộ không gian quanh thân đều nằm trong sự khống chế của y, phảng phất như hòa làm một thể.

Trong cảm nhận của Càn Khôn, Dương Mi hiện tại hẳn đang ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, nhưng đối với lĩnh ngộ và lý giải Không Gian chi đạo, hiển nhiên đã vượt xa cảnh giới của y.

Xem ra, Dương Mi vạn năm tham ngộ đã có một đột phá cực lớn.

Dương Mi nghe vậy, chỉ cười nhạt, không đáp.

Càn Khôn có thể nhìn rõ một số biến hóa, tự nhiên sẽ không cảm thấy bất kỳ điều gì kỳ lạ, dù sao Càn Khôn lúc này cũng đang ở trên cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Hơn nữa, với lĩnh ngộ và lý giải Đại đạo của Càn Khôn lúc này, thật sự không nhất định kém y bao nhiêu, vì vậy việc y có thể nhìn ra

một số điều cũng không có gì lạ.

Càn Khôn nhìn y, mỉm cười nói: "Đạo hữu, mời vào trong nói chuyện..." Nói rồi, y làm một thủ thế mời, dẫn Dương Mi vào một gian thiên điện bên trái đại điện Vô Lượng Cung.

Trang trí trong thiên điện cũng đơn giản, chỉ có một cái bàn và vài cái ghế, ngoài ra thì không còn gì nữa.

Sau khi hai người ngồi xuống, Dương Mi nhìn y, mở miệng nói: "Cung điện đạo hữu lại là hàng Tiên Thiên, xem ra đã tốn không ít công sức, bần đạo cảm nhận được một tia lực lượng trận pháp, uy lực cũng không nhỏ..." Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười đáp: "Vô Lượng Sơn là đạo tràng của bần đạo, tự nhiên nên làm một số việc..." Nghe vậy, Dương Mi chỉ gật đầu, không nói thêm gì.

Đúng như Càn Khôn đã nói, Vô Lượng Sơn là đạo tràng của y, việc y bố trí một số phòng ngự cũng là chuyện không thể chê trách.

Dù sao, phẩm cấp Không Minh Cung cũng không thấp, cho nên về điểm này, Dương Mi cũng chỉ nhắc một câu mà thôi.

"Đạo hữu lần đầu tới Vô Lượng Sơn, hôm nay bần đạo có một vật chiêu đãi đạo hữu..." Đột nhiên, Càn Khôn nhìn Dương Mi, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nghe vậy, mắt Dương Mi khẽ sáng lên, Càn Khôn làm như vậy, hiển nhiên vật này không tầm thường, trong lòng y cũng tò mò, không biết Càn Khôn sẽ dùng vật gì để chiêu đãi.

Càn Khôn cười nhạt, sau đó phất tay, trên bàn trước mặt hai người xuất hiện một số công cụ đặc biệt.

"?!" Dương Mi không nhận ra những thứ này, những công cụ này có tạo hình kỳ lạ, nhưng không chỗ nào không ẩn chứa một số diệu ý độc đáo.

Càn Khôn không đáp, chỉ thấy y lật tay, một nắm lá Ngộ Đạo Trà xuất hiện trong tay, từng trận hương khí thanh thoát tức thì tràn ngập.

Dương Mi thấy vậy, mắt sáng lên, nhưng lại không mở miệng, vì Càn Khôn lúc này lại có động tác.

Càn Khôn lúc này vẫy tay, không biết từ đâu linh thủy tức thì hiện ra trước mặt, sau đó rót vào bộ trà cụ.

"Hô!" Càn Khôn khẽ động tay, trong lòng bàn tay hiện ra một đoàn hỏa diễm, sau đó bắt đầu thao tác.

Dương Mi chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, nhất thời cảm thấy hiếu kỳ.

Không lâu sau, một luồng hương thơm thanh thoát liền bay lượn, ngửi thấy liền khiến thần hồn thanh tịnh, tâm khoáng thần di.

"?" Trong mắt Dương Mi lóe lên một tia tinh quang.

"Vật này tên là trà!" Càn Khôn nhìn y, mỉm cười nói.

Y đặt một chén trà đã pha sẵn trước mặt Dương Mi.

Sau đó y lại tự rót cho mình một chén, khẽ nhấp một ngụm, rồi làm một thủ thế mời.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Dương Mi lóe lên một đạo thần quang, sau đó y cầm chén trà trước mặt, nhấp một ngụm.

Tức thì, trong mắt y không khỏi sáng lên, một đạo tinh quang lướt qua. 'Trà' này lại có hiệu quả thanh lọc tâm thần, làm rõ Đại đạo, quả thật không tệ.

"Trà này lại có hiệu quả thanh minh tâm thần, minh ngộ Đại đạo, quả thực không tệ..." Dương Mi gật đầu, trong miệng tán thán một câu.

Lời y nói quả không sai, tuy đối với y mà nói, không phải lần đầu

nếm thử ‘Ngộ Đạo Trà’ mới có một tia hiệu quả, nhưng vật này đối với tu sĩ dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên, quả thực có hiệu quả như lời y nói.

Vì vậy, Ngộ Đạo Trà quả thực không tệ, cho dù thấy không ít linh căn trong Hồng Hoang, nhưng hiệu quả của vật này vẫn là thượng đẳng.

Xem ra, trong thời gian Càn Khôn du lịch Hồng Hoang, đã thu thập được không ít linh vật.

Chỉ riêng ‘Ngộ Đạo Trà’ này, Dương Mi tin rằng, đã hơn cả quỳnh tương ngọc lộ của Hồng Hoang.

Nghĩ đến đây, Dương Mi cười nhạt, liền uống cạn chén trà trong tay. .....

Chương 51

Trong thiên điện Vô Lượng Cung.

Dương Mi đặt chén trà trong tay xuống, nhìn Càn Khôn, khẽ cười nói: "Trà của đạo hữu quả thật hơn cả quỳnh tương ngọc lộ của Hồng Hoang, thực sự là linh vật hiếm có..." Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười đáp: "Ngộ Đạo Trà là lá linh căn, quả thực có một số công hiệu, nhưng đối với những người dưới cảnh giới của ta, đối với Đại La Kim Tiên trở lên, cũng chỉ là một chút hương vị mà thôi..." "Nhưng cũng không tệ!" Dương Mi khẽ gật đầu, nhưng vẫn tán thưởng.

Càn Khôn cười nhạt, không đáp, chỉ rót thêm cho Dương Mi một chén nữa.

Hương trà Ngộ Đạo Trà thanh thoát bay lượn trong thiên điện, từng luồng khí tức nhân uân mang theo hương thơm nồng đậm, từ trong chén trà từ từ cuộn xoáy, trong đó dường như ẩn chứa vô tận đạo lý. ...Không biết đã trôi qua bao lâu, trong thiên điện.

Càn Khôn đặt chén trà trong tay xuống, sau đó nhìn Dương Mi, hỏi: "Bần đạo gần đây ngẫu nhiên có chút lĩnh ngộ, muốn cùng đạo hữu ấn chứng một phen, không biết có được không?" Nghe vậy, Dương Mi cười nói: "Nếu đạo hữu có điều muốn ấn chứng, bần đạo sao có thể từ chối, đạo hữu mời!" "Mời!" Càn Khôn phất tay, thu hồi trà cụ, sau đó cùng Dương Mi đi vào đại điện.

Lúc này trong đại điện, xuất hiện hai bồ đoàn, hai người lúc này ngồi đối diện nhau, từng trận ý nghĩa huyền diệu lặng lẽ lan tỏa giữa hai người.

Càn Khôn nhắm chặt hai mắt, phất tay, trên đỉnh đầu hiện ra Khánh Vân, từng tia sáng chợt lóe lên trong Khánh Vân nhân uân lượn

lờ, khí tức màu xám kia rải rác quanh thân, một luồng khí tức huyền chi hựu huyền từ trên người y chậm rãi lan tỏa.

Khoảnh khắc đó, dường như mọi sự huyền diệu giữa thiên địa đều nằm trong đó, Càn Khôn tức là thiên địa.

Dương Mi nhìn y, trong mắt lóe lên một đạo tinh mang, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại, trên đầu hiện Khánh Vân, một luồng khí tức không gian tinh thuần nồng đậm lặng lẽ lan tỏa ra.

"Thiên địa hữu đạo, dĩ khai linh trí, dĩ dưỡng chúng sinh...

Thiên Đạo chi đạo, đạo đạo khả cầu...

Đại Đạo chi đạo, đạo đạo thành đạo...

Đại Đạo bản nguyên..." Đột nhiên, Càn Khôn chậm rãi mở miệng, từng đạo thiên địa chí lý thoát ra từ miệng y, trong đại điện tức thì vang lên từng trận Đại Đạo chi âm, vang vọng bên tai hai người.

Trong thức hải, 'Càn Khôn Vô Lượng Kinh' xoay tròn nhanh chóng, từng trận Đại Đạo chi âm vang vọng trong thức hải.

Càn Khôn lúc này tiến vào một cảnh giới huyền chi hựu huyền, toàn bộ con người y chìm đắm trong việc lĩnh ngộ 'Càn Khôn Vô Lượng Kinh', Đại Đạo chi âm từ miệng y tựa như vô thức, chậm rãi bật ra, vang vọng.

Dương Mi nghe được Đại Đạo chi âm của Càn Khôn lúc này, trong lòng khẽ chấn động, không chỉ lĩnh ngộ Đại đạo của Càn Khôn, mà còn có ý nghĩa huyền diệu đặc biệt ẩn chứa trong đó.

Trong lòng Dương Mi khẽ động, sau đó bắt đầu Đại Đạo chi âm của mình.

"Hỗn Độn phân âm dương, âm dương cắt ngũ hành, ngũ hành sinh vạn vật...

Không Gian chi đạo, bản nguyên chi thủy, trong Đại đạo, là căn bản của không gian vậy...” Đại Đạo tinh nghĩa mà Dương Mi giảng lúc này, dường như cũng không hoàn toàn là Không Gian chi đạo, tuy trong đó tám phần là Đại Đạo tinh nghĩa của Không Gian chi đạo, nhưng trong Đại Đạo tinh nghĩa ẩn chứa còn huyền diệu hơn nữa.

Lúc này, hai bên hỗ trợ nhau bằng Đại Đạo tinh nghĩa của đối phương, sau đó ấn chứng lý giải Đại đạo của bản thân, rồi hấp thu và đề thăng.

Mà hiển nhiên, Càn Khôn phải đề thăng nhiều hơn một chút.

Dù sao Càn Khôn không chỉ ấn chứng Càn Khôn Đại đạo, mà còn có Không Gian chi đạo và các Đại đạo khác.

Đặc biệt là Không Gian chi đạo, lúc này nghe được Không Gian chi đạo của Dương Mi, Càn Khôn thu hoạch được rất nhiều, dưới sự ấn chứng với Đại đạo của bản thân, Càn Khôn có thể lĩnh ngộ không ít lý giải về Không Gian Đại đạo.

Trong não hải của Càn Khôn, lúc này hiện ra hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo.

Trên Thời Không Đại đạo, quang mang không ngừng chớp động, theo Đại Đạo chi âm từ miệng Dương Mi bật ra, mỗi lần chớp động đều ám hợp thiên địa chí lý, quy tắc Đại đạo.

Theo sự ấn chứng và hấp thu của Càn Khôn, khí tức trên Thời Không Đại đạo ngày càng hùng vĩ, so với trước đây đã ngưng thực hơn một phần, thu hoạch được không ít.

Ngoài ra, điều lĩnh ngộ, ấn chứng và hấp thu nhiều nhất lúc này, chính là chủ tu Đại đạo, Càn Khôn Đại đạo.

Lúc này không chỉ mượn Đại Đạo chi âm của Dương Mi để ấn chứng hấp thu, lúc này còn mượn cổ ý huyền diệu để không ngừng

tham ngộ, cả hai song quản tề hạ, thu hoạch được cực lớn.

Khí tức nhân uân lan tỏa trong Khánh Vân của hai người, trong Khánh Vân của Càn Khôn Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, tỏa ra khí tức huyền ảo, giao thoa với khí tức không gian tỏa ra từ Khánh Vân của Dương Mi, bắt đầu đề thăng sự tham ngộ của hai người.

Ý nghĩa huyền diệu bốn phía hóa thành khí tức nhân uân, bao trùm lấy hai người, từng trận Đại Đạo chi âm không ngừng vang vọng bên tai, không ngừng hồi đãng trong đại điện.

Lúc này, trong Vô Lượng Cung, thời gian tại khoảnh khắc này phảng phất như ngừng trôi, không gian cũng mất đi tác dụng, chỉ còn lại Đại Đạo chi âm không ngừng vang vọng trong đại điện cùng từng trận Đại Đạo diệu ý huyền diệu thâm thúy. ...Tháng năm như cát bụi, như dòng chảy, không ngừng trôi đi ngày đêm.

Trong chớp mắt, đã ba nghìn năm trôi qua.

"Ong!" Đột nhiên, hư không trong đại điện ngưng trệ, những Đại Đạo chi âm đang vang vọng bỗng nhiên ngừng lại, ngay cả những Đại Đạo diệu ý huyền diệu cũng đang lặng lẽ tiêu tán.

Tuy không lập tức tiêu tán sạch sẽ, nhưng cũng đang không ngừng loãng đi.

Lúc này, Đại Đạo chi âm vang vọng giữa hai người đã ngừng lại, không còn giảng nữa, hai người đều chìm đắm trong sự tham ngộ cuối cùng, hy vọng lĩnh ngộ thấu triệt sự huyền diệu cuối cùng.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, lại thêm năm trăm năm nữa.

Tại một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa Chu Thiên tinh thần Đại đạo, vô tận Đại Đạo huyền diệu lưu chuyển trong đó, phảng phất như

diễn hóa vô tận huyền diệu trong thiên địa.

"Ong!" Ấn ký Càn Khôn nơi mi tâm khẽ chấn động, một số huyền diệu trong hai mắt đều tan biến, một lần nữa khôi phục vẻ thanh minh.

Lúc này, Dương Mi cũng mở hai mắt.

Trong đôi mắt đen thẳm sâu hun hút, như một hắc động, nuốt chửng mọi sự vật vào trong, từng trận khí tức không gian hùng vĩ chợt lóe lên.

"Xem ra đạo hữu lại có không ít lĩnh ngộ..." Càn Khôn nhìn y, chậm rãi mở miệng nói, trong giọng nói không nghe ra chút dao động nào.

Nghe vậy, Dương Mi khẽ gật đầu, đáp: "Lần luận đạo ấn chứng này, bần đạo quả thực có một số lĩnh ngộ Đại đạo mới..." Nghe vậy, Càn Khôn chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm gì. .....

Trên đại điện Vô Lượng Cung.

Dương Mi lần này thu hoạch quả thực không nhỏ, tất cả đều nhờ vào Đại Đạo tinh nghĩa của Càn Khôn, cái ý nghĩa huyền diệu bao la vạn tượng kia, không chỉ ẩn chứa Càn Khôn Đại đạo, mà còn có các Đại Đạo tinh nghĩa khác.

Càn Khôn, đối với Không Gian chi đạo, cũng có một số kiến giải đặc biệt, có chút khác biệt so với những gì Dương Mi lĩnh ngộ.

Nhưng Đại đạo tuy có nhiều con đường nhưng đều quy về một mối, cho dù kiến giải khác nhau, nhưng cuối cùng, vẫn trở về trên Đại đạo.

Vì vậy Dương Mi từ những kiến giải khác biệt đã có được sự ấn chứng, sau đó mượn đó để hấp thu.

Chương 52

Chính vì vậy, Dương Mi lúc này đã có không ít lĩnh ngộ mới.

Dương Mi nhìn Càn Khôn, chậm rãi mở miệng nói: "Khí tức đạo hữu phiêu diểu, dường như ấn chứng huyền diệu của thiên địa, xem ra tu vi và lĩnh ngộ lại có kiến giải mới..." Nghe vậy, Càn Khôn gật đầu, không phủ nhận.

Thu hoạch lớn nhất lần này ngoài Càn Khôn Đại đạo ra, chính là Không Gian chi đạo, dù sao với lý giải và lĩnh ngộ của Dương Mi về Không Gian chi đạo, đã giúp đỡ Càn Khôn rất nhiều.

Trong quá trình ấn chứng, Càn Khôn có thể cực nhanh lý giải và hấp thu nó, sau đó ngưng thực Không Gian Đại đạo của bản thân.

Mấy nghìn năm qua, Không Gian Đại đạo đã ngưng thực mấy phần, một hơi vượt qua Thời Gian Đại đạo, trở thành Đại đạo ngưng thực nhanh nhất dưới Càn Khôn Đại đạo chủ tu của y.

Mà Thời Gian Đại đạo, Lực chi Đại đạo cùng các Đại đạo khác, Càn Khôn lúc này cũng không hề bỏ qua, y vẫn dốc phần lớn tâm thần chìm đắm trong Càn Khôn Thế Giới để tham ngộ.

Cố gắng sớm ngày tham ngộ thêm nhiều, sau đó diễn hóa ra các Đại đạo tương ứng.

Trong lòng Càn Khôn, y hỏi Dương Mi: "Không biết đạo hữu định lập đạo tràng ở đâu trong dãy Vô Lượng Sơn mạch?" Dãy Vô Lượng Sơn mạch rộng hơn vạn dặm, chỉ cần xem Dương Mi ưng ý chỗ nào, ngoài Vô Lượng Sơn ra, Càn Khôn cũng không để tâm, dù sao đó cũng chỉ là một ngọn núi mà thôi.

Nghe vậy, Dương Mi trầm ngâm vài giây, nhìn y đáp: "Bần đạo sẽ

chọn nơi cách đây năm trăm vạn dặm để lập đạo tràng, đạo hữu thấy thế nào?" Càn Khôn khẽ gật đầu nói: "Tự nhiên có thể!" Trong lòng y đã đại khái hiểu rõ, linh khí và phong cảnh ở đó, ngoài Vô Lượng Sơn ra thì là nơi tốt nhất, việc Dương Mi chọn nơi này Càn Khôn cũng không cảm thấy kinh ngạc, đồng thời, cũng không phản đối.

"Nếu đạo hữu đã đồng ý, vậy bần đạo xin cáo từ..." Dương Mi thấy Càn Khôn không có ý kiến gì, lập tức đứng dậy nói.

"Đạo hữu mời!" Càn Khôn đứng dậy, khẽ cười nói.

Dương Mi gật đầu, sau đó hư không khẽ chấn động, bóng dáng y đã biến mất, khi xuất hiện lần nữa thì đã ở trong khu vực mà y đã chọn. ...Trong một khu vực nào đó thuộc dãy Vô Lượng Sơn mạch.

Dương Mi lơ lửng giữa không trung, nhìn tình hình nơi đây, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Sau một khắc, Dương Mi khẽ động tay, khí tức không gian hùng vĩ bùng phát, vô tận Không Gian Pháp tắc ngưng tụ trong tay, từng trận khí tức khủng bố lan tỏa ra.

Y phất tay, thi triển Không Gian Pháp tắc, tức thì liền dời một ngọn núi ở đây đi nơi khác, lộ ra một khoảng đất trống, sau đó y lật tay, một ngọn núi nhỏ xuất hiện trong tay y.

Khẽ mỉm cười, y khẽ động tay, ngọn núi nhỏ tức thì bay ra, trong một phần ba nghìn khoảnh khắc liền hóa thành một ngọn núi khổng lồ, tọa lạc ở khoảng đất trống này.

Ở sườn núi này, ẩn hiện hai chữ đạo cổ xưa huyền diệu: Không Minh.

Ngọn núi này, chính là đạo tràng của Dương Mi, Không Minh Sơn.

Trên đỉnh Không Minh Sơn, có một cung điện hùng vĩ tọa lạc ở đó, trên tấm biển của cung điện, viết ba chữ đạo 'Không Minh Cung'.

Làm xong tất cả, Dương Mi cười nhạt, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Lúc này, Không Minh Cung lóe lên một đạo huyền quang, sau đó không còn tiếng động gì nữa.

Cùng lúc đó, trong đại điện Vô Lượng Cung.

Càn Khôn nhìn hành động của Dương Mi, thần sắc tức thì ngưng lại, khoảnh khắc tiếp theo, trong mắt y lóe lên một tia phức tạp.

Y vốn tưởng Dương Mi chỉ chọn một ngọn núi ở đây để lập đạo tràng, ai ngờ, y lại mang theo cả đạo tràng ban đầu của mình, Không Minh Sơn.

Dời một ngọn núi trong dãy đi nơi khác, để Không Minh Sơn tọa lạc vào đó.

Sau khi nghĩ thông suốt, Càn Khôn thu hồi ánh mắt.

Sau đó Càn Khôn khẽ nhắm hai mắt, một lần nữa tham ngộ.

Lần luận đạo cùng Dương Mi này, lĩnh ngộ Đại đạo của Càn Khôn quả thực tiến bộ không ít, nhưng vẫn còn một số điều chưa triệt để lý giải thấu đáo, lúc này y liền nhanh chóng tham ngộ thấu triệt trong cổ ý huyền diệu.

Cũng có thể củng cố tốt hơn lý giải về Càn Khôn Đại đạo và Không Gian Đại đạo, cố gắng sớm ngày đạt được lĩnh ngộ mới. ...Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong chớp mắt, lại một nghìn năm trôi qua.

"Ong!" Một ngày nọ, thức hải Càn Khôn chấn động, một đạo quang mang màu tím lóe lên trong não hải y, trong lòng truyền đến một trận chấn động.

Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt trong suốt nhìn thấy

đáy, không chứa chút tạp chất nào, lướt qua một tia hỉ sắc.

"Cuối cùng lại có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện rồi..." Càn Khôn lẩm bẩm một câu, trên mặt hiện lên vẻ hân hoan.

Nói rồi, y liền đứng dậy, chân khẽ động, đã xuất hiện ở đỉnh Vô Lượng Sơn.

Y phất tay, tức thì khởi động Càn Khôn Đại Trận, bao trùm toàn bộ Vô Lượng Cung.

Càn Khôn lúc này chắp tay sau lưng đứng trên đỉnh núi, ánh mắt quét qua Hồng Hoang Đại Lục, cuối cùng dừng lại ở Đông Phương Đại Lục.

"Từ tình hình dao động mà xem, khoảng cách cũng không quá xa..." Càn Khôn trong lòng hơi trầm ngâm vài giây, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

Lời vừa dứt, bóng dáng Càn Khôn đã biến mất. ...Dãy Vô Lượng Sơn mạch ở Hồng Hoang, vị trí địa lý khá tốt.

Phía trên là Bắc Phương Đại Lục, xuống dưới là Trung Ương Đại Lục, sau đó đi về phía đông, chính là Đông Phương Đại Lục.

Lúc này, một tia dao động của Tạo Hóa Ngọc Điệp truyền đến từ Đông Phương Đại Lục, vì vậy Càn Khôn đã xác định được phương hướng, một đường đông tiến, bay lướt qua vô tận núi non sông núi, nhìn thấy vô số sông núi tươi đẹp.

Đông Phương Đại Lục của Hồng Hoang, kỳ thực lần trước Càn Khôn du lịch cũng không thật sự đi quá nhiều nơi.

Dù sao mỗi khi đi được một đoạn đường, y lại đổi hướng, đi về một nơi khác.

Cho nên nói lần trước, y đã đi qua mấy đại lục, Đông Phương Đại

Lục, Trung Ương Đại Lục, Nam Phương Đại Lục đều đã đi qua một số nơi, chỉ là chưa đi sâu vào mà thôi. .....

Hồng Hoang, Đông Phương Đại Lục, trong một khu vực nào đó.

Càn Khôn một đường đông tiến, đi theo một lộ tuyến mới, trước đây chưa từng đi qua, vì vậy y đi không quá nhanh, tiện thể xem xét có bảo vật nào tồn tại hay không, cũng có thể tiện tay mang đi.

Nhưng đã đi được hàng ức vạn dặm, Càn Khôn vẫn không có phát hiện nào đặc biệt, có thể là do chưa đến thời gian xuất thế, hoặc đã bị thần ma khác đoạt mất.

Dù sao Đông Phương Đại Lục lúc này đang nằm trong tay Long tộc, nơi đây có rất nhiều tộc nhân Long tộc qua lại, vì vậy nếu có bảo vật bị Long tộc đoạt được thì cũng là chuyện không thể bình thường hơn.

Chương 53

Sau khi xác định không có thứ gì hữu dụng, Càn Khôn liền tăng tốc độ lên.

Lúc này, khoảng cách từ nơi dao động của Tạo Hóa Ngọc Điệp đến y là hàng chục vạn vạn ức dặm, với tốc độ của y, chỉ mất vài nghìn năm là có thể đến.

Nếu không phải một đường đi muốn xem có bảo vật nào tồn tại hay không, có lẽ Càn Khôn lúc này đã đến khu vực có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp rồi.

Nhưng lúc này y cũng không chậm, Càn Khôn hóa thành một đạo lưu quang lướt qua bầu trời, trong chớp mắt đã biến mất không còn dấu vết. ...Vài nghìn năm thời gian, đối với Càn Khôn mà nói, chỉ như chớp mắt mà thôi.

Lúc này, Càn Khôn chậm rãi hạ xuống từ hư không, ánh mắt y quét qua đỉnh của ngọn núi này, tại một khoảnh khắc nào đó, trong mắt Càn Khôn lóe lên một đạo tinh quang.

"Lại một khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp nữa trong tay..." Càn Khôn trên mặt cười nhạt, trong miệng thầm nhủ một câu.

Nói rồi, Càn Khôn liền trực tiếp bay lướt về phía khu vực có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Vài giây sau, Càn Khôn đã đến chỗ mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, lúc này từng trận dao động truyền ra từ nơi đây, thần thức quét qua, ước tính ở khoảng vạn trượng trong lòng núi.

"Một khối mảnh vỡ này lại lớn hơn mấy phần, nhưng không biết Đại Đạo Pháp tắc ẩn chứa trong đó còn lại bao nhiêu..." Thần thức

Càn Khôn đại khái dò xét, một khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp sở dĩ có thể truyền ra một tia dao động từ xa như vậy, chính là vì khối mảnh vỡ này lớn hơn một chút so với những khối y đã thu thập trước đây.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất, là phải xem Đại Đạo Pháp tắc ẩn chứa trong mảnh vỡ, nếu nó hoàn chỉnh hơn trước, thì đó mới là điều quan trọng nhất đối với y.

Càn Khôn không chút chần chừ, thân hình lóe lên, thi triển Độn Thổ chi thuật, chỉ trong vài giây đã ở khoảng vạn trượng trong lòng núi.

Lúc này, một khối ngọc phiến màu tím lớn hơn lòng bàn tay một chút liền xuất hiện trước mắt Càn Khôn.

Trong hai mắt, bảy sắc cầu vồng giao thoa hiện ra, ánh mắt Càn Khôn quét qua mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Sau một khắc, trên mặt Càn Khôn hiện lên nụ cười nhạt, nói: "Quả nhiên lớn hơn một chút thì Đại Đạo Pháp tắc ẩn chứa cũng hoàn chỉnh hơn một phần, đúng là tạo hóa của bần đạo..." Nói rồi, trong tay Càn Khôn quang hoa lưu chuyển, từng trận khí tức Tạo Hóa Ngọc Điệp lan tỏa trong tay Càn Khôn, sau đó y vươn tay chộp lấy khối mảnh vỡ này.

Vì Càn Khôn mang trong mình Tạo Hóa Ngọc Điệp, khí tức trong tay y càng nồng đậm, vì vậy khối mảnh vỡ này không bài xích Càn Khôn, trực tiếp bị y chộp vào tay.

Sau khi có được mảnh vỡ, Càn Khôn tức thì thu nó lại, sau đó phân ra tâm thần, dung hợp nó với Tạo Hóa Ngọc Điệp trong Càn Khôn Thế Giới.

Làm xong tất cả, Càn Khôn thân hình lóe lên, đã rời khỏi lòng núi,

một lần nữa xuất hiện trên đỉnh núi.

Càn Khôn ánh mắt quét qua nơi đây một lần, sau khi không phát hiện ra điều gì bất thường khác, y liền chuẩn bị rời đi.

"Oanh!" Ngay lúc đó, cách đó mấy vạn ức dặm, một tiếng sấm vang lên, tức thì hấp dẫn ánh mắt của Càn Khôn.

"Nghiệm Đạo Thiên Kiếp..." Sắc mặt Càn Khôn nghiêm nghị, vài giây sau, mới nghe y chậm rãi thốt ra bốn chữ.

Là một thần ma đã vượt qua kiếp này, Càn Khôn không xa lạ gì với kiếp này, khí tức lôi đình thiên địa ẩn chứa, khác với Hóa Hình Kiếp, lôi kiếp khảo nghiệm Đại đạo của bản thân, tự nhiên có những điểm khác biệt.

"Không biết vị thần ma nào đang vượt kiếp này?" Trên mặt Càn Khôn hiện lên vẻ suy tư, vài giây sau, trong mắt y sáng lên quang mang, "Nơi đây là Đông Phương Đại Lục, lúc này đang nằm trong tay Long tộc, vì vậy người vượt kiếp lúc này, có thể chính là Long Vương tộc trưởng Long tộc..." "Nếu Long Vương lúc này thành công vượt kiếp, tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, nếu Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng tộc trưởng Kỳ Lân tộc và Phượng tộc chưa tấn thăng, có thể sẽ phá vỡ sự cân bằng hiện tại..." "Tuy tam tộc lúc này vẫn chưa thật sự bắt đầu tranh bá Hồng Hoang, nhưng nếu cân bằng bị phá vỡ, vậy thì dù chưa bắt đầu cũng sẽ phải bắt đầu từ đây..." "Không chừng, giữa Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, sẽ liên thủ đối kháng Long tộc.

Đương nhiên, điều đó phải xảy ra trong tình huống hai tộc trưởng chưa tấn thăng, và Long tộc gây khó dễ, lúc này thì khó nói..." Trong lòng Càn Khôn ý niệm chuyển vần, lúc này Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng chưa nghe tin tấn thăng, nhưng Long Vương lúc này lại đang vượt kiếp, vậy thì y có thể đã đi trước một bước rồi.

Vì vậy, cục diện có thể sẽ như y dự đoán.

Đương nhiên, tất cả phải xem ba tộc Hồng Hoang tính toán thế nào, điểm này, Càn Khôn không quản được, cũng không muốn quản.

Nghĩ thông suốt rồi, Càn Khôn thân hình khẽ động, bay lướt về phía Long Vương vượt kiếp. ...Sau một khắc, Càn Khôn chậm rãi hạ xuống trên một ngọn núi, ánh mắt nhìn về một khu vực cách đó hàng vạn dặm.

Lúc này, Thiên Kiếp giáng lâm trong khu vực đó, khoảng trăm vạn dặm đen kịt một mảng, như một biển mực, thiên uy như ngục, từng đạo lôi đình giao thoa tung hoành, va chạm tạo ra vô tận hỏa hoa.

Dưới Thiên Kiếp, một thân ảnh ngạo nghễ đứng đó, mặc y phục màu vàng kim, in hình rồng, trên người tỏa ra Long uy hùng vĩ, hiển nhiên chính là Long Vương tộc trưởng Long tộc không thể nghi ngờ.

Dù sao các Long tộc khác, ngay cả Chúc Long là kẻ đứng thứ hai trong Long tộc, trên người e rằng cũng không có Long uy hùng vĩ như vậy.

Ánh mắt Càn Khôn dừng lại trên người Long Vương vài giây, khẽ gật đầu.

Thực lực Long Vương không yếu, vượt kiếp này hẳn không khó.

Tuy lúc này còn ba mươi đạo thần lôi, nhưng nhìn tình hình lúc này, vượt qua hẳn không thành vấn đề.

Càn Khôn nhìn từng đạo thần lôi giáng xuống, tuy Long Vương khi về sau đón đỡ không mấy dễ dàng, nhưng y cũng đã đỡ được mỗi một đạo thần lôi.

Long Vương lúc này trên người đã chịu một số vết thương, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng vương vãi vết máu rõ ràng, khí tức trên người hỗn loạn, y phục cũng có chút rách nát. .....

Hồng Hoang, Đông Phương Đại Lục, trong một khu vực nào đó.

Trên đỉnh núi, Càn Khôn nhìn tình hình của Long Vương, trên mặt không có chút biến hóa nào, y vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Long Vương tuy thực lực không tệ, nhưng cũng không thể hoàn toàn an nhiên vô sự đón đỡ tất cả thần lôi, ngay cả y, cũng đã chịu một số vết thương trên người.

Xem thực lực của Long Vương, hiển nhiên không bằng y, muốn hoàn toàn không bị thương, đó tự nhiên là điều không thể.

Nhưng Long Vương có thể làm được như vậy cũng không tệ, mười đạo thần lôi tiếp theo, hẳn sẽ không có vấn đề gì quá lớn, dù sao vết thương lúc này của y cũng không nặng.

"Xem ra Long Vương những năm gần đây đã chuẩn bị không ít, nếu không vết thương cũng không chỉ như vậy..." Với nhãn lực của Càn Khôn lúc này, tự nhiên có thể nhìn ra một chút manh mối.

Mà cũng phải thôi, khi ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, vị thần ma Tiên Thiên nào mà không chuẩn bị kỹ càng mới vượt qua Nghiệm Đạo chi kiếp.

Huống chi Long Vương là tộc trưởng của một tộc, càng cần phải cẩn thận đối đãi, chuẩn bị vạn phần, dù sao một khi xảy ra bất trắc, đó không phải là chuyện của cá nhân, mà là chuyện của cả tộc.

"Oanh!" Lại một tiếng sấm đột nhiên vang lên, kéo Càn Khôn trở về từ suy nghĩ, y ngẩng đầu nhìn lên, lúc này Thiên Kiếp chỉ còn lại đạo cuối cùng, sắp giáng xuống.

Trong lòng Càn Khôn, y không định xem đến cùng, sau khi xác định được phương hướng, y liền trực tiếp lơ lửng giữa không trung, bay lướt thẳng về phía lộ tuyến của mình. ...Lúc này Càn Khôn đi lại hiển nhiên không nhanh như trước, mà đang chậm rãi tiến về phía

trước.

“Ong!” Đột nhiên, thức hải chấn động, một đạo huyền diệu chi âm chậm rãi lan tỏa trong thức hải.

Khóe miệng Càn Khôn hơi cong lên, sau khi xác định được phương hướng, y liền trực tiếp bay lướt đi.

Chương 54

"Không ngờ, lại để bần đạo gặp được một khối mảnh vỡ khác..." Trong lòng Càn Khôn lại vui như nở hoa, một đường nhanh chóng tiến về phía trước.

Không lâu sau, y đã đến một vùng bình nguyên, diện tích nơi đây Càn Khôn ước chừng có hơn vạn dặm.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng, điều quan trọng là bên trong có một khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp tồn tại, đó mới là điều tối quan trọng, còn về những thứ khác, Càn Khôn mới không thèm để ý.

Vài giây sau, Càn Khôn đã đến khu vực có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Sau khi chậm rãi hạ xuống từ hư không, trên mặt Càn Khôn hiện lên một tia kinh ngạc.

"Khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp này lại tự mình sản sinh ra một trận pháp tự nhiên sao?" Càn Khôn kinh ngạc nói, quả thực y không ngờ, một khối Tạo Hóa Ngọc Điệp lại tự mình sản sinh ra một trận pháp tự nhiên.

Ngay lập tức, trong lòng Càn Khôn cũng cảm thấy thoải mái.

Tuy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp chỉ là một mảnh vỡ, nhưng dù sao cũng là một mảnh vỡ từ Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, cho dù đã vỡ nát, nhưng phẩm giai của nó vẫn không thấp, ngay cả một số Tiên Thiên Linh Bảo, e rằng cũng không bằng.

Mảnh vỡ pháp bảo phẩm giai như vậy, có thể tự mình sản sinh ra trận pháp tự nhiên cũng là điều bình thường, chỉ là trước đây chưa

từng có tình huống như vậy, vì vậy Càn Khôn liền vô thức cho rằng không có tình huống như vậy.

Lúc này thấy được, y mới có một tia kinh ngạc.

Nhưng trận pháp này đối với Càn Khôn mà nói, lại không có bao nhiêu khó khăn.

Dù sao sau khi tu vi đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên, pháp lực và lực lượng Pháp tắc mà y nắm giữ đã khác xưa rất nhiều, cộng thêm lý giải mới về trận pháp chi đạo, phá giải trận pháp này tự nhiên không phải là vấn đề khó khăn.

Càn Khôn cười nhạt, vươn một tay, vô số sợi Pháp tắc vờn quanh trên đó, sau đó ngưng tụ thành một đạo quang mang màu vàng kim, trực tiếp bay ra từ đầu ngón tay, chìm vào trong trận pháp kia.

"Bành!" Sau một khắc, chỉ thấy hư không chấn động, trận pháp rung chuyển, sau đó quang mang lóe lên, toàn bộ trận pháp liền ầm ầm vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ, sau đó tiêu tán trong hư không.

Càn Khôn xán lạn cười, ánh mắt nhìn xuống dưới lòng đất, khu vực mà trận pháp đã bảo vệ.

"Ở đây..." Lời vừa dứt, bóng dáng Càn Khôn đã biến mất, y đã thi triển độn thổ, độn về phía mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Việc lấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đối với Càn Khôn không hề khó, dù sao y cũng có không ít kinh nghiệm trong tay, lúc này tự nhiên nắm chắc, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, y đã từ dưới lòng đất đi lên.

Nhìn khối ngọc phiến màu tím trong tay, Càn Khôn cười nhạt, rồi thu nó lại.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Càn Khôn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về một hướng nào đó trên bầu trời, trong đôi mắt sâu thẳm lóe

lên một đạo thần quang, sắc mặt y trở nên nghiêm nghị.

Ngay sau đó, liền thấy trên bầu trời một đạo lưu quang màu vàng kim xẹt qua, sau đó một thân ảnh chậm rãi hạ xuống.

Người đó là một nam tử trung niên, mặc y phục màu vàng kim, trên mặt không giận mà uy, trên người tỏa ra Long uy nhàn nhạt.

Người này không ai khác, chính là Long Vương tộc trưởng Long tộc mà Càn Khôn đã thấy trước đây, đang vượt Nghiệm Đạo Thiên Kiếp.

Sau khi Long Vương hạ xuống từ hư không, ánh mắt y vẫn luôn dừng lại trên người Càn Khôn, tuy thần sắc bình tĩnh, nhưng trong đáy mắt lại lộ ra một tia ngưng trọng.

Vì y hoàn toàn không nhìn thấu tu vi của Càn Khôn, khí tức trên người Càn Khôn cũng phiêu diểu, dường như muốn hòa làm một với thiên địa.

Nếu không phải Đại đạo đặc biệt, thì tu vi của người này, không kém hơn y.

Nhưng trong lòng tuy cảm thấy một tia ngưng trọng, Long Vương cũng không cảm thấy nhất định không bằng Càn Khôn, là tộc trưởng của một tộc, y có một chút tự tin.

Huống hồ, y vừa bị Càn Khôn thu mất ngọc phiến màu tím, cũng muốn đoạt lại, vì vậy cho dù biết tu vi Càn Khôn không kém hơn mình, y cũng không bỏ qua.

Cho dù phải, hai bên đấu một trận.

"Đạo hữu, ta là Long Vương của Long tộc, nơi đây là địa bàn do Long tộc ta quản hạt, vật đạo hữu vừa lấy, là vật của Long tộc ta, nếu đạo hữu giao nó cho Long tộc, Long tộc ta tất sẽ cảm tạ đạo hữu..." Long Vương nhìn Càn Khôn, lúc này y cũng dùng lời lẽ tử tế khuyên

nhủ, hy vọng Càn Khôn kiêng dè uy danh của Long tộc, giao mảnh vỡ cho y.

Nghe vậy, Càn Khôn khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Linh vật vốn do kẻ hữu duyên chiếm giữ, hà cớ gì lại là sở hữu của Long tộc..." Long Vương nghe lời Càn Khôn, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, như vậy, Càn Khôn không có ý định giao mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp cho y.

Y không ngờ, với uy thế của Long tộc và y, Càn Khôn vẫn không hề lay động, không chút sợ hãi.

Xem ra, chỉ có thể hai bên đấu một trận, kẻ thắng sẽ được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp. .....

Hồng Hoang, Đông Phương Đại Lục, trong một vùng bình nguyên nào đó.

Long Vương sắc mặt âm trầm nhìn Càn Khôn, trong đôi mắt khẽ híp lại hàn quang dũng động, như thể khoảnh khắc tiếp theo liền muốn động thủ.

Ngọc phiến màu tím tuy không rõ là mảnh vỡ của bảo vật gì, nhưng có thể khẳng định, ngọc phiến màu tím tuyệt đối không đơn giản.

Sở dĩ y có thể vượt qua hai tộc trưởng Kỳ Lân tộc và Phượng tộc về tu vi, tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên, nguyên nhân lớn nhất chính là nhờ ngọc phiến màu tím.

Hơn vạn năm trước, Long tộc ngẫu nhiên có được một phiến ngọc màu tím, nghiên cứu hồi lâu, mới phát hiện ra một chút manh mối trong đó, hóa ra bên trong ẩn chứa một tia lực lượng Pháp tắc.

Cũng chính tia lực lượng Pháp tắc này, đã trở thành cơ duyên lớn nhất để y đột phá tu vi.

Vạn năm qua, Long tộc đã tìm kiếm nhiều lần trên Đông Phương

Đại Lục của Hồng Hoang, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Long Vương tuy biết bảo vật như vậy, dù sao cũng cần có thời cơ mới xuất thế.

Nhưng y cũng chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm.

Lần này, Long Vương cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc, liền vội vàng đến xem, quả nhiên là ngọc phiến màu tím mà y đang tìm kiếm.

Chỉ tiếc, có người đã ra tay trước, bị y đoạt mất.

Điều quan trọng nhất là, tu vi của người này, không kém hơn y.

Nhưng vật này phi phàm, nếu y có thể có được nó lần nữa, tu vi của y có thể sẽ lên một tầng cao mới, lúc đó cho dù hai tộc liên thủ, y cũng không sợ.

Thậm chí, Long tộc có thể từ đây triệt để xưng bá Hồng Hoang, vì vậy Long Vương không cam tâm dễ dàng từ bỏ.

Long Vương lạnh lùng quét mắt qua người Càn Khôn, đột nhiên, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang, nhàn nhạt mở miệng nói: "Nếu đạo hữu giao vật này cho bản long, vậy chuyện đạo hữu giết tộc nhân Long tộc ta hai vạn năm trước liền bỏ qua, thế nào?" Nghe vậy, Càn Khôn bình tĩnh nhìn y, trong lòng cũng tò mò, Long Vương làm sao biết được Long tộc có tộc nhân vẫn lạc trong tay y?

Nhưng đó không phải là điểm quan trọng nhất, điều quan trọng nhất, Long Vương vì sao lại muốn mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp?

Chẳng lẽ trong tay y cũng có, hơn nữa còn đang tìm hiểu lực lượng Pháp tắc trong đó?

Chương 55

Trong lòng Càn Khôn càng nghĩ càng cảm thấy có không ít thần ma trong tay có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

La Hầu và những tồn tại như Long Vương, cũng có thể đang tìm hiểu manh mối trong đó, thậm chí, đã có được tạo hóa, nếu không thì sẽ không quan tâm đến vật này như vậy.

Nhưng tình hình của La Hầu Càn Khôn lại không nắm rõ lắm, vì La Hầu tuy muốn mảnh vỡ, nhưng mỗi lần giao thủ xong, khi nên buông bỏ thì y đều buông bỏ, không liều chết đoạt lấy.

Nhưng Long Vương, lại như thể không đoạt được thì không buông tha.

Trong lòng, Càn Khôn thầm lắc đầu, không thèm để ý đến những điều này nữa.

Y nhìn Long Vương, nhàn nhạt nói: "Đã là vật của bần đạo, chết cũng đáng đời, nếu muốn ra mặt vì tộc nhân Long tộc, thì ra tay đi, bần đạo sẽ tiếp chiêu..." "Vật này là của bần đạo, nếu muốn, thì lấy đi..." Nghe vậy, sắc mặt Long Vương lại trầm xuống, xem ra thật sự không thể không giao thủ, Càn Khôn không ăn mềm ăn cứng.

"Nếu đã như vậy, vậy thì xin lĩnh giáo!" Long Vương sắc mặt lạnh lùng, nhìn Càn Khôn đạm đạm mở miệng nói, Long uy hùng vĩ trên người y lan tỏa, bao trùm phạm vi trăm vạn dặm thiên địa.

"Ngao!" Trong hư không, một tiếng rồng ngâm truyền đến, những pháp lực ngưng tụ ở đây lúc này diễn hóa ra từng con rồng hình rồng, từng trận rồng ngâm vang vọng trong phạm vi trăm vạn dặm.

Càn Khôn lạnh nhạt nhìn một cái, xem tình hình của Long Vương

lúc này, sau khi vượt Thiên Kiếp, hẳn không có vết thương quá lớn.

Chỉ là vừa vượt Thiên Kiếp, cảnh giới có chút bất ổn mà thôi.

Nếu lúc này y gặp phải tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên, e rằng một chiêu Long Vương đã có thể trấn áp.

Chỉ tiếc, lúc này y gặp phải, chính là Càn Khôn.

Càn Khôn lắc đầu, đi về phía trước hai bước.

Vừa động, giữa thiên địa phạm vi vài trăm vạn dặm tức thì xảy ra biến động cực lớn, thiên địa bị Long uy và khí thế của Long Vương bao trùm tức thì bị xé rách.

Khí tức trên người Càn Khôn phiêu diểu, nhưng lúc này, lại có một luồng lực lượng vô hình chậm rãi lan tỏa quanh thân, từng chút một nghiền nát Long uy và khí thế của Long Vương.

Trong lòng Long Vương kinh hãi, tuy chỉ là so tài khí thế trong chốc lát, nhưng y dường như có chút không địch lại.

Tuy chưa xuất toàn lực, nhưng Long uy khí thế như vậy, Càn Khôn lại đối phó được nhẹ nhàng như vậy, quả thực không đơn giản.

Hai mắt Long Vương khẽ rụt lại, y phất tay, pháp lực hình rồng trong phạm vi trăm vạn dặm tức thì ngưng tụ thành hình, điên cuồng lao về phía Càn Khôn, mỗi con rồng pháp lực đều có uy lực diệt sát Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

"Càn Khôn Ấn, một ấn chưởng Càn Khôn!" Càn Khôn lạnh nhạt nhìn những con rồng khổng lồ lao xuống, va chạm vào mình, y chậm rãi giơ một tay lên, vô tận Càn Khôn Pháp tắc ngưng tụ trên lòng bàn tay, một ấn quyết huyền ảo hiện ra.

Ngay sau đó, liền thấy một ấn thủ khổng lồ, huyền ảo hiện ra trước mặt y.

Pháp tắc thần thông mà Càn Khôn vừa lĩnh ngộ, Càn Khôn Ấn!

Càn Khôn một ấn đánh ra, Càn Khôn Ấn tức thì quét ngang, vừa quét qua tức thì phong vân biến sắc.

Vô tận Càn Khôn Ngũ Hành tức thì bị Càn Khôn Ấn nghiền nát, âm dương đảo lộn, hư không vỡ nát từng mảng, linh khí bị áp bạo, đại địa sụp đổ, pháp tắc bị hỗn loạn.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!..." Vô số tiếng nổ vang lên, dưới sự va chạm của Càn Khôn Ấn, từng con rồng khổng lồ tan biến, hóa thành từng luồng khí tức nhân uân, tiêu tán trong hư không, sau đó Càn Khôn Ấn tiếp tục quét ngang lên, trực tiếp trấn áp về phía Long Vương.

"Lực lượng Pháp tắc ngũ tầng..." Trong lòng Long Vương trầm xuống, lực lượng Pháp tắc, lực lượng thiên địa ẩn chứa trong Càn Khôn Ấn tuyệt đối là lực lượng Pháp tắc ngũ tầng, cũng là sức mạnh mà Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ nắm giữ.

Y cũng có thể khống chế, nhưng lúc này y vừa vượt kiếp, cảnh giới bất ổn, cần phải ổn định lĩnh ngộ mới có thể khống chế, lúc này, lại có chút khó khăn.

Nhìn Càn Khôn Ấn trấn áp xuống, trong tay Long Vương quang hoa lưu chuyển, một luồng khí tức khủng bố tức thì xông thẳng lên trời, trong một phần nghìn khoảnh khắc, y đã xuất ra uy thế cái thế.

"Oanh!" Một đạo kim quang từ trong tay y đánh xuống, nơi nó đi qua hư không đều vỡ nát, lộ ra một khoảng chân không sâu thẳm, trực tiếp kéo dài đến trên Càn Khôn Ấn.

Một tiếng sấm đột nhiên vang lên, lực lượng va chạm khủng bố tức thì đánh lui Long Vương, lực lượng va chạm khủng bố, tiêu diệt

mọi vạn vật trong phạm vi trăm vạn dặm.

Trên đại địa, không ngừng nứt ra, từng vực sâu đen kịt hiện ra, trên bầu trời một mảng hoang tàn, hỗn loạn không chịu nổi. .....

Hồng Hoang, Đông Phương Đại Lục, trong một vùng bình nguyên nào đó.

Khói bụi cuồn cuộn che lấp thiên địa, mọi thứ đều hỗn loạn không chịu nổi như vậy, sau một hồi lâu, lực lượng va chạm khủng bố kia mới dần dần lắng xuống.

Càn Khôn ngẩng đầu nhìn lên hư không, trong đôi mắt sâu thẳm như biển sao sâu thẳm, lướt qua một đạo tinh quang nhiếp hồn đoạt phách.

"Quả thực cũng có chút môn đạo..." Càn Khôn khẽ cười, trong lòng thầm nhủ một tiếng.

Càn Khôn Ấn tuy mạnh, nhưng thực lực Long Vương cũng không yếu, muốn một kích trấn áp y tự nhiên là điều không thể.

Lúc này nhìn rõ, thân hình Long Vương tuy có chút chật vật, nhưng lại không có vết thương lớn.

"Lại là một kiện pháp bảo không tồi..." Ánh mắt Càn Khôn rơi vào viên châu trong suốt trong tay Long Vương, viên châu này tuy không lớn, chỉ vừa một bàn tay cầm, nhưng nhìn khí tức nó tỏa ra, lại không hề kém hơn Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hiển nhiên chính là chí bảo của Long tộc.

Sắc mặt Long Vương hơi ngưng trọng, nếu không phải nhờ 'Truyền Thừa Long Châu' trong tay, e rằng y đã bị trọng thương ngay từ một kích đó rồi.

Y không hiểu, một vị thần ma trông có vẻ không chênh lệch mấy với mình, thực lực lại mạnh đến vậy, một chiêu pháp tắc thần thông

đã đủ để trọng thương mình.

Vì vậy lúc này, y thực sự không muốn liều mạng với Càn Khôn ở đây.

Thực lực Càn Khôn quá mạnh, muốn đoạt lại ngọc phiến màu tím từ tay y thực sự có chút không thực tế.

Nhưng y vừa định mở miệng, lại thấy Càn Khôn thân hình khẽ động, khoảnh khắc tiếp theo liền xuất hiện trong hư không, đứng đối diện với y.

"Oanh!" Khoảnh khắc đó, thiên địa vốn có chút hỗn loạn lúc này lại thay đổi lần nữa, thiên địa nguyên lực đột nhiên biến đổi, trong phạm vi trăm vạn dặm, dường như nằm trong sự khống chế của Càn Khôn, tất cả Pháp tắc, đều đang nghe theo mệnh lệnh của y.

"Ong!" Càn Khôn lạnh nhạt nhìn y, phất tay, một tôn đỉnh đồng xanh khổng lồ xuất hiện trong hư không, từng trận khí tức Càn Khôn và khí tức Tiên Thiên lan tỏa ra.

Long Vương nhìn qua, thần sắc hơi trầm xuống, chiếc đỉnh này, ba chân hai tai một miệng, ẩn chứa chí lý Đại đạo, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

Khí Càn Khôn, thế phân âm dương, âm dương diễn ngũ hành, ngũ hành sinh vạn vật.

Càn Khôn là gì, chính là Càn Khôn!

Chương 56

Long Vương hiểu rõ, tôn đỉnh đồng xanh khổng lồ này, tuyệt đối có thể trấn áp y, bởi vì khí tức nó tỏa ra, thực sự quá khủng bố, có Càn Khôn ở đây.

"Thực lực đạo hữu cường hãn, vật này, bản long sẽ không tranh đoạt nữa..." Trong lòng ý niệm chuyển vần, Long Vương nhìn Càn Khôn, chậm rãi mở miệng nói.

Càn Khôn nghe vậy, không khỏi bật cười lạnh lùng, nhàn nhạt nói: "Long Vương, trước đó còn tranh giành, bây giờ lại từ bỏ, thật sự coi bần đạo là bùn nặn sao?" Lời Càn Khôn tuy nhẹ, nhưng Long Vương có thể cảm nhận được ý lạnh ẩn chứa trong giọng điệu.

Trong đôi mắt trong suốt nhìn thấy đáy, không chứa chút tình cảm nào, lạnh đến mức khiến người ta đóng băng, trong khoảnh khắc y mở miệng, nhiệt độ bốn phía đột nhiên hạ xuống.

"Càn Khôn Đỉnh, định thiên hạ!" Càn Khôn phất tay, lãnh đạm mở miệng nói.

Lời vừa dứt, Càn Khôn Đỉnh tức thì bay ra, thanh quang Càn Khôn hùng vĩ bao trùm, khóa chặt Long Vương bốn phía, sau đó trực tiếp trấn áp xuống Long Vương.

Long Vương lúc này chỉ cảm thấy trên người mình như đang bị một ngọn núi lớn đè nặng, nghiền nát vô số hư không, chậm rãi chìm xuống.

Y biết, ngoài áp lực của Càn Khôn Đỉnh ra, còn có sự bao trùm của Pháp tắc Càn Khôn, pháp lực Càn Khôn, khí thế Càn Khôn trong phạm vi trăm vạn dặm.

Dưới nhiều áp lực, liền tạo thành tình huống hiện tại.

Nếu không thể phá vỡ tầng tầng áp lực này, vậy thì bây giờ chỉ còn cách bị trấn áp mà thôi.

Sắc mặt Long Vương đại biến, cảm giác áp lực trên người càng lúc càng nặng, Pháp tắc trong cơ thể bắt đầu xuất hiện hiện tượng hỗn loạn, pháp lực bắt đầu bất ổn.

"Ngao!" Long Vương trong miệng gầm lên một tiếng giận dữ, kim quang lóe lên, một con cự long dài mười vạn trượng xuất hiện trong hư không, Long uy khủng bố không ngừng bùng phát càn quét, từng trận rồng ngâm vang vọng trong hư không.

Trong miệng y ngậm viên châu trong suốt kia, lúc này viên châu trở nên khổng lồ, từng trận khí tức Long tộc từ trong viên châu lan tỏa ra.

Trong viên châu, lúc này không còn trong suốt nữa, vô số hình rồng hiện ra, khí tức khủng bố đang tích tụ lực lượng.

"Cũng có chút thú vị..." Càn Khôn tuy nhất thời không nhìn thấu viên châu, nhưng sức mạnh trong viên châu, dường như có chút kỳ lạ, như thể có thể mượn sức mạnh của tất cả Long tộc.

"Ngao!" Ngay lúc đó, Long Vương lại một lần nữa gầm lên giận dữ, trên thân rồng hiện ra từng trận kim quang, khí thế khủng bố đang không ngừng va chạm, ý đồ xé rách tầng tầng áp chế khí thế của Càn Khôn.

"Oanh!" Long uy hùng vĩ va chạm, hư không trăm vạn dặm khẽ chấn động, nhưng lại không có bất kỳ thay đổi nào xảy ra.

Trong đôi mắt rồng khổng lồ của Long Vương lóe lên một tia ngưng trọng, viên long châu khổng lồ trong miệng y tức thì bị phun ra.

Trên viên châu lấp lánh từng trận kim quang, nhìn qua dường như không có gì quá phi phàm, nhưng lại ở khắp nơi toát lên vẻ phi phàm,

nơi viên châu đi qua, mọi thứ đều bị xé rách.

"Oanh!" Viên châu va chạm vào hư không, phảng phất như màn sáng bị đánh mở, xuất hiện một khoảng trống khổng lồ.

Trong đôi mắt rồng khổng lồ của Long Vương lóe lên một tia hỉ sắc, sau đó y trực tiếp xông thẳng lên trời, cắn lấy viên long châu khổng lồ kia.

Xé rách sự áp chế của Càn Khôn, Long châu đã mất đi không ít sức mạnh.

"Hừ!" Sắc mặt Càn Khôn hơi lạnh, y lạnh lùng hừ một tiếng, giữa thiên địa đột nhiên biến đổi, trên bầu trời đen kịt một mảng, như biển mực đổ xuống, linh khí nổ tung, phát ra tiếng nổ vang dội.

Càn Khôn đang nghịch chuyển, âm dương bị đảo lộn, ngũ hành đang vỡ nát...

Tất cả sức mạnh, hủy diệt như chẻ tre lao về phía Long Vương.

Công kích ập đến, Long Vương không dám chậm trễ chút nào, vẫy đuôi rồng khổng lồ, chặn lại luồng va chạm đó.

"Oanh!" Lực lượng khủng bố nổ tung, trên đuôi rồng khổng lồ máu thịt mơ hồ, nhưng may mắn là, luồng sức mạnh đó đã bị chặn lại.

"Ong!" Ngay lúc đó, Càn Khôn Đỉnh trấn áp xuống.

Viên châu trong miệng Long Vương lại một lần nữa bị hất ra, va chạm vào Càn Khôn Đỉnh.

"Ong!" Càn Khôn Đỉnh hơi ngưng trệ, Long châu ngược lại bay trở về, trực tiếp va chạm vào người Long Vương, trực tiếp đánh y bay xa trăm vạn dặm thiên địa, máu nhuộm trời xanh, nghiền nát vô số hư không và núi non.

Long Vương thân hình lóe lên, một lần nữa hóa thành đạo hình

người, sau khi cuộn lấy Truyền Thừa Long Châu, y liền trực tiếp hóa thành lưu quang bay xa. .....

Đông Phương Đại Lục, trong một vùng bình nguyên, giữa hư không.

Càn Khôn nhìn Long Vương hóa thành lưu quang bay xa, tốc độ nhanh đến mức ngay cả y cũng có chút kinh ngạc.

"Kẻ bị trọng thương mà vẫn có thể chạy nhanh đến vậy, cũng là một kỳ tích..." Càn Khôn bật cười lạnh lùng, lắc đầu nói.

Nhưng Long Vương tuy chạy thoát, nhưng thực lực của y, Càn Khôn cũng cảm thấy đã không tệ rồi.

Vừa vượt Thiên Kiếp, đã có thể đỡ được một kích bảy phần pháp lực của y, thực lực như vậy, đã không tệ rồi.

Nếu Long Vương không phải vừa vượt kiếp, mà như bình thường, sau khi ổn định tham ngộ và nắm giữ lực lượng Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhất định sẽ không chật vật như hôm nay, bị Càn Khôn đánh đến không còn sức chống trả.

Ít nhất, có thể giao thủ với Càn Khôn, thắng bại có lẽ sẽ ở mức sáu bốn.

Chỉ tiếc, Long Vương có chút nôn nóng, lần này bị thương, ước tính phải mất không ít thời gian để khôi phục.

Nhưng những điều đó, Càn Khôn lúc này đều không để ý, thực ra điều y khá tò mò, là viên châu mà Long Vương sử dụng, đó mới là điều Càn Khôn tò mò.

Viên châu kia tuy nhìn từ phẩm giai mà nói, hẳn chỉ thuộc hàng Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng sức mạnh nó bùng phát ra, lại vượt xa uy lực của phẩm cấp đó.

Mà sức mạnh nó bùng phát ra, phần lớn, đều là sức mạnh tinh thuần nhất của Long tộc.

"Viên châu quả nhiên có thể mượn lực lượng Long tộc..." Càn Khôn trong lòng thầm nhủ, chí bảo của Long tộc, quả nhiên có chút khác biệt.

Nếu Long Vương thật sự nắm giữ sức mạnh Hỗn Nguyên Kim Tiên, cộng thêm uy lực của viên châu này, có lẽ thật sự có thể một trận chiến với Càn Khôn.

Tuy không phải như La Hầu có thể ngang ngửa với Càn Khôn, nhưng cũng không tệ rồi.

Chỉ tiếc, hiện tại chỉ có thể mượn viên châu để thoát khỏi nơi này.

Càn Khôn bật cười lạnh lùng, phất tay, giữa thiên địa trăm vạn dặm, một lần nữa hiện ra Càn Khôn quang minh, giữa thiên địa một lần nữa trở lại vẻ thanh minh.

Tất cả Pháp tắc, quy tắc, thiên địa nguyên lực, v.v., lúc này đều khôi phục bình tĩnh.

Càn Khôn phất tay, Càn Khôn Đỉnh hóa thành một đạo lưu quang, chìm vào mi tâm của y, biến mất không còn thấy nữa.

Chương 57

Sau khi chậm rãi quét mắt nhìn một lần, thân hình y lóe lên, biến mất tại chỗ. ...Cùng lúc đó, trong Đông Hải Hồng Hoang, tại Long Cung của Long tộc.

Trong đại điện Long Cung.

Chúc Long nhìn Long Vương trở về trong thương tích, thần sắc tức thì biến đổi, y vốn tưởng là do vượt Thiên Kiếp bị thương, nhưng Long Vương lại nói, là bị một thần ma khác đánh trọng thương.

Chỉ một câu nói, trong lòng Chúc Long tức thì kinh hãi, có thể đánh trọng thương Long Vương Hỗn Nguyên Kim Tiên, vậy tu vi đó, phải cao đến mức nào.

Thực lực đó, phải mạnh đến mức nào.

Nhưng Long Vương lúc này không có thời gian nói chi tiết, chỉ tạm thời giao các công việc của Long tộc cho y, sau đó liền đi bế quan chữa thương, còn những việc khác, đợi vết thương lành hẳn rồi nói.

Lúc này, trong một cung điện nào đó.

Sắc mặt Long Vương âm trầm như nước, trong mắt hàn quang dũng động, khí tức hỗn loạn trên người dường như có dấu hiệu bạo động.

Pháp lực Long Vương vận chuyển, chậm rãi lắng xuống, khí tức hỗn loạn trên người cũng đang chậm rãi chuyển sang bình thường.

Sau một hồi lâu, y mới tạm thời áp chế được, nhưng vết thương vẫn không thể trì hoãn thêm.

“Tốt một cái Càn Khôn...” Không biết đã trôi qua bao lâu, Long Vương trong miệng trầm giọng thốt ra một câu.

Y đã trả một cái giá nào đó, suy diễn ra tên Càn Khôn, hàn quang trong mắt càng lúc càng lạnh lẽo.

Tu vi đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, có Đại Đạo Pháp tắc bảo hộ, những tồn tại bình thường căn bản không thể suy diễn ra y, ngay cả những tồn tại đồng cấp.

Nhưng Long Vương đã hy sinh một cái giá nào đó, suy diễn ra một tia tình hình của Càn Khôn cũng không khó.

Nhưng, cái giá phải trả là làm vết thương nặng thêm, lại cũng chỉ có được tên Càn Khôn, còn những thứ khác thì hoàn toàn không biết.

Nhưng chỉ vậy thôi, Long Vương đã cảm thấy đủ rồi.

Trong lòng hắn học niệm vài câu, sau đó Long Vương chậm rãi nhắm hai mắt, bắt đầu khôi phục vết thương.

Cũng tiện thể triệt để ổn định và nắm giữ tình hình cảnh giới này, sau này nếu lại gặp Càn Khôn, cũng có sức một trận chiến.

Chứ không như hôm nay, kết thúc trong chật vật.

Theo sự điều tức khôi phục của Long Vương, trong đại điện không còn tiếng động nào nữa. ...Nói về hai đầu, Càn Khôn lúc này đã đang trên đường trở về Vô Lượng Cung, không thèm để ý đến những điều khác.

Còn về Long Vương lúc này trong lòng nghĩ gì, Càn Khôn lúc này cũng không bận tâm chút nào.

Tuy vừa rồi dường như có một tia chấn động, như thể có người đang thăm dò, nhưng chỉ trong chốc lát đã qua đi, tuy trong lòng biết rõ, nhưng lại không quá để ý.

Thần ma đã biết, như La Hầu, Hồng Quân Lão Tổ, tự nhiên không cần nói thêm.

Còn thần ma chưa biết, cho dù suy diễn, cũng không được bao nhiêu tình hình hữu dụng.

Nhưng kết hợp tình huống vừa rồi, Càn Khôn cảm thấy rất có thể chính là Long Vương bị thương nặng kia, cho dù Long Vương có suy diễn, cũng không được bao nhiêu tin tức.

Ngay cả biết được tên y, thì cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Nghĩ thông suốt rồi, Càn Khôn gạt bỏ tạp niệm trong lòng, tiếp tục hành trình trở về, một đường nhanh chóng tiến về phía trước.

Vì lúc đó y đã đi theo lộ tuyến này, nên Càn Khôn lúc này không cần phải đi chậm, mà trực tiếp bay lướt. ...Ngày hôm sau, Càn Khôn đã đến một khu vực nào đó.

Y dừng lại trên tầng mây, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Sau khi suy nghĩ kỹ, y liền tạm thời từ bỏ con đường trở về, bay lướt về một hướng khác.

Con đường mà Càn Khôn đang đi lúc này, chính là lộ tuyến mà y đã đi qua khi du lịch Hồng Hoang trước đây.

Lúc này thời cơ đã đến, dường như cơ duyên đã chín muồi, vậy thì lúc này đã ở đây, y liền bay lướt về một nơi nào đó.

Chỉ trong chớp mắt, Càn Khôn đã vượt qua vạn vạn ức dặm thời không.

"Ong!" Càn Khôn hạ thấp tầng mây, sau đó chậm rãi hạ xuống từ hư không.

Nhìn dãy núi vài trăm vạn dặm trước mắt, trong đôi mắt sâu thẳm như biển tinh thần sâu thẳm của Càn Khôn, một đạo thần hoa lóe lên.

Sau khi dừng lại vài giây, Càn Khôn thân hình lóe lên, bay lướt về phía một ngọn núi nào đó trong dãy núi.

Trong chớp mắt, Càn Khôn đã ở trên một ngọn núi nào đó.

Kỳ thực, ngọn núi này cũng có tên, sau này trong Hồng Hoang danh tiếng còn không nhỏ.

Tên của ngọn núi này, chính là Vạn Thọ Sơn, là một trong vài tiên sơn nổi tiếng nhất trong Hồng Hoang.

Ngoài việc Vạn Thọ Sơn tự thân là một tiên sơn hiếm có trong Hồng Hoang ra, còn nổi tiếng vì chủ nhân của Vạn Thọ Sơn.

Lần này Càn Khôn đến đây, chính là vì chủ nhân của Vạn Thọ Sơn.

Trong một sơn mạch nọ ở Đông Phương Đại Lục, Hồng Hoang, trên Vạn Thọ Sơn.

Càn Khôn chậm rãi hạ xuống từ hư không, ánh mắt dừng lại ở chỗ Nhân Sâm Quả Thụ vốn nằm trên đỉnh núi.

Lúc này, Nhân Sâm Quả Thụ đã biến mất, hiển nhiên là đã hóa hình.

Điểm này, Càn Khôn hiển nhiên đã biết, giờ đây, đây chính là Trấn Nguyên Tử.

"Ông!" Hư không khẽ chấn động, ngay sau đó, một thân ảnh chậm rãi xuất hiện trước mặt Càn Khôn.

Càn Khôn nhìn y, nở một nụ cười nhạt.

Chương 58

Đó là một thanh niên, mặc trường bào màu xanh lục, khí tức mang theo một tia khí Ất Mộc, tu vi không tệ, hiện đã đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

"Xem ra, ngươi đã hóa hình được một thời gian rồi." Càn Khôn nhìn y, thản nhiên mở miệng nói.

Nghe vậy, thanh niên hướng về phía Càn Khôn hành lễ, rồi nói: "Xưa kia nhờ được tiền bối tạo hóa, Trấn Nguyên Tử mới có thể hóa hình sớm hơn, nay đã được năm nghìn năm." "Năm nghìn năm…" Càn Khôn nghe vậy, khẽ gật đầu, năm nghìn năm đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cũng không tệ.

"Tư chất không tệ." Càn Khôn khen một tiếng, trong mắt thoáng qua vẻ hài lòng.

"Đa tạ tiền bối tạo hóa." Trấn Nguyên Tử nghe vậy, chắp tay nói.

Nghe thế, Càn Khôn lắc đầu, không còn bận tâm vấn đề này nữa.

Giúp Trấn Nguyên Tử tạo hóa, có thể khiến y hóa hình nhanh hơn đã là không tệ rồi, tư chất mới là quan trọng nhất, có thể trong năm nghìn năm đã tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên hiện giờ, hoàn toàn là nhờ vào nỗ lực của y.

Càn Khôn chỉ lắc đầu, không mở miệng nữa.

Sau vài nhịp im lặng, Càn Khôn nhìn y, chậm rãi nói: "Trấn Nguyên Tử, Bần đạo trước đây ở đây, từng cảm nhận giữa ta và ngươi có sư đồ chi duyên, hôm nay Bần đạo đến đây, chính là để hỏi, ngươi có nguyện nhập môn hạ của Bần đạo không?" Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử giật mình, rồi mừng rỡ nói: "Đệ tử nguyện ý!" Nói rồi,

bái lạy Càn Khôn: "Đệ tử Trấn Nguyên Tử, bái kiến lão sư, lão sư vạn thọ vô cương!" Thật ra những năm nay, Trấn Nguyên Tử cũng đang chờ đợi Càn Khôn.

Y tin rằng, việc Càn Khôn để lại một tia tạo hóa ở đây trước đó, giúp y hóa hình sớm hơn, hẳn không phải là vô ý.

Trấn Nguyên Tử thấu hiểu sự cường đại của Càn Khôn, nếu có thể bái dưới môn hạ y, lắng nghe Đại đạo, thì quả là một lựa chọn không tồi.

Vì vậy, lúc này nghe Càn Khôn muốn thu y làm đồ đệ, Trấn Nguyên Tử trong lòng mừng rỡ, rồi trực tiếp bái sư.

"Tốt tốt tốt!" Càn Khôn hài lòng gật đầu, rồi vung tay một cái, một tia kim quang chìm vào mi tâm Trấn Nguyên Tử.

"Đây là một tia Đại đạo cảm ngộ của vi sư, ngươi hãy hảo hảo thể hội." Càn Khôn nhìn y, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Đệ tử minh bạch!" Trấn Nguyên Tử cúi đầu, chắp tay nói.

Càn Khôn khẽ gật đầu, rồi ban cho Trấn Nguyên Tử một kiện Linh Bảo để phòng thân.

Kiện Linh Bảo này, đương nhiên là Càn Khôn đã chuẩn bị từ trước, lúc này liền đưa cho Trấn Nguyên Tử.

Tuy chỉ là Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cũng không tệ.

Trấn Nguyên Tử trong tay có Bổn Mạng Linh Bảo là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Địa Thư, thêm kiện này nữa, tạm thời là đủ dùng.

Về sau, sẽ tính sau.

"Tạ lão sư tứ bảo!" Trấn Nguyên Tử vẻ mặt vui mừng, rồi đưa

tay nhận lấy thanh trường kiếm trong tay Càn Khôn.

Thanh trường kiếm này là Tiên Thiên Linh Bảo, Trấn Nguyên Tử đương nhiên hiểu được sự hiếm có của Tiên Thiên Linh Bảo, trong lòng cũng hiểu rõ.

Vì vậy, thấy Càn Khôn vừa ra tay đã là Tiên Thiên Linh Bảo, trong lòng y vừa mừng vừa có chút chấn kinh.

Lão sư của mình thật sự rất giàu có, vừa ra tay đã là Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy là hình kiếm, nhưng Linh Bảo chú trọng uy lực, không phải hình thái, nên Trấn Nguyên Tử không bận tâm hình thái thế nào, chỉ cần là Tiên Thiên Linh Bảo là được.

Càn Khôn nhìn Trấn Nguyên Tử, chậm rãi nói: "Nếu đã như vậy, thì hãy theo vi sư về đạo tràng, Vô Lượng Cung đi!

Còn về Vạn Thọ Sơn, đợi đến khi tu vi đủ rồi, hãy lại đây mở đạo tràng." Vạn Thọ Sơn sau này sẽ là đạo tràng của Trấn Nguyên Tử, điểm này, Càn Khôn trong lòng rõ ràng.

Chỉ là tình hình Hồng Hoang sau này bất minh, muốn mở đạo tràng ở đây, cần thực lực bản thân đủ mạnh.

Vì vậy, Càn Khôn liền để Trấn Nguyên Tử đợi đến khi tu vi đủ mạnh, rồi hãy mở đạo tràng ở đây.

Ít nhất, tu vi cũng phải thăng đến Hỗn Nguyên Kim Tiên trở lên mới được, nếu không thì có chút không đủ.

"Đệ tử tri hiểu, cẩn tuân lão sư chi lệnh." Trấn Nguyên Tử nghe vậy, cung kính hướng Càn Khôn nói.

Y đã hiểu ý trong lời Càn Khôn, trong lòng cũng nghĩ như vậy, nên Càn Khôn nói vậy, y liền trực tiếp đồng ý.

Càn Khôn khẽ gật đầu, rồi nói: "Đi thôi!" Nói rồi, y ngự không, rồi bay vút về phía Vô Lượng Sơn Mạch.

Trấn Nguyên Tử thấy thế, sau khi nhìn Vạn Thọ Sơn một lượt, cũng ngự không, đuổi theo Càn Khôn.

Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử đi không nhanh, mà chậm rãi tiến về phía trước.

Trấn Nguyên Tử lần này thật sự rời khỏi Vạn Thọ Sơn, đi lại giữa Hồng Hoang.

Vì vậy, Càn Khôn cố ý không đi nhanh như vậy, để Trấn Nguyên Tử xem phong cảnh Hồng Hoang bên ngoài Vạn Thọ Sơn.

Sơn xuyên hà lưu, địa thế địa mạch, vô số tiên gia động phủ của Hồng Hoang… trong mắt Trấn Nguyên Tử, đều là những trải nghiệm khác biệt, mấy ngày nay, y cảm xúc dâng trào.

Trong lúc di chuyển, Trấn Nguyên Tử cũng thường hỏi Càn Khôn về những điều không hiểu trên Đại đạo.

Càn Khôn đã giải đáp từng cái một, khiến tu vi của Trấn Nguyên Tử lúc này ẩn ẩn có dấu hiệu sắp tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Chỉ là cơ duyên lúc này chưa tới, nên vẫn còn thiếu chút thời gian.

Vì điều này, Càn Khôn cũng nói với Trấn Nguyên Tử rằng, việc tấn thăng tu vi, đôi khi cũng cần một chữ 'duyên', cơ duyên đến, tự nhiên nước chảy thành sông, tu vi thăng tiến, không cần quá cưỡng cầu.

Có những thần ma khổ sở cưỡng cầu tu vi nhưng không tiến bộ được một tấc, có những thần ma thuận theo tự nhiên, cơ duyên đến, tự nhiên đột phá, ngược lại đi trước một bước.

Vì vậy, cứ tiếp tục tiềm tu là được, cơ duyên đến, tự nhiên sẽ đột phá.

Trấn Nguyên Tử tự nhiên tán đồng với điều này, tiếp tục tiềm tu Đại đạo, bất kể lúc này có đột phá hay không đột phá, tiếp tục tích lũy cảm ngộ Đại đạo, lý giải Đại đạo tổng không sai.

Dù sao thì đối với tương lai mà nói, đều có lợi ích cực lớn, Trấn Nguyên Tử thâm am đạo lý này, đây cũng là điều Càn Khôn đã nói nhiều nhất với y.

Hồng Hoang, khu vực cách Vô Lượng Sơn Mạch hàng ức vạn dặm.

Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử hai người dọc đường vừa đi vừa dừng, trải qua một tháng trời mới từ Vạn Thọ Sơn trở về khu vực cách Vô Lượng Sơn Mạch ức vạn dặm.

Nhìn dãy núi rộng lớn tráng lệ trải dài vạn dặm cách đó ức vạn dặm, Trấn Nguyên Tử trong mắt thoáng hiện vẻ chấn kinh, hướng Càn Khôn hỏi: "Lão sư, đây chính là Vô Lượng Sơn Mạch sao?" Nghe vậy, Càn Khôn khẽ gật đầu, nở một nụ cười nhạt nói: "Chính là đạo tràng của vi sư, Vô Lượng Sơn Mạch." Trấn Nguyên Tử nhìn Vô Lượng Sơn Mạch, trên mặt vừa mừng rỡ vừa chấn kinh.

Dọc đường đi, y chưa từng thấy bất kỳ tiên sơn địa mạch nào có thể so sánh với Vô Lượng Sơn Mạch, ngay cả sơn mạch nơi Vạn Thọ Sơn tọa lạc cũng kém xa.

Chương 59

Nhưng đồng thời, Trấn Nguyên Tử trong lòng cũng thầm gật đầu, quả nhiên chỉ có sơn mạch như vậy mới xứng đáng với lão sư của y.

Trong lòng càng thêm mong đợi được thấy Vô Lượng Sơn, nơi đạo tràng của lão sư tọa lạc.

Là chủ phong của Vô Lượng Sơn Mạch, nơi đạo tràng chân chính của lão sư mình, Trấn Nguyên Tử tin rằng đó nhất định là một tiên sơn cảnh sắc tuyệt mỹ, linh khí sung túc, tràn đầy diệu ý vô tận.

Càn Khôn thấy Trấn Nguyên Tử lúc này đang thất thần nhìn Vô Lượng Sơn Mạch, không khỏi cười nói: "Đi thôi!" Tiếng của Càn Khôn kéo Trấn Nguyên Tử trở lại thần trí, y giật mình, rồi đáp: "Vâng!" Lời vừa dứt, hai người lại một lần nữa tăng tốc.

Hàng ức vạn dặm địa giới, đối với hai người, căn bản không đáng kể.

Sau một khắc, hai người đã tiến vào Vô Lượng Sơn Mạch.

Trấn Nguyên Tử lần đầu tiên nhìn thấy tiên sơn địa mạch như vậy, lúc này đầy vẻ hiếu kỳ, cảm nhận linh khí bên trong, chiêm ngưỡng cảnh sắc, cảm thụ diệu ý nhân uân tỏa ra từ tiên sơn.

Trấn Nguyên Tử trong lòng nhất thời nghĩ, sau này có nên quay về Vạn Thọ Sơn để mở đạo tràng không, chi bằng chọn ở đây luôn cho rồi.

Nhưng ý niệm này vừa nảy sinh, liền bị y phủ định.

Vô Lượng Sơn Mạch là đạo tràng của lão sư mình, sau này mở đạo tràng, sao có thể mở ở giữa đạo tràng của lão sư?

Vậy nên Vạn Thọ Sơn vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Càn Khôn lúc này không biết suy nghĩ trong lòng Trấn Nguyên Tử, y dẫn Trấn Nguyên Tử đi thẳng đến Vô Lượng Sơn.

Sau một khắc, hai người đã ở trên đỉnh Vô Lượng Sơn.

Trấn Nguyên Tử đứng trên đỉnh Vô Lượng Sơn, nhìn xuống Vô Lượng Sơn Mạch, tất cả tiên cảnh đều thu vào tầm mắt.

Trong Vô Lượng Sơn Mạch, linh khí cực kỳ sung túc và tinh thuần, lúc này ngưng tụ thành sương mù, dường như phủ lên sơn mạch một tầng lụa che mặt thần bí.

Dịch ánh mắt lên cao một chút, lúc này kim ô đang lặn về tây, kèm theo mây mù lượn lờ, chim cô bay lượn, tất cả đều hiển lộ tiên cảnh mỹ hảo vô hạn.

"Phải chăng ngươi có cảm giác 'Lạc hà cùng cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc'?" Đột nhiên, phía sau Trấn Nguyên Tử truyền đến tiếng cười khẽ của Càn Khôn.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử quay người, hướng Càn Khôn hành lễ xong, chắp tay nói: "Lão sư diệu ngữ, đệ tử trong lòng quả thực có cảm giác này." Trong lòng y tỉ mỉ lý giải lời nói lúc này của Càn Khôn, càng cảm thấy nó ẩn chứa diệu ý vô thượng, thoạt nghe chỉ là lời hay, nhưng khi phẩm vị kỹ càng, lại có diệu lý vô thượng.

"Đi thôi!" Càn Khôn cười cười, không nói gì thêm, dẫn Trấn Nguyên Tử đi về phía Vô Lượng Cung.

"Ông!" Càn Khôn vung tay một cái, rút Càn Khôn Đại Trận, lộ ra Vô Lượng Cung.

Lần đầu nhìn thấy cung điện như vậy, Trấn Nguyên Tử trong lòng lại một lần nữa chấn kinh, bởi vì cung điện hùng vĩ này, lại là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Trấn Nguyên Tử không khỏi tự hỏi, lão sư của mình rốt cuộc có

bao nhiêu Tiên Thiên Linh Bảo trong tay?

Nhưng y chưa kịp mở miệng, lời của Càn Khôn đã truyền tới.

"Đây là hộ sơn đại trận, Càn Khôn Đại Trận, vi sư sẽ truyền thụ pháp khai khải cho ngươi." Lời vừa dứt, Trấn Nguyên Tử liền thấy một đạo kim quang lóe lên, rồi trong đầu y đã có thêm không ít tin tức, huyền chi hựu huyền, diệu lý vô thượng.

Càn Khôn thấy Trấn Nguyên Tử đã tiếp thu, khẽ gật đầu xong, liền dẫn y tiến vào Vô Lượng Cung.

Trong đại điện Vô Lượng Cung.

"Trấn Nguyên, tu vi của ngươi lúc này đang dao động dữ dội, ngày đột phá không còn xa.

Ngươi hãy ở đây hảo hảo tham ngộ Đại đạo cảm ngộ mà vi sư đã truyền cho ngươi trước đó, hy vọng có thể mượn đó mà đột phá." Càn Khôn quan sát khí tức của Trấn Nguyên Tử lúc này, phát hiện y đã ở bờ vực đột phá, liền để y ở đây tham ngộ, hy vọng có thể mượn đó mà đột phá, tấn thăng cảnh giới trung kỳ.

"Đệ tử cẩn tuân lão sư chi mệnh!" Trấn Nguyên Tử khẽ chắp tay hướng Càn Khôn, rồi liền ngồi xuống bồ đoàn, bắt đầu tham ngộ.

Trong khoảnh khắc, khí tức trên người y lan tỏa, huyền diệu hối sáp, khí tức ẩn chứa Ất Mộc chi đạo liền phát tán ra.

Trên thiên linh, trong khánh vân tràn ngập khí nhân uân, hình ảnh một gốc linh căn ẩn hiện như có như không, chính là Nhân Sâm Quả Thụ.

Kiến Trấn Nguyên Tử khai thủy tham ngộ, Càn Khôn mãn ý điểm liễu điểm đầu.

Càn Khôn thấy Trấn Nguyên Tử bắt đầu tham ngộ, y hài lòng gật

đầu.

Theo tình hình lúc này mà xem, tin rằng chỉ cần thêm vài nghìn năm thời gian, y liền có thể đột phá thành công.

Đương nhiên, khoảng thời gian này có thể rút ngắn lại được hay không, còn phải xem Trấn Nguyên Tử tự thân cảm ngộ, điểm này, Càn Khôn cũng không giúp được.

Ánh mắt dừng lại trên người Trấn Nguyên Tử vài nhịp thở, Càn Khôn thu lại ánh mắt, rồi đi thẳng vào thiên điện.

Ngồi trên ghế, Càn Khôn lấy ra trà cụ, pha một ấm Ngộ Đạo Trà.

Sau đó, y vung tay một cái, vô số quỹ tích Đại đạo giao dệt phù hiện, một bức họa rõ ràng hiện ra trước mắt.

Tình huống trong bức họa, chính là tình hình trong Hồng Hoang.

"Theo tình hình này mà xem, cho dù Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng chưa đột phá, thì hẳn cũng sắp rồi." "Chỉ là Long Vương đột phá thời gian sớm hơn một chút, lại có ý đồ với mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp, không khỏi khiến Bần đạo thêm phần suy đoán." Càn Khôn nhìn tình hình trong bức họa, lẩm bẩm nói, vẻ mặt y khiến người ta không thể nắm bắt được.

Tình huống của Long Vương, quả thực khiến Càn Khôn trong lòng có một tia suy đoán.

Nhưng lúc này đi làm gì, hiển nhiên không phải thời cơ.

Sau khi nghĩ, Càn Khôn trong tay giải tán bức họa, rồi an tĩnh phẩm vị Ngộ Đạo Trà.

Trong khoảnh khắc, trong thiên điện chỉ có tiếng 'tích tích' của trà đang pha, cùng với hương thơm nhân uân của Ngộ Đạo Trà không ngừng bay lượn trong thiên điện.

Một luồng diệu ý huyền ảo bao trùm lấy, mãi không dứt.

Thời gian trôi đi, thoảng như bạch câu qua khe cửa, không để lại dấu vết.

Chớp mắt một cái, Hồng Hoang đã trôi qua năm nghìn năm.

Năm nghìn năm đối với Trấn Nguyên Tử mà nói, là năm nghìn năm quan trọng, bởi vì lúc này, y đã đột phá tu vi.

Thành công tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, trở thành một trong số ít cao thủ Đại La Kim Tiên trung kỳ trong Hồng Hoang, cũng là tồn tại mạnh mẽ nhất trong Vô Lượng Sơn Mạch, ngoài Càn Khôn và Dương Mi.

Trong thiên điện của Vô Lượng Cung, Vô Lượng Sơn Mạch.

Chương 60

"Lão sư, vật này đối với đệ tử quả thực có công hiệu không nhỏ." Trấn Nguyên Tử phẩm vị một chén Ngộ Đạo Trà xong, liền cảm thấy tâm thần mình như được tẩy rửa, vô cùng thanh minh, đối với Đại đạo cảm ngộ dường như trong suốt hơn một phần.

Đồng thời, y cũng phát hiện, chỉ cần là thứ xuất phát từ tay lão sư mình, đó nhất định là bảo vật hiếm có trong Hồng Hoang.

Bất kể là Linh Bảo hay thứ đồ uống trước mắt, đều là bảo vật khó tìm trong Hồng Hoang.

Nghe vậy, Càn Khôn nở một nụ cười nhạt, nói: "Ngộ Đạo Trà chỉ có hiệu quả đối với tu sĩ dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên, đối với vi sư mà nói, chẳng qua chỉ là thêm một loại vị đạo mà thôi." Nói rồi, y ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Lần này ngươi vừa đột phá, có thể phẩm vị thêm một chút, để củng cố thêm." Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử đáp: "Vâng, đệ tử minh bạch!" Nói rồi, y cầm chén trà lên, lại tiếp tục phẩm vị.

Càn Khôn nhìn Trấn Nguyên Tử, hài lòng gật đầu.

Trấn Nguyên Tử thực ra có thể đột phá sau ba nghìn năm, nhưng y lại cố kéo dài thêm năm nghìn năm, nên sau khi đột phá cảnh giới vô cùng ổn định, ngược lại giống như đã đột phá từ rất lâu rồi.

Trong năm nghìn năm này, Càn Khôn đã đi đến Hồng Hoang hai lần, tuy thu hoạch không nhiều, nhưng ít nhất cũng có năm khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay.

Tuy so với tổng số mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp mà nói, số mảnh vỡ Càn Khôn có được trong tay là ít, nhưng đối với cá nhân y mà nói, cũng không tệ.

Những năm nay, tu vi của Càn Khôn cũng không ngừng tiến bộ, lúc này đã không còn xa cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, chỉ cần chờ cơ duyên đến, nước chảy thành sông.

Thời gian trôi như nước chảy, chớp mắt một cái, lại một nghìn năm trôi qua.

Trong nghìn năm này, trong Hồng Hoang lại phát hiện ra một số chuyện khiến Càn Khôn kinh ngạc.

Hai vị tộc trưởng của Kỳ Lân tộc và Phượng tộc trong Hồng Hoang Tam tộc, liên tiếp vượt qua thiên kiếp, trở thành tồn tại đỉnh cấp trong Hồng Hoang.

Hiện tại, các tộc trưởng của Hồng Hoang Tam tộc đều đã là cao thủ Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Lúc này, Hồng Hoang Tam tộc chính thức đang mưu đồ xưng bá trong Hồng Hoang, tuy bề ngoài chưa ra tay, nhưng trong bóng tối, sóng ngầm đã cuộn trào.

Chỉ là Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng đều biết Long Vương đã đi trước một bước, lúc này Long tộc chưa có động thái lớn, hai tộc nhất thời không nắm rõ tình hình Long tộc, nên cũng không dám tùy tiện ra tay.

Nhưng Hồng Hoang Tam tộc cũng không hoàn toàn bình tĩnh, động tác ra tay chỉ nhỏ đi một chút.

Những chủng tộc phụ thuộc, dưới sự ám chỉ và trợ giúp của Hồng Hoang Tam tộc, bắt đầu làm một số việc để ba tộc xưng bá.

Tam tộc chưa động, Bách tộc đi trước!

Nhưng cũng không có cách nào khác, dù sao các chủng tộc khác đều phụ thuộc dưới trướng Hồng Hoang Tam tộc, có phân phó, đương nhiên phải làm.

Lúc này tam tộc không ra mặt làm, thì người ra mặt đương nhiên là Hồng Hoang Bách tộc.

Vì vậy, hơn nghìn năm qua, động tác của Bách tộc lại không nhỏ.

Phía sau Bách tộc, cũng thường thấy bóng dáng của Hồng Hoang Tam tộc.

Nhìn như vậy, giao phong giữa Hồng Hoang Tam tộc, hẳn là không còn xa nữa.

Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó.

Càn Khôn hạ vân, đáp xuống mặt đất, vẻ mặt thản nhiên, không thể nhìn ra sâu cạn.

"Hồng Hoang Bách tộc động thái không ít, ma sát cũng không nhỏ, giả dụ cho một thời gian nữa, Hồng Hoang Tam tộc chưa động, e rằng giữa Bách tộc, chiến tranh đã sắp bùng nổ rồi." Càn Khôn ánh mắt chậm rãi quét qua một lượt, rồi chậm rãi mở miệng nói.

Hồng Hoang Bách tộc, chỉ là một cách gọi chung, thực tế, không chỉ có trăm tộc, mà phải xa xa vượt quá con số đó, chỉ là cách gọi chung, nên mới gọi là Hồng Hoang Bách tộc.

Hơn nghìn năm qua, Càn Khôn vẫn luôn đi lại, quả thật đã thấy không ít người của Bách tộc ra tay giao phong trong Hồng Hoang, có xu hướng ngày càng dữ dội.

Nhìn tình hình này, e rằng không lâu sau, Hồng Hoang Bách tộc sẽ châm ngòi chiến hỏa.

Nhưng phía sau Hồng Hoang Bách tộc, lại có bóng dáng của Hồng Hoang Tam tộc, đó cũng là sự ám chỉ của Hồng Hoang Tam tộc.

Chỉ là trên bề mặt, Hồng Hoang Tam tộc sẽ giao thủ cách nhau bao xa?

Trong lòng Càn Khôn, y bỏ qua những suy nghĩ này, không còn để ý nữa.

Thân hình y lóe lên, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, y đã ở trong một khu vực nào đó.

Càn Khôn bình tĩnh nhìn khắp thiên hạ, đôi mắt sâu thẳm như vực sâu hư không, nhìn về một nơi nào đó, một đạo thất sắc lóe lên.

Y đưa một tay ra, pháp lực ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ, cắt đứt một ngọn núi nhỏ, rồi bắt lấy một khối ngọc phiến màu tím nhỏ trong đó.

"Hưu!" Đột nhiên, một đạo hắc sắc quang mang lóe lên, mang theo một tia cảm giác lạnh lẽo sâm nhiên.

Ngay cả Càn Khôn lúc này, cũng cảm thấy một tia khí tức khủng bố từ hắc quang đó phát tán ra.

"Xuy!" Hắc quang lóe lên, trực tiếp xuyên thủng bàn tay khổng lồ do pháp lực của Càn Khôn ngưng tụ, sau đó liền thấy bàn tay khổng lồ do pháp lực ngưng tụ ầm ầm tan rã, hóa thành từng tia nguyên lực, tiêu tán giữa thiên địa.

Nhưng trước đó, Càn Khôn đã thi triển đại pháp lực, nhiếp lấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong lòng bàn tay vào trong tay mình, rồi thu lại.

Sau đó, y ngẩng đầu, nhìn về một nơi nào đó trong hư không.

"Ông!" Hư không khẽ chấn động, rồi vô số hắc sắc ma khí sinh sôi, dần dần, ngưng tụ ra một thân ảnh, chính là Ma Tổ La Hầu mà y đã gặp không ít lần.

Vừa rồi, hắc quang xuyên phá bàn tay khổng lồ do pháp lực của Càn Khôn ngưng tụ, chính là Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương,

lúc này nó đang cắm trên mặt đất, từng trận hàn ý từ Thí Thần Thương phát tán ra.

"Xích!" La Hầu đưa bàn tay ra, khẽ động một cái, Thí Thần Thương phía dưới liền phát ra tiếng kêu khẽ, khẽ rung động.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thí Thần Thương hóa thành một đạo hắc quang, phi độn đến trước mặt La Hầu, rồi rơi vào trong tay y.

La Hầu vẻ mặt băng lãnh, từ trên cao nhìn xuống Càn Khôn, sau một hồi lâu, y thản nhiên nói: "Càn Khôn, lại một lần nữa đối đầu với Bản tọa.

Hai lần trước Bản tọa đã không tính toán với ngươi, lần này vật ngươi vừa lấy, là do Bản tọa vừa đặt ở đây, ngươi vẫn muốn lấy đi sao?" "Giữa ngươi và Bản tọa, quả thật không hợp nhau." Giọng La Hầu tuy khẽ, nhưng vừa mở miệng, nhiệt độ trong phạm vi vạn dặm đột nhiên giảm mạnh, một luồng hàn ý chậm rãi bao trùm, trong đó còn xen lẫn từng tia sát ý.

"Ngươi đặt xuống?!" Càn Khôn giật mình, trong lòng ý niệm chuyển động, trên mặt liền hiện lên vẻ chợt hiểu ra.

Trong một khu vực nào đó của Hồng Hoang.

Càn Khôn nhìn La Hầu trong hư không, nở một nụ cười nhạt.

Chương 61

Kết hợp với những lời La Hầu vừa nói, Càn Khôn trong lòng đã đoán ra đầu đuôi sự việc.

La Hầu quả thực có mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, nhưng cụ thể có bao nhiêu khối, Càn Khôn trong lòng không biết.

Còn về việc La Hầu có tham ngộ hay không, Càn Khôn nghĩ là có.

Trước đây La Hầu cướp mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Càn Khôn, một mặt dùng để tham ngộ, mặt khác, là dùng để bố cục.

Từ những lời y vừa nói, Càn Khôn không khó để đoán ra, các tộc trưởng của Hồng Hoang Tam tộc, có lẽ cũng có liên quan đến y.

Đặc biệt là Long Vương, Càn Khôn càng thêm khẳng định.

Chỉ là điều Càn Khôn cảm thấy bất ngờ, là La Hầu lại dùng mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp để bố cục, điều này cần không ít phách lực, dù sao trong đó ẩn chứa Pháp tắc chi lực, có thể dùng để tham ngộ.

Đồng thời, Càn Khôn trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, không phải tất cả thần ma đều giống như Bản Thân, đi con đường 'một đạo diễn hóa tam thiên đạo', cần tham ngộ Tam Thiên Đại đạo.

Đối với La Hầu mà nói, để tham ngộ, tia Pháp tắc chi lực ẩn chứa trong đó đối với y đã vô dụng.

Nếu có thể dùng để bố cục, thì đối với y, đương nhiên là việc một mũi tên trúng hai đích, cớ gì mà không làm?

Vì vậy, mới có cục diện như ngày nay.

Càn Khôn nhìn La Hầu, nở một nụ cười nhạt nói: "La Hầu, Bần đạo nguyên bản còn kỳ quái về chuyện Long Vương, giờ nhìn xem, đó

cũng là thủ bút của ngươi phải không?

Hai tộc trưởng kia, e rằng cũng có bóng dáng của ngươi chứ?" "Ngươi cũng thông minh đấy, không tệ, quả thực là thủ bút của Bản tọa." La Hầu nghe vậy, cũng không giấu giếm, nhìn Càn Khôn, lạnh lùng nói.

Y ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Chỉ là Bản tọa không ngờ, Long Vương vừa tấn thăng, liền bị ngươi làm trọng thương, khiến một số bố cục của Bản tọa hoàn toàn thất bại, lại một lần nữa đối đầu với Bản tọa." "Nguyên lai là vậy, Bần đạo trước đó cũng không ngờ, vô hình trung, ta đã giao thủ một lần." Càn Khôn nghe xong, không khỏi nở một nụ cười nhạt, chậm rãi mở miệng nói.

Thực ra cũng không trách được, Long Vương trước đó có được một tia tạo hóa của Tạo Hóa Ngọc Điệp, đột phá tu vi bản thân, đối với những mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp khác, trong lòng tự nhiên có ý đồ.

Nhưng vừa vượt qua thiên kiếp, đương nhiên không phải đối thủ của Càn Khôn, bị Càn Khôn làm trọng thương là điều hiển nhiên.

Điểm này, chỉ có thể trách Long Vương, không trách được trên đầu Càn Khôn.

La Hầu đối với tất cả đều đã rõ trong lòng, động tác của Long Vương quả thực vượt quá dự liệu của y.

Việc bị Càn Khôn làm trọng thương, y cũng không bận tâm.

Ban đầu y cho rằng, để Long Vương tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên, phá vỡ cục diện trong Hồng Hoang Tam tộc, để Long tộc trỗi dậy, buộc Kỳ Lân tộc và Phượng tộc liên thủ, rồi Tam tộc khai chiến, thêm vào đó Bách tộc giao phong, triệt để châm ngòi chiến hỏa Hồng Hoang.

Thế nhưng cách làm của Long Vương, lại khiến y có chút ngoài ý muốn.

Tuy y muốn có được mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, mượn đó để đề thăng tu vi, nhưng vừa tấn thăng thiên kiếp, sao có thể là đối thủ của Càn Khôn.

Một phen giao thủ, kết quả hiển nhiên, Long Vương trọng thương bỏ chạy, bại dưới tay Càn Khôn.

Điều này cũng khiến một tia bố cục của La Hầu trên người Long Vương, trên Long tộc thất bại.

Nhưng một tia bố cục trên Long tộc thất bại, La Hầu cũng không để ý, cũng không đi tìm Càn Khôn, sau đó lại bố cục lần nữa, phù trợ Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng đột phá tu vi.

Ba vị tộc trưởng đều có tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên, với dã tâm của họ, tự nhiên sẽ không cam chịu cục diện lúc này, ngày giao phong của Hồng Hoang Tam tộc cũng đã rút ngắn đi rất nhiều.

Đây cũng chỉ là tiểu bố cục mà thôi, còn những cái khác, đều chưa ai biết.

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp Càn Khôn vừa lấy được, vẫn là một tia mồi nhử trong tiểu bố cục của La Hầu, chỉ tiếc là, giờ đây nó lại một lần nữa rơi vào tay Càn Khôn rồi.

"Càn Khôn, những chuyện trước đó, Bản tọa có thể không tính toán với ngươi, nhưng mảnh vỡ ngươi vừa lấy, nhất định phải giao cho Bản tọa." La Hầu lạnh lùng nhìn Càn Khôn, trong đôi mắt đen kịt ma viêm cuồn cuộn, một luồng hàn ý khủng bố và nhiệt độ trong khoảnh khắc y mở miệng, liền bùng phát ra.

Trên người y tràn ngập một luồng sát khí nồng đậm, Thí Thần Thương trong tay phát ra từng trận tiếng kêu khẽ, một luồng ý lạnh

lẽo sâm nhiên từ Thí Thần Thương phát tán ra, khóa chặt Càn Khôn.

Càn Khôn vẻ mặt bình tĩnh nhìn y, biểu cảm trên mặt khiến người ta không thể nắm bắt được.

Trong đôi mắt sâu thẳm như tinh thần chu thiên, thần quang cuồn cuộn, diễn hóa ra vô tận huyền diệu.

"La Hầu, vật này đã rơi vào tay Bần đạo, vậy đương nhiên không có lý do gì để lấy ra lần nữa.

Bảo vật có linh, tự có người hữu duyên sở hữu, Bần đạo hôm nay có được nó, tức là có duyên." Càn Khôn khẽ nhấc chân, cả người chậm rãi bay lên, chậm rãi mở miệng nói.

Giọng y tuy khẽ, nhưng lại ẩn chứa một luồng vô hình chi lực, trực tiếp xé tan khí cơ khóa chặt của La Hầu.

Khí Càn Khôn xung quanh liền cuộn trào ra, chấn động thiên địa.

"Hữu duyên?!" La Hầu nghe vậy, lạnh lùng hỏi lại, ma khí xung quanh ngưng tụ, theo lời y dứt, khí thế khủng bố liền bùng phát ra, bao trùm Càn Khôn.

Ma uy ngập trời, bao trùm thiên địa!

Càn Khôn thản nhiên nhìn ma uy và khí thế khủng bố của La Hầu bao trùm lấy mình, dường như không hề để ý, không có bất kỳ động tác nào.

"Ông!" Đột nhiên, trong đôi mắt sâu thẳm của Càn Khôn hiện lên một tia thất sắc quang mang, rồi liền bùng phát ra, tràn ngập cả đôi mắt, một luồng khí thế vô thượng liền cuộn trào từ trên người y.

"Oanh!" Khoảnh khắc đó, phong vân biến sắc, cuồng phong cuộn trào, hư không xung quanh không ngừng vặn vẹo.

Thiên địa trong xanh nơi Càn Khôn đứng và Ma vực đen kịt nơi La

Hầu đứng hình thành sự đối lập, lúc này một bên xanh một bên đen, va chạm vào nhau, bùng nổ ra uy thế khủng bố.

"Oanh!" Mỗi lần khí thế va chạm, đều có vô tận hư không bị tiêu diệt.

Những luồng hỗn độn chi khí bạo ngược tấn công, chưa kịp cuộn trào ra, liền đã bị tiêu diệt dưới hai luồng khí thế, hình thành một vùng chân không rộng lớn vô cùng.

Lúc này, trong phạm vi hơn trăm vạn dặm thiên địa, linh khí thiên địa đều thanh tĩnh.

Vô số ngọn núi và địa mạch dưới sự xung kích của hai luồng khí thế va chạm, hóa thành tro bụi, tiêu tán giữa thiên địa.

Trên mặt đất, nứt ra vô số vực sâu đen kịt, vô số địa mạch bị cắt đứt, hiện ra một cảnh tượng khủng bố.

Trên bầu trời, lúc này là một cảnh tượng hỗn loạn, sự phá hoại khủng bố vẫn đang tiếp diễn.

Trong hư không vô tận của một khu vực nào đó thuộc Hồng Hoang.

Khói đặc vô tận che phủ trăm vạn dặm thiên địa, không nhìn thấy thân ảnh Càn Khôn và La Hầu, chỉ có những luồng xung kích khủng bố không ngừng va chạm và cuộn trào ra.

Chương 62

Điều đó báo hiệu rằng, hai người lúc này vẫn đang giao phong, uy thế ngày càng khủng bố.

Lúc này, trong phạm vi hơn trăm vạn dặm, tất cả sơn phong địa mạch, sông suối linh thực vật, v.v., đều đã bị tiêu diệt dưới sự xung kích của khí thế va chạm giữa Càn Khôn và La Hầu.

"Oanh!" Một tiếng sấm sét đột nhiên vang lên, một luồng xung kích siêu tưởng liền cuộn trào ra, đi đến đâu, đều biến thành vùng chân không, rất lâu sau vẫn không khôi phục.

Lúc này, giữa thiên địa, dường như đã bình tĩnh lại.

Hai luồng khí thế khủng bố, lúc này chậm rãi lắng xuống, nhưng lại không biến mất, vẫn bao trùm xung quanh.

Chỉ là giữa hai bên đều không ra tay nữa.

"Hô!" Một làn gió nhẹ không biết từ đâu thổi tới, thổi tan làn khói đặc che phủ thiên địa, hiện ra thân ảnh của hai người.

Càn Khôn và La Hầu đối diện nhau giữa không trung, quanh người vẫn bao trùm lấy khí thế của bản thân.

Lúc này, thiên địa trong xanh và ma vực đen kịt vẫn chia đôi thiên địa, mỗi bên chiếm một nửa, không ai chịu nhường một bước.

Càn Khôn vẻ mặt bình tĩnh nhìn La Hầu, biểu cảm trên mặt không thể hiện chút sâu cạn nào, nhưng trong đôi mắt, một tia nghiêm trọng chợt lóe lên.

Tuy vừa rồi chỉ giao phong khí thế với La Hầu, nhưng giữa hai bên không ai chiếm được chút lợi lộc nào.

Nếu thực sự giao thủ, e rằng thắng bại cũng khó đoán.

Điều quan trọng nhất, Càn Khôn không biết thực lực mạnh nhất của La Hầu ở mức độ nào, và trong tay y còn có sát khí mạnh mẽ là Tru Tiên Tứ Kiếm.

Đương nhiên, đó là một trong những át chủ bài của y, tự nhiên sẽ không dễ dàng triển lộ.

Cho dù có triển lộ, Càn Khôn cũng không sợ, nhưng y không tin, trong trận chiến với mình, La Hầu sẽ không động đến Tru Tiên Tứ Kiếm, đòn sát chiêu mạnh nhất của y, nó có tác dụng của nó.

Nhưng dù vậy, thực lực của hai bên, e rằng khó phân thắng bại.

Một trận giao thủ, không biết sẽ lại có tình huống và cảnh tượng gì.

La Hầu lúc này cũng vẻ mặt bình tĩnh nhìn Càn Khôn, ma viêm trong đôi mắt dường như càng thêm nóng bỏng một phần, ma khí trên người cuồn cuộn, một luồng ma uy nồng đậm lan tỏa ra.

Y nhìn Càn Khôn, trầm giọng nói: "Không ngờ, đã cách mấy vạn năm, giữa ta và ngươi, vẫn khó phân thắng bại." Trong lòng y cũng thoáng hiện một tia nghiêm trọng, thực lực của Càn Khôn, dù thế nào đi nữa, hiện tại, y vẫn ở thế cân bằng với mình, tốc độ thăng tiến như vậy, quả nhiên khủng bố.

Càn Khôn nghe vậy, cười cười, không phủ nhận.

La Hầu thấy thế, cũng không mở miệng nữa, Thí Thần Thương trong tay khẽ động, ma vực đen kịt bao trùm nửa bầu trời liền cuộn trào, ma uy hùng vĩ khủng bố liền bùng phát ra, đánh mạnh về phía biên giới thiên địa trong xanh.

"Ông!" Thân thể Càn Khôn khẽ động, một luồng diệu ý huyền ảo bùng phát ra, tình lãng đích bán biên thiên địa chi trung, lộ xuất lãng

lãng càn khôn, thiên địa chi gian nhất phiến thanh minh, kỳ trung canh hữu trận trận đại đạo chi âm truyện xuất.

"Oanh!" Hai luồng khí thế lại một lần nữa va chạm vào nhau, bùng nổ ra uy thế khủng bố.

"Xích!" Khoảnh khắc đó, La Hầu xuất thương, mũi thương lóe lên một tia hàn quang, mang theo ý lạnh lẽo sâm nhiên, đâm xuyên vô tận thời không, đánh thẳng về phía Càn Khôn.

Càn Khôn vẻ mặt ngưng trọng, tay y lật một cái, Càn Khôn Xích liền xuất hiện trong tay.

"Ông!" Càn Khôn Xích chấn động, thanh quang Càn Khôn rực rỡ phóng ra, mang theo khí Càn Khôn nồng đậm.

Càn Khôn đánh ra thần hoa cái thế, chấn động đi.

Sóng động chưa dứt, Càn Khôn Xích cuộn trào, không gian rộng lớn hàng chục vạn dặm phía trên trực tiếp vỡ vụn, mảnh vỡ không gian bay khắp trời như bão táp cuộn trào về phía La Hầu.

La Hầu thần sắc dần ngưng trọng, nhưng thế công của Thí Thần Thương không chậm lại, trực tiếp phá tan cuộc tấn công không gian khủng bố, vẫn đâm thẳng về phía Càn Khôn.

Nhưng uy thế khủng bố đó cũng làm tiêu hao đi một phần uy lực của Thí Thần Thương, tuy vẫn lạnh lẽo khủng bố, nhưng uy lực công kích, đã giảm đi vài phần.

Lúc này, thanh quang Càn Khôn lóe lên, Càn Khôn tay cầm Càn Khôn Xích, trực tiếp nghênh đón Thí Thần Thương của La Hầu.

"Bành!" Hai kiện pháp bảo va chạm vào nhau, rồi một điểm quang mang rực rỡ lóe lên, ngay sau đó liền thấy quang mang bao trùm thế gian.

Khoảnh khắc đó, không có nhiều âm thanh, bởi vì tất cả đều đã bị tiêu diệt dưới luồng xung kích đó.

Xung kích im lặng tiêu diệt tất cả mọi thứ trong phạm vi hơn vạn dặm, uy thế hủy thiên diệt địa lúc này triển hiện không sót chút nào.

Thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên, lúc này không chỉ thực lực bản thân đang giao phong, mà còn cả pháp bảo của bản thân.

Uy lực của một đòn, đủ để tiêu diệt bất kỳ tu sĩ nào dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Ngay cả tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, dưới uy lực của một đòn này, đủ để bị xé tan ra, triệt để vẫn lạc tại thiên địa chi gian.

"Oanh!" Không biết đã qua bao lâu, dường như chỉ một khoảnh khắc, lại như nghìn năm vạn năm.

Chỉ nghe thấy một tiếng sấm sét vang lên, rồi một luồng xung kích khủng bố lại một lần nữa chấn động ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy hai thân ảnh mỗi người bay ngược ra xa, bay thẳng ra trăm vạn dặm, mới vừa vặn dừng lại, cả hai đều vẻ mặt hơi ngưng trọng nhìn đối phương.

Trong hư không vô tận của một khu vực nào đó thuộc Hồng Hoang.

Càn Khôn và La Hầu lúc này đều không mở miệng, vẻ mặt hơi ngưng trọng nhìn đối phương.

Uy lực của một đòn, trong lòng họ đều rõ, nhưng sau một đòn, hai bên đều không chiếm được chút lợi lộc nào, nhưng sự tiêu hao của bản thân lại không nhỏ.

"Hay cho một Càn Khôn." Sau một hồi lâu, La Hầu trầm giọng nói

một câu, ma khí xung quanh cuồn cuộn.

"Ngươi cũng không kém." Càn Khôn đôi mắt hơi sắc lạnh, trong đôi mắt sâu thẳm hàn quang cuồn cuộn, khí Càn Khôn xung quanh ngưng tụ, hình thành một phương thiên địa, bao trùm Càn Khôn trong đó.

Lúc này, lời Càn Khôn vừa dứt, y liền giậm chân một cái, giẫm nát hư không dưới chân, rồi cả người dường như hóa thành một đạo lưu quang, chỉ trong một nhịp thở, đã hàng lâm trên đỉnh đầu La Hầu, Càn Khôn Xích trong tay chém xuống.

La Hầu vẻ mặt ngưng trọng, ma viêm trong đôi mắt đen kịt nhảy múa, một luồng khí tức nóng bỏng khủng bố lan tỏa ra.

Trong một phần ba nghìn giây, La Hầu đã động, Thí Thần Thương trong tay vọt thẳng lên trời, mũi thương lóe lên hàn quang, đâm xuyên vô tận thời không, trực tiếp cuộn trào tới.

Đây không chỉ là sự va chạm giữa hai kiện pháp bảo, mà còn là sự va chạm giữa Càn Khôn và La Hầu, càng là sự va chạm giữa thiên địa trong xanh và ma vực đen kịt.

Khoảnh khắc đó, thiên địa im lặng!

Chương 63

Thiên địa bị chia cắt thành một bên xanh một bên đen, khoảnh khắc đó, không gian vô tận vỡ vụn, vùng chân không kéo dài đến ức vạn dặm.

Hai vị cao thủ Hỗn Nguyên Kim Tiên toàn lực ra tay, đều có uy năng hủy thiên diệt địa.

Với thực lực được triển hiện lúc này, ngay cả cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, e rằng cũng không thể đỡ nổi một chiêu, chênh lệch giữa hai bên, tựa như trời vực.

Sau khi hai phương thế giới va chạm vào nhau, liền nhanh chóng tách ra.

Hai người bị luồng phản chấn lực khổng lồ đẩy lùi, giẫm xuống những dấu chân sâu hoắm trong hư không.

Nhưng ngay sau đó, hai người liền giao thủ với nhau.

Pháp tắc bị điều động, quy tắc bị bát loạn, linh khí bùng nổ phát ra âm thanh ầm ĩ.

Càn Khôn Ngũ Hành, v.v., tất cả đều bị đảo lộn, mọi thứ hỗn loạn, tiêu diệt biến mất.

Tại nơi thiên địa trong xanh và ma vực đen kịt tiếp xúc, một đạo quang mang rực rỡ phù hiện, hậu thuấn gian yêm một liễu ức vạn lý thiên địa.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, xung kích khủng bố càng ngày càng mạnh, không ngừng cuộn trào ra.

Không biết đã qua bao lâu, lúc này, hai phương thế giới không còn nhìn thấy nữa, dưới luồng xung kích đó, đã tiêu diệt tan biến.

“Oanh!” Đột nhiên, lại một tiếng sấm sét vang lên, rồi liền thấy trong hư không vô tận, hai đạo quang mang không ngừng giao triền vào nhau, mỗi lần đều có xung kích khủng bố truyền ra, tiêu diệt vô tận thời không.

Với tu vi của Càn Khôn và La Hầu, lúc này không biết đã giao thủ bao nhiêu lần.

Lúc này từ trên trời đánh xuống đất, từ mặt đất đánh vào hư không, rồi lại bay thẳng lên, trực chỉ cửu tiêu.

Trong phạm vi vạn ức dặm thiên địa, đều là chiến trường của họ.

Trừ bỏ những át chủ bài của mình, hai người lúc này đều đã động dụng toàn lực giao thủ.

Tuy chưa phân ra thắng bại, nhưng trong trận giao thủ này, hai người đều không giữ lại chút sức lực nào.

“Hưu!” Trong một phần ức vạn giây, thanh quang lóe lên, lao thẳng về phía hắc quang.

Tốc độ của hắc quang cũng không chậm, lúc này đã lao về phía thanh quang mà va chạm.

“Oanh!” Hai đạo thần quang vừa chạm vào nhau liền tách ra, xung kích khủng bố liền cuộn trào ra, nhưng lại có một luồng vô hình chi lực chắn trước hai đạo thần quang, khiến cho dù xung kích đó có mạnh đến mấy cũng không thể lay chuyển một chút nào.

“Ông!” Thanh quang chấn động, rồi liền thấy một thân ảnh hiện ra, đứng giữa không trung, ánh mắt bình tĩnh, chỉ là sắc mặt hơi trắng bệch vài phần, khí tức trên người hơi có chút hỗn loạn.

“Ông!” Khoảnh khắc tiếp theo, hắc quang lóe lên, La Hầu hiện ra, tình hình của y cũng không khá hơn Càn Khôn là bao.

Tuy hai người thương thế không lớn, nhưng tiêu hao lại không nhỏ.

Mỗi người trừ bỏ át chủ bài mạnh nhất chưa xuất ra, giao thủ giữa pháp lực và pháp tắc lại không hề giữ lại.

Một trận giao thủ sảng khoái, thuộc về giao thủ giữa Hỗn Nguyên Kim Tiên.

"Càn Khôn, không ngờ, đến bây giờ, chúng ta vẫn chưa phân ra thắng bại." La Hầu nhìn Càn Khôn, đột nhiên cười khẽ nói, ma viêm trong mắt nhảy múa, ma khí trên người cuồn cuộn, ma uy lan tỏa ra.

Nghe vậy, Càn Khôn nở một nụ cười nhạt, nói: "La Hầu, mỗi lần chúng ta giao thủ, cũng là một trong những bố cục của ngươi phải không?

Xem Bần đạo như đối thủ để ma luyện cảnh giới bản thân, để cảnh giới tu vi càng thêm ổn định." Càn Khôn vẻ mặt bình tĩnh nhìn y, biểu cảm trên mặt khiến người ta không thể nắm bắt được, không biết trong lòng y đang nghĩ gì.

La Hầu cười cười, nhìn Càn Khôn đáp lại: "Càn Khôn, ngươi chẳng phải cũng làm như vậy sao?

Mỗi lần giao thủ với Bản tọa, đều tận khả năng ma luyện pháp lực và pháp tắc của mình.

Đánh nhau, ngươi chẳng phải cũng có cùng ý đồ với Bản tọa sao?" Đối với một cảnh giới mà nói, mỗi bước đều phải đi vô cùng ổn định mới được.

Giao thủ giữa những người cùng đẳng cấp, đôi khi, có thể mang lại một số trợ giúp.

Khiến cho sự khống chế pháp lực, khống chế pháp tắc, khống chế nguyên lực thiên địa càng thêm khế hợp, càng thêm tự nhiên.

Ngoài ra, trong lúc giao thủ, hoặc có thể ngộ ra một số Pháp tắc cảm ngộ, Đại đạo cảm ngộ, giống như Càn Khôn lần trước giao thủ với La Hầu vậy, sau khi khôi phục tiêu hao, liền tinh tiến không ít.

Cũng chính vì vậy, hai người mới trong trận giao thủ này không hề giữ lại chút nào, không ngừng ma luyện cảnh giới tu vi vừa đột phá.

Thay vì nói hai người đang giao thủ, chi bằng nói đang mượn đối phương để ma luyện.

Hai người, đều làm như vậy.

Càn Khôn nghe vậy, cười cười, không phủ nhận.

Mọi người đều biết rõ trong lòng, vậy thì cũng không cần nói nhiều nữa.

Trầm ngâm vài nhịp thở, Càn Khôn đột nhiên nhìn y, thản nhiên mở miệng nói: "Bần đạo có một thần thông, vừa lĩnh ngộ không lâu, vậy hãy xem nó như sự chứng thực cuối cùng giữa Đạo hữu và ta." Nghe vậy, La Hầu cười nói: "Càn Khôn, ngươi có thần thông mới, Bản tọa cũng có.

Vậy thì, hãy xem ai mạnh hơn một phần." La Hầu trong miệng cười lớn, ma uy trên người cuồn cuộn ra, giữa trăm vạn dặm thiên địa phía sau y liền tối đen một mảnh, vô tận ma đầu hư ảnh phù hiện, càng có ma long ngao du giữa thiên địa.

Luồng ma khí tà ác và tinh thuần đó liền cuộn trào ra, xâm nhiễm về phía thiên địa, thề sẽ biến cả thiên địa thành một phương ma vực vô tận.

Càn Khôn thản nhiên nhìn một cái, bước chân y bước ra một bước.

Một bước, thiên địa biến sắc, dưới ánh sáng của càn khôn trong sáng, thiên địa thanh minh triển hiện uy thế vô hạn, ma vực vô tận

không thể xâm nhiễm một chút nào, chỉ có thể cùng thiên địa thanh minh phân đình kháng lễ.

Càn Khôn nâng một tay lên, trong tay kết một thủ ấn huyền ảo, vô tận pháp tắc ngưng tụ, rồi liền có một ấn quyết khổng lồ xuất hiện trước mặt y, pháp lực trên người đổ ra, dung nhập vào trong đó.

Không chỉ vậy, ấn quyết này dường như đã hút cạn tất cả nguyên lực của phương thiên địa trong xanh đó, khiến phương thiên địa đó hơi ảm đạm đi vài phần.

Trong hư không vô tận của một khu vực nào đó thuộc Hồng Hoang.

Trong nửa thiên địa thanh minh nơi Càn Khôn đang đứng, lúc này bức tường hư không không ngừng rung chuyển và vặn vẹo, dường như không thể chịu đựng được sự xuất hiện của ấn quyết này, cứ như thể khoảnh khắc tiếp theo sẽ ầm ầm vỡ vụn.

Khoảnh khắc La Hầu nhìn thấy, vẻ mặt y cuối cùng không còn bình tĩnh nữa, hiện lên vẻ nghiêm trọng sâu sắc.

Uy lực của ấn quyết này, đủ để trấn áp những tồn tại vừa mới bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, ngay cả y lúc này cũng không dám khinh thường.

Chương 64

Y tin rằng, nếu một ấn này đánh trúng người y, đủ để trọng thương, không có mười mấy vạn năm thời gian căn bản không thể khôi phục được, bởi vì trong ấn quyết ẩn chứa vô thượng chi lực.

Lực lượng Càn Khôn, lực lượng thiên địa trong sáng, lực lượng Pháp tắc Đại đạo vô thượng… Uy lực của ấn này, La Hầu tin rằng, trong Hồng Hoang hiện nay, không ai dám khinh thường.

Ngay cả Hồng Quân lão đạo cũng không thể, và cả Dương Mi, người mà y biết tu vi còn ở trước mình, đối mặt với ấn quyết uy lực như vậy, cũng phải đối đãi đủ cẩn trọng.

"Hay cho một thần thông ấn quyết, một ấn đủ để trấn sát tồn tại vừa bước vào cảnh giới này, Càn Khôn, quả nhiên thủ đoạn cao cường." Sau một hồi lâu, La Hầu trầm giọng nói, ma viêm trong đôi mắt đen kịt càng thêm dữ dội một phần, ma uy trên người lan tỏa, vô tận ma khí cuồn cuộn ra, một luồng vô hình chi lực đang ngưng tụ.

Càn Khôn nhìn y, vẻ mặt không đổi, trong đôi mắt trong suốt nhìn thấu đáy, không chứa chút tạp chất nào, một đạo thất sắc lóe lên, rồi y vung tay một cái, thu lại thủ ấn.

Lúc này, thiên địa thanh minh nơi Càn Khôn đang đứng ầm ầm sụp đổ, một mảnh hỗn loạn, nhưng trong khoảnh khắc, liền khôi phục lại sắc thái thanh minh.

Ma vực khủng bố muốn xâm nhiễm, lúc này vẫn không thể tiến thêm một bước.

Dưới uy thế của 'Càn Khôn Ấn', dù ma vực ngập trời, khí tức trấn áp thiên địa, cũng vẫn không thể tiến thêm một tấc.

Lúc này, chỉ thấy La Hầu chậm rãi nâng tay phải lên.

Trong ma vực đen kịt, khủng bố phía sau y, dường như có một luồng ma lực vô thượng đang ngưng tụ.

"Ông!" Ma vực chấn động, dường như có tồn tại đang giãy giụa, muốn thoát khỏi ma vực đen kịt.

La Hầu trong tay khẽ động, tất cả ma khí, ma lực, pháp tắc Ma đạo trong ma vực, lúc này đều hội tụ lại, hình thành một bàn tay che trời lấp đất.

"La Hầu, Ma Thủ uy lực cũng không nhỏ." Càn Khôn nhìn bàn tay ma quỷ khổng lồ đó, vẻ mặt không chút biến đổi, nhưng trong đáy mắt, lại hiện lên một tia nghiêm trọng.

Đối với uy lực của 'Càn Khôn Ấn', Càn Khôn tin tưởng.

Từ tình hình lúc này mà xem, uy lực của Càn Khôn Ấn không hề kém cạnh bàn tay ma quỷ khổng lồ kia, vậy thì hãy xem bên nào sẽ thắng hơn một phần.

"Càn Khôn Ấn, một ấn chưởng càn khôn!" Càn Khôn thần sắc nhất lẫm, khẩu trung khinh hát đạo, thủ trung nhất huy, Càn Khôn Ấn hoành áp khứ.

Một áp xuống, tất cả thời không băng tháp, hư không không ngừng rung chuyển, kéo dài ức vạn dặm.

Trên cửu thiên, phong vân biến sắc, trên mặt đất nứt ra vô số vực sâu.

Lúc này, bất kể là Càn Khôn Ngũ Hành, âm dương linh khí, tất cả đều băng tháp, mọi nhân quả hỗn loạn.

"Đại Thiên Ma Thủ, ma áp chư thiên!" La Hầu trong miệng hàn thanh đạo, thủ trung vãng hạ nhất phách, Cự Đại Đại Thiên Ma Thủ

đốn thì phách lạc hạ, uy thế túc hĩ trấn áp chư thiên.

Khoảnh khắc đó, là sự giao phong giữa Pháp tắc Càn Khôn và Pháp tắc Ma đạo.

Hai người mỗi người lĩnh ngộ một thần thông Pháp tắc mới, khoảnh khắc đó, triển hiện ra uy năng hủy thiên diệt địa.

Trong phạm vi vạn ức dặm thiên địa, toàn bộ đều bị hai loại Pháp tắc Đại đạo phong tỏa, ngay cả tồn tại cùng đẳng cấp, muốn tiếp cận nơi này cũng không dễ.

Một khi phá hoại sự cân bằng giữa hai bên, có thể sẽ dẫn đến sự công kích đồng thời của Pháp tắc Càn Khôn và Pháp tắc Ma đạo.

Đồng thời đối mặt với công kích của hai loại Pháp tắc Đại đạo cùng đẳng cấp, ngay cả cao thủ Hỗn Nguyên Kim Tiên cùng đẳng cấp, e rằng cũng sẽ không tùy tiện thử, dù sao một khi sơ suất, sẽ bị trọng thương ở đây.

Trong phạm vi vạn ức dặm thiên địa, tất cả quy tắc thiên địa, Pháp tắc Đại đạo đều bị Càn Khôn và La Hầu khóa chặt.

Trừ hai người ra, các thần ma sinh linh khác căn bản không thể khống chế.

Còn về linh khí, lúc này vì hai đạo thần thông, linh khí đều đã tiêu tán, không còn linh khí nữa.

Ngoài ra, vì thần thông tiêu hao quá lớn, Càn Khôn và La Hầu lúc này sắc mặt đều trắng bệch.

Nhưng hai người không phải thần ma bình thường, tự có cách bổ sung.

La Hầu Càn Khôn không biết, nhưng thế giới Càn Khôn của bản thân y khẽ động, vô số sức mạnh thế giới tràn vào bản thân, khôi phục

không ít tiêu hao, sắc mặt hơi hồng hào vài phần.

La Hầu nhìn y trong khoảnh khắc đã khôi phục, trong mắt thoáng hiện một tia kinh ngạc.

Nhưng Càn Khôn không phải ma thần bình thường, thủ đoạn rất nhiều, vậy nên y cũng không bận tâm nữa, an tâm khôi phục.

"Ông!" Ngay lúc đó, hai đạo thần thông tiếp cận vô hạn, giữa Đại Thiên Ma Thủ và Càn Khôn Ấn, vì hư không không thể chịu đựng được sức mạnh này, không ngừng băng tháp.

Luồng hỗn độn chi khí bạo ngược vừa tấn công, liền lại bị tiêu diệt dưới hai đạo thần thông, xuất hiện vùng chân không trăm vạn dặm.

"Oanh!" Âm thanh khổng lồ chấn động cửu tiêu, vang vọng khắp Hồng Hoang đại địa.

Thanh quang và hắc quang lúc này giao dệt vào nhau, bao trùm vạn dặm thiên địa.

Giữa thiên địa, một mảnh mông lung, không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong, chỉ có uy thế hủy thiên diệt địa không ngừng xung kích ra.

Lúc này, Pháp tắc Càn Khôn và Pháp tắc Ma đạo không ngừng giao dệt và ma diệt lẫn nhau.

Chủ thế giới của Càn Khôn là thanh minh, chủ thế giới của Ma đạo là hủy diệt.

Lúc này, giữa hai bên, không ngừng va chạm, tương hỗ triệt tiêu.

"Ông!" Càn Khôn đồ huyền phù trên thiên linh, một tầng thanh quang nhạt ngưng tụ trước người Càn Khôn, bảo vệ bản thân, miễn để bị xung kích lan tới.

Nhưng uy lực xung kích khủng bố đó quả thực không nhỏ, khiến Càn Khôn bị chấn động lùi lại hết lần này đến lần khác, lúc này cách đó hơn trăm vạn dặm, mới ổn định dừng lại, dấu chân sâu hoắm trong hư không, rõ ràng có thể nhìn thấy.

Lúc này, tình hình của La Hầu cũng không khá hơn Càn Khôn là bao.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên huyền phù trên thiên linh, bảo vệ bản thân, rồi bị chấn động bay ra xa trăm vạn dặm.

La Hầu nhìn hai đạo thần thông lúc này vẫn đang giao phong, trên mặt thoáng hiện vẻ ngoan lệ, trong miệng khẽ thổ ra một chữ.

"Bạo!" Lời vừa dứt, Đại Thiên Ma Thủ liền bùng nổ, một đám mây nấm ma quỷ khổng lồ liền phù hiện trong phạm vi trăm vạn dặm thiên địa.

Trong đó, pháp lực, Pháp tắc chi lực, quy tắc sức mạnh và nguyên lực thiên địa, v.v., tất cả đều bị La Hầu dẫn bạo ra, bao trùm về phía Càn Khôn Ấn.

Càn Khôn trên mặt thoáng hiện vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó, y khẽ điểm tay, "Bạo!" Càn Khôn Ấn cũng đồng thời bị dẫn bạo ra.

Lực lượng hỗn loạn liền xung kích đi, trong khoảnh khắc, hai đám mây nấm ma quỷ va chạm vào nhau, rồi lại hình thành một đám mây nấm mới, sau đó lực lượng xung kích lại một lần nữa cuộn trào ra.

Chương 65

Trong hư không vô tận của một khu vực nào đó thuộc Hồng Hoang.

Uy lực của đám mây nấm đó, đủ để trọng thương cao thủ Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, nếu không chú ý một chút, thậm chí có khả năng vẫn lạc.

Càn Khôn và La Hầu thấy đám mây nấm bùng nổ, khi luồng xung kích đó cuộn trào ra, sắc mặt cả hai đều thay đổi.

Mỗi người tự mình khống chế phòng ngự chí bảo, mở lực lượng phòng ngự đến mức tối đa, phòng ngự luồng xung kích đó.

Phương thiên địa này bị hai người phong tỏa, nếu tùy tiện phá vỡ, e rằng sẽ gặp phải phản phệ và công kích của Pháp tắc Đại đạo của đối phương, được không bù mất.

Huống hồ, trong tay hai người đều có phòng ngự chí bảo, luồng xung kích đó tuy khủng bố vô cùng, nhưng cũng không phải không thể phòng ngự được.

"Oanh!" Một tiếng sấm sét vang lên, trong khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy một luồng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường cuộn trào trong phạm vi vạn dặm, tất cả đều bị tiêu diệt trong đó.

Lực lượng kinh khủng đó không ngừng nghỉ, vạn dặm thiên địa là một mảnh tan hoang.

Càn Khôn và La Hầu lúc này bị luồng sức mạnh đó chấn lui vạn dặm, nghiền nát vô tận thời không.

"Phốc!" Hai người sắc mặt đều thay đổi, rồi đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

Phòng ngự chí bảo trong tay tuy đã chặn được phần lớn xung kích, nhưng dưới sự phản chấn, khí huyết trong lồng ngực cuộn trào, pháp lực hỗn loạn, phun máu cũng chỉ là một vết thương vô cùng nhẹ.

Càn Khôn nhìn thoáng qua thanh quang Càn Khôn đang khẽ rung động, rồi khẽ lau vết máu ở khóe miệng.

Tuy khí huyết cuộn trào, pháp lực hỗn loạn, nhưng trên thực tế, trừ bỏ sự tiêu hao của bản thân, thương thế không nghiêm trọng.

Y tin rằng, La Hầu đối diện cũng như vậy.

"Càn Khôn, không ngờ giữa chúng ta giao thủ thần thông, cũng không phân thắng bại, điều này khiến Bản tọa có chút bất ngờ." La Hầu giẫm trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đứng giữa không trung, nhìn Càn Khôn, thản nhiên mở miệng nói.

Một chiêu, trừ bỏ những át chủ bài của mỗi người, là đòn mạnh nhất.

Nhưng giờ đây, vẫn không phân thắng bại, nếu cứ tiếp tục cứng rắn đối chọi, e rằng sẽ trọng thương bản thân.

"La Hầu, chiêu thần thông Ma đạo mới của ngươi, quả thực khiến Bần đạo có chút bất ngờ.

Hôm nay giữa chúng ta, vẫn là ngang tài ngang sức." Càn Khôn thần sắc bình tĩnh đích khán trứ, hoãn hoãn thăng không, đạm đạm khai khẩu đạo.

Y ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Tuy hôm nay khó phân thắng bại, nhưng mảnh vỡ này, Bần đạo vẫn sẽ không giao ra.

Nó đã rơi vào tay Bần đạo, tuyệt nhiên không có lý do gì để lấy ra lần nữa." Nghe vậy, La Hầu đôi mắt hơi ngưng lại, vừa định mở miệng, sắc mặt y lại khẽ biến, ánh mắt rơi vào một hướng nào đó.

Cùng lúc đó, Càn Khôn cũng quay đầu nhìn về hướng La Hầu đang nhìn, thần quang trong mắt giao dệt, không biết y đang nghĩ gì, vẻ mặt khiến người ta không thể nắm bắt được.

"Không ngờ, lại có người đến.

Xem ra lần này, không gặp cũng phải gặp rồi." Càn Khôn vẻ mặt không đổi, trong lòng thầm nói một câu.

Phải biết rằng, trong phạm vi vạn ức dặm thiên địa, toàn bộ đều bị hai loại Pháp tắc Đại đạo là Càn Khôn Đại đạo và Ma đạo phong tỏa.

Ngay cả tồn tại cùng đẳng cấp, muốn tiếp cận nơi này cũng không dễ.

Một khi tiến vào khu vực này, phá hoại sự cân bằng giữa hai loại Đại đạo, có thể sẽ dẫn đến sự công kích đồng thời của Pháp tắc Càn Khôn và Pháp tắc Ma đạo.

Đồng thời đối mặt với công kích của hai loại Pháp tắc Đại đạo, ngay cả cao thủ Hỗn Nguyên Kim Tiên cùng đẳng cấp, e rằng cũng sẽ không tùy tiện thử, dù sao một khi sơ suất, sẽ bị trọng thương ở đây.

Lúc này, lại có thần ma xuất hiện trong khu vực này, điều đó đại biểu cho thực lực của người đó, tuyệt đối không dưới hai người họ, đủ sức ứng phó với sự công kích giao dệt của hai loại Pháp tắc Đại đạo.

"Ông!" Hư không khẽ chấn động, trong khoảnh khắc tiếp theo, vô tận quỹ tích Pháp tắc Đại đạo giao dệt phù hiện, dần dần hiển hóa ra một thân ảnh.

Đó là một nam tử trung niên, thân mặc đạo bào màu xám, trong đôi mắt sâu thẳm phù hiện quỹ tích Đại đạo.

Trong tay y cầm một cây phất trần màu trắng, tại mi tâm, có một ấn ký huyền ảo phù hiện, phát ra quang mang màu tím nhạt.

Từng trận khí tức huyền diệu hối sáp từ trên người y khẽ khuếch tán, nghe thấy khiến người ta tâm thần chấn động, cảm ngộ rất nhiều.

Ánh mắt y quét qua La Hầu và Càn Khôn, trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt.

"La Hầu…" Sau vài nhịp thở, ánh mắt y chuyển sang La Hầu, trong miệng khẽ nói một câu.

Giọng nói tuy khẽ, nhưng trong đó ẩn chứa Pháp tắc Đại đạo, trong khoảnh khắc truyền khắp vạn dặm thiên địa, vang vọng giữa thiên địa.

La Hầu nghe vậy, lạnh lùng nhìn y, không mở miệng.

Đối với thái độ của La Hầu, y cũng không để ý, dường như đã biết trước, rồi chuyển ánh mắt sang Càn Khôn cách đó trăm vạn dặm, trong mắt thoáng hiện một tia thần quang.

"Càn Khôn!" Trong giọng nói mang theo Đại đạo chi âm, truyền khắp vạn dặm thiên địa, một luồng diệu ý huyền diệu truyền đạt ra.

"Hồng Quân!" Càn Khôn nhìn y nở một nụ cười nhạt, thản nhiên mở miệng nói.

Không sai, người đó chính là một vị thần ma đỉnh cấp khác của Hồng Hoang, được xưng là Đạo Tổ Hồng Quân lão đạo.

Lần trước vì thời cơ không đúng, Càn Khôn và La Hầu đều không chọn gặp mặt, nhưng giờ đây, thì không gặp cũng phải gặp rồi.

Càn Khôn ánh mắt dừng lại trên người Hồng Quân, quan sát khí tức trên người y, thực lực y chỉ cao chứ không thấp hơn mình, e rằng đủ sức sánh ngang Đạo hữu Dương Mi, quả thực cường hãn.

Hồng Quân lão đạo ánh mắt quét qua Càn Khôn, trong đáy mắt thoáng hiện một tia chấn kinh.

Y hoàn toàn không thể nhìn thấu Càn Khôn, không chỉ tu vi, mà cả những phương diện khác, y cũng không thể nhìn thấu một chút nào.

Tuy y biết thực lực của Càn Khôn và mình không chênh lệch là bao, nhưng kết quả hiện tại lại khiến y bất ngờ.

Nhưng, hai vị thần ma trước mắt không phải tầm thường, thủ đoạn thông thiên cũng là chuyện bình thường, trong lòng y, liền cũng thấy thích nhiên rồi.

"Hai vị Đạo hữu thủ đoạn thông thiên, trong trận giao thủ lần này, uy thế hủy thiên diệt địa.

Phương thiên địa này bị phong tỏa, Bần đạo cũng phải tốn chút khí lực mới có thể tiến vào." Sau vài nhịp im lặng, Hồng Quân lão đạo chậm rãi mở miệng nói.

Mức độ giao thủ giữa hai người, nhìn cảnh tượng phá hoại kéo dài mấy nghìn vạn dặm, Hồng Quân trong lòng đã rõ.

Chương 66

Nếu giao thủ với bất kỳ ai trong số họ, e rằng cũng sẽ ở mức độ như vậy!

Trong khoảnh khắc, y lại một lần nữa đánh giá mới về thực lực của hai người.

La Hầu nghe vậy, chỉ bình tĩnh nhìn y, ma viêm trong đôi mắt đen kịt nhảy múa, nhưng không trả lời.

Càn Khôn, thì nhìn y nở một nụ cười nhạt nói: "Đạo hữu thực lực thông thiên, Pháp tắc của hai ta phong tỏa, tự nhiên nan bất đảo đạo hữu, dĩ đạo hữu thực lực, tiến thử địa khinh dịch cử liễu. ....." Hồng Quân lão đạo nghe thế, cười cười, không trả lời.

"Hồng Quân, hôm nay ngươi đến đây, có chuyện gì?" La Hầu trầm tịch liễu phiến khắc chi hậu, lãnh lãnh khai khẩu vấn đạo, tứ chu ma khí kích đãng, một luồng hàn ý tấn công.

Hồng Quân thân tiền nhất tầng vô hình đích sức mạnh phù hiện, tương nhất thiết trở đáng tại ngoại, thần sắc bình tĩnh đích khán trứ, thâm thúy đích nhãn mâu chi trung đại đạo quỹ tích phù hiện, trận trận huyền diệu chi ý phô tán khai.

Tại một khu vực nào đó của Hồng Hoang, giữa hư không vô tận.

Ánh mắt La Hầu cùng Hồng Quân đối diện nhau, nhiệt độ xung quanh dường như lại lạnh thêm mấy phần, một sức mạnh vô hình chậm rãi kích động lan tỏa.

Lúc này, theo lời La Hầu hỏi, ánh mắt Càn Khôn cũng rơi trên người lão đạo Hồng Quân.

Càn Khôn thần sắc bình tĩnh quan sát, tĩnh lặng chờ đợi câu trả lời.

Lão đạo Hồng Quân trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Bần đạo quan sát thấy nơi đây có cao thủ giao phong, liền tới xem thử, lại không ngờ, hai vị đạo hữu lại đang giao thủ tại đây..." Lão đạo Hồng Quân thần sắc đạm nhiên, trên mặt ẩn chứa một nụ cười nhạt, trong đôi mắt thần quang dũng động, ánh mắt lướt qua La Hầu và Càn Khôn, trong lòng không rõ đang suy tính gì.

"...Mấy vạn năm trước, cũng đã giao thủ rồi..." Hồng Quân thầm nhủ một câu trong lòng.

Tuy rằng mấy vạn năm trước có phần đoán được, nhưng cũng không hoàn toàn khẳng định, lúc này nhìn thấy Đại đạo Pháp tắc chi lực giữa hai người giao thủ.

Lúc này đã có thể khẳng định, trước đây và bây giờ.

Mặc dù không rõ Càn Khôn và La Hầu có ân oán gì, nhưng việc liên tục giao thủ đôi khi cũng không hẳn là chuyện xấu, có thể giúp củng cố bản thân, đề thăng cảm ngộ pháp tắc, v.v.

Càn Khôn nghe vậy, khẽ mỉm cười, không mở miệng nói gì.

Lời này của lão đạo Hồng Quân thật giả thế nào, y cũng không bận tâm.

La Hầu lúc này hiển nhiên cũng có suy nghĩ tương tự Càn Khôn, chỉ lạnh lùng liếc một cái rồi thu lại ánh mắt.

Hồng Quân nhìn thấy, khẽ nhíu mày.

Lời y nói quả thực là sự thật!

Bản thân y vì cảm nhận pháp lực và Đại đạo Pháp tắc nơi đây chấn động dữ dội, nên mới cố ý tới xem.

Sau khi gặp La Hầu và Càn Khôn, y mới tiến vào thế giới bị phong tỏa bởi pháp tắc chi lực này.

Hồng Quân lão đạo lúc này dù Càn Khôn và La Hầu có tin hay không cũng không giải thích thêm nữa.

Nhất thời, trường trung tĩnh lặng đến đáng sợ, ngay cả một tiếng gió cũng không có.

Đột nhiên, La Hầu ngẩng đầu nhìn Càn Khôn ở đằng xa, chậm rãi mở miệng nói: "Càn Khôn, chuyện hôm nay, bản tọa sẽ không so đo nữa.

Vật kia, cứ xem như bản tọa ban cho ngươi tạo hóa..." Lời nói vừa dứt, ánh mắt La Hầu lại chuyển sang lão đạo Hồng Quân, nhìn sâu một cái rồi hóa thành một đạo ma quang, biến mất giữa thiên địa.

"Ầm!" La Hầu rời đi, thiên địa bị Đại đạo Pháp tắc của hai người phong tỏa liền ầm ầm vỡ nát.

Mọi quy tắc, pháp tắc, linh khí, nguyên lực, v.v. bên trong liền bắt đầu lưu chuyển trở lại.

Càn Khôn nhìn theo bóng La Hầu rời đi, khóe miệng khẽ cong lên nụ cười, thần quang trong mắt lóe lên, Càn Khôn Pháp tắc bao trùm thiên địa tiêu tán không còn dấu vết, cứ như chưa từng xuất hiện vậy.

Càn Khôn ánh mắt rơi trên lão đạo Hồng Quân, không rõ liệu La Hầu từ bỏ việc tranh giành Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến có phải vì lão đạo Hồng Quân hay không.

Nhưng y tin rằng, trong đó nhất định có một tia liên hệ, nếu không thì La Hầu sẽ không dứt khoát như vậy.

Mặc dù cũng không rõ La Hầu sẽ làm đến mức độ nào, nhưng cũng không nên dễ dàng từ bỏ mới phải, vậy mà lúc này lại từ bỏ dứt khoát như vậy.

Thậm chí còn xem như là một trận tạo hóa ban cho Càn Khôn.

Chẳng lẽ không từ bỏ, đánh cho lưỡng bại câu thương thì có thể giành được sao?

Càn Khôn thầm nhủ một câu trong lòng, sau đó không suy nghĩ thêm nữa.

Càn Khôn nhìn lão đạo Hồng Quân, trên khuôn mặt bình tĩnh hiện lên một nụ cười nhạt, chậm rãi mở miệng nói: "Chuyện ở đây đã xong, bần đạo xin cáo từ!" Lời vừa dứt, Càn Khôn liền chậm rãi đứng dậy, sau đó khẽ chắp tay với lão đạo Hồng Quân.

"Mời đạo hữu!" Lão đạo Hồng Quân khẽ chắp tay đáp, trên mặt cũng hiện lên một nụ cười nhạt.

Nghe vậy, Càn Khôn gật đầu.

Hư không chấn động, một đạo thanh quang lóe lên, khoảnh khắc sau đã biến mất nơi chân trời.

Lão đạo Hồng Quân nhìn sâu vào hướng Càn Khôn rời đi, rất lâu sau mới thu lại ánh mắt.

Trong lòng nghĩ xong, trên khuôn mặt lão đạo Hồng Quân lại hiện lên một nụ cười.

Ánh mắt lướt qua nơi này một lần nữa, sau đó thân hình lão lóe lên, biến mất tại chỗ.

Sau khi Càn Khôn rời đi, trên đường y cũng không đi quá nhanh.

Tâm thần y chia làm hai, một phần khôi phục sự tiêu hao của bản thân, một phần mượn một tia cảm ngộ có được từ trận giao thủ với La Hầu lúc này để tham ngộ Càn Khôn Đại đạo.

Còn về lộ trình quay về, mặc dù là trở về Vô Lượng Sơn mạch, nhưng lại là con đường trước đây chưa từng đi, cho nên Càn Khôn đi không nhanh, thần thức bao trùm đại địa, một đường chậm rãi tiến về

phía trước.

Trên đường đi, y vừa đi vừa dừng lại, cuối cùng sau trăm năm, Càn Khôn đã quay trở về Vô Lượng Sơn mạch.

Trong đại điện Vô Lượng Cung, Vô Lượng Sơn.

"Đệ tử bái kiến Lão sư, Lão sư vạn thọ vô cương!" Trấn Nguyên Tử thấy Càn Khôn trở về, vội vàng hành lễ nói.

Chương 67

Càn Khôn phất tay, nói: "Không cần đa lễ!" Sau đó, ánh mắt y lướt qua Trấn Nguyên Tử, hài lòng nói: "Không tệ, xem ra trong đoạn thời gian này con lại có chút tinh tiến..." Trấn Nguyên Tử nghe vậy, khẽ mỉm cười, không phủ nhận.

Ngay sau đó, Trấn Nguyên Tử nhìn Càn Khôn nói: "Lão sư, đệ tử trong lòng có cảm ngộ, muốn đi Hồng Hoang du ngoạn một phen, hy vọng tìm được cơ duyên, một cử đột phá..." Càn Khôn gật đầu, nói: "Như vậy cũng tốt, nhưng cục diện trong Hồng Hoang vạn biến, con phải hết sức cẩn thận, tuy rằng tu vi của con trong Hồng Hoang đã là đỉnh tiêm, nhưng cũng không thể xem nhẹ..." Trấn Nguyên Tử nghe xong, chắp tay nói: "Đệ tử đã hiểu!" Cục diện và các đại năng trong Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử trước đây cũng thường nghe Càn Khôn nhắc đến, y hiểu rõ trong Hồng Hoang có những đại năng thủ đoạn thông thiên như Lão sư của mình tồn tại.

Hơn nữa, Hồng Hoang Tam Tộc và các Bách Tộc phụ thuộc vào Hồng Hoang, những tồn tại này có tu vi và thế lực đều không kém.

Cho nên lúc này nghe Càn Khôn dặn dò, Trấn Nguyên Tử liền gật đầu đáp lại.

"Nếu đã như vậy, thì đi đi!" Càn Khôn thấy thế, phất tay nói.

"Đệ tử cáo lui!" Trấn Nguyên Tử lại lần nữa hành lễ, sau đó quay người rời đi.

Rời khỏi Vô Lượng Cung, y liền hóa thành một đạo lưu quang, biến mất giữa bầu trời.

Càn Khôn liếc nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt, sau đó đi đến bồ đoàn trong đại điện, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tham

ngộ.

"Ầm!" Trên Thiên Linh, khánh vân được bao quanh bởi khí hỗn độn hiện lên, từng luồng âm thanh huyền diệu lan tỏa.

Trong thức hải, từng trận Đại đạo chi âm không dứt bên tai, khiến tâm thần Càn Khôn lúc này thanh tịnh, chìm đắm vào việc tham ngộ.

Đã một thời gian, Càn Khôn cảm giác tu vi của mình dường như có dấu hiệu sắp đột phá, bởi vì lần giao thủ với La Hầu này, sự lĩnh ngộ về Càn Khôn Đại đạo dường như lại rõ ràng thêm một phần.

Nếu lần này có thể mượn cơ hội này để đột phá, thì cũng không mất đi một cơ hội cực tốt.

Dù sao thì cơ duyên không phải lúc nào cũng có, trong tình huống như vậy, Càn Khôn tự nhiên phải nắm bắt, sau đó mượn cơ hội này một cử đột phá, tự nhiên không thể để cơ hội như vậy lướt qua một cách vô ích.

Trong đại điện Vô Lượng Cung, Vô Lượng Sơn mạch.

Bên tai Càn Khôn vang vọng Đại đạo chi âm của [Càn Khôn Vô Lượng Kinh], từng trận ý nghĩa huyền diệu thâm sâu lặng lẽ lan tỏa trên người y, nhất thời tràn ngập cả đại điện.

Những trận Đại đạo chi âm kia, lúc này trực tiếp thoát ly khỏi thức hải của Càn Khôn, thoát ly khỏi bên tai y, trực tiếp vang vọng trong đại điện, mang theo một luồng lực lượng vô thượng, cổ xưa và huyền diệu.

"Ầm!" Trên Thiên Linh, khánh vân hư không chấn động, giữa vô tận khí hỗn độn xám xịt cuồn cuộn, một con đường Đại đạo đen kịt chậm rãi hiện ra, từng trận huyền diệu lóe sáng, huyền chi hựu huyền, lý lẽ Đại đạo lan tỏa, vô tận đạo vận lóe sáng trên đó.

Theo sự tham ngộ của Càn Khôn lúc này, trên Càn Khôn Đại đạo,

từng trận khí tức Đại đạo hùng vĩ cuồn cuộn lan ra, sau đó không ngừng lóe lên huyền quang, chậm rãi diễn biến ngưng thực.

Càn Khôn lúc này linh đài thanh minh, thủ vững quy nhất, tâm thần toàn bộ chìm đắm trong Càn Khôn Thế Giới.

Giữa trung tâm Càn Khôn Thế Giới.

Càn Khôn khoanh chân ngồi giữa Cây Ngộ Đạo Trà và Khổ Trúc, tâm thần vô cùng trong suốt, bắt đầu tham ngộ.

"Ầm!" Một đạo ánh sáng tím lộng lẫy lóe lên, sau đó hư không chấn động, liền thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp lúc này huyền phù trên Thiên Linh của Càn Khôn, rải xuống từng trận khí hỗn độn, dung nhập vào khánh vân.

"Oanh!" Đại đạo oanh minh, vô tận huyền diệu dũng hiện, tâm thần Càn Khôn chấn động, sau đó theo những huyền diệu đang dũng hiện của Càn Khôn Đại đạo không ngừng tham ngộ, bên tai y truyền đến từng trận Đại đạo chi âm.

Lúc này, Đại đạo chi âm của [Càn Khôn Vô Lượng Kinh] không ngừng vang vọng trong thức hải Càn Khôn, khiến trạng thái của y lúc này chìm đắm trong một cảnh giới huyền chi hựu huyền.

"Trời đất có đạo, để khai linh trí, để dưỡng chúng sinh; chúng sinh có đạo, để truy cầu đại đạo, để minh tỏ bản thân. ..." "Đạo Càn Khôn, ở trời, ở đất, ở trong thế giới, là đạo của thế giới. ..." "Càn Khôn diễn đạo, lấy Đại đạo làm căn bản, cho nên Càn Khôn Đại đạo tồn tại thì đạo tồn tại, Càn Khôn Đại đạo diệt thì đạo không còn. ..." "Cho nên một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

Càn Khôn phân âm dương, âm dương diễn ngũ hành, ngũ hành hóa vạn vật.

Vạn vật quy Càn Khôn mà sinh. ..." Từng trận Đại đạo chi âm

vang vọng trong thức hải Càn Khôn, lúc này y chìm đắm trong một trạng thái đặc biệt, huyền chi hựu huyền.

Loại cảm ngộ này không thể dùng lời nói để diễn tả, chỉ có thể dùng Đại đạo để cảm ngộ.

Càn Khôn lúc này đối với sự lý giải về Càn Khôn Đại đạo lại rõ ràng hơn mấy phần.

Phải biết rằng, ở cảnh giới này, mỗi bước tiến lên đều vô cùng gian nan.

Lần này cũng là một cơ duyên, Càn Khôn đã dừng lại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên mấy vạn năm, lần này trong trận giao thủ với La Hầu, đối với sự lĩnh ngộ về đạo Càn Khôn ngẫu nhiên có được chút thu hoạch.

Sự lĩnh ngộ lần này, quả thực rõ ràng hơn trước đây mấy phần.

Ngoài ra, Tạo Hóa Ngọc Điệp lúc này cũng đã giúp Càn Khôn không ít, sau khi dung hợp nhiều mảnh vỡ như vậy, Đại đạo Pháp tắc trong Tạo Hóa Ngọc Điệp càng ngày càng hoàn thiện.

Đối với sự tham ngộ của Càn Khôn, điều này giúp ích rất lớn.

Mượn Đại đạo Pháp tắc hàm chứa trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, Càn Khôn lúc này không ngừng ấn chứng Đại đạo của bản thân, sau đó hấp thu.

"Ầm!" Tạo Hóa Ngọc Điệp khẽ chấn động, một luồng khí tức tiên thiên hùng vĩ và khí tức Đại đạo lan tỏa ra.

Đột nhiên, một đạo ánh sáng tím hiện lên, khoảnh khắc sau, liền bao phủ cả thiên địa, lúc này trời đất hóa thành một biển màu tím, giữa thiên địa, chỉ có màu tím này, không còn gì khác.

Trong biển màu tím, vô tận khí hỗn độn lan tỏa, bao bọc lấy Càn

Khôn.

Từng trận khí tức Đại đạo kết hợp với Đại đạo chi âm huyền ảo thâm sâu kia, không ngừng dung nhập vào cơ thể Càn Khôn.

"Ầm!" Tạo Hóa Ngọc Điệp lại lần nữa chấn động, sau đó liền thấy ba ngàn đạo ti tuyến pháp tắc màu tím từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp vươn ra, sau đó chậm rãi rơi vào khánh vân của Càn Khôn.

"Oanh!" Đại đạo khẽ minh, Càn Khôn Đại đạo lúc này phi độn ra, khi ba ngàn đạo ti tuyến pháp tắc màu tím vươn ra, chúng đã kết nối với nhau, một luồng khí tức Đại đạo khủng bố nhất thời cuồn cuộn lan ra, bao trùm vạn ức dặm vuông.

Lúc này, một số sinh linh chưa hóa hình trong Càn Khôn Thế Giới, nếu gặp được luồng khí tức Đại đạo này, nhất định sẽ có được tạo hóa cực lớn.

Có thể nói, chỉ cần là sinh linh, tất cả đều có thể được tạo hóa.

Trong khí tức Đại đạo, không chỉ bao hàm một loại Đại đạo, mà ba ngàn loại Đại đạo đều ở trong đó.

Cái ý nghĩa Đại đạo huyền diệu thâm sâu đó, đủ để khiến sinh linh hóa hình, đạt được tạo hóa vô thượng rồi.

Càn Khôn lúc này không bận tâm đến những điều đó, lúc này sự lĩnh ngộ của y đã đạt đến thời khắc quan trọng.

Chương 68

Lúc này, Càn Khôn Đại đạo trong khánh vân cũng hóa thành từng đạo Đại đạo Pháp tắc, phi độn ra, bao quanh chu thân Càn Khôn, khí tức Đại đạo hùng vĩ lan tỏa.

"Ầm!" Hư không chấn động, Càn Khôn Pháp tắc trong thế giới không ngừng tụ long, tất cả ngưng tụ trên Đại đạo Pháp tắc bao quanh chu thân Càn Khôn, sau đó bị nó hấp thu.

Luồng khí tức Đại đạo kia càng ngày càng hùng vĩ và huyền diệu.

Trong thức hải, một con Đại đạo xoay tròn, diễn hóa thành trời, diễn hóa thành đất.

Càn Khôn lúc này dường như trở thành người bàng quan, tĩnh lặng quan sát sự diễn hóa của Càn Khôn Đại đạo, trong đôi mắt thất thải giao chức, không ngừng giải thích, sau đó hấp thu.

Đại đạo chi âm vang vọng trong thức hải, dường như hóa thành lực lượng vô thượng, sau đó gia trì trên Càn Khôn Đại đạo này.

Pháp tắc chi lực của Tạo Hóa Ngọc Điệp, lúc này đã rơi trên Càn Khôn Đại đạo, khiến sự diễn hóa của Càn Khôn Đại đạo lúc này vô cùng thông suốt.

"Càn Khôn nhất khí, thế phân âm dương, âm dương diễn ngũ hành, ngũ hành hóa vạn vật. ..." Đột nhiên, Càn Khôn khẽ nói một câu, trong đôi mắt sâu thẳm như biển sao lấp lánh ánh sáng thất thải rực rỡ.

Lời vừa dứt, Càn Khôn Đại đạo diễn hóa nhanh chóng, khí tức càng ngày càng hùng vĩ.

"Ầm!" Trong Càn Khôn Thế Giới, Càn Khôn đột nhiên mở choàng

hai mắt, trên khuôn mặt bình tĩnh hiện lên một nụ cười nhạt.

"Đạo Càn Khôn, ở trời, ở đất.

Trời đất tức Càn Khôn, Càn Khôn tức đạo, đạo ở trời đất, đạo ở Càn Khôn. ..." Rất lâu sau, Càn Khôn khóe miệng khẽ cười, chậm rãi nói.

Trong âm thanh, dường như hàm chứa diệu ý vô thượng, tựa như Đại đạo chi âm, mang theo lực lượng cổ xưa, dường như truyền đến từ tận cùng Đại đạo.

Một âm vừa dứt, ngôn xuất pháp tùy.

Lúc này, Càn Khôn Đại đạo Pháp tắc bao quanh chu thân y tất cả đều ngưng đọng, sau đó nhanh chóng ngưng tụ lại với nhau, một con Càn Khôn Đại đạo đen kịt nhất thời hiện ra trước mắt Càn Khôn.

"Đạo Càn Khôn, đạo ở Càn Khôn, đạo ở trời đất, trời đất là đạo. ..." Càn Khôn nhìn Càn Khôn Đại đạo trước mắt, khẽ niệm trong miệng, từng trận diệu ý dũng hiện, từng trận Đại đạo chi âm vang lên.

"Oanh!" Đại đạo khẽ minh, sau đó liền thấy Càn Khôn Đại đạo phi độn ra, hóa thành một đạo quang mang, nhất thời độn nhập vào khánh vân, biến mất không thấy, không còn dấu vết.

Giữa khu vực trung tâm Càn Khôn Thế Giới.

Sau khi Càn Khôn Đại đạo độn nhập vào khánh vân, tâm thần Càn Khôn lúc này nhất thời quay trở lại, cảm nhận một phen Đại đạo, y phát hiện lần đột phá này không hề nhỏ.

Đặc biệt là đối với việc nắm giữ Càn Khôn Đại đạo, lại không thể so với trước đây.

"Ầm!" Càn Khôn khẽ phất tay, trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, ba ngàn đạo ti tuyến pháp tắc vươn ra kia dần dần thu lại, sau đó dung nhập

vào Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Đồng thời biến mất là luồng ánh sáng tím bao phủ ức vạn dặm thiên địa, lúc này dần dần thu liễm trở lại Tạo Hóa Ngọc Điệp, giữa thiên địa lại lần nữa trở về màu sắc trong sáng.

"Sau khi cảm ngộ Đại đạo Càn Khôn đột phá, đối với việc tham ngộ đạo của mình, cũng có không ít chỗ tốt. ..." Càn Khôn trong Càn Khôn Đại đạo của bản thân, y đã có thể cảm nhận được không ít điều.

Theo Càn Khôn Đại đạo ngưng thực và tinh tiến, Càn Khôn phát hiện, đối với Đại đạo của y mà nói, lúc này các Đại đạo Pháp tắc y nhìn thấy dường như rõ ràng hơn không ít, việc tham ngộ khẳng định sẽ đạt hiệu quả gấp đôi.

"Ầm!" Càn Khôn chiêu tay, Tạo Hóa Ngọc Điệp liền phi độn vào tay y, phát ra ánh sáng tím nhạt, từng trận khí tức Đại đạo hùng vĩ thâm sâu lan tỏa.

"Để tham ngộ Đại đạo của mình một cách then chốt, cần ở trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Xem ra, các toái phiến của nó, cũng phải tranh thủ thời gian đi tìm kiếm mới được. ..." Càn Khôn trầm ngâm mấy hơi thở, chậm rãi mở miệng nói.

Các toái phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay y tuy đã dung hợp một số, nhưng so với tổng số tất cả các toái phiến mà nói, các toái phiến trong tay y còn khá ít.

Muốn tham ngộ Đại đạo của mình, Tạo Hóa Ngọc Điệp chính là một bảo vật cực kỳ quan trọng, có thể giúp y nâng cao tốc độ tham ngộ Đại đạo của mình.

Cũng có thể giúp y cung cấp các Đại đạo Pháp tắc tinh thuần trong trường hợp y hoàn toàn không hiểu gì về Đại đạo của mình.

Cho nên, Càn Khôn muốn tham ngộ Đại đạo của mình, thì cần phải đẩy nhanh tốc độ thu thập, sau đó dung hợp Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Xét theo tình hình lúc này, Hồng Hoang Tam Tộc trong tay hẳn là có toái phiến tồn tại, nhưng số lượng hẳn là khá ít.

Còn về La Hầu trong tay có bao nhiêu, thì không rõ. ..." "Còn về trong tay Hồng Hoang Bách Tộc, cũng có thể tìm thời cơ đi xem thử. ..." Trong lòng, Càn Khôn liền đưa ra một suy đoán và mục tiêu, đợi thêm một thời gian nữa, y liền có thể đi những nơi này xem xét.

Đương nhiên, phải đúng thời cơ mới được, nếu không thì ngược lại sẽ gặp phiền phức.

Nhưng điều này, lúc này vẫn còn sớm, có thể ưu tiên tiếp tục tìm kiếm ở những nơi khác trong Hồng Hoang, Càn Khôn tin rằng, trong Hồng Hoang đại địa, vẫn còn không ít toái phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp, chỉ là thời cơ chưa đến mà thôi.

Trong lòng nghĩ xong, Càn Khôn động tay, thu Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Làm xong mọi thứ, Càn Khôn chợt đứng dậy, nhìn lên Cửu Thiên, ngay sau đó phất tay, liền có một luồng lực lượng vô hình lan tỏa, vươn đến giữa Cửu Tiêu.

"Oanh!" Đại đạo khẽ minh, sau đó quang mang lóe lên, liền thấy ba ngàn Đại đạo hư ảnh hoành quán hư không, hiện ra trên Cửu Thiên.

"Ầm!" Càn Khôn Đại đạo ở trung tâm, lúc này khí tức Đại đạo hùng vĩ từ Càn Khôn Đại đạo tán phát ra, huyền quang lóe sáng, đạo vận lưu chuyển, mức độ ngưng thực mạnh hơn trước rất nhiều.

"Mức độ ngưng thực của Càn Khôn Đại đạo lần này, lại nằm ngoài dự liệu của bần đạo. ..." Càn Khôn ánh mắt đánh giá Càn Khôn

Đại đạo một lát, sau đó khóe miệng khẽ cười.

Vốn dĩ y cho rằng sau lần cảm ngộ Đại đạo đột phá này, Càn Khôn Đại đạo hẳn là chỉ ngưng thực thêm một chút mà thôi, nhưng lúc này nhìn xem, lại nằm ngoài dự liệu của y, mức độ ngưng thực, đủ để sánh ngang với cảnh giới Đại đạo Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ rồi.

"Còn về các Đại đạo khác, sau khi Càn Khôn Đại đạo thăng cấp, cũng đã có được chút tạo hóa, lúc này khí tức Đại đạo nồng đậm và thuần túy hơn mấy phần, là một niềm vui bất ngờ.

Chương 69

...” Càn Khôn ánh mắt chuyển sang các Đại đạo khác, phát hiện mọi thứ đều nằm ngoài dự đoán ban đầu, thực sự là một niềm vui bất ngờ, đối với y mà nói, toàn là tin tốt.

Càn Khôn nhìn sâu vào ba ngàn Đại đạo hư ảnh một lát, sau đó khẽ phất tay, thu lại ba ngàn Đại đạo hư ảnh, giữa thiên địa, lại lần nữa trở về yên tĩnh.

Càn Khôn ánh mắt lướt qua thế giới, Càn Khôn Đỉnh trấn áp trung tâm thế giới, không xa chỗ Cây Ngộ Đạo Trà và Khổ Trúc, Tiên Thiên Thủy Trì kia tọa lạc ở đó.

Lúc này, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên huyền phù trong Tiên Thiên Thủy Trì, từng trận khí tức tiên thiên tán phát ra.

Ánh mắt dừng lại trên Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên mấy hơi thở, khóe miệng Càn Khôn ẩn chứa một nụ cười nhạt.

“Tham ngộ Tạo Hóa Pháp tắc, dường như có thể tiến hành sớm hơn rồi. ...” Càn Khôn nhìn Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên được bao quanh bởi khí hỗn độn, từng trận khí tức tạo hóa tán phát ra, khẽ nói.

Lời vừa dứt, thân hình Càn Khôn động, biến mất tại chỗ.

Trong đại điện Vô Lượng Cung.

“Ầm!” Vào một thời khắc nào đó, ấn ký Càn Khôn giữa mi tâm Càn Khôn khẽ chấn động, một luồng ý lạnh lẽo chảy vào thức hải, sau đó, mọi ý nghĩa huyền diệu đều lắng xuống, tâm thần quay trở lại.

Chốc lát sau, Càn Khôn mới chậm rãi mở choàng hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm như biển sao vô tận, những quỹ tích Đại đạo giao chức

hiện ra, diễn hóa ra vô tận huyền diệu, tựa như mọi diễn biến giữa thiên địa đều nằm trong đó vậy.

Theo sự đột phá Đại đạo của Càn Khôn lúc này, sự huyền diệu như vậy càng ngày càng rõ ràng.

Bởi vì đạo ở Càn Khôn, đạo ở thiên địa, thiên địa tức Càn Khôn, Càn Khôn tức thiên địa, tức đạo!

Cho nên sự huyền diệu diễn hóa trong đôi mắt Càn Khôn lúc này, lại ám hợp đạo trời đất, ám hợp diệu lý diễn hóa của trời đất, mọi quy tắc và pháp tắc diễn biến đều nằm trong đó.

"Hô!" Mấy hơi thở sau, Càn Khôn khẽ thở ra một ngụm trọc khí, quỹ tích Đại đạo và vô tận huyền diệu trong đôi mắt đều tiêu tán, đôi mắt lại lần nữa trở về màu sắc trong sáng.

"Sau khi cảm ngộ Đại đạo đột phá, tu vi liền cũng thủy đến thành rồi. ..." Càn Khôn cảm nhận sự thăng cấp của tu vi pháp lực của mình, giữa thần sắc y cũng không có quá nhiều ngạc nhiên.

Dù sao thì nhờ lần cảm ngộ Đại đạo đột phá này, đã cảm ngộ thành công tinh tiến, vậy thì tu vi vốn đang kẹt ở ngưỡng đột phá, tự nhiên cũng thuận nước mà thành công đột phá.

Cho nên điểm này, Càn Khôn trong lòng cũng không quá ngạc nhiên.

Trầm mặc một lát, Càn Khôn động tay, trong mắt một đạo tinh mang lóe lên.

"Lần ngộ đạo này, trong Hồng Hoang lại đã trôi qua vạn năm. ..." Mấy hơi thở sau, Càn Khôn chậm rãi nói.

Vạn năm đối với y mà nói, cũng không lâu, nhưng lúc này cục diện trong Hồng Hoang không rõ ràng, giữa Hồng Hoang Bách Tộc, dường như có dấu hiệu càng ngày càng gay gắt, không biết là do Hồng Hoang

Tam Tộc đứng sau thao túng, hay còn có ẩn tình khác.

Ví dụ như Ma Tổ La Hầu.

Thậm chí, cả hai đều có.

Trong lòng, Càn Khôn lắc đầu, tạm thời không nên suy nghĩ những điều không nên suy nghĩ, lúc này nên suy nghĩ về tình hình thu thập Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến, còn những chuyện khác, đối với y mà nói, tạm thời cũng không quá quan trọng nữa.

Trong đại điện Vô Lượng Cung.

"Bần đạo cứ an tâm chờ đợi thời cơ là được, còn về chuyện giữa Hồng Hoang Bách Tộc và Hồng Hoang Tam Tộc, tự có những tồn tại kia phải phiền não, cũng không liên quan đến bần đạo. ..." Rất lâu sau, Càn Khôn trong lòng niệm suy nghĩ của mình, khóe miệng khẽ cười nói, trong mắt thần quang lóe lên, tựa như những vì sao sáng ngời, toát lên một cảm giác thâm sâu.

Nói xong, Càn Khôn liền chậm rãi nhắm mắt lại, lại lần nữa tham ngộ Đại đạo, tiện thể củng cố tu vi cảnh giới vừa mới đột phá, để y nhanh chóng nắm giữ mọi sức mạnh của cảnh giới này.

Thời gian như nước chảy, như cát vàng, không ngừng trôi đi cả ngày lẫn đêm.

Thoáng chốc, lại ba ngàn năm trôi qua.

Trong đại điện Vô Lượng Cung.

Vào một thời khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở choàng hai mắt, trong đôi mắt sáng ngời như vì sao, những quỹ tích Đại đạo hiện lên, diễn hóa vô tận huyền diệu, tựa hồ mọi diệu lý giữa thiên địa đều nằm trong đó vậy.

Nhìn ra ngoài điện, trên khuôn mặt bình tĩnh đột nhiên hiện lên một

nụ cười, sau đó phất tay, Càn Khôn Đại Trận bị mở ra, cùng với cánh cổng cung điện nặng nề kia.

Lúc này, bên ngoài Vô Lượng Cung, một thân ảnh đứng thẳng ở đó.

Y phục màu xanh, dáng vẻ thanh niên, khí tức khủng bố cảnh giới Đại La Kim Tiên, hiển nhiên chính là đại đệ tử Vô Lượng Cung, Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử thấy Lão sư của mình đã đi trước một bước, mở ra đại trận và cổng cung điện, liền trực tiếp bước vào, đi về phía Vô Lượng Cung.

Sau khi vào đại điện, thấy Càn Khôn ngồi trên bồ đoàn ở trung tâm, y vội vàng đi tới hành lễ.

"Đệ tử bái kiến Lão sư, Lão sư vạn thọ vô cương!" Trấn Nguyên Tử chắp tay hành lễ với Càn Khôn, nói.

Nghe vậy, Càn Khôn phất tay nói: "Không cần đa lễ!" Nói xong, Càn Khôn ánh mắt đánh giá Trấn Nguyên Tử, mấy hơi thở sau, khóe miệng khẽ cười nói: "Xem ra, lần du lịch Hồng Hoang này, đối với con mà nói, lại có không ít thu hoạch. ..." Quan sát khí tức Trấn Nguyên Tử, y đã đột phá từ cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ lên cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng khí tức hơi chập chờn, hẳn là vừa mới đột phá không lâu, cảnh giới còn hơi bất ổn.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, gật đầu nói: "Bẩm Lão sư, đệ tử ngẫu nhiên có chút cảm ngộ, liền đột phá tu vi của bản thân.

Nhưng vì vừa mới đột phá chưa đầy ngàn năm, cho nên khí tức có chút chập chờn. ..." Càn Khôn khẽ gật đầu, trong lòng nghĩ xong, nói với Trấn Nguyên Tử: "Trong Hồng Hoang, hiện nay tình hình Hồng Hoang Bách Tộc, Hồng Hoang Tam Tộc thế nào?" Hồng Hoang Tam

Tộc và Hồng Hoang Bách Tộc, là những chủng tộc sẽ ảnh hưởng đến cục diện Hồng Hoang.

Ngoài ra, đó cũng là thời cơ mà Càn Khôn đang nhắm tới, nếu thời cơ thích hợp, Càn Khôn định đi dạo một chuyến trong Hồng Hoang, đi đến Bách Tộc, đi đến Tam Tộc.

Trấn Nguyên Tử nghe xong, chắp tay nói: "Bẩm Lão sư, đệ tử du lịch Hồng Hoang mấy năm nay, mâu thuẫn giữa Hồng Hoang Bách Tộc càng ngày càng gay gắt, thậm chí giữa một số chủng tộc còn có tình huống giao thủ. ..." "Mặc dù phía sau Bách Tộc có bóng dáng Hồng Hoang Tam Tộc đang thúc đẩy, nhưng Hồng Hoang Tam Tộc lúc này dường như chưa thực sự ra tay so tài, mà lại đang thúc đẩy Bách Tộc giao thủ trước. ..." "Nhưng trong Bách Tộc, cũng có không ít chủng tộc thực sự có mâu thuẫn ân oán với nhau, cho nên việc giao thủ giữa họ cũng là bình thường. ..." "Nói tóm lại, giữa Hồng Hoang Bách Tộc, mâu thuẫn không ngừng sâu sắc, tin rằng không lâu sau, giữa Hồng Hoang Bách Tộc, chiến hỏa sẽ hoàn toàn bùng phát, tiếp đó sẽ đốt cháy toàn bộ Bách Tộc, thậm chí là Hồng Hoang Tam Tộc.

Chương 70

...” Càn Khôn nghe xong, khẽ gật đầu, thần sắc bình tĩnh, khiến người ta khó đoán.

Tình hình Hồng Hoang Bách Tộc, Càn Khôn trong lòng có chút suy đoán, lúc này nghe Trấn Nguyên Tử nói, cũng khá giống với suy đoán trong lòng y.

Chỉ cần Hồng Hoang Bách Tộc hoàn toàn châm ngòi chiến hỏa, y tin rằng Hồng Hoang Tam Tộc cũng không còn xa nữa.

Rất lâu sau, y mới nghe Càn Khôn mở miệng nói: “Hồng Hoang Tam Tộc đều có lòng tranh bá Hồng Hoang, có thể phát triển đến nay mà chưa thực sự ra tay, thật khó lường.

Còn về việc giữa Hồng Hoang Bách Tộc, thì đó là chuyện nằm trong dự liệu. ...” Trấn Nguyên Tử gật đầu, tựa như là như vậy.

Trong lòng Càn Khôn nghĩ xong, nói với Trấn Nguyên Tử: “Lúc này cảnh giới của con hơi bất ổn, hiện tại hãy ở đây củng cố tu vi trước, những chuyện khác, tạm thời không cần bận tâm. ...” “Đệ tử minh bạch!” Trấn Nguyên Tử gật đầu, lần này y liền trở về Vô Lượng Cung tham ngộ Đại đạo, củng cố tu vi.

Ngay cả khi Càn Khôn không nói, Trấn Nguyên Tử cũng sẽ không bận tâm đến những chuyện khác nữa.

Đối với cục diện lúc này mà nói, căn bản không liên quan gì đến y, lúc này tu vi mới là quan trọng.

Càn Khôn nhìn Trấn Nguyên Tử ngồi xuống trên bồ đoàn, sau đó tiến vào tham ngộ, từng trận ý nghĩa huyền diệu lan tỏa.

Càn Khôn thấy vậy, hài lòng gật đầu, ngay sau đó phất tay, một

đạo khí Càn Khôn từ trong tay phi xạ ra, nhập vào khánh vân của Trấn Nguyên Tử, hỗ trợ y củng cố cảnh giới.

Làm xong mọi thứ, Càn Khôn chợt đứng dậy, đi về phía Thiên Điện.

Trong Thiên Điện Vô Lượng Cung.

Càn Khôn phất tay, vô số quỹ tích Đại đạo giao chức hiện ra, sau đó dần dần ngưng tụ thành một bức họa.

Tình hình trong bức họa, chính là các Bách Tộc trong Hồng Hoang lúc này.

"Trải qua mấy năm phát triển, thực lực Hồng Hoang Bách Tộc cũng không tệ, nương tựa dưới Hồng Hoang Tam Tộc, thực lực Tam Tộc cũng đã đề thăng không ít. ..." Càn Khôn ánh mắt dừng lại trong bức họa, rất lâu sau, chậm rãi mở miệng nói.

Các tồn tại cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, trong Hồng Hoang Bách Tộc, có không ít chủng tộc có những cao thủ như vậy trấn giữ.

Còn về các chủng tộc đứng đầu trong Hồng Hoang Bách Tộc, thậm chí còn có tồn tại Đại La Kim Tiên sơ kỳ trấn giữ.

Với thực lực như vậy, trong Hồng Hoang lúc này, có thể nói là có thực lực, ngoại trừ Hồng Hoang Tam Tộc ra, là những chủng tộc hàng đầu.

Có những chủng tộc như vậy nương tựa, thực lực Hồng Hoang Tam Tộc quả thực đã đề thăng không ít.

Trong lòng Càn Khôn, tay y chậm rãi lướt, tình hình trong bức họa không ngừng biến hóa.

Rất lâu sau, Càn Khôn dừng lại động tác của tay, sau đó khẽ phất tay, tán đi bức họa trước mắt.

Sau đó chậm rãi cầm chén trà trên bàn, khẽ nhấp một ngụm, trong đôi mắt thần quang dũng động, không rõ đang suy tính gì.

"Đạo hữu, mời!" Mấy hơi thở sau, Càn Khôn đặt chén trà xuống, khóe miệng khẽ cười nói.

Lời vừa dứt, liền thấy hư không bên cạnh y khẽ chấn động, sau đó liền thấy một thân ảnh xuất hiện trong Thiên Điện, chính là Dương Mi.

Càn Khôn nhìn y, khóe miệng khẽ cười nói: "Xem ra tình hình đạo hữu, dường như lại có chút tinh tiến. ..." Dương Mi nghe vậy, khẽ mỉm cười, không phủ nhận.

Ngay sau đó, Dương Mi ánh mắt chuyển sang đại điện, hỏi Càn Khôn: "Đệ tử ngươi thu nhận phải không?" Nghe vậy, Càn Khôn gật đầu, đáp: "Ừm, đây là đại đệ tử Vô Lượng Cung của ta, tên Trấn Nguyên Tử!" "Căn nguyên thượng giai, tư chất thượng giai, cơ duyên nghị lực thượng giai.

Đạo hữu có cơ duyên tốt, thu được đệ tử xuất sắc như vậy. ..." Dương Mi thu ánh mắt từ Trấn Nguyên Tử lại, nhìn Càn Khôn, mỉm cười nói.

Trong Thiên Điện Vô Lượng Cung.

Nghe Dương Mi khen ngợi Trấn Nguyên Tử xong, Càn Khôn chỉ đạm nhiên mỉm cười, Dương Mi có thể nhìn rõ tình hình Trấn Nguyên Tử, y không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Trấn Nguyên Tử, cũng quả thực như lời y nói, là một đệ tử tư chất thượng giai.

Càn Khôn trầm mặc mấy hơi thở, sau đó pha hai chén trà, rồi nói với Dương Mi: "Đạo hữu, mời!" "Mời!" Dương Mi ngồi xuống, sau đó cầm chén trà, khẽ nhấp một ngụm, mỉm cười nói: "Bàn về đồ uống

trong Hồng Hoang, hẳn phải kể đến 'Ngộ Đạo Trà' của đạo hữu là nhất.

Ngay cả ở cảnh giới của ta, đôi khi không hiểu đạo lý, cũng phải hồi vị vô cùng. ..." Nghe vậy, Càn Khôn khẽ mỉm cười, không phủ nhận.

"Mời!" Dương Mi cũng không lưu lại lâu trong Vô Lượng Cung, ngàn năm sau, Dương Mi liền rời đi.

Trong ngàn năm đó, Càn Khôn và Dương Mi tuy không luận đạo, nhưng hai bên cũng có giao lưu một số tinh nghĩa Đại đạo, đối với y mà nói lúc này, mỗi một tia tinh nghĩa Đại đạo đều cực kỳ quan trọng.

Lần giao lưu tinh nghĩa Đại đạo này, hai bên đều có được sự lĩnh ngộ riêng.

Sau khi Dương Mi rời đi, Càn Khôn liền cũng đi Hồng Hoang một chuyến.

Lần này y chỉ tìm kiếm ở một số khu vực núi hoang vu, tuy ngàn năm có thu hoạch không đáng kể, nhưng ít nhất cũng có hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến rơi vào tay y.

Thu thập xong hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến, Càn Khôn không tiếp tục tiến về phía trước nữa, mà quay trở về Vô Lượng Sơn mạch.

Tại lối vào Vô Lượng Sơn mạch.

Thân hình Càn Khôn chậm rãi hiển hóa từ hư không, vừa định tiến vào Vô Lượng Sơn mạch, đột nhiên, ánh mắt y nhìn về một hướng nào đó ở đằng xa.

Trong lòng nghĩ xong, Càn Khôn không động thân, tĩnh lặng chờ đợi.

“Hưu!” Mấy hơi thở sau, ba đạo lưu quang xé rách bầu trời, sau đó xuất hiện không xa Càn Khôn, rồi chậm rãi hiển hóa thân hình.

Trong ba đạo thân ảnh, có một nam hai nữ, trong đó hai người Càn Khôn nhận ra, chính là Phục Hy và Nữ Oa mà y đã gặp trước đây.

Còn về nữ tử kia, Càn Khôn lại chưa từng thấy.

Chương 71

Nàng này khoảng chừng mười sáu, mười bảy tuổi, tuy mặc vải thô cài trâm gỗ, nhưng mái tóc đen như mây bướm, tựa như núi xuân nhàn nhạt; khuôn mặt hạnh phúc, đôi tai đào, tựa như lê hoa đái vũ, lại có dung mạo đoan trang, tú lệ.

Lúc này, Phục Hy và Nữ Oa khẽ chắp tay với Càn Khôn, nói: "Bái kiến Càn Khôn đạo huynh!" Nghe vậy, Càn Khôn khóe miệng khẽ cười, đáp: "Càn Khôn kiến nhị vị đạo hữu!" Quan sát khí tức hai người, lúc này đang ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tuy rằng còn xa cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng nếu chuyên cần tu luyện, thời gian cũng có thể rút ngắn lại.

Nói xong, Càn Khôn ánh mắt rơi trên nữ tử bên cạnh, hỏi Phục Hy và Nữ Oa: "Không biết vị đạo hữu này là ai?" Nghe vậy, trên khuôn mặt Nữ Oa hiện lên một nụ cười nhạt, đáp: "Bẩm đạo huynh, đây là Tổ Vu Hậu Thổ, một trong Thập Nhị Tổ Vu dưới Bất Chu Sơn.

Nàng và Nữ Oa giao hảo, liền cùng đi một đường. ..." Hậu Thổ lúc này khẽ chắp tay với Càn Khôn nói: "Hậu Thổ, bái kiến đạo huynh!" Càn Khôn nghe vậy, khẽ gật đầu đáp lễ, trong lòng lại cũng nổi lên một tia ba động.

Thập Nhị Tổ Vu, chính là do tinh huyết Bàn Cổ dung hợp trọc khí mà hóa thành, trời sinh nắm giữ pháp tắc, thực lực không hề yếu.

Hậu Thổ lại là tồn tại đặc biệt hơn trong Thập Nhị Tổ Vu.

"Xem lộ tuyến của ba vị đạo hữu, phải chăng là muốn đến Vô Lượng Sơn mạch của bần đạo?" Càn Khôn trong lòng nghĩ xong, ánh mắt rơi trên ba người, khóe miệng khẽ cười nói.

Nghe vậy, Phục Hy mỉm cười nói: "Lần trước thấy bức họa Vô

Lượng Sơn mạch của đạo huynh, liền muốn đến xem, nhưng vì trước đây du lịch Hồng Hoang, nên chưa có dịp.

Lần này vừa vặn có thời cơ, liền tới xem thử. ...” “Nếu đã như vậy, ba vị đạo hữu, mời!” Càn Khôn nghe vậy, khóe miệng khẽ cười nói.

Nói xong, y liền động thân, đi về phía Vô Lượng Sơn mạch.

Phục Hy, Nữ Oa và Hậu Thổ thấy thế, nhìn nhau một cái rồi liền theo sau Càn Khôn, phi hành về phía Vô Lượng Sơn mạch.

Trên đường đi, ba người không ngừng than thở.

Tuy rằng đã đi không ít nơi trong Hồng Hoang, nhưng lúc này mà nói, có thể sánh ngang với Vô Lượng Sơn mạch, lại không có.

Mặc dù Phục Hy và Nữ Oa lần đầu tiên gặp Càn Khôn thì đã thấy Vô Lượng Sơn mạch trong bức họa được phác thảo, nhưng so với việc tận mắt nhìn thấy lại khác biệt rất lớn.

Lúc này tận mắt thấy, không khỏi than thở.

Còn về lời than thở của họ, Càn Khôn chỉ khẽ mỉm cười, không mở miệng.

Trong Thiên Điện Vô Lượng Cung, Vô Lượng Sơn.

Trấn Nguyên Tử vì ngàn năm trước lại lần nữa đi Hồng Hoang, cho nên lúc này, chỉ có Càn Khôn và Phục Hy ở đó.

Phục Hy đặt chén trà trong tay xuống, sau đó nói với Càn Khôn: “Đạo huynh, vật này quả nhiên huyền diệu, lần trước nhờ ‘Ngộ Đạo Trà’ của đạo huynh, huynh muội ta mới có thể đột phá sớm hơn. ...” Nghe vậy, Nữ Oa và Hậu Thổ gật đầu.

Hiệu quả của Ngộ Đạo Trà, lúc này họ cảm ngộ được khá nhiều.

Càn Khôn khẽ mỉm cười, nói: “Ngộ Đạo Trà tuy có hiệu quả đối

với cảnh giới Đại La Kim Tiên và thấp hơn, nhưng cũng là do các đạo hữu bản thân chuyên cần tu luyện, công hiệu của Ngộ Đạo Trà, chẳng qua chỉ là thêm hoa dệt gấm mà thôi. ...” Nghe vậy, Phục Hy khẽ gật đầu, trong lòng không khỏi cảm kích Càn Khôn đã dùng vật này để trao đổi.

Có phải thêm hoa dệt gấm hay không, Phục Hy và Nữ Oa trong lòng đều rõ.

“Ba vị đạo hữu mời!” Càn Khôn làm một thủ thế mời, khóe miệng khẽ cười nói.

Trong đại điện, huyền ý dũng hiện, diệu âm từng trận.

Phục Hy, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng không lưu lại lâu trong Vô Lượng Cung.

Ba ngàn năm sau, ba người liền rời đi.

Mặc dù đạo mà ba người tu luyện, cũng là Đại đạo mà Càn Khôn cần diễn hóa, nhưng lúc này mà nói, Càn Khôn không chọn tiến hành luận đạo với họ.

Nhưng một số tinh nghĩa Đại đạo, Càn Khôn đã giao lưu với họ một phen.

Điều đó cũng giúp Càn Khôn có một sự lý giải rõ ràng hơn về Đại đạo của ba người.

Dù sao thì những Đại đạo kia đều là những Đại đạo mà họ tinh tu, tự nhiên phải sâu sắc hơn sự tham ngộ và lý giải của Càn Khôn lúc này, cho nên sau một phen giao lưu, Càn Khôn cũng có được không ít thu hoạch.

Còn về ba người Phục Hy, Nữ Oa và Hậu Thổ, thu hoạch của họ lại nhiều hơn Càn Khôn không ít, dù sao tu vi của Càn Khôn cao hơn, những tinh nghĩa Đại đạo mà y nói ra càng thêm tinh thâm, càng thêm

huyền ảo.

Lần này họ tỉ mỉ chiêm nghiệm, thu hoạch rất lớn.

Lần này họ liền quay trở về đạo trường của mình, để tĩnh tu một phen, không chừng sẽ đột phá qua đây cũng không biết chừng.

Đối với những gì trong lòng họ nghĩ, Càn Khôn lúc này cũng không bận tâm.

Y đã dành ngàn năm để tham ngộ thấu đáo toàn bộ tinh nghĩa Đại đạo đã giao lưu với ba người, lúc này trong ba ngàn Đại đạo hư ảnh, lại có mấy đạo lóe lên từng trận huyền quang, khí tức phát ra đã mạnh hơn mấy phần.

Càn Khôn lúc này ngoài việc tham ngộ Càn Khôn Đại đạo của bản thân, y cũng chia ra một phần tâm thần, dùng để tham ngộ Đạo Tạo Hóa và Đạo Thời Gian.

Y có Côn Luân Kính hàm chứa Pháp tắc Thời Gian và Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên hàm chứa Pháp tắc Tạo Hóa.

Đối với hai Đại đạo này mà nói, Càn Khôn tham ngộ dễ dàng hơn mấy phần, cộng thêm sự trợ giúp của Tạo Hóa Ngọc Điệp, sự tham ngộ của Càn Khôn đối với hai Đại đạo này đang ngày càng sâu sắc hơn.

Chỉ cần đợi Càn Khôn Đại đạo lại lần nữa tinh tiến, Càn Khôn tin rằng, hai Đại đạo Thời Gian và Tạo Hóa mà y tham ngộ, nhất định sẽ có không ít sự thăng cấp.

Đến lúc đó, đối với sự nắm giữ Đại đạo, y sẽ lại lên một tầng cao mới.

Thời gian hối hả, lặng lẽ trôi qua, thoáng chốc, lại mấy ngàn năm trôi qua.

Trong đại điện Vô Lượng Cung.

Vào một thời khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở choàng hai mắt, trong đôi mắt sáng rực như vì sao, những quỹ tích Đại đạo hiện ra, diễn hóa vô tận huyền diệu, tựa hồ mọi diệu lý giữa thiên địa đều nằm trong đó vậy.

Mấy hơi thở sau, mọi thứ đều trở về màu sắc trong sáng.

"Hô!" Càn Khôn khẽ thở ra một ngụm trọc khí, trên khuôn mặt bình tĩnh hiện lên một nụ cười, chậm rãi nói: "Mấy ngàn năm tham ngộ, đối với sự lý giải Đại đạo Thổ và Đại đạo Tạo Hóa, cũng đã có được thu hoạch. ..." Tổ Vu Hậu Thổ là Tổ Vu Thổ, nắm giữ Pháp tắc Thổ, ý nghĩa hùng hậu, đứng giữa Hồng Hoang đại địa, tồn tại cùng đẳng cấp, e rằng không có đối thủ.

Chương 72

Đại đạo Thổ, lại là một khâu trong Ngũ Hành.

Cái gọi là Càn Khôn diễn âm dương, âm dương phân ngũ hành, ngũ hành hóa vạn vật, Ngũ Hành cũng cực kỳ quan trọng.

Ngũ Hành cứ thế mà triển khai, sự lĩnh ngộ của Càn Khôn cũng thuận lợi, cộng thêm Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, tốc độ tham ngộ cũng không chậm.

Còn về Đạo Tạo Hóa của Nữ Oa, Càn Khôn trong tay có Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, trong đó hàm chứa Pháp tắc Tạo Hóa.

Càn Khôn tâm thần diễn hóa, khoanh chân ngồi trên Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên tham ngộ Đại đạo Tạo Hóa, cũng thu hoạch không nhỏ.

Cho nên mấy ngàn năm nay, Càn Khôn Đại đạo cũng không tinh tiến, chỉ tiếp tục củng cố mà thôi, cái lý lẽ Đại đạo có chút tinh tiến, chính là Đại đạo Thổ và Đại đạo Tạo Hóa.

Còn về Đạo của Phục Hy, Càn Khôn lúc này lại tiến triển không nhanh, nhưng lúc này y cũng không vội, Càn Khôn cứ từ từ tham ngộ là được, dù sao lúc này có chút tinh tiến là tốt rồi.

Trong lòng nghĩ xong, Càn Khôn chợt đứng dậy, thân hình động, biến mất tại chỗ.

Đến khi xuất hiện trở lại, y đã ở đỉnh Vô Lượng Sơn.

Càn Khôn chấp tay sau lưng đứng, ánh mắt rơi xuống Hồng Hoang, xuyên thấu vô tận thời không, chậm rãi lướt qua trong Hồng Hoang, không ít tình hình đều thu vào đáy mắt.

"Cục diện Hồng Hoang sắp thay đổi, xem ra, Hồng Hoang Tam

Tộc cũng không nhịn được nữa, sắp ra tay rồi. ...” Rất lâu sau, Càn Khôn chậm rãi nói một câu, trong đôi mắt Đại đạo hiện ra.

“Hồng Hoang Tam Tộc đều có lòng xưng bá Hồng Hoang, có thể phát triển đến nay mà chưa thực sự ra tay, thật khó nói.

Còn về việc giữa Hồng Hoang Bách Tộc, thì đó là chuyện nằm trong dự liệu. ...” Đột nhiên, bên cạnh Càn Khôn truyền đến một âm thanh, ánh mắt y vẫn như cũ, không quay đầu lại.

Chủ nhân của âm thanh đó là ai trong lòng y rõ, ngoại trừ Dương Mi thường đến Vô Lượng Cung uống trà, còn có thể là ai.

Càn Khôn khẽ gật đầu, sau đó nói: “Xem Hồng Hoang Tam Tộc lúc này đại trương cờ hiệu mà hiện diện trong Hồng Hoang, không khó để đoán rằng, xem ra họ định trong thời gian gần đây sẽ bắt đầu chuyện xưng bá thực sự, nói như vậy, chiến hỏa sẽ sớm đốt cháy Hồng Hoang. ...” “Đệ tử du lịch Hồng Hoang thì nghe nói tộc trưởng Long tộc, Long Vương xuất quan, thực lực càng mạnh hơn, Long tộc lúc này đã thể hiện ra thế muốn xưng bá Hồng Hoang. ...” Dương Mi chưa mở miệng, chỉ thấy hư không bên cạnh y chấn động, một thân ảnh chậm rãi hiện ra, chính là đệ tử Càn Khôn, Trấn Nguyên Tử.

“Bái kiến Lão sư, Dương tiền bối. ...” Trấn Nguyên Tử chắp tay với Càn Khôn và Dương Mi, nói.

Càn Khôn khẽ phất tay, ý bảo không cần đa lễ.

Dương Mi mặt lộ vẻ cười, ánh mắt lướt qua Trấn Nguyên Tử, y vô cùng tán thưởng tu vi và tư chất của Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử giờ đây đã sắp đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tốc độ tu luyện không thể không nói là nhanh.

Nhưng căn nguyên và tư chất của Trấn Nguyên Tử, cộng thêm có một Lão sư như Càn Khôn, thì y cũng thấy bình thường.

Hoặc có lẽ, tốc độ tu luyện nhanh, chính là đặc sắc của Vô Lượng Cung.

"Long Vương bế quan khôi phục mấy vạn năm, xem ra vết thương lần trước không hề nhỏ, lại có chút lĩnh ngộ Đại đạo, nếu không thì không thể thăng cấp nhanh như vậy. ..." Càn Khôn trầm ngâm mấy hơi thở, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử và Dương Mi có chút kinh ngạc nhìn y, trên mặt Trấn Nguyên Tử thậm chí còn hiện lên một tia chấn kinh.

Càn Khôn lời này có ý gì, trong lòng họ có chút suy đoán.

"Chẳng lẽ, vết thương của Long Vương có liên quan đến đạo hữu?" Mấy hơi thở sau, Dương Mi nhìn y, hỏi.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử cũng nhìn Lão sư của mình.

Càn Khôn khẽ gật đầu, nói: "Mấy vạn năm trước, bần đạo từng giao thủ với Long Vương.

Lúc đó y vừa mới tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng vẫn bị thương và phải bỏ chạy dưới tay bần đạo, sau đó Long tộc cũng trầm tịch một thời gian. ..." Trong mắt Trấn Nguyên Tử một tia chấn kinh lóe lên, Long Vương cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, vậy mà lại bị thương bỏ chạy dưới tay Lão sư của mình.

Thực lực như vậy, trong lòng Trấn Nguyên Tử vô cùng chấn kinh.

Tuy rằng y vừa mới tấn thăng, nhưng đối với Trấn Nguyên Tử lúc này sắp đạp vào Đại La Kim Tiên đỉnh phong mà nói, y có chút suy đoán về cảnh giới khủng bố đó.

Nhưng một tồn tại như vậy, lại bị thương bỏ chạy dưới tay Lão sư của mình, trong lòng y càng thêm chấn kinh.

"Thảo nào Long tộc trước đây trầm tịch lâu như vậy, Long Vương

cũng lâu như vậy mới xuất quan, hóa ra là như vậy. ...” Trấn Nguyên Tử thầm nhủ một tiếng trong lòng, trước đây khi du lịch Hồng Hoang, y đã cảm thấy Long tộc dù có lòng xưng bá Hồng Hoang, cũng không nên không có động thái nào như vậy, bây giờ xem ra, hóa ra Long Vương vẫn luôn dưỡng thương, Long tộc tạm thời thu liễm lại một chút.

Cho đến bây giờ Long Vương xuất quan, tu vi đại tiến, Long tộc mới lại thể hiện ra một mặt bá chủ.

“Long Vương tu vi tinh tiến, Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng cũng không kém, xem ra sự giao phong giữa Tam Tộc là tất yếu, chỉ xem ai ra tay trước. ...” Rất lâu sau, Càn Khôn lẩm bẩm một câu.

Nói xong, Càn Khôn nhìn sâu vào Hồng Hoang một lần, liền quay người, đi về phía Vô Lượng Cung.

Trấn Nguyên Tử và Dương Mi nhìn nhau một cái, cũng quay người, theo sau Càn Khôn, đi về phía Vô Lượng Cung.

Kể từ khi Hồng Hoang Tam Tộc chính thức thể hiện uy bá chủ, có lòng xưng bá Hồng Hoang, đã mấy ngàn năm trôi qua.

Vì lần này Hồng Hoang Tam Tộc không hề che giấu dã tâm của bản thân, cho nên lúc này Hồng Hoang Bách Tộc nương tựa dưới Hồng Hoang Tam Tộc, lúc này càng thêm buông lỏng tay hành động.

Còn về mấy ngàn năm qua, giữa Hồng Hoang Tam Tộc, cũng đã bắt đầu có không ít mâu thuẫn va chạm, khác với trước đây.

Trước đây dù có một số va chạm mâu thuẫn, mọi người đều nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng lúc này những mâu thuẫn va chạm lại không dễ dàng giải quyết, bắt đầu có giao phong, và có dấu hiệu ngày càng gay gắt.

Chương 73

Trong Hồng Hoang Tam Tộc, Long tộc tương đối mạnh hơn, lúc này với Kỳ Lân tộc ở phương Bắc và Phượng tộc ở phương Nam, đều có mâu thuẫn.

Nhưng vì mỗi tộc đều muốn chiến thắng hai tộc kia, xưng bá Hồng Hoang, cho nên, hai tộc kia đều không có dấu hiệu liên thủ.

Là những Tam Tộc muốn xưng bá Hồng Hoang, tự nhiên có sự kiêu ngạo riêng, liên thủ, tự nhiên là không thể.

Dường như đã nhìn thấu điểm này, Long tộc lúc này không hề lưu thủ, Long tộc một đường tiến về phía trước, cộng thêm các chủng tộc phụ thuộc dưới trướng, lúc này lại đi trước Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, chiếm lĩnh không ít đất đai ngoài khu vực ban đầu của Long tộc trong Hồng Hoang.

Điều này khiến Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng nhất thời kinh ngạc, nhưng ngay sau đó, hai tộc cũng động thân, bắt đầu chiếm lĩnh không ít đất đai trong Hồng Hoang, số lần giao phong giữa Tam Tộc cũng nhiều hơn.

Thời gian như nước chảy, lặng lẽ trôi qua, thoáng chốc, lại hơn vạn năm trôi qua.

Hơn vạn năm, giữa Hồng Hoang Bách Tộc, mâu thuẫn dường như đạt đến đỉnh điểm, chỉ thiếu một tia lửa, là có thể hoàn toàn châm ngòi chiến hỏa của Hồng Hoang Bách Tộc.

Mặc dù phía sau Hồng Hoang Bách Tộc là Hồng Hoang Tam Tộc, mâu thuẫn và giao thủ giữa họ không tránh khỏi có bóng dáng Hồng Hoang Tam Tộc.

Nhưng lúc này, tia lửa đó, Hồng Hoang Tam Tộc lại vô cùng ăn ý, tạm thời đều không chạm vào, cho nên, Hồng Hoang lúc này nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng sát cơ và chiến hỏa ẩn chứa bên trong, lại sắp bùng phát ngay tức khắc.

Hồng Hoang Tam Tộc lúc này tuy rằng một đường chiếm cứ đất đai Hồng Hoang, trong đó cũng không tránh khỏi có giao thủ, tộc nhân tham chiến tuy không ít, nhưng các cao thủ, hoặc các tồn tại trụ cột trung lưu, lại cực kỳ ít.

Nhưng các Hồng Hoang Bách Tộc bị sai khiến, lại trong tình huống như vậy, thương vong khá nhiều, điều đó lại càng khiến mâu thuẫn giữa Hồng Hoang Bách Tộc, ngày càng sâu sắc.

Thậm chí, đối với Hồng Hoang Tam Tộc phía sau, họ cũng có chút bất mãn.

Đương nhiên, cũng chỉ là có chút bất mãn mà thôi, muốn đấu với Hồng Hoang Tam Tộc, ngay cả khi Hồng Hoang Bách Tộc toàn bộ liên hợp lại với nhau, cũng không phải đối thủ của bất kỳ tộc nào trong Hồng Hoang Tam Tộc.

Phải biết rằng, bất kỳ tộc nào trong Hồng Hoang Tam Tộc, đều có những tồn tại ở tầng thứ Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Chỉ cần một vị tộc trưởng ra tay, ngay cả khi trong Bách Tộc có tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên, thì lại có thể đỡ được mấy chiêu của cảnh giới đó?

Đến lúc đó không khỏi vẫn lạc.

Cho nên, tuy trong lòng có chút bất mãn, cũng không dám biểu lộ ra.

Nhưng vì tình hình Bách Tộc lần này gia tăng, bước chân tiến công của Hồng Hoang Tam Tộc dường như đã chậm lại.

Không biết là vì tình hình Bách Tộc, hay vì lý do khác, điểm này, thủ lĩnh các Hồng Hoang Bách Tộc cũng không rõ ràng lắm.

Trong Long Cung ở Đông Hải, Hồng Hoang.

Trên một đại điện nào đó.

Long Vương đoan tọa trên chủ vị trung tâm, thần sắc uy nghiêm, trên người long uy hùng vĩ.

Bên cạnh y, là Chúc Long, người đứng thứ hai của Long tộc.

"Tộc trưởng, tình hình Bách Tộc lúc này đặc biệt, Long tộc chúng ta có nên ra tay không?" Chúc Long trầm ngâm mấy hơi thở, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Long Vương phất tay, đáp: "Chiến hỏa Bách Tộc lúc này một chạm là bùng phát, tạm thời chúng ta không nên ra tay.

Bước chân của Long tộc hãy chậm lại, thời cơ giao thủ thực sự giữa Hồng Hoang Tam Tộc không còn xa, những trận giao thủ nhỏ nhặt của Tam Tộc mấy năm qua, hãy tạm thời dừng lại." Dừng một chút, y tiếp tục nói: "Nếu chiến hỏa Bách Tộc bùng phát, các chủng tộc phụ thuộc vào Long tộc chúng ta cầu viện, không cần quá nghiêm túc, đối thủ của ta, là hai tộc kia. ..." "Chúc Long đã hiểu!" Chúc Long gật đầu, đáp.

Ngay sau đó, Chúc Long dường như đã nghĩ ra gì đó, nói: "Tộc trưởng, bên Trung Ương Đại Lục, có một số thần ma có thực lực cường hãn tồn tại, có một số nơi Long tộc chúng ta không thể chiếm được. ..." Nghe vậy, Long Vương khẽ trầm ngâm một lát, sau đó nói: "Bên Trung Ương Đại Lục, những nơi không chiếm được thì tạm thời không quản, lúc này bước chân hãy chậm lại trước đã, xem tình hình hai tộc kia rồi nói. ..." "Nếu hai tộc kia ra tay, bất kể là bản thân ta, hay Bách Tộc, đều phải xử lý tùy tình hình, Long tộc, không thể chậm

trễ một khắc. ...” “Chúc Long đã biết phải làm gì. ...” Chúc Long đáp một tiếng rồi quay người rời đi.

Long Vương nhìn Chúc Long rời đi, đôi mắt khẽ híp lại, một đạo hàn quang lóe lên.

“Kỳ Lân tộc, Phượng tộc. ...” Rất lâu sau, y mới nghe Long Vương lạnh lùng thốt ra một câu, nhiệt độ xung quanh dường như đột nhiên giảm đi rất nhiều độ.

Lời vừa dứt, trong đại điện liền không còn tiếng động nào.

Thời gian thoáng chốc ngàn năm trôi qua, lúc này trong Hồng Hoang.

Khoảng năm trăm năm trước, giữa Hồng Hoang Bách Tộc, không biết vì nguyên nhân gì, chiến hỏa giữa Bách Tộc đã bùng phát trong một ngày, ngay lập tức lan rộng ra toàn bộ Hồng Hoang Bách Tộc.

Hồng Hoang Tam Tộc chưa thực sự giao phong, nhưng Bách Tộc dưới trướng Tam Tộc, lúc này đã bắt đầu giao thủ toàn diện.

Hạ đến tộc nhân, thượng đến tộc trưởng, thậm chí trong tham ngộ, có một số bóng dáng tộc nhân Hồng Hoang Tam Tộc tham gia.

Đương nhiên, phần lớn tộc nhân Tam Tộc này tu vi đều không cao, đều là những tộc nhân ở tầng đáy.

Điều đó cũng gián tiếp cho Hồng Hoang Bách Tộc biết rằng, Hồng Hoang Tam Tộc sẽ tham chiến, nhưng đối phương chưa tăng thêm nhiều nhân lực, tu vi cũng cơ bản ở cấp độ đó, tạm thời cũng chỉ có những tộc nhân như vậy tham chiến.

Nhưng Hồng Hoang Bách Tộc lúc này dường như không còn bận tâm đến những điều đó, lúc này toàn bộ sức mạnh đã dồn vào chiến hỏa.

Mấy trăm năm qua, họ gần như đánh nhau sống chết, chiến hỏa đã lan rộng ra không ít nơi trên Hồng Hoang đại địa.

Bị ảnh hưởng bởi chiến hỏa của Hồng Hoang Bách Tộc, không ít sinh linh bị liên lụy, thậm chí có không ít sinh linh tìm kiếm sự bảo hộ của các thần ma khác.

Ví dụ như Nữ Oa ở Phượng Tê Sơn ngoài Bất Chu Sơn, và Tổ Vu Hậu Thổ cũng có tâm địa lương thiện tương tự.

Hai nữ tử ra tay, cũng đã bảo hộ được một số sinh linh.

Nhưng theo chiến hỏa càng ngày càng gay gắt, lúc này số lượng sinh linh tìm kiếm sự bảo hộ, cũng càng ngày càng nhiều.

Trên tầng mây, tại một khu vực nào đó trong Hồng Hoang.

Ánh mắt Càn Khôn lướt qua Hồng Hoang đại địa đang chìm trong chiến hỏa lúc này, trên khuôn mặt thần sắc cổ kính không chút gợn sóng, trong đôi mắt lóe lên thần quang rực rỡ, không rõ đang suy tính gì.

Chương 74

"Tam Tộc chưa động, Bách Tộc đi trước.

Chiến hỏa Hồng Hoang Bách Tộc lần này bị châm ngòi hoàn toàn, Hồng Hoang Tam Tộc muốn đứng ngoài quan chiến dường như cũng không thể, nhưng để chiến hỏa thiêu đến mình, thì cũng còn một thời gian nữa. ..." Rất lâu sau, Càn Khôn chậm rãi nói.

Càn Khôn đã đi trong Hồng Hoang vô số năm, những nơi y chưa tìm kiếm không nhiều.

Mấy năm nay, Càn Khôn cũng đã thu thập được không ít toái phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp, lúc này sau khi dung hợp lại với nhau, Đại đạo Pháp tắc hàm chứa trong đó dần dần hoàn thiện.

Càn Khôn không quan sát Hồng Hoang Bách Tộc quá lâu, chỉ sau khi xem tình hình lúc này, Càn Khôn liền lại tiếp tục tiến về phía trước, tìm kiếm các toái phiến Tạo Hóa Ngọc Điệp còn lại.

Thoáng chốc, lại ngàn năm trôi qua.

Lúc này, giữa Hồng Hoang Bách Tộc, thương vong vô số, nhưng lúc này có lẽ hai bên đã giết đỏ mắt, ti hào không hề có dấu hiệu muốn dừng tay, ẩn ẩn giữa họ, đã diễn biến đến mức đánh nhau sống chết.

Hồng Hoang Tam Tộc lúc này, cũng đã tăng phái không ít tộc nhân tham chiến, ẩn ẩn giữa họ, tu vi từ ban đầu là dưới Kim Tiên, đã tăng lên đến cảnh giới Kim Tiên.

Gần đến các trụ cột trung lưu trong tộc, nếu cao hơn nữa, thì là tầng thứ Thái Ất Kim Tiên rồi.

Na tại tộc trung, đều có thể là trưởng lão.

Đương nhiên, ngay cả khi lúc này trong Hồng Hoang Tam Tộc có

cao thủ Kim Tiên tham chiến, nhưng mỗi tộc chỉ có một vị mà thôi.

Nếu cao thủ Kim Tiên của Hồng Hoang Tam Tộc vẫn lạc trong chiến hỏa, vậy thì giữa Hồng Hoang Tam Tộc, e rằng sẽ có tồn tại Thái Ất Kim Tiên ra tay.

Hoặc có lẽ, giữa Tam Tộc sẽ có chút chiến hỏa bùng phát, cũng không chừng.

Hồng Hoang, tại một khu vực nào đó, phía trên tầng mây.

"Hồng Hoang Bách tộc hoàn toàn tử chiến, xem ra giữa Tam tộc cũng không còn xa nữa. …" Trong mấy ngàn năm, Càn Khôn đã chứng kiến vô số chiến hỏa lan tràn, càng lúc càng dữ dội.

Chiến tranh giữa Hồng Hoang Bách tộc đã đạt đến đỉnh điểm, số lượng người và cao thủ tham chiến giữa Hồng Hoang Tam tộc cũng đang gia tăng.

Trong không ít ngàn năm, thương vong nhiều nhất, vẫn là những người thuộc Hồng Hoang Bách tộc.

Thậm chí, có không ít chủng tộc đã hoàn toàn bị xóa tên khỏi Hồng Hoang, không còn tồn tại nữa.

Nếu thời gian kéo dài, e rằng ngay cả Hồng Hoang Bách tộc cũng sẽ không còn xứng với danh xưng Bách tộc.

Phát triển đến nay, Hồng Hoang Tam tộc cũng không thể ngồi yên nữa, tình hình của Hồng Hoang Bách tộc dường như có chút khó kiểm soát, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến tộc nhân Tam tộc tham chiến ngày càng nhiều.

Một nguyên nhân khác là chiến hỏa lúc này đã lan rộng đến mức độ đó, vì Tam tộc tranh bá, nên giao thủ giữa Tam tộc cũng là điều khó tránh khỏi, và cũng nhân cơ hội này.

Trong chiến hỏa của Hồng Hoang Bách tộc, Hồng Hoang Tam tộc cũng bắt đầu giao phong tranh bá.

Trong tình huống như vậy, lại trải qua hơn ngàn năm.

Lúc này, giao phong giữa Hồng Hoang Tam tộc đã có sự tham gia của Thái Ất Kim Tiên, thậm chí là cả Đại La Kim Tiên.

Uy thế khủng bố càn quét trong chiến hỏa, chiến hỏa lúc này, ẩn ẩn có dấu hiệu lan tràn khắp cả Hồng Hoang.

Nhưng lúc này, Long Vương, Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng đều chưa ra tay, điều đó cũng cho thấy, giữa Hồng Hoang Tam tộc lúc này có một chút kiềm chế, chưa thực sự bùng nổ đến mức đó.

Hơn nữa, Chúc Long, cùng Đại Trưởng Lão Kỳ Lân tộc và Phượng tộc vẫn chưa ra tay, điều đó cho thấy, giao phong giữa Hồng Hoang Tam tộc lúc này chỉ là một cuộc giao phong cấp trung mà thôi.

Lúc này, chiến hỏa đáng sợ nhất vẫn là giữa Hồng Hoang Bách tộc.

Đợi đến khi Hồng Hoang Tam tộc hoàn toàn bùng nổ, khi những tồn tại đỉnh cao giao phong, cán cân chiến hỏa mới nghiêng hẳn về phía Hồng Hoang Tam tộc.

Bằng không, chiến hỏa lúc này dù có khủng bố đến mấy, cũng chưa đạt đến đỉnh điểm.

"Bách tộc, Tam tộc. ..." Phía trên tầng mây, rất lâu sau, mới nghe Càn Khôn khẽ nói một câu.

Dứt lời, liền thấy thần quang lóe lên, sau đó thân ảnh Càn Khôn liền biến mất.

Hồng Hoang Bắc Phương Đại Lục, trong một dãy núi có phần hoang vu.

Hai đạo thân ảnh ngạo nghễ đứng, một người mặc đạo bào màu xám, tiên phong đạo cốt, dáng vẻ cao nhân ẩn dật.

Một người toàn thân khí đen vờn quanh, tản ra khí tức hủy diệt đáng sợ.

Hai người đó, chính là Ma Tổ La Hầu và Đạo Tổ Hồng Quân.

"La Hầu, dừng tay đi!" Đột nhiên, Hồng Quân lão đạo chậm rãi mở miệng nói, phá vỡ cục diện yên tĩnh.

Âm thanh phiêu miểu, bao hàm vô thượng diệu âm, mang theo chút gợn sóng không gian, lập tức truyền khắp cả dãy núi.

Nghe vậy, La Hầu lạnh lùng cười một tiếng, âm thanh băng lãnh âm trầm truyền đến, "Dừng tay?

Hồng Quân, chẳng lẽ ngươi đang nằm mơ sao?

Bảo Bản tọa dừng tay, ngươi thấy có khả năng à?" Hồng Quân lão đạo thần sắc bình tĩnh nhìn y, trên khuôn mặt có một chút biến hóa vi diệu, nhưng thủy chung không đáp lời.

Những việc La Hầu đã làm mấy năm nay, Hồng Quân lão đạo đều rõ trong lòng, trận Bách tộc chi chiến vốn dĩ một chạm liền bùng nổ, chính là do La Hầu châm ngòi.

Điều này, cũng không chỉ vì Ma Đạo và Hủy Diệt chi đạo của bản thân La Hầu mà thôi, lúc này bảo y thu tay, chính là ngăn cản con đường của y, sao y có thể nghe lời chứ.

Đương nhiên, ý trong lời nói của Hồng Quân lão đạo lúc này, lại không chỉ có vậy.

Lúc này nếu La Hầu thật sự có thể nghe lời, dừng lại bố cục trong tay, vậy thì có thể tránh được một trận chiến.

Bởi vì giữa hai người, một người tu Tiên Đạo, một người tu Ma

Đạo.

Đúng như lời nói Đạo Ma bất lưỡng tồn (Đạo Ma không thể cùng tồn tại), nếu Hồng Quân lão đạo chứng đạo, liền cần phải cùng La Hầu phân định thắng bại, một Đạo một Ma, chú định chỉ có thể tồn tại một người, chứng đạo Hỗn Nguyên chi đạo.

Chương 75

Thực ra điểm này, Hồng Quân lão đạo và La Hầu đã biết ngay từ lần đầu tiên gặp mặt trong quá khứ.

Nhưng lúc đó, tu vi hai bên đều quá thấp, đương nhiên không thể giao thủ, thời cơ cũng không đúng.

Nhưng theo vô số năm diễn biến, mọi thứ đã thay đổi, hai người lúc này đều ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, đi lên nữa, chính là Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Vì vậy, vấn đề này, lại không thể không một lần nữa đặt ra trước mặt họ.

Nhưng những năm nay La Hầu không ngừng bố cục, không ngừng tu tập Ma Đạo và Hủy Diệt chi đạo của bản thân, ngược lại ẩn ẩn giữa lúc đó, có dấu hiệu vượt qua Hồng Quân lão đạo.

Hồng Quân lúc này, đương nhiên cũng phải chuẩn bị một chút.

Những năm nay, để đề phòng hậu chiêu của La Hầu, y đã tìm kiếm không ít thần ma, để khi cần thiết trong tương lai, toàn lực tương trợ.

Giữa hai bên, cả công khai lẫn bí mật, đều đang trong cuộc cạnh tranh.

Lần này hai bên ngẫu nhiên gặp mặt, chính là như bây giờ.

Kỳ thực cũng không phải ngẫu nhiên, bởi vì việc dẫn dắt họ đến đây, cũng là Tạo Hóa, bởi vì chính là một mảnh vỡ của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Chỉ là lúc này, nó đã rơi vào tay La Hầu mà thôi.

La Hầu nhìn Hồng Quân lão đạo thần sắc bình tĩnh, khí tức trên

người càng lúc càng lạnh lẽo, Ma Đạo khí tức kích động lan tràn khắp không gian hàng triệu dặm, sau đó, lại một lần nữa âm trầm mở miệng nói.

"Hồng Quân, dù cho Bản tọa lúc này chịu thu tay, e rằng ngươi cũng sẽ không thật sự để ta thu tay phải không?

Trong lòng ngươi, chẳng phải cũng muốn Bản tọa khuấy động cục diện Hồng Hoang như vậy sao, giữa Đạo và Ma, chỉ có một bên mới có thể chứng đạo.

Nếu Bản tọa không đạt được bước đó, Hồng Quân chứng đạo, ngươi nghĩ, cơ hội của ta sẽ thế nào?" La Hầu nhìn y, khóe miệng nở một nụ cười lạnh quỷ dị.

Nghe vậy, trên khuôn mặt đạm nhiên của Hồng Quân lão đạo đột nhiên biến sắc, trong đôi mắt thanh triệt thoáng hiện một tia hàn quang.

Lời này của La Hầu quả không sai, lần này giữa Hồng Hoang Tam tộc, nếu toàn diện ra tay, liền sẽ dẫn động Lượng Kiếp phát sinh.

Lần Lượng Kiếp này khá đặc biệt, lại có liên kết với việc chứng đạo giữa hai người.

Vì vậy, lần Lượng Kiếp này lại do La Hầu dẫn dắt, sau đó do y kết thúc, nếu La Hầu không làm như vậy, con đường của y liền không thể tiếp tục.

Không thể tiếp tục, liền không có Đạo Ma chứng đạo, vì vậy, trong cõi u minh, tự có Thiên Ý.

Trong lòng Hồng Quân ý niệm vạn chuyển, rất lâu không mở miệng.

La Hầu nhìn thần sắc của Hồng Quân lão đạo lúc này, khóe miệng nở nụ cười lạnh, ma viêm trong đôi mắt đen kịt càng đậm thêm vài

phần.

"Xem ra lời Bản tọa nói không sai, vì vậy, ngươi hãy bỏ bộ đó đi, vô dụng với Bản tọa. ..." Nói rồi, y liếc nhìn mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, khẽ cười nói, "Còn về mảnh vỡ trong tay Bản tọa, Bản tọa tự có diệu dụng, tuyệt nhiên sẽ không giao cho ngươi. ..." Nghe vậy, hai mắt Hồng Quân lão đạo khẽ co lại, ngưng giọng nói, "La Hầu, mảnh vỡ này, không thể nhiễm chỉ, giao cho Bần đạo, việc ngươi đã làm lần này, Bần đạo sẽ không truy cứu nữa. ..." La Hầu nghe thế, ma khí trên người hơi lan tỏa, cái lạnh xung quanh dường như càng tăng thêm rất nhiều.

Hồng Hoang Bắc Phương Đại Lục, trong một dãy núi có phần hoang vu.

Trong hư không vô tận.

Ma viêm trong đôi mắt đen kịt của La Hầu nhảy múa, nhưng lúc này lại không cảm thấy chút nhiệt độ nào, có chăng, chỉ có sự băng lãnh vô tận, đang lặng lẽ lan tỏa.

Y lạnh lùng nhìn Hồng Quân lão đạo, ma khí trên người kích động, ma uy bao trùm khắp nơi.

Rất lâu sau, y mới chậm rãi nói, "Hồng Quân, việc lần này Bản tọa làm thế nào, ngươi không cần nhúng tay, còn về mảnh vỡ, đã ở trong tay Bản tọa, sao có khả năng giao cho ngươi?" Mấy lần trước, khi La Hầu tranh giành mảnh vỡ, đều chậm một bước, để mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp trước tiên rơi vào tay Càn Khôn.

Với thực lực ngang nhau, sau khi giao thủ, muốn Càn Khôn giao ra đương nhiên không quá khả thi.

Trong đó vì một số nguyên nhân, La Hầu cuối cùng đều từ bỏ tranh đoạt, nhưng lần này, kể từ khi mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp trước

tiên rơi vào tay y, muốn y giao ra, có khả năng sao?

Tuy Hồng Quân thực lực cường hãn, nhưng La Hầu cũng không sợ, bởi vì những năm nay y tham ngộ và bố cục, thực lực đã ẩn ẩn vượt qua Hồng Quân lão đạo vài phần.

Nếu hai bên giao thủ, La Hầu thật sự không sợ y.

Hồng Quân lão đạo thần sắc bình tĩnh nhìn y, chốc lát sau, mới chậm rãi mở miệng nói, "La Hầu, hôm nay giữa ngươi và Bần đạo, chẳng lẽ muốn làm một trận?" Nghe vậy, La Hầu lạnh lùng cười một tiếng, nói, "Hồng Quân, ta tuy đã giao thủ không ít lần, nhưng thắng bại khó phân, nhưng Bản tọa thật sự không sợ, nếu muốn ra tay, vậy thì cứ ra tay đi. ..." Dứt lời, Thí Thần Thương xuất hiện trong tay y, dưới chân phù hiện ra Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, giữa ấn đường, một ấn ký huyền ảo hình tròn hiện ra.

Hồng Quân lão đạo nhìn pháp bảo mà La Hầu lúc này hiển lộ ra, trong mắt một tia thần quang lóe lên.

Thí Thần Thương, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, cùng với ấn ký giữa ấn đường, linh bảo bẩm sinh Diệt Thế Đại Ma, đều là những pháp bảo mạnh mẽ của La Hầu, uy lực không nhỏ.

Còn về át chủ bài, Tru Tiên Tứ Kiếm, lúc này y lại không có ý định ra tay, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tru Tiên Tứ Kiếm đơn lẻ chỉ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng hợp nhất lại, lại có thể bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, uy lực khủng bố.

Giao thủ nhiều lần như vậy, Hồng Quân quả thực có một lần bị vây khốn trong trận, nhưng cuối cùng La Hầu cũng không làm gì được Hồng Quân toàn lực phòng ngự, cuối cùng đành bỏ cuộc.

Lần này La Hầu không động dụng Tru Tiên Tứ Kiếm, điều đó báo

hiệu rằng, đây chỉ là một cuộc giao thủ bình thường, người thắng có thể lấy mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Đối với điều này, trong lòng Hồng Quân lão đạo đã ổn định hơn một phần.

Chỉ thấy y vung tay trong tay, một cây Bạch Ngọc Như Ý treo trên Thiên Linh, tay trái cầm một cây phất trần trắng, tay phải một thanh bảo kiếm ánh sáng xanh, giữa ấn đường, ấn ký Tạo Hóa Ngọc Điệp phát ra tử quang.

Đối chiếu như vậy, lại ngang tài ngang sức, không chỉ thực lực hai bên, mà cả phẩm cấp pháp bảo cũng không chênh lệch là bao, xem ra lần giao thủ này lại khó phân thắng bại.

"Hừ!" La Hầu nhìn tư thế của Hồng Quân lão đạo lúc này, trong miệng lạnh lùng hừ một tiếng.

"Xích!" Thí Thần Thương phát ra một tiếng kêu khẽ, thương xuất như rồng, phá vỡ vô số không gian, một luồng khí tức hủy diệt đáng sợ mang theo uy thế vô thượng, càn quét tan hoang về phía Hồng Quân lão đạo.

Thấy vậy, Hồng Quân giậm chân một cái, hư không đều bị giẫm nát, kiếm quang trong tay lóe lên, như cầu vồng bay lên trời, kiếm khí tung hoành, khuấy động phong vân.

Một kiếm, phong vân biến sắc, nhanh như điện chớp.

Chương 76

Ánh sáng lóe lên, hai người giao chiến cùng nhau.

Một đạo quang mang chợt lóe lên giữa trời đất, tựa như cắt đứt thời không, phân chia trời đất, một luồng khí tức vô thượng lan tỏa trong quang mang, hư không trở nên vặn vẹo.

Trong một phần vạn sát na, chỉ thấy Thí Thần Thương trong tay La Hầu mang theo khí tức hủy diệt đáng sợ và bảo kiếm ánh sáng xanh trong tay Hồng Quân giao bính vào nhau, một đạo quang mang chợt hiện giữa thương kiếm.

Một điểm quang mang nhanh chóng biến mất, sau đó chìm vào thế gian.

"Oanh!" Âm thanh cực lớn chấn động cửu tiêu, vang vọng hàng vạn dặm trời đất.

Hai đạo thân ảnh lập tức lùi xa cả triệu dặm, sóng xung kích khủng bố càn quét hàng trăm vạn dặm xung quanh, khí thế khuấy động cửu thiên phong vân.

Khí tức đáng sợ lập tức lan tràn, từng vòng sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường càn quét, vô số ngọn núi địa mạch dưới sự xung kích của chúng hóa thành tro bụi, tiêu tán giữa trời đất.

La Hầu ổn định thân hình, lập tức trong mắt hàn quang lóe lên, mũi Thí Thần Thương lóe sáng, lại một lần nữa lao về phía Hồng Quân lão đạo.

La Hầu vừa ra tay, mang theo khí tức hủy diệt đáng sợ, trong khoảnh khắc, khí thế dường như muốn hủy diệt Hồng Hoang, hủy diệt trời đất.

Phía trên cửu thiên, tiếng sấm chợt vang, khí thế đáng sợ bao trùm.

Giữa cửu thiên, cả bầu trời dường như bị cắt đôi, một bên của La Hầu ma khí ngút trời, bóng tối bao trùm trời đất, khí tức hủy diệt như ma thần giáng lâm, mang theo ma uy vô thượng, phúc diệt.

Tại Hồng Quân lão đạo sở trạm đích lánh nhất biên, thanh khí thượng thăng, minh lãng càn khôn, thân thượng thăng quang mang tam vạn trượng, tương sở trạm đích bán biên thiên địa chi gian đích hắc khí khu trục, một cỗ vô thượng khí tức di mạn khai, uyển như nhất tôn vô thượng tồn tại.

Một xanh một đen, một Đạo một Ma.

Hai bên lại một lần nữa giao thủ, hai bên trời đất lúc này va chạm vào nhau, đột nhiên, cửu thiên chấn động, đại địa nứt toác, không gian trong khoảnh khắc vỡ vụn, địa thủy phong hỏa hoành hành trên Hồng Hoang đại địa.

Hai người lúc này không nhìn rõ thân ảnh, giữa vạn dặm trời đất chỉ không ngừng truyền đến tiếng "Oanh minh" chứng minh hai người đang giao thủ.

Mỗi lần hai đạo công kích va chạm vào nhau, đều sẽ nổ ra một tia lửa trong hư không, xung kích và âm ba đáng sợ trực tiếp hủy diệt, vô số hư không vỡ vụn, linh khí ma sát bạo phát.

Hàng vạn dặm trời đất xung quanh, lúc này đâu đâu cũng là cảnh hoang tàn, núi non hóa thành tro bụi, đại địa nứt toác, sông ngòi bị cắt đứt, ngay cả linh khí đang lưu chuyển, lúc này cũng hỗn loạn không chịu nổi.

"Bành!" Một tiếng động khẽ, vang vọng giữa trời đất, ngay cả âm thanh chấn động cửu tiêu lúc này, dường như đều bị tiếng động khẽ đó áp xuống.

Chỉ thấy Hồng Quân lão đạo đánh ra một đạo thanh quang trong tay, sau đó vừa vặn đánh trúng mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay La Hầu, lập tức liền đánh bay nó đi.

"Hưu!" Mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp hóa thành một đạo tử quang, lướt đi trong hư không vô tận.

Thần sắc La Hầu hơi trầm xuống, vốn dĩ không thu tay, chính là để kích thích Hồng Quân lão đạo, nhưng không ngờ, lại sơ ý một chút, bị một đạo thanh quang trong tay y đánh trúng, đánh bay đi.

"Ba!" La Hầu và Hồng Quân lão đạo chưa động thân, liền thấy tử quang biến mất, không phải mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp đã bay xa, mà sau đó đã bị người khác nắm trong tay.

Có người đã đi trước một bước, chặn đường lấy nó.

"Càn Khôn!" Thần sắc La Hầu hơi trầm xuống, lạnh lùng thốt ra hai chữ.

Nhìn Càn Khôn, nhất thời lại không biết nói gì.

Cứ hễ có mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp ở đâu, là có thể gặp Càn Khôn.

Cứ hễ gặp Càn Khôn, là lại có mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp ở đó.

Điều này dường như mỗi lần mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp, cuối cùng đều rơi vào tay Càn Khôn.

Bao gồm lần này, vẫn là Càn Khôn cuối cùng được lợi.

Hồng Hoang, Bắc Phương Đại Lục, trong một dãy núi có phần hoang vu.

Trong hư không vô tận.

Lần này La Hầu giao thủ với Hồng Quân lão đạo, thật ra vì một điểm quan trọng nhất, không phải là một mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp,

mà là muốn thăm dò thực lực của Hồng Quân lão đạo, ở cảnh giới nào trong lòng y.

Tu vi hai bên càng thâm sâu, cảm giác về số mệnh đó càng sâu sắc, muốn chứng đạo, dường như thật sự phải đi một con đường.

Vì vậy, La Hầu mới từng bước bố cục đề thăng, lại thường giao thủ với Càn Khôn và Hồng Quân lão đạo, không chỉ mài dũa tu vi và cảnh giới của mình, mà còn thăm dò Hồng Quân lão đạo ở cảnh giới nào.

Những năm nay, ba bên đều có tiến triển lớn, nhưng La Hầu thường giao thủ với hai người đó, nên đối với cảnh giới thực lực lúc này, trong lòng y đã có một cái nền đại khái.

Bao gồm lần này, Hồng Quân lão đạo tuy tiến triển tốc độ khủng bố, nhưng vẫn nằm trong phạm vi kiểm soát của y, còn về mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay.

Lần này quả thật là một chút bất ngờ, không ngờ lại bị thanh quang của Hồng Quân lão đạo đánh bay ra ngoài, sau đó, lại vừa vặn bị Càn Khôn gặp được, rồi rơi vào tay y, khiến y được lợi.

Điều này, có thể là trùng hợp, cũng có thể không phải là trùng hợp.

Càn Khôn liếc nhìn La Hầu và Hồng Quân lão đạo, trên mặt nở nụ cười ẩn ý, tay khẽ động, mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp liền đã được thu lại, sau đó ánh mắt lại rơi vào người hai người.

"Được sớm, không bằng được khéo. ..." Càn Khôn nhìn hai người, trên mặt nở nụ cười ẩn ý nói, trong đôi mắt dường như ẩn chứa tinh thần đại hải của Chu Thiên, một luồng ý chí hạo hãn bùng phát ra, hư không xung quanh khẽ rung động.

La Hầu và Hồng Quân lão đạo vừa nghe lời trong miệng Càn Khôn, thần sắc hơi khựng lại, lập tức một tia trầm sắc lóe lên, thầm

nghĩ, được tiện nghi lại còn làm bộ.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, cảm nhận sự biến hóa của hư không xung quanh Càn Khôn, thần sắc hai người liền biến đổi.

Càn Khôn, tu vi lại có tiến triển!

Hai người đột nhiên nhìn nhau, từ trong mắt đối phương, đều thấy được ý tứ đó.

Thần sắc trên mặt Hồng Quân lóe lên rồi biến mất, khôi phục vẻ đạm nhiên, nhìn Càn Khôn, nhàn nhạt nói, "Kể từ khi mảnh vỡ này rơi vào tay Càn Khôn đạo hữu, vậy Bần đạo sẽ không tranh đoạt nữa. ..." Lần này tìm được một chút cơ duyên, xem thử có thể đột phá không, Tạo Hóa Ngọc Điệp có thể là cơ duyên, nhưng không phải là duy nhất, lúc này đã rơi vào tay Càn Khôn, vậy thì không phải cơ duyên của y.

Còn về La Hầu, mục đích của y đã đạt được, muốn tranh với Càn Khôn thì cứ tranh đi, vừa hay y có thể đứng một bên xem kịch hay, xem thực lực của Càn Khôn.

La Hầu nhìn Hồng Quân lão đạo, thần sắc trên mặt bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn ra sâu cạn, ma viêm trong đôi mắt đen kịt nhảy múa.

"Hồng Quân, ngươi lại khiến Bản tọa bất ngờ a!

Chương 77

Trước đây tranh giành với Bản tọa, tựa hồ có ý không bỏ qua, nhưng lúc này, lại dứt khoát từ bỏ, khiến Bản tọa vô cùng bất ngờ. ...” Vài hơi thở sau, La Hầu chậm rãi mở miệng nói, ma khí xung quanh cuồn cuộn, hàn ý bùng phát.

Hồng Quân lão đạo chỉ đạm đạm nhìn y, không mở miệng.

La Hầu thấy vậy, quay đầu nhìn Càn Khôn, nói, “Càn Khôn, ngươi càng khiến Bản tọa bất ngờ hơn, nơi nào có mảnh vỡ, nơi đó liền có ngươi, mỗi lần đều có liên quan đến Bản tọa, giữa ngươi và Bản tọa, quả thật có duyên phận a!” Nghe vậy, Càn Khôn cười ẩn ý, nói, “Bảo vật có linh, tự có người hữu duyên sở hữu.

Còn về việc có duyên phận với Bần đạo hay không, thì khó nói rồi. ...” La Hầu nhìn y, trên mặt một tia dị sắc lóe lên, lập tức nói, “Thôi vậy, Bản tọa không chấp nhặt với ngươi, mảnh vỡ, vẫn là Tạo Hóa mà ngươi đã ban tặng. ...” Nói rồi, ánh mắt La Hầu lướt qua người Hồng Quân lão đạo, sau đó lại rơi vào người Càn Khôn, đáy mắt một tia ngưng sắc lóe lên, nhưng trong khoảnh khắc liền khôi phục bình thường.

Lúc này ba người đều tự đề phòng, La Hầu lúc này không muốn quá mạo hiểm, dù có xuất át chủ bài, liệu có thể đảm bảo diệt được Càn Khôn và Hồng Quân lão đạo không?

Ngay cả lần trước một mình Hồng Quân lão đạo, y cũng không làm gì được.

Thêm vào Càn Khôn tu vi đại tiến lúc này, e rằng cũng sẽ không có thu hoạch lớn lao gì.

Huống hồ, át chủ bài của y chưa phát huy được uy lực lớn nhất,

lúc này tạm thời không để ý đến, đợi khi mọi thứ đã chuẩn bị thỏa đáng, mới ra tay một lần nữa.

"Nếu đã như vậy, vậy Bần đạo xin cảm tạ hai vị đạo hữu đã ban tặng Tạo Hóa. ..." Càn Khôn nghe lời La Hầu nói, lập tức mỉm cười nói.

Nói rồi, liền không mở miệng nữa.

Nhất thời, trong trường yên tĩnh đến đáng sợ, một luồng không khí áp bức càn quét.

Càn Khôn vẻ mặt đạm tiếu, Hồng Quân lão đạo vẻ mặt đạm nhiên, La Hầu vẻ mặt lãnh đạm, ba người đều không mở miệng, ngược lại linh khí trong khoảnh khắc có chút đình trệ.

Đột nhiên, La Hầu quay đầu, liếc nhìn Hồng Quân lão đạo, khóe miệng phù hiện một nụ cười lạnh.

Sau đó nhìn Càn Khôn nói, "Càn Khôn, hy vọng lần tới Bản tọa và ngươi hữu duyên tương kiến. ..." Nói rồi, lạnh lùng cười một tiếng, hóa thành một đạo hắc quang, biến mất giữa trời xanh.

"Đạo hữu nếu muốn gặp, liền có thể gặp, cần gì phải nói chuyện duyên phận chứ. ..." Càn Khôn nghe vậy, cười ẩn ý nói, âm thanh xuyên thấu hàng ức vạn dặm.

Lúc này y cũng không quản La Hầu có nghe được hay không, dù sao cũng đã nói rồi.

Vài hơi thở sau, Càn Khôn thu ánh mắt từ xa về, đặt vào người Hồng Quân lão đạo.

"Xem ra, đạo hữu trong lòng đã có đối sách. ..." Càn Khôn nhìn y thật sâu, trong miệng chậm rãi nói.

Nghe vậy, Hồng Quân lão đạo đạm đạm cười, nói, "Quả thật

không gạt đạo hữu, nhưng không thể nói là đối sách, chỉ là có chút phương pháp mà thôi. ...” “Lần này Đạo Ma tranh phong, lại có liên quan đến Lượng Kiếp, đạo hữu cần phải đối đãi nghiêm túc. ...” Càn Khôn thần sắc nghiêm túc, chậm rãi mở miệng nói.

Hồng Quân lão đạo nghe xong, chỉ đạm đạm gật đầu, việc liên quan đến Lượng Kiếp và chứng đạo, tự nhiên sẽ không có chút giải đãi và khinh thường nào.

Sau khi suy nghĩ trong lòng, trên mặt Hồng Quân lão đạo phù hiện một nụ cười, nhìn Càn Khôn nói, “Trước đây nghe nói đạo trường của đạo hữu là một tiên gia đạo trường thượng giai, không biết có thể đến đạo trường của đạo hữu một chuyến không?” Càn Khôn nghe xong, nhìn y thật sâu, Hồng Quân lão đạo làm vậy, e rằng không chỉ muốn đến đạo trường một chuyến, mà còn có tính toán khác.

Trong lòng ý niệm vạn chuyển, Càn Khôn cười ẩn ý nói, “Nếu đạo hữu có lời thỉnh cầu này, Bần đạo tự nhiên sẽ không từ chối, vậy xin mời!” Nói rồi, Càn Khôn làm một thủ thế mời.

“Mời!” Hồng Quân lão đạo đạm nhiên cười, nói.

Càn Khôn ánh mắt dừng lại trên người y vài hơi thở, sau đó chậm rãi bay lên, lập tức hóa thành một đạo lưu quang, biến mất giữa trời xanh.

Hồng Quân lão đạo nhìn phương hướng y rời đi, trong đôi mắt thâm thúy hoảng như hắc động, một đạo thần quang lóe lên, hai mắt khẽ nheo lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, y cũng hóa thành một đạo lưu quang, xé rách bầu trời xanh biếc, biến mất không thấy tăm hơi.

Với tốc độ Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ của hai người, vượt qua hàng chục vạn ức dặm, cũng chỉ là nửa ngày công phu.

Hồng Hoang, Vô Lượng Sơn Mạch, nơi cửa vào.

"Hưu!" Chỉ thấy hai đạo quang mang xé rách bầu trời, đến trước Vô Lượng Sơn Mạch, sau đó quang mang lóe lên, hóa thành hai đạo thân ảnh xuất hiện trong hư không, chính là Càn Khôn và Hồng Quân.

"Đạo hữu, mời!" Càn Khôn thần sắc bình tĩnh nhìn Hồng Quân lão đạo trước mặt, trong mắt thần quang giao dệt, chốc lát sau, mới chậm rãi mở miệng nói, trong tay làm một thủ thế mời.

"Mời!" Hồng Quân lão đạo đón ánh mắt của Càn Khôn, đạm đạm cười nói.

Càn Khôn thu ánh mắt, sau đó chậm rãi đi về phía Vô Lượng Sơn Mạch, tốc độ ngược lại không nhanh.

Hồng Quân lão đạo tuy đã thấy vô số tiên sơn động phủ trong Hồng Hoang, nhưng mức độ linh khí của Vô Lượng Sơn Mạch, quả thật là một tiên gia chi sở hiếm có trong Hồng Hoang.

Trước khi y đến đây, nó đã bị Càn Khôn chiếm giữ, vì vậy y cũng chưa từng đặt chân đến đây, lần này là lần đầu tiên đặt chân đến Vô Lượng Sơn Mạch này.

"Đạo hữu nơi này rất không tệ, quả thật là phúc địa tiên gia khó tìm trong Hồng Hoang. ..." Hồng Quân lão đạo chậm rãi đi, sau khi nhìn tình hình Vô Lượng Sơn Mạch, chậm rãi mở miệng nói.

"Chẳng biết, so với Ngọc Kinh Sơn của đạo hữu, liệu có sánh bằng không?" Đột nhiên, Càn Khôn dừng lại thân hình, nhìn Hồng Quân lão đạo, cười ẩn ý, sau đó mở miệng nói.

Nghe vậy, Hồng Quân lão đạo hơi khựng lại, lập tức nhìn Càn Khôn thật sâu một cái, đáp, "So với Ngọc Kinh Sơn của Bần đạo, thì mỗi nơi có một vẻ riêng, khó nói nơi nào tốt hơn. ..." Đạo trường Ngọc Kinh Sơn của mình, Hồng Quân tin rằng mình chưa từng nhắc

đến với Càn Khôn, lúc này trong Hồng Hoang, người thật sự biết Ngọc Kinh Sơn, e rằng cũng chỉ có Dương Mi và La Hầu.

Càn Khôn làm sao biết được, Hồng Quân trong lòng không hiểu, nhưng chỉ nhìn Càn Khôn thật sâu một cái, không hỏi gì thêm.

Càn Khôn nghe vậy, cười một tiếng, không nói gì, quay người tiếp tục đi về phía trước.

Chương 78

Chốc lát sau, hai người đến trước Vô Lượng Sơn, sau đó bay thẳng lên đỉnh núi mới dừng lại.

Hai người chậm rãi hạ xuống từ hư không, Hồng Quân lão đạo sau khi nhìn một cái, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Với tình hình của Càn Khôn lúc này mà xem, e rằng so với Ngọc Kinh Sơn, quả thật ngang tài ngang sức, khó phân cao thấp rồi.

Ban đầu chỉ là lời khách sáo, nhưng lúc này xem ra, quả thật là như vậy.

Càn Khôn đạm đạm nhìn y một cái, một tia cười ý lóe lên, sau đó liền đi thẳng về phía Vô Lượng Cung.

Hồng Quân lão đạo nhìn bóng lưng y rời đi, sau khi suy nghĩ trong lòng, cất bước đi theo.

Vô Lượng Cung, trong đại điện.

"Lão sư!" Trấn Nguyên Tử thấy Càn Khôn trở về, lập tức đứng dậy, hành một lễ về phía y.

Càn Khôn xua xua tay, ý bảo không cần đa lễ.

Trấn Nguyên Tử sau khi đứng dậy, lại thấy Hồng Quân lão đạo phía sau, trong lòng hơi kinh hãi, bởi vì khí tức của Hồng Quân lão đạo phiêu miểu, tu vi định nhiên tại chi thượng, dữ lão sư soa bất đa, đương hồng hoang đỉnh cấp tồn tại.

"Kính chào Tiền bối!" Trấn Nguyên Tử hơi chắp tay, nói.

"Không cần đa lễ!" Hồng Quân lão đạo hàm tiếu đạo, thủ trung khinh khinh nhất huy, phù liễu Trấn Nguyên Tử.

Nhìn Trấn Nguyên Tử, đáy mắt một tia thần quang lóe lên, tư chất thượng giai, quả thật là đệ tử giỏi, Càn Khôn có phúc khí.

Trong lòng thầm nói một câu, sau đó ánh mắt rơi vào người Càn Khôn.

"Đạo hữu quả thật có phúc duyên, thu được đệ tử giỏi như vậy. ..." Hồng Quân nhìn Càn Khôn, vài hơi thở sau, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Càn Khôn cười ẩn ý, đáp, "Cơ duyên mà thôi. ..." Dừng một chút, y tiếp tục nói, "Đạo hữu, vậy xin mời!" Nói rồi, y làm một thủ thế mời, sau đó dẫn Hồng Quân lão đạo đi về phía thiên điện.

Vô Lượng Cung, trong thiên điện.

Hồng Quân lão đạo đặt chén trà trong tay xuống, trên khuôn mặt đạm nhiên phù hiện một nụ cười, chậm rãi mở miệng nói, "Trà này của đạo hữu thật huyền diệu, tuy không giúp ích gì cho Bần đạo, nhưng hương vị của nó, đủ để hơn hẳn Quỳnh Tương Ngọc Lộ trong Hồng Hoang. ..." Nghe vậy, trong đôi mắt sáng như tinh thần của Càn Khôn một tia thần quang lóe lên, trong miệng cười ẩn ý nói, "Đạo hữu quá khen rồi. ..." Nói rồi, Càn Khôn cầm chén trà khẽ nhấp một ngụm, sau đó như không có chuyện gì nói, "Đạo hữu lần này, e rằng không chỉ đơn giản là muốn đến đạo trường của Bần đạo một chuyến phải không?" Nghe vậy, Hồng Quân lão đạo nhìn Càn Khôn, đạm nhiên cười, nói, "Nếu ý của Bần đạo lần này thật sự như vậy, đạo hữu có tin không?" Càn Khôn nhìn y, khẽ cười, không trả lời, nhưng thần sắc trong mắt, tựa hồ không tin lời Hồng Quân lão đạo.

Hồng Quân lão đạo trầm mặc vài hơi thở, sau đó mới nhìn y, chậm rãi mở miệng nói, "Bần đạo lần này đến, quả thật có một việc muốn cùng đạo hữu thương lượng. ..." "Có phải liên quan đến La Hầu không?" Càn Khôn đạm đạm mở miệng nói, tựa hồ không quan tâm.

Hồng Quân lão đạo làm vậy vì lẽ gì, kỳ thực Càn Khôn trong lòng rõ ràng, trừ việc giữa Đạo Ma thì còn có thể có chuyện gì.

Hai người lần này giao thủ, không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài, trong đó ẩn chứa không ít ý tứ, nhưng vì mọi người đều đã rõ, nên cũng không nhắc đến nữa.

Nghe vậy, Hồng Quân lão đạo đạm nhiên cười, đáp, "Đạo hữu minh mẫn, đã sớm biết rồi, quả thật là vì chuyện của La Hầu. ..." Dừng một chút, y tiếp tục nói, "Chiến hỏa Bách tộc chính là vì La Hầu, sau Bách tộc là Tam tộc, nếu chiến hỏa Tam tộc bùng lên, nhất định sẽ dẫn động Lượng Kiếp, dưới Lượng Kiếp, chúng sinh gặp nạn, đầu nguồn của mọi chuyện, chính là La Hầu. ..." "La Hầu làm vậy vì tu luyện đạo của mình, diệt sinh linh, hủy Hồng Hoang, thực sự là trái với Thiên Hòa.

Nhưng muốn thực sự tiêu diệt y, chỉ bằng một mình Bần đạo, thì không thể làm được. ..." Nói rồi, ánh mắt Hồng Quân rơi vào người Càn Khôn, ý tứ không cần nói cũng rõ.

Càn Khôn thần sắc nghiêm túc, nhìn y, chốc lát sau, mới mở miệng nói, "Đạo hữu muốn Bần đạo ra tay, trợ giúp đạo hữu, tiêu diệt Ma Tổ La Hầu?" Từ lời nói này của Hồng Quân, Càn Khôn tin rằng, lời này tuyệt đối không chỉ nói với y, nhưng rốt cuộc có bao nhiêu thần ma đã đồng ý, điểm này Càn Khôn không đoán được chính xác.

Nếu không phải là y, theo quỹ tích ban đầu Càn Khôn, có lẽ, lời này chính là lời cuối cùng trước khi hồn quy thiên địa.

Nhưng dù sao, cũng không phải là không thể đi.

Trong tay La Hầu cũng có vật phẩm quan trọng mà y cần, và đạo mà La Hầu tu luyện, cũng cần diễn hóa Đại đạo, nói chung, cũng là lợi lớn hơn hại.

Hồng Quân lão đạo nghe vậy, gật đầu, đáp, "Chính là như vậy, không biết đạo hữu có ý như thế nào?" Càn Khôn này y không nhìn thấu, nhưng thực lực của Càn Khôn, y rất công nhận, hoàn toàn không dưới y, nếu có sự trợ giúp của y, sẽ thắng lợi hơn so với những thần ma kỳ lạ trước đây.

Chỉ là, Càn Khôn sẽ lựa chọn thế nào, Hồng Quân lão đạo trong lòng không dám chắc.

Trầm mặc một lát, Càn Khôn đột nhiên cười ẩn ý, chậm rãi mở miệng nói, "Trợ giúp đạo hữu cũng không phải là không thể, nhưng Bần đạo có một điều kiện. ..." "Ồ?

Chẳng hay đạo hữu muốn gì?" Hồng Quân lão đạo thần sắc khựng lại, lập tức mở miệng hỏi.

"Bần đạo muốn mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp. ..." Vô Lượng Cung, trong thiên điện.

"Bần đạo muốn mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp. ..." Càn Khôn nhìn Hồng Quân lão đạo, trong miệng từng chữ từng chữ nói, trong mắt thần quang dũng hiện.

Nghe vậy, thần sắc Hồng Quân lão đạo hơi ngưng trọng, nhìn Càn Khôn thật sâu, không mở miệng, không khí xung quanh dường như trong khoảnh khắc đã ngưng kết, ngừng lưu chuyển.

Trong thiên điện, một luồng không khí dị thường lập tức càn quét.

Đáy mắt Hồng Quân lão đạo một tia dị sắc lóe lên, nhìn Càn Khôn thật sâu rất lâu, nhưng vẫn không thể nhìn ra được gì.

Tạo Hóa Ngọc Điệp đối với y có ý nghĩa phi phàm, tuy ba ngàn Đại đạo Pháp tắc trong đó không viên mãn, nhưng y cũng đã từ đó mà đạt được tạo hóa cực lớn.

Vô số năm qua, ba ngàn Đại đạo Pháp tắc ẩn chứa trong Tạo Hóa

Ngọc Điệp, Hồng Quân lão đạo về cơ bản đều đã tham ngộ, nhưng cũng chỉ là tham ngộ mà thôi.

Nhưng dù vậy, Tạo Hóa Ngọc Điệp đối với y, vô cùng quan trọng, không có nghĩa là có thể dễ dàng cho mượn.

Chương 79

Những mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Càn Khôn, Hồng Quân lão đạo cũng biết, nhưng mảnh vỡ rốt cuộc cũng chỉ là mảnh vỡ, không thể so sánh với toàn bộ.

Những năm nay, y cũng từng có được vài mảnh, nhưng đều là ngẫu nhiên mà có, không phải cố ý tìm kiếm.

Tạo Hóa Ngọc Điệp tuy ẩn chứa ba ngàn Đại đạo Pháp tắc, y cũng đã tham ngộ ba ngàn Đại đạo Pháp tắc, nhưng rốt cuộc chỉ có Đại Đạo của y, mới là thích hợp nhất với y.

Tham nhiều mà không tinh thông, đạo lý này y hiểu, vì vậy, y chưa từng cố ý tìm kiếm mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Còn về lần này, thấy trong tay La Hầu có mảnh vỡ, y chỉ nghĩ rằng, nếu đó là một cơ duyên, có lẽ có thể nhân cơ hội này đột phá, nhưng cuối cùng mảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp lại rơi vào tay Càn Khôn.

Như vậy, mảnh vỡ liền không phải là cơ duyên của y nữa.

Vì vậy, từ bỏ cũng dứt khoát, khiến ngay cả La Hầu cũng có chút bất ngờ, cuối cùng cũng theo đó mà từ bỏ.

Trên khuôn mặt bình tĩnh của Càn Khôn phù hiện một nụ cười, như gió xuân ấm áp, không khí trong thiên điện lập tức tan biến mọi sự gò bó, không khí ngưng kết lại lưu chuyển, khôi phục bình thường.

Trong mắt Hồng Quân lão đạo một tia kinh sắc lóe lên, nhưng lập tức liền khôi phục bình thường.

Nhìn Càn Khôn, chậm rãi mở miệng nói, "Chẳng hay, đạo hữu mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp để làm gì?

Vật này là chí bảo quan trọng để Bần đạo chứng đạo, đạo hữu

hẳn phải biết phân lượng của nó. ...” Càn Khôn cười ẩn ý, đáp, “Lời đạo hữu nói, Bần đạo tự nhiên hiểu rõ.

Nhưng Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn chứa Đại Đạo Pháp tắc, đạo hữu cũng đã tham ngộ ba ngàn Pháp tắc, đối với Đại Đạo cảm ngộ rất nhiều, Bần đạo chẳng qua cũng muốn tham ngộ một phen mà thôi. ...” “Chẳng lẽ, ngay cả việc cho Bần đạo mượn tham ngộ một phen, đạo hữu cũng có lòng đề phòng?” Càn Khôn thu lại nụ cười, nhìn Hồng Quân lão đạo, đạm đạm mở miệng nói.

Hồng Quân lão đạo nhìn y thật sâu, trong đôi mắt Đại Đạo hiển hóa, rất lâu sau, mới chậm rãi nói, “Nếu đạo hữu nguyện ý ở trong đạo trường của Bần đạo tham ngộ, Bần đạo tự nhiên không có lý do gì để từ chối. ...” Sau khi suy nghĩ trong lòng, Hồng Quân lão đạo cũng cảm thấy điều kiện này không quá đáng, chỉ vì liên quan đến Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhất thời có chút để ý mà thôi.

Nếu có thể được Càn Khôn trợ giúp, thành công chứng đạo, trong trường hợp không có yếu tố bên ngoài, Hồng Quân lão đạo tự nhiên không có lý do gì để từ chối, ngược lại càng có lợi.

Càn Khôn nhìn y, trong lòng hiểu rõ, gật đầu nói, “Được!” Nghe vậy, trên mặt Hồng Quân lão đạo lại có một chút tươi cười, “Nếu đạo hữu đã đồng ý, vậy sau khi mọi việc thành công, khi đạo hữu cảm thấy thời cơ đã đến, liền có thể tìm Bần đạo. ...” “Được!” Càn Khôn cười, gật đầu.

Lập tức, y cầm ấm trà, một lần nữa pha trà, nhất thời, trong thiên điện trà hương ngào ngạt, diệu âm trận trận.

“Đạo hữu, mời!” Càn Khôn cười ẩn ý nói, lập tức làm một thủ thế mời.

“Mời!” Chớp mắt, đã qua hơn ngàn năm.

Vô Lượng Cung, trong thiên điện.

“Đại Đạo tinh nghĩa của đạo hữu huyền diệu, Bần đạo dường như có chút sở ngộ trong lòng. ...” Hồng Quân lão đạo tĩnh mở hai mắt, nhìn Càn Khôn, mỉm cười nói.

“Đạo hữu lý giải Đại Đạo thấu triệt, Bần đạo ngược lại cũng có chút thu hoạch. ...” Càn Khôn cười ẩn ý, đôi mắt thâm thúy lúc này dường như càng sáng hơn một phần.

Trong năm trăm năm, Càn Khôn và Hồng Quân lão đạo tham thảo giao lưu Đại Đạo tinh nghĩa, ngược lại có không ít thu hoạch, tuy không luận đạo, nhưng đối với cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, mỗi một câu Đại Đạo tinh nghĩa, còn hơn luận đạo trăm năm.

Đại Đạo tinh nghĩa được thốt ra từ miệng họ, mỗi câu đều ẩn chứa ý nghĩa tinh diệu của Đại Đạo, đều là sự cô đọng lý giải Đại Đạo của mỗi người, huyền diệu phi phàm.

Vì vậy, sau một hồi giao lưu tham thảo Đại Đạo tinh nghĩa, Càn Khôn và Hồng Quân lão đạo đều có những thu hoạch khác nhau.

Càn Khôn tuy không đến mức đột phá tu vi lúc này, nhưng trong đó cũng có không ít lợi ích.

Còn về việc Hồng Quân lão đạo có đột phá hay không, điểm này Càn Khôn lại không biết được.

Dù sao, tu vi của y, Càn Khôn cũng không nhìn thấu.

Trầm tịch vài hơi thở, Hồng Quân lão đạo đột nhiên đứng dậy, sau đó chắp tay nhẹ về phía Càn Khôn, nói, “Việc ở đây đã xong, Bần đạo sẽ không tiếp tục quấy rầy nữa, xin cáo từ!” “Đạo hữu đi thong thả!” Càn Khôn đứng dậy, chắp tay nhẹ về phía y, nói.

Hồng Quân lão đạo khẽ gật đầu, sau đó thân hình lóe lên, biến mất trong thiên điện.

Cùng lúc đó, trên đỉnh Vô Lượng Sơn.

Hồng Quân lão đạo hiện ra thân hình, thần sắc có chút kinh ngạc nhìn người trước mặt.

"Dương Mi đạo hữu?!" Trong lý trí gặp Dương Mi, quả thật có chút kinh ngạc.

"Hồng Quân đạo hữu!" Dương Mi nghe vậy, cười một tiếng, mở miệng nói.

Hồng Quân ánh mắt lướt qua Vô Lượng Sơn Mạch, trong lòng hiểu rõ.

"Đạo hữu đã tìm Càn Khôn đạo hữu, Bần đạo sẽ không quấy rầy nữa, xin cáo từ!" Nói rồi, y khẽ chắp tay về phía Dương Mi, sau đó thân hình lóe lên, biến mất không thấy tăm hơi.

Dương Mi nhìn phương hướng y rời đi, trong đôi mắt thâm thúy hoảng như hắc động, một tia tinh mang lóe lên.

Sau đó thân hình y động, đi về phía Vô Lượng Cung.

Vô Lượng Cung, trong thiên điện.

Càn Khôn nhìn Dương Mi, trong lòng hiểu rõ, lập tức thầm nói một câu.

"Có lẽ, Tam tộc Lượng Kiếp và Đạo Ma tranh phong liên quan đến nhau, sẽ là một bước đột phá. ..." Nói rồi, Càn Khôn tạm thời không nghĩ đến những chuyện đó nữa, bất kể chuyện này thế nào, mục đích cuối cùng, đều là tu vi và cảnh giới của bản thân, thực lực của bản thân mới là quan trọng nhất.

Còn về phần còn lại, nên thế nào, thời cơ đến, tự nhiên sẽ rõ ràng.

Trong lòng suy nghĩ, Càn Khôn nói với Dương Mi, "Gần đây Bần đạo ngẫu nhiên có chút kiến giải về Không gian chi đạo, hy vọng đạo

hữu có thể ấn chứng một hai. ...” Kể từ khi đồng ý với Hồng Quân lão đạo, trợ giúp y ra tay, vậy thì thực lực tự nhiên phải được đề thăng.

Chương 80

Việc lĩnh ngộ Không gian chi đạo, trong tương lai có lẽ sẽ có được một thu hoạch bất ngờ, vì vậy lúc này, Càn Khôn liền muốn cùng Dương Mi luận đạo một phen về Không gian chi đạo.

Hy vọng có thể đề thăng khả năng kiểm soát Không gian chi đạo, đến lúc đó có lẽ sẽ có những bất ngờ không ngờ tới.

Dương Mi nghe vậy, mỉm cười nói, "Nếu đạo hữu có ý này, Bần đạo ngược lại cũng có một số điều có thể cùng đạo hữu ấn chứng một hai. ..." "Mời!" Mắt Càn Khôn sáng lên, lập tức đứng dậy, làm một thủ thế mời, nói.

"Mời!" Dương Mi đạm nhiên cười, cũng nói.

Sau đó, hai người đi về phía đại điện.

Không lâu sau, trong đại điện liền đã huyền ý lan tỏa, Đại Đạo chi âm trận trận, cửu cửu bất tuyệt.

Kể từ khi Hồng Hoang Bách tộc giao chiến, trong Hồng Hoang đã qua hơn vạn năm thời gian.

Lúc này Hồng Hoang Bách tộc, e rằng không còn xứng với danh xưng Bách tộc nữa.

Sự thảm khốc của trận chiến đó, chỉ nhìn thấy nhiều chủng tộc như vậy bị xóa tên khỏi Hồng Hoang, cũng đủ để thấy sự thảm khốc của trận chiến đó.

Hồng Hoang Bách tộc phân bố khắp Hồng Hoang, chiến hỏa lúc này, cũng đã lan khắp Hồng Hoang đại địa.

Nếu mấy ngàn năm trước, Hồng Hoang Tam tộc có lẽ có thể đứng ngoài quan sát, tiếp tục chờ đợi thời cơ.

Nhưng lúc này, lại không thể nào, chiến hỏa Bách tộc đã lan đến Tam tộc Hồng Hoang.

Lúc này tộc nhân Hồng Hoang Tam tộc tham chiến, tu vi cao nhất đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, tộc nhân dưới cảnh giới này, càng không kể xiết.

Lúc này mà nói, giao chiến Bách tộc Hồng Hoang, đã bắt đầu nghiêng về phía chiến tranh Tam tộc Hồng Hoang.

Chỉ là những tồn tại đỉnh cấp nhất, tộc trưởng Tam tộc, hay Chúc Long hoặc Đại Trưởng Lão của hai tộc vẫn chưa ra tay.

Cũng chưa đến thời khắc đó, chỉ là lúc này đã phát triển đến mức đó, Tam tộc lúc này cũng không thể ngừng tay, dù sao ba bên đều xưng bá Hồng Hoang.

Lúc này chiến hỏa đã bùng lên, hai bên tự nhiên liền chuyển mục tiêu, đặt lên trên chiến hỏa.

Kể từ khi chiến hỏa lan tràn, châm ngòi giao chiến Tam tộc, vậy thì kéo dài cũng không có chút lợi ích nào, chi bằng cùng nhau ra tay, phân định cao thấp.

Hồng Hoang, Đông Hải, trong Long Cung.

Trong một đại điện nào đó.

Long Vương ngồi đoan chính trên chủ vị, ngón tay khẽ gõ trên tay vịn, lông mày hơi nhíu lại.

Rất lâu sau, y chậm rãi mở miệng nói, "Kể từ khi Vô Lượng Sơn Mạch không có dị động, vậy thì tạm thời không cần để ý đến, hãy chuyển mục tiêu sang Tam tộc. ..." Y từng để Chúc Long chú ý tình hình Vô Lượng Sơn Mạch, nhưng suốt vạn năm đều không có tình hình gì, lúc này tình hình Tam tộc đặc biệt, sau khi suy nghĩ kỹ càng, tạm thời không nên quản chuyện của Càn Khôn.

"Rõ!" Chúc Long gật đầu, đáp.

Trong lòng hiểu rõ, nói, "Tộc trưởng, Tam Trưởng Lão truyền tin rằng trong lãnh địa Long tộc ta chiếm giữ ở phía Tây Nam, có dị bảo sắp hiện thế, có lẽ rất có lợi cho Long tộc ta. ..." Long Vương nghe vậy, trầm ngâm vài hơi thở, sau đó nói, "Chúc Long, ngươi đích thân dẫn tộc nhân đi, nhất định phải giành được nó, nếu cần thiết, Bản tọa sẽ đích thân ra tay. ..." "Chúc Long hiểu rõ!" Chúc Long gật đầu, sau đó quay người rời đi.

Long Vương nhìn thân ảnh Chúc Long biến mất, chậm rãi thu ánh mắt về, chuyển sang Hồng Hoang.

"Nếu thật sự như vậy, lần này, Long tộc ta có thể xoay chuyển cục diện chiến tranh. ..." Trong lòng Long Vương, đạm đạm mở miệng nói, trên mặt một tia hàn quang lóe lên.

Vài hơi thở sau, thân hình y động, biến mất trong đại điện.

Bắc Phương Đại Lục, địa phận Kỳ Lân tộc.

"Tộc trưởng, Chúc Long của Long tộc và Đại Trưởng Lão Kỳ Lân tộc đều xuất động, đi về phía Tây Nam, chẳng hay có ý đồ gì?" Đại Trưởng Lão Kỳ Lân tộc nhíu mày, chắp tay về phía Thủy Kỳ Lân trên chủ vị, nói.

Thủy Kỳ Lân nghe vậy, trên mặt thần sắc phù hiện chút suy tư.

Chốc lát sau, y nói với Đại Trưởng Lão, "Đại Trưởng Lão, ngươi đích thân dẫn tộc nhân đi trước, Bản tọa cảm thấy Long tộc lần này tuyệt đối không đơn giản, nếu cần thiết, có thể tự mình ra tay. ..." Nghe vậy, thần sắc Đại Trưởng Lão nghiêm nghị, sau đó chắp tay nói, "Ta hiểu rồi!" Nói rồi, liền quay người rời đi.

Thủy Kỳ Lân vung tay trong tay, hiện ra một cảnh tượng trong Hồng Hoang, nơi này chính là hướng Tây Nam mà Đại Trưởng Lão

nói, tuy lúc này không nhìn ra điều bất thường, nhưng tổng thể lại có cảm giác gì đó dị thường.

"Có thể khiến Chúc Long đích thân ra tay, nhất định không đơn giản. ..." Hai mắt Thủy Kỳ Lân khẽ co lại, trầm giọng nói.

Vài hơi thở sau, y vung tay, sau đó lạnh giọng nói, "Bản tọa muốn đích thân đi xem, Long tộc rốt cuộc đang bày trò gì?" Nói rồi, thân hình y lóe lên, biến mất trong đại điện.

Phía Nam, trong Bất Tử Hỏa Sơn.

Trong một đại điện nào đó.

"Tộc trưởng, Chúc Long của Long tộc và Đại Trưởng Lão Kỳ Lân tộc đều xuất động, chạy đến một dãy núi ở phía Tây Nam, chẳng hay có ý đồ gì?

Phượng tộc ta có nên ra tay không?" Đại Trưởng Lão Phượng tộc hơi chắp tay về phía Tổ Phượng, nói.

Tổ Phượng trầm ngâm chốc lát, sau đó nói với Đại Trưởng Lão, "Đại Trưởng Lão đích thân dẫn tộc nhân đi trước, xem xét tình hình hai tộc mà quyết định, Bản tọa sẽ quan sát ở phía sau, nếu tình hình lần này đặc biệt, Bản tọa có thể lập tức ra tay. ..." Nghe vậy, Đại Trưởng Lão chắp tay, "Ta hiểu rồi!" Nói rồi, liền lui xuống.

Tổ Phượng nhìn về phía Hồng Hoang, trong đôi mắt phượng quang hỏa quang dũng động, xung quanh một luồng nhiệt độ khủng bố khiến người ta phải khiếp sợ chậm rãi lan tỏa.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy hư không khẽ chấn động, trong đại điện liền đã mất đi thân ảnh của y.

Hồng Hoang, lãnh địa Long tộc, phía Tây Nam.

Chương 81

Chúc Long dẫn tộc nhân vừa đến nơi này, liền lập tức bảo vệ nơi dị bảo sắp hiện thế.

Không ngoài dự đoán, Đại Trưởng Lão Kỳ Lân tộc, Đại Trưởng Lão Phượng tộc không lâu sau đó, cũng chạy đến nơi này.

Tuy dị bảo chưa hiện thế, nhưng lúc này luồng ý nghĩa huyền diệu đó đã lan tỏa.

Với kiến thức của hai tộc Đại Trưởng Lão, sao lại không biết đây là dị bảo khó có được.

Vì vậy, giữa ba bên, lập tức bùng lên chiến hỏa.

Lúc này Tam tộc đang trong giao chiến, tuy những tồn tại đỉnh cấp đó chưa giao thủ, nhưng chiến tranh Tam tộc đã được định đoạt.

Vì vậy lúc này ra tay, chỉ là sớm hơn một chút mà thôi.

Huống hồ, lúc này dị bảo ở trước mắt, ngay cả hai tộc Đại Trưởng Lão, cũng sẽ không chút do dự.

Chúc Long tuy mạnh, nhưng hai người kia cũng không phải dạng vừa, chỉ là ba bên đều tự đề phòng, vì vậy lúc này xem ra khó phân phân thắng bại mà thôi.

Hồng Hoang, lãnh địa Long tộc, phía Tây Nam.

Chúc Long và hai tộc Đại Trưởng Lão giao chiến vài trăm năm, ba bên đều không phân định thắng bại.

Nhưng cũng là do ba người đều tự đề phòng, không để cho một tộc nào được lợi, nếu không, thì dù Chúc Long có mạnh đến đâu, dưới sự liên thủ của hai tộc Đại Trưởng Lão lúc này, Chúc Long e rằng đã

sớm bại trận.

Nhưng tuy ba người không phân định thắng bại, nhưng tộc nhân do ba người dẫn dắt, lại không giống vậy, lúc này đã thương vong không ít, càng có một số bị ảnh hưởng bởi giao chiến, vẫn lạc trong đó.

Trong hư không.

Chúc Long lạnh lùng nhìn hai tộc Đại Trưởng Lão, lạnh giọng mở miệng nói, "Phượng Thiên Giai, Mặc Vũ, nơi này là địa phận Long tộc ta, bây giờ các ngươi làm vậy, là muốn châm ngòi chiến hỏa toàn diện giữa Tam tộc sao?" Lúc này Hồng Hoang Tam tộc tuy có chiến tranh, nhưng Chúc Long, Long Vương và những tồn tại tương tự đều chưa ra tay, vậy thì chưa đến thời khắc đó.

Nhưng lúc này ba người đã giao thủ, nếu dị bảo ở đây lại bị cướp đi, Chúc Long tin rằng, giữa Tam tộc, sẽ không thể không toàn diện giao chiến.

"Chúc Long, nơi này tuy là địa phận Long tộc, nhưng bảo vật ở đây lại không phải của riêng Long tộc, dị bảo hữu duyên giả cư chi, Long tộc muốn độc chiếm, chẳng lẽ không hỏi Kỳ Lân tộc ta sao?" Mặc Vũ lạnh lùng cười một tiếng, khí tức trên người kích động, khí cơ cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong bao trùm khắp không gian hàng triệu dặm.

"Chiến tranh toàn diện Tam tộc sớm muộn cũng đến, Chúc Long, hôm nay đến sớm một chút, thì có sao đâu?" Phượng Thiên Giai cũng lạnh lùng đáp lại, hỏa quang trong đôi mắt phượng nhảy múa.

Tuy thân thể không bằng Chúc Long và Mặc Vũ, nhưng Nam Minh Ly Hỏa của y, lại khiến hai người kia vô cùng kiêng dè, nếu không, sẽ không thể ngang tài ngang sức với y.

Thần sắc Chúc Long âm trầm như nước, lạnh lùng nhìn hai người.

Xem ra, vì muốn có dị bảo, không tiếc chiến tranh toàn diện Tam tộc.

Nhưng Phượng Thiên Giai nói cũng đúng, dù sao trận chiến này sớm muộn cũng xảy ra, đến sớm một chút cũng không sao, nếu có thể thêm một kiện dị bảo, hà cớ gì không làm?

"Nếu đã như vậy, vậy thì dưới tay sẽ thấy chân chương. ..." Chúc Long nhìn họ, lạnh giọng nói, long uy trên người kích động, một luồng khí thế hủy thiên diệt địa bùng phát ra.

"Oanh!" Một tiếng sấm sét đột nhiên vang lên, vang vọng giữa trời đất.

Khí thế ba người va chạm, xung kích khủng bố càn quét, lúc này phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang.

"Hưu!" Thần sắc Chúc Long lạnh đi, thân hình y động, lập tức lao về phía Mặc Vũ và Phượng Thiên Giai.

Mặc Vũ và Phượng Thiên Giai vốn đang đề phòng Chúc Long, lúc này thấy y lao đến, thần sắc đều lạnh đi, sau đó vận chuyển pháp lực, lập tức nghênh đón, ba người lại một lần nữa giao chiến cùng nhau.

Nếu trước đó mấy trăm năm ba người còn có chút bảo lưu, thì lúc này giao thủ lại không hề giữ lại chút nào.

Tộc nhân Tam tộc lúc này đều lùi ra khỏi vòng chiến đấu, để tránh bị xung kích khủng bố ảnh hưởng, vô ích vẫn lạc trong đó.

"Oanh!" Trăm năm sau, một đạo hắc quang đột nhiên từ trong dãy núi xông thẳng lên trời, xé toạc phong tỏa thiên địa của ba người Chúc Long, khuấy động cửu thiên phong vân, một luồng khí tức hạo hãn càn quét.

Khoảnh khắc đó, Tam tộc ngừng tay, ba người Chúc Long cũng dừng tay.

Không lâu sau, liền thấy một đạo hắc quang bay lượn ra, bắn về phía hư không.

Thấy tình hình này, ba người Chúc Long lại một lần nữa ra tay.

Chúc Long lúc này trong lòng căng thẳng, lúc này toàn lực ra tay, từ khoảnh khắc dị bảo hiện thế đó, y đã khẳng định, tuyệt đối là bảo vật thích hợp cho Long tộc, nhất định không thể để mất.

"Nam Minh Ly Hỏa, thiêu tận thiên hạ!" Phượng Thiên Giai kiều khu chấn động, trên người một luồng hỏa quang lóe lên, một luồng nhiệt độ khủng bố khiến người ta phải khiếp sợ đột nhiên dâng lên, hư không không ngừng vặn vẹo, hỏa quang trong mắt nhảy múa, tựa hồ muốn thiêu đốt tứ hải, phúc diệt bát hoang.

Nam Minh Ly Hỏa màu xanh đáng sợ từ trong tay y thoát ra, tựa hồ muốn nhấn chìm Chúc Long.

Chúc Long và Phượng Thiên Giai một thủy một hỏa, lúc này đang giằng co không hạ, Mặc Vũ nắm đúng cơ hội, trong một phần ức vạn sát na, đã vượt qua hàng vạn dặm, lao về phía đạo hắc quang đó.

"Hừ, chỉ bằng ngươi mà cũng muốn từ trong tay Bản tọa cướp được vật này sao?" Đột nhiên, giữa trời đất vang lên một âm thanh uy nghiêm, mang theo một luồng đại thế vô biên, lập tức bao trùm.

Mặc Vũ lúc này chỉ cảm thấy một luồng lực lượng vô hình đột nhiên đánh vào người y, trên mặt trắng bệch, một ngụm tiên huyết mãnh liệt phun ra, thần sắc kinh hãi nhìn thân ảnh vừa hiện ra lúc này.

"Long Vương. ..." Thần sắc Mặc Vũ ngưng trọng, trong miệng trầm giọng nói.

Không ngờ, Long Vương đã giành được dị bảo vào khoảnh khắc

cuối cùng, càng trọng thương y.

Khoảng cách giữa cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong và cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, giống như vực sâu ngăn cách.

Tuy chỉ là một đạo khí thế của Long Vương, nhưng cũng có thực lực trọng thương đối thủ.

Lúc này, vạn dặm ngoài kia.

Chúc Long thấy dị bảo rơi vào tay tộc trưởng, trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi, vừa định chuyên tâm ra tay, lại thấy Phượng Thiên Giai đã thu tay.

"Long Vương, lấy lớn ỷ nhỏ, ra tay với Trưởng Lão tộc ta, thật sự cho rằng Kỳ Lân tộc ta dễ bắt nạt sao?" Đột nhiên, lại một luồng đại thế vô biên kéo đến, khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy một đạo thân ảnh đứng trên không, một thân y phục đen, chính là tộc trưởng Kỳ Lân tộc, Thủy Kỳ Lân.

Mặc Vũ thấy tộc trưởng nhà mình ra tay, liền lùi sang một bên, chờ đợi sự việc diễn biến, một bên hồi phục vết thương.

"Long Vương, bảo vật có linh, Long tộc đừng hòng độc chiếm.

Chương 82

...” Lúc này, lại một bên đại thế kéo đến, sau đó một âm thanh vang lên.

Một đạo thân ảnh màu đỏ phù hiện, lạnh lùng nhìn Long Vương, chính là tộc trưởng Phượng tộc, Tổ Phượng.

“Xem ra, các ngươi cũng có tính toán, muốn chiếm đoạt bảo vật của Long tộc ta. ...” Thần sắc Long Vương hơi lạnh đi, nhìn Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân, lạnh giọng nói.

“Bản tọa không ngờ, lại chậm một bước. ...” Thủy Kỳ Lân lạnh lùng nhìn y, trầm giọng nói.

Nói rồi, ánh mắt y hạ xuống, rơi vào kiện bảo vật trong tay Long Vương.

Hình dạng lá cờ, một mặt là đồ án huyền thủy, một mặt là năm chữ đạo cổ xưa, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng lúc này hai mắt khẽ co lại, trong mắt một tia dị sắc lóe lên.

Dị bảo này, không xa lạ, trong tay họ cũng có, đây chính là Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, uy lực không nhỏ.

Không ngờ, lần này hiện thế, lại là một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, lại rơi vào tay Long Vương.

“Vật của Long tộc ta, dù có nhanh hơn một chút thì có sao đâu?” Long Vương trong miệng lạnh lùng cười, long uy hạo hãn trên người.

“Bảo vật có linh, không phải Long tộc sở hữu. ...” Tổ Phượng lạnh lùng nhìn y, hỏa quang trong đôi mắt phượng dũng hiện, nhiệt độ

nóng rực lại một lần nữa lan tỏa, hư không đều có dấu hiệu bị dung hóa, một luồng khí tức hạo hãn bùng phát ra.

"Nếu đã như vậy, vậy thì hôm nay hãy làm một trận, xem các ngươi có thực lực từ trong tay Bản tọa đoạt được bảo vật này không. ..." Thần sắc Long Vương lạnh đi, trong miệng lạnh giọng nói.

"Oanh!" Đột nhiên, một luồng khí thế khủng bố từ trên người y càn quét ra, lập tức phong vân biến sắc, phía trên cửu thiên đen kịt một mảng, một luồng long uy hạo hãn bao trùm.

Trong Hồng Hoang, tại lãnh địa của Long tộc, hướng Tây Nam.

Cảm nhận khí thế của Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân khẽ ngưng thần, bất quá đã đến nước này, vậy thì chỉ còn cách ra tay để phân định cao thấp.

"Oanh!" "Oanh!" Hai luồng khí thế kinh khủng xông thẳng lên trời, mang theo vô biên đại thế, lập tức quét qua phạm vi hàng trăm vạn dặm, sau đó va chạm với khí thế của Long Vương.

"Oanh!" Ba luồng khí thế va vào nhau, trong khoảnh khắc, không gian trong phạm vi hàng trăm vạn dặm lập tức bùng nổ, từng đợt xung kích cuồn cuộn nhấn chìm tất cả, tiếng sấm sét vang vọng cửu tiêu, truyền đến ức vạn dặm trong Hồng Hoang.

Long Vương thần sắc lạnh lùng, sau đó lập tức ra tay, đánh về phía hai người.

Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng thấy vậy, thần sắc đều lạnh lẽo, lúc này đã hành động.

Trong khoảnh khắc, ba vị tộc trưởng giao chiến, ba đạo quang mang không ngừng va chạm trong hư không, bùng phát ra từng trận xung kích kinh khủng.

Đó là sự tồn tại cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, mỗi khi ra tay

đều có uy thế hủy thiên diệt địa.

Lúc này, cả Chúc Long, Mặc Ngọc và Phượng Thiên Giai đều phải lùi lại vạn dặm, huống chi là những tộc nhân Tam tộc kia.

"Oanh!" Ba đạo quang mang một vàng, một đen, một đỏ lại va vào nhau, một tiếng chấn động cửu tiêu lại vang vọng khắp thiên địa, xung kích kinh khủng không ngừng quét ra với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Khoảnh khắc sau, ba đạo quang mang tách ra, lại hóa thành ba vị tộc trưởng Tam tộc.

Ba người thần sắc ngưng trọng, không ai mở miệng.

Mặc dù lúc này chưa phân thắng bại, nhưng cả ba đều chưa dùng toàn lực, kết quả cuối cùng vẫn chưa thể biết.

"Hát!" Đột nhiên, Long Vương quát lớn một tiếng, trực tiếp bay vút ra, nhanh chóng lao về phía Tổ Phượng.

Bàn tay phải của y lúc này nắm thành quyền, vô số Pháp lực lưu chuyển trên quyền đầu, phát ra kim quang chói mắt.

Luồng khí tức cường đại đó tỏa ra từ quyền đầu, ngay cả Tổ Phượng lúc này cũng cảm thấy một tia hoảng sợ.

Kim quang chói mắt tỏa ra, uy thế vô biên bao trùm quyền đầu ập tới, Tổ Phượng lúc này cũng không còn bận tâm gì nữa, vận chuyển toàn thân Pháp lực, ngưng tụ trên lòng bàn tay, một chưởng vỗ ra, nghênh đón quyền đầu của Long Vương.

"Oanh!" Quyền chưởng va chạm, vạn vật thiên địa dường như ngưng đọng, vô số thời gian và không gian ngừng chảy, tất cả đều tĩnh lặng trong khoảnh khắc đó.

Sau vài hơi thở, từng đạo Pháp lực dư ba có thể nhìn thấy bằng

mắt thường không ngừng khuếch tán ra, hủy diệt mọi vật trong phạm vi hàng trăm vạn dặm.

Lực xung kích cường đại đến mức ngay cả Thủy Kỳ Lân cũng phải ngưng tụ một đạo bình chướng trước mặt để chống đỡ.

Quyền đầu và lòng bàn tay của hai người lúc này tách ra, Tổ Phượng lùi lại một bước, để lại dấu chân sâu hoắm trong hư không, sắc mặt ngưng trọng; ngược lại Long Vương lúc này vẫn ổn định đứng giữa hư không.

Dưới một đòn, Tổ Phượng lại rơi vào thế hạ phong.

Tổ Phượng lúc này liếc nhìn Thủy Kỳ Lân với ánh mắt đầy phẫn hận: vừa rồi Long Vương tấn công, y lại không ra tay, chẳng lẽ Long Vương bị đánh bại thì y có thể thắng sao?

Trước ánh mắt của Tổ Phượng, Thủy Kỳ Lân không để tâm, lúc này bay vút ra, một quyền đánh về phía Long Vương.

"Hay lắm…" Long Vương cười lớn một tiếng, cũng một quyền nghênh đón.

Long tộc và Kỳ Lân tộc đều là những chủng tộc có nhục thân cường hãn, nhưng xét về nhục thân, Long tộc vẫn nhỉnh hơn một bậc.

Lúc này Long Vương thấy Thủy Kỳ Lân muốn đấu sức mạnh nhục thân, tự nhiên không sợ, lập tức giao chiến với y.

Tốc độ chiến đấu của hai người càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức ngay cả Thần thức cũng khó lòng theo kịp.

Mỗi lần giao thủ, không trung lại truyền đến tiếng nổ kinh khủng, từng trận dư ba sức mạnh khuếch tán ra ngoài, sóng năng lượng càng lúc càng mạnh.

Thiên địa cũng biến sắc trong khoảnh khắc đó, tiếng sấm cuồn

cuộn, từng đạo Lôi Long lóe lên, nhưng chưa kịp giáng xuống đã bị luồng khí thế kinh khủng kia đánh tan.

Tổ Phượng thần sắc chấn kinh nhìn cảnh tượng đó, nhục thân cường hãn và sức mạnh của Long Vương và Thủy Kỳ Lân đã vượt xa tưởng tượng của nàng.

Nàng biết nhục thân của Kỳ Lân tộc hơi yếu hơn Long tộc một phần, nhưng lúc này nhìn thấy, Thủy Kỳ Lân lại có thể đối chọi cứng rắn với Long Vương mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Đồng thời, Tổ Phượng cũng cảm khái trong lòng, nếu không phải Phượng tộc có Nam Minh Ly Hỏa, e rằng khó có thể sánh ngang với Long Vương.

Chương 83

Hai người không biết đã giao thủ bao nhiêu hiệp, không hề động dụng Pháp lực, hoàn toàn dựa vào sức mạnh nhục thân của bản thân.

"Oanh!" Một tiếng sấm vang lên, sau đó thấy hai người cùng lùi lại.

Y phục trên người Thủy Kỳ Lân đã rách nát, trên cơ thể cũng có những vết nứt nhỏ, từng tia tiên huyết rỉ ra từ đó, nhưng y khẽ chấn động thân thể, mọi thứ lại khôi phục như ban đầu.

Y phục trên người Long Vương đối diện cũng rách nát, nhưng cơ thể y lại không hề có vấn đề gì.

Rõ ràng, về mặt nhục thân, Long Vương vẫn áp đảo Thủy Kỳ Lân một bậc.

Thủy Kỳ Lân lúc này ngưng trọng nhìn Long Vương, từ từ mở miệng nói: "Nhục thân của Long tộc quả nhiên cường hãn…" Nghe vậy, Long Vương nhàn nhạt nói: "Kỳ Lân tộc cũng không kém…" Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân nhìn nhau, hai người bất giác gật đầu, sau đó đồng thời tấn công về phía Long Vương, tốc độ nhanh đến kinh người.

"Hừ!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, Pháp lực trên người lập tức bùng nổ, nhanh chóng nghênh đón.

Ba người lại giao chiến, vô số Pháp lực và sức mạnh nhục thân không ngừng khuếch tán ra ngoài, ngay cả không gian cũng vỡ nát không ít, Địa Thủy Phong Hỏa xuất hiện, sau đó bị dư ba xung kích của ba người hủy diệt, rồi tuần hoàn lại...

Ba vị tộc trưởng lúc này đã hóa thành bản thể, ba con cự thú không

ngừng giao chiến trên không trung, từ phương Nam đánh sang phương Đông, rồi từ phương Đông đánh sang phương Bắc, hủy diệt vô số nơi.

"Nam Minh Ly Hỏa, phúc diệt bát hoang!" "Kỳ Lân Chưởng, trấn thiên hạ!" "Thần Long Bãi Vĩ!" Ba người đều thi triển chiêu thức mạnh nhất.

Từ miệng Tổ Phượng bay ra một ngọn lửa màu xanh tím, đó là tinh hoa của Nam Minh Ly Hỏa.

Còn Thủy Kỳ Lân thì ngưng tụ Pháp lực trên lòng bàn chân Kỳ Lân phía trước, sau đó vỗ về phía Long Vương, vô số thời không vỡ nát.

Đối mặt với đòn tấn công mạnh nhất của hai người, Long Vương không hề sợ hãi, trong miệng phát ra một tiếng nổ vang, như sấm sét vậy.

Sau đó thấy đuôi rồng khổng lồ quét ra, đánh về phía đòn tấn công của hai người.

Nơi đuôi rồng khổng lồ quét qua, vô số không gian bị đánh vỡ nát, xuất hiện từng dòng loạn lưu không gian.

"Oanh!" Một tiếng vang lớn chấn động cửu tiêu, làm cho tai của chúng tộc nhân Tam tộc cách vạn dặm cũng ù đi.

Một số tộc nhân có tu vi thấp hơn, thậm chí bị chấn đến choáng váng.

Sau sóng âm, vô số dư ba xung kích của Pháp lực ập đến.

Ngay cả chúng tộc nhân Tam tộc cách vạn dặm cũng liên tục lùi lại dưới dư ba đó, cho đến khi lùi xa trăm vạn dặm mới khá hơn chút.

Chúc Long, Mặc Ngọc và Phượng Thiên Giai cũng ra tay, bảo vệ

một phương.

"Phụt!" "Phụt!" "Phụt!" Ba tiếng thổ huyết liên tiếp vang lên, ba con cự thú lúc này hóa thành hình người, mỗi người đều bay ngược ra xa, khi tiếp đất đều thổ huyết không ngừng, sắc mặt âm tình bất định.

Lúc này, khí thế trên người Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng đã suy yếu, Pháp lực dao động hỗn loạn, rõ ràng đã trọng thương.

Ngược lại Long Vương, tuy cũng trọng thương, nhưng tình trạng lại tốt hơn hai người kia.

Một trận giao thủ, y đã thắng.

Trong Hồng Hoang, tại lãnh địa của Long tộc, hướng Tây Nam.

Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng thần sắc ngưng trọng nhìn Long Vương, hai người không mở miệng, chỉ một bên vận chuyển Pháp lực, bắt đầu hồi phục, tạm thời đè nén thương thế.

Trong khoảnh khắc, trường hợp trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ.

"Long Vương, thực lực của ngươi… lại tiến bộ đến mức này…" Rất lâu sau, Thủy Kỳ Lân từ từ mở miệng, phá vỡ sự im lặng giữa ba người.

Nói xong, y lau đi vết máu ở khóe miệng.

Nghe vậy, Tổ Phượng chỉ ngưng trọng nhìn Long Vương, nhưng không mở miệng.

Đòn tấn công cuối cùng của Long Vương quả thực đã áp đảo một phần, và nhục thân cường hãn của Long Vương cũng khiến hai người họ đau đầu, sự cường hãn của thân thể đã giúp Long Vương đỡ không ít thương tổn.

Đương nhiên, ngoài sự cường hãn của thân thể, thực lực của Long Vương vẫn luôn mạnh hơn Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng một

chút, nên tình huống lúc này cũng là điều nằm trong dự liệu.

Long Vương nhìn Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh lùng, từ từ mở miệng nói: "Xem ra, các ngươi không thể đoạt được bảo vật này từ tay bản tọa…" Nghe vậy, Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng thần sắc khẽ ngưng, khí tức trên người hơi dao động, xung quanh tràn ngập một luồng hàn ý kinh khủng.

Long Vương nhìn họ, nếu họ ra tay, y cũng không sợ, lúc này tuy Pháp lực tiêu hao nghiêm trọng, nhưng dựa vào Pháp bảo, dù đối phương có thương thế nặng hơn, y vẫn có thể thắng thêm lần nữa.

"Oanh!" Đúng lúc này, từ vô số vạn ức dặm ngoài kia, một đạo bạch quang kinh khủng bỗng nhiên xông thẳng lên trời, luồng khí tức mênh mông đó tràn ngập vô số thời không, trên cửu thiên, phong vân biến sắc, thiên địa hiện dị tượng.

Trong khoảnh khắc đó, dường như trung tâm Hồng Hoang đều nằm trong đạo bạch quang này, mọi thứ khác đều ảm đạm thất sắc.

Long Vương, Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng đồng loạt biến sắc, trong đôi mắt híp lại hiện lên vẻ ngưng trọng sâu sắc.

Họ biết rõ khoảng cách xa bao nhiêu, mà một luồng sáng như vậy có thể làm chấn động thiên địa nơi đây, vậy thì uy lực của đạo bạch quang đó có thể tưởng tượng được.

Trong khoảnh khắc, trong lòng các tộc trưởng Tam tộc dâng lên ngàn con sóng.

"Chuyện hôm nay, Kỳ Lân tộc ta sẽ không truy cứu nữa…" Rất lâu sau, Thủy Kỳ Lân quay người, nhìn Long Vương, nói một tiếng.

Nói xong, y vung tay, cuốn lấy tộc nhân Kỳ Lân tộc, cùng Mặc Ngọc bay về phía lãnh địa Kỳ Lân tộc.

"Hừ!" Tổ Phượng không mở miệng, chỉ hừ lạnh một tiếng, nhưng

cũng vung tay, cuốn lấy tộc nhân Phượng tộc, cùng Phượng Thiên Giai bay về phía Bất Tử Hỏa Sơn.

Kỳ Lân tộc và Phượng tộc rời đi, ánh mắt của Long Vương cũng không dừng lại trên người họ quá lâu.

Ánh mắt của y lúc này chăm chú nhìn vào nơi bạch quang tiêu tán, trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng sâu sắc.

"Tộc trưởng…" Bên cạnh Chúc Long, nhẹ giọng mở miệng nói.

"Chuyện này tuyệt đối không đơn giản, phái tộc nhân đi điều tra một phen…" Rất lâu sau, Long Vương từ từ mở miệng nói.

"Vâng!" Chúc Long nghe vậy, gật đầu.

Thần quang trong mắt Long Vương giao thoa, không biết đang suy nghĩ gì, sau vài hơi thở, thân hình y lóe lên, biến mất tại chỗ cũ.

Chúc Long lúc này nhìn sâu vào nơi bạch quang tiêu tán, trên mặt hiện lên vẻ khó lường.

Chốc lát sau, y cũng dẫn theo tộc nhân Long tộc rời đi.

Chương 84

Trong khoảnh khắc, nơi đây lại trở về vẻ tĩnh lặng.

Mặt đất đầy vết tích chiến tranh, hư không hỗn loạn, tất cả đều báo hiệu trận đại chiến vừa diễn ra tại nơi này.

Chỉ là một trận đại chiến kịch liệt như vậy, lại bị luồng bạch quang lóe lên kia che mờ hào quang.

Dường như một đạo bạch quang lóe lên kia mới là trung tâm của Hồng Hoang, là chí tôn của vạn vật.

Chỉ là sau đó nó nhanh chóng tiêu tán, mọi thứ đều trở về bình tĩnh.

Trong Hồng Hoang, tại Tây Phương đại lục, Tu Di Sơn.

Một tòa cung điện hùng vĩ tọa lạc tại đây, trên đại điện.

Ma Tổ La Hầu thần sắc âm trầm như nước, lạnh lùng nhìn về hướng Hồng Hoang, trong đôi mắt đen kịt, ma viêm nhảy nhót, một luồng hàn ý khiến người ta rợn tóc gáy lập tức từ trong ma viêm tràn ra, hư không xung quanh không ngừng vặn vẹo, dường như sắp bị hòa tan.

"Đáng chết, lại là Càn Khôn, phá hỏng đại sự của bản tọa…" Rất lâu sau, La Hầu lạnh lùng mở miệng, ngữ khí ẩn chứa vô biên sát ý và nộ hỏa.

Tam tộc bị khiêu khích đến mức hiện tại đã bắt đầu giao chiến toàn diện, bởi vì lúc Chúc Long xuất động, số lượng Long tộc tham chiến đã đạt gần sáu thành trở lên của toàn tộc.

Trừ ba thành do Chúc Long dẫn đi, một thành trấn giữ tộc địa, cộng thêm Long Vương ra tay, tình huống như vậy có gì khác với việc toàn tộc xuất động chứ?

Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, sau khi Long tộc đưa ra quyết định như vậy, cũng lần lượt ra tay, tình huống không khác biệt nhiều so với Long tộc.

Vì vậy, trong vòng hai ngàn năm, Tam tộc đã giao chiến toàn diện.

Ban đầu cứ tưởng kế hoạch sẽ thành công, nhưng vào thời khắc mấu chốt, từ hướng Vô Lượng Sơn mạch, đột nhiên có một đạo bạch quang kinh khủng xông thẳng lên trời, khuấy động vô tận phong vân, thiên địa hiện dị tượng.

Điểm này, ngay cả La Hầu cũng không ngờ tới.

Vô Lượng Sơn mạch, đó là đạo trường của Càn Khôn, ngoài y ra, còn ai có thể làm được?

Nhưng thời cơ lúc này phi thường, bản tọa không thể tự mình đến đó, nếu không sẽ càng có nguy hiểm bị bại lộ.

"Tam tộc sau lần này, e rằng sẽ tạm dừng.

Bất đắc dĩ, bản tọa cũng phải động đến bước cờ cuối cùng…" Rất lâu sau, La Hầu trầm giọng nói, ma khí xung quanh cuồn cuộn, một luồng hàn ý ập đến.

"Viêm Ma!" La Hầu nhìn ra ngoài điện, từ từ mở miệng nói.

Lời vừa dứt, chỉ thấy hư không khẽ dao động, sau đó một bóng người hiện ra, chính là Viêm Ma, một trong Tứ Ma dưới trướng La Hầu.

"Lão tổ!" Viêm Ma quỳ một chân xuống đất, cung kính mở miệng.

"Bản tọa có một việc muốn giao cho ngươi đi làm…" La Hầu nhìn y, nhàn nhạt nói.

"Lão tổ có bất kỳ phân phó gì, Viêm Ma nhất định sẽ hoàn thành…" Viêm Ma nghe vậy, thân thể chấn động, vội vàng mở miệng

nói.

"Tốt…" La Hầu hài lòng gật đầu, sau đó vung tay, ma khí lập tức tràn ngập toàn bộ đại điện.

Trong Hồng Hoang, tại một dãy núi nọ, một ngọn núi hùng vĩ cao chọc trời tọa lạc giữa trung tâm dãy núi.

Sự tồn tại của nó trở thành trung tâm của dãy núi, cho dù trong dãy núi có tiên sơn phúc địa thượng giai đến đâu, trước ngọn núi này cũng đều ảm đạm thất sắc.

Bởi vì ngọn núi này chính là đạo trường của Hồng Quân Lão đạo, Ngọc Kinh Sơn.

Trên Ngọc Kinh Sơn, trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Lão đạo nhìn về hướng Vô Lượng Sơn mạch, thần sắc hơi nghiêm nghị, trong đôi mắt lóe lên vẻ ngưng trọng.

Tình huống đột biến lần này, ngay cả y cũng chưa từng liệu trước.

"Quả nhiên, từ khi bần đạo xuất thế đến nay, có một người bần đạo vẫn không thể nhìn thấu…" Không biết qua bao lâu, Hồng Quân Lão đạo mới từ từ mở miệng nói.

Tuy thần sắc trên mặt y đã khôi phục vẻ đạm nhiên, nhưng tia ngưng trọng trong đôi mắt không những không tiêu tán, mà trái lại càng rõ nét hơn mấy phần.

"Sau lần này, có lẽ Tam tộc sẽ tạm dừng, ngược lại đã cho bần đạo một chút cơ hội, chỉ là lần tới, e rằng sẽ không chỉ như vậy…" Hồng Quân Lão đạo thầm nói trong lòng.

Nói xong, ánh mắt y lại rơi vào hướng Vô Lượng Sơn mạch, thật lâu không nói gì.

Ngọc Kinh Sơn, Tử Tiêu Cung.

Trong đại điện.

Không biết qua bao lâu, Hồng Quân Lão đạo mới thu hồi ánh mắt từ Vô Lượng Sơn mạch, thần sắc trên mặt đã khôi phục như cũ, vẻ đạm nhiên.

"Vậy hãy xem trong đoạn thời gian cuối cùng này, bần đạo có thể trảm xuất Thiện Thi hay không…" Rất lâu sau, Hồng Quân Lão đạo đạm nhiên nói, trên mặt lộ vẻ nghiêm nghị, trong đôi mắt Đại đạo hiện ra.

Đạo Chém Tam Thi thuộc về chính đạo, cũng là Đại đạo thích hợp nhất.

Sau khi tham ngộ Tam Thiên Đại đạo Pháp tắc của Tạo Hóa Ngọc Điệp, cuối cùng cũng tìm được một tia cơ hội, bất quá trong vô số năm qua, tu vi đã thăng lên cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ.

Lần này y cũng chỉ mới trảm đi Ác Thi, còn Thiện Thi và Chấp Niệm, tạm thời chưa có manh mối.

Đương nhiên, việc không có manh mối là chuyện của mấy ngàn năm trước, sau lần giao chiến với La Hầu và trao đổi tinh nghĩa Đại đạo với Càn Khôn, y đã có manh mối rồi.

Chỉ là việc này cũng không dễ, nên y không lập tức ra tay, vẫn luôn tiếp tục tham ngộ Đại đạo.

Lần này, cục diện có lẽ sẽ có chút thay đổi, có thể cho y thêm một chút thời gian, đối với y mà nói, há chẳng phải là một cơ hội sao?

Bởi vậy, y định trong đoạn thời gian này trảm xuất Thiện Thi.

Sau khi quyết định trong lòng, Hồng Quân Lão đạo trực tiếp ngồi xếp bằng trên bồ đoàn trong đại điện.

Ngay sau đó, y lật tay lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, từng trận huyền

diệu chi ý đã tràn ngập khắp đại điện ngay khi Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện.

"Thật ra cũng phải cảm tạ khối Tạo Hóa Ngọc Điệp vỡ nát kia của La Hầu…" Hồng Quân Lão đạo chăm chú nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, đột nhiên khẽ cười nói.

Kỳ thực, khối Tạo Hóa Ngọc Điệp đó quả thực có một tia cơ duyên, tuy cuối cùng không rơi vào tay y, nhưng y đã nhìn trộm được một tia huyền diệu trong đó.

Chương 85

La Hầu vốn dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp để kích thích, bức y phải phô diễn thực lực mạnh mẽ hơn.

Hai người đều mang mục đích thăm dò thực lực đối phương.

Chỉ là Hồng Quân Lão đạo có thêm một mục đích, đó là mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay để giải tích một tia huyền diệu trong khối mảnh vỡ kia.

Tuy không thể tham ngộ thấu đáo hoàn toàn trong lúc giao chiến.

Nhưng với năng lực của y, việc trước tiên khắc ấn, sau này lại tiếp tục tham ngộ, đối với y mà nói, cũng không khó khăn.

Đương nhiên, nếu có thể lấy được, y cũng sẽ không ngại.

Chỉ là sau đó lại xảy ra một chút bất ngờ, khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp đó lại rơi vào tay Càn Khôn.

Nhưng việc đã nhìn trộm được huyền diệu trong đó, việc nó có nằm trong tay hay không, đã không còn quan trọng nữa.

Nếu không phải vậy, tự nhiên y sẽ không dứt khoát từ bỏ tranh đoạt.

Thần sắc kinh ngạc của La Hầu lúc đó, có lẽ y cho rằng y từ bỏ là vì nó rơi vào tay Càn Khôn, hoặc vì nguyên nhân khác, kỳ thực không phải vậy.

Vì đã nhìn trộm được huyền diệu, thì việc có ở trong tay hay không cũng không có gì khác biệt.

Y chỉ là đã tặng một tạo hóa cho Càn Khôn, cũng coi như đặt nền móng cho cuộc đàm đạo sau này với y.

Còn về việc La Hầu vì sao lại từ bỏ, nguyên do trong đó, Hồng Quân Lão đạo nhất thời chưa biết.

Bất quá vì La Hầu đã từ bỏ, nên chuyện đó, Hồng Quân Lão đạo tạm thời cũng lười để ý.

"Vậy thì, bắt đầu thôi!" Rất lâu sau, Hồng Quân Lão đạo mới thu hồi ánh mắt, sau đó hiện ra khánh vân, Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay lóe lên tử quang, sau đó lơ lửng trên khánh vân, rải xuống từng trận huyền quang, từng đạo nhân uân chi khí tràn ra.

Trong khoảnh khắc, trong đại điện huyền ý trùng trùng, từng trận khí tức Đại đạo tràn ngập, kèm theo từng trận Đại đạo chi âm, vang vọng khắp đại điện, mãi không dứt.

Trong Hồng Hoang, tại Vô Lượng Sơn mạch, Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Dương Mi từ từ mở mắt, nhìn hư ảnh phía sau đầu Càn Khôn, một cổ kính bằng đồng xanh, hư không xung quanh khẽ vặn vẹo, dường như không thể chịu nổi hư ảnh cổ kính đó.

"Vũ Cực Thiên Cảnh, không ngờ, Càn Khôn đạo hữu lại có kiến giải không nhỏ đối với Không Gian Chi Đạo…" Dương Mi thầm gật đầu.

Vũ Cực Thiên Cảnh cần phải có sự lĩnh ngộ Không Gian Chi Đạo đến một trình độ nhất định mới có thể xuất hiện một tia hư ảnh, ít nhất cũng phải nắm giữ ba thành Pháp tắc Không Gian trở lên mới được.

Về phần Càn Khôn, sắp ngưng tụ Vũ Cực Thiên Cảnh thành thực thể rồi, đến lúc đó cũng là một Pháp bảo có thể đối địch.

Pháp bảo ngưng tụ từ Không Gian Chi Đạo, một khi ra tay, sẽ có

vô tận Pháp tắc Không Gian.

Nhưng lúc này, điều khiến Dương Mi chấn kinh nhất, không phải là hư ảnh Vũ Cực Thiên Cảnh hiện ra sau đầu Càn Khôn, mà là đạo bạch quang xông thẳng lên trời vừa rồi.

Đạo quang mang đó hoàn toàn do Pháp tắc chi lực quét ra, đạo quang mang đó dường như nhấn chìm thời gian, lúc này dường như mọi thứ trước mặt đều phải ảm đạm thất sắc.

"Có thể kết hợp Pháp tắc Không Gian với một tia Pháp tắc Thời Gian, có lẽ Càn Khôn đạo hữu là vị Thần Ma đầu tiên trong Hồng Hoang làm được điều này, ngay cả bần đạo và Thời Thần cũng chưa từng làm được…" Rất lâu sau, Dương Mi thầm nghĩ trong lòng.

Việc dung hợp Pháp tắc Thời Gian và Pháp tắc Không Gian, ý nghĩ này không chỉ Dương Mi có, mà ngay cả Thời Thần, vị Ma Thần thời gian lúc xưa, cũng có ý nghĩ như vậy.

Chỉ là đều không thành công, bởi vì Pháp tắc của đối phương khi được nắm giữ sẽ có chút bài xích với Pháp tắc của bản thân, trừ phi có thể đoạt lấy bản nguyên của đối phương.

Nếu không thì, với cảnh giới lúc xưa, cũng khó lòng làm được.

Nhưng tình huống của Càn Khôn lần này, Dương Mi lại có chút khó hiểu, không biết y đã làm thế nào.

Tuy hai loại Pháp tắc lúc này đều không quá cao thâm, nhưng việc có thể dung hợp thành công, điều đó đại biểu cho một việc không hề đơn giản.

Dung hợp Pháp tắc Thời Gian và Pháp tắc Không Gian, Pháp tắc mới: Thời Không Pháp tắc!

"Xem ra, ý nghĩ của bần đạo lúc trước không sai, Đại đạo tương lai, có lẽ thật sự cần Càn Khôn đạo hữu tương trợ…" Dương Mi nhìn

Càn Khôn lúc này vẫn đang trong trạng thái tham ngộ, thầm nghĩ trong lòng, thần sắc trong mắt càng thêm khẳng định.

Không biết qua bao lâu, chỉ thấy hư không khẽ dao động.

Khoảnh khắc sau, liền thấy Càn Khôn từ từ mở đôi mắt, trong đôi mắt sáng rực như tinh thần, hai loại Pháp tắc giao thoa hiện ra, chính là Pháp tắc Thời Gian và Pháp tắc Không Gian.

"Thiên tư của đạo hữu, có thể làm được điều này, bần đạo tự thẹn không bằng…" Thấy Càn Khôn tỉnh lại, Dương Mi nhìn y, khẽ cười nói.

Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười nói: "Bần đạo chỉ là thử một lần mà thôi, không ngờ lại thành công…" Về việc dung hợp Pháp tắc Thời Gian và Pháp tắc Không Gian, khi Thời Không Pháp tắc mới được sản sinh, đạo bạch quang xông thẳng lên trời từ Vô Lượng Sơn mạch, cùng dị tượng thiên địa xuất hiện, y kỳ thực đều biết.

Còn về Dương Mi, tu vi không gian của y cao thâm như vậy, việc có thể nhìn rõ mấy phần cũng là bình thường, Càn Khôn trong lòng không quá bất ngờ.

Nhưng lần này, quả thực chỉ là một lần thử nghiệm, muốn xem có thể thành công hay không.

Sau vài vạn năm thử nghiệm thất bại trong Càn Khôn thế giới, cuối cùng, y đã thành công.

Dung hợp Pháp tắc Thời Gian và Pháp tắc Không Gian, sản sinh Pháp tắc mới: Thời Không Pháp tắc!

Trong Hồng Hoang, tại Vô Lượng Sơn mạch, Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

Dương Mi nghe vậy, nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm, y biết,

lần thử nghiệm của Càn Khôn định sẽ không đơn giản và dễ dàng như vậy.

Phải tham ngộ cả Pháp tắc Thời Gian và Pháp tắc Không Gian, sau đó không ngừng thử nghiệm, mò mẫm trong thất bại, mới có được thành công hiện tại.

Dương Mi hiểu rõ mức độ khó khăn trong đó, khi còn là Hỗn Độn Ma Thần tiền thế y đã từng thử, chỉ là không quá nhiều lần thất bại, sau đó y đã từ bỏ.

Đối với những tồn tại ở trình độ như y và Thời Thần, trừ phi có thể cướp đoạt bản nguyên của đối phương, nếu không thì muốn thật sự dung hợp với Pháp tắc của bản thân để trở thành một Pháp tắc mới, điều đó không mấy khả thi.

Còn về việc cướp đoạt bản nguyên của đối phương, điều đó lại càng không thể.

Bởi vậy, lúc còn ở kiếp trước, Dương Mi sau khi thử nghiệm không thành công đã từ bỏ.

Chỉ là, một ý nghĩ lúc xưa, nay lại được thực hiện trên người Càn Khôn, điều này thật khó có được.

Chương 86

"Dù sao đi nữa, đạo hữu có thể làm được điều này, quả thực vô cùng hiếm có…" Dương Mi trầm mặc vài hơi thở, sau đó lại mở miệng, trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt.

Nghe vậy, Càn Khôn cười khẽ, không đáp lời.

Lần này luận đạo Không Gian Chi Đạo với Dương Mi, vốn là để bản thân tích lũy thêm kinh nghiệm trong việc nắm giữ Không Gian Chi Đạo.

Vì đã quyết đối đầu với La Hầu, vậy thì át chủ bài trong tay La Hầu, Tru Tiên Kiếm Trận là điều không thể tránh khỏi, trận pháp đó cực kỳ kinh khủng.

Muốn phá giải nó, phi bốn vị đồng cấp không thể, và không gian của trận pháp cũng bị trận pháp phong tỏa.

Bởi vậy, nếu có thể nắm giữ thêm một chút Không Gian Chi Đạo, đối với Càn Khôn mà nói, sẽ là một sự đảm bảo.

Kỳ thực, việc dung hợp Pháp tắc Thời Gian và Pháp tắc Không Gian để sản sinh một Pháp tắc mới, Càn Khôn đã có ý nghĩ từ lâu, chỉ là trước đó, sự nắm giữ hai loại Pháp tắc chưa đạt đến một điểm cân bằng.

So với Pháp tắc Không Gian, Càn Khôn nắm giữ Pháp tắc Thời Gian nhiều hơn một chút, nhưng sau lần luận đạo Pháp tắc Không Gian với Dương Mi này, sự nắm giữ Pháp tắc Không Gian của y vừa hay đã được nâng lên một điểm.

Dưới sự cân bằng của việc nắm giữ hai loại Pháp tắc, ý nghĩ trong lòng Càn Khôn tự nhiên đã được đưa vào thử nghiệm.

Sau vài vạn năm thất bại trong Càn Khôn thế giới, mới có được thành công như ngày nay.

Với sự lĩnh ngộ Thời Không Pháp tắc, Càn Khôn đã nắm giữ một thần thông của Thời Không Pháp tắc: Thời Không Chuyển Hoán.

Sự chuyển hoán này đã vượt qua sự chuyển hoán không gian đơn thuần ban đầu và sự chuyển biến thời gian.

Nếu ở trong một không gian bị phong tỏa, như trong trận pháp cường hãn Tru Tiên Kiếm Trận lúc này, muốn thi triển Không Gian Chuyển Hoán, trừ phi có thể đạt đến trình độ nắm giữ Không Gian Chi Đạo như Dương Mi.

Nếu không thì, căn bản không thể thi triển được.

Nhưng lúc này thì khác, Thời Không Chuyển Hoán đã vượt qua thần thông không gian đơn nhất.

Không gian giao thoa, thời gian tung hoành!

Dưới Thời Không, dù không gian bị phong tỏa, Càn Khôn cũng có thể thi triển, chỉ là cái giá phải trả lớn hơn một chút mà thôi.

Nhưng với tư cách là một trong những át chủ bài, việc tiêu hao lớn hơn một chút cũng nằm trong dự liệu.

Sau một lát trầm mặc, Dương Mi nhìn y, từ từ nói: "Đạo hữu dung hợp hai loại Pháp tắc sản sinh Pháp tắc mới, thiên địa hiện dị tượng, e rằng sẽ dẫn đến không ít sự chú ý…" Đạo bạch quang đó, là do Thời Không Pháp tắc thành công tự động quét ra, dẫn động dị tượng thiên địa, bất kể đang ở đâu trong Hồng Hoang đều có thể nhìn thấy.

Tuy bạch quang chợt lóe lên rồi biến mất, nhưng đối với những tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, tự nhiên sẽ chú ý, thậm chí, sẽ để tâm.

“Không sao, mọi thứ, tự có duyên quả…” Càn Khôn nhìn y, mỉm cười, dường như không hề bận tâm.

Lúc này trong Hồng Hoang, những Thần Ma Tiên Thiên có thể khiến Càn Khôn kiêng dè, trừ Hồng Quân Lão đạo, còn có Dương Mi và La Hầu vài vị số ít, còn lại, bao gồm các tộc trưởng Tam tộc, đều không thể khiến y kiêng dè.

Dương Mi giao hảo với y, Hồng Quân lúc này cũng là minh hữu, chỉ riêng La Hầu, nếu giao thủ, trong tình huống mọi người đều dốc hết thủ đoạn, y có lẽ không thể thắng, nhưng không bại, Càn Khôn có lòng tin.

Còn về các tộc trưởng Tam tộc, chuyện của Tam tộc còn chưa giải quyết xong, đâu có thời gian quá chú ý.

Ngay cả khi chú ý thì sao?

Càn Khôn trong lòng cũng không sợ.

Nghĩ trong lòng, Càn Khôn mở miệng nói: “Nhưng sau lần này, giữa Tam tộc, có lẽ sẽ có chút biến động, e rằng họ sẽ tạm dừng ra tay…” Nghe vậy, Dương Mi gật đầu.

Càn Khôn nhìn y, mỉm cười nói: “Việc đó có liên quan gì đến ta đâu?

Đạo hữu, không bằng chúng ta thưởng thức Ngộ Đạo Trà nhé?” “Ha ha, hay lắm một câu ‘có liên quan gì đến ta’…” Dương Mi nghe vậy, thần tình khẽ ngưng, sau đó cười nói: “Nếu đã vậy, vậy thì đạo hữu mời!” “Đạo hữu mời!” Càn Khôn cười khẽ, cùng Dương Mi đi về phía Thiên Điện.

Trấn Nguyên Tử nhìn lão sư của mình và Dương Mi tiền bối lại đi uống trà, trên mặt lộ ra vài phần suy tư.

Theo lời lão sư, trận chiến Tam tộc, có lẽ sẽ vì chuyện này mà tạm

dừng.

Nhưng nếu lại bùng phát, có lẽ sẽ hoàn toàn dẫn động Lượng Kiếp, đến lúc đó, e rằng sẽ là sinh linh đồ thán.

Nghĩ trong lòng, Trấn Nguyên Tử lắc đầu, gạt bỏ những tạp niệm trong lòng, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Mấy ngàn năm qua, trong lúc hai người luận đạo, y đã lĩnh ngộ được mấy phần.

Lần này vừa hay có thể tham ngộ và ấn chứng.

Còn lại, như lời lão sư đã nói, lúc này có liên quan gì đến ta đâu?

Lúc này Đại đạo mới quan trọng, những chuyện khác, tự có quỹ tích vận hành của nó.

Theo Trấn Nguyên Tử tham ngộ, trong đại điện, lại một lần nữa huyền ý dâng trào, Đại đạo chi âm vang vọng, mãi không dứt.

Trong Hồng Hoang, tại một dãy núi nọ, Ngọc Kinh Sơn.

Tử Tiêu Cung, trong đại điện.

Lúc này, đại điện lấp lánh tử sắc quang mang chói mắt, dường như đã nhuộm nơi đây thành một biển màu tím.

Vô tận huyền ý tuôn trào, từng trận Đại đạo chi ý vang vọng trong đại điện.

Trong biển tử sắc, dường như có ba ngàn đạo tơ tím không ngừng giao thoa hiện ra, diễn hóa ra vô tận Đại đạo huyền ý và biến hóa của thiên địa.

"Ông!" Trong biển tử sắc, một đạo quang mang rực rỡ lóe lên, sau đó mọi thứ dường như đều ngừng lưu chuyển.

"Oanh!" Đại đạo khẽ minh, một đạo tử quang xông thẳng lên,

mang theo một luồng khí tức mênh mông.

Lúc này, tất cả tử sắc quang mang và nhân uân chi khí đều dung nhập vào đạo tử quang đó.

Tất cả màu tím trong đại điện lúc này đều dung nhập vào trong đó.

"Trảm!" Đột nhiên, một tiếng quát nhẹ truyền đến.

Hồng Quân Lão đạo đột nhiên mở bừng đôi mắt, trong miệng thốt ra một chữ, tựa như Đại đạo chi âm, truyền đến từ thời hồng hoang vậy.

Một lời nói ra, lời nói theo pháp.

Chương 87

Lúc này, tử quang đột nhiên chém xuống phía sau đầu y.

"Ông!" Hư không chấn động, sau đó thấy một đạo kim quang lóe lên, rồi quang mang lập tức tỏa sáng, kim quang chói lọi khiến người ta không thể mở mắt, trong đại điện, toàn là kim sắc quang mang.

Hồng Quân Lão đạo đôi mắt Đại đạo hiện ra, xuyên qua tầng biển kim sắc, rơi vào bóng dáng bên trong đó.

"Thiện Thi!" Trong Hồng Hoang, tại một dãy núi nọ, Ngọc Kinh Sơn.

Tử Tiêu Cung, trong đại điện.

Rất lâu sau, trong đại điện, tiếng của Hồng Quân Lão đạo từ từ vang lên, tựa như Đại đạo chi âm, chấn động đến mức toàn bộ hư không đại điện đều khẽ rung chuyển.

"Ông!" Lời vừa dứt, chỉ thấy hư không khẽ chấn động, sau đó thấy kim quang nhanh chóng tiêu tan.

Sự tiêu tan, kỳ thực là sự thu lại của kim sắc hải dương, vào trong thân thể của bóng dáng kia.

"Oanh!" Đại đạo khẽ minh, trong đôi mắt của Hồng Quân Lão đạo một đạo thần quang lóe lên, lúc này dường như càng thêm thanh minh mấy phần, đối với sự tham ngộ Đại đạo và Pháp tắc càng thêm thấu triệt một phần.

Lúc này, kim quang vừa vặn tiêu tán, lộ ra bóng dáng bên trong.

Người đó sinh ra giống hệt Hồng Quân, như thể được sao chép vậy.

Điểm khác biệt duy nhất chính là, trên mặt y tràn đầy vẻ từ bi, khác hẳn với vẻ mặt đạm nhiên, không nhìn ra chút tình cảm nào của Hồng Quân Lão đạo.

Nhưng điều đó cũng bình thường, bởi vì đây là Thiện Thi, thi thứ hai mà Hồng Quân Lão đạo đã trảm ra, trên mặt có vẻ từ bi cũng là lẽ thường.

"Kiến đạo hữu!" Thiện Thi nhìn Hồng Quân Lão đạo, khẽ mỉm cười nói.

Nghe vậy, Hồng Quân Lão đạo từ từ gật đầu, ánh sáng trong mắt càng đậm thêm một phần, đáp lại: "Đến thời cơ, cần đạo hữu giúp đỡ một phen…" Thiện Thi nghe xong, cười nói: "Ta và ngươi là một thể, sao lại nói giúp đỡ nhau chứ…" Hồng Quân Lão đạo gật đầu, nói: "Nếu đã vậy, vậy thì ngươi hãy về tiềm tu một phen, đợi thời cơ rồi hãy hành sự…" Thiện Thi khẽ cúi đầu, sau đó hóa thành một đạo kim quang, độn nhập vào giữa mi tâm của Hồng Quân Lão đạo.

Hồng Quân Lão đạo khẽ vung tay, mọi thứ trong đại điện trở lại bình tĩnh.

Nhìn về hướng Hồng Hoang, từ từ nói: "Thiện Thi đã trảm, cuối cùng cũng đang đi trên chính đồ.

Bất quá bần đạo cần chuẩn bị thêm chút nữa…" Lời vừa dứt, hư không khẽ dao động, khi nhìn lại, đâu còn bóng dáng Hồng Quân Lão đạo, lúc này y đã biến mất, không biết đi về đâu, chỉ còn lại đại điện tĩnh lặng.

Từ khi Tam tộc thật sự giao thủ, đã qua vài vạn năm.

Ban đầu số lượng và tu vi tộc nhân tham chiến của Tam tộc đều ít và thấp, nhưng theo thời gian trôi qua, lại càng lúc càng tăng lên và mạnh hơn, cuối cùng, cả tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng tham

chiến.

Số lượng tộc nhân Tam tộc cũng đạt đến một mức độ kinh khủng.

Vì vào thời khắc đó, khi Chúc Long dẫn tộc nhân xuất động, theo Long tộc ra tay, Kỳ Lân tộc và Phượng tộc cũng lần lượt ra tay, về cơ bản đã là một trận chiến toàn diện.

Chỉ là từ khi các tộc trưởng Tam tộc giao thủ, và sau khi đạo bạch quang xông thẳng lên trời cuối cùng xuất hiện, tộc nhân Tam tộc đều ngưng trọng rời đi.

Lúc này, chiến hỏa giao tranh của Tam tộc lại có chút chậm lại.

Lúc này, bất kể là vì nguyên nhân gì, Tam tộc tạm thời đều không muốn tiếp tục.

Nhưng tuy không muốn chiến đấu, chiến hỏa giữa Tam tộc cũng không lập tức dừng lại, mà từ từ rút khỏi chiến trường.

Những người đầu tiên rút lui, chính là các trưởng lão cảnh giới Đại La Kim Tiên trong tộc.

Cứ mỗi hơn ngàn năm, Tam tộc lại rút không ít tộc nhân rời khỏi chiến trường, dần dần giảm bớt.

Trên vạn năm qua, Tam tộc tuy có giao chiến, nhưng lại dường như trở về tình trạng của mấy vạn năm trước, chỉ là ở mức độ nhỏ nhặt, va chạm vụn vặt như ban đầu.

Hồng Hoang Bách tộc tuy trong lòng có chút suy đoán, nhưng tình huống hiện nay, cũng không biết rõ ra sao.

Bất quá tạm thời không đánh cũng tốt, cũng có chút cơ hội thở dốc.

Là những chủng tộc phụ thuộc, Tam tộc giao chiến, họ cũng phải ra tay.

Nhưng sau đại chiến Bách tộc, bản nguyên khí bị trọng thương, dưới chiến hỏa của Tam tộc, e rằng sẽ bị xóa tên khỏi Hồng Hoang.

Mâu thuẫn ân oán của Bách tộc tuy lớn, nhưng so với việc diệt tộc, lúc này lại có chút không đáng kể.

Bởi vậy lúc này Tam tộc đột nhiên giảm bớt đến mức đó, cũng là một cơ hội để họ thở dốc, khôi phục một chút.

Trong Hồng Hoang, tại Đông Hải, Long Cung của Long tộc.

Trong một đại điện nọ.

"Tộc trưởng, tình huống vạn năm trước, quả thực như ngài đã nói, là ở Vô Lượng Sơn mạch…" Long Vương vì vạn năm qua vẫn luôn bế quan tế luyện Pháp bảo, nên Chúc Long và những người khác chỉ đến khi Long Vương xuất quan mới báo cáo một số tình huống.

Nghe vậy, Long Vương gật đầu, trên mặt đầy vẻ ngưng trọng.

Rất lâu sau, y từ từ mở miệng nói: "Tình huống lần này có lẽ đã có biến hóa, hãy bảo những tộc nhân vẫn đang giao chiến trong Hồng Hoang trở về đi, chuyện tranh bá của Tam tộc, e rằng phải tạm hoãn…" Nghe vậy, Chúc Long thần sắc khẽ ngưng, mở miệng nói: "Tộc trưởng, chẳng lẽ…" Long Vương lắc đầu, nói: "Bản tọa lần này cũng có chút không yên, Tam tộc tạm thời đình chiến cũng tốt…" Chúc Long đã hiểu, gật đầu nói: "Chúc Long đã rõ…" Nói xong, liền quay người rời đi.

Trong vài năm, Long tộc đã rút toàn bộ tộc nhân Long tộc về, tạm thời đình chiến.

Các chủng tộc phụ thuộc Long tộc lúc này cũng toàn bộ rút khỏi vòng chiến, tạm thời đi khôi phục nguyên khí.

Lúc này, Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, thấy Long tộc đã rút toàn bộ tộc nhân, cũng liền theo đó rút nốt phần rất nhỏ tộc nhân còn lại về,

tạm thời đình chiến.

Cho đến lúc này, Tam tộc tạm thời đã toàn diện đình chiến.

Trong Hồng Hoang, tại Tây Phương đại lục, đỉnh Tu Di Sơn.

La Hầu chắp tay sau lưng đứng đó, đôi mắt đen kịt nhìn về hướng Hồng Hoang, trên mặt hiện lên một tia hàn mang, ma khí xung quanh cuồn cuộn, một luồng hàn ý khẽ tràn ra.

"Viêm Ma, có thể ra tay rồi…" La Hầu không quay đầu, trong miệng chỉ nhàn nhạt nói.

Lời vừa dứt, chỉ thấy hư không khẽ chấn động, sau đó Viêm Ma từ từ hiện ra, quỳ một chân xuống đất thưa: "Viêm Ma đã rõ, Lão tổ cứ yên tâm…" Nói xong, hư không lại chấn động, bóng dáng y đã biến mất.

La Hầu chuyển ánh mắt từ một nơi nào đó trong Hồng Hoang, sau đó rơi vào hướng Tam tộc đang ở, trong miệng lạnh lùng cười một tiếng, mở miệng nói: "Hồng Hoang Tam tộc, giao chiến cho tốt…" Lời vừa dứt, La Hầu từ từ quay người, đi về phía cung điện, ma khí xung quanh cuồn cuộn, hàn ý bức người.

Trong Hồng Hoang, tại Tây Phương đại lục, vùng biên duyên.

Chương 88

Viêm Ma bước ra từ hư không, sau đó nói với chúng ma phía sau: "Chuyện lần này nghiêm trọng, các ngươi nhất định phải hoàn thành kế hoạch của Lão tổ, nếu không…" "Đại nhân yên tâm, chúng ta đã hiểu…" Chúng ma gật đầu, chắp tay nói.

Viêm Ma gật đầu, sau đó chúng ma chia thành ba nhóm, bay về phía Tam tộc.

Sau khi chúng ma rời khỏi Tây Phương đại lục, hình dáng và khí tức của họ đã thay đổi.

Lúc này, họ đã trở thành tộc nhân của Tam tộc.

Thủ đoạn như vậy, quả thực không hổ là Viêm Ma đắc lực nhất dưới trướng La Hầu.

Điều y giỏi nhất, chính là biến hóa thành sinh linh muốn biến hóa, không chỉ hình dáng, mà còn cả khí tức, lừa dối thiên hạ.

Lúc này, chính là để khiêu khích Tam tộc đại chiến.

Vì kế hoạch của La Hầu, lúc này y đã không tiếc bất cứ giá nào.

Nhưng kết quả, phải xem Thiên ý mà thôi.

Trong Hồng Hoang, tại Vô Lượng Sơn mạch, Vô Lượng Cung.

Trong đại điện.

Trong chớp mắt, lại vài ngàn năm trôi qua, Dương Mi đã rời khỏi Vô Lượng Cung, trở về Không Minh Sơn để tham ngộ.

Khi Càn Khôn thành công dung hợp Pháp tắc Thời Gian và Pháp tắc Không Gian, Dương Mi đã có chút cảm ngộ, lần này y đang cố gắng tham ngộ thấu đáo tia cảm ngộ đó.

Nếu cơ duyên tốt, có lẽ có hy vọng đột phá.

Càn Khôn lúc này cũng đang trong trạng thái tham ngộ.

Lúc này trong đại điện, từng tầng nhân uân chi khí tràn ngập, bao bọc Càn Khôn trong đó.

Trấn Nguyên Tử nhìn lão sư của mình lúc này bị bao bọc bởi nhân uân chi khí màu xám, trong đôi mắt hiện lên Đại đạo, nhưng nhìn rất lâu vẫn không thể nhìn rõ Càn Khôn bên trong.

"Lớp nhân uân chi khí của lão sư ẩn chứa Pháp tắc Không Gian, ngay cả với tu vi sắp bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong của ta cũng không thể nhìn thấu…" Trấn Nguyên Tử thầm kinh hãi trong lòng, nhưng ngay sau đó, y nhắm mắt lại.

Bởi vì trong lớp nhân uân chi khí đó, có mang theo một tia Pháp tắc chi lực và từng trận huyền ý, lúc này điều thiếu chính là một tia cơ duyên.

Ngay cả chỉ là một tia cơ hội, y cũng sẽ không bỏ qua.

Tình huống lúc này, nếu có thể nắm bắt, há chẳng phải là một cơ hội sao?

Bởi vậy, làm sao có thể từ bỏ cơ hội này.

Trong Càn Khôn thế giới, tại trung tâm.

Tâm thần Càn Khôn hóa thành hình, ngồi xếp bằng giữa Ngộ Đạo Trà Thụ và Khổ Trúc, hai gốc linh căn tỏa ra từng trận huyền diệu chi ý, khiến tâm thần Càn Khôn lúc này thanh tịnh, linh đài vô cùng thanh minh.

"Ông!" Hư không chấn động, một đạo tử sắc quang mang lóe lên, sau đó thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trên khánh vân Thiên Linh của Càn Khôn, rải xuống từng trận nhân uân chi khí.

Trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, hai đạo tơ tím kéo dài ra, một đạo ẩn chứa sức mạnh thời gian thuần túy, một đạo ẩn chứa sức mạnh không gian thuần túy.

Hai đạo tơ Pháp tắc đó, đại biểu cho Thời Gian Đại đạo và Không Gian Đại đạo.

Cùng với việc Tạo Hóa Ngọc Điệp dung hợp càng nhiều, Đại đạo Pháp tắc ẩn chứa trong đó càng hoàn thiện, chính vì vậy, Càn Khôn trước đó mới có khả năng dung hợp hai loại Pháp tắc thành công.

Lúc này, Càn Khôn vẫn đang tinh thông 'Thời Không Pháp tắc', có Tạo Hóa Ngọc Điệp tương trợ, có thể khiến Càn Khôn lúc này càng thêm thành thạo nắm giữ.

Chỉ thấy khi hai đạo tơ Pháp tắc màu tím kéo dài ra từ Tạo Hóa Ngọc Điệp, liền quấn lấy nhau, sau đó dần dần dung hợp, hình thành một đạo tơ Pháp tắc mới, dày hơn đạo đơn thuần kia mấy phần, màu tím cũng đậm đà hơn không ít.

Lúc này, tơ Pháp tắc Thời Không Đại đạo không ngừng kéo dài vào trong khánh vân của Càn Khôn, tất cả nhân uân chi khí màu xám đều tiêu tan, sau đó liền bao quanh trên Đại đạo của Càn Khôn trong khánh vân.

Đại đạo của Càn Khôn lúc này không hề có động tác nào, chỉ lấp lánh từng trận huyền quang, mặc cho tơ Pháp tắc Thời Không bao quanh, tỏa ra từng trận khí tức Đại đạo huyền diệu.

"Ông!" Thân thể Càn Khôn lúc này chấn động, sau đó thấy toàn bộ thân thể bắt đầu lấp lánh từng trận huyền quang, tựa như đạo vận lưu chuyển vậy, một luồng khí tức cổ xưa, dường như tận cùng của Đại đạo tràn ra.

Ngay sau đó, liền thấy trong hư không hai bên thân thể Càn Khôn,

hiện lên những tơ Pháp tắc nhạt nhòa, một bên là Pháp tắc Thời Gian, một bên là Pháp tắc Không Gian.

Lúc này, hai loại Pháp tắc bao quanh hai bên thân thể Càn Khôn, không xâm phạm lẫn nhau, ranh giới rõ ràng.

Nhưng ngay sau đó, liền thấy Càn Khôn trong tay từ từ kết vài thủ ấn, một luồng lực lượng vô hình lan tỏa ra, sau đó thấy hai loại Pháp tắc bắt đầu có giới hạn dung hợp.

Cùng với việc Pháp tắc Thời Gian và Pháp tắc Không Gian dung hợp, xung quanh cuộn trào một luồng khí tức Đại đạo dị thường.

"Oanh!" Lúc này, trên cửu thiên, Tam Thiên Đại đạo hư ảnh bay vút ra, ngang qua giữa cửu thiên.

Trên Thời Gian Đại đạo và Không Gian Đại đạo, không ngừng lấp lánh từng trận huyền quang, đạo vận lưu chuyển trên đó.

Lúc này, hai đạo Đại đạo so với trước đó quả thực đã ngưng thực hơn mấy phần, luồng khí tức Đại đạo càng thêm mênh mông và tinh thuần.

Tin rằng, cùng với việc Càn Khôn lại đột phá trên Thời Không Đại đạo, sẽ tiếp tục nâng cao sự ngưng thực của Thời Gian Đại đạo và Không Gian Đại đạo.

Lúc này, ở phía dưới.

Hai loại Pháp tắc trên người Càn Khôn lúc này toàn bộ đã dung hợp làm một, một đạo Pháp tắc mới không ngừng bao quanh khắp cơ thể, bao bọc toàn thân y trong đó.

Phía sau đầu Càn Khôn, hư ảnh Vũ Cực Thiên Cảnh và Trụ Cực Hoàng Chung, tỏa ra quang mang nhàn nhạt, luồng nhân uân chi khí tỏa ra đó, dần dần dung nhập vào Thời Không Pháp tắc bao quanh cơ thể Càn Khôn. 【Trên dưới tứ phương gọi là Vũ, xưa nay kim gọi là

Trụ, nuốt nhật nguyệt, mang theo vũ trụ, vì Kỳ Nguyên Đại đạo! 】

Đột nhiên, Càn Khôn khẽ nói một câu, âm thanh tựa như Đại đạo chi âm, mang theo lực lượng tuyên cổ.

Một âm thanh, lời nói theo pháp.

Lúc này, trong phạm vi vạn ức dặm, mọi thứ dường như đã ngừng lưu chuyển.

Thời gian, không gian, Pháp tắc, quy tắc… Dưới ảnh hưởng của sức mạnh Thời Không, mọi thứ đều ngừng lại, chỉ có Thời Không Pháp tắc quanh cơ thể Càn Khôn, càng thêm rõ nét và ngưng thực mấy phần.

"Ông!" Trong một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở đôi mắt, trong đôi mắt hiện ra Đại đạo, một đạo thần quang lóe lên.

Chương 89

Khoảnh khắc sau, tất cả huyền diệu trong đôi mắt đều tiêu tan, lại trở về vẻ thanh minh.

Lúc này, tất cả thời gian, không gian, Pháp tắc, quy tắc, v.v., lại tiếp tục lưu chuyển.

"Thời Không Pháp tắc, quả nhiên huyền diệu đến cực điểm…" Đột nhiên, Càn Khôn mỉm cười nói.

Trên nền 'Thời Không Chuyển Hoán' ban đầu, y lại tiếp tục tham ngộ, quả nhiên lại có thêm một chút tiến triển.

Nhìn Tam Thiên Đại đạo hư ảnh trên cửu thiên, lúc này Thời Gian Đại đạo và Không Gian Đại đạo đã ngưng thực hơn mấy phần, khí tức Đại đạo tỏa ra càng thêm thuần túy.

Càn Khôn cười khẽ, vung tay, Tam Thiên Đại đạo hư ảnh hóa thành một đạo lưu quang, độn nhập vào giữa cửu thiên, biến mất.

Sau khi nhìn một cái, y liền xoay người, sau đó thân hình lóe lên, biến mất trong Càn Khôn thế giới.

Nhưng, Viêm Ma sau khi dẫn theo chúng ma dưới trướng đến Tam tộc và Bách tộc.

Liền bắt đầu việc khiêu khích, muốn một lần nữa châm ngòi chiến hỏa giữa Bách tộc và Tam tộc, khiến họ giao chiến trở lại.

Với thủ đoạn của Ma tộc, việc khiêu khích những chuyện như vậy không khó, bởi vì những năm này, họ đã làm không ít.

Nhưng chuyện lần này có chút vi diệu, nên lần này cũng cẩn thận từng li từng tí.

Việc Tam tộc có lẽ hơi khó, nhưng chiến hỏa giữa Bách tộc, tương đối mà nói, y có lòng tin hơn một chút.

Trong chớp mắt, hơn ngàn năm đã trôi qua.

Lúc này, chiến hỏa giữa Hồng Hoang Bách tộc, dưới sự khiêu khích của chúng ma tộc, lại có dấu hiệu tro tàn sống lại.

Tuy giữa Hồng Hoang Bách tộc chưa xuất hiện giao chiến toàn diện như trước, nhưng một khi chiến hỏa bùng lên, mọi thứ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Sau khi chiến hỏa giữa Hồng Hoang Bách tộc bắt đầu bùng cháy, ánh mắt của chúng ma tộc liền chuyển toàn bộ sang Tam tộc.

Trong Hồng Hoang, trên đại địa vô biên rộng lớn.

Hồng Hoang sau hơn vạn năm bình yên, lúc này, dường như lại bắt đầu không yên tĩnh.

Hồng Hoang Bách tộc, lúc này, lại một lần nữa nổi lên chiến hỏa.

Sau hơn ngàn năm lan rộng, giữa Hồng Hoang Bách tộc, dường như lại có dấu hiệu sắp giao chiến toàn diện.

Trong khoảnh khắc, lại có không ít sinh linh bị liên lụy, lần lượt tránh né sự tấn công của chiến hỏa Bách tộc.

Lúc này, chiến hỏa của Hồng Hoang Bách tộc bùng lên, cũng đã dẫn đến sự chú ý của Hồng Hoang Tam tộc.

Trong Hồng Hoang, tại Đông Hải, Long Cung của Long tộc.

Trong một đại điện nọ.

Long Vương ngồi trên chủ vị ở trung tâm đại điện, vị trí bên trái là Long tộc nhị tộc trưởng, Chúc Long.

Vị trí bên phải là Đại trưởng lão Long tộc, sau đó đến các trưởng

lão khác, ngồi phân liệt.

"Tộc trưởng, trong hơn ngàn năm qua, chiến hỏa giữa Hồng Hoang Bách tộc, lại một lần nữa tro tàn sống lại, hiện nay lại tiếp tục lan rộng, các chủng tộc phụ thuộc Long tộc, lại đến cầu viện…" "Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng chiến hỏa lại sẽ lan đến Long tộc ta…" Chúc Long nhìn Long Vương, khẽ chắp tay nói.

Nghe vậy, Long Vương hơi trầm ngâm, sau đó nói: "Cục diện Hồng Hoang lần này vi diệu, Long tộc ta quả thực không nên lại châm ngòi chiến hỏa, nhưng giữa Bách tộc quả thực có chút khó khăn…" "Chúc Long, hãy mật thiết quan tâm, tùy tình hình mà an bài đi!" Long Vương sau khi suy nghĩ, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Vâng, Chúc Long đã rõ!" Chúc Long gật đầu, chắp tay nói.

Long Vương khẽ gật đầu, vừa định nói gì đó, bỗng nhiên đôi mắt khẽ híp lại, một đạo hàn quang lóe lên, sau đó từ từ nói với Chúc Long và các vị trưởng lão: "Hôm nay đến đây thôi, các ngươi cứ lui xuống trước đi…" "Chúng ta cáo lui!" Chúc Long, cùng các trưởng lão khác, đồng loạt đứng dậy, sau đó hành lễ với Long Vương, liền lui ra khỏi đại điện.

Sau khi nhìn họ rời đi, Long Vương mới chuyển ánh mắt về một hướng nào đó trong đại điện, từ từ mở miệng nói: "Không biết vị đạo hữu nào giáng lâm lãnh địa Long tộc ta, xin hãy hiện thân một lần…" Long uy trên người Long Vương tràn ngập, chấn động đến mức hư không trong đại điện khẽ dao động.

Lời vừa dứt, liền thấy hư không nơi ánh mắt Long Vương nhìn tới khẽ chấn động, sau đó từ trong đó bước ra một bóng người.

Người đó là một nam tử trung niên, thân mặc đạo bào màu xám, trong đôi mắt sâu thẳm hiện ra quỹ tích Đại đạo, trong tay cầm một cây phất trần màu trắng, giữa mi tâm, có một ấn ký huyền ảo hiện ra,

tỏa ra quang mang tím nhạt.

Long Vương nhìn y, trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Y không cảm nhận được chút khí tức nào từ người kia, cũng không thể thăm dò tu vi của y.

Rõ ràng, tu vi của người kia, cao hơn y.

Một tồn tại như vậy, là địch hay bạn?

Nếu vừa rồi, y không cố ý để mình biết y giáng lâm, rồi sau đó tiêu diệt mình thì sao… Trong lòng Long Vương, một đạo hàn ý lóe lên, không dám nghĩ tiếp.

"Bần đạo Hồng Quân, kiến Long Vương đạo hữu…" Người đó nhìn Long Vương, khẽ mỉm cười nói.

Không sai, người đó chính là Hồng Quân Lão đạo vừa rời Ngọc Kinh Sơn.

Long Vương nghe vậy, thần sắc bình tĩnh nhìn y, nhưng ánh mắt lại đầy vẻ đề phòng.

Sau vài hơi thở trầm mặc, y từ từ mở miệng nói: "Không biết đạo hữu hôm nay đến Long tộc ta, là vì chuyện gì?" Nghe vậy, Hồng Quân Lão đạo cười khẽ, sau đó mở miệng nói.

"Mang đến cho đạo hữu, cho Long tộc, hoặc cũng là cho Tam tộc, một con đường sáng…" "Ồ?!" Long Vương nghe vậy, trên mặt lóe lên một tia dị sắc, nhàn nhạt mở miệng nói: "Long Vương nguyện nghe rõ…" Hồng Quân Lão đạo cười khẽ, vung tay, vô tận Đại đạo Pháp tắc ngưng tụ.

Trong Hồng Hoang, tại biên duyên Đông Phương đại lục.

Viêm Ma thần sắc có chút phức tạp.

Y vốn tưởng rằng đã sử dụng bước cờ cuối cùng, có thể thành

công hoàn thành nhiệm vụ của Lão tổ.

Nhưng không ngờ, trong vòng trăm năm, tất cả quân cờ mà y đã sắp đặt trong Tam tộc đều bị nhổ sạch.

Ngoài ra, một thủ đoạn khác của Ma tộc, Ma Hóa.

Những tộc nhân Tam tộc bị Ma Hóa đó, cũng phần lớn đã bị tiêu diệt.

Bất đắc dĩ, Viêm Ma lúc này đành phải dẫn theo Ma tộc còn lại cùng những sinh linh và tộc nhân Tam tộc bị Ma Hóa đó, rút về Tây Phương đại lục.

Chương 90

Tuy nhiệm vụ khiêu khích Tam tộc giao chiến lần này thất bại, nhưng mấy năm qua, sinh linh bị Ma Hóa và tộc nhân Tam tộc bị Ma Hóa không ít, có không ít đã đi về Tây Phương đại lục.

Nhìn như vậy, cũng có thể miễn trừ một số trách phạt của Lão tổ.

Nhưng trong lòng y vẫn không dám lơi lỏng, bởi vì thủ đoạn của Lão tổ, y đã lĩnh giáo nhiều lần rồi, ngay cả khi có thể miễn trừ một số, nhưng nhiệm vụ cuối cùng vẫn thất bại.

Nghĩ đến trách phạt sắp tới của Lão tổ, Viêm Ma lúc này liền cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, trong mắt lộ ra sự sợ hãi sâu sắc.

"Đại nhân, nhiệm vụ lần này của chúng ta thất bại, Lão tổ sẽ không tiêu diệt chúng ta chứ?" Lúc đó, một Ma tộc dưới trướng Viêm Ma mở miệng, kéo Viêm Ma trở lại thần trí.

Viêm Ma liếc nhìn y, trầm giọng nói: "Tuy nhiệm vụ thất bại, nhưng ta cũng đã mang về không ít Ma tộc, cũng coi như bù đắp một phần trách phạt.

Lão tổ sẽ nương tay…" Nghe vậy, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Lão tổ nương tay là được, như vậy thì sẽ không đến mức vẫn lạc.

Viêm Ma nhìn y, trong lòng thở dài một tiếng, sau đó quay đầu, tiếp tục tiến lên.

Không lâu sau, Viêm Ma vung tay, tất cả Ma tộc dừng lại, chúng ma nhìn y không hiểu.

Viêm Ma lúc này thần sắc dị thường ngưng trọng, nhìn hư không

trước mắt, không nói một lời.

"Không biết vị đạo hữu nào giáng lâm, xin hãy hiện thân…" Viêm Ma lạnh lùng mở miệng nói.

Dù sao y cũng có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, năng lực cảm tri tự nhiên cao hơn thuộc hạ của mình.

Sự biến hóa đột nhiên của hư không, Viêm Ma cảm nhận được.

"Ông!" Hư không chấn động, sau đó từ trong đó từ từ bước ra bốn bóng người.

"Long Vương, Tổ Phượng, Thủy Kỳ Lân…" Viêm Ma thần sắc trầm xuống, ánh mắt quét qua ba người phía trước, thần sắc càng thêm khó coi.

Y không ngờ, lại gặp Tam tộc tộc trưởng ở đây.

Cứ như vậy, mọi thứ đều bại lộ rồi.

Ma viêm trong mắt y nhảy nhót, sau đó ánh mắt rơi vào bóng dáng cuối cùng.

"Hồng Quân!" Ánh lửa trong mắt Viêm Ma dường như muốn đốt cháy tứ hải, hủy diệt bát hoang, trong miệng y nghiến răng nói.

Đối với Hồng Quân Lão đạo, có mấy người dưới trướng Ma Tổ không nhận ra sao?

Với sự thông tuệ của y, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Hồng Quân, mọi thứ đều rõ ràng.

Thì ra, Ma tộc lần này thất bại, hoàn toàn là vì Hồng Quân Lão đạo.

Cứ như vậy, Hồng Hoang Tam tộc muốn lại chiến loạn, điều đó không mấy khả thi.

Hồng Quân Lão đạo nhàn nhạt liếc nhìn Viêm Ma một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân, nhàn nhạt mở miệng nói: "Ba vị đạo hữu, các ngươi thấy thế nào?" Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân ba người thần sắc dị thường âm trầm, tuy Hồng Quân Lão đạo đã nói rõ với họ, nhưng giờ nhìn lại, lại không giống.

"Hay lắm một Ma tộc…" Khoảnh khắc sau, Long Vương trong miệng lạnh lùng cười một tiếng, sau đó đột nhiên giơ tay, vô tận Pháp lực diễn hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời lấp đất, trực tiếp đánh xuống vạn Ma tộc phía dưới.

"Oanh!" Một tiếng vang lớn, đại địa sụp đổ, khói đặc cuồn cuộn, tất cả Ma tộc đều vẫn lạc dưới bàn tay đó, bao gồm cả Viêm Ma.

Hồng Hoang, biên địa Đông Phương đại lục, trong vô tận hư không.

Long Vương thu tay về, tuy đã đánh chết Viêm Ma, nhưng thần sắc y vẫn âm trầm như nước.

Chuyện này quả nhiên như lời Hồng Quân nói, giờ sự thật đã bày ra trước mắt.

Những năm qua, bất luận Tam tộc chi chiến hay Bách tộc chi chiến ở Hồng Hoang, đều có bóng dáng Ma tộc.

Lần này lại gây chia rẽ, Ma hóa không ít tộc nhân Tam tộc và sinh linh Hồng Hoang khiến họ quy phục Tây Phương.

Nếu không phải Hồng Quân lão đạo báo cho biết, y còn không hay biết trong tộc nguyên bản đã có Ma tộc gian tế, lại còn không ngừng gây chia rẽ, làm chuyện Ma hóa.

Hồng Quân lão đạo liếc nhìn ba vị tộc trưởng Tam tộc đang âm trầm sắc mặt, đạm nhiên cười nói: "Ba vị tộc trưởng, sự thật đã bày

ra trước mắt, giờ hẳn đã tin lời Bần đạo rồi chứ!" Nghe vậy, thần sắc ba vị tộc trưởng dần khôi phục bình thường, hướng Hồng Quân lão đạo hơi chắp tay nói: "Đa tạ Đạo hữu trượng nghĩa. ....." Hồng Quân lão đạo nghe xong, vẫn đạm nhiên cười nói: "Ma tộc hiện tại đang làm loạn, ba vị tộc trưởng có ý kiến gì?" Nghe vậy, Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân ba người nhìn nhau, lại có chút chần chừ.

Chuyện Hồng Quân lão đạo nói, chính là muốn Tam tộc Hồng Hoang cùng nhau ra tay, xoay mũi giáo, nhắm thẳng Ma tộc Tây Phương.

Chỉ là nếu làm vậy, địa vị của Tam tộc Hồng Hoang sẽ có chút vi diệu, nhưng, họ lại cảm thấy chuyện này không thể không làm.

"Ba vị Đạo hữu cần biết, Ma tộc sẽ không dừng tay, nếu Tam tộc không ra tay, vậy sau này diệt vong, chính là Tam tộc, khi ấy Hồng Hoang sẽ rơi vào tay Ma tộc. ....." Hồng Quân lão đạo thấy sắc mặt họ, liền lần nữa mở miệng nói.

Nghe vậy, ba người lộ vẻ suy tư, trong lòng không ngừng cân nhắc.

"Ba vị Đạo hữu, mười mấy vạn năm qua, Bách tộc chi chiến, Tam tộc chi chiến, vô số sinh linh đồ thán, những nhân quả này đều đè nặng lên Tam tộc, đủ để Tam tộc bị xóa tên khỏi Hồng Hoang, ba vị Đạo hữu thực sự cho rằng sẽ không có chuyện gì sao?" Hồng Quân lão đạo thấy họ không hạ quyết định, lập tức đi bước cuối cùng, chậm rãi nói: "Nếu lần này có thể thành công, có lẽ có thể bù đắp phần nào. ....." Ba người nghe vậy, thần sắc đại biến.

Trong lòng họ cũng thầm suy tính, càng tính càng kinh hãi.

Tam tộc chi chiến, Bách tộc chi chiến, những nhân quả nghiệp lực này, quả thực đủ để Tam tộc bị xóa sổ khỏi Hồng Hoang.

Mặc dù báo ứng chưa xuất hiện, đó là vì Lượng kiếp chưa kết thúc, chờ đến khi thanh toán, vậy thì thật sự xong đời rồi.

Long Vương thần sắc dị thường ngưng trọng, nhìn Hồng Quân, mở miệng hỏi: "Vậy Đạo hữu chỉ cho Tam tộc một con đường sáng sao?" Nghe vậy, Hồng Quân lão đạo cười cười, đáp: "Đương nhiên rồi!" Long Vương nghe xong, trong lòng ý niệm vạn chuyển, lần nữa hỏi: "Đạo hữu cho rằng, có thể có bao nhiêu phần nắm chắc?" "Nếu Tam tộc ra tay tương trợ, ít nhất tám phần nắm chắc. ....." Hồng Quân lão đạo nhìn họ, đạm nhiên mở miệng nói.

Nghe vậy, Tổ Phượng nhìn ông ta, hỏi: "Nếu thành công, nhân quả nghiệp lực của Tam tộc ta sẽ ra sao?" Vấn đề này là mấu chốt, nhân quả nghiệp lực đã hình thành, muốn giải quyết không hề đơn giản.

Dù có tương trợ Hồng Quân lão đạo, sau khi thành công, nhân quả nghiệp lực e rằng cũng không thể tiêu trừ hết.

Hồng Quân lão đạo nghe vậy, nhìn ba người, trầm giọng nói: "Có thể bảo toàn Tam tộc ở lại Hồng Hoang, nên quyết định thế nào, phải xem ba vị Đạo hữu.

Chương 91

....." Thần sắc trên mặt ba người biến ảo không ngừng, rất lâu sau, mới nghe Thủy Kỳ Lân hỏi: "Nếu đến lúc cần thiết, ba vị tộc trưởng chúng ta dùng đến thủ đoạn cuối cùng, có thể vãn hồi một ít cho Tam tộc không?" Lời Thủy Kỳ Lân nói, dường như là kết quả suy tính của ba người, nếu đến lúc cần thiết, sẽ dùng chính thân mình để tiêu trừ một phần nhân quả nghiệp lực, đổi lấy sự an toàn cho Tam tộc.

Còn về chuyện vẫn lạc, trong lòng họ đã rõ, ở tầng thứ đó, nếu không có thủ đoạn gì để lại, đương nhiên không thể.

Điều họ quan tâm là, nếu làm như vậy, có thể đổi lấy một phần nhân quả nghiệp lực hay không.

Hồng Quân lão đạo nghe vậy, thần sắc nghiêm nghị, trong lòng trầm ngâm một lát rồi gật đầu nói: "Tất nhiên có thể, nhưng chuyện này cần được chuyển lên Ma tộc, đến thời cơ thích hợp, ba vị tự sẽ biết. ....." Nghe vậy, ba vị tộc trưởng trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có tác dụng là được.

Còn về chuyện bản thân vẫn lạc, ngược lại họ không để ý, bởi vì mọi chuyện đều sẽ có cách giải quyết.

"Nếu đã như vậy, vậy cứ theo lời Đạo hữu nói đi!" Long Vương trầm mặc vài hơi thở, chậm rãi mở miệng nói.

Hồng Quân lão đạo khẽ gật đầu, rất hài lòng với cách làm của ba vị tộc trưởng.

Dứt lời, ba vị tộc trưởng hướng Hồng Quân lão đạo chắp tay, sau đó thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Hồng Quân lão đạo nhìn hướng họ rời đi, rất lâu sau mới thu hồi

ánh mắt, chuyển sang Tây Phương.

"La Hầu a La Hầu, Đạo Ma chi chiến, nên kết thúc rồi.

Với tình hình cả Hồng Hoang nhất trí đối phó, Bần đạo không tin ngươi có bao nhiêu phần thắng. ....." Rất lâu sau, Hồng Quân lão đạo trầm giọng nói xong, thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Tây Phương, trên Tu Di Sơn, cung điện.

Trong đại điện.

La Hầu thần sắc âm trầm như nước, ma viêm trong mắt dường như muốn đốt cháy tứ hải, diệt sạch bát hoang.

"Hồng Quân, đúng là một Hồng Quân giỏi, lại khiến Bản tọa bất ngờ. ....." La Hầu lạnh lùng nói, Hồng Quân lão đạo ra tay, Viêm Ma thất bại là kết cục tất yếu.

Chỉ là Hồng Quân lão đạo lần này ra tay, quả thực khiến y có chút bất ngờ.

"Hồng Quân, ngươi muốn mượn tay Tam tộc để diệt Ma tộc ta sao?

Đúng là một kế hay, đáng tiếc, Ma tộc ta hiện giờ không còn như mười vạn năm trước nữa. ....." "Nếu đã đánh tới mức này, vậy Bản tọa cũng không giữ lại nữa, vậy để Bản tọa xem, giữa Tam tộc và Ma tộc, ai sẽ thắng một bậc. ....." La Hầu chậm rãi đứng dậy, lạnh giọng nói.

Đã bại lộ rồi, La Hầu cũng không định che giấu nữa.

Mười mấy vạn năm phát triển, Ma tộc hiện giờ không còn như xưa, với các sinh linh bị Ma hóa ở Hồng Hoang, cùng với người Tam tộc, Bách tộc, cộng thêm Ma tộc nguyên thủy.

Số lượng Ma tộc lúc này đã đạt đến một con số thiên văn.

Với sức mạnh hiện tại của Ma tộc, La Hầu chưa chắc đã sợ Tam tộc liên thủ tương trợ Hồng Quân lão đạo đối phó.

Còn về Hồng Quân và các cao thủ khác, La Hầu trong lòng tự có tính toán.

"Thiên Ma. ....." La Hầu nhìn ra ngoài điện, chậm rãi mở miệng nói.

"Lão tổ. ....." Dứt lời, một thân ảnh chậm rãi hiện ra.

Là Thiên Ma, cao thủ số một dưới trướng La Hầu, tu vi đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, ở Hồng Hoang cũng hiếm có cao thủ nào sánh bằng.

"Triệu tập tất cả Ma tộc, đợi lệnh của Bản tọa. ....." La Hầu nhìn y, chậm rãi mở miệng nói.

"Vâng!" Thiên Ma đáp một tiếng, ma khí chợt lóe, liền biến mất.

La Hầu chuyển ánh mắt về hướng Hồng Hoang, trên mặt chợt lóe một tia hàn quang kinh người, sát khí trên thân hơi dao động.

Trong đại điện, nhiệt độ đột ngột giảm xuống dưới điểm đóng băng, dường như ngay cả hư không cũng muốn đông cứng.

La Hầu không mở miệng, nhìn sâu về Hồng Hoang một cái, sau đó thân hình chợt lóe, biến mất.

Từ mấy năm trước, sau khi các tộc trưởng Tam tộc trở về tộc, liền ban lệnh cho Bách tộc vừa mới ngừng chiến hỏa không lâu, triệu tập tất cả sức mạnh trong tộc, hướng tới Long tộc, chờ đợi mệnh lệnh.

Tam tộc đồng loạt hạ lệnh, Bách tộc Hồng Hoang tuy không hiểu, nhưng cũng không thể không làm, triệu tập tám thành sức mạnh trong tộc, hai thành còn lại canh giữ tộc địa, còn lại liền đi về phía Tam tộc.

Bản thân Tam tộc lúc này cũng đang điều chỉnh sức mạnh của

mình, chỉ giữ lại ba thành sức mạnh, còn lại toàn bộ đã tập kết xong, chuẩn bị xuất chiến.

Việc tập kết quy mô lớn như vậy, ngay cả các trưởng lão Tam tộc cũng hiếm khi thấy.

Trước đây Tam tộc giao chiến, cũng chỉ tăng thêm quân số từng phần một, nhưng bây giờ, lại tập kết một lần hơn bảy thành sức mạnh, chuẩn bị xuất chiến.

Tình huống như vậy, lại hiếm thấy, trong lòng càng. . .....

Hồng Hoang, Đông Hải, Long Cung của Long tộc.

Trong một đại điện nào đó.

"Tộc trưởng, Long tộc ta lần này, định đối phó với hai tộc sao?" Chúc Long lộ vẻ nghi hoặc, hướng Long Vương ngồi trên chủ vị chắp tay hỏi.

Chương 92

Nghe vậy, Long Vương khẽ vuốt tay, một đạo kim quang chìm vào giữa mi tâm Chúc Long.

Vài hơi thở sau, Chúc Long thần sắc hơi ngưng trọng, mở miệng nói: "Tộc trưởng, Tam tộc, thật sự nhất định phải làm như vậy sao?" Tuy rằng từ tin tức của Long Vương, y đã hiểu rõ ngọn ngành, nhưng Tam tộc một khi ra tay đối đầu Ma tộc, có thể sẽ tử thương vô số, khi đó sức mạnh bị tổn thương, đừng nói xưng bá Hồng Hoang, e rằng còn phải ẩn thế.

Vì vậy, nếu không nhất thiết phải như vậy, Chúc Long ngược lại không hy vọng.

"Ai!" Long Vương khẽ thở dài một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

"Chúc Long, nhân quả nghiệp lực giữa Tam tộc và Bách tộc, nếu không tiêu trừ, đủ để Tam tộc biến mất khỏi Hồng Hoang, vì để bảo toàn Tam tộc, không thể không làm vậy. ....." Long Vương vung tay, hiện ra cảnh Tam tộc, Bách tộc giao chiến, sinh linh đồ thán, hiện tượng tận thế của Hồng Hoang đại địa.

Chúc Long càng nhìn, thần sắc càng khó coi.

Y cũng là một tồn tại đã bước một chân vào Hỗn Nguyên Kim Tiên, tự nhiên có thể nhận ra, nhân quả nghiệp lực đang đè nặng lên Long tộc lúc này mạnh đến mức nào, đủ sức hủy diệt Long tộc triệt để.

Nếu làm như vậy, nếu thành công, có thể tiêu trừ một phần.

Nhưng, cách làm cuối cùng của tộc trưởng, thì có chút. .....

“Chúc Long, Long tộc sau này, Bản tọa sẽ giao cho ngươi. .....” Long Vương nhìn y, khẽ cười nói.

Nghe vậy, Chúc Long thần sắc biến đổi, run giọng nói: “Tộc trưởng, ngài thật sự muốn làm như vậy sao?

Nếu ngài không còn, Long tộc e rằng sẽ trầm tịch vô số năm!” Long Vương cười cười, nói: “Nếu cần thiết, ba vị tộc trưởng ta sẽ đi con đường đó.

Ngươi cũng không cần lo lắng, Bản tọa tự có an bài, an tâm lãnh đạo Long tộc là được. .....” Nghe vậy, trong lòng Chúc Long an tâm vài phần, vì tộc trưởng đã có thủ đoạn để lại, vậy thì không ngại.

Thời gian có lâu hơn một chút cũng được, đối với Long tộc mà nói, vẫn có thể chấp nhận, dù sao khoảng thời gian trầm tịch có thể dùng để khôi phục nguyên khí của Long tộc và trả nhân quả nghiệp lực.

Long Vương thấy y đã hiểu, liền vung tay, nói: “Nếu đã minh bạch, vậy đi chuẩn bị đi!” “Vâng, Chúc Long cáo thoái!” Chúc Long nghe vậy, hướng Long Vương chắp tay, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn thân ảnh rời đi, thần quang trong mắt Long Vương đan xen, không biết đang nghĩ gì.

Rất lâu sau, chỉ thấy y lật tay, Long Châu truyền thừa của Long tộc liền xuất hiện trong tay.

“Sắp phải đi con đường đó, Bản tọa tự nhiên phải có thủ đoạn để lại. .....” Long Vương nhìn Long Châu truyền thừa trong tay, trầm giọng nói, trong mắt Đại đạo phù hiện, quang mang rực rỡ.

Nói xong, Long Vương liền không nói gì nữa.

“Ong!” Đột nhiên, trong Long Châu truyền thừa, thần quang chợt đại thịnh, lập tức bao trùm cả đại điện, từng trận huyền diệu ý tứ

cuộn trào ra, che lấp mọi thiên cơ.

Tình hình trong đại điện lúc này ra sao, không ai hay biết.

Cùng lúc đó, các Đại trưởng lão của Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, đều đã hiểu rõ tình huống giống như Chúc Long, cũng bắt đầu chuẩn bị một số việc tác chiến.

Ba vị tộc trưởng lúc này, thì đang làm những chuẩn bị cuối cùng.

Chỉ cần mọi thứ hoàn tất, thì có thể buông tay đánh một trận, bao gồm cả việc vẫn lạc.

Đối mặt với việc Tam tộc Hồng Hoang và Bách tộc ra tay, bên Ma tộc lúc này đang không ngừng tập kết.

Chỉ trong vài trăm năm ngắn ngủi, hai bên đã chuẩn bị gần như xong xuôi.

Tây Phương đại lục, trên Tu Di Sơn.

Đứng trên đỉnh núi, La Hầu chắp tay sau lưng, nhìn về hướng Hồng Hoang, ma viêm trong mắt chập chờn.

"Đạo Ma, đã đến lúc phải có một quyết đoạn rồi. ....." Rất lâu sau, La Hầu đạm nhiên mở miệng nói.

Lúc này, Thiên Ma quỳ sau lưng y, nói.

"Nói!" La Hầu đạm nhiên mở miệng nói, cũng không quay đầu lại.

"Theo mật thám dưới trướng bẩm báo, Tam tộc đã ra tay, đang tiến về phía Tây Phương của chúng ta. ....." Thiên Ma thần sắc đạm nhiên, dường như không mấy để ý việc Tam tộc liên thủ.

"Nếu đã như vậy, vậy Ma tộc cũng nên động thân đi!" La Hầu đạm nhiên mở miệng nói, ma khí trên thân kích động.

"Vâng!" Thiên Ma đáp một tiếng, xoay người rời đi.

La Hầu nhìn về hướng Hồng Hoang, sát ý trên mặt tuôn trào, rất lâu không nói.

Hồng Hoang, Tây Phương đại lục.

Vô số đại quân Ma tộc tập kết tại đây, ma khí khủng bố xông thẳng lên trời, tràn ngập vạn dặm thiên địa.

"Oanh long long!!!" Trên cửu thiên, tiếng sấm cuồn cuộn, ma uy ngập trời.

Trong khoảnh khắc đó, ma khí xâm thực thiên địa, Tây Phương đại lục trong khoảnh khắc đó, trời đất ảm đạm vô quang, một mảnh đen kịt.

Trên chân trời Tây Phương đại lục, ma khí nồng đậm cuồn cuộn trong đó, dần dần xâm thực về phía Đông Phương, hắc ám khủng bố lan tràn về phía Đông Phương Hồng Hoang.

Hắc ám bao trùm Tây Phương đại lục, ánh mắt La Hầu lạnh lẽo, một tiếng lệnh hạ, vô số đại quân Ma tộc cuồn cuộn về phía Đông Phương, ma khí đen tối từng chút một thẩm thấu.

Cùng lúc đó, Tam tộc đang tiến về Tây Phương đại lục, lúc này thấy uy thế của Ma tộc, cũng vô cùng ngưng trọng.

"Thực lực của Ma tộc không thể xem thường.

Chương 93

....." Thủy Kỳ Lân thần sắc ngưng trọng, chậm rãi mở miệng nói.

Tam tộc đã liên thủ, tuy nhiên vẫn còn mâu thuẫn ân oán, nhưng lúc này, là minh hữu, những chuyện khác tạm thời không bàn tới.

"May mắn Tam tộc liên thủ, bằng không thì, e rằng thật sự phải diệt vong trong tay Ma tộc. ....." Tổ Phượng trong mắt phượng hỏa quang chập chờn, trầm giọng mở miệng nói.

Long Vương gật đầu, thần sắc dị thường ngưng trọng, vài hơi thở sau, chậm rãi mở miệng nói: "Hồng Quân Đạo hữu, lần này có không ít Đạo hữu tương trợ, không biết đã được bao nhiêu rồi. ....." "Nếu có hơn tám phần nắm chắc, vậy hẳn là không ít. ....." Thủy Kỳ Lân trong lòng nghĩ, mở miệng nói.

"Bất kể thế nào, tóm lại phải sớm một chút thì tốt. ....." Long Vương khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi mở miệng nói.

Càn Khôn đã sớm biết, quả thực như vậy.

Vào lúc Tam tộc triệu tập Bách tộc, Càn Khôn đã bắt đầu xuất phát.

Còn về vì sao bây giờ vẫn chưa đến Tây Phương đại lục, đó là vì hiện tại y không có thời gian rảnh.

Còn về vì sao không có thời gian rảnh, đó là vì đương nhiên phải thu gom Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến, lần này Bách tộc Tam tộc cùng nhau lập tộc, đã cho Càn Khôn cơ hội, sao y có thể bỏ qua.

Hiện tại, y đang nắm bắt cơ hội.

Hồng Hoang, địa phận Bách tộc.

Bách tộc Hồng Hoang phân bố gần nửa Hồng Hoang, cực kỳ phân tán, muốn tìm kiếm Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến trong các tộc địa, quả thực không hề đơn giản.

Nhưng với Càn Khôn vừa đột phá tu vi, thăng cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, thì điều đó không quá khó khăn.

Với tốc độ lúc này của y, việc tìm kiếm tộc địa Bách tộc quả thực nhanh hơn nhiều.

Khi trước du lịch Hồng Hoang, Càn Khôn đã có chút hiểu biết về nơi ở của Bách tộc, vì vậy lần này chỉ cần đi thẳng đến các tộc địa Bách tộc là được.

Thật ra khi du lịch Hồng Hoang trước đây, Càn Khôn xác thực có tìm kiếm trong một số chủng tộc, không phải là không có thu hoạch gì, lần này y cũng hy vọng có thêm thu hoạch.

Lần này y sớm đã động thân, lúc này đã đi qua mười mấy tộc địa chủng tộc, cũng không phải là không có phát hiện.

Trong mười mấy tộc địa chủng tộc đó, không có thứ gì thật sự lọt vào mắt Càn Khôn, Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến thì càng không thể có.

Càn Khôn một đường nhanh chóng di chuyển, thoáng cái đã trăm năm trôi qua.

Lúc này y đã đi qua gần hết các tộc địa Bách tộc, thu hoạch được mười mấy khối Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến.

Đối với Bách tộc mà nói, Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến ngoài việc trông có vẻ đặc biệt ra, những thứ khác, nhất thời họ cũng không hiểu rõ.

Họ không biết đó là những bảo vật toái phiến, nên vẫn luôn giữ lại trong tộc.

Lần này Càn Khôn đi đến đâu, những chủng tộc có Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến đều bị y thu lấy, còn những bảo vật khác trong tộc, Càn Khôn cơ bản đều không động đến.

Sau năm trăm năm tìm kiếm nữa, Càn Khôn cuối cùng cũng đi hết các tộc địa Bách tộc.

Lần này tổng cộng thu thập được mấy chục khối Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến, quả là thu hoạch không nhỏ.

Đúng lúc này, Tam tộc cũng đang động thân, đi về Tây Phương đại lục Hồng Hoang.

Sớm tại trăm năm trước, Càn Khôn đã nhận được tin tức của Hồng Quân lão đạo, nhưng vì thời cơ chưa đến, nên Càn Khôn tạm thời không để ý, lúc này xem ra, thời cơ cũng đã gần đến.

"Xem ra Bần đạo cũng phải nhanh lên một chút. ....." Càn Khôn mỉm cười, sau đó bay về phía tộc địa Kỳ Lân gần nhất.

Các tộc trưởng Tam tộc, đều đã nhận được bố cục của La Hầu về Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến, đã thăng cấp tu vi, vốn dĩ tưởng sẽ phá vỡ cục diện Tam tộc nguyên thủy, nhưng vì sự can thiệp của Càn Khôn, khiến Tam tộc đình trệ nhiều năm.

Vì vậy việc trong các tộc Tam tộc có Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến là điều không cần nghi ngờ, còn về có bao nhiêu, Càn Khôn chỉ là không biết, nhưng đã có cơ hội này, tự nhiên không thể bỏ qua.

Mười mấy năm sau, Càn Khôn rời khỏi tộc địa Kỳ Lân.

Trong tộc địa Kỳ Lân, chỉ có hai vị trưởng lão Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tự nhiên không thể phát hiện ra Càn Khôn.

Tại tộc địa Kỳ Lân, y đã thu được hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến, Càn Khôn rất hài lòng, lần này nhanh chóng tiến về Long tộc.

Lại mấy chục năm sau, Càn Khôn rời khỏi Đông Hải.

Trong Long tộc, y thu được ba khối Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến.

Sau đó, Càn Khôn lại đi đến tộc địa Phượng tộc, Bất Tử Hỏa Sơn.

Hơn trăm năm sau, Càn Khôn rời khỏi Bất Tử Hỏa Sơn.

Trong Phượng tộc, cũng giống như tộc địa Kỳ Lân, đều có hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp toái phiến.

Càn Khôn thu xong, liền trực tiếp rời đi.

Tại một nơi nào đó ở Nam Phương đại lục, trong lòng Càn Khôn chợt quý động, y cảm ứng được, liền bay về phía một dãy núi nào đó.

Một lát sau, y hạ xuống trên một ngọn núi.

Ngọn núi này không có bất kỳ đặc điểm nào khác thường, điểm khác biệt duy nhất, là hai quả trứng trước mắt Càn Khôn.

Hai quả trứng không nhỏ, tản mát ra từng trận huyền diệu ý tứ, huyền quang lưu chuyển.

Càn Khôn trong lòng hiểu rõ, trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt: "Cũng có duyên với Bần đạo, thôi vậy, coi như đã kết vài phần nhân quả. ....." Nói xong, Càn Khôn vung tay, mang theo hai quả trứng khổng lồ, bay về phía Vô Lượng Sơn mạch.

Chương 94

Cùng lúc đó, liên quân Tam tộc ở biên giới Đông Phương đại lục.

Tổ Phượng nhìn về hướng Phượng tộc, trên mặt hiện lên một nụ cười, rất lâu sau, lại quay đầu nhìn về Ma tộc Tây Phương, thần sắc ngưng trọng trên mặt lại hiện ra.

Vô Lượng Sơn mạch, Vô Lượng Sơn.

Càn Khôn mất vài trăm năm, đã quay về Vô Lượng Sơn.

"Bái kiến Lão Sư!" Trấn Nguyên Tử xuất hiện trước mặt Càn Khôn, chắp tay nói.

Càn Khôn phất tay, ý bảo không cần đa lễ.

Lập tức, Càn Khôn vung tay, hai quả trứng khổng lồ xuất hiện trước mặt hai người.

Trấn Nguyên Tử thần sắc hơi ngạc nhiên, Lão Sư, mang về hai quả trứng?

Càn Khôn không để ý thần sắc khó hiểu của Trấn Nguyên Tử lúc này, trong tay lại vung lên, hai quả trứng bay về một nơi nào đó trong Vô Lượng Sơn mạch, biến mất.

Làm xong mọi việc, Càn Khôn nói với Trấn Nguyên Tử: "Trấn Nguyên Tử, lần này Vi Sư định dẫn con đi lịch luyện một phen, đối với con lúc này có trợ giúp cực lớn. ....." Trấn Nguyên Tử ba nghìn năm trước vừa mới đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, thực lực đã thuộc hàng đỉnh tiêm Hồng Hoang rồi.

Càn Khôn lần này định dẫn y cùng đi, cũng là để y lịch luyện một phen.

Nghe vậy, trên mặt Trấn Nguyên Tử lóe lên một tia vui mừng, bái nói: "Tạ Lão Sư!" "Nhưng lần này nguy cơ không nhỏ, con phải tự bảo trọng, tuyệt đối đừng liều lĩnh, cứ vững vàng từng bước là được. ....." Càn Khôn nhìn y, dặn dò.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử cúi đầu nói: "Đệ tử minh bạch!" Càn Khôn gật đầu, nói: "Nếu đã vậy, thì cùng Vi Sư đi thôi!" Nói xong, y liền lăng không, bay về hướng Tây Phương đại lục, Trấn Nguyên Tử nhìn một cái sau, liền theo sát phía sau.

Tây Phương đại lục, biên duyên.

Lúc này, liên quân Tam tộc và Ma tộc đã giao thủ.

Binh đối binh, tướng đối tướng, nhất thời máu chảy thành sông, tử thương vô số.

Nhưng lúc này, ba vị tộc trưởng cùng với Hồng Quân lão đạo và La Hầu đều chưa ra tay, dường như đang chờ đợi thời cơ.

Nhưng điều khiến ba vị tộc trưởng trong lòng an định, là Hồng Quân lão đạo dường như đã mời vô số Tiên Thiên Thần Ma đến tương trợ, cứ mỗi một khoảng thời gian, lại có một số Thần Ma đến.

Tuy nhiên tu vi đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, hoặc thấp hơn, nhưng ngoài ra, thực lực không hề tệ.

"Ong!" Hư không chấn động, Hồng Quân lão đạo từ trong hư không chậm rãi bước ra, trước mặt ba vị tộc trưởng.

"Thời cơ đã đến, Ma tộc định toàn lực ra tay, ba vị Đạo hữu đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" Hồng Quân lão đạo nhìn họ, đạm nhiên mở miệng nói.

Nghe vậy, ba người gật đầu nói: "Đã chuẩn bị sẵn sàng!" "Thời cơ đã đến, Càn Khôn Đạo hữu cũng nên. ....." Hồng Quân lão đạo cảm ứng được, mở miệng nói.

Nghe vậy, ba vị tộc trưởng thần sắc khác nhau, Tổ Phượng có chút cổ quái, Long Vương có chút phức tạp, Thủy Kỳ Lân thì vẻ mặt đạm nhiên.

"Thôi vậy!" Long Vương khinh thán một tiếng, không nói nữa.

Bất kể thế nào, lúc này đều không nên động thủ với Càn Khôn.

Không phải là không thể giao thủ với Càn Khôn, nhưng lúc này nếu xảy ra sai sót, thì đối với Long tộc mà nói, sẽ không tốt chút nào.

Vì vậy, bất kể thế nào, tạm thời không nên xung đột với Càn Khôn thì hơn.

"Ha ha, Hồng Quân Đạo hữu hiểu Bần đạo thật đấy. ....." Lời Long Vương vừa dứt, liền nghe thấy giữa thiên địa có một tiếng cười sảng khoái vang lên, mang theo từng trận diệu âm.

Khi tiếng nói dứt, Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử xuất hiện trước mặt bốn người.

Hồng Hoang, Tây Phương đại lục, biên duyên.

Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử hạ xuống trước mặt Hồng Quân và ba vị tộc trưởng, vẻ mặt đạm tiếu nhìn họ.

"Đạo hữu!" Hồng Quân lão đạo nhìn y, khẽ cười nói, ánh mắt lướt qua Trấn Nguyên Tử một cái, không nói gì.

Hồng Quân mong muốn có thêm thần ma đối phó Ma tộc, tuy đây là chuyện giữa Đạo và Ma, giữa ông và La Hầu, nhưng Ma tộc đông đảo, cần các thần ma khác tương trợ.

Huống chi, cũng cần có Thần Ma khác hóa giải Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, bằng không thì, chỉ dựa vào một người, dù đã chém hai thi, e rằng cũng chưa chắc đã phá được trận này.

Vì vậy, mới cần có Thần Ma có thực lực cường hãn giúp đỡ ngăn

chặn lá bài tẩy của La Hầu, như vậy, phần thắng mới lớn hơn, mới có khả năng chứng đạo.

"Đạo hữu đến đây còn nhanh hơn Bần đạo vài phần. ....." Càn Khôn nhìn ông ta, mỉm cười nói.

Nói xong, ánh mắt lướt qua ba vị tộc trưởng, ánh mắt Long Vương và Càn Khôn đối diện, lại có chút vi diệu.

Long Vương trong lòng hiểu rõ, y vẫn không phải là địch thủ của Càn Khôn, lúc này Càn Khôn không gây phiền phức, y cũng dứt khoát không mở miệng nữa, mọi người lúc này trên cùng một con thuyền, hẳn sẽ không vô cớ ra tay đối với nhau.

Càn Khôn thấy thần sắc của Long Vương, trong lòng cười một tiếng, cũng không để ý, ánh mắt chuyển sang Tổ Phượng.

Tổ Phượng khẽ cúi đầu, thần sắc trong mắt hai người, trong lòng y hiểu rõ, liền không cần nói thêm.

Thủy Kỳ Lân tuy nhiên biết Càn Khôn, nhưng hôm nay mới thật sự gặp mặt.

"Càn Khôn Đạo hữu, hôm nay ta được nhìn thấy ngài. ....." Thủy Kỳ Lân nhìn Càn Khôn, cười cười nói.

"Kỳ Lân Đạo hữu. ....." Càn Khôn khẽ cúi đầu, cười đáp.

Chương 95

"U. ....." Mọi người hàn huyên vài câu, trong Tây Phương đại lục, một tiếng tù và đột nhiên vang lên.

Tiếng tù và dứt, ma uy mênh mông kích động, bầu trời đen kịt như biển mực, lúc này tiếp tục ép về phía biên giới Đông Phương, dường như muốn bao trùm tất cả trong Ma vực Tây Phương.

"La Hầu sắp ra tay rồi. ....." Hồng Quân lão đạo thần sắc hơi ngưng trọng, trầm giọng nói.

Nghe vậy, ba vị tộc trưởng thần sắc nghiêm nghị nhìn Tây Phương đại lục, trong ma vực đen tối đó, dường như có một tồn tại vô thượng đang chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị một đòn tất sát.

Lúc này, tất cả Ma tộc toàn bộ áp lên, bên Tam tộc áp lực chợt tăng mạnh.

Ba vị tộc trưởng nhìn nhau một cái, vung tay, Chúc Long và hai vị Đại trưởng lão hiểu ý, toàn bộ sức mạnh Tam tộc áp lên.

"Hưu!

Hưu!

Hưu!" Một lát sau, trên bầu trời mấy chục đạo lưu quang lướt qua, sau đó lần lượt hiện ra thân hình, đối kháng Ma tộc.

Ba vị tộc trưởng thấy vậy, liếc nhìn Hồng Quân một cái, quả nhiên có sự chuẩn bị, mời nhiều Thần Ma tương trợ.

Càn Khôn nhìn Trấn Nguyên Tử một cái, khẽ cúi đầu, sau đó Trấn Nguyên Tử chắp tay hướng y, rồi bay đi.

"Mười hai Tổ Vu, Phục Hy Nữ Oa và các Đạo hữu khác đều được

Hồng Quân lão đạo khuyên nhủ, điều này khiến Bần đạo bất ngờ. .....” “Nhưng Tổ Vu hiếu chiến, càng chiến càng mạnh, thực lực thăng cấp càng nhanh, thì cũng bình thường.

Còn về Nữ Oa Đạo hữu, thì có duyên với lão đạo, Phục Hy thì thiên cơ đạo cũng phi phàm. .....” Càn Khôn ánh mắt lướt qua mười hai Tổ Vu và Phục Hy Nữ Oa, trong lòng thầm nói.

“.....” Đột nhiên, ánh mắt Càn Khôn lướt qua mấy vị Thần Ma trong trận, trong đôi mắt trong veo như nước hồ chợt bắn ra hai đạo tinh quang nhiếp nhân tâm phách.

“Huyền Hoàng Bảo Tháp, Kiếm Đạo, Khánh Vân luyện bảo. .....” Càn Khôn ánh mắt lướt qua trên người họ, trong lòng thầm kinh ngạc, nói: “Xem ra, ba vị này chính là Tam Thanh Bàn Cổ. .....” Trong lòng nghĩ xong, ánh mắt Càn Khôn tiếp tục lướt qua trong trận, cũng có không ít tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên, xem ra Hồng Quân lão đạo vì Đạo Ma chi chiến, đã bỏ không ít công phu.

Một lát sau, Càn Khôn thu hồi ánh mắt.

“Ai, cả thiên hạ cùng phạt Ma. .....” Càn Khôn khẩu trung khinh thán một tiếng, nói.

“Hành động này của La Hầu, đã trái Thiên Đạo, tự nhiên sẽ khiến nhiều Thần Ma Hồng Hoang bất mãn, cục diện hiện giờ, sớm đã nên như vậy. .....” Hồng Quân lão đạo nhìn Càn Khôn một cái, đạm nhiên mở miệng nói.

Nghe vậy, Càn Khôn nhìn ông ta, không mở miệng.

Các Thần Ma khác không biết, nhưng với Hồng Quân lão đạo mà nói, đó không phải vì đạo lý gì cả.

Còn về Hồng Quân lão đạo làm sao mà cao phong lượng tiết, Càn Khôn đều coi như không nghe thấy.

Lúc này, hai bên đã sát hồng mắt, thây chất đầy đồng, máu chảy thành sông, sát khí khủng bố và tàn sát, xen lẫn với sát cơ khủng bố bùng phát của Lượng kiếp lúc này xông thẳng lên trời, lập tức xé toạc mây ma khí đen kịt.

"Hưu!" Đột nhiên, một đạo hắc quang từ sâu trong Tây Phương đại lục, từ sâu trong ma vực bắn ra, tốc độ cực nhanh, trừ Hồng Quân lão đạo và mấy người Càn Khôn ra, các Thần Ma khác, đều không kịp phản ứng.

"Phốc xuy!" "Phốc xuy!" "Phốc xuy!" Hắc quang bay vút trong trận, mang đi sinh mạng của Tam tộc và không ít Thần Ma, trong đó không thiếu tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên, nhưng dưới đạo hắc quang đó, họ không có chút sức chống cự nào.

"Thí Thần Thương, La Hầu ra tay rồi. ....." Càn Khôn thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói.

Từ tình hình Thí Thần Thương lúc này mà xem, y không tin tu vi của La Hầu sẽ thấp hơn Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Trong trường hợp bình thường, y và Hồng Quân lão đạo ngang sức, đều là tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Với tu vi như vậy, cộng thêm một đòn của Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực có thể thấy rõ, đừng nói cảnh giới Đại La Kim Tiên, nếu Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ không chú ý, e rằng cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Vì vậy, đó cũng là lý do Càn Khôn luôn dặn dò Trấn Nguyên Tử, không được mạo hiểm, cứ vững vàng là được.

Trấn Nguyên Tử lần này cũng nghe lời Càn Khôn, luôn giữ vững, không hề mạo hiểm.

"Sát!" Từ sâu trong Tây Phương đại lục, trong ma vực, truyền ra một tiếng lạnh lẽo, mang theo ma uy cuồn cuộn, lập tức quét qua vùng

đất rộng hàng vạn vạn ức dặm.

"Sát!" Lúc này, vô số Ma tộc như phát điên, hai mắt đỏ ngầu, trực tiếp nhào về phía Tam tộc và các Tiên Thiên Thần Ma.

"Ong!" Hư không chấn động, thiên địa biến sắc, một thân ảnh từ trong ma vực chậm rãi bước ra.

Một thân y phục đen không gió mà bay, ma viêm trong đôi mắt đen kịt chập chờn, lạnh lùng nhìn chiến trường hai bên.

Ma uy cái thế trên thân, tay cầm một cây trường thương đen, chân đạp một đóa Liên Đài mười hai phẩm, đỉnh đầu treo Diệt Thế Đại Ma, giữa mi tâm, một ấn ký hình kiếm tản phát ra kim quang nhạt.

"Ma Tổ, La Hầu!" Rất lâu sau, Long Vương thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói.

Ba vị tộc trưởng biết thực lực của La Hầu khủng bố, nhưng không ngờ, lại đạt đến mức độ này.

Bây giờ nếu không toàn diện áp chế, tiêu diệt Ma tộc, nếu Tam tộc đơn độc đối mặt Ma tộc, thì chỉ có nước chờ bị diệt vong.

Khoảnh khắc đó, họ mới thầm may mắn, Tam tộc đã liên thủ tiêu diệt La Hầu.

"Sát!" Hồng Hoang, Tây Phương đại lục, biên duyên.

"Sát!" La Hầu lạnh lùng nhìn chằm chằm Càn Khôn và Hồng Quân lão đạo năm người, trên mặt lóe lên hàn ý, trong miệng sát ý lẫm liệt nói, ma khí trên thân lập tức kích động.

Chương 96

Dứt lời, ma uy cái thế mang theo phía sau y quét ra, ma khí đen kịt trên bầu trời cuồn cuộn, diễn hóa thành ma vực vô biên.

"Động thủ!" Hồng Quân lão đạo thần sắc ngưng trọng, trong miệng nói một tiếng.

Lời vừa dứt, năm người liền nhào về phía La Hầu, vừa ra tay liền là một đòn sấm sét.

Đối mặt với sát chiêu của năm người, dù là Ma Tổ La Hầu, lúc này cũng không dám có chút lơ là.

Dù sao Càn Khôn và Hồng Quân lão đạo cùng cấp bậc với y, đều là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Ba vị tộc trưởng tuy yếu hơn không ít, nhưng cũng ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, thực lực cũng không thể xem thường, năm đạo sát chiêu sấm sét như vậy, đủ sức đánh chết một tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ.

La Hầu thần sắc lạnh lẽo, Thí Thần Thương trong tay đâm ra, thương ra như rồng, vô tận thời không sụp đổ, vô số đạo toái phiến như hồng thủy, nhấn chìm năm người.

Công kích chưa tới, sát cơ đã khóa chặt năm người.

Càn Khôn và Hồng Quân lão đạo nhìn nhau một cái, hai người lập tức đánh ra vô thượng pháp lực, chặn lại công kích của Thí Thần Thương, sau đó thế không suy giảm, tiếp tục oanh kích về phía La Hầu.

Ba vị tộc trưởng, lúc này đối mặt với công kích của Thí Thần Thương, vội vàng ra tay chống đỡ, nhưng lại bị chậm trễ vài phần, lúc

này, công kích của Thí Thần Thương lần nữa ập đến ba người.

Khoảnh khắc đó, uy thế Tiên Thiên Chí Bảo triển lộ không chút che giấu, khí cơ khủng bố khóa chặt ba vị tộc trưởng, dù ba người lúc này là tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, cũng không dám xem thường uy lực của cây thương này, liên tục ra tay chống đỡ.

La Hầu lúc này phân tâm làm hai, thao túng Thí Thần Thương chặn ba vị tộc trưởng, tay cầm Diệt Thế Đại Ma và Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, đối đầu Càn Khôn và Hồng Quân lão đạo.

"Oanh!" Một tiếng sấm sét vang lên, lập tức chấn động cửu tiêu, xung kích khủng bố quét qua vùng đất rộng vạn vạn ức dặm, vô số Ma tộc vẫn lạc trong đó, luồng khí thế trùng thiên đó, xé toạc ma vực đen kịt.

Trên đỉnh đầu La Hầu, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hắc quang chớp động, chặn lại công kích của Càn Khôn và Hồng Quân lão đạo, nhưng luồng lực lượng kinh khủng đó vẫn khiến y bị oanh kích từ trong hư không lùi lại vài phần, giẫm xuống những dấu chân sâu hoắm.

"Đúng là một Càn Khôn giỏi, đúng là một Hồng Quân giỏi. ....." La Hầu lạnh lùng nhìn Càn Khôn và Hồng Quân lão đạo, trong miệng sát ý lẫm liệt.

Tuy nhiên đối mặt với hai người liên thủ, y rơi vào hạ phong, nhưng không có nghĩa là nhất định thất bại.

"Hưu!" Một đạo hắc quang lóe lên, Thí Thần Thương trở về trong tay y.

"Sát!" Trong miệng lạnh lùng quát một tiếng, một luồng sát khí và ma khí khủng bố kích động, chỉ thấy thân hình La Hầu chợt động, lần nữa nhào về phía năm người Càn Khôn.

Thí Thần Thương phong tỏa ba vị tộc trưởng, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đối đầu Càn Khôn, Diệt Thế Đại Ma nghênh đón Hồng Quân lão đạo.

La Hầu lúc này ma uy cái thế, một tay Thí Thần Thương, một tay Diệt Thế Đại Ma, đầu treo Diệt Thế Hắc Liên, nhất thời cùng năm người Càn Khôn chiến đấu trời đất tối tăm, uy năng khủng bố hủy thiên diệt địa.

Hai bên giao thủ từ biên giới Tây Phương đánh đến trung tâm Tây Phương đại lục, vô số sơn xuyên hà lưu, địa mạch linh khí bị hủy diệt trong cuộc giao thủ của hai bên.

Lúc này, vô số thời không vỡ nát, đại địa nứt toác, lan rộng ra vô tận vực sâu, hình thành nhiều khe nứt sâu hoắm như những con nộ long.

Lúc này Tây Phương đại lục đầy rẫy thương tích, địa thủy phong hỏa hoành hành.

La Hầu lúc này ma uy cái thế, đối mặt với năm người liên thủ, lại đánh đến trời đất tối tăm, uy thế hủy thiên diệt địa.

Nhưng lúc này Càn Khôn và Hồng Quân lão đạo chưa xuất lá bài tẩy, cộng thêm ba vị tộc trưởng có chút dè chừng, nên đều chưa hoàn toàn phóng ra hết sức.

Nhưng dù vậy, La Hầu vẫn bị áp đảo, tuy không thất bại, nhưng cũng chỉ có thể bị áp đảo.

Năm vị tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên ra tay, dù là La Hầu, có thể bảo toàn không thất bại đã là rất tốt rồi.

"Xích!" Thí Thần Thương trong tay La Hầu đâm ra, lập tức bức lui Hồng Quân lão đạo một bước, trong khoảnh khắc, y theo sát phía sau, sau đó vung tay, một tia hắc quang lóe lên, Thập Nhị Phẩm Diệt

Thế Hắc Liên chặn lại công kích phía sau.

Diệt Thế Đại Ma lúc này bắn ra ma quang hủy diệt thế giới, bao trùm về phía ba vị tộc trưởng, khiến động tác của họ hơi trì trệ.

Trong một phần nghìn sát na ngắn ngủi, Càn Khôn và ba vị tộc trưởng hơi chậm lại một chút, lúc này La Hầu, nhìn họ, trên khuôn mặt đầy sát ý, lóe lên một nụ cười như có như không.

"Hưu!

Hưu!

Hưu!

Hưu!" Ấn ký hình kiếm giữa mi tâm La Hầu kim quang chợt lóe, sau đó thấy bốn đạo quang mang từ trên thân La Hầu bay ra, một luồng lực lượng vô hình trong nháy mắt bao trùm phạm vi mấy trăm vạn dặm.

Luồng sức mạnh này phong tỏa, lập tức bao trùm ba vị tộc trưởng và Càn Khôn cùng một phần Tiên Thiên Thần Ma trong đó, hình thành một không gian đặc biệt.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy La Hầu vung tay, mang theo Ma tộc bên trong ra ngoài, sau đó trong tay y kết pháp quyết.

"Không hay rồi!" Sắc mặt Hồng Quân lão đạo biến đổi, thất thanh nói.

"Tru Tiên Kiếm Trận, hiện!" Thanh âm La Hầu vang vọng thiên địa, chấn động cửu tiêu, không ngừng vang vọng giữa thiên địa.

Lời vừa dứt, một luồng khí thế khủng bố đột nhiên dâng lên, phạm vi mấy trăm vạn dặm hình thành một trận pháp đặc biệt, sát khí khủng bố lập tức tấn công.

Càn Khôn thần sắc hơi biến, trong đôi mắt Đại đạo hiển hiện, thần

sắc ngưng trọng nhìn Tru Tiên Kiếm Trận vừa thành hình.

Được xưng là đệ nhất sát trận Hồng Hoang Tru Tiên Kiếm Trận, được xưng là phi tứ Thánh bất khả phá Tru Tiên Kiếm Trận, lúc này liền ở trước mắt.

Luồng hỗn độn kiếm khí khủng bố đó lập tức bay vút trong Tru Tiên Kiếm Trận, kiếm khí tung hoành mấy trăm vạn dặm, trực tiếp tấn công.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, kiếm quang ở bốn phương vị 'Tru', 'Lục', 'Hãm', 'Tuyệt' chợt lóe, vô tận hỗn độn kiếm khí tung hoành bay vút, mỗi kiếm bay ra hóa thành vô tận phi kiếm, mỗi thanh uy lực đều không kém một đòn của Linh Bảo.

Ba vị tộc trưởng lúc này tế xuất pháp bảo mạnh nhất, Long Châu truyền thừa và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ trong tay Long Vương phát ra uy năng vô tận, tiêu diệt vô tận hỗn độn kiếm khí, quang mang đại trướng trong khoảnh khắc, bao trùm phạm vi vài dặm, bảo vệ họ.

Thủy Kỳ Lân tế xuất Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, vạn đóa kim liên nở rộ, vạn vật bất phá, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm.

Chặn vô tận hỗn độn kiếm khí ở bên ngoài.

Tổ Phượng tế xuất Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, hỗn loạn âm dương, điên đảo ngũ hành, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm.

Tiêu diệt hỗn độn kiếm khí đang tấn công, khí thế trên thân chợt kích động, nhiệt độ xung quanh đột ngột tăng cao.

Càn Khôn lúc này đầu treo Càn Khôn Đồ, lực lượng Pháp tắc Càn Khôn trong tay không ngừng thi triển, chặn lại vô tận hỗn độn khí.

Chương 97

Chỉ là việc bốn người chống đỡ như vậy, dường như muối bỏ biển, dù sao bốn thanh lợi kiếm kiếm khí tung hoành, mỗi lần chấn động, đều là vô tận hỗn độn kiếm khí, như vậy, cũng không thể phá trận.

Muốn phá trừ Tru Tiên Kiếm Trận, cần mọi người cùng nhau ra tay mới có thể phá trận.

Hồng Hoang, Tây Phương đại lục, vô biên địa vực.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận.

"Tru Tiên Kiếm Trận quả nhiên không hổ là đệ nhất sát trận Hồng Hoang, phi tứ Thánh bất khả phá.

Nếu tu vi của La Hầu lúc này có lực lượng Hỗn Nguyên, thì trận pháp này, quả nhiên khó nhằn. ....." Càn Khôn ánh mắt lướt qua Tru Tiên Trận, lắc đầu, trong lòng thầm nói.

Với thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ của La Hầu lúc này bố trí Tru Tiên Kiếm Trận, tuy không khủng bố như khi Hỗn Nguyên chi cảnh bố trí, nhưng uy lực lúc này cũng không nhỏ.

Càn Khôn trong lòng nghĩ, muốn phá trận, nếu chỉ dựa vào y và ba vị tộc trưởng cùng một số Tiên Thiên Thần Ma bị kẹt trong trận, e rằng khó mà phá được trận này.

Đương nhiên, khó phá trận, không có nghĩa là không phá được, phải xem cuối cùng hai bên làm đến mức độ nào.

Càn Khôn lúc này cũng không vội, với công kích của một người, có lẽ khó mà phá được Tru Tiên Trận, nhưng phòng ngự, thì không có vấn đề gì.

Còn về việc rời khỏi trận pháp, với tu vi trận đạo và Pháp tắc thời không mà Càn Khôn đang nắm giữ lúc này, cũng không phải là không có cách.

Nhưng lần này là tranh giành chứng đạo giữa Hồng Quân lão đạo và La Hầu, lúc này y lại lười can thiệp, chờ đến khi kết quả xuất hiện, rồi mới kiếm lợi.

Còn về lúc này, tại sao không vừa phòng ngự, vừa quan sát vận hành của trận này?

Nghĩ đến đây, Càn Khôn lúc này tự phòng ngự, cẩn thận ứng phó, sau đó trong đôi mắt hiện ra quỹ tích Đại đạo, quan sát diệu lý vận hành của trận này.

Hồng Hoang, Tây Phương đại lục, trong Tru Tiên Kiếm Trận.

"Xích!" Thân kiếm của Tru Tiên Tứ Kiếm đông nam tây bắc hơi chấn động, phát ra một tiếng kiếm minh, ngay sau đó, bên cạnh thân kiếm, có mấy thanh lợi kiếm giống hệt, tản phát ra uy thế vô tận, đâm về phía đám người phía trước.

Kiếm quang chợt lóe, kiếm khí tung hoành, phá vỡ vô tận hư không, trực tiếp đâm về phía đám người.

Tru Tiên Tứ Kiếm đều có thể diễn hóa vạn thiên, uy năng vô tận, mỗi thanh đều không khác gì thật, tuy nhiên uy năng không bằng Tru Tiên Tứ Kiếm thật sự, nhưng uy năng vẫn không thể xem thường.

Tru Tiên Tứ Kiếm ở bốn phương vị không ngừng diễn hóa bảo kiếm, công kích đám người.

Hỗn độn kiếm khí khủng bố tung hoành trong Tru Tiên Kiếm Trận, từng trận kiếm khí sát khí bao trùm họ.

Trừ Càn Khôn và ba vị tộc trưởng ra, những Tiên Thiên Thần Ma đó chỉ có tu vi khoảng Thái Ất Kim Tiên, dù trong tay có pháp bảo,

nhưng cũng không kiên trì được bao lâu.

Chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, đã có nhiều vị Tiên Thiên Thần Ma vẫn lạc trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng lúc này, uy lực kiếm trận lại đang thăng cấp.

Theo thời gian trôi đi, lực lượng trận pháp càng mạnh.

Lúc này, những Tiên Thiên Thần Ma bị Tru Tiên Kiếm Trận bao trùm đã vẫn lạc khoảng chín thành, chỉ còn lại vài vị đang khổ sở chống đỡ.

Ba vị tộc trưởng và Càn Khôn lúc này mỗi người chiếm cứ một phương vị ra tay công kích Tru Tiên Kiếm Trận.

"Xích!" Tru Tiên Tứ Kiếm phát ra tiếng kiếm minh, kiếm quang chợt lóe, kiếm khí tung hoành hư không, khí tức khủng bố tràn ngập, kiếm khí phá vỡ vô tận thời không, lập tức giáng xuống trước mặt đám người.

Vô tận hỗn độn kiếm khí, đánh vào bình chướng phòng hộ của đám người, phát ra tiếng 'đinh đinh đinh! ', tuy bình chướng hơi lay động, nhưng nhất thời cũng không có gì đáng ngại.

Càn Khôn đầu treo Càn Khôn Đồ, tay cầm Càn Khôn Xích, mỗi lần vung lên, luồng Pháp tắc Càn Khôn khủng bố quét ra thi triển, tiêu diệt vô số hỗn độn kiếm khí, trong Tru Tiên Kiếm Trận, dọn sạch một vùng lớn.

Trong đôi mắt trong veo như nước hồ, lộ ra một luồng lạnh lẽo, trên khuôn mặt đạm nhiên lóe lên một tia hàn mang.

Lực lượng Pháp tắc trong tay toàn lực triển khai, tiêu diệt những hỗn độn kiếm khí bắn tới.

Lúc này, Tru Tiên Kiếm Trận vận hành, Tru Tiên Tứ Kiếm phát ra

từng trận kiếm minh, hỗn độn kiếm khí lúc này như hồng thủy vỡ đê, hóa thành vô số mãnh thú xông về phía đám người.

Nơi nó đi qua, không gian vỡ nát, mang theo uy thế vô biên, công kích như chẻ tre về phía đám người.

Thấy vậy, sắc mặt đám người đại biến, trong mắt lộ ra thần sắc ngưng trọng sâu sắc.

Lập tức, ba người tế xuất Linh Bảo, pháp lực trên thân tung hoành, toàn lực chống đỡ hỗn độn kiếm khí đang tấn công điên cuồng, không lâu sau sắc mặt đã trắng bệch, khí tức trên thân hỗn loạn.

So với họ, Càn Khôn liền nhẹ nhõm hơn nhiều, Càn Khôn Đồ treo trên đỉnh đầu, từng trận Càn Khôn khí bảo vệ thân, xung quanh tràn ngập lực lượng Pháp tắc khủng bố, chặn hỗn độn kiếm khí ở bên ngoài.

Sau khi thăng cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, thực lực của y, rõ ràng cao hơn ba người Long Vương nhiều.

Ngoài ra, Càn Khôn lúc này đang dần dần diễn hóa mấy con Đại đạo đó, cũng khiến thực lực thăng cấp rất nhiều, trực tiếp bức đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong.

Với thực lực này, lúc này ứng phó những hỗn độn kiếm khí này, ngược lại khá dễ dàng.

"Không biết, Hồng Quân lão đạo và La Hầu bây giờ thế nào rồi. ....." Càn Khôn ánh mắt lướt qua hỗn độn kiếm khí, trong lòng thầm nói.

Cùng lúc đó, bên ngoài Tru Tiên Trận.

Lúc này, Hồng Quân lão đạo và La Hầu lần nữa giao thủ.

Lúc này, Hồng Quân lão đạo đã triển lộ thực lực khủng bố, thiện

ác hai thi toàn bộ xuất ra, ba người vây công La Hầu.

Trong vô tận hư không, Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân lão đạo đập về phía La Hầu, luồng khí tức cường đại vô cùng trong nháy mắt ập đến, áp đảo không gian xung quanh, trực tiếp oanh kích xuống đỉnh đầu.

Sắc mặt La Hầu lạnh lẽo, trong mắt hàn quang lóe lên, Diệt Thế Đại Ma trong tay trong nháy mắt đập ra, va chạm với Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Hai đại pháp bảo va chạm, vô số không gian vỡ nát, pháp lực kích động, dư ba xung kích hủy diệt vô tận linh mạch Tây Phương đại lục.

Hai người đều là cao thủ đỉnh tiêm Hồng Hoang, vừa ra tay là uy năng hủy thiên diệt địa.

Chương 98

Pháp quyết trong tay Hồng Quân lão đạo biến đổi, Tạo Hóa Ngọc Điệp lần nữa bay xoay tròn, tử quang trên đó đại thịnh, khu vực bị tử quang bao trùm, vạn pháp bất xâm.

Trên trời dưới đất, duy chỉ có sắc tím này.

"Diệt Thế Ma Quang!" La Hầu trong miệng quát lên một tiếng chói tai, một đạo ma khí từ trong tay bay ra, sau đó chìm vào Diệt Thế Đại Ma.

Ngay sau đó, ma khí trên bề mặt Diệt Thế Đại Ma kích động, lại có ma viêm cháy trong đó, phát ra quang mang rực rỡ, như một vầng ma nhật, chiếu rọi đại địa.

Hai kiện chí bảo lúc này lần nữa va chạm, uy năng khủng bố tràn ngập.

Lúc này, thiên địa dường như chia làm hai, một bên là sắc tím vạn pháp bất xâm, một bên là sắc đen ma uy ngập trời.

Tây Phương đại lục dưới xung kích cường đại không ngừng lay động, vô tận linh mạch vỡ nát, không gian bị đánh nát, linh khí thiên địa lập tức bị thanh không, đại địa xuất hiện những khe nứt vực sâu khủng bố, toàn bộ Tây Phương đầy rẫy thương tích.

Sau vài lần va chạm, trên Diệt Thế Đại Ma xuất hiện từng vết nứt nhỏ.

Bàn về phẩm cấp, Diệt Thế Đại Ma không bằng Tạo Hóa Ngọc Điệp, bàn về uy lực, càng chênh lệch không phải một cấp bậc.

Trong mắt Hồng Quân lão đạo tinh mang lóe lên, trên mặt hiện lên một tia hàn ý, một chỉ điểm ra, "Diệt!" Tạo Hóa Ngọc Điệp tử quang

rực rỡ, một luồng khí tức vô thượng tản mát ra, đó là một loại khí tức vượt trên Tiên Thiên Chí Bảo, một loại khí tức mà ngay cả La Hầu cũng phải kinh hãi.

"Oanh!" Tạo Hóa Ngọc Điệp đột nhiên giáng xuống, Diệt Thế Đại Ma ứng tiếng vỡ nát.

Hồng Hoang, Tây Phương đại lục, trong vô tận hư không.

Theo một tiếng sấm sét vang lên, sau đó thấy trên Diệt Thế Đại Ma dày đặc vết nứt.

"Bành!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, Diệt Thế Đại Ma ầm ầm vỡ nát, hóa thành vô số khối toái phiến, rơi xuống Tây Phương đại lục.

Diệt Thế Đại Ma, bị đánh nát!

Là Linh Bảo bạn sinh của Ma Tổ La Hầu, lúc này, lại bị Tạo Hóa Ngọc Điệp cứng rắn đánh nát.

"Phốc!" Linh Bảo bạn sinh vỡ nát, La Hầu lập tức tâm thần bị thương, nhưng lúc này, công kích của Hồng Quân lão đạo và thiện ác thi lại ập đến, y cũng không kịp lo vết thương, lập tức ra tay chống đỡ.

La Hầu đánh ra vô thượng pháp lực, bức lui ba người Hồng Quân lão đạo, sau đó chân bước, đuổi theo.

Ma uy trên thân vẫn cái thế, vết máu ở khóe miệng khiến y lúc này trông như một Huyết Ma Thần, công kích bá đạo lăng lệ không ngừng ập đến Hồng Quân lão đạo và thiện ác thi.

Khí thế trên thân La Hầu đột nhiên thăng cấp đến trạng thái mạnh nhất, tuy Diệt Thế Đại Ma bị Tạo Hóa Ngọc Điệp đánh nát, y cũng bị trọng thương, nhưng đối với y, lại không thành vấn đề.

Ma uy trên thân cái thế, ma khí ngập trời, tuy y lấy một địch ba,

nhưng lại không rơi vào hạ phong.

Công kích khủng bố giữa hai bên lần nữa va chạm, xung kích và uy thế khủng bố hủy thiên diệt địa, vô tận linh mạch Tây Phương vỡ nát, không gian hủy diệt, linh khí toàn bộ bị thanh không, đại địa nứt toác thấm đẫm tiên huyết của tứ tộc, dị thường khủng bố.

Thoáng cái, Hồng Quân lão đạo và La Hầu đã giao thủ mấy trăm năm.

Từ lúc bắt đầu, La Hầu có thể ngang sức ngang tài, nhưng bây giờ, y đã bị Hồng Quân lão đạo áp đảo.

La Hầu lúc này đã đầy thương tích, vết máu ở khóe miệng và đôi mắt đỏ ngầu, lúc này trông y như một Huyết Ma Thần.

Hai người đều là cao thủ đỉnh tiêm, vừa ra tay đều có uy năng hủy thiên diệt địa, Tây Phương đại lục lúc này không còn là Tây Phương nữa.

"Oanh!" Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang vọng giữa thiên địa.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, hai người tự động lùi ra.

Hồng Quân lão đạo lạnh mắt nhìn y, nhất thời không ra tay nữa.

Cùng với thiện ác thi ba người, chiếm giữ ba phương vị, La Hầu căn bản không thể chạy thoát.

"Bản tọa không ngờ, thực lực của ngươi lại đạt đến mức độ này. ....." La Hầu khóe miệng rỉ máu, nhìn Hồng Quân, nhe răng cười nói, ma khí trên thân tung hoành, ma uy cái thế.

"Ngươi tưởng là đã ổn thắng Bản tọa rồi sao?" La Hầu cười lạnh, pháp quyết trong tay lại biến đổi, trong miệng truyền ra một tiếng quát nhẹ, vang vọng giữa thiên địa, "Ma Nguyên ngưng tụ!" Lời vừa dứt, những Ma tộc trên Tây Phương đại lục đang giao chiến với Tam tộc,

đều lần lượt bạo thể, hóa thành từng đạo ma khí khủng bố, sau đó hội tụ vào hư không, hình thành một bản nguyên ma khí chỉ lớn bằng đầu lâu.

La Hầu vung tay, bản nguyên ma khí toàn bộ bị hấp thu.

"Oanh!" Một luồng khí thế đủ sức hủy thiên diệt địa từ trên thân La Hầu bùng phát ra, ma khí khủng bố khuấy động cửu thiên, hắc ám lần nữa giáng lâm, ma uy trên thân La Hầu cái thế, hóa thành một tôn Ma Thần vô thượng, lạnh lùng nhìn Hồng Quân.

Ban đầu, Hồng Quân lão đạo đã cẩn thận đề phòng, nhưng không ngờ La Hầu còn có chiêu này, lập tức sắc mặt hơi biến, vung tay, thiện ác thi hóa thành lưu quang, chìm vào giữa mi tâm ông ta.

"Oanh!" Một luồng khí thế không hề thua kém La Hầu đột nhiên bùng phát ra trên thân Hồng Quân, hai mắt bắn ra hai đạo kim quang, xuyên thủng vô tận hư không, xua tan vô số ma khí.

"Hát!" Hai người hơi dừng vài hơi thở, chân bước, lần nữa giao chiến.

Hồng Quân lão đạo và Ma Tổ La Hầu lúc này, thực lực thật sự đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong.

Tuy cảnh giới chưa phải là cảnh giới đó, nhưng thực lực, lại thật sự có thực lực của cảnh giới đó.

Với thủ đoạn lúc này, có thể làm được như vậy, ngược lại cũng bình thường.

Lúc này, trong Tru Tiên Trận.

Tru Tiên Tứ Kiếm phát ra từng trận kiếm minh, vô tận hỗn độn kiếm khí xé toạc hư không, mang theo sát cơ khủng bố giáng xuống đỉnh đầu đám người, một luồng hàn ý khủng bố lập tức ập đến.

Lúc này trong trận pháp, những Tiên Thiên Thần Ma bị kẹt trong đó, đều là người ứng kiếp, lúc này vẫn lạc trong Tru Tiên Kiếm Trận, cũng coi như đã hóa giải nhân quả.

Ba vị tộc trưởng lúc này cũng đang khổ sở chống đỡ, nếu không phải uy lực Linh Bảo cường hãn, ba người đã không thể chống đỡ nổi.

Nhưng dù vậy, một trái tim của ba người cũng đã chìm vào vực sâu.

Chống đỡ mấy trăm năm, không những không phá được trận pháp, mà pháp lực trên thân cũng tiêu hao rất nhiều, nếu không thể phá trận thoát ra, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ thêm vài trăm năm nữa, cũng có thể vẫn lạc trong trận pháp.

Lúc này Tru Tiên Kiếm Trận ở bốn phương vị, quang mang đại thịnh, kiếm quang chợt lóe, bốn đạo chữ đạo cổ xưa 'Tru', 'Lục', 'Hãm', 'Tuyệt' lơ lửng trong hư không, tản phát ra kiếm ý khủng bố.

Theo Tru Tiên Kiếm Trận vận hành, sát khí trong trận dũng động, hỗn độn kiếm khí tung hoành đan xen trong đó, toàn bộ trận pháp lập tức trở nên sát cơ vô hạn.

Thấy vậy, sắc mặt ba vị tộc trưởng đại biến.

Chương 99

Tru Tiên Kiếm Trận đột nhiên thăng cấp uy lực, sắc mặt ba người trắng bệch đến đáng sợ.

Uy lực trước đó ứng phó đã vô cùng vất vả, lúc này lại tăng thêm uy lực, e rằng. .....

Ba người nhìn nhau một cái, đều thấy vẻ chua chát trong mắt đối phương.

"E rằng, ba vị tộc trưởng chúng ta, đều phải đi bước cuối cùng rồi. ....." Long Vương trầm mặc một lát, chậm rãi mở miệng nói.

Bước cuối cùng, trong lòng y đã rõ, ban đầu cứ tưởng cùng nhau phá trận, hẳn có thể phá được.

Nhưng không ngờ, mấy trăm năm qua, không những không phá được trận, ngược lại còn khiến bản thân tiêu hao cực lớn.

"Khi xưa đã có quyết tâm, nếu không còn cách nào, thì chỉ có thể như vậy. ....." Thủy Kỳ Lân trầm ngâm vài hơi thở, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Tổ Phượng không mở miệng, hỏa quang trong mắt phượng chập chờn.

Ba người đều không nói gì nữa, quay người tiếp tục ứng phó hỗn độn kiếm khí, từng trận khí tức khủng bố lại quét ra.

Càn Khôn nhìn ba vị tộc trưởng, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Ba vị tộc trưởng đã có quyết định, thật ra Càn Khôn có nghe Hồng Quân lão đạo đề cập, vì vậy, nếu muốn đi bước cuối cùng, Càn Khôn cũng không cảm thấy có gì.

"Ừm?!" Đột nhiên, trong lòng Càn Khôn chợt động, ánh mắt xuyên

thấu Tru Tiên Kiếm Trận, nhìn xuống Tây Phương đại lục.

La Hầu trên mặt lạnh như băng sương, trong mắt mây đen dày đặc, từng trận sát khí bùng phát ra, nhìn hai đạo thân ảnh đột nhiên giáng xuống, từ miệng y bật ra mấy chữ, "Âm Dương. .....

Ngũ Hành. ....." Bốn chữ hầu như bật ra từ kẽ răng, lộ ra sát khí vô biên và hàn ý.

Hai người đó, đều là Ma Thần chuyển thế may mắn sống sót từ khai thiên chi kiếp, Âm Dương lão tổ và Ngũ Hành lão tổ.

Đối với hai người này, La Hầu rất quen thuộc, nhưng không ngờ, họ lại định phá đại sự của y.

Hồng Quân đạm nhiên nhìn hai người một cái, không nói gì, dường như đã liệu trước.

"Các ngươi cũng định phá đại sự của Bản tọa?" Ánh mắt La Hầu sắc bén như dao, xuyên thấu vô tận thời không, nhìn vào hai người.

Hai người không hề động, khoảnh khắc sau, Âm Dương lão tổ nhìn y, đạm mạc nói: "Trong Lượng kiếp, chúng ta chẳng qua là những kẻ ứng kiếp, lần này đến, chính là để ứng kiếp. ....." Ngũ Hành lão tổ cũng nhìn y, đạm nhiên nói: "Đạo Ma chi chiến, ai thắng ai thua, đối với chúng ta mà nói, cũng không quan trọng.

Dưới Lượng kiếp lần này, nếu chúng ta may mắn sống sót, ta tự có một kết thúc. ....." Nói xong, liền nhìn Âm Dương lão tổ một cái, thân hình chợt lóe, tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Trên Tây Phương Đại Lục Hồng Hoang, trong Tru Tiên Trận.

Đối với Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ, Càn Khôn trong lòng tự nhiên vô cùng rõ ràng.

Tất cả đều là thân chuyển thế của Hỗn Độn Ma Thần, kiếp trước

đều là Hỗn Độn Ma Thần cấp ba, thực lực không tầm thường, chỉ là sau khi chuyển thế ở kiếp này, cơ duyên khác biệt dẫn đến tu vi cũng khác biệt mà thôi.

Dù vậy, Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ cũng có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Ồ, chuyến này bần đạo lại có chút niềm vui bất ngờ, Âm Dương, Ngũ Hành, đúng là thứ bần đạo đang thiếu mà!" Đột nhiên, Càn Khôn mỉm cười, ánh mắt dõi theo Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ vừa tiến vào trận.

Nếu có thể đoạt được bản nguyên Âm Dương và bản nguyên Ngũ Hành của hai người, đây sẽ là một việc vô cùng quan trọng đối với việc diễn hóa Âm Dương Đại Đạo và Ngũ Hành Đại Đạo.

Khi đó, việc diễn hóa Đại Đạo sẽ tiết kiệm được rất nhiều khí lực, có thể dùng tinh lực đó để tham ngộ Đại Đạo của mình.

Trong lòng, Càn Khôn nhìn Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ, ánh mắt càng lúc càng rực rỡ.

"Càn Khôn..." Lúc này, Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ hiển nhiên cũng đã nhìn thấy thân ảnh Càn Khôn.

Về lai lịch của Càn Khôn, Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ đều hiểu rõ.

Chỉ là có một điểm khiến họ bất ngờ: Càn Khôn, người đáng lẽ không hơn họ là bao, lúc này lại khiến hai người không thể nhìn thấu.

Không chỉ tu vi, mà còn có cả ánh mắt của Càn Khôn.

Ánh mắt đó, nhìn họ, cứ như thể đang nhìn một cơ duyên vậy.

"Càn Khôn, thủ đoạn của ngươi càng cao minh hơn nhiều..." Sau một hồi lâu, Ngũ Hành Lão Tổ trầm giọng nói.

Chuyến này nhập kiếp, e rằng ta sẽ thân vẫn tại đây, nhưng Càn Khôn thì khác, chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, ta đã hiểu rằng Càn Khôn và ta không giống nhau.

Ta có thể sẽ vẫn lạc, nhưng Càn Khôn thì không.

Thủ đoạn, tu vi của ngươi cao minh hơn ta rất nhiều, không thể so sánh được.

"Hai vị Đạo hữu nói quá lời rồi, bần đạo chẳng qua là đã chuẩn bị kỹ càng hơn một chút mà thôi..." Càn Khôn nhìn họ, mỉm cười đáp lời.

"Ai!" Ngũ Hành Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ nhìn nhau, đều khẽ thở dài một tiếng, rồi bắt đầu ứng phó với cục diện trước mắt.

Cùng lúc đó, bên ngoài Tru Tiên Trận.

Trên đỉnh Tu Di Sơn.

La Hầu nhìn Ngũ Hành Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận xong, trong mắt sát ý hừng hực, dường như muốn đốt cháy bốn biển, hủy diệt bát hoang.

Chỉ thấy hắn kết thủ ấn trong tay, quát lớn: "Tru Tiên lục thần, Hãm Tiên tuyệt đạo, giết!" Tiếng quát vừa dứt, trận pháp đột nhiên vận chuyển, sát cơ kinh khủng tràn ngập Hồng Hoang, kiếm khí tung hoành trăm vạn dặm.

Chương 100

Thần sắc Hồng Quân Lão Đạo hơi biến, nhưng trong mắt lại lóe lên một tia ba đào, tay hơi nhấc lên, công kích lại lần nữa giáng xuống trước người La Hầu, lần này muốn khiến hắn triệt để vẫn lạc tại đây.

Lúc này, trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Theo La Hầu đề thăng uy lực trận pháp lên tối đa, lúc này, bốn thanh lợi kiếm rời khỏi vị trí, phát ra từng trận kiếm minh, lập tức giáng xuống phía trên mọi người.

Khí hỗn độn kiếm khí kinh khủng tung hoành giao thác, từng trận kiếm ý và sát cơ đáng sợ bao trùm.

Trước đây chỉ có bốn thanh lợi kiếm bắn ra hỗn độn kiếm khí, nhưng lúc này, cả bốn thanh lợi kiếm đều lao tới, uy lực trong đó có thể tưởng tượng được.

Mọi người lập tức ra tay chống đỡ, giao chiến với bốn thanh lợi kiếm, nhất thời, trong trận pháp pháp lực tung hoành, quang mang lóe sáng, từng trận xung kích kinh khủng liên tục công phá Tru Tiên Kiếm Trận, khiến trận pháp hơi dao động.

Càn Khôn toàn thân bao phủ dưới huyền quang Càn Khôn Đồ, vô số pháp tắc Càn Khôn vờn quanh thân thể Càn Khôn, lực Càn Khôn hạo hãn bảo vệ.

Giữa mi tâm, một ấn ký đài sen tỏa ra thanh quang nhàn nhạt, bao bọc quanh thân Càn Khôn, đó chính là Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Với thủ đoạn phòng ngự của Càn Khôn lúc này, dù không ra tay chống đỡ, hỗn độn kiếm khí nhất thời cũng không chắc đã làm thương

tổn được hắn.

Còn về ba vị tộc trưởng ba tộc, tuy có linh bảo trong tay, nhưng dưới sự tiêu hao cực lớn như vậy, đối với họ cũng có chút ăn không tiêu.

Dù sao, thôi động linh bảo phẩm giai cao như vậy, pháp lực cần thiết không hề đơn giản.

Ba vị tộc trưởng đã kiên trì hơn nghìn năm, điều đó vô cùng khó có được.

Chỉ là lúc này trận pháp đã toàn lực mở ra, họ lúc này ẩn ẩn có chút không chống đỡ nổi.

Ba vị cao thủ Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ đều không chống đỡ nổi, huống chi Ngũ Hành Lão Tổ và Âm Dương Lão Tổ.

Càn Khôn nhìn họ một cái, trong lòng thầm suy tư, có nên thi triển át chủ bài 'Thời Không Pháp Tắc', phá vỡ thời không, chuyển dịch ra ngoài trận hay không?

Nếu trận pháp không phá, cứ hao tổn tiếp cũng không có ý nghĩa gì.

Huống hồ, bên ngoài La Hầu cũng sắp không chống đỡ nổi, nếu chậm trễ, e rằng sẽ không thu được lợi lộc gì.

Trong lúc Càn Khôn nảy sinh ý nghĩ này, lúc đó lại truyền đến âm thanh của Âm Dương Lão Tổ.

Hắn nhìn ba vị tộc trưởng, mở miệng nói: "Ba vị Đạo hữu, chuyến Lượng kiếp này do ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân gây ra, đại chiến dưới đó dẫn đến Hồng Hoang sinh linh đồ thán, ba vị Đạo hữu có hảo kế gì để thường trả nhân quả?" Nghe vậy, ba vị tộc trưởng nhìn nhau, thần sắc trong mắt không nói nên lời.

“Ta biết, phải đi bước cuối cùng...” Long Vương nhìn hắn, khẽ mỉm cười nói.

“Đã sớm có dự liệu, vì chủng tộc, bất kể thế nào, cũng phải đi một bước cuối...” Nghe vậy, Thủy Kỳ Lân cũng cười nói.

Tổ Phượng thì nhìn Càn Khôn một cái, không mở miệng.

Thủ đoạn của ba vị tộc trưởng không nhỏ, đã có chuẩn bị, kết quả ngày hôm nay cũng đã sớm dự liệu, bước cuối cùng chẳng qua là thiếu một thời cơ mà thôi, nay thời cơ đã đến, họ cũng rất dứt khoát.

“Ta Long Vương tội nghiệt thâm trọng, nguyện lấy cái chết tạ tội với thương sinh, Long tộc sau này vĩnh trấn tứ hải, để chuộc tội nghiệt...” “Ta Tổ Phượng tội nghiệt thâm trọng, nguyện lấy cái chết tạ tội với thương sinh, Phượng tộc sau này vĩnh trấn Bất Tử Hỏa Sơn, để chuộc tội nghiệt...” “Ta Thủy Kỳ Lân tội nghiệt thâm trọng, nguyện lấy cái chết tạ tội với thương sinh, Kỳ Lân nhất tộc sau này vĩnh trấn Hồng Hoang đại địa, để chuộc tội...” Lời vừa dứt, Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống vô biên Công Đức, nhưng lập tức biến mất không chút tăm hơi, đó chính là để thường trả phần lớn nghiệp lực của ba tộc.

Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ khẽ gật đầu, cũng hiểu rõ số phận của mình.

Năm người khí thế ngút trời, khí thế trên thân lập tức đề thăng lên tối cao, dùng phương thức tự bạo để phá trừ Tru Tiên Trận Pháp.

“Oanh!” Năm đạo quang mang lóe sáng, mang theo uy năng hủy thiên diệt địa, lao về phía Tru Tiên Kiếm Trận.

Cùng lúc đó, trong trận pháp, Càn Khôn, hai mắt hơi híp lại, Đại Đạo Càn Khôn hiện lên trong mắt.

“Ông!” Trên đỉnh đầu Càn Khôn, một chiếc gương đồng cổ kính

từ từ hiện ra, phía sau gương đồng, còn có một hư ảnh chuông vàng.

"Thời gian đình chỉ!" Càn Khôn khẽ quát một tiếng, thời gian trong phạm vi trăm vạn dặm lập tức ngừng lại, vô số pháp tắc thời gian dũng hiện, trong vô tận thời không dường như được phủ lên một lớp bạch quang nhàn nhạt.

Tất cả mọi thứ, lúc này đều bị ngưng kết lại, những pháp tắc có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang từ từ lưu động, cho đến khi ngừng hẳn...

Trong Tru Tiên Trận, Tây Phương Đại Lục Hồng Hoang.

Trong phạm vi trăm vạn dặm, tất cả mọi thứ đều ngừng lại, bao gồm cả pháp tắc, quy tắc...

Càn Khôn vận dụng Trụ Cực Hoàng Chung và Côn Luân Kính, phát huy đến cực hạn một chiêu thần thông thời gian mà hắn lĩnh ngộ, 'Thời gian đình chỉ!', bao trùm trong phạm vi trăm vạn dặm.

Tiêu hao như vậy, đối với Càn Khôn mà nói, cũng là cực lớn.

Ngay khoảnh khắc thần thông thời gian được thi triển, thần sắc của Càn Khôn lập tức trở nên tái nhợt.

Nhưng đối với uy lực của chiêu thần thông thời gian này, Càn Khôn lại vô cùng hài lòng, tuy bao trùm phạm vi trăm vạn dặm mà thời gian đình chỉ, chỉ có thể giữ lại trong một hơi thở, nhưng đối với Càn Khôn mà nói, thì đã đủ rồi.

Một hơi thở thời gian.

Một hơi thở có thể làm gì?

Đối với những Thần Ma khác, e rằng thời gian giữa các hơi thở cũng không chỉ một hơi thở.

Nhưng một hơi thở, đối với Càn Khôn, người đã một chân bước

vào tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, lại có thể làm được rất nhiều thứ.

Với tốc độ của hắn lúc này, mọi thứ đều không thể phản ứng kịp.

"Hưu!" Thanh quang lóe lên, thân hình hắn đã ở bên cạnh Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ.

Hai người tuy tự bạo, nhưng lúc này thân thể vẫn chưa hoàn toàn vỡ nát, phủ đầy những vết nứt chi chít, toàn bộ thân thể đang ở giữa ranh giới vỡ nát và chưa vỡ nát.

Trong thân thể của họ, hai đoàn bản nguyên phát ra ánh sáng nhàn nhạt, đó chính là mục tiêu của Càn Khôn lúc này.

Quang hoa lưu chuyển trong tay Càn Khôn, hắn thi triển đại pháp lực, một đạo thanh quang lóe lên, trực tiếp thu lấy bản nguyên của hai người.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên thân ba vị tộc trưởng, hắn cũng thu lấy một tia bản nguyên chi lực, vẫn còn Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ trong tay, còn về bảo vật chí bảo của họ.

Càn Khôn lúc này không biết vì sao, lại không thể thu được, có lẽ là bí pháp của tộc, hoặc thủ đoạn còn sót lại, điểm này, Càn Khôn cũng không rõ.

Nhưng lúc này có được một chút thu hoạch, Càn Khôn vô cùng hài lòng.

"Oanh!" Một hơi thở, sức mạnh bùng nổ, hệt như một ngọn núi lửa bị kìm nén từ lâu, tại khoảnh khắc đó, trực tiếp xuyên phá mọi ràng buộc, phá vỡ quy tắc thiên địa, trực tiếp va chạm, hủy diệt tất cả.

Chương 101

"Thời Không Chuyển Hoán!" Thân thể Càn Khôn chấn động, sức mạnh thế giới trong Càn Khôn Thế Giới lập tức lưu chuyển khắp các nơi trên thân thể, sau đó lập tức thi triển một pháp tắc mới, Thời Không Pháp Tắc.

Tiêu hao của chiêu Thời Không Chuyển Hoán lại cực lớn, ngay cả Càn Khôn lúc này, sau khi thi triển một chiêu thần thông pháp tắc này, khuôn mặt lập tức tái nhợt như giấy, khí tức trên thân hơi hỗn loạn.

Sau đầu Càn Khôn, Vũ Cực Thiên Cảnh và hư ảnh Trụ Cực Hoàng Chung lúc này cùng xuất hiện, Côn Luân Kính cũng tỏa ra thần quang rực rỡ, mỗi luồng khí tức thời gian tinh thuần tràn ngập khắp thân Càn Khôn.

Lúc này, xung quanh Càn Khôn, pháp tắc thời gian và pháp tắc không gian đang dung hợp và vận chuyển nhanh chóng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Ông!" Trong một phần ức vạn sát na, chỉ thấy một đạo quang mang lóe lên, liền mất đi thân ảnh Càn Khôn.

Tốc độ trong đó, nhanh đến mức ngay cả tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên tư duy cũng khó mà chuyển hóa kịp...

Ngoài Tru Tiên Trận, vạn dặm xa xôi, hư không chấn động, sau đó một thân ảnh từ trong đó bước ra, chính là Càn Khôn.

Lúc này khí tức trên thân càng lúc càng hỗn loạn, thần sắc trên mặt càng tái nhợt vài phần, trong hai mắt lóe lên một tia mệt mỏi, một chiêu thần thông 'Thời Không Chuyển Hoán' này lại tiêu hao khá lớn.

"Hô!" Thân thể Càn Khôn khẽ chấn động, sức mạnh thế giới của

Càn Khôn Thế Giới lưu chuyển, bắt đầu khôi phục tiêu hao, sắc mặt hắn mới hồng hào trở lại vài phần.

"'Thời Không Chuyển Hoán' quả thực kinh khủng, nếu không phải bần đạo đối với việc lĩnh ngộ pháp tắc Đại Đạo Thời Gian và Đại Đạo Không Gian có chút cơ sở, e rằng thi triển một thần thông này cũng phải bị thương..." Càn Khôn khẽ thở ra một hơi trọc khí, thầm nói.

Nếu không có chút cơ sở về việc lĩnh ngộ hai loại pháp tắc, thi triển ra, e rằng sẽ gặp phản phệ của lực pháp tắc.

Tuy Càn Khôn không xảy ra chuyện như vậy, nhưng tiêu hao cũng không phải chuyện đùa.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!..." Lúc này, liên tiếp năm tiếng sấm sét từ trong Tru Tiên Trận vang lên, vọng khắp thiên địa.

Càn Khôn thấy vậy, thần sắc ngưng trọng, tăng tốc độ, rời xa Tru Tiên Kiếm Trận.

Lúc này trong Tru Tiên Kiếm Trận, năm luồng lực lượng kinh khủng va chạm quét ra, lập tức va chạm vào Tru Tiên Kiếm Trận.

"Bành!" Trận pháp Tru Tiên lúc này không ngừng dao động, dưới sự va chạm xé rách của năm luồng năng lượng kinh khủng, Tru Tiên Kiếm Trận, phá rồi!

Khoảnh khắc đó, khiến vô số sinh linh kinh hãi ngưng vọng.

Ở đó, một đám mây hình nấm khổng lồ lóe sáng giữa thiên địa, lực xung kích khuếch tán vạn dặm.

Luồng lực lượng kinh khủng đó, ngay cả tộc nhân ba tộc cách vài

trăm vạn dặm lúc này cũng cảm nhận được.

Từ luồng xung kích kinh khủng đó, họ có thể ngửi thấy một tia khí tức của tộc trưởng.

Thần sắc trên mặt ảm đạm vài phần, trong ba tộc yên tĩnh đáng sợ, tất cả tộc nhân ba tộc đều ngây dại nhìn đám mây hình nấm đó.

"Ai!

Tộc trưởng đã đi bước cuối cùng..." Chúc Long nhìn đám mây hình nấm đó, cúi đầu thầm than một câu.

Tuy đã sớm biết sẽ có bước cuối cùng, nhưng giờ đây, trong lòng Chúc Long lại vô cùng phức tạp.

"Hy vọng tộc trưởng đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, nếu không..." Trong lòng Chúc Long, chỉ có thể hy vọng tộc trưởng trước khi đi bước cuối cùng, đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, nếu không, Long tộc thật sự sẽ mất đi tộc trưởng rồi.

Lúc này, Đại trưởng lão Kỳ Lân nhất tộc và Đại trưởng lão Phượng Hoàng nhất tộc trong lòng đều giống Chúc Long, hy vọng tộc trưởng đã chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ rồi mới đi bước cuối cùng.

Nếu không, chủng tộc e rằng sẽ trầm tịch vô số năm.

"Hưu!

Hưu!

Hưu!" Ba tiếng xé gió đột nhiên vang lên, ba người nhìn lại, đó chính là Long Châu truyền thừa của Long tộc, Kỳ Lân Ấn của Kỳ Lân nhất tộc, Phượng Hoàng Quyết của Phượng tộc, ba kiện chí bảo trấn tộc.

Ba kiện bảo vật rơi vào tay Chúc Long và hai vị trưởng lão, sau đó liền yên tĩnh lại.

Ba kiện linh bảo đều được ba vị tộc trưởng thi triển bí pháp của tộc, dù họ có vẫn lạc, nhưng vẫn trở về trong tay ba tộc, sẽ không để người khác đoạt được.

Đến đây, ba tộc liền không còn ý nghĩa lưu lại nữa.

Chúc Long và hai vị Đại trưởng lão dẫn tộc nhân của mình, trở về tộc, sau này vĩnh trấn tộc địa, để hóa giải nghiệp lực nhân quả còn lại, để chủng tộc của họ không biến mất trong Hồng Hoang.

Từ khoảnh khắc ba tộc rời khỏi Tây Phương Đại Lục, Hồng Hoang, liền không còn ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân nữa, thời đại ba tộc xưng bá Hồng Hoang, đến đây đã hạ màn.

Đối với ba tộc, đó cũng là kết quả tốt nhất, dù sao, chỉ cần có thể bảo tồn chủng tộc và lưu lại trong Hồng Hoang, kết quả như vậy, chính là kết quả tốt nhất cho ba tộc lúc này.

Những thứ khác, đối với ba tộc lúc này mà nói, ngược lại không còn quan trọng nữa.

Trên Tây Phương Đại Lục Hồng Hoang, giữa địa vực rộng lớn.

Càn Khôn thần sắc bình tĩnh nhìn ba tộc rời đi, trong hai mắt rực rỡ như tinh thần, Đại Đạo hiển hóa.

"Kết quả như vậy, cũng nằm trong dự liệu..." Đối với tình hình của ba tộc, Càn Khôn cũng không cảm thấy quá bất ngờ, nếu không như vậy, nhân quả mà ba tộc đã gây ra đủ để khiến họ bị tiêu diệt trong Hồng Hoang.

Lần này giúp Hồng Quân Lão Đạo tiêu diệt Ma tộc, hóa giải được một số, ba vị tộc trưởng tự bạo phá trận, cũng hóa giải được một số, còn lại một số, từ từ hóa giải là được.

Về phần ba vị tộc trưởng, Càn Khôn cảm thấy họ cũng không dễ dàng vẫn lạc như vậy.

Là bá chủ Hồng Hoang đã từng, tự nhiên có không ít thủ đoạn.

Nhưng những điều đó, Càn Khôn lúc này không đi để ý, đều là việc của ba tộc, không liên quan đến hắn.

Trong lòng Càn Khôn, hắn chuyển ánh mắt sang trận chiến giữa Đạo và Ma.

Theo Tru Tiên Trận bị phá, dựa dẫm của La Hầu liền không còn, bốn thanh lợi kiếm bay trở về trong tay hắn.

Nhưng Tru Tiên Trận bị phá, đối với hắn mà nói, cũng có ảnh hưởng không nhỏ, tâm thần cũng chịu trọng thương.

Lúc này La Hầu và Hồng Quân Lão Đạo giao chiến trên đỉnh Tu Di Sơn, đánh đến trời đất tối tăm, hủy diệt vô số hư không, Tu Di Sơn dưới công kích của hai người, gần như bị đánh tan nát.

Chương 102

La Hầu lúc này bị thương chồng chất, vết thương trên thân cực kỳ nghiêm trọng, quang mang tím của Tạo Hóa Ngọc Điệp vẫn luôn là khắc tinh của ma khí, thêm vào vết thương khi Diệt Thế Đại Ma bị đánh tan, lúc này đã thương càng thêm thương.

Khí tức của hắn vẫn luôn hạ xuống, đối diện Hồng Quân Lão Đạo lại dường như không hề bị thương, những công kích kinh khủng liên tục giáng xuống thân La Hầu.

"Oanh!" Công kích của Tạo Hóa Ngọc Điệp giáng xuống thân, La Hầu không kịp chống đỡ, trực tiếp bị Tạo Hóa Ngọc Điệp đánh từ trong hư không xuống, đập xuống mặt đất cứng rắn, trực tiếp tạo thành một cái hố đất, bụi đất tung bay từng trận.

"Ha ha ha..." Nửa buổi sau, La Hầu khó khăn đứng dậy từ trong hố đất, trong miệng điên cuồng cười lớn, ánh mắt oán hận chứa đựng sát ý vô biên, lạnh lùng nhìn Hồng Quân Lão Đạo từ trong hư không hạ xuống.

Thần sắc lạnh lùng nhìn hắn, rất lâu không mở miệng.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn chuyển động, rơi trên người Càn Khôn, nhàn nhạt mở miệng nói: "Trong Tru Tiên Trận, sinh linh đều diệt, duy chỉ có ngươi vẫn còn nguyên vẹn, Càn Khôn, không thể không nói, thủ đoạn của ngươi ngay cả bản tọa cũng phải bội phục..." Trong hai mắt La Hầu, ma viêm nhảy nhót, một cảm giác nóng rực tràn ra, lại giao thoa với sự lạnh lẽo tràn ngập xung quanh, giữa một nóng một lạnh, lại hòa quyện vào nhau.

"Uy lực Tru Tiên Kiếm Trận quả nhiên kinh khủng, bần đạo chẳng qua là đã chuẩn bị thêm một chút mà thôi..." Càn Khôn thần sắc

bình tĩnh nhìn La Hầu, từ từ mở miệng nói.

La Hầu nhìn sâu vào Càn Khôn, không thể nhìn thấu Càn Khôn, từ đầu đến cuối đều không thể nhìn thấu.

Từ lần đầu tiên tranh giành mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp với Càn Khôn, dẫn đến Đại Đạo Lôi Đình sau đó, hắn liền không thể nhìn thấu Càn Khôn.

Vô số năm, hắn cũng không thể không bội phục thủ đoạn và thực lực của Càn Khôn.

Mỗi lần giao thủ, đều bất phân thắng bại, tuy rằng mọi người đều giữ lại át chủ bài chưa thi triển.

Nhưng La Hầu tin rằng, dù cho hai bên thi triển hết thủ đoạn, cũng không chắc có thể triệt để tiêu diệt Càn Khôn, vì Càn Khôn, hắn không thể nhìn thấu, cũng không cách nào nhìn thấu.

"Thiên ý như vậy..." Khoảnh khắc sau, khóe miệng La Hầu hiện lên một nụ cười khổ, trong mắt lóe lên chút bất đắc dĩ, trong miệng thở dài một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn Hồng Quân Lão Đạo, ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo, lạnh giọng nói: "Hồng Quân, ngươi có mưu kế cao hơn một bậc, dùng nó phá Tru Tiên Kiếm Trận của bản tọa.

Hôm nay, bản tọa đã thua..." "Nhưng bản tọa thua, không phải thua kế của Hồng Quân..." La Hầu ngón tay từ từ chỉ về Hồng Quân Lão Đạo, trong miệng nghiệt ngã nói.

Ngay sau đó, ngón tay hắn đột nhiên chỉ vào bầu trời, gào thét lớn: "Bản tọa thua, là thua Thiên Đạo, Thiên Đạo...

Thiên Đạo bất công..." Âm thanh cuồn cuộn, khuếch tán ra, thấu qua sự bất cam sâu sắc.

Đạo Ma Chi Chiến, dưới tình cảnh như vậy, Ma làm sao có thể thắng?

Đó không phải kế của Hồng Quân Lão Đạo, mà là kế của Thiên Đạo.

Thiên Đạo cũng đang mưu tính, mưu tính Ma Tổ La Hầu.

"Oanh!" Lời của La Hầu vừa dứt, trên Cửu Thiên, phong vân biến sắc, thiên uy kinh khủng giáng xuống.

Từng tiếng sấm vang lên, dường như đang trách mắng những lời của La Hầu.

La Hầu hoàn toàn không để ý đến sự phẫn nộ của Thiên Đạo, quay đầu nhìn Hồng Quân Lão Đạo, lạnh lùng mở miệng nói: "Hồng Quân, ta chết cũng sẽ không để ngươi được yên.

Đại Đạo tại thượng, ta La Hầu hôm nay lập lời thề, từ nay Đạo tiêu Ma trưởng, Đạo trưởng Ma tiêu, Đạo Ma bất lưỡng lập, bất tử bất hưu!" "Oanh!

Oanh!..." Trong bầu trời âm u, đột nhiên truyền đến chín tiếng sấm vang dội khắp thiên địa, chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Sau chín tiếng sấm, chính là Đại Đạo ứng thừa lời thề của La Hầu.

Ánh mắt La Hầu quét qua Hồng Quân và Càn Khôn, trong hai mắt thần quang dũng động, thần sắc trên mặt cực kỳ lạnh lẽo.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy thân thể hắn biến lớn.

"Oanh!" Vài hơi thở sau, hắn liền nổ tung, một đám mây hình nấm khổng lồ xuất hiện giữa thiên địa.

La Hầu, vậy mà tự bạo!

Càn Khôn nhìn nơi La Hầu tự bạo, trên mặt lóe lên một tia thần

sắc phức tạp.

La Hầu thua, tuy là chuyện nằm trong dự liệu, nhưng lời thề cuối cùng của hắn, lại khiến Hồng Quân Lão Đạo có chút bất ngờ.

Thậm chí, cũng khiến hắn có chút minh ngộ.

"Ông!" Hư không chấn động, khoảnh khắc tiếp theo, từng sợi pháp tắc kéo dài ra, mọi động tác đều trở nên chậm chạp, sau đó từ từ lùi lại.

Thời gian đảo ngược!

Càn Khôn lúc này vận dụng lực pháp tắc thời gian của Côn Luân Kính, để những bảo vật mà La Hầu cần tránh khỏi sự va chạm của luồng sức mạnh đó, cũng tránh để chúng rơi vào tay Hồng Quân Lão Đạo.

Đại thủ vung lên, bốn mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp còn sót lại của La Hầu lập tức rơi vào tay hắn, sau đó ánh mắt hắn lại rơi vào Diệt Thế Hắc Liên gần nhất.

Diệt Thế Hắc Liên lúc này chỉ còn trong hàng cửu phẩm, bản nguyên bị tổn thương, nhưng cũng không phải là không có khả năng khôi phục.

Càn Khôn không nói gì, trực tiếp thu lấy nó.

"Ông!" Giữa điện quang hỏa thạch, sức mạnh thời gian biến mất, Hồng Quân Lão Đạo hoàn hồn, hoặc là, sau khi Hồng Quân Lão Đạo minh ngộ lúc này, đã xé toang ràng buộc của thời gian.

Bốn thanh Tru Tiên Kiếm và Thí Thần Thương gần nhất, liền đã rơi vào tay hắn, còn những thứ khác, thì rơi vào tay Càn Khôn rồi.

Nhưng bảo vật không nhiều, Hồng Quân Lão Đạo cũng không quá để ý.

Hắn nhìn sâu vào Càn Khôn, trong mắt Đại Đạo hiển hóa, dường như muốn nhìn thấu Càn Khôn.

Lời của La Hầu, giống như hắn, cũng không nhìn thấu Càn Khôn.

Một tồn tại mà cả hắn và La Hầu đều không nhìn thấu, nhất định là phi phàm, Càn Khôn vẫn luôn trong tình huống như vậy, quả thực phi phàm.

Bao gồm cả lần này, không ai khác ngoài hắn, Càn Khôn cũng là người thắng cuộc.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, không biết tình hình như thế nào, nhưng Càn Khôn vẫn an nhiên vô sự, nhất định không đơn giản như vậy.

Nhưng mọi chuyện đã hạ màn, tái diễn cũng vô ích.

Trên đỉnh Tu Di Sơn, Tây Phương Đại Lục Hồng Hoang.

Càn Khôn đối diện với ánh mắt Hồng Quân Lão Đạo, trong hai mắt thần quang lấp lánh, rực rỡ như tinh thần, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Chương 103

Thần sắc bình tĩnh nhìn Hồng Quân Lão Đạo, rất lâu không mở miệng.

"Đạo Ma Chi Chiến, Đạo hữu đã thắng, tu vi lại càng tiến thêm một tầng, thật đáng mừng đáng tiếc..." Không biết qua bao lâu, Càn Khôn mỉm cười nói.

Lời này không phải giả, đối với lời thề cuối cùng của La Hầu, thực ra trong lòng Hồng Quân Lão Đạo đã có sự cảm ngộ, khí tức phiêu diêu mà hắn tỏa ra lúc này, không thể che giấu Càn Khôn.

Nếu trong lòng Càn Khôn đoán không sai, đạo Chém Tam Thi của Hồng Quân Lão Đạo, lúc này hẳn đã chém ra thi thứ ba, Chấp Niệm Thi.

Tu vi của hắn lúc này, cũng đã đi trước một bước, cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn một bước nữa là có thể chứng Đạo Hỗn Nguyên Đại Đạo Kim Tiên.

Đương nhiên, tình hình cuối cùng thế nào, còn phải xem tình hình bản thân Hồng Quân Lão Đạo.

"Đạo hữu chuyến này, thủ đoạn cũng cao minh..." Hồng Quân Lão Đạo nghe vậy, trầm mặc một lát sau, mới từ từ mở miệng nói.

Vốn dĩ cần ba vị tộc trưởng và Càn Khôn để chống đỡ Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng không ngờ, thủ đoạn của Càn Khôn lại cao minh hơn hắn nhiều.

Những lời của La Hầu lúc này dường như vẫn văng vẳng bên tai, 'Trong Tru Tiên Trận, sinh linh đều diệt, duy chỉ có ngươi vẫn còn nguyên vẹn, Càn Khôn, không thể không nói, thủ đoạn của ngươi

ngay cả bản tọa cũng phải bội phục...' Uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, Hồng Quân Lão Đạo trong lòng biết rõ, tuy toàn lực phòng ngự, Tru Tiên Kiếm Trận cũng không làm gì được, nhưng chỉ bằng một người vẫn không thể phá trận.

Nhưng ngược lại Càn Khôn, trước khi Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, liền đã xuất trận, tuy tiêu hao khá lớn, nhưng lại thực sự đã rời khỏi Tru Tiên Kiếm Trận.

Về thủ đoạn này, hắn tự thấy không bằng.

Hắn biết, Càn Khôn có thủ đoạn rời khỏi Tru Tiên Kiếm Trận sớm, vì sao không đi sớm, mà cứ nhất định phải đợi đến khi Tru Tiên Kiếm Trận gần như bị phá bởi sức mạnh tự bạo của năm vị cao thủ mới rời trận.

Điểm này, Hồng Quân Lão Đạo nhất thời không hiểu rõ, nhưng nếu trong đó không có tình huống đặc biệt, thì Hồng Quân Lão Đạo tự nhiên không tin.

Với thủ đoạn của Càn Khôn, tự nhiên là hắn đã nhìn thấu, nếu không, sẽ không như vậy.

Sau khi La Hầu tự bạo, một số bảo vật cũng rơi vào tay Càn Khôn, nếu không phải trong lòng hắn minh ngộ, thực lực đại tiến, thì trong một hơi thở, Hồng Quân Lão Đạo tin rằng, những bảo vật trước mắt đều đã rơi vào tay Càn Khôn rồi.

Vì vậy, trong lòng hắn không thể không thán phục thủ đoạn của Càn Khôn.

Hắn đang mưu tính, vì chuyện chứng Đạo, Càn Khôn lại sao không mưu tính chứ?

Hắn có được minh ngộ, thực lực đại tăng, La Hầu tự bạo, có tỷ lệ chứng Đạo, vậy Càn Khôn thì sao?

Lại sao có thể không có?

Trong trận Đạo Ma Chi Chiến này, Hồng Quân Lão Đạo tin rằng, thu hoạch của Càn Khôn, nhất định sẽ không dưới hắn.

Càn Khôn thần sắc bình tĩnh nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười nói: "Đâu có thủ đoạn gì đáng nói, chẳng qua là đã chuẩn bị kỹ càng hơn một chút mà thôi, ngược lại là Đạo hữu, chuyến này mới thực sự có thủ đoạn cao minh..." Nghe vậy, Hồng Quân Lão Đạo không trả lời, chỉ nhìn sâu vào hắn.

Càn Khôn trầm mặc một lát sau, nói: "Vì Đạo Ma đã phân thắng bại, Lượng kiếp cũng đã hạ màn, bần đạo liền không dừng lại nữa, lập tức trở về Vô Lượng Sơn Mạch..." Nói rồi, Càn Khôn khẽ chắp tay với Hồng Quân Lão Đạo, sau đó xoay người đi.

Nhưng vừa đi được vài bước, đột nhiên dừng lại, quay người nói với Hồng Quân Lão Đạo: "Đợi đến ngày Đạo hữu công thành, bần đạo sẽ lại mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp kia của Đạo hữu..." Nói rồi, Càn Khôn mỉm cười, liền phiêu nhiên rời đi.

Hồng Quân Lão Đạo nghe vậy, trên khuôn mặt đạm nhiên lại hiện lên một tia dao động vi diệu.

Hắn nhìn sâu vào bóng dáng Càn Khôn rời đi, rất lâu không nói gì.

Trên Tây Phương Đại Lục, ở một địa vực nào đó.

Sau trận chiến này, Tây Phương Đại Lục triệt để bị phế, vô số địa mạch, linh mạch, linh vật, v.v., đều bị hủy diệt hoàn toàn.

Đại địa nứt toác, khuếch tán vạn vạn ức dặm, tạo thành vô số khe nứt dữ tợn như những con nộ long.

"Ông!" Đột nhiên, hư không chấn động, một thân ảnh từ từ bước ra, chính là Càn Khôn.

“Lão sư!” Trấn Nguyên Tử đang chờ đợi ở đây thấy hắn, cung kính chắp tay nói.

“Không cần đa lễ!” Càn Khôn mỉm cười nói, ánh mắt đánh giá trên thân Trấn Nguyên Tử, cười nói: “Xem ra chuyến này ngươi đã có chút minh ngộ, không tệ, hy vọng sau khi trở về, có thể đột phá...” Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử lại lần nữa chắp tay với Càn Khôn nói: “Đệ tử cũng muốn chúc mừng Lão sư, chuyến này đã có được tạo hóa...” Với sự thông tuệ của hắn, làm sao lại không đoán ra được, Lão sư của mình nhất định đã có được tạo hóa.

Tuy trước đây Lão sư bị Tru Tiên Kiếm Trận bao phủ, luồng khí tức kia khiến hắn kinh hãi, nhưng thực lực của Càn Khôn, trong lòng hắn cũng hơi an định.

Sau đó Càn Khôn xuất trận trước khi phá trận, trong lòng hắn liền hiểu rõ gần như mọi chuyện.

Càn Khôn nghe vậy, không mở miệng trả lời, hai người nhìn nhau, đều mỉm cười, mọi điều đều không lời.

“Đi thôi!” Càn Khôn nhàn nhạt mở miệng nói, sau đó bay lên không, quay đầu nhìn Tây Phương một cái, sau đó hóa thành lưu quang biến mất trên bầu trời.

Trấn Nguyên Tử nhìn hắn rời đi, cũng quay đầu nhìn một cái, dường như có thể nhìn thấy, bóng dáng đứng trên đỉnh Tu Di Sơn, dường như đang ngưng vọng thiên địa.

Hồng Quân Lão Đạo!

Hắn biết, toàn bộ Tây Phương, e rằng cũng chỉ còn mình hắn chưa rời đi.

Trong lòng, Trấn Nguyên Tử cũng bay lên không, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất trên bầu trời.

Trên đỉnh Tu Di Sơn, Tây Phương Đại Lục.

Ánh mắt Hồng Quân Lão Đạo ngưng vọng thiên địa, sau đó rơi trên hai đạo lưu quang biến mất kia.

Thần quang trong mắt giao thoa, không biết hắn đang suy nghĩ gì.

Rất lâu sau, chỉ nghe Hồng Quân khẽ thở dài một tiếng: "Cũng đành vậy!" Lời vừa dứt, liền thấy hắn phất tay, Tạo Hóa Ngọc Điệp đột nhiên bay ra, sau đó chém ra phía sau, một thân ảnh bước ra, đó chính là thi thứ ba, Chấp Niệm Thi.

Sau khi La Hầu lập lời thề, hắn liền có minh ngộ, chỉ là chưa lập tức chém ra thi thứ ba mà thôi, lúc này Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử đã rời đi, trong toàn bộ Tây Phương, cũng chỉ còn mình hắn chưa rời đi.

Lúc này chém ra thi thứ ba, cũng có thể được.

Khi đó, chỉ cần hợp nhất tam thi, liền có thể chứng đắc cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng không phụ sự theo đuổi của hắn.

Ánh mắt Hồng Quân rơi trên Tây Phương Đại Lục nơi linh mạch bị hủy diệt hoàn toàn, hoang tàn khắp nơi, nghiệp lực nhân quả trong đó, hắn cũng gánh một nửa.

"Ai!" Một tiếng thở dài khẽ vang lên giữa thiên địa, không biết là vì Tây Phương, vì ba tộc, hay vì chính mình?

Hoặc có lẽ, là vì tất cả!

Lời vừa dứt, trên đỉnh Tu Di Sơn liền mất đi thân ảnh Hồng Quân Lão Đạo.

Chương 104

Chỉ còn lại tất cả hỗn loạn, Tây Phương Đại Lục tan hoang, đang kể lại sự kinh khủng của trận Đạo Ma Chi Chiến đó.

Trên Vô Lượng Sơn Mạch Hồng Hoang, Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

Kể từ khi trở về từ Tây Phương Đại Lục, Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử hai sư đồ liền lao đầu vào tham ngộ Đại Đạo.

Trấn Nguyên Tử vốn đang ở bên bờ đột phá, chuyến này tham gia Tây Phương Chi Chiến, chẳng qua là lịch luyện một phen, tìm kiếm một tia cơ duyên mà thôi, vì đã có chút sở ngộ, thì tự nhiên phải tranh thủ thời gian tham ngộ.

Còn về Càn Khôn, chuyến này trong Tru Tiên Kiếm Trận, có thể gặp được Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ, quả thực là một niềm vui bất ngờ, ngay cả hắn, cũng không ngờ tới.

Nhưng, vì quỹ tích có chút thay đổi, thì tự nhiên phải lấp đầy những lỗ hổng, phá Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu mới được, bất kể hình thức nào.

Mới có Âm Dương Lão Tổ và Ngũ Hành Lão Tổ hai người, cùng với ba vị tộc trưởng tự bạo, dùng sức mạnh đó phá trận.

Nhưng lại tình cờ gặp Càn Khôn, trước khi tự bạo, bản nguyên đã bị thu lấy mà thôi.

Đối với người tự bạo mà nói, thực sự không có vấn đề lớn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến kết quả, nhưng đối với Càn Khôn mà nói, đó lại là cơ duyên và tạo hóa cực lớn.

Có tiên thiên bản nguyên ở đó, thì đối với việc diễn hóa Đại Đạo

Âm Dương và Đại Đạo Ngũ Hành, sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Thậm chí, có thể một lần diễn hóa ra, khiến Càn Khôn Thế Giới tăng thêm hai điều Đại Đạo cũng không khó.

Vì vậy, sau khi trở về Vô Lượng Cung, Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử hai người liền lập tức lao đầu vào tham ngộ Đại Đạo.

Lúc này trong đại điện, huyền diệu sinh sôi, âm thanh Đại Đạo từng trận, diễn hóa ra vô tận ý huyền diệu của Đại Đạo.

Trên Khánh Vân của Trấn Nguyên Tử, một hư ảnh linh căn ẩn hiện, từng trận tinh khí Ất Mộc nồng đậm tinh thuần phát ra, xen lẫn từng trận khí tức Đại Đạo hạo hãn, tràn ngập trong đại điện.

Những luồng khí Ất Mộc nhân uẩn kia, còn có một phần nhỏ bị Càn Khôn hấp thụ, khiến Khánh Vân của hắn lúc này, trên luồng Đại Đạo Càn Khôn cuồn cuộn kia, huyền quang đại diện cho Đại Đạo Ất Mộc càng thêm rực rỡ một phần.

Nhưng những điều này đều là hành động vô ý thức, ngay cả lúc này hấp thụ một phần nhỏ tinh khí Ất Mộc của Trấn Nguyên Tử, đối với Càn Khôn lúc này mà nói, cũng không giúp đỡ được nhiều, vì vậy lúc này chỉ là tự động hấp thụ khi đang tham ngộ mà thôi.

Càn Khôn lúc này trên đầu hiện Khánh Vân, Đại Đạo Càn Khôn đen kịt cuồn cuộn trong đó, từng trận huyền quang lấp lánh, đạo vận lưu chuyển, diễn hóa ra vô tận huyền diệu.

Trong Khánh Vân tràn ngập khí nhân uẩn, có hai đạo quang mang rực rỡ lóe lên, sau đó liền dung nhập vào Đại Đạo Càn Khôn, một luồng khí tức Đại Đạo thuần túy lập tức quét ra.

"Ông!" Đại Đạo khẽ minh, huyền âm từng trận, dường như truyền từ thời tuyên cổ.

Lúc này, tất cả pháp tắc quy tắc trong đại điện, bao gồm cả linh khí, dường như đều chậm lại tốc độ lưu chuyển.

Tâm thần Trấn Nguyên Tử khi một tiếng Đại Đạo âm vang lên, trở nên vô cùng thanh triệt minh mẫn, đối với cảm ngộ Đại Đạo, dường như vô cùng rõ ràng chưa từng có.

Trong lòng hắn khẽ dừng lại, biết được một tia tạo hóa, vội vàng mượn cảm giác thanh minh đó, tham ngộ Đại Đạo Ất Mộc, không dám lơ là một khắc.

Nhưng những điều này, Càn Khôn lúc này đều không biết, trước đó hắn đã hoàn toàn chìm đắm tâm thần vào Càn Khôn Thế Giới, mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp, không ngừng phân tích bản nguyên Âm Dương và bản nguyên Ngũ Hành.

Trong Càn Khôn Thế Giới, khu vực trung tâm.

Tâm thần Càn Khôn hóa thành hình, khoanh chân ngồi giữa cây trà ngộ Đạo và khổ trúc, Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trên thiên linh của Càn Khôn, từng đạo khí nhân uẩn màu tím rải xuống, dung nhập vào Khánh Vân của Càn Khôn.

"Ông!" Tạo Hóa Ngọc Điệp chấn động, hai đạo sợi pháp tắc Đại Đạo màu tím kéo dài ra, chính là Đại Đạo Âm Dương và Đại Đạo Ngũ Hành.

Khoảnh khắc đó, dần dần kéo dài vào Khánh Vân của Càn Khôn, dung nhập vào Đại Đạo Càn Khôn.

"Ông!" Hư không chấn động, hai đoàn bản nguyên hiện ra, chính là bản nguyên Âm Dương và bản nguyên Ngũ Hành.

Lúc này chúng không ngừng xoay quanh thân Càn Khôn, từng trận khí tức Đại Đạo huyền diệu và khí tức tiên thiên tràn ra, bao bọc thân Càn Khôn.

Càn Khôn kết thủ ấn trong tay, mỗi thủ ấn đều mang theo sức mạnh từ tuyên cổ thương khung, từ sâu thẳm vĩnh hằng, không ngừng đánh vào hai đoàn bản nguyên.

"Ông!" Bản nguyên Âm Dương và bản nguyên Ngũ Hành chấn động, sau đó liền thấy pháp tắc Đại Đạo trong đó dường như bị bóc tách từng sợi, dần dần bị Càn Khôn rút ra từ trong bản nguyên, sau đó kéo dài vào Đại Đạo Càn Khôn trong Khánh Vân.

"Oanh!" Lúc đó, trên Cửu Thiên truyền đến một tiếng nổ vang, sau đó chỉ thấy một đạo quang mang lóe lên, hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo bay ra, vắt ngang trên Cửu Thiên.

Càn Khôn lúc này dường như vô ý thức, sau khi pháp tắc Đại Đạo trong hai đoàn bản nguyên bị rút hết, hắn khẽ phất tay, hai đoàn bản nguyên lập tức bay ra, lao về phía Cửu Thiên.

"Oanh!" Trong vài hơi thở ngắn ngủi, chúng liền dung nhập vào Đại Đạo Âm Dương và Đại Đạo Ngũ Hành, Đại Đạo oanh minh, từng trận huyền diệu âm vang hiện ra, vô tận diệu ý Đại Đạo và khí tức Đại Đạo quét ra.

Lúc này, trên Đại Đạo Âm Dương và Đại Đạo Ngũ Hành, bắt đầu ngưng thực, luồng khí tức Đại Đạo đó càng lúc càng hạo hãn và tinh thuần, tiến về tầng thứ càng tinh thâm hơn.

"Thái Cực huyền nhất, Âm Dương nhị khí, hỗn độn hữu loạn, Âm Dương quy nhất..." "Ngũ Hành chi linh, diễn hóa vạn vật, vạn vật căn nguyên, Ngũ Hành bản nguyên..." Trong thức hải của Càn Khôn, vang vọng từng trận Đại Đạo âm, sợi pháp tắc Đại Đạo kéo dài từ Tạo Hóa Ngọc Điệp và sợi pháp tắc Đại Đạo rút ra từ bản nguyên Âm Dương và bản nguyên Ngũ Hành dung hợp vào nhau.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền không ngừng diễn hóa trong thức hải Càn Khôn, tất cả huyền diệu, tất cả quỹ tích Đại Đạo, tất cả diễn hóa

Đại Đạo, tất cả ảo diệu thiên địa, đều nằm trong đó...

Càn Khôn lúc này, dường như trở thành một người ngoài cuộc, chỉ lặng lẽ nhìn pháp tắc Đại Đạo diễn hóa, trong hai mắt tràn ngập sắc thái thất thải, bắt đầu phân tích.

Có Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, Càn Khôn lúc này tham ngộ, cũng không có bao nhiêu khó khăn.

Thêm vào đó, lại có Tiên Thiên Âm Dương Bản Nguyên và Ngũ Hành Bản Nguyên, lúc này tham ngộ càng đắc tâm ứng thủ.

Trong vài nghìn năm ngắn ngủi, Đại Đạo Âm Dương và Đại Đạo Ngũ Hành, đã ngưng thực ngang bằng với Đại Đạo Càn Khôn.

Hơn nữa, theo Càn Khôn tiếp tục tham ngộ hai điều Đại Đạo, mức độ ngưng thực lúc này vẫn đang tăng lên.

Trong khu vực trung tâm của Càn Khôn Thế Giới.

Khí tức tiên thiên hạo hãn và diệu ý Đại Đạo huyền ảo sâu sắc, không ngừng quét ra, bao trùm phạm vi vạn ức dặm thiên địa.

Khoảnh khắc đó, tử khí đông ba vạn dặm, hà quang bao phủ nửa bầu trời, vô số sinh linh dưới luồng ý huyền diệu và khí tức Đại Đạo hạo hãn đó, đã có được tạo hóa cực lớn.

Hoặc bắt đầu khai mở linh trí, hoặc đề thăng tu vi, hoặc minh ngộ Đại Đạo của bản thân...

Càn Khôn lúc này, đối với tình hình của sinh linh trong Càn Khôn Thế Giới, lại không hề hay biết, lúc này vẫn chìm đắm trong thức hải, tham ngộ Đại Đạo Âm Dương và Đại Đạo Ngũ Hành.

Những âm thanh Đại Đạo vang vọng bên tai và vô tận diệu ý bao phủ quanh thân, lúc này đều khiến sự tham ngộ của Càn Khôn được giúp đỡ rất nhiều.

Thêm vào đó có Tạo Hóa Ngọc Điệp trợ giúp, khoảng cách đến khi phân tích hoàn tất pháp tắc Đại Đạo Âm Dương, Ngũ Hành rút ra từ hai đoàn tiên thiên bản nguyên không còn xa nữa.

Chương 105

"Ông!" Thức hải chấn động, lúc này, một đạo thanh quang lóe lên trong thức hải Càn Khôn.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy từng đạo chữ Đạo cổ xưa xoay tròn bay ra, lơ lửng trong thức hải.

"Càn vi thiên, Khôn vi địa, Đạo thiên địa đã hàm chứa Đạo Càn Khôn..." Giữa mỗi chữ Đạo, dường như không có liên hệ, nhưng lại dường như liên hệ mật thiết, huyền chi lại huyền.

Những chữ Đạo này, đều từ 【Càn Khôn Vô Lượng Kinh】 mà bay ra, vì vậy Càn Khôn lúc này tham ngộ, lại không có nhiều cảm giác khó hiểu.

Những chữ Đạo này, sau khi xoay quanh trong thức hải, sau đó dần dần dung hợp vào nhau, hình thành một Đại Đạo đen kịt.

"Càn Khôn Đại Đạo..." Càn Khôn khẽ niệm, lời vừa dứt, Càn Khôn Đại Đạo liền bắt đầu diễn hóa.

Càn Khôn nhất khí, thế phân Âm Dương!

Lúc này, Càn Khôn diễn hóa Âm Dương, lại dung hợp pháp tắc Đại Đạo rút ra từ tiên thiên bản nguyên Âm Dương, lúc này diễn hóa nhanh chóng, trong chốc lát ngắn ngủi, một Đại Đạo Âm Dương liền hiện ra trước mắt Càn Khôn.

"Âm Dương Đại Đạo..." Trong hai mắt Càn Khôn thần quang thất thải dũng động, rực rỡ như tinh thần, trong miệng lại lần nữa khẽ nói.

Lời vừa dứt, Âm Dương Đại Đạo lại lần nữa diễn hóa.

"Âm Dương phân Ngũ Hành, Ngũ Hành diễn vạn vật, giữa vạn vật, Đạo thiên địa, Đạo thiên địa tức Đạo Càn Khôn..." Đột nhiên, Càn

Khôn lẩm bẩm nói, ấn ký Càn Khôn giữa mi tâm càng lúc càng rực rỡ.

"Ông!" Đại Đạo khẽ minh, lúc này Âm Dương Đại Đạo diễn hóa thành Ngũ Hành Đại Đạo, trong Ngũ Hành Đại Đạo, dường như ẩn chứa một luồng khí tức vạn vật.

Sau khí tức vạn vật, chính là sự tồn tại giữa thiên địa, thiên địa tức Càn Khôn.

Lúc này sự lưu chuyển của Đại Đạo, dường như sau khi đi một vòng, lại trở về trên Càn Khôn Đại Đạo.

"Đại Đạo thù đồ đồng quy, Đại Đạo quy nhất, Đạo Càn Khôn..." Càn Khôn thần sắc nghiêm túc, trong hai mắt bắn ra hai đạo tinh quang nhiếp nhân tâm phách, trong miệng khẽ nói.

Trong lời nói, dường như ẩn chứa vô thượng chi lực, vô thượng diệu ý, lúc này giáng xuống, dường như một luồng sức mạnh từ tuyên cổ thương khung, từ tận cùng vĩnh hằng tràn ra.

Lúc này Ngũ Hành Đại Đạo bắt đầu diễn biến, Ngũ Hành...

Âm Dương...

Càn Khôn...

Đại Đạo diễn biến, quỹ tích Đại Đạo trong hai mắt Càn Khôn giao thoa, từng trận khí nhân uẩn màu tím vờn quanh thân thể.

"Oanh!!" Trong thức hải, đột nhiên truyền đến một tiếng oanh minh, tất cả mọi thứ, liền dừng lại.

Càn Khôn nhìn thức hải lúc này đã trở về bình tĩnh, trên mặt hiện lên một nụ cười như có như không, tâm thần dần dần quy nhất.

"Hô!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở hai mắt.

Trong hai mắt sâu thẳm lấp lánh thần quang rực rỡ như tinh thần, trong miệng khẽ thở ra một hơi trọc khí.

Hắn ngẩng đầu nhìn một cái, lúc này trong hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo, Đại Đạo Âm Dương và Đại Đạo Ngũ Hành đã diễn hóa hoàn thành.

"Tuy không được hoàn mỹ mười phần, nhưng có được trình độ này, đã là rất khó có được..." Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ ngâm nói.

Sau đó hắn phất tay, hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo hóa thành một đạo lưu quang, độn nhập vào Cửu Thiên, biến mất không thấy.

Làm xong tất cả những điều đó, Càn Khôn mới cẩn thận cảm nhận sự biến hóa của Càn Khôn Thế Giới.

"Sau khi được bổ sung Đại Đạo Âm Dương và Đại Đạo Ngũ Hành, Càn Khôn Thế Giới bắt đầu hoàn thiện..." Không biết qua bao lâu, Càn Khôn từ từ mở hai mắt, mỉm cười nói.

Âm Dương, Ngũ Hành, đều là pháp tắc Đại Đạo vô cùng quan trọng của một phương thế giới, là một trong những yếu tố quyết định trong một phương thế giới.

Trước đây Càn Khôn Thế Giới, Âm Dương và Ngũ Hành đều không hoàn thiện, thậm chí, cực kỳ yếu ớt, vì vậy vạn vật, sinh linh trong Càn Khôn Thế Giới diễn hóa vô cùng chậm chạp.

Chuyến này có Âm Dương và Ngũ Hành sau, Càn Khôn tin rằng, Càn Khôn Thế Giới sẽ càng lúc càng hoàn thiện, đối với việc diễn hóa vạn vật trong đó mà nói, đều sẽ càng lúc càng nhanh chóng.

Trong lòng hắn nghĩ vậy, Càn Khôn thu ánh mắt về, sau đó trong tay vươn vào Khánh Vân, Tạo Hóa Ngọc Điệp bị hắn nắm trong tay.

"Xem ra, ta phải trong một khoảng thời gian, tìm hiểu đại khái tất cả pháp tắc Đại Đạo bên trong nó, sau đó mới có thể đối chiếu với Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân Lão Đạo, khi đó mới có thể đề thăng lĩnh ngộ Đại Đạo..." Càn Khôn nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp

phát ra ánh sáng tím nhàn nhạt trong tay, lẩm bẩm nói.

Càn Khôn lúc này không tham ngộ điều Đại Đạo nào, liền mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp trợ giúp tham ngộ, nhưng cũng chưa hoàn toàn hiểu rõ.

Nhưng vì đã đưa ra điều kiện mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp với Hồng Quân Lão Đạo, thì ít nhất phải tìm hiểu toàn bộ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay mình một phen, dù không thể hiểu toàn bộ.

Nhưng ghi nhớ một số ý huyền diệu, đều mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân Lão Đạo để đối chiếu, liền có thể có được sự đề thăng.

Ngoài ra, khi tham ngộ khối Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân Lão Đạo, những chỗ nhất thời không thể lý giải, cũng phải ghi lại, sau đó tiến hành tham ngộ, đối chiếu, đề thăng...

Làm như vậy, mới không lãng phí vô ích một lần điều kiện đã đưa ra với Hồng Quân Lão Đạo.

Trong khu vực trung tâm của Càn Khôn Thế Giới.

"Ông!" Rất lâu sau, chỉ thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp chấn động, một đạo quang mang tím rực rỡ chói mắt lưu chuyển.

Khoảnh khắc tiếp theo, Đại Đạo trong hai mắt Càn Khôn mới dần dần tiêu thoái, trở lại sắc thanh minh, sau đó từ từ thu ánh mắt từ Tạo Hóa Ngọc Điệp về.

Ngay sau đó, chỉ thấy Càn Khôn khẽ phất tay, Tạo Hóa Ngọc Điệp liền hóa thành một đạo tử quang, lóe lên trước mắt hắn, sau đó liền biến mất không thấy.

Làm xong tất cả, Càn Khôn lập tức đứng dậy, ánh mắt quét qua một cái, thân hình hắn chợt động, biến mất tại chỗ.

Chỉ còn lại luồng khí nhân uẩn huyền diệu, lúc này vẫn đang từ từ khuếch tán.

Trong một sơn mạch hoang vu nào đó của Càn Khôn Thế Giới.

"Ông!" Hư không chấn động, sau đó liền thấy một thân ảnh từ từ bước ra, dưới chân kim liên hiện ra, nâng hắn bước đi, khí tức trên thân phiêu diêu, hòa hợp hoàn toàn với phương thế giới này.

Càn Khôn đi đến một nơi nào đó, sau đó dừng lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn đài sen màu đen trước mắt.

Diệt Thế Hắc Liên, chuyến này bản nguyên bị tổn thương, chỉ còn trong hàng cửu phẩm, nhưng cũng khó có được rồi, không bị rớt phẩm giai, nếu không, việc khôi phục sẽ xa vời vô kỳ.

Càn Khôn nhìn cửu phẩm Diệt Thế Hắc Liên lúc này vô cùng bình tĩnh, trên mặt lộ ra chút thần sắc suy tư.

Chương 106

Bảo vật có linh, dưới tình huống đột nhiên vô chủ, tự nhiên sẽ bỏ chạy xa.

Ngay cả Diệt Thế Hắc Liên bản nguyên bị tổn thương, cũng như vậy, tuy ban đầu Càn Khôn thu lấy mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp và cửu phẩm Hắc Liên, lúc đó đã vận dụng pháp tắc thời gian, nên dễ dàng hơn một chút.

Nhưng sau khi bị thu lấy, cửu phẩm Diệt Thế Hắc Liên lại phản ứng vô cùng bình tĩnh.

Đúng như câu chuyện bất thường tất có yêu, Càn Khôn không dám lơ là, liền thi triển đại pháp lực, tạm thời phong ấn cửu phẩm Diệt Thế Hắc Liên ở đây, đợi sau khi diễn hóa ra Đại Đạo Âm Dương và Ngũ Hành, mới đến đây.

"Nếu trong Diệt Thế Hắc Liên có hậu thủ của La Hầu, thì cũng không bất ngờ..." Càn Khôn nhìn cửu phẩm Diệt Thế Hắc Liên, trong lòng thầm nói.

La Hầu là Ma Tổ, tu vi đủ để sánh ngang với cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, nếu không có chút thủ đoạn, tự nhiên là không thể, ngay cả khi hắn cuối cùng đã lập lời thề lớn.

Những điều đó đều không quan trọng, hậu thủ mới là quan trọng nhất, điểm này, Càn Khôn tin tưởng không nghi ngờ.

Bao gồm cả ba vị tộc trưởng ba tộc kia, Càn Khôn đều tin rằng, nhất định sẽ để lại hậu thủ, nếu không, tại sao lại dứt khoát tự bạo như vậy.

Cần biết, tu vi đã đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên sau, vị Thần Ma

nào lại không tiếc mệnh?

Tu vi càng cao càng tiếc mệnh, điểm này không hề giả.

Đối với những tồn tại như La Hầu và ba vị tộc trưởng mà nói, tự nhiên sẽ không để mình thực sự rơi vào tình huống vẫn lạc.

Tuy không biết tình huống cuối cùng thế nào, nhưng hậu thủ, Càn Khôn tin rằng, nhất định sẽ có để lại.

Cũng chính vì điểm này, Càn Khôn mới ra tay tạm thời phong ấn cửu phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

"Ông!" Rất lâu sau, Càn Khôn kết vài thủ ấn huyền ảo sâu sắc, sau đó đánh vào phong ấn cửu phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy hư không chấn động, sau đó dường như mặt hồ yên tĩnh bị ném vào một viên đá, khuấy lên từng trận gợn sóng, không ngừng khuếch tán.

Càn Khôn thấy vậy, phất tay, lực phong ấn bị tán đi.

Cửu phẩm Diệt Thế Hắc Liên lúc này, phát ra ánh sáng đen nhàn nhạt, từng trận khí tức hủy diệt tràn ra.

Càn Khôn thần sắc nghiêm túc, sau đó phân ra một phần nhỏ tâm thần, cẩn thận đề phòng, khắc ấn vào cửu phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Khoảnh khắc tiếp theo, tâm thần hắn ổn định khắc ấn vào cửu phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Càn Khôn trong lòng hoài nghi, sau đó tiếp tục thăm dò.

"Ông!" Trong chớp mắt, chỉ thấy Hắc Liên khẽ chấn động, khí tức tiên thiên hạo hãn quét ra, khoảnh khắc tiếp theo, một đạo hắc quang lóe lên, dường như muốn lao về phía Càn Khôn, nhưng một luồng lực vô hình hiện ra, cản nó lại trước mắt Càn Khôn.

"La Hầu..." Càn Khôn thần sắc bình tĩnh nhìn thân ảnh lúc này

diễn hóa từ đạo hắc quang kia, nhàn nhạt nói.

Vừa rồi đạo hắc quang đó muốn độn nhập vào mi tâm Càn Khôn, chỉ tiếc, nơi đây là Càn Khôn Thế Giới, tất cả đều nằm trong tay Càn Khôn, mặc tốc độ có nhanh đến đâu, cũng chậm lại vài phần.

Dưới sự ngăn cản của sức mạnh thế giới, ngay cả La Hầu, cũng bị cản lại.

Đương nhiên nếu là bản tôn La Hầu, có lẽ sẽ có cách nào đó, nhưng thân ảnh trước mắt này, chỉ là một đạo tàn hồn, hoặc là, chỉ là một phần bản nguyên diễn hóa thành La Hầu.

Với tình hình lúc này, tự nhiên không thể thành công.

"Càn Khôn..." La Hầu nhìn người trước mắt là Càn Khôn, trong lòng đột nhiên trầm xuống, ma viêm trong hai mắt nhảy nhót, thần sắc trên mặt âm trầm đáng sợ.

Vốn dĩ, sau khi bản tôn tự bạo, bản nguyên ma đạo của hắn liền ẩn giấu ở nơi sâu nhất trong Diệt Thế Hắc Liên, sau đó tạo ra giả tượng, bỏ chạy xa.

Rồi rơi vào tay một vị tu sĩ nào đó, sau đó đoạt xá trọng sinh, lại lần nữa tồn tại trong Hồng Hoang.

Nhưng không ngờ, trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó, Càn Khôn liền thi triển pháp tắc thời gian, mọi thứ đều chưa bắt đầu, đã rơi vào tay hắn.

Đương nhiên, đối với điều này hắn cũng không rõ, vì lúc đó Càn Khôn đã phong ấn Hắc Liên.

Lúc này vì có tâm thần khắc ấn vào, La Hầu liền cho rằng thời cơ đã đến, chuẩn bị đoạt xá, nhưng không ngờ, lại là Càn Khôn.

Bản tôn ở đây, có lẽ cũng không có bao nhiêu phần chắc thắng,

huống chi chỉ là một đạo tàn hồn bản nguyên.

“Bản tọa biết, ngươi mới là khắc tinh của bản tọa, trận chiến giữa bản tọa và Hồng Quân không phải tranh Đạo, mà ngươi, mới là khắc tinh của bản tọa...” La Hầu nhìn hắn, nghiệt ngã nói.

“Đạo hữu nói quá lời rồi...” Càn Khôn thần sắc bình tĩnh nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng nói.

La Hầu nghe vậy, không nói nữa, ánh mắt quét qua nơi này, trong lòng dường như đây không phải Hồng Hoang Thế Giới, vì lực pháp tắc mà hắn có thể nắm giữ, lực thiên địa gần như là con số không.

Hơn nữa, luồng lực cấm cố trên thân hắn, lại càng lúc càng cường hãn.

Hắn nhìn Càn Khôn, trên mặt hàn quang lóe lên, vừa định mở miệng, lại thấy một đạo thanh quang lóe lên, sau đó Càn Khôn một ngón tay điểm vào giữa mi tâm hắn.

Trong một sơn mạch hoang vu nào đó của Càn Khôn Thế Giới.

“Ông!” La Hầu chỉ cảm thấy thức hải chấn động, sau đó liền có một luồng lực lượng hạo hãn lập tức quét ra, dường như muốn hủy diệt ý thức thức hải của hắn, hủy diệt tàn hồn, hủy diệt tất cả mọi thứ lúc này.

Khoảnh khắc đó, sức mạnh cấm cố càng lúc càng kinh khủng, sức mạnh truyền ra từ ngón tay Càn Khôn cũng đạt đến một mức độ khiến người ta phải khiếp sợ, chỉ cần vài hơi thở nữa, tất cả, sẽ bị tiêu diệt dưới luồng sức mạnh đó, tiêu tán vô ảnh.

“A...

Càn Khôn...” La Hầu hai mắt muốn nứt toác, trong miệng thê lương nói, luồng lực lượng kia quá mạnh rồi, ngay cả khi hắn giao thủ với Hồng Quân Lão Đạo, ngưng tụ bản nguyên ma đạo, sức mạnh

có thể sánh ngang Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, luồng sức mạnh này còn mạnh hơn một tia.

Trong lòng càng lúc càng kinh sợ, lần này bị phong ấn ở đây không biết bao nhiêu năm, nhưng khi gặp Càn Khôn ở đây, hắn đã thăng cấp lên cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, tốc độ như vậy, quả thực kinh khủng.

Đối mặt với sức mạnh như vậy, nếu bản tôn ở đây, trong tình huống bị kiềm chế, e rằng cũng vô cùng khó khăn, huống chi là một phần bản nguyên, một tia tàn hồn.

Ngay cả bản nguyên nguyên thần cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, nhưng một đạo tàn hồn lại có thể có bao nhiêu sức mạnh để chống đỡ sát chiêu của Càn Khôn.

Thêm vào đó, nơi đây, mọi thứ đều là sự tồn tại xa lạ.

Sức mạnh mà hắn có thể nắm giữ là con số không, sức mạnh gia trì trên thân lại càng lúc càng kinh khủng, sức mạnh của Càn Khôn cũng đang dần dần tăng cường, dưới tình huống này, làm sao có đường sống?

Vốn dĩ tưởng rằng có thể đoạt xá trọng sinh, sau đó khôi phục một thời gian, rồi đi tìm Hồng Quân Lão Đạo và Càn Khôn, nhưng không ngờ, giờ lại gặp Càn Khôn, trong cục diện như vậy.

Trong lòng càng lúc càng phẫn nộ, La Hầu càng thêm phẫn nộ, trong lòng hắn chợt quyết tâm, đưa ra lựa chọn cuối cùng.

Chương 107

"A!

Càn Khôn, nếu ngươi muốn tiêu diệt bản tọa, bản tọa cũng sẽ không để ngươi được yên..." La Hầu nhìn Càn Khôn, giận dữ quát, mặt mũi dữ tợn, ma khí và sát khí kích động trên thân, sau đó thân thể lại muốn trương lớn.

Đã chứng kiến La Hầu tự bạo một lần, Càn Khôn lúc này làm sao lại không biết tình huống?

Chỉ là...

"La Hầu, tự bạo, cũng phải hỏi bần đạo có đồng ý hay không..." Càn Khôn nhìn hắn, thần sắc bình tĩnh mở miệng nói, thần quang trong hai mắt dũng động, rực rỡ như tinh thần.

Nghe vậy, La Hầu sửng sốt, ngay sau đó kinh ngạc nói: "Ý ngươi là gì?" Càn Khôn không trả lời, trên khuôn mặt đạm nhiên hiện lên một nụ cười, khẽ nói: "Ngươi sẽ biết..." Lời vừa dứt, dường như có một luồng sức mạnh từ tuyên cổ vô thượng, thương khung vĩnh hằng quét ra, luồng sức mạnh cấm cố La Hầu, lúc này bắt đầu tác dụng lên thân La Hầu.

Trong chớp mắt, thân thể vốn đang trương lớn của La Hầu lập tức khô héo, một cảm giác vô lực lập tức tấn công khắp các nơi trên thân thể.

"Không... không..." La Hầu trong lòng vừa kinh vừa sợ, Càn Khôn ngay cả tự bạo cũng có thể khống chế, thực lực của hắn, rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào.

"Diệt!" Càn Khôn thần sắc lạnh lẽo, giữa đầu ngón tay, một tia

hàn mang lóe lên, sau đó lập tức chìm vào thức hải La Hầu, tất cả đều bị hủy diệt.

"Không!" Một tiếng thê lương của La Hầu vang lên, sau đó liền không còn âm thanh nào nữa.

"Ông" Thân thể vốn của La Hầu chấn động, sau đó ma khí cuồn cuộn, dần dần diễn hóa, tàn hồn bị Càn Khôn hủy diệt đã biến mất, lúc này còn lại, chính là một phần bản nguyên ma đạo của hắn.

Dần dần, toàn bộ thân thể hóa thành ma khí, trong ma khí cuồn cuộn, lại có một đoàn nhỏ tiên thiên bản nguyên hiện ra.

"Quả nhiên là bản nguyên ma đạo..." Càn Khôn nhìn đoàn tiên thiên ma đạo bản nguyên nhỏ do La Hầu diễn hóa trước mắt, trên mặt mỉm cười nói.

Tuy đoàn tiên thiên ma đạo bản nguyên này không nhiều, nhưng đối với Càn Khôn mà nói, lại vô cùng khó có được, dù sao một đoàn tiên thiên ma đạo bản nguyên, là bản nguyên ma đạo của Ma Tổ La Hầu, không phải loại tầm thường có thể so sánh.

"La Hầu a La Hầu, quả nhiên là đồng tử đưa tiền cho bần đạo a!" Càn Khôn nhìn đoàn tiên thiên ma đạo bản nguyên nhỏ trước mặt, không khỏi cảm thán.

Nếu hậu thủ của La Hầu, thực sự rơi vào tay tu sĩ khác, thì kế hoạch của hắn có thể sẽ thành công, chỉ tiếc, cuối cùng lại rơi vào tay Càn Khôn.

Nếu trong Hồng Hoang, thực lực của La Hầu có lẽ sẽ mạnh hơn một chút, nhưng trong Càn Khôn Thế Giới, tất cả đều nằm trong tay Càn Khôn.

Tuy Càn Khôn Thế Giới vẫn chưa hoàn thiện, nhưng Càn Khôn vẫn là Chủ của thế giới.

La Hầu muốn ở đây nắm giữ lực pháp tắc, nắm giữ lực thiên địa, Càn Khôn tự nhiên không thể để hắn toại nguyện.

Cũng chính vì Càn Khôn là Chủ của thế giới, nên ở đây, La Hầu muốn tự bạo cũng khó, chỉ có thể nhìn Càn Khôn làm những gì mình muốn.

Càn Khôn khẽ động tay, đoàn tiên thiên ma đạo bản nguyên lập tức rơi vào tay hắn.

"Sức mạnh ma đạo thật tinh thuần..." Càn Khôn trong hai mắt thất thải giao thoa, vô tận quỹ tích Đại Đạo dũng hiện, diễn hóa ra vô tận huyền diệu.

Trong tiên thiên ma đạo bản nguyên, ẩn chứa sức mạnh ma đạo thuần túy nhất, tinh thuần nhất, ngoài ra, còn có sự lĩnh ngộ của La Hầu đối với một số pháp tắc ma đạo, cũng nằm trong đó.

"Với trình độ bản nguyên ma đạo như vậy, La Hầu rốt cuộc đã để lại bao nhiêu?" Rất lâu sau, Càn Khôn thu ánh mắt về, trên mặt lộ ra chút thần sắc suy tư, trong miệng lẩm bẩm.

Bản nguyên tiên thiên ma đạo trên thân La Hầu có thể phân ra bao nhiêu phần, điểm này, Càn Khôn không biết, nhưng vì trong đó có một phần rơi vào tay hắn, thì Càn Khôn tự nhiên cũng không khỏi suy đoán, La Hầu có bao nhiêu phần bản nguyên ma đạo tồn tại.

Nếu thực sự cuối cùng để hắn thành công, thì mưu đồ khi đó sẽ không nhỏ a!

Trong lòng hắn nghĩ vậy, Càn Khôn trên mặt thần sắc khôi phục đạm nhiên, không còn đi để ý đến những điều đó nữa.

Với tình hình của La Hầu lúc này mà xem, muốn thực sự thành công, không biết năm nào tháng nào, tu vi khi đó sẽ đạt đến mức độ nào, điểm này, Càn Khôn cũng không thể đoán trước.

Vì vậy, điều quan trọng nhất lúc này, chính là tu vi của hắn, những thứ khác, tạm thời không cần để ý.

Càn Khôn nhìn sâu vào đoàn tiên thiên ma đạo đó một cái, sau đó phất tay, cuốn lấy đoàn ma đạo bản nguyên và cửu phẩm Diệt Thế Hắc Liên, sau đó thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Trong Càn Khôn thế giới, tại Trung Ương Địa Đái. "Ong!" Hư không khẽ chấn động, Càn Khôn chậm rãi bước ra từ hư không, đi thẳng đến chỗ Tiên Thiên Thủy Trì.

Y vung tay, một luồng hắc quang lóe lên, đó chính là Cửu Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Bản nguyên của Cửu Phẩm Diệt Thế Hắc Liên có phần bị tổn thương, nhưng không phải là không có khả năng khôi phục, chỉ là cần uẩn dưỡng một đoạn thời gian mà thôi.

Đặt nó vào trong Tiên Thiên Thủy Trì, lại thêm sự trợ giúp của Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, có thể rút ngắn một khoảng thời gian khôi phục cho Diệt Thế Hắc Liên.

Trong lòng suy tính, Càn Khôn khẽ vung tay, liền thấy Cửu Phẩm Diệt Thế Hắc Liên vững vàng bay về phía Tiên Thiên Thủy Trì, rồi rơi vào trong thủy trì. "Ong!" Đột nhiên, một cỗ khí tức Tiên Thiên hạo hãn cuồn cuộn lan ra, mang theo chút hủy diệt chi lực.

Ngay khắc sau, chỉ thấy trên Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, một tầng thanh quang Tạo Hóa mờ nhạt lóe lên, rồi bao bọc lấy Cửu Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Hai luồng khí tức Tiên Thiên, trong khoảnh khắc đó, dung hợp vào nhau.

Hai đài sen có Bản nguyên đều từ Hỗn Độn Thanh Liên, có thể tương hỗ đề thăng khôi phục cũng không ngoài ý muốn. "Nếu Diệt

Thế Hắc Liên khôi phục, lại có thể lợi dụng một phen..." Càn Khôn hiện vẻ suy tư, lẩm bẩm trong miệng.

Đột nhiên, trước mắt Càn Khôn một đạo tinh quang lóe lên, rồi trên mặt Y nở nụ cười, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Tiên Thiên Thủy Trì, rồi lấy ra Tiên Thiên Ma Đạo Bản Nguyên, bắt đầu tham ngộ. "Ong!" Một đạo tử quang lóe lên, Tạo Hóa Ngọc Điệp lại lần nữa xuất hiện trên Khánh Vân của Càn Khôn, rải xuống vô tận Tử Khí nhân uân, một điều Pháp tắc Ma Đạo màu tím kéo dài ra, trực tiếp rơi vào trong Ma Đạo Bản Nguyên trước mặt Càn Khôn. "Oanh!" Đột nhiên, một cỗ khí tức Ma Đạo hạo hãn bùng phát, một cỗ khí tức có thể nhìn thấy bằng mắt thường cuồn cuộn không ngừng khuếch tán.

Rất lâu sau, mới chậm rãi bình ổn lại.

Lúc này, Pháp tắc Ma Đạo từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp kéo dài ra, cùng Pháp tắc Ma Đạo trong Tiên Thiên Ma Đạo Bản Nguyên dung hợp làm một rồi được rút ra, để Càn Khôn tham ngộ.

Thấy vậy, Càn Khôn chậm rãi nhắm hai mắt, bắt đầu tham ngộ, nhưng không đặt toàn bộ tâm thần vào việc tham ngộ Pháp tắc Ma Đạo, mà phân ra một phần tâm thần, tế luyện Cửu Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Do La Hầu mà tâm thần của Càn Khôn đã được khắc ấn vào Diệt Thế Hắc Liên, tiến hành nhận chủ sơ bộ, vì vậy việc tế luyện lúc này lại dễ dàng hơn một phần.

Hơn nữa, Bản nguyên của Diệt Thế Hắc Liên bị tổn thương, dễ tế luyện hơn nhiều so với một Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hoàn chỉnh.

Chương 108

Huống hồ, tu vi của Càn Khôn lúc này lại có phần tinh tiến, cho nên nói chung, lần tế luyện Cửu Phẩm Diệt Thế Hắc Liên này, lại dễ hơn vài phần so với việc tế luyện các Pháp bảo khác trước đây.

Lúc này, việc tế luyện và tham ngộ diễn ra song song, từng trận khí tức Tiên Thiên hạo hãn cuồn cuộn bay ra, những Diệu ý nhân uân kia tràn ngập, khiến cho sinh linh trong phạm vi vạn ức dặm nhận được không ít Tạo Hóa.

Trên Cửu Thiên, lúc này Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh lại hiện lên, trên Ma Đạo, bắt đầu lóe ra huyền quang, từng trận khí tức Đại Đạo tràn ngập.

Đoạn Tiên Thiên Ma Đạo Bản Nguyên này không nhiều, cho nên những gì Càn Khôn có thể tham ngộ cũng không quá nhiều, nếu không có Pháp tắc Ma Đạo trong Tạo Hóa Ngọc Điệp để ấn chứng, e rằng Càn Khôn đã có thể tham ngộ hết chỉ trong vài vạn năm.

Vì vậy, lúc này trong Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh, mức độ ngưng thực của Ma Đạo, e rằng cũng nằm trong dự liệu của Càn Khôn, sẽ không ngưng thực đến mức độ quá tinh thâm.

Nhưng cho dù thế nào, có thể ngưng thực một phần, đối với Càn Khôn, đều là một cơ hội khó có được.

Thời gian trôi như nước chảy, như cát sỏi, không ngừng trôi đi bất kể ngày đêm.

Chỉ trong nháy mắt, năm vạn năm đã trôi qua trong Càn Khôn thế giới. "Ong!" Đột nhiên, ấn ký Càn Khôn giữa mi tâm Càn Khôn khẽ chấn động, rồi một cỗ diệu ý dâng trào, ngay khắc sau, liền thấy Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt giao dệt Đại Đạo diễn hóa

vô tận huyền ảo.

Y liếc nhìn Tiên Thiên Ma Đạo Bản Nguyên trước mặt, Pháp tắc Đại Đạo trong đó đã được Y tham ngộ thấu đáo nhờ sự trợ giúp của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Còn về đoạn Tiên Thiên Ma Đạo Bản Nguyên này, Càn Khôn lại có diệu dụng khác.

Trong lòng suy tính, Càn Khôn vung tay, thu nó đi, rồi lại đưa một tay ra, hướng về phía Ma Đạo trong Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh mà điểm. "Hưu!" Một luồng hắc quang lóe lên, rồi dung nhập vào trong Ma Đạo. "Oanh!" Đại Đạo oanh minh, khí tức Đại Đạo hạo hãn cuồn cuộn bay ra, rồi không ngừng ngưng thực.

Không biết trải qua bao lâu, Ma Đạo ngưng thực mới dừng lại.

Thấy vậy, Càn Khôn hài lòng gật đầu, rồi vung tay, Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh hóa thành một đạo huyền quang, ẩn vào Cửu Thiên, không thể tìm thấy.

Làm xong mọi việc, ánh mắt Càn Khôn chuyển sang Cửu Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trong Tiên Thiên Thủy Trì, mấy vạn năm tế luyện, Diệt Thế Hắc Liên chỉ còn bước cuối cùng là có thể luyện hóa hoàn toàn.

Còn về việc Diệt Thế Hắc Liên khôi phục, lại không quá dễ dàng, mấy vạn năm thời gian, mới vừa vặn khôi phục đến hàng Thập Phẩm, chưa hoàn toàn ổn định lại.

E rằng cần hơn vạn năm nữa, mới có thể chân chính ổn định trên Thập Phẩm.

Nhưng điểm này, Càn Khôn cũng không quá sốt ruột.

Ánh mắt Càn Khôn dừng lại thật sâu trên Diệt Thế Hắc Liên một lát, sau đó thu Tạo Hóa Ngọc Điệp lại, rồi rời khỏi Tiên Thiên Thủy

Trì, tiếp tục đi đến Trung Ương Địa Đái.

Y lại lần nữa khoanh chân ngồi dưới Ngộ Đạo Trà Thụ và Khổ Trúc, bắt đầu tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Từ khi lần trước quyết định trước tiên đại khái tìm hiểu thấu đáo tất cả Pháp tắc Đại Đạo, Y liền không ngừng tham ngộ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nhưng muốn hoàn toàn tìm hiểu hết một lượt lại không dễ dàng, mười mấy vạn năm, cũng chỉ có thể tìm hiểu được hai phần ba, mà lại không phải tham ngộ sâu.

Nếu là tham ngộ sâu, thời gian sẽ tăng lên gấp bội chứ không chỉ.

Nhưng vậy là đủ rồi, lần này chỉ cần đại khái hiểu rõ một phen, đều có thể mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân Lão Đạo, rồi mượn Pháp tắc Đại Đạo trong đó để ấn chứng.

Ngay cả khi có những chỗ chưa hiểu, chỉ cần khắc ấn lại, sau này, từ từ tham ngộ là được.

Tâm niệm đến đây, Càn Khôn chậm rãi nhắm hai mắt, bắt đầu tham ngộ.

Sau đó, Càn Khôn để một phần tâm thần ở đây tham ngộ, phần còn lại, thì trở về trong Bản thể.

Trong Đại Điện Vô Lượng Cung. "Ong!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Linh Đài của Càn Khôn khẽ chấn động, rồi Y chậm rãi mở hai mắt, Đại Đạo hiện lên trong đôi mắt sáng như tinh thần.

Nhưng ngay khắc sau, lại khôi phục sắc thái thanh minh, mà khoảnh khắc đó, lại càng dung hợp với huyền bí Thiên Địa, càng thể hiện ý chí Càn Khôn. "Hô!" Càn Khôn khẽ thở ra một ngụm trọc khí, rồi cảm nhận sự biến hóa của cơ thể, tu vi của Y trong những năm tham ngộ này, tự nhiên mà thành, tựa như nước chảy thành sông,

thăng tiến đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong.

Nhưng điểm này nằm trong dự liệu, tuy kinh hỉ, nhưng cũng không quá bất ngờ. "Việc nắm giữ Pháp tắc, cũng thăng tiến không ít." Càn Khôn đưa một tay ra, vô số Pháp tắc vờn quanh, từng trận Thiên Địa Nguyên Lực bị dẫn động.

Đạt đến cảnh giới và việc nắm giữ Pháp tắc lúc này, hiện tại Pháp tắc Đại Đạo trong mắt Y, lại càng thêm rõ ràng, có thể chạm tới tùy ý.

Càn Khôn mỉm cười, rồi khẽ vẫy tay, thu ngón tay lại. "Ong!" Đột nhiên, hư không trên Vô Lượng Cung khẽ chấn động, một cỗ huyền diệu chi ý tràn ngập.

Càn Khôn khẽ giật mình, chuyển ánh mắt nhìn lên trên, có chút kinh ngạc nói, "Công Đức Kim Quang?!" Không sai, lúc này bao phủ trên Vô Lượng Cung, chính là một tầng Công Đức Kim Quang màu vàng.

Càn Khôn nhìn tầng Công Đức Kim Quang này, hiện vẻ suy tư, sau đó trong lòng lại có chút thích nhiên.

À, bởi vì đã diệt trừ một đạo tàn hồn của La Hầu, nên mới giáng xuống một ít Công Đức Kim Quang, tuy không nhiều, nhưng cũng là một phần thưởng.

Mặc dù trong Đạo Ma chi chiến cũng có Công Đức Kim Quang, nhưng cũng không nhiều, thêm vào những thứ này, thì cũng tạm được rồi.

Càn Khôn mỉm cười, vung tay, thu toàn bộ tầng Công Đức Kim Quang kia lại. "Ong!" Hư không chấn động, sau đầu Càn Khôn, một vầng Kim Luân Công Đức màu vàng hiện lên, tụ tập toàn bộ Công Đức mà Càn Khôn thu thập được ở đây, dần dần tích lũy.

Làm xong mọi việc, Càn Khôn thúc đẩy Pháp quyết trong tay, một

lát sau, lẩm bẩm nói, "Trong Hồng Hoang đã qua một Nguyên Hội, khôi phục không ít Nguyên Khí, càng có không ít Đại Năng xuất thế, lại có một Phương Đại Thế sắp đến..." Vài hơi thở sau, Càn Khôn ngừng động tác trong tay, ánh mắt nhìn về một nơi nào đó trong Hồng Hoang.

Rất lâu sau, Y mới thu ánh mắt lại, khẽ nói, "Có lẽ, thời cơ đã gần kề..." Lời vừa dứt, Y liền không nói nữa.

Hồng Hoang đã trải qua một Nguyên Hội, Thiên Địa Linh Khí không ngừng khôi phục.

Trên Đại Địa, trải qua mười mấy vạn năm diễn hóa, lại bắt đầu khôi phục, những sinh linh đã vẫn lạc trong Lượng Kiếp, huyết khí trở về Huyết Hải, Chân Linh của họ trở về giữa Thiên Địa, bổ sung vào sự tiêu hao của Thiên Địa.

Thập Nhị Tổ Vu từng tham gia Lượng Kiếp trước, sau nhiều trận chiến đấu, tu vi càng thêm cường hãn.

Tổ Vu hiếu chiến, càng chiến càng mạnh, lần này tu vi thăng tiến cũng nằm trong dự liệu.

Chương 109

Nhưng có một điểm, đó là sau khi Thập Nhị Tổ Vu bàn bạc một hồi, cảm thấy Tổ Vu có thể dùng tinh huyết của bản thân cộng với Sát Khí trọc khí, để tái tạo Vu tộc.

Sau khi quan sát Bách tộc và Tam tộc, họ cảm thấy, chỉ có một tộc, mới có thể ngày càng cường đại.

Có phương pháp này xong, liền bắt đầu hành động.

Ngoài ra, hai huynh muội Phục Hy và Nữ Oa, sau khi trở về lần này, trải qua một số tham ngộ, tu vi cũng đại trướng, tiến phát hướng về thiên địa cao hơn.

Tại Đông Phương Hồng Hoang, trên Đông Côn Luân Sơn.

Trong một Tiên Phủ nào đó, ba vị Đạo Nhân đầu hiện Khánh Vân, Đại Đạo chi âm không dứt bên tai, ba người luận đạo, cùng nhau ấn chứng Đại Đạo, lĩnh ngộ cũng tiến bộ rất nhanh.

Trong ba người, một vị có dáng vẻ lão giả cổ xưa, trên mặt đạm nhiên vô vi.

Một vị có dáng vẻ trung niên, sắc mặt bình tĩnh, nhưng giữa lông mày, lại toát ra một cỗ khí thế.

Còn về vị cuối cùng, cũng có dáng vẻ trung niên, giữa kiếm mày toát ra một cỗ kiếm ý cực mạnh, mà xung quanh, cũng bao phủ một cỗ kiếm ý nhàn nhạt.

Ba người đó, chính là Thái Thanh Thái Thượng, Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Thượng Thanh Thông Thiên Tam Thanh Đạo Nhân.

Ba người trong Đạo Ma chi chiến cũng có trợ giúp, nhưng không xuất nhiều lực.

Nhưng ba người, lại từ tay Hồng Quân có được ba kiện Pháp bảo, mỗi người một kiện, đó cũng là nguyên nhân ba người nguyện ý đến đó.

Từ khi trở về từ Tây Phương, ba người liền tiến vào trạng thái tu luyện, sau khi luận đạo, lĩnh ngộ của ba người cũng cực lớn, nhanh chóng vượt qua cảnh giới Đại La.

Ba người là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, thiên phú và nội tình đều thâm hậu, có thể nhanh chóng vượt qua cảnh giới Đại La như vậy cũng là điều bình thường.

Một Nguyên Hội đã qua, dần dần, họ đã thăng tiến lên tầng thứ cao hơn, tin rằng không lâu sau, có thể đạt đến cảnh giới cao hơn.

Ngoài ra, trong một Nguyên Hội này, cũng có những Đại Thần Thông Giả khác xuất thế.

Ví dụ như, trong Đạo Ma chiến trường, ở Tây Phương Đại Lục Hồng Hoang.

Một đạo thân ảnh đứng trước một cây Linh Căn, nhìn chằm chằm rất lâu, trên khuôn mặt có chút tái nhợt hiện lên một nụ cười, vung tay, một đạo kim quang dung nhập vào trong cây Linh Căn kia.

Linh Căn đó là do Tiên Thiên Canh Kim hóa thành, lúc này gặp phải bình cảnh, chính là cần trợ giúp.

Sau khi kim quang dung nhập vào Linh Căn, trên Cửu Thiên, kiếp vân hội tụ, Hóa Hình Kiếp giáng xuống.

Y mỉm cười, rời khỏi nơi này.

Vài ngày sau, Hóa Hình Kiếp đã qua, Y lại xuất hiện tại nơi này.

Lúc này Linh Căn đã hóa thành một Đạo Nhân, nhưng mặt gầy như củi, thân hình cũng không cao lớn, nhìn người đang đi đến, chắp

tay nói, "Chuẩn Đề đa tạ Đạo huynh tương trợ..." "Ta là Tiếp Dẫn, chúng ta đều là sinh linh Tây Phương, không cần khách khí." Tiếp Dẫn gật đầu nói.

Ngay sau đó, Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề nói, "Linh Mạch Tây Phương đa phần đã bị hủy diệt, Động Phủ của ta cũng là nơi hiếm hoi còn tồn tại, Đạo hữu có thể cùng đi." "Đại thiện!" Chuẩn Đề gật đầu tán thán.

Sau đó, hai người hóa thành lưu quang rời đi.

Đương nhiên, ngoài ra, những năm này, ở các địa vực khác cũng có Đại Năng xuất thế.

Ví dụ như U Minh Huyết Hải, Tây Côn Luân, Đông Hải Bồng Lai, v.v., đều có Đại Thần Thông Giả xuất thế trong Hồng Hoang.

Hồng Hoang, lại lần nữa trở nên tràn đầy sinh cơ.

Thời gian vội vã trôi đi, chỉ trong nháy mắt, Hồng Hoang lại qua mấy vạn năm.

Lúc này, Thập Nhị Tổ Vu đã tạo ra một chủng tộc, dưới sự nỗ lực của họ và sự trợ giúp của máu huyết trong Bàn Cổ Điện dưới Bất Chu Sơn, chủng tộc này lúc này đã sơ bộ có quy mô.

Chủng tộc do Thập Nhị Tổ Vu tạo hóa, lúc này, đã có một cái tên riêng, Vu tộc!

Vu tộc lúc này, cư trú tại Bách Vạn Đại Sơn, nơi Thập Nhị Tổ Vu vốn xuất hiện.

Trải qua những năm diễn biến phát triển, số lượng Vu tộc lúc này đã đạt đến ức vạn, đang trong quá trình tăng trưởng nhanh chóng.

Những tộc nhân Vu tộc này, vì là do các Tổ Vu tương ứng tạo ra, lúc này chia thành mười hai bộ lạc, do Thập Nhị Tổ Vu thống lĩnh,

tạm thời cư trú trong Bách Vạn Đại Sơn.

Chỉ cần thời cơ đến, Vu tộc liền có thể chân chính xuất sơn, chân chính uy hiếp Hồng Hoang.

Lại hơn vạn năm sau.

Trải qua vạn năm phồn diễn, Vu tộc đã đạt đến trăm ức.

Ngoài việc mỗi một thế hệ diễn hóa, trong Bàn Cổ Điện còn có một huyết trì cũng đang gia tốc sự sản sinh của Vu tộc.

Nơi này cũng là do Thập Nhị Tổ Vu sau này phát hiện, Vu tộc được sinh ra từ nơi đây, thực lực dường như không thấp.

Đương nhiên, trong số Vu tộc sinh ra từ huyết trì, không có Đại Vu tồn tại, tất cả đều dưới Đại Vu.

Bởi vì Đại Vu, trong cơ thể có tinh huyết Tổ Vu, mới có thể đạt đến độ cao như vậy, mà trong huyết trì kia, không có những thứ tinh thuần như tinh huyết Tổ Vu tồn tại.

Thập Nhị Tổ Vu sau một hồi bàn bạc, liền trở về Bách Vạn Đại Sơn, mang trăm ức tộc nhân Vu tộc ra khỏi Bách Vạn Đại Sơn, sau đó theo các bộ lạc riêng, do các Tổ Vu riêng dẫn đi, phân bố ở các vùng xung quanh Bàn Cổ Điện.

Đến đây, Vu tộc liền chân chính hiện thế trong Hồng Hoang.

Nhất thời, uy thế Vu tộc vô song.

Ngoài ra, trải qua những năm tu dưỡng sinh tức này, Bách tộc lại khôi phục một số Nguyên Khí.

Sau Bách tộc chi chiến, trong số các thủ lĩnh của Bách tộc, những thủ lĩnh đã nhận được Thiên Đạo truyền thừa sau Tam tộc đại chiến, lần lượt công bố các Pháp môn tu luyện, vì vậy Bách tộc lúc này, thực lực lại mạnh hơn không ít so với trước đây.

Trải qua Tam tộc đại chiến, Bách tộc lúc này dần dần hiểu ra một đạo lý, mạnh như Tam tộc, cũng có thể biến mất trong Hồng Hoang, huống chi Bách tộc.

Họ cho rằng, có thể liên hợp Bách tộc và các sinh linh Hồng Hoang khác, chỉ có như vậy, hình thành một chỉnh thể, mới có thể chân chính xưng bá Hồng Hoang, sẽ không giống Tam tộc.

Trải qua mấy vạn năm diễn hóa, danh xưng Bách tộc dần dần mờ nhạt đi, một danh xưng khác, lại ngày càng vang dội, Yêu.

Yêu tộc, là tên của một chủng tộc mới được thống nhất gọi chung cho Bách tộc Hồng Hoang và các sinh linh Hồng Hoang khác.

Chương 110

Tu luyện có thành tựu tức có thể xưng là Yêu, không chỉ Bách tộc Hồng Hoang và các sinh linh Hồng Hoang khác, mà ngay cả những Tiên Thiên Thần Thai Ma kia, cũng trở thành Yêu.

Chỉ cần tu luyện có thành tựu, liền là một thành viên trong Yêu tộc.

Cùng với thời gian trôi đi, số lượng Yêu tộc ngày càng nhiều, ẩn ẩn đã vượt qua tổng hòa của thời kỳ Tam tộc.

Dù sao sau khi Lượng Kiếp trước kết thúc, vô số truyền thừa đều bị đứt đoạn, vô số sinh linh Tu sĩ mất đi Pháp môn tu luyện, ngoài việc gia nhập Yêu tộc, có thể có được một số Pháp môn tu hành, còn lại, chỉ có thể cướp đoạt nội đan hoặc yêu đan của các Tu sĩ khác mà tu tập.

Nhưng tốc độ tu hành như vậy không nhanh, cũng không quá khả thi, dù sao một đường tàn sát, có thể liền vẫn lạc trong đó, trở về Thiên Địa.

Vì vậy, để có được Pháp môn tu hành, gia nhập vào Yêu tộc, để có được một số Pháp môn tu hành, cũng là một lựa chọn không tồi.

Cho nên, có một phần nguyên nhân như vậy ở trong đó, lúc này số lượng Tu sĩ và sinh linh gia nhập Yêu tộc nhiều chưa từng thấy.

Cùng với thời gian trôi đi, Yêu tộc không ngừng khuếch trương địa bàn, cũng ẩn ẩn có ý muốn xưng bá Hồng Hoang, chỉ là, chưa công khai biểu lộ ra mà thôi.

Nhưng Yêu tộc muốn xưng bá lại không dễ, dù sao nó là do Bách tộc Hồng Hoang và các sinh linh kia hợp thành.

Cho nên Yêu tộc nhìn qua không hề thống nhất, khó chỉnh hợp.

Trong nội bộ Yêu tộc, phân ra mấy chục thế lực lớn nhỏ, cùng một số Yêu tộc tán thể phân bố trong Hồng Hoang.

Những người thống lĩnh Yêu tộc này, trong Hồng Hoang cũng có danh khí không nhỏ, không ai không phải là Thần Thú hóa hình có căn nguyên cực tốt, trong Yêu tộc, được xưng là, Yêu Thần.

Trong số những Yêu Thần này, mạnh nhất, chính là mười Đại Yêu Thần.

Mười Đại Yêu Thần, phân bố khắp các nơi trong Hồng Hoang, mỗi người thống lĩnh một phương Yêu tộc, xưng bá một vùng.

Hồng Hoang, một khu vực nào đó, trên tầng mây. "Tu luyện có thành tựu tức là Yêu?

Theo cách nói của Yêu tộc như vậy, chẳng phải trong Hồng Hoang đều là Yêu tộc sao?" Ngọc Thanh Nguyên Thủy, một trong Tam Thanh, trên mặt hiện lên một tia phẫn nộ, nhìn Yêu tộc trong Hồng Hoang, ngữ khí lạnh lùng nói.

Bàn Cổ Tam Thanh, là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, là chính tông Bàn Cổ, so với Yêu tộc, thân phận không biết cao quý hơn bao nhiêu.

Yêu tộc dùng cách nói tu luyện có thành tựu tức là Yêu, bao quát các sinh linh Hồng Hoang, chẳng phải cũng là tiến bộ sao?

Hạ Bàn Cổ Tam Thanh xuống cùng một tầng thứ, Ngọc Thanh Nguyên Thủy trong lòng liền không có bao nhiêu thiện cảm đối với Yêu tộc.

Thái Thượng trên mặt thần sắc cổ xưa không chút gợn sóng, đạm mạc liếc nhìn một cái, mở miệng nói, "Cách nói này của Yêu tộc vừa đúng lại vừa không đúng, vì đã tu luyện có thành tựu tức là Yêu, Yêu

tộc quật khởi, Thiên Đạo chấp nhận, vậy sự tồn tại của Yêu tộc quả thực không sai." Ngừng lại vài hơi thở, Y lại nói, "Nhưng trong Hồng Hoang, có rất nhiều Tiên Thiên Thần Thai Ma, tu vi đã sớm thông thiên, có một số thân phận lại càng không tầm thường, há có thể cùng Yêu tộc nói chuyện như nhau." Nói rồi, Y liếc nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Nghe vậy, Nguyên Thủy khẽ gật đầu, hiểu rõ ý trong lời của Thái Thượng, đều là từ Lượng Kiếp trước, tự nhiên biết sự tồn tại của một số Đại Thần Thông giả trong đó.

Trong số đó, một số thân phận lại càng cực kỳ thần bí và không tầm thường, ví dụ như, Vô Lượng Cung Chủ Càn Khôn, người mà lúc đó ngay cả Ma Tổ La Hầu và Đạo Tổ Hồng Quân cũng phải kinh ngạc không thôi.

Còn có Trấn Nguyên Tử, lúc đó cũng chứng kiến trong Đạo Ma chi chiến.

Càng có Phục Hy và Nữ Oa ở Phượng Tê Sơn ngoài Bất Chu Sơn, v.v..

Những Thần Ma này, vị nào thân phận lại kém, mỗi người đều có thân phận phi phàm, thủ đoạn thông thiên, nếu theo cách nói của Yêu tộc, cũng là Yêu tộc.

Nhưng nhìn xem, trong mắt Nguyên Thủy, điều đó lại là hạ thấp thân phận, làm sao có thể có sắc mặt tốt.

Vì vậy, vừa rồi có chút phẫn nộ đối với lời nói của Yêu tộc cũng là điều bình thường.

Thông Thiên bên cạnh, nghe vậy thì kiếm mày khẽ nhướng, không hề mở miệng, nhưng trong lòng, cũng tán đồng lời này của Thái Thượng.

Hồng Hoang, một khu vực nào đó, trên tầng mây.

Thái Thượng liếc nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, sau đó ánh mắt lại rơi xuống Yêu tộc phía dưới, trong mắt lướt qua một tia tinh quang, trong miệng khẽ thì thầm, "Yêu tộc..." Âm thanh chỉ có Y có thể nghe thấy, lúc này Nguyên Thủy và Thông Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần, không hề để ý.

Từ trên người Yêu tộc, Thái Thượng dường như lại nhìn thấy cái bóng của Tam tộc Hồng Hoang.

Một thế lực như vậy, nếu có thể thống nhất, thực lực khẳng định sẽ cường hãn hơn so với Tam tộc Hồng Hoang trong Lượng Kiếp trước.

Chỉ là, những Yêu tộc kiêu ngạo khó thuần kia, há lại dễ dàng thống nhất như vậy.

Ngoài ra, Vu tộc vừa mới xuất sơn không lâu, lần này lại càng thể hiện sự cường đại của mình, lúc này trong Hồng Hoang, nhất thời vô song.

Ngay cả Yêu tộc cường đại chưa từng có lúc này, cũng tạm thời tránh mũi nhọn.

Dù sao Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, có mấy vị tồn tại cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Tổ Vu cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ lại càng không dưới một bàn tay, với thực lực như vậy, Yêu tộc lúc này quả thực không thể địch lại.

Vu tộc tự nhiên cũng có ý muốn xưng bá Hồng Hoang, vì vậy Yêu tộc lúc này, đã đối đầu với Vu tộc.

Nhưng Yêu tộc lúc này vẫn chưa phải đối thủ của Vu tộc, ngay cả khi có Yêu Thần ở đó, nhưng vẫn chỉ có thể một đường rút lui.

Vì vậy, ngay cả khi muốn thống nhất Yêu tộc, cũng phải giải

quyết tốt Vu tộc.

Ít nhất, về phương diện thân phận và thực lực, phải là tồn tại đỉnh tiêm, nếu không, căn bản là không thể.

Nhưng hiện nay trong Hồng Hoang, Thái Thượng tạm thời không thấy ai có thủ đoạn như vậy.

Đương nhiên, ngay cả khi có thân phận và thủ đoạn như vậy, cũng phải có một tiền đề quan trọng, đó là được Yêu tộc thừa nhận.

Trong tình huống như vậy, mới có thể thu phục Yêu tộc, thống nhất Yêu tộc, nếu không, mọi thứ đều là nói suông.

Trong lòng suy tính, Thái Thượng mới chậm rãi thu ánh mắt lại, sau đó cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên, hóa thân thành lưu quang, biến mất ở chân trời, tiếp tục du lịch Hồng Hoang.

Hồng Hoang, dưới Bất Chu Sơn, Bàn Cổ Điện.

Lúc này, Thập Nhị Tổ Vu tụ tập tại đây, cùng nhau bàn bạc đại sự.

Đế Giang ánh mắt lướt qua các đệ đệ muội muội của mình, chậm rãi mở miệng nói, "Những năm nay, giữa Yêu tộc và Vu tộc chúng ta, có không ít ma sát, nhưng chiến hỏa vẫn chưa mở rộng." Ngừng lại một lát, Y tiếp tục nói, "Mấy ngàn năm nay, mấy vị Yêu Thần trong Yêu tộc kia, rất có ý muốn chỉnh hợp Yêu tộc phân tán, nếu buông lỏng không quản, e rằng sẽ gây ra hậu quả lớn." Tình hình Yêu tộc, Thập Nhị Tổ Vu đều rõ trong lòng, tuy mạnh, nhưng lại không thống nhất, các Đại Yêu Thần lại càng tự ý hành động, không ai chịu phục ai.

Trong tình huống như vậy, há có thể là đối thủ của Vu tộc.

Nhưng, nếu để Yêu tộc thống nhất, tình huống liền sẽ khác, Yêu tộc như vậy, thực lực tuyệt không thua kém Vu tộc, có thể tồn tại

song song với chúng ta.

Chương 111

Vì vậy, chuyện này, cần phải nói rõ trước. "Có gì đâu, đánh là được." Nghe vậy, Chúc Dung là người đầu tiên mở miệng, thân là Hỏa chi Tổ Vu, tính khí tự nhiên nóng nảy. "Không sai, nếu không phục, chúng ta đánh là được." Cộng Công phụ họa nói, đối Chúc Dung liếc mắt một cái, rồi rời đi.

Hậu Thổ khẽ rủ đôi mắt đẹp, liếc nhìn một cái, không nói gì.

Bản tính lương thiện, những chuyện này, trong lòng Y biết không thể thay đổi, vậy thì dứt khoát không nói nữa.

Đế Giang khẽ gật đầu, đã quyết định như vậy, vậy cứ làm như thế. "Nếu đã vậy, vậy thì cứ làm như thế đi, những chuyện phía sau, tin rằng các ngươi cũng biết phải làm gì rồi, ta không nói nhiều nữa." Đế Giang liếc nhìn mọi người, rồi chậm rãi mở miệng nói. "Chúng ta biết rồi, Đại ca!" Các Tổ Vu nhìn nhau, rồi chậm rãi mở miệng nói.

Thấy vậy, Đế Giang gật đầu.

Sau đó, Thập Nhị Tổ Vu bàn bạc một số sự nghi khác, rồi liền ai nấy tản đi.

Cùng lúc đó, trên Thái Dương Tinh, trong Hồng Hoang tinh không xa xôi.

Là một trong hai tinh thần chủ chốt nhất trong ba trăm sáu mươi lăm tinh thần chủ của Hồng Hoang.

Trên Thái Dương Tinh, lại cũng thể hiện những chỗ bất phàm.

Đó là thế giới của lửa, toàn bộ là Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa, một loại hỏa diễm lợi hại hơn Nam Minh Ly Hỏa một phần.

Trên Thái Dương Tinh đầy Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa này, có

một tòa cung điện tọa lạc bên trong.

Bên ngoài cung điện, là một cây đại thụ cao chọc trời, đó là Thái Dương Thần Thụ sinh ra trên Thái Dương Tinh.

Trên cây Thần Thụ đó, đã sinh ra hai vị Tiên Thiên Thần Thai Ma.

Một người tên là Đế Tuấn, một người tên là Thái Nhất, Bản thể cả hai đều là Tam Túc Kim Ô.

Tòa cung điện hùng vĩ trên Thái Dương Tinh, chính là đạo tràng của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Cung điện cực kỳ huy hoàng, đỉnh vàng cửa đỏ, đình đài lầu gác, tinh quang rực rỡ.

Trên cổng lớn cung điện, một tấm biển lớn treo lơ lửng.

Trên đó khắc bốn chữ Đạo màu vàng 'Thái Dương Thần Cung', bàng bạc đại khí, Đạo vận lưu chuyển.

Trong cung điện, các loại trang sức trang hoàng đều vô cùng huy hoàng đại khí.

Trung tâm cung điện, là một Đại Điện rộng rãi, trên Đại Điện có hai chỗ ngồi, sắp đặt song song.

Trên chỗ ngồi là hai thanh niên nam tử, một người mặt như ngọc, thể hiện khí chất nho nhã.

Một người mặt như đao khắc, trên người tỏa ra khí tức cực kỳ bá đạo.

Cả hai đều mặc y phục màu vàng kim, trên mặt đều mang vẻ nghiêm túc.

Hai người này, chính là Tiên Thiên Thần Thai Ma sinh ra trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất.

Người mặt như đao khắc, khí tức bá đạo, chính là Thái Nhất.

Lúc này trong tay đang đùa nghịch một chiếc thần chung màu đồng, đây là Bổn Mạng Linh Bảo, một trong ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Thần Chung hóa thành từ sự đứt gãy của Bàn Cổ Thần Phủ, uy lực hủy thiên diệt địa.

Còn về người nam tử mặt như ngọc, khí chất nho nhã kia, chính là ca ca của Thái Nhất, Đế Tuấn.

Trong tay Y hiện lên hai cuốn thần thư kỳ dị, cũng cực kỳ có lai lịch, đó là Bổn Mạng Linh Bảo, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ và Lạc Thư, lại là bảo vật thôi diễn Thiên Cơ.

Trong Hồng Hoang, Tiên Thiên Thần Thai Ma nào có Bổn Mạng Linh Bảo, thân phận đều vô cùng không tầm thường.

Ví dụ như Đế Tuấn và Thái Nhất, Bổn Mạng Linh Bảo lợi hại như vậy, lại xuất thế trên Thái Dương Tinh, thân phận lại càng cao quý hơn không ít.

Dù sao trong Hồng Hoang tinh không, có ba trăm sáu mươi lăm tinh thần chủ, Thái Dương Tinh lại là một trong hai tinh thần chủ chốt nhất trong ba trăm sáu mươi lăm tinh thần chủ đó.

Đế Tuấn và Thái Nhất sinh ra trên tinh thần này, thân phận quả thực cao quý hơn rất nhiều so với đại bộ phận sinh linh trong Hồng Hoang, ngay cả một số Tiên Thiên Thần Thai Ma trong Hồng Hoang, e rằng cũng không sánh kịp.

Trong Thái Dương Thần Cung, trên Thái Dương Tinh, biển lớn tinh thần Hồng Hoang.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Đế Tuấn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt hỏa quang nhảy nhót, nhưng chỉ vài hơi thở liền trở về sắc thái thanh minh, quang mang của Hà Đồ Lạc Thư trong tay cũng

dần dần thu liễm. "Không biết Đại ca thôi diễn thế nào?

Có phải là lúc huynh đệ chúng ta xuất thế rồi không?" Thái Nhất thấy ca ca mình mở hai mắt, không khỏi mở miệng hỏi.

Hai huynh đệ từ khi sinh ra đến nay, đã qua mấy Nguyên Hội, trước đây vẫn luôn trong trạng thái tu luyện.

Sau đó muốn xuất sơn, đi đến Hồng Hoang, nhưng lúc đó Lượng Kiếp bùng phát, liền lại tiếp tục tiềm tu, giờ đây Hồng Hoang dần dần ổn định, lại có tượng Đại Thế sắp đến.

Với thân phận và tu vi của hai người, há lại cam tâm tiềm tu ở đây, nhất định phải trong Hồng Hoang, lưu lại một nét đậm đà.

Nhưng cục diện Hồng Hoang lần này tuy ổn định, nhưng cũng không thể mạo hiểm xuất động.

Vì vậy, mới có chuyện Đế Tuấn thôi diễn này.

Hà Đồ Lạc Thư là Bổn Mạng Linh Bảo của Đế Tuấn vốn là Pháp bảo thôi diễn Thiên Cơ, thêm vào năng lực thôi diễn bản thân Đế Tuấn cực mạnh, để Y thôi diễn một phen, quả thực không còn gì thích hợp hơn.

Đế Tuấn nghe vậy, nhìn Thái Nhất, đạm mạc mỉm cười nói, "Lần này Đại Thế sắp đến, quả thực là cơ hội thích hợp nhất cho huynh đệ chúng ta sao?" Nghe vậy, mắt Thái Nhất sáng lên, hỏi, "Đại ca có thể thôi diễn được gì sao?" Đế Tuấn gật đầu, nói, "Mười mấy vạn năm nay, Bách tộc trong Lượng Kiếp trước, cùng với các chủng tộc sinh linh mới, dần dần dung hợp làm một, có một cái tên mới, Yêu tộc!" "Yêu tộc?!" Thái Nhất nhướng mày, trong miệng lẩm nhẩm một câu.

Những năm nay, Y không mấy quan tâm đến chuyện Hồng Hoang, vẫn luôn xung kích tu vi, vì vậy đối với chuyện trong Hồng Hoang, tự nhiên không biết nhiều như Đế Tuấn.

Đế Tuấn nhìn Thái Nhất, tiếp tục nói, "Thế lực Yêu tộc bàng bạc, phân bố khắp toàn bộ Hồng Hoang, không chỉ có Bách tộc Hồng Hoang, mà còn có vô số sinh linh Hồng Hoang đã hóa hình.

Bởi vì khẩu hiệu của chúng là, tu luyện có thành tựu, tức là Yêu!" Nói rồi, trong mắt Đế Tuấn lóe lên hai đạo quang mang, kể toàn bộ thông tin thôi diễn từ Hà Đồ Lạc Thư cho Thái Nhất nghe.

Chương 112

Nghe vậy, Thái Nhất lẩm bẩm trong miệng, "Tu luyện có thành tựu tức là Yêu!" Nhưng ngay lập tức, trong mắt liền sáng lên quang mang, hiểu ý trong lời Đế Tuấn.

Y nhìn Đế Tuấn, mỉm cười nói, "Đại ca, nếu vậy, huynh đệ chúng ta, cũng là Yêu!" "Chính xác!" Đế Tuấn khẽ gật đầu, trong mắt thần quang dũng động, nói, "Nếu ta có thể thu phục Yêu tộc, vậy trong Hồng Hoang, hà cớ gì huynh đệ ta không có địa vị?

Đại thế như vậy, đủ để lưu danh trong Hồng Hoang..." Nghe vậy, sắc mặt Thái Nhất nghiêm nghị, những gì Đế Tuấn nói, cũng là những gì Y nghĩ trong lòng.

Với thân phận và tu vi như vậy, tự nhiên phải làm những việc, để lại một nét đậm đà trong Hồng Hoang.

Kết quả cuối cùng, tự nhiên là lập nên một Phương Đại Thế.

Những gì Đế Tuấn nói lúc này, chính là một Phương Đại Thế, cũng là một Phương Đại Thế khá khả thi.

Trong lòng suy nghĩ, Thái Nhất mở miệng nói, "Nhưng theo lời Đại ca nói, Yêu tộc phân bố khắp Hồng Hoang, muốn thu phục, nói dễ hơn làm." Nghe vậy, Đế Tuấn như thể biết Thái Nhất sẽ có điều nghi ngại, đạm mạc mỉm cười nói, "Vì vậy, đó chính là nơi vi huynh thôi diễn lần này." Thái Nhất nhướng mày, nhìn Đế Tuấn, hỏi, "Vậy không biết kết quả thôi diễn của Đại ca thế nào?" "Sự khả thành!" Đế Tuấn mỉm cười, gật đầu nói.

Nghe vậy, Thái Nhất lộ vẻ vui mừng, vì kết quả thôi diễn là thành công, vậy chứng tỏ, quả thực là thuộc về Đại Thế, chính là cần phải lập xuống.

Thái Nhất hỏi, "Vậy không biết, chúng ta nên làm thế nào?" Đế Tuấn nói, "Trong Yêu tộc, tổng cộng có mấy chục thế lực, trong đó mạnh nhất, chính là mười Đại Yêu Thần.

Nếu ta thu phục được bọn họ, các thế lực Yêu tộc khác nhất định sẽ trông gió quy thuận, với thân phận và thực lực của ta, đủ để thu phục." Nghe vậy, trong mắt Thái Nhất lóe lên một tia quang mang, nếu đúng như Đế Tuấn nói, vậy quả thực như vậy, thu phục được những Yêu Thần lợi hại nhất, vậy không lo những thế lực Yêu tộc kia không thần phục.

Trong lòng suy tính, Thái Nhất hỏi, "Mười Đại Yêu Thần thực lực thế nào?" "Đại La Kim Tiên sơ kỳ chí hậu kỳ!" Đế Tuấn nhắm mắt, trong một hơi thở liền mở ra, trong miệng đạm mạc nói.

Hai huynh đệ, lúc này Đế Tuấn đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Thái Nhất đã là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, hai người liên thủ, đủ để quét ngang các thế lực Yêu Thần kia.

Nghe vậy, trên mặt Thái Nhất mừng rỡ, vội vàng nói, "Nếu đã vậy, huynh đệ chúng ta, tức khắc có thể đi đến Hồng Hoang, thu phục mười Đại Yêu Thần." "Nhị đệ đừng vội!" Đế Tuấn cắt ngang, trong mắt hiện lên kim quang, dựng nên một bức họa diện huyền ảo, nhưng vài hơi thở sau, liền biến mất. "Từ trong Hà Đồ Lạc Thư, ta đã thấy một phương pháp lợi hơn." Đế Tuấn bí ẩn mỉm cười.

Y vung tay, một bức họa diện trong hư không hiện lên. "?!" Thái Nhất kinh ngạc nhìn tình hình trong họa diện, hỏi. "Vu tộc, là chủng tộc mới sinh trong Hồng Hoang, thực lực cường hãn.

Thập Nhị Tổ Vu đứng đầu Vu tộc kia, mỗi vị thực lực đều không kém gì ta." Đế Tuấn nhìn Thái Nhất, trầm giọng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Thái Nhất khẽ biến, mười hai vị cao thủ Đại La Kim Tiên hậu kỳ trở lên, thực lực chủng tộc quả thực cường hãn.

Đúng lúc đó, Đế Tuấn lại nói, "Vu tộc lúc này từ Bách Vạn Đại Sơn bước ra, hiện thế trong Hồng Hoang.

Sắp tới, liền sẽ phát sinh mâu thuẫn với Yêu tộc, chỉ cần vào lúc Yêu tộc nguy nan, ta ra tay, vậy thì..." "Diệu a, kế sách này của Đại ca thật diệu!" Đế Tuấn chưa nói hết, Thái Nhất đã lĩnh hội, mở miệng tán thán.

Đế Tuấn nghe vậy, đạm mạc mỉm cười, không trả lời. "Nếu đã vậy, huynh đệ chúng ta liền tạm thời ở nơi này chờ tin tức tốt." Thái Nhất mỉm cười, nói.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, có Hà Đồ Lạc Thư ở đây, có thể biết được xu hướng Hồng Hoang ngay lập tức, không cần lo lắng sẽ bỏ lỡ thời cơ.

Khoảng thời gian này, có thể xem xét liệu có thể đột phá đến Hỗn Nguyên Kim Tiên hay không, vì lúc này Y cảm thấy đang ở ngưỡng đột phá, nếu có thể đột phá ở đây, vậy sau khi giáng lâm Hồng Hoang, sự nắm chắc sẽ lớn hơn một chút.

Đối với sự sắp xếp của Đế Tuấn, Thái Nhất cũng không có dị nghị.

Lúc này Y cũng đang ở ngưỡng đột phá, tự nhiên nguyện ý tu luyện trước, nếu đột phá được, vậy nhanh chóng có thể đại triển thân thủ.

Hồng Hoang, một khu vực nào đó, trên tầng mây.

Mấy ngàn năm nay, Càn Khôn vẫn luôn hành tẩu trong Hồng Hoang, nhưng các sinh linh trong Hồng Hoang không thể phát hiện ra mà thôi.

Dù sao với cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong của Càn Khôn lúc này, trừ phi là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu

không, ngay cả những tồn tại đồng đẳng cấp, cũng chưa chắc đã phát hiện được.

Còn về các Tu sĩ sinh linh dưới đó, thì càng không thể. "Mấy vạn năm nay, giữa Vu Yêu, lại sơ bộ hiện ra quy mô rồi..." Trên tầng mây, Càn Khôn nhìn Vu tộc và Yêu tộc không ngừng xuất hiện trên Đại Địa Hồng Hoang, đạm mạc mở miệng nói.

Sự xuất hiện của Vu Yêu, Càn Khôn không hề bất ngờ, đặc biệt là Vu tộc.

Sau khi trải qua Tam tộc và Đạo Ma chi chiến, ý niệm tạo ra một tộc của Thập Nhị Tổ Vu trong lòng càng thêm mạnh mẽ, việc tạo ra Vu tộc sơ bộ có quy mô trong một Nguyên Hội, Càn Khôn không hề bất ngờ.

Còn về Yêu tộc, mặc dù khẩu hiệu mà Yêu tộc đưa ra là 'tu luyện có thành tựu tức là Yêu!', đối với một số Tiên Thiên Thần Thai Ma mà nói, không nghi ngờ gì có hiềm nghi hạ thấp, nhưng đối với không ít sinh linh trong Hồng Hoang mà nói.

Yêu tộc, quả thực lúc này, là tộc bảo hộ tốt nhất.

Dù sao, những sinh linh hóa hình từ chim bay thú chạy kia, tu vi đa phần thấp kém, lúc này trong Hồng Hoang, ngoài những Tiên Thiên Thần Thai Ma cường đại kia ra, thì chỉ có Vu tộc có Pháp môn tu hành.

Nếu không gia nhập vào Yêu tộc, vậy cùng lắm là hành động thôn phệ Thiên Địa Linh Khí và Pháp môn tu hành cướp đoạt Yêu Đan.

Nhưng Pháp môn tu hành như vậy, đối với các Tu sĩ đó mà nói, lại không có tác dụng lớn.

Tuy nhất thời có thể thăng tiến tu vi, nhưng về sau lại sẽ ảnh hưởng đến căn cơ.

Vì vậy, gia nhập vào Yêu tộc, tìm kiếm một tia bảo hộ, một tia Pháp môn tu hành, lại là kết quả khá tốt trong Hồng Hoang lúc này.

Cho nên, có một phần nguyên nhân như vậy ở trong đó, lúc này số lượng Tu sĩ và sinh linh gia nhập Yêu tộc nhiều chưa từng thấy.

Cùng với thời gian trôi đi, Yêu tộc không ngừng khuếch trương địa bàn, cũng ẩn ẩn có ý muốn xưng bá Hồng Hoang, chỉ là, chưa công khai biểu lộ ra mà thôi.

Nhưng Yêu tộc muốn xưng bá lại không dễ, dù sao nó là do Bách tộc Hồng Hoang và các sinh linh kia hợp thành.

Cho nên Yêu tộc nhìn qua không hề thống nhất, khó chỉnh hợp.

Trong nội bộ Yêu tộc, phân ra mấy chục thế lực lớn nhỏ, cùng một số Yêu tộc tán thể phân bố trong Hồng Hoang.

Những người thống lĩnh Yêu tộc này, trong Hồng Hoang cũng có danh khí không nhỏ, không ai không phải là Thần Thú hóa hình có căn nguyên cực tốt, trong Yêu tộc, được xưng là, Yêu Thần.

Trong số những Yêu Thần này, mạnh nhất, chính là mười Đại Yêu Thần.

Mười Đại Yêu Thần, phân bố khắp các nơi trong Hồng Hoang, mỗi người thống lĩnh một phương Yêu tộc, xưng bá một vùng. "Thực lực Vu tộc ngày càng cường hãn, những năm nay, hai bên có không ít ma sát chém giết, lúc này nhìn xem, lại là Vu tộc chiếm không ít thượng phong, nhưng Yêu tộc cũng không yếu, chỉ xem cuối cùng ai sẽ thắng thôi..." Càn Khôn thu ánh mắt lại, đạm mạc nói.

Chương 113

Nói rồi, sau khi xác định phương hướng, Y liền đi về phía Đông Hải.

Mấy ngàn năm nay, Càn Khôn đã đi khắp những địa vực chưa đi trong Đại Địa Hồng Hoang, lúc này chỉ còn lại Tứ Hải mà thôi.

Những thứ cần thu thập trong Đại Địa Hồng Hoang, cũng đã thu thập gần hết, nếu có thiếu sót, vậy chỉ còn lại những thứ bị Hồng Quân Lão Đạo lấy đi mà thôi.

Nhưng cụ thể Hồng Quân Lão Đạo trước đó đã có được bao nhiêu, phải xem Càn Khôn sau chuyến đi từ Tứ Hải về, mới có thể biết được.

Trạm đầu tiên lúc này, chính là Đông Hải.

Hồng Hoang, ngoài Bất Chu Sơn, Hậu Thổ Bộ Lạc.

Hậu Thổ Bộ Lạc tọa lạc ở vùng đất gần Đông Phương, nơi này có thể thông đến ba hướng Đông, Bắc, Trung Ương, thêm vào đó Linh Khí dồi dào, Địa Mạch Sơn Thế đều là thượng giai, lại là một vùng đất bộ lạc cực tốt.

Một số Yêu tộc ở nơi này, biết là Hậu Thổ đến đây lập bộ lạc, liền lần lượt rời khỏi nơi đây.

Những Yêu tộc này, đa phần đều là sinh linh được bảo hộ trong thời kỳ Tam tộc đại chiến.

Tuy tu luyện có thành tựu, trở thành Yêu tộc, nhưng đối với Hậu Thổ, lại vô cùng cảm kích.

Vì Hậu Thổ muốn lập bộ lạc ở đây, tự nhiên sẽ không tranh giành với Y.

Nhưng thực lực Hậu Thổ đặt ở đó, Vu tộc phía sau Y, mỗi người đều hung thần ác sát, thực lực cường hãn, ngay cả khi liều mạng cũng không thể cứng đối cứng.

Vì vậy tự động nhường ra, cũng có thể xem là đã trả lại ân tình của Hậu Thổ, không đến mức cứ mãi nợ nhân quả.

Vì vậy nơi này, thuận lợi trở thành nơi Hậu Thổ Bộ Lạc tọa lạc.

Lúc này, trong Đại Điện bộ lạc.

Đại Vu Hậu Nghệ chắp tay hướng Hậu Thổ nói, "Khải bẩm Tổ Vu đại nhân, các Tổ Vu đại nhân khác truyền tin đến, đã bắt đầu, Hậu Thổ Bộ Lạc chúng ta có nên làm gì không?" Nghe vậy, trên mặt Hậu Thổ hiện lên một tia phức tạp.

Lời của Hậu Nghệ, trong lòng Y biết, chẳng qua là chuyện Vu tộc chém giết Yêu tộc mà thôi.

Bản tính Y lương thiện, những chuyện này, lại không muốn tham dự quá nhiều.

Suy nghĩ xong, Y nói với Hậu Nghệ, "Hậu Thổ Bộ Lạc của ta không cần quá kích tiến, những chuyện khác, cứ tùy ý xử lý là được, bản cung có việc ra ngoài một chuyến." "Vâng!" Hậu Nghệ nghe vậy, chắp tay đáp.

Hậu Thổ gật đầu, sau đó liền rời khỏi Đại Điện, đi về phía Phượng Tê Sơn.

Trong Thập Nhị Tổ Vu, chỉ có Hậu Thổ và Huyền Minh là nữ thân, hai người tuy đều quen biết Nữ Oa, nhưng lại chỉ có Hậu Thổ và Nữ Oa có quan hệ tốt nhất, thỉnh thoảng liền tìm nhau luận đạo.

Lần này chuyện Vu Yêu, Y lại không đi quản, sau khi giao toàn quyền cho Hậu Nghệ, liền dứt khoát đi tìm Nữ Oa luận đạo.

Còn về những chuyện khác, mấy vị ca ca tỷ tỷ sẽ xử lý, không cần phải phiền não.

Như thể hiểu rõ lòng Hậu Thổ, Hậu Nghệ lần này cũng không chém giết nhiều Yêu tộc.

Lần này Hậu Thổ Bộ Lạc tọa lạc ở đây, Yêu tộc đều tự động tránh lui, lại nhẹ nhàng hơn không ít, ít nhất, dễ dàng hơn so với mười một bộ lạc Tổ Vu khác.

Lúc này, họ đang chém giết Yêu tộc, quét sạch để mở rộng phạm vi thống trị của Vu tộc.

Hậu Nghệ lúc này cũng dẫn tộc nhân Hậu Thổ Bộ Lạc ra tay, nhưng đại bộ phận Yêu tộc, đều tự động rời đi, không xung đột với Hậu Thổ Bộ Lạc.

Vì vậy Hậu Nghệ lần này, lại không ra tay.

Nhiệm vụ chủ yếu nhất lần này của Y, ngược lại trở thành tiếp quản sự thống trị của các địa vực kia, còn những chuyện tàn sát, lại để tộc nhân dưới tay mình đi làm.

Vu tộc hiếu chiến, việc rèn luyện nhiều cũng có lợi ích, điểm này, Hậu Nghệ trong lòng biết rõ.

Vì vậy, lần này cũng coi như luyện binh, như vậy, lại là nhất cử đa đắc.

So với Hậu Thổ Bộ Lạc, mười một bộ lạc Tổ Vu khác, lần này lại chém giết vô số Yêu tộc, huyết khí xung thiên, vô số Yêu tộc vẫn lạc, máu chảy thành sông.

Chỉ trong ngàn năm ngắn ngủi, liền quét sạch vô số khu vực cho Vu tộc.

Chờ sau khi mười một bộ lạc Tổ Vu ổn định, càng có mấy vị Tổ

Vu ra tay, mục tiêu của họ, là mười Đại Yêu Thần của Yêu tộc.

Điểm này, Hậu Nghệ cũng biết, nhưng những chuyện đó không cần phải để ý.

Tổ Vu đại nhân nhà mình không ở đây, một số đại sự, không đến lượt mình, an tâm quản lý tốt Hậu Thổ Bộ Lạc là được rồi.

Còn về những chuyện khác, tin rằng các Tổ Vu đại nhân kia tự có quyết định.

Trung Ương Đại Lục Hồng Hoang, ngoài vạn ức dặm Chúc Dung Bộ Lạc.

Trong một căn nhà. "Tổ Vu đại nhân, những Yêu tộc kia bắt đầu liên hợp phản kháng chúng ta rồi..." Một Đại Vu thuộc Chúc Dung Bộ Lạc đi đến bên cạnh Chúc Dung, cung kính nói, ngữ khí cực kỳ tôn sùng.

Chúc Dung nghe vậy, sắc mặt lạnh đi, lạnh giọng nói, "Nếu đã vậy, vậy thì giết!" Nói rồi, trong mắt Y lóe lên một tia hàn mang, nhiệt độ xung quanh sau đó bắt đầu tăng vọt. "Vâng!" Đại Vu kia ứng một tiếng, xoay người rời đi. "Đợi đã!" Chúc Dung đột nhiên gọi lại. "Tổ Vu đại nhân có phân phó gì?" "Tin tức từ Đại ca bên kia truyền đến, ngươi biết rồi chứ?" Chúc Dung nhìn Y, đạm mạc mở miệng nói. "Ta đã hiểu!" Đại Vu gật đầu, xoay người rời đi.

Hơn ngàn năm trước, Đế Giang phát hiện, có thể mượn huyết nhục của Yêu tộc để thăng tiến thực lực.

Các sinh linh Hồng Hoang tu luyện có thành tựu, một thân huyết nhục tinh khí đều là vật đại bổ đối với Vu tộc.

Vì vậy lần này, Chúc Dung liền để Đại Vu bộ lạc lợi dụng tốt chuyện này, vừa luyện binh, vừa thôn phệ huyết nhục tinh khí của Yêu tộc để thăng tiến thực lực, lại có thể mở rộng địa bàn thống trị,

nhất cử đa đắc.

Rất lâu sau, ánh mắt Chúc Dung rơi xuống một dãy núi ngoài vạn ức dặm.

Nơi đó, chính là mục tiêu của Y lần này, Tỳ Phương, một trong mười Đại Yêu Thần của Yêu tộc.

Chương 114

Trong Yêu tộc, có mấy chục thế lực lớn nhỏ, nhưng có thể trở thành trở ngại của Vu tộc, lại chỉ có mười Đại Yêu Thần mà thôi.

Họ nắm giữ đại bộ phận Yêu tộc, thế lực cường hãn, đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Chỉ cần đánh bại triệt để mười Đại Yêu Thần, vậy thì dù Yêu tộc có số lượng đông đảo đến mấy, cũng không thể chống lại Vu tộc. "Tỳ Phương!" Khoảnh khắc sau, Chúc Dung lạnh lùng phun ra hai chữ, trên mặt lóe lên một đạo hàn mang.

Lời vừa dứt, trong căn nhà liền mất đi thân ảnh Chúc Dung.

Trong một khu vực nào đó của Hồng Hoang.

Trên tầng mây.

Sau khi Càn Khôn rời khỏi Đông Hải, liền tiếp tục đi về phía ba biển còn lại, một đường không ngừng nghỉ.

Lần này trong Đông Hải, Y cũng có thu hoạch, tuy không lớn, nhưng cũng tạm được rồi.

Sau khi ra khỏi Đông Hải, Càn Khôn phát hiện, giữa Vu tộc và Yêu tộc, lại càng thêm sâu sắc ma sát và mâu thuẫn.

Vu tộc đại tứ đồ sát, khiến Yêu tộc liên tục rút lui, thực lực Vu tộc ngày càng cường hãn. "Giữa Vu Yêu, quả thực không hợp nhau..." Càn Khôn nhìn Vu tộc và Yêu tộc, không khỏi lắc đầu, rồi thân hình lóe lên, bay vút về phía Nam Hải.

Cần phải hoàn thành sớm những việc này, tránh để khi đến chỗ Hồng Quân Lão Đạo mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp, lại chưa thu thập xong các mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trong Hồng Hoang.

Ngoài ra, Càn Khôn lúc này đã chia tâm thần làm hai, tiếp tục tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Sau khi dung hợp nhiều mảnh vỡ như vậy trong những năm qua, lại khiến thời gian đại khái hiểu rõ Pháp tắc Đại Đạo trong đó tăng lên rất nhiều, e rằng cần mấy vạn năm mới có thể.

Nhưng Càn Khôn thế giới và Hồng Hoang thế giới tồn tại chênh lệch thời gian, lại có Pháp tắc thời gian của Côn Luân Kính trợ giúp, Càn Khôn cũng không để ý.

Y cứ an tâm tìm kiếm và tham ngộ là được, còn lại, thời cơ đến, tự nhiên sẽ có kết quả.

Hồng Hoang, Đông Phương Đại Lục, Đông Côn Luân Sơn.

Trong một Tiên Gia Động Phủ nào đó. "Vu tộc lần này, xem ra có ý muốn triệt để chèn ép Yêu tộc..." Thái Thượng ánh mắt rơi xuống trong Hồng Hoang, trong miệng đạm mạc nói.

Nghe vậy, Thông Thiên kiếm mày khẽ nhướng, mở miệng nói, "Thế lực Yêu tộc phân tán, lại có mười Đại Yêu Thần, muốn triệt để chèn ép, lại có chút khó khăn, nếu Yêu tộc thống nhất, vậy thì càng không thể." Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, ý trong lời Thông Thiên, Y đều rõ trong lòng.

Thực lực Yêu tộc vốn không yếu, chỉ là quá phân tán, không thống nhất, nên mới luôn bị Vu tộc áp chế đánh.

Nếu Yêu tộc thống nhất, không phải là không có sức mạnh để chiến đấu với Vu tộc, chỉ là cục diện đó, tạm thời chưa phát sinh mà thôi.

Nguyên Thủy ánh mắt rơi xuống Vu tộc, trong mắt lóe lên một đạo dị sắc.

Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, thật sự, cũng là hậu duệ của Bàn Cổ,

thực lực càng không dưới mình, chỉ là tu vi không đủ, nếu không, danh tiếng Bàn Cổ Tam Thanh, có lẽ không chỉ dừng lại ở đây.

Trong lòng suy tính, Nguyên Thủy mới thu ánh mắt lại.

Thái Thượng ánh mắt lướt qua Nguyên Thủy và Thông Thiên, rồi đạm mạc nói, "Tiếp tục tham ngộ đi!" Nói rồi, liền tự mình nhắm hai mắt, bắt đầu tham ngộ.

Hai người nghe vậy, gật đầu xong, cũng nhắm hai mắt, bắt đầu tham ngộ.

Chuyện trong Hồng Hoang, tạm thời không cần để ý.

Nhất thời, trong động phủ diệu ý từng trận, từng đạo Đại Đạo chi âm vang vọng trong đó, không dứt mãi.

Hồng Hoang, ngoài Bất Chu Sơn, Phượng Tê Sơn.

Trong một động phủ nào đó. "Ong!" Hư không khẽ chấn động, một cỗ khí tức Tiên Thiên hạo hãn kích động lan ra.

Ngay khắc sau, liền thấy Nữ Oa chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt đẹp một đạo thần quang lóe lên.

Nữ Oa nhìn Hậu Thổ bên cạnh, người cũng vừa mở hai mắt, mỉm cười nói, "Muội muội lần này tu vi tiến triển khá nhanh." Lần luận đạo này với Hậu Thổ, tu vi cả hai đều có tinh tiến, đều đã một chân bước vào hàng Hỗn Nguyên Kim Tiên, không lâu sau, liền có thể triệt để bước vào cảnh giới này.

Những Tiên Thiên Thần Thai Ma này khác với những sinh linh trong Hồng Hoang lúc này, họ có truyền thừa, có công pháp, có thể một đường tiến lên, chỉ cần tích lũy đủ, liền có thể một đường thăng tiến.

Hậu Thổ nghe vậy, trên mặt hiện lên một nụ cười, đáp, "Quan sát

khí tức của Tỷ tỷ, lại ở trên Hậu Thổ, xem ra Thiên Kiếp không còn xa nữa." Nghe vậy, Nữ Oa mỉm cười, không phủ nhận.

Ngay lập tức, Nữ Oa suy nghĩ một lát, rồi nói với Hậu Thổ, "Chuyện giữa Vu tộc và Yêu tộc, bộ lạc của muội muội dường như ít tham dự vào đó." Nghe vậy, trên mặt Hậu Thổ lóe lên một tia phức tạp, mở miệng nói, "Chuyện trong bộ lạc, muội muội đã giao cho Đại Vu bộ lạc xử lý, còn về chuyện giữa Vu Yêu, muội muội cũng không thể ngăn cản, vậy thì dứt khoát đến chỗ tỷ tỷ ở đây." Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu.

Ý của Hậu Thổ, Y hiểu, bản tính lương thiện, không đành lòng nhìn nhiều chuyện sát lục, nếu không, trước đó khi Tam tộc chi chiến, cũng sẽ không cùng nhau ra tay bảo hộ sinh linh.

Nhưng chuyện Vu Yêu, liên quan đến Vu tộc, cũng không thể ngăn cản, liền dứt khoát để Đại Vu bộ lạc xử lý, còn lại, giao cho các Tổ Vu khác lo liệu. "Hành động lần này của muội muội, cũng thật dứt khoát." Nữ Oa nhìn Hậu Thổ, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Hậu Thổ chỉ mỉm cười, không trả lời, ánh mắt rơi xuống trong Hồng Hoang, trên mặt một đạo dị sắc lóe lên.

Hồng Hoang, ngoài một dãy núi nào đó. "Tổ Vu đại nhân, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi." Đại Vu thuộc Chúc Dung Bộ Lạc chắp tay hướng Chúc Dung nói, ngữ khí tôn sùng. "Vậy thì ra tay đi!" Hồng Hoang, ngoài một dãy núi nào đó.

Chúc Dung nghe vậy, ánh mắt lạnh băng nhìn dãy núi trước mặt, đạm mạc mở miệng nói, trong ngữ khí ẩn chứa sát ý kinh hãi.

Mục tiêu lần này của Y, Tỳ Phương, một trong mười Đại Yêu Thần, đang ở trong dãy núi này.

Đã muốn đánh, vậy thì trực tiếp tiêu diệt Y, không nên phát sinh

chi tiết ngoài ý muốn, nếu không, có thể sẽ bị Yêu tộc phản công.

Nếu như vậy, thì bản thân Vu tộc, cũng sẽ chịu không ít tổn hại.

Vì vậy, trong tình huống đơn độc như vậy, liền phải dùng đòn tấn công như sấm sét, một kích trọng thương Yêu Thần, hoặc triệt để tiêu diệt, không cho cơ hội phản công.

Chương 115

"Vâng!" Đại Vu kia ứng một tiếng, xoay người rời đi. "Yêu tộc, Tỳ Phương..." Chúc Dung ánh mắt nhìn dãy núi, trong miệng lạnh lùng nói, một tia hàn mang lóe lên trong mắt.

Lời vừa dứt, thân ảnh Y liền biến mất.

Hồng Hoang, trong một dãy núi nào đó. "Chúc Dung, ngươi đừng quá đáng, Yêu tộc ta không chọc Vu tộc các ngươi, lại đồ sát tộc nhân Yêu tộc ta như vậy, đừng tưởng Yêu tộc ta dễ bắt nạt..." Ngoài một Động Thiên, một thanh niên nam tử sắc mặt phẫn nộ hướng Chúc Dung giận dữ nói.

Chính là vừa rồi, Vu tộc bất ngờ ra tay, dùng đòn tấn công như sấm sét đánh cho Y không kịp trở tay, nếu không phải cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, e rằng lúc này đã bị trọng thương trong tay Chúc Dung rồi.

Chúc Dung nghe vậy, trong hai mắt hàn quang dũng động, lạnh lùng nhìn thanh niên nam tử trước mặt, chính là Yêu Thần Tỳ Phương, một trong mười Đại Yêu Thần của Yêu tộc.

Thực lực không yếu, so với Y, cũng không phải không có sức giao thủ. "Hừ!

Nếu đã vậy, Bản Tổ Vu cũng không phí lời với ngươi, Vu tộc nhị lang, giết!" Chúc Dung nhìn Tỳ Phương, trong miệng lạnh lùng hừ một tiếng, lạnh giọng quát. "Vu...

Vu...

Vu..." Tất cả tộc nhân Vu tộc của Chúc Dung Bộ Lạc lúc này cao giọng hô hào, rồi trực tiếp lao về phía Tỳ Phương và Yêu tộc dưới

trướng Y. "Yêu tộc nhị lang, người Vu tộc khi người quá đáng, giết cho ta!" Tỳ Phương trong miệng gầm lên một tiếng, cả người lao về phía Chúc Dung, hai bên trong nháy mắt giao chiến.

Nhưng nói về thực lực của hai bên, phe Tỳ Phương yếu hơn Chúc Dung Bộ Lạc không ít.

Chúc Dung tuy là cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, giống như Tỳ Phương, nhưng Tổ Vu chi thân vô cùng cường hãn, lúc này vẫn luôn áp chế Tỳ Phương mà đánh.

Còn về Yêu tộc dưới trướng Tỳ Phương, lúc này càng không phải đối thủ của Chúc Dung Bộ Lạc, hai bên vừa giao thủ, Yêu tộc liền liên tục bại lui, thương vong vô số.

Dù sao những Yêu tộc này, đa phần tu vi thấp kém, cường độ thân thể cũng không bằng Vu tộc, nếu không phải những năm này được Yêu Thần chỉ bảo, thực lực có phần thăng tiến, e rằng lúc này đã sớm thất bại rồi.

Nhưng ngay cả như vậy, với tình hình Yêu tộc lúc này, cũng không thể chống đỡ được bao lâu.

Tỳ Phương lúc này cũng lòng như lửa đốt, nhưng căn bản không thể rảnh tay, thực lực Chúc Dung vẫn luôn áp chế Y mà đánh, lúc này Y hữu tâm vô lực.

Ngoài chiến trường hai bên giao thủ.

Cách mười vạn dặm, trong hư không.

Có hai đạo thân ảnh ẩn nấp trong đó, chính là Thái Nhất và Đế Tuấn hai người từ Thái Dương Tinh xuống.

Vừa xuống, liền gặp chuyện Chúc Dung công đánh Tỳ Phương.

Nếu đã vậy, liền ra tay từ trong tay Tỳ Phương. "Đại ca, bây giờ

chúng ta có nên ra tay không?

Tỳ Phương e rằng không phải đối thủ của Chúc Dung..." Thái Nhất khẽ nhíu mày, hướng Đế Tuấn bên cạnh hỏi. "Không vội, thời cơ chưa tới..." Đế Tuấn nghe vậy, thần sắc vẫn như cũ, đạm mạc mở miệng nói.

Nghe vậy, Thái Nhất gật đầu, tiếp tục quan sát trận chiến của hai bên.

Lúc này, dấu hiệu bại trận của Tỳ Phương đã hiện ra, nhất thời hiểm tượng hoàn sinh, quyền đầu của Chúc Dung lại càng thêm khủng bố, dường như muốn một quyền đánh nát Tỳ Phương. "Oanh!" Một tiếng vang lớn, Chúc Dung một quyền đánh vào người Tỳ Phương, trực tiếp đánh bay Y ra ngoài, máu vương vãi trên không.

Khi Tỳ Phương chưa ổn định thân hình, quyền đầu của Chúc Dung lại lao về phía Y.

Tỳ Phương thấy vậy, mặt xám như tro, một quyền đó đủ để Y vẫn lạc. "Đông!" Đột nhiên, một tiếng chuông thanh thúy vang lên, rồi không ngừng vang vọng giữa Thiên Địa.

Trong khoảnh khắc đó, Thiên Địa dường như ngưng đọng lại, tất cả thời gian không gian, thậm chí cả tư duy, đều trong một sát na ngưng kết lại.

Cả người Chúc Dung dừng lại giữa hư không, một hơi thở sau, mới hoàn hồn.

Chúc Dung nhìn hai đạo thân ảnh đang đứng trước mặt Tỳ Phương lúc này, trong mắt lóe lên một đạo ngưng trọng. "Ai?

Vì sao lại công kích Bản Tổ Vu?" Nghe vậy, Đế Tuấn đạm mạc mỉm cười, "Ta là Đế Tuấn của Yêu tộc, thấy Vu tộc các ngươi ức hiếp Yêu tộc ta, ta tự nhiên ra tay..." "Vậy thì xem ngươi có thực lực

đó không..." Chúc Dung sắc mặt lạnh đi, lao về phía Đế Tuấn, hai người lập tức giao chiến, nhất thời khó phân thắng bại.

Lúc này Vu tộc và Yêu tộc lại quên cả tấn công, ngây ngốc nhìn hai người giao chiến trong hư không, những tiếng oanh minh không ngừng truyền đến và lực lượng kinh khủng va chạm, khiến họ không thể không lùi lại một đoạn khoảng cách nữa, thần sắc chấn kinh. "Oanh!" Hai người lại lần nữa lùi ra, đều thần sắc ngưng trọng nhìn đối phương. "Tổ Vu Chân Thân!" Chúc Dung lớn tiếng hô một tiếng, hiện ra Tổ Vu Chân Thân, Tổ Vu Chân Thân cao vạn trượng đứng thẳng trên Đại Địa, khí tức khủng bố tràn ngập, Sát Khí tung hoành. "Vu...

Vu...

Vu..." Vô số Vu tộc hô to, thần sắc tôn sùng. "Kim Ô Chân Thân!" Đế Tuấn khẽ quát một tiếng, Chân Thân vạn trượng hiện ra, Kim Ô Chân Thân khổng lồ che trời lấp nhật, như mặt trời ngang trời, nhiệt độ Thiên Địa trong phạm vi vạn dặm cao đến kinh người.

Trên Kim Ô Chân Thân, Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa phần thiêu, ngay cả hư không cũng bị vặn vẹo.

Những người Yêu tộc phía dưới, lúc này từ trong lòng sinh ra ý thần phục.

Không chỉ là áp chế đẳng cấp, mà còn là áp chế huyết mạch.

Yêu này, thân phận tôn quý.

Chương 116

Tỳ Phương và các tộc nhân Yêu tộc dưới khí tức của Đế Tuấn, lại từ trong lòng muốn thần phục Y. "Huyết mạch thật cường, Yêu này thân phận vô cùng cao quý..." Tỳ Phương nhìn Kim Ô Chân Thân, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp, thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng ngay lập tức, trong lòng lóe lên một ý niệm, ngay khắc sau, trong mắt liền thay đổi thần sắc, bị Y khuất phục.

Lúc này, Kim Ô Chân Thân và Tổ Vu Chân Thân lại giao chiến với nhau.

Cả hai đều là cao thủ đỉnh tiêm, mỗi lần ra tay đều là uy năng khủng bố, vô tận sơn phong bị hủy diệt, địa mạch vỡ nát, Linh Khí hỗn loạn, Càn Khôn Ngũ Hành đảo lộn, Âm Dương hỗn loạn không chịu nổi.

Đại Địa nứt toác, không ngừng khuếch tán, hình thành vô số khe nứt như những con nộ long, nhìn mà kinh tâm động phách.

Trong vô tận hư không của một dãy núi nào đó ở Hồng Hoang.

Đế Tuấn và Chúc Dung đã giao chiến liên tục mấy năm trời, nhưng cuối cùng không ai làm gì được ai.

Tuy Đế Tuấn có tu vi cao hơn Chúc Dung một tiểu cảnh giới, nhưng lúc này Chúc Dung cũng không kém, một chân đã bước vào cảnh giới Đại La đỉnh phong, thêm vào chân thân Tổ Vu, hoàn toàn không thua kém Đế Tuấn.

Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa của Đế Tuấn tuy mạnh, nhưng Chúc Dung cũng là lão tổ tông chơi lửa, tuy có chút kiêng dè, nhưng cũng không phải là không có cách ứng phó.

Chính vì điểm này mà Đế Tuấn không thể hoàn toàn áp chế Chúc Dung, đành phải kết thúc hòa.

"Oanh!" Một tiếng sấm vang dội, sau đó một luồng nhiệt độ kinh khủng quét ngang, ngay sau đó, Chúc Dung và Đế Tuấn hai người đã lùi lại.

"Đế Tuấn, Bản Tổ Vu đã ghi nhớ, đi!" Chúc Dung lạnh lùng nhìn Đế Tuấn, lạnh giọng nói.

Nói xong, y liền dẫn Vu tộc rời đi.

Một mình Đế Tuấn đã kiềm chế được, còn Thái Nhất, nếu hai người liên thủ, sẽ không có đối thủ.

Dù sao vừa rồi có tiếng chuông vang lên, Chúc Dung nhớ rõ ràng, tuy chỉ là trong nháy mắt, nhưng trong nháy mắt đó cũng đủ để làm nên chuyện.

Vì vậy, chỉ có thể tạm thời như vậy, tiện thể thông báo tin tức của Đế Tuấn và Thái Nhất cho các Tổ Vu khác.

Những yêu tộc thấy Vu tộc rời đi, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó chuyển ánh mắt lên người Đế Tuấn và Thái Nhất.

Thực lực của Đế Tuấn đã được chứng kiến, vậy Thái Nhất, tất nhiên cũng không kém, hẳn sẽ còn trên cả Yêu Thần nhà mình.

Quan trọng nhất là huyết mạch của họ cực kỳ kinh khủng, thân phận vô cùng cao quý, e rằng, các Yêu Thần nhà mình cũng không thể sánh bằng.

Cảm giác thần phục vừa rồi, lúc này vẫn còn nhớ rõ. … Đế Tuấn từ hư không hạ xuống, sau đó cùng Thái Nhất đi đến trước mặt Tích Phương.

Tích Phương nhìn hai người, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Y chắp tay, nói, "Tích Phương đa tạ nhị vị đã ra tay tương trợ…" Đế Tuấn xua tay, nói, "Chúng ta đều là yêu tộc, tự nhiên phải tương trợ, nếu không, tản mát như cát, làm sao có thể chống lại Vu tộc." Nghe vậy, ánh mắt Tích Phương càng thêm sáng ngời, ý của câu nói này, không thể không nghe ra, đó chính là Yêu Thần.

Hít sâu một hơi, y chắp tay về phía hai người nói, "Nhị vị, có muốn thu phục yêu tộc không?" Với thực lực và thân phận của hai người, Tích Phương không cảm thấy không thể.

Điều quan trọng nhất, chính như Đế Tuấn đã nói, yêu tộc tản mát như cát, quả thực không thể chống lại Vu tộc, chỉ có thể bị từng người đánh bại.

Vì vậy, chỉ khi thống nhất, mới có thể phá được Vu tộc.

Kỳ thực Tích Phương cũng muốn yêu tộc thống nhất, chỉ là không có nhân tuyển thích hợp để làm việc này mà thôi.

Lần này, tồn tại như vậy, liền ở ngay trước mắt.

Nghe vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau.

Đế Tuấn nhìn Tích Phương, sau một khắc, mới mở miệng nói, "Vậy ngươi thấy thế nào?" "Các hạ thực lực cường hãn, thân phận huyết mạch cao quý, tự nhiên có thể, Tích Phương nguyện ý thần phục…" Tích Phương lùi lại một bước, chắp tay về phía Đế Tuấn nói, "Tích Phương, bái kiến nhị vị Yêu Đế!" Thấy vậy, Đế Tuấn và Thái Nhất trên mặt hiện lên một nụ cười.

Tích Phương thông tuệ, cũng bớt đi không ít phiền phức.

Chúng yêu thấy Tích Phương thần phục, đều quỳ một chân bái lạy Đế Tuấn và Thái Nhất nói, "Ngô đẳng, tham kiến nhị vị Yêu Đế!" Ngay cả Yêu Thần nhà mình còn thần phục hai vị Yêu Đế cường hãn trước mắt, những yêu tộc này, sao dám không tuân theo.

Huống hồ, dưới sự áp chế của huyết mạch khí tức đó, đối với Đế Tuấn, họ cũng từ tận đáy lòng thần phục.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, nâng Tích Phương dậy nói, "Yêu Thần không cần đa lễ, cùng là yêu tộc, sau này có thể cùng làm nên đại sự…" Y vung tay, phù những yêu tộc kia dậy.

"Tạ Yêu Đế!" Tích Phương đứng dậy, nói một câu.

Sau đó, Tích Phương liền nghênh Đế Tuấn và Thái Nhất vào động phủ của mình, để giảng giải phân bố thế lực yêu tộc hiện tại.

Đế Tuấn tuy không có hành tẩu trong Hồng Hoang, nhưng có Hà Đồ Lạc Thư trong tay, Tích Phương vừa nói, y liền biết rõ.

Thái Nhất, lần này dưới sự giảng giải của Tích Phương, cũng có một cái nhìn tổng quát.

Yêu tộc số lượng đông đảo, phân bố khắp Hồng Hoang, nhưng lại như cát tản, mạnh nhất, chính là thế lực do Thập Đại Yêu Thần thống lĩnh, cùng với thế lực ở Bắc Hải.

Còn những tán yêu khác, không thành khí hậu.

Vài ngày sau, Đế Tuấn và Thái Nhất dưới sự dẫn dắt của Tích Phương, đi về phía động phủ của vị Yêu Thần tiếp theo.

Để thống lĩnh vạn yêu, mười vị Yêu Thần cực kỳ quan trọng, có Thập Đại Yêu Thần tương trợ, có thể nâng cao đáng kể tỷ lệ thành công.

Trong Thập Đại Yêu Thần, một trong những người quan trọng nhất, chính là Yêu Thần Bạch Trạch.

Bạch Trạch là do Tích Phương tiến cử, có thần thông dự tri tiên cơ, lại có tài trị lý, vì vậy, mục tiêu lần này, chính là Yêu Thần Bạch Trạch.

Đế Tuấn cũng thông hiểu pháp suy diễn, nhờ Hà Đồ Lạc Thư, liền biết được Bạch Trạch không tầm thường, lần này liền nhanh chóng đi về phía nơi Bạch Trạch ở. … Trong một dãy núi nào đó ở Hồng Hoang.

Trước một động phủ tiên gia.

Bạch Trạch cầm một cây quạt lông trắng, mỉm cười nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất từ trên trời giáng xuống.

Cùng với đó là Yêu Thần Tích Phương và một số yêu tộc.

Chương 117

Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch đã ở đó cung nghênh, trong mắt lóe lên một tia dị sắc, không nhanh chóng liền khôi phục bình thường.

Từ hư không hạ xuống, sau đó đi đến trước mặt Bạch Trạch, nhìn y, chậm rãi mở miệng nói, "Ngươi biết Bản Đế sẽ đến… cũng đang đợi ta?" "Bạch Trạch quả thực biết Yêu Đế sẽ đến, ta cũng biết mưu đồ trong lòng Yêu Đế…" Bạch Trạch nghe vậy, gật đầu, đáp.

Đế Tuấn nhìn sâu vào Bạch Trạch, sau một khắc, mới mở miệng nói, "Vậy Bạch Trạch thấy, cử chỉ lần này của Bản Đế thế nào?

Bạch Trạch lại làm gì quyết định?" "Đại yêu sinh ra trên Thái Dương Tinh, thân phận tự nhiên có tư cách thống lĩnh vạn yêu, Bạch Trạch nguyện ý thần phục…" Bạch Trạch trầm tư mấy hơi thở, đột nhiên lùi lại một bước, chắp tay về phía Đế Tuấn và Thái Nhất nói, "Bạch Trạch, bái kiến nhị vị Yêu Đế!" … Trong một dãy núi nào đó ở Hồng Hoang.

Trước một động phủ tiên gia.

"Bạch Trạch, bái kiến Yêu Đế!" Lời của Bạch Trạch, vẫn luôn vang vọng giữa trời đất, vô số yêu tộc phía sau thần tình ngây dại, ngơ ngác nhìn Yêu Thần Bạch Trạch đang cung kính chắp tay, và Đế Tuấn với vẻ mặt bình thản.

Chúng yêu nhìn nhau, nhất thời không biết làm gì.

Nhưng câu nói vừa rồi của Bạch Trạch, 'Đại yêu sinh ra trên Thái Dương Tinh, tự nhiên có tư cách thống lĩnh vạn yêu' lại làm rõ, thân phận của hai vị Yêu Đế không tầm thường, huyết mạch cao quý.

Chẳng trách Yêu Thần lại thần phục, hóa ra thân phận của họ cao

quý như vậy.

Bạch Trạch quay đầu, nhàn nhạt liếc mắt một cái.

Chúng yêu thân thể chấn động, vội vàng quỳ một chân bái lạy Đế Tuấn và Thái Nhất nói, "Ngô đẳng, tham kiến nhị vị Yêu Đế!" Đế Tuấn và Thái Nhất thấy vậy, khẽ gật đầu.

Đế Tuấn vung tay, nói, "Yêu Thần không cần đa lễ, các ngươi cũng không cần đa lễ…" Nói xong, liền phù Bạch Trạch, sau đó vung tay phù chúng yêu.

"Tạ Yêu Đế!" Bạch Trạch đứng dậy, nói một câu.

Sau đó, Bạch Trạch cùng Đế Tuấn và Thái Nhất thương lượng một phen, liền chia thành hai nhóm, Đế Tuấn và Thái Nhất lần lượt ra tay, thu phục những Yêu Thần còn lại, tạm thời thống nhất Thập Đại Yêu Thần và thế lực của họ.

Đối với điều này, Đế Tuấn và Thái Nhất không có dị nghị, lập tức liền xuất phát.

Yêu Thần mà Thái Nhất đi thu phục, chính là Anh Chiêu.

Còn Đế Tuấn, thì đi đến chỗ Kế Mông. … Đế Tuấn và Thái Nhất hai người tốc độ cực nhanh, dưới sự tương trợ của Bạch Trạch và Tích Phương, đã dùng thủ đoạn sấm sét thu phục tám vị Yêu Thần còn lại, thu nạp toàn bộ mười vị Yêu Thần dưới trướng.

Với thực lực mà hai người đã thể hiện cùng với thân phận của họ, đủ để khiến Thập Vị Yêu Thần thần phục.

Thêm vào dã tâm của Đế Tuấn và Thái Nhất, trong lòng Thập Vị Yêu Thần càng nguyện ý quy thuận.

Lúc này tuy một góc thiên hạ yên ổn, nhưng Hồng Hoang rộng lớn như vậy, sao lại cam tâm chỉ làm một phương Yêu Thần.

Hơn nữa, Vu tộc liên tục xâm phạm địa bàn, tàn sát yêu tộc, trong lòng đã sớm tồn tại oán khí.

Chỉ là Thập Nhị Tổ Vu thực lực cường đại, các Yêu Thần còn chưa thể địch lại, đành nhẫn nhục chịu đựng, lúc này có Đế Tuấn và Thái Nhất đến, thực lực liền tăng lên gấp bội.

Với sức mạnh tập hợp của yêu tộc, có thể phá được Vu tộc, yêu tộc cũng sẽ không còn như trước đây, như cát tản, để Vu tộc tùy ý nhào nặn nữa.

Thực lực yêu tộc vốn không yếu, chỉ là quá phân tán, ai làm theo ý mình, mới dẫn đến cục diện ngày nay mà thôi.

Ngoài ra, Thập Đại Yêu Thần đều không phục đối phương, đều không thể khiến tất cả Yêu Thần quy phục, vì vậy không có ai lãnh đạo yêu tộc thống nhất, đối kháng Vu tộc.

Giờ đây có Đế Tuấn và Thái Nhất đến, cục diện như vậy cuối cùng đã thay đổi.

Hai người Đế Tuấn và Thái Nhất, bất luận thực lực, thân phận huyết mạch, đều khiến Thập Vị Yêu Thần thần phục, như vậy, thống nhất yêu tộc, thay đổi cục diện liền chỉ còn là vấn đề thời gian.

Sau khi thu phục Thập Đại Yêu Thần, Đế Tuấn và Thái Nhất tạm thời dừng lại.

Sau đó, tại khu vực trung gian của Thập Đại Yêu Thần, đã xây dựng một tòa cung điện hùng vĩ, gọi là Vạn Yêu Điện.

Tòa 'Vạn Yêu Điện' này, chính là nơi để các yêu tộc cao tầng bàn bạc đại sự của yêu tộc.

Tiện thể, có thể làm hành cung của hai vị Yêu Đế, một công đôi việc. … Dưới sự nỗ lực của hai vị Yêu Đế và Thập Đại Yêu Thần, số lượng yêu tộc thu phục lần này tuy không đủ bốn năm phần trong

Hồng Hoang, nhưng về số lượng, cũng cực kỳ đông đảo.

Còn những yêu tộc còn lại, Bắc Hải chiếm vài phần, tán yêu cũng chiếm vài phần.

Về địa bàn Bắc Hải, Đế Tuấn cũng đã nghe nói ít nhiều, nơi đó do một vị Đại Yêu tên là Côn Bằng lãnh đạo.

Thực lực không tầm thường, nghe Bạch Trạch nói, vị yêu này cũng có thực lực tiếp cận cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Do một người có thực lực cường hãn như vậy lãnh đạo, lại không dễ dàng hạ gục.

Nhưng Đế Tuấn cũng biết, việc này không thể vội vàng.

Vì vậy những việc tiếp theo, không phải là việc có thể làm ngay, mà cần phải tuần tự tiệm tiến, từng bước một. … Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

Trừ Hậu Thổ ra, mười một vị Tổ Vu đều có mặt.

Hai vị Tổ Vu Chúc Dung và Cộng Công được Đế Giang phái đi chinh phạt yêu tộc, sau khi kể lại tình hình mình gặp phải, trên mặt hai người liền hiện lên một tia tức giận.

Tình huống của hai huynh đệ giống hệt nhau, đều gặp phải hai con tam túc Kim Ô quấy rầy.

Chúc Dung càng mở miệng mắng chửi, "Hai con chim tạp mao đáng chết, phá hỏng đại sự của ta…" Vốn là Tổ Vu lửa, tính khí nóng nảy, lần này bị người khác quấy phá chuyện tốt, tự nhiên sẽ không có sắc mặt tốt.

Đế Giang và Cú Mang cau mày, trong mắt ít nhiều có chút ngưng trọng.

Theo lời Chúc Dung và Cộng Công, thực lực của hai con Kim Ô

không yếu, quả thực là một uy hiếp.

Ánh mắt Đế Giang chuyển sang Cú Mang, lông mày nhướng lên, hỏi, "Nhị đệ thấy thế nào?" Cú Mang nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, khẽ nói, "Nếu ta không lầm, hai con Kim Ô từ Thái Dương Tinh hạ xuống, muốn thống ngự vạn yêu, đối kháng Vu tộc của ta…" "Thống ngự vạn yêu?" Đế Giang nheo mắt, một tia sát ý hiện lên trên khuôn mặt thô kệch.

"Hai con chim tạp mao đó?

Thống ngự vạn yêu?" Chúc Dung và Cộng Công nghe vậy, lại khịt mũi coi thường, bất tiết nói.

Cú Mang biết tính khí của huynh đệ mình, cũng không thèm để ý, trực tiếp nói với Đế Giang, "Đại ca, hai con Kim Ô thực lực không yếu, huyết mạch cũng không tầm thường, quả thực có khả năng thống ngự vạn yêu, ta không thể không đề phòng…" Nghe vậy, Đế Giang khẽ gật đầu.

Chương 118

Y cũng cảm thấy lời Cú Mang có lý, trong yêu tộc không có bao nhiêu Đại Yêu có thực lực như vậy, với thực lực hiện tại của hai con Kim Ô, cộng thêm thân phận của chúng, quả thực có khả năng đó.

"Nếu đã như vậy, thì trong thời gian này, hãy chú ý nhiều hơn, tuyệt đối đừng để yêu tộc xảy ra sai sót…" Đế Giang thần sắc nghiêm túc, nói với mười vị Tổ Vu.

Chúc Dung và Cộng Công tuy bình thường có vẻ thiên lão đại, ta lão nhị, nhưng đối với Đế Giang, hai người quả thực không dám làm càn, nghe vậy, cũng gật đầu đáp.

"Đã rõ, Đại ca!" Các Tổ Vu gật đầu đáp, trong lòng thầm ghi nhớ việc này.

Đế Giang gật đầu, sau đó lại cùng các Tổ Vu bàn bạc những việc khác, rồi các Tổ Vu lại lần lượt tản đi. … Hồng Hoang, Trung Ương Đại Lục, một khu vực nào đó ở phía bắc Đại Lục.

Càn Khôn từ trong tầng mây hiện thân, ánh mắt quét qua một lượt, liền cười khẽ nói, "Đế Tuấn và Thái Nhất quả nhiên hành động không chậm, nhanh chóng thu phục Thập Đại Yêu Thần…" Thân phận của Đế Tuấn và Thái Nhất, Càn Khôn trong lòng biết rõ, sinh ra trên Thái Dương Tinh là tam túc Kim Ô, vốn là hoàng giả bẩm sinh của yêu tộc.

Ra tay thu phục Thập Đại Yêu Thần không khó khăn, điều Càn Khôn kinh ngạc là động tác của họ nhanh như vậy.

"Tuy chỉ thu phục bốn năm phần, nhưng Côn Bằng Bắc Hải thực lực không yếu, cũng không dễ dàng…" Càn Khôn lẩm bẩm một câu, đúng là Côn Bằng Bắc Hải thực lực không yếu, ngay cả trong yêu tộc lúc này, cũng là tồn tại đỉnh cao.

Kiểu Đại Yêu như vậy, không dễ bị thu phục.

Trong lòng, Càn Khôn khẽ cười một tiếng nói, "Với ta thì liên quan gì?" Cười xong, ánh mắt Càn Khôn quét qua Vu tộc một cái, sau đó chuyển hướng về dãy Vô Lượng Sơn.

Thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ, trở về dãy Vô Lượng Sơn. … Dãy Vô Lượng Sơn, lối vào.

"Ông!" Hư không chấn động, Càn Khôn từ trong hư không chậm rãi bước ra, nhìn khí linh nồng đậm hơn hẳn của Vô Lượng Sơn, trên mặt hiện lên một nụ cười, sau đó thân hình lóe lên, biến mất không thấy.

Khi xuất hiện trở lại, đã ở trên đỉnh Vô Lượng Sơn.

Vung tay giữa không trung, liền thu hồi Càn Khôn Đại Trận, sau đó tiến vào Vô Lượng Cung.

Trấn Nguyên Tử lúc này đang tham ngộ Đại Đạo, Càn Khôn không quấy rầy, trực tiếp khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, sau đó tâm thần chìm đắm trong Càn Khôn Thế Giới, thao tác dung hợp Tạo Hóa Ngọc Điệp với những mảnh vỡ đã thu thập được.

Trong chớp mắt, Hồng Hoang đã trôi qua ngàn năm, Tạo Hóa Ngọc Điệp đã dung hợp hoàn tất, Càn Khôn lúc này liền bắt đầu tham ngộ, đại khái nắm bắt được nó.

Đến lúc đó, mới có thể mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân lão đạo để ấn chứng và hấp thu.

Theo sự tham ngộ của Càn Khôn, các sinh linh trong Hồng Hoang cùng Vu Yêu nhị tộc, lúc này cũng đang trong quá trình phát triển. … Một khu vực nào đó ở Hồng Hoang, Ngọc Kinh Sơn.

Trong Tử Tiêu Cung, trên bồ đoàn.

Hồng Quân lão đạo mở hai mắt, từng sợi tơ khó hiểu và huyền diệu đan xen trong mắt, tạo thành một đồ án huyền ảo, một luồng khí tức khủng bố bùng phát trên người.

Mười mấy vạn năm, y vẫn luôn ở đây để khôi phục vết thương sau khi giao chiến với La Hầu.

Trải qua nhiều năm như vậy, vết thương tuy đã hồi phục, nhưng trên mặt, lại không thấy một chút vui mừng nào, ngược lại đầy vẻ sầu muộn.

"Chẳng lẽ Thiên ý thực sự như vậy sao?

La Hầu à La Hầu, ngươi tuy đã vẫn lạc, nhưng cũng cắt đứt con đường Hỗn Nguyên của ta, giờ đây ta chỉ có thể đi con đường này thôi sao?" Hồng Quân lão đạo ngửa mặt lên trời than dài, trong mắt hiện lên một tia bi phẫn và phức tạp.

Trận chiến ở phương Tây với La Hầu, đã hủy hoại tám chín phần linh mạch của phương Tây, luồng nghiệp lực và nhân quả khổng lồ bao quanh thân, bản nguyên Tam Thi cũng bị tổn thương, muốn đi con đường Hỗn Nguyên nữa, cơ bản đã vô vọng.

Nếu muốn đạt đến cảnh giới đó, chỉ có thể mượn Hồng Mông Tử Khí trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng thành Thánh, trong mắt y, lại không phải là chuyện tốt.

Chỉ là lúc này, muốn tiến thêm một bước, trừ thành Thánh, lại không còn lựa chọn nào tốt hơn.

"Ông!" Hồng Quân lão đạo vung tay, Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện trong tay, phát ra ánh sáng tím nhàn nhạt, từng trận khí tức huyền diệu từ đó khuếch tán ra, nếu có thể lĩnh ngộ được vài phần trong đó, liền lập địa thành Kim Tiên, cũng cực kỳ dễ dàng.

"Bần đạo tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp tam thiên Đại Đạo vô số

năm, tự nhiên sẽ không thất bại lần này…" Hồng Quân lão đạo cũng không biết đã nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay bao lâu, mười năm, trăm năm, ngàn năm.

Một khắc, một tia thần quang lướt qua đôi mắt y, một luồng khí tức dị thường từ trên người y tản ra.

"Cũng đành vậy!" Hồng Quân lão đạo khẽ cười trong miệng, vung tay, một đạo ánh sáng tím từ Tạo Hóa Ngọc Điệp bay ra, lơ lửng trước thân, chính là một đạo linh khí màu tím.

Đạo linh khí màu tím này cũng không tầm thường, chính là cơ sở của Đại Đạo, cơ bản để thành Thánh, có nó, cơ hội thành Thánh Nhân sẽ tăng lên rất nhiều, hơn hẳn việc tham ngộ vô số năm.

Hồng Quân lão đạo kết mấy thủ ấn huyền ảo, sau đó liền thấy Hồng Mông Tử Khí nhập vào thân thể y, Tạo Hóa Ngọc Điệp bay lên, lơ lửng trên đỉnh Khánh Vân, từng đạo khí vận tím rực rải xuống.

Trong thức hải, Tam Thi lập tức bạo liệt, hóa thành ba đạo bản nguyên, sau đó dung nhập làm một, bị Hồng Quân lão đạo hấp thu, hòa cùng bản nguyên Đại Đạo của bản thân, một luồng khí tức khủng bố khuếch tán ra.

Lúc này, giữa Hồng Mông Tử Khí và Thiên Địa Đại Đạo, dường như đã xây dựng một con đường đen kịt thông thiên, một bên nối liền Hồng Quân lão đạo, một bên nối liền Thiên Đạo.

Từng trận Thiên Đạo chi lực hùng vĩ và khủng bố bao phủ, bao bọc lấy thân thể Hồng Quân lão đạo.

Trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, liền có thể mượn Thiên Đạo vĩ lực để chiến đấu, trong Hồng Hoang, gần như đứng ở vị trí bất bại, đó cũng là lý do vì sao Thánh Nhân trở xuống, đều là kiến hôi.

Thiên Đạo chi lực không ngừng bao phủ, bị Hồng Quân lão đạo

hấp thu vào trong thân thể, kết hợp với Hồng Mông chi khí, tham ngộ Thánh Nhân Đại Đạo.

Thời gian trôi đi rất nhanh, không biết vạn năm, trăm vạn năm.

Hồng Quân lão đạo lúc này đã mất đi khái niệm về thời gian và không gian, tất cả, dường như đều hư vô, bản thân y chìm đắm trong một không gian đen kịt, bóng tối vô biên, Thiên Đạo chi lực vô biên tràn ngập bên trong.

"Thiên Đạo Không Gian…" Lần đầu đến nơi này, Hồng Quân lão đạo trong lòng lập tức chấn động, nhưng ngay lập tức liền phản ứng lại, bắt đầu tham ngộ ở đó.

Hồng Quân lão đạo đang ở trong Thiên Đạo Không Gian, lúc này tốc độ hấp thu Thiên Đạo vĩ lực và tham ngộ Hồng Mông Tử Khí đột nhiên tăng lên, sự kết nối Đại Đạo của bản thân với Thiên Đạo cũng đang diễn ra nhanh chóng.

Chỉ chờ Hồng Quân lão đạo kết nối Đại Đạo của bản thân với Thiên Đạo, tu vi của y, tự nhiên liền có thể tiến vào cảnh giới Thánh Nhân.

Sau này, mỗi lần vung tay đều sẽ mang theo Thiên Đạo vĩ lực hùng vĩ, pháp lực vô tận. … Hồng Hoang, dãy Vô Lượng Sơn, Vô Lượng Cung.

Trong Đại Điện.

Chương 119

Vào một thời khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt nhìn về một phương hướng nào đó của Hồng Hoang.

Nơi đó, Thiên Địa chi lực ngưng tụ, Thiên Đạo chi lực giáng lâm, sức mạnh hùng vĩ không ngừng chấn động.

Tuy sức mạnh như vậy mắt thường không nhìn thấy được, nhưng với tư cách là tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong, Càn Khôn có thể cảm nhận rõ ràng.

"Hồng Quân lão đạo, cuối cùng cũng đi con đường thành Thánh rồi sao?" Càn Khôn trên mặt lộ ra vài phần suy tư, trong miệng lẩm bẩm, trong đôi mắt tinh mang lóe lên, không biết đang suy nghĩ gì.

"Hỗn Nguyên… thành Thánh…" Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ lẩm bẩm trong miệng.

Trong đôi mắt rực rỡ như tinh thần, quỹ tích Đại Đạo đan xen, diễn hóa ra một bức họa huyền ảo, ngay sau đó, y ngẩng đầu nhìn về phía Ngọc Kinh Sơn.

Khoảnh khắc đó, dường như có thể nhìn thấy Hồng Quân lão đạo lúc này đang hấp thu Thiên Đạo chi lực, tiến về phía thành Thánh.

"Ông!" Càn Khôn Ấn Ký giữa mi tâm khẽ chấn động, quỹ tích Đại Đạo trong mắt Càn Khôn dần dần tan biến, lại trở về vẻ trong suốt bình thường.

Hồng Quân lão đạo lúc này được Thiên Đạo chi lực bảo hộ, ngay cả Càn Khôn lúc này cũng không thể nhìn lâu, nếu không, e rằng sẽ bị Thiên Đạo công kích.

"Thành Thánh tuy có chút khó, nhưng cũng không hoàn toàn vô

vọng, hoặc có lẽ, Hồng Quân lão đạo đã có chút thám thính được điều gì…" Rất lâu sau, Càn Khôn thu hồi ánh mắt, mở miệng nói.

Nói xong, y liền chậm rãi nhắm hai mắt, không còn để ý nữa.

Đồng thời, trong dãy Vô Lượng Sơn.

Không Minh Cung, trên Đại Điện.

Dương Mi lúc này cũng đang nhìn về phía Hồng Quân lão đạo, các Pháp tắc không gian xung quanh ngưng tụ.

"Hồng Quân lão đạo đi con đường này, lại khiến Bần đạo có chút bất ngờ…" Rất lâu sau, Dương Mi chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt mở miệng nói.

Thành cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bất luận thế nào cũng phải tự do hơn Thánh Nhân, truy tầm Đại Đạo cũng dễ dàng hơn vài phần.

Thành Thánh tuy cũng có cơ hội, nhưng tổng thể sẽ bị Thiên Đạo gò bó, tổng thể sẽ khó khăn không ít.

"Tất nhiên, Hồng Quân lão đạo đã có lựa chọn…" Trong lòng suy nghĩ xong, Dương Mi chậm rãi thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói.

Lời vừa dứt, liền lại nhắm hai mắt, tham ngộ Đại Đạo không gian của mình.

Kỳ thực y có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng cảm thấy thời cơ chưa tới, luôn cảm thấy còn thiếu một chút gì đó.

Với cảnh giới của y, không ngại nán lại một thời gian nữa, chờ thời cơ tới sẽ tấn thăng.

Còn về chuyện Hồng Quân lão đạo, vì đã lựa chọn, Dương Mi trong lòng cũng chỉ đoán mò một phen, chứ không để ý quá nhiều.

Lúc này, tham ngộ Đại Đạo không gian của bản thân là điều quan

trọng nhất. … Thời gian như dòng nước, như cát chảy, trôi đi không ngừng nghỉ ngày đêm.

Trong chớp mắt, Hồng Hoang đã trôi qua năm ngàn năm.

Trong Hồng Hoang, Vu Yêu tuy có nhiều va chạm, nhưng lúc này có Đế Tuấn và Thái Nhất tồn tại, Vu tộc lại không chiếm được bao nhiêu lợi lộc, cả hai bên đều có tổn thất.

Trong năm ngàn năm đó, yêu tộc và Vu tộc đều chú trọng phát triển bản thân.

Đặc biệt là Vu tộc, lúc này thực lực và số lượng, so với năm ngàn năm trước, đã tăng lên không ít.

Yêu tộc ngoài việc thu nạp tán yêu, một mặt khác cũng đang ra sức phát triển.

Là Yêu Đế, Đế Tuấn và Thái Nhất trong lòng mưu đồ không chỉ dừng lại ở đây, tự nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ chút thời gian nào có thể phát triển, nâng cao thực lực tổng thể của yêu tộc.

Bạch Trạch cũng không hổ là Yêu Thần có thần thông dự tri tiên cơ và tài trị lý.

Sau khi biết được mưu đồ trong lòng Đế Tuấn, y cũng dốc hết sức mình lo liệu.

Các Yêu Thần khác cũng không phải là kẻ cam chịu bình thường, đều lần lượt động thân.

Thực lực của yêu tộc, lần này trong tay Thập Đại Yêu Thần và hai vị Yêu Đế, trở nên ngày càng cường đại, sẽ không còn như vạn năm trước, như cát tản, dễ dàng bị Vu tộc nhào nặn nữa.

Trong Hồng Hoang, ngoài Vu Yêu có hành động lớn hơn, các Đại Thần Thông Giả khác lại lần lượt bế quan, ít hành tẩu trong Hồng

Hoang, ngược lại có vẻ yên tĩnh hơn một chút. … Một khu vực nào đó ở Hồng Hoang, Ngọc Kinh Sơn.

Trong Tử Tiêu Cung, trên bồ đoàn.

Lúc này trong Tử Tiêu Cung, tử khí tràn ngập, Thiên Đạo chi lực hùng vĩ tràn ngập mọi ngóc ngách không gian thời gian.

Từng trận khí tức Đại Đạo huyền diệu tản ra, từng trận âm thanh Đại Đạo vang vọng trong Đại Điện.

"Hồng Mông Tử Khí, cơ sở thành Thánh, Thiên Đạo chi lực, Thiên Địa chi lực, Pháp tắc quy tắc diễn hóa…" Từng đạo phù văn huyền ảo không ngừng xoay chuyển trong thức hải của Hồng Quân lão đạo, mỗi lần xoay chuyển, thức hải và tâm thần của Hồng Quân lão đạo dường như trở nên càng thêm trong sáng thấu triệt, sự diễn hóa Đại Đạo mà y nhìn thấy cũng càng thêm rõ ràng.

Lúc này, theo sự tham ngộ và hấp thu Thiên Đạo chi lực, pháp lực trên người y bắt đầu từng chút một biến mất.

Nhưng pháp lực không phải đang suy thoái, mà là cơ hội thành Thánh không còn xa.

Người thành Thánh, pháp lực vô biên vô tế, trên người tuy không có pháp lực, nhưng pháp lực lại ở khắp mọi nơi.

Hồng Hoang đại địa, linh khí vạn vật, đều là pháp lực, lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

Không biết đã qua bao lâu, có thể ngàn năm, vạn năm, mười vạn năm.

Cho đến khi, các phù văn trong thức hải của Hồng Quân lão đạo không còn xoay chuyển, mọi thứ trở lại bình tĩnh, tất cả, đều đã thay đổi.

Lượng biến dẫn đến chất biến!

"Ông!" Mi tâm Hồng Quân lão đạo chấn động, đột nhiên mở hai mắt, hai đạo kim quang bùng lên trong đôi mắt, xuyên thủng vô tận không gian thời gian.

"Đông!" Một ngày, một tiếng Đại Đạo chi âm vang vọng giữa trời đất, làm chấn động vô số sinh linh.

Sau đó, trên bầu trời xa xăm truyền đến một tiếng nổ vang, âm thanh đó truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Chương 120

Ngay sau đó, lại có thiên âm phiêu phiêu, vạn hoa nở rộ, hương thơm ngào ngạt, vạn thú cùng reo hò, khí tượng cát tường rải khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Sau đó từ phương hướng Ngọc Kinh Sơn, bay lên vạn vạn trượng hào quang bảy sắc, trên bầu trời hiện lên tử khí đông 30 vạn dặm.

Trên đại địa Hồng Hoang hùng vĩ quảng bác, đột nhiên diễn hóa ra từng đạo Đại Đạo.

Trong nhất thời toàn bộ Hồng Hoang đều linh khí trùng thiên, bay lên ba vạn trượng, trong nhất thời không biết bao nhiêu sinh linh đã nhận được lợi lộc, hoặc khai mở linh trí, hoặc hóa hình, hoặc pháp lực đại tăng.

Uy thế Đại Đạo cuồn cuộn, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều quỳ rạp trên đất, không ngừng bái lạy về phía Ngọc Kinh Sơn.

Đây, chính là cảnh tượng diễn hóa để chúc mừng Hồng Quân thành Thánh, cũng làm kinh động một số Đại Thần Thông Giả đang bế quan trong Hồng Hoang. … Hồng Hoang Trung Bộ Đại Lục, Vô Lượng Sơn.

Trong Vô Lượng Cung.

Vào một thời khắc nào đó, Càn Khôn đột nhiên mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm của y, dường như chứa đựng chu thiên tinh thần đại hải, một đạo kim quang lướt qua trong đó, khẽ nói trong miệng.

Dị tượng thiên địa hùng vĩ khổng lồ như vậy, nếu Hồng Quân lão đạo không thành Thánh, tự nhiên sẽ không thể dẫn động dị động thiên địa như vậy.

Dù sao, trong dị tượng, còn mang theo Thiên Đạo chi lực, cũng chỉ có thành Thánh, mới có thể làm đến mức độ như vậy.

"Hồng Quân Thánh Nhân…" Càn Khôn nhìn về phía Ngọc Kinh Sơn, thần sắc trên mặt khó lường.

"Lão sư, dị tượng thiên địa sao?" Trấn Nguyên Tử ngẩng đầu, thần sắc kinh hãi nhìn dị tượng mà Hồng Hoang lúc này đã dẫn đến, quay đầu hỏi Càn Khôn.

Nghe vậy, Càn Khôn cười khẽ nói, "Không có gì, Hồng Quân thành Thánh…" "Thành Thánh?!" Trấn Nguyên Tử sững sờ, ngay lập tức linh đài chấn động, mọi thứ đều rõ ràng.

Ngay lúc này, một luồng uy áp khổng lồ vô tận đột nhiên áp xuống toàn bộ đại địa Hồng Hoang, vạn vật vạn linh không ai là không trỗi dậy cảm giác thần phục, thành kính quỳ rạp trên đất.

Ngay sau đó, một âm thanh bình thản mà uy nghiêm đột nhiên vang lên, vang vọng giữa trời đất.

"Cao tọa cửu trùng vân, bồ đoàn đạo chân.

Thiên địa huyền hoàng ngoại, Ngô đương chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh Thái Cực, Lưỡng Nghi Tứ Tượng tuần.

Huyền môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa Hồng Quân.

Ta chính là Hồng Quân Đạo Tổ, nay đã chứng đạo thành Thánh, ba ngàn năm sau sẽ khai giảng Đại Đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, hữu duyên giả đều có thể đến nghe giảng…" Âm thanh của Hồng Quân lão đạo lập tức truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, dưới uy áp vô tận, những sinh linh đó trong mắt lộ ra một tia ngưỡng mộ, nếu có thể đến nghe Đạo Tổ giảng đạo, con đường Đại Đạo sau này, nhất định sẽ thông suốt không ít.

Chỉ là ba mươi ba tầng trời ngoài Thiên Ngoại Thiên, lại không phải là những Tiên Thiên Thần Ma có thể đi đến dễ dàng.

Không có pháp bảo hộ thân, không có cảnh giới Đại La Kim Tiên, khó có thể đến được nơi đó.

Sau khi thông báo, vô số sinh linh trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Nhưng với cảnh tượng cát tường khi Đạo Tổ Hồng Quân thành Thánh lần này, họ cũng đã nhận được không ít lợi ích, sau này có lẽ Đạo Tổ sẽ truyền xuống Đại Đạo và phương pháp tu luyện, vậy thì không đi được, cũng không sao cả.

Dù sao lúc này Hồng Quân tự xưng Đạo Tổ, vậy tự nhiên sẽ phải truyền đạo Hồng Hoang, lúc này trong Hồng Hoang, từ sau Lượng Kiếp của hung thú và Long Hán, về cơ bản đã đoạn tuyệt truyền thừa.

Trừ một số Tiên Thiên Đại Thần Thông Giả ra, thì chỉ có Vu Yêu là có công pháp tu hành.

Còn những sinh linh khác, lại không có phương pháp tu hành như vậy.

Nếu lần này Đạo Tổ Hồng Quân truyền xuống Đại Đạo tu hành, vậy thì Hồng Hoang sau này, sẽ có một cảnh tượng khác biệt. … Vô Lượng Sơn, Vô Lượng Cung.

"Ông!" Uy áp khổng lồ ập đến, lúc này Càn Khôn Đại Trận lập tức khởi động, chống đỡ luồng uy áp Thánh Nhân hùng vĩ đó.

Đại trận lung lay, chịu đựng áp lực cực lớn.

Càn Khôn thần sắc không đổi, vung tay nhàn nhạt, một luồng pháp lực hùng vĩ từ trong tay quét ra, rơi vào trong Càn Khôn Đại Trận, đại trận lập tức bình tĩnh trở lại.

Tuy chưa đạt đến ngưỡng cửa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên,

nhưng cũng không đến mức bị ảnh hưởng dưới uy áp thành Thánh của Hồng Quân lão đạo.

Nhưng không thể không nói, uy áp của Hồng Quân lão đạo lúc này quả thực không nhỏ.

"Cảnh giới Thánh Nhân, cũng không tầm thường…" Càn Khôn nhìn về phía Ngọc Kinh Sơn, trong miệng lẩm bẩm, trong đôi mắt trong suốt, hiện lên một gợn sóng dị thường, thần tình trên mặt y khó lường.

Trấn Nguyên Tử thần sắc kinh hãi nhìn Hồng Hoang, lại nhìn Lão sư của mình, trong lòng có chút không bình tĩnh.

Nhưng sau một lúc, liền bình tĩnh trở lại, chỉ là vẻ kinh hãi trong đôi mắt, vẫn chưa tiêu tan. … Trong một khu vực nào đó ở Hồng Hoang.

Toàn bộ Ngọc Kinh Sơn lúc này không ngừng chấn động, vô số sinh linh trong phạm vi ức vạn dặm đều lần lượt bỏ chạy, vì luồng khí tức khủng bố đó không ngừng khuếch tán ra.

Không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy toàn bộ Ngọc Kinh Sơn từ từ bay lên, bay về phía Thiên Ngoại Thiên.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Ngọc Kinh Sơn đã rời khỏi đại địa Hồng Hoang, xuất hiện trên Cửu Thiên của Hồng Hoang.

Giống như một đạo cầu vồng dài xuyên thiên tế, uy áp vô tận bao phủ xuống.

Lúc này, âm thanh uy áp đó lại một lần nữa truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, như thơ như ca, lại tựa như diệu âm huyền ảo vô thượng, vang vọng giữa trời đất.

"Hỗn Độn tòng Ngô vi tôn, kiến chứng vô cực Đạo vi chân.

Huyền diệu chí thử do kim khai, tam thiên Đại Đạo chung truyền thừa!" Theo âm thanh như ca như thơ, lại tựa như diệu âm huyền ảo vô thượng dần dần ẩn đi, cho đến khi biến mất hoàn toàn, luồng uy áp Thánh Nhân đó cũng theo âm thanh biến mất trong đại địa Hồng Hoang.

Lúc này, toàn bộ Hồng Hoang đều bị âm thanh uy nghiêm và huyền diệu đó chấn động, ngay cả linh khí vô tận, lúc này cũng bắt đầu cuồn cuộn mãnh liệt.

Đúng như câu nói, âm bình vận đạm Hỗn Độn chuyển, thần khí tự nhiên trấn thế gian!

Mà đây, chính là cảnh tượng như vậy.

Sinh linh Hồng Hoang được lợi, chịu uy thế Đại Đạo, tự nhiên lại quỳ bái không ngừng, thành kính vô cùng.

Chương 121

Cho đến khi hào quang bảy sắc hoàn toàn tan đi biến mất, mới lần lượt đứng dậy.

Ngọc Kinh Sơn biến mất trong Hồng Hoang, đi về phía ba mươi ba tầng trời ngoài Thiên Ngoại Thiên, nhìn về phía phương hướng cầu vồng dài biến mất, vô số Tiên Thiên Thần Ma, yêu thú sinh linh trong Hồng Hoang, lúc này đều lần lượt động thân.

Hy vọng ba ngàn năm sau, có thể đến Tử Tiêu Cung, lắng nghe Đạo Tổ giảng Đại Đạo.

Nếu có thể nhận được cơ duyên này, vậy thì con đường Đại Đạo sau này, nhất định sẽ dễ dàng hơn vài phần, không chừng, có thể nhận được tạo hóa lớn hơn, được Đạo Tổ thu làm đệ tử.

Nếu có thể trở thành đệ tử Đạo Tổ, đệ tử Thánh Nhân, vậy thì trong Hồng Hoang, có bao nhiêu Thần Ma, thế lực dám dễ dàng trêu chọc?

Trên con đường tu đạo, lại có thể được Đạo Tổ chỉ điểm, tự nhiên một đường thông suốt.

Như vậy, sao lại không động lòng?

Lúc này chỉ hận không mọc thêm hai chân, đi nhanh hơn, để sớm đến đó mà thôi. … Vô Lượng Sơn, trong Vô Lượng Cung.

Càn Khôn nhìn về phía phương hướng Ngọc Kinh Sơn rời đi, cùng với, các sinh linh và Thần Ma trong Hồng Hoang đang lần lượt động thân, trên khuôn mặt bình thản của y hiện lên chút gợn sóng.

Vài hơi thở sau, Càn Khôn cười khẽ nói, “Hồng Quân lão đạo đúng là có kế hay!” Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử nhìn y, hỏi, “Lão sư vì

sao nói vậy?" Càn Khôn cười cười, đáp, "Tử Tiêu Cung ở ba mươi ba tầng trời ngoài Thiên Ngoại Thiên, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không nhất định có thể đến được, như vậy, những Tiên Thiên Thần Ma có tu vi cao sẽ đều là đệ tử…" Lời Càn Khôn nói không sai, ba mươi ba tầng trời ngoài Thiên Ngoại Thiên, đã nằm trong Hỗn Độn Thế Giới rồi, ngay cả có thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ, cũng không nhất định có thể đến được.

Tuy lần này muốn có duyên phận mới có thể đến được, nhưng nếu không có đủ thực lực, thì dù có duyên phận đó cũng vô dụng.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, gật đầu, trong lòng nghĩ, quả thực như Lão sư đã nói.

Xem ra chuyện nghe đạo, cũng không hề đơn giản chút nào!

Càn Khôn nhìn Trấn Nguyên Tử, cười khẽ nói, "Trấn Nguyên, ngươi có muốn đi hóng hớt một phen không?" Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử thần sắc sững sờ.

Đạo Tổ giảng đạo, sao trong lời Lão sư lại biến thành hóng hớt rồi.

Nhưng sự kiện thịnh vượng như vậy, trong lòng quả thực có chút ý động, tuy không nhất định có thu hoạch, nhưng đi kiến thức một phen cũng tốt.

Trong lòng khẽ động, nhìn Càn Khôn, hỏi, "Chẳng lẽ, Lão sư cũng muốn đến Tử Tiêu Cung nghe Đạo Tổ giảng đạo?" Nghe vậy, Càn Khôn cười khẽ nói, "Nghe hay không cũng không quan trọng, chỉ là giữa Bần đạo và Hồng Quân lão đạo có một số việc chưa giải quyết xong thôi…" Hồng Quân lão đạo cũng tham ngộ tam thiên Đại Đạo Pháp tắc trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, tuy chưa lĩnh ngộ sâu sắc bao nhiêu, nhưng cơ bản đều có tìm hiểu qua.

Nghe âm thanh Đại Đạo, có lẽ có thể ấn chứng một phen, nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất, là phải đi gặp Hồng Quân lão đạo để tìm hiểu chuyện Tạo Hóa Ngọc Điệp, mượn để tham ngộ một phen.

Nếu không đợi sau này y hợp đạo, thì sẽ không có thời gian đó, vì vậy, việc này cần phải làm sớm, không thể trì hoãn quá lâu.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, tuy không rõ giữa Lão sư và Đạo Tổ có chuyện gì cần giải quyết, nhưng nhất định không phải chuyện tầm thường, dù sao với cảnh giới của y, tự nhiên sẽ không phải là chuyện bình thường.

Trong lòng nghĩ xong, Trấn Nguyên Tử chắp tay về phía Càn Khôn nói, "Nếu đã như vậy, vậy xin Lão sư mang đệ tử cùng đến Tử Tiêu Cung kiến thức một phen…" Càn Khôn gật đầu, đáp, "Nếu đã vậy, vậy hãy theo vi sư đi!

Nhớ kỹ, sau khi Hồng Quân giảng đạo kết thúc, không cần đợi vi sư, cứ trực tiếp trở về Hồng Hoang là được…" Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử hiểu ý Càn Khôn, lập tức gật đầu, đáp, "Đệ tử minh bạch!" Càn Khôn khẽ gật đầu, sau đó đứng dậy, dẫn Trấn Nguyên Tử ra khỏi Vô Lượng Cung, sau khi kích hoạt Càn Khôn Đại Trận, liền bay về phía Thiên Ngoại Thiên.

Lúc này, Dương Mi trong Không Minh Cung, đột nhiên mở hai mắt, nhìn hai đạo hồng quang đang bay đi, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên một tia tinh quang.

Sau đó liền lại nhắm hai mắt, mọi thứ trở lại bình tĩnh. … Đồng thời, trong Hồng Hoang.

Khoảnh khắc đó, vô số Tiên Thiên Thần Ma, Đại Thần Thông Giả, tán tu sinh linh, lúc này đều lần lượt động thân, đi về phía Thiên Ngoại

Thiên, tham gia Đạo Tổ giảng đạo.

Tuy lúc này còn hai ngàn năm nữa mới đến thời gian Tử Tiêu Cung giảng đạo, nhưng khoảng cách từ đây đến thế giới bích lũy của Thiên Ngoại Thiên, lại vô cùng xa xôi.

Khoảng cách như vậy, ngay cả Tiên Thiên Thần Ma cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng cần phải bay vài trăm năm mới tới nơi.

Nếu là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, ngàn năm có thể đến thế giới bích lũy, tốc độ cực nhanh.

Vì vậy, lúc này liền động thân đi tới, thời gian quả thực không quá sớm, có thể thấy các Tiên Thiên Thần Ma khác trong Hồng Hoang. … Hồng Hoang Đông Phương Đại Lục, trên Đông Côn Luân Sơn.

Trong một động phủ nào đó, Tam Thanh nhìn nhau, cũng quyết định đi đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Hơn vạn năm, thực lực của Tam Thanh quả thực đã tăng lên.

Lão Tử lúc này đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, Nguyên Thủy và Thông Thiên kém hơn một chút, nhưng cũng là tu vi cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

“Hai vị ca ca, thời gian vừa phải, chúng ta đi thôi!

Lên Tử Tiêu Cung nghe Tiền Bối giảng đạo…” Thông Thiên nhướng mày kiếm, mở miệng nói, lúc này kiếm ý tràn ngập quanh thân càng thêm nồng đậm và sắc bén.

“Tiền Bối chứng đạo thành Thánh, chúng ta đến nghe đạo, không chừng có thể được thu nhập môn hạ, sau này cũng có thể chứng đắc Đại Đạo.” Thái Thượng ánh mắt sáng ngời, trên khuôn mặt thanh tĩnh vô vi của y hiện lên một tia gợn sóng, nhàn nhạt nói với hai người.

“Đại ca nói không sai, ngô đẳng Bàn Cổ Tam Thanh có dấu ấn

khai thiên và công đức của Phụ Thần trên thân, lại là do Nguyên Thần của Phụ Thần hóa thành, sau này nhất định có thể chứng đắc Đại Đạo…" Nguyên Thủy nghe lời Thái Thượng nói xong, lại khẽ gật đầu nói.

"Nếu đã vậy, vậy thì lên đường thôi!" Thái Thượng liếc mắt một cái, nhàn nhạt mở miệng nói.

Sau đó, Tam Thanh liền ra khỏi động phủ, hóa thành ba đạo lưu quang, bay về phía Tử Tiêu Cung ở Thiên Ngoại Thiên. … Ngoài Bất Chu Sơn, trên Phượng Tê Sơn.

Trong một động phủ tiên gia nào đó.

Nữ Oa và Phục Hy nhìn nhau, Nữ Oa cười duyên nói, "Ca ca, chúng ta cũng lên Tử Tiêu Cung thôi!" "Ừm!" Phục Hy gật đầu, đáp một tiếng sau đó liền đứng dậy.

Hai người ra khỏi động phủ, trực tiếp hóa thành lưu quang, nhanh chóng đi về phía Tử Tiêu Cung ở Thiên Ngoại Thiên.

Nếu đi sớm hơn, không chừng còn có thể chiếm được một vị trí tốt, nghe Đại Đạo cũng có thể rõ ràng hơn.

Vì vậy, đa số Tiên Thiên Thần Ma đều không cam lòng lạc hậu, tranh thủ sớm đến Tử Tiêu Cung. … Hồng Hoang, Vạn Yêu Điện của yêu tộc.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người ngồi trên chủ vị, sau khi cùng Thập Đại Yêu Thần bàn bạc một phen, Đế Tuấn quyết định cùng Thái Nhất, mang theo Thập Đại Yêu Thần đi đến Tử Tiêu Cung lắng nghe Đạo Tổ giảng đạo.

Chương 122

Đây là một cơ hội ngàn năm khó gặp, tuy yêu tộc lúc này chỉ có cao tầng đi, nhưng nếu mười hai vị cao tầng có thể nâng cao thực lực lên một cấp bậc, thì đó lại là tin tức cực kỳ tốt đối với yêu tộc.

Không lâu sau đó, chỉ thấy mười hai đạo lưu quang từ một nơi nào đó trong Hồng Hoang, bay về phía Bất Chu Sơn, tốc độ cũng không chậm. … Hồng Hoang phương Tây, trong một động phủ của dãy núi còn sót lại.

Là Đại Thần Thông Giả của phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, từ ánh mắt đối phương, đều hiểu ý của đối phương.

Chỉ thấy trên khuôn mặt khô gầy của Chuẩn Đề, lộ ra một nụ cười không mấy dễ nhìn, nói, "Đạo huynh, Đạo Tổ Tử Tiêu Cung giảng đạo, chúng ta cùng đi thôi, nếu học được một số pháp môn, cũng có thể tạo phúc cho sinh linh phương Tây của ta…" "Ta cũng có ý này!" Tiếp Dẫn nghe vậy, gật đầu nói.

Phương Tây nghèo khó, là Đại Thần Thông Giả của phương Tây, tự nhiên phải suy nghĩ nhiều hơn cho sinh linh phương Tây.

Lần này Đạo Tổ giảng đạo, chính là cơ hội của họ, cũng là cơ hội của phương Tây.

Sau khi quyết định, hai người lập tức rời khỏi động phủ, đi về phía Bất Chu Sơn ở trung tâm Hồng Hoang.

Muốn đến Thiên Ngoại Thiên, thì phải đi qua ba mươi ba tầng trời trên Bất Chu Sơn, chỉ là phương Tây cách khá xa, lúc này lại tương đối có chút chậm trễ. … Lúc này, trong các khu vực của Hồng Hoang.

Ngoài Tam Thanh, Phục Hy Nữ Oa cùng Chuẩn Đề Tiếp Dẫn của

phương Tây… các Đại Thần Thông Giả khác, Minh Hà Lão Tổ trong U Minh Huyết Hải của Hồng Hoang, cũng đã rời khỏi địa bàn Huyết Hải, đi về phía Tử Tiêu Cung ở Thiên Ngoại Thiên.

Ở Bắc Minh, Côn Bằng lúc này cũng đã rời khỏi đạo trường Bắc Minh, cũng đi về phía Tử Tiêu Cung.

Hồng Vân Lão Tổ, cũng từ Hỏa Vân Động xuất phát, đi đến Tử Tiêu Cung ở Thiên Ngoại Thiên.

Trong nhất thời, các phương tụ tập, cuồn cuộn đi về phía ba mươi ba tầng trời ngoài Thiên Ngoại Thiên tìm kiếm Tử Tiêu Cung.

Chỉ là trong số vô vàn Tiên Thiên Thần Ma, sinh linh Hồng Hoang đó, không biết có bao nhiêu người thực sự có thể đến được Tử Tiêu Cung.

Đạo Tổ Hồng Quân tuy đã tạo ra cơ duyên như vậy, nhưng có bao nhiêu sinh linh có thể nhận được, có bao nhiêu Thần Ma có thể đến được, đây đều là một ẩn số. … Một khu vực nào đó dưới Bất Chu Sơn, trong bộ lạc Hậu Thổ.

Hậu Thổ sau khi giao phó việc của bộ lạc cho Đại Vu Hậu Nghệ, liền rời khỏi bộ lạc Hậu Thổ, trực tiếp đi đến Tử Tiêu Cung ở Thiên Ngoại Thiên.

Tổ Vu tuy không tu Nguyên Thần, nhưng chuyện nghe đạo, lại có chút hứng thú.

Đương nhiên, trừ y ra, các Tổ Vu khác tự nhiên sẽ không đi.

Không tôn Thiên Đạo, chỉ tôn Bàn Cổ, tự nhiên sẽ không đi nghe Hồng Quân lão đạo giảng Đại Đạo, chỉ có Tổ Vu Hậu Thổ là khác biệt, nguyện ý đến lắng nghe Đại Đạo. … Vị trí cụ thể của Thiên Ngoại Thiên, là ở nơi ngoài ba mươi ba tầng trời.

Lúc này Thiên Đình chưa xuất thế, vì vậy nơi đó chỉ có vô số chu

thiên tinh thần cùng với cương phong lôi vân khắc nghiệt, sơ sẩy một chút, liền có thể rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, còn đi lên nữa là ranh giới giữa Hồng Hoang và Hỗn Độn Thế Giới.

Nơi đó, được sinh linh Hồng Hoang gọi là, Bức Tường Thế Giới.

Chỉ có xuyên qua bức tường thế giới đó, mới có thể tiến vào Hỗn Độn Thế Giới, tìm kiếm Ngọc Kinh Sơn và Tử Tiêu Cung.

Chỉ là cương phong lôi vân ở đó vô cùng cuồng bạo, cũng vô cùng lợi hại, tu vi dưới Đại La Kim Tiên căn bản không thể chống đỡ.

Mà nếu không thể chống đỡ những cương phong lôi vân đó, cũng không thể tiếp cận Bức Tường Thế Giới phía sau tầng cương phong lôi vân, dựa vào các loại thủ đoạn đến trước Bức Tường Thế Giới, cũng khó có thể xuyên qua Bức Tường Thế Giới.

Cuối cùng, dù may mắn xuyên qua Bức Tường Thế Giới, nhưng Hỗn Độn rộng lớn vô cùng, chưa kể các loại tình huống đột biến, ngay cả khí Hỗn Độn, cũng không phải sinh linh Tiên Thiên bình thường có thể chịu đựng.

Nếu không có đại tu vi hoặc Linh Bảo hộ thân, e rằng khó có thể tiến vào Hỗn Độn tìm kiếm Tử Tiêu Cung.

Đó cũng là cửa ải khó khăn đầu tiên để đi nghe đạo.

Cửa ải đầu tiên, đã đủ để chặn lại một lượng lớn người muốn nghe đạo. … Trải qua vài trăm năm phi hành, một lượng lớn sinh linh Hồng Hoang và Tiên Thiên Thần Ma đã xuyên qua ba mươi ba tầng trời, đến chỗ Bức Tường Thế Giới này, chỉ chờ xuyên qua nơi này, liền có thể tiến vào Hỗn Độn Thế Giới.

Đế Tuấn mang theo Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần sau mấy chục năm phi hành, cuối cùng cũng đến trên ba mươi ba tầng trời.

Nhìn cảnh sắc nơi đây và khí tức khác biệt đó, trong lòng Đế Tuấn

hiện lên một ý niệm, khóe miệng lộ ra một nụ cười, quay đầu tiếp tục phi hành.

Rời khỏi ba mươi ba tầng trời sau, Đế Tuấn và những người khác liền trực tiếp đến chỗ Chu Thiên Tinh Thần.

Nhìn Thái Âm Thái Dương bên ngoài ba trăm sáu mươi lăm ngôi chủ tinh thần cùng với một vạn bốn ngàn tám trăm ngôi phó tinh thần, trong lòng Đế Tuấn lóe lên một tia chấn động, trong mắt sáng lên hào quang.

"Nơi đây, có đại cơ duyên, có lẽ là một tạo hóa cực lớn đối với yêu tộc…" Từ trong Hà Đồ Lạc Thư truyền đến một tin tức, trong lòng Đế Tuấn mừng rỡ.

Nhưng lúc này không phải là lúc, đợi sau khi từ Tử Tiêu Cung nghe đạo trở về, liền có thể đi đến nơi này tìm kiếm một phen. … Kỳ hạn ba ngàn năm càng ngày càng gần, trước Bức Tường Thế Giới đã tụ tập một lượng lớn sinh linh Hồng Hoang cùng Tiên Thiên Thần Ma, trong đó tu vi kém nhất cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng tuyệt đại bộ phận, đều có tu vi Đại La Kim Tiên.

Chúng Thần Ma nhìn Bức Tường Thế Giới đó, đều không có hành động, dường như không muốn làm kẻ tiên phong.

Nhưng không lâu sau, liền có mấy đạo thân ảnh xuyên qua Bức Tường Thế Giới, tiến vào Hỗn Độn Thế Giới, tu vi của mấy đạo thân ảnh đó đều là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Chỉ là vừa bước ra khỏi Bức Tường Thế Giới chưa được mấy hơi thở, liền bị khí Hỗn Độn đột nhiên tấn công đánh cho thân tử đạo tiêu.

Chỉ trong một chớp mắt, mấy người liền vẫn lạc trong đó.

Thấy vậy, các Tiên Thiên Thần Ma và sinh linh tại chỗ càng thêm

chùn bước không tiến.

Dù sao đây cũng liên quan đến tính mạng, không thể chưa nghe được đạo, liền vẫn lạc tại trong Hỗn Độn Thế Giới này.

Đương nhiên, nếu cứ đợi mãi, thì cũng có sinh linh sốt ruột, không nhịn được muốn xuyên qua Bức Tường Thế Giới.

Chỉ là những người sốt ruột này, giống như những sinh linh đã xuyên qua trước đó, vẫn lạc dưới khí Hỗn Độn cuồng bạo, thân tử đạo tiêu.

Lúc này, các Tiên Thiên Thần Ma và sinh linh Hồng Hoang tại chỗ lại không dám mạo hiểm xuyên qua Bức Tường Thế Giới nữa.

"Ông!" Hư không chấn động, chỉ thấy ba đạo thân ảnh đột nhiên xuyên qua Bức Tường Thế Giới, đi về phía Hỗn Độn Thế Giới.

Chúng Thần Ma sinh linh nhìn lại, chỉ thấy người ở giữa đội trên đầu một Huyền Hoàng Bảo Tháp, rải xuống từng đạo huyền quang, bảo vệ quanh thân ba người, ngăn chặn khí Hỗn Độn ở ngoài huyền quang, sau đó một đường thông suốt không trở ngại đi sâu vào Hỗn Độn Thế Giới.

Chương 123

… Hồng Hoang, ngoài ba mươi ba tầng trời, chỗ Bức Tường Thế Giới.

"Quả nhiên là Tam Thanh, tốc độ cũng không chậm…" Càn Khôn ẩn mình trong đám Thần Ma, ánh mắt nhìn về phía Tam Thanh rời đi, khẽ lẩm bẩm.

Tam Thanh có thể rời khỏi Bức Tường Thế Giới sớm nhất, đi đến Hỗn Độn Thế Giới, những Thần Ma khác, hoặc là chưa đến, hoặc là lúc này vẫn còn do dự ở đây.

"Trấn Nguyên, chúng ta đi thôi!" Trong lòng suy nghĩ xong, Càn Khôn nói với Trấn Nguyên Tử bên cạnh.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử gật đầu nói, "Vâng, Lão sư!" Càn Khôn vung tay, Càn Khôn Đỉnh lơ lửng trên đỉnh đầu, rải xuống từng trận huyền quang, bảo vệ quanh thân.

Sau đó thân hình lóe lên, xuyên qua Bức Tường Thế Giới, đi vào Hỗn Độn.

Trấn Nguyên Tử nhìn Càn Khôn rời khỏi Bức Tường Thế Giới, trong tay cũng vung lên, bản mệnh Linh Bảo Địa Thư xuất hiện trên đỉnh đầu, từng trận huyền quang lóe lên, bao bọc lấy quanh thân.

Trấn Nguyên Tử nhìn một cái, sau đó thân hình khẽ động, xuyên qua Bức Tường Thế Giới, đuổi theo Càn Khôn.

Chúng Thần Ma và sinh linh, thấy lại có thêm hai người rời đi, nhìn nhau một cái, sau đó liền các hiển thần thông, bắt đầu rời khỏi Bức Tường Thế Giới, tiến vào Hỗn Độn Thế Giới.

Những Tiên Thiên Thần Ma và sinh linh Hồng Hoang này, cơ bản

đều có tu vi Đại La Kim Tiên trở lên, pháp bảo trong tay cũng không kém Tiên Thiên, thậm chí có một số pháp bảo trong tay là Tiên Thiên Linh Bảo, tuy chỉ là hạ phẩm, nhưng uy lực cũng không thể xem thường.

Còn những Thần Ma có tu vi dưới Đại La Kim Tiên, căn bản không thể hành tẩu trong Hỗn Độn Thế Giới.

Ngay cả thỉnh thoảng có vài người được pháp bảo cường đại bảo vệ, nhưng cũng phải xem cuối cùng có cơ duyên hay không, có thể tìm được Ngọc Kinh Sơn và Tử Tiêu Cung ở đâu.

Nếu không, thì dù đã đến trong Hỗn Độn Thế Giới, cũng vô dụng.

Cơ duyên, vẫn rất quan trọng.

Chỉ có người có cơ duyên, mới có thể trong Hỗn Độn rộng lớn, tìm được Tử Tiêu Cung. … Chúng Thần Ma và sinh linh lúc này tuy đã tiến vào Hỗn Độn Thế Giới, nhưng Hỗn Độn Thế Giới ngoài Thiên Ngoại Thiên rộng lớn như vậy, lại không biết phải đi đâu để tìm kiếm Tử Tiêu Cung.

Chúng Thần Ma sau khi tìm kiếm trong Hỗn Độn Thế Giới mấy chục năm, đều không thu hoạch được gì, căn bản không thể tìm thấy Tử Tiêu Cung hay Ngọc Kinh Sơn ở đâu.

Ngay khi chúng Thần Ma sinh linh không biết phải làm sao, có một cây cầu vàng huy hoàng rộng lớn bắc ngang trước mặt.

Cây cầu vàng đó cực kỳ bất phàm, đạo vận thiên thành, phát ra ánh sáng vàng chói mắt, chiếu sáng Hỗn Độn Thế Giới xung quanh thành màu vàng, từng trận khí tức hùng vĩ khuếch tán ra, cảm nhận khí tức đó, lại nằm trong hàng Tiên Thiên Linh Bảo.

Chúng Thần Ma thấy vậy, sao lại không biết là Đạo Tổ phái người tiếp ứng, lập tức liền đi lên.

Trên cầu vàng, Tam Thanh, Nữ Oa Phục Hy và Côn Bằng Hồng Vân cùng các Tiên Thiên Thần Ma khác đi ở phía trước nhất.

Khi tất cả Thần Ma và sinh linh ở nơi này đều đã đi lên cầu vàng, cầu vàng liền khẽ rung động, biến mất trong Hỗn Độn Thế Giới rộng lớn, không còn tìm thấy một chút dấu vết nào nữa.

Còn những Thần Ma và sinh linh không đi lên cầu vàng, thì không có duyên phận đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Cây cầu vàng huy hoàng đó, một đầu nối liền Ngọc Kinh Sơn, một đầu kéo dài ra ngoài Hỗn Độn.

Chúng Thần Ma sinh linh một đường đi trên cây cầu vàng đó, cây cầu vàng nhìn có vẻ không dài, nhưng lại phải đi mười mấy năm mới vừa vặn đến được cuối cầu vàng.

Cuối cây cầu vàng đó, chính là chân núi Ngọc Kinh Sơn.

Chúng Thần Ma nhìn tấm bia đá đứng ở chân núi, ba chữ đạo cổ kính màu vàng 'Ngọc Kinh Sơn', trong lòng lập tức mừng rỡ, không khỏi tăng nhanh bước chân. … Trong số chúng Thần Ma, Càn Khôn ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao vài trăm vạn trượng đó, trong mắt lóe lên một tia tinh quang.

"Tốt một tòa Ngọc Kinh Sơn!" Càn Khôn thốt lên một tiếng tán thán, Trấn Nguyên Tử bên cạnh khẽ gật đầu.

Ngọn núi này giống như một thế vương dương trấn giữ, uy nghiêm giữa biển cả, có một khí thế hùng vĩ không thể tả.

Trên núi có nhiều vách đá đơn độc kỳ quái, đỉnh núi kỳ vĩ.

Trong rừng có hươu nai tiên hồ, trên cây có linh cầm huyền hạc, dao thảo kỳ hoa không ngừng nở, thanh tùng xanh biếc trường xuân.

Một dòng suối nhỏ dây leo mật, bốn phía thấp thoáng cỏ xanh

tươi.

"Ngọc Kinh Sơn quả thực như Hồng Quân lão đạo đã nói, so với Vô Lượng Sơn, quả thực mỗi nơi đều có nét riêng…" Nhìn Ngọc Kinh Sơn trước mắt, Càn Khôn trong lòng thầm nói một câu.

Trong lúc Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử đang đánh giá Ngọc Kinh Sơn, chúng Thần Ma sau khi đến nơi này, liền không kịp chờ đợi đi về phía đỉnh Ngọc Kinh Sơn.

"Đi thôi!" Rất lâu sau, Càn Khôn thu hồi ánh mắt, nói với Trấn Nguyên Tử.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử gật đầu, sau đó cùng Càn Khôn, bay về phía đỉnh Ngọc Kinh Sơn. … Thần Ma và sinh linh nơi đây, ai không phải là cảnh giới Đại La Kim Tiên, hoặc là người có đại cơ duyên.

Với tu vi của họ, lên đỉnh Ngọc Kinh Sơn không mất mấy ngày.

Trên đỉnh Ngọc Kinh Sơn.

Khi Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử từ dưới núi lên đến đỉnh núi, họ phát hiện những Thần Ma và tán tu sinh linh đã đi trước, đều đã tiến vào trong Tử Tiêu Cung, sau đó cùng tề tựu ở đây.

Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử hai người chậm rãi từ trong hư không hạ xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một tòa cung điện hùng vĩ huy hoàng lơ lửng trên đỉnh núi, phát ra từng trận huyền diệu chi ý.

Tòa cung điện đó, nhìn có vẻ không xa, thực chất lại xa không thể chạm tới, dường như tồn tại trong một không gian thời gian khác.

Giữa cung điện và đỉnh núi, tại nơi lơ lửng đó, có ba ngàn con đường thông thiên, từ đỉnh núi, nối thẳng lên Tử Tiêu Cung.

“Ba ngàn con đường, ngầm hợp Tam Thiên Đại Đạo, Hồng Quân lão đạo quả nhiên là hảo thủ bút…” Càn Khôn nhìn ba ngàn đạo thông thiên chi lộ, trong đôi mắt rực rỡ như tinh thần lóe lên một tia tinh mang, trong lòng thầm nói một câu.

Đi trên thông thiên lộ, tiến vào trong Tử Tiêu Cung, cũng là một bước lên mây, đến lúc đó trong Hồng Hoang, cũng sẽ có điều khác biệt.

Trấn Nguyên Tử bên cạnh, khi thấy ba ngàn đạo thông thiên chi lộ, trong lòng cũng thầm khen Đạo Tổ thủ đoạn cao minh.

Trên ba ngàn con đường lớn đó, có thể cảm nhận từng trận khí tức Đại Đạo, thủ đoạn như vậy, quả thực không hổ là thủ đoạn của Thánh Nhân, quả nhiên phi thường.

Trong thế giới Hỗn Độn, đỉnh Ngọc Kinh Sơn.

Chương 124

Chúng thần ma sinh linh tề tựu nơi đây, thần sắc hơi ngưng trọng nhìn chằm chằm ba nghìn con đường thông thiên, không ai đi trước một bước, tựa hồ đang chờ đợi có người đi tiên phong.

Rất lâu sau, Càn Khôn mới thu ánh mắt từ ba nghìn con đường thông thiên lại.

Y đã lướt qua một lượt, biết được Đại đạo Càn Khôn nằm ở đâu.

"Trấn Nguyên, trong đường thông thiên ẩn chứa lực lượng Đại đạo, ngươi có thể đi tham ngộ một phen ở Ất Mộc chi đạo, có lẽ sẽ có thu hoạch khác." Càn Khôn quay đầu, nhìn Trấn Nguyên Tử nói.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử gật đầu nói: "Đệ tử đã hiểu!" Thấy vậy, Càn Khôn hơi gật đầu, sau đó dẫn đầu bước ra, đi về phía Đại đạo Càn Khôn của mình.Chúng thần ma sinh linh thấy có người đi tiên phong, không khỏi nghiêng mắt nhìn.

Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, Hậu Thổ và những người khác, lúc này đều lộ ra một tia kinh ngạc.

Lý giải được Càn Khôn, nhưng cũng có chút ngoài ý muốn.

Chẳng qua, tu vi của Càn Khôn đã ở đó, nhất cử nhất động đều ẩn chứa quỹ tích Đại đạo, hành sự tự nhiên cũng có đạo lý của y.

Bởi vậy, lúc này không thể cho rằng Càn Khôn chỉ đơn thuần đến nghe Đạo Tổ giảng đạo, y nhất định có chuyện khác, chỉ là không biết mà thôi.

"Nhị đệ, Tam đệ, chúng ta cũng đi thôi!" Thái Thanh Thái Thượng nhìn Càn Khôn một cái thật sâu, rồi nói với Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Đã có người đi trước, vậy Tam Thanh Bàn Cổ tự nhiên cũng không thể ở lại phía sau.

"Vâng, Đại ca!" Hai người đáp một tiếng, rồi theo Thái Thượng, đi về phía con đường thông thiên.

"Muội muội, Hậu Thổ đạo hữu, chúng ta cũng đi thôi!" Phục Hy nhìn một cái, cũng nói với Nữ Oa và Hậu Thổ.

Nghe vậy, hai người hơi gật đầu, sau đó ba người cùng nhau, đi về phía con đường thông thiên của riêng mình.

Chúng thần ma thấy những người đi trước, lúc này cũng không cam chịu tụt lại, lần lượt động thân, tìm con đường thông thiên của mình, rồi bước lên.***Đỉnh Ngọc Kinh Sơn, trong đường thông thiên.

Vừa đặt chân vào đường thông thiên, Càn Khôn liền cảm thấy Pháp tắc Đại đạo xung quanh đang nhanh chóng trôi đi.

Tốc độ và mức độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, ngay trước mắt y, xung quanh thân y, nhanh chóng trôi đi, kèm theo từng trận Đại đạo chi âm, vọng về phía sau.

"Thánh nhân thủ đoạn, quả nhiên không tầm thường..." Càn Khôn khẽ mỉm cười, rồi tiếp tục bước lên đường thông thiên, đi về phía Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung dường như tồn tại trong một không gian thời gian khác, đường thông thiên là con đường duy nhất dẫn đến đó.

Đường thông thiên, không những không có nguy hiểm, mà lúc này còn có thể hỗ trợ người đi qua lĩnh ngộ Đại đạo của bản thân.

Đương nhiên, cũng không phải tất cả thần ma đều có thể như vậy.

Ví như Nữ Oa và Hậu Thổ, lúc này chính là như thế.

Đại đạo Tạo Hóa và Đại đạo Luân Hồi vốn không hoàn chỉnh, thủ

đoạn của Hồng Quân lão đạo có thể ngưng tụ ra một con đường thông thiên, muốn tinh thâm hơn nữa thì không thể.

Nhưng cho dù là vậy, lúc này đối với Nữ Oa và Hậu Thổ mà nói, cũng có chút trợ giúp, chỉ là không quá lớn mà thôi.

Càn Khôn lướt mắt qua Nữ Oa và Hậu Thổ một cái, rồi tiếp tục tiến lên.

"Ong!" Ấn ký Càn Khôn giữa mi tâm phát ra kim quang nhàn nhạt, linh đài thanh minh, quỹ tích Đại đạo hiện lên trong đôi mắt, bắt đầu phân tích Pháp tắc Càn Khôn đang trôi đi.***Lúc này, đỉnh Ngọc Kinh Sơn, tất cả thần ma sinh linh tán tu đều đã bước lên con đường thông thiên của mình.

Chẳng qua sự lĩnh ngộ của mỗi người không giống nhau, có người có lẽ cảnh giới không đủ, hoặc không muốn dừng lại quá lâu ở đây, nên đi rất nhanh, chỉ trong vài ngày đã xuyên qua đường thông thiên.

Trong số đó, có Tam Thanh và những người khác.

Nữ Oa và Hậu Thổ thì vì trong đường thông thiên, điều có thể lĩnh ngộ chỉ có bấy nhiêu, nên lần này đi ra cũng không chậm.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, lần lượt có thần ma đi ra.

Khi Trấn Nguyên Tử bước ra từ đường thông thiên, y quét mắt một cái, phát hiện lão sư vẫn còn trong đường thông thiên, nhưng cũng không còn xa nữa, liền đứng đây chờ đợi.

Một tháng sau, Càn Khôn bước ra khỏi đường thông thiên.

Pháp tắc Đại đạo trong đường thông thiên, Càn Khôn về cơ bản đều đã tham ngộ thấu triệt, thậm chí, còn hấp thu một ít.

Bởi vậy, lúc này trong đường thông thiên Đại đạo Càn Khôn, cũng

không còn nhiều Pháp tắc Đại đạo nữa.

"Xem ra, ngươi cũng có chút thu hoạch..." Càn Khôn nhìn Trấn Nguyên Tử, khẽ mỉm cười nói.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử mỉm cười, đáp: "Đệ tử chỉ hơi có chút lĩnh ngộ..." Càn Khôn gật đầu, không nói gì nữa, ánh mắt quét qua nơi đây, phát hiện trước Tử Tiêu Cung là một quảng trường rộng lớn mười phương, cho dù vài nghìn thần ma cùng ở đây, cũng không cảm thấy chen chúc.

"Hay một tòa Tử Tiêu Cung!" Càn Khôn nhìn Tử Tiêu Cung, miệng khen một câu.

Cung điện hùng vĩ huy hoàng, tản ra từng trận huyền quang Đạo vận.

Vật bảo thiên hoa tiên khí bốc hơi nghi ngút, ngay cả cổng cung điện cũng khác biệt so với những nơi khác, đặc biệt hùng vĩ và kiên cố.

Bảo quang rực rỡ không ngừng biến hóa, khiến cung điện phát ra màu sắc thất thải.

Trên cánh cổng cung điện đó, có một tấm biển vàng, phía trên viết ba chữ 'Tử Tiêu Cung' cổ phác, ngưng tụ bằng quỹ tích của Đạo.

Từng tia huyền diệu chi ý lại từ ba chữ đạo đó tản ra.

Nếu có sinh linh nào có thể lĩnh ngộ Đại đạo trong đó, thì lập tức thành cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, tuyệt đối không phải nói suông.

"Đi thôi!" Vài hơi thở sau, Càn Khôn nói với Trấn Nguyên Tử.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử gật đầu, sau đó hai người thân hình khẽ động, khi xuất hiện trở lại thì đã ở trước cổng Tử Tiêu Cung.

Ở cửa Tử Tiêu Cung, đứng hai vị đồng tử một nam một nữ, trên

khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo mang theo nụ cười hơi ngây thơ.

Hai người cung kính đứng đó chờ đợi những người đến nghe đạo.

Thấy Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử, hai người chắp tay cúi chào Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử nói: "Tử Tiêu Cung đã mở, hai vị mời vào..." "Hạo Thiên, Dao Trì sao..." Càn Khôn thầm nghĩ trong lòng, thần thức quét qua, phát hiện hai người này vậy mà cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Có thể được Hồng Quân lão đạo điểm hóa, làm đồng tử Tử Tiêu Cung, quả nhiên không hổ là kẻ có tư chất bất phàm, phúc duyên sâu dày.

Càn Khôn ánh mắt dừng lại trên người hai người một lúc, rồi cùng Trấn Nguyên Tử bước vào.

Chương 125

Lúc này, trên đường thông thiên chỉ còn lại một bộ phận nhỏ thần ma chậm chạp, Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử là hai người đi sau cùng trong số các thần ma cùng đến.***Trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử tìm một vị trí giữa các thần ma, rồi ngồi xuống.

Trấn Nguyên Tử quét mắt nhìn, ở phía trước nhất của đại điện, có sáu bồ đoàn, ba người Tam Thanh ở phía ngoài cùng bên trái, sau đó là Nữ Oa, tiếp theo là một đạo nhân trung niên, đó là một người quen.

"Hồng Vân đạo huynh!" Trấn Nguyên Tử nhìn Hồng Vân, thầm nghĩ trong lòng.

Suy nghĩ xong, y không mở miệng, mà thu ánh mắt lại.

Ánh mắt Càn Khôn không dừng lại trên chúng thần ma, mà nhìn về một hướng nào đó trong đại điện, thần quang giao thoa trong đôi mắt rực rỡ như tinh thần.

Lúc này, tại một chỗ hư không nào đó.

Thần sắc Hồng Quân lão đạo hơi ngưng trọng, ánh mắt y và Càn Khôn đối nhau, biểu cảm trên mặt không thể nhìn ra sâu cạn.

Tuy không biết vì sao Càn Khôn có thể phát hiện ra vị trí của y, cũng không biết có thật sự nhìn ra được không, nhưng Càn Khôn lúc này quả thật đang nhìn về hướng đó.

"Lần này là muốn mượn Ngọc Điệp sao?" Hồng Quân lão đạo nhìn Càn Khôn, thầm nghĩ trong lòng.

"Cũng được!" Nghĩ đoạn, thần sắc Hồng Quân lão đạo khôi phục bình tĩnh, ánh mắt quét qua những thần ma còn lại trong đại điện.

Cuối cùng, dừng lại trên người Hồng Vân.

Nhìn Hồng Vân, trong mắt Hồng Quân lão đạo lóe lên một tia tinh mang, tay bóp quyết.

"Một miếng ăn, một miếng uống, chẳng lẽ đều là Thiên ý!" Rất lâu sau, Hồng Quân lão đạo thầm than một tiếng trong lòng, rồi từ từ nhắm mắt lại, không còn tiếng động nào.Rất lâu sau, Hạo Thiên và Dao Trì đứng ngoài cổng cung điện thấy trên đường thông thiên đã không còn thần ma nào, sau khi nhìn nhau một cái, liền quay người bước vào Tử Tiêu Cung.

Sau đó hai người mỗi người một bên, đẩy cánh cổng cung điện nặng nề, chuẩn bị đóng lại.

"Đồng tử chớ đóng cửa, đợi huynh đệ ta..." Ngay lúc đó, trên một con đường thông thiên nào đó vang lên một giọng nói.

Nghe vậy, Hạo Thiên và Dao Trì dừng động tác, nhìn về phía đó, chờ đợi.

Không lâu sau, liền thấy hai đạo nhân thần sắc khẩn trương xuất hiện trên quảng trường trước cửa Tử Tiêu Cung, thấy Hạo Thiên và Dao Trì đang đợi, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai người này không ai khác, chính là hai vị Đại thần thông giả phương Tây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai người tiến vào Tử Tiêu Cung xong, Hạo Thiên và Dao Trì nhìn một cái, xác nhận không còn ai nữa, liền đóng cánh cổng cung điện nặng nề lại, rồi đi vào Tử Tiêu Cung.***Trên đại điện.

Chúng thần ma chờ đợi rất lâu, vẫn chưa thấy Hồng Quân lão đạo hiện thân, trong lòng không khỏi có chút sốt ruột.

Nhưng đây là đạo trường của Thánh nhân, tự nhiên không dám ồn ào, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi Đạo Tổ khai giảng Đại đạo.

Trấn Nguyên Tử mở mắt ra, nhìn về phía lão sư, hỏi: "Lão sư, vì sao đợi lâu như vậy mà Đạo Tổ vẫn chưa khai giảng?" Nghe vậy, Càn Khôn thu ánh mắt từ một chỗ hư không nào đó lại, khẽ mỉm cười nói: "Không có gì, chỉ là vì có thần ma chưa đến, ba nghìn hồng trần khách, lúc này còn thiếu hai vị..." Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử thần sắc hơi kinh ngạc, lão sư nhà mình lại biết rõ như vậy.

Y quét mắt nhìn, các thần ma có mặt, cộng thêm hai thầy trò, quả thật còn thiếu hai người, trong lòng không khỏi càng thêm khâm phục lão sư nhà mình.

"Đến rồi!" Đột nhiên, Càn Khôn nói một câu.

Lời vừa dứt, liền thấy hai đạo nhân đi vào từ ngoài điện.

Lúc này, bao gồm cả Càn Khôn, ánh mắt đều dừng lại trên người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Bộ dạng của hai người lúc này mà nói, quả thật là chật vật không chịu nổi, đạo bào trên người rách nát, khí tức hỗn loạn, xem ra đã gặp không ít khó khăn trong Hỗn Độn.

Càn Khôn nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt quét qua Hồng Vân và Côn Bằng đạo nhân trên bồ đoàn phía trước, rồi sau khi nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một cái, liền không để ý nữa.

Chuẩn Đề quét mắt nhìn khắp đại điện, phát hiện ngoài một vị trí ở góc cuối cùng ra, những chỗ khác đều đã có thần ma ngồi kín.

Chỉ là chỗ đó, y thực sự không muốn ngồi.

Đến từ xa xôi, vất vả như vậy đến đây, chỉ có thể ngồi ở chỗ đó, trong lòng tự nhiên không cam tâm.

Chỉ là sáu chỗ ngồi hàng đầu, lúc này đã ngồi kín các Tiên Thiên Thần Thai Ma, xem ra đều là cao thủ có thực lực không kém trong

Hồng Hoang, muốn họ nhường chỗ, thì cũng không dễ, nhưng y cũng không bỏ cuộc.

Dù sao, sáu chỗ ngồi hàng đầu đó là nơi gần Đạo Tổ nhất, nghe đạo cũng rõ ràng nhất.

Nếu Đạo Tổ khai môn thu đồ, thì khả năng cũng là lớn nhất, một vị trí như vậy, sao có thể bỏ qua.***Trong lòng, Chuẩn Đề liền có ý, y đảo mắt một vòng, sau đó vẻ mặt mang theo vẻ đau khổ, tiếp đó liền nghe thấy một tiếng bi ai đột nhiên vang lên.

"Đạo huynh, ta từ phương Tây đến phương Đông, rồi từ phương Đông đi vào Hỗn Độn, suýt chút nữa thì vẫn lạc trong đó, mà nay đến Tử Tiêu Cung lại ngay cả một chỗ ngồi cũng không có..." Y còn lớn tiếng khóc, kết hợp với kiểu tóc có phần lộn xộn, thân thể chật vật và đạo bào bị Hỗn Độn khí va chạm đến mức rách nát, quả thật trông y hệt như những gì y nói.

Tiếp Dẫn bị tiếng khóc lớn đột ngột của Chuẩn Đề làm kinh ngạc, sau khi ngây người hai nhịp thở, trong lòng liền hiểu ra ý đồ của y, không khỏi thán phục cách làm của Chuẩn Đề.

Vẻ mặt y cũng trở nên khổ sở, ôm lấy Chuẩn Đề cũng lớn tiếng khóc: "Đạo huynh à, cũng không có cách nào khác, vùng đất phương Tây của chúng ta cách Hỗn Độn xa xôi, đến muộn nên mới không còn chỗ, chỉ có thể trách ta..." "Đạo huynh à, chúng sinh phương Tây đều đặt hy vọng vào hai chúng ta, nếu ta ngồi ở cuối cùng, đến lúc đó không nghe rõ Đạo Tổ giảng đạo, ta trở về phải làm sao đối mặt với chúng sinh phương Tây của ta đây..." Chuẩn Đề lớn tiếng thống khổ khóc lóc, khóc đến tê tâm liệt phế, thống tâm tật thủ, kinh thiên động địa.

Trong chốc lát, không khí trong Tử Tiêu Cung cũng trở nên thê lương theo tiếng khóc của hai người.

Càn Khôn nhìn hai người đang khóc lóc thảm thiết lúc này, trong lòng không khỏi lắc đầu, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn quả nhiên không hổ là hai vị Giáo chủ của Tây Phương giáo sau này.

Khóc thảm thiết như vậy trong Tử Tiêu Cung, chắc cũng chỉ có hai người này làm được.

Trấn Nguyên Tử bên cạnh đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó trên mặt hiện lên vẻ cổ quái.

Có thể diễn xuất như vậy sao?***Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Trấn Nguyên Tử nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trong lòng không biết nên nói gì.

Với sự thông tuệ của y, sao lại không biết Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lúc này đang diễn kịch, dùng sự khóc lóc thảm thiết để lấy lòng thương hại.

Chỉ là y không ngờ, ở một địa điểm và trường hợp như thế này, lại có thể diễn xuất như vậy?

Y quay đầu nhìn lão sư một cái, phát hiện thần sắc Càn Khôn nhàn nhạt, không có chút dao động nào, dường như đã biết trước chuyện này.

Nghĩ đoạn, y cũng không để ý nữa, chỉ yên lặng xem mà thôi.

Dù sao, sáu bồ đoàn phía trước cũng không hề nhúc nhích, vị trí của y cũng chỉ ở giữa, hà tất phải bận tâm, cứ yên lặng xem biểu diễn là được.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khóc lóc thảm thiết một lúc, lúc này trong Tử Tiêu Cung có không ít thần ma trên mặt lộ ra vẻ đồng tình, nhưng lại không có ý định nhường chỗ cho hai người.

Chương 126

Ta vất vả lắm mới đến đây, ta cũng vậy mà, sao lại phải nhường chỗ cho ngươi?

Thực ra, ngay cả lúc này có thần ma nguyện ý nhường chỗ cho Chuẩn Đề, Chuẩn Đề cũng sẽ không cần.

Điều y muốn trong lòng, chính là một trong sáu chỗ ngồi hàng đầu.

Nhưng hai người khóc lâu như vậy, tất cả đều không hề lay động, đặc biệt là sáu vị ở hàng đầu, lúc này căn bản còn không thèm nhìn một cái.

Thấy vậy, Chuẩn Đề trong lòng không khỏi tức giận, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Y nói với Tiếp Dẫn: "Đạo huynh, hai chúng ta vì chúng sinh phương Tây cầu đạo, thiên tân vạn khổ mới đến được nơi này, mà lại ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, không nghe rõ Đại đạo, thật sự có lỗi với chúng sinh phương Tây, đã như vậy, thà chết quách cho xong." Nghe vậy, chúng thần ma sinh linh yên lặng nhìn, tâm tư của y, sao lại không biết.

Chuẩn Đề nói xong, thấy sáu người phía trước không hề nhúc nhích, liền làm bộ muốn lao vào một cây cột bên cạnh, muốn đâm đầu vào cột mà chết.

Nhưng khi y lao ra, lại phát hiện, sáu người hàng đầu kia thật sự không thèm nhìn, dường như thật sự muốn y đâm đầu vào chết vậy.

Lúc này y lại lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, đâm cũng không được, không đâm cũng không xong.

Càn Khôn nhàn nhạt nhìn Hồng Vân trên chỗ ngồi hàng đầu, phát

hiện y lúc này đang nhắm mắt dưỡng thần, căn bản không để ý đến Chuẩn Đề muốn đâm đầu vào cột chết hay không.

"Thật là thú vị a!" Càn Khôn thầm nghĩ trong lòng, tình huống như vậy, quả thật có chút khác với những gì y nghĩ.

Nhưng sự việc, chẳng phải như vậy mới thú vị sao?

Trong chớp mắt, Tiếp Dẫn đã thấy vẻ quẫn bách trên mặt Chuẩn Đề, vội vàng tiến lên kéo y lại, nói: "Đạo huynh, chớ làm chuyện ngu ngốc a..." Đã cùng nhau diễn kịch, tự nhiên không thể để Chuẩn Đề khó xử.

"Đạo huynh, ta có lỗi với chúng sinh phương Tây a!" Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn một cái, đáy mắt lóe lên một tia tinh quang, rồi lại ôm lấy y mà khóc.

"Ong!" Ngay lúc đó, trong một chỗ hư không nào đó của đại điện.

Hồng Quân lão đạo đột nhiên mở mắt, tay y khẽ nâng lên, một đạo Thiên Đạo vĩ lực không thể nhận ra đột nhiên giáng xuống, rơi vào trong thân thể Hồng Vân, thân thể y liền chấn động.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy Hồng Vân đứng dậy, nói: "Đạo hữu chớ nên như vậy!

Ngồi vào chỗ của ta đi, đừng làm chuyện này nữa!" Trên mặt Càn Khôn lóe lên một tia ngưng trọng, lúc này trong mắt Hồng Vân trống rỗng vô thần, biểu cảm cũng hơi ngây dại, thêm vào Thiên Đạo vĩ lực vừa rồi, trong lòng y vẫn đoán ra được đại khái.

Hồng Vân, bị tính kế rồi.

"Không ngờ, cuối cùng lại là kết quả như vậy..." Càn Khôn đôi mắt hơi ngưng lại, nhìn về một hướng nào đó, thầm nghĩ trong lòng.

Càn Khôn cũng không ngờ, Hồng Quân lão đạo lại tự mình ra tay.

Có Hồng Quân lão đạo tự mình ra tay, việc Hồng Vân bị tính kế liền là chuyện chắc chắn.***Chuẩn Đề nghe Hồng Vân nói xong, liền tránh khỏi tay Tiếp Dẫn, lau nước mắt ở khóe mắt, nhìn Hồng Vân nói: "Ta là Chuẩn Đề, vị này là đạo huynh của ta Tiếp Dẫn, không biết đạo hữu đạo hiệu là gì?" Hồng Vân nghe xong, nhàn nhạt nói: "Ta là Hồng Vân, đạo hữu chớ bi thương, ta sẽ nhường chỗ này cho đạo hữu..." Chuẩn Đề vừa nghe, lập tức đại hỉ, nhưng cũng không phát hiện ra sự dị thường của Hồng Vân, lập tức cúi lạy Hồng Vân tạ ơn: "Đa tạ Hồng Vân đạo hữu, đa tạ Hồng Vân đạo hữu..." Nói xong liền kéo Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngồi vào chỗ mà Hồng Vân nhường.

Sau đó y nhìn Tiếp Dẫn đang đứng bên cạnh mình, ánh mắt nhìn về phía bên trái, trong mắt lóe lên kim quang nhiếp nhân tâm phách, căn nguyên của người này đã bị y nhìn thấu.

Lập tức y trầm giọng nói với Côn Bằng bên cạnh: "Đây là nơi Thánh nhân giảng đạo, một con súc sinh lông vũ sao có thể làm ô uế tôn vị này?

Mau nhường chỗ cho đạo huynh của ta..." Nghe vậy, Tiếp Dẫn cũng không biết phải làm sao, trên mặt thần sắc lạnh đi, bước lên một bước nói với Côn Bằng: "Đạo hữu hãy nhường chỗ ra đi, để tránh làm tổn thương hòa khí giữa đôi bên..." Lúc này, Nguyên Thủy bên cạnh mở mắt ra, nhìn về hướng Côn Bằng.

Yêu tộc đa phần là loài chim bay thú chạy, trong đó tuy không thiếu thần thú hóa hình, nhưng trong lòng y vẫn không thích.

Huống hồ Yêu tộc vốn dĩ tu luyện thành công liền tự xưng là yêu, sao lại thừa nhận phép tắc của Yêu tộc, và hòa mình cùng chúng.

Lập tức y nói thẳng với Côn Bằng: "Ngươi cũng không nhìn xem mình là thân phận gì, ngươi chẳng phải là loài lông chim vảy giáp, ẩm ướt hóa sinh, có tư cách gì ngồi cùng với Tam Thanh Bàn Cổ chúng ta,

mau nhường chỗ cho vị đạo hữu kia...” Lời của Nguyên Thủy, lại kéo theo cả Nữ Oa bên cạnh cũng bị mắng theo.

Nữ Oa khẽ nhíu mày, kèm theo đó là thiện cảm đối với Tam Thanh Bàn Cổ cũng giảm đi không ít.

Nhưng lúc này lại không tiện ra mặt, cũng không tiện phát tác, liền cũng học theo Thái Thượng và Thông Thiên hai người, nhắm mắt bịt tai, không để ý đến chuyện của mấy người này.

Phục Hy ở phía sau, lúc này nhìn ánh mắt Nguyên Thủy, lại tràn ngập ý lạnh.

Tuy Nữ Oa và y là Tiên Thiên Thần Thai Ma, nhưng theo hình thái mà nói, lời nói này của Nguyên Thủy quả thật bao hàm cả hai huynh muội.

Không chỉ có vậy, lời nói của Nguyên Thủy đã đắc tội với tất cả Yêu tộc và không ít Tiên Thiên Thần Thai Ma có mặt.

Thái Nhất và Đế Tuấn ánh mắt lạnh như băng dừng lại trên người Nguyên Thủy, nếu không phải nơi này là đạo trường của Thánh nhân, có lẽ họ đã ra tay để phân định cao thấp rồi.***Trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Côn Bằng nghe lời của Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy xong, thần sắc lập tức trầm xuống, đại nộ nói: “Giành chỗ của Hồng Vân chưa đủ, lại còn muốn giành chỗ của ta...” Nhưng chưa đợi Côn Bằng nói xong, Chuẩn Đề bên cạnh lại đột nhiên va vào y một cái, va cho y loạng choạng, trực tiếp ngã xuống khỏi chỗ ngồi.

Tiếp Dẫn bên cạnh đã sớm chuẩn bị, lúc này thấy Côn Bằng ngã xuống khỏi chỗ ngồi, liền lập tức ngồi lên.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, Côn Bằng đã mất đi chỗ ngồi.

Thấy vậy, Côn Bằng trong lòng đại nộ, nhưng cũng biết lúc này

mình đang ở trong Tử Tiêu Cung, nơi của Thánh nhân, tuyệt đối không phải thời cơ để động thủ.

Nếu không cẩn thận mạo phạm uy thế của Thánh nhân, không những không thể nghe đạo, mà e rằng Thánh nhân nổi giận, tính mạng cũng khó giữ.

Côn Bằng bất đắc dĩ, đành đứng dậy, nhường chỗ cho Tiếp Dẫn, rồi lui lại vài bước, tìm một chỗ ngồi xuống.

Sau đó y đảo mắt nhìn về phía Hồng Vân bên cạnh.

Nếu không phải ngươi nhường chỗ cho Chuẩn Đề, ta sao lại mất đi chỗ ngồi?

Nghĩ đoạn, trong mắt y lại bốc lên từng trận sát khí, ánh mắt nhìn Hồng Vân mang theo từng tia sát ý.

Hồng Vân lúc này đã tỉnh lại, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn mọi chuyện.

Từ khi mất đi ý thức đến nay, bất quá chỉ vài chục nhịp thở, sao hai người lại mất chỗ ngồi rồi.

Nhìn ánh mắt đầy sát ý của Côn Bằng, trong lòng Hồng Vân dâng lên nỗi khổ.

Trong tình huống như vậy, y cũng không có cách nào.

Chỉ là lúc này, trong lòng y cũng âm thầm ghi nhớ, không có duyên cớ gì lại xảy ra như vậy, chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

Trấn Nguyên Tử nhìn mọi chuyện, nhìn tình huống của Hồng Vân, trong lòng thầm than một tiếng, rồi nhắm mắt lại.

Càn Khôn chỉ nhàn nhạt dừng lại trên người Nguyên Thủy một hơi thở, liền thu ánh mắt lại, rồi nhắm mắt, không để ý nữa.***Trong đại điện, tại một chỗ hư không nào đó.

Chương 127

Hồng Quân lão đạo ánh mắt phức tạp nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một cái, trong lòng thầm than một tiếng.

"Phương Tây a phương Tây..." Một trận chiến với La Hầu, đã nợ phương Tây không ít nhân quả, con đường Hỗn Nguyên không thành, chuyển sang con đường Thánh nhân, trong đó có một nguyên nhân.

Lần này thành Thánh, y đã thấy một số chuyện trong Thiên Đạo, liền cũng làm như vậy, chấm dứt một số nhân quả với phương Tây.

Còn về Hồng Vân và Côn Bằng, tự có tạo hóa của họ.

Nghĩ đoạn, Hồng Quân lão đạo thu ánh mắt từ trên người họ lại.Chuyện Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Hồng Vân, Côn Bằng tranh giành chỗ ngồi, lúc này đã kết thúc.

Đến đây, ba nghìn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung đã tề tựu đầy đủ, chỉ chờ Hồng Quân giảng đạo.

Lúc đó, Hạo Thiên và Dao Trì đếm kỹ lại, phát hiện đúng là con số ba nghìn, ngầm hợp với Pháp tắc Đại đạo.

Y lớn tiếng nói với chúng thần ma sinh linh: "Các ngươi hãy giữ yên lặng, chớ ồn ào nữa, lão gia sắp xuất hiện..." "Đông!" Lời Hạo Thiên vừa dứt, một tiếng chuông dài và trang nghiêm đột nhiên vang lên, tất cả mọi người đều cảm thấy linh đài một trận thanh minh, không khỏi quên đi tất cả ý niệm.

Đợi tiếng chuông dứt, trên cao đài kia, nhân uân chi khí lượn lờ huyền phù, từng trận huyền diệu chi ý tản ra, sau đó liền thấy một thân ảnh dần dần hiện ra, chính là Thánh nhân Hồng Quân.

Hồng Quân lão đạo nhàn nhạt quét mắt nhìn ba nghìn hồng trần

khách đang ngồi, một luồng Thánh nhân uy áp nhàn nhạt từ trên người y tràn ra, chúng thần ma sinh linh lập tức như bị một tảng đá lớn đè nặng trong lồng ngực.

Chúng thần ma kinh hãi, vội vàng khấu đầu, miệng hô: "Đạo Tổ vạn an..." Tiếng hô thành kính, vang dội.

Càn Khôn nheo mắt lại, trong mắt lóe lên một tia ngưng trọng, một tầng quang mang nhàn nhạt bao bọc lấy y và Trấn Nguyên Tử, chống lại luồng Thánh nhân uy áp đó của Hồng Quân lão đạo.

Thực lực của Hồng Quân lão đạo, quả thật đã thăng tiến, thành Thánh và chưa thành Thánh, quả nhiên khác biệt một trời một vực, y có thể mượn Thiên Đạo vĩ lực, thực lực tự nhiên càng mạnh.

Ánh mắt Hồng Quân lão đạo dừng lại trên người Càn Khôn vài hơi thở, từ trên khuôn mặt nhàn nhạt của Càn Khôn, Hồng Quân lão đạo không thu được chút tin tức hữu ích nào, liền thu ánh mắt lại.

Ngay sau đó, Hồng Quân nhẹ nhàng vung tay, nâng tất cả hồng trần khách dậy, nhưng vì e ngại Thánh uy của Hồng Quân lão đạo, tất cả đều không dám ngẩng đầu nhìn.

"Vị trí đã định, sau này các ngươi cứ theo đó mà ngồi, không được tự ý cướp chỗ, tranh giành nữa..." Giọng nói của Hồng Quân lão đạo đầy uy nghiêm và xen lẫn pháp lực Thánh nhân, vang lên bên tai chúng thần ma sinh linh, trong lòng họ không hề nảy sinh chút cảm giác phản kháng nào.

Y dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Lần giảng đạo này, tổng cộng chia làm ba lần.

Mỗi lần giảng đạo là ba nghìn năm, sau đó tự mình tu luyện ba nghìn năm, mong các ngươi nắm giữ kỹ càng..." Nói xong, y liền thu ánh mắt lại, bắt đầu giảng Đại đạo.

“Trong Hỗn Độn, có một vật, tịch hề liêu hề, là thủy của thiên địa, mẫu của vạn vật, ta không biết tên nó, cố gắng tự gọi là Đạo, ta không biết tên nó, cố gắng gọi nó là Đạo, cố gắng đặt tên nó là Đại.

Đại viết thệ, thệ viết viễn, viễn viết phản.

Cho nên Đạo đại, Thiên đại, Địa đại, Linh cũng đại.

Trong vực có bốn đại, vạn linh cư một trong đó.

Dưới Đại đạo, thiên địa là cương, tất cả tồn tại đều là Đạo.

Cho nên cái gọi là Đại đạo vô sở bất tại, Đạo cũng vô sở bất tại...”
“Số Đại Diễn năm mươi, cái dùng là bốn mươi chín.

Chia làm hai để tượng hai nghi, treo một để tượng ba tài, bớt đi bốn để tượng bốn mùa, gộp lại thành toán để tượng tháng nhuận ; năm năm lại nhuận, cho nên lại toán sau treo.

Thiên số năm, Địa số năm.

Năm vị tương đắc các hữu hợp, Thiên số hai mươi lăm, Địa số ba mươi, phàm Thiên Địa chi số năm mươi lăm, đây là cái để thành biến hóa, hành quỷ thần vậy...” Thánh nhân giảng đạo, quả nhiên phi thường, trời hiện dị tượng, tử khí đông lai, hà quang thăng lên, linh khí bức người, thiên hoa từng đóa, hương thơm ngào ngạt, từng trận tiên nhạc chi thanh càng kèm theo Đại đạo tinh nghĩa vang lên, huyền diệu đến cực điểm.

Hồng Quân lão đạo lúc này miệng phun hoa sen, trong những đóa hoa sen đó kim quang lấp lánh.

Trong đó ẩn chứa từng câu Đại đạo tinh nghĩa mà Hồng Quân lão đạo giảng, sau đó từng đóa hoa sen đó liền toàn bộ chui vào mi tâm của chúng thần ma, khắc sâu những Đại đạo tinh nghĩa đó lên tâm thần của họ.***Trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Do Thánh nhân giảng đạo, lúc này trong đại điện hiện ra từng trận dị tượng, âm thanh huyền diệu vang vọng trên đại điện, từng đóa hoa sen tuôn trào, mang theo Đại đạo tinh nghĩa, chui vào mi tâm của chúng thần ma.

Khí tức Đại đạo mênh mông tràn ngập, vô tận huyền ý kích động.

Càn Khôn lúc này tâm thần hoàn toàn mở ra, linh đài thanh minh, Đại đạo chi âm của Hồng Quân lão đạo khác với điều y cảm ngộ, có thể mượn Đại đạo chi âm của y để nghiệm chứng.

Chẳng qua, những gì Hồng Quân lão đạo giảng lúc này, không liên quan đến lời lẽ Đại đạo quá cao thâm, mà bắt đầu giảng từ Đại đạo cơ bản nhất, sau đó trực tiếp đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Bởi vậy, Càn Khôn lúc này có thể nghiệm chứng không nhiều, chỉ là lý giải một số điểm tương đối đặc thù trong đó mà thôi.

Sau khi Hồng Quân lão đạo giảng đến Đại La Kim Tiên, liền bắt đầu giảng giải Pháp tắc chi đạo.

Pháp tắc chi đạo, là một phần quan trọng nhất của cảnh giới Đại La Kim Tiên, vì sau khi tu vi đạt Đại La Kim Tiên, liền bắt đầu nắm giữ Pháp tắc, sử dụng Pháp tắc.

Những gì y giảng lúc này, chính là Pháp tắc Đại đạo.

Chẳng qua, Pháp tắc Đại đạo mà Hồng Quân lão đạo giảng lúc này lại không phải một đạo, mà là ba nghìn Đại đạo.

"Hồng Quân lão đạo tuy đã sơ bộ tham ngộ ba nghìn Đại đạo, nhưng lại có chút không hoàn chỉnh..." Càn Khôn thầm nghĩ trong lòng một câu, lúc này y tỉ mỉ lắng nghe, trong những Pháp tắc mà Hồng Quân lão đạo giảng, gần như bao hàm phần lớn trong ba nghìn Pháp tắc.

Trong đó tuy có khuyết thiếu, như Pháp tắc Thời Gian, Pháp tắc

Không Gian, Pháp tắc Luân Hồi và Pháp tắc Tạo Hóa, v.v., nhưng cũng nhiều nhất là không thiếu vài chục loại nữa thôi, phần lớn các Pháp tắc đều đã được giảng giải.

Trước đó ở dưới Tử Tiêu Cung, thấy ba nghìn con đường thông thiên kia, Càn Khôn liền biết, Hồng Quân lão đạo như trong lòng y nghĩ, đã tham ngộ ba nghìn Pháp tắc Đại đạo trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nhưng việc kiến thức ba nghìn con đường thông thiên và việc đích thân nghe giảng ba nghìn Pháp tắc Đại đạo, lại có những cảm thụ không giống nhau.

"Lần này ngoài việc mượn Ngọc Điệp ra, lại cũng có chút thu hoạch ngoài ý muốn..." Càn Khôn thầm nghĩ trong lòng, Hồng Quân lão đạo giảng ba nghìn Pháp tắc Đại đạo, lại hợp ý y, có thể mượn Đại đạo tinh nghĩa của y để nghiệm chứng Đại đạo cảm ngộ của mình.

"Ong!" Trong Thức Hải, Càn Khôn mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp, bắt đầu tỉ mỉ tham ngộ.***Trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Ba nghìn hồng trần khách, biểu hiện lại không giống nhau, Tam Thanh là do ba phần Nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, phúc duyên sâu dày nhất, sau khi nghe Hồng Quân giảng Đại đạo, đều khai mở triệt để, thu hoạch lớn lao.

Thái Thượng quanh thân khí tức vô vi càng thêm nồng đậm, sắc mặt cũng càng thêm lạnh lùng đạm mạc, cực kỳ tương tự với Hồng Quân lão đạo, sự vong tình của Thái Thượng đã sơ bộ hiển hiện.

Ngọc Thanh Nguyên Thủy đang ngồi nghiêm chỉnh, có từng tia khí tức uy nghiêm lưu lộ, nhìn một cái, như thể cao cao tại thượng.

Còn về Thượng Thanh Thông Thiên, thì như một thanh trường

kiếm sắc bén lộ hết phong mang, kiếm khí dày đặc bao phủ quanh thân, thật như cái tên của y, muốn thông thiên, cùng trời so cao thấp.

Vị tiếp theo là Nữ Oa, chỉ thấy khắp toàn thân nàng, lưu lộ ra một loại khí tức thánh khiết, như thể không thể xâm phạm, vô cùng thần thánh, vô cùng trang nghiêm.

Chuẩn Đề thì hiển lộ ra vẻ khoa trương đặc biệt, Chuẩn Đề lúc thì khóc lớn, lúc thì cười lớn không tiếng động, thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ giận dữ, thật có thể nói là trăm thái thế gian, đều lần lượt hiển lộ.

Chương 128

Tiếp Dẫn thì sắc mặt càng thêm đau khổ, quanh thân khí tức từ bi lưu lộ, phảng phất bi thiên mẫn nhân (thương trời xót người).

Ngoài ra, còn có một số nhân vật kiệt xuất trong số Đại La Kim Tiên, như Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Hồng Vân, Minh Hà và những người khác, cũng đều lĩnh ngộ thêm rất nhiều.

Đương nhiên, tư chất của mỗi người không giống nhau, mức độ có thể lĩnh ngộ tự nhiên cũng khác nhau.***Thời gian âm thầm trôi qua, nhanh chóng đến lúc ba nghìn năm.

Hồng Quân lão đạo nhàn nhạt nhìn một cái, rồi lại giảng về Chuẩn Thánh chi đạo.

Chuẩn Thánh, chính là cảnh giới do y đặt ra, sau Lượng Kiếp Hồng Hoang trước đó, về cơ bản truyền thừa đã bị đứt đoạn.

Y đã thấy không ít chuyện trong Thiên Đạo, cũng biết nhiệm vụ của Thiên Đạo.

Bởi vậy, lần này chính là vì Hồng Hoang mới, đặt ra một sự phân chia cảnh giới mới, dùng để đánh dấu một thời đại mới.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trước đây, lúc này, được dùng làm cảnh giới Chuẩn Thánh thay thế.

Lúc này, Chuẩn Thánh chi đạo mà y giảng, những người lĩnh ngộ trong lòng đã biết ý nghĩa của cảnh giới này.

Trên Đại La, Thánh nhân chưa mãn, là Chuẩn Thánh!Chuẩn Thánh chi đạo mà Hồng Quân lão đạo giảng lúc này, không phải Tam Thi chi đạo, chỉ là đơn thuần giảng giải Chuẩn Thánh chi đạo.

Lần giảng đạo này, vốn dĩ Hồng Quân lão đạo chỉ định giảng đến

Đại La Kim Tiên là kết thúc, nhưng thấy trong đó đã có mười mấy vị đã ở cảnh giới Đại La đỉnh phong.

Như Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Phục Hy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Đế Tuấn và những người khác, lúc này cũng nên nhắc đến trước một chút.

Chẳng qua, Chuẩn Thánh chi đạo mà y giảng lúc này chỉ là thuần túy Thiên Đạo chí lý, không phải là công pháp tu hành, nhưng chỉ cần có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tư chất phi phàm, dưới sự tình cờ của cơ duyên cũng có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ba nghìn hồng trần khách trong Tử Tiêu Cung, lúc này tu vi đã đạt Đại La Kim Tiên đỉnh phong, khí tức trên người họ bắt đầu dao động.

Người đầu tiên truyền ra khí tức dao động, chính là sáu người ngồi trên bồ đoàn phía trước, lúc này Pháp tắc quanh thân hiển hiện, hiển nhiên đang lĩnh ngộ đạo, khí tức trở nên càng lúc càng mạnh, từ từ đều bắt đầu vượt qua dấu hiệu của Đại La Kim Tiên, hướng đến cảnh giới Chuẩn Thánh mà trùng kích.

Ngoài ra, Phục Hy, Đế Tuấn và những Tiên Thiên Thần Thai Ma đạt Đại La đỉnh phong ở phía sau, lúc này cũng truyền ra từng trận khí tức dao động, dù lúc này không thể đột phá, nhưng sau khi lần giảng đạo này kết thúc, trở về sau khi cảm ngộ một phen cũng có thể đột phá.***Vài trăm năm sau, Hồng Quân lão đạo ngừng giảng đạo.

Lúc này mười mấy vị Đại La đỉnh phong kia cũng về cơ bản đã tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh, sáu vị trên bồ đoàn, vài vị ở hàng sau, cùng với vài vị tán tu trong Hồng Hoang, lúc này về cơ bản đã tấn thăng thành cảnh giới Chuẩn Thánh.

Còn về một số người lúc này chỉ là Đại La đỉnh phong, hoặc hậu kỳ, lần này sau khi trở về, cũng có thể đột phá một tiểu cảnh giới.

Hồng Quân lão đạo dừng giảng đạo, ba nghìn hồng trần khách cũng dần dần tỉnh lại từ trong cảm ngộ.

Hồng Quân lão đạo thấy vậy, liền mở miệng nói.

"Lần giảng đạo này kết thúc, lần giảng đạo tiếp theo là sau ba nghìn năm nữa.

Ngoài ra, kể từ sau Long Phượng Đại Kiếp, cục diện Hồng Hoang bất an, không lợi cho sự phát triển.

Bởi vậy, hôm nay ta muốn chọn hai vị thần ma quản lý Hồng Hoang, để bình định sự hỗn loạn của Hồng Hoang, an ủi tâm trí ức vạn sinh linh Hồng Hoang..."***Trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Chúng thần ma nghe Hồng Quân lão đạo nói vậy, ai nấy đều lộ ra ánh mắt nóng bỏng.

Thật là đại cơ duyên a!

Không ngờ lần giảng đạo này của Đạo Tổ lại có cơ duyên như vậy được bố trí.

Nếu có thể giành được một vị trí, không những có thể nhận được khí vận Hồng Hoang, có ích cho Đại đạo của mình, mà còn có thể kéo một thế lực trong Hồng Hoang.

Lúc này trong Hồng Hoang, thế lực Vu Yêu dần lớn mạnh, nếu lúc này có thể được Hồng Quân Đạo Tổ coi trọng, thì không những có thể được khí vận Hồng Hoang gia thân, mà còn có Hồng Quân chiếu mệnh trong tay, có thể nhanh chóng tổ chức thành thế lực thứ ba của Hồng Hoang.

Phải biết rằng, lúc này trong Hồng Hoang, trừ phi là những kẻ tu vi cao thâm, nếu không, khi đối mặt với hai tộc Vu Yêu, tự nhiên sẽ có phần kiêng dè, thậm chí bị Vu Yêu chèn ép.

Dù sao, hai tộc Vu Yêu lúc này đang thể hiện ý muốn xưng bá Hồng Hoang.

Đặc biệt là Vu tộc, thực lực lúc này, trong Hồng Hoang, ngay cả cường giả như Yêu tộc cũng không dám cứng đối cứng với họ, càng bị một số Đại La Kim Tiên cảnh giới áp chế.

Nhưng nếu có lệnh của Đạo Tổ, tình huống sẽ khác.

Có Đạo Tổ chống lưng, thì trong Hồng Hoang, có thể có một đạo kim bài miễn tử trong tay, ngay cả Vu Yêu cũng phải nể tránh ba phần, cũng có thể nhanh chóng kéo các cao thủ khác gia nhập, làm lớn mạnh thế lực.

Đến lúc đó, Hồng Hoang sẽ nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Càng nghĩ, không ít thần ma càng lộ ra vẻ nóng bỏng, hy vọng chuyện như vậy sẽ rơi vào mình.

Lúc này, Càn Khôn nhàn nhạt quét mắt nhìn chúng thần ma, trong lòng không khỏi lắc đầu.

Chuyện này nhìn có vẻ là cơ duyên, nhưng thực chất lại ẩn chứa sát cơ.

Trong Hồng Hoang, đại thế Vu Yêu đã định, thế lực thứ ba được thành lập, e rằng sau này sẽ bị hủy diệt trong tay Vu Yêu, kèm theo đó các tán tu trong thế lực thứ ba, đến lúc đó đều sẽ bị thanh tẩy một lượt.

"Hồng Quân lão đạo thật có kế hay a..." Càn Khôn nhàn nhạt liếc nhìn Hồng Quân lão đạo đang quét mắt chúng thần ma một cái, trong lòng thầm nghĩ.

Nhưng những chuyện này, không liên quan đến ta, y cũng không đi để ý.

Trấn Nguyên Tử sau khi suy nghĩ, hiển nhiên cũng đã hiểu ra một tầng, bởi vậy lúc này y dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần, không đi để ý.

Đối với hai thầy trò Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử mà nói, Hồng Quân lão đạo trong lòng rõ ràng, chỉ quét mắt qua họ một cái rồi không để ý nữa.

Càn Khôn biết rõ kế sách trong lòng y như thế nào, đã không muốn nói toạc ra, vậy chuyện này tự nhiên sẽ thành.***Giữa ánh mắt mong đợi của chúng thần ma, ánh mắt Hồng Quân lão đạo dừng lại trên hai người trong số đó.

Trên khuôn mặt đạm mạc của y lóe lên một tia dao động, nhàn nhạt mở miệng nói: "Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu..." Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu bị Hồng Quân lão đạo gọi tên lúc này sắc mặt hơi biến, nhưng trong lòng lại một trận kích động, đây chính là một đại cơ duyên a!

Hai người nhìn nhau một cái, lập tức đứng dậy, cung kính nói: "Đạo Tổ, chúng ta ở đây..." Hồng Quân nhìn hai người, nhàn nhạt nói: "Đông Vương Công, là chí dương chi khí hóa hình, có đại khí vận trên thân, có thể làm thủ lĩnh nam tiên thiên hạ, thống lĩnh nam tiên Hồng Hoang, ban Long Đầu Thiền Trượng.

Tây Vương Mẫu, là chí âm chi khí hóa hình, cũng có đại khí vận trên thân, có thể làm thủ lĩnh nữ tiên thiên hạ, thống lĩnh nữ tiên Hồng Hoang, ban Tịnh Thủy Bát Vu.

Hai người cần lấy việc ổn định Hồng Hoang làm nhiệm vụ của mình, không được lơ là!" Nói xong, y vung tay một cái, hai kiện pháp bảo rơi vào tay họ.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu sau khi nhận pháp bảo, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, cùng nhau bái tạ, Hồng Quân

Đạo Tổ không hổ là Thánh nhân, vừa ra tay đã là hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Khí tức trên hai kiện pháp bảo không phải là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường, dường như đã được lực lượng Thánh nhân tôi luyện, uy lực tuyệt đối kinh người, không thua kém bất kỳ Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp nào.

Chúng thần ma nhìn thấy, không khỏi có chút đố kỵ, ngay cả sáu vị Tam Thanh và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở phía trước nhất, cũng có chút ghen tị, dù sao Tiên Thiên Linh Bảo không phải ai cũng có.

Chương 129

Đặc biệt là hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, trong lòng càng đố kỵ.

Phương Tây vốn cằn cỗi, linh bảo là vật hi hãn ở phương Tây, muốn tìm ra thứ tốt ở phương Tây, có thể nói là khó như lên trời.

Bởi vậy, lúc này thấy Hồng Quân lão đạo vừa ra tay đã có linh bảo như vậy, trong lòng sao có thể không đố kỵ.

Ngoài ra, đối với Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hai người, trong lòng cũng có một tia ghen tị, dù sao ngoài Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ra, họ còn có Hồng Quân Đạo Tổ là một chỗ dựa.

Như vậy, ngay cả những tồn tại đỉnh cấp trong Hồng Hoang, hai tộc Vu Yêu, nhìn vào mặt mũi của Hồng Quân Đạo Tổ, cũng sẽ không làm khó quá nhiều.

Đương nhiên, đối với Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hai người mà nói, dù sao cũng là quản lý Hồng Hoang.

Nhưng đối với các thần ma khác mà nói, không những mất đi cơ duyên, mà còn là đối tượng bị quản lý.

Bởi vậy, lúc này không ít thần ma trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Ngay cả Tam Thanh đạo nhân trên bồ đoàn, sau khi nghe lời của Hồng Quân lão đạo, thần sắc cũng thay đổi.

Là Tam Thanh Bàn Cổ, nay lại phải bị người khác quản lý, chuyện như vậy, trong lòng Nguyên Thủy tự nhiên không phục.

Nhưng dù sao cũng là Tam Thanh, thần sắc trong một hơi thở liền khôi phục bình thường.

Ngược lại, bên Yêu tộc, mười Đại Yêu Thần lại sắc mặt hơi biến, lúc này thế Vu Yêu đang mạnh, Hồng Quân lão đạo lại nhậm mệnh như vậy, đặt Yêu tộc vào vị trí nào?

Đặt Đế Tuấn, Thái Nhất vào vị trí nào?

Ngay cả Hậu Thổ tâm địa thiện lương, lúc này ánh mắt nhìn Hồng Quân lão đạo cũng có một tia dao động.

Thái Nhất ở hàng sau, lúc này trên mặt lóe lên một tia phẫn nộ, vừa định mở miệng, Đế Tuấn lại kéo y lại, nhẹ nhàng lắc đầu.

Thái Nhất tuy không hiểu, nhưng cũng nghe lời của đại ca.

Đế Tuấn không ngốc, trong lòng y cũng có chút suy đoán về sự sắp xếp của Hồng Quân lão đạo.

Nay y đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Yêu tộc chỉ cần được tụ tập lại một chỗ, hà cớ gì phải sợ thế lực của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Nếu thật sự cản trở con đường tiến lên của Vu Yêu, y không tin Vu tộc sẽ nhẫn nhịn được.

Chỉ cần Vu Yêu ra tay, thế lực đó, sao có thể yên ổn tồn tại trong Hồng Hoang?

Bởi vậy, lúc này không cần vội vàng phát tác, cứ yên lặng xem sự tình diễn biến là được.***Trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Ở giữa, Càn Khôn thần sắc bình tĩnh quét mắt nhìn Đế Tuấn đang kéo Thái Nhất lúc này, trong đôi mắt rực rỡ như nhật nguyệt tinh thần lóe lên một tia quang mang.

"Đế Tuấn quả nhiên bất phàm, không hổ là lãnh quân giả của Yêu tộc..." Càn Khôn thầm nghĩ trong lòng, Đế Tuấn có thể làm Thiên Đế Thiên Đình Yêu tộc sau này, sao lại là nhân vật đơn giản, trong lòng có

thể đoán được vài phần kế sách này của Hồng Quân lão đạo, cũng là chuyện bình thường.

Lúc này trong Hồng Hoang vẫn còn một số cao thủ tán tu bất lợi cho sự phát triển của Hồng Hoang, đối với Hồng Hoang mà nói, có thể nói là một mối họa ngầm.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu lần này có chiếu mệnh của Đạo Tổ Hồng Quân trong tay, lại có khí vận Hồng Hoang gia thân, đối với những tán tu đó, lại là lợi ích tối thượng.

Bởi vậy, chỉ cần hai người này kéo một thế lực, liền sẽ có người muốn gia nhập vào phe phái của họ.

Đến lúc đó, một thế lực ngày càng mạnh mẽ, tự nhiên sẽ đe dọa lợi ích của hai tộc Vu Yêu.

Với tình huống của Vu Yêu, tự nhiên sẽ không để lại mối họa ngầm như vậy trong Hồng Hoang, ảnh hưởng đến con đường tiến lên xưng bá Hồng Hoang của họ.

Bởi vậy, hai tộc Vu Yêu liền trở thành một thanh đao để thanh tẩy những tán tu Hồng Hoang đó.

Kế sách này, trong lòng Đế Tuấn lúc này đã rõ.

Nhưng y lại nguyện ý làm như vậy, vì những tán tu đó không những là mối họa ngầm đối với Hồng Hoang, mà đối với Yêu tộc, cũng vậy.

Bởi vậy, ngay cả khi Đế Tuấn trong lòng đoán được kế sách của Hồng Quân lão đạo, lúc này cũng không định biểu hiện ra.

Y ngầm nhìn Hậu Thổ không xa một cái, phát hiện thần sắc nàng hơi trầm tư, hiển nhiên cũng đã đoán được lợi hại trong đó, chỉ là Vu tộc sẽ làm gì, không phải là điều y nên cân nhắc.Sau lần này, trong Hồng Hoang ngoài Vu Yêu ra, thế lực thứ ba cũng sắp hình thành...

Càn Khôn nhàn nhạt nhìn Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đang xuân phong đắc ý lúc này, trong lòng thầm nghĩ.

Hồng Quân lão đạo mệnh hai người một làm thủ lĩnh nam tiên, một làm thủ lĩnh nữ tiên, nhìn có vẻ là cơ duyên, thực chất lại là phù chú đoạt mệnh.

Trong đại điện, tuy có những người nhìn thấu như Đế Tuấn, Hậu Thổ, nhưng hai nhân vật chính lúc này lại bị cơ duyên làm cho choáng váng đầu óóc, trong lòng âm thầm tự hỉ.

Ánh mắt Càn Khôn dừng lại trên cao đài, trên người vị Đạo Tổ thần sắc đạm mạc kia, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Không biết là kế sách của Hồng Quân lão đạo, hay là kế sách của Thiên Đạo.

Hồng Quân trở thành Thiên Đạo Thánh nhân, tự nhiên sẽ chịu sự chế ước của Thiên Đạo.

Thiên Đạo là tập hợp thể của các quy tắc thiên địa, duy trì sự vận hành hòa bình và cân bằng của các Pháp tắc thiên địa, đối với những tồn tại bất lợi cho sự phát triển của Hồng Hoang, đều sẽ ra tay ngăn cản.

Nhưng Thiên Đạo không thể tự mình ra tay, liền chỉ có thể dựa vào Hồng Quân vị Thánh nhân đầu tiên của Hồng Hoang để làm một số chuyện.

Nhưng rốt cuộc có phải là kế sách của Thiên Đạo hay không, Càn Khôn không thể nào biết được.

Nếu là của bản thân Thiên Đạo, thì chuyện này không có gì đáng nói, dù sao Thiên Đạo là vì sự vận chuyển và phát triển cân bằng của Hồng Hoang.

Nhưng nếu là kế sách của Hồng Quân, thì Càn Khôn liền không

thể đoán được tâm tư của Hồng Quân.

Nhưng chuyện này đối với Càn Khôn lại không có ảnh hưởng lớn, lúc này nâng cao thực lực là quan trọng nhất, chỉ cần thực lực còn đó, cho dù có nguy cơ ập đến, y cũng không sợ.***"Đã như vậy, vậy thì giải tán đi, thời cơ đến, Tử Tiêu Cung tự sẽ lại mở!" Sau khi phong Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, lần giảng đạo đầu tiên của Tử Tiêu Cung cũng chính thức kết thúc.

Hồng Quân lão đạo nhìn một cái, rồi nhàn nhạt nói.

Lời vừa dứt, thân hình y cũng biến mất trên cao đài.Lần giảng đạo thứ nhất kết thúc, lúc này ba nghìn hồng trần khách cũng kết bạn đi về phía Hồng Hoang, trong đó đông người nhất, chính là Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hai người.

Hai người này lúc này có chiếu mệnh trong tay, thêm vào có khí vận Hồng Hoang, những thứ có lợi cho tu luyện, bởi vậy những Tiên Thiên Thần Thai Ma này đều muốn gia nhập vào phe họ.

Chính cái gọi là gần thủy lâu đài tiên đắc nguyệt (gần nước ban công trước hưởng trăng), lúc này trong Hồng Hoang còn chưa có tin tức, nhưng là khách trong Tử Tiêu Cung, tự nhiên phải nhanh hơn vài phần, kết bạn với hai người này cùng trở về Hồng Hoang.

Nữ Oa, Phục Hy và Hậu Thổ đi đến, hàn huyên vài câu với Càn Khôn, sau đó liền quay về Hồng Hoang.

Chương 130

Phục Hy và Nữ Oa lúc này đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ, lần này trở về có thể tiến bộ thêm một chút.

Còn về Hậu Thổ, tuy Vu tộc không tu Nguyên thần, không minh Thiên Đạo, nhưng dưới lần nghe đạo này, tu vi lại có chút lay động, ẩn ẩn muốn đột phá đến dấu hiệu Chuẩn Thánh, lần này trở về, chỉ cần thêm nhiều tu luyện nhất định có thể đột phá.

Hậu Thổ và mười một vị Tổ Vu khác, tuy đi con đường Nhục Thân thành Thánh, nhưng Hậu Thổ rốt cuộc vẫn có chút khác biệt so với các Tổ Vu khác, sau này, nàng có một công đức lớn lao phải làm.

"Lão sư, vậy đệ tử xin cáo từ trước..." Trấn Nguyên Tử hành lễ với Càn Khôn, rồi mở miệng nói.

Nghe vậy, Càn Khôn gật đầu.

Trấn Nguyên Tử hiểu ý, lập tức động thân, đi về phía ngoài Tử Tiêu Cung.

Lúc này, trong Tử Tiêu Cung rộng lớn chỉ còn lại một mình Càn Khôn.

Y đứng dậy, ánh mắt lại một lần nữa dừng lại trên cao đài, nơi Hồng Quân lão đạo đã rời đi.

Càn Khôn từ một chỗ không gian thời gian nào đó, cảm nhận được một tia dao động nhỏ, Hồng Quân lão đạo lúc này hẳn là ở đó, chỉ là chưa hiện thân mà thôi, y cũng không vội, yên lặng chờ đợi y hiện thân.

Không lâu sau, không gian thời gian trên cao đài kia hơi dao động, một luồng uy áp nhàn nhạt khuếch tán ra, trong khí tức nhân uân lượn

lờ, một thân ảnh dần dần hiện ra, chính là Hồng Quân lão đạo ban đầu đã biến mất.

"Đạo hữu, vì sao vẫn chưa rời đi?" Hồng Quân lão đạo nhìn Càn Khôn, nhàn nhạt mở miệng nói.

Y có thể nhìn ra, ba nghìn năm qua, tu vi của Càn Khôn đã có chút tinh tiến, cách cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không còn xa nữa.

Nghĩ đoạn, trong mắt Hồng Quân lão đạo lóe lên một tia quang mang.

Nghe vậy, Càn Khôn khẽ mỉm cười nói.

"Bần đạo muốn mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp!"***Trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Càn Khôn nhìn Hồng Quân lão đạo, giữa thần sắc không có chút dao động nào, tuy Hồng Quân lão đạo không lập tức trả lời, nhưng y cũng không vội, yên lặng chờ đợi.

Hồng Quân lão đạo trầm ngâm vài hơi thở, rồi nhìn Càn Khôn, từ từ mở miệng nói: "Đạo hữu muốn mượn nó lúc này sao?" "Đúng vậy!" Càn Khôn nhìn y, gật đầu nói.

"Ngày xưa ta và đạo hữu đã có ước định, vậy đạo hữu cứ tham ngộ trong Tử Tiêu Cung này, thời gian một nghìn năm, có được không?" Hồng Quân lão đạo nhìn Càn Khôn, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Được!" Càn Khôn trầm tư vài hơi thở, rồi từ từ mở miệng nói.

Hồng Quân lão đạo nghe xong, từ từ gật đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy trên thiên linh của Hồng Quân lão đạo hiện ra khánh vân, ngay sau đó y vươn tay ra bắt lấy, đem Tạo Hóa Ngọc Điệp trong đó bắt vào tay.

Sau đó y đưa Tạo Hóa Ngọc Điệp cho Càn Khôn, mở miệng nói: "Tạo Hóa Ngọc Điệp liền giao cho đạo hữu rồi, hy vọng đạo hữu có thể hảo hảo tham ngộ..." "Đa tạ đạo hữu!" Càn Khôn gật đầu, đáp.

Hồng Quân lão đạo nhìn y một cái thật sâu, sau đó hư không hơi dao động, thân hình y liền biến mất.

Càn Khôn nhìn bóng dáng y rời đi, đáy mắt lóe lên một tia dị sắc.

Nghĩ đoạn, y liền tùy tiện tìm một chỗ trong đại điện Tử Tiêu Cung ngồi xuống, chuẩn bị tham ngộ khối Tạo Hóa Ngọc Điệp của Hồng Quân.

Càn Khôn nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, phát ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt, trong đôi mắt thanh triệt sáng lên quang mang.

Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay y, chỉ xét về kích thước, cũng không nhỏ hơn khối của Hồng Quân lão đạo.

Nhưng điều quan trọng nhất của Tạo Hóa Ngọc Điệp, chính là ba nghìn Pháp tắc Đại đạo ẩn chứa trong đó.

Khối trong tay Hồng Quân lão đạo, là khối lớn nhất, hoàn chỉnh nhất, sau đó lại dung hợp thêm một số mảnh vỡ, ba nghìn Đại đạo ẩn chứa trong đó tự nhiên tương đối hoàn chỉnh.

Quang hoa trong tay lưu chuyển, y nhẹ nhàng vung lên, Tạo Hóa Ngọc Điệp huyền phù bay lượn trước thân, một trận khí tức huyền ảo phức tạp tràn ra, bao phủ quanh thân Càn Khôn, ánh sáng tím nhàn nhạt nhuộm thân y thành màu tím.

Trên thiên linh, trong khánh vân dưới lớp khí thể màu xám nhân uân lượn lờ, Đại đạo Càn Khôn cuồn cuộn trong đó, từng đạo quang tuyến chiếu xạ ra, xuyên thấu vô tận ảo diệu, từng trận Đại đạo chi âm không dứt bên tai.

Đột nhiên, trong đôi mắt Càn Khôn bắn ra hai đạo kim quang,

xuyên thấu vô tận không gian thời gian, mang theo từng trận thời không liên y, trực tiếp rơi vào trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Ong!" Tạo Hóa Ngọc Điệp khẽ chấn động, một luồng huyền diệu chi ý tản ra, một đạo tử quang rực rỡ chợt hiện, liên kết với kim quang bắn ra từ mắt Càn Khôn, từng đạo Đại đạo tơ tuyến kéo dài ra, sau đó giao thoa hiện lên trong đôi mắt Càn Khôn.

Từng Đại đạo diễn hóa trong mắt Càn Khôn, kèm theo Đại đạo chi âm vang lên bên tai.

Càn Khôn chỉ cảm thấy mình đang ở trong một biển Đại đạo, ba nghìn Đại đạo hiện lên, diễn hóa bên cạnh thân y.

Lúc này, trong Thức Hải.

Tạo Hóa Ngọc Điệp của Càn Khôn từ từ bay lượn, kèm theo Đại đạo chi âm của 'Càn Khôn Vô Lượng Kinh', bắt đầu phân tích ba nghìn Đại đạo đang diễn hóa trong mắt y lúc này.***Trong một khu vực hư vô nào đó của Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lão đạo thần sắc bình tĩnh nhìn Càn Khôn đang trong trạng thái tham ngộ, trên mặt hiện lên một tia vẻ mặt.

Nhìn Càn Khôn lúc này, y quả thật chỉ đơn thuần đang tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp mà thôi, nhưng trong lòng y không cho rằng y thật sự chỉ đơn thuần tham ngộ.

Chỉ là cách làm của Càn Khôn lúc này, y không thể nhìn thấu mà thôi.

Trong chốc lát, Hồng Quân lão đạo vẻ mặt hơi suy tư khẽ thở dài, thân hình y lóe lên, biến mất không thấy.

Trên đại điện, Càn Khôn lúc này đã tiến vào một trạng thái huyền diệu.

Tạo Hóa Ngọc Điệp trong Thức Hải và Tạo Hóa Ngọc Điệp bên ngoài hình thành một mối liên hệ ảo diệu, ba nghìn Đại đạo của cả hai hiện lên trong Thức Hải của Càn Khôn.

"Ong!" Trong Thức Hải truyền đến một trận chấn động, ba nghìn Đại đạo của cả hai đột nhiên dung hợp lại với nhau.

Vốn dĩ chúng là một thể, chỉ vì bị phá vỡ mà ba nghìn Đại đạo trở nên không toàn vẹn, lúc này chúng bắt đầu dung hợp.

Tuy nhiên trong ba nghìn Đại đạo, có một số vẫn chưa hoàn chỉnh, nhưng phần lớn, đều đang hướng tới Đại đạo hoàn chỉnh.

"Hồng Mông phá Hỗn Độn lập, Đại đạo ba nghìn, không có cực hạn..." Trong Thức Hải, từng trận Đại đạo chi âm vang lên.

Càn Khôn lúc này linh đài thanh minh, bắt đầu tham ngộ Đại đạo chi âm, trong mỗi câu, đều bao hàm chí lý của ba nghìn Đại đạo.

Không biết bao lâu, ba nghìn Đại đạo kia bắt đầu chuyển hóa, dần dần, mỗi một Đại đạo đều diễn hóa thành một chữ đạo cổ phác, huyền phù trong Thức Hải.

"Ba nghìn chữ đạo!" Ba nghìn chữ đạo hình thành, Thức Hải của Càn Khôn đột nhiên chấn động, trên mỗi một chữ đạo đó, đều tản phát ra Đạo ý cường liệt.

Chương 131

Trong Thức Hải hơi chấn động, lực lượng Càn Khôn mênh mông bao phủ.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Đại đạo Càn Khôn bay lượn, nằm giữa ba nghìn chữ đạo, lực lượng Đại đạo mênh mông đột nhiên bao phủ ba nghìn chữ đạo.

"Ong!" Trên Đại đạo Càn Khôn, lóe lên quang mang rực rỡ.

Đột nhiên, chỉ thấy hai chữ đạo cổ phác 'Càn' và 'Khôn' liền chui vào trong Đại đạo Càn Khôn, một luồng khí tức Đại đạo mênh mông liền tràn ra.

Ngay sau đó, trên Đại đạo Càn Khôn, kéo dài ra hai nghìn chín trăm chín mươi chín đạo tơ trắng tinh khiết, rơi xuống hai nghìn chín trăm chín mươi chín chữ đạo còn lại, bắt đầu tham ngộ chí lý Đại đạo trong đó.

Trong đại điện.

Càn Khôn lúc này bị tử quang do Tạo Hóa Ngọc Điệp phát ra bao phủ, theo sự tham ngộ, vô tận Đạo vận chi ý lưu chuyển trên thân y, tản phát ra từng trận huyền diệu chi ý.***Hồng Hoang, trên ba mươi ba tầng trời, tại Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Đế Tuấn và Thái Nhất cùng những người khác từ Hỗn Độn trở về nơi đây, bất quá chỉ vài chục năm thời gian, lại thoải mái hơn rất nhiều so với lúc đi.

"Đại ca, nơi đây, có điều gì không ổn sao?" Thái Nhất thấy giữa thần sắc của đại ca mình có chút kỳ lạ, không khỏi mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Đế Tuấn mỉm cười nói: "Không có gì không ổn, chỉ là

nơi đây có cơ duyên, đối với ta, đối với Yêu tộc, đều là cơ duyên...” “Ồ?!” Nghe vậy, Thái Nhất và mười Đại Yêu Thần phía sau mắt đều sáng lên.

Thật là chuyện tốt a!

Đế Tuấn nghĩ đoạn, nói với Thái Nhất: “Nhị đệ, dẫn mười vị Yêu Thần quay về Yêu tộc, an bài tốt mọi chuyện của Yêu tộc, vi huynh đi tìm kiếm cơ duyên...” Thái Nhất nghe vậy, trong lòng hiểu rõ, đáp: “Đã như vậy, vậy đại ca hãy cẩn thận, ta xin về Hồng Hoang trước...” Đế Tuấn gật đầu, nói: “Đi đi!” Thái Nhất nghe vậy, liền cùng mười Đại Yêu Thần, quay về Yêu tộc Hồng Hoang.

Đế Tuấn nhìn về phía xa, thu ánh mắt lại, sau đó nhìn về Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, trên khuôn mặt bình tĩnh hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

“Để bản đế xem xem, rốt cuộc là cơ duyên gì...” Y thầm nghĩ trong lòng một câu, Đế Tuấn dưới chân khẽ động, đi vào trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Trên đại địa Hồng Hoang.

Sau khi Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần trở về Hồng Hoang, Thái Nhất lập tức bế quan, tạm thời giao việc Yêu tộc cho Bạch Trạch xử lý.

Chuyện Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, Đế Tuấn đã nói rõ một số điều, nên y cũng biết lúc này không cần bận tâm.

Y cũng vui vẻ hưởng sự thanh nhàn, trước tiên bế quan, tranh thủ đột phá tới cảnh giới Chuẩn Thánh trong cảm ngộ.

Yêu tộc có Bạch Trạch xử lý, y tin sẽ ổn thỏa.Về phía Vu tộc.

Sau khi Hậu Thổ trở về, y liền ở trong Bàn Cổ Điện, nói sơ qua về chuyện Tử Tiêu Cung.

Sau khi Thập Nhị Tổ Vu bàn bạc, tình hình cơ bản giống Yêu tộc.

Tạm thời không cần quá bận tâm, đợi thời cơ chín muồi, nếu thực sự có chuyện, Vu Yêu tự nhiên phải ra tay.

Bước tiến của Vu Yêu không thể bị cản trở.

Huống hồ, khi một thế lực đạt đến đỉnh phong, tự nhiên cũng là lúc nên bị hủy diệt.

Nếu thế lực của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu đạt đến trình độ đó, thì dưới tình huống Vu Yêu ra tay, tự nhiên cũng là lúc chúng sẽ bị hủy diệt.Thời gian như nước chảy, không dấu vết.

Trong chớp mắt, đã nghìn năm trôi qua.

"Đông!" Trong đại điện Tử Tiêu Cung, một tiếng chuông Đại đạo trong trẻo vang vọng.

Ý thức Càn Khôn trở nên thanh tỉnh, y mở đôi mắt, nhìn Hồng Quân lão đạo không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt mình.

"Đạo hữu, nghìn năm đã tới..." Hồng Quân lão đạo nhìn y, thản nhiên nói.

Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười, nói: "Nếu thời gian đã đến, vậy Tạo Hóa Ngọc Điệp này, ta trả lại đạo hữu." Nói đoạn, y đưa Tạo Hóa Ngọc Điệp trước mặt cho Hồng Quân lão đạo.

Hồng Quân lão đạo nhận lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Càn Khôn, nhìn y sâu sắc một cái rồi gật đầu.

Càn Khôn nhìn Hồng Quân lão đạo thần sắc đạm mạc, trong mắt một tia quang mang chợt lóe, sau đó lộ ra một nụ cười, nói: "Vì Tử Tiêu Cung hai nghìn năm nữa mới mở lại, vậy bần đạo xin không quấy rầy nữa, cáo từ!" Nghe vậy, Hồng Quân lão đạo không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Càn Khôn cười khẽ, chắp tay với y, rồi xoay người rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lão đạo nhìn sâu vào bóng dáng Càn Khôn rời đi, thần sắc trên mặt không thể nhìn rõ sâu cạn.

Mãi đến khi Càn Khôn rời khỏi Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão đạo mới thu hồi ánh mắt, thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ.Sau khi rời Tử Tiêu Cung, Càn Khôn phát hiện, Tam Thiên Đại Đạo thông thiên lộ mà y từng đi trước đó nay đã biến mất, Tử Tiêu Cung cũng đã thực sự hạ xuống đỉnh Ngọc Kinh Sơn.

Y mỉm cười, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Sau khi mất mười mấy năm, Càn Khôn đã trở lại Hồng Hoang.

Lúc đi ngang qua Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, ánh mắt y nhìn vào trong tinh thần đại hải, đáy mắt một tia dị sắc chợt lóe.

Trên khuôn mặt bình tĩnh không nhìn ra sâu cạn, không biết trong lòng y đang nghĩ gì.

Rất lâu sau, y thu hồi ánh mắt, trực tiếp bay về phía Hồng Hoang.“Chiếu mệnh của Hồng Quân, đối với các thần ma tán tu này mà nói, quả thực khiến người ta động lòng...” Càn Khôn khi xuống Hồng Hoang, nhìn thấy các tán tu từ mọi nơi đang tụ tập, thầm nghĩ trong lòng.

Thế lực Vu Yêu ngày càng mạnh mẽ, trước kia những thần ma ẩn tu có thể không bị quấy rầy, nhưng bây giờ thì chưa chắc.

Thực lực Vu Yêu hai tộc ngày càng lớn mạnh, khiến họ không thể không nhượng bộ, cho dù lợi ích bị uy hiếp, cũng khó lòng đối kháng với hai tộc này, vì nghiễm nhiên chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Nhưng nếu gia nhập Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thì lại khác, có chiếu mệnh của Hồng Quân trong tay, có chỗ dựa lớn, đủ

để chống lại Vu Yêu hai tộc.

Ngoài ra, còn có thể nhận được khí vận Hồng Hoang, tăng cường bản thân.

Dưới sự thúc đẩy của những lợi ích như vậy, tất cả đều lên đường hướng về Bồng Lai Tiên Đảo trên Đông Hải, đạo tràng của Đông Vương Công, một mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành.Tại Bồng Lai Tiên Đảo, trong Tử Phủ.

Bồng Lai do mảnh vỡ Hỗn Độn hóa thành, linh khí bức người, tự nhiên trở thành đại bản doanh của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Suốt nghìn năm qua, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhìn thấy ngày càng nhiều tán tu gia nhập, thêm vào đó là hai ba trăm vị khách Tử Tiêu Cung được lôi kéo, lúc này trong Tử Phủ đã có hơn ba nghìn vị tán tu tiên nhân.

Những tán tu tiên nhân này, không một ai là người Yêu tộc, bởi vì lúc này Yêu tộc có hơn bảy thành thực lực tập trung dưới trướng Đế Tuấn và Thái Nhất, số còn lại thì Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cũng không để mắt tới.

Sau khi tập hợp được nhiều tán tu như vậy, Đông Vương Công đã đổi tên thế lực này thành "Vạn Tiên Minh", thêm vào đó là các tán tu tiên nhân không ngừng đến, quả thực có khí tượng vạn tiên.

Vạn Tiên Minh vừa thành lập, danh tiếng lập tức chấn động Hồng Hoang, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhận chiếu mệnh của Hồng Quân, nắm giữ đại nghĩa trong tay, lúc này trong Vạn Tiên Minh, Chuẩn Thánh cao thủ cũng có đến chục người, nhiều hơn cả Vu Yêu.

Chương 132

Ngoài ra, Đại La Kim Tiên cũng không dưới hai ba trăm vị, tuy số lượng Vạn Tiên Minh không thể sánh bằng Vu Yêu hai tộc, nhưng ở cấp độ cao thủ, Vạn Tiên Minh đã không kém Vu Yêu hai tộc là bao.Thời gian thấm thoắt thoi đưa, trong chớp mắt, lại nghìn năm trôi qua.

Vạn Tiên Minh trên Bồng Lai Tiên Đảo ngày càng lớn mạnh, nhưng Vu Yêu hai tộc lại không hề có phản ứng gì, điều này nghiễm nhiên giúp Vạn Tiên Minh phát triển càng thêm thuận lợi.

Vạn Tiên Minh tập hợp rất nhiều tán tu ở Hồng Hoang, thực lực kinh người, đã trở thành thế lực lớn thứ ba Hồng Hoang.

Với thực lực hiện tại của Vạn Tiên Minh, quả thực có thể sánh ngang với Vu Yêu hai tộc, trở thành thế lực thứ ba trong Hồng Hoang.

Chẳng qua, Vạn Tiên Minh thực lực tăng vọt, nhưng Vu Yêu hai tộc cũng không hề ngừng lại.

Kể từ khi Thái Nhất trở về, truyền lại pháp tu luyện mà Đạo Tổ đã giảng, thực lực Yêu tộc liền ngày càng được nâng cao, Yêu tộc lúc này không thể so sánh với mấy nghìn năm trước.

Còn về Vu tộc, Hậu Thổ đã đột phá lên Chuẩn Thánh, Cú Mang, Chúc Dung Cung Công và Chúc Cửu Âm cùng các Tổ Vu khác cũng lần lượt đột phá lên cảnh giới Chuẩn Thánh.

Cả Vu tộc, hơn một nửa đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ còn lại Huyền Minh cùng ba bốn vị Tổ Vu khác chưa đột phá mà thôi.

Nhìn tình hình lúc này, việc đột phá cũng không còn xa nữa, chỉ cần tất cả đều đột phá, khi đó Thập Nhị Tổ Vu đều sẽ là tồn tại cảnh

giới Chuẩn Thánh.Hồng Hoang, Vô Lượng Sơn mạch, Vô Lượng Sơn.

Trong đại điện Vô Lượng Cung.

Trấn Nguyên Tử chắp tay hành lễ với Càn Khôn, nói: "Đệ tử Trấn Nguyên, bái kiến lão sư, chúc lão sư vạn thọ vô cương!" "Không cần đa lễ!" Càn Khôn đỡ y dậy, mỉm cười nói.

Trấn Nguyên Tử đứng dậy, nhìn Càn Khôn nói: "Trong nghìn năm qua, tu vi lão sư lại có tiến triển, đệ tử chúc mừng lão sư..." Nghe vậy, Càn Khôn cười nói: "Vi sư quả thực có chút cảm ngộ, trong nghìn năm qua, đã hoàn toàn chạm đến ngưỡng cửa Hỗn Nguyên, chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, lại lần nữa bái lạy, nói: "Đệ tử chúc mừng lão sư!" Càn Khôn nhìn y, nói: "Xem khí tức có chút dao động, ly đột phá không còn xa, đã như vậy, vậy vi sư sẽ giúp ngươi một lần, hôm nay sẽ vì ngươi khai giảng Đại đạo..." Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử vui mừng nói: "Tạ lão sư!" Càn Khôn gật đầu, trực tiếp ngồi xuống bồ đoàn.

Trấn Nguyên Tử ngồi xuống sau, hai mắt nhắm chặt, chờ đợi lão sư của mình giảng Đại đạo.

"Thiên địa hữu đạo, dĩ khai linh trí, dĩ dưỡng chúng sinh...

Chúng sinh hữu đạo, dĩ minh thiên đạo, dĩ khuy pháp tắc..." Càn Khôn chậm rãi mở miệng, trong giọng nói ẩn chứa âm thanh Đại đạo, như thuật, như ca, lại tựa như diệu âm vô thượng, vang bên tai Trấn Nguyên Tử, lập tức khiến y tiến vào một trạng thái huyền chi hựu huyền.

Dần dần, lời giảng của Càn Khôn càng lúc càng trôi chảy, lúc này y cũng đang ở trong một trạng thái huyền diệu, sau khi Đại đạo được thuật ra từ miệng, càng lúc càng trở nên rõ ràng.

Lúc này, âm thanh giảng đạo của Càn Khôn hóa thành từng đóa kim liên, không ngừng phun ra từ miệng, bay vào mi tâm Trấn Nguyên Tử.

Trong những đóa sen đó, có một tia cảm ngộ Đại đạo, nhưng cũng chỉ là một chút hỗ trợ mà thôi, sự lĩnh ngộ cuối cùng vẫn ở bản thân y.

Nhưng đối với Trấn Nguyên Tử lúc này mà nói, điều đó lại vô cùng quý giá.Yêu tộc, trong Vạn Yêu Điện.

Một nghìn năm trước, Đế Tuấn đã trở về Yêu tộc, suốt mấy trăm năm qua, vẫn luôn bế quan.

"Tham kiến Yêu Đế!" Các Yêu Thần đồng loạt hành lễ.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, hỏi: "Nghìn năm qua Yêu tộc có đại sự gì không?" Thái Nhất nghe xong, lắc đầu, nói: "Yêu tộc thì không có đại sự, nhưng thực lực Vạn Tiên Minh kia lại đang tăng lên, ẩn ẩn có xu thế muốn vượt qua Vu Yêu..." "Không sao!" Nghe vậy, Đế Tuấn lộ ra một nụ cười, nói: "Lần này ta ở trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải hơn nghìn năm, đã lĩnh ngộ được một trận pháp, trận pháp này uy lực cực lớn, khi toàn lực thi triển, thậm chí có thể chiến một trận với Thánh Nhân..." Nghe vậy, các Yêu Thần kinh ngạc nhìn y.

Có thể chiến một trận với Thánh Nhân?

Đó là khái niệm gì?

Thực lực Thánh Nhân họ đã cảm nhận được từ Hồng Quân, một trận pháp có thể chiến một trận với Thánh Nhân, thì phải mạnh đến mức nào?

Đế Tuấn nhìn thần tình của họ, khẽ vẫy tay, trong hư không xuất hiện hư ảnh trận pháp, một luồng khí tức tinh thần mênh mông lập tức tràn ra.

Bạch Trạch thần sắc kinh ngạc, có thể nhìn ra sự huyền diệu của

trận pháp này, liền ca ngợi: "Yêu Đế đại tài, trận pháp này vừa xuất hiện, Yêu tộc ta không còn sợ gì nữa..." Nghe Bạch Trạch nói vậy, các Yêu Thần khác cũng không còn nghi ngờ.

Thực lực và kiến giải của Bạch Trạch đều đứng trên họ, tự nhiên sẽ không nghi ngờ Đế Tuấn, hay nghi ngờ Bạch Trạch.

Cho dù không hiểu trận pháp, nhưng luồng khí tức tinh thần mênh mông kia cũng khiến họ cảm thấy e dè.

Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch một cái, tiếp tục nói: "Ngoài trận pháp này ra, ta ở Tam Thập Tam Thiên đã nhìn thấy cơ duyên của Yêu tộc ta..." "Cơ duyên?" Thái Nhất ngẩn người, rồi nhìn y hỏi: "Không biết đại ca nói cơ duyên là cơ duyên gì?" Lời Thái Nhất vừa dứt, các Yêu Thần khác đều nhìn về phía y.

Đế Tuấn lại lắc đầu, nói: "Lúc này vẫn chưa phải thời điểm, đợi thời cơ chín muồi các ngươi tự sẽ biết.

Bạch Trạch, thực lực Yêu tộc không thể bị bỏ lại, nên tranh thủ thời gian..." "Bạch Trạch đã hiểu!" Bạch Trạch nghe vậy, cúi người chắp tay nói.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Bất Chu Sơn.

"Đã đến lúc rồi..."Hồng Hoang, ngoài Bất Chu Sơn, Phượng Tê Sơn.

Hai nghìn năm qua, Nữ Oa và Phục Hy vẫn luôn bế quan, lần này đã hoàn toàn củng cố tu vi.

"Ong!" Trong một khoảnh khắc nào đó, Nữ Oa và Phục Hy đồng loạt mở đôi mắt, rồi nhìn về phía ngoài Phượng Tê Sơn.

"Huynh muội ta và Yêu tộc không hề có giao tình, Đế Tuấn đến Phượng Tê Sơn của ta làm gì?" Nữ Oa khẽ nhướng tú mi, thản nhiên nói.

Nghe vậy, Phục Hy khẽ mỉm cười nói: "Mưu tính trong lòng y, là muốn lôi kéo huynh muội ta." Nữ Oa nghe vậy, tú mi khẽ nhíu lại.

Lúc này, bên ngoài động phủ, giọng Đế Tuấn truyền đến.

"Đế Tuấn cầu kiến Nữ Oa Nương Nương, Phục Hy Thái Hạo..." Nghe vậy, Phục Hy nhìn muội muội một cái, rồi thản nhiên nói: "Đạo hữu thân lâm, Phục Hy tiếp đãi chậm trễ, xin mời vào!" Bên ngoài động phủ, Đế Tuấn nghe vậy, trong mắt một đạo quang mang chợt lóe, rồi tiến vào trong động phủ.

"Đế Tuấn bái kiến Nương Nương, Thái Hạo..." Sau khi Đế Tuấn tiến vào động phủ, y hành lễ với Nữ Oa và Phục Hy.

Nghe vậy, Phục Hy xua xua tay, nói: "Đạo hữu không cần đa lễ, xin mời ngồi!" Đế Tuấn gật đầu, rồi ngồi xuống ghế.

"Đạo hữu hôm nay đến đây, có chuyện gì?" Sau khi ngồi xuống, Nữ Oa nhìn y, thản nhiên hỏi.

Nghe vậy, Đế Tuấn thần sắc hơi nghiêm túc, nhìn Nữ Oa và Phục Hy nói: "Hôm nay Đế Tuấn đến đây, là để thỉnh Nương Nương và Thái Hạo xuất sơn, gia nhập Yêu tộc, cùng nhau vấn đỉnh Hồng Hoang!" Nghe vậy, Nữ Oa và Phục Hy nhìn nhau.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nữ Oa lại lắc đầu, không nói gì.

Phục Hy từ đầu đến cuối đều giữ vẻ mặt bình tĩnh, không từ chối, cũng không đồng ý.

Thấy vậy, trong lòng Đế Tuấn hơi chùng xuống.

"Vì sao?

Nương Nương kiếp trước cũng che chở vô số sinh linh, những sinh linh này lần này đều là tộc nhân Yêu tộc, để giảm bớt sự tàn sát của Vu tộc, Nương Nương sao không gia nhập Yêu tộc, che chở

nhiều sinh linh Yêu tộc hơn?" Đế Tuấn nhìn Nữ Oa, nói.

Nghe vậy, Nữ Oa vẫn lắc đầu, nói: "Đạo hữu không cần nói nữa, chuyện này ta đã quyết định!" Nói đoạn, liền không nói nữa.

Chương 133

Thấy vậy, Đế Tuấn ánh mắt nhìn về phía Phục Hy.

Phục Hy cười nhạt, nói: "Đồng ý với đạo hữu thì cũng không phải là không thể, nhưng Phục Hy có một điều kiện..." Nghe vậy, Đế Tuấn mắt sáng lên, hỏi: "Thái Hạo xin cứ nói!" "Phục Hy có thể gia nhập Yêu tộc, nhưng chỉ treo một cái hư danh, có thể đồng ý không?"Hồng Hoang, ngoài Bất Chu Sơn, Phượng Tê Sơn.

Trong động phủ.

Phục Hy vừa nói xong, Nữ Oa có chút kinh ngạc nhìn y.

Chuyện giữa Yêu tộc và Vu tộc phức tạp, tại sao ca ca lại muốn nhúng tay vào vũng nước đục này?

Nếu không cẩn thận, e rằng sẽ bị cuốn vào trong, khi đó muốn thoát thân, e rằng không dễ dàng như vậy.

Nhưng trong lòng nàng, đạo thiên cơ của ca ca vô song, tự nhiên sẽ không không biết lợi hại giữa Vu Yêu, lần này đã quyết đoán như vậy, hẳn là có cách.

Đế Tuấn ở bên cạnh, sau khi trầm ngâm một lát, nhìn Phục Hy nói: "Nếu Thái Hạo có yêu cầu này, Đế Tuấn nào có lý do không đồng ý, chỉ cần Thái Hạo treo một cái hư danh trong Yêu tộc là được." Nghe vậy, Phục Hy gật đầu.

Còn về Nữ Oa, Đế Tuấn cảm thấy đã không còn khả năng nữa, nhìn thần sắc của nàng, rõ ràng không còn chỗ nào để quay lại.

Y khẽ thở dài trong lòng, rồi nói với hai người: "Nếu đã như vậy, vậy Đế Tuấn xin cáo từ!" "Đạo hữu đi thong thả!" Phục Hy cười nói.

Đế Tuấn chắp tay, rồi trực tiếp rời khỏi động phủ, rời khỏi

Phượng Tê Sơn.

Sau khi Đế Tuấn rời đi, Nữ Oa nhìn ca ca, hỏi: "Thế cục Vu Yêu hai tộc phức tạp, chỉ cần sơ suất một chút liền sẽ bị sa vào trong, ca ca vì sao lại đồng ý?" Nghe vậy, Phục Hy gật đầu nói: "Muội muội không cần lo lắng, chuyện Vu Yêu cố nhiên phức tạp, nhưng trong đó cũng không phải không có cơ duyên, ta sở dĩ đồng ý, chính là xem trọng một điểm..." Sau khi trầm mặc một lát, y tiếp tục nói: "Những năm nay, ta vẫn luôn suy tính trong, càng lúc càng cảm thấy, con đường ta đang đi lúc này, có chút sai lệch, chứng đạo vô vọng..." Nghe vậy, thần sắc Nữ Oa biến đổi, kinh ngạc nhìn y.

Phục Hy thấy vậy, lại cười nói: "Muội muội không cần lo lắng, tuy suy tính là vậy, nhưng cũng không hoàn toàn đúng, trên Yêu tộc, ta lại thấy một tia cơ duyên, đó cũng là nguyên nhân ta đồng ý Đế Tuấn." Nghe vậy, Nữ Oa trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, nói: "Nếu ca ca trong lòng đã có quyết đoán, na muội muội liền không lo lắng nữa.

Nhưng xin ca ca phải cẩn thận hành sự, không thể quá sa vào trong..." Đối với chuyện Vu Yêu hai tộc, Nữ Oa trong lòng không nhìn rõ, nhưng sự phát triển của Vu Yêu những năm này, quả thực có tình huống Tam Tộc Hồng Hoang, thậm chí, còn muốn vượt qua Tam Tộc.

Đó không phải là chuyện tốt, nếu ca ca sa vào trong, khi đó lượng kiếp bùng nổ, muốn thoát thân e rằng không dễ dàng.

Thấy thần sắc Nữ Oa, Phục Hy làm sao không biết chuyện nàng đang lo lắng trong lòng, lập tức nói: "Muội muội cứ yên tâm, trong lòng ta đã có quyết đoán rồi..." Nữ Oa nghe vậy, gật đầu, không nói gì nữa.Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt, lại nghìn năm trôi qua.

Trong nghìn năm này, Vu Yêu và Vạn Tiên Minh đều âm thầm phát triển, thực lực ngày càng cường hãn.

Vu Yêu hai tộc vốn đã cường hãn, sự phát triển những năm nay,

thực lực lại càng tiến thêm một tầng, đó là điều tự nhiên.

Còn về Vạn Tiên Minh, vì có phù chiếu của Đạo Tổ trong tay, cộng thêm Chí Bảo "Tố Sắc Vân Giới Kỳ" trong tay Tây Vương Mẫu trấn áp khí vận và tụ tiên, đã hấp dẫn không ít tán tu cao thủ gia nhập, thực lực cường đại chưa từng có.

Chẳng qua giữa ba phương, lần này không xảy ra đụng độ, tất cả đều đang tự mình phát triển.

Vì vậy, nghìn năm này, ngược lại là một nghìn năm yên bình.Trong nháy mắt, lại năm trăm năm sau.

"Đông!

Đông!

Đông!" Tiếng chuông trang nghiêm, sâu lắng và trầm buồn của Tam Thanh đột nhiên truyền đến, chỉ trong một khoảnh khắc liền truyền khắp cả Hồng Hoang.

Ngay sau đó, giọng Hồng Quân lão đạo lại một lần nữa vang vọng trong Hồng Hoang.

"Kỳ hạn ba nghìn năm đã tới, các ngươi lại đến Thiên Ngoại Thiên Tử Tiêu Cung nghe đạo..." Giọng Hồng Quân lão đạo ẩn chứa diệu âm vô thượng, trong Hồng Hoang vang vọng mãi không tan, lúc này vô số sinh linh ngẩng đầu nhìn về Cửu Thiên, trong mắt tràn ngập quang mang rực rỡ.

Nghe tiếng chuông, ba nghìn khách Tử Tiêu Cung lập tức lên đường chạy đến Tử Tiêu Cung.

Yêu tộc, trong Vạn Yêu Điện.

Đế Tuấn lúc này mở đôi mắt, thân hình chợt lóe, xuất hiện trong Vạn Yêu Điện, dẫn theo Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần cùng nhau

đi đến Tử Tiêu Cung, mười hai đạo quang mang xé rách thiên tế, thẳng tiến Cửu Thiên.

Ngoài ra, Hậu Thổ, Phục Hy, Nữ Oa, Tam Thanh, Tây Phương, Huyết Hải vân vân, vô số thần ma đều đồng loạt lên đường.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

"Trấn Nguyên, đi thôi!" Càn Khôn mở mắt, nhìn Trấn Nguyên Tử nói.

"Vâng!" Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử đáp một tiếng, rồi cùng Càn Khôn rời khỏi Vô Lượng Cung, chạy về phía Hỗn Độn.Với kinh nghiệm từ lần đầu tiên, lần này các thần ma đến Tử Tiêu Cung không tốn quá nhiều thời gian.

Trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lão đạo lúc này đã sớm ngồi trên cao đài, thần sắc đạm mạc nhìn ba nghìn thần ma ngồi phía dưới.

Ánh mắt lướt qua, cuối cùng dừng lại trên người Càn Khôn, trong mắt một đạo thần quang chợt lóe, sau đó thu hồi ánh mắt.

Càn Khôn thần sắc bình tĩnh nhìn y, không nói gì, ngồi xuống vị trí ban đầu của mình.

"Đã tề tựu, ta liền khai giảng Đại đạo!" Sau khi trầm mặc một lát, Hồng Quân lão đạo đạm mạc nói.

Lời vừa dứt, y liền nhắm mắt lại, rồi bắt đầu giảng Đại đạo.

"Đại đạo mênh mông, tả hữu đều có thể.

Vạn vật sinh ra từ đó không từ chối, công thành danh toại không có.

Nuôi dưỡng vạn vật không làm chủ, thường vô dục, có thể gọi là nhỏ...

Vạn vật quy về đó không làm chủ, có thể gọi là lớn.

Vì rốt cuộc không tự cho mình là lớn, nên mới có thể thành tựu sự vĩ đại của mình...” “Đạo đã vô sinh, bản chất của tự nhiên, không thể gọi tên, ấy là kẻ biết tự nhiên.

Đạo là thủy, là căn bản của khí.

Tự nhiên vốn là một, Đại đạo vốn là một, Nguyên khí vốn là một.” “Một đó, chính là chí nguyên chân chính, thuần dương nhất khí, hợp thể với thái vô, đồng tâm với Đại đạo, đồng tính với tự nhiên, thì có thể vô thủy vô chung, vô hình vô tượng, thanh trọc nhất thể, là chất Hỗn Độn, nên không thể nào suy tính được cùng cực.”Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Theo lời giảng của Hồng Quân lão đạo, từng câu chân ngôn Đại đạo được thốt ra, lập tức trong toàn bộ Tử Tiêu Cung, vô số dị tượng hiển hiện, thiên nữ tán hoa, địa dũng kim liên vân vân.

Lúc này khó mà đếm xuể, lại có tử khí bốc lên, Đạo vận lượn lờ quanh mọi người.

Trong Tử Tiêu Cung, các thần ma tĩnh lặng nhắm mắt, chỉ có âm thanh Đại đạo huyền diệu vang vọng bên tai chúng thần ma, huyền chi hựu huyền, diệu chi hựu diệu, khiến mọi người mê mẩn, không thể tự thoát ra.

Lần này Hồng Quân giảng, chính là Chuẩn Thánh chi đạo.

Chương 134

Lúc này tuy chưa giảng đạo tu luyện Chuẩn Thánh, nhưng tinh nghĩa Đại đạo liên quan đến Chuẩn Thánh chi đạo lúc này lại không thể so với lần giảng đạo đầu tiên.

Ba nghìn khách Tử Tiêu Cung vẫn còn phần lớn tu sĩ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, đối với Chuẩn Thánh chi đạo cũng chỉ biết một nửa.

Nhưng một phần nhỏ trong số đó, lại nghe đến say mê như điên.

Những thần ma này đều ở đỉnh Đại La Kim Tiên, chỉ còn cách Chuẩn Thánh một bước chân.

Lúc này Hồng Quân đã giảng giải sâu hơn về Chuẩn Thánh chi đạo, tự nhiên họ nghe rất nghiêm túc.

Tử Tiêu Cung là một nơi đặc biệt, đây là đạo tràng của Hồng Quân, Hồng Quân lại là người phát ngôn của Thiên đạo, tuy chưa Hợp Đạo, nhưng nhìn tình hình lúc này, đã là chuyện nội định.

Vì vậy việc đột phá Chuẩn Thánh trong Tử Tiêu Cung sẽ không gặp kiếp lôi tẩy lễ.

Huống hồ, những người này đều đi trên con đường Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên đạo tự nhiên sẽ có chút "ưu ái" đặc biệt.

"Tuy cảnh giới Chuẩn Thánh và Hỗn Nguyên Kim Tiên là cùng một cảnh giới, đều là cảnh giới trên Đại La Kim Tiên, nhưng tinh nghĩa Đại đạo ẩn chứa trong đó lại có sự khác biệt..." "Con đường đi của cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên lại hướng về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi đạo, còn Chuẩn Thánh chi đạo, lại hướng về Thiên Đạo Thánh Nhân chi đạo, cùng một hướng đi, nhưng lại phân biệt rõ ràng..." Càn Khôn trong lòng chăm chú lắng nghe Chuẩn Thánh chi

đạo của Hồng Quân lão đạo, trong lòng so sánh một chút với cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, giữa hai bên quả thực có một số điểm khác biệt.

Chẳng qua cả hai cũng chỉ là một tên gọi phân chia cảnh giới mà thôi, bất kể là cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hay Chuẩn Thánh, đều đại biểu cho cảnh giới trên Đại La, nhưng chưa viên mãn cảnh giới Hỗn Nguyên hoặc Thánh Nhân.Theo thời gian trôi đi, lời giảng giải Chuẩn Thánh chi đạo của Hồng Quân lão đạo càng lúc càng tinh thâm.

Những thần ma ở cảnh giới đỉnh Đại La Kim Tiên phía dưới nghe giảng, lúc này đã ẩn ẩn sắp đột phá.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, một nghìn năm trăm năm sau.

Hồng Quân lão đạo đột nhiên mở đôi mắt, nhìn lướt qua các thần ma phía dưới, thấy những thần ma cảnh giới Đại La Kim Tiên đều đã đột phá lên cảnh giới Chuẩn Thánh, liền bắt đầu giảng giải pháp tu hành của Chuẩn Thánh chi đạo.

“Tam thi, là tư, thực, dục dã.

Thượng thi tên là Bành Hậu, ở trong não hải, khiến người ta ngu si ngốc nghếch, không có trí tuệ.

Trung thi tên là Bành Chất, ở trong lồng ngực, khiến người ta phiền não vọng tưởng, không thể thanh tĩnh.

Hạ thi trùng tên là Bành Kiểu, ở trong bụng, khiến người ta tham lam...” “Trảm trừ tam thi, điềm đạm vô dục, thần tĩnh tính minh, siêu thoát sinh tử, mới có thể thành tiên đạo...”Pháp tu hành Chuẩn Thánh mà Hồng Quân lão đạo lúc này đang giảng, chính là Tam Thi chi đạo.

Đây là pháp tu hành của cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng là điều mà phần lớn Chuẩn Thánh tại đây đang thiếu hụt.

Trong Tam Thi chi đạo không chỉ bao hàm pháp tu hành của cảnh

giới Chuẩn Thánh, mà còn có Trảm Thi chi đạo, bác đại tinh thâm.

Tam Thi chi đạo lại phù hợp với bất kỳ pháp tu hành nào, bất kể tu hành Đại đạo nào, đều có thể tu tập pháp này.

Theo Hồng Quân lão đạo không ngừng giảng giải Tam Thi chi đạo, trong số những người ngồi nghe đạo, những người có tu vi đạt đỉnh Đại La Kim Tiên, lúc này đều nghe đến say mê như điên, không ngừng tham ngộ.

Các thần ma dưới đỉnh Đại La Kim Tiên, đã dần dần không còn hiểu Hồng Quân đang giảng gì nữa, lúc này đều lộ ra vẻ uất ức, thống khổ.

Nơi đây, chính là một điểm phân thủy lĩnh.

Nếu không thể tham thấu Tam Thi chi đạo, con đường tu hành sau này, muốn đột phá Chuẩn Thánh sẽ vô cùng gian nan, muốn tiến thêm một bước còn khó hơn lên trời.

Hiểu được Tam Thi chi đạo, hy vọng sau này bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hoặc tu vi Chuẩn Thánh tiến thêm một bước sẽ lớn hơn rất nhiều.

Kẻ mạnh càng mạnh, kẻ yếu lại không tiến bộ, khoảng cách giữa hai bên sẽ ngày càng lớn.

"Chính là Tam Thi chi đạo ư?

Ngược lại cũng có không ít chỗ huyền diệu..." Càn Khôn trong lòng thầm suy xét Tam Thi chi đạo của Hồng Quân lão đạo, phát hiện trong đó quả thực có không ít sự huyền diệu.

"Sau khi lần giảng đạo này kết thúc, thời đại Chuẩn Thánh, sẽ đăng lâm vũ đài Hồng Hoang rồi..." Càn Khôn thầm nghĩ một câu, dù sao Tam Thi chi đạo có thể giúp không ít tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên tránh đi đường vòng.

Chỉ cần đạt đến cảnh giới đỉnh Đại La Kim Tiên, liền có thể mượn Linh Bảo Trảm Thi, thuận lợi tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Phẩm cấp Linh Bảo càng cao, thực lực liền càng mạnh.

Sau lần này, trong Hồng Hoang nhất định sẽ dấy lên một trận phong trào Chuẩn Thánh.Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt đã một nghìn năm trăm năm.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Hồng Quân lão đạo mở đôi mắt.

Y đạm mạc nhìn lướt qua ba nghìn người nghe đạo, rồi thản nhiên nói.

"Bàn Cổ khai thiên diễn hóa Hồng Hoang, nhưng Thiên đạo chưa toàn vẹn.

Ta nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp thành Thánh, sẽ vì chúng sinh giảng đạo ba lần, mỗi lần ba nghìn năm, tổng cộng chín nghìn năm, sau đó dùng thân Hợp Đạo.

Do đó ba nghìn năm sau, là lần giảng đạo cuối cùng của ta..." "Lần giảng tiếp theo, ta sẽ giảng Hỗn Nguyên Thánh Nhân chi đạo.

Lúc này nếu các ngươi có điều gì muốn hỏi, có thể đưa ra, ta có thể giải đáp nghi hoặc cho các ngươi!" Lời Hồng Quân lão đạo vừa dứt, các thần ma nhìn nhau, muốn nói lại thôi.

Càn Khôn nhìn Hồng Quân, đáy mắt thoáng qua một tia dị sắc.

Sau hai lần giảng đạo, khí tức Thiên đạo trên người Hồng Quân lão đạo ngày càng nồng đậm, không rõ là do Hồng Quân vẫn luôn tham ngộ Thiên đạo chi lực, hay do Thiên đạo đang dung hợp với Hồng Quân.

Lúc này, trong sáu vị trí đầu, Tam Thanh nhìn nhau.

Thái Thượng hành lễ với Hồng Quân lão đạo, hỏi: "Kính hỏi lão

sư, chứng đạo có pháp khả tuần (phương pháp nào để đi theo) không?" Câu hỏi này của Thái Thượng, đều là điều mà không ít người nghe đạo tại đây đang thắc mắc.

Các thần ma đồng loạt đưa ánh mắt về phía Hồng Quân lão đạo, chờ đợi câu trả lời của y.

Hồng Quân lão đạo trầm ngâm một lát, khẽ gật đầu nói: "Tam Thiên Đại Đạo, con đường nào cũng có thể chứng Hỗn Nguyên.

Tuy nhiên, theo điều ta cảm ngộ từ Thiên đạo, pháp chứng đạo thành Thánh có ba." "Thứ nhất là Dĩ Lực Chứng Đạo, khai thiên tích địa phá vỡ Hỗn Độn, như Bàn Cổ vậy, pháp lực mạnh nhất!" "Thứ hai, chính là pháp Tam Thi Chứng Đạo do ta sáng tạo.

Trảm trừ Thiện, Ác, Chấp Niệm Tam Thi, liền có thể khiến Đạo tâm của đạo giả thông minh, đạo hạnh đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn, chỉ còn cách Hỗn Nguyên Chứng Thánh một bước, cuối cùng tam thi hợp nhất, liền có thể thành Thánh, pháp lực kém hơn một bậc!" "Thứ ba, chính là Công Đức Chứng Đạo!

Thế nào là Công Đức Chứng Đạo?

Tức là tích lũy vô lượng đại công đức, cuối cùng đạt được sự chấp thuận của Thiên đạo, được ban Thiên Đạo Thánh Vị, tự nhiên thành Thánh Vị, pháp lực kém nhất!"Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Chúng thần ma nghe Hồng Quân lão đạo nói vậy, trong lòng không khỏi suy nghĩ.

Dĩ Lực Chứng Đạo?

Chương 135

Không thể nào, dù mạnh đến đâu, có thể mạnh bằng Bàn Cổ?

Không dám nghĩ.

Công Đức Thành Thánh?

Phải có bao nhiêu công đức lớn mới có thể đạt đến cấp độ đó?

Càng không dám nghĩ.

Tam Thi chi đạo, ngược lại cảm thấy khá phù hợp.

Sau lần nghe đạo này, quả thực cảm thấy khá phù hợp, pháp lực cũng trên Công Đức Thành Thánh.

Sau khi cân nhắc, các thần ma trong lòng đều đã có lựa chọn.Thông Thiên kiếm mi khẽ nhướng, mở miệng hỏi: "Kính hỏi lão sư, không biết Thánh Nhân chi đạo và Hỗn Nguyên chi đạo có gì khác biệt?" Vừa rồi nói Tam Thiên Đại Đạo đều có thể chứng đạo, vậy sự khác biệt giữa Hỗn Nguyên và Thánh Nhân ở chỗ nào?

Nghe vậy, Hồng Quân lão đạo trầm ngâm một lát rồi mới mở miệng nói.

"Thánh Nhân lấy Nguyên thần ký thác Thiên đạo, bất tử bất diệt, là thân vạn kiếp bất ma, đương nhiên phải thuận ứng Thiên đạo.

Thánh Nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại không phải Thánh Nhân.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không thể đạt đến bất tử bất diệt, nhưng có thể siêu thoát khỏi Hồng Hoang.

Nếu theo Thánh Nhân chi đạo, con đường Chuẩn Thánh sẽ khá thuận lợi.

Nếu theo Hỗn Nguyên chi đạo, phải chịu Đại đạo kiểm nghiệm của Thiên địa, Thiên kiếp sẽ tùy thân...” Nghe vậy, sắc mặt chúng thần ma hơi biến đổi.

Giữa hai bên đều có ưu nhược điểm riêng.

Thánh Nhân bất tử bất diệt, nhưng lại bị Thiên đạo ước thúc.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tuy không thể đạt đến bất tử bất diệt, nhưng có thể thoát khỏi Hồng Hoang, không bị Thiên đạo ước thúc.

Đương nhiên, không bị ước thúc cũng không có nghĩa là có thể làm càn tùy ý, dù sao trong Hồng Hoang, địa vị của Thiên đạo vẫn là mạnh nhất.

Ngoài ra, Hỗn Nguyên chi đạo có Thiên kiếp tùy thân, bất cứ lúc nào cũng có thể vẫn lạc dưới Thiên kiếp.

Tuy đã đạt đến Chuẩn Thánh Đại đạo ngưng thực, nhưng khó tránh khỏi có một số tu sĩ thực lực không đủ, nếu gặp Thiên kiếp uy lực cường hãn, khó tránh khỏi sẽ vẫn lạc trong đó.

Nếu như vậy, Thánh Nhân chi đạo dường như dễ dàng hơn một chút.

Đương nhiên, muốn đạt đến Thánh Nhân vẫn khó hơn lên trời, nếu dễ dàng thì làm sao đến giờ chỉ có một mình Hồng Quân lão đạo thành Thánh mà thôi.

Nhưng so với Hỗn Nguyên chi đạo, họ càng nguyện ý tiếp nhận Thánh Nhân chi đạo, dù sao lúc này có Hồng Quân truyền xuống Tam Thi chi đạo, có thể giúp họ dễ dàng đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh hơn, không cần lo lắng phiền não Thiên kiếp.Càn Khôn ánh mắt đạm mạc quét qua các thần ma tại chỗ, trong lòng thầm lắc đầu.

Tam Thi chi đạo há lại dễ dàng như vậy, ngay cả Lục Thánh dưới

trướng Hồng Quân lão đạo cũng không làm được.

Tam Thi chi đạo của Hồng Quân lão đạo, điều quan trọng nhất chính là hợp nhất.

Sự hợp nhất này cần bản nguyên tương đồng mới có thể tam thi hợp nhất, nếu bản nguyên không đồng nhất thì không thể làm được điều này.

Đó cũng là lý do vì sao trong Hồng Hoang, chỉ có Hồng Quân lão đạo mới có thể thành công.

Bởi vì trong tay y có Tạo Hóa Ngọc Điệp, có thể chịu tải tam thi trảm xuất.

Hơn nữa, Thánh Nhân chi đạo, cần cơ sở Đại đạo là Hồng Mông Tử Khí mới có thể thành công.

Nhưng lúc này Hồng Mông Tử Khí chỉ có trong tay Hồng Quân lão đạo, nếu không có vật này, cho dù có thể tam thi hợp nhất thì cũng làm được gì.Sau khi nghĩ ngợi, Càn Khôn thu hồi ánh mắt.

Lúc này Tam Thanh dường như có lời muốn nói, nhưng còn chưa kịp hỏi đã bị Hồng Quân lão đạo trên cao đài cắt ngang.

Y xua tay nói: “Lần giảng đạo này đã kết thúc, các ngươi hãy về thật tốt tham ngộ đi!

Ba nghìn năm sau lại đến nghe đạo...” Nói đoạn, y liền thân hình chợt lóe, biến mất.

Đạo Tổ đã biến mất, họ cũng không thể ở lại đây.

Vì đã nghe được Tam Thi chi đạo, những thần ma có Linh Bảo Tiên Thiên trong tay tự nhiên hăm hở muốn thử, chỉ chờ trở về liền chuẩn bị Trảm Thi.

“Đi thôi Trấn Nguyên!” Càn Khôn chợt đứng dậy, nói với Trấn

Nguyên Tử bên cạnh.

“Lão sư!” Trấn Nguyên Tử gật đầu, rồi cùng Càn Khôn rời khỏi Tử Tiêu Cung.Vô Lượng Sơn mạch, Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

Lần này trở về, mất thêm mấy trăm năm.

Chỉ vì ở Bất Chu Sơn có Hồ Lô Đằng xuất thế, tuy Càn Khôn không có được cái tốt nhất, nhưng y cũng có được cái cuối cùng còn sót lại.

Cái hồ lô đó đối với người khác mà nói là tàn khuyết, nhưng đối với Càn Khôn thì chưa chắc.

Có Càn Khôn Đỉnh trong tay, có thể bù đắp bản nguyên, điều quan trọng nhất là, trong cái hồ lô này ẩn chứa một mảnh tiểu không gian Hỗn Độn.

Càn Khôn định rút mảnh tiểu không gian đó ra, rồi dung nhập vào Càn Khôn thế giới.

Nói làm là làm, y lập tức ra tay, sau mấy trăm năm, cuối cùng đã dung nhập mảnh tiểu không gian đó vào Càn Khôn thế giới, khiến Càn Khôn thế giới được nâng cao một chút.

“Như vậy, liền có thể an tâm tham ngộ rồi...” Sau khi hoàn tất mọi việc, Càn Khôn liền bắt đầu tham ngộ.

Đã chạm đến ngưỡng cửa Hỗn Nguyên, nhưng trước đó, cần phải làm thêm một số chuẩn bị.

Thời cơ lúc này, vừa vặn là tốt nhất.Trung tâm Càn Khôn thế giới.

Càn Khôn ngẩng đầu, nhìn hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo lúc này đang vắt ngang Cửu Thiên, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, trong đôi mắt sáng như tinh thần, thần quang cuồn cuộn, không biết y đang nghĩ gì.

“Tuy rằng chỉ còn cách cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một bước cuối cùng, nhưng muốn thực sự đặt chân vào cũng không dễ dàng...” “Nói về Càn Khôn thế giới, khả năng lớn nhất là ở Đại đạo diễn hóa sinh linh, cũng tức là Đại đạo Tạo Hóa, có thể là một điểm đột phá...” Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ nói.

“Chẳng qua lúc này Càn Khôn Đại đạo diễn hóa ngưng thực, quả thực cần phải đạt đến một cảnh giới nhất định trước.

Chương 136

Chỉ cần bổ toàn Tạo Hóa chi đạo trong Càn Khôn Đại đạo, thăng cấp liền sẽ nước chảy thành sông...” Trong lòng, Càn Khôn chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu tham ngộ.

“Ong!” Đột nhiên, hư không chấn động, sau đó liền thấy trong Khánh Vân của Càn Khôn, quang mang màu tím chợt hiện, rồi dần dần từ trong Khánh Vân bị khí Ân Uẩn bao quanh bay ra hai đạo cổ phác.

Càn!

Khôn!

Hai đạo chữ này mang theo khí tức Đại đạo của thương khung cổ xưa, tận cùng vĩnh hằng, lúc này đang bay lượn quanh thân Càn Khôn.

Hai đạo chữ này, là sự kết hợp giữa Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay y và Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân lão đạo mà diễn hóa thành, đại biểu cho Càn Khôn chi đạo hoàn chỉnh.

Đương nhiên, Càn Khôn chi đạo hoàn chỉnh và Càn Khôn lĩnh ngộ có chút sai khác, đó không phải là một Càn Khôn chi đạo, nhưng lại có thể giúp Càn Khôn rất nhiều.

Đặc biệt lúc này y, đang mắc kẹt ở cảnh giới đỉnh Hỗn Nguyên Kim Tiên hoặc đỉnh Chuẩn Thánh.

Muốn tiến lên một bước, tuy đã chạm đến ngưỡng cửa, nhưng vẫn còn một đoạn nhỏ.

Một Càn Khôn chi đạo này, liền có thể rút ngắn khoảng cách lúc này.

Mượn Càn Khôn chi đạo này, để ấn chứng Càn Khôn chi đạo, mượn đó để nâng cao cảm ngộ Đại đạo.Chữ Càn ở trên, đại biểu cho

trời.

Chữ Khôn ở dưới, đại biểu cho đất.

Càn Khôn ở giữa hai chữ đó, lúc này được Thiên Địa bao phủ, vô số Đại đạo pháp tắc bao quanh, bao bọc toàn thân y.

"Oanh!" Đột nhiên, Càn!

Khôn! hai đạo chữ cổ phác đó ầm ầm nổ tung, vô tận Đại đạo huyền diệu và pháp tắc tơ tuyến lập tức càn quét.

Trong khoảnh khắc, những ý nghĩa huyền diệu của Đại đạo và pháp tắc tơ tuyến đó đều dung nhập vào những Đại đạo pháp tắc đang bao phủ Càn Khôn lúc này.

"Ong!" Từng đạo huyền quang lấp lánh, từng trận khí tức Đại đạo tràn ra, tựa như mọi biến hóa giữa Thiên Địa đều nằm trong đó.

Trong thức hải.

"Càn Khôn diễn đạo, dĩ Đại đạo chi căn bản dã, cố Càn Khôn Đại đạo tồn tắc đạo tồn, Càn Khôn Đại đạo diệt tắc bất phục Đại đạo dã. ..." "Cố nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, dĩ Càn Khôn phân âm dương, âm dương diễn ngũ hành, ngũ hành hóa vạn vật.

Vạn vật quy Càn Khôn sinh. ..." Từng trận âm thanh Đại đạo vang vọng bên tai Càn Khôn, trong Tạo Hóa Ngọc Điệp lấp lánh quang mang màu tím rực rỡ chói mắt, từ đó kéo dài ra từng đạo pháp tắc tơ tuyến, dung nhập vào Càn Khôn Đại đạo đang diễn hóa lúc này.

"Oanh!" Cùng lúc đó, trên Cửu Thiên, trong hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo, từng trận huyền quang lấp lánh, khí tức Đại đạo mênh mông càn quét ra.

Trong khi Càn Khôn tham ngộ, Càn Khôn Đại đạo lúc này không ngừng ngưng thực, tựa như đã vượt qua một tầng Thiên Địa mới, đạt

đến một cấp độ cao hơn.

Một khắc này, trên hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo, Càn Khôn Đại đạo lăng giá (vượt lên) trên các Đại đạo khác.

"Càn Khôn tức ta, ta tức Thiên Địa, Thiên Địa trong tâm, tâm ta biến hóa tắc Thiên Địa cũng biến hóa dã. ..." "Đại đạo quy nhất, Càn Khôn vô cực!" Trong một khoảnh khắc nào đó, ấn ký Càn Khôn ở mi tâm y tỏa ra huyền quang rực rỡ, một luồng ý nghĩa huyền diệu trực tiếp đi sâu vào thức hải, quán xuyên trên Càn Khôn Đại đạo.

Đại đạo vang dội, hóa thành vô số Đại đạo pháp tắc, sau đó biến mất trong thức hải.

Mọi thứ, đột nhiên dừng lại, trở về bình tĩnh.

Càn Khôn chậm rãi mở đôi mắt, trong đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, y nhìn sâu vào hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo trên Cửu Thiên một cái, hài lòng gật đầu.

Càn Khôn Đại đạo pháp tắc bao phủ quanh thân y, cùng với hai đạo chữ cổ phác kia, lúc này đều đã được hấp thu sau khi ấn chứng, nâng cao tu vi và sự lý giải pháp tắc Đại đạo của Càn Khôn."Lần này tu vi có chút đột phá, tuy còn cách cảnh giới Hỗn Nguyên một tia cơ duyên, hẳn là ở trên Tạo Hóa Đại Đạo.

Nhưng với thực lực hiện tại, cho dù đối mặt với cảnh giới Hỗn Nguyên, ta cũng không sợ..." Càn Khôn cảm nhận bản thân một chút, khẽ gật đầu nói.

Càn Khôn Đại đạo, quả thực không nằm dưới cảnh giới Hỗn Nguyên, chẳng qua y đi trên con đường Chủ Thế Giới, nên tự nhiên phải tuân theo tình hình thế giới.

Muốn thực sự đặt chân vào cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sự diễn hóa Đại đạo trong thế giới phải đạt đến một trình độ nhất

định.

Lúc này, còn thiếu một tia cuối cùng.

Tia cuối cùng đó, Càn Khôn phỏng đoán, cơ duyên có thể nằm trên Tạo Hóa Đại Đạo.

Chẳng qua Tạo Hóa Đại Đạo cũng không dễ dàng, ngay cả trong Hồng Hoang lúc này, cũng chưa được bổ toàn.

Nhưng may mắn là, Càn Khôn đang nắm giữ Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên trong tay, ngược lại có thể tham ngộ Pháp tắc Tạo Hóa trong đó.

Trong lòng, Càn Khôn đưa ánh mắt về phía Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên trong Tiên Thiên Thủy Trì.

Sau đó y vẫy tay, liền thấy Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên từ từ bay lên, thân hình khẽ động, y liền ngồi lên Thanh Liên.

"Ong!" Thanh Liên khẽ chấn động, sau đó một tầng thanh quang Tạo Hóa nhàn nhạt bao phủ lấy, một luồng khí tức Tạo Hóa thuần túy nồng đậm tràn ra, từng đạo Pháp tắc Tạo Hóa nhỏ bé lượn lờ trước mặt Càn Khôn.

Càn Khôn vung tay, rồi đưa những Pháp tắc Tạo Hóa này vào trong cơ thể, sau đó bắt đầu tham ngộ.

"Ong!" Hư không chấn động, một đạo kim sắc quang mang phù hiện, chính là Côn Luân Kính.

Lúc này Côn Luân Kính lơ lửng trên đỉnh đầu Càn Khôn, sau đó một tầng kim sắc quang mang rực rỡ bao phủ lấy Càn Khôn và Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, lưu tốc thời gian bên trong bắt đầu thay đổi.

Sau khi hoàn tất mọi việc, Càn Khôn liền để phần lớn tâm thần ở

đây tham ngộ Pháp tắc Tạo Hóa, còn một phần nhỏ tâm thần lúc này đã trở về bản thể.Vô Lượng Cung, trên đại điện.

"Ong!" Trong lúc linh đài khẽ chấn động, Càn Khôn chậm rãi mở đôi mắt, trong đôi mắt sâu thẳm một đạo thần quang phù hiện, sáng như nhật nguyệt tinh thần.

Càn Khôn tỉ mỉ cảm nhận pháp lực đang lưu chuyển trong cơ thể, trong mắt nhìn thấy pháp tắc biến hóa, mọi quy tắc và sự diễn hóa huyền diệu trong Thiên Địa, lúc này đều ngày càng rõ ràng.

"Càng ngày càng gần cảnh giới Hỗn Nguyên, cảm giác lại càng thêm bất phàm..." Càn Khôn trong lòng thầm nói.

"Đệ tử cung chúc lão sư tu vi đại tiến!" Ngay lúc đó, Trấn Nguyên Tử ngồi phía dưới chắp tay với Càn Khôn, cung chúc.

Chương 137

Lúc này y cảm giác khí tức của lão sư mình càng lúc càng phiêu miểu, gần như dung làm một thể với cả Thiên Địa.

Dường như người đang ngồi ở đó không phải lão sư của y, mà là Thiên Địa.

Dường như mọi biến hóa của Thiên Địa, đều có thể tìm thấy dấu vết trên người Càn Khôn, vô cùng huyền ảo.

Càn Khôn nghe vậy, mỉm cười, không thể phủ nhận.

Trấn Nguyên Tử trong lòng, chắp tay với Càn Khôn, nói: "Kính hỏi lão sư, liệu đã đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?" Lão sư của y lúc này nãi tại đỉnh Chuẩn Thánh, y biết rõ điều đó trong lòng.

Lần này đột phá tu vi, khí tức lại khủng bố như vậy, hẳn là đã đột phá một cảnh giới rồi!

Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười lắc đầu, nói: "Quả thực còn thiếu một tia cơ duyên, nhưng quả thật không còn xa cảnh giới này nữa.

Cảnh giới của vi sư bây giờ, ở giữa đỉnh Chuẩn Thánh và cảnh giới Hỗn Nguyên, có lẽ có thể gọi là Bán Bộ Hỗn Nguyên..." Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử gật đầu.

Tuy lão sư của y chưa thực sự đặt chân vào cảnh giới đó, nhưng thực lực lúc này vẫn vô cùng khủng bố, dù sao cũng đã vượt qua tồn tại đỉnh Chuẩn Thánh.

Cho dù còn cách cảnh giới đó chỉ một tia, nhưng thực lực lại nghiền ép đỉnh Chuẩn Thánh.

Trong khi Trấn Nguyên Tử đang suy tư, Càn Khôn đạm mạc nói:

“Lần này Hồng Hoang bước vào thời đại mới, trong Vô Lượng Sơn mạch vẫn còn không ít sinh linh chưa khai linh trí, chưa hóa hình...” Y dừng một chút, tiếp tục nói: “Lần này, vi sư sẽ vì sinh linh Vô Lượng Sơn mạch giảng đạo, để sinh linh Vô Lượng Sơn mạch cũng có thể sớm ngày truy tầm Đại đạo...” Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử ngẩn người, rồi lập tức hành lễ với y.

Càn Khôn chợt đứng dậy, trên người bùng phát lực lượng Càn Khôn mênh mông, hướng về Vô Lượng Sơn mạch mở miệng nói: “Ngô nãi Vô Lượng Cung Chủ Càn Khôn, minh nhật đương khai giảng Đại đạo, phàm Vô Lượng Sơn mạch sinh linh giai khả tiền thính giảng. ...” Giọng Càn Khôn ẩn chứa diệu âm vô thượng, dưới tác dụng của Pháp tắc Càn Khôn, trong khoảnh khắc truyền khắp cả tọa Vô Lượng Sơn mạch.

Lúc này, phàm là sinh linh gần Vô Lượng Sơn, vô luận khai hoặc vị khai linh trí, quân triều hướng Vô Lượng Sơn.

Những sinh linh này, đa số đều nhận được cơ duyên của Càn Khôn trong thời kỳ Long Phượng Đại Kiếp, lúc này cơ bản cũng đều đã hóa hình.

Lúc này nghe Càn Khôn sẽ khai giảng Đại đạo tại Vô Lượng Cung, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Ngày hôm sau, ngoài Vô Lượng Cung.

Vô số sinh linh tề tụ tại đây, Càn Khôn phất tay, gỡ bỏ Càn Khôn Đại Trận, để những sinh linh đó tiến vào.

Lúc này, đại điện rộng lớn của Hỗn Nguyên Cung cũng đã ngồi đầy sinh linh.

Thậm chí có một số, lúc này chỉ có thể khoanh chân ngồi ngoài Hỗn Nguyên Cung.

“Ký dĩ tề, bần đạo kim nhật tiện khai giảng Đại đạo. ...” Càn Khôn nhìn lướt qua các sinh linh phía dưới, nói.

“Thiên địa hữu đạo, dĩ khai linh trí, dĩ dưỡng chúng sinh. ...

Chúng sinh hữu đạo, dĩ minh thiên đạo, dĩ khuy pháp tắc. ...” Giọng Càn Khôn ẩn chứa âm thanh Đại đạo, như thuật, như ca, lại tựa như diệu âm vô thượng, vang bên tai các sinh linh đó, lập tức khiến họ tiến vào một trạng thái huyền chi hựu huyền.

Âm thanh giảng đạo của Càn Khôn hóa thành từng đóa kim liên, không ngừng phun ra từ miệng, bay vào mi tâm chúng sinh linh.

Trong những đóa sen đó, có một tia cảm ngộ Đại đạo, nhưng cũng chỉ là một chút hỗ trợ mà thôi, sự lĩnh ngộ cuối cùng vẫn ở bản thân.

Ngoài ra, ý nghĩa Đại đạo và ý nghĩa huyền diệu của lời giảng Càn Khôn, lúc này theo Pháp tắc Càn Khôn bao phủ khắp cả Vô Lượng Sơn mạch.

Trên một ngọn núi nào đó, hai quả trứng khổng lồ lấp lánh từng trận huyền quang, diệu ý tùng sinh, đã đạt được tạo hóa cực lớn.Vùng đất Bắc Minh, trong Bắc Minh Đạo Tràng.

Sau khi trở về từ Tử Tiêu Cung một nghìn năm, một luồng khí tức khủng bố đột nhiên từ Bắc Minh Đạo Tràng xông thẳng lên trời.

Trên Cửu Thiên, Thiên kiếp hội tụ.

Côn Bằng lơ lửng giữa không trung, ngưng vọng kiếp vân trên Cửu Thiên, trầm giọng nói: “Thiên đạo vi chứng, ta Côn Bằng nhận thấy truyền thừa Yêu tộc khuyết thiếu, hôm nay đặc biệt tự sáng tạo Yêu Văn, để bổ toàn truyền thừa Yêu tộc.

Yêu Văn bất diệt, Yêu tộc bất diệt, Thiên đạo giám chi!” Lời Côn Bằng ẩn chứa âm thanh Đại đạo, trong khoảnh khắc truyền khắp cả Hồng Hoang.

Lập văn tự cho một tộc, chuyện này không phải nhỏ, Thiên đạo có thể mượn lực truyền khắp Hồng Hoang, nhưng kết quả thế nào, chỉ có vượt qua kiếp này cùng Yêu Văn mới biết.

Côn Bằng lấy ngón tay làm bút, trong hư không viết xuống từng chữ huyền diệu, bay lượn quanh người y.

Mỗi chữ đều phát ra kim quang rực rỡ, khí tức kinh người.

Yêu Văn tổng cộng hơn ba vạn sáu nghìn chữ, hợp với số Chu Thiên.

Trong Thiên kiếp, kiếp lôi ầm ầm giáng xuống, lần lượt đánh vào Côn Bằng và Yêu Văn.

Nếu Yêu Văn không chịu nổi khảo nghiệm của Thiên kiếp, vậy liền sẽ công cốc, Côn Bằng cũng sẽ bị trọng thương, thậm chí vẫn lạc dưới Thiên kiếp.

Ánh mắt Côn Bằng lạnh lẽo, y lật tay, một khối thạch bi bay ra, trực tiếp chặn kiếp lôi.

Lúc này, từng chữ kim sắc nhảy múa cũng đã chặn được thần lôi.

Yêu Văn lúc này hấp thu khí vận Yêu tộc, lập tức khí tức đại trướng, những Thiên kiếp này căn bản không thể hủy diệt.

Côn Bằng thấy vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười, chuyên tâm ứng phó Thiên kiếp.

Từng đạo thần lôi giáng xuống, trong chớp mắt, tám mươi mốt đạo thần lôi đã giáng xuống tám mươi đạo, còn lại đạo cuối cùng.

"Oanh!" Thần lôi giáng xuống, trực tiếp đánh về phía Yêu Văn.

Côn Bằng trong tay quang hoa lưu chuyển, y vẫy tay, ba vạn sáu nghìn Yêu Văn bay ra, va chạm với thần lôi.

Thần lôi băng phôi, Yêu Văn tỏa ra kim sắc quang mang rực rỡ,

chiếu diệu bán biên thiên địa, Thiên Địa chi trung hưởng Yêu Văn chi âm, vô số Yêu tộc văn chi, như si như túy.

"Yêu Văn, lập!"Vùng đất Bắc Minh, trong Bắc Minh Đạo Tràng.

Côn Bằng khẽ niệm một tiếng, âm thanh truyền đạt liễu chỉnh cá Hồng Hoang, vô số sinh linh thần ma ngưng vọng vùng đất Bắc Minh.

Chương 138

Y vẫy tay, khối thạch bi khắc ba vạn sáu nghìn Yêu Văn bay về trong tay.

Y vung tay, một đạo quang mang rơi vào trong đó, khẽ nói: "Từ nay về sau, ngươi chính là pháp bảo của ta, Yêu Văn Bi!" "Ong!" Yêu Văn Bi khẽ chấn động, kim quang chợt hiện, khí tức tràn ra, tựa như vô cùng vui vẻ với cái tên này.

Sau một phen tôi luyện qua Thiên kiếp, và sự thăng cấp của Yêu Văn, phẩm cấp của Yêu Văn Bi cũng đã được nâng cao không ít, tuy chưa đạt đến hàng đỉnh cấp, nhưng uy năng phát ra trong tay Côn Bằng lại không nằm dưới những pháp bảo đỉnh cấp thông thường.

Trên Cửu Thiên, kiếp vân tan đi.

Sau đó, liền thấy trên bầu trời nứt ra một khe hở, một trận kim quang giáng xuống.

"Kim quang công đức..." Nhìn kim quang giáng xuống, Côn Bằng thần sắc vui mừng.

Công đức mà y mưu đồ, cuối cùng đã có được.

Nhìn độ nồng đậm của kim quang công đức quả thực không nhỏ, dù sao đó cũng là văn tự của một tộc, không phải chuyện bình thường.

Y vung tay, sau khi thu lấy công đức, Côn Bằng thân hình chợt lóe, trở về trong Bắc Minh Đạo Tràng.

"Chuyện công đức quả thực không dễ, hoặc hứa cai thường thí Đạo Tổ Tam Thi chi đạo liễu, chí vu công đức, nhật hậu tái mạn mạn mưu họa." Côn Bằng trong lòng nói.

Lần này có công đức trong tay, muốn Trảm Thiện Thi cũng không

quá khó, chỉ cần trảm trừ nó, liền có thể tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ.

Còn những điều khác, chỉ có thể từ từ.Hồng Hoang, Vạn Yêu Điện.

Vô số Yêu tộc đã tỉnh lại trong âm thanh Yêu Văn, từ âm thanh Yêu Văn đó, họ đã nhận được không ít lợi ích.

Sau lần này, Yêu tộc cũng có văn tự.

"Bắc Minh Côn Bằng cư nhiên đã tạo ra Yêu Văn?" Anh Chiêu nhướng mày, trầm giọng nói.

Thân là Yêu Thần, y tự nhiên biết về Côn Bằng, đó là tồn tại thống ngự nhiều Yêu tộc nhất ngoài y, trong Tử Tiêu Cung cũng từng gặp mặt một lần.

Ánh mắt Đế Tuấn nhìn về hướng Bắc Minh, chậm rãi nói: "Côn Bằng nhược năng nhập ngã Yêu tộc, kế hoạch đảo hội dung dịch hứa đa. ..." Việc tạo ra văn tự cho Yêu tộc, cống hiến lớn đến mức nào, Đế Tuấn trong lòng hiểu rõ, đối với Yêu tộc mà nói, không chỉ đơn giản là nhận được công đức.

Còn về kế hoạch trong miệng Đế Tuấn, chính là khai phá một phương thế giới trên Tam Thập Tam Thiên.

Điểm này y đã bàn bạc với Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần, trong tay cũng có một số chuẩn bị, nhưng chưa thực thi.

"Có gì khó khăn, ta trực tiếp thu phục y là được..." Thái Nhất đứng dậy, trầm giọng nói.

"Yêu Đế không thể!" Bạch Trạch lắc đầu, nói: "Côn Bằng người này ta có chút hiểu rõ, nếu cưỡng ép, e rằng sẽ lưỡng bại câu thương, để Vu tộc và Vạn Tiên Minh được lợi." Thái Nhất nghe vậy, lại cảm thấy có lý, nói: "Vậy phải làm thế nào?" "Yêu Đế, Bạch Trạch cho

rằng chúng ta nên lấy lễ đối đãi, phái người đi thỉnh.

Nếu y không chịu, Bạch Trạch có thể tự mình đi, ta và Côn Bằng có chút giao tình, hẳn là sẽ tốt hơn một chút...” Bạch Trạch nhìn Đế Tuấn.

Nghe vậy, Đế Tuấn khẽ gật đầu, nói: “Cứ làm theo cách Bạch Trạch nói!” “Vâng!” Bạch Trạch cúi người chắp tay.Vu tộc, trong Bàn Cổ Điện.

“Lần này Côn Bằng tạo ra Yêu Văn, lại nâng cao không ít khí vận Yêu tộc, thực lực Yêu tộc tương hội đề thăng bất thiếu. ...” Đế Giang nhìn chư vị Tổ Vu, trầm giọng nói.

Trong Hồng Hoang, vốn dĩ chỉ có Đạo Văn và Vu Văn.

Sau lần này Yêu tộc có văn tự, sẽ trở nên không tầm thường.

“Đại ca đừng vội, Yêu tộc tuy có Côn Bằng tạo ra Yêu Văn, nâng cao không ít khí vận và thực lực, nhưng lúc này kẻ vội vàng nhất, hẳn phải là Vạn Tiên Minh.” Cú Mang trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, nói.

Nghe vậy, chúng Tổ Vu khẽ gật đầu.

Vạn Tiên Minh cách Yêu tộc khá gần, nếu thực lực Yêu tộc tăng lên quá nhanh, vậy kẻ vội vàng nhất hẳn phải là Vạn Tiên Minh.

Còn về Vu tộc, cứ âm thầm nâng cao thực lực, đứng một bên quan chiến là được.

“Lời nhị ca tuy không sai, nhưng thực lực Vu tộc cũng không thể bị bỏ lại. ...” Hậu Thổ tú mi khẽ nhíu lại, nói.

“Lời tiểu muội có lý, đại trận ta kêu diễn luyện thế nào rồi?” Đế Giang khẽ gật đầu, nói.

Chúng Tổ Vu nghe vậy, gật đầu nói: “Đại ca cứ yên tâm, đã đang

gấp rút diễn luyện rồi.” “Vậy tốt!”Đông Hải Bồng Lai, Tử Phủ Vạn Tiên Minh.

“Côn Bằng tạo ra Yêu Văn, khí vận Yêu tộc đề thăng bất thiếu, thử phiên chi hậu, thực lực định nhiên đề thăng bất thiếu.” Tây Vương Mẫu nhìn Đông Vương Công, trầm giọng nói.

“Mạc cấp, ngã Vạn Tiên Minh nhật ích tráng đại, hà cụ Yêu tộc.” Đông Vương Công lạnh lùng cười, nói.

“Thành Thánh chi đạo, Công Đức và Dĩ Lực Chứng Đạo đều đã bị loại trừ.

Lần này trong Vạn Tiên Minh, cũng có không ít người muốn đi theo Tam Thi chi đạo, nhưng trong tay ta, lại không có nhiều Linh Bảo như vậy...” Tây Vương Mẫu khẽ nhíu mày, nhìn y nói.

“Linh Bảo chi sự, ngã tự hữu quyết đoán.” Đông Vương Công lắc đầu nói.

Nghe vậy, Tây Vương Mẫu liền không nói nữa, chỉ trong lòng cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.Vô Lượng Cung, trong đại điện.

Nghìn năm trôi qua, Càn Khôn lúc này đã ngừng giảng đạo, những sinh linh kia lúc này vẫn đang trong quá trình tham ngộ.

Ba trăm năm sau, các sinh linh này dần dần tỉnh lại, rồi lần lượt bái biệt Càn Khôn, trở về nơi ở của mình.

Nhưng cũng có một số bái dưới môn hạ Càn Khôn, linh thính Đại đạo.

Càn Khôn không từ chối, nhưng chỉ thu làm ký danh đệ tử, nhưng những sinh linh này lại vô cùng vui mừng.

Ba trăm năm sau nữa, Trấn Nguyên Tử từ biệt Càn Khôn, phản hồi

liễu Vạn Thọ Sơn khai phủ.

Vạn Thọ Sơn là nơi y đản sinh, đạo tràng của y tự nhiên cũng chọn ở nơi này.

Trên Vạn Thọ Sơn, một tòa tiên phủ huy hoàng xuất hiện giữa không trung, tọa lạc giữa núi rừng.

Trên tấm biển ở cổng, thư hữu cổ phác đạo tự 'Ngũ Trang Quán', bảo quang lưu chuyển, Đạo vận thiên thành.

Chương 139

Tả hữu lưỡng phương hữu nhất đối liên, 'Trường sinh bất lão thần tiên phủ, dữ thiên đồng thọ đạo nhân gia'.

Tiên phủ này do y tự tay luyện chế, hậu hựu đắc Càn Khôn dụng Càn Khôn Đỉnh trọng tân luyện chế nhất phiên, thử thì dĩ Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo phẩm cấp, tuy nhiên bất đắc lệ hại đích pháp bảo, đãn khước thập phân nan đắc liễu.

Ngay sau đó, Trấn Nguyên Tử tái nhất huy thủ, hậu viện xuất hiện nhất khỏa tham thiên Nhân Sâm Quả Thụ, hướng ngoại tán phát trứ trận trận Ất Mộc thanh khí.

Tố hoàn nhất thiết hậu, hựu điểm hóa liễu lưỡng chu tứ phương trúc tác vi đồng tử.

Chí thử, Trấn Nguyên Tử đạo trường chính thức hoàn thành.

Trong Đại điện Vô Lượng Cung, Càn Khôn lúc này dồn toàn bộ tâm thần vào việc tham ngộ Đại đạo Tạo Hóa.

Bao năm qua, y cũng đã đạt được không ít thành tựu.

Trước đó, y từng có nhiều lần giao lưu về tinh nghĩa Đại đạo với Nữ Oa, từ đó có được một số hiểu biết sâu sắc về Đại đạo Tạo Hóa mà mình đang tu hành.

Lần này, lại có thêm Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên và Tạo Hóa Ngọc Điệp, việc Càn Khôn tham ngộ Đại đạo Tạo Hóa cũng tiến triển nhanh chóng.

Tuy nhiên, muốn hoàn toàn diễn hóa được nó thì cần thêm thời gian.

Nhưng Càn Khôn cũng không vội, y từng bước tích lũy những lĩnh

ngộ về Đại đạo Tạo Hóa.

Cùng lúc Càn Khôn tham ngộ, trong Vô Lượng Cung, những đệ tử ký danh bái dưới môn hạ y cũng đang chìm đắm trong tu luyện.

Nhất thời, trong Đại điện, huyền diệu trùng trùng, âm thanh Đại đạo vang vọng không dứt.

Trong thế giới Hỗn Độn mênh mông, một ngọn núi hùng vĩ đột nhiên hiện ra.

Trong Tử Tiêu Cung, lão đạo Hồng Quân đột nhiên mở đôi mắt, trong mắt hiện lên một hình ảnh: chính là ba mươi ba tầng trời của Hồng Hoang.

"Đã đến lúc rồi..." Lão đạo Hồng Quân khẽ lẩm bẩm, Thiên Đạo chi lực trên người y lan tỏa.

Một ngón tay chỉ ra, vô tận Thiên Đạo chi lực tụ lại nơi đầu ngón tay, chìm vào hư không.

Trên ba mươi ba tầng trời của Hồng Hoang, hư không vô tận rung chuyển, sau đó trở nên vặn vẹo, tan vỡ, rồi dần dần hình thành một không gian.

Thiên Đạo vĩ lực mênh mông hoành hành trong không gian này, dần dà, không gian ấy hình thành một tiểu thế giới.

Một thế giới mới, vắt ngang trên ba mươi ba tầng trời.

Khoảnh khắc ấy, Yêu tộc, Vu tộc, Vạn Tiên Minh, vô số đại thần thông giả và sinh linh đều ngẩng đầu nhìn.

Trên ba mươi ba tầng trời, xuất hiện một thế giới?

Để làm được việc như vậy, ngoài Hồng Quân ra thì không còn ai.

Dù sao thì, Thiên Đạo chi lực khổng lồ đáng sợ đến thế, ngoài Thánh Nhân Hồng Quân ra, không ai có thể làm được.

Nhưng, Đạo Tổ làm vậy để làm gì?

Trong Đại điện Vô Lượng Cung.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn mở đôi mắt, nhìn về phía tiểu thế giới trên ba mươi ba tầng trời, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, không biết đang nghĩ gì.

Rất lâu sau, y mới nghe thấy: "Đây là một nơi cơ duyên và nguy cơ cùng tồn tại, có thể sẽ trở thành ngòi nổ châm lửa chiến tranh.

Xem ra, Hồng Hoang lại sắp không yên bình nữa rồi..." Mối quan hệ giữa Vu Yêu nhị tộc và Vạn Tiên Minh lúc này vô cùng vi diệu, chỉ thiếu một vật châm ngòi chiến tranh.

Tiểu thế giới do lão đạo Hồng Quân tạo ra có lẽ sẽ khiến ba thế lực này tăng tốc đối đầu.

Nghĩ vậy, Càn Khôn từ từ nhắm mắt lại, không còn bận tâm nữa, tiếp tục tham ngộ Đại đạo Tạo Hóa.

Lúc này, trong Hồng Hoang, không ít đại thần thông giả đều không đoán được ý đồ của Hồng Quân.

Ngay cả Tam Thanh cũng vậy.

Thiên cơ của Thái Thượng lúc này hỗn loạn, căn bản không thể dò xét.

Nhưng Hồng Quân làm như vậy, nhất định có thâm ý, chỉ là không dò xét được mà thôi.

Lúc này, trong Vạn Yêu Điện của Yêu tộc.

Đế Tuấn nhìn chằm chằm vào tiểu thế giới trên ba mươi ba tầng trời, trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

"Tiểu thế giới này, Yêu tộc ta nhất định phải đoạt được, còn Vu tộc, Vạn Tiên Minh..." Rất lâu sau, mới nghe Đế Tuấn lạnh lùng nói.

“Vu tộc có lẽ sẽ không, nhưng Vạn Tiên Minh...” Trên mặt Đế Tuấn lộ ra vẻ suy tư.

Vu tộc vốn do trọc khí và tinh huyết Bàn Cổ sinh ra, về cơ bản chỉ có thể chọn trụ vững trên Hồng Hoang đại địa.

Bao năm qua, Vu tộc cũng vẫn luôn làm như vậy, tranh giành bá chủ Hồng Hoang đại địa.

Một nơi trời đất, vốn là kế hoạch Yêu tộc sẽ tiến đến trong tương lai.

Lúc này xuất thế sớm, có thể sẽ làm xáo trộn kế hoạch.

Trong ba thế lực, có lẽ Vạn Tiên Minh sẽ được Hồng Quân đích thân chọn.

Vạn Tiên Minh vốn nằm trong kế hoạch của lão đạo Hồng Quân, lần này chẳng qua là đẩy nhanh tiến độ mà thôi.

“Là đang nhắc nhở bản đế phải sớm tiến hành kế hoạch sao?” Đế Tuấn thầm nghĩ trong lòng.

Vu Yêu nhị tộc, vốn là nằm trong kế hoạch của lão đạo Hồng Quân để thanh tẩy những tán tu thần ma trong Vạn Tiên Minh.

Lúc này thế lực Vạn Tiên Minh đã tụ tập gần đủ, cũng đã đến lúc thanh tẩy.

Chỉ là lúc này mối quan hệ giữa ba thế lực còn vi diệu, chưa xảy ra chiến hỏa.

Lúc này Thiên Đình hiện thế, sẽ đẩy mối quan hệ lên một điểm mấu chốt.

Chương 140

Chỉ cần Vu Yêu nhị tộc muốn, vậy Vạn Tiên Minh cũng nên bị diệt.

"Xem ra, Yêu tộc cũng phải sớm ra tay rồi..." Đế Tuấn thầm nói trong lòng.

Trong Bàn Cổ Điện ở Bất Chu Sơn.

"Trên ba mươi ba tầng trời khai mở một tiểu thế giới, hành động này chắc chắn là do Hồng Quân gây ra, nhưng khai mở tiểu thế giới này để làm gì?" Đế Giang nhíu mày, nói.

Có thể vận dụng Thiên Đạo vĩ lực khổng lồ như vậy, chỉ có một mình Hồng Quân.

Chỉ là Đế Giang không hiểu, Hồng Quân khai mở thế giới này để làm gì?

"Mặc dù không biết Hồng Quân khai mở thế giới này để làm gì, nhưng động thái này đã kinh động toàn bộ Hồng Hoang, không chỉ Vu tộc ta chú ý, mà Yêu tộc và Vạn Tiên Minh chắc chắn cũng đang dõi theo.

Ta có thể xem phản ứng của họ rồi đưa ra quyết định sau..." Cú Mang trầm ngâm vài hơi thở, rồi từ từ nói.

"Được!" Đế Giang nghe vậy, khẽ gật đầu, ánh mắt lại lần nữa rơi xuống tiểu thế giới kia.

Trong Tử Phủ, trên Bồng Lai Tiên Đảo ở Đông Hải.

"Minh chủ, Đạo Tổ khai mở thế giới này để làm gì?" Trong Tử Phủ, một vị Chuẩn Thánh cao thủ trầm giọng hỏi.

Hàng chục người đang ngồi đây, đều là khách trong Tử Tiêu Cung, tu vi đều trên Đại La Kim Tiên.

Đông Vương Công ánh mắt hơi nheo lại, trầm giọng nói: "Bất kể Đạo Tổ làm gì, chỉ cần có lợi cho Vạn Tiên Minh ta, ta nhất định sẽ tranh đoạt, tuyệt đối không thể để Vu Yêu nhị tộc chiếm lợi." Nghe vậy, mọi người không nói gì, trên mặt mỗi người đều có biểu cảm khác nhau.

Đông Vương Công nhìn thấy, đáy mắt lóe lên một tia dị sắc.

Y cũng biết một số chuyện trong Vạn Tiên Minh, chỉ là chưa xử lý mà thôi, lúc này xem ra, những người này, quả thực có chút khác biệt so với những gì y nghĩ trong lòng.

"Lời của Tây Vương Mẫu đạo hữu quả không sai, trong Vạn Tiên Minh, cũng không hề yên bình..." Đông Vương Công nhớ lại lời Tây Vương Mẫu khi lâm đi Tây Côn Luân, trong Vạn Tiên Minh, lòng một số người quả thực không đồng nhất.

Nghĩ vậy, trong mắt y lóe lên một tia hàn mang, rồi ánh mắt lại lần nữa rơi xuống tiểu thế giới kia.

Trên ba mươi ba tầng trời, Thiên Đạo vĩ lực dần dần yếu đi.

Tại cửa thế giới, có một cánh cổng trời, trên đó khắc ba chữ 'Nam Thiên Môn'.

Phía sau Nam Thiên Môn, chính là tiểu thế giới kia, trong đó ánh hào quang rực rỡ, linh khí dồi dào, quả là một cảnh tiên cực kỳ tốt đẹp.

"Oanh!" Trên Cửu Thiên đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, vang vọng khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh ngẩng đầu nhìn.

"Trong Hồng Hoang, thế lực bất ổn, hôm nay Ngô khai mở một thế giới trên ba mươi ba tầng trời, lập thành Thiên Đình, có thể quản

lý thiên địa Hồng Hoang!" Lời vừa dứt, Hồng Hoang lập tức dậy sóng, vô số đại thần thông giả kinh ngạc, không ngờ Hồng Quân lại khai mở thế giới này với tác dụng như vậy.

Nhưng, ai sẽ là chủ Thiên Đình, Hồng Quân lại không nói.

"Hưu!" Ngay lúc vô số đại thần thông giả ở Hồng Hoang đang suy đoán, một đạo kim quang từ Cửu Thiên bay vụt xuống, hướng về Bồng Lai ở Đông Hải.

Đông Vương Công sững sờ, nhìn y bào trên người mình biến hóa, lúc này chẳng khác gì Đế Hoàng bào mà Đế Tuấn mặc.

Y không ngờ lại có kết quả như vậy, Đạo Tổ Hồng Quân làm thế này, tuy không nói rõ, nhưng cơ bản có thể xác định là để y làm chủ Thiên Đình.

Có thể quản lý thiên địa Hồng Hoang, sức hấp dẫn như vậy, sao có thể không muốn chứ?

Những tán tu ngồi bên dưới kinh ngạc nhìn người nam tử khoác Đế Hoàng bào trước mặt, thần sắc trên mặt vô cùng phức tạp.

Minh chủ Vạn Tiên Minh, thoắt cái đã trở thành người được Thiên Đình chọn sẵn.

"Cung hạ Minh chủ..." Không biết ai là người mở lời trước, mọi người đều đồng loạt khom người nói.

Đông Vương Công mỉm cười lướt nhìn những người có mặt, đáy mắt lóe lên một tia dị sắc.

"Nếu Vạn Tiên Minh ta chiếm giữ Thiên Đình, thì chư vị đương nhiên sẽ là người có công đầu.

Trong Vu Yêu nhị tộc, linh bảo chắc chắn cũng không thiếu.

Nếu ta thành công chiếm giữ Thiên Đình, vật Trảm Thi của chư

vị, sẽ không cần phải lo lắng nữa...” Đông Vương Công nhìn mọi người, thản nhiên mở lời.

Nghe vậy, ánh mắt mọi người sáng rỡ, có sự dụ hoặc của linh bảo, tự nhiên sẽ không từ chối.

“Ngô đẳng nhất định sẽ giúp Minh chủ đăng lên Thiên Đình, quản lý Hồng Hoang!” Mọi người đều chắp tay, thanh âm hùng hồn.

Đông Vương Công khẽ gật đầu, rất hài lòng với biểu hiện của họ.

Sau đó, y nhìn về phía Hồng Hoang, đáy mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Vu Yêu...” Cùng lúc đó, trong Hồng Hoang.

Vô số đại thần thông giả kinh ngạc, không ngờ cuối cùng lại có kết quả như vậy.

Ngay cả Tam Thanh, trong lòng cũng có chút bất mãn với việc Hồng Quân thiên vị, để Vạn Tiên quản lý Hồng Hoang, quản lý cả Thiên Đình.

Nhưng sau khi suy nghĩ, Tam Thanh cũng bình tĩnh lại, chuyện này không đơn giản.

Việc hấp dẫn như vậy, Vu Yêu sao có thể cam tâm?

Chắc chắn ba bên sẽ xảy ra giao chiến.

Lúc này, sau khi không ít đại thần thông giả đã rõ mọi chuyện, họ liền yên lặng theo dõi diễn biến.

Trong Bàn Cổ Điện ở Bất Chu Sơn.

Trừ Hậu Thổ ra, mười một vị Tổ Vu còn lại đều đã có mặt.

Đối với việc Hậu Thổ thường xuyên không tham gia nghị sự, mọi người cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Bộ lạc của Hậu Thổ có vị trí đặc biệt, nàng thường đến tìm Nữ Oa luận đạo, thậm chí còn đến Vô Lượng Sơn Mạch tìm Càn Khôn luận đạo.

Bởi vậy, ngoài việc không tham gia nghị sự, tu vi của nàng cũng không phải là điều đáng lo, vì tu vi của nàng tiến bộ rất nhanh, chỉ cần luyện thục Vu tộc đại trận là được, còn lại, mười một vị Tổ Vu khác có thể quyết định.

Chương 141

Đế Giang nhìn Cú Mang, trầm giọng mở lời: "Thiên Đình đã hiện thế, Hồng Quân còn tuyên bố Thiên Đình chi chủ sẽ quản lý Hồng Hoang.

Đạo kim quang sau đó còn ngầm định Thiên Đình chi chủ chính là Đông Vương Công.

Về điều này, ngươi nghĩ sao?" Đế Giang nhìn Cú Mang, Cú Mang hiểu ý, nói: "Hồng Quân làm vậy, cũng đẩy Vạn Tiên Minh lên đầu sóng ngọn gió, Đông Vương Công lúc này cơ bản là mục tiêu của mọi mũi tên." Cú Mang dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta cảm thấy Vu tộc ta không cần quá cấp tiến, có thể quan sát động thái của Yêu tộc.

Nếu Yêu tộc ra tay trước, ta có thể liên hợp với Yêu tộc tiêu diệt Vạn Tiên Minh, chặn đường Thiên Đình của Vạn Tiên Minh..." "Nhị ca nói không sai, lần này, chỉ còn lại Vu Yêu nhị tộc.

Nếu Yêu tộc nhất định phải đoạt được, ta hoàn toàn không cần liều mạng, nhường Thiên Đình cho Yêu tộc, lúc đó, ta có thể tiếp quản địa bàn của Yêu tộc, quản lý Hồng Hoang đại địa." Huyền Minh nghe vậy, từ từ mở lời.

Cú Mang nhìn Huyền Minh, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, mở lời tiếp: "Đợi sau khi ta tiếp quản địa bàn của Yêu tộc, với thực lực của Vu tộc, Yêu tộc sao có thể lay chuyển được Vu tộc ta chứ?

Dù cho họ có quản lý, cũng không quản lý nổi..." Đế Giang khẽ gật đầu, tiếp lời: "Như vậy, Hồng Hoang đại địa sẽ là thiên hạ của Vu tộc ta, đến lúc đó sau khi khí vận thế lực phát triển, liền có thể thừa cơ lên Thiên Đình, diệt Yêu tộc..." Cú Mang khẽ gật đầu, chính là lý lẽ này.

“Vậy cứ quyết định như vậy đi!” Đế Giang ra lệnh một tiếng, định đoạt xong việc này.

Sau đó, chư vị Tổ Vu thương nghị một số việc khác, rồi ai nấy trở về bộ lạc của mình.

Vạn Yêu Điện của Yêu tộc ở Hồng Hoang.

“Đại ca, Thiên Đình đã bị nội định, kế hoạch có biến...” Thái Nhất thần sắc hơi lạnh, trầm giọng nói.

Đế Tuấn nghe vậy, mở lời: “Vu Yêu nhị tộc, vốn nằm trong kế hoạch của ta, dùng để thanh tẩy thế lực Vạn Tiên Minh.

Lúc này thế lực Vạn Tiên Minh đã đạt đến đỉnh phong, cũng là lúc nhắc nhở bản đế, nên ra tay...” Nghe vậy, Bạch Trạch nhìn Đế Tuấn, hỏi: “Không biết Yêu Đế định làm thế nào?” Trong mắt Đế Tuấn lóe lên một tia sát ý, trầm giọng nói: “Thiên Đình, Yêu tộc ta nhất định phải đoạt được.

Thế lực nào muốn nhúng tay vào, giết!” Nghe vậy, Thập Đại Yêu Thần liền hiểu ý Đế Tuấn.

Vì Thiên Đình, Yêu tộc không tiếc mọi giá!

Đế Tuấn trong lòng suy nghĩ, nhìn Thập Đại Yêu Thần nói: “Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã luyện tập đến đâu rồi?” “Bẩm Yêu Đế, đã khá thuần thục rồi ạ.” Anh Chiêu đứng ra, cười nói.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, chỉ cần Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận được luyện thuần thục, Vạn Tiên Minh sẽ không đáng sợ.

Ngay lập tức, y lại mở lời: “Lần này Yêu tộc ta tiêu diệt Vạn Tiên Minh, ngoài Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ra, còn có thể liên hợp với Vu tộc ra tay, đến lúc đó liền có thể triệt để tiêu diệt Vạn Tiên Minh...” “Liên hợp Vu tộc?!” Thái Nhất sững sờ, trên mặt lập tức hiện lên một tia lạnh lẽo.

Đế Tuấn nhìn y một cái, rồi nói với Bạch Trạch: "Bạch Trạch, việc này do ngươi tự mình đi làm..." "Vâng!" Bạch Trạch nghe vậy, chắp tay nói.

"Đại ca, thật sự muốn liên hợp với Vu tộc sao?" Thái Nhất không hiểu.

"Chuyện này ta tự có định đoạt, nhị đệ không cần lo lắng..." Đế Tuấn nghe vậy, xua tay nói.

Thái Nhất hiểu rõ phong cách làm việc của đại ca mình, sẽ không làm những việc không biết nặng nhẹ, gật đầu sau đó không nói thêm gì.

Sau khi nghị sự kết thúc, Bạch Trạch một mình rời khỏi Yêu tộc, đi về phía Bất Chu Sơn.

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã trăm năm.

Trong Vạn Yêu Điện của Yêu tộc.

Thái Nhất thần sắc âm trầm, trong mắt hàn quang cuộn trào, lạnh lùng nói: "Yêu tộc ta còn chưa ra tay, Vạn Tiên Minh đã ra tay trước rồi, muốn tuyên chiến sớm với Yêu tộc ta sao?" Mười mấy năm trước, một cứ điểm của Yêu tộc gần Đông Hải bị Vạn Tiên Minh tập kích, một đại yêu Đại La Kim Tiên sơ kỳ đã vẫn lạc trong tay họ.

Ngoài ra, còn có một kiện linh bảo rơi vào tay họ.

Vạn Tiên Minh tự cho rằng việc này làm kín kẽ, nhưng không biết rằng, Yêu tộc vốn đã có ý định ra tay từ lâu, đã sắp xếp mọi thứ, chỉ chờ họ tự chui vào lưới mà thôi.

Chuyện này, có lẽ sẽ trở thành ngòi nổ.

Đế Tuấn nghe vậy, thản nhiên mở lời: "Bạch Trạch đã trên đường quay về, đợi y về rồi tính..." Nghe vậy, Thái Nhất im lặng, ánh mắt

nhìn về phía Bất Chu Sơn.

Vài ngày sau, một bóng người từ ngoài điện bước vào.

"Thế nào rồi?" Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch, hỏi.

Nghe vậy, Bạch Trạch chắp tay, đáp: "Bạch Trạch không phụ sự ủy thác của Yêu Đế, việc này thuận lợi, Vu tộc đã đồng ý liên thủ với Yêu tộc ta, cùng nhau tiêu diệt Vạn Tiên Minh." Đế Tuấn nghe vậy, trên mặt không hề có vẻ kinh ngạc gì, dường như mọi chuyện y đều đã biết trước.

"Đã vậy, thì ra tay thôi.

Bạch Trạch, triệu tập Yêu tộc bộ chúng, mười ngày sau, theo bản đế đến Bồng Lai!" Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch, lạnh giọng nói.

"Vâng!" Bạch Trạch và Thái Nhất đồng loạt chắp tay, đáp.

Nói xong, hai người liền lui ra, trong đại điện, chỉ còn lại một mình Đế Tuấn.

Ánh mắt y nhìn về phía Vu tộc ở Bất Chu Sơn, lẩm bẩm: "Vu tộc cũng đang tính toán đấy chứ!" Vu Yêu đều muốn tiêu diệt Vạn Tiên Minh, nhưng Vu tộc lại ở khá xa, vẫn luôn chờ Yêu tộc ra tay trước để hưởng lợi ngư ông.

Lần này nếu không phải Vạn Tiên Minh nhắm vào Thiên Đình, và lại ra tay với Yêu tộc lúc này, Đế Tuấn sẽ còn tính toán thêm một chút.

Nhưng đã Vu tộc đã đồng ý liên thủ chống lại Vạn Tiên Minh, y cũng không định tiếp tục chờ đợi.

Lần này ngoài việc tiêu diệt Vạn Tiên Minh ra, còn có một tầng ý nghĩa khác.

Nghĩ vậy, thân hình Đế Tuấn chợt lóe lên, biến mất.

Trong Tử Phủ ở Bồng Lai.

Đông Vương Công thần sắc âm trầm, trong mắt hàn quang đan xen.

Việc có người trong minh ra tay với Yêu tộc lần này, y lại không hề lường trước.

Vào thời điểm mấu chốt như vậy, lại làm ra chuyện như thế.

"Thật ngu xuẩn!" Những kẻ đó tưởng rằng mình làm kín kẽ, nhưng không biết Yêu tộc đã sớm bày ra cục diện, nếu không, sao có thể dễ dàng để Yêu tộc đoạt được linh bảo.

"Đợi sau khi chuyện này yên ổn, Vạn Tiên Minh cũng nên được thanh lý một lượt..." Đông Vương Công nhìn Vạn Tiên Minh, thầm nói trong lòng.

Trong minh có một số người không phục quản lý, hành sự cũng bừa bãi, đôi khi sẽ gây họa chí mạng cho Vạn Tiên Minh.

Giống như lần này vậy.

Chương 142

Cùng lúc đó, các bộ chúng Yêu tộc hướng về Bồng Lai.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, họ đã đến Bồng Lai.

Theo vị trí của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, họ đã bao vây Bồng Lai.

Lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất lơ lửng giữa không trung, lạnh lùng nhìn Bồng Lai.

Bên dưới Bồng Lai, Đông Vương Công dẫn chúng tiên bước ra, thần sắc ngưng trọng nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất, cùng với Thập Đại Yêu Thần phía sau và vô số Yêu tộc bộ chúng đang bao vây Bồng Lai.

"Đế Tuấn, là ý gì?" Đông Vương Công nhìn Đế Tuấn, lạnh lùng mở lời.

Nghe vậy, Đế Tuấn không trả lời, chỉ vung tay một cái, phóng ra cảnh tượng Vạn Tiên Minh tiêu diệt cứ điểm của Yêu tộc.

Thấy vậy, không ít người phía sau Đông Vương Công sắc mặt biến đổi.

"Động thủ!" Đế Tuấn không nói thêm lời thừa thãi, trực tiếp hạ lệnh.

Lời vừa dứt, vô số Yêu tộc liền đồng loạt ra tay.

"Đông!" Hỗn Độn Chung vừa vang lên, vô số người của Vạn Tiên Minh bên ngoài đại trận hộ đảo đều bị khựng lại, đợi khi phản ứng kịp, công kích của Yêu tộc đã ập đến, lập tức bị đánh cho trở tay không kịp.

Chỉ trong vài chục hơi thở, người của Vạn Tiên Minh đã liên tục

bại lui, số người vẫn lạc cũng dần tăng lên.

Đông Vương Công thần sắc càng lúc càng âm trầm, trong mắt hỏa quang nhảy múa, như muốn đốt cháy tứ hải, tiêu diệt bát hoang, y nhìn Đế Tuấn, quát lên: "Đế Tuấn, ra tay với Vạn Tiên Minh, không sợ Đạo Tổ giáng tội Yêu tộc sao?" "Hừ!" Đế Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng trong miệng, "Đạo Tổ để ngươi làm Nam Tiên chi thủ, nhưng hãy xem ngươi đã làm nên trò trống gì.

Đông Vương Công, ngươi đã mất đức, không thể trách bản đế." Dừng lại vài hơi thở, trong mắt Đế Tuấn bắn ra hai đạo hàn quang kinh người, lạnh lùng nói: "Ngươi thật sự cho rằng, người quản lý Hồng Hoang, ngoài Đông Vương Công ra thì không còn ai khác sao?" "Hả?!" Nghe vậy, Đông Vương Công sắc mặt hơi đổi, tự nhiên hiểu được ý của Đế Tuấn.

Rất lâu sau, y hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Đã vậy, thì chiến thôi!" Nói rồi, y lơ lửng giữa không trung, đối đầu với Đế Tuấn.

Tuy cả Đế Tuấn và y đều là Chuẩn Thánh Trảm Khứ Nhất Thi, nhưng thực lực của Đế Tuấn vẫn áp đảo y.

Lại thêm thân thể đáng sợ của Tam Túc Kim Ô, Đông Vương Công lúc này bị áp chế hoàn toàn, chỉ trong chốc lát, đã bị trọng thương khắp người.

Bên ngoài Đông Hải, trong một dãy núi.

Các bộ chúng Vu tộc tụ tập ở đây, người dẫn đầu, chính là mười một Tổ Vu.

Cú Mang nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, thần sắc hơi ngưng trọng, rất lâu sau mới nói: "Xem ra Yêu tộc lần này liên thủ với Vu tộc ta, còn có một tầng ý nghĩa khác..." Nghe vậy, Đế Giang nhìn Cú Mang.

“Đại ca xem, với thực lực của Yêu tộc lúc này cùng với trận pháp này, việc tiêu diệt Vạn Tiên Minh đâu khó, Yêu tộc sở dĩ liên thủ với Vu tộc ta, là để đánh rắn động cỏ, dùng đại trận này uy hiếp Vu tộc ta...” Cú Mang chỉ vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nói.

Đế Giang khẽ gật đầu, nói: “Nếu không phải Vu tộc ta cũng có đại trận đáng sợ như vậy, lần này e rằng kế của Đế Tuấn thật sự sẽ thành công...” “Đã Đế Tuấn sắp xếp như vậy, ta cũng không cần vạch trần, đến lúc đó Vu tộc đại trận cũng có thể xuất kỳ bất ý...” Huyền Minh nhìn hai người, nói.

Cú Mang khẽ gật đầu, nói: “Thập muội nói không sai!” Đế Giang nhìn Bồng Lai rồi nói: “Đã vậy, thì ra tay thôi, trước tiên tiêu diệt Vạn Tiên Minh!” Nghe vậy, chư vị Tổ Vu khẽ gật đầu.

“Nhị lang Vu tộc, đến lúc chúng ta đại triển thần uy rồi, ha ha ha...” Đế Giang cười lớn một tiếng, hóa thành lưu quang bay đi.

Các Tổ Vu khác cũng đồng loạt hành động, bay vút đi.

“Vu...

Vu...

Vu...” Các Vu tộc bộ chúng hô lớn, đuổi theo chư vị Tổ Vu.

Bồng Lai, Vạn Tiên Minh.

“Oanh!” Vài đạo công kích ầm ầm giáng xuống, uy thế khủng bố đủ để hủy diệt cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đông Vương Công thần sắc lạnh đi, trong mắt sát ý lẫm liệt, lạnh giọng nói: “Vu tộc!” “Hay cho một sự liên thủ Vu Yêu!” Đông Vương Công ánh mắt quét qua Yêu tộc và Vu tộc, trầm giọng nói.

“Vạn Tiên Minh, không nên tồn tại trong Hồng Hoang!” Đế Giang nhìn Đông Vương Công, thản nhiên mở lời.

Nghe vậy, Đông Vương Công không nói gì, sau đó tiếp tục công kích Đế Tuấn.

Bồng Lai, Vạn Tiên Minh.

"Trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Đế Tuấn lạnh lùng quát một tiếng, khí thế toàn thân bùng phát, đứng ở vị trí Thái Dương Tinh.

Thân hình Thái Nhất động, đứng ở vị trí Thái Âm Tinh.

Các Yêu Thần khác đều ra tay, đại trận lập tức hình thành.

Lúc này, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận kết hợp với Hồng Hoang Thái Cổ Tinh Thần, triệu hoán Chu Thiên Tinh Thần chi lực, giáng xuống đại trận.

Trong đại trận, Đế Tuấn tay cầm Hà Đồ Lạc Thư tọa trấn vị trí Thái Dương Tinh, còn Thái Nhất thì dùng Hỗn Độn Chung trấn thủ vị trí Thái Âm Tinh.

Bạch Trạch và các Yêu Thần khác tọa trấn ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần, ức vạn Yêu tộc chia nhau trấn thủ phó tinh thần, mỗi một lá tinh thần phiên đều ứng với một Hồng Hoang tinh thần.

Đại trận vừa thành, khí thế đáng sợ bao trùm, khí tức lan tỏa khắp Hồng Hoang.

Thấy vậy, Đông Vương Công cùng những người của Vạn Tiên Minh đều biến sắc, ngay cả Đế Giang và các Tổ Vu khác, lúc này thần sắc cũng hơi ngưng trọng.

Nếu không phải Vu tộc cũng có đại trận như vậy, Đế Giang tin rằng, Yêu tộc làm thế này nhất định sẽ uy hiếp Vu tộc.

Đế Tuấn liếc nhìn Đế Giang một cái, đáy mắt lóe lên một tia dị sắc.

Đối mặt với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, y cũng chỉ hơi ngưng

lại một chút, chẳng lẽ Vu tộc có thủ đoạn đặc biệt sao?

Nhưng nghĩ vậy, Đế Tuấn liền cảm thấy, việc này cứ làm đến nơi đến chốn là được, còn về việc thành hay không, y cũng không thể kiểm soát được.

Đại trận Chu Thiên của Yêu tộc vừa xuất hiện, lập tức kinh động toàn bộ Hồng Hoang.

Tam Thanh, Phục Hy Nữ Oa, Minh Hà, v.v., lúc này đều chuyển ánh mắt lên Bồng Lai, quả nhiên uy thế đại trận đáng sợ, e rằng ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong bước vào trận, cũng không có khả năng sống sót.

"Hay cho một Yêu tộc!" Không ít đại thần thông giả thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt nhìn Yêu tộc cuối cùng cũng có chút thay đổi.

Cùng lúc đó, Côn Bằng Bắc Minh, ánh mắt cũng nhìn về phía này.

Chương 143

Trước đó, y đã không đồng ý lời mời của Yêu tộc.

Nhưng trận này vừa ra, lại báo hiệu Yêu tộc có khả năng vấn đỉnh Hồng Hoang, như vậy, kế hoạch của y, có thể sẽ thành công.

Ngoài Đông Hải, cách không biết bao nhiêu vạn ức dặm.

Trong hư không, hai bóng người lơ lửng giữa không trung.

Chính là Tổ Vu Hậu Thổ và Cung chủ Vô Lượng Cung Càn Khôn.

"Trận pháp của Yêu tộc này, quả thực vô cùng đáng sợ..." Rất lâu sau, Hậu Thổ mở lời, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên một tia ngưng trọng sâu sắc.

Trong lòng nàng suy nghĩ một lượt, liền đại khái đoán ra cách làm của Đế Tuấn, nhưng Vu tộc cũng có đại trận, tuy ngưng trọng, song cũng không bị chấn nhiếp.

Càn Khôn nhìn trận pháp này, thản nhiên mở lời: "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, quả nhiên phi phàm!" Nghe vậy, Hậu Thổ nhìn Càn Khôn, hỏi: "Đạo huynh biết trận này sao?" Càn Khôn nghe vậy, mỉm cười nói: "Ta cũng không biết rõ, chỉ là đã nghe danh trận này rồi, hôm nay mới được tận mắt thấy, quả nhiên không tầm thường..." Hậu Thổ nghe xong, khẽ gật đầu.

Sau đó, ánh mắt hai người lại lần nữa rơi xuống Bồng Lai.

Bồng Lai, Vạn Tiên Minh.

Trong vài ngày ngắn ngủi, Vạn Tiên Minh dưới sự liên thủ của Vu Yêu nhị tộc, thương vong vô số, đã không còn lực chống trả.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn, sau đó liền thấy một bóng người bị

đánh văng xuống, chính là Đông Vương Công.

"Bại rồi!" Đế Tuấn đứng trên cao, lạnh lùng nhìn xuống, thản nhiên mở lời.

"Bại rồi, Vạn Tiên Minh bại rồi..." Đông Vương Công thần sắc phức tạp, trong miệng lẩm bẩm.

"Ha ha ha ha..." Đột nhiên, Đông Vương Công cười lớn vài tiếng, sắc mặt trên mặt càng trở nên âm trầm, ánh mắt oán hận nhìn Đế Tuấn: "Ta bại rồi cũng sẽ không để ngươi được yên..." Lời chưa dứt, cả người y bay vút về phía Đế Tuấn.

"Tinh Thần Hội Tụ, diệt!" Đế Tuấn chỉ một ngón tay, tinh hoa lưu tinh phá vỡ hư không trực tiếp va chạm với Đông Vương Công.

"Oanh!" Sức mạnh tự bạo và tinh thần chi lực của đại trận va chạm vào nhau, hư không không ngừng vỡ vụn, lực lượng xung kích khủng khiếp lập tức va đập trong đại trận.

Chúng Yêu tộc khởi động lực lượng đại trận, chặn đứng luồng xung kích cổ xưa kia.

Đông Vương Công tự bạo, Vạn Tiên Minh bại rồi, bại trong tay Vu Yêu, từ đây về sau, trong Hồng Hoang không còn Vạn Tiên Minh nữa.

Đế Tuấn nhìn Thập Đại Yêu Thần một cái, hiểu ý, lập tức thu hồi đại trận.

Sau khi đại trận được thu hồi, Đế Tuấn thần sắc chợt sững sờ, bởi vì bên ngoài trận đứng một người, chính là nữ tiên chi thủ, Tây Vương Mẫu.

"Tây Vương Mẫu, ngươi muốn tiếp tục sao?" Đế Tuấn nhìn nàng, thản nhiên mở lời.

Đối với y, Tây Vương Mẫu không phải một giới nữ lưu yếu đuối, không thể gây sóng gió cho Yêu tộc.

Nhưng nếu nàng tiếp tục ra tay, y sẽ không ngại giết nàng.

Nghe vậy, Tây Vương Mẫu thần sắc phức tạp nhìn Đế Tuấn.

Nàng khẽ thở dài trong lòng, sau đó nhìn lên Cửu Thiên, lớn tiếng nói: "Thiên Đạo tại thượng, Tây Vương Mẫu hôm nay từ bỏ chức nữ tiên chi thủ, dùng Tịnh Thủy Bát trấn áp hải nhãn Đông Hải.

Từ nay về sau, Hồng Hoang sẽ không còn nam tiên nữ tiên chi thủ nữa!" "Oanh!" Trên Cửu Thiên, sấm sét cuồn cuộn, sau chín tiếng liên tiếp, liền ứng nghiệm lời thề của Tây Vương Mẫu.

Một đạo quang mang từ trên người nàng bay vụt ra, khí vận lập tức hạ xuống, Tịnh Thủy Bát trong tay nàng bay về phía hải nhãn.

Lúc này, Long Đầu Quải Trượng trong tay Đế Tuấn cũng mất đi quang mang.

Đông Vương Công tự bạo, Tây Vương Mẫu thề bỏ chức, Hồng Hoang về sau sẽ không còn chức vụ nam tiên nữ tiên nữa.

Long Đầu Quải Trượng tuy tốt, nhưng Đế Tuấn không tin dựa vào vật này có thể hiệu lệnh Hồng Hoang.

Vu tộc không tôn Thiên Đạo, chỉ tôn Bàn Cổ, vật này trong mắt y cũng chẳng qua chỉ là một pháp bảo lợi hại mà thôi.

Bởi vậy lúc này vật ấy đã mất đi uy lực, Đế Tuấn cũng không để ý, vung tay thu nó lại.

Tây Vương Mẫu thần sắc phức tạp đích khán liễu nhất nhãn Bồng Lai Tử Phủ, tàn viên đoạn bích hòa mãn mục sang di thổ địa, tùy hậu giá lưu quang, triêu trứ Tây Côn Luân phi lược khứ.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nàng rời đi, lúc này nàng không còn là

nữ tiên chi thủ, chỉ là một tán tu nữ lưu trong Hồng Hoang, không còn uy hiếp gì đối với Yêu tộc nữa.

Trong Tử Phủ rộng lớn, lúc này đã không còn người của Vạn Tiên Minh tồn tại, kẻ chạy thì chạy, kẻ chết thì chết.

Lúc này, họ liền cùng Vu tộc thương nghị việc phân chia pháp bảo ở đây.

Đế Tuấn và Đế Giang nhìn nhau, sau đó gật đầu, bắt đầu phân chia pháp bảo.

Vài ngày sau, Vu Yêu nhị tộc đều rời khỏi Bồng Lai.

Hậu Thổ thấy Vu tộc rời đi, cũng từ biệt Càn Khôn, bay về phía Bàn Cổ Điện.

Như vậy, chuyện của Vạn Tiên Minh, liền bụi trần lắng xuống.

Chuyện Vạn Tiên Minh, dưới sự liên thủ của Vu Yêu nhị tộc, đã chính thức bị xóa sổ khỏi Hồng Hoang.

Đông Vương Công, kẻ được Đạo Tổ đích thân chọn, dưới sự liên thủ của Vu Yêu nhị tộc, đã vẫn lạc trong giao chiến, nhưng Đạo Tổ lại không hề có biểu thị gì.

Không ít đại thần thông giả trong lòng đều đã đoán ra ý đồ.

Lại càng có một số người vốn định gia nhập Vạn Tiên Minh, nhưng chưa gia nhập, lúc này càng thầm mừng rỡ.

Vạn Tiên Minh biến mất, Đông Vương Công vẫn lạc, Tây Vương Mẫu từ bỏ thân phận nữ tiên chi thủ.

Đến đây, trong Hồng Hoang liền không còn chức vị nam nữ tiên chi thủ nữa.

Còn về Thiên Đình khiến ba thế lực đều thèm muốn, lúc này đã trở thành cuộc tranh chấp giữa hai thế lực, Vu tộc và Yêu tộc.

Mặc dù hai tộc sau khi phân chia linh bảo của Vạn Tiên Minh liền ai nấy rời đi, cũng không xảy ra chuyện gì.

Không biết, sự bình yên giữa hai tộc, sẽ không kéo dài quá lâu.

Chương 144

Chỉ xem cuối cùng ai sẽ ra tay trước, giành được quyền thống trị Thiên Đình.

Bồng Lai, ngoài Đông Hải của Hồng Hoang.

Hư không hơi chấn động, thân hình Càn Khôn dần dần hiện ra, ánh mắt y dừng lại trên Bồng Lai.

"Quả nhiên không hổ là một trong những mảnh vỡ Hỗn Độn, trong đó vẫn còn tàn lưu Hỗn Độn chi khí..." Càn Khôn ánh mắt quét qua Bồng Lai, trong miệng lẩm bẩm.

Sau đó, ánh mắt y lại chuyển sang hai tiên sơn khác phía sau Bồng Lai.

"Phương Trượng, Doanh Châu..." Ba tiên sơn này có thể coi là một thể, chỉ là vì Bồng Lai là đạo tràng của Đông Vương Công, lại thêm Vạn Tiên Minh tọa lạc ở đây, nên danh tiếng của nó nổi bật hơn nhiều so với hai tiên sơn kia.

Nhưng Phương Trượng và Doanh Châu, vốn cũng là mảnh vỡ Hỗn Độn, tự nhiên cũng không kém Bồng Lai là bao.

Trên mặt Càn Khôn lộ ra vẻ suy tư, ánh mắt y đánh giá ba tiên sơn.

Rất lâu sau, y đột nhiên mỉm cười, rồi vung tay một cái, Càn Khôn chi lực mênh mông cuộn trào, bao phủ hai tiên sơn, sau đó chỉ thấy quang mang chợt lóe, liền thấy hai tiên sơn biến mất trong Đông Hải.

Sau khi làm xong mọi việc, Càn Khôn bước chân, đi vào Bồng Lai.

Trong Bàn Cổ Điện ở Bất Chu Sơn.

Lần nghị sự này, mười hai Tổ Vu đều có mặt.

Đế Giang cùng những người khác nhìn Hậu Thổ, cảm thấy không thể so bì với tiểu muội, chỉ trong vài ngàn năm, tu vi của nàng đã đột phá đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Lại thêm thân phận Tổ Vu Thổ chi, đứng trên Hồng Hoang đại địa, tin rằng, ngay cả Đế Giang cũng không thể chiếm được nhiều lợi thế, dù sao nàng có thể liên tục mượn trợ lực từ đại địa để đối địch.

Nhưng nghĩ vậy, họ liền không suy nghĩ về chuyện này nữa.

Đế Giang nhìn các Tổ Vu khác, nói: "Vạn Tiên Minh đã bị diệt, Yêu tộc tiếp theo sẽ bắt đầu tranh giành quyền khống chế Thiên Đình.

Ta cũng cần chuẩn bị trước một số việc..." Cú Mang trầm ngâm vài hơi thở, từ từ mở lời: "Vu tộc ta có thể chuẩn bị hai phương diện, một mặt chuẩn bị tiếp quản địa bàn của Yêu tộc, mặt khác ngăn cản Yêu tộc khống chế Thiên Đình..." Nhìn các Tổ Vu xong, y tiếp tục nói: "Nếu Yêu tộc toàn lực ra tay, liều mạng với Vu tộc ta, thì Vu tộc ta không cần liều chết chống cự, có thể nhường cho họ.

Đến lúc đó, Hồng Hoang đại địa dưới sự khống chế của Vu tộc ta, khí vận tất nhiên sẽ tăng trưởng không ít, đến lúc đó có thể từ từ mưu đồ chuyện Thiên Đình." Đế Giang khẽ gật đầu, nói: "Cứ theo cách nhị đệ nói mà làm!" Sau đó, Đế Giang liền phân công nhiệm vụ, việc chiếm lĩnh địa bàn của Yêu tộc thì giao cho Chúc Dung và Cộng Công đi.

Còn về việc ngăn cản Yêu tộc, thì do Đế Giang và các Tổ Vu khác ra tay.

Trong Vạn Yêu Điện của Yêu tộc.

Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch và các Yêu Thần khác, nói: "Chuyện Vạn Tiên Minh tạm thời kết thúc, Yêu tộc ta tạm thời nghỉ ngơi năm trăm năm, năm trăm năm sau, sẽ hành động tranh đoạt Thiên Đình..."

Bạch Trạch và các Yêu Thần khác đều hiểu lòng Đế Tuấn, cũng hiểu tầm quan trọng của Thiên Đình đối với Yêu tộc, đều chắp tay đáp: "Ngô đẳng tuân lệnh Yêu Đế, thề sẽ đoạt lấy Thiên Đình!" Đế Tuấn hài lòng gật đầu, sau đó nói với Thái Nhất: "Thái Nhất, tu vi sắp đột phá, trong năm trăm năm này xem liệu có thể thuận lợi Trảm Xuất Nhất Thi không, đến lúc đó đối mặt với Vu tộc cũng có thể tăng thêm không ít chiến lực..." "Vâng, đại ca!" Thái Nhất nghe vậy, gật đầu nói.

Lần này y có chút cảm ngộ, tin rằng việc Trảm Xuất Nhất Thi sẽ không còn nhiều khó khăn nữa.

Đế Tuấn gật đầu, nói: "Đã vậy, thì tất cả xuống dưới chuẩn bị đi!" Nghe vậy, Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần khẽ chắp tay, sau đó quay người rời đi.

Ánh mắt Đế Tuấn hơi lạnh, nhìn về phía tiểu thế giới trên ba mươi ba tầng trời, trong mắt thần quang đan xen, không biết đang suy nghĩ gì.

Rất lâu sau, y mới từ từ thu hồi ánh mắt, thân hình chợt lóe, biến mất trong đại điện.

Thời gian trôi chảy, thoáng cái đã năm trăm năm.

Ngoài Đông Hải.

Càn Khôn từ từ bước ra từ hư không, ba tiên sơn ban đầu đã biến mất.

Y quay đầu nhìn lại, trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt, sau đó thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ cũ.

Càn Khôn một đường bay đi, nhìn tình hình trên Hồng Hoang đại địa, trong lòng khẽ động, liền đã biết rõ tình hình hiện tại.

"Xem ra, Yêu tộc thề phải đoạt lấy Thiên Đình, nhưng điều Đế Tuấn mưu tính, y cũng không thể không làm như vậy..." Càn Khôn

thầm nghĩ trong lòng.

Tình hình Vu tộc, Càn Khôn nhìn một cái liền đã hiểu, lấy đại địa làm chủ, còn về Thiên Đình, đoán chừng chỉ là đi diễn một màn mà thôi.

Càn Khôn mỉm cười, vừa định đi về phía Vô Lượng Sơn Mạch, thần sắc lại đột nhiên thay đổi, sau đó đổi hướng, đi đến một nơi khác.

"Ông!" Hư không chấn động, sau đó Càn Khôn từ từ bước ra, thần sắc nghiêm nghị nhìn tu sĩ trước mặt.

"Vị đạo hữu, vì sao ngăn cản đường đi của ta?" Tu sĩ dáng vẻ trung niên kia sắc mặt sững sờ, rồi lập tức mở lời: "Đạo hữu quả thật có thủ đoạn hay, không ngờ chỉ trong vài chục vạn năm, lại có thể đề thăng tu vi đến cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ..." Càn Khôn đánh giá y một lát, không khỏi mở lời.

Nghe vậy, trong mắt tu sĩ kia lóe lên một đạo quang mang, thản nhiên mở lời: "Đạo hữu đang nói gì?

Ta không hiểu..." Càn Khôn nghe xong, đột nhiên mỉm cười, không nói gì, tay khẽ động, quang hoa lưu chuyển, từng đạo Càn Khôn chi khí vờn quanh, sau đó đột nhiên quét xuống tu sĩ kia.

Với tu vi của Càn Khôn, tu sĩ kia căn bản không thể ngăn cản.

"Ông!" Càn Khôn chi khí quét xuống, trên người tu sĩ kia lập tức tản mát ra Ma Uy và Ma Khí nhàn nhạt, dáng vẻ cũng thay đổi, hóa ra chính là Ma Tổ La Hầu đã vẫn lạc năm xưa.

Trong một dãy núi hoang vu của Hồng Hoang.

Càn Khôn nhìn La Hầu lúc này đã khôi phục nguyên dạng, trên mặt hiện lên một nụ cười, mở lời: "Thủ đoạn của đạo hữu quả nhiên lợi hại, không ngờ lại bày bố cục đến mức này..." Nghe vậy, La Hầu thần

sắc âm trầm như nước, nhìn Càn Khôn, lạnh giọng nói: "Càn Khôn, ngươi lại phá hoại đại sự của bản tọa?" Cửu Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã rơi vào tay Càn Khôn, chỉ một điểm, y trong lòng hiểu rõ, tin rằng phân bản nguyên ma đạo kia đã vẫn lạc trong tay Càn Khôn rồi.

Một phân bản nguyên, vất vả lắm mới đoạt xá được một tu sĩ, trong mấy chục vạn năm, mới đề thăng tu vi đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Không ngờ, hôm nay lại gặp phải Càn Khôn, khắc tinh của y.

Càn Khôn nghe vậy, đột nhiên mỉm cười nói: "Đạo hữu nói gì vậy, bần đạo hôm nay đến đây, chỉ là muốn mượn đạo hữu một ít đồ mà thôi..." "Vật gì?" La Hầu thần sắc hơi ngưng lại, trầm giọng hỏi.

"Bản nguyên ma đạo của ngươi!" Càn Khôn thản nhiên nói, lời chưa dứt, một chưởng đã vỗ xuống La Hầu.

Bản nguyên ma đạo của La Hầu chính là vật Càn Khôn cần, y không biết La Hầu rốt cuộc đã phân thành bao nhiêu phần, nhưng hôm nay đã gặp được, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Dù sao hai bên cũng là khắc tinh địch thủ, vậy thì không cần khách khí nữa.

Chưởng chưa giáng xuống, uy thế đáng sợ đã bao trùm, hư không xung quanh không ngừng vặn vẹo, sau đó ầm ầm tan vỡ.

Trên đại địa, chưởng thế đáng sợ áp xuống, đại địa lập tức sụp đổ, nứt ra những khe sâu như rồng giận.

Linh khí bị chưởng lực ép nổ, phát ra âm thanh ầm ầm.

Chương 145

La Hầu thần sắc ngưng lại, uy lực một chưởng này đủ để trọng thương y, nhưng y cũng không thể cố kỵ gì nữa, bởi vì chưởng thế đã khóa chặt, lúc này y hoàn toàn bị bao trùm dưới chưởng thế.

"Hừ!" La Hầu quát lớn một tiếng, ma khí trên người cuồn cuộn, ma uy cái thế, trực tiếp xông lên trời, nghênh đón bàn tay Càn Khôn vỗ xuống.

"Oanh!" Một tiếng sấm vang lên, xung kích đáng sợ tiêu diệt dãy núi rộng hàng triệu dặm, hư không vô tận vỡ vụn, hình thành vùng chân không.

"Phốc!" La Hầu bay ngược ra, máu vương vãi hư không.

Sau khi ổn định thân hình, y kinh ngạc nhìn Càn Khôn, trầm giọng nói: "Không phải cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong sao,..." Vừa cảm nhận khí tức của Càn Khôn, tuy mạnh mẽ, nhưng vẫn nằm trong dự đoán, không ngờ, một chưởng vừa hạ xuống, căn bản không phải như y nghĩ.

Nghe vậy, Càn Khôn đột nhiên mỉm cười, nói: "Ai nói ta là Chuẩn Thánh đỉnh phong?" Y giẫm chân một cái, hư không dưới chân lập tức tan nát, trong một phần ức vạn giây, đã giáng lâm trên đỉnh đầu La Hầu, lại một chưởng vỗ xuống.

Một chưởng, đơn giản, chỉ là một chưởng đơn giản vỗ xuống.

Nhưng La Hầu lúc này lại không dám xem thường, càng đơn giản, càng đáng sợ, uy lực một chưởng này đủ để xóa sổ y.

Trong lòng kinh hãi, nhưng chưa kịp ra tay, phương thiên địa đã bị Pháp tắc chi lực của Càn Khôn phong tỏa, bao gồm cả thân hình của

y, cũng bị khóa chặt trong hư không.

"Càn Khôn, bản tọa sẽ không buông tha ngươi..." "Oanh!" Lời La Hầu chưa dứt, bàn tay Càn Khôn đã vỗ xuống, một tiếng sấm vang dội cửu tiêu.

Khoảnh khắc tiếp theo, khí tức của La Hầu đã hoàn toàn biến mất.

Tại chỗ cũ, chỉ còn lại một đoàn bản nguyên Ma Đạo đen kịt.

Từng đợt Ma Đạo khí tức thuần túy tản mát ra từ bản nguyên Ma Đạo, tinh thuần hơn mấy phần so với những gì Càn Khôn từng có được trước đó.

Càn Khôn đột nhiên mỉm cười, vung tay một cái, thu nó lại.

Làm xong mọi việc, y lại vung tay một lần nữa, phương thiên địa khôi phục bình thường.

"Oanh!" Ngay lúc ấy, một đạo khí thế xông thẳng lên trời.

Càn Khôn nhìn lại, lại thấy từ phía Yêu tộc, đạo khí thế đó y cũng nhận ra, chính là người lãnh đạo Yêu tộc, Đế Tuấn.

"Yêu tộc muốn dời đô lên Thiên Đình rồi sao?" Càn Khôn nhìn về phía Yêu tộc, trong miệng lẩm bẩm.

Nghĩ vậy, Càn Khôn bước chân, lại lần nữa lơ lửng giữa không trung, sau đó ánh mắt nhìn về phía Yêu tộc.

Đối với cuộc giao thủ Vu Yêu sắp tới, Càn Khôn lại muốn xem.

Mặc dù trong lòng y đã có chút suy đoán về kết quả lần này, nhưng xem quá trình cũng được.

Trước Vạn Yêu Điện của Yêu tộc.

Thái Nhất nhìn mấy trăm ức Yêu tộc phía sau mình, sau đó nhìn Đế Tuấn, khẽ nhíu mày hỏi: "Đại ca, số Yêu tộc còn lại, thật sự

không mang lên Thiên Đình sao?" Trong kế hoạch của Đế Tuấn, chỉ mang tinh anh Yêu tộc lên Thiên Đình, số còn lại, thì lưu lại trong Hồng Hoang.

Lần này tuy có mấy trăm ức Yêu tộc bộ chúng đi theo lên Thiên Đình, nhưng số Yêu tộc lưu lại trong Hồng Hoang cũng không ít.

Số Yêu tộc lưu lại trên Hồng Hoang đại địa, Vu tộc nhất định sẽ không buông tha, hoàn cảnh của họ có thể đoán được, bởi vậy Thái Nhất mới có câu hỏi này.

Đế Tuấn lắc đầu, đáp: "Yêu tộc ta lưu lại trên Hồng Hoang tự có tác dụng riêng..." Nghe vậy, Thái Nhất không nói nữa, y biết đại ca mình tự có tính toán riêng.

Đế Tuấn nhìn Thập Đại Yêu Thần, thản nhiên mở lời: "Xuất phát thôi!" "Vâng!" Thập Đại Yêu Thần chắp tay, đáp.

Sau đó, tất cả Yêu tộc lúc này đồng loạt cất cánh bay đi, theo sau Đế Tuấn, Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần, hướng về Thiên Đình để thiên đô, Yêu tộc hùng vĩ mênh mông đã thu hút sự chú ý của tất cả sinh linh thần ma Hồng Hoang.

Mọi người đều đã đoán được kết quả, chỉ là không ngờ Yêu tộc lại nghỉ ngơi lâu đến năm trăm năm như vậy.

Nhưng đã Yêu tộc ra tay rồi, thì tiếp theo Vu tộc nhất định cũng sẽ ra tay.

E rằng giữa hai bên, lại sẽ là một trận long tranh hổ đấu nữa.

Phượng Tê Sơn, ngoài Bất Chu Sơn của Hồng Hoang.

Trong một tiên gia động phủ.

Phục Hy nhìn Yêu tộc lúc này đang hướng về Thiên Đình, trên mặt hiện lên một nụ cười, nói: "Yêu tộc trong tay Đế Tuấn cũng phát triển

không tệ, nếu lần này Yêu tộc thuận lợi chiếm được Thiên Đình, Yêu tộc sẽ bước vào một thời đại mới...” Nghe vậy, Nữ Oa khẽ gật đầu, nói: “Phải, Vu tộc cũng sắp ra tay rồi...” Phục Hy nghe xong, gật đầu, nói: “Ra tay thì phải ra tay, chỉ là Vu tộc mưu đồ trên đất liền, nên Thiên Đình không phải là lựa chọn hàng đầu của họ.

Lần này nếu Yêu tộc thể hiện đủ quyết tâm, Vu tộc có thể sẽ dừng tay, tranh giành đại địa.” Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu.

“Nếu Yêu tộc thành công chiếm lĩnh Thiên Đình, Vu tộc chiếm lĩnh đại địa, giữa hai bên, e rằng tranh chấp sẽ không ngừng nghỉ, thậm chí có thể đi theo vết xe đổ của Tam tộc, ca ca phải cẩn thận hơn, không nên can thiệp quá sâu...” Nữ Oa khẽ nhíu mày, nhìn Phục Hy nói.

Nghe vậy, Phục Hy đột nhiên mỉm cười nói: “Muội muội yên tâm, ta trong lòng đã có tính toán.” Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu, không nói nữa, ánh mắt lại lần nữa rơi xuống Yêu tộc.

Đỉnh Bất Chu Sơn của Hồng Hoang.

“Đại ca, Vu tộc hiện giờ đều không thấy bóng dáng, chẳng lẽ định nhường Thiên Đình cho Yêu tộc ta sao?” Thái Nhất ánh mắt quét quanh, nói.

Đến đỉnh Bất Chu Sơn, liền là ba mươi ba tầng trời, nếu không ra tay nữa, sẽ đến Thiên Đình.

Từ Hồng Hoang đến nay, ngay cả một cái bóng Vu tộc cũng chưa thấy.

Nếu không phải định nhường Thiên Đình cho Yêu tộc, thì là sợ Yêu tộc, không dám tiến lên.

Đế Tuấn lắc đầu, đáp: “Vu tộc, đã đến rồi.” Nói rồi, trên mặt y hiện lên một tia lạnh lẽo, ánh mắt rơi xuống đỉnh Bất Chu Sơn, ngữ khí băng lãnh nói: “Vu tộc đã đi trước một bước ở đây, chỉ là muốn

cho Yêu tộc ta một đòn phủ đầu...” Nghe vậy, Thái Nhất thuận theo ánh mắt Đế Tuấn nhìn về phía đó, cũng rơi xuống đỉnh Bất Chu Sơn.

“Oanh!” Lúc đó, vài đạo khí thế đáng sợ xông thẳng lên trời, mỗi một đạo, đều là siêu cấp cao thủ cấp Chuẩn Thánh.

Nhất thời, phong vân trên Cửu Thiên lập tức bị mấy luồng khí thế đó khuấy động, khí tức đáng sợ lan tỏa khắp vùng trời đất rộng hàng triệu dặm.

“Vu tộc...” Thái Nhất thần sắc lạnh đi, trong miệng bật ra hai chữ.

“Nhị lang Vu tộc, theo ta giết!” Đế Giang miệng gầm lên một tiếng, bay vút về phía Yêu tộc.

Khoảnh khắc ấy, Vu tộc như hổ xuống núi, xông vào xé nát Yêu tộc, luồng khí thế ngút trời kia, lập tức lao vào Yêu tộc.

“Nghênh địch!” Đế Tuấn ra lệnh một tiếng, sau đó liền đối đầu với Đế Giang.

Còn về Thái Nhất, thì một mình đối đầu với hai vị Tổ Vu.

Chương 146

Yêu tộc lúc này sững sờ trong chốc lát, vì Vu tộc lúc này mới ra tay, nên trong khoảnh khắc sững sờ đó, đã có rất nhiều Yêu tộc vẫn lạc trong tay Vu tộc.

Sau đó, Yêu tộc bắt đầu ra sức chống cự, số người vẫn lạc cũng dần chậm lại, hai tộc giao chiến lại một lần nữa thế quân lực địch.

"Đế Tuấn, Yêu tộc hôm nay muốn lên Thiên Đình, thì phải qua ải Vu tộc ta đã..." Đế Giang tay không ngừng công kích, trong miệng lạnh lùng nói với Đế Tuấn.

Dựa vào thần thông Pháp tắc không gian, công kích của Đế Tuấn khó có thể chạm vào y, bởi vậy trong mắt người ngoài, Đế Tuấn bị Đế Giang áp chế.

"Hừ!

Thiên Đình Yêu tộc ta nhất định phải đoạt được..." Đế Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng trong miệng, Hà Đồ Lạc Thư trong tay y vẽ ra từng đạo quỹ tích, khóa chặt thân hình Đế Giang.

Đối với điều này, Đế Giang không hề bất ngờ, cứng đối cứng giao thủ với Đế Tuấn, thân thể Tổ Vu cường hãn, không hề sợ linh bảo.

Tình hình của Thái Nhất bên cạnh cũng không khá hơn là bao, lúc này y bị bốn vị Tổ Vu bao vây, nếu không phải Hỗn Độn Chung trong tay y là Tiên Thiên Chí Bảo, có lẽ đã bại trận rồi.

Đế Tuấn nhìn Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần, cùng với các bộ chúng Yêu tộc đang dần vẫn lạc, thần sắc lạnh đi, quát về phía Thái Nhất: "Thái Nhất, bày trận!" Lời chưa dứt, Thái Nhất tế ra Hỗn Độn Chung trong tay, quang mang rực rỡ, một luồng khí tức đáng sợ lan

tỏa ra, y đánh ra một thủ ấn, rơi xuống Hỗn Độn Chung.

"Đông!" Tiếng Hỗn Độn Chung chấn động Cửu Tiêu, truyền đến khắp Hồng Hoang.

Các Vu tộc trên đỉnh Bất Chu Sơn lúc này thân hình khựng lại, dưới sức mạnh thời không đột ngột, trở nên hơi chậm chạp.

Muốn khiến nhiều Tổ Vu và Vu tộc ngừng lại trong một hơi thở, đó không phải là chuyện dễ dàng.

Ít nhất, đối với Thái Nhất lúc này, không hề dễ dàng.

Một hơi thở, đối với cao thủ, có thể phân định thắng bại.

Đợi đến khi Tổ Vu và Vu tộc phản ứng lại, Yêu tộc đã đứng vào vị trí của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một luồng lực lượng vô hình lập tức bao bọc họ trong đó.

Một số Vu tộc trong đó, đều đã chứng kiến thực lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lúc này thấy đại trận sắp hình thành, thần sắc cũng có chút biến hóa, sợ rằng công kích giáng xuống, liền sẽ vẫn lạc trong đó.

Đế Giang thần sắc biến đổi, gật đầu với các Tổ Vu còn lại, ai nấy vung tay áo một cái, trực tiếp đưa các bộ lạc Vu tộc đi, sau đó vài vị Tổ Vu trực tiếp lui ra khỏi vòng vây đại trận.

Đế Tuấn nhìn thấy, đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Vu tộc có ý gì?

Không chỉ y, Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần cũng vậy.

"Đi!" Đế Giang nói một câu, dẫn chư vị Tổ Vu rời đi.

Vì lá bài tẩy của Yêu tộc đã ra, Đế Giang cảm thấy chuyện này có thể kết thúc ở đây, tiếp tục liều mạng, các Tổ Vu không đủ, đại trận không thể bày ra, e rằng sẽ chịu thiệt lớn, không bằng cứ hành động

theo kế hoạch.

Đế Tuấn nhìn sâu vào Vu tộc rời đi, sau đó vung tay một cái, thu hồi đại trận đang định bày ra.

"Đi thôi, lên Thiên Đình!" Đế Tuấn nói xong câu đó, liền quay người đi về phía Thiên Đình.

"Gào!" Tất cả Yêu tộc gầm lên một tiếng giận dữ, theo sát phía sau.

Vài tháng sau, Yêu tộc cuối cùng cũng đến Thiên Đình.

Đế Tuấn bước lên Nam Thiên Môn, trong mắt sáng lên quang mang, trong miệng truyền ra một tiếng cảm thán.

"Thiên Đình, thuộc về Yêu tộc ta..." "Bạch Trạch, phân phó xuống dưới, chuẩn bị tất cả mọi việc..." Đế Tuấn không quay đầu lại, thản nhiên nói.

"Rõ!" Bạch Trạch đáp một tiếng, xuống dưới phân phó.

Nhất thời, tất cả Yêu tộc đều hành động.

Vu tộc giữa chừng bỏ cuộc, để Yêu tộc thành công lên Thiên Đình, quả thực khiến không ít Thần Ma và đại thần thông giả bất ngờ.

Phải biết rằng, nơi như vậy, đừng nói Vu Yêu nhòm ngó, ngay cả những người khác, cũng có không ít kẻ thèm muốn.

Chỉ là họ biết, không thể tranh đoạt với Vu Yêu mà thôi.

Nhưng lần này cách làm của Vu tộc, không ít đại thần thông giả trong lòng đều đã đoán ra ý đồ của họ.

Vu tộc mưu đồ chính là Hồng Hoang đại địa, khác với Yêu tộc, bởi vậy lần này chỉ là đi diễn một màn mà thôi, sau khi Yêu tộc thể hiện đủ quyết tâm, liền không liều mạng nữa.

Trong một dãy núi của Hồng Hoang.

Trong hư không.

Càn Khôn thu ánh mắt từ Thiên Đình về, thản nhiên nói: "Yêu tộc đã chiếm cứ Thiên Đình, xem ra sẽ bước vào một thời đại mới.

Vu tộc sau lần này, sẽ nắm giữ Hồng Hoang đại địa..." "Giữa Vu Yêu, e rằng từ đây sẽ tranh đấu không ngừng nghỉ..." Trong lòng suy nghĩ, Càn Khôn ánh mắt quét qua Hồng Hoang đại địa.

Lúc này, Chúc Dung và Cộng Công dùng thế cuồng phong quét lá rụng, càn quét những Yêu tộc còn sót lại, một đường thế như chẻ tre, trực tiếp đánh cho những Yêu tộc đó không ngừng bại lui.

Trong Hồng Hoang đại địa, địa bàn dần dần rơi vào tay Vu tộc.

Với tốc độ như vậy, tin rằng không lâu sau, hơn bảy thành Hồng Hoang sẽ rơi vào tay Vu tộc.

Càn Khôn thu ánh mắt về, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Vô Lượng Sơn Mạch.

Việc ở đây đã xong, tiến độ nên được đẩy nhanh một chút, chỉ đợi sau khi Hồng Quân tam giảng, Càn Khôn liền cảm thấy tu vi của mình gần như có thể tấn thăng cảnh giới đó.

Nhưng trước đó, còn có không ít việc phải làm.

Bước đi phải từng bước một, bởi vậy Càn Khôn cũng không vội vàng, một số việc, cũng cần phải chú trọng cơ duyên.

Cơ duyên đến, tự nhiên mọi việc sẽ thành.

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã năm trăm năm.

Dưới sự nỗ lực của Yêu tộc, Thiên Đình lúc này đã biến đổi diện mạo.

Lầu các điện vũ, tiên khí lượn lờ, vạn đạo kim quang cuộn hồng nghê, ngàn luồng thụy khí phun tử vụ, yếm sa y, tinh thần xán lạn, phù dung quan, kim bích huy hoàng, ngọc trâm châu lý, tử thụ kim chương.

Chương 147

Chính điện Thiên Đình, Linh Tiêu Bảo Điện tọa lạc ngay trung tâm ba mươi ba tầng trời.

Toàn bộ Linh Tiêu Bảo Điện kim đinh xoay ngọc hộ, phượng hoàng nhiều màu múa trên cổng son, đường cong hành lang uốn lượn, khắp nơi tinh xảo trong suốt, ba mái bốn góc, từng tầng rồng phượng vút cao, lại thêm cái đỉnh hồ lô vàng lớn, quả thực khí phái vô cùng.

Trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Đại điện rộng rãi đủ sức chứa vài trăm người cùng lúc đứng, ở cuối đại điện, là một đài cao, chính giữa là cảnh Cửu Long kéo châu, khắc trên một phiến đá bạch ngọc, hai bên là chín bậc thang, ngụ ý cửu cửu chí tôn.

Trên chín bậc thang, đặt hai chiếc long ỷ, một chiếc ở giữa, một chiếc ở bên trái, chính là vị trí của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đế Tuấn và Thái Nhất ngồi xuống, Thập Đại Yêu Thần chia nhau đứng hai bên trong đại điện.

Đế Tuấn nhìn họ một cái, mở lời: "Như vậy, Yêu tộc ta đã hoàn toàn ngồi vững trên Thiên Đình, việc tiếp theo, cần phải từ từ mà làm..." Nghe vậy, Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần gật đầu.

Mặc dù Yêu tộc đã chiếm cứ Thiên Đình, nhưng cũng chỉ quản lý trời, Vu tộc ở đất, không dễ dàng chút nào.

Nhưng dù sao đi nữa, Yêu tộc cũng đã chiếm cứ một phương, những việc sau đó từ từ tính cũng được.

Đế Tuấn thầm nghĩ trong lòng: "Để tăng cường khí vận Yêu tộc, việc lập tộc của Yêu tộc là không thể thiếu.

Bản đế quyết định, ba trăm năm sau, tại Nam Thiên Môn cáo tế Thiên Địa, kiến lập Yêu tộc!" Nghe vậy, Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần nhìn nhau, sau đó chắp tay hướng về Đế Tuấn nói: "Đại ca / Thiên Đế Thánh Minh!" Sau đó, Đế Tuấn sắp xếp một số việc, rồi xuống dưới an bài.

Trên Hồng Hoang đại địa, Chúc Dung và Cộng Công hai vị Tổ Vu thế như chẻ tre, chỉ trong vài trăm năm ngắn ngủi, đã hoàn thành nhiệm vụ Đế Giang sắp xếp, trở về Bàn Cổ Điện.

Yêu tộc đang có mưu đồ, Vu tộc cũng vậy, đã mưu đồ từ sớm.

Lần này Yêu tộc lên Thiên Đình, liền là một điểm phân giới quan trọng giữa hai tộc.

Trong Bàn Cổ Điện.

"Ba trăm năm sau, Vu tộc lập tộc ngoài Bàn Cổ Điện!" Đế Giang nhìn mười một vị Tổ Vu, mở lời.

"Vâng!" Chúng Tổ Vu nghe vậy, nhìn nhau, đáp.

Ba trăm năm sau.

Ngoài Bàn Cổ Điện.

Tế đàn được lập ở trung tâm ngoài điện, bày biện án tế thiên.

Phía trước tế đàn, mười hai Tổ Vu thần sắc nghiêm nghị, rất lâu sau, Đế Giang bước tới một bước.

Chúc Dung nhìn trời, sau đó lớn tiếng nói: "Giờ lành đã đến, cáo tế Thiên Địa..." Nghe vậy, Đế Giang ngưng vọng Cửu Thiên, đưa tay phải ra, làm tư thế phát thệ, sau đó từ từ mở lời, thanh âm vang vọng khắp Hồng Hoang đại địa.

"Thiên Đạo tại thượng, Vu tộc ta được Bàn Cổ Phụ Thần che chở, nay hùng cứ Hồng Hoang đại địa, lấy Hồng Hoang đại địa làm căn cơ,

lấy Bàn Cổ Thánh Điện trấn áp khí vận, Vu tộc, lập!" Theo lời Đế Giang vừa dứt, trên Cửu Thiên liền nứt ra một khe hở, giáng xuống một trận công đức kim quang, bảy thành rơi trên mười hai Tổ Vu, ba thành rơi trên chúng Vu tộc.

Sau khi mười hai Tổ Vu thu lấy công đức kim quang, tu vi hoặc ít hoặc nhiều đều có đề thăng.

Mức độ khí vận ngưng tụ của Vu tộc hoàn toàn không thua Tam tộc Hồng Hoang, khí vận tăng trưởng, mười hai Tổ Vu lại càng được không ít lợi ích.

Thiên Đình, Nam Thiên Môn.

Tế đàn lập tộc của Yêu tộc được đặt ở Nam Thiên Môn, Đế Tuấn và Thái Nhất sánh vai đứng, Thập Đại Yêu Thần ở phía sau, sau nữa là các bộ chúng Yêu tộc.

Lúc này, giữa Thiên Địa vang vọng âm thanh Vu tộc lập tộc, cùng với Thiên Đạo giáng xuống công đức.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, lập tức hiểu rõ ý đồ của Vu tộc.

Đế Tuấn nghĩ vậy, đi đến trước tế đàn, lớn tiếng cáo tế Thiên Địa: "Thiên Đạo tại thượng, Yêu tộc ta ứng vận mà sinh, nay lấy Thiên Đình làm căn cơ, lấy Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư trấn áp khí vận, Yêu tộc, lập!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, trên Cửu Thiên lập tức giáng xuống từng đóa kim liên do công đức hội tụ thành, trong đó năm thành thuộc về Đế Tuấn và Thái Nhất, ba thành thuộc về Thập Đại Yêu Thần phía sau.

Hai thành còn lại liền rải xuống một chúng Yêu tộc bộ chúng, cũng được không ít lợi ích.

Lúc này khí vận mà Yêu tộc hội tụ không hề thua kém Vu tộc, nhìn khí vận đang phát triển của hai tộc lúc này, ngay cả Tam tộc Hồng

Hoang, cũng có phần không kịp.

Vu Yêu nhị tộc lập tộc, quả nhiên kinh động vô số tu sĩ cùng đại thần thông giả tại Hồng Hoang.

Việc lập một tộc quả thực không phải chuyện nhỏ, dù sao cũng liên quan đến khí vận của cả tộc, mà khí vận lại quan hệ đến sự trường tồn của chủng tộc, bởi vậy, chuyện lập tộc không hề đơn giản.

Giống như Vu Yêu nhị tộc, sau khi lập tộc, khí vận lại kéo dài, thậm chí vượt qua Tam tộc Hồng Hoang ở Lượng Kiếp trước, quả thật đắc thiên độc hậu, phi phàm thoát tục.

Tại Vô Lượng sơn mạch, Vô Lượng Cung, trong đại điện.

Càn Khôn nhìn về hướng Vu Yêu, khẽ cười nói: "Vu Yêu nhị tộc lại chọn cùng một ngày để lập tộc, cũng thật thú vị." Ngay sau đó, y chuyển ánh mắt lên khí vận của hai tộc, trên mặt thoáng vẻ kinh ngạc, nói: "Vu Yêu vừa lập tộc, khí vận đã phân hóa còn hơn cả Tam tộc, quả nhiên đắc thiên độc hậu." Thầm nhủ xong, Càn Khôn thu lại ánh mắt, chuẩn bị lần nữa tham ngộ Tạo Hóa Đại Đạo.

Từ khi Càn Khôn dung nhập mấy mảnh Hỗn Độn toái phiến trên Đông Hải vào Càn Khôn Thế Giới, Càn Khôn Thế Giới đã tăng trưởng và khuếch đại không ít, linh khí cũng càng thêm sung túc.

Thế giới tăng trưởng kéo theo tu vi của Càn Khôn cũng có chút tăng lên, lúc này đã vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên chi cảnh.

Bởi vậy, Càn Khôn lúc này chỉ một lòng tham ngộ Tạo Hóa chi đạo, nhanh chóng khiến Càn Khôn Thế Giới bổ toàn một Đại Đạo, đến khi đó, Càn Khôn Thế Giới sẽ phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Khi đó, tu vi của Càn Khôn tự nhiên cũng sẽ đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh.

“Còn năm trăm năm nữa là đến lần giảng đạo thứ ba của Hồng Quân lão đạo, khi đó sẽ lắng nghe Hỗn Nguyên chi đạo, xem có gì có thể chứng thực.” Càn Khôn thầm nhủ xong, chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu tham ngộ Tạo Hóa Đại Đạo.

Sau khi Vu Yêu nhị tộc cùng ngày lập tộc, tuy rằng đã tạo ra một chấn động nhất định trong Hồng Hoang, nhưng sau khi lập tộc, Hồng Hoang cũng lại bình tĩnh trở lại.

Ngoại trừ những yêu tộc và vu tộc còn sót lại trong Hồng Hoang có chút ma sát nhỏ, còn lại, không có đại sự gì xảy ra.

Các tầng lớp cao của hai tộc đều đang tu luyện, bộ chúng bên dưới cũng cơ bản đang nghỉ ngơi dưỡng sức, tích lũy thực lực.

Trong chớp mắt, năm trăm năm thời gian đã lặng lẽ trôi qua.

“Đông!

Đông!

Đông!.....” Một ngày nọ, trên Cửu Thiên đột nhiên truyền đến chín tiếng chuông trang nghiêm thâm trọng, trong tiếng chuông xen lẫn Đại Đạo chi âm nồng đậm, nhất thời truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Lúc này, tất cả các đại thần thông giả đang bế quan đều bừng mở hai mắt, trong mắt bắn ra hai đạo tinh quang, nhìn lên Cửu Thiên.

Chương 148

"Kỳ hạn ba ngàn năm đã đến, các ngươi hãy lại đến Tử Tiêu Cung nghe đạo....." Trên Cửu Thiên, vang lên thanh âm của Hồng Quân lão đạo, ẩn chứa vô thượng diệu âm, khiến vô số sinh linh Hồng Hoang ngẩng đầu ngưng vọng.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình.

Đế Tuấn, Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần lúc này đều xuất hiện trong Lăng Tiêu Bảo Điện, là những người gần Thiên Ngoại Thiên nhất, tự nhiên cũng là người nghe được thanh âm của Hồng Quân lão đạo nhanh nhất.

Đế Tuấn liếc nhìn một cái rồi thản nhiên nói: "Xuất phát thôi!" Nghe vậy, mọi người đều gật đầu, theo sau rời Lăng Tiêu Điện, bay về phía Thiên Ngoại Thiên.

Lúc này, trong Hồng Hoang, Hậu Thổ, Nữ Oa, Phục Hy, Tam Thanh, Minh Hà lão tổ, Hồng Vân cùng các đại thần thông giả khác của Hồng Hoang đều lần lượt khởi hành, bay về phía Thiên Ngoại Thiên.

Trong Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn.

Trấn Nguyên Tử mở mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ, cũng đứng dậy, hướng về Thiên Ngoại Thiên.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Trấn Nguyên Tử gặp Càn Khôn ở đây, vội vàng chắp tay hành lễ.

Thấy vậy, Càn Khôn xua tay nói: "Lần này Hồng Quân lão đạo giảng là Hỗn Nguyên chi đạo cùng Thánh Nhân chi đạo, tuy ngươi chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng cũng nên ghi nhớ một ít, có lẽ sẽ có

chỗ trợ giúp." Trấn Nguyên Tử nghe vậy, khẽ gật đầu: "Đệ tử minh bạch!" Càn Khôn gật đầu, nói với y: "Đi thôi!" "Vâng!" Trấn Nguyên Tử đáp một tiếng, sau đó cùng Càn Khôn bay lướt về phía thế giới chi bích.

Sau khi Vạn Tiên Minh phúc diệt lần này, Tam Thiên Hồng Trần Khách đã không còn đủ ba ngàn người, nhưng lại có không ít thần ma và sinh linh khác đạt được cơ duyên, đến bổ sung cho đủ ba ngàn người.

Nhưng những thần ma sinh linh này tuy có cơ duyên, cũng không đủ số, dù sao lần giảng đạo này là Thánh Nhân Hỗn Nguyên chi đạo, mà những thần ma sinh linh này đa số chỉ ở cảnh giới Đại La, căn bản không thể lĩnh ngộ.

Càn Khôn chỉ thản nhiên liếc nhìn một cái, rồi cùng Trấn Nguyên Tử tiến vào Hỗn Độn thế giới.

Sau khi đã có hai lần kinh nghiệm, về cơ bản không tốn quá nhiều thời gian, các thần ma đã tìm được Kim Kiều, rồi đến Ngọc Kinh Sơn, sau đó trực tiếp lên đỉnh núi, đến trước cửa Tử Tiêu Cung.

Cửa Tử Tiêu Cung rộng mở, nhưng Hạo Thiên và Dao Trì đã không còn ở đây chờ đợi nữa.

Các thần ma không dừng lại, trực tiếp tiến vào trong Tử Tiêu Cung.

Vài ngày sau, ba ngàn người trong Tử Tiêu Cung về cơ bản đã đầy đủ.

Không đợi lâu, sau tiếng "Lão gia!" của Hạo Thiên, Hồng Quân lão đạo đột nhiên xuất hiện trên cao đài.

Y thản nhiên liếc nhìn ba ngàn người nghe đạo có mặt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên thân Càn Khôn.

Mức độ tu vi của Càn Khôn tiến thăng lại khiến y có chút bất ngờ, theo lý mà nói, Càn Khôn đã đủ để chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng lúc này nhìn lại, tuy đã vô hạn tiếp cận, nhưng vẫn chưa đột phá.

Không nhìn thấu Càn Khôn, không biết y đang tính toán gì, thầm nhủ xong, liền thu hồi ánh mắt.

Sau đó nhìn chư vị, thản nhiên nói: "Như vậy, ta sẽ bắt đầu giảng Đại Đạo lần thứ ba, lần này sẽ giảng Thánh Nhân Hỗn Nguyên chi đạo, các ngươi hãy lắng nghe cho kỹ....." Nói rồi, y nhắm mắt lại, bắt đầu giảng đạo.

"Đại Đạo vốn vô phương vô thể, hồn nhiên thái hư, không thể nói, không thể gọi tên, miễn cưỡng gọi là hư vô, là tự nhiên, là khí chưa thành hình....." Theo Hồng Quân lão đạo bắt đầu giảng, từng trận Đại Đạo chi âm nhất thời vang vọng trong đại điện Tử Tiêu Cung, dư âm lượn lờ, không dứt bên tai, nghe vào khiến người ta như si như say, linh đài thanh minh.

Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Lần này Hồng Quân lão đạo giảng là Thánh Nhân Hỗn Nguyên chi đạo, vô cùng huyền ảo và khó hiểu.

Ngay cả Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sáu người trên sáu tòa sen, lúc này cũng nghe đến nhíu chặt mày.

Tam Thanh có truyền thừa của Bàn Cổ, lúc này nghe, trong mười phần cũng có thể nghe hiểu được ba bốn phần.

Còn về Nữ Oa và Tiếp Dẫn, trong mười phần thì nghe hiểu được hai ba phần.

Chuẩn Đề lại mặt mày khổ sở, trong mười phần chỉ nghe hiểu được một hai phần.

Ngoài ra, các thần ma sinh linh ngồi phía sau nghe đạo, nếu tu vi

đạt cảnh giới Chuẩn Thánh, thì cũng có thể nghe hiểu được một chút.

Những người tu vi ở cảnh giới Đại La, thì một câu cũng không nghe hiểu được.

Cũng không lạ, Hỗn Nguyên và Thánh Nhân vốn không phải là cảnh giới mà họ có thể tiếp cận.

Cho nên có thể nghe hiểu được bao nhiêu, thì tùy vào tạo hóa của mỗi người.

Càn Khôn lúc này hai mắt nhắm nghiền, thần sắc thản nhiên tự nhược, vô bi vô hỉ.

Trong Thức Hải, 'Càn Khôn Vô Lượng Kinh' lúc này hóa thành từng đạo tự cổ phác, ẩn chứa lực đạo của thương khung vĩnh ngân, bay lượn trong Thức Hải, từng trận Đại Đạo chi âm vang vọng.

Lúc này, Tạo Hóa Ngọc Điệp bay ra, lơ lửng trong Thức Hải, chỉ thấy một trận tử quang rực rỡ chợt hiện.

Sau đó liền thấy ba ngàn đạo tự bay ra, lượn quanh bốn phía đạo tự của Càn Khôn Đại Đạo, bao bọc nó ở giữa.

Nhờ ba ngàn đạo tự của Tạo Hóa Ngọc Điệp và đạo tự của Càn Khôn Vô Lượng Kinh, Càn Khôn lúc này lĩnh ngộ Hỗn Nguyên chi đạo lại sâu hơn Tam Thanh và sáu người kia một chút.

Nhưng sáu người kia đi là Thánh Nhân chi đạo, tuy lúc này chỉ lĩnh ngộ được vài thành, nhưng nếu hoàn toàn thấu triệt huyền bí trong đó, thì cũng có thể mong đợi Thánh Nhân.

Trấn Nguyên Tử lúc này ước chừng cũng tương tự như Chuẩn Đề, chỉ nghe hiểu được một hai thành, nhưng dù sao, sớm cảm thụ một lần cũng không có gì xấu.

Có lẽ sau khi trở về, có thể căn cứ vào đạo lý Đại Đạo này mà

chứng thực, để thăng tu vi cũng không chừng.

"Tuy nhiên, cái gọi là Hư, tức là Thực; cái gọi là Vô, tức là Hữu; cái gọi là Tự Nhiên, tức là ứng với nhân duyên; cái gọi là Khí chưa thành hình, tức là Nguyên Khí đã sinh, Đạo sinh Nhất vậy....." "Đạo sinh Nhất, Nhất sinh Nhị, Nhị sinh Tam, Tam giả hóa sinh, cho đến Cửu Huyền, từ Cửu phản Nhất, ấy là Đạo chân vậy....." "Dương thanh thành Thiên, Âm trọc ngưng Địa, trung hợp thành Nhân, ba điều đó phân phán, vạn vật bẩm sinh, nhật nguyệt chiếu rọi, ngũ hành đổi tên, ấy là Thánh Nhân vậy.

Ba điều đó sinh ra từ Tam Khí chi nguyên, ở nơi khởi thủy của Nguyên Khí, cực đến Vô Cực, ấy là Hỗn Nguyên Vô Cực vậy....." Không biết không hay, ba ngàn năm thời gian đã trôi qua trong lúc giảng đạo.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Hồng Quân lão đạo dừng lại.

Lúc này, bất kể là những người đang cực lực tham ngộ Thánh Nhân và Hỗn Nguyên chi đạo, hay những người đang mơ màng mê mẩn nghe đạo, thì tất cả đều tỉnh táo lại.

Thần tình trên mặt ba ngàn người nghe đạo lúc này không giống nhau, hiển nhiên thu hoạch cũng không hoàn toàn tương đồng, hoặc nhiều hoặc ít, tùy thuộc vào tạo hóa của mỗi người, dù sao Thánh Nhân và Hỗn Nguyên chi đạo không phải ai cũng có thể tiếp cận được.

Hồng Quân lão đạo liếc nhìn các thính giả đã tỉnh táo, khi ánh mắt lướt qua Càn Khôn, lại dừng lại vài hơi thở, trong mắt lóe lên một tia dao động, nhưng ngay sau đó liền biến mất không thấy tăm hơi.

Y lại chuyển ánh mắt về phía các thính giả, thản nhiên nói: "Dưới Thiên Đạo, Thánh Nhân đương nhiên thuận ứng Thiên Đạo mà xuất thế, dùng Nguyên Thần ký thác lên Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Trong Lượng Kiếp, nếu không phải Thánh Nhân, đều có khả năng vẫn lạc, Thánh Nhân chi hạ đều là lâu nghĩ!" Lời này của Hồng Quân lão đạo vừa nói ra, ngoại trừ Càn Khôn và Trấn Nguyên Tử ra, tất cả các thính giả khác đều chấn động trong lòng.

Không thành Thánh thì cuối cùng cũng là lâu nghĩ, chứng tỏ chỉ cần Thiên Đạo không diệt, thì họ sẽ là tồn tại chí cao vô thượng trong Hồng Hoang, dưới Thiên Đạo.

Chương 149

Tất cả đều không cam tâm trở thành lâu nghĩ, nhưng con đường thành Thánh lại khó như lên trời.

Thái Thượng lúc này trong lòng dâng trào, chắp tay hỏi Hồng Quân: "Không biết dưới môn hạ lão sư, có Thánh Vị nào không?" Nghe vậy, trên gương mặt thản nhiên của Hồng Quân, lại hiện lên một nụ cười nhạt, nói: "Ta nắm giữ Tạo Hóa Ngọc Điệp, lĩnh ngộ Thánh Nhân chi đạo, tại Tử Tiêu Cung giảng Đại Đạo, nay sắp công đức viên mãn, ta đương dĩ thân hợp đạo, để bổ toàn khiếm khuyết của Thiên Đạo.

Nhưng dưới môn hạ của ta, đương có Lục Thánh....." "Kính hỏi lão sư, không biết có ai có thể hưởng Lục Thánh?" Thông Thiên nhướn mày, chắp tay hỏi.

Những người nghe đạo có mặt là ba ngàn, nhưng Thánh Vị lại chỉ có sáu.

Ai sẽ được định đoạt, tự nhiên ai cũng muốn biết.

Nhưng trong số các thính giả có mặt, một số thần ma thông minh đã mơ hồ đoán được một chút.

Hồng Quân đối với sáu người trên lục vị (sáu tòa sen) đã chuẩn bị tốt, nếu trong đó không có Thánh Vị thì dù thế nào họ cũng sẽ không tin.

Trong số đó, Côn Bằng lại là người nóng lòng nhất.

Nếu sáu bồ đoàn chính là Thánh Vị, thì Hồng Vân và nhân quả đã lớn rồi, y dùng ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn Hồng Vân một cái, chuyên tâm chờ đợi Hồng Quân trả lời.

Hồng Quân không trực tiếp trả lời lời của Thông Thiên, chỉ thấy y đưa tay ra, trong tay lại xuất hiện một đoàn tử khí.

Tử khí đó chính là cơ sở của Đại Đạo để thành Thánh, Hồng Mông Tử Khí.

Khi đó, Hồng Quân mở miệng nói: "Muốn thành Thánh Nhân chi tôn, cần phải có cơ sở của Đại Đạo, đây là Hồng Mông Tử Khí, một đạo Hồng Mông Tử Khí liền đại biểu một Thánh Vị.

Dưới Thiên Đạo, trong môn hạ của ta, đương nhiên sẽ phân ra bảy đạo tử khí....." Nói xong, ánh mắt Hồng Quân lưu chuyển, dừng lại trên Tam Thanh ở lục vị, nói: "Tam Thanh, các ngươi là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, có công đức khai thiên của Bàn Cổ trong người, có thể làm đồ đệ của ta, đạt được Thánh Vị này, chỉ cần cơ duyên đến liền có thể thành Thánh Nhân chi tôn....." Nói rồi, Hồng Quân vung tay lên, liền có ba đạo tử khí từ đoàn tử khí trong lòng bàn tay Hồng Quân bay ra, sau đó chui vào mi tâm của Tam Thanh, trên mặt Tam Thanh nhất thời lộ ra vẻ hân hoan.

Sau đó, Hồng Quân nhìn về phía Nữ Oa, tiếp tục nói: "Nữ Oa có thể làm quan môn đệ tử của ta, ngày sau đương nhiên sẽ có đại công đức cần làm, có thể thành Thánh....." Nói xong, lại một đạo tử khí từ trong tay bay ra, chui vào mi tâm của Nữ Oa.

Nhưng khi Hồng Quân nói xong câu này, liền ngậm miệng không nói, dường như đã quên trong tay vẫn còn ba đạo tử khí vậy.

Nhưng điều này lại khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị cuối cùng sốt ruột không thôi, Nữ Oa đều là quan môn đệ tử, vậy ta ở cùng hàng ghế thì sao?

Chuẩn Đề thấy vậy, vội vàng dập đầu bái lạy nói: "Lão sư, ta và sư huynh một lòng cầu đạo, mong lão sư thành toàn....." Hồng Quân dường như nghe thấy lời 'khóc than' của Chuẩn Đề, sau khi dừng lại

một lát, mới chậm rãi mở miệng nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, các ngươi tuy không có công đức khai thiên trong người, nhưng lại có đại khí vận gia thân.

Tuy không có sư đồ chi duyên với ta, nhưng có thể làm ký danh đệ tử của ta, một khi cơ duyên đến, cũng có thể thành Thánh....." Nói rồi, y vung tay lên, lại có hai đạo Hồng Mông Tử Khí phân ra, chui vào mi tâm của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người.

Tuy hai người không được Hồng Quân thu làm đệ tử chính thức, nhưng chỉ là ký danh đệ tử cũng khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đầy lòng hoan hỉ, bởi vì cơ duyên thành Thánh lúc này đã nằm trong tay họ.

Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Càn Khôn nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề với thần sắc hoan hỉ lúc này, trong lòng há lại không biết Hồng Quân lão đạo có ý gì với hành động này.

Cách làm như vậy, đã giải quyết nhân quả nghiệp lực mà Đạo Ma năm xưa đã gây ra ở phương Tây.

"Quả là kế hay!" Càn Khôn trong lòng âm thầm lắc đầu, thu lại ánh mắt khỏi hai vị phương Tây.

Lúc này, các thần ma đồng loạt nhìn về phía Hồng Quân, bởi vì trong tay y vẫn còn một đạo Hồng Mông Tử Khí chưa phân phát ra.

Tuy rằng sẽ không được thu làm đệ tử, nhưng một đạo Hồng Mông Tử Khí cũng đại biểu cho một Thánh Vị.

Các thần ma âm thầm nhìn nhau một cái, sau đó học theo cách của Chuẩn Đề, đồng loạt quỳ lạy Hồng Quân khóc than: "Mong Đạo Tổ rủ lòng thương xót cho chúng con....." Hồng Quân thấy mọi người như vậy, lại bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng than thở: "Ai, thôi cũng

được, niệm tình các ngươi tu hành không dễ, liền ban cho các ngươi.....” Nói rồi, y vung tay lên, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng bay ra, lượn lờ trong đại điện, các thần ma đưa tay ra bắt, nhưng căn bản không thể bắt được quỹ tích của nó.

Đạo Hồng Mông Tử Khí lượn lờ trên đại điện rất lâu, mãi không hạ xuống, bắt cũng không được, từng người đều sốt ruột như lửa đốt, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Vài hơi thở sau, chỉ thấy Hồng Mông Tử Khí quang mang chợt lóe, trực tiếp chui vào trong cơ thể một đạo nhân mặc hồng bào, người này không phải Hồng Vân, thì còn ai nữa?

Hồng Vân đạt được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, nhất thời hân hoan như điên.

Nào ngờ năm xưa vô duyên vô cớ bị tính kế mất đi tọa vị, không chỉ mất cơ hội được Đạo Tổ thu làm môn nhân, mà còn mất cơ hội thành Thánh, nay lại có thể đạt được Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Vân lúc này tự mình vui mừng ở đó, dường như không chú ý đến ánh mắt bất thiện của các thần ma trong đại điện, đặc biệt là những ánh mắt ẩn chứa hung quang, trong đó, Côn Bằng là rõ ràng nhất.

Năm xưa nếu không phải Hồng Vân tự mình nhường chỗ, thì đâu đến nỗi liên tiếp mất đi tọa vị, uổng công mất đi Thánh Nhân chi tôn.

Nhưng nhìn Hồng Vân lúc này lại đạt được Hồng Mông Tử Khí, Côn Bằng làm sao có thể nhịn được?

Trong số các thần ma, Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau một cái, sau đó Thái Nhất đứng dậy, chắp tay hỏi Hồng Quân: “Kính hỏi lão sư, ngoài mấy vị sư huynh muội ra, liệu còn có cơ hội thành Thánh nào khác không?” Thái Nhất hỏi xong, ánh mắt của các thần ma đồng

loạt đổ dồn về phía Hồng Quân.

Hồng Quân liếc nhìn một cái, thản nhiên nói: "Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ cửu, đều có một tuyến cơ duyên.

Bởi vậy tuy Thiên Đạo có định số, nhưng nếu có đại nghị lực, đại trí tuệ giả cũng có thể thành Thánh, các ngươi đều có thể nỗ lực tranh thủ tuyến cơ duyên đó!" Lời này của Hồng Quân vừa nói ra, sắc mặt các thần ma đều trở nên cổ quái.

Ý của Hồng Quân lời này, chính là chỉ cần có nghị lực, kiên trì đi xuống cuối cùng cũng có thể thành Thánh.

Không chỉ vậy, ý trong lời nói dường như còn ám chỉ Hồng Mông Tử Khí có thể tranh giành lẫn nhau.

Tuy rằng cách kia cũng có thể thành Thánh, nhưng có Hồng Mông Tử Khí dù sao cũng nhanh hơn.

Trong số bảy người đạt được Hồng Mông Tử Khí có mặt, Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sáu người đều là đệ tử của Hồng Quân, đệ tử Thánh Nhân, với hậu thuẫn như vậy, không ai dám ra tay.

Nhưng Hồng Vân tán tu kia thì không, y là một tán tu, nếu có thể đoạt được Hồng Mông Tử Khí trong tay y, thì Thánh Đạo có thể mong đợi.

Bởi vậy, những người vốn chỉ đối với Hồng Vân lộ ra ánh mắt ghen tị, đố kỵ bất thiện, bây giờ lại nảy sinh sát tâm với Hồng Vân, đều muốn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân, để đạt được tuyến cơ duyên đó.

Các thần ma có thể tu luyện đến trình độ này, ai mà không tự nhận mình là người có đại nghị lực, đại trí tuệ, lúc này điều thiếu sót, chẳng qua chỉ là một đạo Hồng Mông Tử Khí có thể trợ giúp thành Thánh mà thôi.

Càn Khôn ánh mắt lướt qua các thần ma có mặt, cuối cùng dừng lại trên thân Hồng Vân.

"Có thể tu đến cảnh giới Chuẩn Thánh, há lại là hạng tầm thường, trong số các thần ma này, có mấy ai là đối thủ của Hồng Vân?" Càn Khôn bắt lấy dị sắc trong mắt Hồng Vân, trong lòng vừa chuyển niệm, liền biết rõ.

Lúc này, Hồng Quân lại mở miệng nói: "Các ngươi đã là đệ tử của ta, hợp lẽ nên có một số vật phòng thân.

Năm xưa vi sư du lịch Hồng Hoang, lại tìm được không ít bảo vật, nay vi sư đã ngộ được Đại Đạo, sẽ dĩ thân hợp đạo, những bảo vật này cũng không còn tác dụng gì nữa, hôm nay liền ban cho các ngươi....." Nghe vậy, thần sắc của các thần ma hơi đổi.

Trong số sáu vị trên lục vị, lúc này cũng lộ ra vẻ hân hoan.

Ngoại trừ Nữ Oa và Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề căn bản không có pháp bảo nào đáng giá, lúc này nếu có thể được Đạo Tổ ban bảo vật, thì cũng là một cơ duyên lớn.

Hồng Quân ánh mắt dừng lại trên Thái Thượng, nói: "Thái Thượng, là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, lại là thủ lĩnh của Tam Thanh, vi sư liền ban cho Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ.

Chương 150

Đồ này là một trong những vật do Khai Thiên Thần Phủ hóa thành, có uy năng bình định Địa Thủy Hỏa Phong, chuyển hóa Âm Dương Ngũ Hành chi lực, phân giải Thiên Đạo huyền cơ chi công, bao la vạn tượng chi năng, có thể dùng làm vật trấn áp khí vận.....” Nói rồi, y lật tay, lấy ra một đồ vật.

Chỉ thấy đồ này quanh thân vạn đạo hà quang, ngàn điều thụy thải, bên ngoài Đại Đạo sấm ngôn lượn quanh, bên trong Thiên Đạo phù lục ẩn hiện, hai con cá Âm Dương càng tựa hồ có huyền ảo diệu ý không thể nói hết.

Các thần ma nhất thời ghen tị không thôi, Tiên Thiên Chí Bảo do Khai Thiên Thần Phủ hóa thành, liền cứ như vậy mà ban cho Thái Thượng.

Thái Thượng lúc này nghe Hồng Quân nói, dù có thanh tĩnh vô vi đến đâu, lúc này cũng có chút động dung, vội vàng nói lời cảm tạ, rồi nhận lấy Thái Cực Đồ trong tay Hồng Quân.

Nguyên Thủy thấy đại ca mình đạt được chí bảo như vậy, trong mắt cũng lộ ra một tia sắc thái nóng bỏng.

Lúc này, Hồng Quân ánh mắt dừng lại trên Nguyên Thủy, nói: “Nguyên Thủy, cũng là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, đây là Bàn Cổ Phiên, cũng do Khai Thiên Thần Phủ hóa thành, là Tiên Thiên Chí Bảo, có thể xé rách Hỗn Độn.

Mong ngươi hảo sinh thiện dụng, ngày sau có thể dùng để trấn áp khí vận.....” Nói rồi, Hồng Quân lấy ra một cái phiên.

Nguyên Thủy nhìn Bàn Cổ Phiên đó, chỉ thấy trên mặt phiên có vạn đạo hà quang xuyên thấu bích lạc, ngàn điều thụy thải che phủ

Cửu Tiêu, tản mát ra bá khí duy ngã độc tôn, hoàn toàn hiển lộ uy nghiêm vô địch.

Trong lòng mừng rỡ, vội vàng đứng dậy nói lời cảm tạ, sau đó nhận lấy Bàn Cổ Phiên.

Hồng Quân liên tiếp ban hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, sự ghen tị trong mắt các thần ma dưới tọa càng thêm gay gắt, không được Hồng Quân thu làm đệ tử mà lại có nhiều chỗ tốt như vậy.

Lúc này, Côn Bằng lại đầy vẻ oán hận liếc nhìn Hồng Vân một cái, sát cơ trong lòng càng thêm nồng đậm.

Trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Thượng Thanh Thông Thiên nhìn chí bảo mà các ca ca mình đạt được, trong lòng càng thêm kỳ vọng.

Hồng Quân nhìn Thông Thiên, trầm ngâm một lát, mở miệng nói: "Thông Thiên tính cách trực sảng, đi kiếm đạo, ưa sát phạt, vi sư liền ban cho Tru Tiên Kiếm Trận đồng là Tiên Thiên Chí Bảo." Dừng lại vài hơi thở, lại nói: "Kiếm trận này uy lực lớn, sát khí cực trọng, một khi bố trí xuống, phi tụ tập Tứ Thánh không thể phá, mong cẩn thận sử dụng....." Nói rồi, y lật tay lấy ra bốn thanh lợi kiếm sát khí bức người, giao cho Thông Thiên.

Nghe vậy, Thông Thiên lập tức đại hỉ, vội vàng đứng dậy nói lời cảm tạ, rồi nhận lấy Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay Hồng Quân.

Bản thân y vốn đi kiếm đạo và trận đạo, Tru Tiên Kiếm Trận quả thực rất hợp Đại Đạo của y.

Vốn dĩ Thông Thiên nghĩ Hồng Quân sẽ ban cho y pháp bảo bình thường, nhưng không, lại là Tru Tiên Tứ Kiếm.

Không chỉ Thông Thiên không ngờ, các thần ma khác cũng không.

Trong số đó, một số đã từng chứng kiến lúc Đạo Ma chi chiến thì La Hầu bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, một khi trận bày xuống, uy lực vô song.

Những Tiên Thiên Thần Ma xuất thế sau Đạo Ma chi chiến, lúc này cũng đầy vẻ chấn kinh.

Phi Tứ Thánh chi lực bất khả phá?

Ngày sau sáu vị trên lục vị đều thành Thánh, Tam Thanh lại là một thể, ai có thể phá Tru Tiên Kiếm Trận này?

Trong nhất thời, các thần ma đều đưa Tam Thanh vào danh sách những nhân vật không thể trêu chọc trong lòng.

Nữ Oa đứng một bên nhìn pháp bảo trong tay Tam Thanh, trong lòng có chút kỳ vọng.

Tam Thanh đều là Tiên Thiên Chí Bảo, của mình hẳn là cũng không tệ lắm.

Pháp bảo của nàng không phải chỉ có hai kiện, liền là linh bảo bẩm sinh Địa Thư và Tiên Thiên Hồ Lô đạt được từ Bất Chu Sơn Hồ Lô Tiên Đằng.

Hồng Quân ban xong pháp bảo cho Tam Thanh, y nhìn về phía Nữ Oa, trên mặt hiếm khi lộ ra một nụ cười nhạt, nói: "Nữ Oa, tính tình ôn thiện, không thích tranh đấu, nhưng ngày sau tự có một việc đại công đức cần làm, ta liền ban cho Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu, một công một phòng, ngày sau có thể bảo vệ ngươi chu toàn!" Nói rồi, y lật tay, lấy ra hai kiện pháp bảo, giao cho Nữ Oa trong tay.

Hồng Tú Cầu, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đây là Công Đức Thánh Khí, có thể lập Thiên Địa Nhân Tam Hôn, có thể chủ trì hôn nhân Tam Giới.

Uy lực kinh người, mặc cho pháp lực lớn đến đâu, không thể trốn

thoát, trúng phải liền chết, nhục thân Nguyên Thần đều không thể bảo toàn, đương nhiên, đối với người cùng cấp thì không có hiệu quả lớn như vậy.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bảo vật này uy năng cực lớn, có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo, là bản đồ Hồng Hoang, ghi lại hướng đi của sơn thủy địa mạch Hồng Hoang, bên trong tự có đại thiên hoàn vũ, có thể nuôi dưỡng ức vạn sinh linh, lại nằm trong vòng sinh diệt.

Trong đồ này có một loại tiểu thế giới xã tắc tựa như thật.

Khi đối địch, có thể thu kẻ địch vào trong, người tu vi kém hơn căn bản không thể thoát ra.

Dù là Thánh Nhân đồng cấp, cũng có thể bị thu, chỉ là không kéo dài được lâu mà thôi.

Hồng Quân ban pháp bảo cho Nữ Oa xong, liền ngậm miệng không nói, lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người ở vị trí cuối thấy dường như đã hết việc, trong lòng không khỏi đại kinh.

Ký danh và không ký danh, chênh lệch lại lớn đến như vậy sao?

Hai người vội vàng quỳ xuống khóc than: "Lão sư từ bi, phương Tây của chúng con từ sau Lượng Kiếp trước đến nay vẫn luôn bần tích, không chỉ sinh linh thưa thớt, mà linh bảo cũng không có, xin lão sư từ bi, ban cho chúng con một số pháp bảo phòng thân....." Nghe vậy, Hồng Quân ánh mắt dừng lại trên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, trầm mặc một lát, một tay nâng lên, ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo liền xuất hiện trên tay, sau đó mở miệng nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, các ngươi đều có đại nghị lực, đại khí vận.

Ngộ được bàng môn tam thiên, cũng là cơ duyên.

Thôi cũng được, hôm nay ta liền ban Thập Nhị Phẩm Công Đức

Kim Liên, Gia Trì Thần Xử, Bát Bảo Công Đức Trì.....” Lời vừa dứt, liền thấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên đó rơi vào tay Tiếp Dẫn, Gia Trì Thần Xử và Bát Bảo Công Đức Trì hai kiện pháp bảo thì thuộc về Chuẩn Đề.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phòng ngự vô song, lại có thể trấn áp khí vận, quả là bảo vật khó có được.

Gia Trì Thần Xử và Bát Bảo Công Đức Trì đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng so với Tam Thanh và Nữ Oa thì kém xa.

Nhưng dù vậy, cũng khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề xuất thân từ phương Tây hoan hỉ không thôi, có thể có pháp bảo phòng thân như vậy cũng đã vui rồi, muốn giống như Tam Thanh và Nữ Oa, thì không quá hiện thực.

Trong đại điện, các thần ma thấy Chuẩn Đề lại cầu được linh bảo như vậy, lập tức đều làm theo, quỳ rạp xuống một mảng, bắt đầu quỳ cầu Hồng Quân nói: “Xin Đạo Tổ thương xót chúng con, ban cho chúng con một số pháp bảo hộ thân.....” Hồng Quân thản nhiên liếc nhìn một cái, nói: “Bảo vật hữu duyên trong tay ta đều đã có chủ của chúng, nhưng cũng có một số linh bảo còn sót lại, đã các ngươi một lòng cầu bảo, vậy ta liền ban cho các ngươi.....” Nghe vậy, các thần ma đều lặng lẽ lắng nghe.

Hồng Quân tiếp tục nói: “Ta sẽ an trí tất cả pháp bảo đã sưu tập được trên Phân Bảo Nhai ở phía đông nam bên ngoài Tử Tiêu Cung, các ngươi có thể tùy duyên mà đến lấy.....” Lời vừa dứt, các thần ma đều lần lượt khởi hành.

Linh bảo miễn phí ai lại không muốn?

Tam Thi chi đạo đang lo không có linh bảo để trảm thi, Hồng Quân liền ban pháp bảo, giải quyết nỗi lo lắng đó.

Trấn Nguyên Tử và Càn Khôn cũng cùng đi, linh bảo miễn phí không lấy thì phí.

Càn Khôn đi đến bên cạnh Hậu Thổ, nói: "Đạo hữu cũng có thể đến đó, có lẽ sẽ có vật hữu duyên với ngươi." Hậu Thổ nghe vậy, chưa kịp mở miệng, Càn Khôn đã biến mất thân ảnh.

Vu tộc không tu Nguyên Thần, không thể sử dụng pháp bảo, nhưng Hậu Thổ không biết lời này của Càn Khôn có ý gì, dù sao đi xem cũng tốt.

Không mấy hơi thở, Càn Khôn đã đến Phân Bảo Nhai.

Tu vi cao hơn, tốc độ tự nhiên nhanh hơn một chút.

Chương 151

Phân Bảo Nhai trông giống như một khối nham thạch khổng lồ, trên nham thạch bảo quang tứ dật, quả thực động nhân tâm thần, nhưng cũng có cấm chế trùng trùng, bố trí trận pháp.

Càn Khôn nhìn một cái, phía trên cũng có hàng trăm kiện.

"Không trách Hồng Quân lão đạo lại nói tùy duyên, những linh bảo này đều bị bố trí cấm chế, chỉ có thể xem duyên phận với pháp bảo." Càn Khôn trong lòng thầm nhủ một tiếng, trong tay khẽ cuộn, lấy đi hơn mười kiện pháp bảo, Trấn Nguyên Tử cũng đạt được hơn mười kiện pháp bảo.

Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hồng Vân cùng những người khác chậm một bước, lúc này đều ra tay, thu được không ít pháp bảo.

Càn Khôn nhìn vật mà Nữ Oa thu được, trong mắt lóe lên một đạo quang mang, trong lòng vừa chuyển niệm, liền đã có cách.

Lúc này, các thần ma khác đã tới, nhưng trên Phân Bảo Nhai đã không còn lại nhiều pháp bảo.

Thần ma nhiều mà pháp bảo ít, đều lần lượt ra tay tranh đoạt.

Nhưng pháp bảo chỉ có bấy nhiêu, chú định một bộ phận thần ma sẽ thất vọng.

Khi pháp bảo trên Phân Bảo Nhai được thu đi chỉ còn lại hai ba mươi kiện, những cấm chế phía trên pháp bảo liền trực tiếp bị phá vỡ.

Những linh bảo còn lại đều hóa thành lưu quang, bay về phía Hồng Hoang, hiển nhiên, những pháp bảo này không có duyên với họ.

Nhưng cũng có những người không cam tâm, đều lần lượt đuổi theo những pháp bảo đó, hy vọng có thể đoạt được một hai kiện.

Trước Phân Bảo Nhai.

Hậu Thổ đang ở phía sau các thần ma, lúc này đứng bên ngoài Phân Bảo Nhai, chỉ đứng từ xa nhìn, không tham gia vào hàng ngũ tranh đoạt pháp bảo.

Nhưng lúc này, sau khi pháp bảo trên Phân Bảo Nhai được thu đi và bay đi, không còn cấm chế phía trên nữa, Hậu Thổ lại cảm giác có một luồng hấp dẫn nhàn nhạt từ Phân Bảo Nhai tản ra, hấp dẫn nàng.

Hậu Thổ trong lòng hiểu rõ, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, liên tục di chuyển nhẹ nhàng, đi về phía Phân Bảo Nhai.

Càn Khôn nhìn nàng, khẽ cười nói: "Xem ra đạo hữu trong lòng có điều cảm ngộ....." Nghe vậy, Hậu Thổ gật đầu.

Thấy vậy, Càn Khôn mỉm cười nói: "Vật này có một nửa hữu duyên với bần đạo, chi bằng đạo hữu và bần đạo mỗi người một nửa?" Nghe vậy, Hậu Thổ cười gật đầu, nói: "Nếu đã như vậy, vậy xin Đạo huynh ra tay....." Trong Phân Bảo Nhai, đối với nàng có lực hấp dẫn, không chỉ một nửa trong đó, đã một nửa khác hữu duyên với Càn Khôn, vậy tự nhiên sẽ không từ chối đề nghị của Càn Khôn.

Dù sao người nhắc nhở Hậu Thổ việc này chính là Càn Khôn, cho dù không có duyên với Càn Khôn, Hậu Thổ cũng cảm thấy nên cho những thần ma khác.

Càn Khôn gật đầu, sau đó trong tay khẽ động, pháp lực hóa thành một bàn tay khổng lồ, nắm lấy Phân Bảo Nhai, trong tay dùng sức.

"Rắc!" Uy lực khủng bố tác dụng lên Phân Bảo Nhai, nhất thời khiến Phân Bảo Nhai đứt thành hai nửa.

Lúc này, không ít thần ma thần sắc chấn kinh nhìn Càn Khôn.

Mức độ kiên cố của Phân Bảo Nhai rõ ràng ai cũng biết, nhưng Càn Khôn chỉ khẽ động một cái liền đứt thành hai nửa, thực lực đó có thể tưởng tượng được.

Còn về Tam Thanh và Nữ Oa cùng những người khác, trong lòng tự biết thực lực của Càn Khôn, không hề kinh ngạc.

Điều mà họ tò mò lúc này, là vì sao Càn Khôn lại để mắt đến Phân Bảo Nhai.

Càn Khôn không để ý, đưa nửa còn lại của Phân Bảo Nhai trong tay cho Hậu Thổ, cười nói: "Đạo hữu!" Hậu Thổ khẽ cười một tiếng, nhận lấy.

"Ong!" Khoảnh khắc tiếp theo, nửa Phân Bảo Nhai trong tay nàng quang mang chợt lóe, lại hóa thành một cuốn sách cổ phác.

Cuốn sách đó toàn thân ám hôi, khí tức tản mát ra cũng cực kỳ cường hãn, ít nhất cũng thuộc loại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trên bìa cuốn sách cổ phác đó, khắc hai chữ đạo tự cổ phác 'Minh Thư', từng trận u minh chi khí tràn ngập, nếu người tâm trí không kiên định đều sẽ bị ảnh hưởng.

"Minh Thư!" Càn Khôn nhìn cuốn sách này, thần sắc hơi suy tư, sau một hồi lâu, trong mắt lộ ra vẻ bừng tỉnh.

"Pháp bảo tốt!" Càn Khôn tán thán một tiếng, bảo vật này ngoại trừ Hậu Thổ, trong số những người có mặt không ai có được cơ duyên này.

Càn Khôn thu lại ánh mắt, sau đó trong tay khẽ động, một đạo quang mang chợt lóe, sau đó liền thấy nửa Phân Bảo Nhai trong tay hóa thành một cây trường thương.

Trường thương toàn thân ám kim, giữa thân thương khắc hai chữ đạo tự cổ phác 'Thí Thần', từng trận sát phạt chi khí khủng bố từ trên

thương này tản ra, chấn động hư không rung chuyển.

"Thí Thần Thương!" Càn Khôn nhìn Thí Thần Thương trong tay, trong mắt quang mang dũng động.

Càn Khôn không xa lạ gì với Thí Thần Thương, y đã giao thủ với La Hầu nhiều lần, uy lực của Thí Thần Thương tự nhiên cũng biết rõ.

Là Tiên Thiên Chí Bảo, lại là chí bảo chủ về sát phạt, uy lực tự nhiên vô cùng khủng bố.

Trên mặt nở nụ cười, Càn Khôn trong tay khẽ động, thu nó lại.

Các thần ma vừa nãy tranh đoạt trước Phân Bảo Nhai lại không khỏi hối hận, vì sao lại do dự và ngẩn người?

Nếu đã thu Phân Bảo Nhai, thì sẽ đạt được bảo vật trong đó, nhưng lúc này bảo vật đã bị hai người đoạt được.

Hậu Thổ, một trong Thập Nhị Tổ Vu, một thân tu vi thông thiên triệt địa, phía sau là toàn bộ Vu tộc, muốn tranh đoạt, cũng phải xem có thực lực hay không.

Còn về Càn Khôn, trong lòng dường như càng thêm sợ hãi.

Bởi vì vừa nãy, có vài vị thần ma hướng Càn Khôn ném ánh mắt nóng bỏng và ghen tị, nhưng đáp lại, lại là một ánh mắt của Càn Khôn.

Chỉ một ánh mắt, liền cảm thấy cảm giác sắp vẫn lạc.

Trong số đó, thậm chí có tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chỉ một ánh mắt, liền không dám biểu lộ ý định tranh giành với Càn Khôn, tồn tại như vậy, ước chừng đi đến cũng chỉ có một con đường vẫn lạc mà thôi.

Vậy đã như vậy, chi bằng giả vờ không nhìn thấy.

Không cần thiết vì một kiện pháp bảo, mà phải vẫn lạc trong tay Càn Khôn.

Định luật tu vi càng cao càng sợ chết như vậy, áp dụng lên người họ là hoàn toàn thích hợp.

Chuyện Phân Bảo Nhai đã lắng xuống, lúc này mấy chục vị thần ma còn lại, lại quay về Tử Tiêu Cung, để lúc Hồng Quân hợp đạo, cảm nhận Thiên Uy, càng thân cận cảm nhận Thiên Đạo vận chuyển.

Càn Khôn khẽ gật đầu với Trấn Nguyên Tử và Hậu Thổ, sau đó ba người cũng đi về phía Tử Tiêu Cung.

Đợi khi Càn Khôn ba người tiến vào Tử Tiêu Cung, liền cảm thấy khí tức của Hồng Quân lúc này trở nên hư vô phiêu miểu, tuy ở trước mắt, nhưng lại dường như căn bản không tồn tại vậy.

Chương 152

“Thiên Đạo.....

Hồng Quân.....” Càn Khôn trong mắt ánh lên sắc thái thất thải, dường như câu hồn đoạt phách, dừng lại trên thân Hồng Quân, trong lòng thầm nhủ một tiếng.

Hồng Quân ánh mắt thản nhiên nhìn mấy chục vị thần ma quay về lúc này, sau khi dừng lại trên thân Càn Khôn thêm hai hơi thở, mới thản nhiên nói: “Ta Hồng Quân thuận ứng thiên thế thành Thánh, giảng đạo truyền pháp ba vòng, nay đã công đức viên mãn.

Nhưng Đại Đạo ngũ thập, Thiên Diễn tứ cửu, số ngũ thập vẫn có khiếm khuyết, ta tuy có thần thông vạn vạn, nhưng không thể bổ toàn.

Ta ý muốn cầu pháp dĩ thân hợp đạo, kéo dài đại nhân của thiên địa, bổ sung đại bất nhân của thiên địa.

Bởi vậy sau này Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải Hồng Quân, đại thế Thiên Đạo không đổi, tiểu thế có thể đổi, mong các ngươi tự mình liệu mà làm, tĩnh tâm tham ngộ Thiên Đạo huyền ảo.....” Nghe vậy, mấy chục vị thần ma đó đồng loạt quỳ lạy nói: “Mong lão sư tam tư!!!” Hồng Quân lại như không nghe thấy, triệu xuất Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong miệng khẽ thốt ra hai chữ: “Hợp, Đạo!” Tạo Hóa Ngọc Điệp nhất thời diễn hóa thành một vòng tròn màu tím, thân hình Hồng Quân chợt lóe, chui vào trong vòng tròn.

Sau đó vòng tròn hóa thành một đạo tử quang, độn vào thiên tế, biến mất không thấy tăm hơi.

Sau đó, lại có một trận Thiên Uy hạo hãn bao trùm, ngay cả uy áp của Thánh Nhân Hồng Quân cũng không thể sánh bằng.

Nhưng Thiên Uy này cũng chỉ kéo dài hai hơi thở rồi biến mất không còn dấu vết.

Đến đây, Hồng Quân liền chính thức dĩ thân hợp Thiên Đạo.

Mấy chục vị thần ma thấy vậy, đều lần lượt đứng dậy, nối tiếp nhau rời khỏi Tử Tiêu Cung, đi về hướng Hồng Hoang.

Lần này tuy không nghe hiểu Thánh Nhân Hỗn Nguyên chi đạo mà Hồng Quân giảng, cũng không được thu nhập môn hạ, nhưng lần này, trong số đó có người lại đã thu hoạch được một số pháp bảo, cũng coi như một loại an ủi.

Càn Khôn ánh mắt thản nhiên liếc nhìn các thần ma đang rời đi, trên mặt thoáng vẻ dao động.

Hồng Quân dĩ thân hợp Thiên Đạo, trên đầu chúng sinh Hồng Hoang không còn một vị Thánh Nhân cao cao tại thượng đè nén, nhưng lại có thêm vài người có cơ hội chứng đạo thành Thánh.

Một số đại năng trong Hồng Hoang lại động tâm tư, xem ra, một trận tinh phong huyết vũ lại khó tránh khỏi.

"Đi thôi!" Càn Khôn nói một tiếng, rồi cùng Hậu Thổ và Trấn Nguyên Tử rời khỏi Tử Tiêu Cung, đi về phía Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang.

Sau khi Càn Khôn, Hậu Thổ và Trấn Nguyên Tử trở về Hồng Hoang, Hậu Thổ và Trấn Nguyên Tử liền lần lượt đi về phía bộ lạc Hậu Thổ và Vạn Thọ Sơn.

Càn Khôn liếc nhìn Hồng Hoang đang bình tĩnh lúc này, khẽ than thở: "Ước chừng sự bình tĩnh như vậy, lại sẽ không còn xa nữa....." Hồng Quân lão đạo đã ban cho cơ hội thành Thánh là Hồng Mông Tử Khí, Tam Thanh, Nữ Oa và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sáu người đều là môn hạ của Hồng Quân, tự nhiên không ai dám động ý đồ với họ.

Còn Hồng Vân, là một tán tu, lại không có thế lực, tự nhiên trở thành mục tiêu của mọi mũi tên.

Bởi vậy, sau khi các thần ma trở về Hồng Hoang, đều đang tìm kiếm bóng dáng Hồng Vân.

Hồng Vân lúc này đại biểu cho một Thánh Vị, so với cái đó, ngay cả linh bảo cũng kém xa vô số.

Không ngờ hơn trăm năm qua, Hồng Vân dường như đã biến mất trong Hồng Hoang vậy, vô số tu sĩ thần thông khắp biển trời tìm không thấy.

Đương nhiên, cho dù lúc này tìm được, cũng sẽ không quá nhanh ra tay, đạo lý bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau, mọi người đều hiểu, ai cũng không muốn đi làm chim đầu đàn.

Huống hồ, một hai người đi chặn Hồng Vân, cũng chưa chắc đã đánh lại được.

Đừng quên, bản thân Hồng Vân cũng là một cao thủ cấp Chuẩn Thánh.

Bởi vậy, mọi người đều đang chờ một thời cơ xuất thủ tuyệt vời.

Cũng vì thế mà, bề ngoài Hồng Hoang một mảnh bình tĩnh, nhưng trong âm thầm lại sóng ngầm cuộn trào.

Ngoài ra, còn có Vu Yêu nhị tộc, dưới tình hình như vậy, các tu sĩ thế lực tìm kiếm Hồng Vân trong Hồng Hoang trở nên càng thêm hỗn loạn.

"Hồng Mông chi khí, rốt cuộc có chỗ huyền diệu gì, bần đạo có lẽ....." Càn Khôn trong lòng thầm nhủ xong, khóe môi hiện lên một nụ cười nhạt, sau đó thân hình chợt lóe, bay về phía Vô Lượng sơn mạch.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình.

Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch, mở miệng nói: "Bạch Trạch, trăm năm rồi, có tin tức gì về Hồng Vân không?" Hồng Vân lúc này đối với Thiên Đình mà nói, lại có ý nghĩa không nhỏ.

Trong Yêu tộc, ngoại trừ Đế Tuấn và Thái Nhất ra, không có tồn tại nào ở cảnh giới Chuẩn Thánh nữa.

Phục Hy?

Đó chỉ là một hư danh, Đế Tuấn không tin Phục Hy sẽ giúp đỡ.

Còn về Nữ Oa, không liên quan gì đến Yêu tộc.

Bởi vậy, nếu muốn mưu cầu một Thánh Vị cho Yêu tộc, Đế Tuấn lúc này chỉ có thể đặt ý đồ lên thân Hồng Vân.

Không tin, những người đang tìm kiếm Hồng Vân lúc này, chắc chắn không ít, nhưng những người có thể coi là đối thủ lúc này, chỉ có Vu tộc.

Ngay cả Côn Bằng Bắc Minh khá lợi hại trong số đó, trong mắt Yêu tộc lúc này, cũng không đáng kể.

"Hồi Yêu Đế, tạm thời chưa có tin tức về Hồng Vân....." Bạch Trạch nghe vậy, chắp tay nói.

Đế Tuấn trầm ngâm vài hơi thở, sau đó nói: "Tiếp tục điều tra, ngoài ra, động hướng của các tán tu và Vu tộc cũng phải theo dõi sát sao, có lẽ họ sẽ phát hiện ra tung tích Hồng Vân trước." "Vâng!" Bạch Trạch đáp một tiếng, liền xoay người rời đi.

Đế Tuấn nhìn về hướng Hồng Hoang, trên mặt lóe lên một đạo dị sắc.

Trong Bàn Cổ Điện ở Bất Chu Sơn.

"Nhị đệ, có tin tức gì về Hồng Vân không?" Đế Giang nhướn mày, ánh mắt nhìn về phía Cú Mang bên cạnh.

Cú Mang khẽ lắc đầu, đáp: "Trăm năm qua, các đại cao thủ Hồng Hoang đều đang tìm kiếm bóng dáng Hồng Vân, nhưng y dường như biến mất khỏi không khí vậy, không thể tìm thấy tung tích của y....." Đế Giang nghe vậy, âm thầm gật đầu, xem ra Hồng Vân cũng là người cẩn thận.

"Bên Hồng Vân tiếp tục tìm kiếm, bên Yêu tộc cũng phải luôn theo dõi sát sao, với tâm tư của họ, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này, nếu ai tìm thấy tung tích Hồng Vân trước, ta có thể thừa cơ tranh đoạt....." Đế Giang trong lòng thầm nhủ.

"Ta minh bạch!" Cú Mang trong mắt thoáng qua một đạo quang mang, gật đầu nói.

Y đã sớm lệnh cho tộc nhân Vu tộc theo dõi Yêu tộc, tán tu và Côn Bằng, vài phe đều đang tìm kiếm Hồng Vân, bởi vậy theo dõi vài phe tồn tại, có khả năng sẽ có tin tức.

Trên đại điện Vô Lượng Cung.

Càn Khôn liếc nhìn một ngọn núi trong dãy núi, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, tham ngộ Tạo Hóa Đại Đạo.

Chương 153

Hồng Mông Tử Khí huyền diệu, ngay cả Càn Khôn cũng có một chút cách để tham ngộ.

Nhưng cũng chỉ là tham ngộ mà thôi, nếu có thể đạt được, sau khi tham ngộ có thể nhờ nó đổi lấy lợi ích lớn hơn.

Nhưng lúc này thời cơ còn quá sớm, căn bản không cần để ý, đợi thời cơ thành thục tự nhiên sẽ có kết quả.

Thời gian như nước chảy, trong chớp mắt, đã năm trăm năm trôi qua.

Trong Lăng Tiêu Điện của Thiên Đình.

Đế Tuấn nhìn tu sĩ trung niên đang đứng trong đại điện lúc này, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

Trong lòng hiểu rõ, sau đó mở miệng nói: "Xem ra, Côn Bằng đạo hữu trong lòng đã có quyết định....." Không sai, lúc này trong Thiên Đình, chính là Côn Bằng Bắc Minh.

Côn Bằng nghe xong, khẽ gật đầu, cười nói: "Côn Bằng nguyện ý gia nhập Thiên Đình....." Gác lại chuyện Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, công đức vẫn luôn là thứ mà Côn Bằng theo đuổi.

Trước đó sau khi chứng kiến sự cường đại của Yêu tộc, lại từ chỗ Bạch Trạch biết được mưu tính của Yêu tộc, hiểu rõ việc gia nhập Thiên Đình của Yêu tộc, sẽ có không ít công đức.

Nhưng thứ mà y đã theo đuổi bao nhiêu năm, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, lại đáp ứng lời mời của Đế Tuấn và Thái Nhất, đến gia nhập Thiên Đình.

"Tốt, tốt!" Đế Tuấn nghe vậy, vỗ tay một cái, cười nói: "Như vậy,

sau khi Thiên Đình lập xong, đạo hữu liền làm Yêu Sư của Yêu tộc, giữ chức trách giáo hóa vạn yêu, địa vị đương nhiên dưới huynh đệ ta.....” Đế Tuấn nói, trong mắt lóe lên một đạo quang mang khó có thể phát hiện.

Nghe vậy, Côn Bằng khẽ cúi người chắp tay nói: “Như vậy, Côn Bằng tạ ơn nhị vị Yêu Đế.....” Sau đó, Đế Tuấn và Thái Nhất đã tiến hành thương nghị ngày thành lập Thiên Đình với Côn Bằng và Thập Đại Yêu Thần.

Việc thành lập Thiên Đình của Yêu tộc, là một chuyện đã nằm trong kế hoạch từ lâu, chẳng qua lần trước sau Vạn Tiên Minh và lập tộc, thời cơ không thích hợp mà thôi.

Lần này Hồng Quân giảng đạo kết thúc, dĩ thân hợp Thiên Đạo, tuy rằng chuyện Hồng Vân đang ảnh hưởng đến Hồng Hoang và Yêu tộc.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến mưu tính của Yêu tộc, dù sao gác lại Hồng Vân, việc Yêu tộc lập Thiên Đình vẫn phải tiến hành.

“Nếu đã như vậy, vậy ba trăm năm sau, Yêu tộc lập Thiên Đình!” Cuối cùng, Đế Tuấn vỗ bàn quyết định, ba trăm năm sau, lập Thiên Đình của Yêu tộc.

“Vâng!” Nghe vậy, mọi người chắp tay với Đế Tuấn, sau đó xoay người rời đi.

Đế Tuấn nhìn Thiên Đình, trên mặt thần sắc không có chút dao động nào, trong mắt thần quang dũng động, không biết đang suy tính điều gì.

Tin tức Yêu tộc lập Thiên Đình, trong thời gian ngắn vài năm, liền nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang.

Tin tức này lúc này trong Hồng Hoang, ngoại trừ Hồng Vân ra, là tin tức lớn nhất.

Nhưng tuy có chút chấn kinh, nhưng không ít tu sĩ và thần ma lại không biểu hiện ra bao nhiêu bất ngờ.

Chuyện Yêu tộc lập Thiên Đình đã được dự đoán từ lâu sau khi họ lên Thiên Đình, chẳng qua lúc đó trùng với lần giảng đạo thứ ba của Hồng Quân, Yêu tộc lại vừa mới trải qua chuyện Vạn Tiên Minh và Thiên Đình, bởi vậy tạm thời bị trì hoãn.

Lúc này lại đưa việc này vào tiến trình, cũng không có gì không thể.

Sau khi thời gian định ra, một số đại thần thông giả, liền có Bạch Trạch đi mời, như Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Phục Hy, Nữ Oa v.v.

Còn về những thần ma có chút danh tiếng khác, thì không cần Bạch Trạch, mà để các yêu tộc khác đi mời.

Tam Thanh tuy không quá vui, nhưng lúc này Yêu tộc như mặt trời ban trưa, dù sao vẫn chưa thành Thánh, mặt mũi cần giữ thì phải giữ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, thì vì không có lễ vật để lấy ra, nên không vui.

Phương Tây bần tích, căn bản không có gì đáng giá để lấy ra.

Suy nghĩ xong, hai người quyết định, tặng một ít thiên tài địa bảo cho Yêu tộc.

Yêu tộc chắc không thiếu những thứ này, nhưng dù sao cũng là Thánh Nhân tương lai, có thể tặng quà là không tệ rồi, còn kén chọn sao?

Trong lòng thầm nhủ, hai người liền càng thêm vui vẻ quyết định

tặng quà.

Nữ Oa lần này nhận thiệp mời, nhưng không đi, dù sao cũng có Phục Hy làm đại biểu đi.

Lúc này tu vi có chút cảm ngộ, không muốn lãng phí thời gian.

Đối với điều đó, Phục Hy cũng không cảm thấy không ổn, huynh muội có người đi là đủ rồi, còn lại, quả thực Nữ Oa cũng không nên can dự quá nhiều vào chuyện của Yêu tộc.

Tu vi và Đại Đạo của y lúc này, những thứ y nhìn thấy có thể còn nhiều hơn Nữ Oa rất nhiều.

Vu tộc biết chuyện Yêu tộc muốn lập Thiên Đình, cũng không biểu hiện ra bao nhiêu vẻ bất ngờ, hiển nhiên, họ cũng đã sớm đoán được Yêu tộc sẽ có ngày này.

Lúc này họ chỉ lặng lẽ phát triển thực lực, Thập Nhị Tổ Vu vẫn luôn diễn luyện Vu tộc đại trận.

Ngoài ra, thì là tìm kiếm tung tích Hồng Vân, còn lại, Vu tộc lúc này cũng không quá chú ý.

Thời gian trôi nhanh, trong chớp mắt, thời gian Yêu tộc lập Thiên Đình đã đến gần.

Lúc này, trên Đông Côn Luân Sơn, trong động phủ.

"Ai, đi thôi, Yêu tộc lập Thiên Đình, ta cũng không tiện thất lễ....." Thái Thượng trong miệng khẽ than một tiếng, nói với hai người.

"Yêu tộc lần này lập Thiên Đình, ngược lại đã làm chấn động toàn bộ Hồng Hoang, cơ bản các đại thần thông giả có danh tiếng đều nằm trong danh sách được mời." Thông Thiên nhướn mày, mở miệng nói.

Nguyên Thủy nghe vậy, không mở miệng.

"Đi thôi!" Thái Thượng liếc nhìn một cái, lại nói.

Sau đó, Tam Thanh liền rời động phủ, đi về phía Thiên Đình.

Trên Linh Sơn phương Tây.

"Sư đệ đi thôi, chúng ta ở phương Tây khá xa, đừng để chậm trễ....." Sau khi được Hồng Quân thu làm môn hạ, cách xưng hô của hai người cũng đã thay đổi, Tiếp Dẫn là sư huynh, Chuẩn Đề là sư đệ.

"Sư huynh, đừng vội, đợi ta mang theo thiên tài địa bảo....." Chuẩn Đề trên mặt lộ ra một nụ cười cổ quái, nói.

Sau đó trong tay khẽ cuộn, mang theo thiên tài địa bảo đã chuẩn bị, cưỡi lưu quang, bay về phía Thiên Đình.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng những người khác xuất phát, lúc này trong Hồng Hoang, các đại danh xuyên sơn mạch, các lộ đại thần thông giả đều lần lượt khởi hành, đi về phía Thiên Đình.

Chương 154

Như Minh Hà lão tổ của U Minh Huyết Hải, Phục Hy của Phượng Tê Sơn v.v., đều hướng về Thiên Đình.

Không đầy một tháng, tại Nam Thiên Môn của Thiên Đình.

Bạch Trạch lúc này với vẻ mặt tươi cười đứng ở đây, nhiệm vụ nghênh đón khách được giao cho y.

"Huyết Hải Minh Hà lão tổ, một đôi Huyết Linh Quả....." "Đông Côn Luân Tam Thanh đạo nhân, mười viên Tam Chuyển Huyền Đan....." "Tây Phương Linh Sơn, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đại tiên, một rổ thiên tài địa bảo....." Tại nơi thu lễ, không ngừng truyền đến từng tiếng báo lễ.

Ban đầu một số tán tu đều kinh thán với những lễ vật phía trước, đến khi hai vị phương Tây đến, lại không biết nên nói gì cho phải.

Là Thánh Nhân tương lai, lại dám tặng thiên tài địa bảo, có cần thể diện không?

Không cần sĩ diện sao?

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Bạch Trạch, những tán tu này trong lòng không khỏi khó chịu.

Đương nhiên, Bạch Trạch cũng không để ý, có người đến là tốt, có hay không có lễ vật, ngược lại không quan trọng đến thế.

Y đón các tân khách vào trong, để họ tạm nghỉ, đợi ngày mai đến giờ cát tường, liền có thể đến Nam Thiên Môn quan lễ.

Ngày hôm sau, tại Nam Thiên Môn của Thiên Đình.

Trước tế đàn tế thiên.

Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất, Thập Đại Yêu Thần, Côn Bằng, bộ lạc Yêu tộc một vùng vô tận.

"Đông!

Đông!

Đông!....." Tiếng chuông trang nghiêm trầm trọng vang lên, sau chín tiếng liên tiếp, thúc giục giờ cát tường đã đến.

"Giờ lành, dâng hương đảo cáo!" Đột nhiên, Bạch Trạch bước lên một bước, thần sắc trang trọng hướng về trời đất lớn tiếng nói.

Lời vừa dứt, liền thấy Đế Tuấn tay cầm tử đàn long văn hương, chân đạp Cung Vũ Bộ Thất Tinh, chậm rãi đi lên tế đàn, đối với Thương Thiên tứ phương ba bái xong, cắm hương vào lư hương, lớn tiếng đảo cáo: "Yêu tộc chúng ta, lấy Trời làm cha, Đất làm mẹ, ứng Thiên Đạo mà sinh, trên thể thiên tâm, dưới thuận chúng ý, nay thành lập Thiên Đình, giáo hóa chúng yêu, tạo phúc Hồng Hoang, Thiên Đạo giám chi....." "Oanh!

Oanh!

Oanh!....." Lời của Đế Tuấn vừa dứt, các Yêu tộc lập tức quỳ lạy, sau đó trên bầu trời liền truyền đến chín tiếng sấm trầm, chứng tỏ trời đất công nhận lời của Đế Tuấn.

Sau đó, lại thấy trên Cửu Thiên nứt ra một khe hở, một trận công đức kim quang hạ xuống, rơi trên thân các Yêu tộc.

Đế Tuấn đạt được hai thành, lại mượn công đức dùng Lạc Thư để thiện thi.

Thái Nhất đạt được một thành rưỡi, dùng Hỗn Độn Chung chém đi một thi.

Phục Hy đạt được một thành, Côn Bằng đạt được một thành,

Thập Đại Yêu Thánh đạt được hai thành, còn lại, thì phân phát cho bộ chúng Yêu tộc.

Sau khi thu xong công đức, Đế Tuấn lại lớn tiếng đảo cáo: "Từ hôm nay, Đế Tuấn liền là Thiên Đế đệ nhất nhiệm của Thiên Đình, Thái Nhất là Đông Hoàng, Côn Bằng là Yêu Sư, Phục Hy là Hy Hoàng." Dừng lại vài hơi thở, Đế Tuấn lại nói: "Bạch Trạch, Kế Mông, Anh Chiêu, Phi Đản, Phi Liêm, Cửu Anh, Thử Thiết, Thương Dương, Khâm Nguyên, Quỷ Xa mười người là Yêu Thần, thống lĩnh Yêu tộc Hồng Hoang, đặc biệt bẩm báo Thiên Địa, đảo cáo Thiên Đạo....." Lời vừa dứt, trên Cửu Thiên lại truyền đến từng trận tiếng sấm, tường vân từng trận, lại có công đức từ trời giáng xuống cho Đế Tuấn và Thái Nhất, lại có từng tia công đức khí giáng lâm trên thân những người chứng kiến có mặt, ý biểu Thiên Đạo biết và đồng ý việc này.

Hai lần công đức giáng xuống, trong lòng chúng Yêu tộc vô cùng hưng phấn.

Không ít đại năng Hồng Hoang có mặt lại có chút đỏ mắt, thành lập Thiên Đình cư nhiên đạt được nhiều công đức như vậy, lại còn hai lần.

Tam Thanh nhìn Yêu tộc hai lần đạt được công đức, sắc mặt lại có chút không tốt.

Các đại năng khác, ngoại trừ hai vị phương Tây và Tam Thanh tương tự ra, cũng chỉ là ghen tị mà thôi.

Thiên Đạo có khiếm khuyết, Đế Tuấn thành lập Thiên Đình là để bổ toàn Thiên Đạo, trợ giúp nó vận hành, trợ giúp Thiên Đạo quản lý Hồng Hoang, đối với điều này, Thiên Đạo tự nhiên sẽ ban thưởng cho Yêu tộc.

"Oanh!" Ngay lúc đó, trên Cửu Thiên lại truyền đến một tiếng nổ

lớn, đánh thức các Yêu tộc đang chìm đắm trong hai lần công đức giáng xuống.

Sau đó, liền thấy từng đạo huyền hoàng chi khí hội tụ, xen lẫn từng tia công đức kim quang.

Thoạt nhìn, cứ ngỡ lại có công đức giáng xuống sao?

Khí huyền hoàng và công đức kim quang đó trong vài hơi thở, lại hóa thành một phương Cửu Long Bảo Ấn, xuất hiện trong hư không, kim quang chói lọi, tản ra từng tia khí tức cường đại, hóa ra là Hậu Thiên Công Đức Bảo Vật hiếm thấy.

Đế Tuấn thấy vậy, đại thủ vẫy một cái, nắm bảo ấn trong tay, giơ cao lên đầu, lớn tiếng nói: "Sau này, đây liền là Ngọc Tỷ của Thiên Đình ta!" Sau đó bảo ấn ấn vào hư không một cái, để lại tám chữ đạo tự cổ phác cuồng ngạo: Thừa Thiên chi vận, Ký Thọ vĩnh xương!

"Thiên Đình, lập!" Tại Nam Thiên Môn của Thiên Đình, Đế Tuấn uy nghiêm cất tiếng truyền khắp thiên địa, sau đó vung hoàng bào, đứng chắp tay trên tế đàn.

Một cỗ khí tức duy ngã độc tôn, quân lâm thiên hạ lập tức càn quét.

Khi đó, trong Hồng Hoang, khí vận vô tận hội tụ, gia trì lên Yêu tộc và Thiên Đình.

Khí vận trên người Đế Tuấn và Thái Nhất cũng tăng lên không ít.

Tam Thanh và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề khẽ ngưng mắt nhìn bóng dáng kia, tu vi của Đế Tuấn dường như không thua kém mấy vị Thánh nhân môn hạ, nếu bị Đế Tuấn siêu việt, thì mặt mũi để đâu?

Lần này đến quan lễ, cũng đã thấy được nội tình của Yêu tộc.

Nếu chưa thể thành Thánh, thì dù đã chém đi hai thi, cũng khó là

đối thủ của Yêu tộc, càng đừng nói đến Vu tộc có thực lực không hề thua kém Yêu tộc.

Mấy vị Thánh nhân môn hạ, sắp bị thua kém một bậc.

Chuyện như vậy, ngay cả Thái Thượng vốn đạm nhiên vô vi, cũng không cho phép xảy ra.

"Tham kiến Thiên Đế, Thiên Đế tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề. ....." Chúng Yêu tộc lúc này không quan tâm các đại năng nghĩ gì, sau khi Đế Tuấn dứt lời, trừ Phục Hy ra, tất cả chúng Yêu tộc, ngay lập tức, cùng nhau quỳ bái Đế Tuấn, tiếng hô chấn động cửu tiêu.

Ngay cả Côn Bằng lúc này, dưới khí thế hùng vĩ của Đế Tuấn, cũng khẽ quỳ bái.

Còn Thái Nhất bên cạnh, thì hơi khom người, tỏ ý hành lễ.

Đế Tuấn vung tay áo, cất giọng sang sảng: "Chúng ái khanh không cần đa lễ!" Sau đó, Đế Tuấn nhìn xuống Tam Thanh, hai vị Tây Phương, các đại năng U Minh Huyết Hải, mỉm cười nói: "Cảm tạ chư vị đạo hữu đã đến dự lễ Yêu tộc lập Thiên Đình, nay Thiên Đình đã lập, xin chư vị vào điện tham gia đại yến, mời!" "Đạo hữu, mời!" Chư vị đại năng đều chắp tay nói, ra dấu mời.

Đế Tuấn mỉm cười, đi trước vào đại điện.

Chương 155

Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, Phục Hy cùng Minh Hà và các đại năng Hồng Hoang khác, liền đi theo sau, hướng về đại điện.

Thiên Đình, từ đó chính thức thành lập.

Sau khi Yêu tộc lập Thiên Đình, khí vận lúc này có xu thế vượt qua Vu tộc.

Tuy đối điều này, Vu tộc lại không để ý, Vu tộc một đường tiến về phía trước, trên đại địa Hồng Hoang Yêu tộc lùi bước hết lần này đến lần khác, khí vận Vu tộc cũng tăng trưởng.

Đương nhiên, đây không phải trọng tâm của Vu tộc lúc này.

Trọng tâm của Vu tộc lúc này là đặt vào đại trận mà Mười Hai Tổ Vu đang diễn luyện.

Còn việc tìm kiếm Hồng Vân, Vu tộc cũng không dừng lại.

Sau khi Yêu tộc lập Thiên Đình, nhiệm vụ chính lúc này dường như hoàn toàn đặt vào việc tìm kiếm Hồng Vân.

Còn những việc khác, Bạch Trạch cũng xử lý không tệ.

Bởi vậy lúc này, Đế Tuấn và Thái Nhất đang trong quá trình củng cố công đức để tăng cường thực lực.

Sau khi việc Yêu tộc lập Thiên Đình lắng xuống, lúc này, các thế lực và tán tu Hồng Hoang, ánh mắt đều đổ dồn vào Hồng Vân.

Chỉ là Hồng Vân lúc này không biết ở đâu, không còn kế sách nào khác, chỉ có thể chậm rãi tìm kiếm mà thôi.

Hồng Hoang, Vạn Thọ Sơn.

Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử nhìn Hồng Vân vừa mới

tỉnh lại, trên mặt hiện lên một tia phức tạp.

"Đạo huynh hà tất thần sắc như vậy?" Hồng Vân nhìn Trấn Nguyên Tử, khẽ mỉm cười nói.

"Đạo huynh mang theo Hồng Mông Tử Khí, lúc này, là họa hay phúc?" Trấn Nguyên Tử nhìn y, nói.

"Người tu đạo, tranh đoạt một tia cơ duyên, đã cơ duyên ở trong tay, tự nhiên phải tranh một phen. ....." Hồng Vân thản nhiên nói, rồi ngừng một lát, tiếp tục nói: "Còn về phần, muốn đoạt, thì cứ đến, ta Hồng Vân cũng không phải hạng dễ bắt nạt. ....." "Ai!" Trấn Nguyên Tử nhìn y, khẽ thở dài, nói: "Đã đạo huynh đã quyết định, vậy ta không khuyên nữa. ....." Y có chút giao tình với Hồng Vân, lần này tình thế của Hồng Vân có chút khó khăn, nếu y có thể ở đây lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo thành Thánh thì không sao.

Nhưng lúc này đi ra ngoài, tình thế vô cùng khó khăn.

Nhưng Hồng Vân đã quyết định, cũng không khuyên được, chỉ có thể để y đi.

"Ta đã tham ngộ nhiều năm, đã chém đi hai thi, thực lực đã đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ, muốn đoạt Hồng Mông Tử Khí trong tay ta cũng không dễ, đạo huynh không cần lo lắng. ....." Hồng Vân nhìn Trấn Nguyên Tử, nói trong lòng.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử gật đầu.

"Đã như vậy, vậy Hồng Vân cáo từ, đạo huynh bảo trọng!" Hồng Vân đột nhiên đứng dậy, chắp tay với Trấn Nguyên Tử nói.

"Đạo huynh bảo trọng!" Trấn Nguyên Tử thần sắc nghiêm nghị, nhìn Hồng Vân nói.

Hồng Vân gật đầu, sau đó rời khỏi Ngũ Trang Quán, hóa thành một đạo hồng quang, bay về phía Hỏa Vân Động.

Vô Lượng Sơn Mạch, Vô Lượng Cung.

Trên đại điện, vào một khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt sáng như tinh thần lóe lên quang mang.

"Ồ, Hồng Vân lại ở trong đạo trường của Trấn Nguyên đạo hữu. ....." Càn Khôn nhìn Vạn Thọ Sơn, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Lúc này xuất hiện, tình huống của Hồng Vân không khả quan chút nào!" Trong lòng, Càn Khôn chậm rãi nói.

"Hồng Mông Tử Khí là cơ duyên thành Thánh, tự nhiên có chỗ huyền diệu, vậy bần đạo sẽ tìm được thời cơ thích hợp, đoạt lấy nó để tham ngộ một phen, sau đó sẽ làm chút giao dịch, như vậy cũng không tệ!" Càn Khôn nói.

"Đã vậy, vậy bần đạo cứ tĩnh tâm chờ thời cơ là được!" Càn Khôn nhìn về phía Hồng Hoang, khẽ nói.

Nói xong, y thu hồi ánh mắt, chậm rãi nhắm hai mắt, tâm thần một bên tham ngộ Tạo Hóa Đại Đạo, một bên tế luyện Thí Thần Thương.

Trong Hồng Hoang, với thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ của Hồng Vân lúc này, muốn tạm thời tránh né sự điều tra của các thế lực là làm được.

Nhưng y cũng không định trốn mãi, chẳng qua là đang ở một khu vực nào đó để củng cố cảnh giới vừa mới đột phá mà thôi.

Đợi sau khi triệt để củng cố, liền có thể hiện thân, thực thi kế hoạch rồi.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Vào một khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, nhìn về hướng bên ngoài Bất Chu Sơn, trong đôi mắt sáng như tinh thần, một đạo thất thải quang mang lóe lên.

“Đã đến lúc rồi. .....” Rất lâu sau, y mới khẽ nói một câu.

Lời vừa dứt, bóng dáng y đã biến mất, chỉ để lại hư không lay động từng trận gợn sóng.

Hồng Hoang, bên ngoài Bất Chu Sơn, Phượng Tê Sơn.

Trong động phủ, Nữ Oa nhìn Càn Khôn, mỉm cười hỏi: “Đạo huynh hôm nay sao lại đến chỗ Nữ Oa?” Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười thản nhiên nói: “Bần đạo có một vài tinh nghĩa đại đạo muốn giao lưu với đạo hữu, đối với Tạo Hóa Đại Đạo, trong Hồng Hoang, e rằng cũng chỉ có đạo hữu đạt tới cảnh giới này. .....” Nghe vậy, Nữ Oa khẽ gật đầu, lúc này y biết trong Hồng Hoang, quả thực chỉ có mình đang tu hành Tạo Hóa Đại Đạo, và cũng đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ trở lên.

Mặc dù chưa chém ra hai thi, nhưng Tạo Hóa Đại Đạo của y vẫn luôn tinh tiến.

Còn về việc Càn Khôn muốn giao lưu tinh nghĩa Tạo Hóa Đại Đạo, Nữ Oa cũng không từ chối.

Không phải vì trước đó Càn Khôn đã giúp đỡ, mà là được giao lưu tinh nghĩa đại đạo với thần ma cảnh giới như Càn Khôn, đối với y cũng là điều cực kỳ hiếm có.

Chương 156

Còn về việc Càn Khôn vì sao lại tham ngộ Tạo Hóa Đại Đạo, điểm này Nữ Oa không cần quan tâm, việc tham ngộ nhiều đại đạo khác để chứng thực bản thân không phải là chuyện hiếm thấy trong Hồng Hoang.

Bởi vậy lúc này y không hỏi gì, chỉ gật đầu nói: "Đã đạo huynh có đề nghị này, Nữ Oa tự nhiên sẽ không từ chối, đạo huynh mời!" Nữ Oa mỉm cười, mời Càn Khôn đến nơi y và Phục Hy thường luận đạo.

Phục Hy vì hiện tại tạm trú trong Thiên Đình, cho nên trên Phượng Tê Sơn lúc này chỉ có một mình y.

Hai người sau khi ngồi xuống, liền lần lượt tiến vào trạng thái tham ngộ.

"Thần của tạo hóa, âm dương tương phân, dương từ trong địa xuất hiện, là dương trong âm. ....." Người đầu tiên mở miệng giảng giải tinh nghĩa Tạo Hóa Đại Đạo chính là Càn Khôn, lúc này y giảng giải những điểm chưa hoàn toàn lĩnh ngộ thấu đáo, hy vọng được Nữ Oa ấn chứng.

Nữ Oa lúc này vừa nghe tinh nghĩa đại đạo của Càn Khôn, thức hải chấn động, một cỗ diệu ý chưa từng có lập tức càn quét, linh đài thanh minh, lập tức bắt đầu giảng giải tinh nghĩa đại đạo.

"Tạo hóa thuộc về trời, cho nên dựa vào cơ hội động để tập hợp tiên thiên khí mẫu. ....." Những gì Nữ Oa giảng lúc này, cũng là một số đạo tạo hóa mà y vừa lĩnh ngộ, tuy rằng chưa hoàn toàn tham ngộ thấu đáo, nhưng y biết cảnh giới của Càn Khôn cao hơn, không chừng có thể lĩnh ngộ, có ích cho y.

Sự thực đúng là như vậy, Càn Khôn lúc này đối với tinh nghĩa đại

đạo của Nữ Oa cảm ngộ được rất nhiều, nhờ sự trợ giúp của Tạo Hóa Thanh Liên, Tạo Hóa Pháp Tắc và Tạo Hóa Ngọc Điệp, những chỗ Càn Khôn trước đây còn mơ hồ khó hiểu, lúc này bỗng nhiên sáng tỏ.

Trong một khắc, đại đạo của Càn Khôn lại một lần nữa phát sinh thay đổi.

Thời gian trôi nhanh, chớp mắt đã ngàn năm.

Trong một khắc, Càn Khôn và Nữ Oa đồng thời mở mắt.

Càn Khôn đã nâng Tạo Hóa Chi Đạo của mình lên đến mức cần thiết, Nữ Oa lúc này đối với Tạo Hóa Đại Đạo lĩnh ngộ cũng tăng lên không ít.

Nữ Oa nhìn Càn Khôn, trong lòng suy nghĩ, chậm rãi hỏi: "Đạo huynh lần này đến chỗ Nữ Oa, hẳn không chỉ đơn giản là giao lưu tinh nghĩa đại đạo chứ?" Trong lòng y luôn cảm thấy, Càn Khôn lần này đến đây, hẳn không chỉ đơn thuần là để giao lưu tinh nghĩa đại đạo, hẳn là còn có chuyện khác.

E rằng cũng giống như Tạo Hóa Đại Đạo, vừa khéo trong tay y có thứ đó.

Càn Khôn nghe vậy, mỉm cười thản nhiên nói: "Đạo hữu thông tuệ, bần đạo lần này đến đây, quả thực có một việc. ....." "Ồ?!" Nữ Oa nghe vậy, mày liễu khẽ nhướng, nhẹ giọng hỏi: "Xin đạo huynh nói rõ!" Càn Khôn nhìn y, nói: "Bần đạo muốn cùng đạo hữu làm một giao dịch. ....." "Giao dịch?!" Nữ Oa ngẩn người, nhìn y, nhưng từ tình hình trước đó mà xem, giao dịch của Càn Khôn nhất định không đơn giản.

Càn Khôn gật đầu, nói: "Chuyện này liên quan đến cơ duyên thành Thánh của đạo hữu, không biết đạo hữu có làm không?" Nghe vậy,

thần sắc Nữ Oa biến đổi, đây là chuyện lớn trời.

Liên quan đến cơ duyên thành Thánh, đối với y lúc này, còn hơn tất cả.

Sau khi có được Hồng Mông Tử Khí, y cũng thường xuyên tham ngộ, nhưng một chút tiến triển cũng không có, điều này làm y lo lắng đến chết, nhưng y cũng biết, những chuyện như vậy không thể nóng vội, nhưng việc tham ngộ không có tiến triển lại không thể không sốt ruột.

Bởi vậy lúc này, khi Càn Khôn nói đến cơ duyên thành Thánh, trong lòng Nữ Oa lập tức chấn động.

Sau khi trong lòng hơi bình tĩnh lại, y hỏi: "Không biết đạo huynh muốn giao dịch vật gì?

Cơ duyên thành Thánh lại là vật gì?" Càn Khôn nhìn y, mỉm cười thản nhiên nói: "Thứ bần đạo muốn giao dịch, chính là một ít Tam Quang Thần Thủy trong tay đạo hữu.

Còn về cơ duyên thành Thánh, đây là thiên cơ, lúc này không thể nói rõ, đợi thời cơ đến, đạo hữu tự nhiên sẽ biết. ....." Nghe vậy, Nữ Oa khẽ gật đầu, chuyện thiên cơ tự nhiên y biết, huống chi chuyện này lại liên quan đến thành Thánh, càng không thể nói rõ.

"Đã như vậy, vậy Nữ Oa xin đáp ứng giao dịch của đạo huynh. ....." Nữ Oa trong lòng suy nghĩ, rồi nói.

Nói xong, y giở tay, một đoàn Tam Quang Thần Thủy nhỏ liền xuất hiện trong tay.

Càn Khôn nhìn Tam Quang Thần Thủy trong tay, trong mắt lóe lên một đạo quang mang.

Tam Quang Thần Thủy là tên gọi chung của ba loại thần thủy hỗn hợp lại, ba loại thần thủy đó lần lượt là Nhật Quang Thần Thủy màu

vàng, Nguyệt Quang Thần Thủy màu bạc và Tinh Quang Thủy màu tím.

Nhật Quang Thần Thủy tiêu diệt huyết tinh cốt nhục, Nguyệt Quang Thần Thủy ăn mòn nguyên thần hồn phách, Tinh Quang Thần Thủy thôn phệ chân linh thức niệm.

Ba loại thần thủy tách rời, có thể nói là kịch độc chi vật, nhưng một khi ba loại thần thủy hợp nhất, thì lại là thánh dược trị thương vô thượng, có thể nói là huyền diệu vô cùng, thần kỳ không tả xiết.

Nữ Oa nhìn một cái Tam Quang Thần Thủy trong tay, rồi liền đưa nó cho Càn Khôn.

Phượng Tê Sơn, trong động phủ.

Càn Khôn nhìn Tam Quang Thần Thủy mà Nữ Oa đưa, trên khuôn mặt đạm nhiên cũng hiện lên một tia gợn sóng, mỉm cười nhận lấy, sau đó cẩn thận cất đi.

"Như vậy, đa tạ đạo hữu!" Càn Khôn nhìn Nữ Oa, mỉm cười thản nhiên nói.

Nghe vậy, Nữ Oa khẽ cười nói: "So với cơ duyên thành Thánh, một ít Tam Quang Thần Thủy của Nữ Oa chẳng đáng là gì. ....." Ngừng một lát, y tiếp tục nói: "Giao dịch với đạo huynh, Nữ Oa luôn cảm thấy mình đã chiếm được lợi ích lớn. ....." Càn Khôn nghe vậy, mỉm cười, không nói gì.

Sau khi trong lòng tính toán kỹ càng, y đứng dậy nói với Nữ Oa: "Đã như vậy, vậy bần đạo xin cáo từ, sau này cơ duyên thành Thánh của đạo hữu, đợi thời cơ đến, bần đạo tự nhiên sẽ xuất hiện. ....." Thấy vậy, Nữ Oa cũng đứng dậy, khẽ chắp tay với Càn Khôn nói: "Đạo hữu đi thong thả!" Càn Khôn gật đầu, thân hình khẽ động, liền biến mất trong động phủ.

Nữ Oa đưa mắt từ hướng Càn Khôn rời đi chuyển sang Hồng Hoang, trong đôi mắt đẹp lóe lên một đạo quang mang.

"Cảnh giới Thánh nhân. ....." Rất lâu sau, y mới khẽ thốt ra hai chữ.

Hồng Hoang, một khu vực nào đó, trên tầng mây.

Càn Khôn lúc này, vẫn đang trong quá trình tham ngộ Tạo Hóa Đại Đạo, tuy rằng Tạo Hóa Đại Đạo lúc này đã đạt đến mức chứng đạo, nhưng tích lũy thêm một chút vẫn không có gì sai.

Càn Khôn đổi được Tam Quang Thần Thủy từ tay Nữ Oa, cộng thêm lần trước trên Bất Chu Sơn, y đã có được một ít Cửu Thiên Tức Nhưỡng từ dây hồ lô, dùng để hoàn thành vật chứng đạo.

"Thế giới Càn Khôn, cuối cùng lại có thể bổ sung một đại đạo nữa, Tạo Hóa Chi Đạo, tin rằng sẽ khiến thế giới thay đổi.

Chương 157

....." Càn Khôn nói trong lòng.

Lời vừa dứt, tốc độ của Càn Khôn đột nhiên tăng lên, hướng về Vô Lượng Sơn Mạch.

Vài ngày sau, Càn Khôn đã đến lối vào Vô Lượng Sơn Mạch, không chút dừng lại, trực tiếp lên Vô Lượng Sơn, tiến vào Vô Lượng Cung.

Càn Khôn sau khi sắp xếp một số việc cho các đệ tử ký danh, liền trực tiếp khoanh chân ngồi trên đại điện, linh đài thanh minh, tâm thần ôm thủ quy nhất, tiến vào thế giới Càn Khôn.

Trung tâm thế giới Càn Khôn.

Tâm thần Càn Khôn chậm rãi ngưng tụ từ hư không, đứng trước Càn Khôn Đỉnh, thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt dừng lại trên Càn Khôn Đỉnh rất lâu.

"Hừm!" Thần sắc Càn Khôn đột nhiên ngưng lại, Càn Khôn Pháp Tắc trong tay lưu chuyển, từng trận Càn Khôn thanh quang tản ra ý Càn Khôn nồng đậm, lập tức chiếu lên Càn Khôn Đỉnh.

Lúc này, Càn Khôn Đỉnh từ từ bay lên, hướng về cửu thiên.

"Ong!" Càn Khôn Đỉnh khẽ chấn động, Càn Khôn chi khí trong thế giới Càn Khôn lập tức tụ lại, hội tụ vào Càn Khôn Đỉnh.

Thấy vậy, Càn Khôn trong lòng khẽ gật đầu, trong tay ném Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy ra, rơi vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Sau đó, Càn Khôn tế ra Càn Khôn Đỉnh, hội tụ tiên thiên bản nguyên, dung hợp vào trong Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

“Ong!” Đột nhiên, một cỗ khí tức tiên thiên và đại đạo hùng vĩ rộng lớn lập tức tràn ra, những tiên thiên bản nguyên ngưng tụ kia, lúc này không ngừng dung nhập vào trong Càn Khôn Đỉnh.

“Ầm!” Vào một khắc nào đó, một cỗ khí tức hùng vĩ lập tức xông thẳng lên trời, sau khi dung nhập tiên thiên bản nguyên, khí tức mà hai kiện thần vật phát ra càng thêm kinh khủng.

“Thu!” Không biết đã qua bao lâu, sau khi tiên thiên bản nguyên toàn bộ dung nhập vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy, Càn Khôn trong tay đánh ra một pháp quyết, sau đó thu hồi Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thủy.

Quang hoa trong tay lưu chuyển, từng sợi Tạo Hóa Pháp Tắc đan xen, cấu thành một đại đạo.

Trong đôi mắt sáng như tinh thần bắn ra hai đạo tạo hóa kim quang, rơi xuống tức nhưỡng và thần thủy, Càn Khôn trong tay bắt đầu sử dụng Tạo Hóa Pháp Tắc, vô số đạo Tạo Hóa Pháp Tắc xoay quanh trong tay, sau đó rơi xuống tức nhưỡng và thần thủy.

Càn Khôn lúc này đặt Tam Quang Thần Thủy lên tức nhưỡng, sau đó sử dụng Tạo Hóa Pháp Tắc, bắt đầu nặn nặn chậm rãi theo ý trong lòng.

“Bành!” Một tiếng động nhẹ, Càn Khôn dừng động tác trong tay, nhìn mười hai bóng dáng trước mắt, trên khuôn mặt đạm nhiên hiện lên một nụ cười, quả nhiên có tác dụng.

Mười hai Thời Thần thấy Càn Khôn cứ nhìn bọn họ, sau khi nhìn nhau, liền mở miệng hỏi Càn Khôn: “Phụ thần, chúng con có gì khác lạ sao?” Nghe vậy, Càn Khôn cười lắc đầu, nói: “Không có gì, đi đi!” Để tạo ra chủng tộc tiếp theo, Càn Khôn vô cùng cẩn thận mà trước tiên tạo ra những sinh linh khác.

Nhưng kết quả khiến y hài lòng, quả nhiên có tác dụng, khi tạo ra sinh linh, Tạo Hóa Pháp Tắc không ngừng thăng tiến, Tạo Hóa Đại Đạo cũng không ngừng ngưng thực.

Càn Khôn ngẩng đầu nhìn cửu thiên, lúc này trên ba ngàn đại đạo hư ảnh vắt ngang cửu thiên huyền quang lấp lánh, Tạo Hóa Đại Đạo không ngừng ngưng thực, chỉ là còn kém một chút nữa là diễn hóa hoàn thành.

Nhưng thời khắc quan trọng chưa đến, Càn Khôn cũng không lo lắng sẽ không diễn hóa được.

Trong tay y bắt đầu có động tác, sử dụng tức nhưỡng cộng thêm thần thủy, lại thêm Tạo Hóa Pháp Tắc, không ngừng nặn.

Hình dáng sinh linh, giống như y, là hình dáng đạo thể.

Có hình dáng bản thân làm tham chiếu, Càn Khôn không cảm thấy khó khăn lắm, cộng thêm Tạo Hóa Pháp Tắc lúc này đang tiến triển nhanh chóng, cho nên việc sáng tạo trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Lúc này, trên cửu thiên khí tức cuồn cuộn, Tạo Hóa Đại Đạo trong ba ngàn đại đạo hư ảnh bắt đầu ngưng thực.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Càn Khôn dừng động tác trong tay, ánh mắt quét qua những sinh linh mới sinh.

Tất cả đều là hình dáng đạo thể, vừa xuất thế đã là tiên thiên đạo thể, khác với sinh linh trong Hồng Hoang và thế giới Càn Khôn.

Những sinh linh khác vì để tốt hơn trong việc truy cầu đại đạo, đều hóa hình, trở thành đạo thể, nhưng những sinh linh này, lại là tiên thiên đạo thể, về một mặt nào đó, lại chiếm được không ít lợi thế.

"Ba trăm sáu mươi lăm, ngầm hợp số Chu Thiên!" Càn Khôn nhìn những sinh linh trước mắt, ánh mắt quét qua, trong lòng khẽ gật đầu.

Sau đó, Càn Khôn nhìn họ nói: "Các ngươi, là chủng tộc sơ sinh của thế giới này, ta ban cho các ngươi, Nhân Tộc!" "Ầm!" Lời Càn Khôn vừa dứt, trên cửu thiên đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang, Tạo Hóa Đại Đạo lập tức ngưng thực hoàn thành.

"Nhân Tộc, bái kiến Thánh Phụ!" Lúc này, ba trăm sáu mươi lăm vị Nhân Tộc đồng loạt quỳ bái Càn Khôn nói.

Càn Khôn vung tay áo, đỡ họ dậy nói: "Không cần đa lễ!" "Tạ Thánh Phụ!" Chúng Nhân Tộc sơ sinh nghe vậy, nói một tiếng tạ ơn sau, liền đồng loạt đứng dậy.

Càn Khôn nhìn họ, trên khuôn mặt đạm nhiên lại một lần nữa hiện lên một nụ cười.

Hỗn Nguyên, đã thành!

Trong một khu vực nào đó của thế giới Càn Khôn.

Tạo Hóa Đại Đạo ngưng thực hoàn thành, Càn Khôn Đại Đạo lập tức diễn biến, đột phá một tầng giới hạn, đạt đến cảnh giới cao hơn, cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ngay lập tức, Càn Khôn đã biết được.

Đại đạo của y khá đặc thù, cho nên ngày thành đạo sẽ chậm hơn một chút, nhưng sau khi thành đạo, với thực lực lúc này, đủ sức sánh ngang với tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Chỗ kinh khủng của thế giới chi đạo, dưới tình huống nhiều đại đạo chồng chất, thực lực càng thêm kinh khủng, diễn hóa càng nhiều đại đạo, thực lực liền càng mạnh.

Bởi vậy cũng là một nguyên nhân vì sao lúc này tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, thực lực lại có thể sánh ngang trung kỳ.

Càn Khôn nhìn Nhân Tộc mới sinh, trong tay vung lên, một số y phục làm từ lá cây được mặc lên người họ, có thể nói là gián tiếp dạy Nhân Tộc, có thể lấy vật từ tự nhiên, ý dùng vật.

"Trời vận hành mạnh mẽ, người quân tử nên tự cường không ngừng.

Đất dung chứa vạn vật, người quân tử nên dày đức chở vật.

Nhân Tộc sơ sinh, tuy yếu ớt, nhưng tiềm lực vô hạn, dựa vào người khác, cuối cùng khó đi xa, dựa vào chính mình, trời cao biển rộng, Nhân Tộc đều có thể vươn tới đỉnh cao!" Càn Khôn nhìn ba vị Nhân Tộc đầu tiên được tạo ra, chậm rãi nói.

Nghe vậy, ba vị Nhân Tộc gật đầu, cung kính nói với Càn Khôn: "Lời Thánh Phụ, Nhân Tộc đã hiểu, từ nay về sau, 'tự cường bất tức' chính là bản sắc của Nhân Tộc, sông ngòi chảy ngược, nhật nguyệt đảo treo, tấm lòng này không đổi!" Nói xong, họ liền cúi sâu một lễ với Càn Khôn, sau đó cùng với Nhân Tộc phía sau, quay người đi về một nơi nào đó trong thế giới Càn Khôn.

Càn Khôn nhìn những bóng dáng dần đi xa, nụ cười trên mặt càng thêm sâu sắc.

Nhân Tộc tiềm lực vô hạn, tin rằng, họ sẽ đi ra một con đường, thuộc về Nhân Tộc.

Rất lâu sau, Càn Khôn mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Trung tâm thế giới.

Chương 158

Càn Khôn đứng dưới Càn Khôn Đỉnh, nhìn đại đạo thứ hai đã diễn hóa hoàn thành trên ba ngàn đại đạo hư ảnh và Càn Khôn Đại Đạo lúc này đã đạt đến tầng thứ cao hơn, hài lòng gật đầu.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Càn Khôn vung tay, ba ngàn đại đạo hư ảnh liền độn nhập vào cửu thiên, biến mất không thấy.

"Sau khi tu vi tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên, thế giới Càn Khôn cũng đã thăng cấp không ít. ....." Càn Khôn lúc này cảm thụ một phen, mỉm cười nói.

Ngoài việc diện tích tăng trưởng mấy vạn ức dặm, đại đạo pháp tắc trong thế giới lúc này, lại một lần nữa được bổ sung thêm một vài phần.

Không chỉ vậy, sau khi thế giới Càn Khôn có Tạo Hóa Đại Đạo, việc sinh ra sinh linh hoặc những thứ khác trong tương lai, đều đã là một bước cực kỳ quan trọng, có thể khiến thế giới thu được lợi ích vô số.

Cũng chính vì vậy, Càn Khôn mới lựa chọn đặt Tạo Hóa Đại Đạo vào ngưỡng cửa quan trọng của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Kết quả cuối cùng, đều đang diễn ra theo kế hoạch của Càn Khôn.

"Chuyện thế giới đã xong, tiếp theo nên đối mặt với Hỗn Nguyên Thiên Kiếp. ....." Càn Khôn thu hồi tâm thần, thản nhiên nói, thần sắc nghiêm nghị.

Uy lực của Hỗn Nguyên Thiên Kiếp tạm thời chưa biết, nhưng không phải tầm thường, cho nên cần phải đối đãi nghiêm túc.

Sau khi trong lòng nghĩ xong, thân thể Càn Khôn khẽ động, biến

mất tại chỗ, tâm thần trở về bản thể.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Lúc này, không ít đệ tử ký danh đã sớm biết tình huống của lão sư nhà mình, khí tức của y càng thêm hư ảo, từng trận huyền diệu đại đạo ý xoay quanh, giống như hòa làm một với toàn bộ thiên địa.

"Ong!" Vào một khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở đôi mắt, trong đôi mắt sáng như tinh thần lóe lên một đạo sắc ngưng trọng.

"Thiên kiếp, đến rồi sao?" Càn Khôn ngẩng đầu, nhìn về phía cửu thiên, lúc này tuy rằng chân trời vẫn một mảnh xanh thẳm, nhưng Càn Khôn lại có thể cảm nhận rõ ràng thiên uy nhàn nhạt đang dần hội tụ.

Y đột nhiên đứng dậy, thân hình lóe lên, biến mất trong Vô Lượng Cung.

Khi xuất hiện trở lại, y vẫn ở một vùng đất rộng lớn cách xa vạn dặm.

Y đứng chắp tay giữa không trung, ngưng vọng cửu thiên, khí tức trên người khẽ dao động, dường như hòa làm một với diễn biến của thiên địa.

"Ầm!" Đột nhiên, một đạo âm thanh sấm sét, vang vọng khắp Vô Lượng Sơn Mạch, khuếch tán ra xa.

Trong một khắc, thiên uy giáng lâm, vô số kiếp vân hội tụ, lúc này như mực hải đổ xuống, giữa thiên địa một mảnh u ám, kiếp vân xoáy tròn không ngừng vận chuyển.

Càn Khôn ngưng vọng kiếp vân trên cửu thiên, thần sắc trên mặt y cổ kính không gợn sóng, như thể chuyện này không làm y động lòng một chút nào, ánh mắt bình tĩnh như nước.

"Đây chính là Hỗn Nguyên Kiếp sao?" Càn Khôn khẽ lẩm bẩm

trong miệng, hư không dưới chân khẽ động, một vệt thanh quang lóe lên, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên ảo hóa xuất hiện, nâng Càn Khôn đứng vững.

"Ong!" Trong tay khẽ động, một đạo hắc quang lóe lên từ trong tay, Thí Thần Thương xuất hiện trong tay y, một cỗ sát phạt chi ý khủng bố lạnh lẽo lập tức càn quét ra, chấn động hư không.

Càn Khôn có Thí Thần Thương tấn công, có Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên phòng ngự, những pháp bảo như vậy, đủ để đối mặt với Hỗn Nguyên Kiếp rồi.

Sở dĩ lựa chọn Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, là vì Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên ẩn chứa Tạo Hóa Pháp Tắc, lần này lại vì Tạo Hóa Pháp Tắc đã bước ra bước cuối cùng, cho nên Càn Khôn muốn ấn chứng thêm một ít lực lượng của Tạo Hóa Pháp Tắc.

"Ầm!" Trên cửu thiên, truyền đến một tiếng nổ vang, kéo Càn Khôn trở về thần trí.

"Ầm!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, trong Hỗn Nguyên Kiếp, đạo thần lôi đầu tiên trong chín chín tám mươi mốt đạo thần lôi ầm ầm giáng xuống.

"Càn Khôn Pháp Tắc, định!" Trên mặt Càn Khôn lộ ra một nụ cười, một ngón tay chỉ ra, lực lượng Càn Khôn Pháp Tắc vô tận ngưng tụ, bao phủ hư không.

Thần lôi lập tức bị định lại trong hư không, Thí Thần Thương trong tay Càn Khôn lập tức đâm ra.

Một thương ra, lập tức phong vân biến sắc, vô số hư không sụp đổ, sát phạt chi khí thậm chí che lấp khí tức hủy diệt của thần lôi và khí tức lôi đình, dưới một cỗ sát phạt chi khí, thần lôi đều bị xuyên thủng trong chớp mắt.

Vô Lượng Sơn Mạch, trong một khu vực rộng lớn nào đó.

"Bành!" Một tiếng động lớn, vang vọng giữa thiên địa.

Lúc này, thần lôi vỡ nát, hóa thành từng tia tạo hóa rơi xuống.

Càn Khôn vung tay bắt lấy, sau đó đánh vào trong Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, khí tức mạnh thêm một phần.

Sau khi làm xong mọi việc, Càn Khôn lại một lần nữa nhìn về phía cửu thiên.

Mặc dù Càn Khôn tiếp đón đạo thần lôi đầu tiên không tốn quá nhiều sức lực, nhưng đó dù sao cũng là đạo thần lôi đầu tiên, uy lực của những đạo thần lôi phía sau sẽ càng ngày càng mạnh, cho nên Càn Khôn không thể lơ là.

"Ầm!

Ầm!

Ầm! ....." Ngay lúc đó, trên cửu thiên, kiếp vân vận chuyển, sấm sét nổ vang, năm đạo thần lôi cùng lúc giáng xuống.

"Xuy!" Càn Khôn trong tay khẽ run, sát phạt chi khí lạnh lẽo càn quét ra, Thí Thần Thương lúc này xuất thủ.

Với uy lực của tiên thiên chí bảo, một khi xuất thủ lúc này, liền có uy thế hủy thiên diệt địa, hư không vô tận vỡ nát thành vô số mảnh, hướng về thần lôi nhấn chìm.

Nơi công kích đi qua, tất cả đều trở về hỗn độn, địa thủy phong hỏa tàn phá, nhưng lại bị tiêu diệt trong uy thế đó, hình thành vùng chân không, kéo dài đến cửu thiên.

"Oanh long long!!!" Công kích và thần lôi va chạm vào nhau, một điểm quang mang chợt lóe, sau đó nhấn chìm thế gian, xung kích khủng bố lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được càn quét từng

vòng, không ít sơn phong địa mạch bị tiêu diệt trong đó.

Linh khí bạo tạc phát ra âm thanh ầm ầm, nơi đây âm dương ngũ hành hỗn loạn, giữa thiên địa một mảnh hoang tàn.

"Ong!" Một tầng thanh quang tạo hóa nhàn nhạt lóe lên, ngăn cản tất cả xung kích trước người Càn Khôn, mặc cho xung kích lúc này có cường đại đến đâu, đều bị Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên đỡ lấy.

Càn Khôn nhìn phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, nụ cười trên mặt càng thêm sâu sắc, y vung tay bắt lấy, bắt những tia tạo hóa trong thần lôi vào tay, sau đó đánh vào trong Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

"Ầm!" Lúc này, thiên lôi nổ vang, như thể không cho Càn Khôn chút nào dừng nghỉ, lúc này lại mấy đạo thần lôi ầm ầm giáng xuống.

Uy lực của mấy đạo thần lôi này, so với trước đó mạnh hơn không ít, ngay cả Càn Khôn cũng không dám lơ là.

Chương 159

Dù sao thì uy lực của mỗi đạo thần lôi lúc này, đều đủ sức xóa sổ một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, uy lực có thể thấy rõ.

"Thí Thần Thương, phá!" Thần sắc Càn Khôn lạnh lẽo, tay cầm Thí Thần Thương, trực tiếp xông lên trời, thương mang phá thiên.

Càn Khôn lúc này đứng giữa không trung, một tay Càn Khôn Pháp Tắc, một tay Thí Thần Thương, trong chớp mắt, đã vượt qua ba mươi lăm đạo thần lôi.

Lúc này, uy lực của thần lôi, đã đạt đến mức có thể trọng thương ngay cả bán bộ Hỗn Nguyên.

"Uy lực của Hỗn Nguyên Thiên Kiếp quả nhiên không nhỏ. ....." Y thầm nói một tiếng, nếu không phải đại đạo đặc thù, thực lực vượt xa cảnh giới hiện tại, e rằng lúc này đã bị thương, làm sao có thể như lúc này, ngoại trừ khí tức hơi hỗn loạn ra, những chuyện khác đều không có.

"Ầm!

Ầm!

Ầm! ....." Lại năm đạo thần lôi ầm ầm giáng xuống, uy lực càng mạnh hơn một phần.

Càn Khôn không dám lơ là, chỉ thấy y vung tay, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên lơ lửng trên đỉnh đầu, từng trận thanh quang tạo hóa chiếu xuống, bảo vệ quanh thân.

Tay cầm Thí Thần Thương, Càn Khôn lúc này đã bay vút về phía thiên kiếp.

Lưu quang rực rỡ xé rách chân trời, để lại một vết tích rõ ràng

trong hư không.

"Ầm!" Thần lôi xé rách không gian, khí tức hủy diệt khủng bố tràn ngập, càn quét về phía Càn Khôn.

"Phá cho ta!" Một thương đâm ra, thương mang phá thiên, một thương ra, thần lôi tiêu tán!

"Ầm!

Ầm!

Ầm! ....." Lúc này, liên tục mười mấy đạo thần lôi cùng lúc giáng xuống, mang theo sức mạnh hủy diệt vô tận, như muốn xóa sổ hoàn toàn Càn Khôn, trực tiếp đánh xuống.

"Ong!" Lúc này, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên khẽ chấn động, quang mang tạo hóa bùng lên, rực rỡ như một vầng mặt trời.

Quang mang nở rộ, thần quang chiếu rọi, Tạo Hóa Thanh Liên lập tức nghênh đón thần lôi.

Càn Khôn theo sát phía sau, Thí Thần Thương trong tay không ngừng đâm ra, tiêu diệt vô số hư không, sát phạt chi khí xông thẳng lên trời, thậm chí xua tan không ít kiếp vân.

Càn Khôn lúc này trong đôi mắt Càn Khôn Đại Đạo hiện lên, trên người bao phủ khí tức Càn Khôn kinh người.

Càn Khôn lúc này tiến vào một trạng thái huyền diệu vô cùng, trong mắt Càn Khôn Đại Đạo quang mang đại thịnh, sau đó đại đạo biến ảo, bắt đầu chi phối các đại đạo khác.

Dần dần, đó chính là đại đạo đầu tiên của thiên đạo, Tạo Hóa Đại Đạo!

"Tạo Hóa Đại Đạo, phá cho ta!" Đột nhiên, Càn Khôn một tiếng rống dài, Thí Thần Thương đột nhiên đâm ra, một đạo trường hồng

khủng bố xuyên thẳng trời cao, thương mang phá tan vô tận thời không, nơi đi qua, hư không đều trở về hỗn độn.

Thương mang lóe lên, thần lôi đều không thể chống đỡ, lập tức xua tan kiếp vân xoáy thành hai nửa.

"Ong!" Kiếp vân ngưng trệ, những lực lượng lôi đình kia dường như có ý tiêu tán, nhưng lúc này thiên uy đột nhiên dũng hiện, lại một lần nữa ngưng tụ hai nửa kiếp vân lại thành một, cỗ khí tức khủng bố kia lại một lần nữa càn quét.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, trong kiếp vân chỉ còn lại hai mươi đạo thần lôi, lúc này lại một lần nữa ngưng tụ trong kiếp vân.

Sau khoảnh khắc, kiếp vân vận chuyển hoàn thành, lúc này liên tục chín đạo thần lôi ầm ầm giáng xuống, mang đi một phần ba lực lượng lôi đình và hủy diệt trong kiếp vân.

Uy lực của mỗi đạo thần lôi lúc này, đủ sức xóa sổ một tồn tại bán bộ Hỗn Nguyên.

Đương nhiên, trong tình huống ngoài ý muốn, dù sao thì tu sĩ cảnh giới bán bộ Hỗn Nguyên, ai mà không có một chút thủ đoạn, cho nên dưới trường hợp ngoài ý muốn, có thể xóa sổ bán bộ Hỗn Nguyên.

Nhưng ngay cả như vậy, uy lực thần lôi lúc này trọng thương bán bộ Hỗn Nguyên lại thừa sức, ngay cả khi có thủ đoạn, cũng tương tự như vậy, dù sao thì Hỗn Nguyên Thiên Kiếp lúc này, đã là giai đoạn cuối cùng rồi.

Càn Khôn lúc này lạnh nhạt nhìn chín đạo thần lôi giáng xuống, không thấy có chút động tác nào, lạnh lùng nhìn thần lôi nhấn chìm, trong mắt lóe lên một đạo thất thải quang mang.

"Ầm!" Một cỗ khí thế cường đại đủ sức hủy thiên diệt địa lập tức xông thẳng lên trời, ngay cả lực lượng thần lôi khủng bố lúc này

dường như cũng bị xua tan một phần.

Cỗ khí thế này, vượt qua Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đủ sức sánh ngang tồn tại trung kỳ.

Càn Khôn lúc này triển hiện ra chiến lực mạnh nhất, nghênh chiến những đạo thần lôi cuối cùng.

"Xuy!" Trường thương khẽ ngân, sát phạt chi khí lạnh lẽo càn quét ra, sau đó hắc quang lóe lên giữa thiên địa.

Trong một khắc, Càn Khôn đã ra tay.

Vô Lượng Sơn Mạch, trong một khu vực rộng lớn nào đó.

Khí thế tung hoành ức vạn dặm, một điểm thương mang phá cửu tiêu.

Tốc độ của Càn Khôn lúc này nhanh hơn cả tốc độ chuyển biến tư duy, ngay cả thần lôi có uy lực đủ sức xóa sổ bán bộ Hỗn Nguyên lúc này, cũng chậm hơn Càn Khôn mấy phần.

Một đạo, hai đạo, ba đạo. .....

Vô số đạo quang mang nhanh chóng biến hóa trong hư không, như thể chia cắt toàn bộ thiên địa thành vô số mảnh.

Mỗi một đạo quang mang, chia cắt chín đạo thần lôi thành vô số mảnh, sau đó dần dần phân giải, cỗ lực lượng kinh khủng kia, dưới pháp lực của Thí Thần Thương và Càn Khôn, bị toàn bộ xóa bỏ.

Càn Khôn tiếp tục giữ tư thế đâm thẳng lên cửu thiên, sát phạt chi khí khủng bố xông thẳng lên trời, trên mũi Thí Thần Thương, một điểm hắc sắc quang mang lấp lánh, mang theo một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa, hướng về kiếp vân trên cửu thiên.

"Ầm!" Kiếp vân vận chuyển, sấm sét nổ vang, thiên kiếp như thể bị động tác của Càn Khôn chọc giận, lúc này mười đạo thần lôi cuối

cùng ầm ầm giáng xuống, trong hư không hình thành một tấm lưới lôi đình khổng lồ, bao vây Càn Khôn.

Thiên địa lúc này, hóa thành một biển lôi đình, trong phạm vi vạn dặm bị khóa chặt, căn bản không thể thoát khỏi sự phong tỏa của tấm lưới lôi đình khổng lồ này.

"Xuy!" Hắc sắc quang mang trên mũi Thí Thần Thương nở rộ giữa thiên địa, tuy rằng bắn ra ức vạn thần quang, nhấn chìm tất cả trong đó.

Chương 160

"Bành!" Ngay lập tức, tấm lưới lôi đình khổng lồ kia lập tức bị xé rách một khe hở lớn.

Thần sắc Càn Khôn nghiêm nghị, Thí Thần Thương trong tay không ngừng đâm ra.

Mặc dù chỉ trong chớp mắt, nhưng Càn Khôn lúc này không biết đã đâm ra bao nhiêu thương.

"Oanh long long!!!" Quang mang lôi đình, hắc sắc quang mang, trong một khắc ầm ầm bạo tạc, xung kích khủng bố lập tức xua tan tấm lưới lôi đình khổng lồ kia, nhấn chìm tất cả.

"Ong!" Lúc này, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên lơ lửng trên đỉnh đầu chiếu xuống thanh quang tạo hóa dường như nồng đậm hơn vài phần, ngăn cản toàn bộ lực lượng xung kích ở bên ngoài.

Mặc dù tầng bình chướng thanh quang tạo hóa kia hơi lay động, nhưng lại không xuất hiện dù chỉ một tia vết nứt, vô cùng kiên cố.

Càn Khôn thấy vậy, khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt.

Lực phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, quả nhiên tốt hơn trong tưởng tượng.

Y vung tay, triệt để xóa đi cỗ lực lượng đó.

"Ầm!" Ngay lúc đó, đạo nghiệm đạo thiên kiếp cuối cùng ầm ầm giáng xuống, mang đi tất cả sức mạnh trong thiên kiếp, khi Càn Khôn xóa đi cỗ lực lượng lôi đình kia, nó đã giáng xuống đỉnh đầu Càn Khôn.

Nghiệm đạo thần lôi đến quá nhanh, không hề để lại cho Càn Khôn một chút thời gian chuẩn bị nào, ngay cả lúc này, cũng chậm

hơn một phần.

Nhưng cảnh giới Hỗn Nguyên dù sao cũng là cảnh giới Hỗn Nguyên, ngay cả trong tình huống như vậy, y vẫn có thể phản ứng.

Chỉ thấy Càn Khôn một ngón tay điểm ra, Càn Khôn Pháp Tắc hùng vĩ hội tụ, trong phương thiên địa này, bắt đầu chặn lại đạo thần lôi đó.

Mặc dù đạo thần lôi đó không thể dùng cái này để chặn lại, nhưng lại có thể làm chậm tốc độ của nó.

Nghiệm đạo thần lôi lúc này như thể tiến vào vũng lầy, lập tức bị hạn chế tốc độ.

Trong một phần ức vạn khoảnh khắc, Càn Khôn Đại Đạo xông thẳng lên trời, nghênh đón nghiệm đạo thần lôi.

"Ầm!" Trong một lần va chạm, Càn Khôn lập tức hạ xuống không ít trong hư không, hư không dưới chân bị giẫm nát, thần sắc trắng bệch như tờ giấy, khí tức trên người bắt đầu hỗn loạn.

"Ong!" Đại đạo khẽ ngân, khí tức Càn Khôn hùng vĩ càn quét ra, mang theo sức mạnh tuyên cổ thương khung, vĩnh hằng vô tận, lập tức xua tan không ít lực lượng lôi đình.

Cộng thêm Tạo Hóa Pháp Tắc trong tay, lúc này việc phục hồi, lại cực kỳ nhanh chóng.

Bởi vậy chỉ trong lần va chạm đầu tiên, Càn Khôn chịu một ít thương thế ra, thì từ tình hình lúc này mà xem, vượt qua Hỗn Nguyên Kiếp vốn là chuyện chắc chắn.

"Tạo Hóa Pháp Tắc, phục!" Thần sắc Càn Khôn lạnh lẽo, trong miệng lạnh lùng thốt ra một câu.

Lúc này, trên Càn Khôn Đại Đạo huyền quang lấp lánh, những chỗ

bị nghiệm đạo thần lôi phá hoại, lúc này nhanh chóng khôi phục, ngay cả nghiệm đạo thần lôi, lúc này cũng không thể tiếp tục phá hoại.

Do đó, lực lượng thần lôi lúc này giảm xuống hết lần này đến lần khác, dưới tình huống bên này mất bên kia được, thần lôi căn bản không thể chống đỡ.

Dưới tình huống liên tục lùi bước, lực lượng nghiệm đạo thần lôi, bị lực lượng Càn Khôn Đại Đạo triệt để xóa bỏ.

"Ầm!" Khí tức Càn Khôn Đại Đạo xông thẳng lên trời, một cỗ khí thế đủ sức vượt trên tất cả lập tức càn quét ra, khiến vô số sinh linh kinh hãi trong lòng.

Càn Khôn Đại Đạo chấn động, sau đó hóa thành một đạo hắc quang, chìm vào giữa mi tâm của Càn Khôn.

Lúc này, khuôn mặt Càn Khôn mới có một chút sắc hồng hào.

"Cảnh giới Hỗn Nguyên, thành!" Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ nói một câu.

Sau khi đạt đến cảnh giới này, đại đạo pháp tắc diễn biến, thiên địa quy tắc biến hóa, mọi quỹ tích vận hành của nguyên lực, đều không thể ẩn mình trong mắt Càn Khôn.

Tình huống như vậy, quả thực không phải bán bộ Hỗn Nguyên trước đây có thể sánh bằng.

Càn Khôn trong tay khẽ động, thu hồi Thí Thần Thương và Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, sau đó ánh mắt quét qua một nơi nào đó trong Hồng Hoang, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, khi Càn Khôn xuất hiện trở lại, y đã ở trên đỉnh Vô Lượng Sơn.

Y đứng chắp tay, ánh mắt dừng lại ở một nơi nào đó trên Hồng

Hoang.

“Xem ra, Hồng Vân lần này cũng muốn phá phủ trầm châu một phen, chỉ là phương pháp như vậy, tuy rằng có một tuyến sinh cơ, nhưng cũng không hoàn toàn khả thi, tất cả, phải xem thiên ý. .....” Rất lâu sau, Càn Khôn thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, bóng dáng y đã biến mất.

Vô Lượng Cung, trong đại điện.

“Đệ tử cung chúc lão sư tu vi đại tiến!” Lúc này, tất cả đệ tử ký danh trong Vô Lượng Cung đều lần lượt hành lễ với Càn Khôn nói.

Sinh linh thần ma ở những nơi khác có lẽ không biết chuyện gì đã xảy ra, vì sao lại có thiên kiếp giáng lâm.

Nhưng các đệ tử của Càn Khôn thì biết rõ, việc vượt kiếp trước đó, chính là lão sư nhà mình, lúc này hiển nhiên là tu vi đã đại tiến trở về.

Hoặc là, đã đặt chân vào cảnh giới kia!

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

“Không cần đa lễ, mỗi người tự làm việc, tham ngộ đi!” Càn Khôn nhìn họ, trong tay khẽ vung, đỡ họ dậy, thản nhiên nói.

“Vâng!” Chúng đệ tử đáp một tiếng, liền tự mình tản đi, người cần làm việc thì làm việc, người cần tham ngộ thì tham ngộ.

Lão sư nhà mình tu vi đại tiến, có khả năng đã đặt chân vào cảnh giới kia, thân là đệ tử của y, tự nhiên không thể quá lạc hậu, làm mất mặt Vô Lượng Cung.

Bởi vậy lúc này, nỗ lực tham ngộ là điều cần thiết.

Càn Khôn nhìn một cái sau đó, liền thẳng bước đến trên bồ đoàn, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt, bắt đầu tham ngộ.

Linh đài thanh minh, ôm thủ quy nhất, tâm thần chìm đắm vào trong thế giới Càn Khôn.

Trung tâm thế giới Càn Khôn.

Tâm thần Càn Khôn hóa thành hình, khoanh chân ngồi giữa trung tâm thế giới, dưới Càn Khôn Đỉnh, hai mắt nhắm chặt, từng trận khí tức Càn Khôn huyền diệu phức tạp từ trên người y tràn ra.

Chương 161

Trên thiên linh của Càn Khôn, Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên không ngừng xoay tròn, chiếu xuống từng đạo nhân uẩn chi khí, dung nhập vào trong thiên linh của Càn Khôn, khí tức tạo hóa hùng vĩ khuấy động trong hư không.

"Bành!" Trong thức hải, truyền đến một trận âm thanh thanh thoát, tử sắc quang mang lóe lên, Tạo Hóa Ngọc Điệp xoay tròn trong thức hải.

Từng trận đại đạo chi âm vang vọng trong thức hải, Càn Khôn lúc này linh đài thanh minh, cẩn thận lắng nghe từng trận đại đạo chi âm hư ảo huyền ảo, tham ngộ được cảm ngộ đại đạo.

"Ong!" Tại mi tâm, ấn ký Càn Khôn phát ra kim sắc quang mang rực rỡ, một cỗ khí tức Càn Khôn tinh túy tràn ra.

Vào một khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt sáng như nhật nguyệt tinh thần lướt qua một đạo tinh quang nhiếp hồn đoạt phách, trên khuôn mặt đạm nhiên hiện lên một nụ cười.

"Vạn năm tĩnh tọa tham ngộ, cảnh giới này đã triệt để ổn định, với thực lực như bần đạo hiện tại cộng thêm chí bảo trong tay, ngay cả Hỗn Nguyên trung kỳ, cũng không thể làm gì bần đạo nửa phần, thậm chí là tồn tại hậu kỳ, cũng có thể đấu một trận. ....." Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ nói.

Nói xong, Càn Khôn đột nhiên đứng dậy, ánh mắt quét qua trong thế giới Càn Khôn.

"Sau khi tu vi tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thế giới Càn Khôn gần như đã thăng cấp lên tầng thứ đại thiên thế

giới, sau khi bổ sung Tạo Hóa Đại Đạo vào trong thế giới, đối với sự diễn hóa của sinh linh và những thứ khác đều có không ít lợi ích. ....." Càn Khôn cảm thụ một phen biến hóa của thế giới Càn Khôn, lẩm bẩm nói.

Trong lòng, Càn Khôn chuyển ánh mắt lên cửu thiên, trong đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa Chu Thiên tinh thần đại hải.

"Thiên đạo của thế giới Càn Khôn đã diễn hóa hoàn thành, đã đến lúc rồi. ....." Rất lâu sau, Càn Khôn chậm rãi nói.

Nói xong, y khẽ điểm chân, sau đó chậm rãi bay lên không trung, sau đó hư không chấn động, bóng dáng y đã biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, y đã ở trên cửu thiên.

Thiên đạo của thế giới Càn Khôn, sau khi Càn Khôn tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh, liền thực sự diễn hóa hoàn thành, nhưng uy lực không nhỏ, vì đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc trong thế giới Càn Khôn có một số khiếm khuyết.

Nhưng lần này Càn Khôn tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên, sau khi thế giới Càn Khôn thăng cấp, uy lực thiên đạo của thế giới Càn Khôn lại tăng lên không ít.

Thiên đạo vốn là tập hợp thể của đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc, đại diện cho sức mạnh mạnh nhất của một phương thế giới, cũng quản lý những tồn tại đỉnh cao nhất của thế giới.

Mặc dù chỉ là vận hành theo quỹ tích của thế giới, nhưng nếu có thể nắm giữ thiên đạo, thì liền có thể nắm giữ một phương thế giới.

Điều Càn Khôn muốn làm, chính là nắm giữ thiên đạo.

Mặc dù thế giới Càn Khôn là thế giới của y, nhưng để đi đến cái mức mà y muốn trong lòng, lúc này nắm giữ thiên đạo, là một bước cực kỳ then chốt, cũng là bước không thể thiếu.

Bởi vậy, sau khi thiên đạo diễn hóa hoàn thành, tu vi tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh, Càn Khôn liền định thực thi nó.

Càn Khôn nhìn về phía cửu thiên, nơi mây đen hội tụ.

"Thế giới thăng cấp, quả nhiên không tầm thường. ....." Càn Khôn nhìn nơi này, mỉm cười thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, chỉ thấy Càn Khôn vung tay, lúc này phong vân cuồn cuộn, nơi mây đen hội tụ, vô số đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc đan xen trong đó.

"Ong!" Hư không chấn động, sau đó liền thấy một con mắt khổng lồ xuất hiện trên cửu thiên.

Thiên Đạo Chi Nhãn!

Đại diện cho sức mạnh mạnh nhất tồn tại trong thế giới Càn Khôn, là thể hợp nhất của đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc của thế giới Càn Khôn.

Càn Khôn nhìn con mắt khổng lồ lúc này hiện ra, trong đôi mắt lóe lên thần hoa rực rỡ, chỉ nhìn sâu vào đó, không có động tác nào khác.

"Ong!" Trong rất lâu, Càn Khôn trong tay khẽ vung, vô số thần hoa lưu chuyển ra, khuấy động khắp nơi, càn quét đến, vô số pháp tắc quy tắc trong chấn động.

Thần hoa lóe lên, chìm vào trong Thiên Đạo Chi Nhãn, sau đó liền thấy Thiên Đạo Chi Nhãn nứt ra một khe hở.

Càn Khôn nhìn một cái, sau đó thanh quang lóe lên, liền đã độn nhập vào trong đó.

Trong Thiên Đạo Không Gian.

Càn Khôn khoanh chân ngồi, trên người huyền quang lưu chuyển, đạo vận hiện ra, từng trận khí tức Càn Khôn hư ảo huyền ảo khuấy

động ra.

"Ong!" Hư không trên thiên linh của Càn Khôn chấn động, sau đó liền thấy từng điểm quang mang dũng hiện, sau đó bắt đầu hội tụ, giao hòa thành một đoàn thần hoa rực rỡ chói mắt.

Đó là một cỗ khí tức vượt trên thiên địa, một cỗ khí tức Càn Khôn vô thượng tuyên cổ, vĩnh hằng thương khung.

"Ong!" Thần hoa khuấy động ra, nơi đi qua, tất cả đều trở về bình tĩnh, dường như bị cố định trong khoảnh khắc!

"Ầm!" Toàn bộ thiên đạo không gian chấn động, ngay sau đó vô số đại đạo pháp tắc và thiên đạo quy tắc hội tụ, cùng với thần hoa từ trên thiên linh Càn Khôn khuấy động ra giao hòa vào nhau.

Thấy vậy, Càn Khôn với sắc mặt trắng bệch thần sắc nghiêm nghị, trong tay bắt đầu kết thủ ấn.

Y tách một phần bản nguyên, dung nhập vào Thiên Đạo Chi Nhãn.

Chỉ cần đợi hai bên hoàn toàn dung hợp làm một, Càn Khôn liền có thể triệt để nắm giữ thiên đạo, sau đó có thể từ từ nâng cao uy lực của Thiên Đạo Chi Nhãn, chuẩn bị cho tương lai.

Nhìn Càn Khôn lúc này đang không ngừng dung hợp hai bên, trên mặt cuối cùng hiện lên một nụ cười.

Thế giới Càn Khôn, trên cửu thiên.

Trong không gian Thiên Đạo Chi Nhãn.

Chớp mắt, đã năm nghìn năm trôi qua, lúc này bản nguyên Càn Khôn và Thiên Đạo Chi Nhãn dung hợp, đã đạt đến hơn tám thành.

Càn Khôn ước tính chỉ cần thêm hơn ngàn năm nữa, hai bên liền có thể triệt để dung hợp.

Lúc này, những thủ ấn trong tay y đều vô cùng chậm rãi, sức

mạnh ẩn chứa trong đó càng thêm phức tạp.

Nhưng khí tức phát ra lúc này, lại cường đại hơn vô số lần so với trước đó.

Càn Khôn lúc này tâm thần buông lỏng, linh đài thanh minh, trong thức hải vang vọng từng trận đại đạo chi âm, không ít đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc trong thiên đạo không gian, lúc này vây quanh thân Càn Khôn.

Chương 162

Trong từng trận huyền quang đạo vận, cộng thêm nhân uẩn chi khí, ý hư ảo, Càn Khôn lúc này như thể một tồn tại vô thượng, dường như hòa làm một với toàn bộ thiên địa.

Thiên địa chính là ta, ta chính là thiên địa!

Càn Khôn lúc này hoàn toàn không tự biết về tình huống bản thân, lúc này hoàn toàn chìm đắm vào việc điều khiển bản nguyên và Thiên Đạo Chi Nhãn dung hợp trong tay.

Cũng không biết lúc này đã qua bao lâu, không biết là ngàn năm, hay ba ngàn năm.

Mãi cho đến khi thủ ấn cuối cùng trong tay y hạ xuống, trong không gian Thiên Đạo Chi Nhãn, tất cả trở về bình tĩnh.

Vô số đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc lúc này dần dần rút đi, chỉ còn cỗ khí tức thiên địa hùng vĩ kia, càng thêm khủng bố, đạt đến tầng thứ cao hơn.

"Ong!" Vào một khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa Chu Thiên tinh thần đại hải, lúc này thần quang lóe lên, như thể tinh quang rực rỡ.

"Cuối cùng, dung hợp đã hoàn thành. ....." Rất lâu sau, Càn Khôn mỉm cười thản nhiên nói.

Nói xong, y lại một lần nữa nhắm mắt cảm thụ một phen, sau khi bản nguyên dung hợp vào trong thiên đạo, Thiên Đạo Chi Nhãn lúc này cũng có thể coi như một phân thân của Càn Khôn.

Nhưng cách nói này lại không hoàn toàn đúng, vì bản nguyên trong thiên đạo, cũng là bản nguyên của Càn Khôn, cho nên, thiên đạo cũng

là Càn Khôn, nhưng Càn Khôn lại không phải thiên đạo.

Bởi vậy cách nói phân thân, chỉ là để hình dung mối quan hệ tương tự giữa Càn Khôn và thiên đạo lúc này, chứ không phải thực sự là phân thân.

"Sau khi thiên đạo được chưởng khống, sau này muốn dung hợp các thế giới khác, liền dễ dàng hơn rất nhiều. ....." Càn Khôn quét mắt qua không gian Thiên Đạo Chi Nhãn, chậm rãi nói.

Nói xong, trên người y huyền quang lóe lên, bóng dáng y đã biến mất.

Bên ngoài trung tâm thế giới, tại chỗ tiên thiên thủy trì.

Càn Khôn nhìn Diệt Thế Hắc Li lúc này đã khôi phục đến phẩm cấp thứ mười, trên khuôn mặt bình tĩnh hiện lên một tia gợn sóng.

"Đợi khi Diệt Thế Hắc Li khôi phục đến thập nhị phẩm, có lẽ, bần đạo lại có thể một lần nữa mưu tính hai đại đạo nữa. ....." Càn Khôn nhìn sâu vào Diệt Thế Hắc Li, khẽ cười nói.

Trong tay y có ma đạo bản nguyên, cộng thêm hủy diệt pháp tắc ẩn chứa trong Diệt Thế Hắc Li, hai đại đạo này, đối với Càn Khôn lúc này mà nói, quả thực dễ dàng hơn vài phần.

Nếu đem Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Li chém thành một thi, hoặc luyện chế thành phân thân, để nó tu luyện ma đạo pháp tắc và hủy diệt pháp tắc, thì Càn Khôn đối với việc diễn hóa hai đại đạo này, sẽ dễ dàng hơn không ít.

Chỉ là Diệt Thế Hắc Li lúc này chỉ có thập phẩm, muốn đạt đến tầng thứ Càn Khôn muốn, cần không ít thời gian.

Nhưng Càn Khôn lúc này cũng không vội, cho nên cũng không vội vàng thực thi kế hoạch này.

Sau khi nhìn sâu vào Diệt Thế Hắc Li, trên người y huyền quang lưu chuyển, sau đó hóa thành từng điểm quang mang, biến mất trong hư không, tâm thần trở về bản thể.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

"Ong!" Ấn ký Càn Khôn tại mi tâm khẽ chấn động, tâm thần Càn Khôn lập tức trở về, sau đó chậm rãi mở đôi mắt, trong đôi mắt lúc này toàn bộ là sắc thanh minh, không chứa một chút tạp chất nào.

"Lần này dung hợp bản nguyên, lại đã năm nghìn năm trôi qua. ....." Càn Khôn nhìn về hướng Hồng Hoang, chậm rãi nói.

Phúc chí tâm linh, y lập tức biết được thời gian đã trôi qua, lúc này trong Hồng Hoang đã qua năm nghìn năm.

"Mặc dù Hồng Hoang lúc này bề ngoài bình tĩnh, nhưng thực chất lại ngầm chảy sóng ngầm, Hồng Vân có thể ẩn nấp thêm năm nghìn năm, thủ đoạn cũng không nhỏ. ....." Càn Khôn trong tay bóp ngón tay tính toán một lát, khẽ nói.

Có rất nhiều tu sĩ và thế lực tìm kiếm Hồng Vân, có thể ẩn nấp lâu đến năm nghìn năm, thủ đoạn của y quả thực không tệ.

Sau khi trong lòng nghĩ xong, ánh mắt Càn Khôn chuyển đến đạo trường nguyên bản của Hồng Vân, bởi vì Hồng Vân lúc này, đã quay về, tuy không ở trong Hỏa Vân Động, nhưng lại đã ẩn nấp gần Hỏa Vân Động.

"Xem tình huống của Hồng Vân, dường như y sắp hiện thân, xem ra, một số tu sĩ sắp vẫn lạc trong tay y.

Tưởng rằng đang tính kế Hồng Vân, nào ngờ, Hồng Vân cũng đang tính kế bọn họ, lần này xuống tay, có mấy ai là đối thủ?" Càn Khôn nhìn những tu sĩ vẫn còn chờ đợi gần Hỏa Vân Động, lắc đầu nói.

Nói xong, Càn Khôn liền một lần nữa nhắm hai mắt, tĩnh tâm chờ thời cơ.

Mặc dù muốn đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí để tham ngộ huyền diệu trong đó, nhưng lúc này hiển nhiên không phải thời cơ, lúc này không cần nhúng tay vào những chuyện này.

Đợi thời cơ đến, rồi lại ra tay.

Chớp mắt, lại năm trăm năm trôi qua.

Lúc này, Hồng Hoang, gần Hỏa Vân Động.

Hành tung của Hồng Vân, người đầu tiên phát hiện chính là những tán tu vẫn luôn chờ đợi bên ngoài Hỏa Vân Động, lúc này thấy bóng dáng Hồng Vân, cũng lần lượt đi theo, để tránh lại mất dấu y.

Nhưng những tán tu này đa phần đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, còn về cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh, lúc này lại chưa thấy.

Những tán tu này cũng không ngu ngốc, nếu xông lên, e rằng rất nhanh sẽ vẫn lạc trong tay Hồng Vân.

Dù sao Hồng Vân là cao thủ Chuẩn Thánh, chênh lệch cảnh giới không phải số lượng có thể bù đắp được.

Bởi vậy trong bóng tối, họ lén lút truyền tin cho những Chuẩn Thánh đang thèm muốn Hồng Mông Tử Khí, bảo họ ra tay trước, những tán tu cảnh giới Đại La này, có thể chờ cơ hội, xem xem có thể đoạt được cơ duyên hay không.

Tung tích Hồng Vân bị tán tu phát hiện, tự nhiên, Vu Yêu nhị tộc cùng thế lực tán tu khác cũng đồng thời phát hiện ra hành tung của Hồng Vân.

Đương nhiên, ai cũng có mưu tính riêng.

Kẻ đầu tiên ra tay với Hồng Vân có thể sẽ phải chịu sự phản kích

như sấm sét của y, ngay cả những chủng tộc như Vu Yêu, đối mặt với một cao thủ Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng phải tổn thất không ít.

Vì vậy, những tồn tại như Vu Yêu tự nhiên sẽ không vội vã.

Ngoài ra, có không ít tán tu đang đổ xô đến nơi Hồng Vân ẩn náu, trong đó không thiếu những tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh, thậm chí số lượng không ít.

Chương 163

Có thể tưởng tượng được, mức độ khao khát đối với Hồng Mông Tử Khí sâu sắc đến mức nào.

Nhưng cuối cùng Hồng Mông Tử Khí sẽ rơi vào tay ai, thì phải xem Thiên ý. . ....Trên Tam Thập Tam Thiên, Yêu tộc Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Yêu Đế, hành tung của Hồng Vân đã lộ, lúc này đang ở gần Hỏa Vân Động. ..." Trong đại điện, Bạch Trạch chắp tay báo cáo với Đế Tuấn.

Mắt xích do Yêu tộc bố trí dĩ nhiên nhiều hơn tán tu Hồng Hoang rất nhiều, dù sao Yêu tộc có số lượng lớn ở đó.

Trong số những nơi Yêu tộc chủ yếu bố trí mắt xích, Hỏa Vân Động chính là một trong số đó.

Nghe vậy, khóe miệng Đế Tuấn nở một nụ cười nhẹ, nói, "Hồng Vân mấy ngàn năm không xuất hiện, nhất định đã có chuẩn bị, Yêu tộc ta không vội, cứ để đám tán tu đó ra tay trước. ..." "À phải rồi, Côn Bằng có động tĩnh gì không?" Đế Tuấn thầm nghĩ, mở miệng hỏi.

"Tạm thời chưa có, Bắc Minh đạo trưởng lúc này vẫn yên tĩnh.

Nhưng với tính cách của Côn Bằng và nhân quả giữa y với Hồng Vân, y sẽ không thể không ra tay.

Lúc này chưa có động tĩnh, chắc cũng có mưu tính như ta. ..." Bạch Trạch nghe vậy, chắp tay đáp.

Nghe vậy, Đế Tuấn khẽ gật đầu, nói, "Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ ra tay sau Côn Bằng, đợi khi cả hai bên đều tổn thương nặng, chính là lúc ta đắc lợi. ..." "Thái Nhất, việc tập kết bộ chúng Yêu tộc cứ giao

cho ngươi.

À, nhớ mang theo Tinh Thần Phiên, ta e Vu tộc sẽ có động tác lớn!" Sắc mặt Đế Tuấn hơi nghiêm nghị, trầm giọng nói.

Vu tộc lần này cũng đang nhăm nhe Hồng Mông Tử Khí, hai bên khó tránh khỏi việc đụng độ, nếu không có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, e rằng sẽ chịu thiệt.

"Đại ca yên tâm, ta biết phải làm gì!" Thái Nhất nghe vậy, chắp tay đáp, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

Đế Tuấn nhìn về phía Bạch Trạch, nói, "Bạch Trạch, chú ý mật thiết động hướng của Vu tộc!" "Thần đã rõ!" Bạch Trạch đáp một tiếng, rồi quay người rời đi. . ....Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

"Đại ca, Tiểu Vu của bộ lạc ta báo cáo, Hồng Vân đã xuất hiện. ..." Vừa bước vào Bàn Cổ Điện, Cú Mang đã hớn hở nói.

"Ồ?

Tin tức tốt đấy. ..." Nghe vậy, Đế Giang cũng cười nói.

Sau khi dừng lại mấy hơi thở, y tiếp tục nói, "Hồng Vân xuất hiện, các phương chắc chắn sẽ xôn xao, ta không cần phải vội, cứ để tán tu và Côn Bằng ra tay trước, ta cứ đi theo sau Yêu tộc là được. ..." "Ta hiểu rồi!" Cú Mang nở một nụ cười nhẹ.

Việc này Vu tộc không cần quá vội vàng, tạm thời ẩn nấp phía sau là được, cứ để thế lực tán tu khác ra tay trước. . ....Tin tức hành tung của Hồng Vân hiển hiện, giống như ném một hòn đá vào mặt nước tĩnh lặng, gợn sóng tức khắc lan truyền khắp Hồng Hoang.

Những tán tu đang tìm kiếm Hồng Vân lúc này đều đồng loạt xuất động hướng về Hỏa Vân Động, phần lớn những tán tu này đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh.

Còn những tán tu dưới cảnh giới Đại La Kim Tiên thì chỉ dám đứng từ xa quan sát, cuộc tranh giành ở đẳng cấp này họ không thể tham gia.

Bảo vật tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng để hưởng mới được.

Nếu vì cơ hội hư vô mờ mịt mà phải bỏ mạng một cách vô ích, thì thật quá đáng tiếc.

Vì vậy, những tán tu dưới Đại La Kim Tiên đều biết điều, đứng từ xa quan sát, không dám lại gần.

Hồng Hoang dấy lên một trận phong ba, nhưng cũng có một số nơi vô cùng yên tĩnh.

Đông Côn Luân, Tây Côn Luân, Phượng Tê Sơn, Tây Phương Linh Sơn, vân vân.

Tam Thanh và Nữ Oa cũng như Tây Phương nhị vị, đều đã có Hồng Mông Tử Khí trong tay, tự nhiên sẽ không bận tâm đến những chuyện này, lúc này họ đang tu luyện, ngoại giới có ồn ào thì cứ để mặc.

Còn Tây Vương Mẫu, kể từ khi trở về Côn Luân Tiên Cảnh, dường như không màng thế sự, một lòng tu luyện, ngay cả Côn Luân Tiên Cảnh cũng chưa từng bước ra, tự nhiên sẽ không tham gia vào những chuyện này. . ....Trong vòng vỏn vẹn trăm năm, lúc này gần Hỏa Vân Động đã tụ tập hai mươi lăm vị cao thủ Chuẩn Thánh, hơn một ngàn vị cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Còn số lượng tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên thì lên tới mấy ngàn.

Với số lượng tán tu như vậy, nếu cùng lúc xông lên, cho dù Hồng Vân lúc này tu vi đại tiến, cũng không dễ dàng ứng phó.

Hỏa Vân Động, phía bắc, trong một sơn cốc rộng lớn.

Lúc này, trong sơn cốc tĩnh mịch đến đáng sợ, ngay cả cơn gió nhẹ thoảng qua trước đó cũng đã tiêu tán không dấu vết.

Linh khí trong phạm vi hàng triệu dặm ngưng đọng, một cảm giác áp bức lặng lẽ bao trùm nơi này.

Hồng Vân đang khoanh chân ngồi trong sơn cốc từ từ mở mắt, trên đôi mắt sâu thẳm bắn ra hai luồng tinh quang nhiếp hồn đoạt phách.

Chương 164

Y ngẩng đầu nhìn lên, khóe miệng nở một nụ cười lạnh, lạnh giọng nói, "Chư vị đã đến, hà tất phải giấu đầu lòi đuôi, hãy hiện thân đi!" Giọng điệu của y lạnh lẽo dị thường, không hề mang theo chút tình cảm hay độ ấm nào, ngay cả nhiệt độ xung quanh cũng giảm đi rất nhiều.

Lời vừa dứt, liền thấy hơn hai mươi đạo thân ảnh từ từ hiện ra từ trong không gian, mỗi đạo thân ảnh đều tỏa ra khí tức cực kỳ kinh người, đều là cao thủ Chuẩn Thánh.

Hồng Vân thầm đếm một lượt, tổng cộng có hai mươi lăm người.

"Cuối cùng cũng hiện thân rồi. ..." Hồng Vân nhìn bọn họ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Lúc này, chỉ nghe người dẫn đầu nói, "Hồng Vân, đừng hòng chạy thoát, trong phạm vi hàng triệu dặm này, ta và đồng bọn đã bố trí Thiên La Địa Võng, dù thần thông có vạn ngàn, hôm nay ngươi cũng khó thoát khỏi số mệnh. ..." Lời vừa dứt, phía sau hai mươi lăm vị Chuẩn Thánh, lại dần dần hiện ra hàng ngàn đạo thân ảnh.

Hồng Vân quét mắt nhìn qua, hàng ngàn tán tu đó, lại đều là tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Thấy vậy, ngay cả Hồng Vân lúc này, sắc mặt cũng có một tia âm trầm. . ....

Hồng Hoang, sơn cốc phía bắc Hỏa Vân Động.

Hồng Vân nhìn những thân ảnh đang hiện ra, trên mặt ngoài một tia âm trầm, còn có sát ý sâu đậm.

Thực lực như vậy, đủ để tiêu diệt một tồn tại Chuẩn Thánh hậu

kỳ rồi, xem ra, những tán tu này đã quyết tâm tiêu trừ y để đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí.

"Được lắm, lần này cũng không trách ta." Hồng Vân ánh mắt lạnh lẽo quét qua tất cả tán tu có mặt, trong lòng thầm nhủ một tiếng.

Bấy lâu nay y đã lên kế hoạch, lần này đã dụ được nhiều như vậy, Hồng Vân cũng đã hạ quyết tâm, lần này có thể tiêu diệt được bao nhiêu thì tiêu diệt bấy nhiêu, đã muốn tiêu diệt để đoạt Hồng Mông Tử Khí, vậy cũng phải có chuẩn bị để bị người khác phản sát. . ....

"Hai mươi lăm vị Chuẩn Thánh, hàng ngàn Đại La Kim Tiên, cũng coi trọng ta, Hồng Vân này đấy." Sắc mặt Hồng Vân lạnh như băng sương, trong miệng lạnh lùng cười nói, ánh mắt như đao, quét qua đám tán tu.

Trầm mặc một lát, vị Chuẩn Thánh dẫn đầu nhìn Hồng Vân, trầm giọng nói, "Hồng Vân, niệm tình tu hành không dễ, nếu ngươi giao ra Hồng Mông Tử Khí, ta sẽ thả cho ngươi một con đường sống, thế nào?" Nghe vậy, ánh mắt Hồng Vân rơi xuống người này, y nhận ra người này, cũng là khách của Tử Tiêu Cung, trong Hồng Hoang cũng có danh tiếng không nhỏ, người ta xưng là Thương Thiên Lão Tổ.

Ý đồ của y, Hồng Vân trong lòng làm sao không hiểu.

Y là Chuẩn Thánh hậu kỳ, tuy có hai mươi lăm vị cao thủ Chuẩn Thánh, nhưng nếu liều chết, khó tránh khỏi bị y làm bị thương, thậm chí vẫn lạc.

Nhưng nếu có thể không đổ máu mà đoạt được Hồng Mông Tử Khí, tự nhiên là vui nhất.

Nhưng, y sẽ đồng ý sao?

Khóe miệng Hồng Vân nhếch lên một nụ cười lạnh, lạnh giọng nói, "Muốn Hồng Mông Tử Khí, nhưng Hồng Mông Tử Khí chỉ có

một đạo, ta giao cho các ngươi, thì các ngươi làm sao mà chia đây?" Chúng Chuẩn Thánh nghe xong, lại một trận cười lạnh, chỉ nghe Thương Thiên Lão Tổ nói, "Hồng Vân, kế ly gián đối với ngô đẳng không có tác dụng, chúng ta chia thế nào, ngươi không cần quản, chỉ cần giao Hồng Mông Tử Khí ra là được. ..." Cuối cùng, y lại lần nữa mở miệng nói, "Hồng Vân, ta hỏi lần cuối cùng, Hồng Mông Tử Khí, ngươi giao hay không giao?" Hồng Vân nhìn y, trong miệng vẫn là một tiếng cười lạnh, trên mặt lóe lên một tia hàn mang, lạnh lùng đáp lại, "Muốn Hồng Mông Tử Khí, vậy thì đến mà lấy đi!" Thương Thiên Lão Tổ vừa nghe, trong mắt lửa quang nhảy múa, lạnh lùng nói, "Tìm chết, chư vị đạo hữu còn không động thủ?" Lời vừa dứt, hai mươi lăm vị Chuẩn Thánh liền đồng loạt vồ về phía Hồng Vân, không hề lưu thủ chút nào, hiển nhiên là muốn nhất kích tất sát, những người khác cũng không cam chịu tụt hậu, đồng loạt xông về phía Hồng Vân.

Nhưng những người đó, đều là tán tu Đại La Kim Tiên, lúc này không cần hiệp trợ, công kích chủ yếu vẫn là của những cao thủ Chuẩn Thánh, dù sao đã là cảnh giới đó, không thể so sánh được.

Nhìn công kích sắp đến gần, sắc mặt Hồng Vân đột nhiên trở nên dữ tợn, lạnh lùng nói, "Nếu các ngươi muốn chết, vậy ta sẽ thành toàn cho các ngươi.

Vân, phong dũng, vạn tượng biến, Hồng Vân Đại Trận. ..." Trong tay y kết vài thủ ấn, trong chớp mắt, chỉ thấy những đám mây giữa trời đất đột nhiên hội tụ, hóa thành vô số Hồng Vân, một tòa đại trận khổng lồ trong khoảnh khắc đã hình thành, bao phủ phạm vi hàng triệu dặm.

Khoảnh khắc này, không chỉ cao thủ Chuẩn Thánh rơi vào trận, ngay cả những cao thủ Đại La Kim Tiên và tán tu dưới Đại La Kim Tiên, toàn bộ đều bị đại trận bao phủ, không một ai có thể thoát. . ....

“Đáng chết, trận pháp do Hồng Vân bố trí. ...” Đột nhiên, sắc mặt Thương Thiên Lão Tổ trầm xuống, nhìn Hồng Vân ánh mắt mang theo sát ý vô tận.

Ban đầu y còn tưởng những tán tu này đang lên kế hoạch, nhưng không ngờ, Hồng Vân cũng đang lên kế hoạch cho những tán tu này.

Tòa đại trận này, không phải trong chốc lát mà bố trí xong, hiển nhiên, khi y hiện thân ở đây, thì trận pháp đã được bố trí sẵn từ trước, chỉ chờ bọn họ tự mình bước vào trận.

Vì quá khao khát Hồng Mông Tử Khí, mà y đã quên mất một điều, lúc này đã bước vào trận.

Trong lòng ý niệm vừa chuyển, các tán tu có mặt liền hiểu rõ một điều, sắc mặt trầm xuống đồng thời, sát ý trong mắt cũng càng thêm sâu đậm.

Đối đầu nhau trong một chiêu, hai bên đối lập từ xa.

Thương Thiên Lão Tổ nhìn Hồng Vân, lạnh lùng nói, “Hồng Vân, ngươi đúng là có kế sách hay, ban đầu ta còn tưởng ngô đẳng đang lên kế hoạch cho ngươi, không ngờ cuối cùng lại rơi vào kế của ngươi.” Nghe vậy, Hồng Vân lạnh nhạt liếc nhìn y một cái, giọng điệu lạnh băng nói, “Nếu không phải các ngươi khao khát Hồng Mông Tử Khí, thì hôm nay sao lại rơi vào trận, tất cả, chẳng phải đều là do các ngươi tự gây ra sao!” Cuối lời, trong mắt Hồng Vân hiện lên một tia âm u, cười dữ tợn nói, “Hôm nay các ngươi đã đến, vậy thì hãy ở lại đi!” Nói xong, thủ ấn trong tay y lại biến hóa, đại trận cũng bắt đầu vận chuyển. . ....Tòa Hồng Vân Đại Trận này là trận pháp do Hồng Vân tự sáng tạo, y là đóa Hồng Vân đầu tiên hóa thành sau khi khai thiên, đã tham ngộ Pháp tắc của mây, trận pháp này chính là dùng Pháp tắc của mây để điều khiển những đám mây giữa trời đất hóa thành Hồng Vân mà bố trí.

Trận pháp của Hồng Vân lại có mấy tầng trận thức, tầng tầng lớp lớp, lôi hỏa tương tế, vô cùng lợi hại.

Lúc này trận pháp vừa khởi động, tức khắc từ trên đỉnh trận pháp giữa không trung bay xuống từng mảng mưa Hồng sắc lớn, những mảng quang vũ màu Hồng này, vừa phát ra, lập tức hình thành những tiếng sấm sét lớn dày đặc như hạt châu trào ra, từng đoàn liệt hỏa, kích thẳng lên đỉnh đầu, vô cùng hiểm ác.

Thấy vậy, chúng tán tu trong lòng kinh hãi, uy lực của đại trận lớn đến mức, ngay cả những cao thủ Chuẩn Thánh cũng cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm.

Ngoài những Chuẩn Thánh với vẻ mặt ngưng trọng, những tán tu Đại La Kim Tiên còn lại, lúc này ai nấy đều mặt không còn chút máu, trắng bệch như giấy.

Chỉ một bước sai, lại khiến mình lâm vào nguy hiểm.

Từ trong tòa trận pháp này, họ đã ngửi thấy cảm giác vẫn lạc.

Nếu không thể thoát ra, hôm nay e rằng thật sự sẽ phải vẫn lạc ở đây.

Chương 165

Nhưng lúc này trận pháp đã khởi động, sát ý của Hồng Vân ngút trời, liệu y có để bọn họ an nhiên rời đi sao? . ....Hỏa Vân Động, sơn cốc phía bắc.

Trong Hồng Vân Đại Trận.

Lúc này trận pháp toàn lực vận chuyển, cộng thêm công kích của Hồng Vân, cho dù đối phương có hai mươi lăm vị cao thủ Chuẩn Thánh, cũng chịu áp lực không nhỏ.

Còn những Đại La Kim Tiên và tán tu dưới Đại La Kim Tiên, thì không đáng sợ, lúc này dưới thế công của đại trận, không ngừng vẫn lạc.

Với thực lực của họ, căn bản không thể chống đỡ công kích của tòa trận pháp này, toàn bộ vẫn lạc chỉ là chuyện sớm muộn.

Đương nhiên, ở đây có hai mươi lăm vị Chuẩn Thánh, trận pháp này cũng không thể vây khốn họ quá lâu, vì vậy những Đại La Kim Tiên và tán tu dưới Đại La Kim Tiên này, đều đặt hy vọng vào những Chuẩn Thánh.

Càng sớm phá trận, càng sớm thoát ra, số người vẫn lạc cũng ít đi.

Chỉ trong vài chục hơi thở sau, trên vách trận pháp của Hồng Vân Đại Trận đã chi chít vết nứt, chỉ cần thêm mười mấy hơi thở nữa, là có thể phá trận thoát ra.

Thấy vậy, sắc mặt Thương Thiên Lão Tổ mừng rỡ, nhìn Hồng Vân, chưa kịp mở miệng, liền thấy nụ cười lạnh trên mặt Hồng Vân.

Thấy nụ cười như vậy trên mặt Hồng Vân, trong lòng Thương Thiên Lão Tổ trầm xuống, một cảm giác nguy cơ tức khắc hiện lên

trong lòng.

"Không ổn!" Sắc mặt Thương Thiên Lão Tổ đại biến, trong lòng thầm kêu một tiếng, pháp lực trên người thúc đẩy đến cực hạn, hình thành một tấm bình chướng quanh thân, bảo vệ mình.

Hồng Vân trong tay khấp động pháp quyết, cả tòa Hồng Vân Đại Trận tức thì bạo động, khí tức cuồng bạo tứ ngược, lôi hỏa bắn ra.

Thân hình Hồng Vân lóe lên, lùi ra xa.

"Bạo!" Lời vừa dứt, cả đại trận tự bạo, luồng năng lượng cuồng bạo của vụ tự bạo, không hề yếu hơn vụ tự bạo của một cao thủ Chuẩn Thánh trung kỳ, sóng xung kích khổng lồ phá nát vô số không gian, quét về phía những cao thủ Chuẩn Thánh và tán tu như gió cuốn mây tan.

Cho dù là cao thủ Chuẩn Thánh, lại kịp thời dùng pháp lực hộ thân, nhưng lúc này dưới sự xung kích, cũng bị thương không nhẹ.

Còn những tu sĩ Đại La Kim Tiên và dưới Đại La Kim Tiên, lúc này đều đã không còn thấy nữa, toàn bộ vẫn lạc trong vụ tự bạo của đại trận.

Một lát sau, sức mạnh bình ổn, giữa trời đất một mảng hoang tàn, trong sơn cốc chỉ còn lại lác đác hai mươi đạo thân ảnh, ngoài mấy vị có pháp bảo khá lợi hại nên thương thế nhẹ hơn một chút, những Chuẩn Thánh còn lại đều bị thương không nhẹ.

Vài vị Chuẩn Thánh bị thương khá nặng nhìn nhau cười khổ, không thấy Hồng Mông Tử Khí đâu, ngược lại còn rơi vào tình thế trọng thương, nếu tiếp tục chặn Hồng Vân, e rằng sẽ có nguy cơ vẫn lạc.

"Ông!" Hư không chấn động, một đạo thân ảnh xuất hiện, chính là Hồng Vân vừa rồi đã lui ra.

Lúc này khí tức của y bạo trướng, thân thể cũng không ngừng lớn dần, rồi trong một phần ngàn giây, y lao thẳng về phía những Chuẩn Thánh đó.

"Hồng Vân, đồ điên. ..." Thương Thiên Lão Tổ gầm lên giận dữ, thân hình tức thì bạo lùi, pháp bảo chắn trước người.

"Oanh!" Một đám mây hình nấm khổng lồ xuất hiện giữa trời đất, xung kích đáng sợ nhấn chìm trời đất trong phạm vi hàng triệu dặm.

Lúc này, những Chuẩn Thánh bị trọng thương đều vẫn lạc trong vụ tự bạo của Hồng Vân, số Chuẩn Thánh còn lại, chỉ vỏn vẹn mười người.

Ngoài Thương Thiên Lão Tổ thương thế khá nhẹ, những Chuẩn Thánh khác, thương thế đều nặng hơn một chút.

Nếu không phải y lùi nhanh, e rằng lúc này đã bị trọng thương, không thể hành động nữa rồi.

"Hồng Vân đáng chết, tự bạo cũng phải kéo theo nhiều tu sĩ chôn cùng. ..." Sắc mặt Thương Thiên Lão Tổ âm trầm, trong miệng lạnh lùng nói.

Y không ngờ, Hồng Vân lại ngoan độc như vậy, tự bạo đại trận, rồi tự bạo, kéo theo nhiều cao thủ tán tu chôn cùng như vậy, nếu không phải thực lực và pháp bảo không tệ, lần này y e rằng cũng sẽ vẫn lạc ở đây.

Hai mươi lăm vị cao thủ Chuẩn Thánh, hàng ngàn Đại La Kim Tiên, mấy ngàn tán tu dưới Đại La Kim Tiên, thực lực như vậy, ngay cả Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng đủ để tiêu diệt rồi.

Nhưng bây giờ, trong vụ tự bạo của đại trận, cộng thêm vụ tự bạo của Hồng Vân, tại chỗ chỉ còn lại mười vị Chuẩn Thánh.

"Hồng Vân tự bạo rồi, Hồng Mông Tử Khí cũng không biết ở đâu

rồi?" Đột nhiên, một vị cao thủ Chuẩn Thánh mở miệng hỏi.

Nghe vậy, chư vị Chuẩn Thánh nhìn nhau, Hồng Vân tự bạo rồi, Hồng Mông Tử Khí cũng không thấy tăm hơi, vậy lần này tổn thất nhiều như vậy, chẳng phải là uổng công sao.

"Hồng Vân đáng chết. ..." Một vị Chuẩn Thánh thầm rủa, thấp giọng mắng.

Sắc mặt Thương Thiên Lão Tổ lộ vẻ suy tư, vài hơi thở sau, đột nhiên nhìn bọn họ, nói, "Chư vị, với tu vi của Hồng Vân, không thể nào tự bạo dễ dàng như vậy được, cộng thêm Hồng Mông Tử Khí trong tay, sao y lại từ bỏ một cách dứt khoát như thế?" Nghe vậy, trong lòng chư vị Chuẩn Thánh liền hiểu đại khái ý trong lời nói.

"Vậy ý của đạo hữu, vừa rồi tự bạo, không phải Hồng Vân?" Một vị Chuẩn Thánh sắc mặt hơi trầm, từ từ mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Thương Thiên Lão Tổ lắc đầu, nói, "Là Hồng Vân, nhưng không phải bản tôn của Hồng Vân.

Chư vị đạo hữu đừng quên, Hồng Vân là khách của Tử Tiêu Cung, tự nhiên hiểu Tam Thi chi đạo, với tu vi của y, chí ít đã trảm đi một Thi. ..." "Đáng chết, ta lại bị lừa rồi. ..." Chư vị Chuẩn Thánh phẫn nộ bất bình, nhiều Chuẩn Thánh như vậy lại bị Hồng Vân lừa, trong tình huống như vậy, tự nhiên là phẫn nộ.

Tự bạo một Thi, nhiều nhất chỉ bị chút thương thế, nhưng một Thi đó, lại mang đi sinh mạng của biết bao tán tu, so sánh như vậy, Hồng Vân đã thắng.

Thương Thiên Lão Tổ nhìn mọi người, hỏi, "Chư vị đạo hữu, vì Hồng Vân chưa vẫn lạc, vậy Hồng Mông Tử Khí tự nhiên vẫn trong tay y, ngô đẳng hãy tiếp tục tìm kiếm đi!" "Tốt!" Chư vị Chuẩn Thánh sau khi hiểu, gật đầu nói.

Sau đó, mười vị Chuẩn Thánh liền hóa thành lưu quang bay đi về một hướng nào đó ngoài Hỏa Vân Động. . ....Cùng lúc đó, tại một khu vực nào đó trong Hồng Hoang.

Sắc mặt Hồng Vân trắng bệch, một ngụm tiên huyết đột nhiên phun ra, khí tức trên người hỗn loạn không thể tả.

“Mặc dù tổn thất Ác Thi, nhưng chí ít đã khiến bọn chúng tiêu hao đến mức này, ta cũng đã thoát thân thành công, kế hoạch lần này cũng coi như thành công.

Chương 166

...” Hồng Vân nhìn về phía Hỏa Vân Động, trong miệng trầm thấp nói.

Rất lâu sau, y từ từ thu hồi ánh mắt, nói, “Vì Kim Thiền Thoát Xác chi pháp đã thành công, vậy ta cũng nên tìm một nơi hẻo lánh, chuyên tâm tham ngộ Hồng Mông Tử Khí. ...” Nói xong, y đột nhiên đứng dậy, bay về hướng bắc Hồng Hoang. . ....Hồng Vân tự bạo Ác Thi, trong một thời gian ngắn, quả thực đã đánh lừa không ít người.

Nhưng sau khi suy xét kỹ, liền phát hiện ra manh mối, đặc biệt là Vu Yêu nhị tộc, lúc này đã biết rõ.

Đối với cách làm điên rồ của Hồng Vân, Vu Yêu quả thực cảm thấy may mắn vì đã để tán tu đi tìm trước.

Nếu không, ngay cả Vu Yêu, cũng phải lột một lớp da.

Dùng tán tu tiêu hao Hồng Vân, dùng Hồng Vân làm tổn thất cao thủ tán tu.

Kế sách như vậy, chính là tính toán của Vu Yêu lúc này, đợi đến cuối cùng, hai tộc tin rằng, đối thủ của mình sẽ là đối phương. . ....Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó.

“Côn Bằng đạo hữu, vì sao lại chặn đường đi của ta?” Hồng Vân nhìn người trước mặt, nhíu mày, trong miệng trầm thấp nói.

Ban đầu y còn tưởng đã thoát khỏi tán tu Chuẩn Thánh, nhưng không ngờ lại gặp một Côn Bằng khó đối phó hơn.

Côn Bằng là kẻ không dễ chọc, tu vi của y không hề kém Hồng Vân, lúc này tam thi bản nguyên của y bị thương, pháp lực không đủ bảy thành lúc toàn thịnh, khó có thể đối địch.

Y đã tính đến tình huống xấu nhất trong lòng, nếu thực sự không được, y thà bị thương lần nữa, cũng phải tự bạo thêm một Thi nữa, kéo theo Côn Bằng.

Côn Bằng nhìn y lạnh lùng hừ một tiếng, nói, "Ta muốn kết thúc nhân quả với ngươi, năm xưa khi nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, nếu không phải ngươi nhường chỗ cho tên Chuẩn Đề đó, ta sao lại vô cớ mất đi tôn Thánh vị đó. " Dừng lại vài hơi thở, y tiếp tục nói, "Nhưng cuối cùng ngươi lại đoạt được Đại đạo chi cơ, ta tự nhiên phải đòi một lời giải thích, hôm nay nếu ngươi giao ra Hồng Mông Tử Khí, nhân quả giữa ta và ngươi sẽ chấm dứt ở đây, nếu không thì đừng trách ta. ..." Hồng Vân nghe xong, sắc mặt lạnh đi.

Chuyện ở Tử Tiêu Cung năm xưa, y cũng vô tội, vị bồ đoàn đó vốn không phải y nhường, nhưng lúc đó thần trí đột nhiên không rõ ràng, đợi khi phục hồi thì vị bồ đoàn đã mất, ngay cả vị trí của Côn Bằng, cũng liên lụy mất theo.

Nhưng lúc này, Côn Bằng lại lấy chuyện đó ra nói, trong lòng y tự nhiên đại nộ, quát vào mặt Côn Bằng, "Mất Thánh vị thì liên quan gì đến ta?

Ngươi nên đi tìm Chuẩn Đề và Nguyên Thủy.

Nhưng muốn Đại đạo chi cơ của ta, thì nằm mơ đi.

Ta và ngươi đều là Chuẩn Thánh trung kỳ, chưa chắc ngươi đã thắng được ta." Côn Bằng nghe xong, cười lạnh nói, "Món nợ của Chuẩn Đề và Nguyên Thủy, sau này đợi đến ngày ta thành Thánh tự sẽ đi tìm mà kết thúc, nhưng giữa ta và ngươi, hôm nay nhất định phải có một kết cục." Cuối cùng, Côn Bằng nhìn chằm chằm y, trên mặt hiện lên một nụ cười, lạnh nhạt nói, "Tự bạo Ác Thi và đại trận, thương thế trên người ngươi cũng không nhỏ đâu nhỉ!

Ta muốn giết ngươi, e rằng cũng không cần tốn quá nhiều sức đâu

nhỉ!" Bị Côn Bằng một lời đâm trúng yếu điểm, sắc mặt Hồng Vân trở nên khó coi.

"Cho dù bị thương, ta cũng không phải kẻ có thể tùy tiện chà đạp. ..." Hồng Vân hừ lạnh một tiếng, nói.

Đột nhiên, Hồng Vân thừa lúc Côn Bằng không chú ý, lấy ra một hồ lô trong tay, một trận Tán Hồn Hồng Sa tức khắc phun ra về phía Côn Bằng, khí tức đáng sợ tức thì bao trùm lấy y.

Thấy vậy, Côn Bằng lạnh lùng cười một tiếng, vung tay áo, cánh tay hóa thành cánh chim bằng, vô số Cửu Thiên Cương Phong tụ lại phun ra, tức khắc thổi tan luồng Hồng Sa đó, rồi thân hình y khẽ động, lao về phía Hồng Vân.

Hai người tức khắc giao chiến với nhau, nhưng với pháp lực của Hồng Vân lúc này, e rằng khó có thể chống đỡ lâu.

Ngay cả khi thực lực toàn thịnh, y cũng khó thắng Côn Bằng.

Dù sao tốc độ của Côn Bằng, trong cùng đẳng cấp ở Hồng Hoang là số một số hai, ngoại trừ một vài người hiếm hoi, những người khác căn bản không phải đối thủ của y.

Huống chi, ngay cả khi tu vi cao hơn y, cũng chưa chắc có thể thắng y về tốc độ.

Hồng Vân, tự nhiên cũng không thể thắng Côn Bằng về tốc độ.

"Hồng Vân, đừng vùng vẫy nữa, giao ra Hồng Mông Tử Khí đi!

Chỉ cần giao ra, ta lập tức thả ngươi đi." Côn Bằng vừa chống đỡ công kích của Hồng Vân, vừa cười lạnh nói.

"Côn Bằng, ngươi không cần nói nhiều nữa, muốn Hồng Mông Tử Khí, vậy thì chỉ có thể giết ta, nếu không, đừng hòng có được.

Xem chiêu, Cửu Cửu Tán Hồn, Hồng Sa Đoạt Mệnh. ..." Trên mặt

Hồng Vân lóe lên một tia hàn mang, trong mắt hiện lên hung quang, nghiến răng nghiến lợi nói.

Y lấy ra một hồ lô, Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô phun ra một trận Hồng Sa về phía Côn Bằng.

Hồng Sa bay đầy trời mang theo khí tức tinh xú lao về phía Côn Bằng, giữa trời đất chỉ thấy một mảng hồng quang, chói mắt.

Hồng Sa đó, chuyên làm tổn thương hồn phách con người, nuốt chửng nhục thân, vô cùng lợi hại.

Côn Bằng tự nhiên không dám sơ suất, trận Hồng Sa lần này mạnh hơn rất nhiều so với lúc nãy, không thể dùng Cương Phong trong tay áo để thổi tan được.

Côn Bằng trong tay lật một cái, một khối bia đá lớn bằng bàn tay xuất hiện trong tay, chính là Yêu Văn Bi.

Trong tay y kháp thủ quyết, Yêu Văn Bi một trận kim quang biến đổi nhanh chóng, sau đó liền thấy vô số Yêu Văn màu vàng dường như sống dậy, lơ lửng giữa hư không, tạo thành một tấm khiên trước mặt y, trực tiếp va chạm vào Hồng Sa.

Khiên Yêu Văn màu vàng và Tán Hồn Hồng Sa màu Hồng va chạm vào nhau, nhất thời giằng co.

Hồng Vân một bên thôi động Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, một bên kháp động pháp ấn, trong miệng niệm, "Hồng Sa mãn thiên, nhiếp hồn đoạt phách, sắc!" Tức thì, xung quanh Côn Bằng toàn là Tán Hồn Hồng Sa nhiếp hồn đoạt phách đầy trời, bao trùm toàn bộ phạm vi hàng trăm ngàn dặm.

Trong một thời gian ngắn, Côn Bằng đột nhiên cảm thấy áp lực tăng mạnh, chỉ có thể thu hẹp phòng ngự, vô số Yêu Văn màu vàng lơ lửng quanh thân, bao vây Côn Bằng như một bức tường đồng vách

sắt, Hồng Sa tán hồn đầy trời tuy thế hung hãn, nhưng nhất thời cũng khó mà công phá được phòng ngự Yêu Văn.

Côn Bằng thấy vậy, khóe miệng lạnh lùng cười một tiếng, Yêu Văn Bi trong tay đột nhiên kim quang đại trướng, những Yêu Văn phát ra kim quang đó tức thì từng đạo khí tức liên kết, giống như những lưỡi kiếm sắc bén, xuyên thủng trời xanh, bắn ra từ người Côn Bằng.

Cùng lúc đó, bên ngoài Tán Hồn Hồng Sa đầy trời, một công kích cực kỳ lợi hại đột nhiên đánh vào Hồng Sa.

Chương 167

"Cửu Thiên Cương Phong!" Sắc mặt Hồng Vân âm trầm vô cùng, những công kích đó, giống như từng lưỡi đao cương gió sắc bén, chẳng phải chiêu thức Côn Bằng vừa thi triển sao?

Nhìn Hồng Sa bên trong và bên ngoài, Yêu Văn màu vàng và Cửu Thiên Cương Phong cùng lúc công kích, Hồng Sa xung quanh Hồng Vân và Côn Bằng tức thì ầm ầm tiêu tán, lộ ra hai đạo thân ảnh bên trong.

Hồng Vân mặt như băng sương, trong mắt kinh nộ đan xen, nhìn đạo nhân đang đứng cùng Côn Bằng, cố gắng đè nén thương thế trong cơ thể, lạnh lùng nói, "Côn Bằng, ngươi đúng là có thủ đoạn hay, lại giấu Thiện Thi ở một bên. ..." "Tự nhiên không thể so sánh với ngươi, kẻ đã lừa dối nhiều tán tu như vậy. ..." Côn Bằng nghe vậy, cười lạnh nói.

"Hồng Vân, ta hỏi ngươi lần nữa, Hồng Mông Tử Khí, ngươi giao hay không giao. ..." Thiện Thi đã xuất hiện, nếu Hồng Vân không giao, Côn Bằng sẽ ra tay thực sự.

Nếu không phải kiêng dè cách làm cá chết lưới rách của Hồng Vân, lúc này y đã tiêu diệt Hồng Vân rồi.

Nhưng nhìn thấy sau khi tự bạo đại trận và Ác Thi, Côn Bằng không thể không cẩn thận hơn một chút. . ....Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó.

"Côn Bằng, đừng phí lời nữa, Hồng Mông Tử Khí, hôm nay ta có chết cũng sẽ không giao cho ngươi. ..." Trong lòng Hồng Vân lửa giận bốc cao, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Côn Bằng, hôm nay, ta sẽ không để ai được yên. ..." Trên mặt

Hồng Vân đột nhiên hiện lên một tia ngoan lệ, trong miệng cười dữ tợn nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo hồng mang lóe ra từ người Hồng Vân, chính là Thi thứ hai của y, Thiện Thi.

Thiện Thi lúc này pháp lực toàn thân tức thì bạo động, trực tiếp xông về phía Côn Bằng và Thiện Thi của y.

"Đáng chết!" Trong mắt Côn Bằng hiện lên một tia kinh hãi, trong miệng không khỏi mắng một tiếng giận dữ, pháp lực trong tay điên cuồng thôi động Yêu Văn Bi, Yêu Văn Bi tức thì kim quang đại trướng, bình phong Yêu Văn hình thành bao phủ quanh thân, thân hình bạo lùi.

Động tác của y tuy nhanh, nhưng tốc độ của Hồng Vân lúc này lại càng nhanh hơn, trong lúc hữu tâm vô tâm, Côn Bằng dù có nhanh đến mấy cũng chậm hơn một chút.

"Oanh!" Tiếng vang khổng lồ chấn động cửu tiêu, vang động Hồng Hoang, dù sao một vị Chuẩn Thánh trung kỳ tự bạo, không phải chuyện nhỏ.

"Phụt!" Côn Bằng trực tiếp bị sức mạnh tự bạo chấn động đến thổ huyết bay ngược, Yêu Văn Bi tuy lợi hại, nhưng luồng sức mạnh tự bạo đó lại vô cùng cường đại, y cuối cùng vẫn bị trọng thương.

So sánh ra, tình huống của Thiện Thi càng thê thảm hơn, trực tiếp bị Thiện Thi của Hồng Vân kéo theo vẫn lạc.

Thiện Thi của Côn Bằng lúc này vẫn lạc, tam thi bản nguyên bị tổn thương, lại càng thêm thương tích chồng chất, không có mười mấy vạn năm thời gian, căn bản không thể khôi phục tam thi bản nguyên.

Còn việc ngưng tụ lại Thiện Thi, e rằng thời gian sẽ còn lâu hơn

nữa.

"Hồng Vân, ngươi thật tàn nhẫn!" Côn Bằng đứng giữa hư không, ôm ngực, khóe miệng máu chảy không ngừng, nhuộm đỏ y phục trước ngực, ánh mắt lộ ra hàn quang đáng sợ, trong miệng nghiến răng nghiến lợi nói.

Một Thi đổi lấy một Thi, tình huống như vậy, Côn Bằng cũng không ngờ tới.

Trước đó Ác Thi của Hồng Vân tự bạo cùng đại trận, y bị thương, lúc này lại tự bạo Thiện Thi, ước chừng thực lực của y chỉ còn ba bốn phần mười, thực lực như vậy, một vị Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng đủ để nghiền ép.

"Hồng Vân, ngươi nghĩ như vậy ta sẽ từ bỏ sao?" Côn Bằng nhìn về phía Hồng Vân đang chạy trốn, trên mặt lóe lên một tia âm trầm, trong miệng lạnh lùng nói.

Mặc dù bị thương, nhưng tu vi của y vốn không kém Hồng Vân, y cũng đã trảm xuất nhị thi, là cao thủ Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Mặc dù lúc này Thiện Thi đã vẫn lạc, nhưng có Ác Thi tồn tại, cộng thêm bản thân y, đã đủ rồi.

Nếu tình huống xấu nhất xuất hiện, bản tôn của Hồng Vân tự bạo, thì cùng lắm là vứt bỏ Ác Thi, để nó thay y tiếp nhận vụ tự bạo của Hồng Vân.

Mặc dù lúc đó tam thi bản nguyên sẽ bị tổn thương nghiêm trọng, việc ngưng tụ lại nhị thi sẽ xa vời vô kỳ.

Nhưng những điều này so với Hồng Mông Tử Khí, lại không đáng kể, trong mắt y, lúc này Hồng Mông Tử Khí cao hơn tất cả, dù sao nó có thể đại diện cho một tôn Thánh vị.

Chỉ cần thành Thánh, tất cả rồi sẽ có.

Không thành Thánh, cuối cùng cũng chỉ là kiến hôi!

Vì thành Thánh, y có thể không tiếc bất cứ giá nào.

"Hừ!" Sắc mặt Côn Bằng lạnh như băng, trong miệng hừ lạnh một tiếng rồi, thân hình chấn động, liền đã biến mất trên bầu trời. . ....Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó ở phía bắc.

Hồng Vân tuy rằng dùng Thiện Thi tự bạo để kéo theo Thiện Thi của Côn Bằng vẫn lạc, và cũng bị trọng thương, nhưng bản thân y cũng thương thế nghiêm trọng, lúc này căn bản không thể đi nhanh được.

Nhưng Côn Bằng, tuy bị thương, nhưng tốc độ của y vẫn không chậm.

Đôi cánh vỗ một cái chín vạn dặm, tốc độ như vậy, trong cùng đẳng cấp, ước chừng cũng chỉ có mười hai vạn dặm của Đế Giang mới có thể sánh bằng.

Vì vậy Côn Bằng không tốn quá nhiều thời gian, liền lần nữa đuổi kịp Hồng Vân.

"Côn Bằng, chẳng lẽ ngươi nhất định phải đuổi cùng giết tận?" Hồng Vân sắc mặt âm trầm, nhìn Côn Bằng lạnh lùng nói.

"Hồng Vân, trước đây nếu ngươi giao ra Hồng Mông Tử Khí, ta tự nhiên sẽ không tìm phiền phức, nhưng ngươi đã hủy hoại Thiện Thi của ta, làm tổn thương tam thi bản nguyên của ta, món nợ này, ta tự nhiên sẽ không bỏ qua. ..." Côn Bằng lạnh lùng nhìn Hồng Vân, lạnh giọng nói.

Nghe vậy, đôi mắt Hồng Vân khẽ nghiêm lại, nhìn Côn Bằng, lạnh lùng nói, "Côn Bằng, nếu ngươi bức bách ta, cùng lắm là cá chết lưới rách, nếu ngươi bị trọng thương, sau đó những tán tu truy đuổi đến, ngươi cũng không bảo vệ được Hồng Mông Tử Khí đâu. ..." "Những

thứ đó, không phải thứ ngươi nên cân nhắc. ...” Côn Bằng lạnh lùng nói, lời vừa dứt, một luồng Cửu Thiên Cương Phong lần nữa quét về phía Hồng Vân.

Sắc mặt Hồng Vân ngưng lại, trong tay y lấy ra một hồ lô, một luồng Hồng Sa lần nữa phun ra, nhưng uy lực lại có vẻ không bằng trước đó, dù sao pháp lực của Hồng Vân lúc này căn bản không thể thôi động pháp bảo nhiều.

Chương 168

Hồng Sa không thể chống lại Cửu Thiên Cương Phong của Côn Bằng, chỉ một chiêu mặt đối mặt, Hồng Vân lần nữa bay ngược ra ngoài, máu nhuộm hư không.

Lúc này, Côn Bằng lần nữa công kích.

"Nếu đã đuổi cùng giết tận, vậy thì đừng ai được yên. ..." Sắc mặt Hồng Vân dữ tợn, trong miệng nghiến răng nghiến lợi nói, rồi trực tiếp xông về phía Côn Bằng, pháp lực toàn thân đều bạo động.

Sắc mặt Côn Bằng kinh hãi, lúc này căn bản không kịp lùi ra.

"Oanh!" Một tiếng nổ kinh thiên, đám mây hình nấm khổng lồ xuất hiện giữa trời đất, uy lực của lần này, đáng sợ hơn rất nhiều so với vụ tự bạo Thiện Thi và Ác Thi trước đó.

Mặc dù bị trọng thương, thực lực chỉ còn ba bốn phần mười, nhưng y vẫn là một cao thủ Chuẩn Thánh hậu kỳ thực thụ, uy lực tự bạo như vậy có thể tưởng tượng được.

Lúc này, Yêu tộc lập tức từ Thiên Đình hạ xuống, Vu tộc đồng loạt động thân, cao thủ tán tu Chuẩn Thánh cũng đổ xô về phía này.

"Phụt!" Một tiếng thổ huyết vang vọng giữa trời đất, sau đó liền thấy một đạo thân ảnh từ hư không bước ra, chính là Côn Bằng.

Vừa rồi y đối mặt với Hồng Vân, không phải bản tôn, mà là Ác Thi, bản tôn ẩn nấp ở xa.

Quả nhiên như y đã nghĩ trong lòng, Hồng Vân thật sự đã tự bạo, kéo theo Ác Thi của y xuống nước, kết quả, Thiện Thi và Ác Thi của y đều đã vẫn lạc, tam thi bản nguyên bị tổn thương nghiêm trọng, việc tái hiện sẽ xa vời vô kỳ rồi.

“Oanh!” Đột nhiên, giữa trời đất truyền đến một trận oanh minh, sau đó liền tự sinh ra vô số sát khí.

Những sát khí này Côn Bằng không hề xa lạ, là sát khí chỉ có khi Lượng Kiếp bắt đầu mới có.

Lần này tự sinh ra nhiều sát khí như vậy, có thể là do quá nhiều cao thủ tán tu vẫn lạc lần này, sau đó bị vụ tự bạo của Hồng Vân châm ngòi, khiến sát khí của Lượng Kiếp đến sớm hơn rất nhiều.

Nhưng những điều này, Côn Bằng lúc này không để ý, sau khi tự bạo, y đã lập tức chạy đến nơi Hồng Vân tự bạo.

Hồng Mông Tử Khí, mới là mục tiêu của y, những thứ khác, đều không quan trọng. . ....Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó ở phía bắc.

Côn Bằng bất chấp thương thế trên người, trực tiếp vượt qua, đến nơi Hồng Vân tự bạo.

Hồng Vân vẫn lạc, pháp bảo và Hồng Mông Tử Khí của y tự nhiên cũng lộ ra, trở thành vật vô chủ.

“Hồng Mông Tử Khí, cuối cùng cũng là của ta. ...” Côn Bằng nhìn Hồng Mông Tử Khí và Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô đang lơ lửng giữa hư không, trong mắt lóe lên một tia hỏa nhiệt, trong lòng thầm nói.

Nghĩ đến đây, y đưa đại thủ về phía Hồng Mông Tử Khí và Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô tóm lấy.

“Ông!” Hồng Mông Tử Khí và Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô lúc này khẽ chấn động, liền muốn bay đi xa.

Dù sao lúc này Hồng Vân đã vẫn lạc, Hồng Mông Tử Khí và Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô là vật vô chủ, tự nhiên sẽ không ở mãi đây, chờ Côn Bằng lấy.

Mấy hơi thở dừng lại vừa rồi, chẳng qua là Hồng Vân vừa vẫn lạc, Hồng Mông Tử Khí và Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô đang khôi phục trạng thái vật vô chủ mà thôi, lúc này đã khôi phục, tự nhiên sẽ không để người khác dễ dàng có được.

Sắc mặt Côn Bằng khẽ biến, vội vàng ra tay, muốn chặn lại hai kiện bảo vật.

Nhưng lúc này thực lực y giảm mạnh, tạm thời không thể chặn lại chúng, mắt thấy hai kiện bảo vật sắp bay đi xa thì, giữa trời đất vang lên một âm thanh nhàn nhạt.

"Thiên địa càn khôn, Pháp tắc tung hoành, Định!" Âm ba cuồn cuộn, như âm thanh của Đại Đạo, ẩn chứa sức mạnh vô thượng, một lời nói ra, lời ra pháp theo, lập tức phong tỏa phương trời đất, vô số Pháp tắc càn khôn giao thoa tung hoành, cố định tất cả mọi thứ bên trong hư không.

Côn Bằng nghe được âm thanh này, sắc mặt tức thì đại biến, Yêu Văn Bi trong tay tức thì kim quang đại trướng, bảo vệ quanh thân, sắc mặt cảnh giác nhìn xung quanh.

Nếu không phải người này ra tay, y căn bản không thể phát hiện ra sự tồn tại của người đó, tu vi của người đó, rốt cuộc cao đến mức nào, nếu vừa rồi người đó ra tay với y, thì lúc này chẳng phải y đã tiêu đời sao. ...

Trong lòng càng sợ hãi, trên trán Côn Bằng càng rịn ra mấy giọt mồ hôi lạnh.

Lúc này, khi âm thanh nhàn nhạt này vang lên, Hồng Mông Tử Khí đã bị giam cầm giữa hư không, không thể nhúc nhích dù chỉ một phân.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo thân ảnh từ từ bước ra từ hư không, chính là Càn Khôn.

Lúc này y nhẹ nhàng dễ dàng liền nắm Hồng Mông Tử Khí trong tay, sau đó ở một tay khác, thì cầm pháp bảo của Hồng Vân, Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô.

"Càn Khôn!" Côn Bằng thấy tướng mạo người này xong, trong lòng ý niệm vừa chuyển, liền đã nhớ ra người này là ai.

Y từng gặp Càn Khôn một lần ở Tử Tiêu Cung, tuy không có giao thiệp, nhưng lúc này vẫn có ấn tượng.

Càn Khôn lúc này Đại đạo Pháp tắc vờn quanh thân, khí tức trên người phiêu miểu, dường như hòa làm một với toàn bộ trời đất.

Với tu vi của Côn Bằng lúc này, tự nhiên không thể biết thân phận của Càn Khôn, ngay cả khi lúc này y cố gắng hết sức thôi diễn, cũng không thể biết được dù chỉ nửa phần, trong một thời gian ngắn, trong lòng càng kinh hãi.

Côn Bằng nhìn Càn Khôn, trong lòng hơi bình tĩnh lại sau đó, nói, "Vị đạo hữu này, Hồng Mông Tử Khí là đồ của ta, xin đạo hữu giao ra. ..." Nghe vậy, Càn Khôn cười khẽ một tiếng, nói, "Đã là vật vô chủ, tự nhiên là người có cơ duyên sẽ có được, bần đạo đoạt được vật này, tự nhiên không có gì không thể, đạo hữu nếu đã muốn, có thể đến đoạt từ trong tay bần đạo, chỉ cần đạo hữu đoạt được, bần đạo tự nhiên sẽ không hỏi nữa." Côn Bằng nghe vậy, sắc mặt tức thì trầm xuống, như vậy, Càn Khôn không chịu nhượng bộ.

"Ta liều chết đoạt được vật này, đạo hữu lại nửa đường sát xuất, cách làm như vậy, quả không hậu đạo, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta, Côn Bằng, dễ bắt nạt sao?" Côn Bằng sắc mặt lạnh băng, lạnh giọng nói.

Càn Khôn nhìn y, nói, "Nếu đạo hữu cảm thấy không phục, vậy cứ việc ra tay đi, bần đạo sẽ tiếp chiêu. ..." Càn Khôn không thèm để ý đến Côn Bằng, trực tiếp thu Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô và Hồng

Mông Tử Khí vào trong.

Côn Bằng nhìn động tác của Càn Khôn, sắc mặt trên mặt càng thêm âm trầm.

Trong lòng nghĩ, trầm giọng nói, "Nếu đã như vậy, vậy thì xin lĩnh giáo cao chiêu của đạo hữu. ..." Y biết tu vi của Càn Khôn cao hơn y, nhiều nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong mà thôi, y không tin Càn Khôn đã bước vào cảnh giới kia.

Tuy kém cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong một chút, nhưng y cũng không phải không có sức chống đỡ, tất cả chỉ sau khi giao thủ mới biết.

"Xem chiêu!" Côn Bằng quát lớn một tiếng, đã xông về phía Càn Khôn công kích, uy thế đáng sợ tức khắc khóa chặt Càn Khôn.

Chương 169

Càn Khôn sắc mặt nhàn nhạt nhìn quyền công kích đang giáng xuống, sắc mặt trên mặt không hề có chút biến động nào, dường như một đạo công kích đó trong mắt y không tạo ra chút gợn sóng nào vậy.

Y giơ một tay lên, cũng tung ra một quyền.

Một quyền đơn giản, rơi vào mắt Côn Bằng tức thì khiến sắc mặt y đại biến.

Cảnh giới của Càn Khôn, Đại Đạo chí giản, càng đơn giản, càng đáng sợ, lúc này thời không không ngừng đổ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ, nhấn chìm về phía Côn Bằng.

"Oanh!" Hai quyền va chạm, Côn Bằng trực tiếp bị đánh bay ngược ra ngoài, máu nhuộm hư không.

"Ầm!" Côn Bằng đè nát vô số đỉnh núi và hư không, rất lâu sau, mới ổn định lại thân hình.

Y ôm ngực, sắc mặt đau đớn nhìn Càn Khôn, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Kinh ngạc mở miệng nói, "Ngươi không phải cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong sao?" Tuy bị thương, nhưng y tự tin Chuẩn Thánh đỉnh phong có thể đỡ được một chiêu của y, ngay cả khi không đỡ được, với thực lực của y cộng thêm phòng ngự của Yêu Văn Bi, cũng không thể thua thảm hại như vậy.

Nhưng lúc này, không chỉ phòng ngự của Yêu Văn Bi bị phá, y còn rơi vào kết cục trọng thương.

Nghe vậy, Càn Khôn cười khẽ một tiếng, nói, "Bần đạo chưa từng nói bần đạo là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong. ..." Lời vừa dứt, y

bước một bước, khoảnh khắc tiếp theo liền đã xuất hiện cách Côn Bằng không xa.

Sắc mặt Côn Bằng biến đổi, không dám giao thủ với Càn Khôn nữa, đôi cánh sau lưng chấn động, trực tiếp biến mất trên bầu trời.

Giao thủ với Chuẩn Thánh hậu kỳ và cảnh giới Hỗn Nguyên, đó chẳng khác nào tìm chết, y tự nhiên không dám dừng lại, giữa Hồng Mông Tử Khí và sinh mệnh, Côn Bằng trực tiếp lựa chọn sinh mệnh.

Mạng không còn, muốn Hồng Mông Tử Khí để làm gì?

Vì vậy, y đã bỏ chạy ngay lập tức. . ....Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó ở phía bắc.

Càn Khôn nhìn Côn Bằng đang bỏ chạy, trên khuôn mặt điềm nhiên không hề có chút biến đổi nào, dường như đã sớm biết lựa chọn của Côn Bằng vậy.

Y cũng không ra tay chặn Côn Bằng, chỉ lạnh nhạt nhìn y bay đi xa, trong mắt lóe lên một đạo thần quang.

"Cũng chạy nhanh đấy nhỉ. ..." Khẽ lắc đầu sau đó, Càn Khôn mới thu hồi ánh mắt, nhìn về một hướng nào đó.

"Quả nhiên là bị lợi dục che mắt!" Càn Khôn khẽ thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói.

Lúc này, có hơn hai mươi đạo lưu quang bay đến, hạ xuống nơi đây, mỗi một đạo lưu quang khí tức đều không yếu, đều là cảnh giới Chuẩn Thánh, xem ra chính là những tán tu trước đó.

Mặc dù trước đó dưới kế hoạch của Hồng Vân, mười mấy vị đã bị tiêu diệt, nhưng lúc này lại có thêm vài vị cao thủ tán tu Chuẩn Thánh gia nhập, lúc này đếm kỹ lại, thì cũng có hai mươi mốt vị cao thủ Chuẩn Thánh.

“Xùy!” Hai mươi mốt đạo lưu quang phá không, sau đó ổn định hạ xuống, bao vây Càn Khôn bên trong.

Thương Thiên Lão Tổ liếc nhìn Càn Khôn một cái, trong lòng khẽ động, y cũng là khách của Tử Tiêu Cung, đối với Càn Khôn, y cũng có chút ấn tượng, nhưng ngoài chút ấn tượng đó ra, thì không còn gì nữa.

Trước đó sau khi bị Hồng Vân lừa gạt, y liền một đường truy tìm, sau đó thấy Côn Bằng bay về hướng nào, thì liền đi theo hướng đó.

Trong lòng y cũng đang tính toán, đợi sau khi Côn Bằng và Hồng Vân cái tên điên đó đều trọng thương, thì mới ra tay.

Sự thật cũng đúng như vậy, cả hai đều trọng thương, Hồng Vân tự bạo, khiến Côn Bằng trọng thương, Thiện Ác Thi vẫn lạc, thực lực chỉ còn ba bốn phần mười, lúc đó ra tay là tốt nhất.

Nhưng không ngờ, Càn Khôn lại xuất hiện.

Càng khiến y không ngờ, Côn Bằng lại không địch nổi Càn Khôn.

Mặc dù Càn Khôn một quyền đánh bại Côn Bằng khiến y kinh hãi, nhưng trong lòng y cũng không ít tự tin lúc này cũng có thể đánh bại Côn Bằng, dù sao thực lực của Côn Bằng lúc này đã giảm mạnh, đánh bại y không khó.

Thực lực của Càn Khôn tuy mạnh, nhưng bên cạnh y có hai mươi mốt vị cao thủ Chuẩn Thánh, chẳng lẽ sợ một mình Càn Khôn không thành?

Vì vậy, trong khoảnh khắc, y đã hạ xuống nơi này.

“Vị đạo hữu này, ngô đẳng đến đây, là vì Hồng Mông Tử Khí trong tay đạo hữu, nếu đạo hữu giao ra, ngô đẳng sẽ không cản trở đạo hữu nữa, đạo hữu tự có thể rời đi. ...” Thương Thiên Lão Tổ nhìn Càn Khôn, từ từ mở miệng nói.

Mặc dù y không thể nhìn thấu tu vi của Càn Khôn, nhưng chắc hẳn không thể cao hơn bao nhiêu, nhiều nhất cũng chỉ ở Chuẩn Thánh đỉnh phong, bên cạnh y có hai mươi mốt vị cao thủ Chuẩn Thánh, có gì mà phải sợ y.

Nếu y biết điều, giao ra, hai bên có thể tránh được một trận giao chiến, nếu không biết điều, thì đừng trách ngô đẳng ra tay, lúc đó y vẫn lạc trong đó cũng đừng trách ngô đẳng.

Nghe vậy, trên khuôn mặt điềm nhiên của Càn Khôn hiện lên một nụ cười lạnh, trong mắt lóe lên một tia sát ý, nhàn nhạt mở miệng nói, "Nếu bần đạo không giao thì sao?" Nghe vậy, sắc mặt Thương Thiên Lão Tổ trầm xuống, trong miệng lạnh lùng nói, "Nếu đạo hữu không giao, vậy thì đừng trách ngô đẳng!" Nghe lời này của Càn Khôn, y liền biết Càn Khôn không có ý định giao ra Hồng Mông Tử Khí, vậy đã như vậy, thì chỉ có thể dùng vũ lực, y có vẫn lạc thì cũng chỉ có thể trách y.

"Oanh!" Trong khoảnh khắc, khí thế của Thương Thiên Lão Tổ tức thì quét ra, những Chuẩn Thánh khác đồng loạt phóng ra khí thế, khóa chặt Càn Khôn, trong một thời gian ngắn phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang.

Giữa hai bên, bầu không khí kiếm bạt nỗ trương.

"Nếu đã như vậy, vậy thì lên hết đi!" Càn Khôn lạnh nhạt liếc nhìn bọn họ một cái, rồi lạnh lùng nói.

Hai mươi mốt vị Chuẩn Thánh liên thủ, trong Hồng Hoang, cũng là một thế lực có trọng lượng, nhưng đối với Càn Khôn lúc này đủ để sánh ngang với Hỗn Nguyên trung kỳ mà nói, thì không đáng để nhìn.

Nếu số lượng có thể bù đắp được, thì cần gì cảnh giới?

Thương Thiên Lão Tổ và chư vị Chuẩn Thánh nhìn nhau, sát ý trên

mặt càng tăng, cử động này của Càn Khôn, hiển nhiên là khinh thường bọn họ.

Thân là cảnh giới Chuẩn Thánh, lại có hai mươi mốt vị có mặt, kết quả lại bị người khác khinh thường, ngay cả y, lúc này trong lòng cũng phẫn nộ bất bình, lúc này hàm nộ ra tay.

Trong một thời gian ngắn, hai mươi mốt đạo công kích tức thì giáng xuống đỉnh đầu Càn Khôn.

Lúc này, phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang, uy thế đáng sợ hủy thiên diệt địa.

Khoảnh khắc này, vô số Đại Năng chú ý đến nơi này.

Tam Thanh, Phục Hy Nữ Oa, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Vu Yêu, vân vân.

Chương 170

...

Sắc mặt Càn Khôn bình tĩnh, dường như không nhìn thấy công kích của bọn họ vậy.

"Ông!" Đột nhiên, hư không chấn động, Càn Khôn đã ra tay, tốc độ nhanh đến mức không kịp phản ứng.

"Oanh!" Một nắm đấm lóe ra thanh quang càn khôn ầm ầm giáng xuống, trực tiếp đánh về phía một vị Chuẩn Thánh gần nhất.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, y đã phá tan công kích của đối phương, sau đó trực tiếp đánh vào người đối phương, cứng rắn đánh nổ tung y.

Tiếng oanh minh khổng lồ và xung kích đáng sợ đồng thời vang lên, sắc mặt những Chuẩn Thánh khác kinh hãi.

Chỉ một chiêu mặt đối mặt, liền đánh nổ tung một vị Chuẩn Thánh, thực lực của y, rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Càn Khôn lúc này không cho họ thời gian, nắm đấm vừa chuyển, lại giáng xuống. . ....Trong vài hơi thở ngắn ngủi, đã có mười ba vị Chuẩn Thánh vẫn lạc trong tay Càn Khôn, đều bị y một quyền đánh nổ tung.

Tám vị Chuẩn Thánh còn lại, lúc này cũng bị trọng thương sâu, nhưng muốn chạy cũng không thể chạy được, vì Càn Khôn lúc này đã khóa chặt bọn họ.

"Đạo hữu, Hồng Mông Tử Khí, ngô đẳng không cần nữa, xin đạo hữu. ..." Thương Thiên Lão Tổ chưa nói xong, Càn Khôn nhàn nhạt cắt ngang, nói, "Uy hiếp và đánh cược bần đạo, đoạt thì đoạt, từ bỏ

thì từ bỏ, thật sự cho rằng bần đạo là bùn nặn sao?" Giọng điệu Càn Khôn tuy nhàn nhạt, nhưng tám vị Chuẩn Thánh đều nghe ra sát ý trong giọng điệu.

Lúc này nghe vậy, thân thể đều chấn động.

"Xích!" Một tiếng khẽ vang lên, chỉ thấy một đạo hắc quang lóe lên, sau đó liền có một vị Chuẩn Thánh sắc mặt kinh hãi nhìn ngực mình, trong một hơi thở, liền bị đạo hắc quang đó xuyên thủng tim gan.

Trong một hơi thở, lại có thêm một vị Chuẩn Thánh vẫn lạc.

Chớp mắt một cái, hai mươi mốt vị Chuẩn Thánh, lúc này chỉ còn lại bảy vị. . ....Càn Khôn lúc này dường như một tôn Sát Thần vậy, mỗi lần ra tay đều có Chuẩn Thánh vẫn lạc trong tay y, mỗi lần tiêu diệt một vị Chuẩn Thánh, đều chỉ cần một chiêu.

Thực lực mạnh đến mức nào, lúc này đã có thể nhìn rõ.

"Không phải Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà là cảnh giới Hỗn Nguyên. ..." Sắc mặt Thương Thiên Lão Tổ kinh hãi, trong miệng ngưng giọng nói.

Y cứ nghĩ, ngay cả khi đối phương là Chuẩn Thánh đỉnh phong, bên mình lại chiếm ưu thế về số lượng, thì nên có thể thành công.

Nhưng kết quả, điều y nghĩ chỉ là điều y nghĩ mà thôi.

"Ồn ào!" Sắc mặt Càn Khôn lạnh như băng sương, Thí Thần Thương lần nữa đâm ra, lúc này chỉ còn Thương Thiên Lão Tổ và hai vị Chuẩn Thánh khác đang miễn cưỡng chống đỡ, những người còn lại đều hồn quy thiên địa rồi.

Chạy!

Thương Thiên Lão Tổ lúc này không quản việc khí cơ của Càn

Khôn đã khóa chặt y nữa, ngay cả khi không chạy thoát, lúc này y cũng không thể trực tiếp đối mặt được.

Ba người cùng nhau chạy trốn, cơ hội tổng sẽ lớn hơn một chút.

"Xùy!" Thí Thần Thương lần nữa ra tay, tốc độ nhanh đến mức không kịp phản ứng, lại một vị Chuẩn Thánh vẫn lạc.

Càn Khôn lúc này tách ra khỏi Thí Thần Thương, một quyền giáng xuống, uy thế đáng sợ tức khắc nhấn chìm vị Chuẩn Thánh đó.

Thương Thiên Lão Tổ nhìn thấy trong vài hơi thở, ba vị Chuẩn Thánh chỉ còn lại một mình y, Càn Khôn lúc này tay cầm Thí Thần Thương, từ từ đi về phía y.

"Hát!" Không thể ngồi yên chờ chết, y trực tiếp ra tay về phía Càn Khôn.

"Phụt xuy!" Thương Thiên Lão Tổ khó tin nhìn mình bị Thí Thần Thương xuyên thủng tim gan, y căn bản không nhìn rõ Càn Khôn ra tay lúc nào, tốc độ quá nhanh, căn bản không thể chống đỡ.

Sau khi tiêu diệt Thương Thiên Lão Tổ, Càn Khôn thu Thí Thần Thương, ánh mắt quét qua Hồng Hoang một lượt, lúc này không ít tán tu không dám trực tiếp đối mặt với đôi mắt của Càn Khôn.

Vừa rồi còn có ý đồ khao khát, nhưng trong chốc lát ngắn ngủi, hai mươi mốt vị Chuẩn Thánh liền vẫn lạc trong tay Càn Khôn.

Mỗi lần ra tay đều là một chiêu, một chiêu một vị Chuẩn Thánh, thử hỏi, nếu xông lên, e rằng ngay cả một chiêu cũng không cần đã có thể tiêu diệt.

Tranh giành với Càn Khôn, không nghi ngờ gì là tìm chết.

Ngoài những tán tu này ra, lúc này, Tam Thanh và Tây Phương, Minh Hà Lão Tổ và những người khác, lúc này sắc mặt kinh ngạc

nhìn Càn Khôn.

Họ cũng không ngờ, Càn Khôn lúc này đã bước vào cảnh giới đó.

Đặc biệt là Tam Thanh và Tây Phương nhị vị, cho dù sau này thành Thánh, e rằng cũng sẽ thua kém Càn Khôn, dù sao một bước chậm, mọi bước đều chậm, nhìn có vẻ chỉ là một bước nhỏ, nhưng muốn đuổi kịp lại cần hàng triệu năm.

Đặc biệt là sắc mặt của Tam Thanh lúc này, có chút khó coi.

Là Bàn Cổ Tam Thanh, lại là môn hạ của Hồng Quân, lần này lại thua kém người khác nhiều như vậy, quả thực có chút mất mặt.

Nhưng trong lòng họ cũng bất lực, dù sao cơ duyên thành Thánh chưa rõ ràng, việc thành Thánh còn xa vời vô kỳ, lạc hậu cũng là bất lực.

Lúc này sắc mặt tương đối bình thường, thì phải kể đến Nữ Oa và Hậu Thổ, họ vốn biết cảnh giới của Càn Khôn cao, lúc này thấy y đã bước vào Hỗn Nguyên, lại không lộ ra vẻ kinh ngạc quá lớn.

Vài hơi thở sau, Càn Khôn thu hồi ánh mắt, rồi đứng lơ lửng, nhìn về phía Bất Chu Sơn, ở đó, Vu Yêu đang xung đột, lúc này hai bên gần như đã chuẩn bị giao chiến.

Ban đầu khi Hồng Vân tự bạo, Yêu tộc liền tiến vào Hồng Hoang, nhưng lại bị Vu tộc chặn lại.

Ý đồ của hai bên, trong lòng đều rõ, tự nhiên sẽ không để đối phương chiếm ưu thế.

Cộng thêm, sau khi nhiều Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên cũng như vô số tán tu vẫn lạc, giữa trời đất sát khí tự sinh ra vô số, làm cho Lượng Kiếp đến sớm hơn rất nhiều.

Vu Yêu lưỡng tộc lúc này số lượng đã đạt vạn ức, chiếm đoạt rất

nhiều tài nguyên của Hồng Hoang, sinh linh sau khi chết đều quy về trời đất, bổ sung nhu cầu của trời đất.

Vì vậy Vu Yêu lưỡng tộc, hiển nhiên, đã trở thành nhân vật chính của Lượng Kiếp lần này.

Chương 171

Lúc này Lượng Kiếp đã mở màn, Vu Yêu lúc này không giao thủ, Càn Khôn đều cảm thấy không thể. . ....Hồng Hoang, ngoài Bất Chu Sơn.

Đại quân Yêu tộc sau khi Hồng Vân tự bạo đến nơi đây, liền bị đại quân Vu tộc chặn lại.

"Đế Tuấn, Yêu tộc ngươi có ý đồ gì, Vu tộc ta há chẳng lẽ không biết sao?

Muốn đi đoạt Hồng Mông Tử Khí, vậy thì trước hết phải qua cửa ải Vu tộc ta. ..." Đế Giang nhìn Đế Tuấn, lạnh lùng mở miệng nói.

Đế Tuấn nghe vậy, lạnh lùng hừ một tiếng, nói, "Hừ, Đế Giang, trẫm hôm nay không muốn khai chiến với Vu tộc, nếu ngươi tránh ra, trẫm sẽ không chấp nhặt với Vu tộc, nếu không thì. ..." "Khí lớn thật đấy, hôm nay xem Yêu tộc ngươi có thực lực hay không!" Đế Giang sắc mặt lạnh băng, lạnh giọng mở miệng nói.

"Vu tộc nhị lang, giết!" Đế Giang quát lớn một tiếng, hàng ngàn ức tộc nhân Vu tộc xông về phía Yêu tộc chém giết.

"Vu!

Vu!

Vu!" Vô số tộc nhân Vu tộc bùng nổ khí thế đáng sợ, không ngừng lao về phía Yêu tộc chém giết.

"Yêu tộc nhị lang, giết!" Đế Tuấn lạnh lùng ra lệnh, đã Vu tộc không nhường, vậy thì chỉ có một trận chiến.

Đại chiến bùng nổ, binh đối binh, tướng đối tướng.

Đại Yêu trong Yêu tộc đối đầu với Đại Vu của Vu tộc, Thập Đại Yêu Thần và Đế Tuấn Thái Nhất, thì đối đầu với Thập Nhị Tổ Vu.

Hai bên chém giết đến trời đất hôn ám, máu chảy thành sông.

Không lâu sau đó, liền thấy Côn Bằng bỏ chạy thua, sau đó hai mốt vị Chuẩn Thánh vẫn lạc trong tay Càn Khôn.

Kết quả như vậy, y chưa từng liệu tới.

Thực lực của Càn Khôn đáng sợ như vậy, y lại không ngờ.

Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay Càn Khôn, xem ra không còn hy vọng.

Đế Tuấn và Thái Nhất lúc này sắc mặt âm trầm, nhưng cũng không còn cách nào.

Ngay cả khi có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lúc này họ cũng cảm thấy không có phần thắng, dù sao tu vi của bọn họ quá thấp, không thể phát huy toàn bộ uy lực.

Hơn nữa, thực lực mà Càn Khôn lúc này thể hiện ra, y có bao nhiêu thành, họ không biết.

Nếu chỉ có sáu bảy thành, vậy bảy tám thành thì sao?

Tám chín thành thì sao?

Mười thành thực lực thì sao?

Không dám nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ.

"Đế Giang, Hồng Mông Tử Khí đã mất, ngươi còn muốn tiếp tục sao?" Đế Tuấn lùi ra, sắc mặt lạnh băng nhìn Đế Giang nói.

Hồng Mông Tử Khí đã mất, vậy thì tiếp tục đánh nữa có ý nghĩa gì.

Đế Giang nghe vậy, nhìn Cú Mang một cái, sau đó nhìn Đế Tuấn,

lạnh giọng nói.

"Đế Tuấn, đây là địa bàn của Vu tộc ta, ngươi nói đi là đi sao?

Hôm nay Yêu tộc ngươi đã đến, vậy thì đừng đi, đều ở lại đây đi!" Ngoài Bất Chu Sơn, Hồng Hoang.

Lời Đế Giang vừa dứt, trên thân y bùng phát một cỗ khí thế kinh khủng, khí thế của Vu tộc, trong khoảnh khắc lại lần nữa bùng cháy.

Thực ra đối với Hồng Mông Tử Khí, Vu tộc tuy cũng muốn, nhưng lại không giống Yêu tộc.

Điều quan trọng nhất là không để Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay Yêu tộc, khiến thực lực của chúng tăng mạnh.

Nếu có thể rơi vào tay Vu tộc, thì không chỉ có thể cắt đứt thực lực Yêu tộc, mà còn có thể tăng thêm một chút thực lực cho Vu tộc, một mũi tên trúng hai đích.

Nhưng giờ đây, dù không có được cũng không sao, chỉ cần đừng rơi vào tay Yêu tộc là được.

Còn về Càn Khôn, thực lực cường hãn, nhưng lại có chút giao tình với tiểu muội nhà mình, Vu tộc cũng chưa từng tiến phạm Vô Lượng Sơn Mạch, sẽ không có xung đột quá lớn.

Bởi vậy tạm thời không cần để ý, đối với bọn họ mà nói, Yêu tộc mới là địch thủ lớn nhất.

Giờ đây Yêu tộc đã rời khỏi Thiên Đình, đây cũng là một cơ hội.

Dù cho kết quả lần này ra sao, cũng phải diệt đi nhuệ khí của Yêu tộc.

Đế Tuấn nghe vậy, thần sắc đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó liền lộ ra vẻ phẫn nộ.

"Đế Giang, ngươi muốn tử chiến với Yêu tộc ta sao?

Tốt, tốt, tốt, nhị lang Yêu tộc, giết!" Đế Tuấn lạnh lùng nói, khí tức kinh khủng trên thân y cuồn cuộn trào ra.

"Nhị lang Vu tộc, theo ta giết!" Đế Giang dẫn đầu, trực tiếp xông về phía Đế Tuấn.

"Tổ Vu Chân Thân!" Tổ Vu Chân Thân cao mấy vạn trượng hiển hiện, sau đó một quyền đánh tới Đế Tuấn, uy thế kinh khủng như hủy thiên diệt địa, mang theo sức mạnh không gian kinh khủng, nghiền nát mọi thứ nhấn chìm Đế Tuấn.

Sau khi Đế Giang hiện ra Tổ Vu Chân Thân, đánh tới, Đế Tuấn thần sắc lạnh lẽo, trong miệng quát lớn: "Kim Ô Pháp Tướng, trấn áp!" Lời vừa dứt, Kim Ô Pháp Tướng phía sau y đột nhiên biến thành một Đế Ảnh khổng lồ, thân ảnh khổng lồ đó cao mấy vạn trượng, trên khuôn mặt chữ Quốc, uy nghiêm vô cùng.

Mày rậm mắt giận dữ, mũi cao miệng rộng, một loại khí tức tôn quý bẩm sinh từ thân ảnh đó trào ra khắp bốn phía.

Y mặc một bộ cổn long bào màu đen, trên đó quấn quanh một con thiên long chín vuốt há miệng trợn mắt.

Chương 172

Trên đầu đội mũ miện hoàng đế có châu liêm, quanh eo thắt một đai lưng rồng tím vàng, một thanh trường kiếm đen kịt treo trên đó, dưới chân đạp lên những đám mây rồng lượn.

Khí tức tôn quý, bá đạo, không mất vẻ đế vương, trong khoảnh khắc tràn ngập trong không gian trống rỗng đó.

Trong mắt y không coi ai ra gì, xem chúng sinh như kiến hôi.

"Trấn áp!" Đế Ảnh lạnh lùng phun ra hai chữ, sau đó đưa bàn tay khổng lồ ra, hung hăng vỗ xuống Đế Giang phía dưới, một đòn vỗ xuống, phong vân biến ảo, càn khôn điên đảo, không gian vỡ nát.

"Hừ, tiểu kỹ điêu trùng, phá cho ta!" Đế Giang khẽ hừ lạnh một tiếng, uy thế trên nắm đấm càng kinh khủng hơn vài phần, phảng phất muốn phá vỡ trời đất, trực tiếp đánh tới bàn tay khổng lồ kia.

"Ầm!" Tiếng động lớn chấn động cửu tiêu, lực xung kích kinh khủng xóa sổ mọi thứ trong phạm vi vạn dặm, núi sông địa mạch, linh khí hư không, thậm chí không ít bộ chúng Vu Yêu hai tộc cũng ngã xuống dưới một chiêu này.

Hai người dẫm xuống những dấu chân sâu hoắm trong hư không, nghiêm trọng nhìn đối phương.

Nhìn thì có vẻ ngang sức ngang tài, nhưng thực chất trong cơ thể Đế Tuấn lại khí huyết sôi trào, pháp lực hỗn loạn.

Song y lúc này không thể để lộ một chút nào, nếu không sĩ khí của Yêu tộc sẽ giảm sút nghiêm trọng.

Sau khi Đế Giang dừng lại vài hơi thở, khóe miệng y lạnh lẽo nở nụ cười, trực tiếp xông thẳng tới Đế Tuấn, hai người lại lần nữa giao

chiến.

"Ầm!" Một tiếng động lớn đột nhiên chấn động cửu tiêu, bộ chúng Vu Yêu hai tộc nhìn tới, Bạch Trạch trực tiếp bị Hậu Thổ đánh bay, máu chảy đầy hư không, thần sắc y trắng bệch như tờ giấy.

Vu Yêu giờ đây đã đến mức này, ngay cả Hậu Thổ vốn là người từ bi, nhưng cũng không thể không ra tay.

Thực lực nàng vốn đã hơn Bạch Trạch, cộng thêm Minh Thư tương trợ, nhanh chóng áp chế Bạch Trạch và trọng thương y.

Cách đó không xa, Chúc Cửu Âm đang giao thủ với Anh Chiêu thấy vậy, trên mặt y hiện lên một tia sát ý, y đưa một ngón tay ra, trực tiếp vận dụng Thời Gian Pháp Tắc.

"Thời Gian Tạm Đình!" Lời vừa dứt, sức mạnh Thời Gian vô hình bao trùm Anh Chiêu, thân hình y lập tức khựng lại, tư duy cũng dừng lại trong khoảnh khắc đó.

Chúc Cửu Âm một quyền đánh ra, sau đó thân hình y lóe lên, lao về phía Bạch Trạch, tốc độ nhanh đến nỗi các Yêu Thần có mặt tại đó còn chưa kịp phản ứng.

Khi y tới bên cạnh Bạch Trạch, Anh Chiêu cũng đã hồi phục, nhưng quyền lực của Chúc Cửu Âm đã, y lập tức bị đánh bay, may mà vết thương không nặng.

"Bạch Trạch cẩn thận!" Thái Nhất thần sắc hơi đổi, Hỗn Độn Chung trong tay y tế ra, chuẩn bị gõ vang sức mạnh thời không thì, Cú Mang trong tay lại bắn ra một mũi tên Mộc Chi Pháp Tắc khổng lồ, cắt đứt động tác của Thái Nhất.

"Không còn cơ hội nào nữa!" Chúc Cửu Âm lạnh lùng cười một tiếng, pháp lực trong tay y lập tức thúc đẩy đến cực hạn, một quyền này, ngay cả một Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng có thể bị tiêu diệt dưới

nắm đấm.

Tổ Vu đã hiện ra Tổ Vu Chân Thân, dưới một quyền toàn lực, uy lực lớn đến mức nào các Chuẩn Thánh cao thủ có mặt tại đó đều hiểu rõ trong lòng.

Lúc này Bạch Trạch đã bị thương, chắc chắn không thể đỡ nổi một quyền của Chúc Cửu Âm.

"Thiên Đế Ngọc Tỷ, trấn áp!" Đế Ảnh khổng lồ phía sau Đế Tuấn ném ra một vật hình vuông, vật hình vuông đó đón gió lớn lên, thậm chí to bằng nghìn trượng, chính là Thiên Đế Ngọc Tỷ, một Tiên Thiên Công Đức Pháp Bảo.

Thiên Đế Ngọc Tỷ lập tức rơi xuống, tốc độ nhanh đến mức đuổi kịp tốc độ của Đế Giang, lập tức cản lại một quyền của Chúc Cửu Âm.

"Ầm!" Thân hình Chúc Cửu Âm lùi lại mấy bước, dẫm xuống những dấu chân sâu hoắm trong hư không.

Còn Bạch Trạch thì bị lực xung kích kia ép lùi, thoát khỏi vòng tấn công của Chúc Cửu Âm.

"Đế Tuấn!" Chúc Cửu Âm thần sắc trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Đế Tuấn phía trên.

Khi đó, Đế Giang thừa lúc Đế Tuấn sơ hở, một quyền đã ép y lùi lại.

Đế Tuấn chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể sôi trào càng lúc càng dữ dội, nếu không phải toàn lực áp chế, lúc này y chắc chắn sẽ thổ huyết tại chỗ.

"Hậu Thổ..." Ánh mắt Đế Tuấn dừng lại trên Hậu Thổ, trong đôi mắt sâu thẳm thoáng hiện lên một tia kinh ngạc.

Một vị Tổ Vu lại có thể sử dụng pháp bảo công kích, thực lực nàng, không hề kém y.

Uy lực của Tổ Vu Chân Thân mạnh đến mức nào y đã sớm lĩnh giáo, nếu thêm vào Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp, thực lực có thể hình dung được.

Bởi vậy uy hiếp của Hậu Thổ lúc này, trong lòng Đế Tuấn, thậm chí có thể sánh ngang với Đế Giang.

Tình hình của Hậu Thổ, Đế Tuấn trong lòng quả thực cảm thấy kinh ngạc, một vị Tổ Vu sử dụng pháp bảo, thực lực không hề kém Đế Giang, cộng thêm Thổ Chi Tổ Vu, đứng trên Hồng Hoang Đại Địa, sức mạnh nguyên nguyên không dứt.

Thậm chí, Đế Tuấn cảm thấy nếu cứ kéo dài chiến đấu, e rằng y cũng không phải đối thủ của Hậu Thổ.

"Hay cho một Hậu Thổ!" Đế Tuấn nghiêm trọng nhìn, trong lòng thầm nghĩ một tiếng.

"Đế Tuấn dừng tay đi, tiếp tục nữa, bộ chúng hai tộc không biết sẽ chết thương bao nhiêu!" Hậu Thổ nhẹ nhàng bước tới, nhìn Đế Tuấn thản nhiên nói, âm thanh trong trẻo, bộ chúng hai tộc lúc này đã chết thương không ít, nàng cũng không đành lòng tiếp tục chết thương nữa.

Đế Tuấn nghe vậy, nhìn Hậu Thổ cười lạnh nói, "Vu tộc đã ra tay với Yêu tộc, giờ đây lại kêu trẫm dừng tay, muốn Yêu tộc thần phục sao?

Coi trẫm và Yêu tộc dễ ức hiếp sao?" Đế Giang liếc muội tử nhà mình một cái, sau đó nhìn Đế Tuấn nói, "Món nợ của Yêu tộc, hôm nay liền thanh toán đi!" Y không phải kẻ nhiều lời, lời còn chưa dứt đã xông thẳng tới Đế Tuấn.

Những người khác, lúc này cũng lại lần nữa giao chiến.

Hậu Thổ lắc đầu, trong miệng khẽ thở dài một tiếng.

"Thế thì, Yêu tộc ta nào từng sợ!" Đế Tuấn sắc mặt lạnh lẽo, âm thanh vang vọng giữa trời đất.

Đế Uy ngập trời bao trùm, đôi mắt Đế Ảnh trên thân Đế Tuấn giận dữ mở to, y đưa một ngón tay ra, "Diệt!" Lời vừa dứt, một chùm sáng vàng đột nhiên rơi xuống, thẳng tới Hậu Thổ.

"Minh Thư, nhanh!" Hậu Thổ thần sắc lạnh lẽo, tay ngọc vung lên, Minh Thư đột nhiên phá không bay đi, tốc độ còn nhanh hơn chùm sáng đó một phần.

"Ầm!" Một tiếng sấm sét vang lên, Hậu Thổ và Đế Tuấn mỗi người lùi lại một bước, nhưng thần sắc Hậu Thổ vẫn như cũ, còn sắc mặt Đế Tuấn lại có chút biến đổi, dù sao trên thân y cũng có chút thương thế.

Lúc này, nắm đấm của Đế Giang lại lần nữa đánh xuống, Đế Tuấn không còn quan tâm gì khác, chỉ có thể ra tay chống đỡ.

"Ầm!" Đế Tuấn lại lần nữa lùi lại mấy bước, dẫm xuống những dấu chân sâu hoắm trong hư không, thần sắc hơi đổi, y quát lớn, "Thái Nhất!" Thái Nhất lĩnh hội, tế ra Hỗn Độn Chung trong tay, ánh sáng lưu chuyển trong tay, y dùng sức gõ một tiếng vào Hỗn Độn Chung.

"Đông!" Một trận tiếng chuông hữu hình hóa thành âm thanh thời không vô tận, trong nháy mắt bao trùm phạm vi vạn dặm, trừ Yêu tộc ra, thân hình Vu tộc lập tức khựng lại.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Tất cả bộ chúng Yêu tộc lập tức tế ra Tinh Thần Phiên, một trận pháp khổng lồ hình thành, lập tức bao trùm Vu Yêu trong đó, phong tỏa phương thiên địa, ngăn không cho Vu tộc và tử khí rời đi.

Đại trận đã thành, Đế Giang cùng mười hai Tổ Vu lùi lại, đối chọi với Yêu tộc.

Yêu tộc ở giữa hư không, Vu tộc đứng trên đại địa, hai bên tản ra khí tức kinh khủng, sát cơ vô tận hoành hành trong đại trận.

Chương 173

Đối với mười hai Tổ Vu mà nói, đây là lần thứ hai thấy đại trận này.

Lần đầu tiên Đế Tuấn sử dụng, chính là để giương oai, chấn nhiếp mười hai Tổ Vu, nhưng vì Vu tộc cũng có trấn tộc trận pháp, nên kế hoạch của Yêu tộc đã không thành công.

Lần này lại thấy ở đây, mười hai Tổ Vu vẫn có thể cảm nhận được uy thế kinh khủng lúc này.

Đế Giang liếc nhìn các Tổ Vu khác, quát lớn, "Bố trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Theo tiếng quát lớn, các Tổ Vu khác lập tức hành động.

Hậu Thổ liếc nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khẽ thở dài một tiếng, gia nhập vào Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Khí tức của mười hai Tổ Vu liên hợp dung hợp làm một, chỉ dựa vào cảm giác, dường như đã biến thành một người vậy.

Cùng lúc đó, sát khí giữa trời đất điên cuồng tuôn trào, bao trùm toàn bộ Vu tộc trong đó.

Sau đó, một đại trận sát khí ngập trời lập tức được bố trí, chỉ riêng sát khí ngập trời đã khiến vô số sinh linh sợ hãi.

Hai trận pháp của Vu Yêu hai tộc được bố trí xong, toàn bộ Hồng Hoang chấn động, vô số Đại Năng dồn ánh mắt về phía đó, kinh ngạc nhìn trận chiến của hai tộc.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, không ít sinh linh và Đại Năng trong Hồng Hoang đã sớm biết đến, tuy chưa hoàn toàn mở ra trận thế, nhưng cỗ khí tức kinh khủng đó vẫn khiến người ta kinh

hãi.

Cứ tưởng Vu tộc sẽ có chút kiêng dè, nhưng sau đó Vu tộc dường như coi thường Yêu tộc, một đường tại Hồng Hoang ngang ngược xông thẳng, cướp đoạt địa bàn của Yêu tộc.

Khó trách họ dám làm như vậy, hóa ra Vu tộc cũng có một trận pháp kinh khủng đến thế, uy thế căn bản không hề kém Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc.

Những Đại Năng lúc này tương đối kinh ngạc, không ai khác ngoài Tam Thanh và Minh Hà Lão Tổ cùng những người khác, trận pháp như vậy, đủ để chấn nhiếp vô số sinh linh Đại Năng của Hồng Hoang.

Vu Yêu hai tộc, quả nhiên thực lực kinh khủng, lúc này đã vượt qua Hồng Hoang Tam Tộc.

Trong một sơn mạch phía bắc Hỏa Vân Động.

Trên hư không.

Càn Khôn lơ lửng, thần sắc nghiêm nghị nhìn xuống Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc.

"Đây chính là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc sao?

Quả nhiên uy thế kinh khủng..." Càn Khôn nhìn trận pháp của Vu tộc, trong miệng lẩm bẩm.

Đòn tấn công mạnh nhất của trận pháp này, chính là có thể triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân, một đòn tấn công như vậy, trong Hồng Hoang, nếu không có thực lực cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, căn bản không thể chống đỡ được.

Hơn nữa, nếu để Bàn Cổ Chân Thân ngưng tụ Nguyên Thần Tam

Thanh và ba kiện Khai Thiên Chí Bảo, thì ngay cả cường giả cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, e rằng cũng có khả năng bị trọng thương, thậm chí bị tiêu diệt.

Bởi vậy, uy lực của trận này quả thật kinh khủng.

Đương nhiên, Bàn Cổ Chân Thân muốn ngưng tụ Nguyên Thần Tam Thanh và ba kiện Khai Thiên Chí Bảo, điều đó không mấy khả năng.

Không những chủ nhân sẽ không đồng ý, mà Hồng Quân và Thiên Đạo cũng sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, bởi vậy, nếu Bàn Cổ Chân Thân xuất hiện, Càn Khôn dám khẳng định, Hồng Quân và Thiên Đạo sẽ không làm ngơ.

Chỉ cần Hồng Quân và Thiên Đạo ra tay, thì Bàn Cổ Chân Thân không thể ngưng tụ Nguyên Thần Tam Thanh và ba kiện Khai Thiên Chí Bảo, như vậy, thực lực sẽ không đạt đến cấp độ khiến Thiên Đạo và Hồng Quân phải kiêng dè.

Khi đó, nếu Bàn Cổ Chân Thân có bất kỳ dị động nào, Thiên Đạo và Hồng Quân ra tay sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ngoài Bất Chu Sơn, Hồng Hoang.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này kết hợp với Thái Cổ Tinh Thần của Hồng Hoang, triệu hoán ra lực lượng Chu Thiên Tinh Thần, giáng xuống đại trận.

Trong đại trận.

Đế Tuấn tay cầm Hà Đồ Lạc Thư tọa trấn tại Thái Dương Tinh Vị, còn Thái Nhất thì dùng Hỗn Độn Chung trấn thủ tại Thái Âm Tinh Vị.

Còn Bạch Trạch và đông đảo Yêu Thần tọa trấn trên ba trăm sáu mươi lăm Chủ Tinh Thần, ức vạn Yêu tộc chia nhau trấn thủ Phó

Tinh Thần, mỗi một Tinh Thần Phiên đều ứng với một tinh thần của Hồng Hoang.

Đế Tuấn làm chủ trận, nhìn Vu tộc trong nháy mắt cũng đã bố trí một trận pháp không kém gì tinh đấu đại trận, sắc mặt y lập tức biến đổi, trong lòng kinh hãi vạn phần.

Vu tộc, lại có đại trận như vậy.

"Khốn kiếp, Vu tộc sao lại có trận pháp cường hãn đến thế?" Nhìn Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lòng Đế Tuấn trầm xuống, thần sắc trên mặt y lúc này không thể nhìn rõ là kinh ngạc hay phẫn nộ, vô cùng phức tạp.

Tuy trước đó y đã có chút suy đoán, nhưng lại không ngờ, thủ đoạn của Vu tộc, lại là một trận pháp kinh khủng đến vậy.

Vốn dĩ cho rằng đó là thủ đoạn của họ, nhưng nếu là trận pháp, uy lực lại càng không kém Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nói như vậy, những gì Yêu tộc đã làm trước đây, lại hóa thành công cốc.

Sau khi suy nghĩ, Đế Tuấn thần sắc nghiêm nghị, đã đến nước này, vậy thì chỉ còn cách hai bên dùng đại trận để phân định, xem rốt cuộc trận pháp của ai uy lực hơn một bậc.

Trên Thái Âm Tinh Vị.

Thái Nhất thần sắc hơi ngưng trọng, truyền âm cho Đế Tuấn nói, "Đại ca, trận pháp này của Vu tộc có chút kỳ lạ, ta phải cẩn thận..." Trong lòng y có chút dự cảm chẳng lành, Hỗn Độn Chung trong tay y lại có chút rung động nhẹ, dường như cảm ứng được điều gì, cảm giác cảnh giác trong lòng lập tức dâng lên.

Nghe vậy, Đế Tuấn gật đầu.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

“Nếu đã như vậy, thì hôm nay liền chiến thôi!” Sau một lát trầm mặc, Đế Tuấn nhẹ giọng nói một câu, trong giọng điệu bình thản toát ra sát ý vô tận.

Ngay sau đó, y thần sắc lạnh lẽo, vung tay lên, lực lượng Tinh Thần vô tận tụ tập phía sau, Thái Dương Tinh lập tức bùng nổ ánh sáng lớn, trong đại trận hóa thành mặt trời rực rỡ, khí tức kinh khủng bao trùm.

“Tinh Quang Hối Tụ, Vẫn Sát!” Đế Tuấn đưa một ngón tay ra, trong miệng quát lớn.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận theo lời vừa dứt nhanh chóng vận chuyển, Tinh Quang vô cùng vô tận như sao băng rơi xuống, nhìn thì huy hoàng hùng vĩ, nhưng đằng sau cảnh tượng mỹ lệ đó lại tràn đầy sát cơ vô hạn.

“Sát Khí Trùng Thiên, Phá!” Tinh Quang huy hoàng rơi xuống, mười hai Tổ Vu lập tức điều khiển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận phản kích.

Sát khí thiên địa vô tận xung kích về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, va chạm với tinh thần lưu tinh.

Tinh Quang huy hoàng trong sáng và sát khí vô biên đáng sợ va chạm gây ra vô số vụ nổ, giữa trời đất phảng phất như vô số pháo hoa đồng loạt nở rộ.

Vô số bộ chúng Vu Yêu hai tộc ngã xuống trong xung kích kinh khủng đó.

Trong động phủ tiên gia ở Đông Côn Luân, Hồng Hoang.

Chương 174

Thái Thượng hơi nheo mắt, nhìn hai trận pháp không ngừng va chạm lúc này, trong đôi mắt y thần quang tuôn trào.

Tuy hai tộc đều có trận pháp kinh khủng như vậy, nhưng nhìn lúc này, lại không phải chuyện xấu, ít nhất, sẽ không để một nhà độc đại, nếu không, e rằng sau này thành Thánh, e rằng cũng khó mà lay chuyển được.

Nếu như vậy, hai tộc tương hỗ chế hành, thì sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa.

Dưới tình huống chế ước như vậy, có thể sẽ cùng nhau suy tàn, khi đó chờ thành Thánh, mọi thứ sẽ có thể trở lại chính đạo, Thánh Nhân, vẫn sẽ cao cao tại thượng, sẽ không xuất hiện tình huống mà y đã lo lắng trước đó.

Thông Thiên thần sắc hơi ngưng trọng, trong lòng suy nghĩ, y nói với Thái Thượng, "Đại ca, huynh có cảm thấy đại trận của Vu tộc có gì bất thường không?" Nghe vậy, Thái Thượng lắc đầu, hỏi, "Tam đệ có phát hiện ra điều gì không?" Thông Thiên chau mày, trầm giọng nói, "Vừa rồi trận này vừa xuất hiện, đệ cảm thấy Nguyên Thần có chút chấn động..." Thái Thượng nghe vậy, trên khuôn mặt đạm nhiên hiện lên một tia ngưng trọng.

Thông Thiên lúc này nhắc tới, chợt hiểu ra, vừa rồi khi đại trận xuất hiện, y cũng có cảm giác Nguyên Thần hơi chấn động.

Khi đó, Nguyên Thủy nói một câu, "Có lẽ, là do Tam Thanh bọn ta và Tổ Vu đồng nguyên..." Hai người nghe xong, khẽ gật đầu, không trả lời nữa.

Chỉ là sắc mặt ngưng trọng trong mắt Thông Thiên và Thái

Thượng, lại càng sâu đậm hơn.

Trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Lúc này hai trận pháp không ngừng va chạm, công kích càng lúc càng mạnh.

Công kích của trận pháp như một cỗ máy xay thịt, mỗi lần va chạm đều cướp đi vô số sinh mạng của hai tộc.

Sau vài lần công kích va chạm, tộc nhân Vu Yêu hai tộc đã ngã xuống mấy chục tỷ, số lượng ngã xuống đang tăng lên, nếu kéo dài thời gian, e rằng tộc nhân hai tộc đều có thể ngã xuống hết.

"Đại ca, cứ thế này cũng không phải là cách, uy lực hai đại trận tương đương, nhưng xung kích như vậy, nhị lang Vu tộc của chúng ta căn bản không thể chống đỡ nổi..." Hậu Thổ ngưng nhìn tộc nhân Vu tộc không ngừng ngã xuống, trên khuôn mặt nàng hiện lên một tia không đành lòng.

Bên cạnh, Cú Mang trầm giọng nói, "Đại ca, sự tình đã đến nước này, chỉ còn cách khởi động hình thái cuối cùng của trận pháp..." "Nếu đột ngột khởi động hình thái cuối cùng, e rằng các Tổ Vu chủ trận như bọn ta sẽ bị trọng thương, các đệ có ổn không..." Đế Giang nghiêm trọng hỏi, dù sao hình thái cuối cùng, đây là lần đầu tiên khởi động, mức độ nguy hại đối với người chủ trận là không rõ.

"Đại ca, nếu không khởi động, nhị lang Vu tộc không biết sẽ chết thương bao nhiêu..." Hậu Thổ cười khổ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói.

Trong tình hình lúc này, quả thực không còn cách nào khác, khởi động hình thái cuối cùng là lựa chọn cuối cùng.

Đế Giang liếc nhìn Vu tộc và các Tổ Vu khác, thấy thần sắc của họ, trong lòng suy nghĩ, cuối cùng gật đầu.

Y nhìn chư vị Tổ Vu nói, "Nếu đã như vậy, thì dùng một chiêu để định thắng bại đi!" Nói xong, mười hai Tổ Vu thân hình biến đổi, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng bắt đầu theo đó diễn biến.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Sát Khí Hối Tụ, Trận Pháp Diễn Huyễn, Bàn Cổ Chân Thân, Tụ!" Ngoài Bất Chu Sơn, Hồng Hoang.

Theo tiếng rống giận của Đế Giang vang vọng giữa trời đất, lúc này, toàn bộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không ngừng biến ảo, uy thế kinh khủng lại lần nữa ngưng tụ.

Khi lời Đế Giang vừa dứt, sát khí vô tận dần dần tụ tập vào trung tâm trận pháp.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy mười hai Tổ Vu lần lượt hiện ra Pháp Tướng Chân Thân, ngay sau đó dung hợp làm một thể, sát khí vô tận dũng mãnh tràn vào trong đó.

Sau đó, liền thấy sát khí và Pháp Tướng Chân Thân của Tổ Vu hình thành một tráng hán khổng lồ như giao long quấn quanh, đỉnh trời đạp đất, tràn đầy sức mạnh hủy diệt.

Đôi mắt của tráng hán lúc này còn chưa mở ra, nhưng uy thế kinh khủng trên thân y đã chấn nhiếp toàn bộ Hồng Hoang.

Bàn Cổ Pháp Tướng Hư Ảnh vừa xuất hiện, lập tức chấn kinh toàn bộ Hồng Hoang, trong khoảnh khắc đó, vô số cường giả tu sĩ kinh hãi, khó tin nhìn một vị tráng hán.

Trong mắt họ, ngoài kinh ngạc ra, còn có sắc thái ngưng trọng nồng đậm.

Vu tộc, lại có thể triệu hoán ra Bàn Cổ Hư Ảnh.

Tuy chỉ là hư ảnh, nhưng cỗ khí tức kinh khủng đó, sẽ không

khiến ai nghi ngờ thực lực của y.

Bàn Cổ!

Bàn Cổ khai thiên, chỉ hai chữ đó, đủ để khiến vô số tu sĩ kinh hồn bạt vía.

Dù sao sự cường đại của Bàn Cổ, đã khắc sâu vào lòng họ, không thể bị đánh bại, Bàn Cổ!

Tuy lúc này chỉ là một đạo Bàn Cổ Hư Ảnh, nhưng khí tức tỏa ra lúc này, không hề nghi ngờ rằng một khi y ra tay, sẽ có uy năng hủy thiên diệt địa.

Trong một sơn cốc phía bắc Hỏa Vân Động.

Trên hư không.

Càn Khôn thần sắc ngưng trọng nhìn Bàn Cổ Chân Thân, trong mắt y quỹ tích Đại Đạo giao hòa, diễn hóa vô tận huyền diệu.

"Bàn Cổ Chân Thân!" Càn Khôn nhìn một đạo Bàn Cổ Chân Thân hư ảnh, trong miệng trầm giọng nói.

Bàn Cổ, y không xa lạ gì, kiếp trước, mọi người đều là Thượng Tam Đẳng Hỗn Độn Ma Thần.

Nhưng vì Bàn Cổ là Hỗn Độn Ma Thần ứng vận mà sinh, mở ra thiên đạo, đó cũng là nhiệm vụ của y.

Bàn Cổ ứng vận mà sinh, tự nhiên sẽ được Đại Đạo ưu ái, về sức mạnh và pháp bảo, quả thực mạnh hơn một số Hỗn Độn Ma Thần khác.

Bởi vậy trong kiếp khai thiên, cơ bản đều ngã xuống trong tay y.

Trừ một số Thượng Tam Đẳng Hỗn Độn Ma Thần có chút thủ đoạn, chuyển thế trọng tu ra, không ít Hỗn Độn Ma Thần Hạ Tam Đẳng, Trung Tam Đẳng, đã thực sự thân tử đạo tiêu.

“Hay cho một Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Bàn Cổ Chân Thân được triệu hoán ra, lại không hề kém một tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu để y ngưng tụ Nguyên Thần và pháp bảo, e rằng ngay cả Bần Đạo lúc này, cũng sẽ cảm thấy rất khó đối phó...” Càn Khôn nhìn Bàn Cổ Chân Thân, trong miệng ngưng trọng nói.

Tuy Bàn Cổ Chân Thân ngưng tụ Nguyên Thần và pháp bảo có thực lực kinh khủng, nhưng Càn Khôn cũng có không ít thủ đoạn, nếu thực sự đối đầu, Càn Khôn có lẽ sẽ không địch lại, nhưng sẽ không ngã xuống trong đó.

Dù sao Bàn Cổ vừa mới ngưng tụ, thực lực chưa ổn định, cộng thêm lúc này không phải thân thể Hỗn Độn Ma Thần, mức độ có thể chịu đựng cũng chỉ có một cấp độ, cao hơn thì không thể chịu đựng được.

Bởi vậy, tuy Bàn Cổ Chân Thân ngưng tụ Nguyên Thần và pháp bảo có thực lực kinh khủng, nhưng cũng nằm trong một phạm vi có thể kiểm soát.

Đương nhiên, nếu để y ổn định một đoạn thời gian, tình hình lại khác.

Chỉ là, tình huống như vậy, Hồng Quân và Thiên Đạo sẽ để nó xuất hiện sao?

Hiển nhiên, là không thể nào.

“Bàn Cổ Chân Thân đã xuất hiện, Yêu tộc thất bại là chuyện bình thường, chỉ là Hồng Quân và Thiên Đạo sẽ ra tay như thế nào?” Trong lòng Càn Khôn nghĩ.

Lúc này Bàn Cổ Chân Thân chưa biểu hiện bất kỳ dị thường nào, Hồng Quân và Thiên Đạo tạm thời hẳn là sẽ không ra tay.

Chương 175

Nhưng Càn Khôn mơ hồ cảm thấy, Bàn Cổ Chân Thân có chút không tầm thường.

Lúc này tuy đôi mắt y chưa mở ra, khí tức trên thân cũng đang dao động, nhưng bên trong cơ thể, dường như có một thứ gì đó đang thức tỉnh, nếu có thể hoàn toàn thức tỉnh, mọi thứ, đều sẽ thay đổi.

"Bàn Cổ a!" Càn Khôn nhìn Bàn Cổ Chân Thân, trong mắt y lóe lên một tia dị sắc.

Động phủ Tam Thanh ở Đông Côn Luân, Hồng Hoang.

"Bàn Cổ?!

Không thể nào?!" Nguyên Thủy thần tình chấn kinh, trong miệng không ngừng lặp lại câu nói đó.

Là một trong Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, y tự nhiên là người hiểu rõ nhất về Bàn Cổ.

Một đạo Bàn Cổ Pháp Tướng Hư Ảnh, thực sự khiến y cảm nhận được khí tức của Bàn Cổ, một Bàn Cổ Hư Ảnh chân chính.

Trong khoảnh khắc đó, Tam Thanh cuối cùng cũng hiểu vì sao khi Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vừa xuất hiện, Nguyên Thần của họ lại có một tia chấn động.

Bởi vì Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, có thể triệu hoán ra Bàn Cổ Hư Ảnh, mà Tam Thanh bọn họ, lại xuất thân từ Bàn Cổ.

"Hay cho một Vu tộc, hay cho một Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Thái Thượng nhìn Bàn Cổ Chân Thân, thần sắc hơi trầm xuống, trong miệng ngưng trọng nói.

Nghe vậy, Thông Thiên nhướn mày kiếm, trước đó y đã cảm thấy chuyện này không đơn giản, lúc này xem ra, quả nhiên đoán không sai.

Cùng lúc đó.

Không ít Đại Năng, Nữ Oa, Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử, v.v., lúc này đều thần sắc chấn kinh nhìn về phía đó.

Bàn Cổ Chân Thân mang đến sự chấn động cũng lớn tương tự, lúc này Bàn Cổ Chân Thân đã xuất hiện, thậm chí có thể hình dung được kết cục của Yêu tộc, trừ thất bại ra, không còn khả năng nào khác.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc.

"Bàn Cổ, không thể nào?!" Đế Tuấn thần sắc kinh hãi, nhìn một đạo thân ảnh đỉnh trời đạp đất, trong miệng kinh ngạc nói.

Triệu hoán ra Bàn Cổ, đó là khái niệm gì?

Sự cường đại của Bàn Cổ, sinh linh Hồng Hoang nào mà không biết?

Tuy đại trận của Yêu tộc mạnh mẽ, nhưng đối mặt với Bàn Cổ, Đế Tuấn trong lòng hiểu rõ tình hình.

Thái Nhất lúc này thần sắc vô cùng ngưng trọng, y vốn đã cảm thấy có điều bất ổn, lúc này xem ra, cảm giác cảnh giác trong lòng quả nhiên không sai, Hỗn Độn Chung, đã nhận được một tia triệu hoán từ đại trận của Vu tộc.

Hoặc là, sự triệu hoán của Bàn Cổ Chân Thân.

"Đại ca, làm sao bây giờ?

Đối mặt với Bàn Cổ Chân Thân, Yêu tộc ta hoàn toàn không có phần thắng..." Thái Nhất trên mặt hiện vẻ lo lắng, trầm giọng nói.

Nghe vậy, thần sắc trên mặt Đế Tuấn biến đổi, nhưng sau vài hơi suy nghĩ, y vẫn không nghĩ ra được cách nào.

Trước sức mạnh như vậy, có cách nào có thể có hiệu quả sao?

"Dù thế nào đi nữa, Yêu tộc cũng không thể khoanh tay chờ chết!" Sau một lúc lâu, y trầm giọng nói.

Ý y rõ ràng, Yêu tộc trong tình huống như vậy, chỉ có thể liều mình chống cự.

"Ầm!" Lời vừa dứt, một cỗ sát khí kinh khủng ngút trời, xung kích vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lập tức khiến nó lung lay chao đảo.

"Ong!" Hư không chấn động, Bàn Cổ Chân Thân đột nhiên mở đôi mắt ra, hai đạo kim quang nhiếp hồn phách lóe sáng trong hư không, ngay cả hư không lúc này cũng vỡ nát từng mảnh.

Bàn Cổ Chân Thân nhìn Yêu tộc trên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, y nhe răng, cười khẽ không tiếng động, trong ý cười mang theo sự khinh miệt.

Đối mặt với Bàn Cổ Chân Thân, ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng không thể lay chuyển được.

"Phủ!" Ngoài Bất Chu Sơn, Hồng Hoang, trên chiến trường Vu Yêu.

"Phủ!" Bàn Cổ Chân Thân gầm nhẹ một tiếng, tay phải y giơ cao qua đầu, một cỗ lực lượng vô hình đột nhiên truyền khắp Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc đột nhiên, sát khí vô tận lập tức ngưng kết lại một chỗ, một cây rìu khổng lồ màu đen nửa thật nửa ảo dần dần thành hình, trên cây rìu khổng lồ đó tràn ngập khí tức hung sát và ý phá diệt, một cỗ khí tức hủy diệt lập tức lan tỏa.

Ngay khi Bàn Cổ gầm nhẹ vừa rồi, Hỗn Độn Chung của Thái Nhất trên Thái Âm Tinh Vị, Thái Cực Đồ của Thái Thượng, Bàn Cổ

Phiên của Nguyên Thủy đều lần lượt hưởng ứng, muốn bay đi, lao vào cây rìu khổng lồ màu đen đó.

Nếu không phải đã dùng pháp lực cưỡng chế trấn áp chí bảo trong tay, thì ngay cả một kiện chí bảo bay vào trong đó, e rằng uy lực của cây rìu khổng lồ sẽ mạnh hơn vài phần, bởi vì hình thể Bàn Cổ Phủ hư ảnh, đều do mấy kiện chí bảo đó hóa thành.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chịu ảnh hưởng của Bàn Cổ Chân Thân, lúc này đại trận sản sinh một tia ba động, dường như trận pháp muốn tan rã.

Hơn nữa, sự xuất hiện của Bàn Cổ Chân Thân trước đó, đã mang đến sự chấn động quá lớn cho bộ chúng Yêu tộc và Yêu Thần, tất cả đều dừng động tác, không vận chuyển trận pháp, bởi vậy lúc này mới xuất hiện tình huống như vậy.

Đế Tuấn nhìn tình hình của trận pháp, thần sắc y lập tức biến đổi.

Có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bên ngoài, ít nhất còn có một tia cơ hội, nếu đại trận bị phá, thì chỉ còn con đường ngã xuống, bởi vậy, đại trận không thể phá.

Y thần sắc ngưng trọng, rống giận, "Còn chờ gì nữa?

Mau thúc đẩy đại trận, đây là cơ hội cuối cùng của ta..." Âm thanh cuồn cuộn, lập tức truyền khắp toàn bộ đại trận, trong khoảnh khắc đó, tất cả bộ chúng Yêu tộc đều tỉnh ngộ.

Lúc này chỉ có thể buông tay đánh một trận, nếu không, tất cả đều sẽ ngã xuống ở đây.

"Ong!" Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận toàn lực vận chuyển, lực lượng Tinh Thần lại mạnh hơn vừa rồi vài phần.

"Chu Thiên Tinh Đấu, tinh hoa của Thái Cổ Tinh Thần hội tụ,

Tinh Quang ngưng tụ, Vẫn Sát!" Lập tức, Tinh Quang trong sáng vô tận hội tụ tại một chỗ, như một ngôi sao chổi rực rỡ lao thẳng tới Bàn Cổ Chân Thân.

Khi đó, trong mắt Bàn Cổ Chân Thân lóe lên hung quang, tay y nắm chặt Khai Thiên Thần Phủ hư ảnh do sát khí ngưng tụ thành hình, y quát lớn một tiếng, chém về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

"Thần Phủ Khai Thiên Phá Hỗn Độn!" Bàn Cổ Chân Thân rống giận một tiếng, trong mắt y hung quang tột cùng, khí thế ngập trời, khí tức kinh khủng lập tức lan tỏa, vô số sinh linh kinh sợ nhìn về phía này.

Đầu búa giơ cao qua đầu, theo tiếng mà chém xuống.

Chương 176

Một nhát búa chém ra, phủ mang khổng lồ trực tiếp lao về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đòn tấn công do Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ngưng tụ căn bản không thể ngăn cản công kích của phủ mang, chạm vào là tan biến.

Nhưng may mắn Tinh Quang vô hạn, công kích chùm sáng ngưng tụ cũng không ngừng làm suy yếu đạo phủ mang kinh người đó.

"Ầm!" Phủ mang cuối cùng, chém vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đại trận tưởng chừng mạnh mẽ lập tức vỡ nát, mấy chục tỷ Yêu tộc bỏ mạng dưới nhát búa này.

Những kẻ sống sót cũng mình đầy vết thương, đặc biệt là Đế Tuấn và Thái Nhất, đại trận vỡ nát, phần lớn tàn dư lực lượng của một nhát búa đều rơi xuống thân những người chủ trận chủ tinh thần.

"Phụt!" Lực lượng hủy diệt của Thần Phủ không ngừng xung kích trong cơ thể, Đế Tuấn, Thái Nhất và Mười Đại Yêu Thần lập tức cảm thấy yết hầu ngọt ngào, một ngụm tiên huyết mạnh mẽ phun ra, thần sắc trắng bệch như tờ giấy.

Một nhát búa xuống, đại trận hủy, người chủ trận trọng thương.

Đế Tuấn ánh mắt kinh hãi nhìn Bàn Cổ Chân Thân, lúc này trong lòng y có một cảm xúc khó tả.

Sự cường đại của Bàn Cổ, y đã được chứng kiến lúc này, không thể bị đánh bại.

"Chẳng lẽ, ngươi muốn giữ lại tất cả Yêu tộc của ta sao?" Thái Nhất thần tình kinh hãi, trong miệng lớn tiếng quát.

Nghe vậy, Mười Đại Yêu Thần đều lộ ra vẻ cười khổ.

Trọng thương, bộ chúng Yêu tộc tử thương vô số, đương nhiên không thể lại bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhưng nhìn bộ dạng Bàn Cổ Chân Thân, hiển nhiên là với một nhát búa nữa, y sẽ hoàn toàn giữ lại họ.

Sơn cốc phía bắc Hỏa Vân Động, Hồng Hoang.

Càn Khôn thần sắc ngưng trọng, nhìn động tác của Bàn Cổ Chân Thân, trong lòng y đột nhiên chấn động.

"Bàn Cổ Chân Thân, lại có thể thao túng mười hai Tổ Vu, vậy thứ đang dần thức tỉnh trong Bàn Cổ Chân Thân, có lẽ là hậu thủ mà Bàn Cổ để lại..." Càn Khôn trong lòng thầm nghĩ một tiếng, một cỗ cảm giác bất an đột nhiên dâng lên.

Có thể thấy, mười hai Tổ Vu hẳn là lần đầu tiên triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân, với thực lực lúc này của họ, có thể thi triển một chiêu khai thiên thuật đã là toàn lực, nhưng lúc này, sự thật lại không phải như vậy.

Nhìn dáng vẻ của họ, lúc này hiển nhiên bị Bàn Cổ Chân Thân thao túng, duy trì Pháp Tướng Hư Ảnh lúc này.

Nhưng rốt cuộc Bàn Cổ muốn làm gì, Càn Khôn lại không thể đoán ra.

Tuy nhiên nhìn bộ dạng Bàn Cổ ra tay lúc này, hẳn là muốn hủy diệt Yêu tộc, nhưng sự tình, tuyệt đối không đơn giản như nhìn thấy lúc này.

"Bàn Cổ Chân Thân, sắp hoàn toàn thức tỉnh rồi..." Càn Khôn ánh mắt hơi rụt lại, nhìn đôi mắt của Bàn Cổ.

Đôi mắt vốn đục ngầu vô thần, lúc này dần trở nên trong sáng.

Hiển nhiên, thứ mà y cảm nhận được trước đó đang dần thức tỉnh trong Bàn Cổ Chân Thân, lúc này đã thức tỉnh rồi.

“Hay cho một Bàn Cổ Chân Thân...” Càn Khôn thấp giọng nói, trong ngữ khí toát ra một tia ngưng trọng.

“Chẳng lẽ Yêu tộc của ta, hôm nay sẽ toàn bộ ngã xuống ở đây sao?” Đế Tuấn ngưng nhìn cửu thiên, khẽ thở dài một tiếng.

Khí cơ của Khai Thiên Thần Phủ trong tay Bàn Cổ Chân Thân đã khóa chặt bộ chúng Yêu tộc và Đế Tuấn cùng những người khác, họ đã không còn đường thoát, chỉ có thể chờ đợi cái chết.

Chờ đợi cái chết, là điều thống khổ nhất.

“Trời muốn diệt Yêu tộc của trẫm, trẫm không cho phép!” Đột nhiên, Đế Tuấn rống giận một tiếng, Kim Ô Pháp Tướng ngưng tụ phía sau y, Đế Ảnh khổng lồ hiện ra, tay cầm Thiên Đế Ngọc Tỷ.

“Thiên Đế Ngọc Tỷ, trấn áp!” “Hà Đồ Lạc Thư, phá cho ta!” “Hỗn Độn Chung!” Đế Tuấn, Thái Nhất và Mười Đại Yêu Thần lúc này đều lần lượt ra tay, dốc toàn lực một kích, vô số công kích tụ lại một chỗ, khí tức kinh khủng lan tỏa.

Một kích này, đủ để tiêu diệt một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ.

“Thần Phủ Khai Thiên Phá Hỗn Độn!” Bàn Cổ Chân Thân lại lần nữa rống giận một tiếng, Khai Thiên Thần Phủ lại lần nữa giáng xuống.

“Ầm!” Công kích của Đế Tuấn, Thái Nhất và Mười Đại Yêu Thần cùng những người khác dần dần vỡ nát dưới phủ mang, phủ mang kinh khủng lại lần nữa lao tới.

“Phụt!” Mọi người ngã bay, máu chảy đầy hư không.

Một nhát búa, Yêu tộc đại bại.

Lúc này, lại có vô số tộc nhân Yêu tộc ngã xuống trong đó.

Ngoài Bất Chu Sơn, Hồng Hoang.

Sau khi Bàn Cổ Chân Thân một nhát búa đánh bại Yêu tộc, lại có vô số Yêu tộc ngã xuống dưới phủ mang của nhát búa đó.

"Ầm!" Bàn Cổ Chân Thân bước tới một bước, đôi mắt y trở nên hoàn toàn trong sáng, một cỗ khí thế kinh khủng lập tức quét ra, chấn nhiếp toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục.

Trên khuôn mặt bình tĩnh của Bàn Cổ Chân Thân, hiện lên một nụ cười khinh miệt, Bàn Cổ Phủ trong tay y lại lần nữa động, chuẩn bị lại lần nữa ra tay, hoàn toàn tiêu diệt Yêu tộc.

Đột nhiên, Bàn Cổ Chân Thân dừng động tác, ánh mắt y nhìn về một hướng nào đó.

"Càn Khôn..." Âm thanh cuồn cuộn, chấn động cửu tiêu, tựa như từ thời viễn cổ truyền tới vậy.

Tuy dường như đã vô số năm không mở miệng, nhưng lại không hề có chút khô khan nào, ngược lại còn ẩn chứa từng tia Đại Đạo chi âm.

Trong khoảnh khắc đó, vô số Đại Thần Thông Giả kinh hãi!

Bàn Cổ Chân Thân, lại có thể mở miệng.

Chẳng phải chỉ là một hư ảnh, có ý thức, lúc này là Bàn Cổ thật sao?

Hư ảnh?

Không ít Đại Năng kinh hãi nhìn, mọi thứ xảy ra trước đó, đã vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Ngoài ra, trong số đó, cũng có không ít ánh mắt dừng lại trên thân Càn Khôn.

Bàn Cổ Chân Thân nhận ra Càn Khôn, vậy thì thân phận của Càn Khôn lại cao đến đáng sợ.

Khó trách y có thể đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, hóa ra, có một chút nguyên nhân ở đây.

Càn Khôn!

Những Thần Ma trước đó không biết Càn Khôn, trong cuộc tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí lần này, đã được chứng kiến.

Chương 177

Một người nhẹ nhàng đồ sát hai mươi mốt vị Chuẩn Thánh, tu vi đạt cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thông thiên triệt địa, khiến vô số Thần Ma Đại Năng được chứng kiến sự kinh khủng của Càn Khôn.

Giờ đây, Bàn Cổ Chân Thân đã gọi tên Càn Khôn, khiến họ biết tên Càn Khôn đồng thời cũng âm thầm kinh ngạc, Bàn Cổ Chân Thân, lại nhận ra Càn Khôn.

Với thời đại của Bàn Cổ, trừ những Hỗn Độn Ma Thần đồng cấp ra, sẽ không còn ai khác.

Trong sơn cốc phía bắc Hỏa Vân Động.

Càn Khôn thần sắc hơi rụt lại nhìn Bàn Cổ Chân Thân, đối với việc y gọi tên mình, Càn Khôn không hề bận tâm.

Thứ đang thức tỉnh trong Bàn Cổ Chân Thân lúc này, rốt cuộc là gì, đã khiến ý thức của Bàn Cổ trở về, trở thành Bàn Cổ chân chính.

Tuy thực lực đã giảm sút rất nhiều, nhưng lúc này, trừ thực lực và pháp bảo ra, y chính là Bàn Cổ.

"Bàn Cổ, quả nhiên!" Càn Khôn nhìn, trong đôi mắt sâu thẳm của y dường như ẩn chứa Chu Thiên Tinh Thần đại hải, một đạo thần quang huy hoàng lóe lên, trong miệng thản nhiên nói.

Nghe vậy, Bàn Cổ Chân Thân từ nơi xa xôi chỉ cười một tiếng, không trả lời.

Y thu ánh mắt từ trên thân Càn Khôn về, lại lần nữa nhìn về phía Yêu tộc.

Dường như, Yêu tộc lúc này mới là mục tiêu của y, còn Càn Khôn

thì ngược lại không bị y chú ý.

Tuy Càn Khôn và không ít Đại Năng nhất thời chưa thể đoán thấu ý đồ của Bàn Cổ Chân Thân, nhưng lúc này thấy Bàn Cổ Chân Thân giơ cao Bàn Cổ Phủ, liền có thể đoán được kết cục của Yêu tộc.

Trong khoảnh khắc đó, Đế Tuấn cùng những người khác mặt như tro tàn.

Thân thể trọng thương lúc này, căn bản không thể chống đỡ nổi uy lực của Bàn Cổ Phủ.

Trước đó có đại trận chống đỡ, cộng thêm ý thức của Bàn Cổ Chân Thân chưa trở về, nên thực lực chưa hoàn toàn thi triển.

Nhưng lúc này ý thức của Bàn Cổ Chân Thân đã trở về, thực lực càng mạnh, một nhát búa xuống, đủ để tất cả Yêu tộc có mặt tại đó ngã xuống.

"Ầm!" Phủ mang kinh khủng lại lần nữa chém xuống, nơi nó đi qua, mọi thứ đều trở về hỗn độn, sau đó lại hình thành vùng chân không, uy lực kinh khủng nghiền nát mọi thứ nhấn chìm Yêu tộc.

Trong khoảnh khắc đó, Đế Tuấn cùng những người khác nhắm nghiền đôi mắt, chờ đợi giây phút ngã xuống.

"Ong!" Đột nhiên, trên cửu thiên, lực lượng Thiên Đạo vô tận tụ tập, một đạo chùm sáng rơi xuống, ngăn cản một đạo phủ mang.

Thiên Đạo vĩ lực mênh mông lan tỏa giữa trời đất, chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Người có thể thao túng Thiên Đạo vĩ lực, trừ Thiên Đạo ra, thì chỉ có một người.

Thiên Đạo không thể tự mình ra tay, vậy thì người ra tay lúc này, chính là Đại Ngôn Nhân của Thiên Đạo, Hồng Quân.

Hồng Quân, đã ra tay!

Càn Khôn nhìn chùm sáng Thiên Đạo lúc này, trên mặt y không hiện ra bao nhiêu vẻ bất ngờ.

Y vốn đã đoán rằng khi Bàn Cổ Chân Thân vượt quá Yêu tộc, đạo nhân Hồng Quân liền sẽ ra tay.

Lúc này Bàn Cổ Chân Thân đã dị động đến mức này, ý thức của Bàn Cổ đã hoàn toàn trở về rồi.

Trong tình huống như vậy, nếu đạo nhân Hồng Quân không ra tay, thì chỉ có thể để Bàn Cổ tiếp tục đồ sát sinh linh.

Nếu đợi y khôi phục thực lực, e rằng ngay cả Thiên Đạo cũng không làm gì được.

Càn Khôn thần sắc bình tĩnh nhìn Hồng Quân chậm rãi từ trên cửu thiên giáng xuống, đứng trước Bàn Cổ Chân Thân.

Trong đôi mắt y thần quang tuôn trào, thần sắc trên mặt khiến người ta khó đoán, không biết y đang nghĩ gì.

Ngoài Bất Chu Sơn, Hồng Hoang.

Hồng Quân thần sắc ngưng trọng nhìn Bàn Cổ, sau một lúc lâu, y mới trầm giọng nói, "Bàn Cổ, lại có thể khôi phục ý thức." Nghe vậy, Bàn Cổ quay đầu, thần sắc bình tĩnh nhìn Hồng Quân, thản nhiên nói, "Hồng Quân..." Đối với Hồng Quân, Bàn Cổ cũng không xa lạ gì, đặc biệt Hồng Quân lúc này là Đại Ngôn Nhân của Thiên Đạo.

"Ngươi đã để lại hậu thủ sao?" Hồng Quân nhìn y, ngưng trọng nói.

Nếu Bàn Cổ thực sự đã để lại hậu thủ, thì kế hoạch trước đây của Bàn Cổ đã rõ ràng.

Nghe vậy, Bàn Cổ lại cười một tiếng, thản nhiên nói, "Cũng

không hẳn là hậu thủ, chỉ là một sự ngoài ý muốn thôi, khi triệu hoán chân thân, thuận tiện cũng đã triệu hồi một tia ý thức của Ngô về." Nghe vậy, Hồng Quân trong lòng thở phào một hơi, nhưng thần sắc trên mặt y lại không hề thay đổi.

Bàn Cổ lãnh đạm nhìn y, thản nhiên nói, "Ngươi chuẩn bị liên thủ với Thiên Đạo, tiêu diệt một tia ý thức của Ngô sao?" Bị Bàn Cổ đoán thấu tâm tư, Hồng Quân thần sắc vẫn bình tĩnh.

Y sâu sắc nhìn Bàn Cổ, sau một lúc lâu, mới mở miệng nói, "Ngươi đã ngã xuống, ý thức của ngươi lưu lại trong Hồng Hoang vô ích đối với Hồng Hoang, tự nhiên không thể lưu lại." Bàn Cổ nghe vậy, không trả lời, ánh mắt y chuyển lên cửu thiên, thẳng đến không gian Thiên Đạo.

Sau một lúc lâu, Bàn Cổ thu hồi ánh mắt, lại lần nữa nhìn về phía đạo nhân Hồng Quân, lạnh lùng nói, "Nếu đã như vậy, thì thử xem sao!" Ngoài Bất Chu Sơn, Hồng Hoang.

Lời Bàn Cổ vừa dứt, sát khí vô tận lại lần nữa ngưng tụ, gia trì trên thân y, khí tức lan tỏa lúc này càng lúc càng kinh khủng, mạnh hơn trước đó không ít.

Càn Khôn ánh mắt xuyên thấu thời không vô tận, dừng lại trên thân Bàn Cổ.

Bàn Cổ lúc này, thực lực không hề kém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nếu được ngưng tụ Nguyên Thần và pháp bảo, có thể đạt đến tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Thực lực như vậy, trong Hồng Hoang, trừ Càn Khôn và Hồng Quân ra, không ai có thể chống đỡ được.

"Thực lực của Bàn Cổ, vẫn cường hãn, chỉ một tia ý thức trở về, liền có thể sánh ngang thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ

thông thường, thủ đoạn như vậy, quả thực xứng đáng là Đại Đạo chi tử...” Càn Khôn sâu sắc nhìn Bàn Cổ đang ngưng tụ sát khí lúc này, trong lòng thầm nghĩ một tiếng.

“Nhìn bộ dạng Bàn Cổ, hiển nhiên là muốn ngưng tụ Nguyên Thần Tam Thanh và ba kiện chí bảo kia.

Nhưng nhìn bộ dạng Hồng Quân, hẳn là đã sớm liệu, ước chừng Thiên Đạo cũng sẽ ra tay, sẽ không để y toại nguyện...” Càn Khôn ánh mắt quét qua Hồng Quân và Bàn Cổ, trong lòng thầm nghĩ.

Bàn Cổ thần sắc lạnh nhạt, trong đôi mắt y hàn quang tuôn trào, khí thế trên thân càng lúc càng kinh khủng.

“Ầm!” Đột nhiên, sát khí đạt đến đỉnh phong, khí thế hoàn toàn ổn định, một cỗ uy thế kinh khủng lập tức quét ra.

Hồng Quân nhìn y, trong đôi mắt y lóe lên một tia ngưng trọng.

Thực lực của y lúc này, cũng đã không còn ở một cấp độ nữa, mà là Thánh Nhân hậu kỳ.

Dưới sự trợ giúp của Thiên Đạo, sau khi hợp Đạo tu vi đại tiến mới đạt đến Thánh Nhân hậu kỳ.

Chương 178

Bàn Cổ, lúc này chẳng phải chỉ là một hư ảnh, cho dù có một tia ý thức, nhưng cũng đã đạt đến cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, sự chênh lệch giữa hai bên rõ như ban ngày.

Nhưng Hồng Quân lại không hề lo lắng, y và Thiên Đạo liên thủ, có thể tiêu diệt một tia ý thức của Bàn Cổ.

"Phủ!" "Nguyên Thần, Tụ!" Bàn Cổ Chân Thân đột nhiên rống giận hai tiếng, lực lượng kinh khủng truyền khắp Hồng Hoang.

Lúc này, Nguyên Thần Tam Thanh chấn động càng lúc càng mạnh mẽ, dường như khoảnh khắc tiếp theo Nguyên Thần liền muốn thoát ly thân thể, sau đó trở về Bàn Cổ Chân Thân.

Không chỉ vậy, ba Khai Thiên Chí Bảo lúc này, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung cũng muốn bay ra ngoài vậy.

"Ong!" Thiên Đạo vĩ lực vô tận giáng xuống, ổn định Nguyên Thần Tam Thanh, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung.

Trong một khoảnh khắc, Thiên Đạo vĩ lực lập tức cắt đứt liên hệ giữa Bàn Cổ với Nguyên Thần Tam Thanh và ba Khai Thiên Chí Bảo, sau đó hoàn toàn ổn định, không để Bàn Cổ được toại nguyện.

"Thiên Đạo sao?!" Bàn Cổ ngẩng đầu, nhìn cửu thiên lúc này như biển mực, một cỗ Thiên Đạo vĩ lực mênh mông bao trùm, kháng cự với sát khí trên thân y.

"Xem ra, các ngươi đã có sự chuẩn bị cho sự xuất hiện của Ngô..." Bàn Cổ nhìn Hồng Quân, thản nhiên nói.

Hồng Quân nghe vậy, không mở miệng, chỉ thần sắc bình tĩnh nhìn y, khí thế trên thân hơi tăng lên.

Vừa rồi, Tam Thanh và Thái Nhất bị triệu hoán Nguyên Thần và pháp bảo, lúc này đều thần sắc chấn kinh nhìn Bàn Cổ.

Trước đó tuy có cảm giác chấn động, nhưng dù sao cũng không thực sự bị triệu hoán.

Nhưng lúc này, lại thực sự bị triệu hoán.

Họ không dám tưởng tượng, nếu vừa rồi không có Thiên Đạo ra tay, cắt đứt liên hệ và ổn định bản thân họ, thì bây giờ sẽ là tình hình như thế nào.

Dưới sự triệu hoán của Bàn Cổ, những Chuẩn Thánh như họ có thể làm gì?

Tam Thanh trở về Nguyên Thần Bàn Cổ, ba Khai Thiên Chí Bảo hóa thành Bàn Cổ Phủ, sau đó thực lực Bàn Cổ đạt đến đỉnh phong lúc này, rồi đại khai sát giới, làm những chuyện mà y muốn làm?

Họ không dám, lúc này không dám nghĩ đến những điều đó.

Thực ra lúc này, không chỉ họ không dám nghĩ, bao gồm các Đại Năng khác, Tây Phương Nhị Thánh, Minh Hà Lão Tổ, Đế Tuấn cùng những người khác, lúc này cũng không dám nghĩ đến.

Nếu Bàn Cổ thực sự thành công triệu hoán Nguyên Thần và pháp bảo, thì sẽ là tình hình như thế nào?

Hủy diệt Hồng Hoang sao?

Nếu Hồng Hoang thực sự bị hủy, thì những Chuẩn Thánh kia trong Hỗn Độn cũng không thể ở được bao lâu, huống chi các tu sĩ khác.

Trong Hồng Hoang, trừ Hồng Quân và Càn Khôn ra, ai có thể sống sót?

Bởi vậy, lúc này họ cũng không dám nghĩ đến những chuyện đó.

Lúc này, họ chỉ dồn ánh mắt chú ý vào Bàn Cổ và Hồng Quân, tĩnh lặng xem sự tình diễn biến.

Ngoài Bất Chu Sơn, Hồng Hoang, trên chiến trường Vu Yêu.

Bàn Cổ tay nắm chặt Khai Thiên Thần Phủ hư ảnh, sát khí vô tận lan tỏa, một cỗ khí thế không thể bị đánh bại phát ra.

Y nhìn Hồng Quân, thản nhiên mở miệng nói, "Cho dù không ngưng tụ Nguyên Thần và pháp bảo, Ngô vẫn không sợ!" Bàn Cổ Chân Thân rống giận một tiếng, trên thân mười hai Tổ Vu lúc này bùng phát một cỗ khí tức kinh khủng, trong nháy mắt vượt qua Chuẩn Thánh hậu kỳ, mười hai cỗ khí thế hợp lại làm một.

Cộng thêm Bàn Cổ Chân Thân, ngay cả Hồng Quân lúc này, thần sắc cũng đột nhiên trở nên ngưng trọng.

"Thần Phủ Khai Thiên Phá Hỗn Độn!" Bàn Cổ Chân Thân thần sắc lạnh lẽo, trong mắt y lóe lên một đạo sát ý, Khai Thiên Thần Phủ trong tay đã chém ra, một đạo phủ mang kinh khủng lóe sáng, chém thẳng về phía Hồng Quân.

Nơi phủ mang đi qua, mọi thứ đều trở về Hỗn Độn, một con đường Hỗn Độn như khe nứt khổng lồ đột nhiên hình thành, vô số Địa Thủy Phong Hỏa tàn phá Hồng Hoang Đại Địa.

Ý hủy diệt kinh khủng từ trên phủ mang phát ra, mang theo thế phá khai Hỗn Độn, cùng với sức mạnh sinh ra trong con đường Hỗn Độn lúc này, tất cả nghiền nát mọi thứ nhấn chìm Hồng Quân.

Sau khi Bàn Cổ Chân Thân chém ra một nhát búa, y lại quay người nhìn lên cửu thiên, thao túng mười hai Tổ Vu, trực tiếp xông thẳng lên cửu thiên, Khai Thiên Thần Phủ trong tay đã chém ra.

Một nhát búa, còn kinh khủng hơn nhát chém về phía Hồng Quân.

Đã Thiên Đạo và Hồng Quân đều muốn tiêu diệt một tia ý thức

của y, thì tự nhiên phải để Hồng Quân và Thiên Đạo ra tay.

"Ầm!" Một đạo thần lôi rơi xuống, trên đạo thần lôi đó, không chỉ mang theo sức mạnh lôi đình vô tận, mà còn có Thiên Đạo vĩ lực vô tận, tất cả ngưng tụ trong một đạo thần lôi.

Một đạo thần lôi, đủ để tiêu diệt một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong cao thủ.

"Ầm!" Phủ mang và thần lôi va chạm vào nhau, hình thành một vùng Hỗn Độn, Địa Thủy Phong Hỏa vô tận tàn phá đại địa, vạn vật trong phạm vi trăm vạn dặm đều bị xóa sổ trong đó, ngay cả bộ chúng Vu Yêu hai tộc, cũng ngã xuống không ít.

"Hừ!" Bàn Cổ Chân Thân khẽ hừ lạnh một tiếng, thế công không giảm, Khai Thiên Thần Phủ trong tay y lại lần nữa nắm chặt hơn một phần, ngưng tụ sát khí, chuẩn bị lại lần nữa chém ra nhát búa thứ hai.

"Phá cho ta!" Từ phía dưới, đột nhiên truyền đến tiếng Hồng Quân, một đạo tử quang lóe sáng, chiếu rọi nửa bầu trời, khí tức kinh khủng lan tỏa toàn bộ Hồng Hoang Đại Địa, thực lực Thánh Nhân hậu kỳ không nghi ngờ gì nữa đã được triển khai.

Ánh sáng lóe lên, trong nháy mắt va chạm với phủ mang.

Tạo Hóa Ngọc Điệp lúc này tỏa ra tử sắc quang mang lóe sáng giữa trời đất, cỗ khí tức kinh khủng đó không hề kém phủ mang mà Bàn Cổ Chân Thân chém ra, lập tức nghênh đón.

Tiếng động lớn chấn động cửu tiêu, xung kích kinh khủng quét ra.

Hồng Quân động tác trong tay dừng lại, y lại hướng về phía cửu thiên.

Hồng Quân thân hình lóe lên, khi y xuất hiện trong khoảnh khắc tiếp theo, đã ở trước Bàn Cổ Chân Thân.

“Thiên Đạo Hợp Nhất!” “Ong!” Hồng Quân trong miệng khẽ quát một tiếng, thời không xung quanh ngưng lại, ngay cả động tác của Bàn Cổ Chân Thân lúc này cũng chậm lại.

Trên cửu thiên, tiếng sấm cuồn cuộn, Thiên Uy mênh mông bao trùm, lực lượng Thiên Đạo vô tận gia trì.

Hồng Quân lúc này dang rộng hai tay, mặc cho lực lượng Thiên Đạo gia trì trên thân y, tu vi toàn thân y điên cuồng bùng nổ, lập tức vượt qua giai đoạn Thánh Nhân, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Trong đôi mắt y như hắc động, không chứa một chút cảm xúc nào.

Trong khoảnh khắc đó, Hồng Quân không còn là Hồng Quân, Thiên Đạo không còn là Thiên Đạo.

Thiên Đạo và Hồng Quân, trong khoảnh khắc đó đã dung hợp thành một.

Chương 179

Hồng Quân vung tay, trên cửu thiên sấm sét ngừng lại, kiếp vân tan biến, trời đất lại lần nữa trở lại thanh minh.

Y lãnh đạm nhìn Bàn Cổ Chân Thân, thần sắc ngưng trọng ban đầu, lúc này đã không còn thấy nữa, chỉ có trong đôi mắt lãnh đạm đó, lóe lên hàn quang và sát ý, chỉ chờ một khi ra tay, liền tiêu diệt uy hiếp trước mắt.

"Ầm!" Bàn Cổ Chân Thân thần sắc đột nhiên lạnh lẽo, trên thân y lập tức bùng phát một cỗ khí tức kinh khủng, không hề kém Hồng Quân.

Nhưng so với Hồng Quân lúc này, y lại kém một chút.

Dù sao Hồng Quân đã dung hợp lực lượng Thiên Đạo, là thể kết hợp của Thiên Đạo và Hồng Quân, thực lực đã siêu việt cảnh giới Thánh Nhân, đạt đến một cảnh giới cao hơn.

Bàn Cổ lúc này chẳng phải là một Pháp Tướng Hư Ảnh, tuy được mười hai Tổ Vu gia trì, nhưng vẫn không thể tiến thêm một bước nữa, liền bị chế trụ ngay bước đầu tiên.

Ngoài ra, y không ngưng tụ Nguyên Thần Tam Thanh và ba Khai Thiên Chí Bảo, liền bị chế trụ ở bước thứ hai.

Bởi vậy lúc này Bàn Cổ thực lực có thể sánh ngang Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ đã là không tồi rồi, ngay cả khi lúc này y bùng phát uy thế kinh khủng có thể chạm đến cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng vẫn chưa đủ.

Bàn Cổ Chân Thân nhìn Hồng Quân, thần sắc hơi lạnh lẽo, trong miệng lạnh giọng nói, "Thiên Đạo, Hồng Quân, đây chính là kết quả

của việc các ngươi liên thủ sao?" Hồng Quân lãnh đạm nhìn y, không mang một chút cảm xúc nào nói, "Ngô đã lấy thân hợp Thiên Đạo, Hồng Quân không còn là Hồng Quân, mà là Đại Ngôn Giả của Thiên Đạo, dung hợp thành một thể, có gì mà không thể..." Ngay sau đó, Hồng Quân ánh mắt ẩn chứa hàn quang sát ý nhìn xuống Bàn Cổ Chân Thân, lạnh lùng nói, "Bàn Cổ, một tia ý thức của ngươi, không nên lưu lại trên Hồng Hoang." Bàn Cổ nghe vậy, lạnh lùng cười một tiếng nói, "Đối với ngươi và Thiên Đạo mà nói, một tia ý thức của Ngô quả thực không nên lưu lại trên Hồng Hoang..." Nói xong, y chuyển giọng, lạnh lùng nói, "Ý thức của Ngô có nên lưu lại trên Hồng Hoang hay không, đó là quyền lực của Ngô, ngươi và Thiên Đạo không có tư cách quản." "Ầm!" Một cỗ khí thế càng thêm kinh khủng lập tức quét ra, uy lực của đại trận thúc đẩy đến cực hạn, mười hai Tổ Vu lúc này đã đạt đến cực hạn.

Thực lực Bàn Cổ lúc này, cũng đã thực sự bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Hồng Quân, đỡ ta một nhát búa!" Bàn Cổ Chân Thân đột nhiên bạo quát một tiếng, tay y nắm chặt, Khai Thiên Thần Phủ giơ cao qua đầu, ngay sau đó chém xuống Hồng Quân.

Nơi phủ mang kinh khủng đi qua, vạn vật đều trở về Hỗn Độn, uy thế kinh khủng nhấn chìm Hồng Quân.

"Phá!" Hồng Quân tay lật một cái, Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện trong tay y, giữa lúc quang mang lóe sáng, Thiên Đạo vĩ lực mênh mông lan tỏa, tử quang dường như phân tách trời đất càn khôn, trời cao đất thấp, vì thế nhuốm màu tím.

Ánh sáng lóe lên, phủ mang tiêu tán, tử quang vỡ nát.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Trên mặt Bàn Cổ lóe lên một tia dị sắc, Tạo Hóa Ngọc Điệp vốn là pháp bảo của y, nhưng lúc này lại rơi vào

tay người khác, phản lại đối phó với y.

Trong mắt y lóe lên một đạo sát ý, Khai Thiên Thần Phủ trong tay y lại lần nữa chém xuống.

"Thiên Đạo chi lực, Tụ!" Hồng Quân đưa một ngón tay ra, dưới sự gia trì của Thiên Đạo vĩ lực vô tận, động tác của Bàn Cổ chậm lại.

"Phá!" Hồng Quân khẽ quát một tiếng, Thiên Đạo vĩ lực vô tận nhấn chìm Bàn Cổ Chân Thân, sát khí dần dần tiêu tán, khí tức của Bàn Cổ Chân Thân dần dần giảm xuống.

"Hống!" Bàn Cổ Chân Thân rống giận một tiếng, bắt đầu tránh thoát xiềng xích của Thiên Đạo.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp, diệt!" Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân tử quang lóe sáng, chiếu rọi nửa bầu trời, khí tức kinh khủng lan tỏa toàn bộ Hồng Hoang, vô số sinh linh thần sắc kinh sợ ngẩng đầu ngưng nhìn.

Tử quang lóe sáng vạn dặm, một đạo quang mang phân chia cửu thiên.

Tử quang phân tách thanh trọc, cắt đứt càn khôn, phảng phất ngũ hành trong khoảnh khắc đó cũng điên đảo.

Ánh sáng lóe lên, trực tiếp vỗ xuống Bàn Cổ Chân Thân.

Bàn Cổ thần sắc ngưng trọng, xiềng xích của Thiên Đạo đã kìm chặt y, lúc này y căn bản không thể chống đỡ.

Quang mang rơi xuống, Bàn Cổ bị phân thành hai nửa, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vỡ nát, lộ ra mười hai Tổ Vu bên trong.

"Phụt!" Mười hai Tổ Vu thần sắc trắng bệch như tờ giấy, tiên huyết trong miệng họ không ngừng phun ra.

Tuy bị thao túng, nhưng họ vẫn còn một tia ý thức, biết rõ mọi

chuyện vừa xảy ra.

Không, vốn dĩ chỉ triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân, cuối cùng lại triệu hoán được một tia ý thức của Bàn Cổ.

Sau đó tia ý thức đó thao túng Bàn Cổ Chân Thân, thao túng mười hai Tổ Vu và đại trận, phá Yêu tộc, chiến Hồng Quân và Thiên Đạo.

Nếu không phải Thiên Đạo ngăn cản Nguyên Thần và pháp bảo ngưng tụ, mười hai Tổ Vu không dám tưởng tượng, cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Dưới sự thao túng của ý thức Bàn Cổ như vậy, mười hai Tổ Vu tiêu hao rất lớn, lúc này căn bản không còn sức để chiến đấu nữa, mười hai Tổ Vu đều trong tình trạng trọng thương.

Nếu không phải Hồng Quân tiêu diệt ý thức Bàn Cổ đủ nhanh, e rằng mười hai Tổ Vu đều sẽ ngã xuống trong sự thao túng của Bàn Cổ.

Dù sao với cảnh giới Chuẩn Thánh và lực lượng đại trận, làm sao có thể chịu đựng thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong?

Có thể làm được như vậy trong thời gian ngắn, đã là vô cùng khó được rồi.

Một điểm này, cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến ý thức Bàn Cổ thất bại.

Căn cơ không ổn định, cho dù có thực lực lớn đến mấy, cuối cùng cũng khó mà phát huy ra được, phải chịu kết cục như vậy, cũng là lẽ thường.

Hồng Hoang, Hỏa Vân Động, dãy núi phía Bắc.

Trong vô tận hư không.

“Bàn Cổ Chân Thân bị ý thức Bàn Cổ điều khiển tuy mạnh, nhưng

Thập Nhị Tổ Vu và đại trận rốt cuộc không thể chịu đựng và chống đỡ được bao lâu, thất bại dưới tay Hồng Quân và Thiên Đạo cũng là điều bình thường...” “Ý thức Bàn Cổ đã bị xóa bỏ, về sau Bàn Cổ Chân Thân sẽ thực sự chỉ là một hư ảnh mà thôi...” Càn Khôn nhìn chiến trường Vu Yêu đang dần lắng xuống, nhàn nhạt nói.

Dứt lời, ánh mắt Càn Khôn đặt lên người lão đạo Hồng Quân đang đứng giữa không trung, trong đôi mắt thâm thúy loé lên một đạo thần quang thất sắc rực rỡ.

“Sau khi Thiên Đạo và Hồng Quân dung hợp, thực lực Hồng Quân có thể sánh ngang với Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ (cảnh giới Thiên Đạo), với thực lực như vậy, ý thức Bàn Cổ quả thực không phải đối thủ...” Càn Khôn nhìn thật sâu, thầm nghĩ trong lòng.

Hồng Hoang, bên ngoài Bất Chu Sơn, trên chiến trường Vu Yêu.

“Không ngờ chúng ta triệu hoán Phụ Thần Chân Thân, lại thực sự triệu hoán được một tia ý thức của Phụ Thần...” Đế Giang thần sắc phức tạp, chậm rãi nói.

Tình huống như vậy, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng không lường trước được.

Hồng Quân hành động này tuy không thoả đáng với Vu tộc, nhưng nếu không xóa bỏ ý thức Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu cuối cùng sẽ vẫn lạc ở trong đó, sau đó Vu tộc sẽ triệt để biến mất khỏi Hồng Hoang.

Cho nên, Hồng Quân hủy đi ý thức Bàn Cổ, nhưng lại gián tiếp cứu Thập Nhị Tổ Vu.

Vì vậy, thần sắc phức tạp của Đế Giang lúc này cũng là điều bình thường.

“Đáng tiếc, ý thức Phụ Thần đã tan biến, về sau triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân cũng chỉ là một hư ảnh mà thôi!” Cú Mang nhìn cảnh

tượng, cười khổ nói.

Tuy trong lòng hiểu rõ sự việc đại diện cho điều gì, nhưng ý thức Bàn Cổ không bị xóa bỏ sau khi tiêu diệt Yêu tộc, điểm này khiến Cú Mang cảm thấy đáng tiếc.

“Nếu ý thức Phụ Thần không tan biến, e rằng chúng ta Thập Nhị Tổ Vu sẽ vẫn lạc trong đó.” Huyền Minh nhìn, chậm rãi mở miệng nói.

Chương 180

Nghe vậy, các Tổ Vu khác đều gật đầu.

"Cho dù không có ý thức Phụ Thần, chỉ dựa vào Bàn Cổ Chân Thân, cũng đủ để áp chế Yêu tộc rồi..." Hậu Thổ khẽ nhíu mày, nhìn nói.

Nghe vậy, chư vị Tổ Vu đồng tình gật đầu.

"Lần này đại trận phản phệ nghiêm trọng, về sau chúng ta Tổ Vu phải luyện tập nhiều hơn, nhân tiện tìm ra những khuyết điểm trong đó để bổ sung, nếu không tình huống phản phệ như hôm nay sẽ lại xuất hiện..." Đế Giang nội tâm ngưng trọng, thần sắc nghiêm túc nhìn, ngưng giọng nói.

Nghe vậy, chư vị Tổ Vu gật đầu.

Nếu không có ý thức Bàn Cổ điều khiển đại trận, phản phệ tuy sẽ nhẹ hơn một chút, thương thế cũng không nghiêm trọng như hiện tại, nhưng tình huống cũng sẽ không lạc quan.

Cho nên, việc bổ sung khuyết điểm là điều cần thiết phải làm.

Đế Giang khẽ gật đầu, sau đó cùng các Tổ Vu khác đứng dậy, ánh mắt đặt lên thân ảnh đang đứng giữa không trung kia.

Lần này hai đại trận của hai tộc Vu Yêu đối đầu, khiến vô số tộc nhân hai tộc tử thương, cuối cùng lại còn khiến Hồng Quân và Thiên Đạo đối đầu với Bàn Cổ Chân Thân, một trận chiến kết thúc, hai tộc không ai thắng.

Hai tộc đều lưỡng bại câu thương, không ai chiếm thượng phong, đều không thắng.

Thập Nhị Tổ Vu và cao tầng hai tộc như Đế Tuấn, Thái Nhất, lúc

này đều không còn thực lực để chiến đấu nữa.

Nếu không, e rằng Đế Giang cũng sẽ không chịu bỏ qua như vậy, dù sao đây cũng là một cơ hội tốt để tiêu diệt Yêu tộc.

Nhưng Đế Giang cũng hiểu rằng, nếu lúc này còn dư lực để chiến đấu, e rằng thân ảnh giữa hư không kia cũng sẽ không để mình tiêu diệt Yêu tộc.

Cho nên, bất kể Đế Giang lúc này có còn dư lực để chiến đấu hay không, cũng sẽ không ra tay nữa.

Về phần Yêu tộc, cũng có tâm tư tương tự.

Đế Tuấn tuy trong lòng đối với việc Hồng Quân ra tay vào phút cuối, và nguyên nhân ra tay không phải vì Yêu tộc, mà là vì tia ý thức của Bàn Cổ.

Thậm chí còn nghi ngờ, Hồng Quân đang chờ, chờ ý thức Bàn Cổ hoàn toàn trở về, sau đó mới ra tay.

Yêu tộc, chỉ là một mồi nhử, dẫn dụ ý thức Bàn Cổ trở về.

Tuy hành động này không phải vô lý, nhưng Đế Tuấn lúc này cũng không tiện biểu lộ, dù sao Hồng Quân đã giải cứu nguy cơ của Yêu tộc.

Nhưng đối với Hồng Quân, Đế Tuấn trong lòng đã có chút hoài nghi.

Trong vô tận hư không.

Hồng Quân nhìn Bàn Cổ Chân Thân tiêu tán, trong đôi mắt không hề có một tia cảm xúc ấm áp, hàn quang dần dần tiêu biến, khí tức trên người cũng dần hạ xuống, uy lực Thiên Đạo trong cơ thể cũng dần tiêu tan.

Một trận chiến này, Thiên Đạo đã dốc toàn lực, để Hồng Quân thi

triển đòn mạnh nhất.

Lúc này uy hiếp đã được loại bỏ, Thiên Đạo tự nhiên sẽ không tiếp tục lưu lại trên người Hồng Quân.

Hồng Quân thần sắc đạm mạc nhìn Vu Yêu nhị tộc, nhàn nhạt nói: "Kể từ nay về sau, Yêu chưởng Thiên, Vu quản Địa, trong vòng trăm vạn năm không được gây chiến loạn nữa, kẻ nào vi phạm, ắt sẽ giáng Thiên Khiển!" Giọng nói uy nghiêm của Hồng Quân truyền khắp Hồng Hoang, chúng sinh linh nghe thấy trong lòng không nảy sinh chút phản kháng nào.

Vu Yêu hai tộc chưa kịp mở miệng, liền thấy Hồng Quân phất tay một cái, một đạo quang mang rơi xuống người hai tộc Vu Yêu, ngay lập tức đưa hai tộc về Thiên Đình và dưới Bất Chu Sơn.

Sau khi làm xong mọi việc, ánh mắt Hồng Quân chuyển động, nhìn về phía Càn Khôn ở xa xa.

Nhìn Càn Khôn thật sâu, nhưng lại không thể nhìn ra điều gì trên khuôn mặt tĩnh lặng như giếng cổ không gợn sóng của Càn Khôn.

Đối với sự tiến triển thực lực của Càn Khôn, Hồng Quân cũng không quá bất ngờ, nếu không có Thiên Đạo tương trợ, thì thực lực của mình e rằng cũng không mạnh hơn Càn Khôn được bao nhiêu.

"Càn Khôn!" Sau một hồi lâu, lão đạo Hồng Quân khẽ nói một câu, rồi thân hình lóe lên, biến mất trong Hồng Hoang.

Xa xa phía Bắc Hỏa Vân Động.

Càn Khôn nhìn thật sâu vào lão đạo Hồng Quân đã biến mất, trên khuôn mặt bình tĩnh nổi lên một tia dao động, trong mắt loé lên một tia dị sắc, không biết đang nghĩ gì.

Khi lão đạo Hồng Quân rời đi, khẽ niệm tên mình, tuy không biết trong lòng y nghĩ gì, nhưng phỏng chừng cũng có liên quan đến

chuyện lần này và tu vi của mình.

Sau khi nghĩ xong, thân hình Càn Khôn loé lên, biến mất tại chỗ.

Tuy ý thức Bàn Cổ đã bị xóa bỏ, Vu Yêu nhị tộc cũng bị đưa đi, Hồng Quân và Càn Khôn cũng biến mất.

Nhưng lúc này trong Hồng Hoang, rất nhiều đại năng vẫn còn lâu mới hoàn hồn.

Không ngờ việc tranh đoạt một đạo Hồng Mông Tử Khí lại gây ra nhiều chuyện đến vậy, dẫn động Lượng Kiếp phát sinh.

Hồng Vân tự bạo, Càn Khôn tiêu diệt hai mươi mốt vị Chuẩn Thánh cao thủ.

Vu Yêu giao thủ, Bàn Cổ Chân Thân xuất hiện, ý thức Bàn Cổ trở về.

Hồng Quân và Thiên Đạo liên thủ xóa bỏ ý thức Bàn Cổ, Vu Yêu nhị tộc phân quản trời và đất.

Quá nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc, ngay cả không ít Đại Thần Thông giả lúc này cũng có chút cảm giác khó tin.

Đặc biệt là Tam Thanh, cảm giác Nguyên Thần bị triệu hoán kia, lúc này đã in sâu trong lòng họ.

Pháp bảo bị triệu hoán là chuyện nhỏ, nếu Nguyên Thần thật sự bị triệu hoán đi, thì đó mới là vẫn lạc thật sự, trong Hồng Hoang sẽ không còn Tam Thanh Đạo Nhân tồn tại nữa.

Cho nên, lần này người được Hồng Quân gián tiếp giải cứu, có cả Tam Thanh Đạo Nhân.

Hồng Hoang, Đông Côn Luân, trong động phủ.

"Không ngờ, Vu tộc lần này lại có thể triệu hoán được ý thức của Bàn Cổ, nếu không có Lão Sư ra tay, e rằng Tam Thanh chúng ta..."

Thái Thượng chưa nói hết lời, ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Nghe vậy, hai người gật đầu, ý trong lời Thái Thượng rõ ràng, nếu không có Hồng Quân ra tay, thì lúc này đã không có Tam Thanh.

"Lần này ý thức Bàn Cổ bị xóa bỏ, về sau thi triển cũng chỉ là một hư ảnh thật sự..." Thông Thiên khẽ nhướng kiếm mày, mở miệng nói.

"Như vậy thật tốt, sẽ không để Vu tộc một mình độc bá, nếu không, ngay cả khi chúng ta thành Thánh, e rằng cũng khó mà kiểm soát được." Nguyên Thủy thần sắc hơi trầm xuống, chậm rãi mở miệng nói.

"Tuy lần này sẽ không còn một mình độc bá, nhưng lần này Vu Yêu phân quản trời đất, thực lực hai tộc sẽ ngày càng cường đại, biện pháp duy nhất là chúng ta sớm ngày thành Thánh..." Thái Thượng trong lòng đã quyết định, thần sắc nghiêm túc nói.

Chương 181

Nghe vậy, Thông Thiên và Nguyên Thủy gật đầu.

Nguyên Thủy trong lòng khẽ động, hỏi Thái Thượng: "Đại ca có điều gì minh ngộ sao?" Nghe vậy, Thái Thượng lắc đầu.

Tuy lúc này là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, tu vi cao hơn Chuẩn Thánh hậu kỳ của Thông Thiên và Nguyên Thủy.

Nhưng lần này cũng chỉ chém đi nhị thi, đệ tam thi chưa rõ, cơ hội thành Thánh vẫn chưa rõ ràng, căn bản còn xa vời.

Thấy vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên trong lòng thầm thở dài.

Thái Thượng nhìn một cái, nói: "Bất kể thế nào, chúng ta cũng không thể lơ là, phải tham ngộ nhiều hơn, thời cơ đến, cuối cùng cũng sẽ có minh ngộ..." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Sau khi Yêu chưởng Thiên, Vu quản Địa.

Đến đây, trong Hồng Hoang, bầu trời thuộc về Yêu tộc quản hạt, đại địa Hồng Hoang thì thuộc về Vu tộc quản hạt.

Cục diện Yêu chưởng Thiên, Vu quản Địa, chính thức bắt đầu từ giờ phút này.

Tuy không ít Đại Thần Thông giả trong lòng có chút bất mãn với cục diện này, nhưng cũng không tiện biểu lộ ra.

Đạo Tổ đã định ra cục diện, bất mãn thì có thể làm gì?

Hơn nữa, ngay cả khi không có Đạo Tổ, trước đây chẳng phải cũng như vậy sao?

Yêu tộc thống trị bầu trời, Vu tộc quản hạt đại địa Hồng Hoang,

cục diện này đã sớm định rồi, chỉ là không rõ ràng như vậy, lần này Hồng Quân đã công khai tuyên bố, chính thức định ra.

Lần này chứng kiến thực lực khủng bố của Vu Yêu hai tộc, cùng với đại trận khủng bố, vô số đại năng và tu sĩ trong Hồng Hoang càng thêm kinh hãi trước thực lực của hai tộc.

Trước đây tuy biết thực lực Vu Yêu hai tộc mạnh mẽ, nhưng ngoài chuyện Vạn Tiên Minh lần trước ra, thì không thấy Vu Yêu nhị tộc ra tay nữa.

Nhưng lần này, Vu Yêu nhị tộc đã thực sự thể hiện ra thực lực khủng bố của mình.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Thập Nhị Tổ Vu, Thập Đại Yêu Thần, Đại Vu Vu tộc...

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hai tòa đại trận khủng bố đối đầu.

Quá nhiều thực lực khủng bố được thể hiện, chấn nhiếp vô số tu sĩ và Đại Thần Thông giả trong Hồng Hoang, khiến họ có một nhận thức mới về thực lực của Vu Yêu.

Từ sau lần này, địa vị của Vu Yêu hai tộc trong Hồng Hoang, lúc này đã hoàn toàn được định rõ.

Tin rằng, trừ Tam Thanh, Nữ Oa, Tây Phương nhị vị và một vài người khác, các tu sĩ và đại năng còn lại, đều không thể chống lại Vu Yêu.

Về phần Càn Khôn, lúc này ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không sợ Vu Yêu.

Sáu đồ đệ của Hồng Quân, sau khi thành Thánh, ắt cũng sẽ vượt trên Vu Yêu.

Nhưng lúc này thành Thánh còn xa vời, trong thời gian ngắn, Hồng Hoang vẫn là Vu Yêu có thực lực mạnh hơn.

Cho nên, tạm thời cũng phải tránh đi mũi nhọn của hai tộc.

Sau khi rời khỏi bên ngoài Hỏa Vân Động, Càn Khôn trước tiên đến Vạn Thọ Sơn một chuyến, sau đó mới trở về Vô Lượng Sơn.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân có chút giao tình, điểm này Càn Khôn biết rõ, lần này liền đến Vạn Thọ Sơn, giao Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô cho Trấn Nguyên Tử, để y sắp xếp.

Dãy núi Vô Lượng, Vô Lượng Sơn.

Vài ngày sau, Càn Khôn đã trở về đạo trường của mình.

Đệ tử Vô Lượng Cung lần này sau khi thấy Càn Khôn đại triển thần uy, đều thần tình hưng phấn, cũng âm thầm nỗ lực tu luyện.

Ít nhất, cũng phải nâng cao tu vi thêm một chút, không thể làm mất mặt Vô Lượng Cung.

Trong Vô Lượng Cung.

Càn Khôn nhìn hai vị thanh niên đang ngồi dưới, trên mặt treo một nụ cười.

Hai vị thanh niên này chính là hai quả trứng đã hóa hình khi trước, căn nguyên cũng không thấp, là hậu duệ của Tổ Phượng.

Khi đó thu nhận họ, Tổ Phượng đã biết, sau này trong Đạo Ma Chi Chiến, Tổ Phượng đã gật đầu ám chỉ đồng ý chuyện này với Càn Khôn.

Vì có duyên với Càn Khôn, lúc này Càn Khôn cũng không từ chối, trực tiếp thu họ vào môn hạ, làm đệ tử chính thức.

Sau khi ban pháp bảo, Càn Khôn nhìn họ, mỉm cười nói: “Khổng Tuyên, Đại Bằng, từ nay, các ngươi là môn hạ Vô Lượng Cung,

Khổng Tuyên là nhị đệ tử, Đại Bằng là tam đệ tử...” Nghe vậy, hai người nhìn nhau, cúi lạy nói: “Đệ tử bái tạ Lão Sư!” Thấy vậy, Càn Khôn gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ hài lòng.

Vô Lượng Sơn, trong Vô Lượng Cung.

Sau khi Càn Khôn thu nhận Khổng Tuyên và Đại Bằng, liền giảng đạo cho các đệ tử, đối với Khổng Tuyên, Càn Khôn thậm chí còn ban một tia Tiên Thiên Âm Dương Bản Nguyên.

Khổng Tuyên đi theo con đường Thần Thông chứng đạo, tuy thần thông Ngũ Sắc Thần Quang mạnh mẽ, nhưng cũng không phải là giới hạn.

Nếu Âm Dương lại thêm Ngũ Sắc Thần Quang, như vậy, đủ để tăng cường uy lực thần thông rồi.

Về phần Đại Bằng, trên pháp tắc tốc độ của y, Càn Khôn tuy không giúp đỡ quá nhiều, nhưng pháp bảo ban cho y lại có thể giúp tốc độ của y tăng lên một lần nữa, cũng coi như đã tăng lên.

Lần này Càn Khôn có chút cảm ngộ về Đại Đạo, cho nên sau khi trở về, liền một lần nữa khai giảng Đại Đạo cho đệ tử Vô Lượng Cung.

Dưới môn hạ Càn Khôn, trừ Trấn Nguyên Tử là cảnh giới Chuẩn Thánh, các đệ tử khác, bất kể là đệ tử chính thức hay ký danh, cao nhất cũng là Khổng Tuyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, còn lại là Đại Bằng Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Các đệ tử khác, thì ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ và dưới Đại La.

Cho nên, Càn Khôn lần này giảng đạo, cũng là để giúp đỡ họ, nếu có thể sớm tấn thăng tu vi tự nhiên là tốt nhất.

Nếu không thể, thì cảm ngộ thêm một chút cũng không có hại.

Ngay cả tích lũy cũng tốt, dù sao tích lũy dày rồi mới bùng phát, đến khi bùng phát, lại có thể đạt được những lợi ích không nhỏ.

Cho nên, lần giảng đạo này đối với những đệ tử đó mà nói, có lợi ích không nhỏ.

Càn Khôn lần này cũng không giảng những tinh nghĩa và cảm ngộ Đại Đạo quá sâu, mà bắt đầu từ cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, rồi giảng đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Chương 182

Sau đó, Càn Khôn đỉnh giảng về pháp tắc chi đạo, để họ nắm vững hơn một số cách sử dụng pháp tắc chi đạo.

Dù sao, đối với các đệ tử ở cảnh giới Đại La Kim Tiên hoặc sắp đạt đến cảnh giới đó, pháp tắc chi đạo là vô cùng quan trọng.

Lúc này, tất cả đệ tử đều chăm chú lắng nghe âm thanh Đại Đạo, như si như say, không dám bỏ lỡ một chút cảm ngộ Đại Đạo nào.

Trong chốc lát, âm thanh Đại Đạo trong Vô Lượng Cung vang vọng từng đợt, ý nghĩa huyền diệu tràn ngập khắp nơi, mãi không dứt.

Chỉ chớp mắt, đã nghìn năm trôi qua.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

Trải qua hơn nghìn năm hồi phục, thương thế của Thập Nhị Tổ Vu đã hồi phục được vài phần, tuy còn xa mới hoàn toàn hồi phục, nhưng lần này đã hồi phục được ba bốn thành, ít nhất, cũng có thể ra tay chiến đấu.

Lần này Thập Nhị Tổ Vu tụ họp tại đây, lại là để thương nghị một số chuyện.

Đế Giang nhìn một lượt, sau khi trầm mặc vài hơi thở, chậm rãi mở miệng nói: "Lần này đại trận thi triển, khuyết điểm của đại trận Vu tộc chúng ta đã lộ ra, điểm này, ta phải sớm đưa ra đối sách..." Nghe vậy, chư vị Tổ Vu nhìn nhau, gật đầu nói: "Chúng ta đã rõ..." Hậu Thổ trong lòng nghĩ, nói: "Biện pháp của đại trận Yêu tộc, không biết đối với Vu tộc có khả thi không?" Nghe vậy, Đế Giang và Cú Mang mắt sáng lên.

Cú Mang nhìn, nói: "Tiểu muội ý này không tệ, có lẽ hành động

này khả thi, nhưng muốn hoàn thành trận kỳ phù hợp với đại trận Vu tộc lại không dễ, chúng ta cần tiếp tục thử nghiệm mới được...” Đế Giang nhìn, nói: “Bất kể khó khăn đến mấy, cũng phải thử, ít nhất có thể giảm bớt gánh nặng và phản phệ cho Thập Nhị Tổ Vu chúng ta, bất kể thử nghiệm bao nhiêu lần, cũng phải làm cho ra...” “Vâng!” Chư vị Tổ Vu gật đầu, đáp.

Đế Giang khẽ gật đầu, một lần nữa mở miệng nói: “Lần này ý thức Phụ Thần tiêu tán, Bàn Cổ Chân Thân về sau chỉ là một hư ảnh, nhưng nếu ta có thể diễn luyện thành thục, giải quyết vấn đề phản phệ, ta tin cũng có thể áp chế đại trận Yêu tộc.” “Đại ca nói không sai, từ tình huống lần này mà xem, đại trận Yêu tộc không phải là thứ mà Bàn Cổ Chân Thân của chúng ta có thể địch lại...” Huyền Minh gật đầu, nói.

“Ừm, quả thực như vậy, cho nên việc diễn luyện và bổ sung đại trận là điều không thể thiếu...” Đế Giang gật đầu, nói.

Dừng lại một chút, y tiếp tục nói: “Lần này Hồng Mông Tử Khí tuy không rơi vào tay ta, nhưng cũng không để Yêu tộc có được, nói chung, cũng không phải chuyện xấu, ít nhất, không để Yêu tộc tăng cường thực lực...” “Còn về việc Càn Khôn có được, Vu tộc chúng ta không có giao ác với y, y cũng sẽ không làm khó chúng ta, tiểu muội lại có chút giao tình với y, sẽ không có vấn đề gì lớn...” Nghe vậy, chư vị Tổ Vu gật đầu.

Đế Giang trong lòng nghĩ xong, nói: “Chuyện tiếp theo, chủ yếu sẽ đặt vào việc hồi phục thương thế và đại trận, các chuyện khác, giao cho Đại Vu các bộ lạc xử lý...” Nghe vậy, chư vị Tổ Vu nhìn nhau, đáp: “Đại ca!” Sau đó, Thập Nhị Tổ Vu lại thương nghị một số chuyện, rồi tự mình rời đi, trước tiên hồi phục thương thế, nhân tiện tìm kiếm cách chế tạo trận kỳ.

Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Sau khi hồi phục một chút thương thế, Đế Tuấn liền xuất quan triệu tập mọi người đến đây thương nghị.

Đế Tuấn ngồi trên long ỷ, trên người tản ra đế uy nồng đậm, thần sắc trên mặt không thể nhìn ra sâu cạn, không biết đang nghĩ gì.

Trong đại điện, Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần cũng trầm mặc, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Sau một hồi lâu, Đế Tuấn khẽ thở dài một tiếng: "Không ngờ chuyến đi này không những không đoạt được Hồng Mông Tử Khí, Yêu tộc lại còn vẫn lạc nhiều bộ chúng đến vậy, nếu không phải vì Vu tộc, há lại đến nông nỗi này..." Thái Nhất nghe vậy, trên mặt lạnh như băng sương, lạnh lùng nói: "Không ngờ Vu tộc lại có đại trận như vậy, hơn nữa còn có thể triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân, nếu không có Đạo Tổ và Thiên Đạo ra tay, e rằng Yêu tộc nguy rồi..." Nghe vậy, Thập Đại Yêu Thần âm thầm gật đầu.

"Tuy ý thức Bàn Cổ tiêu tán, nhưng uy lực của đại trận Vu tộc, vẫn không dễ đối phó!" Đế Tuấn khẽ thở dài, tiếp tục nói: "Đáng tiếc Hồng Mông Tử Khí lại bị Càn Khôn có được, nếu không, Yêu tộc chúng ta hà cớ gì phải sợ Vu tộc..." Nghe vậy, trong đại điện lại một lần nữa chìm vào tĩnh lặng.

Muốn tranh giành với Càn Khôn, không nghi ngờ gì là tự tìm cái chết, ngay cả khi Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng vẫn vậy.

Sau một khắc, Đế Tuấn thần sắc nghiêm túc, trầm giọng nói: "Bạch Trạch, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phải tiếp tục diễn luyện.

Ngoài ra, nếu có tán tu nào nguyện ý gia nhập Yêu tộc cũng có thể tiếp nhận, để tăng cường thực lực..." "Bạch Trạch lĩnh chỉ!" Bạch

Trạch chắp tay đáp.

“Ngoài ra, Yêu tộc ở Bắc Minh chi địa, đã đến lúc phải thu về dưới trướng rồi, cho Côn Bằng hành động quá lỏng lẻo rồi...” Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Bạch Trạch đã hiểu!” Bạch Trạch gật đầu đáp.

“Ừm!” Đế Tuấn khẽ gật đầu, nói: “Tất cả lui xuống đi!” “Thánh ngự Hạo Thiên, ân trạch Tứ Cực!” Thập Đại Yêu Thần cúi người chắp tay, sau đó lui ra ngoài.

Theo sau sự việc của Vu Yêu hai tộc lắng xuống, Hồng Hoang tạm thời trở nên yên bình, cục diện của Vu Yêu hai tộc, lúc này cũng đang chính thức triển khai.

Vì đã chứng kiến sức mạnh của Vu Yêu hai tộc, lúc này không ít Đại Thần Thông giả và tu sĩ đều lần lượt tiến vào bế quan, hy vọng có thể đột phá tu vi, bớt bị Vu Yêu hai tộc kiềm chế.

Tâm tư như vậy, Tam Thanh và Tây Phương nhị vị là sốt ruột nhất.

Là những Thánh Nhân tương lai, tự nhiên sẽ không để mình bị tụt lại phía sau, tuy lúc này Vu Yêu thế lực lớn mạnh, không thể đối địch, nhưng chỉ cần thành Thánh, cục diện liền có thể xoay chuyển.

Tuy lúc này cơ hội thành Thánh chưa rõ ràng, thời gian còn xa vời.

Nhưng những gì đã tham ngộ, tổng không sai, biết đâu lúc nào đó cơ duyên lại đến thì sao?

Cho nên lúc này bế quan, lại có thể ứng phó được tình huống.

Ngoài những Đại Thần Thông giả, Tam Thanh và Tây Phương nhị nhân ra, Vu Yêu lúc này lại tỏ ra bình tĩnh hơn một chút.

Lúc này Vu tộc và Yêu tộc đều tự phát triển, nhân tiện dưỡng sức,

hồi phục sức mạnh đã tổn hao trước đó.

Trong chốc lát không còn mạnh mẽ bành trướng như trước, tuy vẫn đang phát triển, nhưng không còn như trước nữa, lúc này đã khiêm tốn hơn rất nhiều.

Về cơ bản, cũng lấy việc dưỡng sức làm chủ, những việc khác, tạm thời không được xem xét.

Chỉ chớp mắt, lại vài nghìn năm trôi qua.

Lúc này trong Hồng Hoang, Vu Yêu nhị tộc đã hồi phục không ít nguyên khí, lúc này lại đang dần dần phát triển lớn mạnh.

Về phần các tu sĩ và Đại Thần Thông giả khác, lúc này vẫn đang trong bế quan.

Đặc biệt là Tam Thanh Đạo Nhân và Tây Phương nhị nhân lúc này, càng giống như đang bế tử quan, dường như không ngộ được cơ hội thành Thánh thì sẽ không xuất quan vậy.

So với Tam Thanh và Tây Phương nhị vị, Nữ Oa lúc này lại có chút khác thường.

Từ khi có được Hồng Mông Tử Khí và tìm Càn Khôn, ngoài hơn vạn năm tham ngộ kia, những năm này, nàng vẫn luôn tham ngộ Tạo Hóa Đại Đạo.

Cơ hội thành Thánh chưa rõ ràng, cứ cố chấp tham ngộ, cũng sẽ không có nhiều kết quả.

Nhưng Tạo Hóa Đại Đạo thì khác, từ khi giao lưu tinh nghĩa Đại Đạo với Càn Khôn, Tạo Hóa Đại Đạo của Nữ Oa đã tăng lên rất nhiều, lúc này đã đạt đến tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tiến thêm một bước nữa, là có thể đạt đến tầng thứ đó.

Lúc này tốc độ lĩnh ngộ cũng dần chậm lại, nhưng nàng cũng

không từ bỏ lĩnh ngộ.

Dù sao cơ hội thành Thánh chưa rõ ràng, thực lực vẫn cần được nâng cao.

Vô Lượng Sơn, Vô Lượng Cung.

Trong đại điện.

Chương 183

Càn Khôn dừng việc giảng đạo đã hơn nghìn năm, theo sau việc giảng đạo, y cũng tiến vào một trạng thái huyền diệu lại huyền diệu, sau lần này, lại có thêm một số cảm ngộ.

"Ông!" Trong một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt rực rỡ như nhật nguyệt tinh thần loé lên một đạo kim quang.

"Xem ra lần giảng đạo này, đối với họ mà nói, khá có hiệu quả..." Càn Khôn ánh mắt quét qua các đệ tử đang ngồi, hài lòng gật đầu, thầm nghĩ trong lòng.

Khổng Tuyên và Đại Bằng lúc này đang ở bờ vực đột phá, nếu không có gì ngoài ý muốn, sau khi tỉnh lại lần này, tin rằng sẽ có thể đột phá tu vi thành công.

Về phần các đệ tử ký danh khác, có người đã đột phá tu vi, những người chưa đột phá lúc này cũng thu hoạch được rất nhiều, tỷ lệ đột phá sau này cũng tăng lên không ít.

Sau một khắc, Càn Khôn thu lại ánh mắt, sau đó thân hình khẽ động, biến mất trong đại điện.

Thế giới Càn Khôn, khu vực trung tâm.

Càn Khôn khoanh chân ngồi dưới cây Ngộ Đạo Trà và cây Khổ Trúc, trong tay nắm một đạo tử khí phát ra quang mang rực rỡ, từng trận ý nghĩa huyền diệu đang từ trong tử khí phát ra.

"Hồng Mông Tử Khí là vật tự nhiên hiển hóa do Thiên Địa cảm ứng, huyền ảo dị thường, nếu không có cánh cửa để dò xét, thì dù tham ngộ nghìn vạn năm, cũng khó có được thu hoạch." Sau một hồi

lâu, Càn Khôn nhàn nhạt nói.

Ví như Tam Thanh, Tây Phương nhị vị và Nữ Oa, đã tham ngộ hơn hai vạn năm rồi, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Loại vật này, nếu không có cánh cửa để dò xét, quả thực không phải thời gian có thể bù đắp được, đó cũng là lý do vì sao Nữ Oa lúc này không tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, mà đang tham ngộ Tạo Hóa Đại Đạo.

"Việc thành Thánh, phải xem cơ duyên, cơ duyên đến, liền có thể một sớm ngộ đạo, đạt được thân thể Thánh Nhân..." Càn Khôn nhàn nhạt nói, sau đó phất tay một cái, tử khí bay ra, giao thoa trong hư không tạo thành vô tận quỹ tích huyền diệu.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Càn Khôn khẽ quát một tiếng, Tạo Hóa Ngọc Điệp bay ra, lơ lửng trên Hồng Mông Tử Khí, từng đạo tử quang loé sáng, khí vận ngưng tụ quanh đó, cùng với quang mang Hồng Mông Tử Khí, dường như hình thành một thể.

Càn Khôn thần tình nghiêm túc, trong mắt giao thoa sắc màu thất sắc, linh đài thanh minh, thủ ấn ôm về hợp nhất, trong thức hải tiếng Đại Đạo của Càn Khôn Vô Lượng Kinh lập tức vang lên, quanh quẩn trong thức hải.

Tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, là một công trình vĩ đại, không phải trong một sớm một chiều có thể hoàn thành.

Trong khu vực thời gian.

Không biết đã qua một năm, trăm năm, nghìn năm, vạn năm, hay trăm vạn năm.

"Thiên Đạo Bản Nguyên!" Trong mắt Càn Khôn bắn ra hai đạo thất sắc quang mang, xuyên qua vô tận hư không, rơi vào bên trong Hồng Mông Tử Khí.

Ở đó, chính là Thiên Đạo Bản Nguyên.

"Thì ra đây chính là huyền bí căn bản nhất trong Hồng Mông Tử Khí sao?" Càn Khôn nhìn Thiên Đạo Bản Nguyên, khẽ niệm trong miệng.

Hấp thu Thiên Đạo Bản Nguyên, thành tôn vị Thánh Nhân.

Chẳng trách Hồng Mông Tử Khí là cơ sở Đại Đạo, có được cơ duyên là có thể thành tôn vị Thánh Nhân, thì ra là vậy.

Sau khi dò xét bản nguyên Hồng Mông Tử Khí, Càn Khôn liền mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp, tham ngộ một số huyền diệu và cảm ngộ Đại Đạo có thể tham ngộ trong đó.

Về phần Thiên Đạo Bản Nguyên kia, lại không phải mục tiêu của Càn Khôn, vì đã thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Thiên Đạo Bản Nguyên đối với y, không những vô ích, mà còn có hại.

Cho nên, lúc này y chỉ tham ngộ những chỗ huyền diệu và cảm ngộ Đại Đạo trong Hồng Mông Tử Khí mà thôi.

Thế giới Càn Khôn, trong khu vực thời gian.

Càn Khôn lúc này mượn Càn Khôn pháp tắc và Tạo Hóa Ngọc Điệp, tham ngộ ý nghĩa Đại Đạo ẩn chứa trong Hồng Mông Tử Khí, từng chút một giải thích nó ra.

Ý nghĩa Đại Đạo ẩn chứa trong đó cũng không quá thâm áo, với sự trợ giúp của Tạo Hóa Ngọc Điệp và Thời Không Đại Đạo Kinh, việc lĩnh ngộ cũng không quá khó khăn.

Trong Thế giới Càn Khôn.

Chỉ chớp mắt, trong thế giới đã trải qua vài nghìn năm.

Nhưng trong khu vực thời gian, lại đã qua vài vạn năm.

Ý nghĩa Đại Đạo ẩn chứa trong Hồng Mông Tử Khí kia đã bị Càn

Khôn giải thích và lĩnh ngộ, tuy thu hoạch không quá lớn, nhưng lúc này đối với y, đã là không tệ rồi.

Dù sao đã đạt đến cảnh giới này, muốn tiến thêm một bước nữa không phải dễ, lúc này có thể thu hoạch được vài phần, đã là điều khó có được rồi.

"Ngay cả khi hấp thu Thiên Đạo Bản Nguyên, cuối cùng vẫn còn kém không ít.

Dù đạt đến Thánh Cảnh, vẫn nằm dưới Thiên Đạo." Càn Khôn nhìn Hồng Mông Tử Khí trong tay, ánh mắt trực tiếp xuyên qua Thiên Đạo Bản Nguyên bên trong, lắc đầu nói.

Ngoài việc lĩnh ngộ ý nghĩa Đại Đạo ẩn chứa trong Hồng Mông Tử Khí, đạo Hồng Mông Tử Khí này đối với Càn Khôn mà nói đã vô dụng rồi.

Sau khi nghĩ xong, Càn Khôn mỉm cười nói: "Nếu Hồng Mông Tử Khí đã vô dụng với bần đạo, vậy chi bằng dùng nó để giao hoán và kết thúc một số nhân quả vậy!" Cách này, Càn Khôn đã sớm quyết định rồi, nếu không thì y cũng sẽ không ra tay đoạt lấy đạo Hồng Mông Tử Khí này.

Ngoài việc tham ngộ ý nghĩa Đại Đạo và huyền diệu trong đó, y còn có thể dùng nó để giao hoán, đó chính là nguyên nhân lớn nhất khiến Càn Khôn muốn đoạt lấy đạo tử khí này.

Trong tay Càn Khôn khẽ động, sau khi thu lại Tạo Hóa Ngọc Điệp, lại thu Hồng Mông Tử Khí, sau đó thân hình khẽ động, biến mất trong thế giới.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Tuy trong Thế giới Càn Khôn đã qua vài nghìn năm, nhưng trong Hồng Hoang, cũng chỉ hơn nghìn năm thời gian.

Thời gian như vậy, đối với tu sĩ tham ngộ Đại Đạo mà nói, lại không phải là gì.

Đặc biệt là Khổng Tuyên, Đại Bằng và những người khác, càng không nhanh như vậy, lúc này vẫn đang trong tham ngộ Đại Đạo.

Sau khi Càn Khôn nhìn một cái, thân hình khẽ động, biến mất trong Vô Lượng Cung.

Hồng Hoang, dưới Bất Chu Sơn.

Trong Bàn Cổ Điện.

Trải qua hơn vạn năm hồi phục, thương thế của Thập Nhị Tổ Vu đã hồi phục được phần lớn, phỏng chừng thêm khoảng vạn năm nữa, là có thể hoàn toàn hồi phục.

Trong hơn vạn năm đó, Thập Nhị Tổ Vu chỉ diễn luyện đại trận một lần, dù sao lần này có thương thế trên người, không thể tiến hành nhiều lần, có thể làm một lần đã không tệ rồi.

Trong khoảng thời gian này, ngoài việc hồi phục thương thế, công việc quan trọng nhất là dùng để thôi diễn và thử luyện trận kỳ.

Đế Giang nhìn chư vị Tổ Vu, sau đó ánh mắt đặt lên người Cú Mang, hỏi: "Nhị đệ, thôi diễn và thử luyện hơn vạn năm qua, không biết khả năng thành công của trận kỳ là bao nhiêu?" Nghe vậy, Cú Mang lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói: "Bao nhiêu năm thôi diễn và thử luyện, đều thất bại, ta phỏng chừng, khả năng thành công sẽ không quá một nửa, có thể còn thấp hơn..." "Chẳng lẽ, con đường trận kỳ không thông?" Hậu Thổ khẽ nhíu mày hỏi.

Chương 184

Đề nghị trận kỳ là do nàng đưa ra, cảm thấy khả thi, nhưng bao nhiêu năm thử luyện lại không thành công, không khỏi nghi ngờ có khả thi hay không.

Nghe vậy, Cú Mang lắc đầu nói: "Khả thi, nhưng muốn hoàn toàn phù hợp với đại trận Vu tộc thì không dễ dàng, cho nên cần phải tốn thêm thời gian dài hơn..." Đế Giang nhìn, nói: "Nếu đã khả thi, bất kể thời gian bao lâu, cũng phải thử nghiệm cho ra..." "Vâng!" Nghe vậy, chư vị Tổ Vu nhìn nhau, sau đó đáp.

Đế Giang gật đầu, vừa định nói gì đó, trong mắt đột nhiên loé lên quang mang, mỉm cười hướng ra ngoài điện nói: "Không biết vị đạo hữu nào giáng lâm, xin hiện thân một lần..." Nghe vậy, chư vị Tổ Vu thần sắc hơi biến, kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa điện.

Không ngờ lại có Tiên Thiên Thần Thai này, trừ Đế Giang ra, ai cũng không biết gì.

Nếu là kẻ địch, thì uy hiếp của y không hề nhỏ!

Lúc này thần sắc trên mặt Đế Giang tuy vẫn như cũ, nhưng trong lòng cũng chấn kinh không thôi.

Vì đối phương cố ý hiển lộ dao động không gian, nếu không thì y cũng không thể phát hiện được hành tung của đối phương.

"Thực lực thật khủng bố, nếu không phải cố ý hiển lộ dao động không gian, e rằng ta cũng không phát hiện ra, rốt cuộc là ai?" Đế Giang khẽ híp mắt, thầm nghĩ trong lòng.

"Chẳng lẽ..." Đế Giang trong lòng khẽ ngừng lại, trong Hồng Hoang, có thể có thực lực như vậy, không ngoài hai vị kia, như vậy,

không sai rồi.

Bên ngoài cửa điện, một thân ảnh dần dần hiện ra, mỉm cười nhìn Thập Nhị Tổ Vu.

"Đạo huynh?!" Hậu Thổ nhìn y, kinh ngạc nói.

Càn Khôn khẽ gật đầu, nhìn chư vị Tổ Vu nói: "Bần đạo Càn Khôn, bái kiến chư vị đạo hữu!" Thấy Càn Khôn, chư vị Tổ Vu trong lòng nhẹ nhõm, với thực lực của Càn Khôn, việc không phát hiện ra là điều đương nhiên.

Việc y hiển lộ dao động không gian để Đại ca biết, hiển nhiên là không có ác ý, nếu không, y cứ ra tay, chúng ta cũng không thể nhận ra, hà cớ gì phải làm thừa thãi như vậy.

Hơn nữa, tiểu muội của nhà ta lại có chút giao tình với y, sẽ không có chuyện bất lợi đâu.

"Thì ra là Càn Khôn đạo huynh, mời vào!" Đế Giang đứng dậy, nhìn Càn Khôn nói, trong tay làm một thủ thế mời.

Càn Khôn thấy vậy, nhàn nhạt cười, bước vào trong đại điện.

Trong Bàn Cổ Đại Điện, có một cái bàn đá khổng lồ hình tròn, dưới bàn đá có mười hai ghế đá.

Lúc này Đế Giang phất tay một cái, dưới bàn đá xuất hiện cái ghế đá thứ mười ba, sau đó trong tay làm một thủ thế, mời Càn Khôn ngồi xuống.

Càn Khôn cũng không khách khí, trực tiếp ngồi xuống ghế đá.

Lúc đó, mười một Tổ Vu khác cũng lần lượt ngồi xuống, nhìn y, thần sắc trên mặt mỗi người một khác.

Nhưng ánh mắt, không ai là không lộ vẻ nghi hoặc.

Càn Khôn lần này đến, rốt cuộc vì chuyện gì?

Đế Giang nhìn Càn Khôn, mỉm cười hỏi: "Không biết đạo huynh lần này đến, là vì chuyện gì?" Với thực lực của Càn Khôn, Đế Giang tự nhiên không tin y nhàn rỗi không có việc gì đến Vu tộc dạo chơi, tất nhiên là có đại sự tìm Thập Nhị Tổ Vu.

Càn Khôn nghe vậy, ánh mắt quét qua mặt chư vị Tổ Vu, cuối cùng dừng lại trên người Đế Giang, trên mặt lộ ra một nụ cười nói: "Bần đạo hôm nay đến, là để làm một giao dịch với chư vị..." "Giao dịch?!" Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

Sau khi nghe lời Càn Khôn, thần sắc trên mặt chư vị Tổ Vu không đồng nhất.

Với tu vi của Càn Khôn, thứ y để mắt đến, chắc chắn không tầm thường.

Nhưng trong Vu tộc, có thứ gì y có thể để mắt đến.

Lại làm sao khẳng định, thứ y lấy ra để giao dịch, Vu tộc có thể để mắt đến.

Phải biết, Vu tộc lúc này đang quản hạt đại địa Hồng Hoang, vật phẩm thông thường sao có thể để mắt.

Huống hồ, Vu tộc không tu Nguyên Thần, nếu Càn Khôn lấy ra Tiên Thiên Linh Bảo, cũng khó mà khiến họ động lòng.

Đế Giang nhìn thần sắc của Càn Khôn, trong lòng suy tính vài phần, nếu Càn Khôn đã đưa ra yêu cầu như vậy, thì ắt có mười phần chắc chắn rằng Vu tộc sẽ để mắt đến thứ trong tay y.

Chỉ là, thứ y để mắt đến trong Vu tộc, Đế Giang lại không đoán ra.

Sau khi trầm ngâm một lát, nhìn Càn Khôn nói: "Không biết đạo huynh muốn đổi lấy vật gì từ Vu tộc ta?" Lời Đế Giang vừa nói ra, các Tổ Vu khác đều đổ dồn ánh mắt lên người Càn Khôn.

Càn Khôn nhìn Thập Nhị Tổ Vu, từng chữ từng chữ một nói: "Bần đạo muốn mỗi vị Thập Nhị Tổ Vu một giọt tinh huyết..." "Không thể nào!" Đế Giang không chút nghĩ ngợi, trực tiếp từ chối.

Tinh huyết là thứ quý giá nhất của thân thể, dù chỉ một giọt, cũng phải mất rất lâu mới hồi phục.

Khi trước tạo ra Đại Vu, cũng mất vài vạn năm mới hồi phục được.

Lần này thương thế vốn đã cực nặng, hơn vạn năm vẫn chưa hồi phục, nếu lúc này lại mất tinh huyết, e rằng nguyên khí sẽ bị tổn thương nặng hơn, muốn hồi phục sẽ phải mất thời gian lâu hơn nữa.

Lần này tuy tình hình Yêu tộc cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhưng khó đảm bảo sẽ không có ý đồ gì.

Nếu lúc đó, đối phương ra tay với Vu tộc, thì không còn bao nhiêu dư lực để chống đỡ.

Cho nên, Đế Giang mới trực tiếp từ chối Càn Khôn.

"Không biết đạo huynh muốn tinh huyết của chúng ta để làm gì?" Hậu Thổ trên mặt nở một nụ cười khó hiểu, nhìn Càn Khôn hỏi.

Càn Khôn nhìn nàng, mỉm cười nói: "Ta tự có công dụng..." Cuối cùng, nhìn Đế Giang, nói: "Đạo hữu cũng không cần vội vàng từ chối bần đạo như vậy, đã là bần đạo có thể đưa ra yêu cầu như vậy, tự nhiên sẽ lấy ra vật khiến đạo hữu hài lòng..." Đế Giang nghe xong, vẫn lắc đầu, không mở miệng.

Càn Khôn cười cười, không mở miệng, chỉ lật tay một cái, một đạo khí thể màu tím đột nhiên xuất hiện.

Quang mang loé sáng, chiếu rọi cả đại điện, một luồng khí tức Đại Đạo nồng đậm tràn ngập khắp nơi.

“Hồng Mông Tử Khí?!” Thập Nhị Tổ Vu thần sắc chấn kinh nhìn vật trong tay y, không ngờ, Càn Khôn lại lấy ra vật này.

Họ biết Càn Khôn có Hồng Mông Tử Khí trong tay, nhưng bảo vật quan trọng như vậy, Càn Khôn lại lấy ra để giao hoán, không thể không nói, trong Hồng Hoang chỉ có Càn Khôn mới làm được chuyện này.

Đế Giang nhìn Càn Khôn nói: “Đạo huynh thực sự nguyện ý dùng Hồng Mông Tử Khí để giao hoán sao?” Càn Khôn gật đầu, nhìn y nói: “Bần đạo đã lấy ra, tự nhiên là nguyện ý, không biết đạo hữu cân nhắc thế nào?” Đế Giang và mười một Tổ Vu khác nhìn nhau, sau đó Cú Mang hỏi: “Hồng Mông Tử Khí là vật quan trọng như vậy, vì sao đạo huynh không giữ lại để tham ngộ Đại Đạo trong đó, thành tôn vị Thánh Nhân, mà lại muốn dùng để giao hoán?” “Vật này tuy tốt, nhưng lại không phải đạo của bần đạo, chi bằng đổi lấy một số vật hữu dụng, một mặt khác, cũng là để trả một số nhân quả cho Bàn Cổ...” Càn Khôn nhìn họ, mỉm cười nói.

Khi trước chuyến đi Bất Chu Sơn, ta cũng được hưởng ân trạch của Bàn Cổ, thu lợi không nhỏ, nợ Bàn Cổ nhân quả.

Muốn kết thúc nhân quả, tự nhiên phải tìm Bàn Cổ chính tông.

Trong Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu, Tam Thanh đã có Hồng Mông Tử Khí, vậy thì đưa cho Thập Nhị Tổ Vu.

Chương 185

Nghe vậy, Cú Mang trên mặt lộ vẻ hiểu rõ, thân phận của Càn Khôn đã được y biết rõ.

Rốt cuộc là nhân quả thế nào, mà lại cần dùng Hồng Mông Tử Khí?

Vì tinh huyết Tổ Vu trước vật này là không đáng kể, giải thích duy nhất chính là nhân quả kia.

Nhưng nhìn thần sắc của Càn Khôn, hiển nhiên y sẽ không nói, cho nên Cú Mang cũng không tiện hỏi thêm.

"Nếu đạo huynh nguyện ý lấy vật này ra để giao hoán, vậy ta sẽ theo ý đạo huynh..." Đế Giang nhìn một cái, sau đó nói với Càn Khôn.

Sau đó, y hướng mười một Tổ Vu khác gật đầu, sau đó Thập Nhị Tổ Vu phất tay một cái, mười hai giọt tinh huyết tản ra sát khí nồng đậm lơ lửng trước mặt Càn Khôn.

Càn Khôn phất tay một cái, thu lấy mười hai giọt tinh huyết Tổ Vu.

Sau đó trong tay phất một cái, Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay Đế Giang, nói: "Vật này, xin đạo hữu hãy giữ gìn cẩn thận." Nghe vậy, Đế Giang khẽ gật đầu.

Y nhìn mười một Tổ Vu khác, nhưng không biết nên giao Hồng Mông Tử Khí cho vị nào, bèn quay đầu nhìn Càn Khôn, hỏi: "Đạo huynh, không biết đạo huynh thấy giao vật này cho vị Tổ Vu nào thì thoả đáng hơn?" Ánh mắt Càn Khôn quét qua Thập Nhị Tổ Vu, sau đó dừng lại trên người Hậu Thổ, nói: "Vật này, giao cho Hậu Thổ đạo hữu là tốt nhất, nàng ta khác với chư vị.

Về tỷ lệ thành Thánh, ngay cả chư vị cộng lại, cũng không bằng nàng ta...” Nghe vậy, bao gồm cả Hậu Thổ, đều lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng nghĩ kỹ lại, chư vị Tổ Vu đều âm thầm gật đầu.

Tiểu muội nhà mình, quả thực không tầm thường, sau khi vào Vu tộc, các Tổ Vu khác đều không thể sử dụng pháp bảo, chỉ có nàng ta có thể.

Hơn nữa, tốc độ tu luyện của nàng ta cũng nhanh hơn không ít, quả thực là có cơ hội lớn nhất.

Sau khi nghĩ xong, Đế Giang cười nói: “Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ giao đạo Hồng Mông Tử Khí này cho tiểu muội...” Dứt lời, y phất tay một cái, Hồng Mông Tử Khí bay về phía Hậu Thổ.

“Đại ca, đệ...” Hậu Thổ nhìn Đế Giang, muốn nói lại thôi.

“Ta tin nàng!” Đế Giang và chư vị Tổ Vu nhìn nàng, mỉm cười nói.

Thấy vậy, Hậu Thổ nặng nề gật đầu, đáp: “Các ca ca tỷ tỷ yên tâm, đệ sẽ cố gắng!” “Nếu đã như vậy, bần đạo xin cáo từ!” Việc ở đây đã xong, Càn Khôn cũng không nán lại, đứng dậy cáo từ.

“Đệ tiễn đạo huynh một đoạn...” Hậu Thổ đứng dậy, nói.

Càn Khôn gật đầu, sau đó cùng Hậu Thổ ra khỏi Bàn Cổ Điện.

Càn Khôn nhìn nàng, nói: “Hồng Mông Tử Khí tuy có thể thành tôn vị Thánh Nhân, nhưng không phải đạo của nàng, có thể tham ngộ, nhưng không phải con đường duy nhất, cơ duyên đến, liền sẽ hiểu rõ...” Nghe vậy, Hậu Thổ nhìn nàng.

Càn Khôn lại cũng không giải thích, trong tay phất một cái, một đạo kim quang xuất hiện trước mắt Hậu Thổ, sau đó diễn hóa.

Sau một khắc, Hậu Thổ chắp tay về phía Càn Khôn, nói: “Đa tạ

đạo huynh!" Thấy vậy, Càn Khôn cười cười, hóa thành lưu quang, biến mất nơi chân trời.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

Đế Giang nhìn vẻ mặt vui mừng của tiểu muội nhà mình, không khỏi hỏi: "Tiểu muội, có chuyện gì vui vậy?" Nghe vậy, Hậu Thổ mỉm cười nói: "Các ca ca tỷ tỷ xin hãy xem!" Hậu Thổ phất tay ngọc một cái, một vệt kim quang diễn hóa trong hư không.

Thấy vậy, Cú Mang mắt sáng lên, nói: "Có biện pháp này, trận kỳ của Vu tộc chúng ta có thể thành công..." Nghe vậy, chư vị Tổ Vu thần sắc đều vui mừng.

Đế Giang nhìn, hỏi: "Tiểu muội, đây là phương pháp của Càn Khôn đạo huynh sao?" Hậu Thổ nghe vậy, khẽ gật đầu.

"Thì ra Vu tộc chúng ta đã chiếm không ít lợi ích rồi..." Sau khi trầm mặc vài hơi thở, Cú Mang chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, chư vị Tổ Vu gật đầu.

Đế Giang ban đầu một mực từ chối Càn Khôn, nhưng quay đầu lại, Vu tộc lại chiếm được không ít lợi ích.

Không biết Càn Khôn nợ Bàn Cổ bao nhiêu nhân quả, nhưng với Hồng Mông Tử Khí, tin rằng đã đủ rồi.

Vậy thì lần này giúp đỡ Vu tộc luyện chế trận kỳ, thực sự đã giúp Vu tộc một việc lớn lao, Vu tộc cũng chịu ơn Càn Khôn.

Trong lòng nghĩ xong, Đế Giang nói với Cú Mang: "Nhị đệ, nhiệm vụ luyện chế trận kỳ giao cho đệ đó..." Nghe vậy, Cú Mang gật đầu nói: "Đại ca yên tâm!" Chuyện này vẫn luôn được thực hiện, tự nhiên y cũng quen thuộc, trước đây không phải vì chuyện bản nguyên trận kỳ, sau khi giải quyết lần này, quả thực dễ dàng hơn rồi, với thủ đoạn của y, không khó.

Đế Giang gật đầu, sau đó nhìn về phía Hậu Thổ, nói: "Chuyện Hồng Mông Tử Khí, giao cho tiểu muội đó..." Hậu Thổ nghe xong, trên mặt nở vẻ nghiêm túc, gật đầu nói: "Đại ca yên tâm, đệ sẽ nỗ lực tham ngộ, vì Vu tộc chúng ta mà thêm một vị Thánh Tôn..." Nghe vậy, chư vị Tổ Vu nhìn nhau, mỉm cười.

Vô Lượng Sơn, trong Vô Lượng Cung.

Khi Càn Khôn trở về Vô Lượng Cung, các đệ tử vẫn đang trong tham ngộ, y đi ra ngoài cũng không tốn quá nhiều thời gian, họ chưa tỉnh lại cũng là điều bình thường.

Sau khi Càn Khôn nhìn một cái, thân hình khẽ động, tiến vào trong thế giới.

Thế giới Càn Khôn, trong một dãy núi nào đó.

Càn Khôn định ở nơi này, lợi dụng tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu để tạo ra Tổ Vu, có thể không đạt đến trình độ Tổ Vu trong Hồng Hoang, nhưng tiềm lực, hẳn là không khác biệt mấy.

Sở dĩ Càn Khôn lựa chọn dùng Hồng Mông Tử Khí để giao hoán với Thập Nhị Tổ Vu, ngoài việc trả một số nhân quả cho Bàn Cổ chính tông, còn có một nguyên nhân khác.

Đó là Thế giới Càn Khôn, cần có luân hồi.

Đạo luân hồi, Lục Đạo Luân Hồi, là đạo của Hậu Thổ, cũng là nhiệm vụ của nàng.

Lục Đạo Luân Hồi, cần có Hậu Thổ mới có thể làm được, nếu không có Hậu Thổ, nói gì đến Lục Đạo Luân Hồi?

Cho nên, trong Thế giới Càn Khôn cần có sự tồn tại của Hậu Thổ, đó cũng là lý do vì sao Càn Khôn cần tinh huyết của Hậu Thổ.

Các Tổ Vu khác, cũng tự có công dụng diệu kỳ, đối với Thế giới

Càn Khôn mà nói, sự đa dạng hóa của chủng tộc, cũng tự có tác dụng diễn hóa thăng cấp.

Cho nên, đó chính là nguyên nhân lớn nhất khiến Càn Khôn tìm Thập Nhị Tổ Vu để giao hoán.

Ngoài điều này ra, không ai biết.

Thập Nhị Tổ Vu đương nhiên cho rằng Càn Khôn là vì nhân quả Bàn Cổ, nhưng thực ra, đó cũng chỉ là một trong các nguyên nhân mà thôi, không phải nguyên nhân lớn nhất, nguyên nhân lớn nhất chính là luân hồi thế giới và đa dạng hóa chủng tộc.

Trong lòng nghĩ xong, Càn Khôn hai tay kết thủ ấn, mỗi một thủ ấn đều ẩn chứa sức mạnh tuyên cổ thương khung, vĩnh hằng vô tận.

Với thực lực sắp đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ lúc này, thủ ấn như vậy, tự nhiên phi phàm bất tục.

"Sát khí, tụ!" Càn Khôn thần sắc nghiêm túc, khẽ quát trong miệng.

Chương 186

Lời vừa dứt, vô tận sát khí ngưng tụ trước người, từng trận khí tức khủng bố tràn ngập khắp nơi.

Càn Khôn thấy vậy, hai tay bắt đầu chuyển động, từng đạo Tạo Hóa pháp tắc ẩn chứa trong đó, bắt đầu thi triển.

Tạo Hóa Đại Đạo của Càn Khôn lúc này đã chứng đạo, đối với việc sử dụng Tạo Hóa Đại Đạo tự nhiên cũng vận dụng tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc này việc sáng tạo, có thể nói là đắc tâm ứng thủ.

Cùng với Tạo Hóa pháp tắc không ngừng giao thoa, vô tận sát khí ngưng tụ, dần dần, một tồn tại sát khí mang hình dáng đạo thể xuất hiện trước người Càn Khôn.

Thấy vậy, Càn Khôn vỗ tay một cái, tinh huyết Đế Giang bay ra, rơi vào mi tâm của đạo thể kia.

"Oanh!" Khí tức khủng bố xông thẳng lên trời, dẫn động dao động sát khí xung quanh, lúc này không ngừng ngưng tụ.

"Ông!" Đột nhiên, Đế Giang mở hai mắt, sát khí xung quanh cuồn cuộn.

Thấy tình hình này, Càn Khôn hài lòng gật đầu, thực lực của Đế Giang lúc này tuy chưa đạt đến thực lực Chuẩn Thánh của Tổ Vu trong Hồng Hoang, nhưng lúc này cũng đã có thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ, không tệ rồi.

Càn Khôn thu lại ánh mắt từ người y, sau đó bắt đầu tiếp tục, ngưng tụ sát khí, sau đó sử dụng Tạo Hóa pháp tắc, tạo ra đạo thể Tổ Vu, rồi lại dung nhập tinh huyết Tổ Vu.

Có kinh nghiệm từ Đế Giang, Càn Khôn lúc này không tốn bao nhiêu thời gian, liền lại tạo ra được vài vị Tổ Vu.

Vài tháng sau.

Trước người Càn Khôn, đứng mười một vị Tổ Vu, trừ Hậu Thổ ra, mười một vị Tổ Vu còn lại đều đã được tạo ra.

"Chuyện luân hồi không đơn giản, tinh huyết Hậu Thổ, có lẽ cần phải tinh luyện và thêm vào một tia Tiên Thiên Bản Nguyên..." Càn Khôn trong lòng nghĩ xong, trong tay khẽ động, Càn Khôn Đỉnh bay ra, sau đó hóa thành hình dạng thu nhỏ, lơ lửng trên lòng bàn tay y, tản ra từng trận Càn Khôn thanh quang.

Càn Khôn trong tay khẽ động, tinh huyết Hậu Thổ được đưa vào Càn Khôn Đỉnh.

Càn Khôn thủ ấn biến đổi, bắt đầu tinh luyện, sau đó lại thêm vào một số Tiên Thiên Bản Nguyên vào trong đó.

Lại vài tháng sau.

Càn Khôn thu lại Càn Khôn Đỉnh và tinh huyết Hậu Thổ, sau đó bắt đầu ngưng tụ đạo thể Tổ Vu.

Để tạo ra đạo thể Hậu Thổ, Càn Khôn đã vận dụng Tạo Hóa pháp tắc mạnh nhất lúc này, không ngừng dung nhập vào trong đó, một luồng khí tức đạo thể Tổ Vu, ngay cả Đế Giang cũng không thể sánh bằng.

"Nếu không có gì ngoài ý muốn, thực lực Hậu Thổ, hẳn là có thể đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thậm chí, cảnh giới Đại La đỉnh phong..." Càn Khôn cảm nhận dao động khí tức đạo thể Hậu Thổ, đoán trong miệng.

Động tác trong tay y lại không chậm, Càn Khôn lúc này tiếp tục sáng tạo.

Thế giới Càn Khôn, trong một dãy núi nào đó.

Không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy Tạo Hóa pháp tắc trong tay Càn Khôn không ngừng đổ ra, dung nhập vào đạo thể Hậu Thổ, từng trận thần hoa Tạo Hóa lưu chuyển trên đó.

"Oanh!" Đột nhiên, một luồng khí tức nặng nề hùng vĩ tràn ngập khắp nơi, nhưng đạo thể Tổ Vu, khí tức liền không dưới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nếu dung nhập tinh huyết Tổ Vu, có thể, đạt đến tầng thứ cao hơn.

"Xem ra có thể đạt được rồi..." Càn Khôn trong lòng thầm nghĩ một tiếng, trong tay nắm một giọt huyết dịch màu vàng nhạt, sau đó phất tay một cái, đánh nó vào mi tâm của đạo thể Hậu Thổ.

"Oanh!" Một luồng khí tức hùng vĩ lập tức càn quét ra, chấn động hư không không ngừng gợn sóng, sát khí xung quanh lập tức bị dẫn động, phát ra âm thanh ầm ầm.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, những sát khí còn lại kia, lúc này toàn bộ bị hấp thu vào trong cơ thể Hậu Thổ.

"Ông!" Trong một khoảnh khắc nào đó, Hậu Thổ chậm rãi mở hai mắt, khí thế trên người bùng phát hoàn toàn vào khoảnh khắc đó.

"Cảnh giới Đại La đỉnh phong..." Càn Khôn nhìn nàng, hài lòng gật đầu nói.

Khí thế của Hậu Thổ ở ngoài ba trượng của Càn Khôn đã biến mất không dấu vết, một nơi vô pháp chi địa, tự nhiên không phải là nơi mà tồn tại cảnh giới Đại La như Hậu Thổ có thể đạt đến.

Càn Khôn trong lòng nghĩ xong, thần hoa Tạo Hóa trong tay một lần nữa lưu chuyển ra, sau đó rơi xuống người Thập Nhị Tổ Vu, rửa sạch cơ thể họ càng thêm hoàn mỹ, cảnh giới càng thêm ổn định.

Không biết đã qua bao lâu, mãi đến khi Thập Nhị Tổ Vu một lần

nữa mở hai mắt, Càn Khôn mới dừng động tác trong tay.

Trong mắt Thập Nhị Tổ Vu quang mang loé sáng, đồng loạt nhìn về phía Càn Khôn, sau đó cúi người cung kính nói: "Bái kiến Phụ Thần!" Trong Hồng Hoang, Thập Nhị Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ đản sinh, cho nên đối với họ, Bàn Cổ chính là Phụ Thần.

Nhưng trong Thế giới Càn Khôn, lại không phải như vậy.

Họ là do Càn Khôn sử dụng tinh huyết Tổ Vu và Tạo Hóa pháp tắc sáng tạo ra, cho nên tương đối mà nói, Càn Khôn, chính là tồn tại tương đương với Bàn Cổ, là Phụ Thần ban cho sinh mệnh.

Trong lòng Càn Khôn khẽ chuyển niệm, liền hiểu ra một tầng ý nghĩa, y phất tay một cái, phù nói: "Không cần đa lễ, các ngươi vừa mới đản sinh, có thể trước tiên làm quen với thế giới này..." "Vâng!" Thập Nhị Tổ Vu cung kính nói.

"Đi đi!" Càn Khôn phất phất tay, nói.

Nghe vậy, Thập Nhị Tổ Vu chắp tay về phía y, thân hình lóe lên, liền biến mất tại chỗ, đi khám phá Thế giới Càn Khôn.

Càn Khôn nhìn những thân ảnh đã rời đi, sau một hồi lâu, mới thu lại ánh mắt, sau đó thân hình khẽ động, biến mất trong dãy núi đó.

Thế giới Càn Khôn, khu vực trung tâm.

Càn Khôn trở lại nơi đây, tiếp tục tham ngộ Đại Đạo.

Tuy đã tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng trên đạo thế giới còn xa vời, không thể lơi lỏng một chút nào.

Hơn nữa, việc tu vi của y tấn thăng, cũng cần đạo thế giới tấn thăng mới được.

Diễn hóa một Thiên Đạo có thể tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, diễn hóa hai Thiên Đạo có thể tấn thăng cảnh giới

Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên (cảnh giới Thiên Đạo).

Diễn hóa ba Thiên Đạo, đồng thời ba Thiên Đạo quy về hợp nhất, liền có thể tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Cho nên, tu vi của Càn Khôn lúc này, có liên quan đến đạo thế giới.

Thực lực của y, cũng sẽ càng ngày càng mạnh mẽ theo số lượng Đại Đạo diễn hóa tăng lên.

Một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đa đạo, tự nhiên phải mạnh hơn không ít so với một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thiểu đạo, thậm chí là Thánh Nhân.

Điểm này, cũng chính là chỗ dựa của Càn Khôn.

Đạo, cuối cùng là chỗ dựa của bản thân.

Đạo mạnh, thì bản thân mạnh, đạo yếu, bản thân tự nhiên yếu.

Chương 187

Cho nên bước chân tham ngộ Đại Đạo, tuyệt đối không thể dừng lại dù chỉ một khắc.

"Ông!" Hư không chấn động, một vệt tử quang nhanh chóng xuất hiện, chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Càn Khôn hai mắt nhắm chặt, trên đầu hiện khánh vân, lúc này Càn Khôn Đại Đạo cuồn cuộn trong đó, mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp, bắt đầu tham ngộ.

Lần này, Càn Khôn tham ngộ, chính là Hủy Diệt Đại Đạo và Ma Đạo.

Tuy đối với hai đại đạo này, Càn Khôn trong lòng đã có ý định, nhưng tham ngộ thêm một chút tổng tốt hơn, về sau Hắc Li phân thân cũng có thể bớt đi một số đường vòng.

"Ông!" Hư không chấn động, trong chốc lát, âm thanh Đại Đạo vang vọng từng đợt, ý nghĩa huyền diệu liên tiếp phát sinh, mãi không dứt.

Chỉ chớp mắt, trong Hồng Hoang, lại vài nghìn năm trôi qua.

Hồng Hoang, bên ngoài Bất Chu Sơn, Phượng Tê Sơn.

Trong động phủ.

"Ông!" Trong một khoảnh khắc nào đó, Nữ Oa chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt đẹp loé lên một tia tinh mang.

"Tạo Hóa Chi Đạo đã đạt đến tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong, muốn tiến thêm nữa quả thực không dễ rồi..." Nữ Oa tay ngọc khẽ động, vô số Tạo Hóa pháp tắc vờn quanh trên đó, thần hoa Tạo Hóa lưu chuyển, tản ra từng trận khí tức Tạo Hóa.

“Chỉ đáng tiếc, cơ hội thành Thánh vẫn chưa rõ ràng, nếu không, cũng có thể đẩy nhanh tiến độ hơn...” Sau một hồi lâu, trên mặt Nữ Oa loé lên một tia thần sắc phức tạp, nói.

Đột nhiên, trong lòng Nữ Oa loé lên một ý niệm.

“Tuy cơ hội thành Thánh chưa rõ ràng, Đạo huynh cũng nói cơ duyên là tự có duyên quả.

Vậy ta tạm thời không để ý chuyện thành Thánh, toàn tâm tham ngộ Tạo Hóa Chi Đạo thì được chứ!” Trên mặt Nữ Oa hiện lên một nụ cười: “Tạo Hóa Chi Đạo gặp bình cảnh, trong Hồng Hoang có thể giúp ta giải đáp nghi vấn, phỏng chừng cũng chỉ có Đạo huynh mà thôi...” “Vậy thì trước tiên lại nâng cao Tạo Hóa Đại Đạo thêm một lần nữa, chuyện thành Thánh, cứ tĩnh tâm chờ đợi cơ duyên vậy...” Trong lòng nghĩ xong, Nữ Oa liền lập tức đứng dậy, sau đó ra khỏi động phủ, hướng về phía dãy núi Vô Lượng.

Vài ngày sau, ở lối vào dãy núi Vô Lượng.

Với tu vi của Nữ Oa lúc này, tự nhiên không tốn bao nhiêu thời gian liền đến nơi đây.

Không phải lần đầu tiên đến, tự nhiên nàng biết Vô Lượng Cung ở đâu, một đường bay vút đến.

Đỉnh Vô Lượng Sơn.

Khi Nữ Oa đến, Càn Khôn Đại Trận đã bị rút đi, sau đó cửa cung cũng chậm rãi mở ra.

Nữ Oa thấy vậy, khẽ cười một tiếng, liền trực tiếp bước vào trong Vô Lượng Cung.

Lúc này, trong Vô Lượng Cung, chỉ có một mình Càn Khôn đang ngồi trên đại điện.

Về phần Khổng Tuyên, Đại Bằng và các đệ tử khác, thì đã bị phái đi lịch luyện trong Hồng Hoang rồi.

Trong Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Càn Khôn từ từ mở đôi mắt, trong đôi mắt sâu thẳm tựa hồ ẩn chứa chu thiên tinh thần đại hải, trên mặt nở nụ cười, ánh mắt rơi trên thân Nữ Oa.

"Đạo huynh!" Nữ Oa thấy Càn Khôn nhìn mình, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Càn Khôn cười nói, "Đạo hữu hôm nay sao đến chỗ bần đạo, chẳng lẽ nhớ hương vị ngộ đạo trà của bần đạo sao?" Nữ Oa nghe vậy, ý cười trên khuôn mặt càng đậm, thuận theo lời trêu ghẹo của Càn Khôn, nói, "Đạo huynh, Nữ Oa cũng có chút nhớ hương vị ngộ đạo trà…".

Càn Khôn nghe vậy, mỉm cười, không nói gì.

Nữ Oa dừng lại một chút, thu lại nụ cười, nhìn Càn Khôn nghiêm túc nói, "Đạo huynh, Nữ Oa gần đây khi tham ngộ Đại đạo Tạo hóa đã gặp phải bình cảnh, đặc biệt tìm đạo huynh luận đạo một phen…".

Nghe vậy, thần tình Càn Khôn hơi nghiêm túc, khẽ gật đầu.

Nữ Oa không ngừng lại ở việc tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, mà chuyển sang tham ngộ Đại đạo Tạo hóa, Càn Khôn cũng không cảm thấy bất ngờ.

Dù sao, trong tình huống cơ duyên thành thánh chưa rõ ràng, lại tham ngộ không có kết quả, nếu tiếp tục cố chấp tham ngộ Hồng Mông Tử Khí thì không những không thể thấu hiểu mà tu vi bản thân e rằng sẽ đình trệ không tiến.

Càn Khôn đoán rằng, e là Tam Thanh và hai vị Tây phương cũng có tình huống tương tự.

Nếu không chuyển tu Đại đạo, mà chỉ chuyên tâm tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, thì tu vi muốn tiến triển thật sự không dễ dàng.

Cho dù có chút tích lũy, cũng không đáng kể, không có tác dụng.

Vì vậy, như Nữ Oa vậy, tạm thời không tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, sau đó chuyên tu Đại đạo Tạo hóa, khiến Đại đạo Tạo hóa tiến triển đến một mức độ nhất định, quả thật là một lựa chọn sáng suốt.

Càn Khôn trong lòng rõ ràng, con đường thành thánh của Nữ Oa, chính là Đại đạo Tạo hóa, giống như một tia cơ duyên thiếu sót lúc ban đầu, điểm khác biệt duy nhất là Càn Khôn không phải là duy nhất.

Nếu tu bổ Đại đạo, rồi diễn hóa một đạo khác cũng có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng vì sự phát triển của thế giới, vì sự diễn hóa của thế giới, Càn Khôn kiên quyết lựa chọn Đại đạo Tạo hóa, vì vậy mới trì hoãn một thời gian ngắn, sau khi tạo ra Nhân tộc, mới chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Càn Khôn nhìn nàng, mỉm cười nói, "Thiên tư của đạo hữu, bần đạo quan sát mức độ khí tức tạo hóa của đạo hữu, quả thật đã đạt đến tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong, hai vạn năm mà đạo hữu đã tiến bộ rất nhiều…".

Chỉ trong vỏn vẹn hơn hai vạn năm, Nữ Oa đã nắm giữ và đề cao Đại đạo Tạo hóa đến trình độ Chuẩn Thánh đỉnh phong, không thể không nói, Nữ Oa đối với việc tham ngộ Đại đạo Tạo hóa, quả thật nhanh hơn vô số tu sĩ khác.

Ngay cả Càn Khôn, trước đây tham ngộ Đại đạo Tạo hóa, ước chừng phải mất gấp đôi thời gian so với Nữ Oa mới có thể đề cao cảnh giới trước đó.

Nữ Oa mỉm cười, nói, "Tất cả là nhờ đạo huynh lần trước đã

giảng giải đại đạo tinh nghĩa, khiến Nữ Oa có được một số cảm ngộ, việc tham ngộ của ta mới nhanh hơn một chút…".

Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười, không nói gì.

Nữ Oa đi thẳng đến trước mặt Càn Khôn, rồi khoanh chân ngồi xuống.

"Lần này ta đến luận đạo với đạo huynh về Đại đạo Tạo hóa, hy vọng có thể đột phá cảnh giới hiện tại, hoặc là, có thể thêm được một số cảm ngộ về Đại đạo…".

Nữ Oa nói trong lòng với Càn Khôn.

Nghe vậy, Càn Khôn gật đầu, đáp, "Như vậy, đạo hữu xin mời!".

Nữ Oa khẽ cúi đầu, sau đó khẽ nhắm hai mắt, trên đỉnh đầu hiện ra khánh vân, từng trận khí tức Đại đạo huyền ảo từ từ lan tỏa, từng đạo âm thanh Đại đạo nhẹ nhàng thoát ra từ miệng nàng, vang vọng trong đại điện.

Thấy vậy, Càn Khôn nán lại trên thân Nữ Oa một khắc, sau đó cũng nhắm hai mắt, hiện ra khánh vân, trong khánh vân khí tức nhân uân bao quanh, Càn Khôn Đại đạo cuồn cuộn trong đó.

Chương 188

Trong Càn Khôn Đại đạo, ánh sáng tạo hóa huyền ảo lấp lánh, đạo vận lưu chuyển, từng trận khí tức Đại đạo Tạo hóa cuộn trào.

Lúc này, Càn Khôn diễn hóa ra Đại đạo Tạo hóa, giảng giải những phần thích hợp cho Nữ Oa, để nàng tỉ mỉ lắng nghe và lĩnh hội.

Nữ Oa linh đài thanh minh, thức hải khẽ chấn động, sau khi nghe được âm thanh Đại đạo của Càn Khôn, Nữ Oa lúc này liền đắm chìm trong trận âm thanh Đại đạo đó, tỉ mỉ lĩnh hội.

Những cảm ngộ về Đại đạo Tạo hóa trước đây bị đình trệ, lúc này dường như lại có một tia nới lỏng, lại sắp tiến triển.

Nữ Oa không rõ sau lần này, Đại đạo Tạo hóa của nàng có thể tấn thăng đến tầng thứ Thánh nhân hay không, nhưng sau lần này Đại đạo Tạo hóa nhất định sẽ có tiến triển, Nữ Oa tin tưởng điều đó.

Lúc này tâm thần nàng hoàn toàn mở rộng, dốc lòng cảm ngộ âm thanh Đại đạo Tạo hóa mà Càn Khôn đang giảng giải, sau đó tỉ mỉ lĩnh hội.

Trong khoảnh khắc, trong đại điện huyền diệu dũng hiện, âm thanh Đại đạo vang vọng từng trận, không dứt.

Từng luồng khí tức Đại đạo Tạo hóa ẩn chứa vô hạn sinh cơ, lúc này càng trở nên tinh thuần hơn… Thời gian như nước chảy, như cát mịn, ngày đêm trôi qua không ngừng.

Thoáng chốc, đã ba ngàn năm trôi qua.

Sau hơn vạn năm bế quan, lúc này không ít Đại năng và tu sĩ Hồng Hoang đã xuất quan, một lần nữa đi lại trong Hồng Hoang.

Sau một thời gian nghỉ dưỡng, Vu Yêu lúc này đã khôi phục không

ít nguyên khí.

Vu tộc lúc này đối với việc chinh phạt Yêu tộc trong Hồng Hoang lại càng mạnh hơn không ít, đại ý muốn đuổi cùng giết tận.

Vu tộc có thể thôn phệ tinh hoa Yêu tộc để tu luyện, lần nghỉ dưỡng này, Yêu tộc Hồng Hoang tự nhiên trở thành mục tiêu của Vu tộc.

Vì vậy, một số tu sĩ sau khi xuất quan, nếu gặp Vu Yêu Hồng Hoang, cũng phải tránh xa ba xá, không dám chọc vào.

Sau khi chứng kiến trận chiến Vu Yêu, họ biết rằng mình không phải đối thủ của Vu Yêu.

Đặc biệt là Vu tộc trên đại địa Hồng Hoang, lúc này chinh phạt Yêu tộc Hồng Hoang, lại có không ít khu vực rơi vào tay họ, lại nghỉ dưỡng hơn vạn năm, khí vận lại tăng lên không ít, thực lực càng trở nên mạnh mẽ.

Ngoài ra, trong vài ngàn năm, đối với Cú Mang mà nói, lại đủ để y luyện chế thành công trận kỳ của Vu tộc Đại trận.

Vấn đề bản nguyên trước đây, sau khi tìm ra phương pháp thích hợp nhất lần này, đối với Tổ Vu đã thử nghiệm vài ngàn năm mà nói, lại không có khó khăn lớn.

Với trận kỳ lần này, Thập Nhị Tổ Vu tin rằng, uy lực của Vu tộc Đại trận sẽ càng mạnh hơn… Hồng Hoang, trên đại địa.

Vu tộc sau hơn vạn năm nghỉ ngơi dưỡng sức, thực lực đã khôi phục khoảng tám phần so với thời kỳ toàn thịnh.

Ngoài ra, điểm mấu chốt nhất, chính là khí vận tăng trưởng, mới là điểm Thập Nhị Tổ Vu quan tâm.

Khí vận kéo dài và sâu dày, báo hiệu chủng tộc đó cuối cùng có thể

đi được bao xa, nếu khí vận không ổn định, cho dù thực lực chủng tộc không yếu, cuối cùng vẫn khó đi được lâu.

Vì vậy, việc khí vận của Vu tộc tăng trưởng lúc này, lại khiến Thập Nhị Tổ Vu vô cùng vui mừng.

Kể từ khi Cú Mang luyện chế thành công trận kỳ của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Thập Nhị Tổ Vu đã toàn bộ trở về Bách Vạn Đại Sơn, tiến hành diễn luyện mới.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận trước đây, đối với Thập Nhị Tổ Vu chủ trận mà nói, quả thật có thương tổn không nhỏ.

Lần này có trận kỳ đã được luyện chế, Đô Thiên Thần Sát Phiên Kỳ, lại bù đắp được khuyết điểm đó, giảm thương tổn mà Thập Nhị Tổ Vu phải chịu xuống mức thấp nhất.

Cho dù có ý thức Bàn Cổ hồi quy, Thập Nhị Tổ Vu tin rằng, cũng nhất định sẽ bảo vệ Thập Nhị Tổ Vu, giảm nhẹ thương thế của họ, sẽ không còn xảy ra tình huống lần trước nữa.

Ngoài ra, lần này có Đô Thiên Thần Sát Phiên Kỳ, uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lại mạnh hơn trước đây vài phần, mặc dù trong đó có mức độ thông thạo của Thập Nhị Tổ Vu, nhưng tác dụng của trận kỳ lại không thể phủ nhận… Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

Vài trăm năm sau, Thập Nhị Tổ Vu toàn bộ trở về.

“Đại ca, có Đô Thiên Thần Sát Phiên Kỳ rồi, uy lực của đại trận đã tăng lên không ít, thương tổn ta phải chịu cũng giảm mạnh, ha ha…”.

Chúc Dung nhìn Đế Giang, cười lớn nói.

Nghe vậy, chư vị Tổ Vu đều gật đầu, sự thật quả thật như lời Chúc Dung nói.

“Lần này quả thật Càn Khôn đạo huynh đã giúp ta rất nhiều, nếu không có sự trợ giúp của y, ta phải lãng phí không ít thời gian vào trận kỳ, việc diễn luyện đại trận cũng sẽ đình trệ”.

Dừng lại một chút, y tiếp tục nói, “Lần này có trận kỳ rồi, ta có thể tăng số lần diễn luyện, cố gắng nâng cao mức độ thông thạo đại trận một lần nữa, để uy lực của đại trận phát huy lớn hơn…”.

Nghe vậy, Cú Mang gật đầu nói, “Yêu tộc những năm nay cũng không ngừng diễn luyện đại trận, xem ra có ý tưởng gần giống ta, để đại trận phát huy uy lực lớn hơn, sau này khi tái chiến, cũng có thể chiếm được thượng phong…”.

“Hừ!

Cho dù không có ý thức Bàn Cổ, thì Bàn Cổ Chân Thân cũng không phải là thứ mà đại trận Yêu tộc có thể chống đỡ được, sợ hai con tạp điểu đó làm gì?”.

Cung Công nghe vậy, hừ lạnh một tiếng nói.

Đế Giang lắc đầu, nhìn y nói, “Không thể khinh suất, trận pháp của Yêu tộc không yếu, nếu xét về mức độ thông thạo, uy lực tự nhiên sẽ càng mạnh mẽ, ta phải cẩn thận đối đãi”.

Đế Giang đã mở lời, Chúc Dung và Cung Công đều phải nghe, lúc này chắp tay nói, “Vâng!”.

Đế Giang gật đầu, tiếp tục nói, “Mỗi người hãy trở về nắm vững vị trí chủ trì và Đô Thiên Thần Sát Phiên Kỳ của mình, cố gắng lần diễn luyện tới, lại tiếp tục nâng cao…”.

“Vâng, Đại ca!”.

Chư vị Tổ Vu nghe vậy, nhìn nhau một cái, rồi đáp.

Đế Giang khẽ cúi đầu, ánh mắt nán lại trên thân Hậu Thổ vài khắc,

ý tứ đã rõ ràng.

Hậu Thổ hiểu ý, thần sắc nghiêm túc gật đầu.

Nhiệm vụ của nàng không nhỏ, ngoài đại trận, còn phải tham ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng những năm qua, việc tham ngộ Hồng Mông Tử Khí lại không có kết quả, mặc dù Càn Khôn đã nói Hồng Mông Tử Khí không phải là con đường duy nhất, nhưng nàng cũng không dám lơ là một chút nào, vẫn nỗ lực tham ngộ.

Ý của Đế Giang, cũng chính là muốn nàng nỗ lực tham ngộ, mặc dù không nói rõ, nhưng ý tứ chính là như vậy.

Ánh mắt chư vị Tổ Vu rơi trên thân nàng, thấy nàng gật đầu xong, liền thu lại ánh mắt.

Đế Giang nhìn nàng, nói, "Nếu đã như vậy, thì mọi người hãy trở về bộ lạc của mình đi, rèn luyện thêm về vị trí và trận kỳ, những việc khác, tạm thời giao cho Đại Vu trong bộ lạc làm là được rồi…".

Chương 189

Nghe vậy, chư vị Tổ Vu chắp tay với y, đáp, "Vâng, Đại ca!".

Nói xong, chư vị Tổ Vu liền ai nấy trở về.

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn, Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần đều có mặt.

"Bạch Trạch, trình độ diễn luyện đại trận đại khái đã đến mức nào rồi?".

Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch phía dưới, hỏi.

Việc diễn luyện Yêu tộc bộ chúng, cơ bản đều do Bạch Trạch quản lý, huấn luyện, Đế Tuấn giao nhiệm vụ cho y, liền không hỏi lại, chỉ mỗi một thời gian, ổn định tiến độ mà thôi.

Nghe vậy, Bạch Trạch chắp tay nói, "Bẩm Thiên Đế, mức độ thông thạo Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc bộ chúng đã cao hơn bốn phần so với vạn năm trước, đang trong quá trình nâng cao…".

Nghe vậy, Đế Tuấn hài lòng gật đầu.

Đừng thấy chỉ bốn phần, nhưng đặt trong toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại vô cùng khó khăn.

Dù sao mới vạn năm thời gian, chỉ cần tiếp tục diễn luyện, thông thạo, tự nhiên có thể nâng cao thêm.

"Không tệ, việc này không thể dừng lại, phải tiếp tục tiến hành, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là nội tình của Thiên Đình Yêu tộc ta, chỉ có nội tình đó, mới có thực lực chống lại Vu tộc…".

Thần sắc Đế Tuấn hơi nghiêm túc, trầm giọng nói.

Im lặng vài khắc, y tiếp tục nói, "Chỉ cần đại trận hoàn toàn phát huy mười thành uy lực, mới có thể chống lại, sau này chư Thánh thành thánh, Yêu tộc, không thể mãi mãi lạc hậu, thống ngự Hồng Hoang, mới là mục tiêu của Yêu tộc!".

Nghe vậy, thần sắc Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần hơi biến đổi.

Thánh nhân!

Sự tồn tại mạnh mẽ nhất thiên địa, muốn chống lại họ, quả thật cần phải có thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Mười thành uy lực của Tinh Đấu Đại Trận, mới có được nội tình đó.

Không may thay, sáu vị Thánh nhân dưới trướng Hồng Quân hiện đang tham ngộ, chưa có dấu hiệu thành thánh, đây chính là cơ hội của Yêu tộc, không thể bỏ lỡ thời cơ này, phải nắm bắt thời gian.

Thần tình Bạch Trạch nghiêm túc, chắp tay nói, "Thiên Đế yên tâm, Bạch Trạch biết phải làm gì rồi!".

Đế Tuấn khẽ gật đầu, sau đó nhẹ nhàng phất tay, Thập Đại Yêu Thần hiểu ý, hành lễ xong, liền từ từ lui xuống.

Trong đại điện, chỉ còn lại Đế Tuấn và Thái Nhất.

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thái Nhất lộ vẻ suy tư, sau khi suy nghĩ kỹ, y mở lời nói, "Đại ca, mười thành uy lực của Tinh Đấu Đại Trận, thật sự có thể chống lại Thánh nhân sao?".

Sự mạnh mẽ của Thánh nhân, Thái Nhất đã thấy trên thân Hồng

Quân lão đạo.

Ngoài ra, sự mạnh mẽ của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Càn Khôn, cũng gần tương đương Thánh nhân.

Đó là sự tồn tại có thể dễ dàng giải quyết một vị Chuẩn Thánh chỉ bằng một chiêu, với thực lực như vậy, Thái Nhất trong lòng vẫn có chút không dám tin Tinh Đấu Đại Trận có thể làm được điều đó.

Nghe vậy, Đế Tuấn trầm mặc vài khắc, sau đó gật đầu thật mạnh.

Rồi y mở lời nói, "Có thể, nhưng có một điều kiện tiên quyết".

Thái Nhất nhướng mày, nhìn y hỏi, "Điều kiện gì?".

Những chuyện này, y chưa từng nghe Đế Tuấn nói, lúc này nghe thấy, trong lòng cũng tò mò.

Đế Tuấn nhìn y, trầm giọng nói, "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nếu được bố trí trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, lấy Thái Âm Thái Dương, lấy ba trăm sáu mươi lăm khỏa Thái Cổ Tinh Thần làm trận, thì đủ sức chống lại Thánh nhân…".

"Nhưng, muốn bố trí trận pháp ở đó, trừ phi Yêu tộc có thể kéo đối thủ đến đó mới được, còn như Hồng Quân, như Càn Khôn, những tồn tại đã đột phá từ lâu, thì bố trí trận pháp ở đó cũng không có tác dụng, nếu vừa mới đột phá, thì có thể làm được".

Ánh mắt Đế Tuấn xuyên thấu vô tận thời không, rơi vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, từ từ nói.

Nghe vậy, Thái Nhất từ từ gật đầu.

Thì ra điều kiện tiên quyết là như vậy, Đế Tuấn là người sáng lập trận pháp, như vậy, Thái Nhất cũng không nghi ngờ.

"Như vậy, Yêu tộc sẽ phát triển mạnh mẽ hơn…".

Đột nhiên, Thái Nhất khẽ thở dài nói.

Nghe vậy, Đế Tuấn gật đầu nói, “Lúc này sáu vị Thánh nhân dưới trướng Hồng Quân chưa thành thánh, đó chính là cơ hội để Yêu tộc phát triển, Thái Nhất, việc nâng cao thực lực của Yêu tộc bộ chúng, ta giao cho ngươi…”.

Nghe vậy, Thái Nhất thần sắc nghiêm túc gật đầu, đáp, “Đại ca yên tâm, ta biết phải làm gì rồi…”.

Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc phải được nâng cao, thực lực của Yêu tộc bộ chúng tự nhiên cũng phải được nâng cao.

Chỉ khi thực lực bản thân đủ cao, mọi thứ mới có cơ hội thi triển, điểm này, Thái Nhất vô cùng đồng ý.

Sau khi hiểu rõ trong lòng, y đột nhiên hỏi, “Đại ca, Yêu tộc trên đại địa Hồng Hoang, những năm nay bị Vu tộc liên tục chinh phạt, suy giảm vô số, chúng ta, thật sự bỏ rơi Yêu tộc sao?”.

Đế Tuấn nghe xong, hai mắt khẽ sắc lạnh, nhìn Thái Nhất, trầm giọng nói, “Thái Nhất, binh tại tinh, bất tại đa.

Những Yêu tộc đó, để kiềm chế bước chân của Vu tộc, ta liền nhân cơ hội phát triển bản thân…”.

Thái Nhất nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia phức tạp, nhưng y vẫn gật đầu.

“Kế hoạch phát triển ta đã nói với ngươi lần trước, lần này có thể thực thi rồi, liên quan đến khí vận của Yêu tộc…”.

Đế Tuấn nhìn y, mở lời nói.

Chương 190

"Vâng!".

Thái Nhất gật đầu, đáp.

Trong Hồng Hoang, những việc hành vân bố vũ, lại có công đức, có khí vận, những việc như vậy, Yêu tộc tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hơn nữa, Yêu tộc cũng giỏi những việc như vậy, tự nhiên phải làm càng sớm càng tốt.

Đế Tuấn phất tay, Thái Nhất hiểu ý, lui xuống.

Đế Tuấn nhìn Thái Nhất rời đi, ánh mắt vẫn rơi trên Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, trong đôi mắt hơi híp lại thần quang dũng động, không biết đang suy nghĩ gì.

Hồng Hoang, trên đại địa.

Vu tộc lần này đại tứ chinh phạt Yêu tộc trên Hồng Hoang, thôn phệ tinh hoa của chúng, chiếm đoạt lãnh địa của chúng, khiến thực lực và khí vận của Vu tộc đều tăng lên không ít.

Những việc này, Thập Nhị Tổ Vu đều không trực tiếp ra tay, mà đều để Đại Vu trong bộ lạc đi làm.

Bất kể Yêu tộc trên Thiên Đình có quản hay không, những khu vực này, Vu tộc đều phải tranh giành chiếm đoạt.

Còn về việc Yêu tộc lúc này đang phát triển việc hành vân bố vũ, Vu tộc không cho là đúng, mặc dù lúc này có chút công đức khí vận, nhưng Vu tộc không cần những điều đó.

Đối với Yêu tộc, đó có thể là sự phát triển, nhưng đối với Vu tộc, chiếm lĩnh đại địa Hồng Hoang mới là nhiệm vụ và mục tiêu của họ.

Còn về tinh nhuệ Vu tộc trong các bộ lạc của Thập Nhị Tổ Vu, cũng đang trong quá trình nâng cao thực lực.

Lấy chiến dưỡng chiến, lấy chiến đấu nâng cao thực lực tuy là điểm mấu chốt của Vu tộc, nhưng đôi khi, hấp thu sát khí trọc khí, cũng là phương pháp tu luyện của họ.

Vì vậy, lấy chiến dưỡng chiến, lần này lại do những Vu binh bình thường làm, còn không ít tinh nhuệ khác, đều ở trong bộ lạc hấp thu sát khí trọc khí tu luyện.

Cùng với sự phát triển của hai tộc Vu Yêu, thoáng chốc, lại hơn ngàn năm trôi qua.

Nhìn thấy sự phát triển của hai tộc Vu Yêu, không ít Đại Thần Thông Giả đều lặng lẽ quan sát sự phát triển của họ, lúc này Vu Yêu đã thành đại thế, đã không thể ngăn cản, lúc này thực lực ngày càng tăng cường, dần dần có thực lực vấn đỉnh Hồng Hoang.

Trừ phi cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoặc Thánh cảnh, lúc này căn bản không thể chống lại họ.

Nếu không vì không cam tâm chịu thua, lúc này Tam Thanh và hai vị Tây phương, cũng sẽ không tham ngộ như vậy.

Mặc dù ba vạn năm tham ngộ không có kết quả, nhưng vì không muốn bị Vu Yêu khinh thường, cho dù lâu hơn nữa cũng phải tiếp tục.

Trong Vô Lượng Sơn Mạch, Vô Lượng Cung.

Trong đại điện.

Gần năm ngàn năm thời gian, Càn Khôn đã giảng giải tất cả những gì cần giảng cho Nữ Oa nghe, bao gồm cả một tia cảm ngộ chứng đạo, đều đã giảng ra.

Còn về việc Nữ Oa có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, thì tùy vào tạo

hóa của nàng.

"Ong!" Vào một khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở đôi mắt, trong đôi mắt sáng rực như nhật nguyệt tinh thần rơi trên thân Nữ Oa.

Việc tham ngộ đại đạo tinh nghĩa mà Nữ Oa giảng giải, Càn Khôn đã tỉnh lại ba ngàn năm trước rồi.

Với cảnh giới lúc này, đại đạo tinh nghĩa của Nữ Oa đã không còn nhiều thứ để Càn Khôn tham ngộ nữa.

Những năm qua, y vẫn luôn tham ngộ Càn Khôn Đại đạo, lần này tỉnh lại, liền nhận thấy Nữ Oa cũng sắp tỉnh.

"Ong!" Đột nhiên, tú mi của Nữ Oa khẽ động, sau đó từ từ mở đôi mắt.

Càn Khôn nhìn nàng, mỉm cười nói, "Tạo hóa, tạo hóa.

Ắt hẳn, đạo hữu lần này đã có được một số lĩnh ngộ, cho dù chưa đạt đến cảnh giới đó, cũng không còn xa nữa…".

Nghe vậy, Nữ Oa cũng mỉm cười.

Trong Vô Lượng Cung, trong đại điện.

Nữ Oa mỉm cười, nhìn Càn Khôn nói, "Quả thật là tạo hóa, mặc dù chưa đạt đến Thánh cảnh, nhưng cũng đã nâng cao không ít, đa tạ đạo huynh đã giúp đỡ…".

Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười, nói, "Tạo hóa vốn là đạo của đạo hữu, bần đạo cũng chỉ giảng giải một số đại đạo tinh nghĩa mà thôi, việc lĩnh ngộ, là ở đạo hữu, điểm này bần đạo không thể giúp được nhiều…".

Nữ Oa nghe vậy, không nói gì, Càn Khôn đã nói như vậy, nàng cũng không phản bác, chỉ ghi nhớ trong lòng là được.

Nữ Oa trong lòng, nhìn Càn Khôn nói, "Việc tham ngộ Đại đạo

Tạo hóa của ta tuy không chậm, nhưng việc tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, việc giải thích cơ duyên thành thánh, lại không có thu hoạch gì…".

Trên mặt nàng hiện lên một tia phức tạp, những năm tham ngộ và lĩnh hội này, ngoài Đại đạo Tạo hóa ra, Hồng Mông Tử Khí và cơ duyên thành thánh vẫn chưa rõ ràng.

Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười nói, "Việc thành thánh, quả thật cần phải dựa vào cơ duyên".

Dừng lại một chút, nhìn Nữ Oa, từ từ mở lời nói, "Đạo hữu có thấy, vì sao những năm qua, Đại đạo Tạo hóa của đạo hữu tiến triển thần tốc, còn những thứ khác lại đình trệ không tiến?".

Nữ Oa nghe vậy, tú mi khẽ nhíu lại, mở lời nói, "Lời đạo huynh nói, chẳng lẽ là…".

Càn Khôn mỉm cười, không trả lời câu hỏi của nàng, nói, "Tạo hóa, tạo hóa, tạo hóa, mới là đạo của đạo hữu, từ đó, tự nhiên sẽ theo đuổi đại đạo này…".

"Tất cả những gì tồn tại, đều phải quy về tạo hóa…".

Càn Khôn nhìn nàng, khẽ mở lời nói.

Nghe vậy, tú mi của Nữ Oa nhíu chặt, trong lòng tỉ mỉ suy nghĩ lời Càn Khôn nói, nhưng lại có một cảm giác không rõ, không nói rõ được.

Dường như đã nắm bắt được, nhưng lại dường như không nắm bắt được.

Nữ Oa nhìn y, mở lời nói, "Nữ Oa trong lòng có một tia cảm ngộ, nhưng vẫn chưa rõ ràng, lời đạo huynh nói, có lẽ sẽ giúp Nữ Oa, xin đạo huynh nói rõ hơn…".

Càn Khôn lắc đầu, mỉm cười nói, “Việc thiên cơ, không thể nói rõ.

Chỉ cần biết, con đường đạo hữu đang đi, không hề sai lầm, đạo Tạo hóa, mới là đại đạo của đạo hữu là được, những thứ khác, thời cơ đến tự sẽ có kết quả…”.

Kể từ khi Càn Khôn đã nói như vậy, Nữ Oa lúc này cũng không tiện hỏi thêm nữa.

Chương 191

Sau khi hiểu rõ trong lòng, Nữ Oa chắp tay với Càn Khôn nói, "Nếu đã như vậy, thì Nữ Oa không làm phiền đạo huynh nữa, liền trở về Phượng Tê Sơn tham ngộ…".

Càn Khôn gật đầu, đáp, "Đạo hữu đi thong thả!".

"Đạo huynh xin ở lại!".

Nữ Oa chắp tay với y, sau đó liền rời khỏi Vô Lượng Cung, hóa thành lưu quang, biến mất ở chân trời.

Trong Vô Lượng Cung, đại điện.

Ánh mắt Càn Khôn nhìn Nữ Oa đi xa, rất lâu sau, mới thu lại.

"Lúc này Nữ Oa trong lòng đã có một tia minh ngộ, mặc dù vẫn chưa rõ ràng, chưa nói rõ được, nhưng việc tham ngộ Đại đạo Tạo hóa lại có lợi ích rất lớn cho con đường thành thánh của nàng".

Càn Khôn lộ vẻ suy tư, từ từ nói ra.

"Với tình huống hiện tại, chỉ cần thêm khoảng vạn năm nữa, liền có thể nâng cao đạo Tạo hóa lên trình độ gần Bán Thánh, lúc đó thời cơ đến, liền có thể thủy đến kênh thành…".

"Nếu đã có cơ duyên, vậy bần đạo hà cớ gì không đánh cược một phen?".

Càn Khôn nói trong lòng.

Nói xong, thân hình Càn Khôn lóe lên, biến mất trong đại điện.

Trong thế giới Càn Khôn, giữa trung tâm.

Tạo Hóa Ngọc Điệp huyền phù trên khánh vân thiên linh của Càn Khôn, rắc xuống từng đạo khí tức nhân uân màu tím, dung nhập vào

khánh vân của Càn Khôn, bị Càn Khôn Đại đạo trong đó hấp thu.

Càn Khôn lợi dụng Côn Luân Kính, tùy tay bố trí một khu vực thời gian xong, liền trực tiếp tham ngộ.

Không lựa chọn tham ngộ đại đạo khác, trực tiếp tham ngộ chủ tu đại đạo, Càn Khôn Đại đạo.

Rèn sắt cần thân mình cứng, muốn diễn hóa đại đạo khác, trình độ Càn Khôn Đại đạo, tự nhiên cũng phải đạt đến tầng thứ cao hơn mới được, nếu không, căn cơ vẫn không vững.

Huống hồ, lần này y định làm điều gì đó, Càn Khôn cũng cần phải hảo hảo tham ngộ một phen.

"Ong!" Trên Tạo Hóa Ngọc Điệp tử quang lấp lánh, ý vị huyền diệu lan tỏa, Càn Khôn bắt đầu tham ngộ.

Trong thức hải, âm thanh Đại đạo từng trận vang vọng, huyền diệu dũng hiện, khiến Càn Khôn đắm chìm trong đó, không ngừng tham ngộ và lĩnh hội.

Hồng Hoang, ngoài Bất Chu Sơn.

Phượng Tê Sơn.

Nữ Oa giờ đây đã đạt đến tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong, tốc độ tự nhiên nhanh hơn không ít, chỉ mất ba ngày đã trở về Phượng Tê Sơn.

Mặc dù lần này cơ duyên thành thánh và Hồng Mông Tử Khí vẫn chưa có tiến triển, nhưng tu vi và Đại đạo Tạo hóa tiến triển, cũng khiến nàng vô cùng vui mừng.

Huống hồ, Càn Khôn cũng đã nói rõ tầm quan trọng của Đại đạo Tạo hóa.

Đặc biệt là những lời cuối cùng, khiến Nữ Oa trong lòng có một

tia minh ngộ, nhưng điều này không rõ ràng, không nói rõ được, không thể hiểu biết thêm, tạm thời cũng chỉ có thể như vậy.

Lần này trở về, nàng định tham ngộ những cảm ngộ và Đại đạo Tạo hóa, dù không thành thánh, thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng có thể vậy.

Tuy khó hơn, nhưng cũng không phải là không có cơ hội.

Sau khi hiểu rõ trong lòng, Nữ Oa liền trực tiếp bước vào động phủ.

"Ca ca?!" Nữ Oa thần sắc có chút kinh ngạc nhìn thân ảnh trong động phủ lúc này, không phải ca ca Phục Hy thì là ai?

"Ca ca về khi nào vậy, cũng không thông báo cho muội muội một tiếng…".

Nàng vẫn luôn trong quá trình tham ngộ, tự nhiên cũng không biết Phục Hy về khi nào.

Kể từ khi Thiên Đình Yêu tộc được thành lập, Phục Hy liền luôn cư trú tại Hy Hoàng Cung do Thiên Đình thiết lập, ít khi trở về Phượng Tê Sơn.

Không ngờ, lần này lại lặng lẽ trở về, ngay cả Nữ Oa cũng không biết.

Nghe vậy, Phục Hy mỉm cười, nói, "Lần này vi huynh về, cũng không định quá khoa trương, không thông báo trước cho muội muội cũng là chuyện bình thường… Huống hồ, vi huynh đoán muội muội đang ở Vô Lượng Cung tìm Càn Khôn đạo huynh luận đạo, vì vậy cũng không muốn làm phiền, nên liền chờ muội muội ở đây…".

Nữ Oa nghe vậy, khẽ cúi đầu, thì ra là vậy.

Trong động phủ Phượng Tê Sơn.

Phục Hy nhìn Nữ Oa, hỏi, "Muội muội lần này khí tức tạo hóa càng trở nên tinh túy, có không ít cảm ngộ, quan sát khí tức trên thân, tu vi đã không còn dưới vi huynh nữa…".

Nữ Oa lần này bất kể tu vi Đại đạo Tạo hóa, tiến triển nhanh đến vậy, ngay cả Phục Hy cũng vô cùng kinh ngạc, dù sao khi y rời đi, Nữ Oa mới chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ mà thôi.

Bây giờ gặp lại, đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, cùng tu vi với y.

Nếu không phải Nữ Oa là đệ tử của Hồng Quân, là Thánh nhân thiên định, Phục Hy lúc này đã phải nghi ngờ, Nữ Oữ có con đường tắt.

Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu, nói, "Muội muội lần này đối với việc tham ngộ Đại đạo Tạo hóa quả thật có tiến triển không nhỏ, sau khi đến Vô Lượng Cung luận đạo với Càn Khôn đạo huynh, lại càng đột phá bình cảnh, cảm ngộ đại đạo và tu vi đều đột phá".

Nữ Oa trong lòng, đại khái đã giảng giải một số điều cho Phục Hy nghe.

Phục Hy nghe xong, khẽ gật đầu, sau đó hỏi, "Muội muội đối với việc tham ngộ Hồng Mông Tử Khí và giải thích cơ duyên thành thánh, có tiến triển gì không?".

Việc này, mới là điều Phục Hy quan tâm, cũng liên quan đến tình hình của muội muội sau này.

Tôn vị Thánh nhân, phải biết, trong Hồng Hoang, đó là sự tồn tại đỉnh cao nhất, không thành thánh, cuối cùng cũng chỉ là kiến hôi, chỉ có thành thánh, mới có thể lăng giá vạn vật, lăng giá trên Vu Yêu.

Muội muội của y, lại có cơ duyên lớn đến như vậy, Thánh nhân thiên định, chỉ cần cơ duyên đến, liền có thể đột phá đến cảnh giới mà vô số tu sĩ Đại Thần Thông Giả khao khát.

Với cơ duyên như vậy, những tu sĩ Đại Thần Thông Giả khác, tranh giành đến đầu rơi máu chảy, thân tử đạo tiêu cũng không tranh giành được, từ sự kiện Hồng Vân lần trước có thể thấy rõ.

Muội muội của y, trở thành đệ tử của Đạo Tổ, cơ duyên như vậy lại tự nhiên rơi vào đầu nàng, không thể không nói, quả thật khiến người ta ghen tị.

Huống hồ nàng là đệ tử nhập môn của Đạo Tổ, những Đại Thần Thông Giả và tu sĩ đó không dám có ý đồ với nàng, bao gồm cả Vu Yêu.

Chương 192

Nữ Oa nghe vậy, khẽ lắc đầu, trên mặt hiện lên một tia phức tạp, nói, "Muội muội trước đây tham ngộ hơn vạn năm, lại không có thu hoạch gì, không những Hồng Mông Tử Khí không có tiến triển, mà cơ duyên thành thánh cũng không rõ ràng…".

"Ngược lại, Đại đạo Tạo hóa, lại tiến triển cực kỳ nhanh.

Sau khi luận đạo với Càn Khôn đạo huynh, y nói với ta, Đại đạo Tạo hóa là đại đạo của ta, vì vậy mới tiến triển nhanh chóng, ngoài việc là đại đạo của bản thân ra, có lẽ, còn liên quan đến việc thành thánh…".

"Nhưng, lần này tiểu muội trong lòng vẫn chưa minh ngộ rõ ràng, không thể xác định rốt cuộc là như thế nào, lần này trở về, liền định tham ngộ lại một phen…".

Nữ Oa nhìn y, từ từ nói.

"Đại đạo Tạo hóa sao?!" Phục Hy nghe vậy, khẽ cúi đầu, trên mặt hiện lên vẻ suy tư.

Rất lâu sau, Phục Hy ngẩng đầu, nhìn nàng, nói, "Việc Đại đạo Tạo hóa, vi huynh quả thật không thể giúp được.

Nhưng, Càn Khôn đạo huynh đã nói nhiều lời về Đại đạo Tạo hóa, chắc hẳn có ý chỉ, muội muội cứ yên tâm tham ngộ là được…".

Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu, đáp, "Tiểu muội trong lòng cũng nghĩ như vậy!".

"Nếu đã như vậy, thì trước tiên hãy an tâm tham ngộ Đại đạo Tạo hóa đi, Thiên Cơ Chi Đạo của vi huynh gần đây sẽ có đột phá, có lẽ có thể suy diễn giúp muội muội một lần…".

Phục Hy mỉm cười, nhìn Nữ Oa nói.

“Như vậy, xin nhờ ca ca!”.

Nữ Oa gật đầu, nói.

“Muội muội khách khí rồi!”.

Phục Hy nghe vậy, khẽ cúi đầu nói.

Sau đó, Nữ Oa liền trực tiếp khoanh chân ngồi tại chỗ tu luyện, rồi bắt đầu tham ngộ.

Phục Hy nhìn nàng, sau đó cũng nhắm hai mắt, tham ngộ Thiên Cơ Chi Đạo, cố gắng sớm ngày đột phá, sau đó suy diễn giúp Nữ Oa một phen, để nàng sớm tấn thăng Thánh cảnh.

Thời gian như nước chảy, thoáng chốc, lại ba ngàn năm trôi qua.

Trong động phủ Phượng Tê Sơn.

Nữ Oa ba ngàn năm nay, vẫn luôn tham ngộ theo tia minh ngộ không rõ ràng trong lòng.

Mặc dù thu hoạch rất ít, nhưng Đại đạo Tạo hóa, dường như có một tia tiến triển.

“Chẳng lẽ, cơ duyên thành thánh của ta, chính là trên Đại đạo Tạo hóa?”.

Nữ Oa trong lòng nghi hoặc, xét theo tình huống lúc này, nếu không có liên quan, Nữ Oa bất kể thế nào cũng không tin.

Bất kể nàng tham ngộ điều gì, cuối cùng đột phá được, đều là Đại đạo Tạo hóa.

Tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, lý giải cơ duyên thành thánh, đều không có thu hoạch gì, nhưng tham ngộ Đại đạo Tạo hóa, lại tiến triển từng ngày, tình huống như vậy, tự nhiên có điều không bình

thường.

“Nhưng phải làm như thế nào, mới có thể hiểu rõ mối liên hệ giữa Tạo hóa và thành thánh đây?”.

Nữ Oa trong lòng khẽ thở dài, lúc này lại vẫn không có thu hoạch gì.

Mặc dù trong lòng đại khái đã đoán được đạo Tạo hóa có thể liên quan đến việc thành thánh, nhưng Nữ Oa cũng không để ý đến những thứ khác nữa, trực tiếp tham ngộ Đại đạo Tạo hóa là được rồi.

Trong Vô Lượng Cung, thế giới Càn Khôn.

Giữa trung tâm.

Trong thế giới Càn Khôn trải qua vài vạn năm thời gian, Càn Khôn đối với việc lý giải Càn Khôn Đại đạo, lại có những cảm ngộ khác nhau.

Không chỉ vậy, đối với việc lý giải Hủy Diệt Chi Đạo và Ma Đạo, lần này cũng có những hiểu biết mới.

Thu hoạch vài vạn năm, không hề nhỏ, Càn Khôn vô cùng hài lòng.

“Ong!” Đột nhiên, hư không khẽ chấn động, một luồng khí tức tiên thiên lan tỏa.

Càn Khôn trong lòng khẽ động, từ từ mở đôi mắt, trong đôi mắt sáng rực như nhật nguyệt tinh thần, một tia hân hoan lóe lên.

“Diệt Thế Hắc Li, cuối cùng cũng tấn thăng một giai vị rồi sao?

Thập Nhất Phẩm, quả thật không còn xa nữa…”.

Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ cười nói.

Diệt Thế Hắc Li từ Cửu Phẩm khôi phục lên Thập Nhất Phẩm, quả thật đã mất không ít thời gian, nhưng chỉ cần có khả năng khôi

phục, bất kể mất bao nhiêu thời gian, Càn Khôn đều không để ý.

Lần này đã khôi phục đến Đệ Thập Nhất Phẩm, cách hàng Thập Nhị Phẩm không còn xa nữa.

Chỉ cần đạt đến Đệ Thập Nhị Phẩm, ý đồ của Càn Khôn đối với Hủy Diệt Chi Đạo và Ma Đạo mới có thể thực sự thực thi.

Sau khi hiểu rõ trong lòng, Càn Khôn liền đứng dậy, sau đó thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Trong thế giới Càn Khôn, bên cạnh Tiên Thiên Thủy Trì.

"Ong!" Hư không khẽ chấn động, Càn Khôn từ từ bước ra từ hư không, thần sắc trên mặt cổ kính không chút gợn sóng, không thể nhìn ra sâu cạn.

Ánh mắt Càn Khôn lưu chuyển, rơi vào Tiên Thiên Thủy Trì, lúc này đã tấn thăng Thập Nhất Phẩm Diệt Thế Hắc Li.

"Tấn thăng lên hàng Thập Nhất Phẩm, bản nguyên và Pháp tắc Hủy Diệt đều đã nâng cao không ít…".

Ánh mắt Càn Khôn quét trên Diệt Thế Hắc Li Thập Nhất Phẩm, ánh mắt xuyên thấu bề mặt Diệt Thế Hắc Li, trực tiếp đến bản nguyên bên trong, vẫn là Pháp tắc Hủy Diệt ẩn chứa trong đó.

Cùng với việc Diệt Thế Hắc Li không ngừng khôi phục, bản nguyên Diệt Thế Hắc Li và Pháp tắc Hủy Diệt càng trở nên nồng đậm và hoàn chỉnh, đối với việc Càn Khôn tham ngộ Pháp tắc Hủy Diệt mà nói, quả thật có sự trợ giúp không nhỏ.

Càn Khôn sau khi hiểu rõ trong lòng, liền trực tiếp khoanh chân ngồi bên cạnh Tiên Thiên Thủy Trì, sau đó đưa một tay ra, không ngừng suy diễn.

"Xem ra, Nữ Oa đạo hữu trong lòng đã có một tia minh ngộ, tin

rằng không lâu sau, liền có thể minh ngộ cơ duyên thành thánh, lúc đó bần đạo sẽ đi kết thúc giao dịch là được…”.

Chương 193

Rất lâu sau, Càn Khôn dừng việc suy diễn, từ từ nói ra.

Nữ Oa trước đây vốn đã có một tia minh ngộ, lần này có thể một lần nữa minh ngộ được một số điều, tiếp tục tiến về phía đạo Tạo hóa, liền rõ ràng rằng khoảng cách đến thành thánh không còn xa nữa.

"Khoảng thời gian này, bần đạo liền ở đây tham ngộ Đại đạo Hủy Diệt là được, thời cơ đến sẽ lại động thân…".

Càn Khôn nói trong lòng xong, mở lời nói.

Hồng Hoang, ngoài Bất Chu Sơn, Phượng Tê Sơn.

Trong động phủ.

Vào một khắc nào đó, Nữ Oa từ từ mở đôi mắt, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia tinh quang.

"Ong!" Khí tức nhân uân xung quanh khẽ chấn động, khắc sau đó, Phục Hy cũng mở đôi mắt, nhìn nàng, hỏi, "Xem thần sắc của muội muội, dường như trong lòng đã có minh ngộ?".

Vài ngàn năm tham ngộ, Thiên Cơ Chi Đạo của Phục Hy đã tấn thăng một tiểu giai đoạn, vốn định lần này suy diễn giúp Nữ Oa một phen, nhưng lại phát hiện, Nữ Oa trong lòng dường như đã có minh ngộ.

Nghe vậy, Nữ Oa khẽ cúi đầu, nói, "Mặc dù trong lòng có một tia minh ngộ, nhưng vẫn chưa hoàn toàn minh ngộ cơ duyên thành thánh, nhưng, có liên hệ mật thiết với Đại đạo Tạo hóa…".

Phục Hy nghe vậy, khẽ gật đầu.

"Đạo Tạo hóa của muội muội đã siêu việt cảnh giới Chuẩn Thánh,

trong lòng nàng nghĩ không sai…”.

Phục Hy nói trong lòng.

Nữ Oa nghe vậy, gật đầu nói, “Lần này muội muội trong lòng không rõ ràng, ngồi tĩnh tọa ở đây cũng không có kết quả, định đi lại trong Hồng Hoang một phen, xem có thể có được một tia cơ duyên nào không…”.

“Có cần vi huynh đi cùng không?”.

Phục Hy nhìn nàng, mở lời hỏi.

Với thực lực của Nữ Oa lúc này, Phục Hy cũng không dám nói mình mạnh hơn, trong Hồng Hoang lúc này, cũng không có nguy hiểm quá lớn.

Trong Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, Hậu Thổ và Huyền Minh lại có giao hảo với muội muội, cũng sẽ không có vấn đề gì lớn.

Nghe vậy, Nữ Oa khẽ lắc đầu nói, “Ca ca cứ ở đây tham ngộ là được, muội muội đi một mình…”.

Phục Hy nghe xong, trong lòng nghĩ, mở lời nói, “Thiên Cơ Đại đạo của vi huynh gần đây có đột phá, đã vậy muội muội muốn đi vào Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên, vậy chi bằng vi huynh bói cho muội muội một quẻ, cũng tốt hơn là cứ đi lung tung không mục đích…”.

Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu, ca ca của nàng nói có lý.

Ngay lập tức liền cúi đầu với Phục Hy nói, “Như vậy, xin làm phiền ca ca…”.

“Huynh muội ta, hà tất khách khí…”.

Phục Hy nghe vậy, mỉm cười đáp.

Khắc sau đó, liền thấy Phục Hy kết ấn trong tay, từng đạo đạo vận huyền diệu lưu chuyển trên thân y, trong khánh vân trên đỉnh đầu,

khí tức nhân uân thăng đẳng, từng trận khí tức huyền ảo phát ra.

Quỹ tích của Đại đạo lưu chuyển trong lòng bàn tay y, hiện ra.

Trong đôi mắt, quỹ tích Đại đạo và những sợi tơ giao nhau hình thành, dường như đã vén ra từng tầng sương mù, lộ ra thiên cơ ẩn chứa bên trong.

"Thiên Đạo chi đạo, Dịch đạo biến huyễn, diễn!".

Phục Hy thần sắc nghiêm lại, trong lòng hét lớn một tiếng, trong tay lập tức kết vài cái thủ ấn kỳ lạ.

Trong thủ ấn, dường như có một đồ án huyền ảo hiện ra.

Đồ án này, chính là Bát Quái, một sản phẩm đỉnh cao của thuật suy diễn mà Phục Hy đã lĩnh ngộ.

Bát Quái vừa xuất hiện, thiên cơ lập tức hiện ra!

Cùng với sức mạnh suy diễn của Phục Hy không ngừng vận chuyển, xuyên thấu qua đồ án Bát Quái, không ngừng suy diễn.

Dần dần, một quẻ tượng hiện ra.

Phục Hy thấy vậy, thần sắc ngưng lại, cảm nhận được một luồng khí tức, vội vàng giải tán quẻ tượng.

Nhưng trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, Phục Hy đã phải chịu phản phệ từ quẻ tượng, sắc mặt lập tức biến đổi, sau đó cố gắng nén xuống tiên huyết sắp thổ ra.

"Ca ca!".

Nữ Oa thần sắc kinh hãi, vội vàng mở lời nói.

Nghe vậy, Phục Hy nhìn nàng, trên khuôn mặt trắng bệch như giấy hiện lên một nụ cười yếu ớt, nói, "Cơ duyên thành thánh của muội muội, ở phương Đông, có thể đi đến đó…".

Nữ Oa nghe vậy, lại không để ý đến lời đó, nhìn y hỏi, "Ca ca có bị thương không?".

"Không sao!".

Phục Hy lắc đầu nói, "Việc này, không thể chậm trễ, mau đi đi!".

Y sợ kéo dài sinh biến, vì vậy thúc giục Nữ Oa mau chóng đi về phương Đông.

Nữ Oa nhìn y, sau đó mở lời nói, "Nếu đã như vậy, thì muội muội đi đây…".

Phục Hy gật đầu, nói, "Đi đi!".

Nữ Oa khẽ cúi đầu, sau đó rời khỏi động phủ, bay về phương Đông.

"Phốc!" Sau khi Nữ Oa đi khỏi, Phục Hy chỉ cảm thấy yết hầu ngọt lại, sau đó một ngụm tiên huyết mạnh mẽ phun ra.

Thương thế ngay lập tức, không còn nén được nữa.

Khuy tham thiên cơ, vốn sẽ phải chịu phản phệ của thiên cơ, đặc biệt là suy diễn cơ duyên thành thánh của Nữ Oa, những việc như vậy, có quy tắc thiên địa bảo hộ, muốn khuy tham, dù chỉ một tia, cũng sẽ phải chịu phản phệ.

May mắn thay, Phục Hy không dám nhìn quá nhiều, chỉ nhìn hướng thành thánh xong, liền vội vàng giải tán, nếu không, y tin rằng, e rằng sẽ vẫn lạc trong đó.

Chương 194

Trong động phủ Phượng Tê Sơn.

“Hy vọng, muội muội lần này có thể thành công thành thánh…”.

Rất lâu sau, Phục Hy khẽ thở dài nói, ánh mắt rơi trên phương Đông.

Lúc này Nữ Oa đang đi về hướng đó, tìm kiếm con đường thành thánh của nàng.

Không biết mất bao lâu, Phục Hy mới từ từ thu lại ánh mắt, sau đó nhắm chặt hai mắt, bắt đầu khôi phục thương thế của mình.

Mặc dù đã giải tán quẻ tượng kịp thời, nhưng thương thế phản phệ cũng không nhẹ, ít nhất cũng phải vài ngàn năm mới có thể hoàn toàn khôi phục.

May mắn thay, thời gian như vậy đối với Phục Hy không thành vấn đề, y đều có thể bỏ ra.

Hồng Hoang, Đông phương đại lục, trong một khu vực nào đó.

Nữ Oa sau khi rời khỏi Phượng Tê Sơn một đoạn đường, liền không tiếp tục bay nữa, hạ vân đầu xuống, đáp xuống đại địa Hồng Hoang, từ từ đi bộ.

Nơi này cách Bất Chu Sơn không xa vạn vạn ức dặm, vẫn còn trong sự thống trị của Vu tộc.

Cho dù cách Bất Chu Sơn khá xa, vẫn còn trong sự thống trị của Hồng Hoang, lúc này trong Hồng Hoang, những khu vực chưa được đưa vào bản đồ thống trị của Vu tộc, rất ít ỏi.

Muốn đoạt được địa bàn, thì cần phải sát lục, những cuộc chinh

phạt sát lục giữa hai tộc Vu Yêu, chưa bao giờ dừng lại.

Trước đây Yêu tộc chưa phân chia, Vu Yêu tranh đấu, sau đó Yêu tộc phân chia thành hai tộc tranh đấu, đấu với Yêu tộc Thiên Đình, đấu với Yêu tộc trên đại địa Hồng Hoang.

Sát lục, vẫn luôn diễn ra.

"Bề ngoài Hồng Hoang nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng thực tế sát lục vẫn không ngừng…".

Nữ Oa lắc đầu, trong miệng khẽ thở dài, thần sắc trên khuôn mặt tươi cười có chút phức tạp.

Đại đa số Yêu tộc đã lên Thiên Đình, phần còn lại thì bị Vu tộc tàn sát.

Để có thể sinh sống, họ chỉ có thể vừa tránh né, vừa đối kháng với Vu tộc.

Yêu tộc đối với Vu tộc, không chỉ là tử địch, mà còn là 'thức ăn' để nâng cao thực lực.

Vu tộc hiếu chiến, Yêu tộc cũng có thể làm đối tượng rèn luyện.

Vì vậy, bề ngoài Hồng Hoang nhìn có vẻ bình tĩnh, các Đại Thần Thông Giả đều bế quan, cao tầng hai tộc Vu Yêu không xuất hiện.

Nhưng thực tế, sát lục Hồng Hoang, vẫn luôn không ngừng.

Chiến đấu, sát lục.

Những việc như vậy khiến Nữ Oa nhíu chặt tú mi, trong lòng thở dài, "Thì một tộc trong đó tiêu vong thì sao, sau này lại sẽ có chủng tộc mới, mạnh như Hồng Hoang Tam tộc, cũng tiêu biến trong trường hà thời gian…".

Thời kỳ Tam tộc, Nữ Oa cũng đã chứng kiến sự mạnh mẽ của Tam tộc, sự tranh đấu của Tam tộc.

Nhưng tranh đấu sát lục của Tam tộc, cuối cùng mang lại điều gì?

Cuối cùng Tam tộc vẫn biến mất trên vũ đài Hồng Hoang, ẩn thế không ra khỏi tổ địa.

Tình huống của hai tộc Vu Yêu lúc này, và thời kỳ Tam tộc, lại có gì khác biệt.

Mặc dù kết cục cuối cùng không nhìn rõ, nhưng với việc bất tử bất hưu như vậy, Nữ Oa không tin hai tộc sẽ có kết cục tốt đẹp.

"Nếu trong Hồng Hoang, có thể có một chủng tộc chung sống hòa bình thì tốt rồi…".

Trên khuôn mặt tươi cười của Nữ Oa lộ ra vẻ hy vọng, lẩm bẩm nói.

"Ong!" Ngay khi hai chữ 'chủng tộc' vừa thoát ra khỏi miệng, Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần Nữ Oa lại chấn động.

Trong lòng nàng tự có một tia minh ngộ, mặc dù không rõ ràng, nhưng đã có phương hướng.

Nhưng lúc này, trong Hồng Hoang muốn có chủng tộc chung sống hòa bình là điều không thể, khả năng duy nhất, chính là đi tạo ra một chủng tộc mới.

Tuy nhiên, tạo ra một chủng tộc mới nói thì dễ, làm thì khó, ngay cả khi biết đó có thể là cơ duyên thành thánh, Nữ Oa trong lòng vẫn không có manh mối.

"Thì ra, lời đạo huynh nói đạo Tạo hóa là đạo của ta, thì ra ý là vậy…".

Nữ Oa dừng bước, ánh mắt nhìn về hướng Vô Lượng Sơn Mạch, trong lòng thầm nói một câu.

Trước đây Đại đạo Tạo hóa không ngừng tinh tiến, Nữ Oa trong

lòng không hiểu rõ, mặc dù sau đó Càn Khôn vẫn luôn nói, nhưng cũng không nói rõ, lúc này, thì ra là ý đó.

Sau khi hiểu rõ trong lòng, Nữ Oa tiếp tục đi về phía trước.

Trong Vô Lượng Cung, thế giới Càn Khôn.

Bên cạnh Tiên Thiên Thủy Trì.

"Ong!" Ấn ký Càn Khôn trên mi tâm khẽ chấn động, vào một khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở đôi mắt.

Trong đôi mắt sáng rực như nhật nguyệt tinh thần, một tia tinh quang lóe lên.

Trong tay y suy diễn vài khắc xong, trên khuôn mặt bình tĩnh của Càn Khôn hiện lên một nụ cười yếu ớt, "Xem ra, Nữ Oa đạo hữu đã có minh ngộ, nếu đã như vậy, thì bần đạo liền đi một chuyến…".

Nói xong, Càn Khôn liền đứng dậy, trong tay phất một cái, Càn Khôn Đỉnh bay ra, rồi rơi vào trong tay y, sau đó lại phất một cái, lại có một vật bay ra, đó là một sợi dây mây, chính là Hồ Lô Đằng trên Bất Chu Sơn năm xưa.

Thu hai bảo vật xong, Càn Khôn mỉm cười, thân hình khẽ động, rời khỏi thế giới.

Trong Vô Lượng Cung.

Thân hình Càn Khôn dần dần ngưng tụ trong hư không, nhìn Khổng Tuyên và Đại Bằng lúc này đang rèn luyện trở về, hài lòng gật đầu xong, ngay lập tức liền rời khỏi Vô Lượng Cung, bay về Đông phương đại lục.

Hồng Hoang, phía đông Bất Chu Sơn.

Trong một sơn cốc nào đó.

Chương 195

Nữ Oa một đường đi, sau khi đến sơn cốc này, những cảm ngộ trong lòng càng trở nên rõ ràng hơn.

"Đạo Tạo hóa, sáng tạo một chủng tộc, nhưng phải sáng tạo chủng tộc nào đây?".

Tú mi Nữ Oa khẽ nhíu lại, trong miệng ngưng giọng nói.

Trong lòng khẽ động, Nữ Oa đưa một tay ra, khẽ chạm vào một cây ngô đồng ngàn năm bên cạnh, Pháp tắc Tạo hóa lưu chuyển trong đó.

"Ong!" Trong chốc lát, cây ngô đồng ngàn năm liền hóa thành một nữ tử áo xanh, sau đó cúi đầu với Nữ Oa, "Bái kiến Nương Nương!".

Nữ Oa tỉ mỉ đánh giá nàng, sắc mặt khi thì nhíu mày, khi thì giãn ra, trong lòng thầm lắc đầu.

Nữ tử áo xanh thần sắc căng thẳng nhìn Nữ Oa, hỏi, "Nương Nương, có điều gì không ổn sao?".

"Không có gì, đi đi!".

Nghe vậy, Nữ Oa lắc đầu, phất tay nói.

Nữ tử áo xanh nghe vậy, hành lễ với Nữ Oa xong, liền quay người rời đi.

"Sử dụng Pháp tắc Tạo hóa để điểm hóa sinh linh lại không phải là chủng tộc mới, những tinh hoa cỏ cây này, nếu theo lời Yêu tộc mà nói, có thể là một thành viên của Yêu tộc…".

Nữ Oa lắc đầu, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, Nữ Oa đứng bên một hồ nước, nhìn xuống mặt

nước, trong lòng khẽ động, đôi lông mày vốn nhíu chặt, liền giãn ra.

Hồng Hoang, phía đông Bất Chu Sơn.

Trong một sơn mạch nào đó, bên cạnh hồ nước.

Nữ Oa nhìn hình dáng của mình phản chiếu trong nước, trong lòng khẽ động, dường như đã chạm đến một tia minh ngộ.

"Nếu ta dựa theo hình thái Tiên Thiên Đạo Thể của bản thân, tạo ra một chủng tộc, thì sẽ như thế nào?".

Nữ Oa lộ vẻ suy tư, lẩm bẩm nói.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa tùy tay lấy một ít bùn đất bên cạnh hồ, sau đó đổ thêm một ít nước hồ vào, liền bắt đầu nặn theo hình dáng của mình.

Không lâu sau, đạo thể bùn đất liền thành hình, Nữ Oa thần sắc vui mừng, nhưng khắc sau đó, đạo thể bùn đất động vài cái xong, liền tan rã.

Nữ Oa nhíu mày, rốt cuộc chỗ nào không đúng?

"Đạo hữu có lẽ, có thể dùng một ít Tiên Thiên Chi Thổ và Tiên Thiên Thần Thai Thủy…".

Đột nhiên, một giọng nói vang lên bên cạnh Nữ Oa.

Nữ Oa nghe vậy, thần sắc vui mừng, nhìn về phía thân ảnh đang dần ngưng tụ bên cạnh.

"Đạo huynh!".

Nữ Oa nhìn y, mở lời nói, "Ý của đạo huynh, chẳng lẽ là Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy mà ta có được ở Phân Bảo Nhai?".

Đột nhiên, trong não hải Nữ Oa một tia linh quang lóe lên, nàng

nhớ ra vật Càn Khôn đã giao hoán với nàng lúc ban đầu, thứ y nhìn trúng chính là Tam Quang Thần Thủy.

Nghe vậy, Càn Khôn gật đầu, nói, "Chính là Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy, dùng hai vật này, liền có thể thành công".

Nữ Oa nghe xong, trong lòng khẽ động, sau đó lật tay một cái, liền lấy ra hai thần vật Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy mà nàng có được từ Phân Bảo Nhai.

"Dùng vật này để tạo vật, chắc sẽ không còn hiện tượng tan rã nữa…".

Nữ Oa nhìn Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy, trên khuôn mặt tươi cười khẽ mỉm cười, nói.

Nghe vậy, Càn Khôn nhìn nàng, nói, "Trước đó, đạo hữu cần một vật để trợ giúp…".

Nữ Oa nhìn y, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên vẻ nghi hoặc.

Càn Khôn thấy vậy, mỉm cười nói, "Chính là bần đạo, đây là ước định của bần đạo với đạo hữu năm xưa…".

Nói xong, Càn Khôn trong tay khẽ động, Càn Khôn Đỉnh xuất hiện trong tay y, sau đó đưa cho Nữ Oa.

Thấy Càn Khôn Đỉnh, mắt Nữ Oa sáng lên, trong lòng khẽ động, liền đã biết công dụng của vật này.

"Thì ra là vậy!".

Nữ Oa khẽ cúi đầu, sau đó tiếp nhận Càn Khôn Đỉnh.

Sau đó, Nữ Oa tế ra Càn Khôn Đỉnh, một luồng ý Càn Khôn hạo hãn lập tức lan tỏa, từng trận thanh quang Càn Khôn chiếu rọi, bao trùm toàn bộ sơn cốc, phương viên trăm vạn dặm Càn Khôn đột nhiên

bị vặn vẹo.

Thần tình Nữ Oa nghiêm túc, trong tay ném Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy ra, ngọc thủ khẽ vung, rơi vào Càn Khôn Đỉnh.

Trong chốc lát, bản nguyên tiên thiên ngưng tụ, từng trận khí tức tạo hóa phát ra.

Nữ Oa kết ấn trong tay, vung tay một cái, tức nhưỡng đã hòa tan Tam Quang Thần Thủy bay ra, rơi vào trong tay nàng, bắt đầu tỉ mỉ nặn, Pháp tắc Tạo hóa trong tay không ngừng dung nhập vào đó.

Cùng với động tác của nàng, Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần cuối cùng cũng bắt đầu dung hợp với nguyên thần Nữ Oa, cảnh giới của Nữ Oa bắt đầu tăng lên, Pháp tắc Tạo hóa cũng trở nên ngày càng mạnh mẽ.

Càn Khôn bên cạnh lặng lẽ quan sát sự biến hóa của Nữ Oa, thầm gật đầu.

Không lâu sau, liền có một vật xuất hiện trong tay Nữ Oa, vật này có ngũ quan thất khiếu, hai tay hai chân.

Nữ Oa đặt nó xuống đất, liền tự động sinh trưởng, cao khoảng một trượng mới dừng lại, Nữ Oa thấy vậy, liền tăng tốc độ nặn, Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần cũng tăng tốc độ dung hợp.

Sau khi nặn ra vài trăm cái, ngay cả Nữ Oa lúc này, cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Thấy vậy, Càn Khôn khẽ mỉm cười, sau đó trong tay phất một cái, một đạo kim quang lóe lên, huyền phù trước mặt Nữ Oa.

Nữ Oa thấy vậy, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên một nụ cười yếu ớt, nhìn Càn Khôn, khẽ gật đầu.

Sau đó đưa tay nắm lấy Hồ Lô Tiên Đằng, một luồng khí tức tiên thiên lan tỏa.

Chương 196

Nữ Oa trong tay nắm lấy dây mây, dùng dây mây chấm lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng, ngọc thủ khẽ vung, tức nhưỡng theo dây mây vung ra, rơi xuống đất, từng cái một cụ thể hóa thành hình dáng đạo thể.

Không lâu sau, liền có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm cá thể, đúng bằng số lượng của một nguyên.

"Sinh linh, quả thật huyền diệu…".

Nữ Oa nhìn chúng, trong lòng thầm nói.

Vừa xuất thế liền có hình thái Tiên Thiên Đạo Thể, trong Hồng Hoang, lại chưa từng xuất hiện.

Phải biết, ngay cả các Tiên Thiên Thần Ma, khi xuất thế cũng không phải hình dáng đạo thể.

Mỗi một vị Tiên Thiên Thần Thai Ma, hình thái khi xuất thế có vạn vạn khác nhau, nhưng muốn truy cầu Đại đạo tốt hơn, thì cần phải hóa hình, hóa thành hình dáng đạo thể, như vậy mới có thể truy cầu Đại đạo tốt hơn.

Như chủng tộc mà nàng vừa tạo ra, vừa xuất thế liền có hình dáng Tiên Thiên Đạo Thể, trong Hồng Hoang, lại chưa từng có.

Mặc dù không phải Tiên Thiên chủng tộc, cũng không như những Tiên Thiên Thần Thai Ma đó, nhưng vừa xuất thế liền có hình dáng Tiên Thiên Đạo Thể, tự có những điểm phi phàm của mình.

Ánh mắt Nữ Oa quét qua, lại thấy chúng trần truồng đứng đó, liền lập tức ngọc thủ vung lên, cuộn lấy rất nhiều lá cây, Pháp tắc Tạo hóa bay ra, sau đó rơi trên thân chúng, tạm thời làm quần áo.

Một tay này, cũng gián tiếp dạy cho chúng ý nghĩa của việc lấy vật từ tự nhiên.

Nữ Oa nhìn chủng tộc mới sinh trước mặt, trong lòng thầm nói, "Nếu trong Tam Tài có 'Trời và Đất!' lại thiếu vị trí quan trọng nhất, chủng tộc lại đứng trong trời đất, là chủng tộc hòa bình, ta chi bằng…".

Trong lòng niệm đến đây, Nữ Oa nhìn chúng, nói, "Các ngươi là do Ngô tham chiếu hình dáng Tiên Thiên Đạo Thể mà tạo ra, thiên sinh bất phàm, liền vì các ngươi mà tứ danh là 'Nhân', để thuận theo vị trí của Tam Tài…".

Có lẽ lúc này chúng trông rất yếu ớt, thậm chí còn không phải tu hành chi sĩ, nhưng Nữ Oa dường như đã thấy được sự huy hoàng, sự mạnh mẽ của chủng tộc này sau này.

Vì vậy, Nữ Oa mới muốn dùng vị trí quan trọng nhất trong Tam Tài, để đặt tên cho tộc này.

Nhân tộc!

Hồng Hoang, phía đông Bất Chu Sơn.

Trong một sơn cốc nào đó.

Khi chữ 'Nhân' của Nữ Oa vừa thốt ra, Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần nàng liền dung hợp hoàn tất với nguyên thần Nữ Oa, ngay lập tức, trong thiên địa truyền đến một trận chấn động.

"Oanh!" Ngay lúc đó, một loại khí tức hùng vĩ đột nhiên từ những Nhân tộc đó phát ra, ngay cả sinh linh có tu vi thấp nhất cũng biết, đó là khí vận vô cùng vô tận.

Sau đó, liền thấy trên Cửu Thiên nứt ra một khe hở, một đạo kim quang công đức huyền hoàng khổng lồ từ trên hư không giáng xuống, trên hư không lập tức mây mù cuồn cuộn, kim quang công đức huyền

hoàng đó chia làm ba.

Một phần tám thành rưỡi công đức lớn bay về phía Nữ Oa, thiên môn Nữ Oa đại khai, trong khoảnh khắc bị bao phủ dưới kim quang, đạo hạnh trực tiếp tăng vọt.

Hai phần còn lại, một phần một thành bay về phía Hồ Lô Đằng mà Nữ Oa dùng để tạo người, Hồ Lô Đằng trong khoảnh khắc trở thành công đức chí bảo.

Nửa phần còn lại, thì bay về phía Càn Khôn, y vung tay một cái, thu lấy.

Sau khi Nữ Oa hấp thu công đức do Thiên Đạo giáng xuống, tu vi một đường phi thăng, không lâu sau liền vượt qua cảnh giới Chuẩn Thánh, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Sau đó, một luồng uy áp khổng lồ từ trên thân nàng phát ra, trong khoảnh khắc liền truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Càn Khôn nhìn Nữ Oa lúc này tu vi không ngừng phi thăng, uy áp khổng lồ, thần sắc trên mặt không chút gợn sóng.

Uy áp truyền khắp Hồng Hoang chưa được vài khắc, Hồng Hoang liền xuất hiện dị tượng, thiên âm phiêu phiêu, vạn hoa nở rộ, hương thơm ngào ngạt, vạn thú cùng kêu, dâng lên vạn vạn trượng thất thải hà quang, bầu trời đột nhiên hiện ra tử khí đông ba mươi vạn dặm, Linh khí trong không trung ngưng kết thành kim hoa, như mưa rơi xuống tất cả mọi nơi trong Hồng Hoang, đại địa dũng xuất vô số kim liên, tư nhuận toàn bộ thiên địa Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc toàn bộ Hồng Hoang đều linh khí trùng thiên, dâng lên ba vạn trượng, trong chốc lát không biết bao nhiêu sinh linh có được lợi ích, hoặc khai mở linh trí, hoặc hóa hình, hoặc pháp lực đại tăng, uy thế Đại đạo hạo hạo đãng đãng.

Toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều quỳ rạp xuống đất, một luồng áp lực khổng lồ đè ép Hồng Hoang, vạn vật vạn linh đều dũng xuất cảm giác thần phục, thành kính quỳ lạy.

Lúc này, Nhân tộc mới sinh, cũng bái lạy, "Bái kiến Thánh Mẫu, Thánh Mẫu vạn thọ vô cương!".

Nữ Oa, thành thánh!

Một tin tức chấn động, lúc này đã khắc sâu vào lòng tất cả sinh linh Hồng Hoang.

Từ khi Hồng Mông Tử Khí xuất hiện, ròng rã vài vạn năm thời gian, cuối cùng vào một khắc này, Nữ Oa đã thành thánh.

Điều duy nhất khiến người ta bất ngờ, chính là Nữ Oa lại thành thánh trước, không phải đại đệ tử Thái Thượng của Hồng Quân, hoặc Nguyên Thủy và Thông Thiên, mà lại là Nữ Oa.

Nhưng bất kể thế nào, sáu vị Thánh nhân dưới trướng Hồng Quân đã được định, cuối cùng cũng có người thành thánh.

Trong động phủ Phượng Tê Sơn.

"Ong!" Phục Hy mặt lộ vẻ mỉm cười nhìn về hướng Nữ Oa, hàm tiếu nói, "Muội muội cuối cùng cũng thành thánh…".

Quả thật, thiên cơ y suy diễn, không hề sai.

Đồng thời, trong Thiên Đình.

Đế Tuấn thì thần sắc phức tạp nhìn về hướng Nữ Oa thành thánh, rất lâu không nói gì.

Nếu năm xưa Nữ Oa nguyện ý gia nhập Yêu tộc, thì lúc này Yêu tộc đã có một vị Thánh nhân.

Đáng tiếc, Yêu tộc không có cơ duyên như vậy.

Nhưng Phục Hy ở trong Yêu tộc, ít nhiều cũng có một chút liên kết, điểm này, Đế Tuấn lại cảm thấy có thể dùng được.

Lúc này, trong Vu tộc.

Nữ Oa thành thánh, Hậu Thổ lại cảm thấy một tia áp lực, tham ngộ bao nhiêu năm đều không thành công, xem ra không đủ nỗ lực, cần phải tiếp tục tham ngộ.

Tam Thanh, hai vị Tây phương, lúc này đều thần sắc phức tạp nhìn Nữ Oa.

Không ngờ, sáu vị Thánh nhân dưới trướng Hồng Quân người đầu tiên thành thánh, lại là Nữ Oa.

Cứ tưởng, dù không phải Thái Thượng, cũng phải là Nguyên Thủy hoặc Thông Thiên, nhưng không ngờ, lại là Nữ Oa, người xếp sau Tam Thanh.

Nhưng bất kể thế nào, Nữ Oa cuối cùng cũng thành thánh.

Chương 197

Điều này khiến áp lực của họ bạo trướng, mạnh hơn Hậu Thổ vô số lần.

Hồng Hoang, phía đông Bất Chu Sơn.

Trong một sơn cốc nào đó.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Nữ Oa từ trạng thái thể ngộ huyền ảo mà tỉnh lại, khí thế uy áp trên thân thu lại, lại trở nên không chút pháp lực ba động, giống như những Nhân tộc phổ thông lúc này.

Nữ Oa lúc này dường như đã đạt đến cảnh giới Phản Phác Quy Chân, cảnh giới Thánh nhân chân chính.

"Chúc mừng đạo hữu chứng đạo thành thánh!".

Càn Khôn nhìn nàng, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Nữ Oa mỉm cười, đáp, "Phải đa tạ vật của đạo huynh…".

Nói xong, nàng đưa Càn Khôn Đỉnh và Hồ Lô Tiên Đằng tạo người cho Càn Khôn.

Càn Khôn tiếp nhận hai bảo vật, thu Càn Khôn Đỉnh xong, liền vung Hồ Lô Tiên Đằng tạo người, hóa thành một đạo kim quang, rơi vào trong Nhân tộc, vào tay người ở giữa trong ba người đứng đầu.

Ánh mắt người đó lóe lên, cũng nhìn về phía Càn Khôn, ánh mắt cũng lóe lên tương tự.

Càn Khôn nhìn Nữ Oa, mỉm cười nói, "Nếu dây mây này được dùng để tạo người, thì liền định là Tiên Đằng tạo người, đương nhiên sẽ được Nhân tộc sử dụng, bần đạo tự nhiên giao cho Nhân tộc…".

Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu, đối với quyết định này của Càn Khôn cũng không từ chối.

Nếu dây mây này là công đức chí bảo của Nhân tộc, vậy để Nhân tộc sử dụng, quả thật là chuyện không thể chê trách.

"Đạo huynh, Nhân tộc mới sinh, nên an trí thế nào là tốt nhất?".

Nữ Oa ánh mắt dừng lại trên Nhân tộc mới sinh rất lâu, sau đó quay đầu nhìn Càn Khôn hỏi.

Những Nhân tộc mới sinh này, lúc này vô cùng mờ mịt, giống như tờ giấy trắng, lại vô cùng yếu ớt, trong Hồng Hoang sát lục không ngừng này, quả thật không dễ tồn tại.

Nghe vậy, Càn Khôn nhìn nàng, mỉm cười nói, "Việc an trí Nhân tộc, có hai loại phương pháp, do đạo hữu che chở, hoặc là, để Nhân tộc tự mình sắp xếp.

Nhưng con đường của Nhân tộc, cuối cùng là do Nhân tộc quyết định, việc này, cần phải hỏi Nhân tộc mới được…".

Nghe vậy, Nữ Oa trong lòng nghĩ, khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Nhân tộc mới sinh.

Thấy vậy, đông đảo Nhân tộc nhìn nhau.

Sau đó, liền thấy người ở giữa trong ba người đứng đầu, nắm lấy Hồ Lô Tiên Đằng tiến lên một bước, hành lễ với Nữ Oa và Càn Khôn xong, nói, "Thánh Mẫu, chúng ta lựa chọn do Nhân tộc tự mình tiến bước, đi ra con đường của Nhân tộc…".

"Dưới sự che chở của ngài, Nhân tộc tuy không lo lắng, nhưng sự phát triển cuối cùng sẽ bị hạn chế, khó đi được bao xa.

Dựa vào Nhân tộc, trời cao biển rộng, Nhân tộc đều có thể vấn đỉnh!".

Âm thanh hùng hậu, vang vọng xa xa.

Hồng Hoang, phía đông Bất Chu Sơn, trong một sơn cốc nọ.

Nữ Oa nghe những lời của Nhân tộc, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng an ủi.

Nhân tộc tuy mới sinh, nhưng chí hướng trong lòng lại không hề thấp, cũng như lời đã nói, con đường của Nhân tộc, chỉ có Nhân tộc tự mình đi, mới thật sự thuộc về con đường của Nhân tộc.

Đột nhiên, Càn Khôn mở miệng nói, ánh mắt rơi trên người kia: "Trời vận hành mạnh mẽ, người quân tử phải tự mình nỗ lực không ngừng.

Đất mang khí thế bao dung, người quân tử phải dày đức chở vật.

Chỉ có dựa vào đó, mới có thể trở thành cường giả, trên Hồng Hoang mới có một chỗ đứng cho Nhân tộc." Nữ Oa biểu tình suy tư, trong miệng lẩm bẩm lời của Càn Khôn, cảm thấy trong đó ẩn chứa vô vàn đạo lý.

Vài hơi thở sau, trên mặt Nữ Oa lộ ra một nụ cười khiến trời đất cũng phải ảm đạm thất sắc, nàng nhìn Càn Khôn nói: "Đạo huynh lời này chí lý, Nữ Oa đã hiểu." Dứt lời, nàng nhìn về phía Nhân tộc, nói: "Nếu Nhân tộc đã quyết định, vậy ta sẽ tôn trọng quyết định của Nhân tộc, từ nay về sau, Nhân tộc hãy tự mình đi ra con đường chân chính thuộc về Nhân tộc." Nghe vậy, người đứng giữa trong ba người dẫn đầu quay đầu nhìn thoáng qua những Nhân tộc với vẻ mặt kiên định phía sau, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Y nhìn Nữ Oa và Càn Khôn, lớn tiếng nói: "Từ nay về sau, 'tự cường bất tức' chính là bản sắc của Nhân tộc ta.

Dẫu sông cạn đá mòn, nhật nguyệt đảo huyền, lòng này không đổi!" "Sông cạn đá mòn, nhật nguyệt đảo huyền, lòng này không đổi!"

Lúc này, tất cả Nhân tộc đều cao giọng hô lớn, một luồng khí tức dị thường từ trên người Nhân tộc tán phát ra.

Đó là một luồng khí tức mà ngay cả trời đất cũng không thể trấn áp.

Có luồng khí tức này tồn tại, Nhân tộc sẽ vĩnh viễn tự cường bất tức.

Ngay cả khi sông cạn đá mòn, nhật nguyệt đảo huyền, lòng này cũng không thay đổi!

Nhân tộc lựa chọn một con đường, nhất định sẽ có nhiều tai nạn đang chờ đợi, sẽ phải trả giá bằng máu và sinh mệnh của tộc nhân, nhưng sơ tâm sẽ vĩnh viễn không thay đổi.

Nhân tộc hướng về Nữ Oa và Càn Khôn cúi mình, sau đó liền đi về phía ngọn núi lớn phía sau sơn cốc, đi đến một bầu trời rộng lớn hơn, tìm kiếm con đường thuộc về Nhân tộc.

Dưới ánh tà dương của Kim Ô chiếu rọi, bóng dáng Nhân tộc càng lúc càng kéo dài, càng lúc càng nhiều, tạo thành một dòng chảy hồng lưu.

"Ta Nữ Oa lấy danh nghĩa Thánh Mẫu Nhân tộc mà thề, từ hôm nay cho đến ba ngàn năm sau, Nhân tộc đều nằm trong sự che chở của ta.

Nếu có kẻ nào dám trong thời gian này làm hại Nhân tộc, trên Cửu Thiên Thập Địa, ta tất sẽ tru sát!" Nhìn Nhân tộc đi xa, trong lòng Nữ Oa có chút không yên tâm, nàng nghiêm sắc mặt thề.

Thanh âm ẩn chứa âm thanh Đại đạo, trong khoảnh khắc truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, trấn nhiếp những kẻ yếu hèn.

Nhân tộc tuy có lòng kiên định, nhưng lúc này vẫn còn yếu ớt, Nữ Oa cũng có chút không yên lòng.

Lần này lập lời thề, khiến chúng sinh Hồng Hoang không dám đi đồ sát Nhân tộc, mạo phạm Thánh uy.

Nhân tộc tuy yếu, nhưng đứng phía sau Nhân tộc lại là Thánh Mẫu Nhân tộc, Nữ Oa.

Không ai có thực lực để khiêu chiến uy nghiêm của Nữ Oa, khiêu chiến uy nghiêm của Thánh Nhân.

Nữ Oa nhìn Nhân tộc đã khuất bóng, rất lâu sau mới thu hồi ánh mắt.

Nàng khẽ lắc đầu, trong miệng khẽ thở dài một tiếng.

Càn Khôn nhìn nàng, mỉm cười nói: "Nhân tộc có con đường riêng của mình, sự phát triển sau này sẽ không nằm dưới Yêu tộc.

Chương 198

Nếu không tự do phát triển, làm sao đạt được cảnh giới đó.” Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu.

Vài hơi thở sau, Nữ Oa nhìn Càn Khôn nói: “Ta đã thành Thánh, tự nhiên không thể trở về nơi ban đầu, xem ra phải khai tịch một đạo tràng khác mới được.” Càn Khôn nghe vậy, mỉm cười nói: “Với tu vi của ngươi, khai tịch một phương đạo tràng có gì khó khăn.” Nghe vậy, Nữ Oa cười cười, không trả lời.

Càn Khôn nhìn nàng một lúc, rồi nói với Nữ Oa: “Nếu sự việc đã định, bần đạo liền trở về Vô Lượng Cung.” Dứt lời, y hướng Nữ Oa chắp tay một cái, hóa thành một đạo cầu vồng dài, biến mất nơi chân trời.

Nữ Oa nhìn sâu vào bóng lưng Càn Khôn rời đi, sau đó ngẩng đầu nhìn lên Cửu Thiên, lớn tiếng nói: “Ta sẽ ở Hỗn Độn thế giới khai tịch đạo tràng và giảng Tạo Hóa chi đạo, hữu duyên giả đều có thể đến xem và lắng nghe.” Việc giảng đạo này, lại không phải do Nữ Oa tự nguyện, chỉ là khi công đức giáng xuống, Thiên Đạo đã truyền đạt một tin tức cho nàng.

Bởi vậy, việc nàng làm lúc này, cũng chỉ là theo ý của Thiên Đạo mà thôi.

Nữ Oa dứt lời, liền xoay người muốn rời đi, thì lúc đó, trên bầu trời truyền đến một tiếng kêu, tường vân cuồn cuộn, loan phượng trình tường, một con Thất Thải Phượng Hoàng bay về phía Nữ Oa, hai cánh phục xuống đất, cúi đầu khẽ kêu, âm thanh vang vọng, như thể cung kính phục tùng.

Nữ Oa thấy thần thú này, cũng vui mừng, vừa vặn có thể thu làm

tọa kỵ.

“Nếu đã như vậy, thì ngươi hãy làm tọa kỵ của ta đi, ta ban cho ngươi danh xưng Thải Phượng.” Dứt lời, một đạo quang mang từ trong tay nàng rơi xuống Thất Thải Phượng Hoàng, ngay lập tức liền thấy con Thất Thải Phượng Hoàng lắc mình biến hóa, hóa thành một nữ tử áo vàng, đang tuổi xuân sắc.

Thải Phượng hóa hình xong, vui mừng bái Nữ Oa nói: “Chúc mừng Nương Nương cuối cùng cũng thành tựu vĩnh hưởng thanh ninh, vạn kiếp bất diệt!

Thải Phượng nguyện làm tọa kỵ của Nương Nương.” Dứt lời, liền một lần nữa hóa thành Thất Thải Phượng Hoàng.

Nữ Oa thấy vậy, liền cưỡi lên lưng Thải Phượng, sau đó bay về phía Hỗn Độn thế giới.

Nữ Oa khai đạo tràng, giảng Đại đạo.

Lần này không chỉ có không ít thần ma đến, mà ngay cả Tam Thanh và hai vị Tây Phương cũng đều đi nghe xem vị sư muội đã đi trước một bước này rốt cuộc có gì khác biệt.

Bọn họ tham ngộ Hồng Mông Tử Khí đã lâu, nhưng vẫn không thu được gì, nếu lần này có thể nghe được đôi điều từ Nữ Oa, nói không chừng cơ hội thành Thánh sẽ hé lộ, liền có thể chứng đạo thành Thánh.

Bởi vậy, lần này sau khi Nữ Oa rời đi, bọn họ nhao nhao động thân, đi về phía Hỗn Độn thế giới.

Trong Hỗn Độn thế giới.

Nữ Oa lặng lẽ đứng giữa Hỗn Độn thế giới, vừa đứng là đã mấy chục năm.

Phía sau nàng, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất và các đại năng khác đều đã có mặt, chỉ chờ Nữ Oa hành động.

Đứng phía sau Nữ Oa, trên mặt bọn họ biểu tình bình tĩnh, nhưng trong lòng mỗi người lại không giống nhau.

Gần đến thế này, tự nhiên có thể cảm nhận được sự khác biệt của Nữ Oa, luồng uy áp và khí tức đó đã mang lại áp lực cực lớn cho họ.

Cũng không biết đã bao lâu, đột nhiên Nữ Oa mở hai mắt, quỹ tích Đại đạo giao dệt trong mắt, nàng nhàn nhạt mở miệng nói: "Thời cơ đã đến, chính là lúc này." Lời vừa dứt, liền thấy nàng lấy ra Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hồng Tú Cầu mà Hồng Quân đã ban ngày đó, sau đó dốc sức ném vào Hỗn Độn.

Nơi Hồng Tú Cầu đi qua, vô cùng Địa Thủy Hỏa Phong diễn hóa, khí Hỗn Độn sôi trào không ngừng.

Sau đó, liền thấy một thế giới nhỏ bé dưới một tú cầu, sinh sôi được khai tịch ra giữa Hỗn Độn, chỉ là thế giới mới sinh này lại tương đối bất ổn định, bất cứ lúc nào cũng có khả năng quay trở lại Hỗn Độn.

Nữ Oa thấy vậy, trên mặt khẽ mỉm cười, chỉ thấy nàng triệu hồi Hồng Tú Cầu, một bức đồ quyển vẽ sơn thủy từ trong tay bay ra, rơi vào giữa Địa Thủy Hỏa Phong, Địa Thủy Hỏa Phong đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Thế giới mới sinh được đồ quyển này tương trợ cũng dần dần ổn định lại, thanh khí bắt đầu thăng lên, trọc khí từ từ hạ xuống, không lâu sau, tiểu thế giới mới sinh liền hoàn toàn ổn định.

Đợi sau khi tiểu thế giới ổn định, lại thấy một đạo kim quang công đức khổng lồ từ vô tận hư không giáng xuống, lại như tự không mà

sinh, kim quang công đức rơi trên đỉnh đầu Nữ Oa.

Nữ Oa là sinh linh đầu tiên khai tịch tân thiên địa trong Hỗn Độn, sau Bàn Cổ Đại Thần, bởi vậy công đức giáng xuống, để ban thưởng cho nàng.

Sau khi thu công đức, trong lòng Nữ Oa đã có một tia minh ngộ, trên mặt lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ.

Nàng nhìn thế giới mới sinh này, khẽ cười nhẹ nhàng nói: "Phương thế giới này, sau này sẽ là Tạo Hóa Thiên." Trong Tạo Hóa Thiên thuộc Hỗn Độn thế giới.

Cùng với lời nói của Nữ Oa vừa dứt, Tạo Hóa Thiên không ngừng chấn động, dường như vô cùng vui mừng vì có tên, vài hơi thở sau mới từ từ bình tĩnh lại.

Thấy vậy, Nữ Oa vung tay một cái, một tòa cung điện màu trắng khổng lồ bao quanh bởi tia tia khí công đức tọa lạc giữa đó.

Trên tấm biển của cung điện, viết ba chữ Đạo cổ xưa 'Thánh Mẫu Cung'.

Thánh Mẫu Cung, cung điện của Thánh Mẫu Nhân tộc.

Nơi đây chính là đạo tràng mới mà Nữ Oa khai tịch.

Mọi bày trí và cảnh vật trong Thánh Mẫu Cung đều tồn tại như tiên cảnh.

Chỉ thấy trong đó mờ mịt, mây mù phiêu diêu, mây bốc hơi khí, khói mây tán sắc, nhật nguyệt chói sáng.

Tại vị trí trung tâm Thánh Mẫu Cung, có một hòn đảo nhỏ, hòn đảo này chiếm diện tích khoảng vài dặm, trên đảo nhỏ, khắp nơi là linh chi tiên thảo, dao thảo kỳ hoa, trân kỳ tiên thú, bất luận là dị chủng Hồng Hoang hay kỳ bảo thượng cổ, đều thật sự có đủ tất cả.

Trên hòn đảo rộng vạn dặm này, hầu như bao hàm tất cả trân kỳ tiên thảo của Hồng Hoang.

Chứa đựng nhiều kỳ trân dị bảo như vậy, đến cả Chuẩn Đề khi mới vào cũng cực kỳ ghen tị.

Dù sao phương Tây nghèo nàn, có thể tự mình nhìn thấy nhiều bảo vật đến thế, cũng vô cùng ngưỡng mộ.

Nhưng nơi này là đạo tràng của Nữ Oa, lại là một 'Thánh Nhân' mới thăng cấp, tự nhiên không dám làm càn, chỉ đành đè nén pháp lực của mình.

Trong Thánh Mẫu Cung, từng trận Đại đạo chi âm không dứt bên tai.

"Thần Tạo Hóa, âm dương phân ra, dương xuất từ trong đất, dương trong âm, đó là trời của người, bởi vậy nương theo cơ động mà tập hợp khí mẫu Tiên Thiên." Nữ Oa giảng đạo, lúc này trong cung điện hiện ra dị tượng, trời hoa rơi loạn xạ, đất dũng kim liên, linh khí hội tụ, miệng phun hoa sen.

Không biết từ lúc nào, Nữ Oa đã dừng lại Đại đạo trong miệng.

Giảng đạo hơn ngàn năm, những gì cần giảng cũng đã giảng, cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của Thiên Đạo.

Nữ Oa nhìn Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề...

đã tỉnh lại, cười nói: "Con đường chứng Thánh của các vị đạo hữu, cần phải chú trọng cơ duyên, khổ tọa thanh tu như nước chảy thành sông, e rằng khó có thể thành công." Dứt lời, ngọc thủ nàng vung lên, một đạo quang mang lóe lên, đã đưa năm người ra khỏi Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung, liền chỉ còn lại người của Yêu tộc.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau, sau đó Đế Tuấn mở miệng hỏi Nữ Oa: "Nương Nương đã thành Thánh Tôn, không biết chuyện Yêu tộc, Nương Nương có định đoạt gì không?" Nữ Oa nghe vậy, nhàn nhạt nhìn y, sau đó lạnh nhạt nói: "Ta chưa gia nhập Yêu tộc, chuyện Yêu tộc, tự có Thiên Đạo định đoạt, không phải ta có thể chi phối." Nghe vậy, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất có chút khó coi.

Nhưng đối với câu trả lời này, Đế Tuấn đã có chút liệu trước, sắc mặt trên mặt y cũng lập tức khôi phục sau vài hơi thở.

Chương 199

Phục Hy nhàn nhạt quét mắt qua Đế Tuấn và Thái Nhất, cũng không mở miệng.

Nữ Oa vung tay tiễn Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác đi, sau đó nói chuyện với Phục Hy một lúc rồi cũng tiễn Phục Hy đi.

"Thải Phượng!" Nữ Oa khẽ gọi một tiếng trong miệng.

Lời vừa dứt, liền thấy một nữ tử tuổi đôi mươi tiến lên quỳ bái nói: "Nương Nương, có gì phân phó?" "Hơn ngàn năm qua, Nhân tộc có gặp nguy hiểm gì không?" "Nương Nương cứ yên tâm, có sự che chở của Nương Nương, các đại năng trong Hồng Hoang đều không dám ra tay, những việc khác, Nhân tộc đều có thể ứng phó." Thải Phượng nghe vậy, cung kính trả lời.

Nữ Oa giảng đạo, ngoài việc nghe giảng, Thải Phượng cũng bí mật quan sát Nhân tộc mới sinh, đó cũng là do Nữ Oa phân phó.

"Ừm!

Như vậy là tốt!

Ngươi lui xuống đi!" Nữ Oa khẽ gật đầu.

"Vâng, Nương Nương!" Thải Phượng cung kính trả lời, sau đó lui xuống.

Nữ Oa nhìn Thải Phượng rời đi, sau đó một lần nữa nhắm hai mắt, tiếp tục tham ngộ Tạo Hóa Đại Đạo.

Trong Hồng Hoang đại địa.

Trên Đông Phương đại lục, Nhân tộc cơ bản đều sinh sống ở đây.

Hơn ngàn năm qua, Nhân tộc vì mới sinh, lại là hậu thiên chủng

tộc, nên lúc này vẫn sống cuộc sống ăn lông ở lỗ.

Nhưng ba người đứng đầu Nhân tộc lúc đầu, vì sinh ra sớm nhất, nên tự nhiên trở thành ba vị Nhân Tổ của Nhân tộc.

Vị Đại Nhân Tổ đứng giữa, chấp chưởng Tạo Nhân Tiên, đã giúp Nhân tộc ngăn cản không ít cuộc tấn công của dã thú hung mãnh.

Nhưng vì chưa tu luyện, nên y chỉ đơn thuần dựa vào uy lực của Tạo Nhân Tiên mà thôi.

Một ngày nọ, Đại Nhân Tổ tay cầm một bó đuốc đứng giữa Nhân tộc, thắp lên ngọn lửa đầu tiên cho Nhân tộc.

Đó là khoan gỗ lấy lửa!

Đại Nhân Tổ sau khi thấy sét đánh cây, chim chóc mổ gỗ, đã mày mò ra cách khoan gỗ lấy lửa.

"Nay ta Đại Nhân Tổ, khoan gỗ lấy lửa thành công, mang về ngọn lửa đầu tiên cho Nhân tộc.

Nhân tộc sắp cáo biệt cuộc sống ăn lông ở lỗ, bước vào thời đại Tân Hỏa." Lời vừa dứt, chỉ thấy trên bầu trời lập tức sấm vang chớp giật, vang dội Cửu Tiêu.

Đợi sau tiếng sấm, bầu trời đột nhiên giáng xuống vô số công đức, hướng về Đại Nhân Tổ.

Một phần mười rơi xuống bó đuốc mà Đại Nhân Tổ đang cầm, phần còn lại toàn bộ đều được Đại Nhân Tổ hấp thu.

Đại Nhân Tổ lập tức cảm thấy biến hóa của Thiên Đạo đều hiện ra trước mắt, tu vi trên người không ngừng đề cao, trực tiếp xông lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ mới vững vàng dừng lại.

"Từ nay về sau, ta liền là Toại Nhân Thị." Việc lấy lửa, cái họ này có ý nghĩa quan trọng, báo hiệu Nhân tộc sẽ đi tới một thời đại mới.

“Toại Nhân Thị… Toại Nhân Thị… Toại Nhân Thị…” Trong Nhân tộc, không ngừng hô vang tên Toại Nhân Thị.

Từ đó, Nhân tộc liền bước vào một thời đại Tân Hỏa.

Sau này, Toại Nhân Thị bắt đầu dạy Nhân tộc sử dụng lửa mới, sau đó nhanh chóng dạy Nhân tộc dùng lửa nấu chín thức ăn, bắt đầu ăn đồ chín, khác biệt với việc ăn thức ăn sống như trước đây.

Có lửa, Nhân tộc sau khi cáo biệt thời đại ăn lông ở lỗ, sự phát triển quả thực nhanh chóng.

Trước đây có không ít Nhân tộc bỏ mạng trong miệng mãnh thú dã thú, nhưng có lửa rồi, chúng sợ uy lực của lửa, không dám đến gần, khiến không ít Nhân tộc tránh khỏi tai ương, phát triển nhờ điều này.

Toại Nhân Thị sau khi dẫn dắt Nhân tộc bước vào thời đại Tân Hỏa, liền một mình đi vào sâu trong núi, muốn suy diễn công pháp cho Nhân tộc.

Việc lãnh đạo Nhân tộc giao lại cho hai vị Nhân Tổ còn lại.

Tin rằng, Nhân tộc sẽ ngày càng tốt hơn.

Hồng Hoang, trên Đông Phương đại lục.

Trong một hang động ở một dãy núi nọ.

Toại Nhân Thị khoanh chân ngồi, trên người từng trận khí tức nóng cháy lan tỏa, tại mi tâm, một ấn ký Tân Hỏa từ từ hiện lên, tán phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Ong!” Đột nhiên, phía trên Thiên Linh của Toại Nhân Thị, khánh vân bao quanh bởi khí nhân uẩn từ từ hiện lên, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, từng trận huyền diệu tán phát ra.

Phía sau đầu Toại Nhân Thị, một vầng kim luân công đức hiện lên, tất cả công đức trong đó đều là công đức có được từ việc phát minh

Tân Hỏa và sử dụng Tân Hỏa.

"Ong!" Ấn ký Tân Hỏa ở mi tâm khẽ chấn động, khoảnh khắc tiếp theo, Toại Nhân Thị từ từ mở hai mắt, một đạo hỏa quang lóe lên trong mắt y.

"Tu vi Đại La trung kỳ, lại đã hoàn toàn củng cố." Rất lâu sau, Toại Nhân Thị khẽ nói một tiếng trong miệng.

Trong lòng, Toại Nhân Thị nhìn đống lửa trước mặt, lẩm bẩm: "Công pháp của Nhân tộc, quả thực có chút khó, những gì ta nắm giữ và biết được, đều không thích hợp cho Nhân tộc tu luyện." Khoảnh khắc sau, Toại Nhân Thị lật tay một cái, một khối ngọc điệp phát ra ánh sáng tím xuất hiện trong tay y.

Nếu Nữ Oa ở đây, nhất định có thể nhận ra, bởi vì khối ngọc điệp này chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Toại Nhân Thị nhìn khối ngọc điệp trong tay rất lâu, nói: "Với cảnh giới của ta lúc này, muốn trong thời gian ngắn suy diễn ra công pháp hoàn toàn thích hợp cho Nhân tộc tu luyện, quả thực không dễ dàng như vậy." Trong lòng nghĩ, Toại Nhân Thị trong mắt thần quang lóe lên, mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, vậy xin Bản Tôn tương trợ, cùng nhau suy diễn công pháp Nhân tộc, dù sao Nhân tộc trong Càn Khôn thế giới cũng đồng dạng cần." Tâm niệm đến đây, Toại Nhân Thị kết một thủ ấn trong tay, sau đó đánh ra giữa hư không.

"Ong!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy hư không bên cạnh y nổi lên từng tia gợn sóng không gian, sau đó liền có vô số quy tắc pháp tắc, khí nhân uẩn giao dệt hiện lên, một đạo thân ảnh từ từ bước ra từ trong đó, chính là Cung chủ Vô Lượng Cung, Càn Khôn.

"Thế nào?" Càn Khôn nhìn Toại Nhân Thị, mỉm cười hỏi.

Xem ra tu vi của Toại Nhân Thị lúc này đã ổn định, dường như có

dấu hiệu sắp thăng cấp Đại La Kim Tiên hậu kỳ, việc tu hành của y hẳn là không tệ.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị cười cười, trả lời: "Tu vi đã hoàn toàn củng cố, việc tu luyện Tân Hỏa chi đạo cũng đã đi vào quỹ đạo, tin rằng không lâu sau, liền có thể thăng cấp Đại La Kim Tiên hậu kỳ." Nghe vậy, Càn Khôn khẽ gật đầu, Toại Nhân Thị có thể trong thời gian ngắn hơn ngàn năm đạt được trình độ này, Tân Hỏa chi đạo đã chiếm không ít ưu thế.

Dù sao việc mưu cầu ngọn lửa đầu tiên cho Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc đi tới thời đại Tân Hỏa, công đức đó không hề đơn giản.

Nó có thể đánh dấu sự kết thúc của một thời đại cũ, và sự khởi đầu của một thời đại mới, ý nghĩa trong đó không cần nói cũng rõ.

Càn Khôn nhìn y, trong lòng nghĩ, hỏi: "Hôm nay gọi bần đạo đến, có phải vì chuyện công pháp của Nhân tộc không?" "Đúng!" Toại Nhân Thị không hề giấu giếm, lập tức gật đầu nói.

Chương 200

"Công pháp Nhân tộc quả thực có quan hệ rất lớn, nếu có thể thành công suy diễn ra, truyền bá trong Nhân tộc, lại có ý nghĩa phi phàm.

Không chỉ có thể đạt được công đức, khí vận cũng sẽ tăng lên không ít." Càn Khôn nghe vậy, gật đầu nói.

Y ngừng một lát, tiếp tục nói: "Trong Càn Khôn thế giới, Nhân tộc phát triển tuy nhanh hơn mấy phần, nhưng chung quy vẫn không có pháp môn tu luyện.

Lần này nếu công pháp được suy diễn thành công, đối với Nhân tộc trong Càn Khôn thế giới mà nói, cũng có không ít lợi ích." Toại Nhân Thị nghe vậy, khẽ gật đầu, đáp: "Đúng là lý do đó!" "Nếu đã vậy, vậy thì bắt đầu đi, sớm ngày suy diễn ra công pháp." Càn Khôn gật đầu, nhìn y nói.

"Được!" Toại Nhân Thị ứng một tiếng, sau đó trực tiếp khoanh chân ngồi.

Càn Khôn nhìn y một cái, rồi ngồi đối diện, trong tay kết mấy thủ ấn, sau đó Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trước mặt hai người, tán phát ra từng trận tử khí nhân uẩn, huyền diệu trùng trùng.

Càn Khôn hiện ra khánh vân, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, vô tận pháp tắc và quy tắc bao quanh khắp người y, sau đó không ngừng giao thoa đan xen.

Cảnh giới của Càn Khôn dù sao cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nói về suy diễn công pháp, lại nhanh hơn Toại Nhân Thị không ít.

Hai người cùng nhau ra tay, cộng thêm Tạo Hóa Ngọc Điệp, hai người không hề lo lắng về việc thời gian nhanh hay chậm.

Càn Khôn khẽ vung tay, Pháp tắc Thời Gian vận chuyển, bao phủ xung quanh hai người, từng đạo Pháp tắc Thời Gian giao thoa đan xen, hình thành một khu vực thời gian, tốc độ lưu chuyển trong đó bắt đầu tăng nhanh.

Toại Nhân Thị nhìn thấy, khẽ gật đầu rồi nhắm mắt, kết ấn trong tay, bắt đầu suy diễn.

Càn Khôn nhìn y, hài lòng gật đầu, quả không hổ là chấp niệm của mình, thiên tư và tu vi của y đều không khiến mình thất vọng, tuy rằng đã chiếm được lợi ích của công đức, nhưng với thiên tư của y, cũng sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Trong lòng nghĩ, Càn Khôn từ từ nhắm mắt, thủ ấn trong tay kết, vô số quy tắc pháp tắc tuôn ra, không ngừng suy diễn công pháp.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, trong khu vực thời gian.

Trước mặt Càn Khôn và Toại Nhân Thị, một màn sáng nhàn nhạt hiện lên, trong đó là hình ảnh Nhân tộc.

Hai người mỗi khi suy diễn ra một bộ công pháp, liền bắt đầu sử dụng hình ảnh Nhân tộc trong đó, xem sự phát triển của họ, cuối cùng tình huống sẽ ra sao.

Công pháp tuy không tệ, nhưng lúc đầu cũng không thích hợp cho Nhân tộc tu luyện.

Nhưng trải qua mấy ngàn năm suy diễn, đến nay, đã dần dần thích hợp với tình huống của Nhân tộc.

"Oanh!" Không biết đã qua bao lâu, khi bộ công pháp cuối cùng được áp dụng vào hình ảnh Nhân tộc, một luồng khí tức khổng lồ lập tức bùng phát từ hình ảnh Nhân tộc.

“Thành công rồi.” Toại Nhân Thị vui mừng nói.

Nghe vậy, Càn Khôn gật đầu, mỉm cười nói: “Suy diễn hơn vạn năm, cuối cùng cũng thành công.” Trong khu vực thời gian, hơn vạn năm trôi qua, cộng thêm sự tương trợ của Càn Khôn và Toại Nhân Thị, cùng với Tạo Hóa Ngọc Điệp, cuối cùng công pháp thích hợp cho Nhân tộc tu luyện cũng đã được suy diễn ra.

Quả nhiên, công phu không phụ lòng người có chí!

Hồng Hoang, trên Đông Phương đại lục.

Trong một hang động ở một dãy núi nọ.

Toại Nhân Thị nhìn Càn Khôn, cười nói: “Chuyện này phải cảm ơn Bản Tôn tương trợ, nếu không, trong vài ngàn năm ngắn ngủi, căn bản không thể làm được.” Nghe vậy, Càn Khôn xua tay nói: “Có gì mà phải so đo, Nhân tộc của Càn Khôn thế giới cũng cần công pháp tu tập phát triển, giúp ngươi cũng là giúp ta.” Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, không nói gì nữa.

Càn Khôn nhìn y một cái, sau đó hai tay lại kết ấn, vô số quy tắc và pháp tắc hội tụ, rồi không ngừng ngưng tụ thành một cuốn công pháp có hình dáng thư tịch trước mặt hai người.

Phệ Tinh Quyết!

Trên thư tịch, khắc ba chữ Đạo cổ xưa, Càn Khôn đã đặt tên cho nó.

Công pháp này có thể hấp thu lực lượng tinh thần mà tu luyện, nên lấy Phệ Tinh làm tên.

Bộ công pháp này, chỉ thuộc về Nhân tộc.

Cũng chỉ có Nhân tộc tu luyện, mới có thể phát huy uy lực của bộ công pháp này.

Ngay cả Vu Yêu hai tộc tu luyện bộ công pháp này, cũng không thể đạt được hiệu quả mong muốn.

Càn Khôn nhìn Toại Nhân Thị một cái, sau đó ánh mắt lưu chuyển, nhìn về phía Nhân tộc, nói: "Nếu công pháp đã thành, vậy thì truyền xuống đi!

Con đường của Nhân tộc, không nên khó đi như vậy." Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu nói: "Đúng là như vậy, có công pháp này rồi, con đường của Nhân tộc sẽ dễ đi hơn rất nhiều.

Sau này Nhân tộc cũng có thể đề cao thực lực, tránh khỏi việc bị nhiều thế lực khác chèn ép." Càn Khôn nghĩ thầm, nói với y: "Bất kể là Vu Yêu, sau này là Thánh Nhân, hay các thế lực khác, Nhân tộc đều phải phát triển thực lực của bản thân, mới có thể trong số các thế lực này, cố gắng giảm bớt một số chèn ép." Nghe vậy, Toại Nhân Thị suy nghĩ một lúc, rồi hỏi Càn Khôn: "Không biết sau khi có công pháp này, Nhân tộc nên làm gì?" Càn Khôn nghe xong, lộ ra vẻ suy tư, nói: "Trước tiên hãy chọn lựa tinh anh Nhân tộc tu luyện, sau đó lại bí mật xây dựng Nhân tộc Thánh Địa.

Chuyện công pháp, không cần phải tuyên truyền, khi cần thiết, mới có thể làm ra hành động bất ngờ khiến kẻ địch không kịp trở tay." Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, đáp: "Ta biết phải làm gì rồi." Thấy vậy, Càn Khôn mỉm cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy bần đạo cũng không dừng lại nữa.

Nhân tộc trong Càn Khôn thế giới cần bần đạo truyền pháp, liền không chậm trễ nữa." Toại Nhân Thị gật đầu nói: "Đi thong thả!" Càn Khôn khẽ gật đầu, hư không chấn động, thân ảnh y liền biến mất.

Toại Nhân Thị nhìn Càn Khôn rời đi, sau đó lại nhìn sâu vào cuốn công pháp trước mặt, rồi vung tay một cái, thu nó lại, sau đó từ từ nhắm mắt, bắt đầu tham ngộ công pháp.

“Phệ Tinh Quyết” có thể chia thành chín phần.

Phần đầu tiên là tu luyện các cảnh giới Hậu Thiên, tức Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư, Luyện Hư Hợp Đạo.

Trở lên nữa, liền tương ứng với các cảnh giới trong Hồng Hoang.

Cho đến cảnh giới thứ chín, Hỗn Nguyên cảnh.

Còn về phía sau, Càn Khôn không tiếp tục suy diễn nữa, Toại Nhân Thị cũng cảm thấy tạm thời không cần thiết.

Đạt đến tầng thứ đó, so sánh không phải công pháp, mà là sự lĩnh ngộ đối với ‘Đạo’.

Huống chi, sau khi tu vi đạt đến Chuẩn Thánh, sự dựa dẫm vào công pháp vô cùng nhỏ, tất cả đều đang tham ngộ Đại đạo pháp tắc của bản thân, hy vọng sớm ngày viên mãn, chứng đạo Hỗn Nguyên.

Bởi vậy, Càn Khôn và Toại Nhân Thị liên thủ suy diễn đến mức này là đủ rồi, sau này nữa, cũng cảm thấy không cần thiết.

Toại Nhân Thị lúc này bắt đầu tu luyện “Phệ Tinh Quyết”.

Phần đầu tiên, tu luyện Hậu Thiên, đối với Toại Nhân Thị lúc này mà nói không cần thiết, hoặc có thể trực tiếp bỏ qua.

Dù sao hiện tại đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ (đã đột phá trong quá trình suy diễn công pháp), đối với những cảnh giới Hậu Thiên đó, không cần phải đi lại một lần nữa.

Lúc này cần làm là tìm một ít thời gian, sau đó tu luyện công pháp đến cảnh giới hiện tại, sau đó tiếp tục kết hợp công pháp, tham ngộ Tân Hỏa chi đạo.

Chương 201

Còn về những việc khác, Toại Nhân Thị cảm thấy lúc này không cần phải để ý, trong Nhân tộc có hai vị Nhân Tổ khác dẫn dắt, không hề lo lắng.

Lúc này y quan tâm nhất là tu luyện tốt công pháp, sau đó thực thi kế hoạch tự cường của Nhân tộc.

Những việc khác, đối với y lúc này, đều không cần để ý.

Vô Lượng Cung, trong Càn Khôn thế giới.

Bên bờ Tiên Thiên Thủy Trì.

Đại đạo Càn Khôn trong khánh vân của Càn Khôn không ngừng cuộn trào, trong đó lóe lên từng trận ánh sáng hủy diệt và huyền quang Ma đạo.

Đối với việc tham ngộ hai đại đạo này, Càn Khôn quả thực đã tinh tiến không ít.

Hơn vạn năm tham ngộ, lúc này y đã lĩnh ngộ hai đại đạo đến tầng thứ Chuẩn Thánh, chỉ cần đợi Diệt Thế Hắc Liên khôi phục thành công phẩm cấp mười hai.

Khi đó lợi dụng Diệt Thế Hắc Liên trảm ra Ác thi, tu luyện hai đại đạo, vậy thì thời gian diễn hóa sẽ không còn xa nữa.

"Ong!" Vào một khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa tinh thần đại hải Chu Thiên, thần quang rực rỡ lấp lánh như tinh quang huy hoàng vậy.

"Diệt Thế Hắc Liên khôi phục, lại nhanh hơn không ít.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, có lẽ chỉ cần vài vạn năm nữa là có

thể khôi phục phẩm cấp cuối cùng." Càn Khôn nhìn Diệt Thế Hắc Liên trong thủy trì, nghĩ thầm nói.

"Có lẽ, bần đạo có thể làm gì đó, sớm hơn một chút." Càn Khôn trong mắt tinh mang lóe lên, trong miệng mỉm cười nói.

"Thế giới Bản Nguyên!" Trong lòng vừa chuyển niệm, trong lòng Càn Khôn liền có một ý kiến.

Khoảnh khắc tiếp theo, Càn Khôn kết một thủ ấn huyền ảo khó hiểu trong tay, mỗi một thủ ấn đều ẩn chứa lực lượng tuyên cổ thương khung.

"Ong!" Trong nháy mắt, liền có khí tức mênh mông và lực lượng vô hình hội tụ, đó là sức mạnh của thế giới này, sức mạnh mạnh nhất của Càn Khôn thế giới.

Thần sắc Càn Khôn nghiêm túc, một ngón tay chỉ ra, sức mạnh mênh mông của thế giới không ngừng rót vào Diệt Thế Hắc Liên, từng trận khí tức Tiên Thiên lan tỏa.

"Oanh!" Đột nhiên, một đạo hắc quang từ trong Diệt Thế Hắc Liên xông thẳng lên trời, lập tức khuấy động phong vân Cửu Thiên, khí tức Tiên Thiên đáng sợ càng lúc càng mạnh, không ngừng chấn động.

Thấy vậy, ánh sáng trong mắt Càn Khôn càng thêm sáng rõ mấy phần, thế giới bản nguyên y rót vào trong tay càng thêm nồng đậm mấy phần.

"Oanh!" Không biết đã qua bao lâu, cho đến khi Diệt Thế Hắc Liên một lần nữa bùng phát ra một đạo quang thúc diệt thế, Càn Khôn mới dừng lại động tác trong tay, tản đi lực lượng thế giới bản nguyên.

"Ong!" Trong Diệt Thế Hắc Liên, huyền quang lóe lên, đạo vận lưu chuyển, khí tức Tiên Thiên mênh mông không ngừng cuộn trào,

khí tức của chính Hắc Liên cũng không ngừng chấn động lên xuống.

"Cuối cùng, thời gian khôi phục của Hắc Liên đã rút ngắn không ít." Càn Khôn thế giới, bên bờ Tiên Thiên Thủy Trì.

"Cuối cùng, thời gian khôi phục của Hắc Liên đã rút ngắn không ít." Càn Khôn nhìn tình hình Diệt Thế Hắc Liên trong Tiên Thiên Thủy Trì lúc này, trong miệng mỉm cười nói.

Sau khi có Thế giới Bản Nguyên tương trợ, Diệt Thế Hắc Liên lúc này cách việc khôi phục phẩm cấp mười hai không còn xa, ước chừng cũng chỉ còn hơn vạn năm nữa mà thôi.

So với trước đây, lại đã rút ngắn không ít thời gian.

Mấy vạn năm và hơn vạn năm, giữa hai khoảng thời gian này, có thể chênh lệch mấy vạn năm.

Có thể sớm khôi phục, đối với Càn Khôn lúc này mà nói, quả thực có không ít lợi ích.

Không chỉ liên quan đến việc có thể sớm ngày diễn hóa hai Đại đạo, mà còn có thể khiến kế hoạch trên Tiên Thiên Liên Đài có thể sớm ngày thực thi, có không ít lợi ích.

Càn Khôn nhìn sâu vào Diệt Thế Hắc Liên một cái, sau đó chuyển ánh mắt lên Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, bản nguyên viên mãn, quả thực thích hợp để luyện hóa phân thân, hoặc trảm thi.

Nhưng Càn Khôn lại không dùng nó để trảm thi, tác dụng của đài sen này lớn hơn liên đài khác, Càn Khôn có diệu dụng riêng của nó.

"Dùng hạt sen của Tạo Hóa Thanh Liên bồi dưỡng mấy đóa Cửu Phẩm Thanh Liên, quả là một lựa chọn không tồi." Càn Khôn ánh mắt lưu chuyển, rơi trên những hạt sen trên đài sen, trong lòng nghĩ, nói.

Tâm niệm đến đây, Càn Khôn đánh ra một thủ ấn trong tay, sau đó thu lại, liền có sáu hạt sen từ từ bay ra, rồi rơi vào trong tay y, từng trận khí tức Tiên Thiên tinh thuần lan tỏa.

Càn Khôn nhìn một cái, sau đó trên gương mặt thản nhiên hiện lên một nụ cười, duỗi một ngón tay, trên ngón tay pháp tắc bao quanh, sức mạnh thế giới ngưng tụ, sau đó hướng về sáu hạt sen chỉ xuống.

"Ong!" Lực lượng pháp tắc và sức mạnh thế giới giao thoa ngưng tụ, sau đó không ngừng rót vào sáu hạt sen.

Sáu hạt sen khẽ chấn động, sau đó tán phát ra thanh quang tạo hóa rực rỡ, khí tức Tiên Thiên tinh thuần không ngừng cuộn trào ra.

"Oanh!" Vào một khắc nào đó, một luồng khí tức Tiên Thiên đáng sợ từ trong tay Càn Khôn xông thẳng lên trời, mang theo khí tức thế giới nồng đậm và khí tức pháp tắc.

Càn Khôn thấy vậy, liền dừng lại động tác trong tay.

"Bành!" Phảng phất tiếng nổ tung, trên sáu hạt sen hiện lên từng đạo vết nứt, sau đó liền từ từ nở rộ, hình thành từng đóa hoa sen nhỏ.

Thấy vậy, Càn Khôn mỉm cười nói: "Cuối cùng cũng thành công rồi!" Lời vừa dứt, Càn Khôn vung tay một cái, sáu đóa hoa sen nhỏ từ từ bay về phía Tiên Thiên Thủy Trì, sau đó vững vàng rơi xuống giữa Tiên Thiên Thủy Trì.

"Ong!" Thập Nhị Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên thanh quang lóe lên, sau đó xuất hiện bên cạnh sáu đóa hoa sen nhỏ, từng trận thanh quang tạo hóa đột nhiên hiện ra, sau đó bao bọc sáu đóa hoa sen trong khí tức, khí tức tạo hóa lan tỏa, trợ giúp đề thăng.

Thấy rõ cảnh tượng này, Càn Khôn hài lòng gật đầu, sau đó tiếp tục khoanh chân ngồi xuống.

Càn Khôn trong lòng nghĩ, khẽ nói: "Tình hình của Toại Nhân Thị

lại tiến hành khá thuận lợi.

Còn về quan hệ giữa y và bần đạo, điểm này cũng không sao, bần đạo liền đi đích thân truyền pháp, chiếm lấy danh hiệu Thánh Sư Nhân tộc, khí vận liền cũng là như vậy." Ngừng một lát, y tiếp tục nói: "Để Toại Nhân Thị làm, ngược lại càng khiến Nhân tộc tin phục, điểm này cũng không sao cả.

Đợi sau khi Tam Tổ thăng cấp, kế hoạch đề thăng Nhân tộc liền không còn xa nữa." Dứt lời, Càn Khôn lại tiếp tục suy diễn, vài hơi thở sau, y dừng lại động tác trong tay, lẩm bẩm: "Bờ biển Đông Hải sao?

Cũng là một lựa chọn không tồi." Trong lòng nghĩ, Càn Khôn nói: "Nhưng trong lòng bần đạo, lại có lựa chọn tốt hơn, nhưng tạm thời mà nói, cứ như vậy trước đã.

Đợi sau khi thực lực Nhân tộc đề thăng đến một tình huống nhất định, rồi lại quyết định." Dứt lời, Càn Khôn liền không nói nữa, từ từ nhắm mắt, tiếp tục tham ngộ Hủy Diệt Đại Đạo và Ma Đạo.

Như vậy, có thể vừa đề thăng lĩnh ngộ Đại đạo, vừa đợi Diệt Thế Hắc Liên khôi phục, một công đôi việc.

Thời gian vội vã, thoáng chốc, Hồng Hoang liền đã qua ngàn năm.

Hồng Hoang, trên Đông Phương đại lục.

Chương 202

Trong một hang động ở một dãy núi nọ.

"Ong!" Vào một khắc nào đó, thức hải của Hữu Sào Thị và Truy Y Thị khẽ chấn động, sau đó mọi huyền diệu đột nhiên dừng lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, họ từ từ mở hai mắt.

Trong đôi mắt sâu thẳm của hai người, một đạo quang mang sáng rực lóe lên.

"Đại ca, công pháp quả nhiên huyền diệu, vô cùng khế hợp với Nhân tộc tu luyện." Hữu Sào Thị nhìn Toại Nhân Thị lúc này cũng đã mở mắt, mỉm cười nói.

Là Nhân tộc đích thân tu luyện, Hữu Sào Thị tự nhiên biết mức độ huyền diệu và sự khế hợp giữa công pháp với Nhân tộc, căn bản là công pháp sinh ra vì Nhân tộc.

Xem ra, Toại Nhân Thị và Càn Khôn đã tốn không ít tâm tư vào công pháp này.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, đáp: "Quả thực là công pháp chuyên môn được suy diễn ra vì Nhân tộc, các chủng tộc khác căn bản không thể tu luyện công pháp này." Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nghe vậy, gật đầu, tình huống trong đó, trong lòng họ đều rõ.

Toại Nhân Thị nhìn hai người, nghiêm sắc mặt nói: "Nhị đệ, Tam muội, chuyện công pháp Nhân tộc, chúng ta không cần quá tuyên dương, lúc này nên phát triển một cách khiêm tốn." Nghe vậy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nhìn nhau, sau đó chắp tay hướng về Toại Nhân Thị nói: "Xin Đại ca nói rõ!" Toại Nhân Thị nghe vậy, khẽ gật đầu, nhìn hai người nói: "Bước đầu tiên, ba chúng ta có thể trong

Nhân tộc, huấn luyện tinh anh Nhân tộc đệ tử, sau đó truyền thụ công pháp Nhân tộc, đề thăng thực lực." "Bước thứ hai, lựa chọn một nơi thích hợp, sau đó kiến lập Nhân tộc Thánh Địa, tập trung toàn bộ tinh anh Nhân tộc đệ tử tại đó, làm lực lượng hạt nhân phía sau Nhân tộc, để ứng phó với tình huống đặc thù." "Kiến tạo Nhân tộc Thánh Địa?!" Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nghe vậy, sắc mặt đều ngẩn ra, ngay lập tức gật đầu.

"Kiến tạo một Thánh Địa như vậy, tập trung tinh anh Nhân tộc tu luyện, quả thực là một lựa chọn không tồi." Hữu Sào Thị nhìn Toại Nhân Thị, gật đầu nói.

"Không biết Đại ca đã chọn được địa điểm nào chưa?" Truy Y Thị nhìn y, hỏi.

"Có, bờ biển Đông Hải!" Hồng Hoang, trên Đông Phương đại lục.

Trong một hang động ở một dãy núi nọ.

"Có, bờ biển Đông Hải!" Sau khi Truy Y Thị hỏi xong, Toại Nhân Thị nhìn y, mỉm cười gật đầu nói.

Bờ biển Đông Hải, ngoài việc y đã suy diễn ra, Càn Khôn cũng đã gợi ý địa điểm đó.

Nếu vậy, bờ biển Đông Hải quả thực phù hợp với sự phát triển của Nhân tộc lúc này.

Còn về sự phát triển sau này, sự phát triển của tinh anh Nhân tộc, Toại Nhân Thị tin rằng, Càn Khôn sẽ có sự an bài của riêng mình.

Dù sao Nhân tộc phát triển càng tốt, khí vận mà Toại Nhân Thị chiếm giữ càng nhiều, Càn Khôn cũng sẽ nhận được một số lợi ích.

Hơn nữa, mục tiêu cuối cùng của Càn Khôn là dung hợp Hồng Hoang, khi đó nếu Nhân tộc phát triển tốt, đối với sự phát triển của chủng tộc sau khi thế giới dung hợp mà nói, có một số điểm có lợi.

“Bờ biển Đông Hải?!” Hai người nhìn nhau, sau đó thầm suy diễn.

Giờ đây họ đã là cao thủ Đại La Kim Tiên chân chính, đối với việc suy diễn loại chuyện này, cũng không khó khăn.

Vài hơi thở sau, Hữu Sào Thị nhìn Toại Nhân Thị nói: “Nếu vậy, cứ theo lời Đại ca.” Toại Nhân Thị gật đầu, nói: “Bờ biển Đông Hải, không chỉ thích hợp cho việc kiến tạo Thánh Địa, Nhân tộc cũng thích hợp sinh tồn ở đó.

Bởi vậy, sau khi bồi dưỡng tinh anh đệ tử, sẽ toàn tộc thiên di, đi đến bờ biển Đông Hải, sau đó kiến tạo Nhân tộc Thánh Địa.” Nghe vậy, hai người gật đầu, đáp: “Cứ theo lời Đại ca!” Trăm năm tiếp theo, ba người lại một lần nữa thương nghị, luận đạo một phen, sau đó liền rời khỏi động phủ, đi về phía Nhân tộc.

Trải qua ngàn năm phát triển, Nhân tộc không còn là Nhân tộc mới sinh lúc trước.

Hơn nữa có lời thề của Nữ Oa tồn tại, trong một khoảng thời gian, cũng không có thần ma đại thần thông giả nào dám gây phiền toái cho Nhân tộc.

Bởi vậy những năm này, Nhân tộc phát triển vô cùng nhanh chóng.

Sau khi Nhân tộc Tam Tổ rời khỏi Nhân tộc, trong Nhân tộc, liền do tám vị trưởng lão lãnh đạo Nhân tộc tiến lên.

Tám vị trưởng lão tuy không có công đức đề thăng tu vi cực lớn như Tam Tổ, nhưng khi ba vị Nhân Tổ đạt được công đức, tại Thiên Đạo kia cũng đã nhận được một số pháp môn hấp nạp thô thiển.

Tuy rằng không thể tu luyện đến mức độ quá cao thâm, nhưng luyện đến Thiên Tiên, thì không có vấn đề gì.

Cũng chính nhờ pháp môn hấp nạp này, tám vị trưởng lão sau mấy ngàn năm, đã trở thành tu sĩ cảnh giới Thiên Tiên.

Đương nhiên là không có công pháp chính thức, thực lực lại kém hơn một chút, nhưng để ứng phó với mãnh thú dã thú thông thường, thì cũng đủ rồi.

Lúc này, trong Nhân tộc, tại Nghị Sự Điện.

"Lời của Nhân Tổ, ta sẽ làm ngay lập tức." Đại trưởng lão nghe được kế hoạch phát triển Nhân tộc của ba vị Nhân Tổ, liền lập tức nói.

Những năm qua, Nhân tộc đều dưới sự lãnh đạo của y.

Việc tìm kiếm tinh anh đệ tử trong Nhân tộc đối với y cũng không khó khăn.

"Nếu vậy, vậy thì trước tiên hãy đi triệu tập tinh anh đệ tử đi!" Toại Nhân Thị gật đầu, nói với y.

"Vâng!" Đại trưởng lão nghe vậy, đáp một tiếng rồi xoay người rời đi.

Trong mười mấy năm tiếp theo, tất cả tinh anh đệ tử trong Nhân tộc, đều đã được tập trung tại đây.

Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba vị Nhân Tổ cùng nhau ra tay, truyền thụ công pháp cho tám vị trưởng lão, mấy chục vạn tinh anh đệ tử, và một số đệ tử có thiên tư kém hơn một chút.

Với tu vi Đại La Kim Tiên của ba người lúc này, việc dạy những đệ tử Nhân tộc chưa tu hành tu luyện, lại không có chút khó khăn nào, nhanh chóng đều nhập môn.

Huống chi, cộng thêm việc họ đã tu luyện công pháp đến tầng thứ bảy, những phần tu luyện phía trước đã sớm thông thạo trong lòng, lúc này việc dạy dỗ, lại càng đắc tâm ứng thủ.

Những tinh anh đệ tử này, cũng không hổ là tinh anh đệ tử, thiên

tư tự nhiên không cần bàn cãi.

Hơn nữa Nhân tộc đều có hình thái Tiên Thiên Đạo Thể, tu luyện, có thể nói là tốc độ một ngày ngàn dặm, đó chính là ưu điểm và huyền diệu của Nhân tộc.

Tiên Thiên Đạo Thể, tu luyện tự nhiên nhanh hơn không ít.

Các sinh linh Tiên Thiên trong Hồng Hoang, muốn tu luyện nhanh hơn, đều phải hóa hình thành Tiên Thiên Đạo Thể mới được.

Nhưng Nhân tộc thì khác, là hậu thiên chủng tộc, nhưng Tiên Thiên lại là Tiên Thiên Đạo Thể.

Ở điểm này, ngay cả không ít sinh linh trong Hồng Hoang, cũng không thể sánh bằng Nhân tộc.

Đương nhiên, không ít tu sĩ và đại thần thông giả trong Hồng Hoang lúc này, căn bản không để mắt đến Nhân tộc, nếu không có lời thề của Nữ Oa, căn bản sẽ không dừng lại ánh mắt nhiều trên Nhân tộc.

Vì Nhân tộc quá yếu nhỏ, lại là hậu thiên chủng tộc, trong Hồng Hoang căn bản không có công pháp thích hợp để tu luyện, bởi vậy đối với một chủng tộc như vậy, đều sẽ không quá coi trọng.

Ai mà biết, Nhân tộc lúc này, đang bí mật phát triển.

Chương 203

Với ưu thế Tiên Thiên Đạo Thể, cộng thêm thiên tư của tinh anh đệ tử, trong vỏn vẹn hơn trăm năm, đã có không ít tinh anh đệ tử thăng cấp Tiên cảnh, thậm chí có thể sánh ngang với tám vị trưởng lão ban đầu.

Tám vị trưởng lão lúc này, đều ở cảnh giới Kim Tiên, thực lực đang không ngừng đề thăng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt, đã ba ngàn năm.

Ba ngàn năm qua, Hồng Hoang lại khá bình tĩnh.

Tam Thanh, hai vị Tây Phương đều bế quan không ra, các đại thần thông giả khác cũng đang bế quan để đề thăng.

Còn về Vu Yêu hai tộc, lại cũng phát triển một cách khiêm tốn.

Tuy rằng trong Hồng Hoang đại địa thường xuyên có tranh đấu giữa Vu tộc và Yêu tộc, nhưng so với trước đây mà nói, lại bình tĩnh hơn.

Dù sao, đại chiến Vu Yêu như lúc trước, lúc này đều không còn xuất hiện.

Mỗi bên đều phát triển một cách khiêm tốn, Hồng Hoang lúc này nhìn lại, liền sẽ thấy bình tĩnh hơn không ít.

Cùng phát triển khiêm tốn, lại không chỉ có Vu Yêu, mà còn có Nhân tộc trên Đông Phương đại lục.

Đối với Nhân tộc lúc này mà nói, ba ngàn năm này là ba ngàn năm mang tính quyết định.

Bởi vì sau ba ngàn năm phát triển, Nhân tộc không còn là Nhân tộc

sơ sinh lúc trước.

Trong Nhân tộc lúc này, đệ tử Thiên Tiên khắp nơi, đệ tử Kim Tiên cũng không ít.

Sự tồn tại của Thái Ất Kim Tiên, thì có tám vị trưởng lão.

Cao thủ Đại La Kim Tiên, thì là Nhân tộc Tam Tổ.

Với thực lực như vậy, trong Hồng Hoang, Nhân tộc đã có được vài phần thực lực rồi.

Hồng Hoang, Đại Lục phương Đông.

Tộc địa Nhân tộc.

Trong ba vị Nhân tổ, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị lúc này đều ở cảnh giới tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Chỉ trong vỏn vẹn ba nghìn năm đã thăng cấp hai tiểu cảnh giới, cũng coi như là nhanh chóng rồi.

Dù sao, sau khi đã đạt được một cảnh giới, việc thăng cấp tiếp không hề dễ dàng.

Còn về Toại Nhân Thị, lúc này vẫn đang ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng ước chừng, dự kiến sau khoảng hơn một nghìn năm nữa, y có thể đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Tuy nhiên, việc này tạm thời chưa vội, Nhân tộc, đến lúc cần phải thiên di rồi. ...

Trong Sảnh nghị sự của Nhân tộc.

Toại Nhân Thị nhìn Hữu Sào Thị, Truy Y Thị cùng tám vị Trưởng lão, thần sắc nghiêm nghị nói: “Ba nghìn năm phát triển, Nhân tộc đã đi vào quỹ đạo, thực lực cũng đã tăng lên không ít, lúc này chính là thời điểm thích hợp để thiên di...” Nghe vậy, mọi người nhìn nhau, rồi gật đầu đáp: “Xin vâng lệnh Đại ca/Nhân tổ!” Nghe vậy, Toại Nhân

Thị gật đầu, nói: “Nếu vậy, thì mọi người hãy tự chuẩn bị, một trăm năm sau, sẽ bắt đầu thiên di Nhân tộc, tiến về bờ Đông Hải...” “Vâng!” Mọi người nghe xong, lập tức đồng thanh đáp.

Sau đó, mọi người lại bàn bạc thêm một số chi tiết, rồi ai nấy tản đi chuẩn bị. ...

Một trăm năm thời gian trôi qua, thoáng chốc đã hết.

Lúc này, chính là ngày Nhân tộc thiên di.

Một ngày nọ, trong tộc địa Nhân tộc.

“Nhân tộc muốn phát triển, thì cần một tộc địa.

Nơi đây, không thích hợp cho Nhân tộc phát triển nữa rồi, ta cần thiên di đến một nơi thích hợp hơn cho Nhân tộc phát triển, đó là bờ Đông Hải.

Khi đó, Nhân tộc sẽ cắm rễ tại bờ Đông Hải, ổn định phát triển.

Nhân tộc muốn phát triển, thì phải tự cường, mọi khó khăn đều không thể ngăn cản ta.

Tiến về phía trước, tuy rằng có tranh đấu, nhưng Nhân tộc muốn phát triển, những khó khăn đó, ta phải vượt qua.

Chỉ khi vượt qua khó khăn, Nhân tộc mới có thể phát triển, mới có thể tự cường...” “Tự cường!

Tự cường!

Tự cường!” Nghe vậy, vô số Nhân tộc cao giọng hô vang, thần tình kích động.

“Xuất phát!” Toại Nhân Thị hạ lệnh một tiếng, Nhân tộc hùng hậu xuất phát, tiến về bờ Đông Hải thiên di. ...

Nhân tộc hùng hậu thiên di về bờ Đông Hải, tự nhiên đã dẫn đến

sự chú ý của Vu Yêu.

Nhưng đối với Vu tộc, việc Nhân tộc thiên di đối với họ không có gì quan trọng, dù sao cũng đều ở trên Đại Địa Hồng Hoang.

Còn về Yêu tộc Thiên Đình, chưởng quản thiên giới Hồng Hoang, đối với Nhân tộc trên Đại Địa Hồng Hoang, họ cũng không quản được.

Trong số những Yêu tộc còn sót lại ở Hồng Hoang, có một số cư trú gần bờ Đông Hải.

Vì vậy, việc tiến về bờ Đông Hải chắc chắn sẽ trải qua những cuộc giao tranh, thậm chí là xung đột.

Dù sao đối với một số Yêu tộc này, địa bàn lúc này là địa bàn còn lại duy nhất của họ, nếu bị Nhân tộc chiếm mất, thì phải làm sao?

Vì vậy, việc Nhân tộc và những Yêu tộc này xung đột, cũng là điều nằm trong dự liệu. ...

Trải qua mấy chục năm thiên di, Nhân tộc cũng dần dần đi qua địa bàn của Yêu tộc.

Chương 204

Mấy chục năm qua, Nhân tộc và Yêu tộc giao thủ nhiều lần, hai bên đều có tổn thương.

Nhưng Nhân tộc sau khi trải qua những cuộc chiến tranh này, lại trưởng thành hơn rất nhiều.

Dù sao không trải qua phong ba, vĩnh viễn sẽ không trưởng thành, thì làm sao có thể chiếm một chỗ đứng trong Hồng Hoang?

Làm sao có thể nói Nhân tộc tự cường được?

Lần trưởng thành nhanh nhất này, chính là các đệ tử tinh anh của Nhân tộc, trở nên tinh luyện hơn, đối với chiến tranh, không còn như ban đầu nữa.

Sát lục, tuy không phải là cách tốt nhất, nhưng lại là cách hiệu quả nhất.

Sau lần này, tinh anh Nhân tộc không còn non nớt nữa, sẽ như những chú chim ưng non vươn cánh bay cao.

Điểm này, cả Toại Nhân Thị muốn Nhân tộc tự đi con đường đó, điểm này, hai vị Nhân tổ còn lại, và tám vị Trưởng lão đều biết.

Đối với chuyện như vậy, họ đều không phản đối, chỉ có như vậy, Nhân tộc mới có thể thực sự trưởng thành, hiểu được hiện thực tàn khốc của Hồng Hoang, chỉ có thực lực, mới có thể đứng vững chân trong Hồng Hoang.

Sau mấy chục năm chém giết nữa, Nhân tộc cuối cùng cũng đến được đích lần này, bờ Đông Hải.

Lần thiên di này, số lượng Nhân tộc tuy tử thương không ít, nhưng thực lực tổng thể lại lên một bậc, sau khi trải qua lễ tẩy của

sát lục, Nhân tộc cũng trở nên khác biệt.

Điểm này, ba vị Nhân tổ Toại Nhân Thị và tám vị Trưởng lão đều nhìn thấy, vô cùng mừng rỡ.

Nhân tộc muốn chiếm một chỗ đứng trong Hồng Hoang, tranh đoạt thiên hạ, những chuyện này, thì nhất định phải trải qua.

Nếu không trải qua những điều này, Nhân tộc vĩnh viễn sẽ không trưởng thành. ...

Sau khi đến bờ Đông Hải, Nhân tộc liền bắt đầu xua đuổi Yêu tộc gần đó, thực sự coi bờ Đông Hải làm đại bản doanh của Nhân tộc để kinh doanh.

Ba người Toại Nhân Thị cũng bắt đầu chỉ đạo Nhân tộc xây dựng Thánh địa, một Thánh địa chỉ thuộc về Nhân tộc.

Từ đó, Nhân tộc liền an định xuống, bắt đầu phát triển ở bờ Đông Hải.

Khí hậu và môi trường nơi đây đều tốt hơn nhiều so với nơi cư trú trước đây, vì vậy theo thời gian, số lượng Nhân tộc lại bắt đầu tăng lên.

Ngoài ra, thực lực của Nhân tộc sau một thời gian tích lũy, lại trở nên mạnh hơn không ít.

Đặc biệt là những tinh anh Nhân tộc, sau khi trải qua lễ tẩy của sát lục, đều trở nên cường đại hơn.

Nhân tộc lúc này, tuy rằng so với Vu Yêu hai tộc còn xa mới đủ, nhưng Nhân tộc bây giờ mới chỉ bắt đầu, tổng có một ngày trở nên mạnh mẽ, khi đó, Nhân tộc mới có thể thực sự chiếm một chỗ đứng trong Hồng Hoang. ...

Kế hoạch xây dựng Thánh địa Nhân tộc, đã được lên kế hoạch từ

sớm, lần này thi hành, lại không gặp quá nhiều khó khăn, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng hiện tại thực lực của Nhân tộc đã không còn như xưa, vì vậy thời gian xây dựng này, lại phải rút ngắn một đoạn thời gian so với kế hoạch trước đây.

Chỉ trong vòng vài trăm năm ngắn ngủi, Thánh địa Nhân tộc, đã chính thức tọa lạc tại bờ Đông Hải.

Thánh địa tuy tọa lạc tại bờ Đông Hải, nhưng Nhân tộc bình thường, lại không thể phát hiện sự tồn tại của nó, chỉ có ba vị Nhân tổ, tám vị Trưởng lão và các đệ tử tinh anh biết.

Sau lễ tẩy của chiến hỏa, những đệ tử tinh anh này đã trở thành trụ cột kiên cường trong Thánh địa Nhân tộc, thực lực càng lên một tầng lầu, số lượng đệ tử tinh anh trong Thánh địa cũng đang không ngừng tăng trưởng.

Nhân tộc, phát triển càng ngày càng nhanh chóng. ... ...

Việc Nhân tộc thiên di, đối với Hồng Hoang lúc này, không phải là chuyện lớn.

Lúc này, Vu Yêu hai tộc biểu hiện bình tĩnh, ai nấy tự dưỡng sức, ngầm phát triển thực lực.

Các Đại thần thông giả bế quan tiềm tu, Nhân tộc lúc này đối với họ quá nhỏ yếu.

Còn về những Yêu tộc còn sót lại trong Hồng Hoang, cũng không phải thế lực cường đại.

Vì vậy, những cuộc giao chiến giữa họ, đều không gây ra sự chú ý lớn.

Sau khi đến bờ Đông Hải, Nhân tộc cũng bắt đầu phát triển.

Tu luyện, là nhiệm vụ hàng đầu của Nhân tộc lúc này.

Trước đây, Nhân tộc khổ sở vì không có pháp tu luyện, nên sau khi hết thọ mệnh, liền sẽ vẫn lạc.

Hoặc giả, thực lực không đủ, vẫn lạc trong miệng mãnh thú.

Lúc này, có công pháp để tu luyện, Nhân tộc có thể tu luyện, có thể đề thăng thực lực và thọ mệnh.

Sau khi đến bờ Đông Hải, không chỉ các tinh anh Nhân tộc tu tập, mà Nhân tộc ở đây đều tu tập.

Đương nhiên, lực chiến đấu chủ yếu nhất, vẫn là tinh anh Nhân tộc, cốt lõi sức mạnh.

Ngoài tu hành ra, Nhân tộc lúc này cũng tiến vào trạng thái dưỡng sức.

Lần trước đi Đông Hải, Nhân tộc đã vẫn lạc không ít người, sau khi ổn định lần này, dưỡng sức đã trở thành trạng thái hiện tại. ...

Thoáng chốc, lại mấy trăm năm trôi qua.

Trong Thánh địa Nhân tộc.

Lúc này, tu vi của các đệ tử tinh anh Nhân tộc đã phổ biến lên một tầng thứ, ngoài việc được lợi từ sự huyền diệu của công pháp, còn có một nguyên nhân khá lớn, đó là lễ tẩy của chiến hỏa lần này.

Sát lục vĩnh viễn là phương pháp hiệu quả nhất, sau khi trải qua lễ tẩy của chiến hỏa sát lục, sự trưởng thành khá nhanh, tiến triển tu vi cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Chương 205

Trong Thánh địa, số lượng đệ tử tinh anh Nhân tộc tập hợp lúc này càng ngày càng nhiều, cứ mỗi một khoảng thời gian, sẽ có không ít đệ tử tinh anh Nhân tộc được hấp nạp vào, tập trung bồi dưỡng.

Tuy Thánh địa rất lớn, nhưng dưới sự tập hợp của những năm qua, Thánh địa cũng có vẻ hơi chật hẹp.

Trong một đại điện nào đó của Thánh địa Nhân tộc.

Ba vị Nhân tổ, tám vị Trưởng lão đều có mặt ở đây, bàn bạc đại sự.

Hữu Sào Thị nhìn Toại Nhân Thị, mở miệng nói: "Đại ca, đệ tử trong Thánh địa ngày càng tăng, e rằng không bao lâu nữa, Thánh địa sẽ không đủ chỗ..." Nghe vậy, Toại Nhân Thị suy nghĩ một lúc, rồi nói: "Nhị đệ, sau này hãy cùng mấy vị Trưởng lão mở rộng Thánh địa đi, Nhân tộc ngày càng phát triển, nhân số đông đảo, đệ tử tinh anh cũng không ít, Thánh địa dù sao cũng nên lớn hơn một chút." Nghe xong, Hữu Sào Thị gật đầu, đáp: "Ta hiểu rồi, Đại ca!" Toại Nhân Thị khẽ gật đầu, rồi ánh mắt nhìn về phía Đại Trưởng lão, hỏi: "Đại Trưởng lão, tình hình tu hành trong Nhân tộc thế nào rồi?" Nhân tộc lúc này cơ bản đều có tu luyện, chỉ là tài nguyên không nhiều như Thánh địa mà thôi, tối đa cũng chỉ dùng để phòng thân, không đến nỗi vô ích vẫn lạc ở nơi hoang dã.

Sức mạnh trong Thánh địa, thì là sức mạnh cốt lõi nhất của Nhân tộc, dùng để ứng phó những việc trọng đại, ý nghĩa hai bên không giống nhau, nhưng việc tu luyện trong Nhân tộc, Toại Nhân Thị vẫn rất quan tâm.

Nghe vậy, Đại Trưởng lão cung kính nói: "Bẩm Nhân tổ, việc tu

luyện trong Nhân tộc cơ bản đã đi vào quỹ đạo, tuy rằng phát triển nhanh chóng, có một số truyền thừa có thể bị đứt đoạn, nhưng tự vệ thì không vấn đề gì...” Nhân tộc lúc này phát triển vô cùng nhanh chóng, một số truyền thừa vì số lượng quá đông, xảy ra tình huống không hoàn chỉnh, điểm này Toại Nhân Thị hiểu được, chỉ cần không có vấn đề gì lớn là được.

Toại Nhân Thị suy nghĩ trong lòng, rồi nói với Hữu Sào Thị và Truy Y Thị: “Mấy trăm năm tới, ta sẽ bế quan một phen, tranh thủ đột phá đến cảnh giới Chuẩn Thánh, việc trong Nhân tộc, sẽ giao lại cho các ngươi...” “Đại ca cứ yên tâm, ta nhất định sẽ quản lý tốt Nhân tộc, Đại ca đột phá sớm, cũng có thể giúp Nhân tộc có thêm một vị cao thủ Chuẩn Thánh...” Truy Y Thị nhìn y, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, rồi nói với họ: “Các ngươi cũng sắp bước vào Đại La Kim Tiên đỉnh phong rồi, không thể lơ là tu vi, đợi khi tất cả đều thăng cấp Chuẩn Thánh, Nhân tộc, mới có vài phần tự vệ chi lực trong Hồng Hoang...” Nghe vậy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nhìn nhau, rồi chắp tay hướng về y nói: “Cẩn tuân mệnh lệnh của Đại ca!” Nếu có ba vị Chuẩn Thánh ở đó, thì thực lực của Nhân tộc sẽ trở nên khác biệt, hai người họ không bao lâu nữa có thể bước vào Đại La Kim Tiên đỉnh phong, khi đó khoảng cách đến Chuẩn Thánh cũng không xa, chỉ cần minh ngộ Đại đạo của bản thân là có thể đột phá.

Khi đó, đợi tám vị Trưởng lão thăng cấp Đại La Kim Tiên, thì Nhân tộc, sẽ có ba vị Chuẩn Thánh, tám vị Đại La Kim Tiên, bên dưới còn có không ít đệ tử tinh anh Thái Ất, Kim Tiên, v.v.

Như vậy, Nhân tộc trong Hồng Hoang, mới có vài phần tự vệ chi lực, không bị người khác tùy ý chèn ép.

Suy nghĩ trong lòng xong, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị và tám vị

Trưởng lão thần sắc nghiêm nghị, gật đầu thật mạnh, sau lần này cũng phải nỗ lực tu luyện rồi.

Toại Nhân Thị sau khi bàn bạc thêm một số chuyện khác với họ, thì mọi người đều tản đi, Toại Nhân Thị thì an tâm tham ngộ Tân Hỏa Chi Đạo.

Tu vi đã đạt đến mức này, lần này chỉ cần tiếp tục củng cố Đại đạo mà thôi. ...

Thoáng chốc, lại tám trăm năm thời gian trôi qua.

Vô Lượng Cung, trong Càn Khôn Thế Giới.

"Ong!" Vào một thời khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở hai mắt, trong đôi mắt sáng rực như tinh thần, một đạo thần quang lóe lên, trên gương mặt đạm nhiên hiện lên một nụ cười nhẹ.

Y nhìn Diệt Thế Hắc Li và sáu đóa Nhất Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, rồi khẽ động thân hình, biến mất trong thế giới.

"Ong!" Trong Đại điện Vô Lượng Cung, hư không chấn động, ngay sau đó thân hình Càn Khôn dần dần hiện hóa ra.

"Bái kiến Lão sư, Lão sư vạn thọ vô cương!" Nhìn thấy Càn Khôn, Khổng Tuyên, Đại Bằng và các đệ tử khác giật mình, rồi tức khắc bái lạy. ... ...

Trên Đại điện Vô Lượng Cung.

Càn Khôn nhìn các đệ tử hành lễ, rồi phất tay, nói: "Không cần đa lễ!" Dứt lời, y khẽ động chân, ngay sau đó, đã xuất hiện trên đỉnh Vô Lượng Sơn.

Trên đỉnh Vô Lượng Sơn.

Càn Khôn chắp tay đứng, ánh mắt xuyên thấu vô tận thời không, rơi xuống bờ Đông Hải.

“Nhân tộc, cuối cùng cũng thiên di rồi sao?” Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ mở miệng nói: “Quy mô Thánh địa không nhỏ, xem ra những năm này Nhân tộc phát triển không tệ, cũng không gây sự chú ý của Vu Yêu, hoặc các Đại thần thông giả khác, cũng coi như là khiêm tốn rồi...” Trước đây khi cùng Toại Nhân Thị thôi diễn công pháp Nhân tộc, y đã nói rõ, việc tu luyện của Nhân tộc cứ phát triển khiêm tốn là được, đợi đến khi có nguy cơ liên quan đến Nhân tộc xảy ra.

Một khi xuất thủ, liền có thể chấn nhiếp các thế lực Hồng Hoang, khiến Nhân tộc hoàn toàn tạo dựng danh tiếng trong Hồng Hoang.

Toại Nhân Thị lần này hành sự, cũng vẫn luôn như vậy, Nhân tộc vẫn luôn phát triển khiêm tốn, ước chừng lúc này cũng đã biết tình hình của Nhân tộc.

Ngay cả Thánh mẫu Nữ Oa, e rằng cũng không thể biết được một trăm phần trăm.

Bởi vì chuyện công pháp Nhân tộc, Thiên cơ đã bị Càn Khôn che đậy, với cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ lúc này của y, muốn thấu hiểu một tầng, trừ phi tu vi cao hơn y.

Nhưng Nữ Oa không phải vừa mới thăng cấp Thánh nhân, trong hơn vạn năm, có thể ổn định cảnh giới của bản thân đã là không tệ rồi, tự nhiên không thể nào vượt trên Càn Khôn.

Thực sự muốn thôi diễn, nhiều nhất cũng chỉ có thể biết được trong Nhân tộc, có Thánh địa, hoặc có không ít Nhân tộc đang tu luyện, còn về những thứ khác, thì không thể biết được.

Đương nhiên, nếu biết được như vậy, e rằng Nữ Oa sẽ tự mình xuống tra xét.

Nhưng thực sự đến lúc đó, thì lại tính sau, điểm này Càn Khôn không hề để tâm.

Rất lâu sau, Càn Khôn mới dời ánh mắt khỏi Thánh địa Nhân tộc, rồi chuyển sang một dãy núi cách đó vạn dặm.

Nơi này cũng là phạm vi của Nhân tộc, nhưng nơi đây không có nhiều Nhân tộc đặt chân đến mà thôi.

"Với tu vi cảnh giới của Toại Nhân Thị lúc này, độ Thiên kiếp cũng không có vấn đề gì lớn..." Càn Khôn dừng ánh mắt trên Toại Nhân Thị, lẩm bẩm nói.

Toại Nhân Thị cũng như trước đây, đều đã tích lũy rất lâu, sau khi tham ngộ thêm một số Đại đạo, mới độ kiếp.

Làm như vậy, mới càng nâng cao tỷ lệ thành công.

Toại Nhân Thị vốn có thể độ kiếp từ nghìn năm trước, nhưng vì tham ngộ Đại đạo, Toại Nhân Thị đã quyết định tích lũy thêm nghìn năm, lần này mới độ kiếp.

Với nhãn giới của Càn Khôn, tự nhiên nhìn ra Toại Nhân Thị đã chuẩn bị đầy đủ rồi.

"Đợi Toại Nhân Thị thành công thăng cấp Chuẩn Thánh, thì việc diễn hóa Tân Hỏa Đại đạo của Bần đạo, lại dễ dàng hơn không ít..." Càn Khôn suy nghĩ trong lòng, khẽ mở miệng nói.

Dứt lời, ánh mắt lại lần nữa rơi xuống Toại Nhân Thị. ...

Bờ Đông Hải, cách đó vạn dặm.

Trong dãy núi.

Toại Nhân Thị ngưng vọng lên cửu thiên, lúc này kiếp vân che đỉnh, thiên uy như ngục, kiếp vân màu tím vận chuyển, từng trận khí tức lôi đình không ngừng quét qua.

Lúc này, trong Thánh địa, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng tám vị Trưởng lão, đều thần sắc nghiêm nghị nhìn về phía nơi này.

Chương 206

Toại Nhân Thị độ kiếp, vô cùng quan trọng, tượng trưng cho vị Chuẩn Thánh đầu tiên của Nhân tộc ra đời.

Ngay cả Hữu Sào Thị và Truy Y Thị lúc này vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cảnh giới chưa ổn định, nhưng lúc này họ cũng không vội ổn định tu vi của bản thân, mà quan sát Toại Nhân Thị độ kiếp.

Tám trăm năm qua, không chỉ hai vị Nhân tổ đã đột phá, mà tám vị Trưởng lão cũng đã thăng cấp cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, cách Đại La Kim Tiên cũng không xa lắm, thực lực đều đã tăng lên không ít.

Chỉ cần đợi Toại Nhân Thị thành công độ kiếp, thì họ có thể an toàn tu luyện đột phá rồi.

Toại Nhân Thị lúc này không để ý đến những suy nghĩ trong lòng, lúc này toàn thần chú ý quan sát Thiên kiếp, khí tức trên người không ngừng tăng lên, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, y đã có thể vượt qua tầng thứ Đại La Kim Tiên, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Chuẩn Thánh!

Không sai, Toại Nhân Thị lúc này chính là Chuẩn Thánh, tuy rằng phải độ kiếp, nhưng thực lực tu vi lúc này, xác thực đã đạt đến Chuẩn Thánh.

"Oanh!" Thần lôi nổ vang, xé toạc cửu thiên, rồi ầm ầm giáng xuống.

Toại Nhân Thị thần sắc không đổi, pháp tắc trong tay quấn quanh, phác họa ra một phương pháp tắc thiên địa, vô tận Tân Hỏa pháp tắc

đan xen tung hoành, khí tức nóng bỏng tràn ngập.

"Bành!" Thần lôi giáng xuống, pháp tắc vỡ nát, lôi đình băng hoại, hóa thành từng tia tạo hóa rơi xuống.

Sau khi đỡ đạo thần lôi đầu tiên, Toại Nhân Thị thần sắc cũng không có bao nhiêu vui mừng, bởi vì uy lực của đạo thần lôi đầu tiên không lớn, chỉ ở tầng thứ Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không cường đại.

Tiếp theo, uy lực của mỗi đạo sẽ từ từ tăng lên.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!..." Liên tiếp năm đạo thần lôi ầm ầm giáng xuống, mỗi đạo đều có uy lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Oanh!" Khí thế khủng bố bùng nổ trên người Toại Nhân Thị, tức thì quét qua phạm vi trăm vạn dặm, phong vân biến sắc, đánh ra pháp lực vô thượng, kích động vô tận hư không, mọi sơn xuyên hà lưu đều tiêu diệt, vùng chân không lan tràn đến cửu tiêu.

Năm đạo thần lôi tuy có uy lực Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng đối với y lúc này, không đáng sợ, bởi vì y lúc này, chính là Chuẩn Thánh.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!..." Lại năm đạo thần lôi giáng xuống, uy lực càng thêm cường hãn.

Toại Nhân Thị thần sắc hơi nghiêm, phất tay, chín chiếc đèn đồng nhỏ xuất hiện trên người y, không ngừng xoay tròn.

"Toại Nhân Cửu Đăng, Tân Hỏa Kết Giới, thành!" ...

Bờ Đông Hải, dãy núi cách đó vạn dặm.

Trong vô tận hư không.

"Toại Nhân Cửu Đăng, Tân Hỏa Kết Giới, thành!" Toại Nhân Thị khẽ quát một tiếng, chín chiếc đèn đồng nhỏ tức thì bay vụt đi, lập tức giam cầm năm đạo thần lôi trong một phương kết giới, không thể nhúc nhích chút nào.

"Oanh long long!!!" Năm đạo thần lôi toàn bộ nổ tung, lực hủy diệt khủng bố và sức mạnh lôi đình tức thì va đập vào Tân Hỏa Kết Giới.

Toại Nhân Thị thần sắc lạnh lùng, kết ấn trong tay, trong Tân Hỏa Kết Giới, vô tận Toại Nhân Tân Hỏa tức thì quét ra, nghênh đón luồng xung kích đó.

"Oanh long long!!!" Tân Hỏa Kết Giới lúc này không ngừng chao đảo, trong đó hai luồng lực lượng kinh khủng không ngừng va chạm, dường như giây phút tiếp theo sẽ phá vỡ kết giới, quét qua đại địa.

Toại Nhân Thị thần sắc hơi nghiêm, thủ ấn trong tay biến đổi, pháp tắc lưu chuyển trong tay, huyền quang trận trận, thần hoa tuôn trào, điên cuồng rót vào Tân Hỏa Kết Giới.

"Oanh!" Một đạo quang thúc Tân Hỏa rực rỡ xông thẳng lên trời, mọi thứ đều bị trấn áp, sức mạnh bình ổn, mọi thứ trở lại tĩnh lặng.

Quang thúc Tân Hỏa quán xuyên cửu thiên, làm tan rã không ít lôi đình.

"Ong!" Thiên kiếp vận chuyển, lại không ít kiếp vân hội tụ, đặc đến mức gần như ngưng tụ thành nước lôi đình.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!...” Liên tiếp mười đạo thần lôi ầm ầm giáng xuống, trực tiếp đánh về phía Toại Nhân Thị.

Thần sắc y hơi ngưng, thao túng Toại Nhân Cửu Đăng, trực tiếp nghênh đón, pháp lực lưu chuyển trong tay, thần hoa tuôn trào, chấn động không ngừng, ba động không nhỏ.

Pháp tắc đan xen, pháp bảo tung hoành, trong chớp mắt va chạm với thần lôi.

“Oanh long long!!!” Một loạt âm thanh nổ vang vọng cửu tiêu, chấn động hoàn vũ, xung kích khủng bố bằng tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường không ngừng quét ra, làm tiêu diệt vạn vật trong phạm vi trăm vạn dặm.

Linh khí đang oanh minh, Càn Khôn Ngũ Hành bị vặn vẹo, hư không vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ, không ngừng chìm xuống, hình thành một vùng chân không rộng lớn.

Khí tức trên người Toại Nhân Thị xông thẳng lên trời, Toại Nhân Cửu Đăng quấn quanh thân thể, phát ra từng trận khí tức khủng bố.

Lúc này, trong Thiên kiếp, lại mười đạo thần lôi giáng xuống.

Toại Nhân Thị thần sắc bình tĩnh, không hề có chút ba động nào, dường như mười đạo thần lôi không hề gây ra chút xao động nào trong lòng y, thủ ấn trong tay khẽ kết, Toại Nhân Cửu Đăng lại lần nữa xông thẳng lên trời, uy thế còn thắng vài phần.

Ngay sau đó, thân hình Toại Nhân Thị khẽ động, liền đã xông thẳng lên trời, nghênh đón. ...

Trên đỉnh Vô Lượng Sơn.

Càn Khôn chắp tay đứng, thản nhiên nhìn Toại Nhân Thị độ kiếp, bốn mươi chín đạo thần lôi, lúc này đã giáng xuống ba mươi mốt đạo thần lôi.

Tuy Toại Nhân Thị trên người có chút thương thế, nhưng không quá nặng, độ kiếp này không quá khó khăn.

“Sau khi Toại Nhân Thị thành công độ kiếp này, Bần đạo đối với việc diễn hóa Tân Hỏa Đại đạo, lại dễ dàng hơn không ít...” Giữa Càn Khôn và Toại Nhân Thị vốn là mối quan hệ Bản tôn và Tam thi, những gì Toại Nhân Thị lĩnh ngộ được, Càn Khôn tự nhiên đều biết, cũng có thể lĩnh ngộ.

Chỉ cần Toại Nhân Thị thành công đột phá đến Chuẩn Thánh, thì việc diễn hóa Tân Hỏa Đại đạo của Càn Khôn, lại dễ dàng hơn không ít.

“Thời gian Nhân tộc phát triển bình tĩnh, không biết có bao lâu?

Chương 207

Đợi đến lúc đó, Hồng Hoang lại sẽ có hỗn loạn...” Càn Khôn suy nghĩ trong lòng, khẽ nói.

Chuyển ánh mắt khỏi Toại Nhân Thị, rồi chuyển sang Đông Côn Luân.

Mấy vạn năm qua, Tam Thanh vẫn luôn bế quan tham ngộ trong Hồng Mông Tử Khí, tuy tu vi đều có đột phá, nhưng muốn tham ngộ những huyền ảo trong đó, chứng đạo thành Thánh, lại không thể nào.

Dù sao, tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, không phải chỉ một mình khô khan ngồi tham ngộ là được.

Nhưng thời gian cụ thể, thì phải xem tạo hóa rồi.

Ánh mắt Càn Khôn dừng lại sâu thẳm trên Đông Côn Luân mấy hơi thở, rồi lại lần nữa chuyển ánh mắt sang Toại Nhân Thị.

“Đạo thần lôi thứ bốn mươi lăm đã bị đỡ xuống, tuy rằng mang thương tích, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn...” Ánh mắt Càn Khôn lướt qua Toại Nhân Thị, mỉm cười nói.

Dứt lời, ánh mắt y di chuyển lên trên, rơi xuống Thiên kiếp, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, không biết đang suy nghĩ gì. ...

Bờ Đông Hải, dãy núi cách đó vạn dặm.

Trong vô tận hư không.

Toại Nhân Thị ngưng vọng lên cửu thiên, đạo Thiên kiếp cuối cùng đang vận chuyển, khẽ mở miệng nói: “Chỉ còn đạo thần lôi cuối cùng nữa thôi...” Sau mấy ngày độ kiếp, lúc này cuối cùng chỉ còn lại đạo Thiên kiếp nghiệm đạo cuối cùng.

“Oanh!” Trong một phần vạn sát na, Thiên kiếp vận chuyển, đạo thần lôi cuối cùng ầm ầm giáng xuống, mang theo toàn bộ sức mạnh lôi đình của Thiên kiếp.

“Tân Hỏa Chi Đạo!” Trong một phần ức vạn sát na, phía sau Toại Nhân Thị, một Đại đạo phát ra ánh hồng quang xông thẳng lên trời, từng trận khí tức Đại đạo quét ra, nghênh đón thần lôi.

“Oanh!” Hai bên va chạm, Toại Nhân Thị tức thì lùi lại mấy bước trong hư không, giẫm xuống những dấu chân sâu hoắm, sắc mặt y trắng bệch.

Nhưng ngọn lửa trong mắt Toại Nhân Thị, lúc này lại càng thêm rực rỡ.

Phất tay, Toại Nhân Cửu Đăng lại lần nữa bay vụt ra, quấn quanh Tân Hỏa, một luồng lực lượng Đại đạo tức thì bao phủ xuống, bao bọc luồng lực lượng hủy diệt và sức mạnh lôi đình đó trong đó.

“Bành!” Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang dội trên Đại đạo, rồi thấy trên Tân Hỏa Đại đạo lửa quang bùng phát, trong chớp mắt chấn tan luồng sức mạnh đó, từng tia tạo hóa rơi vào trong đó.

Toại Nhân Thị nhìn một cái, rồi phất tay, thu Tân Hỏa Đại đạo lại.

Lúc này, Thiên kiếp tan đi, thiên địa lại trở lại sắc thái thanh minh.

Ánh mắt Toại Nhân Thị khẽ chuyển, rơi xuống Vô Lượng Sơn, đối mắt với ánh mắt của Càn Khôn.

Toại Nhân Thị gật đầu, rồi hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Thánh địa Nhân tộc. ...

Trong dãy Vô Lượng Sơn, trên đỉnh Vô Lượng Sơn.

Càn Khôn nhìn Toại Nhân Thị rời đi, trở về Thánh địa Nhân tộc, rồi mới thu lại ánh mắt.

Càn Khôn sau khi lướt qua Hồng Hoang, liền từ từ nhắm hai mắt, rồi thả lỏng tâm thần, dần dần hòa nhập vào phương thiên địa này.

Để cảm ngộ Đại đạo pháp tắc, để cảm ngộ quy tắc thiên địa, mọi sự diễn biến và huyền diệu trong thiên địa, lúc này đều nằm trong sự lý giải của Càn Khôn, dần dần được y nắm giữ.

Lúc này, trong Vô Lượng Cung.

Khổng Tuyên thần sắc chấn kinh nhìn Lão sư, tuy đứng ở đó, nhưng dường như không thể cảm nhận được khí tức của y, càng ngày càng phiêu miểu.

Bởi vì khí tức của cả thiên địa, đều đã hòa làm một thể với khí tức của y.

Thiên địa tức ta, ta tức thiên địa!

Càn Khôn, thiên địa, Càn là trời, Khôn là đất, Càn Khôn tức thiên địa, lúc này đã hoàn mỹ dung hợp vào làm một.

"Cảnh giới của Lão sư, càng ngày càng cao thâm rồi, khí tức phiêu miểu, hòa làm một thể với thiên địa, thậm chí còn không phân biệt được, dường như Lão sư chính là thiên địa vậy..." Khổng Tuyên nhìn Càn Khôn, trong lòng chấn kinh nói.

Nhưng y cũng biết, tu vi của Lão sư nhà mình đã sớm đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, những năm này lại có chỗ đột phá, cảnh giới càng ngày càng cao thâm.

Suy nghĩ xong, Khổng Tuyên thu lại ánh mắt, tiếp tục tham ngộ Đại đạo của mình.

Khoảng cách đến Chuẩn Thánh chỉ còn bước cuối cùng, tin rằng không lâu sau có thể đột phá.

Là đệ tử của Vô Lượng Cung, tu vi cũng không thể quá lạc hậu,

làm mất mặt Vô Lượng Cung, đột phá sớm mới là tốt.

Càn Khôn lúc này không để ý đến suy nghĩ trong lòng Khổng Tuyên, lúc này chỉ thả lỏng tâm thần, thể ngộ quỹ tích vận hành của pháp tắc và quy tắc trong thế giới Hồng Hoang.

Rồi kết hợp những điểm khác biệt giữa hai thế giới, rồi từ từ đề thăng.

Thế giới Hồng Hoang dù sao cũng hoàn thiện hơn Càn Khôn Thế Giới vô số lần, vì vậy lúc này mượn đó để đề thăng quy tắc và quỹ tích vận hành của Càn Khôn Thế Giới, lại có không ít lợi ích.

Càn Khôn lúc này đang thể ngộ sự biến hóa của pháp tắc quy tắc thiên địa, còn bên Nhân tộc, lại trở nên tĩnh lặng. ...

Bờ Đông Hải, trong Thánh địa Nhân tộc.

"Chúc mừng Đại ca đột phá Chuẩn Thánh, giúp Nhân tộc có thêm một vị cao thủ đỉnh cấp..." Hữu Sào Thị chắp tay hướng về Toại Nhân Thị, nói.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, "Ta đã thành công đột phá, tiếp theo là đến các ngươi, phải chăm chỉ tu luyện, vì thực lực Nhân tộc lại nâng lên một tầng lầu nữa..." Hữu Sào Thị và Truy Y Thị đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cách cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không xa lắm, chỉ cần minh ngộ Đại đạo của bản thân là có thể thành công đột phá, khi đó sau khi độ kiếp, liền có thể trở thành Chuẩn Thánh thực sự.

Còn về tám vị Trưởng lão Nhân tộc, lúc này cũng đã ở cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, cách cảnh giới Đại La Kim Tiên cũng chỉ là một bước, chỉ cần thành công đột phá, liền có thêm tám vị cao thủ Đại La Kim Tiên.

"Chỉ cần đợi các ngươi thành công đột phá, thực lực Nhân tộc,

liền có thể hoàn toàn nâng cao, trong Hồng Hoang cũng có vài phần tự vệ chi lực...” Toại Nhân Thị thần sắc nghiêm nghị nhìn họ, chầm chậm nói.

Nghe vậy, mọi người thần tình nghiêm nghị, gật đầu thật mạnh, đáp: “Cẩn tuân lệnh của Đại ca/Nhân tổ!” Toại Nhân Thị gật đầu, rồi sau khi bàn bạc thêm một số chuyện khác với họ, liền để họ xuống tu luyện, việc của Nhân tộc, liền giao cho họ quản lý.

Vừa quản lý và quan tâm Nhân tộc, vừa từ từ tham ngộ Đại đạo củng cố cảnh giới của bản thân, chờ đợi đột phá. ...

Chương 208

Thời gian thoáng chốc, đã một nghìn năm trôi qua.

Sự phát triển của Nhân tộc, trong một nghìn năm ngắn ngủi, thực lực lại tăng lên không ít.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị, đã sớm đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh ba trăm năm trước, tám vị Trưởng lão thì hai trăm năm trước, đã thăng cấp cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhân tộc lúc này, có ba vị Chuẩn Thánh, tám vị Đại La Kim Tiên đỉnh cao, các đệ tử tinh anh Thái Ất Kim Tiên và Kim Tiên thì có không ít.

Các đệ tử Nhân tộc dưới cảnh giới này, càng nhiều vô số.

"Nhân tộc đương tự cường", lúc này không còn là một câu nói suông.

Con đường của Nhân tộc, tiến lên càng ngày càng vững chắc, mỗi bước đi, đều rất tốt, sự phát triển cũng đổi mới từng ngày.

Những năm này Nhân tộc phát triển khiêm tốn, Vu Yêu nhị tộc, và không ít Đại thần thông giả đều không chú ý đến Nhân tộc.

Ngay cả khi xung đột với Yêu tộc trong Hồng Hoang, trong mắt họ, cũng chỉ là những cuộc xô xát nhỏ nhặt, không gây sự chú ý lớn, trừ phi Thánh địa Nhân tộc xuất thủ, nếu không, lúc này sẽ không chú ý.

Nhưng Thánh địa Nhân tộc là lực lượng cốt lõi của Nhân tộc, tự nhiên sẽ không xuất thủ trong những chuyện như vậy, chỉ để ứng phó những việc trọng đại, còn lại, đều không cần Thánh địa xuất thủ.

Toại Nhân Thị sau khi đột phá, liền bế quan. ...

Lại năm trăm năm sau.

Trong Đại điện nghị sự của Nhân tộc.

Hai vị Nhân tổ, tám vị Trưởng lão, lúc này thần sắc ưu sầu, nhìn nhau không nói nên lời.

"Ong!" Hư không chấn động, Toại Nhân Thị xuất hiện trước mặt mọi người.

"Đại ca, xuất quan rồi sao?" Hữu Sào Thị vui mừng nhìn y, nói.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, rồi nhìn mọi người, mở miệng hỏi: "Nhìn sắc mặt các ngươi, Nhân tộc không phải đã xảy ra chuyện gì rồi sao?" Nghe vậy, vẻ vui mừng trên mặt Hữu Sào Thị dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ ưu sầu.

Rất lâu sau, mới nghe y mở miệng nói: "Đại ca, hơn một trăm năm trước, Nhân tộc bị cao thủ tập kích, Nhân tộc tử thương vô số, tám vị Trưởng lão xuất thủ, cũng bại trong tay y, may mắn là ta và Tam muội kịp đến, nếu không tám vị Trưởng lão đều e rằng sẽ vẫn lạc trong tay y..." Nghe vậy, Toại Nhân Thị thần sắc hơi ngưng, mở miệng hỏi: "Là cao thủ nào?" Hữu Sào Thị lắc đầu, nói: "Ta không nhìn ra lai lịch của y, nhưng có thể khẳng định, ít nhất cũng có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng lực chiến đấu lại vô cùng cường hãn, những người Nhân tộc bị y đả thương đều sẽ nghe theo lệnh y, vô cùng quỷ dị." Nghe vậy, Toại Nhân Thị khẽ nhíu mày, một đạo hàn quang lướt qua mắt.
...

Trong Đại điện nghị sự của Nhân tộc.

Toại Nhân Thị nghe xong lời của Hữu Sào Thị, trên mặt lóe lên một tia lạnh lẽo, trong lòng, có một tia suy đoán.

"Có giao thủ với y không?" Toại Nhân Thị nhìn y, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Hữu Sào Thị lắc đầu, đáp: "Ban đầu ta và Tam muội

đến kịp, y liền bỏ cuộc, trực tiếp rút lui, nhưng ta cảm giác, nếu chính diện giao thủ, ta không phải đối thủ của y...” Lúc này, Truy Y Thị tiếp lời nói: “Hơn một trăm năm qua, y không ngừng tập kích Nhân tộc, tuy đều là những Nhân tộc bình thường, nhưng cứ như vậy mãi cũng không phải cách...” “Mỗi lần ta đến kịp, y đều đã trốn đi một bước trước, căn bản không thể bắt được...” Hữu Sào Thị lắc đầu, nói.

Toại Nhân Thị suy nghĩ trong lòng, rồi nói với họ: “Chuyện này giao cho ta đi, trong Nhân tộc, cứ để các ngươi trấn giữ...” Nghe vậy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng những người khác nhìn nhau, rồi nói với Toại Nhân Thị: “Đại ca cẩn thận, tu vi của y không thấp, e rằng không dưới Đại ca...” “Yên tâm!” Toại Nhân Thị gật đầu, lời vừa dứt, thân ảnh y đã biến mất.

“Nhị ca, Đại ca không sao chứ?” Truy Y Thị nhìn y, hỏi.

“Với tu vi của Đại ca, chắc hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Hơn nữa, Đại ca thủ đoạn thông thiên, lại thêm có quan hệ với Thượng tiên, sẽ không có vấn đề gì đâu...” Hữu Sào Thị suy nghĩ trong lòng, mở miệng nói.

Nghe vậy, Truy Y Thị gật đầu.

Hữu Sào Thị nhìn tám vị Trưởng lão, nói: “Tám vị Trưởng lão cứ an tâm đi chữa thương đi, Nhân tộc do ta chăm sóc rồi.” Tám vị Trưởng lão nghe xong, chắp tay hướng về Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nói: “Đa tạ Nhân tổ!” Hữu Sào Thị khẽ gật đầu, phất tay, ý bảo họ trở về chữa thương.

Sau khi tám vị Trưởng lão đi, hai người họ bàn bạc một số chuyện rồi liền rời khỏi Đại điện nghị sự. ...

Toại Nhân Thị sau khi rời khỏi Thánh địa Nhân tộc, một đường đông hành, bay vút về phía nơi Nhân tộc bị tập kích.

Những năm này y lại có chỗ đột phá, lúc này đã là tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ, lại thêm Toại Nhân Cửu Đăng mà Càn Khôn luyện chế trong tay, thực lực trực tiếp tiệm cận Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Với thực lực như vậy, Toại Nhân Thị tin rằng trong Hồng Hoang cũng có lực tự vệ.

Dù sao, những tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, lúc này trong Hồng Hoang chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Ngay cả trong Vu Yêu hai tộc, những tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng chỉ là mấy vị lãnh đạo đó mà thôi.

Các Chuẩn Thánh đỉnh phong còn lại, lúc này hoặc đang tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, hoặc đang bế quan.

Vì vậy lúc này, sự an toàn của Toại Nhân Thị có thể được đảm bảo.

Toại Nhân Thị suy nghĩ trong lòng, một đường nhanh chóng phi hành.

"Hả?!" Đột nhiên, Toại Nhân Thị nhíu mày, ngay sau đó, ánh mắt nhìn về phía một cứ địa Nhân tộc bên dưới.

"Thi khí?!" Toại Nhân Thị thần sắc lạnh lùng, tức thì hạ xuống.

Khí tức khủng bố bao trùm cứ địa Nhân tộc hoang tàn này, y lơ lửng trên không lạnh lùng nhìn xuống.

Lúc này, một thân ảnh mặc y phục đen xuất hiện trong cứ địa, thần sắc băng lãnh nhìn y.

"Chuyện Nhân tộc bị tập kích, chính là do ngươi ra tay sao!" Toại Nhân Thị thần sắc băng lãnh nhìn y, trong miệng buốt lạnh nói.

Nghe vậy, ánh mắt y hàn quang dũng động, đạm nhiên mở miệng nói: "Chính là ta, thì sao?" Nghe vậy, Toại Nhân Thị không vội ra tay,

hỏi: “Nhìn tu vi của ngươi cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh, trong Hồng Hoang cũng không phải kẻ vô danh, có dám báo thượng danh hiệu?” “Tướng Thần!” Nghe vậy, y không hề do dự, trực tiếp mở miệng nói.

“Tướng Thần!” Toại Nhân Thị nghe vậy, trong lòng khẽ động, một đạo quang mang lóe lên trong mắt.

“Nguyên là bản thể Dị thú Hống, Tướng Thần...” Toại Nhân Thị khẽ gật đầu, mở miệng nói.

Dị thú Hống, vốn là dị thú viễn cổ, nhưng sau này vì một số nguyên nhân, Nguyên thần phân ba, Tướng Thần chính là bản thể của nó.

“Ta và Hống không có quan hệ!” Tướng Thần nhìn y, đạm nhiên mở miệng nói.

Chương 209

Nghe vậy, Toại Nhân Thị không trả lời, sau khi mất Nguyên thần, Tướng Thần do bản thể Hống hóa thành, đã mất ký ức.

"Đồ sát Nhân tộc, cuối cùng rồi cũng phải trả..." Toại Nhân Thị nhìn y, đạm nhiên mở miệng nói, khí tức trên người từ từ tăng lên.

"Chiến!

Chiến!" Tướng Thần lúc này chiến ý ngút trời, trực tiếp lơ lửng, vồ lấy Toại Nhân Thị.

Một quyền giáng xuống, tức thì xé toạc vô tận hư không, giáng xuống đỉnh đầu Toại Nhân Thị, uy thế khủng bố tràn ngập về phía y.

Trong mắt Toại Nhân Thị một đạo dị sắc lóe lên, một tầng quang mang nhàn nhạt hiện ra trước người y.

"Bành!" Một quyền giáng xuống, quang mang ứng tiếng vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vụn, biến mất trong hư không.

Toại Nhân Thị hiển nhiên biết sự cường hãn của thân thể Tướng Thần, vì vậy không ngạc nhiên trước một đòn đó, lúc này pháp lực trên người vận chuyển, giao thủ với y.

Tuy Tướng Thần chỉ có thực lực Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng lúc này lại đánh hòa với Toại Nhân Thị Chuẩn Thánh trung kỳ, dựa vào sự cường hãn của thân thể bản thân, kiên cường trong tay Toại Nhân Thị không hề rơi vào thế hạ phong.

"Hống!" Đột nhiên, Tướng Thần ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, một cặp răng nanh nhọn hoắt xuất hiện trong miệng, một đôi mắt tinh hồng khát máu, một luồng thi khí khủng bố từ trên người bùng phát ra.

“Cương thi!” Toại Nhân Thị hiển nhiên biết đây là thứ gì, mắt khẽ híp lại, một đạo hàn quang lóe lên.

Tướng Thần lúc này đã hiện ra chân thân cương thi, nếu không xuất pháp bảo, e rằng sẽ không địch lại, bởi vì thân thể dị thú Hống, lại thêm chân thân cương thi, quá quỷ dị, không thể lý giải bằng cảnh giới.

“Toại Nhân Cửu Đăng!” Toại Nhân Thị phất tay, chín chiếc đèn đồng nhỏ hiện ra trên người y, một tầng quang mang màu đỏ nhàn nhạt bao phủ lấy y.

Tướng Thần thấy vậy, lại lần nữa công về phía Toại Nhân Thị.

Sau khi hiện ra chân thân cương thi, lực chiến đấu của Tướng Thần tăng gấp bội, lúc này có thể giao chiến với Toại Nhân Thị đã sử dụng pháp bảo mà không rơi vào thế hạ phong, cần biết rằng, Toại Nhân Thị lúc này, đã tiệm cận Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Với lực chiến đấu như vậy, Toại Nhân Thị trong lòng, đã nảy sinh một chút ý nghĩ. ...

Trong một khu vực nào đó của Đại Lục phương Đông, Hồng Hoang.

Toại Nhân Thị và Tướng Thần không ngừng giao thủ, xung kích khủng bố càng lúc càng mạnh, từ trên trời đánh xuống đất, rồi từ dưới đất đánh vào hư không, nơi nào đi qua, mọi thứ đều tiêu diệt trong xung kích.

Xung quanh nơi giao thủ, xuất hiện một vùng chân không rộng lớn.

“Hống!” Tướng Thần lại lần nữa gầm lên một tiếng, bùng phát lực chiến đấu mạnh nhất, công kích như bão táp, không ngừng tràn ngập về phía Toại Nhân Thị, muốn hạ gục y.

Nhưng Toại Nhân Thị lúc này vẫn không nhanh không chậm ứng phó, tuy không thể hạ gục Tướng Thần, nhưng trong cuộc giao thủ với y, cũng không thể bại dưới Tướng Thần.

Tướng Thần lúc này lại càng đánh càng sốt ruột, bùng phát lực chiến đấu mạnh nhất vẫn không thể đánh bại Toại Nhân Thị, nếu cứ kéo dài như vậy cũng không phải cách.

"Hống!" Tướng Thần gầm lên một tiếng, trong đôi mắt tinh hồng, một đạo quang mang màu đen hiện ra, trong thi khí mênh mông trên người, xen lẫn từng đạo hắc khí.

"Ma khí!" Toại Nhân Thị thần sắc lạnh lùng, đánh ra một thủ ấn, rồi Toại Nhân Cửu Đăng bùng phát quang mang màu đỏ rực rỡ, rồi trong chớp mắt hình thành một Tân Hỏa Kết Giới, Tân Hỏa khủng bố tức thì tràn ngập.

Lúc này, giữa thiên địa hình thành một biển lửa.

Tướng Thần thấy vậy, trong lòng cũng giật mình, nhiệt độ của Toại Nhân Tân Hỏa vô cùng cao, ngay cả chân thân cương thi, cũng không thể ở lại đây quá lâu, nếu không, chân thân e rằng sẽ bị tổn thương.

Trên hai tay, móng tay phát ra hàn quang, không ngừng xuất thủ, muốn xé nát kết giới, rời khỏi nơi này.

Nhưng Toại Nhân Thị làm sao có thể cho y toại nguyện, thủ ấn liên tục kết, không ngừng củng cố, Toại Nhân Tân Hỏa càng lúc càng hùng vĩ, nhiệt độ càng cao đến mức kinh người.

"Bành!" Đột nhiên, công kích của Tướng Thần đánh vào một chiếc Toại Nhân Đăng, rồi kết giới xuất hiện một tia chấn động, y mượn đó xé rách kết giới, trốn thoát ra ngoài.

Tướng Thần vừa rời khỏi kết giới, liền lập tức bay xa, nhưng lúc

này, giữa thiên địa lại vang lên một âm thanh đạm nhiên.

"Cấm!" Một tiếng dứt, lời ra pháp theo, thiên địa trong phạm vi vạn dặm toàn bộ đều dừng lại, bao gồm Đại đạo pháp tắc và quy tắc thiên địa, lúc này đều ngừng lưu chuyển.

Tướng Thần cảm giác như rơi vào vũng bùn, từ lúc bắt đầu động tác chậm chạp, trong chớp mắt, liền đã không thể nhúc nhích, bị định trụ trong hư không.

"Ong!" Ngay sau đó, liền thấy hư không khẽ rung động, một thân ảnh từ trong hư không bước ra, dưới chân kim liên dũng hiện, nâng đỡ y đi lại, hư không dưới chân khẽ vặn vẹo, dường như không thể chịu đựng sự giáng lâm của y.

"Cương thi?!" Càn Khôn khẽ nhíu mày, trong miệng trầm giọng nói.

Cương thi, trước đây trong Hồng Hoang, không có tồn tại như vậy, muốn hình thành cương thi, cần phải có điều kiện vô cùng khắc nghiệt, cương thi trước mắt, không phải là cương thi đơn giản.

"Đúng là cương thi, chính là Tướng Thần!" Lúc này, Toại Nhân Thị bước đến, gật đầu nói.

"Tướng Thần do bản thể Hống hóa thành sao?

Một phần thực lực, quả nhiên không hổ danh là thủy tổ cương thi..." Càn Khôn gật đầu, nói.

Toại Nhân Thị gật đầu, nói: "Lần này gọi Tiền bối đến, ngoài Tướng Thần này ra, còn có một chuyện quan trọng, nhìn khí tức trên người y, mang theo một tia ma khí..." Nghe vậy, Càn Khôn ánh mắt lướt qua Tướng Thần, rồi khẽ gật đầu.

"Thân mang ma khí, liệu có liên quan đến vị đó không?" Toại Nhân Thị nhìn y hỏi, 'vị đó' trong miệng y, chính là Ma tổ La Hầu thuở ban

đầu.

La Hầu thủ đoạn thông thiên, bản nguyên không biết đã hóa thành bao nhiêu phần, có thể chiếm cứ một thân thể như vậy, cũng không phải là không thể.

Càn Khôn lắc đầu, nói: "Có quan hệ với La Hầu, nhưng lại không phải La Hầu.

Bần đạo nhìn thấy quá khứ của y, ban đầu đã vẫn lạc dưới sự liên thủ của Nữ Oa và Phục Hy.

Sau đó Nguyên thần phân bốn, ban đầu còn lưu lại một phần trong thân thể, nhưng lại gặp phải Ma đạo bản nguyên của La Hầu..." Dừng một chút, y tiếp tục nói: "Hai bên tương hỗ chém giết, rồi liền cùng nhau vẫn lạc.

Cuối cùng, hai luồng sức mạnh, lại tạo nên Tướng Thần lúc này, kế thừa thân thể Hống, trở thành thủy tổ cương thi..." Toại Nhân Thị gật đầu, đáp: "Khó trách thân mang thi khí và ma khí, nguyên lai là như vậy..." Càn Khôn nhìn y, hỏi: "Tướng Thần lúc này đã bị bắt, muốn xử lý y thế nào?" Nghe vậy, Toại Nhân Thị suy nghĩ trong lòng, nói: "Lực chiến đấu của Tướng Thần không hề dưới Chuẩn Thánh hậu kỳ, nếu thu phục y, giúp đỡ Nhân tộc, thực lực Nhân tộc sẽ tăng lên không ít..." Nghe vậy, Càn Khôn lộ vẻ trầm tư.

Rất lâu sau, Càn Khôn nhìn y nói: "Như vậy cũng tốt, để y vì Nhân tộc xuất lực, cũng có thể vì chuyện của y mà Nhân tộc có thêm một phần nhân quả, còn về một tia Ma đạo bản nguyên còn sót lại trên người y, Bần đạo liền thu lấy..." Toại Nhân Thị gật đầu, đồng ý kiến nghị của Càn Khôn.

Càn Khôn một bước đạp ra, rồi xuất hiện trước mặt Tướng Thần, phất tay, giải trừ lực lượng đã cấm y.

Sức mạnh tan đi, Tướng Thần bắt đầu giãy giụa, nhưng bị bàn tay lớn của Càn Khôn ấn lên thiên linh, với sức mạnh của y, căn bản không thể thoát khỏi sự trói buộc của Càn Khôn.

"Ong!" Quang hoa lưu chuyển trong tay Càn Khôn, trực tiếp rút Ma đạo bản nguyên trên thân thể y ra.

Chương 210

"A!" Tướng Thần sắc mặt thống khổ, Ma đạo bản nguyên bị rút ra, khí tức tức thì yếu đi vài phần, nhưng thi khí trên người, lại càng thêm tinh thuần.

Cương thi, tu luyện Thi đạo mới là lựa chọn tốt nhất.

Càn Khôn sau khi thu lấy một phần nhỏ Ma đạo bản nguyên, thần sắc đạm mạc nhìn y, buốt lạnh nói: "Thần phục, hoặc là chết!" Âm thanh cuồn cuộn, tức thì va chạm vào lồng ngực Tướng Thần, thần sắc y tức thì trắng bệch, khóe môi hiện lên một vệt máu.

Tướng Thần nhìn Càn Khôn, rất lâu không mở miệng. ...

Trong một khu vực nào đó của Đại Lục phương Đông, Hồng Hoang.

Trong vô tận hư không.

Lực đạo trong tay Càn Khôn hơi mạnh hơn, nhìn y, tiếp tục mở miệng nói: "Thần phục, ngươi có khả năng vấn đỉnh Đại đạo, chống cự, bây giờ sẽ vẫn lạc tại đây..." Tướng Thần nghe vậy, trong mắt lộ ra vẻ giãy giụa, rất lâu sau, vẻ giãy giụa mới dần dần tiêu tan.

Ngay sau đó, chắp tay hướng về Càn Khôn, rồi cung kính nói: "Tướng Thần bái kiến Chủ nhân!" Chính là lương cầm trạch mộc tê, y cũng không phải người ngu dốt, tình thế lúc này, nếu không thần phục Càn Khôn, e rằng sẽ vẫn lạc tại đây, không thể không cân nhắc đến điều đó.

Ngoài ra, lời Càn Khôn nói về việc vấn đỉnh Đại đạo, cũng là điều y theo đuổi.

Cương thi cũng có đạo, chỉ là khá khó khăn mà thôi.

Là thủy tổ cương thi, những gì y nhìn thấy lúc này, chỉ là đỉnh phong Chuẩn Thánh, không hề nhìn thấy phía trước.

Nhưng lời này của Càn Khôn, lại thắp lên cho y một tia hy vọng, sau khi suy nghĩ đi nghĩ lại, y đã chọn thần phục.

Càn Khôn khẽ gật đầu, rồi phất tay, một đạo kim quang chìm vào mi tâm Tướng Thần, y thi triển cấm chế, chỉ cần có dị động, cấm chế liền có thể diệt y.

Làm xong mọi thứ, Càn Khôn lại lần nữa phất tay, một đạo kim quang nữa chìm vào mi tâm y.

Y đã tìm kiếm trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, liên quan đến Đại đạo pháp tắc của Thi đạo, có một bộ công pháp có thể cho cương thi tu luyện.

"Đa tạ Chủ nhân!" Tướng Thần sau khi hiểu rõ, thần sắc vui mừng, chắp tay hướng về Càn Khôn nói.

Càn Khôn gật đầu, rồi dẫn Tướng Thần đi về phía Toại Nhân Thị.

"Sau này một thời gian, ngươi hãy đi theo bên cạnh Toại Nhân Thị, hộ vệ Nhân tộc..." Càn Khôn nhìn Tướng Thần, lại nhìn Toại Nhân Thị, mở miệng nói.

"Chủ nhân!" Tướng Thần cung kính nói, trước đây y công kích Nhân tộc, là do y là thủy tổ cương thi loại hút máu, cách làm như vậy có lợi cho việc tu luyện đề thăng thực lực.

Nhưng lúc này Càn Khôn đã cho y công pháp và cảm ngộ Thi đạo pháp tắc, tự nhiên không cần phải hút máu nữa, chỉ cần chăm chỉ tu luyện là được.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị mỉm cười gật đầu.

Đang định mở miệng, lúc này, lại có một đạo khí tức hùng vĩ giáng

lâm nơi này.

Càn Khôn quay đầu, nhìn về phía một chỗ hư không.

"Ong!" Ngay sau đó, hư không chấn động, rồi một thân ảnh yểu điệu từ trong đó bước ra.

"Nữ Oa Đạo hữu?!" Càn Khôn nhìn y, hơi kinh ngạc mở miệng nói.

Nữ Oa trước đây vẫn luôn bế quan, sao lúc này lại xuất quan, và lại giáng lâm Nhân tộc.

"Thánh mẫu!" Toại Nhân Thị nhìn y, mở miệng nói.

"Đạo huynh!" Nữ Oa cười cười, bước đến, rồi ánh mắt rơi xuống Tướng Thần, tú mi khẽ nhíu lại, lạnh lùng nói: "Hống, chưa chết sao?" "Đạo hữu, y đã không còn là Hống, bây giờ là Tướng Thần, đã thần phục Bần đạo, tạm thời thủ hộ Nhân tộc..." Càn Khôn nhìn y, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Nữ Oa đã hiểu rõ trong lòng, mọi chuyện về Tướng Thần y đều đã biết.

Đối với việc Tướng Thần thần phục và thủ hộ Nhân tộc, Nữ Oa lại không để ý, điều y quan tâm lúc này, là chuyện của Nhân tộc.

"Những năm này, Nhân tộc phát triển không tệ..." Nữ Oa ánh mắt rơi xuống Toại Nhân Thị, khẽ mỉm cười nói.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị chắp tay nói: "Nếu không có lời thề của Thánh mẫu thuở ban đầu, e rằng Nhân tộc không thể bình an bắt đầu mấy nghìn năm, công lao của Thánh mẫu là lớn..." Nữ Oa nghe vậy, lại phất tay.

Ánh mắt y lướt qua Toại Nhân Thị, rồi lại rơi xuống Càn Khôn, lộ vẻ suy tư.

Càn Khôn nhìn y, khóe môi khẽ động, nhưng không có âm thanh truyền ra, mà là truyền âm cho Nữ Oa.

Nữ Oa nghe vậy, trên mặt lóe lên một tia kinh ngạc, rất lâu sau, mới từ từ gật đầu.

Rất lâu sau, Nữ Oa nhìn Càn Khôn nói: "Việc của Toại Nhân Thị đã như vậy, Nữ Oa liền không hỏi nữa, sau này chuyện của Nhân tộc, vậy nhờ Đạo huynh chiếu cố nhiều hơn..." Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười nói: "Đạo hữu không cần lo lắng, Nhân tộc đương tự cường, bây giờ không phải nói suông..." "Ồ?!" Nữ Oa nghe vậy, trên khuôn mặt cười hiện lên một nụ cười nhẹ nói: "Nếu đã như vậy, Nữ Oa muốn tự mình lên Thánh địa Nhân tộc xem sao, xem Nhân tộc bây giờ phát triển thế nào rồi..." Nghe vậy, Toại Nhân Thị nhìn y, mỉm cười nói: "Nếu đã như vậy, sao Thánh mẫu và Thượng tiên không cùng Toại Nhân Thị đi cùng, xem Nhân tộc bây giờ phát triển thế nào?" "Như vậy cũng tốt!" Càn Khôn suy nghĩ trong lòng, mở miệng nói.

Nữ Oa nhìn y, cũng gật đầu, lần này xuống là để tra xét tình hình Nhân tộc, vì đã rõ tình hình, những chuyện khác y cũng không bận tâm nữa.

Càn Khôn tuy lấy Nhân tộc làm thủ trảm chấp niệm, nhưng đối với Nhân tộc y cũng có công truyền pháp, vậy thì làm Thánh sư, cũng là như vậy, điểm này, y cũng thoải mái rồi.

Vì lúc này không còn bận tâm nữa, nhưng đã lâu không thấy tình hình Nhân tộc, ngay cả khi Toại Nhân Thị không nói, trong lòng Nữ Oa cũng muốn đến xem.

Nhân tộc, dù sao cũng là tộc do y tạo ra, trong lòng tự nhiên quan tâm.

"Như vậy, xin mời theo ta..." Toại Nhân Thị mỉm cười, rồi lơ lửng trên không, bay về phía Thánh địa Nhân tộc.

Càn Khôn và Nữ Oa nhìn nhau, cũng lơ lửng, từ từ đi theo sau Toại Nhân Thị, Tướng Thần thì đi theo sau hai người, một đường phi hành.

Càn Khôn và Nữ Oa tuy biết Thánh địa ở đâu, và với cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Thánh nhân, có thể một bước đến.

Nhưng dù sao cũng là đến thăm Nhân tộc, tự nhiên sẽ không làm như vậy, cứ từ từ đi là được. ...

Một ngày sau, Toại Nhân Thị và Càn Khôn, Nữ Oa, Tướng Thần ba người, cuối cùng cũng đến Thánh địa Nhân tộc.

Toại Nhân Thị gọi Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng tám vị Trưởng lão, sau khi bái kiến Thánh mẫu và Thượng tiên, liền dẫn hai người đi trong Nhân tộc, xem sự phát triển của Nhân tộc. ...

Bờ Đông Hải, trong Nhân tộc.

Chương 211

Càn Khôn và Nữ Oa dưới sự dẫn dắt của Toại Nhân Thị, đã cơ bản đi khắp tộc địa Nhân tộc, xem xong mọi sự phát triển của Nhân tộc, lại khiến họ có không ít sự bất ngờ.

Tuy Càn Khôn biết Nhân tộc phát triển nhanh, nhưng lúc này tự mình đi sau, lại phát hiện, y đã đánh giá thấp vài phần, tốc độ phát triển lại nhanh đến kinh người.

Còn về Nữ Oa, vì đây là lần đầu tiên y đến Nhân tộc sau khi tạo nhân, sự phát triển của Nhân tộc lúc này, khiến y vô cùng chấn kinh, phát triển vô cùng nhanh chóng.

Lúc này, y đã hiểu được trọng lượng của câu nói "Nhân tộc đương tự cường, đã không còn là nói suông" của Càn Khôn.

Cấp độ Chuẩn Thánh, Nhân tộc có ba vị.

Cấp độ Đại La Kim Tiên, Nhân tộc có tám vị.

Cấp độ Thái Ất Kim Tiên, Nhân tộc có mấy vạn vị.

Cấp độ Kim Tiên và dưới đó, thì vô số.

Với thực lực như vậy, trong Hồng Hoang, trừ Vu Yêu, Nữ Oa cảm thấy, ngay cả ba tộc của lượng kiếp trước, e rằng cũng có thể so sánh được.

Tin rằng, chỉ cần cho Nhân tộc một khoảng thời gian nữa, e rằng liền có thể trưởng thành thành chủng tộc đỉnh cao trong Hồng Hoang, ngay cả so với Vu Yêu, cũng không kém sắc vài phần.

Nữ Oa tin rằng, Nhân tộc có một tiềm lực như vậy.

Nếu không, Càn Khôn cũng sẽ không coi trọng Nhân tộc, điểm này,

Nữ Oa tin rằng, Càn Khôn cũng đã nhìn ra tiềm lực của Nhân tộc.

"Những năm này, Nhân tộc phát triển tốt, công lao của các ngươi không nhỏ..." Nữ Oa nhìn ba vị Nhân tổ Toại Nhân Thị, mỉm cười nói.

Y biết, là Thánh mẫu Nhân tộc, Khí vận của y đã tăng lên bao nhiêu, so với lúc tạo nhân, đã tăng lên vô số, khiến tu vi của y cũng tăng lên không ít.

Toại Nhân Thị nhìn y, chắp tay nói: "Thánh mẫu quá khen, đều là những gì chúng ta nên làm..." Nghe vậy, Nữ Oa cười cười, không nói nữa, rồi tiếp tục đi trong Nhân tộc. ...

Nữ Oa và Càn Khôn sau khi đi trong Nhân tộc xong, lại không lập tức quay về.

Càn Khôn vì muốn luận đạo với Toại Nhân Thị về ý nghĩa sâu xa của Đại đạo Tân Hỏa, còn về Nữ Oa, thì muốn xem xét kỹ sự phát triển của Nhân tộc, vì vậy hai người họ, liền dứt khoát ở lại trong Nhân tộc.

Nhưng trong Nhân tộc, trừ ba vị Nhân tổ Toại Nhân Thị, tám vị Trưởng lão ra, lại không ai biết thân phận của hai người họ.

Ngay cả khi thấy hai người, nhưng sau đó, lại không hề nhớ được.

Cấp độ đó, đều là Đại đạo pháp tắc quấn quanh, trừ phi để họ nhớ, nếu không, ngay cả ba vị Nhân tổ cấp độ Chuẩn Thánh, cũng không thể nhớ được dung mạo của họ.

Càn Khôn và Nữ Oa ở lại trong Nhân tộc, xem xét kỹ sự phát triển của Nhân tộc, dường như trăm thái nhân sinh, đều ở nơi này, cũng trải nghiệm một phen, đối với tâm cảnh của hai người, đều có một chút ba động. ...

Thời gian vội vã, thoáng chốc, đã một nghìn năm.

Trong một nghìn năm qua, Hồng Hoang bình tĩnh, Nhân tộc cũng bình tĩnh.

Nhưng dưới bề mặt bình tĩnh của Nhân tộc, thực lực lại tăng lên không ít, sức mạnh của Thánh địa Nhân tộc càng ngày càng cường hãn.

Ngoài ra, dân số trong một nghìn năm qua, lại bước vào giai đoạn tăng trưởng bùng nổ.

Chỉ trong một nghìn năm ngắn ngủi, số lượng Nhân tộc đã từ mấy chục ức của nghìn năm trước tăng lên hàng trăm ức người lúc này, tốc độ tăng trưởng khủng bố như vậy, khiến chúng sinh Hồng Hoang đều phải chú ý.

Lúc này, nơi cư trú của Nhân tộc, bờ Đông Hải, hoàn toàn không thể dung nạp nhiều Nhân tộc như vậy, Nhân tộc bắt đầu rời khỏi bờ Đông Hải, phát triển ra ngoài Đại Lục Hồng Hoang.

Đại Địa Hồng Hoang, địa vực rộng lớn, vô biên vô tận.

Ngay cả Vu tộc, chủ nhân của Đại Địa Hồng Hoang, cũng chưa hoàn toàn chiếm cứ được nó, chỉ chọn một số địa vực có khí hậu, linh khí, v.v. tương đối tốt để sinh sống, còn lại, phần lớn bị Yêu tộc còn sót lại trên Đại Địa Hồng Hoang chiếm cứ.

Những Yêu tộc còn sót lại này khác rất nhiều so với Yêu tộc trên Thiên Đình, tài nguyên tu luyện thiếu, phải đối mặt với áp lực to lớn từ Vu tộc hùng mạnh.

Ngoài ra, trong số những Yêu tộc này, giữa các chủng tộc Yêu tộc thậm chí còn xảy ra những cuộc công phạt lẫn nhau.

Lúc này, Nhân tộc đang cần mở rộng địa bàn lại mang đến áp lực lớn hơn cho Yêu tộc trên Đại Địa Hồng Hoang.

Những Yêu tộc này thường xuyên phải đối mặt với sự săn giết

của Vu tộc, trong đó căn bản không có cao thủ đáng kể, một số thậm chí không bằng bộ lạc Nhân tộc.

Hơn nghìn năm qua, họ đều tự lo việc mình, lúc này phân tán khắp nơi trên Đại Địa Hồng Hoang, căn bản không thể liên hợp, chống lại sự mở rộng của Nhân tộc lúc này.

Đối với sự mở rộng ra bên ngoài của Nhân tộc lúc này, Nhân tổ Toại Nhân Thị và tám vị Trưởng lão đều nhìn thấy.

Nhân tộc bây giờ, dù không có sự bảo hộ, cũng có thể miễn cưỡng chiến đấu với Yêu tộc trên Đại Địa Hồng Hoang, chứng tỏ Nhân tộc thực sự đang trở nên mạnh mẽ.

Từ một Nhân tộc không biết gì, hoang mang, bây giờ có thể chiến đấu với Yêu tộc Hồng Hoang, sự tiến bộ như vậy, không thể không nói là vô cùng nhanh chóng.

Nhân tộc, đang ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Nhưng những gì họ phải đối mặt lúc này, chỉ là Yêu tộc trên Đại Địa Hồng Hoang, những Yêu tộc này đều bị Yêu tộc Thiên Đình bỏ rơi trên Đại Địa Hồng Hoang, lại bị Vu tộc đàn áp lâu dài, thực lực, căn bản không thể lên mặt bàn.

Nếu muốn thực sự có một chỗ đứng trong Hồng Hoang, thực lực như vậy, còn xa mới đủ.

Vu Yêu hai tộc, thực lực thông thiên, muốn giành một chỗ đứng trong đó, thì không phải thực lực lúc này có thể so sánh được.

Nhưng Toại Nhân Thị tin rằng, Nhân tộc, có một tiềm năng như vậy, để chiếm một chỗ đứng trong Hồng Hoang. ...

Phương Đông Hồng Hoang, Đông Côn Luân.

Trong linh khí nồng đậm, xen lẫn từng trận ý nghĩa huyền diệu,

phiêu tán trong hư không.

Trong động phủ tiên gia.

Tam Thanh khoanh chân tọa, đỉnh đầu hiện khánh vân, từng tia linh khí tràn xuống.

Chương 212

Trên người ba người, Tam Thanh Chi Khí phát ra, đan xen hội tụ, từng trận khí tức huyền diệu tràn ra.

Mấy vạn năm tham ngộ, lại không thu hoạch được gì, ngoài việc tu vi đột phá, Hồng Mông Chi Khí, cơ hội thành Thánh, đều không thể minh ngộ.

Cũng không biết đã bao lâu, Thái Thượng từ từ mở hai mắt, trên gương mặt đạm nhiên vô vi hiện lên một tia ưu phiền, tham ngộ lâu như vậy, cơ hội thành Thánh, vẫn chưa thể chạm tới.

Lúc này, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đã mở hai mắt. ...

Trong động phủ tiên gia trên Đông Côn Luân Sơn, phương Đông Hồng Hoang.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, rồi cả hai hướng về phía Thái Thượng cười khổ, xem ra tình hình của họ cũng giống Thái Thượng, chẳng thu hoạch được chút Hồng Mông chi khí nào, cơ duyên thành Thánh cũng không có chút minh ngộ.

Tu luyện mấy vạn năm mà chẳng được gì, trong lòng Tam Thanh ngoài sự sốt ruột còn có thêm sự bất lực.

Việc như vậy, vẫn luôn không thể lĩnh ngộ thấu đáo, cũng chẳng có cách nào, ngoài việc tu vi đột phá mang lại chút an ủi, những thứ khác vẫn không thể nhìn rõ, ngộ ra.

Nhưng so với việc thành Thánh, đột phá tu vi lại trở nên không đáng kể.

Dù sao vào thời điểm hiện tại của Hồng Hoang, trừ phi thành Thánh, nếu không, dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng chẳng làm

được gì.

Trước mặt Vu Yêu nhị tộc, Chuẩn Thánh đỉnh phong có thể làm được gì?

Trước mặt Càn Khôn, một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như vậy, Chuẩn Thánh đỉnh phong lại có thể làm được gì?

Người ta một chiêu đã có thể miểu sát một vị Chuẩn Thánh, Chuẩn Thánh đỉnh phong có thể đỡ được mấy chiêu?

Vì vậy, chỉ có thành Thánh mới có thể xoay chuyển được cục diện như vậy.

Đáng tiếc tình hình hiện tại lại khiến họ vừa lo lắng vừa bất lực.

Đại ca, liệu huynh đã tham ngộ được cơ duyên thành Thánh chưa?" Nguyên Thủy nhìn Thái Thượng rồi cất tiếng hỏi.

Vu Yêu càng ngày càng hùng mạnh, Nữ Oa thành Thánh, Càn Khôn cường hãn, càng khiến họ cảm thấy danh hiệu Tam Thanh của Bàn Cổ sắp không giữ nổi nữa rồi.

Nhưng chuyện thành Thánh đâu phải cứ sốt ruột là có thể nắm giữ trong tay, mấy vạn năm qua họ cũng rất sốt ruột đấy chứ, nhưng vẫn chưa lĩnh ngộ được chút minh ngộ nào cả.

Vì vậy, tuy lúc này lòng nóng như lửa đốt, lo lắng khôn nguôi, nhưng cũng chẳng có cách nào.

Nghe vậy, Thái Thượng lắc đầu, nhìn hai người nói: "Tham ngộ lâu như vậy, ta vẫn chưa biết cơ duyên thành Thánh ở đâu.

Trong lòng tuy lo lắng, nhưng cũng chẳng có cách nào..." Nói rồi, Thái Thượng khẽ thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn xuống Hồng Hoang: "Có lẽ Nữ Oa sư muội nói đúng, cứ mãi ngồi yên tĩnh tu luyện như vậy không được, cần phải đi ra ngoài một chuyến, xem bên ngoài có

cơ duyên thành Thánh nào không?" Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều im lặng không nói.

Lời của Nữ Oa khó nói là đúng hay sai.

Đi ra ngoài có lẽ có ích hoặc vô ích, dù sao chuyện cơ duyên đâu có dễ dàng như vậy, không phải cứ đi một chuyến là có thể ngộ được cơ duyên.

Ngồi yên tĩnh tu luyện ở đây cũng không nhất định là không thể lĩnh ngộ được, cơ duyên đến, tự nhiên nước chảy thành sông.

Vì vậy, chuyện này không thể nói là nhất định đúng hay nhất định sai, tất cả đều phải xem cơ duyên.

Một lát sau, Thông Thiên sau khi suy nghĩ, nhìn Thái Thượng hỏi: "Vậy không biết Đại ca định đi đâu trong Hồng Hoang?" Hồng Hoang rộng lớn biết bao, muốn du lịch khắp cả Hồng Hoang thì e rằng với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Thái Thượng lúc này cũng phải mất cả ngàn năm, nếu đi mà không có mục đích thì cũng chẳng có cách nào. "Ta cũng không biết, trong lòng không có mục đích gì cả..." Thái Thượng nghe vậy, lắc đầu nói, âm dương chi khí hiện lên trong đôi mắt.

Trên khuôn mặt đạm nhiên vô vi lộ ra một tia mê mang, Hồng Hoang rộng lớn biết bao, cũng chẳng biết nên đi đâu?

Nhưng trong lòng đã quyết định thì sẽ không thay đổi nữa.

Tuy tìm kiếm cơ duyên thành Thánh trong Hồng Hoang, nhưng lại không thích hợp để Tam Thanh cùng đi.

Nếu lần này không thành công, chi bằng lại lãng phí thời gian tu luyện và tham ngộ của Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Hơn nữa, nhìn sắc mặt hai người cũng không có vẻ định đi.

Sau khi ánh mắt biến ảo mấy lần, dường như đã hạ quyết tâm, Thái Thượng nói với Nguyên Thủy và Thông Thiên: "Ta sẽ ra ngoài du lịch vài năm, xem có cơ duyên thành Thánh nào không, hai đệ cứ ở đây mà tu luyện tham ngộ thật sâu..." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu.

Không đi, nếu không có cơ duyên, chẳng phải là lãng phí thời gian sao?

Ở đây mà tham ngộ là tốt nhất, còn lại thì xem Thái Thượng có cơ duyên nào không. "Chúc Đại ca may mắn!" Thông Thiên nhìn Thái Thượng, khẽ cười nói.

Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, rồi từ biệt hai người, hóa thành lưu quang, bay về phía Hồng Hoang.

Với sự rộng lớn của Hồng Hoang, Thái Thượng lúc này cũng chẳng biết nên đi từ đâu, trong lòng chợt nghĩ, chi bằng đi đâu thì đi đó!

Ẩn mình trên mây, không ai phát hiện ra tung tích của y.

Với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong lúc này, nếu muốn ẩn thân thì trừ phi là Thánh Nhân hoặc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh giới, nếu không thì ngay cả cao thủ cùng đẳng cấp cũng không dễ dàng phát hiện ra thân hình của y.

Thái Thượng chậm rãi du lịch, trong chớp mắt đã mấy trăm năm trôi qua.

Trong Hồng Hoang, y chứng kiến cảnh giết chóc, tranh đấu, tình hình đại địa Hồng Hoang, chẳng cần ra khỏi Đông Côn Luân cũng có thể đoán được mấy phần.

Càng nhìn cảnh tượng như vậy, Thái Thượng không khỏi lắc đầu liên tục.

Thái Thượng ngồi trên Thái Cực Đồ, một đường phiêu phù trên Cửu Thiên, nhìn vọng thế giới Hỗn Độn, nhìn về phía Tử Tiêu Cung, trên mặt lộ ra chút mê mang.

Y không khỏi lẩm bẩm tự nói: "Lão sư a lão sư!

Người ban cho đệ tử Hồng Mông Tử Khí, nói rõ ta sau này sẽ thành Thánh, nhưng ta lúc này, lại ngay cả cơ duyên thành Thánh ở đâu cũng không biết?

Nói gì đến thành Thánh?

Mấy vạn năm tham ngộ, tất cả đều như lúc bắt đầu, vẫn không rõ ràng a!

Đệ tử phải làm sao đây?" Ngơ ngác nhìn vọng thế giới Hỗn Độn, Thái Thượng cũng không biết đã bao lâu, đợi đến khi hoàn hồn, thần sắc trong mắt y đã khôi phục sự thanh triệt minh bạch, trên mặt cũng khôi phục vẻ đạm nhiên vô vi.

Chương 213

"Trong Hồng Hoang, toàn là giết chóc tranh đấu, chẳng lẽ không có một nơi yên tĩnh nào sao?" Ánh mắt Thái Thượng chợt lóe lên, dường như đã bắt được điều gì đó, nhưng trong lòng cẩn thận hồi vị, lại không thể nắm bắt được.

Ánh mắt Thái Thượng lúc này nhìn về phía Tạo Hóa Thiên, Thánh Mẫu Cung, lẩm bẩm nói: "Nữ Oa sư muội nói rằng cứ mãi ngồi yên không có cách nào, nhưng ta lần này ra ngoài đã mấy trăm năm, lại chưa tìm được cơ duyên..." "Chẳng lẽ Nữ Oa sư muội có lời gì chưa nói rõ?

Nữ Oa..." Trong lòng Thái Thượng chợt chấn động, trong mắt lóe lên một đạo quang mang. "Nữ Oa sư muội tạo Nhân tộc thành Thánh, vậy rõ ràng Nhân tộc nhất định bất phàm, có lẽ, ta có thể đến Nhân tộc xem sao..." Trong lòng Thái Thượng đã có ý niệm, y nhìn xuống rõ ràng phương hướng, Thái Cực Đồ một đạo quang mang chợt lóe, hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Nhân tộc bên bờ Đông Hải.

Trên đại lục phương Đông Hồng Hoang.

Thái Cực Đồ hóa thành một đạo lưu quang, bay lượn trên Cửu Thiên, để lại những luồng âm dương nhị khí nồng đậm.

Với tốc độ của Thái Cực Đồ, Thái Thượng không mất quá nhiều thời gian đã đến bờ Đông Hải.

Trên tầng mây, nhìn Nhân tộc bên bờ Đông Hải, trong mắt Thái Thượng lóe lên một tia kinh ngạc, so với các chủng tộc khác trong Hồng Hoang, Nhân tộc lại bình tĩnh và tường hòa đến thế. "Nhân tộc do Nữ Oa sư muội sáng tạo quả nhiên có phúc duyên thâm hậu..." Thái Thượng quét mắt trên Nhân tộc, rồi sau khi thôi diễn một lát, mỉm

cười nói.

Tiên Thiên Đạo Thể xuất thế, đủ để nói Nhân tộc bất phàm, thêm vào Khí Vận Nhân tộc, Thái Thượng trong lòng tự có cảm ngộ.

Sau khi suy nghĩ, y liền thu Thái Cực Đồ lại, hạ xuống tầng mây, đi về phía Nhân tộc.

Thái Thượng hạ xuống mặt đất, mỗi bước đi, trên người y lại biến hóa.

Y trở thành một lão giả mang y phục Nhân tộc cổ xưa, chống gậy trong tay, trên người không hề có chút pháp lực ba động, giống hệt một lão giả bình thường trong Nhân tộc. "Nhân tộc đảo dã cực vi bất phàm, sự yên tĩnh như vậy, ngay cả Bách tộc từng tồn tại trong Hồng Hoang trước đây cũng chưa từng có..." Thái Thượng khẩu trung khinh tiếu đạo, nhưng những người xung quanh đi lại lại không thể nghe rõ giọng nói của y.

Thái Thượng chậm rãi đi tới, trong Nhân tộc, y không cảm nhận được sự giết chóc, tranh đấu hay những mưu tính.

Chỉ có sự tương trợ lẫn nhau, tương thân tương ái. "Sự bình tĩnh và tường hòa này, ngược lại có chút tương tự với Vô Vi chi đạo của ta..." Thái Thượng nhìn Nhân tộc, trong lòng thầm nghĩ, rồi tiếp tục đi tới.

Trong một nơi cư trú của Nhân tộc.

Càn Khôn đột nhiên mở hai mắt, trong mắt lóe lên một đạo thất thải chi sắc, quang hoa lưu chuyển trong tay, pháp tắc Càn Khôn ngưng tụ.

Y vung tay, một bức họa diện hiện lên trước mặt, chính là cảnh Thái Thượng đang đi lại trong Nhân tộc.

Toại Nhân Thị ngồi bên cạnh nhìn thấy, hỏi: "Thái Thượng?

Đã đến Nhân tộc rồi sao?" Đối với tình hình của Thái Thượng, Toại Nhân Thị với tư cách là chấp niệm thi của Càn Khôn, tự nhiên không xa lạ gì, chỉ là không ngờ Thái Thượng lại đến nhanh như vậy.

Nếu đợi thêm mấy ngàn năm nữa, ước chừng Nhân tộc sẽ phát triển lên một tầm cao mới. "Cơ duyên ấy, không thể tránh khỏi." Càn Khôn lắc đầu, nhìn y nói: "Tuy trừ Thánh Địa ra, những truyền thừa khác của Nhân tộc cũng không còn nhiều, Nhân tộc này nếu đi tiếp nhận đạo pháp thì cũng là một lựa chọn, còn về Thánh Địa, cứ tiếp tục phát triển là được..." Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, đáp: "Cũng chỉ có thể như vậy thôi..." Càn Khôn nhìn Thái Thượng đang đi lại lúc này, trong lòng thầm nói: "Với Tam Tổ và Nữ Oa đạo hữu, bao gồm cả khí vận Nhân tộc mà ta nắm giữ, xem ra đã vượt quá bảy phần, khí vận mà Thái Thượng lần này có thể chiếm giữ, ước chừng không đủ ba phần." Y dừng một chút, nói tiếp: "Tuy không đủ ba phần, nhưng cũng không ít, sau này nếu y không vì Nhân tộc, tự nhiên có thể ra tay, khi đó khí vận Nhân tộc có thể nắm giữ được nhiều hơn nữa..." Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, giống như điều y nghĩ trong lòng.

Càn Khôn nhìn một lúc rồi vung tay, bức họa diện liền tan biến, sau đó tiếp tục tham ngộ.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng không xa Càn Khôn.

Nữ Oa chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia kinh ngạc, khẽ vung tay, hình ảnh Thái Thượng lập tức ngưng tụ hiện ra trước mặt. "Sao lại đến Nhân tộc rồi?" Nữ Oa không hiểu.

Nàng thôi diễn một lát, lại phát hiện Thiên Cơ vặn loạn, căn bản không thể tham tra được. "Chẳng lẽ chuyến đi này của Thái Thượng có huyền cơ gì đó không thành?" Nữ Oa trong lòng hơi chấn kinh, nhìn thân hình Thái Thượng, biểu tình hơi trầm tư.

Sau khi suy nghĩ một lát, nàng mới nghe giọng nói đạm mạc: "Đã vậy Bản Cung ở đây, nếu có việc gì gây hại cho Nhân tộc, vậy cũng đừng trách Bản Cung ra tay..." Nữ Oa không dám xác định ý định của Thái Thượng là gì, dù sao Thiên Cơ lúc này vặn loạn, một mảnh hỗn độn.

Nhưng Thái Thượng dù sao cũng là Đại sư huynh trên danh nghĩa, nếu chỉ đơn thuần đi lại trong Nhân tộc thì cũng không sao, nếu y làm gì đó đối với Nhân tộc, thì Nữ Oa tự nhiên cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Với tư cách là Thánh Mẫu Nhân tộc, lần này đích thân có mặt trong Nhân tộc, nếu có Đại Năng nào đó ra tay với Nhân tộc, nàng nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Ngay cả Thái Thượng, Đại sư huynh của nàng, cũng tương tự như vậy.

Sau khi suy nghĩ, Nữ Oa liền một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Thái Thượng không dừng bước, một đường chậm rãi đi tới, thỉnh thoảng y gặp vài người tu hành.

Nhưng những người y nhìn thấy, con đường tu luyện tiên đạo của họ không hoàn chỉnh, dường như truyền thừa đã bị đứt đoạn, điều đó đã thu hút sự chú ý của Thái Thượng. "Xem ra trong Nhân tộc cũng có người tu hành tồn tại, chỉ nhìn dáng vẻ của họ, truyền thừa lại không hoàn chỉnh..." Thái Thượng khẽ nhíu mày, trong lòng thầm tự suy tư.

Trong lòng y lúc này dường như có một loại cảm giác "vạch mây gặp ánh sáng", chỉ là chưa thực sự nắm bắt được tia minh ngộ đó mà thôi. "Có lẽ, đây sẽ là một cơ duyên..." Sau khi suy tư rất lâu, trên mặt Thái Thượng lộ ra một nụ cười nhạt.

Lúc này, y không tiếp tục suy nghĩ vấn đề đó nữa, tiếp tục đi lại

trong Nhân tộc.

Với dáng vẻ và trang phục của Thái Thượng lúc này, y hoàn toàn không bắt mắt trong Nhân tộc, cũng không ai phát hiện ra lão già đang đi bên cạnh họ chính là đệ tử đầu tiên của Hồng Quân, Thái Thanh Thái Thượng, người đứng đầu Tam Thanh.

Chính vì vậy, Thái Thượng có thể đi lại vô tư trong Nhân tộc, tỉ mỉ quan sát từng hành động, sự thiếu sót trong tu hành, và Đạo của Nhân tộc.

Sau một chuyến du lịch trong Nhân tộc, kéo dài hơn trăm năm, Thái Thượng gần như đã đặt chân đến mọi ngóc ngách của Nhân tộc, chứng kiến sự phát triển, trăm vạn thái nhân sinh của họ.

Tâm cảnh của y lúc này cũng đã có những thay đổi. "Tiên đạo truyền thừa của Nhân tộc không toàn vẹn, nếu ta truyền xuống pháp tu hành, nhất định có thể khiến Nhân tộc đạt đến cảnh giới cao hơn..." Trong mắt Thái Thượng lóe lên tinh quang, trong lòng thầm nói.

Bên bờ Đông Hải Hồng Hoang, tại một nơi trong Nhân tộc. "Tiên đạo truyền thừa của Nhân tộc không toàn vẹn, nếu ta truyền xuống pháp tu hành, nhất định có thể khiến Nhân tộc đạt đến cảnh giới cao hơn..." Nhìn thấy truyền thừa tu luyện của Nhân tộc không toàn vẹn, trong lòng Thái Thượng chợt nảy sinh một ý niệm.

Truyền pháp!

Người Nhân tộc là Tiên Thiên Đạo Thể, tu luyện nhất định sẽ tiến triển thần tốc, điểm này Thái Thượng không hề nghi ngờ, cũng chính vì vậy mà y nảy sinh ý niệm này.

Chương 214

Ngay khi ý niệm vừa chuyển động, Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần liền truyền đến một trận chấn động, trong lòng y lập tức khoát nhiên khai lãng, một cảm giác "vạch mây gặp ánh sáng" đột nhiên dâng trào trong tâm. "Đạo của ta thành rồi!" Cảm ngộ rất lâu, trên khuôn mặt trầm tư của Thái Thượng hiện lên một nụ cười sáng láng, y khẽ nói.

Tia minh ngộ mà y cảm ngộ mãi không được, vào khoảnh khắc này, đã hoàn toàn lĩnh ngộ rõ ràng.

Một tia minh ngộ đó, chính là cơ duyên thành Thánh.

Lúc này cơ duyên đã đến, con đường thành Thánh của Thái Thượng đã thành.

Sau khi minh ngộ cơ duyên thành Thánh của bản thân, Thái Thượng không trực tiếp truyền pháp ngay lập tức, mà lặng lẽ đi hết đoạn đường cuối cùng trong Nhân tộc, làm cho có đầu có cuối.

Đợi đến khi Thái Thượng đi hết đoạn đường cuối cùng trong Nhân tộc, lại mấy năm sau.

Một ngày nọ, Thái Thượng đi đến một ngọn cô phong, rồi trên đỉnh núi dựng một cao đài, sau đó ngồi xếp bằng trên đó.

Nhìn bộ lạc Nhân tộc ở phía đông, trên khuôn mặt đạm nhiên vô vi của Thái Thượng lộ ra một nụ cười nhạt.

Ngay lập tức, chỉ thấy trên người y khẽ chấn động, hiện ra nguyên dạng bản thể, một thân khí tức kinh khủng, bao trùm vạn dặm phương viên.

Sau đó, y vận chuyển pháp lực, từ từ cất tiếng nói hướng về Nhân

tộc. "Ta là Thái Thanh Thái Thượng, người đứng đầu Tam Thanh, du lịch Nhân tộc hơn trăm năm, thấy tiên đạo truyền thừa của các ngươi có thiếu sót, nay đặc biệt truyền xuống Kim Đan Đại Đạo của ta, tất cả những người hữu duyên đều có thể đến nghe đạo..." Giọng nói của Thái Thượng tuy không lớn, nhưng ẩn chứa pháp lực, lại bao trùm khắp cả Nhân tộc.

Những người trong bộ lạc Nhân tộc nghe được giọng Thái Thượng, xa xăm miên trường nhưng rõ ràng có thể nghe thấy, đều biết đó là cao nhân đắc đạo.

Không ít người tu tiên đạo trong Nhân tộc lũ lượt tìm theo tiếng mà đến, có một số người chưa tu luyện, nhưng nghe danh uy của Tam Thanh, cũng lũ lượt đến nghe đạo.

Người tu hành trong Nhân tộc, truyền thừa không toàn vẹn, tự nhiên muốn đạt đến cảnh giới cao hơn, nhưng lại không có người truyền pháp, lúc này Thái Thượng giảng đạo, tự nhiên không muốn bỏ lỡ.

Những người chưa tu hành cũng muốn sống lâu hơn, cũng muốn thành tiên đắc đạo, tự nhiên cũng không muốn bỏ lỡ lần giảng đạo này.

Bên bờ Đông Hải Hồng Hoang, tại Thánh Địa Nhân tộc. "Thái Thanh Thái Thượng, người đứng đầu Tam Thanh, không ngờ lại..." Hữu Sào Thị nghe được giọng Thái Thượng, lại có chút kinh ngạc nói với Toại Nhân Thị.

Truy Y Thị bên cạnh, sắc mặt lại không có gì khác thường. "Đã truyền đạo, vậy cũng có thể nghe, đạo tuy khác nhau, nhưng chung quy thì cũng đều dẫn đến một con đường, đều có thể hỗ trợ chứng thực và lý giải lẫn nhau..." Đột nhiên, một giọng nói truyền đến bên cạnh, chính là Toại Nhân Thị. "Đại ca!" Hữu Sào Thị và Truy Y Thị

thấy vậy, khẽ hành lễ nói.

Toại Nhân Thị phất tay, rồi nói với hai người: "Hai đệ đi gọi các đệ tử Nhân tộc trong Thánh Địa ra, ta sẽ ở bên ngoài lắng nghe Kim Đan chi đạo của Thái Thanh Thái Thượng..." Hai người khẽ cúi đầu, xoay người rời đi.

Trên cô phong, Thái Thượng mỉm cười nhìn Nhân tộc không ngừng kéo đến.

Chưa đầy vài tháng, trên cô phong đã chật kín Nhân tộc đông nghịt, ngay cả dưới chân núi cũng tràn ngập người.

Thái Thượng thấy vậy, cười một tiếng rồi, trên người khí tức chợt rung động, một trận huyền diệu chi ý phát tán ra, đỉnh đầu hiện Khánh Vân, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Sau đó, y liền bắt đầu tuyên giảng Kim Đan Đại Đạo. "Đạo khả Đạo, phi thường Đạo.

Danh khả Danh, phi thường Danh, vô danh Thiên Địa chi thủy, hữu danh vạn vật chi mẫu, cố thường vô dục dĩ quan kỳ diệu.

Thường hữu dục dĩ quan kỳ kiếu.

Thử lưỡng giả đồng xuất dị danh, đồng vị chi Huyền, Huyền chi hựu Huyền, chúng diệu chi môn..." "Thiên hạ giai tri mỹ chi vi mỹ, tư ác hĩ; giai tri thiện chi vi thiện, tư bất thiện dĩ, cố hữu vô tương sinh, nan dịch tương thành, trường tương hình, cao hạ tương khuynh, âm thanh tương hòa, tiền hậu tương tùy, dĩ Thánh Nhân xử vô vi chi sự, hành bất ngôn chi giáo..." "...

Vạn vật tác yên bất từ, sinh bất hữu, vi bất thị, công thành phất cư, phu duy phất cư, dĩ bất khứ, bất thượng hiền, sử dân bất tranh, bất quý nan đắc chi hóa..." "Sử dân bất vi đạo, bất kiến khả dục, sử dân tâm bất loạn, dĩ Thánh Nhân chi trị, hư kỳ tâm, thực kỳ phúc,

nhược kỳ chí, cường kỳ cốt; thường sử dân vô tri, vô dục, sử phu trí giả bất cảm vi dã.

Vi vô vi, tắc vô bất trị..." Cùng với việc Thái Thượng giảng đạo, y cũng dần dần tiến nhập vào một trạng thái huyền chi hựu huyền.

Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần cũng từ từ dung nhập vào Nguyên Thần, sau bốn mươi chín năm giảng đạo, giảng đạo cuối cùng cũng dừng lại, lúc này, Hồng Mông Tử Khí đã dung hợp làm một với Nguyên Thần.

Khí tức trên người y trở nên huyền diệu, ngay cả thân thể cũng hư vô phiêu miểu, khí tức vô ý phát tán ra lúc này, đều mang đến cho Nhân tộc đang quỳ gối một trận áp lực khổng lồ vô danh.

Thái Thượng mở hai mắt, trong mắt bắn ra hai đạo kim quang, trong đôi mắt vàng đại đạo hiển hiện, khí thế trên người y dần dần tăng lên.

Một lát sau, Thái Thượng đột nhiên đứng dậy, trên đỉnh đầu Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, trong tay tung ra Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ.

Y nhìn vọng Cửu Thiên, trầm giọng hô: "Thiên Đạo tại thượng, ta là Thái Thanh Thái Thượng của Tam Thanh, nay cảm ngộ Đại Đạo hữu thành, lập Nhân Giáo để giáo hóa Nhân tộc, lấy Thái Cực Đồ làm trấn giáo chi bảo, trấn áp khí vận Nhân Giáo, Nhân Giáo lập!" Lời này của Thái Thượng vừa nói ra, trên Cửu Thiên đột nhiên giáng xuống một đạo Công Đức Kim Quang khổng lồ, trực tiếp rơi xuống người y.

Vô số Công Đức Kim Quang tiến vào trong cơ thể Thái Thượng, lập tức bùng phát ra khí thế cường đại.

Trong khoảnh khắc, vô số sinh linh Hồng Hoang đều vì đó mà run rẩy, Nhân tộc đang quỳ gối nghe đạo càng thêm quỳ bái nhìn về phía

Lão Tử, Hồng Hoang đột nhiên truyền đến một trận tiên nhạc, dị hương phiêu miểu, tường thụy không ngừng.

Thái Thượng, thành Thánh.

Trên cô phong bên bờ Đông Hải.

Khí thế của Thái Thượng lúc này đã tăng lên đến đỉnh phong, chỉ cảm thấy Thức Hải trong lòng một trận thanh minh, sau đó truyền đến một tiếng vang nhẹ, tu vi của y đã vượt qua một ngưỡng cửa, đạt đến cảnh giới cao hơn. "Đã là cảnh giới Thánh Nhân rồi sao?" Thái Thượng trong lòng thầm nghĩ một tiếng, trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

Cảnh giới mơ ước bấy lâu, sau mấy vạn năm hành trình, hôm nay cuối cùng đã đạt được.

Lúc này, Công Đức Kim Quang vẫn chưa hấp thu hoàn toàn, thể ngộ Thiên Đạo vẫn còn đó, Thái Thượng không lãng phí cơ hội này, một lần nữa nhắm hai mắt lại, cảm ngộ.

Lúc này, trong Hồng Hoang, lại giáng xuống dị tượng Thánh Nhân.

Tiên nhạc từng trận, dị hương phiêu miểu, tường thụy không ngừng, hà quang chợt lóe, tử khí phương đông, linh khí hội tụ, trên không trung ngưng kết thành kim hoa, như mưa rơi xuống khắp mọi nơi trong Hồng Hoang, đại địa tuôn trào vô số kim liên, tư nhuận cả Thiên Địa Hồng Hoang.

Đệ tử đầu tiên của Hồng Quân, Thái Thanh Thái Thượng, người đứng đầu Tam Thanh, hôm nay chứng đạo thành Thánh.

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh Đại Thần Thông Giả đều chấn kinh.

Thái Thượng, sau mấy vạn năm Nữ Oa thành Thánh, cũng đã chứng đạo thành Thánh.

Chương 215

Ban đầu Hồng Quân định ra Lục Thánh, giờ đã có hai vị thành Thánh, nhìn như vậy, bốn vị tiếp theo cũng sẽ thành Thánh.

Nếu tất cả đều thành Thánh, thì Hồng Hoang sẽ bước vào một thời đại mới.

Trong Hồng Hoang, Thánh vị vi tôn, Thánh Nhân chi hạ đều là lâu nghĩ.

Chỉ cần là Thánh Nhân, thì Vu Yêu nhị tộc cũng không thể làm gì được Thánh Nhân.

Lúc này, cùng với việc Thái Thượng chứng đạo thành Thánh, địa vị của Vu Yêu lại một lần nữa giảm xuống vài phần.

Đợi đến khi mấy vị khác cũng chứng đạo thành Thánh, địa vị của Vu Yêu nhị tộc, so với trước đây, có thể nói là trời đất cách biệt.

Nhưng thành Thánh thì lại là Thiên Định, cũng không thể làm gì được.

Bên ngoài Thánh Địa Nhân tộc.

Sắc mặt Nữ Oa hơi trầm, nhìn về phía cô phong, nơi Thái Thượng toàn thân tràn ngập huyền diệu chi ý, kim quang rạng rỡ ba vạn trượng, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo.

Thái Thượng lập Nhân Giáo thành Thánh, trong một thời gian, lại phân đi gần ba phần khí vận của Nữ Oa.

Càn Khôn nhìn một cái, cất tiếng nói: "Nhân tộc là cơ duyên thành Thánh của Thái Thượng, ngay cả ta cũng không thể ngăn cản được..." Nghe vậy, Nữ Oa không nói gì nữa.

Phúc chí tâm linh, nàng cũng thôi diễn vài phần, quả nhiên đúng như Càn Khôn nói.

Lúc này, Thái Thượng đã hấp thu hoàn toàn công đức, tu vi của y lúc này đã vượt qua Thánh Nhân sơ kỳ, trực chỉ Thánh Nhân trung kỳ.

Khí thế bùng phát ra uy áp Thánh Nhân, mạnh hơn Nữ Oa rất nhiều so với lúc ban đầu, khiến vô số chúng sinh Hồng Hoang đều chấn kinh, cũng khiến Thái Thượng rất nở mày nở mặt.

Tại Thánh Địa Nhân tộc. "Khí thế uy áp của Thái Thượng lại mạnh hơn Thánh Mẫu lúc ban đầu, nội tình của Tam Thanh Bàn Cổ quả nhiên thâm hậu hơn một chút, tuyệt đối không phải các Tiên Thiên Thần Thai Ma khác có thể sánh bằng..." Toại Nhân Thị sắc mặt bình tĩnh nói, trên mặt không nhìn ra được sâu cạn.

Tam Thanh Bàn Cổ dù sao cũng kế thừa công đức khai thiên của Bàn Cổ, nói về nội tình, quả thực không phải Tiên Thiên Thần Thai Ma bình thường có thể sánh được.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị bên cạnh nghe vậy, khẽ cúi đầu.

Uy áp Thánh Nhân của Thái Thượng tràn ngập, bao trùm cả Hồng Hoang, những tinh anh Nhân tộc ở cô phong và bên ngoài Thánh Địa Nhân tộc chịu áp lực quả thực không nhỏ, dù sao nơi đây là nơi gần Thái Thượng nhất.

Ba vị Nhân Tổ Toại Nhân Thị và tám vị trưởng lão cảm nhận được luồng uy áp Thánh Nhân cực mạnh đang ập đến, cố gắng ép họ quỳ xuống, nhưng với thực lực lúc này, chống lại luồng uy áp đó cũng đủ.

Nhưng trừ bảy người họ ra, những tinh anh Nhân tộc kia lại không thể chống cự.

Hữu Sào Thị nhìn một cái rồi nói với Toại Nhân Thị: "Đại ca,

chúng ta có nên ra tay không?" Toại Nhân Thị nghe vậy, lại lắc đầu, đạm mạc cất tiếng nói: "Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức!

Ta muốn để họ tự ứng phó, nếu không, sao có thể nói tự cường bất tức?" Nghe vậy, Hữu Sào Thị không nói gì nữa.

Càn Khôn nhìn những tinh anh Nhân tộc lúc này đang khổ sở kiên trì, lại nhìn Thái Thượng lúc này vẫn đang trong trạng thái thể ngộ.

Uy áp Thánh Nhân lúc này là tự nhiên phát tán ra.

Luồng uy áp ở mức độ này, đối với ba vị Nhân Tổ Toại Nhân Thị và tám vị trưởng lão, thì có thể chống cự, nhưng tinh anh Nhân tộc lại không chống cự được.

Y nhìn Toại Nhân Thị một cái, Toại Nhân Thị hiểu ý, khóe miệng khẽ động, lời nói không tiếng động lúc này lại rơi vào tai mỗi tinh anh Nhân tộc. "Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức!" Đột nhiên, trong mắt mỗi tinh anh Nhân tộc bùng phát ra hai đạo kim sắc quang mang, khí thế trên người họ dưới một câu chí lý, trong nháy mắt được điều động. "Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức!" "Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức!" "Oanh!" Một luồng khí thế kinh người từ trong Thánh Địa bùng phát ra, sau đó cuộn trào, trong khoảnh khắc liền chống lại luồng uy áp Thánh Nhân đó bên ngoài, trên người họ lập tức nhẹ nhõm.

Bảy người kia sắc mặt kinh ngạc nhìn những tinh anh Nhân tộc phía sau, không ngờ trong một khoảnh khắc, tinh anh Nhân tộc lại bùng phát ra khí thế mạnh mẽ đến vậy, thậm chí không kém hơn nhiều.

Có lẽ khí thế của một người thì nhỏ bé, nhưng khí thế của ngàn người, vạn người, mười vạn người, trăm vạn người cộng dồn lại, luồng khí thế đó, lại không kém gì cảnh giới Đại La. "Không ngờ một

câu nói của Thượng Tiên lại có tác dụng lớn đến vậy..." Trên mặt Hữu Sào Thị lộ ra một nụ cười nhạt, ánh mắt nhìn về phía Toại Nhân Thị.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị cười một tiếng, không thể phủ nhận.

Lúc này, Nữ Oa đang đứng không xa, nhìn Nhân tộc lúc này, khẽ gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Bên bờ Đông Hải, trên cô phong. "Dị?!" Trong miệng Thái Thượng truyền ra một tiếng kinh ngạc, ánh mắt lưu chuyển, lại nhìn về phía Thánh Địa Nhân tộc lúc này.

Nhân tộc ở đó rõ ràng không giống nhau, không chỉ tu vi, mà quan trọng hơn là luồng khí thế đó.

Một loại khí thế đặc biệt của Nhân tộc, tự cường bất tức, ngay cả uy áp Thánh Nhân, cũng không thể áp chế được. "Tu vi không cao, nhưng lại có khí thế mạnh mẽ như vậy, ngay cả áp lực Thánh Nhân cũng không thể áp chế được..." Thái Thượng hơi nheo mắt, biểu tình hơi trầm tư.

Trong lòng, Thái Thượng ngẩng đầu, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Khí thế trên người y từng chút một tăng lên, uy áp cũng từng chút một gia cường.

Uy áp khí thế trước đó là vô thức phóng ra, nhưng lúc này, lại đang được Thái Thượng thao túng, bắt đầu áp chế Nhân tộc trong Thánh Địa Nhân tộc.

Đột nhiên, áp lực của tinh anh Nhân tộc trong Thánh Địa tăng lên rất nhiều, trên mặt họ cũng có chút tái nhợt, trán thậm chí còn rịn ra những giọt mồ hôi li ti.

Sắc mặt bảy người Hữu Sào Thị hơi biến đổi, ngay cả họ cũng

cảm thấy không ít áp lực. "Thái Thượng, muốn ra tay với Nhân tộc sao?" Toại Nhân Thị nheo mắt, trong miệng đạm mạc nói, khí tức trên người hơi ba động.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt Toại Nhân Thị và Càn Khôn đối diện nhau, hai người trong lòng đã có cách.

Càn Khôn tiến lên một bước, vung tay, pháp tắc Càn Khôn khuynh tả ra, phương Thiên Địa lập tức biến hóa, trong đó, Càn Khôn chính là Thiên Địa.

Áp lực giảm xuống, tinh anh Nhân tộc đều hoàn toàn tỉnh táo, sau đó nhìn về phía Càn Khôn.

Rất nhiều người đều là Nhân tộc đời đầu, nên đều biết thân phận của Càn Khôn.

Càn Khôn sắc mặt bình tĩnh nhìn Thái Thượng, đạm mạc cất tiếng nói: "Thái Thượng, nếu ngươi tiếp tục như vậy, cái giá phải trả, e rằng không thể chịu đựng được..." Nghe vậy, sắc mặt Thái Thượng biến đổi, phương Thiên Địa biến hóa, tất cả quy tắc pháp tắc, thậm chí cả Thiên Đạo chi lực, dường như đều tiêu tán trong một khoảnh khắc.

Chương 216

Trong đó, Càn Khôn chính là Thiên Địa.

Y dường như cảm giác được lúc này mình đang đối mặt không phải Càn Khôn, mà là cả một phương Thiên Địa. "Sao có thể?!

Ta là Thánh Nhân, có Thiên Đạo chi lực gia thân, sao có thể lặng lẽ rơi vào thần thông của người đó, Thiên Địa, thật sự là Thiên Địa sao?" Thái Thượng sắc mặt chấn kinh nhìn Càn Khôn, trong một khoảnh khắc, y phát hiện Đạo Tâm của mình đã có một tia ba động.

Trên cô phong bên bờ Đông Hải, trên đại lục phương Đông Hồng Hoang.

Lúc này, quang thái trong mắt Thái Thượng dường như ảm đạm đi vài phần, Đạo Tâm của y lúc này đang chuyển biến sang Thánh Cảnh, nếu lúc này có ba động, ảnh hưởng đến y sau này có thể thấy trước được. "Ong!" Đột nhiên, một đạo Thiên Đạo Quang Thúc lao thẳng xuống, rơi trên người Thái Thượng, quang thái trong mắt y dần dần khôi phục.

Đó chính là Hồng Quân ra tay, ổn định Đạo Tâm của y.

Rất lâu sau, thần thái trong mắt Thái Thượng khôi phục, trở lại vẻ đạm nhiên vô vi, nhìn Càn Khôn, im lặng hồi lâu.

Tu vi của Càn Khôn cao hơn y, điểm này không thể phản bác, nhưng vì đã thành Thánh, vậy thì dù sao cũng không cần phải e ngại Càn Khôn nữa.

Càn Khôn đạm mạc nhìn đạo Thiên Đạo Quang Thúc, biết Hồng Quân Lão Đạo ra tay, ổn định Đạo Tâm của Thái Thượng, cũng không ra tay ngăn cản, vẫn sắc mặt đạm mạc nhìn Thái Thượng. "Ong!" Lúc

này, Toại Nhân Thị tiến lên một bước, khí tức trên người ba động, ẩn ẩn câu động khí vận Nhân tộc, ba phần khí vận ban đầu của Thái Thượng, lúc này chỉ còn lại chưa đến hai phần rưỡi.

Sắc mặt Thái Thượng biến đổi, lúc này dù đạm nhiên đến mấy, cũng không dám xem thường khí vận đang chảy đi. "Ong!" Khoảnh khắc tiếp theo, lại một bóng người xuất hiện, Thái Thượng thấy vậy, sắc mặt lại một lần nữa biến đổi, bởi vì người này, chính là Thánh Mẫu Nhân tộc Nữ Oa.

Nàng vung tay, khí vận của Thái Thượng lúc này chỉ còn hai phần.

Y không dám tiếp tục nữa, lập tức vung tay, thu hồi uy áp Thánh Nhân.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, từ Thánh Nhân trung kỳ rớt xuống Thánh Nhân sơ kỳ, muốn trở lại cảnh giới trung kỳ, ước chừng phải tu luyện mấy vạn năm nữa mới được. "Thủ đoạn hay!" Thái Thượng quét mắt qua Toại Nhân Thị, Càn Khôn và Nữ Oa, đạm mạc cất tiếng nói.

Y vốn muốn mượn cơ hội thành Thánh này, uy hiếp Nhân tộc, để Kim Đan chi pháp được truyền thừa tốt hơn trong Nhân tộc, giành được nhiều khí vận hơn, nhưng không ngờ, kết quả lại phản tác dụng.

Không những không đạt được kết quả tốt, ngược lại còn mất đi một phần khí vận.

Y cũng không ngờ, Càn Khôn và Nữ Oa lại có mặt ở đây, Toại Nhân Thị lại cường hãn đến vậy, chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại có thể điều động khí vận Nhân tộc, thu đi nửa phần khí vận. "Hay lắm Nhân tộc!" Thái Thượng trong lòng thầm than một tiếng, ánh mắt dừng lại trên người Toại Nhân Thị và Càn Khôn một lát, sau đó vung tay, phù trợ những Nhân tộc bình thường đang quỳ bái kia

đứng dậy.

Sau đó y nhìn Càn Khôn thật sâu một cái, rồi lăng không bay đi, hóa thành lưu quang, biến mất ở chân trời.

Một câu nói của Càn Khôn, "cái giá phải trả, e rằng không thể chịu đựng được", quả nhiên khiến y có chút không thể chịu đựng được, mất đi một phần khí vận, tu vi rớt xuống Thánh Cảnh sơ kỳ, tuy rằng tu luyện có thể trở lại Thánh Cảnh trung kỳ, nhưng phải là sau mấy vạn năm nữa.

Như vậy, lại phải tốn không ít thời gian.

Trên Đông Côn Luân Sơn, phương Đông Hồng Hoang.

Trong một động phủ tiên gia.

Sau khi Thái Thượng thành Thánh, Nguyên Thủy và Thông Thiên trong lòng tự có minh ngộ, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Trên Thiên Linh, giữa Khánh Vân cuồn cuộn, từng trận huyền diệu chi ý phát tán ra.

Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên! "Nhị ca tự có minh ngộ..." Thông Thiên nhìn Nguyên Thủy nói.

Nguyên Thủy nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, đáp: "Tam đệ chẳng phải cũng có sở lĩnh ngộ sao?" "Lúc này không minh ngộ, còn đợi đến khi nào nữa..." Trong động phủ, đột nhiên vang lên giọng nói của Thái Thượng, vang vọng bên tai hai người. "Ong!" Hai người nghe vậy, trong mắt phóng ra quang mang rực rỡ, trong đôi mắt vàng, quỹ tích Đại Đạo hiện ra.

Hai người nhìn nhau, đều lộ ra một nụ cười nhạt: "Đạo của ta thành rồi!" Trong lúc Thái Thượng thành Thánh và lời nói của y, trong lòng họ đột nhiên nảy sinh ý niệm lập giáo.

Cũng chính vì ý niệm đó, Hồng Mông Tử Khí trong Nguyên Thần bắt đầu dung nhập vào Nguyên Thần.

Cảnh giới của họ lúc này cũng bắt đầu thăng cấp nhanh chóng, những điều không hiểu trước đây, lúc này khoát nhiên khai lãng, những điều nghịch thiên của Hồng Mông Tử Khí được triển khai vô cùng rõ ràng.

Hai người đột nhiên đứng dậy, từ từ bước ra khỏi động phủ, hướng về phía Cửu Thiên.

Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên một cái, rồi dõng dạc tuyên bố: "Ta là đệ tử thứ hai của Hồng Quân Đạo Tổ, Ngọc Thanh Nguyên Thủy của Tam Thanh, ta nay lập một giáo, tên gọi: Xiển Giáo.

Xiển giả, minh dã, ứng Thiên Thuận Nhân, Xiển phát Đại Đạo, lấy Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp khí vận Xiển Giáo, Thiên Địa linh vật, kẻ có thiên tư dị bẩm siêu nhiên, có thể nhập môn của ta, đắc được Ngọc Thanh Chân Truyền của ta, Xiển Giáo lập!" Thông Thiên phía sau thấy Nguyên Thủy đã lập giáo, tiến lên một bước, khí thế trên người bùng phát ra, một luồng kiếm ý kinh khủng bao trùm quanh thân.

Y tuyên bố: "Ta là đệ tử thứ ba của Hồng Quân Đạo Tổ, Thượng Thanh Thông Thiên của Tam Thanh, nay cũng lập một giáo, tên gọi: Tiệt Giáo.

Tiệt giả, lấy việc tiệt thủ một tuyến Thiên Cơ, dùng đó giáo hóa chúng sinh, lấy Tru Tiên Tứ Kiếm làm trấn giáo chi bảo, trong Hồng Hoang, vạn vật chúng sinh, hữu duyên giả đều có thể nhập môn hạ của ta, tự thân bảo vệ, tự mình tu hành, có thể đắc Đại Đạo, Tiệt Giáo lập!" Lời của Thông Thiên vừa dứt, trên Cửu Thiên, giáng xuống hai đạo Công Đức Kim Quang, rơi trên người hai người.

Chưa đầy một lát, hai luồng khí thế Thánh Nhân cường đại từ trên

người hai người bùng phát ra, trong khoảnh khắc bao trùm cả Hồng Hoang.

Khí thế của hai người lúc này tuy kém Thái Thượng một chút, nhưng lại mạnh hơn Nữ Oa rất nhiều so với lúc ban đầu.

Vừa chứng đạo thành Thánh, hai người liền trực chỉ uy áp khí thế Thánh Nhân trung kỳ, quả nhiên không hổ danh chính tông Bàn Cổ.

Tam Thanh lần lượt thành Thánh, vô số sinh linh Đại Thần Thông Giả trong Hồng Hoang đều chấn kinh.

Lúc này, Thiên Giáng Thánh Nhân khí tượng, cam lâm rải khắp Hồng Hoang, thiên hoa diệu trụy, tử vụ chưng đằng, hà quang tùy thân!

Chu Thiên Tinh Thần mạnh mẽ rải tinh huy, linh khí sung túc, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, trong một khoảnh khắc cây cỏ đâm chồi nảy lộc, chớp mắt hóa thành cây cổ thụ xanh biếc, tươi tốt um tùm.

Vô số sinh linh Hồng Hoang khai mở linh trí, lập tức hóa hình xuất hiện.

Cũng không biết đã bao lâu, Nguyên Thủy tỉnh lại từ thể ngộ Thánh Nhân, nhìn Thông Thiên cười nói: "Hôm nay Tam Thanh chúng ta, cuối cùng cũng đắc chứng Thánh Cảnh, đáng mừng đáng mừng..." Nghe vậy, Thông Thiên khẽ cúi đầu, vẻ vui mừng trên mặt không thể che giấu. "Tam Thanh cuối cùng cũng chứng Thánh Cảnh, cuối cùng cũng không uổng phí mấy vạn năm tham ngộ của ta..." Lúc này, thân hình Thái Thượng dần dần hiện ra trước mặt hai người.

Chương 217

"Đại ca!" Nguyên Thủy và Thông Thiên khẽ gật đầu chào Thái Thượng.

Ngay lập tức, Thông Thiên nhướn mày, ngưng trọng nói: "Đại ca, tu vi của huynh, sao lại...?" Tình hình Thái Thượng thành Thánh, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều biết, y cũng như họ, là Thánh Cảnh trung kỳ, nhưng lúc này nhìn lại, y lại đang ở Thánh Cảnh sơ kỳ đỉnh phong.

Chẳng lẽ có chuyện gì thay đổi?

Trước động phủ tiên gia trên Đông Côn Luân Sơn, phương Đông Hồng Hoang.

Thái Thượng nghe vậy, trên mặt lóe lên một tia âm trầm, đạm mạc cất tiếng nói: "Nhân tộc quả nhiên bất phàm, ta vốn muốn chấn nhiếp Nhân tộc, để truyền pháp được thuận lợi hơn, giành được nhiều khí vận hơn, nhưng không ngờ, kết quả lại phản tác dụng..." Y dừng lại một chút, nói tiếp: "Trong Nhân tộc, Càn Khôn và Nữ Oa đều có mặt.

Càn Khôn làm tổn thương Đạo Tâm của ta, Nhân Tổ Nhân tộc thu đi nửa phần khí vận của ta, Nữ Oa thu đi nửa phần khí vận của ta, nếu không phải ta thu tay sớm, e rằng lúc này ngay cả Thánh Cảnh sơ kỳ đỉnh phong cũng không còn." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên trong lòng hơi kinh hãi, không ngờ sự việc lại như vậy.

Nguyên Thủy sau khi suy nghĩ, cất tiếng nói: "Không ngờ Chuẩn Thánh đỉnh phong lại cường hãn đến thế, Nhân tộc quả nhiên không tầm thường..." Thông Thiên gật đầu, đồng dạng.

Sau khi suy nghĩ, Thông Thiên nhìn Thái Thượng nói: "Đại ca, tu vi của huynh không phải vì khí vận lưu thất mà rớt xuống, chỉ cần tu

luyện lại là có thể trở lại cảnh giới ban đầu." Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, đáp: "Ta tính toán một phen, cần khoảng năm vạn năm nữa, mới có thể một lần nữa tấn thăng lên tầng thứ Thánh Cảnh trung kỳ..." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, không nói gì nữa.

Tuy Thái Thượng rớt xuống một vài cảnh giới, nhưng thực lực lại không thể dùng cảnh giới để đo lường, Đại ca của họ thủ đoạn khá nhiều, với thực lực lúc này y cũng không hề kém cạnh.

Đợi tu vi trở lại trung kỳ, e rằng y vẫn sẽ ở trên họ, vì vậy điểm này, Nguyên Thủy và Thông Thiên ti hào bất tại ý.

Nguyên Thủy sau khi suy nghĩ, nói với hai người: "Hôm nay Tam Thanh chúng ta thành Thánh, hai vị phương Tây, không biết có tìm được cơ duyên chưa?" Nghe vậy, Thông Thiên nhướn mày kiếm, cất tiếng nói: "Lão sư lúc ban đầu, chính là người mang đại khí vận, việc thành Thánh cũng sẽ không quá xa." Nghe vậy, Nguyên Thủy ánh mắt quét một lượt phương Tây.

Sau đó, ánh mắt y lại đạm mạc quét qua Tam Thập Tam Thiên và Bất Chu Sơn.

Lần này Tam Thanh đã thành Thánh, Vu Yêu nhị tộc dù có mạnh đến mấy, chỉ cần không thành Thánh, không thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cuối cùng cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với họ.

Dù sao không thành Thánh, cuối cùng cũng chỉ là lâu nghĩ. "Đi thôi!" Trong mắt Thái Thượng thần quang lóe lên, sau đó đạm mạc cất tiếng nói.

Nói rồi, y liền trực tiếp bước vào trong động phủ.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái rồi cũng theo vào trong động phủ.

Trên Linh Sơn, phương Tây Hồng Hoang.

Sau khi Tam Thanh thành Thánh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng đột nhiên một trận thanh minh.

Nhân uân chi khí cuộn trào trong Khánh Vân, phát tán ra một luồng khí tức huyền diệu, không ngừng rơi xuống.

Hai người đầu đỉnh Tam Hoa, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Khoảnh khắc này, sự thanh minh của Linh Đài, khiến hai người đột nhiên rõ ràng cơ duyên thành Thánh ở đâu.

Lập giáo, giống như Tam Thanh, lập một phương đại giáo, đắc Thiên Đạo công đức thành Thánh.

Tiếp Dẫn mở hai mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, nhìn Chuẩn Đề nói: "Sư đệ trong lòng đã rõ ràng, vậy chúng ta không nên lãng phí thời gian..." "Sư huynh sở ngôn cực..." Chuẩn Đề cười nói.

Y nhìn phương Đông một cái, nói: "Nữ Oa, Tam Thanh đều đã thành Thánh, sư huynh đệ chúng ta, cũng không thể kém hơn họ, phương Tây, cũng không thể mãi mãi thua kém phương Đông..." Nghe vậy, Tiếp Dẫn khẽ cúi đầu, nói: "Như vậy, thì bắt đầu thôi!" Nói rồi, hai người đột nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Cửu Thiên.

Sau khi nhìn nhau một cái, hai người lớn tiếng nói: "Hôm nay, ta Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng nhau lập một giáo tại phương Tây, tên gọi: Tây Phương Giáo, dẫn dắt chúng sinh hướng thiện, vô khổ vô ưu, đến cực lạc chi địa, lấy Tiên Thiên Linh Bảo Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận Tây Phương Giáo, Tây Phương Giáo lập!" "Oanh!" Khác với Tam Thanh, sau khi hai người lập lời thề, trên Cửu Thiên truyền đến một tiếng nổ vang.

Sau đó. liền thấy vô số công đức giữa Thiên Địa hội tụ, ngưng tụ trên không trung đỉnh đầu của họ, kim sắc quang mang rực rỡ bao

trùm nửa bầu trời, khí tức công đức tràn ngập cả phương Tây.

Nhìn thấy công đức này, hai người vốn nên vui mừng, nhưng lúc này lại chẳng vui chút nào.

Bởi vì, luồng công đức ngưng tụ phía trên, lúc này lại không rơi xuống.

Thấy tình hình này, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều không được tốt. "Sư huynh, Công Đức Kim Quang làm sao vậy?

Sao lại không rơi xuống?" Nhìn luồng Công Đức Kim Quang ngưng tụ mà không rơi xuống, sắc mặt Chuẩn Đề hơi trầm, quay đầu nhìn Tiếp Dẫn bên cạnh, trầm thấp nói.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn trong lòng thôi diễn mấy tức, trong mắt lóe lên một tia bất lực.

Y nhìn luồng Công Đức Kim Quang ngưng tụ mà không rơi xuống trên không trung, không quay đầu lại nói: "Sư huynh đệ chúng ta so với Tam Thanh, nội tình kém hơn rất nhiều..." "Sư huynh hà ý?" Chuẩn Đề nhìn y, trên mặt hiện lên một tia khó hiểu, hỏi.

Tiếp Dẫn nhìn luồng Công Đức Kim Quang trên đỉnh đầu, trầm giọng nói: "Ta chỉ là Tiên Thiên Thần Thai Ma hóa hình, nhưng Tam Thanh lại là Nguyên Thần Bàn Cổ sở hóa, thân mang công đức khai thiên, lần này thêm công đức lập giáo, tự nhiên có thể lập tức thành Thánh..." Đến đây, y nhìn Chuẩn Đề, nói: "Nhưng ta, lại không có công đức khai thiên và những công đức khác trên người, công đức lập giáo lúc này, không đủ để ta thành Thánh..." Nghe vậy, sắc mặt Chuẩn Đề cực kỳ khó coi.

Y nhìn lên phía trên, nếu không tiếp tục nữa, công đức lập giáo e rằng sẽ tiêu tán.

Y nhìn Tiếp Dẫn, hỏi: "Bất tri sư huynh khả hữu bạn pháp?" Tiếp

Dẫn nghe vậy, thở dài một tiếng rồi, sắc mặt phức tạp nói: "Kế sách hiện tại, chỉ có thể là phát Hoành Nguyện, hướng Thiên Đạo mượn công đức, kết hợp với công đức lập giáo của chúng ta, chúng ta mới có thể thành Thánh." Y dừng lại mấy tức, nói tiếp: "Đãn như thử tố pháp đích thoại, ta thành Thánh chi hậu liền phải đi hoàn thành sở lập hạ đích Hoành Nguyện, nếu không, Thiên Đạo tự nhiên sẽ không buông tha ta, muốn được tự do như Tam Thanh, e rằng là không thể rồi..." Chuẩn Đề vừa nghe, không khỏi trầm tư.

Nhưng mượn công đức thành Thánh, nhân quả đó có thể cực lớn, nếu xử lý không tốt, thậm chí có khả năng diệt giáo.

Vì vậy, quyết định này cần phải suy nghĩ kỹ. "Sư huynh dĩ vi như hà?" Đột nhiên, Chuẩn Đề ngẩng đầu, nhìn Tiếp Dẫn nói, trong mắt lóe lên một đạo quang mang.

Thấy vậy, Tiếp Dẫn lộ ra nụ cười nhạt nói: "Điều sư đệ nghĩ trong lòng, cũng là điều sư huynh nghĩ trong lòng.

Ta và phương Tây là một thể, nếu ta lùi bước, phương Tây nói gì đến đường ra?" "Sư huynh sở ngôn thậm!" Chuẩn Đề cười nói.

Sau khi hai người nhìn nhau một cái, một lần nữa lớn tiếng nói: "Thiên Đạo tại thượng, ta Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tại đây lập hạ vô thượng Hoành Nguyện, phổ độ chúng sinh, mong Thiên Đạo giám chi..." Nói rồi, hai người bắt đầu phát ra đại Hoành Nguyện, từng trận Phạm xướng chi thanh, trong khoảnh khắc truyền khắp đại địa Hồng Hoang. "Ta nếu chứng đắc vô thượng Bồ Đề, thành Chánh Giác, Phật Sát mà ta cư trú, đều cụ túc vô lượng công đức trang nghiêm không thể nghĩ bàn.

Không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, loài phi nhuyễn động.

Tất cả chúng sinh, cũng như Diễm Ma La Giới, ba ác đạo, sinh vào sát độ của ta, thụ pháp hóa của ta, đều sẽ thành A Nậu Đa La Tam

Miểu Tam Bồ Đề.

Không còn đọa vào ác thú nữa.

Đắc nguyện, bèn thành Phật." "Không đắc nguyện, không thủ vô thượng Chánh Giác.

Giả sử ta đắc Phật, chúng sinh mười phương chí tâm tín lạc, muốn sinh về quốc độ của ta, cho đến mười niệm, nếu không sinh thì không thủ Chánh Giác.

Chương 218

Duy trừ ngũ nghịch, hủy báng Chánh Pháp.

Giả sử ta đắc Phật, chúng sinh mười phương phát Bồ Đề tâm, tu gia công đức, chí tâm phát nguyện muốn sinh về quốc độ của ta.

Khi lâm chung, giả sử không được đại chúng vây nhiễu hiện tiền thì không thủ Chánh Giác." Một lát sau, từng trận Phạm Âm biến mất, chỉ thấy trên không trung có hoa biện phân phi, đất dũng kim liên.

Một đạo kim quang sung tắc Thiên Địa, một hạt Xá Lợi Tử bay lên không trung, từng trận đàn hương thấm vào tâm tỳ, hai người một hơi phát ra bốn mươi tám cái Hoành Nguyện, sáng tạo Tây Phương Giáo và Cực Lạc thế giới, muốn độ hết chúng sinh mê vọng. "Oanh!" Hoành Nguyện của hai người vang vọng Cửu Tiêu, lúc này Thiên Đạo cảm ứng, trên Cửu Thiên một lần nữa truyền đến một tiếng nổ vang.

Giữa Thiên Địa, vô số công đức một lần nữa hội tụ, ngưng tụ vào luồng công đức phía trên, hình thành một phương công đức chi vân.

Thấy vậy, trên mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười nhạt.

Công đức ngưng tụ hoàn tất, ngay lập tức rơi xuống trên người hai người.

Một luồng khí tức kinh người từ trên người hai người phát tán ra, uy áp khủng bố trong khoảnh khắc bao trùm Hồng Hoang.

Khoảnh khắc đó, hai người cuối cùng cũng lập thân thành Thánh, thành Vô Thượng Đạo Quả.

Trên Linh Sơn, phương Tây Hồng Hoang.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tỉnh lại từ thể ngộ Thánh Nhân, trên mặt

không che giấu nổi vẻ vui mừng. "Chúc mừng sư huynh thành Thánh..." Chuẩn Đề thần sắc hớn hở, chúc mừng Tiếp Dẫn. "Sư đệ thành Thánh, sư huynh diệc chúc hạ..." Tiếp Dẫn cười nói.

Mấy tức sau, Tiếp Dẫn thu lại vẻ vui mừng, nói với Chuẩn Đề: "Ta từ giờ phút này, liền mất đi thân phận tự do, phải bắt đầu nỗ lực vì Hoành Nguyện của ta, tranh thủ sớm ngày hoàn thành Hoành Nguyện..." "Sư đệ minh bạch!" Chuẩn Đề sắc mặt nghiêm lại, gật đầu thật mạnh.

Tiếp Dẫn kiến thần sắc, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt nói: "Ta cũng không cần quá bi quan, Hoành Nguyện lại không có thời gian hạn chế, đảo dã bất cấp.

Huống hồ, ta lập Hoành Nguyện, cũng là vì sinh linh phương Tây, cũng là một việc công đức..." Nghe vậy, thần tình Chuẩn Đề hơi thả lỏng một chút, cười nói: "Sư huynh sở ngôn cực!" Với tình hình Hồng Hoang lúc này, chỉ có thể từ từ mưu tính, may mắn là Hoành Nguyện tịnh vô thời gian hạn chế, chỉ cần có thể giải quyết tốt, cũng là việc có lợi cho phương Tây, đối với họ, cũng không phải việc xấu.

Trên Đông Côn Luân Sơn, phương Đông Hồng Hoang.

Tam Thanh lập giáo chi hậu, tự nhiên phải khai môn thu đồ.

Sinh linh Hồng Hoang vừa nghe Tam Thanh thu đồ, tự nhiên vội vàng triều trứ Đông Côn Luân.

Đông Côn Luân lúc này biến đắc vô cùng nhiệt náo, sơn cước chi hạ nãi chí chu biên quần sơn chi trung, vô số Nhân tộc, Yêu tộc đều phân phân tiền bái sư, liên tích nhật ẩn thối Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đô hữu cực cá biệt tiền bái sư.

Như thử chi đa đích bái sư giả, đảo nhượng Tam Thanh hữu ta đầu đông bất dĩ.

Tuy thu đồ, đãn tam nhân chủ trương bất đồng, thu đồ tự nhiên cũng bất đồng, bái sư giả tuy đa, đãn dã bất khả loạn thu nhất khí.

Nhân Giáo của Thái Thượng chủ trương thanh tĩnh vô vi, nhất thiết thuận ứng tự nhiên.

Xiển Giáo của Nguyên Thủy chủ trương tu hành chi đạo dĩ thiên tư vi tiên, phi thiên phú dị bẩm, thông tuệ nhân, hữu đại nghị lực chi sinh linh, bất vi Xiển Giáo sở thụ.

Chí vu Thông Thiên Giáo Chủ chi Tiệt Giáo chủ trương hữu giáo vô loại, kiến tính minh tâm, tiệt thủ Thiên Đạo chi hạ nhất tuyến sinh cơ.

Tam Giáo giáo nghĩa bất đồng, tự nhiên dã sử đắc tam vị Thánh Nhân tại thu đồ thượng hữu liễu đại đích phân kỳ.

Thái Thượng vu Nhân tộc chi trung kiến lập Nhân Giáo, tự nhiên cũng hi vọng đích đệ tử nãi đại trí tuệ, đại nghị lực đích Nhân tộc.

Đãn thử sự bất khả cường cầu, dã nhu khán duyên phận, hiển nhiên, thử thì Đông Côn Luân bái sư giả trung, vô nhất sở khán thượng.

Đãn Thái Thượng dã phi toàn nhiên cự tuyệt, ký nhiên thu đồ chi ngôn dĩ xử, vi Thánh Nhân chi tôn, tự nhiên bất khả thực ngôn.

Huống nhật hậu Nhân Giáo dã nhu đệ tử đả lý.

Sở dĩ tại ta bái sư giả tầm liễu cực vi tư chất giác hảo đích, thu vi Ký Danh Đệ Tử.

Thu hoàn Ký Danh Đệ Tử chi hậu, tiện xuất Đông Côn Luân, tầm hoa tâm nghi đệ tử.

Thái Thượng án trứ tâm trung kỷ phân khiên dẫn, hành chí nhất sơn tiền đình hạ, khước kiến na sơn tiền hữu nhất Nhân tộc thanh

niên, diện sơn quỵ, cửu cửu bất động.

Thái Thượng huyễn hóa thân hình, thượng tiền tuân vấn phương tri, thử nhân danh Huyền Đô, nãi Nhân tộc chi nhân, vi cầu tiên vấn đạo, phùng sơn tiện bái tam nguyệt, nhược vô danh sư thu dung, tiện thử ly khứ, tái vãng hạ nhất xử.

Như thử đại nghị lực, tư chất thượng giai, hữu nghị lực, hữu hằng tâm chi nhân, bất chính hoa tầm đệ tử mạ?

Thái Thượng đương tức biểu lộ thân phận, thu Huyền Đô vi đồ.

Sư đồ tương ngộ tọa danh vi Thủ Dương Sơn đại sơn, nãi Hồng Hoang đại địa gia dương chi thủ, tuyệt giai đích tiên gia phúc địa, lý dã thành liễu nhật hậu Thái Thượng đạo trường sở tại.

Khi Thái Thượng thu đồ đệ, trên Đông Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy diệc thu liễu thập tam vị đệ tử.

Thập tam vị đệ tử phân biệt Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Cúu Lưu Tôn, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng Đạo Nhân, Đạo Hạnh, Linh Bảo, Thanh Hư, Thái Ất, Ngọc Đỉnh, Xích Tinh Tử, Hoàng Long.

Nguyên Thủy trọng tư chất dữ căn nguyên, thập tam vị, tự nhiên bất dụng liễu.

Đãn thập tam vị chi trung, hữu nhất vị thân phận xác thực nhượng Nguyên Thủy hữu ta bất hảo an bài, na Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng nãi Thiên Địa sơ khai thì nhất Tiên Thiên Linh Quan sở hóa hình, bản thể nãi nhất khẩu linh cữu, nhân linh cữu đối ứng thiên tượng, linh cữu vĩ đoan thường niên nhiên hữu nhất trản linh đăng, cố khẩu do tiên thiên quan tài sở hóa đích tu sĩ tự xưng vi Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân dã phi nhất bàn tu sĩ, đương sơ khả dữ Nguyên Thủy nhất đồng vu Tử Tiêu Cung thính đạo, dã vi Tam Thiên

Hồng Trần Khách trung đích nhất viên, yêu đa niên khứ, thử thì đích tu vi dã Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tư chất đảo dã bất thác.

Đãn Nhiên Đăng đương sơ hảo ngạt dã Tử Tiêu Cung trung khách, tuy Nguyên Thủy thử thì dĩ thành Thánh, đãn dữ Nhiên Đăng chi gian, xưng nhất thanh đạo hữu dã bất vi, tương thu nhập môn hạ, khước dã bất tri như hà an bài tài hảo.

Nguyên Thủy khán trứ, khinh thán đạo, "Nhiên Đăng đạo hữu, ta đồng vi Tử Tiêu Cung trung khách, đồng tôn Đạo Tổ vi lão sư, tái bái ta vi sư, trứ thực hữu ta bất thỏa.

Tái giả, đạo hữu dĩ vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tự hữu truyền thừa, hựu hà nhu học ta Ngọc Thanh tiên pháp, thực tại hữu ta nhục một đạo hữu đích thân phận..." Nghe vậy, chích thính Nhiên Đăng bái đạo, "Thánh Nhân tại thượng, Nhiên Đăng bất nhất giới Đại La Kim Tiên, na cảm dữ Thánh Nhân xưng hô đạo hữu, Nhiên Đăng nhất tâm cầu đạo, thỉnh Ngọc Thanh Thánh Nhân năng thu ta vi đồ..." Thử thì thân bàng đích Quảng Thành Tử đẳng nhân nhất thính, khước dã dã một, khán tự phổ thông đích Nhiên Đăng Đạo Nhân hữu như thử đầu, đảo dã hữu ta ý ngoại.

Nguyên Thủy kiến Nhiên Đăng như thử kiên trì, chích hảo đả tiêu kế tục khuyến thối Nhiên Đăng ý niệm.

Khán trứ Nhiên Đăng đạo, "Ký nhiên đạo hữu quyết định, na ta tiện thu đạo hữu vi Ký Danh Đệ Tử, ta dữ đạo hữu hữu bán sư chi danh, đạo hữu khả vi ta Xiển Giáo Phó Giáo Chủ, khả quản lý nhật hậu Xiển Giáo Ngoại Môn Đệ Tử, ngô chi đệ tử dã nhu tôn xưng đạo hữu nhất thanh Lão Sư..." Thính thử, Nhiên Đăng đốn thì bái đạo, "Nhiên Đăng đa tạ Lão Sư thành toàn!" Nói rồi, y tiện thối chí nhất bàng.

Như thử, thập tam vị tiện chính thức bái sư Nguyên Thủy, trừ

khai Nhiên Đăng chi ngoại, thặng hạ thập nhị nhân, tiện nhật hậu Xiển Giáo đại danh đỉnh đỉnh đích Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên.

Chương 219

Trừ liễu thập tam nhân ngoại, Nguyên Thủy đảo thu liễu nhất ta Ngoại Môn Đệ Tử.

Đãn vô nhất lệ ngoại, ta nhân đích tư chất dã bất thác.

Kỳ trung thượng giai giả, tiện như Nam Cực Tiên Ông thử đẳng.

Thái Thanh hòa Ngọc Thanh thu hoàn đồ, Thượng Thanh tự nhiên dã một hữu lạc hậu.

Đãn Tiệt Giáo chủ trương hữu giáo vô loại, vi chúng sinh tá thủ nhất tuyến sinh cơ, sở dĩ Thông Thiên tại thu đồ phương diện, khước một hữu thái đại yếu cầu, chích yếu chân tâm bái sư, nhất luật đô thu nhập môn hạ.

Nhất thời gian, khước hữu số thiên tiên nhân bái nhập Tiệt Giáo chi trung, thanh thế hạo đại.

Trên Đông Côn Luân sơn, sau khi Nguyên Thủy và Thông Thiên thu đồ đệ xong, bèn tự mở đàn giảng đạo.

Đông Côn Luân sơn không nhỏ, chia làm hai giáo, cũng không can thiệp lẫn nhau.

Nhưng vì giáo nghĩa hai giáo khác biệt, cộng thêm Tiệt giáo đa phần là Yêu tộc, bản thân Nguyên Thủy không ưa Yêu tộc, đệ tử môn hạ chịu ảnh hưởng cũng không ưa.

Do đó, mâu thuẫn giữa hai giáo càng ngày càng không thể hòa giải, thậm chí còn ra tay đánh nhau.

Nguyên Thủy thấy đệ tử hai giáo tranh đấu, cũng không khuyên can, nói với Thông Thiên: “Tam đệ, ta sớm đã nói, thu đồ đệ phải xem căn tính, cần phải tu đạo đức, nhìn những đệ tử này, thật làm ô uế thể

diện Huyền Môn của ta...” Nghe vậy, Thông Thiên lập tức phản bác: “Chúng sinh thiên hạ chỉ cần có lòng hướng đạo, đều có duyên với Tiệt giáo của ta, lão sư lập Tử Tiêu Cung cũng chưa từng coi thường những người đó, nhị ca sao lại nói vậy?

Ta không làm theo lão sư thì thôi...” “Làm theo lão sư?

Tử Tiêu Cung nằm trong Hỗn Độn, người nào có thể xuyên qua Hỗn Độn mà không phải kẻ có căn tính thâm hậu, ngộ tính cực cao?

Dám làm theo lão sư...” Nguyên Thủy nghe vậy, lập tức giận dữ nói.

Thông Thiên nghe xong, trong lòng rất không vui, hai người nhất thời tranh chấp không ngừng.

Lúc này, Thái Thượng mang theo Huyền Đô trở về, nói: “Hai người cũng đừng tranh cãi nữa, mỗi người có đạo của riêng mình, đạo bất đồng thì có gì mà cãi vã...” Nguyên Thủy thấy Thái Thượng thu một đệ tử Nhân tộc trở về, ánh mắt nhìn qua, tự nhiên thấy rõ tư chất của Huyền Đô, nói với Thái Thượng một câu rồi lại nói tiếp về môn hạ của Thông Thiên.

“Đại đạo tam thiên, đường nào cũng có thể chứng Hỗn Nguyên, hà tất phải tự mình ôm lấy mà coi trọng.

Ngươi có đạo của ngươi, ta có đạo của ta, cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu, đã như vậy, Đông Côn Luân sơn này cứ để lại cho ngươi, ta tự tìm một Đạo tràng khác.” Thông Thiên nghe Nguyên Thủy vẫn không chịu thôi, lập tức giận dữ nói.

Vung tay áo một cái, trực tiếp cuốn theo đệ tử Tiệt giáo, sau đó phẫn nộ rời đi.

“Tam đệ, chuyện này không phải tranh chấp nhất thời, hà tất phải tức giận rời đi?” Thái Thượng thấy Thông Thiên rời đi, trong miệng

khẽ thở dài một tiếng.

Ngay sau đó, nhìn Nguyên Thủy, than thở: "Nhị đệ, Đông Côn Luân sơn này cứ để lại cho đệ vậy, nay tam đệ tức giận rời đi, ta cũng không muốn ở lại nơi đây, nên tìm Đạo tràng khác, nhị đệ tự bảo trọng, vi huynh cũng tìm nơi khác vậy!" Nghe vậy, Nguyên Thủy trong lòng giật mình, vội vàng mở miệng nói: "Đại ca, vì sao?" Thái Thượng liếc nhìn Cửu Thiên một cái, khẽ thở dài nói: "Nhị đệ không cần hỏi thêm, đây là thiên ý, một núi ba Thánh, e rằng sẽ chịu thiên kỵ!" Nói xong, Thái Thượng liền mang theo Huyền Đô và mấy chục đệ tử ký danh của Nhân giáo rời khỏi Đông Côn Luân.

Nguyên Thủy thấy Tam Thanh phân gia, trong lòng tuy có chút băn khoăn, nhưng Đông Côn Luân sau này là Đạo tràng của mình, ngược lại cũng vui mừng.

Tam Thanh phân gia, trong Hồng Hoang cũng gây ra không ít phản ứng.

Lúc này, cách thời điểm Tam Thanh chứng đạo thành Thánh cũng không lâu, liền truyền ra tin tức Tam Thanh phân gia.

Tam Thanh đồng xuất nhất nguyên, lại là một thể, nay lại vì một số chuyện nhỏ mà gây ra phân gia, thật sự khiến một số đại thần thông giả không hiểu rõ.

Nhưng Tam Thanh lúc này dù phân gia, cũng chưa hề tuyệt liệt, vẫn không thể dễ dàng trêu chọc.

Lúc này, Tây Phương Nhị Thánh cũng đang thu đồ đệ, cũng đã thu xong môn hạ.

Chỉ là Tây Phương nghèo khó, số lượng đồ đệ thu được cũng cực kỳ hạn chế, đệ tử thân truyền cũng chỉ có Dược Sư, Di Lặc và vài người lẻ tẻ mà thôi.

Nhưng đối với điều này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại vô cùng vui mừng.

Thêm vào đó lúc này Tam Thanh phân gia, đối với họ, lại là một điềm lành không tồi.

Chỉ cần sau này mâu thuẫn giữa Xiển và Tiệt giáo sâu sắc hơn, không còn giữ được danh tiếng của Tam Thanh, thì đó chính là cơ hội tốt để Tây Phương Đông tiến.

Chỉ cần Đông tiến, sẽ có cơ hội lớn hơn để hoàn thành đại nguyện mà hai sư huynh đệ đã lập ra khi thành Thánh, làm lớn mạnh Tây Phương.

Sau khi Thái Thượng rời khỏi Đông Côn Luân sơn, liền mang theo Huyền Đô và một số đệ tử ký danh Nhân tộc trở về Thủ Dương Sơn nơi ban đầu gặp Huyền Đô, lập Đạo tràng trên Thủ Dương Sơn, tên là Bát Cảnh Cung.

Sau khi lập Đạo tràng, Thái Thượng thường xuyên giảng đạo cho Huyền Đô, truyền xuống thuật luyện đan.

Các bộ lạc Nhân tộc gần đó biết Đạo tràng của Thái Thượng ở đây, cũng tìm đến danh tiếng, tuy không có duyên diện kiến Thái Thượng, nhưng có thể nghe đạo dưới Thủ Dương Sơn, cũng coi như một tạo hóa.

Còn về Thông Thiên rời khỏi Đông Côn Luân trước đó, lại một đường đi về phía đông, đến trên Đông Hải, tìm được một Đảo tiên gia, tên là Kim Ngao Đảo, thi triển chút pháp thuật, liền lập Đạo tràng ở đây, tên là Bích Du Cung.

Thông Thiên ngày ngày trong Bích Du Cung mở giảng Thượng Thanh đạo pháp, phàm là người nghe, có duyên thì thu làm đồ đệ, vô duyên cũng không xua đuổi đi, dần dần, Tiệt giáo liền có hình tượng

vạn tiên triều bái.

Đông phương đại lục Hồng Hoang, ven bờ Đông Hải.

Trong một căn nhà của Nhân tộc.

"Không ngờ, sau khi Thái Thượng thành Thánh, lại dẫn động chư Thánh lâm phàm, ngũ Thánh hoành không, thời đại Thánh nhân Hồng Hoang đã đến..." Toại Nhân Thị nhìn Càn Khôn, chậm rãi mở miệng nói.

"Đại thế đã định, không cách nào ngăn cản được nữa, điều duy nhất là không ngừng tăng cường bản thân, sự phát triển của Nhân tộc cũng là đại thế, nhưng sự phát triển hiện tại vẫn chưa đủ..." Càn Khôn trong lòng suy nghĩ, nhìn Toại Nhân Thị nói.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, đáp: "Ven bờ Đông Hải không đủ để Nhân tộc phát triển, huống hồ, tình hình Thánh địa đã bị Thái Thượng biết được, muốn phát triển một cách khiêm tốn nữa cũng không dễ dàng..." Càn Khôn nhìn Toại Nhân Thị, cười nhẹ một tiếng nói: "Che mắt Thánh nhân có lẽ là không thể, nhưng che mắt các đại năng khác thì đơn giản.

Nhân tộc phồn diễn nhanh chóng, Thánh địa cũng có một số căn bản, lần này có thể một lần nữa thiên di..." "Một lần nữa thiên di?!" Toại Nhân Thị thần sắc ngạc nhiên, nhìn Càn Khôn, vẻ mặt lộ ra sự kinh ngạc.

Càn Khôn gật đầu nói: "Chọn những đệ tử tinh anh kiệt xuất nhất trong Thánh địa, đưa họ đến một nơi khác, bồi dưỡng họ trở thành thế lực đỉnh cao của Nhân tộc.

Còn về Thánh địa, tiếp tục bồi dưỡng đệ tử tinh anh, một khi có người xuất sắc, sẽ tiếp tục thu nhận vào nơi khác..." Nghe vậy, Toại Nhân Thị trong lòng hiểu rõ, gật đầu nói: "Đây cũng là một biện pháp

không tồi...” Ngừng một lát, nhìn Càn Khôn, chậm rãi mở miệng nói.

“Còn về nơi thiên di, có phải ngươi định chọn Bồng Lai chi địa không?” ...

Đông phương đại lục Hồng Hoang, ven bờ Đông Hải.

Trong một căn nhà của Nhân tộc.

“Còn về nơi thiên di, có phải ngươi định chọn Bồng Lai chi địa không?” Toại Nhân Thị nhìn Càn Khôn, đối với Bồng Lai chi địa, với tư cách là chấp niệm thi của Càn Khôn, tự nhiên y biết rõ, cho nên khi Càn Khôn đề cập đến việc thiên di lần nữa, trong lòng Toại Nhân Thị liền nghĩ đến Bồng Lai.

Nghe vậy, Càn Khôn cười nhẹ một tiếng nói: “Chính là Bồng Lai chi địa, ban đầu ta chỉ thu Phương Trượng và Doanh Châu, chính là để Nhân tộc phát triển, lưu lại một nơi đặc biệt.” Ngừng một lát, y tiếp tục nói: “Sự trưởng thành của ngươi, sự trưởng thành của Nhân tộc, đối với ta mà nói, đều có lợi, cho nên ta dự lưu một phần cũng là điều bình thường...” Toại Nhân Thị nghe xong, khẽ gật đầu, không nói gì.

Chương 220

Càn Khôn trong lòng hiểu rõ, nhìn Toại Nhân Thị nói: "Còn về vị trí Bồng Lai, phương pháp khởi động Càn Khôn đại trận, ngươi trong lòng đã biết, Bần đạo sẽ không nói nhiều." Toại Nhân Thị gật đầu, nói: "Đã như vậy, vậy ta sẽ đi chuẩn bị việc thiên di..." Nói xong, y lập tức đứng dậy, sau đó khẽ chắp tay về phía Càn Khôn rồi quay người rời đi.

Càn Khôn nhìn Toại Nhân Thị rời đi rồi mới thu hồi ánh mắt.

"Nhân tộc mấy nghìn năm, hỏa chi đạo của Bần đạo lại đề thăng không ít, sự lý giải về ma đạo cũng nhanh hơn không ít..." Càn Khôn trong lòng cảm thụ trình độ lĩnh ngộ đại đạo của mình, hài lòng gật đầu.

Còn về lĩnh ngộ hủy diệt chi đạo, tuy tiến triển cũng không chậm, nhưng so với hai đại đạo kia, lại chậm hơn vài phần, nhưng dù sao cũng đã nhanh hơn rồi.

Càn Khôn lúc này không hề bận tâm, chỉ cần đợi Diệt Thế Hắc Liên mười một phẩm khôi phục đến mười hai phẩm, kế hoạch của Càn Khôn liền có thể thực thi, khi đó để ác thi tu luyện hai đại đạo, tốc độ liền nhanh hơn không ít.

Còn về hỏa chi đạo, lại sẽ càng nhanh hơn, Toại Nhân Thị lúc này đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, cách cảnh giới đó cũng không quá xa rồi, đương nhiên, cụ thể còn phải xem tình huống.

Dù sao việc tu vi, đôi khi còn phải xem cơ duyên, như Tam Thanh vậy, khô tọa mấy vạn năm không có kết quả, nhưng khi Thái Thượng du lịch Hồng Hoang, liền đã minh ngộ cơ hội thành Thánh trong lòng mình.

Cho nên tình huống của Toại Nhân Thị, cũng cần phải có một cơ duyên.

Đương nhiên, tình huống lúc này có hơi sớm, dù sao trước cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, còn có một Chuẩn Thánh đỉnh phong ở đó, cho nên cần phải từ từ mà thôi.

Trong lòng suy nghĩ xong, Càn Khôn ánh mắt rơi xuống Nhân tộc, lẩm bẩm: "Đợi Toại Nhân dẫn dắt tinh anh Nhân tộc đi đến Bồng Lai, Bần đạo liền có thể khởi hành trở về Vô Lượng Sơn..." Chuyện của Nhân tộc ở đây đã xong, Càn Khôn tự nhiên sẽ không ở lại đây mãi, cũng đến lúc trở về Vô Lượng Sơn mạch.

Những chuyện khác, lúc này không liên quan đến y.

Hiện tại điều quan trọng nhất, chính là đại đạo, chính là tu vi của y.

So với tu vi đại đạo, những chuyện khác đều không đáng kể.

Trong lòng đã có phương pháp, Càn Khôn thờ ơ thu hồi ánh mắt, sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục tham ngộ.

Trong chớp mắt, đã năm trăm năm trôi qua.

Năm trăm năm Hồng Hoang, cũng không yên bình đến vậy.

Ngũ Thánh xuất thế, cộng thêm việc mở rộng Thánh môn chiêu thu đệ tử, tự nhiên thu hút vô số sinh linh chú ý.

Lại có vô số sinh linh đến Đạo tràng của Ngũ Thánh bái sư, nhưng chư Thánh giáo nghĩa khác nhau, cách thu đồ đệ cũng rất khác biệt, những ai có thể nhập môn hạ Thánh nhân, đều là những kẻ có cơ duyên thâm hậu.

Hồng Hoang trước kia, lại lấy Vu Yêu lưỡng tộc làm tôn, cục diện Yêu chưởng Thiên, Vu quản Địa, trước khi Ngũ Thánh xuất thế, nhất

thời vô song.

Ngay cả Tam Thanh Bàn Cổ trước khi thành Thánh và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề của Tây Phương, đều phải nhượng bộ ba phần.

Nhưng lúc này đã không còn như xưa, Ngũ Thánh xuất thế, khiến địa vị của Vu Yêu lưỡng tộc ngày càng giảm sút, trước mặt Thánh nhân, dù mạnh như Vu Yêu nhị tộc, cũng mất đi không ít địa vị.

Hồng Hoang lúc này, lại bước vào một thời đại mới, một thời đại Thánh nhân.

Ban đầu Hồng Quân từng nói, không thành Thánh, cuối cùng cũng chỉ là con kiến hôi.

Trước mặt Thánh nhân, dù Vu Yêu nhị tộc có hai đại trận cường hãn, cũng chỉ như tồn tại của con kiến hôi.

Cho nên, sau khi Ngũ Thánh xuất thế, vô số sinh linh Hồng Hoang đều cảm nhận được một thời đại mới.

Trước đây, trên Hồng Hoang, chỉ có Vu Yêu cường hãn tồn tại.

Hiện tại, trên Vu Yêu, có sáu vị Thánh nhân tồn tại, tồn tại như vậy, đại diện cho những tồn tại đỉnh cao nhất trong Hồng Hoang, những tồn tại cường hãn nhất trong Hồng Hoang.

Ngoài ra, Càn Khôn, cung chủ Vô Lượng Cung, tuy không phải Thánh nhân, nhưng lại không hề yếu hơn Thánh nhân, cũng đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang.

Càn Khôn chứng đạo sớm hơn chư Thánh, trước đó khi tranh giành Hồng Mông Tử Khí, một mình miểu sát hai mươi mốt vị Chuẩn Thánh tình huống lúc này vẫn còn rõ ràng.

Thậm chí nhiều người còn tin rằng, thực lực của Càn Khôn vẫn còn trên chư Thánh.

Dù cho, Thánh nhân đại diện cho tồn tại đỉnh phong nhất.

Năm trăm năm thời gian, Toại Nhân Thị sớm đã chuẩn bị xong mọi thứ.

Lần này theo y cùng đi đến Bồng Lai, không chỉ có mấy chục vạn đệ tử tinh anh Nhân tộc mà thôi.

Nhưng không một ai không phải là người kiệt xuất nhất trong Thánh địa, mỗi một người tu vi đều không dưới Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, thực lực như vậy, quả thực không hề yếu.

Còn về Thánh địa, chỉ để lại tám vị trưởng lão quản lý, như vậy, cũng đã đủ rồi.

Nhân tộc, bên ngoài Thánh địa.

Toại Nhân Thị và Càn Khôn nhìn nhau một cái, sau đó gật đầu, liền dẫn theo một nhóm đệ tử tinh anh Nhân tộc bay lên không trung, hướng về Kim Ngao Đảo bên ngoài Đông Hải.

Nữ Oa nhìn các tinh anh Nhân tộc và Tam Tổ rời đi, trong đôi mắt đẹp lưu chuyển quang hoa, nhìn về phía Càn Khôn bên cạnh, chậm rãi mở miệng nói: "Chuyện này cũng là kế hoạch của đạo hữu sao?" Nghe vậy, Càn Khôn lắc đầu, đáp: "Cũng không hẳn, nhưng dù sao, Nhân tộc có thêm một con đường, cuối cùng cũng không phải chuyện xấu, Bồng Lai có thể là nơi ẩn giấu thực lực đỉnh cao nhất của Nhân tộc, Bần đạo tin rằng, lần sau gặp lại, sẽ có chút kinh ngạc." Nữ Oa nghe xong, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên một nụ cười mỉm, mở miệng nói: "Nữ Oa tin tưởng!" Hai người nhìn nhau cười, sau đó Càn Khôn chắp tay về phía y, nói: "Cáo từ!" Lời nói vừa dứt, Càn Khôn liền hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Vô Lượng Sơn mạch.

Nữ Oa nhìn Càn Khôn rời đi, trên khuôn mặt tươi cười khẽ cười, cũng hóa thành một đạo lưu quang, trở về Tạo Hóa Thiên.

Chuyện của Nhân tộc, đến đây liền ổn định lại.

Trên Vô Lượng Sơn, Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

Càn Khôn chỉ mất một ngày thời gian, liền từ ven bờ Đông Hải trở về Vô Lượng Cung, tuy không dốc toàn lực đi đường, nhưng tốc độ như vậy cũng không chậm.

"Bái kiến lão sư, lão sư vạn thọ vô cương!" Khổng Tuyên và Đại Bằng cùng các đệ tử khác thấy thân ảnh Càn Khôn, đầu tiên là ngẩn người, ngay sau đó quỳ bái nói.

Càn Khôn khẽ vung tay, nâng họ dậy nói: "Không cần đa lễ!" Sau đó, Càn Khôn liền trực tiếp bước vào đại điện ngồi xuống trên bồ đoàn, các đệ tử ngồi dưới, yên lặng nhìn y.

Càn Khôn ánh mắt quét qua các đệ tử, hài lòng gật đầu.

Ngay sau đó nói: "Vi sư gần đây có chút cảm ngộ, tu vi của các ngươi cũng sắp đột phá, hôm nay ta liền mở đàn giảng đạo cho các ngươi, hi vọng có thể lĩnh ngộ tốt." Nghe vậy, các đệ tử thần sắc vui mừng, ngay sau đó quỳ bái nói: "Lão sư từ bi!" Càn Khôn gật đầu, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, trên đầu hiện ra khánh vân, trong khói mờ lan tỏa ra từng trận đại đạo khí tức mang theo một cỗ ý huyền ảo thâm sâu, tràn ngập khắp cả đại điện.

Các đệ tử nghe vậy, tâm thần lập tức chấn động, sau đó linh đài thanh minh, bắt đầu lắng nghe.

Lúc này, Càn Khôn trong miệng đã bắt đầu giảng đại đạo: "Thiên địa hữu đạo, dĩ khai linh trí, dĩ dưỡng chúng sinh, chúng sinh hữu đạo, dĩ trục trường sinh, dĩ minh đại đạo..." Cùng với việc Càn Khôn giảng giải, các đệ tử lúc này đều đi vào trạng thái tham ngộ, đây là cơ hội khó có được.

Những cảm ngộ đại đạo mới của lão sư, chính là nơi của cơ duyên, có thể lĩnh ngộ được vài phần trong đó, đều hơn mấy ngàn năm tĩnh tọa tham ngộ, nếu có thể nhân cơ hội này đột phá, thì còn gì bằng.

Chương 221

Các đệ tử trong lòng hiểu rõ, liền vội vàng thu liễm tâm thần, cẩn thận lắng nghe âm thanh đại đạo của Càn Khôn, sau đó tỉ mỉ phân tích và ấn chứng đại đạo.

Nhất thời, trong đại điện huyền âm trận trận, diệu ý trùng sinh, cửu cửu bất tuyệt.

Mặc dù Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh thành Thánh đã ba ngàn năm trôi qua, nhưng độ nóng không những không giảm, mà ngược lại càng được các tu sĩ sinh linh quan tâm hơn.

Dù sao từ khi Ngũ Thánh chứng đạo bắt đầu, thêm vào Thánh nhân Nữ Oa, lục Thánh toàn bộ chứng đạo thành Thánh.

Trong tình hình như vậy, đại diện cho thời đại Thánh nhân.

Hồng Hoang, phải lấy Thánh nhân làm tôn, không còn là thiên hạ của Vu Yêu nữa.

Vốn dĩ Vu Yêu lưỡng tộc có thể là chủ của thiên địa Hồng Hoang, sau khi Nữ Oa xuất thế, địa vị của hai tộc hơi giảm.

Tiếp đó Thái Thượng thành Thánh, địa vị của Vu Yêu lưỡng tộc lại một lần nữa hạ xuống.

Ngay sau đó, lại có bốn vị Thánh nhân liên tiếp xuất thế, địa vị của Vu Yêu lưỡng tộc trong Hồng Hoang có thể nói là giảm sút liên tục, năm vị Thánh nhân có thể chỉ cần hai thế lực.

Một là Tam Thanh, hai là Tây Phương, bên nào cũng không phải là Vu Yêu lưỡng tộc có thể đắc tội.

Cho nên, các sinh linh Hồng Hoang đều biết, từ lúc này, Hồng Hoang liền bước vào thời đại Thánh nhân.

Tam Thanh, Tây Phương Ngũ Thánh liên tiếp xuất thế, Vu Yêu lưỡng tộc không những địa vị giảm sút, mà còn cảm nhận được một tia áp lực chưa từng có.

Yêu tộc tuy có Phục Hy một tia liên hệ, nhưng trong lòng Đế Tuấn biết rõ, Phục Hy thật sự chỉ mang danh mà thôi, cũng sẽ không thật sự ra sức vì Yêu tộc.

Còn về việc dùng Phục Hy để liên kết với Nữ Oa, lại càng không thể.

Cho nên, áp lực của Yêu tộc, quả thực không nhỏ.

Còn về Vu tộc, tuy cũng có áp lực, nhưng so với Yêu tộc, lại nhẹ nhàng hơn không ít.

Dù sao trong tay Hậu Thổ, lại có Hồng Mông Tử Khí được trao đổi từ Càn Khôn, điều đó đại diện cho, chính là một Thánh vị tồn tại.

Tuy lúc này vẫn chưa tham ngộ thấu đáo, cũng chưa minh ngộ cơ hội thành Thánh, nhưng có Hồng Mông Tử Khí trong tay, Vu tộc có đủ tự tin không ít, áp lực cũng giảm đi không ít.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

Ngàn năm trôi qua, cùng với sự xuất thế của Ngũ Thánh, Mười Hai Tổ Vu cũng nắm bắt thời gian diễn luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, sớm nhất có thể nắm vững sự diễn biến của các trận pháp khác nhau.

Một khi có tiến triển, Mười Hai Tổ Vu liền trở về Bàn Cổ Điện để thương nghị.

Đế Giang liếc nhìn các Tổ Vu, chậm rãi mở miệng nói: "Ngũ Thánh xuất thế, thời đại Thánh nhân đã đến, địa vị của Vu tộc lại không bằng trước đây, Thánh nhân là tôn trong Hồng Hoang, Vu tộc sau này hành sự, cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng hơn..." Nghe vậy, các Tổ

Vu gật đầu, sau đó Nhục Thu mở miệng nói: "Tuy địa vị Vu tộc của ta giảm sút, nhưng tình hình của Yêu tộc, lại nghiêm trọng hơn chúng ta rất nhiều..." Nhục Thu nói lời này, các Tổ Vu trong lòng đều hiểu rõ.

Trong tay Vu tộc có một đạo Hồng Mông Tử Khí, nếu tham ngộ thấu đáo, liền có một vị Thánh tôn ở đó, chỉ cần Hậu Thổ thành Thánh, cho dù Vu tộc hành sự, cũng không cần phải như vậy.

Tình hình lúc này, chỉ là tạm thời mà thôi.

Nhưng Yêu tộc thì khác, không có Hồng Mông Tử Khí, về áp lực và địa vị, quả thực kém hơn Vu tộc không ít, cho nên Yêu tộc lúc này, nghiêm trọng hơn rất nhiều.

"Tuy Yêu tộc không có Hồng Mông Tử Khí, nhưng trong Yêu tộc có Phục Hy tồn tại, nếu lấy Phục Hy dựa vào Nữ Oa, thì tình hình vẫn sẽ tốt hơn không ít..." Huyền Minh nghe vậy, nhướn mày, mở miệng nói.

Cú Mang nhìn Huyền Minh, lắc đầu nói: "Thập muội không cần lo lắng, Phục Hy không mang danh trong Yêu tộc, những năm này, chưa từng tham gia bất kỳ sự việc nào của Yêu tộc, cũng không có mối quan hệ quá thân mật trong Yêu tộc..." Ánh mắt liếc nhìn Huyền Minh, tiếp tục nói: "Cho nên, Yêu tộc muốn dựa vào Phục Hy để dựa vào Nữ Oa, lại không mấy thực tế, điểm này, chúng ta không cần quá lo lắng, chỉ cần phát triển bản thân tốt là được..." Nghe vậy, chư vị Tổ Vu gật đầu, tỉ mỉ suy nghĩ, quả thực như Cú Mang đã nói.

Đế Giang nhìn các Tổ Vu, nói: "Nhị đệ nói không sai, phát triển bản thân mới là quan trọng nhất." Nói xong, Đế Giang nhìn về phía Hậu Thổ, "Tiểu muội, chuyện Hồng Mông Tử Khí, vậy nhờ muội đa phí tâm." Nghe vậy, một đám Tổ Vu đều nhìn về phía Hậu Thổ.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

Mười một vị Tổ Vu lúc này ánh mắt đều tập trung vào Hậu Thổ, trong ánh mắt mang theo vẻ hy vọng.

Hậu Thổ lúc này chính là hy vọng của Vu tộc, chỉ cần thành công tham ngộ thấu đáo Hồng Mông Tử Khí, thì trong Vu tộc liền có thể thêm một vị Thánh tôn tồn tại.

Đến lúc đó địa vị của Vu tộc trong Hồng Hoang, liền lại là một tồn tại đỉnh cao, ngay cả chư Thánh, muốn ra tay với Vu tộc cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Cho nên, gánh nặng trên vai Hậu Thổ lúc này, vô cùng nặng nề.

Hậu Thổ nhìn các Tổ Vu, trên khuôn mặt tươi cười vốn có chút lo lắng hiện lên một nụ cười, gật đầu nói: "Ta sẽ cố gắng." Lúc này cũng chỉ có thể làm vậy, dù sao tham ngộ Hồng Mông Tử Khí cho đến nay, vẫn chưa thể khám phá ra cơ duyên trong đó, chứ đừng nói đến thành Thánh.

Thêm vào đó, Càn Khôn từng nói với y, Hồng Mông Tử Khí không phải là đạo của y, cho nên tham ngộ cũng luôn có chút đề phòng.

Hồng Mông Tử Khí và y, cũng tựa như thật sự không có duyên vậy, dù tham ngộ thế nào, vẫn không thu được gì.

Điểm này, Hậu Thổ không nói với các ca ca tỷ tỷ của mình, đặt tất cả hy vọng lên bản thân, cho dù Hồng Mông Tử Khí không có duyên với y, cũng phải tĩnh tâm tham ngộ.

Nếu không được, minh ngộ đạo chân chính của bản thân cũng tốt.

Đế Giang trong lòng hiểu rõ, nhìn Hậu Thổ nói: "Tiểu muội không cần quá vội vàng, ngay cả Tam Thanh, không phải cũng khổ tọa mấy vạn năm sau mới thành Thánh sao?

Chuyện như vậy, cần phải có cơ duyên, không vội được..." Tuy trong lòng Đế Giang cũng vội, nhưng cũng biết chuyện thành Thánh

phải có một chữ ‘duyên’, không thể vội vàng mà đạt được.

Huống hồ, với tình huống đặc biệt của Hậu Thổ, nếu ngay cả y cũng không thể tham thấu, thì đổi lại là mình, cũng e rằng càng thêm khó khăn, có lẽ còn không bằng Hậu Thổ.

Cho nên, những chuyện này không phải là chuyện một sớm một chiều, cần phải có cơ duyên, tĩnh tâm tham ngộ thôi.

Hậu Thổ nghe vậy, trên mặt vẫn nặn ra một nụ cười mỉm, gật đầu.

Cú Mang trong lòng suy nghĩ, nhìn Hậu Thổ nói: “Hồng Mông Tử Khí là do đạo huynh Càn Khôn trao đổi, hẳn là y cũng đã từng tham ngộ một phen, muội tử nếu không rõ, cũng có thể thỉnh giáo y một lần...” “Như vậy, cũng là một biện pháp!” Đế Giang nghe vậy, khẽ gật đầu, tán đồng nói.

“Tiểu muội đã biết!” Hậu Thổ nghe vậy, khẽ cúi đầu nói.

Sau khi thương nghị một hồi về chuyện Hồng Mông Tử Khí, Mười Hai Tổ Vu liền quay lại vấn đề thực lực và đại trận của Vu tộc.

Khi Mười Hai Tổ Vu đều rời khỏi Bàn Cổ Điện trở về bộ lạc của mình, đã là mấy tháng sau đó.

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Yêu tộc Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn chậm rãi mở mắt ra, một đạo tinh quang lóe lên trong đó, trên người tản mát ra một cỗ đế uy nồng đậm.

Chương 222

Nhìn Bạch Trạch, hỏi: "Bạch Trạch, Yêu tộc ở Bắc Minh chi địa đã thu phục toàn bộ chưa?" Bạch Trạch nghe vậy, chắp tay nói: "Bẩm Thiên Đế, đã thu phục toàn bộ rồi.

Còn về Yêu Sư, thì đang trong lúc liệu thương..." Đế Tuấn nghe xong, khẽ cúi đầu, lần này Côn Bằng tổn thất khá lớn, thiện ác thi đều bị tổn hại, muốn khôi phục thì xa vời vô kỳ hạn, lúc này vẫn đang trong lúc liệu thương, cũng không ngoài ý muốn.

"Chuyện của Côn Bằng, cứ chú ý thêm một chút.

Đối với chúng ta, chuyện đại trận thế nào rồi?" Đế Tuấn hỏi.

"Bẩm Thiên Đế, ngàn năm diễn luyện, đã thông thạo không ít rồi.

Nhưng thần mơ hồ cảm thấy, uy lực của đại trận, không thể đạt đến mức lớn nhất, không biết vì sao?" Bạch Trạch trong lòng băn khoăn, cung kính nói với Đế Tuấn.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là do Đế Tuấn lĩnh ngộ, tự nhiên y là người rõ ràng nhất, muốn hiểu thêm một tầng, tự nhiên phải hỏi Đế Tuấn.

Nghe vậy, Đế Tuấn khẽ thở dài, nói: "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lợi hại nhất, chính là Thái Dương và Thái Âm lưỡng tinh.

Ta là chủ của Thái Dương tinh, tự nhiên có thể phát huy uy lực của Thái Dương tinh đến mức lớn nhất, nhưng Thái Nhất lại không phải chủ của Thái Âm, không thể phát huy uy lực lớn nhất..." "Nguyên lai là vậy!" Bạch Trạch nghe vậy, khẽ cúi đầu nói.

Thái Nhất bên cạnh nghe xong, không khỏi hỏi: "Đại ca, đã như vậy, chúng ta hà tất không chiêu mộ hai vị nữ thần trên Thái Âm tinh

vào Yêu tộc của chúng ta, như vậy, liền có thể giải quyết chuyện đại trận." "Không được!" Đế Tuấn lắc đầu, nói: "Chuyện này nếu hai vị nữ thần trên Thái Âm tinh không muốn, e rằng sẽ kết oán với chúng ta, khi đó ngay cả lực lượng của Thái Âm tinh cũng khó có thể mượn được..." "Vậy phải làm sao?" Thái Nhất nghe xong, dường như cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Đế Tuấn ánh mắt quét qua chư vị Yêu thần, phát hiện họ cũng lắc đầu, cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Khi ánh mắt rơi vào Phục Hy bên tay phải, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Thấy dáng vẻ Thái Hạo, đã có lương sách rồi, xin hãy mau nói..." "Ta nghĩ, đạo hữu có thể cùng với Thái Âm chi chủ Hi Hòa lập thiên hôn, khi đó vấn đề đại trận của Yêu tộc, liền có thể giải quyết..." Phục Hy mỉm cười thờ ơ, nhìn Đế Tuấn mở miệng nói.

Đến Thiên Đình mấy năm nay, tuy cơ bản không nhúng tay vào chuyện của Yêu tộc, nhưng mỗi lần Yêu tộc thương nghị, y đều có mặt, lúc này vừa vặn liền cung cấp cho y phương pháp giải quyết.

Đối với phương pháp mà Phục Hy nói, trong lòng Đế Tuấn cũng tỉ mỉ suy nghĩ.

Cùng với Thái Âm chi chủ Hi Hòa lập thiên hôn, cũng là một kiến nghị không tồi.

Không những có thể bổ sung đại trận, mà còn có thể âm dương tương tế, kéo dài tử tự cho Kim Ô nhất tộc.

Phục Hy thấy thần sắc của Đế Tuấn, liền đem những lợi ích của thiên hôn nói cho Đế Tuấn nghe, còn có thể nhận được công đức.

Trong lòng cân nhắc rất lâu, Đế Tuấn nhìn Phục Hy nói: "Đã như vậy, vậy làm phiền Thái Hạo thay trẫm chạy một chuyến đến Thánh Mẫu Cung, cầu Nữ Oa nương nương ra mặt..." "Khách khí!" Phục Hy

cúi đầu nói, trong mắt lóe lên một đạo quang mang.

Sau đó, Phục Hy liền mang theo sính lễ do Đế Tuấn chuẩn bị, hướng về Thánh Mẫu Cung.

Đế Tuấn với tư cách là Thiên Đế, ra tay cũng không tầm thường, một kiện linh bảo thượng phẩm và hai kiện linh bảo trung phẩm làm sính lễ, để Phục Hy mang đi.

Phục Hy liếc nhìn một cái, sau đó cười, mang theo sính lễ rời khỏi Thiên Đình, đi đến Thánh Mẫu Cung.

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Yêu tộc Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn nhìn hướng Phục Hy rời đi, trên mặt hiện lên chút suy tư, không biết đang nghĩ gì.

Thái Nhất nhìn y, hỏi: "Không biết Đại ca đang ưu sầu chuyện gì?" Nghe vậy, Đế Tuấn thu liễm tâm thần, quay đầu nhìn y, nói: "Phục Hy tuy nhập Yêu tộc của ta, nhưng cũng chỉ là hư danh, cũng không thật sự làm việc cho Yêu tộc của ta, tuy nghị sự đều có mặt, nhưng lại chưa từng nhúng tay vào..." Ngừng một lát, y tiếp tục nói: "Lần này đề nghị ta cùng nữ thần Thái Âm tinh thành lập thiên hôn, không biết có ý đồ gì?" Thái Nhất nghe xong, trong lòng hiểu rõ, mở miệng nói: "Từ tình hình lúc này mà xem, chuyện này đối với Yêu tộc của chúng ta có trăm lợi mà không một hại, tuy không biết ý đồ thật sự, nhưng tổng thể mà nói, có lợi cho chúng ta..." Đế Tuấn khẽ cúi đầu, nói: "Cũng chính vì như vậy, ta mới đồng ý đề nghị của y.

Tuy tạm thời không rõ ý đồ của y, nhưng chuyện này đối với Yêu tộc mà nói, quả thực có lợi." Thái Nhất gật đầu, sau đó nhìn y, hỏi: "Đại ca, nếu không có đề nghị của Phục Hy, chuyện này có làm như vậy không?" Thái Nhất không tin Đế Tuấn không biết đại trận có một

tệ đoan, nhưng lại không giải quyết.

Lúc này là thời đại Thánh nhân, địa vị Yêu tộc ngày càng giảm sút, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại là một trong những lá bài tẩy của Yêu tộc, tự nhiên phải đề thăng.

Nếu không có đề nghị của Phục Hy, Thái Nhất cảm thấy, trong lòng Đế Tuấn cũng đã có phương pháp.

Đế Tuấn nghe vậy, nhìn Thái Nhất, khẽ cười nói: "Thái Nhất, nếu Vu Yêu đã đến mức đó rồi, ngươi nghĩ, ta sẽ còn bận tâm đến một vị Thái Âm chi chủ sao?" Nghe vậy, Thái Nhất trong lòng rùng mình, cách làm của Đại ca, quả nhiên giống như trước đây, đều dùng sức mạnh, chỉ là thủ đoạn càng thêm quyết liệt mà thôi.

Nhìn Đế Tuấn, khẽ gật đầu, nếu đổi lại là vị trí của Đế Tuấn, có lẽ cũng sẽ làm như vậy.

Chỉ là đã có chỗ xoay sở, Đế Tuấn tự nhiên cũng sẽ không chọn cách làm đó, đợi Phục Hy trở về rồi nói.

Hai người im lặng, ánh mắt rơi xuống Thái Âm tinh.

Thế giới Hỗn Độn, Tạo Hóa Thiên.

Bên ngoài Thánh Mẫu Cung, Thải Phượng đứng ở đây, thấy Phục Hy, chắp tay nói: "Thải Phượng bái kiến Phục Hy lão gia..." Phục Hy là ca ca của Nữ Oa, Thải Phượng tự nhiên phải hành lễ.

"Thải Phượng, Nương nương có trong cung không?" Phục Hy hỏi.

Nữ Oa tuy là muội muội, nhưng thân phận lúc này lại không tầm thường, lễ nghi không thể bỏ qua, đến lúc cần xưng hô thì phải xưng hô.

"Nương nương lần này vừa từ Hồng Hoang trở về, lúc này đang ở trong cung!" Thải Phượng nghe vậy, mỉm cười gật đầu nói.

“Ồ?” Phục Hy hơi kinh ngạc, sau đó liền dưới sự dẫn dắt của Thải Phượng, tiến vào trong cung.

Thải Phượng đưa Phục Hy vào xong, liền trực tiếp lui xuống.

Nữ Oa mở mắt ra, thấy Phục Hy tiến vào, thần sắc vui mừng, mở miệng nói: “Ca ca, sao huynh lại đến?” “Phục Hy bái kiến Nương nương...” Phục Hy khẽ cúi người.

“Ca ca không cần như vậy!” Nữ Oa vội vàng đỡ y dậy, nói.

“Lễ không thể bỏ qua!” Phục Hy khẽ cười, nói.

Hai người hàn huyên vài câu, Nữ Oa nhìn Phục Hy, hỏi: “Ca ca hôm nay đến đây, hẳn là có chuyện quan trọng?” Nghe vậy, Phục Hy khẽ cúi đầu, nói: “Hôm nay ta đến, là vì chuyện của Đế Tuấn, muốn muội muội đi đến Thái Âm tinh làm mối, nghênh thú Thái Âm chi chủ, Hi Hòa...” “Nghênh thú Hi Hòa?” Nữ Oa ngạc nhiên, ngay sau đó phản ứng lại: “Nguyên lai là vậy, nhưng chuyện này đối với Hi Hòa, lại là họa phúc tương y, không thể dễ dàng quyết định a!” Phục Hy mỉm cười nói: “Muội muội thật sự cho rằng, nếu Vu Yêu thật sự đến mức đó, Đế Tuấn sẽ còn bận tâm đến một vị Thái Âm chi chủ sao?

Chi bằng dùng cách này, cấp cho hai bên một lợi ích.” Ngừng vài hơi, Phục Hy một lần nữa mở miệng nói: “Ban đầu Đạo Tổ ban cho muội Hồng Tú Cầu, có thể chủ Thiên Địa Nhân Tam Hôn, lần này lập thiên hôn, trên nữa có thể đạt được chút công đức, giúp muội đề thăng tu vi...” Nữ Oa thành Thánh nhờ công đức, công đức đối với y mà nói, vô cùng quan trọng, điểm này, cả Phục Hy và Nữ Oa, trong lòng đều rõ.

Cho nên lần này, cũng là Phục Hy vì Nữ Oa mưu cầu một phần công đức.

Nghe vậy, Nữ Oa khẽ cúi đầu.

Quả thực, nếu Vu Yêu thật sự đến bước đó, với thủ đoạn của Đế Tuấn, hà tất phải tiếc một vị Thái Âm chi chủ.

Nếu thật sự có thể giải quyết bằng thiên hôn, cũng là một thể diện, một phương pháp nhất cử đa đắc.

Nữ Oa đột nhiên nhìn về phía Phục Hy, trên khuôn mặt tươi cười lộ ra một nụ cười mỉm nhẹ, nói: "Xem ra chuyện này Ca ca đã sớm mưu tính, mưu cầu một phần công đức cho muội muội..." "Anh em ta, hà tất phải khách khí, đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang, đối với vi huynh cũng có giúp đỡ..." Phục Hy nghe vậy, cười nói.

Nữ Oa gật đầu, sau đó nói: "Đã như vậy, vậy ta sẽ đi đến Thái Âm tinh một chuyến vậy!" Phục Hy lấy sính lễ của Đế Tuấn ra, giao cho Nữ Oa.

Chương 223

"Đế Tuấn cũng không tầm thường, vừa ra tay đã là ba kiện linh bảo!" Nữ Oa nói.

Phục Hy nhìn y, cười nói: "Đế Tuấn đối với chuyện này cũng khá coi trọng!" Nữ Oa gật đầu, liền ra khỏi Thánh Mẫu Cung, Phục Hy thì ở đó chờ đợi.

Với tu vi của Nữ Oa, không mất mấy hơi thở, liền đặt chân đến Thái Âm tinh.

Trên Thái Âm tinh chỉ có Hi Hòa và Thường Hi hai người, lần này Nữ Oa đích thân đến, lại khiến hai người kinh ngạc không thôi.

Chỉ là chuyện này là đại sự của Hi Hòa, Nữ Oa cần nói chuyện riêng với y.

Đối với chuyện hôn sự với Đế Tuấn, Hi Hòa cũng đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Nhưng y cũng hiểu rõ, Thái Âm tinh nằm trong sự quản hạt của Thiên Đình, nhưng lại không thật sự quản hạt Thái Âm tinh.

Nhưng nếu Vu Yêu thật sự đến mức đó, Đế Tuấn cũng sẽ không tiếc một vị Thái Âm chi chủ.

Tuy đồng ý gả cho Đế Tuấn sẽ bị ràng buộc với Yêu tộc, nhưng trong đó cũng có lợi ích.

Không những có thể âm dương tương tế, tăng tiến tu vi, mà còn có thể nhận được công đức của Thiên đạo.

Trước đây Đế Tuấn từng đến thăm Thái Âm tinh, hai người có một duyên phận gặp mặt, đối với Đế Tuấn người này, y cũng có một chút hảo cảm.

Cho nên trong lòng suy nghĩ kỹ lưỡng, Hi Hòa liền đồng ý.

Nhưng chuyện này, chỉ là hôn sự của Hi Hòa và Đế Tuấn, không liên quan đến việc Thường Hi bị kéo vào Vu Yêu.

Đối với điều này, Nữ Oa cũng không từ chối.

Sau khi hôn sự được định, Nữ Oa liền rời khỏi Thái Âm tinh, trở về Thánh Mẫu Cung.

"Muội muội, Hi Hòa có đồng ý không?" Phục Hy nhìn y, hỏi.

"Quả thực đã đồng ý rồi." Nữ Oa gật đầu, cười nói.

"Kỳ thực chuyện hôn sự này, cũng là thiên định, ca ca cũng đã biết rồi mà!" Nữ Oa nhìn Phục Hy, nói.

"Quả thực không giấu được muội muội!" Phục Hy cười nói.

Nữ Oa khẽ cúi đầu, cũng không tiếp tục nói nữa, nói: "Đã như vậy, vậy ca ca cứ trở về báo cho Đế Tuấn đi!

Đợi đến kỳ hôn lễ, ta sẽ đích thân đi một chuyến..." "Ừm!" Phục Hy gật đầu, ngay sau đó ra khỏi Thánh Mẫu Cung.

Nữ Oa nhìn thân ảnh Phục Hy rời đi, trong miệng khẽ thở dài một tiếng, sau đó nhắm mắt lại.

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Yêu tộc Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Sau khi Phục Hy trở về, mang theo tin tức tốt, toàn bộ Lăng Tiêu Bảo Điện lúc này tràn ngập cảm giác vui mừng.

Mọi người thương nghị một hồi, sau đó định thiên hôn vào tám mươi mốt năm sau.

Sau đó, Đế Tuấn liền ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện, đứng ở Nam Thiên Môn, ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang.

Sau đó y cất tiếng như sấm sét: "Ngô là Thiên Đế Đế Tuấn, cảm thấy âm dương Hồng Hoang hỗn loạn, tam cương bất thường, luân lý vô tự.

Nên quyết định hành thiên hôn, để lập biểu suất cho Hồng Hoang, định vào tám mươi mốt năm sau, tại Thiên Đình cử hành thiên hôn chi lễ, lập cương luân chi pháp!" Sau khi Đế Tuấn dùng pháp lực thông cáo Hồng Hoang, Thiên Đình không lâu sau lại phái người đưa thiệp mời đến tay các vị đại thần của Hồng Hoang.

Tuy các lộ đại thần từ thông cáo của Đế Tuấn đã biết được kỳ hôn lễ, nhưng những đại thần này cũng là những người có thân phận tôn quý, muốn chính thức lập thiệp mời, lễ nghi phải đầy đủ, nếu không, sẽ bị người khác chê bai, làm mất mặt Yêu tộc.

Cùng lúc đó, trong Hồng Hoang, lại một trận chấn động.

Kỳ thiên hôn của Đế Tuấn đã định, lúc này thiệp mời của Yêu tộc Thiên Đình bắt đầu được đưa đến tay các đại thần thông giả.

Lần này Yêu tộc đưa thiệp mời, những người có thể nhận được cơ bản đều là những đại thần thông giả có danh tiếng, đương nhiên, cũng có một số tán tu.

Ngoài các đại thần thông giả, những tán tu có thể nhận được thiệp mời của Đế Tuấn lại vô cùng vui mừng, đó cũng là một phần thể diện mà.

Lần này Đế Tuấn và Hi Hòa lập thiên hôn, một số tán tu cũng có ý niệm gia nhập Yêu tộc, tìm kiếm một phần che chở.

Tuy Vu Yêu lúc này sau khi Ngũ Thánh xuất thế, địa vị trong Hồng Hoang đã giảm sút rất nhiều, nhưng thực lực Vu Yêu, vẫn cường hãn như vậy, cũng không thể chọc ghẹo.

Trong Hồng Hoang, nếu Ngũ Thánh không xuất thế, có những thần

ma sinh linh nào là đối thủ của Vu Yêu?

Cho nên, nhân cơ hội này, không những có thể chúc mừng Thiên Đế của Yêu tộc Thiên Đình, mà còn có thể tìm cơ hội gia nhập Yêu tộc, tìm kiếm che chở, trong lượng kiếp cầu được một tuyến sinh cơ.

Những đại thần thông giả nhận được thiệp mời, đều lần lượt bày tỏ, đến lúc đó sẽ có mặt đúng giờ.

Thể diện của Thiên Đế Yêu tộc Thiên Đình, không thể không cho.

Dù sao không phải Thánh nhân, nhiều lắm cũng chỉ là cảnh giới Chuẩn Thánh, thể diện của Đế Tuấn vẫn phải cho.

Không mất mấy tháng, Bạch Trạch liền đưa thiệp mời xong.

Việc y đích thân ra tay đưa thiệp mời, đã là vô cùng cấp thể diện rồi.

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Yêu tộc Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Bẩm Thiên Đế, ngoài mấy vị Thánh nhân chưa đưa ra, thiệp mời cần đưa trong Hồng Hoang đã đưa xong rồi..." Bạch Trạch chắp tay nói.

Đế Tuấn khẽ cúi đầu, trong mắt thần quang dũng động.

Thái Nhất nhìn y, nói: "Đại ca, mấy vị kia chúng ta đi đưa cũng không có tác dụng đâu..." Lần trước khi Yêu tộc lập Thiên Đình, Vu Yêu uy chấn Hồng Hoang, ngay cả Tam Thanh và Tây Phương Nhị Vị, đều phải nể mặt, đến quan lễ.

Nhưng lúc này đã khác, đã thành Thánh, trong Hồng Hoang, Thánh nhân là tôn.

Lúc này dù có đưa thiệp mời đến, cũng sẽ không đến đâu.

Chương 224

Trước đây nể mặt Yêu tộc, là vì chưa thành Thánh, lúc này đã thành Thánh, tự nhiên sẽ không bận tâm.

Đế Tuấn nghe vậy, trầm ngâm vài hơi, nhìn Bạch Trạch nói: "Lễ nghi cần có ta phải có.

Bạch Trạch, ngươi đích thân đi một chuyến, đích thân đưa cho Ngũ Thánh, nhớ kỹ, dùng thiệp mời màu vàng!" Bạch Trạch ngạc nhiên, ngay sau đó đáp: "Thần đã hiểu!" Thiệp mời màu vàng, đã là quy cách cao nhất trong số các thiệp mời của Thiên Đình rồi.

Lần này đưa ra trong số các thiệp mời, cũng chỉ có hai tấm thiệp mời màu vàng mà thôi.

Một tấm đưa đến Thánh Mẫu Cung, một tấm đưa đến Vô Lượng Cung.

Đương nhiên, thân phận của Ngũ Thánh khác biệt, tự nhiên phải dùng quy cách cao nhất để đưa, còn về việc họ có đến hay không, đó là chuyện của họ.

Hồng Hoang, Đông Côn Luân.

Trong Ngọc Hư Cung.

"Lão sư, chúng con có cần đi tham gia không?" Quảng Thành Tử hỏi.

Bạch Trạch vừa đưa thiệp mời màu vàng vào tay Nguyên Thủy, Quảng Thành Tử thấy lão sư nhìn thiệp mời rất lâu, lại không mở miệng, không khỏi khẽ hỏi.

"Không cần, các ngươi cứ tu luyện tốt là được!" Nguyên Thủy trong tay ngọc thanh quang lóe lên, thiệp mời đã được thu, trong miệng

thờ ơ nói.

Nếu chưa thành Thánh, tự nhiên sẽ đi, nhưng lúc này đã thành Thánh, tự nhiên sẽ không đi tham gia thiên hôn của Đế Tuấn.

Hồng Hoang, Thủ Dương Sơn.

Trong Bát Cảnh Cung.

"Tam Thanh tuy phân gia, nhưng tâm vẫn là một thể.

Đã không tham gia, thì cùng nhau không tham gia!" Thái Thượng thờ ơ nói, thu thiệp mời, nhắm mắt tham ngộ đại đạo.

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, Kim Ngao Đảo.

Trong Bích Du Cung.

Thông Thiên sau khi xem thiệp mời, suy nghĩ rất lâu, thu thiệp mời, thuận theo ý của Thái Thượng, không đi tham gia.

Hồng Hoang, Tây Phương Linh Sơn.

"Sư huynh, Tam Thanh có đi không?" Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn hỏi.

Tiếp Dẫn nghe vậy, mỉm cười thờ ơ nói: "Nếu sư đệ là Tam Thanh, có đi tham gia không?" "Ha ha ha, đã như vậy, vậy ta tự nhiên cũng không cần đi." Chuẩn Đề cười nói.

Tiếp Dẫn cười, không trả lời, ánh mắt rơi xuống trên Tam Thập Tam Thiên.

Vô Lượng Sơn, Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

"Ông!" Vào một khắc nào đó, Càn Khôn liền từ trạng thái giảng đạo tỉnh lại, trong đôi mắt thâm thúy tựa hồ ẩn chứa chu thiên tinh thần đại hải, toát ra một cỗ ý huyền diệu.

Nhìn các đệ tử lúc này dần dần tỉnh lại, hài lòng gật đầu.

Bất kể lúc này có đột phá hay không, đều đã nhận được không ít lợi ích.

Vài hơi thở sau, Càn Khôn ánh mắt lưu chuyển, rơi xuống bên ngoài điện, sau đó vung tay một cái, một đạo kim quang bay đến, rơi vào tay y, sau đó hóa thành một phong thiệp mời màu vàng.

"Thiên hôn!" Càn Khôn nhìn thiệp mời một lát, trong miệng cười nhẹ một tiếng nói.

Nghe vậy, Khổng Tuyên và Đại Bằng nhìn nhau, hỏi: "Lão sư, thiên hôn là gì?" Càn Khôn nhìn họ, mỉm cười nói: "Lần này Thiên Đế Đế Tuấn của Yêu tộc Thiên Đình, vì muốn bổ sung Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, muốn thành hôn với Thái Âm tinh chi chủ Hi Hòa, hôn lễ của hai người, chính là thiên hôn..." Nghe xong, Khổng Tuyên gật đầu.

Càn Khôn thu hồi ánh mắt, sau đó tay khẽ động, thiệp mời liền xuất hiện trước mặt Khổng Tuyên, thờ ơ mở miệng nói: "Lần này cứ để ngươi và Đại Bằng thay vi sư đi vậy, xem xem những điều huyền diệu trong đó cũng tốt." "Còn về lễ vật sao?

Ngộ Đạo Trà là được rồi..." Càn Khôn cười, tay vung một cái, một chiếc hộp ngọc tinh xảo liền xuất hiện trong tay Khổng Tuyên.

Làm xong mọi thứ, trong đại điện liền đã mất đi thân ảnh của Càn Khôn.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Khổng Tuyên và Đại Bằng cùng những người khác nhìn nhau, lão sư đi đâu rồi?

Tuy tự gia lão sư thường thần xuất quỷ một, nhưng lần này dường như chuyện chưa xong thì phải?

Hoặc là, cách làm như vậy, cũng không quan tâm.

“Sư huynh, lão sư nói chúng ta có thể đi xem những điều huyền diệu trong đó, chuyện thiên hôn, có gì huyền diệu để xem chứ?” Đại Bằng nhìn về phía Khổng Tuyên bên cạnh, mở miệng hỏi.

Tuy là huynh đệ với Khổng Tuyên, nhưng đã bái nhập môn hạ Càn Khôn, liền đã xưng hô sư huynh đệ.

Còn về việc tham gia thiên hôn lần này, Càn Khôn chỉ nói có điều huyền diệu để xem, nhưng rốt cuộc là điều huyền diệu gì thì không biết.

Trong sự lý giải của họ, tham gia chuyện thiên hôn, nào có điều huyền diệu gì để xem chứ.

Nghe vậy, Khổng Tuyên lắc đầu, hiển nhiên cũng không biết điều huyền diệu nằm ở đâu.

“Không sao cả, lão sư đã giao việc này cho ta, vậy ta phải đi một chuyến vậy...” Khổng Tuyên trong lòng hiểu rõ, mở miệng nói.

Nghe vậy, Đại Bằng khẽ cúi đầu, không nói gì nữa.

Khổng Tuyên, ánh mắt thì rơi xuống thiệp mời, trong đôi mắt ngũ sắc quang mang dũng hiện, không biết đang nghĩ gì.

Thế giới Càn Khôn, trung tâm.

Càn Khôn khoanh chân ngồi dưới hai cây linh căn, yên lặng tham ngộ Càn Khôn đại đạo.

Đối với những chuyện đang xảy ra trong Hồng Hoang lúc này, tạm thời không quan tâm.

Vạn năm qua, Càn Khôn đối với lĩnh ngộ Càn Khôn đại đạo, đã có không ít kiến giải, thêm vào đó việc tham ngộ hỏa chi đạo, hủy diệt chi đạo và ma đạo, khiến tu vi của Càn Khôn lúc này lại có chút dao

động.

Chương 225

Tin rằng, không lâu nữa, liền có thể thành công đột phá đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đến lúc đó về thực lực, nhất định lại sẽ đề thăng không ít.

Càn Khôn trong lòng hiểu rõ, ánh mắt chuyển đến trong tiên thiên thủy trì, chậm rãi mở miệng nói: "Diệt Thế Hắc Liên sắp khôi phục đến hàng thứ mười hai phẩm, không đến vạn năm nữa, lúc này cứ tham ngộ Càn Khôn đại đạo trước, đợi khôi phục rồi sẽ nói..." Nói xong, Càn Khôn liền chậm rãi nhắm mắt lại, trên đầu hiện ra khánh vân, một cỗ ý huyền diệu trải rộng ra.

"Ông!" Trong khánh vân khí vận lượn lờ, một tia tử quang chợt lóe lên, chính là Tạo Hóa Ngọc Điệp, lúc này huyền phù trên Càn Khôn đại đạo, rải xuống từng trận huyền quang và đại đạo khí tức, chìm vào trong Càn Khôn đại đạo.

Trong thức hải, âm thanh đại đạo của Càn Khôn Vô Lượng Kinh không ngừng vang vọng trong thức hải của Càn Khôn, khiến y lúc này hoàn toàn chìm đắm trong trạng thái tham ngộ.

Trong Hồng Hoang, kỳ hôn lễ của Đế Tuấn trong chớp mắt đã đến.

Ngay từ khi kỳ hôn lễ được định, Yêu tộc trong Thiên Đình đã bắt đầu hành động.

Lúc này Thiên Đình, sớm đã bố trí xong xuôi.

Toàn bộ Thiên Đình đều lấy màu đỏ thẫm làm chủ đạo, tỏ rõ sự hỉ khánh.

Cũng từ lúc này, sau này những hôn lễ, đều lấy màu đỏ thẫm làm

nghi thức, dần dần lại diễn biến thành tập tục.

Trong Thiên Đình đèn lồng kết hoa, trống chiêng tưng bừng, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Đế Tuấn để bố trí Thiên Đình, cũng đã bỏ ra không ít công sức.

Cũng đúng thôi, lần này vì muốn lập biểu suất cho Hồng Hoang, sao có thể qua loa được?

Hơn nữa, nếu cảnh tượng không hùng vĩ, chẳng phải làm mất mặt Thiên Đế sao.

Kỳ hôn lễ đã đến, các đại thần thông giả và tán tu được mời trong Hồng Hoang cũng đang vội vã đến Thiên Đình.

Hoặc là cưỡi mây đạp gió, hoặc là cưỡi linh cầm tiên thú dẫn đường, hoặc là có bảo xa kỳ dị hộ tống, mỗi người đều thể hiện bản lĩnh và thủ đoạn của tiên gia, vì để giữ thể diện.

Trong Thiên Đình, nhiệm vụ đón tiếp tân khách, lại để Bạch Trạch đích thân làm.

Còn về Đế Tuấn, lúc này đã đi đến Thái Âm tinh nghênh tiếp Hi Hòa.

Tân khách không ngừng đến, không lâu sau, những người cần đến đều đã đến.

Còn về Ngũ Thánh, lại không một ai đến.

Chỉ là đã sớm đoán trước, cho nên cũng không quá bận tâm.

Nữ Oa giáng lâm Thiên Đình, vô số tán tu đại năng hành lễ.

Lần này chỉ vì lập thiên hôn, lúc này thời thần cũng đã gần đến, chỉ đợi Đế Tuấn và Hi Hòa trở về.

Trong số tân khách, Khổng Tuyên và Đại Bằng lại đứng cùng với

Trấn Nguyên Tử, người cũng được mời.

Không lâu sau, đội nghênh thân đã đến.

Đội nghênh thân dài mấy trăm dặm, Đế Tuấn và Hi Hòa ngồi trên đế liễn và phượng liễn, hai cỗ bảo xa đều do Thái Dương tinh kim trên Thái Dương tinh tạo thành, lưu quang hoa thải, bảo quang tứ dật, vô cùng bắt mắt.

Trên xa liễn, có một đỉnh hoa cái được trang trí bằng các loại lưu ly bảo thạch và linh ngọc ở phía trên.

Đế liễn và phượng liễn sóng đôi, sau khi qua Nam Thiên Môn, Đế Tuấn với tư cách là tân lang quan liền đỡ Hi Hòa bước ra khỏi phượng liễn.

Yêu tộc Thiên Đình và tân khách đều đang chờ đợi, lúc này Đế Tuấn và Hi Hòa đã đến, liền có thể tiến hành lập thiên hôn.

Nữ Oa liếc nhìn một cái, sau đó cùng Đế Tuấn và Hi Hòa đứng ở Nam Thiên Môn.

Cầm Hồng Tú Cầu trong tay, ngưng vọng Cửu Thiên, Đế Tuấn và Hi Hòa đứng phía sau y.

Với thân phận của Đế Tuấn và Hi Hòa, lần thiên hôn này, chỉ cần tế bái thiên địa là được.

Nữ Oa quăng Hồng Tú Cầu trong tay lên hư không, chiếc Hồng Tú Cầu đó đón gió mà lớn lên, sau đó liền thấy một sợi tơ đỏ quấn quanh hai tay của Đế Tuấn và Hi Hòa, buộc chặt vào nhau.

Sau khi sợi chỉ đỏ buộc xong, liền nghe Nữ Oa khẽ quát: "Tư dĩ Thiên đạo chi hạ, lập hữu Thiên Địa Nhân Tam Hôn, nay Đế Tuấn và Hi Hòa kết thành liền lý, hoàn thiện tam cương, Thiên Hôn, lập!" Lời Nữ Oa vừa dứt, liền thấy từ trên Cửu Thiên giáng xuống một đạo công đức kim quang không nhỏ, chính là công đức kim quang khi lập

thiên hôn.

Công đức kim quang tuy không thể so sánh với công đức khi Đế Tuấn thành lập Thiên Đình, nhưng cũng không nhỏ.

Công đức chia làm bốn phần, hai phần lớn hơn rơi vào trên người Đế Tuấn và Hi Hòa.

Hai phần còn lại, thì rơi vào Hồng Tú Cầu và trên người Nữ Oa.

Sau khi thu công đức, tu vi của Đế Tuấn và Hi Hòa đều có sự tăng trưởng.

Hi Hòa chém đi ác thi, tu vi bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đế Tuấn tuy chưa nhân cơ hội này chém đi chấp niệm, nhưng cũng đề thăng đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, trở thành cao thủ hiếm có dưới Thánh nhân.

Trong số những người quan lễ, Khổng Tuyên và Đại Bằng lúc này lại đã hiểu rõ, điều huyền diệu mà lão sư của mình nói, chính là khi công đức giáng xuống, giữa thiên địa chợt hiện lên một tia huyền diệu.

Tuy không nhận được những thứ thực tế, nhưng lúc này quan sát được một tia huyền diệu, cũng đã có chút cảm ngộ, cũng không uổng công đi một chuyến.

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Yêu tộc Thiên Đình.

Ở Nam Thiên Môn.

Khổng Tuyên và Đại Bằng nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt của đối phương nhìn ra vẻ hoảng nhiên, hiển nhiên đều đã lý giải được một tia huyền diệu.

Hai người trong lòng khẽ ghi nhớ một tia cảm giác huyền diệu, sau đó ánh mắt liền một lần nữa rơi vào nghi thức thiên hôn lúc này.

Thiên hôn đã được lập xong, yến tiệc cũng chính thức bắt đầu,

trong Thiên Đình, một mảnh hỉ khí dương dương.

Trên hỉ tiệc, tân khách đầy đủ, trên bàn án, đầy rẫy hào trân tu, tiên quả linh căn, quỳnh tương ngọc dịch, v.v.

Ngay cả những vật dụng dùng trong yến tiệc, hoặc là dùng ngọc thạch quý hiếm điêu khắc thành, hoặc là dùng vàng bạc ngà voi dược liệu luyện chế thành khí cụ, đều quang hoa lưu chuyển, linh khí lượn lờ, đều là những bảo bối khó thấy.

Trên yến tiệc, khách nhân cụng chén đổi chén, vô cùng náo nhiệt.

Còn về năm vị Thánh nhân không đến, trong lòng Đế Tuấn sớm đã đoán trước, nhưng những đại thần thông giả và tán tu mà y mời đều đã có mặt.

Chương 226

Đặc biệt Khổng Tuyên và Đại Bằng của Vô Lượng Cung, và Trấn Nguyên Tử đại tiên của Vạn Thọ Sơn đều có mặt, lại đã cho y thể diện cực lớn, giữa yến tiệc, y cũng nói chuyện thêm vài câu với họ.

Hôn yến Thiên Đình kéo dài ròng rã ba ngày ba đêm mới kết thúc, trong thời gian hôn yến, các tân khách cụng chén đổi chén, ai ai cũng vui vẻ hớn hở, một cảnh tượng hỉ khánh.

Sau khi hôn yến kết thúc, phần lớn tán tu đại thần thông giả đều trở về động phủ của mình, nhưng có một số ít tán tu quyết định không đi nữa, ở lại trong Thiên Đình, gia nhập Yêu tộc Thiên Đình.

Trong số những tán tu đã đi, cũng có một số ít đang trong lúc cân nhắc.

Cho nên không thể không nói, Yêu tộc Thiên Đình lần này mượn cơ hội đại hôn của Thiên Đế, lại chiêu mộ được không ít tán tu cao thủ trong Hồng Hoang, đối với họ, đây là một chuyện tốt.

Dù lúc này Ngũ Thánh xuất thế, địa vị của Yêu tộc giảm sút, cần phải đề thăng thực lực.

Ngay cả sau này Vu Yêu giao chiến, cũng là sự sắp xếp trước, gia tăng thực lực của bản thân.

Dù sao, đối với Yêu tộc Thiên Đình, đây đều là một chuyện tốt.

Yêu tộc lần này lập thiên hôn, một chuyện lớn như vậy, trong Hồng Hoang cũng dấy lên không ít sóng gió.

Nhưng đối với Vu tộc, lại không thèm nhìn tới, chỉ lo đề thăng thực lực.

Những năm này, trận pháp của Vu tộc không những được cải tiến,

thêm vào đó được diễn luyện thành thục, thực lực tổng thể của Vu tộc, cũng đã khôi phục từ những tổn thất ban đầu.

Hơn nữa, thực lực của một số đại Vu cũng đã được đề thăng.

Còn về các đại Vu của Vu tộc, tuy chỉ đề thăng với biên độ nhỏ, nhưng chỉ cần một chút đề thăng, lại khiến thực lực của Vu tộc, trên tổng thể tiến bộ không ít.

Từ sau lần trở về từ Bàn Cổ Điện, Mười Hai Tổ Vu đều trở về bộ lạc của mình, đi vào trạng thái tu luyện, những chuyện trong bộ lạc, đều giao cho các đại Vu cấp dưới xử lý.

Sau khi thiên hôn của Thiên Đình khép lại, Hồng Hoang cũng lại một lần nữa chìm vào tĩnh lặng.

Lúc này Vu Yêu không có đại sự, Ngũ Thánh cũng không có chuyện lớn nào truyền ra, Hồng Hoang lúc này lại là một mảnh yên bình.

Chỉ là sự yên bình đó không lâu sau đã bị phá vỡ, đương nhiên, đối với Yêu tộc.

Hi Hòa sinh hạ cho Đế Tuấn mười con Kim Ô nhỏ, đối với Yêu tộc Thiên Đình, đây là một chuyện lớn.

Sau khi Đế Tuấn có tử tự, Yêu tộc Thiên Đình liền có người kế nghiệp, cho dù sau này Đế Tuấn thoái ẩn hoặc có bất ngờ, cũng có người kế thừa đại thống, thống lĩnh Yêu tộc.

Cho nên mười con Kim Ô nhỏ vừa xuất thế, liền nhận được sự yêu thích của chư vị đại lão Thiên Đình.

Thêm vào đó mười con Kim Ô nhỏ là ngậm thìa vàng mà xuất thế, lại là hoàng tử của Yêu tộc, tự nhiên trong Thiên Đình "vô pháp vô thiên", không nỡ vì sự yêu thích đó, Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không răn dạy.

Nhưng thời gian dần trôi, Đế Tuấn vì muốn sửa đổi tính cách của họ, thêm vào đó để họ có thể chăm chỉ tu luyện, nên lại tạm thời an trí họ ở bên ngoài Đông Hải, trên một đảo tiên có tên là Thang Cốc.

Thang Cốc, là nơi mà trước đây Đế Tuấn dẫn dắt Yêu tộc đi phúc diệt Vạn Tiên Minh thì phát hiện ra, trên đảo nhiệt độ nóng bức, lại có Phù Tang Thần Thụ, quả thực rất thích hợp cho các Kim Ô nhỏ tu luyện ở đây.

Đế Tuấn thiết lập một tòa đại trận, để họ ở đây tu hành tốt, sau đó liền rời đi.

Vô Lượng Cung, trong đại điện.

Khổng Tuyên và Đại Bằng mấy ngàn năm qua, tu vi lại đại có tinh tiến, hiện nay hai người, đã là cao thủ Chuẩn Thánh sơ kỳ rồi, tuy trong Hồng Hoang không được coi là đỉnh cấp, nhưng cũng có chút trọng lượng rồi.

Với tư chất của hai người, tin rằng không lâu sau, liền có thể tiếp tục tiến về phía trước.

Cùng lúc đó, trong thế giới Càn Khôn.

Trong thế giới Càn Khôn mấy vạn năm tham ngộ, Càn Khôn đối với tham ngộ Càn Khôn đại đạo lại đề thăng không ít, lúc này khoảng cách đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ càng ngày càng gần.

"Ông!" Vào một khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở mắt ra, Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn vào trong khánh vân, khánh vân chậm rãi rơi vào thiên linh, biến mất không thấy, y vung tay một cái, tản đi đại đạo pháp tắc và đại đạo khí tức quanh thân.

Ngay sau đó, Càn Khôn đột nhiên đứng dậy, chân khẽ động, liền đã xuất hiện bên bờ tiên thiên thủy trì.

Càn Khôn ánh mắt quét qua sáu đóa Tam phẩm Tạo Hóa Thanh

Liên, hài lòng gật đầu.

"Mấy vạn năm thăng cấp, cuối cùng cũng đạt đến Tam phẩm rồi..." Càn Khôn cười, mở miệng nói.

Ngay sau đó, ánh mắt y chuyển động, rơi xuống trên Diệt Thế Hắc Liên lúc này đang lóe hắc quang, đạo vận lưu chuyển.

"Bản nguyên của Diệt Thế Hắc Liên bị tổn thương, cuối cùng cũng đã khôi phục rồi.

Đã đạt đến hàng thứ mười hai phẩm, bất kể công kích hay phòng ngự, đều đã đạt đến cảnh giới hoàn mỹ nhất của hình thái này..." Càn Khôn ánh mắt dừng lại trên Diệt Thế Hắc Liên rất lâu, trong miệng chậm rãi nói.

Trải qua những năm tháng này khôi phục, bản nguyên của Diệt Thế Hắc Liên, cuối cùng cũng đã hoàn toàn khôi phục, phẩm giai cũng một lần nữa trở về hàng thứ mười hai phẩm, một lần nữa khôi phục hình thái ban đầu của Diệt Thế Hắc Liên.

Trong thế giới Càn Khôn, bên bờ hồ nước tiên thiên.

Đôi mắt thâm thúy của Càn Khôn tựa hồ ẩn chứa chu thiên tinh thần đại hải, y dừng lại thật lâu trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Li, trên mặt lộ ra vài phần suy tư.

Không biết y đang suy nghĩ điều gì.

Sau một hồi lâu, thần sắc trong mắt Càn Khôn dần trở lại thanh minh, y khẽ mỉm cười nói: "Sau khi khôi phục phẩm cấp Thập Nhị Phẩm, Pháp tắc Hủy Diệt ẩn chứa trong nó càng thêm hoàn thiện…." Kể từ khi Diệt Thế Hắc Li khôi phục phẩm cấp Thập Nhị Phẩm, Pháp tắc Hủy Diệt ẩn chứa trong nó càng trở nên hoàn chỉnh, rất phù hợp với sự tham ngộ của Càn Khôn lúc này.

"Trước tiên cứ tham ngộ một phen, đợi khi Đạo Hủy Diệt được

đề thăng lên tầng thứ Chuẩn Thánh, rồi mới tiến hành….” Suy nghĩ trong lòng xong, Càn Khôn khoanh chân tọa thiền bên bờ hồ, bắt đầu tham ngộ.

Tuy lần này chưa chắc đã lĩnh ngộ được bao nhiêu Pháp tắc Hủy Diệt, nhưng có thể tích lũy thêm một ít kinh nghiệm cho Ác thi, đó cũng là một điều tốt.

Đối với việc diễn hóa Đạo Hủy Diệt mà nói, lại có không ít chỗ tốt, độ khó cũng sẽ nhỏ hơn.

“Ông!” Tạo Hóa Ngọc Điệp lần nữa lơ lửng trên thiên linh của Càn Khôn, rải xuống từng đợt tử khí lượn lờ, âm thanh Đại Đạo huyền diệu, sâu sắc vang vọng bên tai Càn Khôn.

Trong thức hải, Đại Cương Đại Đạo của Càn Khôn Vô Lượng Kinh không ngừng vang vọng, Đại Đạo Càn Khôn lấp lánh những trận huyền quang, đạo vận lưu chuyển, phát ra từng đợt khí tức Đại Đạo.

Trên Đại Đạo Càn Khôn, hắc quang hủy diệt chớp động chậm rãi, mỗi khi Càn Khôn tham ngộ càng sâu, luồng khí tức cùng hắc quang phát ra sẽ càng thêm tinh thuần và rực rỡ.

“Ông!” Ở bên ngoài, lúc này, từng sợi Pháp tắc Hủy Diệt từ Diệt Thế Hắc Li vươn ra, sau đó bay về phía Càn Khôn, bao quanh cơ thể y.

Mỗi một sợi Pháp tắc Hủy Diệt đều ẩn chứa lực hủy diệt tinh túy, không ngừng dung nhập vào cơ thể Càn Khôn, từng đợt khí tức hủy diệt phát ra từ quanh thân Càn Khôn.

Không chỉ vậy, lúc này trong thế giới Càn Khôn, từng sợi Pháp tắc Hủy Diệt ngưng tụ lại, bao quanh cơ thể Càn Khôn, ẩn mình trong Pháp tắc Hủy Diệt, hình thành một cái kén tằm pháp tắc.

Chương 227

Trên kén tằm Pháp tắc Hủy Diệt, hắc quang hủy diệt lấp lánh, đạo vận lưu chuyển, khí tức từng chút một tăng cường.

Từ khi bắt đầu đến bây giờ, chỉ hơn trăm năm ngắn ngủi, nhưng khí tức lúc này lại không hề kém hơn Pháp tắc tầng bảy, cũng là tầng thứ mà Chuẩn Thánh hậu kỳ nắm giữ.

Lúc này, luồng khí tức cùng sự nắm giữ này vẫn không ngừng thăng tiến, hướng tới mức độ Pháp tắc tầng tám… Thời gian như nước chảy, lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt, đã là năm ngàn năm.

"Oanh!" Trên Cửu Thiên, đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, chỉ thấy hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo vắt ngang trên Cửu Thiên.

Lúc này, trên Đại Đạo Hủy Diệt, hắc quang rực rỡ, đạo vận lưu chuyển, từng luồng khí tức Đại Đạo tinh túy lan tỏa, đã đạt tới Pháp tắc tầng tám, cũng là tầng thứ mà Chuẩn Thánh đỉnh phong nắm giữ.

Cao hơn nữa, thì thuộc về tầng thứ của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Ông!" Ấn ký Càn Khôn giữa mi tâm Càn Khôn khẽ rung lên, giây tiếp theo, y từ từ mở hai mắt, đôi mắt thâm thúy tựa hồ ẩn chứa chu thiên tinh thần đại hải, lúc này thần quang rực rỡ, lấp lánh như ánh sao chói lọi.

"Cuối cùng cũng đã nâng cấp khả năng nắm giữ Pháp tắc Hủy Diệt lên tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong…." Sau một hồi lâu, Càn Khôn nhìn từng sợi Pháp tắc Hủy Diệt dần thu liễm vào Diệt Thế Hắc Li, y lẩm bẩm nói.

Pháp tắc Hủy Diệt không giống Pháp tắc Ma Đạo, không có Ma

Đạo Bản Nguyên tương trợ, cho nên tiến triển chậm hơn một chút, Pháp tắc Ma Đạo đã sớm thăng lên tầng thứ đó.

Pháp tắc Hủy Diệt thì chậm hơn một chút, may mắn là, giờ đây cũng đã đạt tới.

Càn Khôn nhìn Diệt Thế Hắc Li trong hồ nước tiên thiên, trên khuôn mặt đạm nhiên hiện lên một nụ cười nhạt, sau đó phất tay, Diệt Thế Hắc Li từ từ bay lên, lơ lửng giữa hư không.

"Ông!" Đột nhiên, Càn Khôn kết những thủ ấn huyền ảo, sâu sắc trong tay, mỗi một thủ ấn đều ẩn chứa sức mạnh của sự vĩnh hằng xa xưa, Đại Đạo mênh mông, lúc này không ngừng rơi vào trong Diệt Thế Hắc Li.

Không biết đã qua bao lâu, Càn Khôn dừng động tác trong tay, sau đó lần nữa phất tay, huyền quang lấp lánh, sau đó thấy vô tận pháp tắc hội tụ, trước mặt Càn Khôn ngưng tụ ra hai con Đại Đạo.

Chính là Ma Đạo và Đạo Hủy Diệt!

Càn Khôn nhìn thoáng qua, sau đó lần nữa phất tay, một đạo hắc quang chìm vào trong Ma Đạo, chính là Ma Đạo Bản Nguyên.

"Oanh!" Ma Đạo Bản Nguyên dung nhập vào Ma Đạo, khí tức Đại Đạo càng thêm mênh mông.

Càn Khôn thấy vậy, lần nữa kết thủ ấn, sau đó đẩy về phía trước, dường như đè ép vô tận càn khôn, một luồng đại thế vô biên tức thì cuốn ra.

Ma Đạo và Đại Đạo Hủy Diệt lúc này bị luồng lực lượng đáng sợ kia kéo ra, sau đó hóa thành hai đạo lưu quang, ẩn vào trong Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Li.

"Oanh!" Đột nhiên, một luồng quang thúc hủy diệt đáng sợ tức thì xông thẳng lên trời, trên Cửu Thiên tức thì phong vân biến sắc, nhật

nguyệt tinh thần ảm đạm vô quang, khí tức hủy diệt không ngừng cuốn ra.

Càn Khôn nhìn sâu vào tình hình của Diệt Thế Hắc Li lúc này, trên khuôn mặt đạm nhiên lúc này tràn đầy vẻ túc nhiên.

"Diệt Thế Hắc Li, tiến lên!" Càn Khôn đánh ra một thủ ấn, sau đó tế luyện Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Li.

"Trảm!" Càn Khôn khẽ quát một tiếng, lời vừa dứt, chỉ thấy Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Li hóa thành một đạo hắc quang, chém xuống phía sau đầu Càn Khôn.

"Ông!" Cơ thể Càn Khôn chấn động, giây tiếp theo, một đạo hắc quang từ địa hoa của Càn Khôn bay ra, sau đó một bóng người từ từ ngưng tụ trước mặt Càn Khôn.

Người này không ai khác, chính là Ác thi của Càn Khôn! *** Trong thế giới Càn Khôn, bên bờ hồ nước tiên thiên.

Càn Khôn nhìn Ác thi vừa mới chém ra, trên khuôn mặt túc nhiên cuối cùng cũng hiện lên một nụ cười nhẹ.

Ác thi mặc một thân y phục màu đen, mái tóc xanh dài phất phơ theo gió, trong đôi mắt thâm thúy lấp lánh ánh sáng hủy diệt rực rỡ, toàn thân khí tức đáng sợ, lại có cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Trên khánh vân phía trên thiên linh của Ác thi, Ma Đạo và Đạo Hủy Diệt phân chia hai bên, không can thiệp lẫn nhau, cảnh giới hai loại Đại Đạo này lúc này đã đạt đến một mức cân bằng, tương hỗ đề thăng cho nhau.

Càn Khôn nhìn thoáng qua, nụ cười trên mặt càng thêm sâu sắc, tình huống như vậy chính là điều y muốn thấy, như vậy, tốc độ đề thăng của hai Đại Đạo sẽ nhanh hơn không ít.

Dù sao việc tu luyện Đạo Hủy Diệt, có Bản Nguyên Diệt Thế Hắc

Li, có Đạo Hủy Diệt ẩn chứa trong đó, tốc độ tu luyện tự nhiên sẽ nhanh hơn không ít.

Còn về Ma Đạo, có Bản Nguyên Ma Đạo của La Hầu, Càn Khôn không hề nghi ngờ tốc độ tu luyện của nó.

Như vậy, tình huống tu luyện của hai Đại Đạo, Càn Khôn liền không cần lo lắng nữa.

"Thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, đồng tu hai Đại Đạo, thân thể lại là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Li, thực lực như vậy, trong số những người cùng đẳng cấp, đủ để áp đảo rồi…." Sau một hồi lâu, Càn Khôn khẽ gật đầu nói, trong mắt thần quang tuôn trào.

Một vài giây sau, Càn Khôn khẽ động tâm, sau đó nói với Ác thi: "Sau này, ngươi cứ là Hắc Li Đạo Nhân đi!" Nghe vậy, Ác thi, hay còn gọi là Hắc Li Đạo Nhân khẽ gật đầu, mỉm cười nói: "Vậy thì cứ là Hắc Li Đạo Nhân đi!" Việc xưng hô cũng không quan trọng, điều quan trọng chỉ là tu vi, cho nên đối với danh hiệu này, Hắc Li Đạo Nhân không hề để ý.

Càn Khôn gật đầu, sau đó phất tay, một vệt hắc quang lóe lên, sau đó lơ lửng trước mặt Hắc Li Đạo Nhân, dần dần hiển lộ hình thái, lại là một cây trường thương.

Không phải Thí Thần Thương của Càn Khôn, đây là một cây Tiên Thiên Linh Bảo khác được luyện chế sau khi y thăng lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, phẩm cấp đủ để đạt đến hàng đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, chuyên về tấn công, uy lực vô song.

"Diệt Thế Thương!" Hắc Li Đạo Nhân nhìn cây trường thương trước mặt, trong đôi mắt thâm thúy lóe lên một tia hàn quang, sau đó nắm chặt cây trường thương, trên thân thương có khắc ba chữ đạo cổ xưa, chính là Diệt Thế Thương.

“Oanh!” Đột nhiên, một luồng ý chí lạnh lẽo đáng sợ cuốn ra, hư không xung quanh không ngừng vặn vẹo, tựa hồ giây tiếp theo sẽ vỡ nát.

“Ông!” Đạo vận trên người Hắc Li Đạo Nhân lưu chuyển, hắc quang lấp lánh, một luồng khí tức mênh mông bộc phát ra, trong nháy mắt liền áp chế luồng khí tức kia, dần dần thu liễm trở lại trong thân thương.

“Tốt một cây Diệt Thế Thương!” Hắc Li Đạo Nhân tán thưởng một câu, trong đôi mắt không chứa một chút tình cảm, một đạo tinh quang lóe lên.

“Cây thương này, sau này sẽ là pháp bảo của ngươi….” Càn Khôn nhìn Hắc Li Đạo Nhân, từ từ mở lời.

Còn về pháp bảo phòng ngự, Càn Khôn cảm thấy không cần thiết, với việc dùng Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Li làm thân thể cho Ác thi, năng lực phòng ngự như vậy có thể thấy rồi.

Muốn làm tổn thương thân thể đến mức độ này, trong số các tu sĩ cùng đẳng cấp, Càn Khôn cảm thấy không ai có thể làm được.

Cho nên, pháp bảo phòng ngự, Càn Khôn tạm thời không cấp cho Hắc Li Đạo Nhân.

Sau này nếu cần, có thể luyện chế thêm cho Hắc Li Đạo Nhân.

Nghe vậy, Hắc Li Đạo Nhân khẽ gật đầu, sau đó khẽ chắp tay với Càn Khôn, liền hóa thành một đạo hắc quang, ẩn vào một nơi nào đó trong thế giới Càn Khôn, biến mất không thấy tăm hơi.

Lần này, y cần củng cố cảnh giới của bản thân, cũng cần tế luyện “Diệt Thế Thương” một kiện đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, cũng sẽ tốn một ít thời gian.

Càn Khôn nhìn bóng Hắc Li Đạo Nhân rời đi, sau một hồi lâu mới

thu hồi ánh mắt, suy nghĩ trong lòng xong, y lần nữa nhắm hai mắt.

*** Hồng Hoang, Hậu Thổ Bộ Lạc.

Trong Hậu Thổ Điện.

Chương 228

Hậu Thổ nhắm chặt hai mắt, tú mi nhíu chặt, mặt mang vẻ ưu tư.

Năm ngàn năm, ngày đêm tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, nhưng không có một chút tiến triển nào.

Lúc này ngay cả Hậu Thổ cũng nghi ngờ tư chất của mình, không lẽ thực sự không được, không lẽ giữa mình và Hồng Mông Tử Khí thực sự không có một chút duyên phận nào.

Nàng từ từ mở hai mắt, khẽ thở dài một tiếng: "Năm ngàn năm, không một tia tiến triển, chẳng lẽ ta và Hồng Mông Tử Khí thực sự vô duyên?

Không thể mượn nó mà thành Thánh?" Nàng lắc đầu, trong lòng cũng khá phức tạp.

Một mặt muốn tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, nhưng lại không thể tham ngộ được một phần nào.

Mặt khác, lại cảm thấy Đạo của mình không nằm trong Hồng Mông Tử Khí, việc tham ngộ càng trở nên khó khăn.

"Có lẽ Nhị ca nói đúng, có thể đi hỏi Đạo huynh xem có cách nào tương trợ không, dù chỉ lĩnh ngộ thêm một phần nhỏ, cũng tốt hơn tình huống hiện tại…." Suy nghĩ trong lòng xong, Hậu Thổ khẽ niệm một câu, ánh mắt nàng rơi về hướng Vô Lượng Cung.

Với tình huống không thu hoạch được gì hiện tại, ngay cả Hậu Thổ lúc này cũng không khỏi có chút sốt ruột, hy vọng sớm tìm được đột phá, nhưng hiện thực lại luôn như vậy, nàng cũng cảm thấy bất lực.

Suy nghĩ trong lòng xong, Hậu Thổ bỗng nhiên đứng dậy, sau đó đi

ra ngoài điện.

Sau khi rời khỏi bộ lạc, nàng giao việc lại cho Hậu Nghệ cùng các Đại Vu khác, sau đó liền cưỡi lưu quang, bay về Vô Lượng Cung.

Hậu Nghệ cùng các Đại Vu biết rõ, Tổ Vu đại nhân của mình thường không ở nhà xử lý đại sự của bộ lạc, đều do y quản lý, cho nên đối với việc nàng lại lần nữa rời đi, cũng không lấy làm lạ.

Cùng lúc đó, Hồng Hoang, ngoài Đông Hải.

Trong Thang Cốc.

Kỳ hạn trăm năm lại đến, Đế Tuấn lại đến thăm mười người con trai.

Việc giam giữ chúng ở đây cũng là vì muốn tốt cho chúng, trong mấy ngàn năm, tu vi của chúng đã đề thăng đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, rõ ràng cách làm này có hiệu quả.

Chỉ cần đạt đến Đại La Kim Tiên, liền sẽ đón chúng ra, sau đó có thể bắt đầu tiếp quản công việc của Yêu Tộc.

Sau khi Đế Tuấn rời đi, Thang Cốc liền trở lại yên tĩnh, không còn náo nhiệt như khi có Đế Tuấn.

Mười tiểu Kim Ô lúc này cũng rất nghe lời, vì muốn sớm được ra ngoài, lại lần nữa trở lại tu luyện. *** Hồng Hoang, Tây Phương Đại Lục, trên Linh Sơn.

Bên Bát Bảo Công Đức Trì.

Đột nhiên, Chuẩn Đề mở hai mắt, nhìn Tiếp Dẫn cũng vừa mới mở mắt, y mỉm cười nói: “Sư huynh, có lẽ đây là một cơ hội….” Khi thành Thánh, y đã nhìn thấy một tia thiên cơ từ Thiên Đạo.

Sau Vu Yêu Lượng Kiếp, Nhân Tộc sẽ hưng thịnh!

Vu Yêu đã ở trên cao trong Hồng Hoang quá lâu, đã đến lúc phá vỡ

cục diện này.

Hơn nữa, có người đã lập giáo thành Thánh dựa trên nền tảng của Nhân Tộc, đối với Ngũ Thánh, đều nguyện ý nhìn Nhân Tộc đại hưng ở Hồng Hoang.

Nhưng muốn Vu Yêu Lượng Kiếp bùng nổ sớm, lại không dễ dàng, dù sao cần phải kích động hai tộc đại chiến.

Nhưng nếu xử lý không tốt, e rằng sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người, bị hai tộc vây công.

Tuy Thánh Nhân cao cao tại thượng, bất tử bất diệt.

Nhưng nếu Vu Yêu hai tộc liên thủ, cũng không dễ đối phó.

Cho nên, cần phải tìm được một cơ hội cực tốt mới được, lần này Kim Ô rời khỏi Thang Cốc, chính là một cơ hội tốt.

"Sư đệ nói cực kỳ đúng, lần này nếu xử lý tốt, quả thực có thể đẩy nhanh thời gian Lượng Kiếp, cũng có thể tổn hao khí vận của hai tộc…." Tiếp Dẫn khẽ mỉm cười nói.

"Nếu đã như vậy, vậy thì có lẽ phải làm phiền Sư huynh che lấp thiên cơ, để Sư đệ đi một chuyến đến Thang Cốc…." Chuẩn Đề cười nói.

"Sư đệ yên tâm, lần này không chỉ có ta ra tay, tin rằng Tam Thanh cũng sẽ ra tay…." Tiếp Dẫn cười thần bí.

Nghe vậy, Chuẩn Đề cười cười, trong mắt lóe lên một tia dị sắc, không nói gì thêm.

Sau đó thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Hồng Hoang Tây Phương, trên Linh Sơn.

Bên Bát Bảo Công Đức Trì.

Tiếp Dẫn nhìn bóng Chuẩn Đề rời đi, trong mắt thần quang tuôn trào, không nói gì nữa.

Tuy lần này Tây Phương ra tay trước, để hoàn thành vận hành đại thế Thiên Đạo, nhưng nếu xử lý tốt, đối với Tây Phương, cũng là một điều tốt.

Vu Yêu suy tàn, Nhân Tộc hưng thịnh, cũng là cơ hội của Tây Phương, liền có thể thừa cơ truyền pháp, đông tiến.

Tất cả, đều vì sự quật khởi của Tây Phương.

Như vậy, cũng không sao nếu ra tay trước.

Huống hồ, khi y ra tay che lấp thiên cơ, Tam Thanh ở phương Đông sẽ đứng ngoài quan sát sao?

Hiển nhiên là không, nhất định sẽ nối tiếp ra tay.

Lần này che lấp thiên cơ, điều lớn nhất, chính là không muốn Nữ Oa ra tay ngăn cản.

Mặc dù nàng chưa chính thức nhập Yêu Tộc, nhưng có ca ca nàng là Yêu Tộc Hy Hoàng, cũng mang danh Oa Hoàng, tuy không biết thái độ của nàng, nhưng cứ chuẩn bị tốt một chút, tổng quy là tốt.

"Vậy thì cứ xem sự tạo hóa của việc này…." Tiếp Dẫn đạm nhiên nói.

Lời vừa dứt, chỉ thấy y đánh ra thủ ấn, từng luồng khí tức huyền diệu phát ra từ trong tay, dưới ánh kim quang lóe lên, một chữ 'Vạn' to lớn từ trong tay bay ra, từ từ bay lên không trung.

Kèm theo từng trận Phạm Âm trầm thấp ngân nga, tựa hồ mang theo pháp lực vô thượng, phàm nhân vừa nghe liền có thể đốn nhập Không Môn, lập tức thành Phật.

Không bao lâu, chữ 'Vạn' kia liền bay lên không trung, chìm vào

trong không gian, biến mất không thấy tăm hơi.

Chương 229

Ngay sau đó, bầu trời tựa hồ một mặt hồ tĩnh lặng bị ném vào một viên đá, trở nên gợn sóng.

Từng tia khói mờ ảo tràn đầy ý nghĩa huyền ảo vô thượng phát ra, chưa đến một phần năm nháy mắt, liền lại biến mất.

Sau đó, chỉ thấy Tiếp Dẫn lần nữa đánh ra vài thủ ấn, tất cả, lần nữa trở lại yên tĩnh.

"Tam Thanh, cũng đã đến lúc ra tay rồi…." Tiếp Dẫn trên mặt lộ ra một nụ cười, ánh mắt rơi về phương Đông. *** Hồng Hoang, trên Thủ Dương Sơn.

Trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thượng khoanh chân tọa thiền trên Thái Cực Đồ, âm dương nhị khí không ngừng vây quanh quanh thân, từng luồng khí tức huyền diệu từ Thái Cực Đồ phát ra.

Y từ từ mở hai mắt, một âm một dương, Thái Cực Đồ hiện ra trong mắt y.

"Chuẩn Đề?

Tây Phương đã ra tay trước rồi sao?" Thái Thượng nhìn về hướng Thang Cốc, rơi vào trầm tư.

"Cũng là một cơ hội tốt, thôi được, vậy để ta tương trợ một lần…." Thái Thượng đạm nhiên cười, trong mắt nguyên bản âm dương lưu chuyển, y từ từ mở lời.

Thôi được, Thái Thượng kết thủ ấn, bắt đầu che lấp thiên cơ của Chuẩn Đề lúc này.

Cùng với việc y ra tay, Ngọc Hư Cung Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Bích Du Cung Thượng Thanh Thông Thiên, cũng lần lượt ra tay, che lấp thiên cơ cho Chuẩn Đề và thân hình của mười Kim Ô.

Cùng lúc đó, thân hình Chuẩn Đề đã xuất hiện trong Thang Cốc, sau khi biến hóa hình dáng, liền bắt đầu 'dụ dỗ' mười tiểu Kim Ô còn non nớt chưa hiểu sự đời.

Chuẩn Đề, y lại không dùng lời lẽ dụ dỗ, mà cầm một bảo vật, chỉ ba câu hai lời, liền điều động cảm xúc của chúng, sau đó mở ra đại trận mà Đế Tuấn đã thiết lập, khiến chúng rời khỏi Thang Cốc.

Nhìn bóng dáng mười tiểu Kim Ô rời đi, Chuẩn Đề trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ.

Phúc chí tâm linh, nụ cười trên mặt càng thêm sâu sắc: "Xem ra Sư huynh nói không sai, Tam Thanh, quả nhiên đã ra tay…." "Tiếp theo, chính là xem vở kịch hay của chúng…." Chuẩn Đề cười cười nói.

Nói xong, y đã biến mất.

Lúc này, mười tiểu Kim Ô vừa ra khỏi Thang Cốc, lúc này còn đâu thèm để ý đến lời căn dặn của Đế Tuấn và Hi Hòa, bị giam cầm trong Thang Cốc mấy trăm năm, vô cùng nhàm chán, lần này có thể đến Hồng Hoang, tự nhiên rất vui mừng.

Trên đường đi đùa giỡn với nhau, Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa lại vô tình được phóng thích ra, với tu vi lúc này của chúng, Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa không thể hoàn toàn khống chế.

Uy lực của Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa bá đạo, vô cùng nóng bỏng, tuy Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa không thể sánh bằng Đế Tuấn và Thái Nhất, nhưng uy lực vẫn cực mạnh.

Từ Thang Cốc ra, lại phải đi qua một đoạn hải vực Đông Hải, như

vậy, một vùng biển rộng lớn bốc hơi, thủy tộc tử vong.

Thi thể thủy tộc nổi lềnh bềnh kéo dài mấy ngàn hải lý, có thể thấy uy lực của Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa.

Những thủy tộc đã chết kia, luồng nghiệp lực lại vô hình gia thân lên mười Kim Ô.

Thậm chí, trên nghiệp lực của Yêu Tộc, cũng gánh vác một phần nghiệp lực của những thủy tộc đã chết kia. *** Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, trên Bồng Lai Tiên Đảo.

Trong Nhân Tộc Thánh Địa.

"Ông!" Đột nhiên, Toại Nhân Thị bỗng nhiên mở hai mắt, ánh mắt rơi về phía Đông Hải, trên khuôn mặt bình tĩnh hiện lên một tia hàn ý.

"Kim Ô rời Thang Cốc, mười mặt trời ngang trời, e rằng Hồng Hoang lại sẽ động loạn…." Toại Nhân Thị nhìn nơi mười tiểu Kim Ô đi qua, thi thể thủy tộc la liệt khắp nơi, một vùng nghiệp lực lớn rơi xuống Yêu Tộc.

Bồng Lai Tiên Đảo cách khá xa, lại không phải tuyến đường mà chúng đi qua, cho nên không cần lo lắng sẽ bị Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa làm tổn thương.

Huống hồ, với uy lực của Càn Khôn Đại Trận, dù có bị, cũng sẽ không bị tổn thương.

Toại Nhân Thị nhìn thấy tuyến đường mười Kim Ô đang đi, mi đầu khẽ nhíu lại, lần này Nhân Tộc cũng sẽ có không ít người gặp nạn, may mắn là, đây không phải tuyến đường chính của mười Kim Ô, cho nên tình hình không nghiêm trọng.

"Nhị đệ, thông báo cho mấy vị trưởng lão, để họ chuẩn bị tốt, tránh cho Nhân Tộc chịu tổn hại quá lớn…." Toại Nhân Thị suy nghĩ trong lòng xong, nói với Hữu Sào Thị bên cạnh.

Nghe vậy, Hữu Sào Thị gật đầu, tức thì ra tay, thông báo cho mấy vị trưởng lão trong Nhân Tộc Thánh Địa.

Mặc dù tuyến đường mười Kim Ô đi không phải nơi Nhân Tộc sinh sống, nhưng Nhân Tộc lúc này phân bố cực kỳ rộng, vẫn sẽ có những nơi bị tổn thương, không thể tránh khỏi, dù sao không thể bảo vệ từng người trong Nhân Tộc.

Với sự nguy hiểm của Hồng Hoang, dù không có mười tiểu Kim Ô, bình thường cũng sẽ có một số Nhân Tộc vẫn lạc.

Nhưng lúc này có thể bảo vệ được bao nhiêu thì bảo vệ, còn lại, thì đành xem tạo hóa của mỗi người.

Tổn thất của Nhân Tộc lúc này, so với Vu Tộc sắp tới, lại quá nhỏ, nhỏ đến mức hầu như có thể bỏ qua.

Dù sao hướng mười Kim Ô đi tới, chính là Vu Tộc.

"Đại ca, chuyện này, liệu có phải…?" Sau khi truyền tin xong, Hữu Sào Thị suy nghĩ trong lòng, nhìn Toại Nhân Thị hỏi.

Việc mười Kim Ô bị Đế Tuấn giam cầm trong Thang Cốc thì Tam Tổ đều biết, lúc này mười Kim Ô vô duyên vô cớ xuất hiện trong Hồng Hoang, suy nghĩ kỹ, sự việc không hề đơn giản.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị mỉm cười nói: "Chuyện này không nhắm vào Nhân Tộc chúng ta thì tốt rồi, còn lại, tự có định số…." Nghe vậy, hai người gật đầu, ánh mắt lần nữa rơi vào mười Kim Ô.

Mười Kim Ô ra khỏi Đông Hải, tuy chưa đến bờ biển Đông Hải, nhưng một số Nhân Tộc trên Hồng Hoang, cũng có một số người vẫn lạc dưới Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa, làm tăng thêm không ít nghiệp lực.

Thân là hoàng tử Yêu Tộc, mười tiểu Kim Ô tự nhiên biết rõ mối quan hệ giữa Yêu Tộc và Vu Tộc.

Cho nên lần này sau khi đến Hồng Hoang, một khi gặp người Vu Tộc, bất kể ba bảy hai mốt, trước tiên phóng ra Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa, đốt chết rồi tính.

Mười Kim Ô vung vẩy móng vuốt, Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa nóng rực rơi xuống, những người Vu Tộc kia như những con cá bị đốt, hoặc phun máu ngã xuống đất, hoặc trực tiếp thân vẫn, hoặc thần hồn câu diệt, thủ đoạn của chúng quả thực cực kỳ tàn nhẫn.

Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa của mười Kim Ô vừa xuất hiện, nhiệt độ trong phạm vi mấy chục vạn dặm tức thì thăng lên một mức độ đáng sợ.

Linh thảo cây cối khô héo cháy rụi, cầm thú kêu gào, chim chóc thét chói tai, sông ngòi khô cạn, đất đai nứt nẻ, một cảnh tượng tận thế, vô số sinh linh kinh hoàng thất thố.

Nhưng mười Kim Ô không hề để ý đến những điều đó, một đường tiếp tục đi về phía Hồng Hoang, không biết từ lúc nào, liền sắp tiến vào bộ lạc do Hậu Thổ quản lý.

Hậu Thổ Bộ Lạc cách Đông Hải Hồng Hoang khá gần, cho nên nơi đầu tiên chúng đến, chính là Hậu Thổ Bộ Lạc.

Chương 230

Nhưng lúc này Hậu Thổ không có ở đó, chỉ có Đại Vu Hậu Nghệ và Khoa Phụ cùng những người khác đang quản lý.

Mười Kim Ô tiến vào bộ lạc, ra sức tàn sát, Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa trút xuống, đốt chết vô số người Vu Tộc.

Người Vu Tộc kinh hoàng gào khóc, chạy trốn, trong chốc lát, bộ lạc Vu Tộc như địa ngục Tu La, thảm tuyệt nhân hoàn.

Cách làm của mười Kim Ô, cuối cùng cũng kinh động đến Đại Vu Khoa Phụ đang trấn thủ ở đây. *** Khoa Phụ nghe tiếng tộc nhân gào khóc, bước ra xem, thấy cảnh tượng thi thể la liệt khắp nơi, lửa cháy lan tràn, vô số tộc nhân thảm tử.

Trên không trung, mười Kim Ô đang bay lượn và tung hoành, tiếp tục tàn sát người Vu Tộc.

Thấy tình hình này, Khoa Phụ tức thì đại nộ, tay cầm đào mộc trượng, hiện ra Đại Vu chân thân, đánh về phía mười Kim Ô, tức thì đánh trọng thương một trong số đó.

Những Kim Ô còn lại kinh hãi, vội vàng tránh né, nhưng vẫn có một con bị đánh trúng.

Mười Kim Ô thấy Đại Vu này lợi hại, tự nhiên không dám đối địch, chỉ đành bay về phía vùng đất phía Tây.

Nhưng sau khi tàn hại người Vu Tộc trong Hậu Thổ Bộ Lạc như vậy, Khoa Phụ sao có thể để chúng trốn thoát, tức thì liền đuổi theo.

Một người đuổi một kẻ chạy, liền mấy ức vạn dặm!

Khoa Phụ lúc này là Đại Vu chân thân, đuổi theo như vậy, cũng thở hổn hển.

Lúc này khoảng cách đến vùng đất phía Tây càng ngày càng gần, cộng thêm nhiệt độ mà Kim Ô phát ra, Khoa Phụ cảm thấy càng thêm khát nước.

Khi gặp Hoàng Hà và Vị Thủy trên đường, thân thể cao vạn trượng của y cúi xuống, trực tiếp uống cạn hai con sông lớn.

Nhưng dù vậy, y vẫn cảm thấy khát không chịu nổi, nước của hai con sông lớn căn bản không đủ uống, Khoa Phụ muốn đi uống một đầm lớn, nhưng đầm lớn lại ở nơi xa xôi vạn dặm, lúc này y căn bản không thể đến đó.

Trong mắt lóe lên một tia hung quang, trong lòng quyết định, từ bỏ việc đi uống đầm lớn, tiếp tục truy đuổi mười Kim Ô.

Mười Kim Ô tuy thực lực không bằng Khoa Phụ, nhưng cũng sẽ không để Khoa Phụ đuổi kịp rồi đánh chết.

Lúc này thấy Khoa Phụ khát không chịu nổi, liền tự mình phóng ra Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa, chỉ để đốt Khoa Phụ.

Khoa Phụ lúc này cũng bất lực, nhiệt độ của Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa quá cao, lúc này lại khát không chịu nổi.

Y chỉ cảm thấy sinh mệnh lực của mình đang giảm mạnh, thẳng đến khi ngã xuống.

Cây đào mộc trượng trong tay hóa thành một rừng đào rộng mười dặm, thân thể y cũng hóa thành một ngọn núi, để hậu nhân kính ngưỡng.

Khoa Phụ ngã xuống, mười Kim Ô tự nhiên rất vui mừng, không còn Khoa Phụ kẻ địch lớn này, huynh đệ chúng lại có thể tiêu dao rồi.
*** Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó.

"Oanh!" Ngay khi mười Kim Ô đang vui mừng, từ xa một luồng khí thế đáng sợ tức thì dâng lên, mạnh mẽ không thể địch nổi.

Chưa đợi mười Kim Ô phản ứng, liền có một đạo sát cơ khóa chặt lấy một trong số chúng.

"Kẻ nào giết huynh đệ Khoa Phụ của ta, chết!" Tiếng gầm bạo nộ xen lẫn sát ý vô biên, tức thì bao trùm phạm vi mấy ngàn dặm.

Mười Kim Ô nghe vậy, thân thể tức thì chấn động, tuy nhiệt độ xung quanh cao đến mức đáng sợ, nhưng chúng lại cảm thấy một tia lạnh lẽo.

"Hưu!" Một tiếng xé gió truyền đến, để lại một vết bạc sâu thẳm trong hư không.

"Phốc xuy!" Mười Kim Ô chưa kịp nhìn rõ, mũi tên kia, mang theo khí tức khủng bố, tức thì bắn trúng một trong số chúng.

Kim Ô đó theo tiếng mà rơi xuống, Chân linh tiêu tán, thân tử đạo tiêu, triệt để vẫn lạc.

Chỉ trong một chớp mắt, liền vẫn lạc một Kim Ô, chín con còn lại tức thì kinh hô một tiếng.

Nhưng chưa kịp đau buồn, luồng sát cơ kia lại lần nữa khóa chặt.

"Hưu!

Hưu!

Hưu!" Ba tiếng xé gió truyền đến, để lại ba vết bạc sâu thẳm trong hư không, khí tức khủng bố lan tràn.

Mũi tên mang theo khí tức khủng bố, tức thì bắn trúng ba Kim Ô, rơi xuống đất, thân tử đạo tiêu.

Chỉ trong chưa đầy mười mấy nhịp thở, đã có ba Kim Ô chết, những Kim Ô còn lại tức thì đại kinh, trong mắt lộ ra vẻ kinh cụ.

Vốn tưởng rằng Khoa Phụ đã chết, liền có thể tiếp tục tiêu dao, đi đến những nơi khác trong Hồng Hoang dạo chơi, nhưng không ngờ,

Khoa Phụ chết, lại xuất hiện một Đại Vu lợi hại hơn.

"Hôm nay, các ngươi cứ chôn cùng huynh đệ Khoa Phụ của ta đi!" Hậu Nghệ thần sắc băng lãnh, nhìn sáu Kim Ô cách mấy ngàn dặm, y lạnh lùng nói.

Động tác trong tay Hậu Nghệ như hành vân lưu thủy, lại lần nữa giương cung lắp tên nhắm vào những Kim Ô còn lại.

Trong khoảnh khắc đó, sáu Kim Ô nhìn Hậu Nghệ đang giương cung lắp tên, trong ánh mắt chúng lộ ra thần sắc khủng cụ, một luồng hàn ý băng lạnh vây quanh trái tim chúng.

Trong chớp nhoáng, sáu Kim Ô vỗ cánh bay theo các hướng khác nhau, nhưng mục đích cuối cùng, lại là bay về Thiên Đình.

"Chết!" Hậu Nghệ thần sắc lạnh lẽo, y bạo quát một tiếng, bắn liên tiếp hai mũi tên.

Khác với bản nguyên chí dương chí cương của Kim Ô, bản nguyên ẩn chứa trong mũi tên mà Hậu Nghệ bắn ra là chí âm chí nhu, hoàn toàn tương phản, lúc này chuyên khắc bản nguyên Kim Ô.

Hai mũi tên bắn xuống, cứng rắn tước đi sinh mệnh của hai Kim Ô, hoàn toàn thân tử đạo tiêu.

Lúc này là cơ hội, nếu đợi chúng bay cao hơn nữa, Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu Tộc phát hiện, liền không thể tiêu diệt được nữa.

Lúc đó mệnh của huynh đệ Khoa Phụ, ai sẽ chịu trách nhiệm?

Ánh mắt Hậu Nghệ lóe lên một tia hàn quang, mũi tên trong tay lại lần nữa được lắp vào, ba mũi tên cùng lúc xuất ra, bắn hạ ba Kim Ô.

Hậu Nghệ trong mắt hung quang lưu lộ, nhìn con Kim Ô cuối cùng trên không trung xa xa, cung tên trong tay y lại lần nữa được lắp.

"Chết cho ta!" Hậu Nghệ buông tay, mũi tên xé gió bay đi, mang

theo một luồng khí tức tử vong, tức thì bắn về phía con Kim Ô thứ mười.

Chương 231

"Phụ hoàng, thúc phụ, mẫu hậu, mau cứu con…." Con Kim Ô đó thấy Hậu Nghệ lại lần nữa giương cung nhắm bắn, liền vội vàng kêu cứu lớn tiếng.

Giọng Kim Ô run rẩy, sự khủng cụ trong lòng không thể kìm nén, khí tức hỏa diễm trên người nó chao đảo càng thêm loạn xạ.

"Hưu!" Tiếng xé gió như phù chú đoạt mệnh lại truyền đến tai Kim Ô, ánh mắt nó lộ ra thần sắc tuyệt vọng, thấy chín huynh đệ của mình cứ thế bị người ta bắn chết, nó không cam lòng.

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, để nó sống lại một lần nữa, nó thà không ra khỏi Thang Cốc, thà ở trong Thang Cốc tu luyện.

Nếu huynh đệ nó không ra khỏi Thang Cốc, thì sẽ không có nhiều chuyện như vậy, sẽ không có nhiều huynh đệ vẫn lạc trong tay người này.

Đáng tiếc, thời gian không thể quay ngược lại.

Trong mắt mang theo một tia không cam lòng, Kim Ô từ từ nhắm hai mắt, chờ đợi khoảnh khắc tử vong.

"Phóng tứ!" Chỉ nghe trên không trung truyền đến một tiếng quát nộ, sau đó thấy một chiếc chuông đồng vàng khổng lồ rơi xuống, trực tiếp chấn nát mũi tên chí âm chí nhu mà Hậu Nghệ bắn ra, cứu lấy con tiểu Kim Ô cuối cùng. *** Hậu Nghệ nhìn thân ảnh đột nhiên xuất hiện, thần sắc tức thì ngưng lại.

"Thái Nhất…." Âm thanh bật ra từ kẽ răng, toát ra một luồng nộ hỏa vô biên.

Chỉ trong một khắc nữa, y đã có thể giết chết con Kim Ô đó, báo

thù cho huynh đệ Khoa Phụ, nhưng vì Thái Nhất xuất hiện, lại thành công cốc.

Thái Nhất là cao thủ Chuẩn Thánh hậu kỳ, lúc này không phải đối thủ của y.

Thái Nhất bảo vệ tiểu Kim Ô phía sau, nhìn Hậu Nghệ phía dưới, trong mắt nộ hỏa cháy bùng, tựa hồ muốn đốt cháy tứ hải, diệt sạch bát hoang, trong lòng y, chỉ có giết chết Hậu Nghệ tại đây, mới có thể giải mối hận trong lòng.

"Đại Vu Vu Tộc, dám bắn giết hoàng tử Yêu Tộc của ta, hôm nay, ngươi cứ chết để tạ tội đi!" Trong mắt Thái Nhất ánh lên hàn quang đáng sợ, trên mặt sát ý lẫm liệt, trong ngữ khí toát ra sát ý vô biên, không gian xung quanh vì thế mà ngưng lại.

Hậu Nghệ lúc này có thể cảm nhận được sát ý và nộ hỏa của Thái Nhất, nhưng cũng không sợ hãi.

"Hoàng tử Yêu Tộc giết Đại Vu Vu Tộc của ta, Thái Nhất, ngươi nghĩ món nợ này cứ thế là xong sao?" Hậu Nghệ lạnh lùng nhìn Thái Nhất, y lạnh giọng quát một tiếng, khí tức trên người càng thêm đáng sợ.

Nghe vậy, Thái Nhất khẽ nhíu mày, thần sắc băng lãnh nhìn Hậu Nghệ, sau đó khẽ phất tay, Hỗn Độn Chung liền tỏa ra ánh sáng rực rỡ, sau đó đổi hướng, hung hăng đập về phía Hậu Nghệ.

Một cú đập, dường như thiên địa vặn vẹo, càn khôn hỗn loạn, không gian vỡ nát.

Bất kể thế nào, Thái Nhất vẫn muốn báo thù việc Hậu Nghệ giết hoàng tử Yêu Tộc.

"Hàn Băng Chi Tiễn!" Hậu Nghệ trong mắt ngưng lại, cảm nhận luồng uy thế đáng sợ đang áp tới, mũi tên trong tay tức thì bắn ra.

Một mũi tên, bao hàm lực lượng mạnh nhất, mũi tên vừa xuất, vô tận hư không vỡ nát, một vết bạc kéo dài ra, ngay cả không gian hư không kia cũng bị đóng băng.

"Đông!" Hỗn Độn Chung vang lên, chấn động từng đợt âm ba, phá nát Hàn Băng Chi Tiễn của Hậu Nghệ.

"Hưu!

Hưu!

Hưu!" Động tác trong tay Hậu Nghệ không chậm, không ngừng lắp tên bắn ra.

Hàn Băng Chi Tiễn tuy lợi hại, nhưng cũng chỉ cản được mấy phần uy thế của Hỗn Độn Chung mà thôi.

Nhưng chênh lệch tu vi giữa hai người quá lớn, với tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong của Hậu Nghệ lúc này, làm sao có thể chống đỡ được công thế của Hỗn Độn Chung. *** Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó.

"Đông!" Âm ba Hỗn Độn Chung không ngừng khuếch tán, giây tiếp theo, nó liền hung hăng đập vào người Hậu Nghệ, Hậu Nghệ tức thì bị chấn bay, máu tươi văng khắp trời.

Dưới một kích, y đã bị trọng thương, nếu không phải là Đại Vu chân thân và Hàn Băng Chi Tiễn vừa rồi đã cản được mấy phần uy thế của Hỗn Độn Chung, e rằng lúc này y đã vẫn lạc tại đây rồi.

Hậu Nghệ mặt mang vẻ ngưng trọng, nhìn Đông Hoàng Thái Nhất đang lần nữa thao túng Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung thần quang trướng lên, từng đợt khí tức mênh mông phát ra, trong khoảnh khắc, lần nữa đập về phía Hậu Nghệ, tựa hồ muốn triệt để khiến Hậu Nghệ vẫn lạc tại đây.

“Thái Nhất, ngươi dám….” Một tiếng bạo quát vang lên bên cạnh Hậu Nghệ, sau đó, Hậu Nghệ liền cảm thấy một luồng khí thế mạnh mẽ cuốn đến từ phía sau.

Một thân thể cao vạn trượng chắn trước mặt y, một quyền đánh về phía Hỗn Độn Chung, lại làm cho Hỗn Độn Chung uy thế đáng sợ kia bị dừng lại, mất đi uy lực tấn công.

Một luồng khí thế đáng sợ tràn ngập thiên địa, thân thể cao vạn trượng, thần tình băng lãnh nhìn Thái Nhất.

“Đế Giang!” Trong mắt Thái Nhất hỏa quang nhảy nhót, y lạnh lùng nói.

Không ngờ, Đế Giang lại chặn ở đây, trong lòng y tuy nộ hỏa ngút trời, nhưng cũng biết, có Đế Giang ở đây, muốn chém giết Hậu Nghệ, lại không thể nào.

Dù sao thực lực của Đế Giang, còn cao hơn y.

Nhưng nếu cứ thế rời đi, Thái Nhất trong lòng lại có chút không cam tâm.

Những người vẫn lạc trong tay Hậu Nghệ, đó là con trai của Đại ca y, là cháu trai của y, là hoàng tử Yêu Tộc.

Kẻ thủ ác giết hoàng tử Yêu Tộc đang ở trước mắt, nếu lúc này không thể tiêu diệt y tại đây, sau này liền không dễ dàng như vậy nữa.

Sau khi trầm mặc mấy giây, Thái Nhất nhìn Đế Giang, thần sắc băng lãnh mở lời nói: “Đế Giang, ngươi dám bảo vệ kẻ thủ ác bắn giết hoàng tử Yêu Tộc của ta….” Trong khi nói, đế uy trên người y phát ra, khí thế thăng vọt, Hỗn Độn Chung phát ra tiếng chuông khẽ rung, tựa hồ muốn phát động tấn công.

Nghe vậy, Đế Giang lạnh lùng hừ nói: “Hừ, Thái Nhất, đừng nói là bắn giết chín hoàng tử Yêu Tộc rồi, nếu là ta, ngay cả đứa cuối

cùng ta cũng sẽ bắn giết, Hậu Nghệ, ngươi làm rất tốt….” Đế Giang quay đầu, khen ngợi Hậu Nghệ một câu.

Nghe vậy, Hậu Nghệ trên mặt nặn ra một nụ cười nhẹ.

“Hừ, bắn giết hoàng tử Yêu Tộc của ta, nhất định phải chết….” Thái Nhất nghe vậy, lạnh lùng hừ một tiếng, ngữ khí vô cùng kiên quyết.

“Giết Đại Vu Vu Tộc của ta, hoàng tử Yêu Tộc, hôm nay đừng hòng sống rời đi….” Đế Giang lúc này cũng phẫn nộ, Đại Vu Vu Tộc vẫn lạc, là tổn thất lớn đến mức nào, ngay cả bắn giết chín hoàng tử Yêu Tộc cũng không thể bù đắp được.

Đế Giang sát ý ngút trời, vừa rồi không để Hậu Nghệ có chút thời gian hồi phục mà thôi, đợi y ra tay ngăn cản Thái Nhất, Hậu Nghệ liền có thể ra tay bắn giết tiểu Kim Ô đó.

Thái Nhất thần sắc ngưng lại, trong mắt lóe lên một tia hàn ý.

Quay đầu, y nói với tiểu Kim Ô: “Tiểu Thập, mau trở về Thiên Đình….” Tiểu Kim Ô chưa kịp hoàn hồn từ sự kinh hoàng vừa rồi, lúc này Thái Nhất vừa nói xong, nó vẫn đứng sững tại chỗ.

“Đi!” Thái Nhất đột nhiên bạo quát một tiếng, Hỗn Độn Chung trong tay tức thì tế xuất.

Chương 232

Bởi vì trong khoảnh khắc đó, Đế Giang đã ra tay, một quyền của Tổ Vu chân thân, không phải là thứ dễ dàng chống đỡ.

Tiểu Kim Ô kinh khủng nhìn thoáng qua, sau đó vỗ cánh bay về Thiên Đình.

"Oanh!" Hỗn Độn Chung quay trở lại, Đế Giang dừng lại một nhịp thở, sau đó lần nữa đánh về phía Thái Nhất.

Phía dưới Hậu Nghệ thần sắc lạnh lẽo, mũi tên trong tay lại lần nữa được lắp, từng luồng khí tức âm lãnh vây quanh mũi tên.

"Hàn Băng Chi Tiễn!" Lời chưa dứt, mũi tên đã bay ra, tốc độ nhanh đến mức, khiến Thái Nhất cũng kinh hãi.

Tự hỏi, ngay cả tu vi của mình, cũng không thể bắn ra được mũi tên có tốc độ như vậy.

"Hỗn Độn Chung!" Thái Nhất thần sắc khẽ biến, Hỗn Độn Chung trong tay đã tế xuất, bay về phía Hàn Băng Chi Tiễn.

"Đông!" Hỗn Độn Chung tức thì cản được một mũi tên, tiểu Kim Ô quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó tốc độ lại càng nhanh hơn.

"Oanh!" Thái Nhất lúc này cứng rắn chống đỡ công kích của Đế Giang, một quyền tiếp xuống, trên người y khí huyết cũng sôi trào.

Nhưng quyền đầu của Đế Giang, như mưa bão, từng quyền từng quyền đánh tới, nhục thân cường hãn của Tổ Vu, dưới một quyền, cũng không dễ chịu.

Không chỉ vậy, trên quyền đầu của Đế Giang, còn mang theo Pháp tắc Không Gian nồng đậm, đây cũng là một phương diện khiến y kiêng kỵ.

Nhưng trợ thủ lớn nhất là Hỗn Độn Chung đã thay tiểu Kim Ô cản mũi tên của Hậu Nghệ, không thể tương trợ, những pháp bảo khác của y, căn bản không có tác dụng lớn.

"Kim Ô chân thân!" Thái Nhất hiện ra Kim Ô chân thân, tức thì cùng Đế Giang giao chiến.

Tu vi của Thái Nhất, so với Đế Giang, lại yếu hơn một chút, cho nên lúc này lại không chiếm được lợi thế.

Ở một bên khác, những mũi tên Quang Âm Chi Tiễn mà Hậu Nghệ không ngừng bắn ra, đều bị Hỗn Độn Chung cản lại.

Nhìn bóng tiểu Kim Ô dần biến mất, Hậu Nghệ trong lòng khẽ thở dài.

Không phải lúc này y mất đi bóng Kim Ô, mà là phòng ngự của Hỗn Độn Chung không thể đột phá.

Cộng thêm thân thể trọng thương, lúc này có thể bắn ra mười mấy mũi tên, đã là cực hạn rồi.

"Oanh!" Một tiếng cự hưởng, Hậu Nghệ nhìn sang, Thái Nhất lúc này bị Đế Giang một quyền đánh lùi, Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa trên người y cũng có chút tiêu tán.

"Hỗn Độn Chung!" Thái Nhất triệu hồi, Hỗn Độn Chung bay tới.

"Đông!" "Oanh!" Đế Giang tiếp nhận một kích, lùi lại mấy bước, thần sắc băng lãnh nhìn Thái Nhất.

Thái Nhất lần nữa hóa thành đạo thể, nhìn Đế Giang lạnh lùng nói: "Đế Giang, mối thù của Yêu Tộc hôm nay, ngày sau nhất định sẽ có ngày thanh toán, ta sẽ không bỏ qua Vu Tộc…." Nói xong, y vung tay, mang theo chín thi thể Kim Ô, sau đó liền biến mất.

"Yêu Tộc, ta nhất định sẽ giết sạch…." Đế Giang nhìn bóng y đi

xa, trên mặt hiện lên một tia hàn mang, lạnh giọng nói.

Thái Nhất rời đi, chuyện này chỉ đành tạm thời kết thúc một đoạn.

Đế Giang quay đầu nhìn Hậu Nghệ, nói: "Hậu Nghệ, thương thế của ngươi không nhẹ, ta đưa ngươi về chữa thương trước…." "Đa tạ Tổ Vu đại nhân!" Hậu Nghệ cung kính nói.

Đế Giang gật đầu, vung tay, mang theo Hậu Nghệ rời đi. *** Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Yêu Tộc Thiên Đình.

Trong một cung điện nào đó của Thiên Cung.

Năm người ở đó, trừ tiểu Kim Ô đang kinh hoàng thất thố, còn lại là Đế Tuấn, Hi Hòa, Thái Nhất và Phục Hy.

Bốn người đều trầm mặc không nói, trong điện một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Đế Tuấn nhìn người con trai duy nhất còn lại, cảm thấy trong nháy mắt già đi rất nhiều, hai mắt rưng rưng lệ, Hi Hòa thì ôm chặt Thập hoàng tử Lục Áp, khóc thút thít.

Thập hoàng tử Lục Áp trong lòng nàng lúc này cũng thút thít đứt quãng, trên người vẫn còn chút cảm giác kinh hoàng.

"Vu Tộc, Hậu Nghệ…." Sau một lúc lâu, Đế Tuấn thoát khỏi nỗi bi thương mất con, trên mặt lạnh như băng sương, trong mắt sát ý giao thoa, y lạnh lùng nói, trên người bao phủ một luồng sát khí nồng đậm.

Nhưng trong nháy mắt, sát khí trên người Đế Tuấn liền dần dần bình ổn trở lại, thần sắc trở nên có chút âm trầm.

Trong lòng tuy hận Hậu Nghệ, nhưng dù sao y là Thiên Đế của Yêu Tộc, nhìn mọi việc, phải nhìn xa hơn hiện tại.

Con trai y ra khỏi Thang Cốc, tàn hại sinh linh Hồng Hoang, làm

tổn hại khí vận Yêu Tộc, nghiệp lực tăng thêm, khiến khí vận Yêu Tộc không còn kéo dài, sau này liền dần dần suy tàn.

Bề ngoài nhìn, dường như hoàn toàn là lỗi của con trai y, nhưng Đế Tuấn trong lòng biết rõ, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

Thang Cốc kia có trận pháp y thiết lập, với tu vi hiện tại của mười tiểu Kim Ô, căn bản không thể rời khỏi Thang Cốc.

Nhưng chúng lại ra được, nếu trong đó không có ngoại lực tương trợ, y không tin.

Sau khi âm thầm suy diễn một lúc, thần sắc trên mặt Đế Tuấn càng thêm âm trầm.

Y quay đầu nhìn Thái Nhất và Phục Hy bên cạnh, thấy thần sắc trên mặt Phục Hy, càng khẳng định suy nghĩ trong lòng y.

Phục Hy nhìn y, đạm nhiên mở lời nói: "Xem ra Đạo hữu đã có chút suy đoán, thiên cơ vặn vẹo, quả thực như Đạo hữu đã nói…." Phục Hy biết rõ, Đế Tuấn hiển nhiên cũng đã nhìn ra một tầng, với tu vi Đạo suy diễn của y, cộng thêm Hà Đồ Lạc Thư tương trợ, Phục Hy tin rằng năng lực suy diễn của Đế Tuấn không hề kém cạnh Đạo thiên cơ.

Những gì y có thể biết, Đế Tuấn cơ bản cũng có thể biết, trừ phi liên quan đến Đại Đạo, còn những thiên cơ khác, cơ bản là không sai biệt.

Nghe vậy, Đế Tuấn đôi mắt khẽ híp lại, trong mắt hàn quang tuôn trào, một luồng khí tức đáng sợ lan tỏa trên người y.

Thánh Nhân ra tay, sự việc không còn đơn giản nữa, muốn ra tay, cũng phải từ từ mưu tính mới được.

Dù sao thực lực của Thánh Nhân, không phải Yêu Tộc lúc này có

thể chống lại, chuyện này chỉ có thể từ từ tính toán.

Hơn nữa y là Thiên Đế của Yêu Tộc Thiên Đình, làm việc cần phải cân nhắc đại cục, không thể hành động theo cảm tính.

Nhưng Thiên hậu Hi Hòa lúc này trong lòng lại không nghĩ như vậy, trong lòng nàng không quản những điều đó, một lòng muốn Hậu Nghệ phải chết.

Đế Tuấn lúc này cũng bất lực, y cũng muốn, nhưng lúc này quả thực không phải lúc Vu Yêu tái chiến.

Đạo Tổ đã minh ngôn, nếu Vu Yêu tái chiến loạn, tất giáng Thiên Khiển.

Chương 233

Hình phạt của Thiên Đạo, không phải là thứ dễ dàng chịu đựng.

Thái Nhất khẽ thở dài một tiếng, nói: "Đại ca, đây là Tiên Thiên Hồ Lô mà ta lần trước từ Bất Chu Sơn lấy được, luyện chế một phen, để lại cho cháu trai phòng thân đi!" Nói xong, Thái Nhất lật tay lấy ra một hồ lô màu tử bạch.

Đế Tuấn thấy vậy, khẽ gật đầu, tiếp nhận.

Đế Tuấn trong thời gian tiếp theo, liền luyện chế Tiên Thiên Hồ Lô mà Thái Nhất đã đưa, những thứ được thêm vào trong quá trình luyện chế, toàn bộ đều là Tiên Thiên chi vật, có thể nói là đã dốc hết vốn liếng.

Cùng với những thứ này được Đế Tuấn từ từ dung hợp lại, nhìn thấy chất lỏng kia từ từ biến thành một đứa trẻ sơ sinh trắng trẻo bụ bẫm, hồng hào.

Đế Tuấn thấy vậy, ngón tay khẽ điểm, một giọt tinh huyết nhỏ vào giữa mi tâm của đứa trẻ, giọt tinh huyết này không chỉ bao hàm sức mạnh của y, mà còn có một tia lực lượng chấp niệm.

Chỉ thấy giọt tinh huyết kia dung nhập vào giữa mi tâm của đứa trẻ, đôi mắt đứa trẻ chợt mở ra, toàn thân bị luồng bạch sắc quang mang bao phủ, từng luồng đao mang tung hoành, chói mắt khiến người ta không nhìn rõ mặt.

Chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một đạo đao quang dài bảy tấc, có mày có mắt, phần còn lại bị bao phủ trong một vùng bạch quang chói mắt, không nhìn ra hình dạng.

Vài giây sau, đạo đao quang dài bảy tấc kia thu nhỏ thành một

luồng hào quang bạch kim sắc, rơi vào trong hồ lô màu tử bạch, biến mất không thấy tăm hơi.

"Từ nay về sau, ngươi gọi là Trảm Tiên Phi Đao…." Đế Tuấn thấy vậy, đặt tên cho hồ lô màu tử bạch được luyện chế lại là Trảm Tiên Phi Đao.

Sau khi Trảm Tiên Phi Đao luyện thành, Đế Tuấn liền giao nó vào tay tiểu Kim Ô Lục Áp, dặn dò phải nhanh chóng tế luyện Trảm Tiên Phi Đao, và vận dụng thật tốt, có thể phòng thân.

Như vậy, sau một thời gian, Đế Tuấn và Hi Hòa cùng những người khác thương nghị, để Lục Áp đi đến Thánh Mẫu Cung, theo Thánh Nhân Nữ Oa tu hành, như vậy cũng tốt hơn là cứ mãi ở trong Thiên Đình.

Với tu vi của Lục Áp, ở trong Thiên Đình, nếu Vu Yêu hai tộc giao chiến, khẳng định sẽ bị liên lụy.

Nhưng nếu có thể đi theo Nữ Oa tu hành, lại có thể tránh được một nạn, cũng có thể tăng trưởng tu vi.

Phục Hy nghe xong, không đồng ý cũng không từ chối.

Mặc dù Nữ Oa không có quan hệ với Yêu Tộc, nhưng có ca ca nàng ở đó, dù sao cũng có liên hệ, lần này không từ chối, bởi vì nàng mang danh trong Yêu Tộc, nhưng lại chưa bao giờ ra tay, lần này lại phá lệ.

Không đồng ý, đó là vì lúc này liên quan đến Nữ Oa, y không thể thay muội muội quyết định, thành công thì mới thành công.

Cho nên, Phục Hy dẫn Lục Áp đi đến Thánh Mẫu Cung, để Nữ Oa quyết định.

Nữ Oa nhìn Lục Áp, khẽ thở dài một tiếng, cũng không từ chối, để Lục Áp ở lại, và dặn dò Phục Hy phải cẩn thận.

Lần Vu Yêu chi chiến này, tuyệt đối không bình thường.

Phục Hy tự nhiên biết rõ sự hung hiểm của lần này, y gật đầu, liền rời khỏi Thánh Mẫu Cung.

Nữ Oa nhìn bóng Phục Hy rời đi, trong miệng lại lần nữa khẽ thở dài một tiếng.

Sự rời đi của Phục Hy, khiến trong lòng nàng dâng lên một cảm giác bất an, nhưng cũng không biết chỗ nào không ổn, chỉ đành tạm thời lưu tâm.

"Hy vọng, ca ca lần này sẽ vô sự!" Nữ Oa thần sắc phức tạp nhìn bóng Phục Hy đã đi xa, trong miệng khẽ thở dài nói.

Nói xong, nàng liền lần nữa nhắm hai mắt. *** Hồng Hoang, Vô Lượng Sơn Mạch.

Trong Vô Lượng Cung.

Càn Khôn khẽ phất tay, tán đi cảnh tượng trước mắt.

Hậu Thổ đối diện nhìn thoáng qua, thần sắc khá phức tạp, nàng khẽ thở dài một tiếng, nói: "Vì một kế hoạch, lại tổn thất nhiều sinh linh như vậy, quả nhiên là thủ đoạn hạ độc…." Vốn định đến hỏi Càn Khôn về những điều có thể tương trợ cho Hồng Mông Tử Khí và Đại Đạo, nhưng không ngờ, lại xảy ra chuyện như vậy.

Tứ Thánh liên thủ che lấp thiên cơ, làm sao nàng có thể biết chuyện Kim Ô rời Thang Cốc, đợi khi biết được, Khoa Phụ đã chết, Hậu Nghệ đã bị thương.

Nhưng chuyện này không tầm thường, nàng chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Càn Khôn nghe vậy, nhìn nàng, từ từ nói: "Lúc này Lượng Kiếp đã thành, Vu Yêu là nhân vật chính của Lượng Kiếp này, đã không thể

thay đổi được, muốn an nhiên, duy có độ Lượng Kiếp….” Y dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Còn về cách làm của họ lúc này, ước chừng là để thúc đẩy Thiên Đạo đại thế vận hành, để Lượng Kiếp diễn ra nhanh hơn….” Nghe vậy, thần sắc Hậu Thổ biến đổi, nàng hỏi: “Dưới Lượng Kiếp, chẳng lẽ Vu Tộc của ta, liền không có lối thoát sao?

Thiên Đạo đại thế, liền muốn Vu Tộc của ta toàn bộ vẫn lạc sao?” “Đạo hữu không cần lo lắng, con đường của Vu Tộc tự có định số.

Vu Tộc chỉ cần có ngươi ở đó, Vu Tộc liền có lối thoát….” Càn Khôn nghe vậy, nhìn Hậu Thổ, mỉm cười nói.

Hậu Thổ không chỉ là lối thoát của Vu Tộc, mà còn là lối thoát của vô số sinh linh Hồng Hoang, chuyện Luân Hồi, chuyện tạo phúc vô tận chúng sinh, là chuyện có lợi cho Hồng Hoang và chúng sinh.

Chỉ là lúc này thiên cơ vẫn chưa rõ ràng, Càn Khôn không tiện nói quá rõ ràng với Hậu Thổ mà thôi.

“Ta?!” Hậu Thổ không hiểu, nhưng nhìn thần sắc của Càn Khôn lúc này, nàng cũng không tiện hỏi thêm.

Sau khi trầm mặc mấy giây, Càn Khôn nhìn vẻ mặt trầm tư của nàng, nói: “Lần này Hậu Nghệ bị thương, cũng là tạo hóa, nếu ngươi cho y một tia Bản Nguyên Chi Khí, liền có thể giúp y đạp nhập cảnh giới Chuẩn Thánh….” Nghe vậy, trên khuôn mặt tươi cười của Hậu Thổ hiện lên một tia kinh ngạc, nàng nói: “Đạo huynh nói lời này là thật sao?

Bản Nguyên Chi Khí của Hậu Thổ có thể giúp Hậu Nghệ đột phá thành công sao?” Đại Vu Vu Tộc muốn đạp nhập cảnh giới Chuẩn Thánh quá khó, như vậy cũng chưa có một Đại Vu nào đặt chân vào Chuẩn Thánh, đều ở cảnh giới Đại La đỉnh phong, như Hậu Nghệ, cũng chỉ là nửa bước đạp vào Chuẩn Thánh mà thôi.

Nếu lần này có thể giúp y đạp nhập cảnh giới Chuẩn Thánh, thì cũng là tạo hóa của y.

Càn Khôn khẽ gật đầu, nói: "Lúc này Đế Giang Đạo hữu đang chữa thương cho y, ngươi đưa Bản Nguyên Chi Khí tương trợ liền có thể…." Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ gật đầu, sau đó phất tay, một luồng khí thể màu vàng nhạt lơ lửng trước mặt nàng, phát ra một luồng khí tức nặng nề, mang ý nghĩa chứa đựng vạn vật.

Nhìn về hướng Hậu Thổ Bộ Lạc, Hậu Thổ khẽ vẫy tay, Bản Nguyên Chi Khí tức thì bay đi.

Cùng lúc đó, Hồng Hoang, Hậu Thổ Bộ Lạc.

Trong Hậu Thổ Điện.

"Bản Nguyên Chi Khí?!" Đế Giang nhìn luồng khí thể màu vàng đang lơ lửng trước mặt, y kinh ngạc nói.

Y nhận ra đây là Bản Nguyên Chi Khí của Hậu Thổ, lúc này xuất hiện ở đây, hiển nhiên là để tương trợ Hậu Nghệ đang bị trọng thương.

Tuy không biết Hậu Thổ vì sao lại lấy Bản Nguyên Chi Khí ra tương trợ, nhưng tự có lý lẽ của nàng.

Hậu Nghệ là Đại Vu của bộ lạc, lần này lấy Bản Nguyên Chi Khí ra tương trợ, chắc cũng không chỉ đơn giản là chữa thương.

Đế Giang nhìn thoáng qua, cũng không do dự, trực tiếp đánh Bản Nguyên Chi Khí vào trong cơ thể Hậu Nghệ, sau đó ngưng tụ sát khí, bắt đầu giúp Hậu Nghệ chữa thương.

Trong Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Chương 234

Sau một hồi lâu, Hậu Thổ mới từ từ thu hồi ánh mắt từ Hậu Thổ Bộ Lạc, Bản Nguyên Chi Khí đã được ca ca nàng đánh vào trong cơ thể Hậu Nghệ, những chuyện sau đó, liền không cần lo lắng nữa.

Suy nghĩ trong lòng xong, ánh mắt Hậu Thổ lần nữa rơi vào Càn Khôn đối diện.

Một lát sau, nàng mới nghe mình từ từ mở lời nói: "Hậu Thổ lần này đến, là có một việc muốn hỏi Đạo huynh…." Nghe vậy, Càn Khôn nhìn nàng, mỉm cười nói: "Đạo hữu muốn hỏi, có phải là chuyện về Hồng Mông Tử Khí không?" Giữa Hồng Mông Tử Khí và Hậu Thổ, thực sự không có quá nhiều duyên phận, chỉ là để nàng tham ngộ ý nghĩa Đại Đạo trong đó, để đề thăng tu vi của nàng mà thôi, Đạo chân chính của nàng, cũng không nằm ở đây.

Đạo Luân Hồi, mới là Đạo cuối cùng của nàng, chỉ là nàng vẫn chưa rõ ràng mà thôi.

"Chính là chuyện về Hồng Mông Tử Khí…." Hậu Thổ nghe vậy, đôi mắt đẹp sáng ngời, nàng gật đầu nói.

"Giữa Hồng Mông Tử Khí và Đạo hữu, quả thực không có quá nhiều duyên phận, nhưng Đạo hữu vẫn có thể mượn Hồng Mông Tử Khí, đề thăng tu vi, còn về có thể đề thăng bao nhiêu, thì đành xem Đạo hữu…." Càn Khôn suy nghĩ trong lòng xong, nói với Hậu Thổ.

Hậu Thổ nghe vậy, trong lòng hơi thất vọng, quả thực như nàng đã đoán trước, giữa nàng và Hồng Mông Tử Khí, thực sự không có quá nhiều duyên phận.

Nhưng nếu cứ thế từ bỏ, lại cũng không được, dù sao các ca ca tỷ tỷ, đều đã ký thác hy vọng vào nàng, dù chỉ là tham ngộ, xem liệu có

thể đề thăng tu vi hay không, Hậu Thổ đều cảm thấy không thể từ bỏ.

Sau khi Hậu Thổ suy nghĩ rất lâu, nàng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Càn Khôn, trong đôi mắt đẹp lóe lên một đạo thần hoa, từ từ mở lời nói: "Dám hỏi Đạo huynh, lời nói ngày xưa, Đạo của Hậu Thổ không phải Hồng Mông Tử Khí, không biết có thể cáo tri chăng?" Việc chờ đợi vô tận như vậy, cùng với tình huống không thu hoạch được gì, Hậu Thổ quả thực cũng có chút sốt ruột rồi.

Lần này tìm Càn Khôn, ngoài chuyện Hồng Mông Tử Khí, xem Càn Khôn có thể tương trợ hay không, còn một việc, chính là lời Càn Khôn đã từng nói với nàng, về Đạo chân chính của nàng.

Càn Khôn nghe vậy, lại trầm mặc một lát, sau đó mới nhìn nàng, nói: "Đạo hữu có biết, Luân Hồi Chi Đạo không?" Y không trực tiếp trả lời lời của Hậu Thổ, mà hỏi về Luân Hồi Chi Đạo liên quan đến nàng.

"Luân Hồi Chi Đạo?!" Hậu Thổ nghe vậy, tú mi khẽ nhíu, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Bốn chữ này, nàng cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc, thậm chí có một tia cảm giác không rõ ràng.

Trong lòng khẽ động, Hậu Thổ lần nữa nhìn về phía Càn Khôn, hy vọng y giải đáp.

Trên đại điện Vô Lượng Cung.

Hậu Thổ nhìn Càn Khôn, một mặt chờ đợi câu trả lời của y, một mặt trong lòng thầm suy nghĩ tình huống của Luân Hồi Chi Đạo.

Càn Khôn nhìn một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi nói: "Luân Hồi Chi Đạo, tức là Lục Đạo Luân Hồi.

Lục Đạo Luân Hồi, đi rồi trở lại, giống như bánh xe quay vòng, khởi đầu lại kết thúc, không có gì thay đổi, cho nên gọi là Lục Đạo

Luân Hồi." "Lục Đạo Luân Hồi?!" Hậu Thổ lộ vẻ suy tư, tuy vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ, nhưng trong lòng dường như đã sáng tỏ được vài phần.

Sau khi suy tư hồi lâu, Hậu Thổ vẫn nhìn Càn Khôn, hy vọng y giảng giải thêm vài phần, để nàng có thể ngộ ra thêm, bởi vì nàng biết, đây là Đạo của nàng.

Càn Khôn lúc này cũng không thể hiểu quá nhiều về Lục Đạo Luân Hồi, chỉ có thể kết hợp những gì y tham ngộ được từ Tạo Hóa Ngọc Điệp cùng một số điều y biết từ kiếp trước để giảng cho Hậu Thổ nghe.

Luân Hồi Chi Đạo của Hậu Thổ có lợi cho chúng sinh Hồng Hoang, đối với Càn Khôn cũng có lợi, dù sao trong thế giới của Càn Khôn cũng cần có sự tồn tại của Lục Đạo Luân Hồi.

Nhưng với Càn Khôn lúc này, và Hậu Thổ trong thế giới của y, hiện tại không thể lập ra Lục Đạo Luân Hồi.

Cho nên, hy vọng duy nhất nằm ở nữ tử trước mắt, Hậu Thổ.

Càn Khôn nghĩ thầm, sau đó vung tay một cái, khí Nhân Uẩn vô tận lan tràn, Pháp tắc Càn Khôn vô tận ngưng tụ, rồi hiển hiện ra sáu cánh cửa cùng sáu bóng người trước mặt hai người.

Những cánh cửa và bóng người này đều được cấu thành từ Khí Nhân Uẩn và Pháp tắc Đại Đạo, chỉ có một hình thái mà thôi.

Hậu Thổ lộ vẻ mặt kinh ngạc, ánh mắt cẩn thận đánh giá những cánh cửa Lục Đạo và bóng người kia.

Lúc này, giọng Càn Khôn chậm rãi truyền đến. "Lục Đạo, một là Thiên Đạo, hai là Tu La Đạo, ba là Nhân Gian Đạo, bốn là Súc Sinh Đạo, năm là Ngạ Quỷ Đạo, sáu là Địa Ngục Đạo, đây chính là Lục Đạo..." "Ba đạo trước là Thiện Đạo, ba đạo sau là Ác Đạo.

Thiên Đạo, phàm là kẻ tiền thân làm thiện, Công Đức phúc đức to lớn thì sau khi chết có thể nhập vào, thành Tiên Thể, hưởng vô biên tiêu dao; kém hơn thì nhập Tu La Đạo; nếu công tội ngang nhau, thì nhập Nhân Đạo, chuyển thế làm người, không thưởng không phạt." "Kém hơn nữa, thì chắc chắn kiếp trước ác lớn hơn thiện, nhập Súc Sinh Đạo; ác hơn nữa, thì Ngạ Quỷ Đạo; nếu làm mười điều ác không thể tha thứ, trời giận người oán, thì cuối cùng có Địa Ngục Đạo, một khi nhập Địa Ngục thì hầu như vĩnh viễn không thể siêu sinh..." Càn Khôn nói xong, nhìn Hậu Thổ, trầm giọng nói: "Đây, chính là Lục Đạo Luân Hồi..." Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ gật đầu, đáp: "Thì ra là vậy!" Ngay sau đó, nàng nhìn Càn Khôn nói: "Đạo huynh lúc này diễn hóa ra cánh cửa và bóng người, Hậu Thổ lại cảm thấy một tia quen thuộc, sức mạnh ẩn chứa trong đó, Hậu Thổ dường như đã cảm nhận được ở đâu đó rồi..." Loại sức mạnh đó, dường như đang dung chứa vạn vật, thai nghén sinh mệnh vậy.

Trên đỡ Cửu Thiên, dưới dung U Minh, tướng Hoàng Tuyền, chúng sinh luân hồi.

Nghe vậy, trong đôi mắt sâu thẳm của Càn Khôn lóe lên một đạo thần hoa, trên khuôn mặt bình tĩnh không hề có chút dao động nào.

Hậu Thổ đã định thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, vậy thì đối với tia U Minh Chi Lực, Luân Hồi Chi Lực do Pháp tắc của Càn Khôn diễn hóa ra, nàng tự nhiên cảm thấy quen thuộc. "Ta hiểu rồi!" Trong lúc Càn Khôn đang thầm đoán, mắt đẹp của Hậu Thổ sáng lên, trên gương mặt tươi cười hiện ra một nụ cười.

Dứt lời, chỉ thấy nàng lật tay một cái, một pháp bảo hình dáng thư tịch xuất hiện trong tay nàng, hai chữ Đạo trên đó, Càn Khôn lại vô cùng quen thuộc, chính là Minh Thư mà y và Hậu Thổ đã cùng nhau đạt được trên Phân Bảo Nhai thuở nào.

Thiên Địa Nhân Tam Thư, Địa Thư nằm trong tay Trấn Nguyên Tử, còn Minh Thư hay còn gọi là Nhân Thư, thì nằm trong tay Hậu Thổ.

Còn về Thiên Thư, lúc này vẫn chưa xuất thế, Càn Khôn biết đó là vật gì, chính là Phong Thần Bảng trong thần thoại đời sau.

Minh Thư là một pháp bảo quan trọng của Lục Đạo Luân Hồi, lần này nằm trong tay Hậu Thổ, có thể có một chút U Minh Chi Lực và Luân Hồi Chi Lực, thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên. "Chẳng trách Đạo huynh khi giảng về Luân Hồi Chi Đạo và Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ cảm thấy một tia minh ngộ, thì ra những điều Hậu Thổ tham ngộ trong Minh Thư lại có hiệu quả khác đường nhưng cùng đích với những gì Đạo huynh nói..." Hậu Thổ đối với pháp bảo Minh Thư tự nhiên cũng hiểu khá sâu, nàng đã tham ngộ một số Pháp tắc Đại Đạo ẩn chứa trong đó, trước kia vẫn chưa hiểu rõ, đến bây giờ nghe Càn Khôn giảng, nàng mới biết đó chính là Luân Hồi Chi Đạo và Lục Đạo Luân Hồi.

Chỉ là những gì nàng lĩnh ngộ có chút khác biệt so với những gì Càn Khôn đã giảng, cho nên lúc đầu nàng không phản ứng kịp mà thôi.

Lần này sau khi trong lòng đã hiểu rõ, Hậu Thổ liền có chủ ý.

Nàng khẽ chắp tay về phía Càn Khôn nói: "Hậu Thổ có một việc muốn cầu, xin Đạo huynh đáp ứng." "Đạo hữu cứ nói!" Càn Khôn nhìn nàng, mỉm cười nói. "Hậu Thổ muốn luận Đạo Luân Hồi Chi Đạo với Đạo huynh, xin Đạo huynh đem những gì mình biết giảng cho Hậu Thổ nghe..." Nàng nghiêm túc nhìn Càn Khôn, chậm rãi mở lời.

Nghe vậy, Càn Khôn cười nói: "Tự nhiên là không có gì không thể!" Đối với sự tiến triển của Luân Hồi Chi Đạo, Càn Khôn tự nhiên rất vui lòng, Hậu Thổ đối với Luân Hồi Chi Đạo tự có kiến giải của nàng, Càn Khôn cũng rất vui được luận Đạo Luân Hồi Chi Đạo với

nàng. "Đa tạ Đạo huynh!" Hậu Thổ chắp tay, cảm tạ.

Càn Khôn xua tay, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu giảng giải những cảm ngộ Đại Đạo về tia Luân Hồi Chi Đạo mà y đã lĩnh hội, tỉ mỉ giảng cho Hậu Thổ nghe.

Hậu Thổ nghe vậy, tâm thần chấn động, sau đó Linh Đài thanh minh, bắt đầu lĩnh hội, trong miệng cũng bắt đầu giảng giải Luân Hồi Chi Đạo mà nàng đã tham ngộ từ Minh Thư.

Giữa hai người, bắt đầu tham ngộ Đại Đạo tinh nghĩa của đối phương, bắt đầu lĩnh hội.

Trong Hồng Hoang, đối với chuyện Kim Ô của Yêu Tộc và Đại Vu của Vu Tộc, cũng có một số sóng gió.

Chỉ là hai bên không còn đại chiến nữa, cũng không gây ra sóng gió quá lớn.

Còn về Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, sau sự việc này, để Yêu Tộc tổn thất nhiều Khí Vận với việc chín con Kim Ô vẫn lạc, Vu Tộc thì vô số tộc nhân tử thương cùng Khoa Phụ vẫn lạc, tạm thời sẽ không ra tay nữa.

Chương 235

Tình huống như vậy, là chuyện ngoài dự liệu, tiếp theo, tiến trình đại thế đã nhanh hơn không ít, không cần phải thúc đẩy nữa.

Thời gian như nước chảy, chớp mắt đã ngàn năm trôi qua.

Chuyện Mười Mặt Trời trên không và Khoa Phụ vẫn lạc, Hậu Nghệ bắn mặt trời và Thái Nhất chiến Đế Giang, đã qua hơn ngàn năm, lúc này dần dần bị các tu sĩ trong Hồng Hoang lãng quên.

Chỉ cần hai tộc không thực sự bùng nổ chiến tranh, những chuyện này sẽ không bị nhớ lâu.

Đương nhiên, đối với một số người, đối với Vu Yêu Nhị Tộc mà nói, lại không giống vậy, đặc biệt là Thiên Hậu Thiên Đình của Yêu Tộc, Hi Hòa mà nói, thì chính là như thế.

Trong một cung điện tại Thiên Cung.

Hi Hòa từ khi Lục Áp rời đi hơn ngàn năm, nàng đã không còn bước chân ra khỏi cung điện của mình nữa.

Đế Tuấn thường xuyên đến thăm, nhưng cũng không có cách nào, chỉ đành thường xuyên bầu bạn với nàng.

Và Hi Hòa thì khác, y cần quản lý toàn bộ Yêu Tộc, không thể cứ mãi chìm đắm trong bi thương.

Nhưng Hi Hòa thì khác, nàng không cần xử lý chuyện của Yêu Tộc.

Đế Tuấn hiểu rõ tâm tình của nàng, y cũng không trách móc, chỉ thường xuyên bầu bạn mà thôi.

Trong cung điện.

Hi Hòa ánh mắt oán hận nhìn cảnh tượng trong mắt, sát khí trên người ẩn ẩn dao động. "Hậu Nghệ, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi..." Giọng Hi Hòa lạnh băng như Cửu U, nhìn bóng Hậu Nghệ, lạnh lùng nói.

Nàng cũng không ngờ, tên Đại Vu đã giết hại con trai nàng, lại có thể trong hơn ngàn năm, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, muốn chém giết y thì không dễ nữa rồi.

Dù sao, muốn trọng thương một Chuẩn Thánh có thể làm dễ dàng, nhưng chém giết một Chuẩn Thánh thì lại cực kỳ khó khăn.

Bởi vì đối phương là Đại Vu của Vu Tộc, nhục thân cường hãn của Vu Tộc lại không dễ dàng bị phá hủy như vậy, cho nên muốn chém giết một Đại Vu Chuẩn Thánh của Vu Tộc là cực kỳ gian nan.

Hi Hòa trong khoảng thời gian này, vẫn luôn chú ý động tĩnh của Hậu Nghệ, tìm kiếm một cơ hội có thể đánh lén.

Nhưng điều khiến nàng thất vọng là, cơ hội đó vẫn luôn không xuất hiện.

Cứ như vậy, lại thêm ngàn năm trôi qua.

Hi Hòa vẫn không tìm được cơ hội thích hợp để ám sát Hậu Nghệ, sự oán hận trong lòng nàng đối với Hậu Nghệ ngày càng sâu đậm.

Trong khoảng thời gian đó, Thường Hi, với tư cách là muội muội của nàng, đã đến thăm vài lần, an ủi rất lâu, nhưng lại không thấy hiệu quả.

Trong lòng Hi Hòa, chỉ cần Hậu Nghệ không chết, sự oán hận trong lòng nàng không thể nào tiêu trừ.

Đối với điều này, Thường Hi cũng không có cách nào, dù sao Hậu Nghệ là Đại Vu của Vu Tộc, muốn chém giết y một cách lặng lẽ thì khó như lên trời, dù sao Thường Hi cũng không phải Hỗn Nguyên Đại

La Kim Tiên hay Thánh Nhân.

Nhìn bộ dạng của Hi Hòa, Thường Hi cũng thở dài trong lòng, nhưng lúc này không có cách nào, chỉ đành tạm thời rời đi, tìm cách khác.

Hi Hòa đang ở trong Thiên Cung, sau ba trăm năm quan sát nữa, cuối cùng nàng cũng tìm được cách đối phó với Hậu Nghệ, lập tức liền thi triển.

Hồng Hoang, bộ lạc Hậu Thổ của Vu Tộc.

Trong điện Hậu Thổ.

Hậu Nghệ đang trò chuyện với một nữ tử dung mạo xinh đẹp, trên mặt tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

Nữ tử đó không phải ai khác, chính là vợ của y, Thường Nga.

Nhưng Thường Nga lại không phải người của Vu Tộc, mà là người của Nhân Tộc.

Bởi vì Nhân Tộc đã phát triển trong vài ngàn năm, dấu chân đã trải khắp nửa Hồng Hoang.

Nhưng Đại Địa Hồng Hoang là địa bàn của Vu Tộc, Nhân Tộc do hòa thuận với Vu Tộc, giao lưu giữa hai tộc ngày càng nhiều hơn, dần dần, giữa hai tộc, bắt đầu có thông hôn, Nhân Vu thông hôn.

Theo sự thông hôn giữa Nhân Vu Nhị Tộc, Khí Vận của hai tộc cũng bắt đầu giao hòa, Khí Vận Nhân Tộc bắt đầu tăng trưởng nhanh chóng, dù sao Khí Vận Vu Tộc cũng không kém.

Khí Vận Vu Tộc sau khi có Nhân Tộc, cũng tăng thêm một chút, đừng xem chỉ là một chút, phải biết rằng Khí Vận của Vu Tộc lúc này còn mạnh hơn Nhân Tộc nhiều, một chút này đã khiến Mười Hai Tổ Vu vô cùng vui mừng, ra sức ủng hộ và khuyến khích hai tộc thông

hôn.

Người thúc đẩy việc thông hôn giữa Nhân Vu Nhị Tộc, chính là Tổ Vu Hậu Thổ.

Bộ lạc Hậu Thổ vốn gần gũi với Nhân Tộc, Nhân Tộc cũng nhận được nhiều sự chăm sóc của nàng, quan hệ giữa bộ lạc nàng và Nhân Tộc là tốt nhất.

Hậu Nghệ, với tư cách là Đại Vu số một của bộ lạc Hậu Thổ, liền dưới sự tác hợp của Hậu Thổ, cùng một nữ tử Nhân Tộc, Thường Nga, đã tiến hành hôn sự đầu tiên.

Đương nhiên, hai người cũng có hảo cảm với nhau, nếu không, Hậu Thổ cũng sẽ không làm chuyện cưỡng ép.

Khi cử hành hôn lễ, Hậu Thổ còn tự mình mời Nữ Oa chủ trì.

Cuộc hôn nhân đầu tiên của Nhân Vu Nhị Tộc, chính là Địa Hôn.

Lần này lập Địa Hôn, Nữ Oa lại có được một số Công Đức, tuy không nhiều, nhưng đối với nàng lúc này, dù chỉ là một tia, cũng có chút giúp ích.

Hậu Nghệ sau khi thành hôn, vô cùng yêu chiều Thường Nga, nhưng Thường Nga thiên tư không tốt, tu vi Tiên Đạo không cao, theo thời gian trôi đi, dấu vết của năm tháng bò lên gò má nàng.

Nàng bắt đầu lo lắng sẽ già đi, không xứng với Hậu Nghệ, liền đi tìm tiên cầu thuốc, để có thể trường sinh, sau đó cùng Hậu Nghệ ở bên nhau, vĩnh viễn bầu bạn.

Cũng chính vào lúc này, Hi Hòa mới phát hiện ra một cơ hội tuyệt vời.

Đối với Hi Hòa, người vẫn luôn theo dõi sát sao Hậu Nghệ, sự tồn tại của Thường Nga không hề xa lạ, chỉ là trước đó nàng không quá

để ý mà thôi.

Nhưng vì không thể ám sát Hậu Nghệ, Hi Hòa mới chuyển ánh mắt sang Thường Nga.

Nàng biết tình cảm giữa Hậu Nghệ và Thường Nga, nếu có thể khiến Thường Nga rời xa Hậu Nghệ, thì điều đó sẽ khiến y đau khổ hơn cả việc giết chết y.

Nỗi đau mất con đã khiến nàng trở nên độc ác, bất chấp tất cả.

Chỉ cần Hậu Nghệ mỗi ngày đều sống trong sự giày vò đau khổ, nàng sẽ vô cùng vui vẻ.

Chương 236

Hi Hòa trong lòng đã định ra kế hoạch, lập tức rời Thiên Đình, đi về phía bộ lạc Hậu Thổ.

Nàng hóa thành một tiên nhân, nhân lúc Hậu Nghệ không có mặt, tiếp cận Thường Nga.

Với tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ của nàng, lừa gạt một Nhân Tộc thậm chí còn chưa đạt Thiên Tiên cảnh giới chẳng phải quá đơn giản sao?

Sau một hồi dụ dỗ, Thường Nga nhận lấy Tiên Đan do Hi Hòa "hảo tâm" tặng, lập tức liền ăn vào.

Sau khi Thường Nga ăn Tiên Đan, quả nhiên lập tức thành tiên, nàng lập tức vui mừng khôn xiết, nhưng chưa vui được bao lâu, nàng đã phát hiện mình từ từ bay lên, bay càng lúc càng cao, căn bản không chịu sự khống chế của nàng.

Trong lòng nàng kinh hãi lo lắng, nhưng lại không thể khống chế cơ thể mình, cứ thế bay thẳng về phía Thái Âm Tinh, càng bay càng xa.

Lúc này, Hậu Nghệ cũng phát hiện ra bóng dáng Thường Nga, và cũng phát hiện ra bóng dáng Hi Hòa. "Hậu Nghệ, cảm giác phu thê chia lìa không dễ chịu phải không?

Không sao đâu, ngươi sẽ dần quen thôi, ha ha..." Hi Hòa cười âm lãnh, ánh mắt thấu xương băng giá, ánh mắt oán hận như một mãnh thú viễn cổ, muốn nuốt chửng Hậu Nghệ vậy.

Nàng quay đầu không nhìn Hậu Nghệ nữa, sợ rằng sẽ không nhịn được ra tay với y, chỉ thấy thân hình nàng khẽ động, bay về phía Thiên

Đình.

Hồng Hoang, Vu Tộc, trong bộ lạc Hậu Thổ.

Hậu Nghệ nhìn về phía Thái Âm Tinh, rất lâu không nói gì.

Thường Nga đi đến Thái Âm Tinh lần này, họa phúc chưa biết, nhưng muốn đi cứu nàng thì phải đi qua Thiên Đình.

Sau khi suy tư hồi lâu, Hậu Nghệ quay người đi vào điện Hậu Thổ, mang theo cung tiễn, chuẩn bị đi về phía Thiên Đình, cứu Thường Nga.

Sau khi ra khỏi điện Hậu Thổ, y lại gặp Đại Vu Hình Thiên, sau một hồi trò chuyện, Hình Thiên quyết định cùng Hậu Nghệ đi đến đó.

Trong số các Đại Vu của Vu Tộc, Hình Thiên giao hảo với Khoa Phụ và Hậu Nghệ, lần này Khoa Phụ vẫn lạc, Thường Nga bay lên trời, Hình Thiên sao có thể nuốt trôi cục tức này, nhất định phải lên trời cứu Thường Nga.

Sau khi quyết định, hai người hóa thành lưu quang, bay về phía Thiên Đình.

Hồng Hoang phương Tây, trên Linh Sơn.

Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề đột nhiên mở mắt, nhìn về phía Thiên Đình, vẻ mặt như có suy tư.

Sau vài hơi thở, Chuẩn Đề quay sang Tiếp Dẫn hỏi: "Sư huynh, Vu Tộc lên Thiên Đình, chúng ta có nên ra tay không?" Nghe vậy, Tiếp Dẫn mở mắt, nhìn về phía Thiên Đình, trầm giọng nói: "Nếu đã như vậy, ta liền che giấu Thiên Cơ trong chốc lát, để bọn họ trên Thiên Đình đại khai sát giới..." Nghe vậy, Chuẩn Đề gật đầu, cùng Tiếp Dẫn ra tay.

Lúc này, ngay khoảnh khắc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra tay.

Xa xôi ở phương Đông Hồng Hoang, trên Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung, Thái Thượng lại lộ ra một nụ cười.

Dù sao Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã bằng lòng làm một phần, y đâu thể chê ra tay nhiều chứ.

Thái Thượng nhìn Thiên Đình một cái, trong miệng nhàn nhạt thốt ra hai chữ: "Vu Yêu..." Hồng Hoang, Thiên Đình Yêu Tộc.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn ngồi trên Đế vị, ánh mắt đạm mạc nhìn nam tử mặc áo bào xám phía dưới, nhàn nhạt nói: "Bấy năm chữa thương, thương thế của Yêu Sư đã khá hơn chút nào chưa?" Côn Bằng mấy vạn năm nay vẫn luôn trong quá trình chữa thương, tuy không thể phục hồi được nhiều, nhưng lúc này cũng đã có khoảng bốn năm thành thực lực thời kỳ toàn thịnh.

Ngoài ra, là Yêu Sư của Yêu Tộc, y cũng biết không thể cứ ở Bắc Minh chữa thương mãi, Thiên Đình phải có sự hiện diện của y, nếu không, trong lòng Đế Tuấn chắc chắn sẽ không vui.

Mặc dù danh hiệu Vạn Yêu Chi Sư không nhỏ, nhưng trên y, còn có Thiên Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, và cả Hi Hoàng Phục Hy treo danh nữa.

Những người đó không hy vọng y cứ mãi không xuất hiện trong Thiên Đình, Bạch Trạch vẫn luôn chú ý tình hình Bắc Minh, Côn Bằng trong lòng hiểu rõ.

Cho nên tranh chấp một chút, y cũng đã làm rồi, cho dù là chữa thương trong Thiên Đình, y cũng tạm thời không về Bắc Minh. "Bẩm Thiên Đế, thương thế của thần đã khá hơn nhiều rồi, đa tạ Thiên Đế quan tâm..." Côn Bằng nghe vậy, ánh mắt lưu chuyển quang hoa, chắp

tay nói. "Vậy thì tốt!" Đế Tuấn nhìn y, khẽ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia dị sắc. "Ầm!" Đột nhiên, một tiếng vang trời truyền đến, kèm theo từng trận khí tức khủng bố, chấn động cả Thiên Đình. "Chuyện gì?

Điều tra!" Đế Tuấn sắc mặt đột nhiên lạnh đi, lạnh giọng nói.

Bạch Trạch phía dưới nghe vậy, chắp tay rời đi.

Vô Lượng Sơn, Vô Lượng Cung.

Trên đại điện. "Ong!" Vào một khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt sáng rực như nhật nguyệt tinh thần, một tia thần hoa chợt lóe.

Y nhìn Hậu Thổ lúc này vẫn đang trong quá trình tham ngộ, liền gật đầu. "Luân Hồi Chi Đạo quả nhiên là Đại Đạo khế hợp với Hậu Thổ Đạo hữu, tốc độ thăng tiến như vậy, quả nhiên không giống bình thường..." Càn Khôn nhìn Hậu Thổ không ngừng tinh tiến trong Luân Hồi Chi Đạo, trong lòng thầm nói.

Thổ Chi Đại Đạo, vốn bao dung vạn vật, là Đại Địa Chi Mẫu.

Trong Luân Hồi Chi Đạo, cũng có ý tứ này, dung chứa vạn vật, thai nghén sinh mệnh vậy.

Trên đỡ Cửu Thiên, dưới dung U Minh.

Cho nên kết hợp với Thổ Chi Đại Đạo, Luân Hồi Chi Đạo của Hậu Thổ tiến triển khá nhanh. "Quả là người định thân hóa Luân Hồi..." Càn Khôn nghĩ thầm, sau đó chia tâm thần làm hai, một phần chìm đắm vào trong thế giới Càn Khôn, đem toàn bộ Luân Hồi Chi Đạo mà y học được từ Hậu Thổ này, giảng cho Hậu Thổ trong thế giới Càn Khôn lắng nghe.

Còn về việc, Hậu Thổ trong thế giới Càn Khôn có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, thì phải xem tạo hóa của nàng. "Ừm?!" Trong lòng

khẽ động, trong mắt Càn Khôn lóe lên một tia dị sắc, y liền thôi diễn. "Thiên Cơ hỗn loạn đến mức này, chẳng lẽ...?" Càn Khôn lộ ra chút vẻ suy tư, sau đó ánh mắt quét qua Đại Địa Hồng Hoang, cuối cùng dừng lại ở Thiên Đình.

Chương 237

"Hậu Nghệ, Hình Thiên, lại dám giết lên Thiên Đình?" Sắc mặt Càn Khôn hơi ngạc nhiên, y không ngờ Hậu Nghệ và Hình Thiên lại liên thủ, hai vị Đại Vu lại đơn độc xông vào Thiên Đình.

Trong Thiên Đình, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng và Hi Hòa đều có mặt, chỉ thiếu Phục Hy.

Càn Khôn thầm nghĩ, ánh mắt vẫn dừng lại ở Thiên Đình.

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình Yêu Tộc.

Tại Nam Thiên Môn. "Hình Thiên huynh đệ, không được ham chiến..." Hậu Nghệ hét lớn một tiếng, lại bắn ra một mũi tên, xông về phía Thái Âm Tinh.

Hình Thiên nghe lời Hậu Nghệ nói, trong lòng thầm gật đầu, theo sau y, xông về phía Thái Âm Tinh. "Vu Tộc to gan, dám tự tiện xông vào Thiên Đình Yêu Tộc của ta, hôm nay, đừng hòng rời đi, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khởi!" Một tiếng gầm lớn truyền đến, sau đó, khí tức cường đại xông thẳng lên trời, cả Thiên Đình lóe lên một đạo ánh sáng màu xanh bạc, sau đó, một đại trận trong nháy mắt hình thành. "Không tốt, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Sắc mặt Hậu Nghệ hơi đổi, y biết uy lực của đại trận này, nếu không có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc, cho dù Tổ Vu có ở đây, có thể cũng không có cách nào với trận pháp này, huống chi là hai vị Đại Vu. "Hậu Nghệ huynh đệ, sự đã đến nước này, cũng không quản nhiều như vậy nữa, cứ giết thôi, cho dù có vẫn lạc, cũng phải kéo theo vài tên Yêu Tộc chôn cùng..." Giọng Hình Thiên như sấm sét, nổ tung trong tai mọi người, một số Thiên Binh tu vi thấp trực tiếp bị thương.

Nghe vậy, Hậu Nghệ gật đầu, lúc này trừ liễu liều mạng, dường

như cũng không còn cách nào khác. "Nếu đã như vậy, thì ta liền giết, giết đến khi nào không sợ nữa thì thôi..." Mười mũi tên cùng lúc bắn ra, lấy đi tính mạng của một nhóm Thiên Binh Yêu Tộc.

Hai người như chiến thần vậy, giết đến mức Yêu Tộc không có sức chống đỡ, lúc này Thiên Binh Thiên Đình tổn thất cực lớn.

Chỉ là Đế Tuấn và Thái Nhất, Côn Bằng, Hi Hòa cùng Thập Đại Yêu Thần vẫn chưa ra tay, đứng lơ lửng trên không, lặng lẽ quan sát trận chiến.

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình Yêu Tộc.

Tại Nam Thiên Môn. "Bạch Trạch, Thái Hạo đâu rồi?" Đế Tuấn đứng lơ lửng trên không, nhàn nhạt mở lời với Bạch Trạch bên cạnh.

Tuy kẻ tự tiện xông vào Thiên Đình chỉ có hai vị Đại Vu, cũng không đáng ngại, nhưng dù sao đây cũng là chuyện làm mất mặt Yêu Tộc, Phục Hy lại không xuất hiện ở đây, Đế Tuấn quả thực cảm thấy có chút không ổn. "Bẩm Thiên Đế, Thái Hạo lúc này vẫn đang tham ngộ trong Hi Hoàng Cung, đoán chừng sẽ không đến..." Bạch Trạch trong mắt tinh quang lóe lên, chắp tay về phía Đế Tuấn nói. "Cuối cùng lại là kết quả như vậy, thôi vậy, nếu y không muốn nhúng tay, thì không miễn cưỡng..." Đế Tuấn nghe vậy, sau đó khẽ gật đầu, ước định ban đầu, vẫn như bây giờ, nếu Phục Hy không tham gia chuyện của Yêu Tộc, thì y cũng không tiện ép buộc nữa.

Dù sao, Phục Hy là ca ca của Thánh Nhân Nữ Oa, không tiện ép buộc nữa.

Bạch Trạch gật đầu, ánh mắt lại lần nữa dừng lại ở trận chiến phía dưới.

Hi Hòa bên cạnh Đế Tuấn, lúc này ánh mắt oán hận dừng lại trên người Hậu Nghệ, nếu không phải đang chờ thời cơ, nàng đã ra tay rồi,

tuy cảm thấy, không cần phải chờ.

Nhưng Đế Tuấn chưa hạ lệnh, nàng cũng không thể điều khiển Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chỉ đành tạm thời chờ đợi.

Một nơi nào đó trong Thiên Đình, trong Hi Hoàng Cung.

Phục Hy lúc này không phải đang tham ngộ Đại Đạo, mà là đang thôi diễn con đường hóa hình của mình.

Sở dĩ y gia nhập Yêu Tộc chỉ là một hư danh, chính là vì con đường của y đi không đúng, trong Yêu Tộc có một tia cơ duyên chuyển biến, nên y mới chọn gia nhập Yêu Tộc.

Nhưng mấy năm nay, y vẫn luôn không có manh mối, cho đến vừa rồi, Thiên Cơ Chi Đạo mới có một tia chuyển biến.

Cũng chính vì vậy, y mới ở đây thôi diễn con đường của mình, trận chiến ở Thiên Đình Yêu Tộc, tuy y biết, nhưng không đi tham gia.

Huống hồ, với thực lực của Đế Tuấn, Thái Nhất và những người khác, đã đủ để đối phó rồi, cần gì y phải ra tay. "Thiên Đạo biến, Dịch Đạo biến hóa...

Diễn!" Phục Hy trong miệng khẽ quát, sau đó, tay y không ngừng kết ấn, từng đạo quỹ tích huyền ảo hiện lên trong tay.

Sau đó dần dần hình thành một đồ hình Bát Quái, đồ hình Bát Quái đó không ngừng xoay chuyển trong tay y, từng đạo Thiên Cơ có thể xuất hiện đều hiển hiện trên đó.

Đại hung!

Đại hung!

Đại hung!!!

Tuy y biết con đường của mình không đúng, nhưng khi thấy đại hung chi tượng, sắc mặt Phục Hy vẫn biến đổi. "Trong đại hung có

một tia sinh cơ, trong hung mang cát, quái tượng hung cát!

Trời không tuyệt ta Phục Hy, phốc!" Phục Hy trong tay tiếp tục thôi diễn, khoảnh khắc tiếp theo, y đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch như tờ, nhưng thần sắc trong đôi mắt lại càng thêm sáng rực. "Hướng Đông Nam..." Phục Hy nhìn về phía Đông, lông mày khẽ nhíu, hướng đó, chính là hướng đại chiến ở Nam Thiên Môn, nhưng kết quả mà y thôi diễn được, lối thoát, lại nằm ở hướng đó.

Phục Hy nghĩ thầm, sau đó thân hình y khẽ động, đi về phía Nam Thiên Môn.

Thiên Đình Yêu Tộc, tại Nam Thiên Môn. "Chết đi!" Hình Thiên vung một búa lớn xuống, vô số Thiên Binh Yêu Tộc tử thương, đầu búa dường như có một sức mạnh kỳ lạ, lại từ từ hủy diệt sinh cơ, khiến những Thiên Binh chỉ bị thương cũng vẫn lạc.

Hình Thiên vung vẩy Càn Thích Phủ trong tay, vô số phủ mang chém ra, chém đứt ngang lưng Thiên Binh Yêu Tộc đang xông tới, ép Thiên Binh Yêu Tộc liên tục lùi về phía sau, từ nam giết bắc, rồi từ bắc lại giết về nam.

Đế Tuấn thấy vậy, trong ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc, lực chiến đấu như vậy, đã vượt xa cảnh giới rồi. "Trong Vu Tộc, lại có người thiện chiến đến vậy, quả nhiên như Chiến Thần vậy..." Lời của Đế Tuấn nói nhẹ nhàng, nhưng tất cả mọi người có mặt đều nghe rõ màng, vô số Thiên Binh, Thập Đại Yêu Thần thầm gật đầu, ngay cả Thái Nhất bên cạnh y cũng gật đầu đồng tình. "Không, cũng chỉ đến đây mà thôi..." Lời vừa chuyển, sát khí trên người Đế Tuấn bùng phát, dường như bao phủ toàn bộ trời đất, hóa thành một luyện ngục vô biên, khủng bố vô cùng.

Sau đó, chỉ thấy y khẽ nâng tay, trên đỉnh đầu, một ngôi sao hiện

ra, chính là Thái Dương Tinh.

Lúc này uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vẫn chưa hoàn toàn được kích hoạt, đại khái chỉ có năm sáu phần mười, nhưng để đối phó Hậu Nghệ và Hình Thiên thì đã đủ rồi. "Tinh Thần hội tụ, vẫn sát!" Lời chưa dứt, chỉ thấy Tinh Thần Chi Lực trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không ngừng hội tụ về phía Thái Dương Tinh trên đầu Đế Tuấn, tinh quang rực rỡ, tỏa sáng khắp trời đất.

Chương 238

Sau đó, một đạo Tinh Thần Quang Thúc cực mạnh trực tiếp bắn tới, mục tiêu chính là đầu của Hình Thiên. "Hình Thiên huynh đệ, cẩn thận!" Sắc mặt Hậu Nghệ đại biến, gầm lên giận dữ, Hàn Băng Chi Tiễn trong tay không ngừng bắn ra, sau đó y chạy về phía Hình Thiên.

Nhưng tốc độ của y kém xa Tinh Thần Quang Thúc đó, y còn chưa chạy tới, đạo quang thúc đã giáng xuống, trực tiếp xuyên qua đầu Hình Thiên. "Phốc xuy!" Hình Thiên nghe tiếng gầm giận dữ của Hậu Nghệ, chưa kịp phản ứng, đã thấy một đạo Tinh Thần Quang Thúc bắn trúng đầu y, tư duy dừng lại, trước mắt tối sầm, y không còn biết gì nữa.

Đầu y rơi xuống, cơ thể cũng theo đó ầm ầm đổ sập.

Hậu Nghệ ánh mắt bi thương nhìn đầu Hình Thiên trên đất, trong ánh mắt bi thương đó, mang theo một tia sát ý.

Y ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Đế Tuấn, một luồng sát khí nồng đậm hình thành một cơn lốc, thổi bay các Thiên Binh xung quanh khiến bọn họ không dám đến gần.

Trong lòng các Thiên Binh đều có thể cảm nhận được sự phẫn nộ và sát ý của Hậu Nghệ, biết rằng chỉ cần đến gần, người đầu tiên chết sẽ là họ, cho nên, những Thiên Binh thức thời đều không dám đến gần.

Thập Đại Yêu Thần thì cau mày nhìn Hậu Nghệ, Hậu Nghệ lúc này dường như đã biến thành một người khác, giống như một mãnh thú Hồng Hoang, đang nhào tới cắn xé. "Chu Thiên Tinh Đấu, Tinh Thần hội tụ, vẫn sát!" Lần này, không phải Đế Tuấn vận chuyển đại trận, mà là Thiên Hậu Hi Hòa.

Vì Hình Thiên đã chết, kẻ thù Hậu Nghệ này tự nhiên nàng sẽ không buông tha, lúc này vừa đúng cơ hội, lập tức vận chuyển đại trận, giữ Hậu Nghệ lại. "Hàn Băng Chi Tiễn, tiễn phá Thương Khung!" Sắc mặt Hậu Nghệ lạnh đi, trên người y tản ra ánh sáng màu bạc nhàn nhạt, một luồng sức mạnh chí âm chí nhu vận chuyển trên người y, sau đó hòa cùng ánh sáng bạc, toàn bộ dung nhập vào mũi tên, bắn về phía lưu tinh. "Ầm!" Uy thế khủng bố đánh tan lưu tinh, Hậu Nghệ bay ngược ra ngoài, máu nhuộm hư không, một kích trọng thương.

Nhưng lúc này, Hi Hòa lại lần nữa vận chuyển đại trận, không diệt Hậu Nghệ thề không bỏ qua. "Tinh Thần Chi Quang..." "Kẻ nào dám làm thương huynh đệ Hậu Nghệ của ta..." Thiên Đình Yêu Tộc, tại Nam Thiên Môn.

Lời của Hi Hòa còn chưa dứt, Tinh Thần Chi Lực cũng chưa kịp được điều động, đã bị người khác cắt ngang.

Đế Tuấn một bên mắt hơi nheo lại, nhìn về phía phát ra âm thanh đó, trong đôi mắt bắn ra hai đạo hàn quang. "Ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng sát khí khủng bố xông thẳng lên trời.

Hình Thiên, người bị chặt đầu, lúc này lại đứng thẳng dậy, khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi. "Làm sao có thể?!" Đồng tử Thái Nhất co lại, vẻ mặt khó tin, Hình Thiên vừa mới chết, lại đứng dậy lần nữa, Hình Thiên không đầu, khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy vô cùng kinh sợ và lạnh lẽo.

Quanh thân Hình Thiên, sát khí nồng đậm bao trùm, cùng sát khí của bản thân y hình thành một khí thế cường đại, như một Chiến Thần vô thượng vậy. "Khí tức của y, đã mạnh hơn..." Bạch Trạch sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói.

Khí tức của Hình Thiên lúc này, đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ, việc bị

chặt đầu đã khiến tu vi của y tăng trưởng. "Tên Vu này không thể giữ lại, ra tay, Đế Giang đã đến rồi..." Đế Tuấn sắc mặt lạnh đi, khẽ quát. "Tinh Thần hội tụ, vẫn sát!" Tinh Thần Chi Quang rực rỡ chói mắt hóa thành từng ngôi sao băng, giết chóc trong hư không, để lại những vệt sáng tuyệt đẹp, sau đó trực tiếp giáng xuống Hình Thiên và Hậu Nghệ.

Một đòn này, Đế Tuấn và Hi Hòa có quyết tâm tất sát, cho dù hai người họ là cảnh giới Chuẩn Thánh, vẫn không thể chống đỡ được. "Hay lắm, lại dám chém giết Đại Vu Vu Tộc của ta..." Đột nhiên, một tiếng gầm giận dữ vang lên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Sau đó, chỉ thấy hơn mười đạo công kích xông thẳng lên trời, va chạm vào những ngôi sao băng đang rơi xuống, va chạm tạo ra những chấn động khủng bố, cùng từng trận sóng âm có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hơi dao động, nhưng trong nháy mắt đã được Đế Tuấn và Hi Hòa ổn định lại. "Đế Giang..." Đế Tuấn trong mắt hàn quang cuộn trào, lạnh lùng nhìn mười một vị Tổ Vu vừa xuất hiện, trong miệng lạnh lùng thốt ra hai chữ.

Có mười một Tổ Vu ở đây, muốn diệt sát Hậu Nghệ và Hình Thiên là không thể nữa rồi.

Vả lại, lúc này nếu lại tái diễn tình hình Vu Yêu đại chiến lần thứ nhất, không những sẽ hủy diệt Thiên Đình, tử thương vô số Yêu Tộc, mà e rằng còn phải chịu Thiên Khiển.

Nhưng nếu lúc này dừng tay, thì lại không thể. "Đế Giang, Đại Vu Vu Tộc phá hoại Thiên Đình của ta, làm thương vong bộ chúng Yêu Tộc của ta, nếu không cho ta một lời giải thích, hôm nay đừng hòng rời đi..." Đế Tuấn sắc mặt lạnh đi, lạnh giọng nói, Đế Uy trên người y lan tỏa. "Hi Hòa thiết kế lừa Thường Nga lên Thái Âm Tinh, hành

động ngày hôm nay, chắc là y đã liệu trước rồi..." Đế Giang lạnh hừ nói.

Đế Tuấn nhìn Hi Hòa một cái, nhưng cũng không nói gì, nhìn Đế Giang nói: "Hậu Nghệ bắn chết chín đứa con trai của ta, món nợ này, Trẫm vẫn chưa thanh toán, hành động ngày hôm nay, cứ cùng nhau giải quyết luôn đi!" Đế Giang nhe răng cười nói: "Đế Tuấn, nếu đã như vậy, thì hôm nay cứ làm một trận, tiện thể thanh toán luôn món nợ của Đại Vu Khoa Phụ của Vu Tộc ta..." Nói xong, trên người y bùng phát ra một luồng sát khí khủng bố.

Đế Tuấn quét mắt nhìn một cái, mười một Tổ Vu có mặt, chỉ cần y khống chế được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hà cớ gì phải sợ mười một Tổ Vu liên thủ.

Đế Giang phía dưới thấy sắc mặt y, sao lại không biết y đang nghĩ gì, y vung tay một cái, một lá Thần Ma Phiên bay đến trước người Hậu Nghệ. "Hậu Nghệ, ngươi hãy chủ trì vị trí của Hậu Thổ..." Đế Giang nhìn y nói.

Hậu Thổ không có mặt, nhưng Hậu Nghệ là Đại Vu của bộ lạc Hậu Thổ, lúc này lại ở cảnh giới Chuẩn Thánh, tự nhiên có thể thay thế Hậu Thổ.

Lúc này, các Tổ Vu khác cũng lần lượt lấy ra Thần Ma Phiên.

Thần Ma Phiên vừa ra, sát khí giữa trời đất lập tức hội tụ.

Thấy tình hình này, trong lòng Đế Tuấn trùng xuống, nếu hai tòa đại trận này lại giao chiến, có thể sẽ hủy diệt Thiên Đình, tử thương vô số.

Quan trọng nhất, Thiên Khiển của Thiên Đạo và Đạo Tổ, không phải chuyện đơn giản đâu. "Đế Giang, chẳng lẽ ngươi không sợ Thiên Khiển sao?" Đế Tuấn hét lớn. "Yêu Tộc nếu không sợ, ta lại có gì

phải sợ?" Đế Giang cười lạnh nói.

Trong lòng cân nhắc một lát, Đế Tuấn trầm giọng nói: "Đế Giang, trận Vu Yêu chiến ngày hôm nay, hai tộc không dùng đại trận.

Đợi đến kỳ hạn một trăm vạn năm, Trẫm tự sẽ cùng Vu Tộc luận cao thấp..." "Nếu ngươi đã cố chấp, thì cứ như mong muốn của ngươi, đợi đến khi một trăm vạn năm đến, Vu Tộc ta lại diệt Yêu Tộc!" Đế Giang nghe vậy, lạnh lùng mở lời.

Thiên Đạo lúc này, có Hồng Quân bổ sung, uy lực đã khủng bố, Đế Giang lúc này không có tự tin đi nghênh tiếp Thiên Khiển.

Y không sợ, nhưng biết bao tộc nhân Vu Tộc của y, lại không thể chịu nổi Thiên Khiển.

Chương 239

Mặt Đế Tuấn lạnh như băng sương, y vung tay, rút đại trận. "Yêu Sư, chuyện ngày hôm nay, ngươi phải toàn lực ra tay..." Đế Tuấn đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Côn Bằng bên cạnh.

Nghe vậy, Côn Bằng trong mắt lóe lên một tia dị sắc, chắp tay nói: "Xin Thiên Đế cứ yên tâm, thần tự sẽ toàn lực ứng phó, không để Vu Tộc đắc thắng..." "Ừm!" Đế Tuấn khẽ gật đầu, tay y lật một cái, Hà Đồ Lạc Thư xuất hiện trong tay y. "Động thủ!" Lời vừa dứt, Hi Hòa, Thái Nhất và Côn Bằng đã bay vọt ra.

Lúc này, mười một Tổ Vu của Đế Giang cũng lần lượt ra tay, hiện ra Tổ Vu chân thân, giao chiến với họ.

Hậu Nghệ và Hình Thiên, thì cùng vài vị Đại Vu, đối đầu với Yêu Thần và Yêu Tướng của Yêu Tộc.

Nhưng lực chiến của Đại Vu cường hãn, thêm vào đó có Hậu Nghệ và Hình Thiên, lúc này lại áp chế Yêu Thần của Yêu Tộc vài phần, thời gian lâu dần, Yêu Thần Yêu Tộc chắc chắn không địch nổi. "Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!" Đế Tuấn tay y đánh ra thủ quyết, Pháp Lực trên người y thao thiên, Hà Đồ Lạc Thư bay ra, câu động Thiên Địa Quy Tắc, trong phạm vi ngàn dặm, hình thành một trận pháp, bao phủ Đế Giang, Cú Mang và Chúc Cửu Âm vào trong đó.

Ba người thấy vậy, sắc mặt trùng xuống, trong mắt mây đen dày đặc, hỏa quang nhảy múa.

Không có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn vẫn có trận pháp, chỉ cần một mình y thêm Hà Đồ Lạc Thư liền có thể bày thành.

Ba người nhìn nhau một cái, sát khí trên người họ cuồn cuộn, lập tức công về phía Đế Tuấn.

Ba người đều là Siêu Cấp Cao Thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong, vừa ra tay liền có uy thế hủy thiên diệt địa.

Đế Tuấn không dám khinh suất, đại trận vận chuyển đến cực hạn, khống chế để ứng phó.

Lúc này, Hi Hòa tay cầm Nhật Kim Luân thì đối đầu với Huyền Minh và Cường Lương hai vị Tổ Vu, hai bên đánh nhau khó phân thắng bại. "Hỗn Độn Chung, Âm Vẫn!" Thái Nhất tay cầm Hỗn Độn Chung, lập tức đón đỡ vài vị Tổ Vu, nhưng lại không chiếm được ưu thế.

Côn Bằng tuy thương thế chưa lành, nhưng lực chiến lúc này cũng không hề tầm thường, y lại đối phó được hai vị Tổ Vu, chỉ là bị áp chế, không có tiến triển lớn. "Ầm!" Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận bùng phát ra uy thế khủng bố, dưới sự va chạm đó, hư không hóa thành hỗn độn, Địa Thủy Phong Hỏa tàn phá.

Đại trận đó không ngừng dao động, hư không tràn đầy vết nứt, nhìn dáng vẻ đó, hiển nhiên không chống đỡ được bao lâu nữa.

Thiên Đình Yêu Tộc, tại Nam Thiên Môn.

Thái Nhất thấy Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận hơi dao động, hư không tràn đầy vết nứt, sắc mặt y hơi đổi, lập tức lại tế Hỗn Độn Chung. "Đông!" Từng trận sóng âm đóng băng thời không, không ngừng khuếch tán.

Chúc Dung và Cộng Công cùng liên thủ, chống lại công kích sóng âm, tạm dừng một chút sau đó, lại lần nữa công về phía Thái Nhất.

Vô Lượng Cung, trong đại điện.

Hậu Thổ chậm rãi mở mắt, một tia quang mang lóe lên trong đôi mắt nàng, nhìn sắc mặt và ánh mắt của Càn Khôn, rồi nhìn theo ánh mắt của y, lập tức sắc mặt nàng biến đổi. "Vu Yêu lại chiến tranh?"

Hậu Thổ nhìn Vu Yêu Nhị Tộc đang giao chiến, lẩm bẩm nói. "Thiên Cơ hỗn loạn, Đạo huynh, chẳng lẽ, lại có mấy vị kia ra tay?" Hậu Thổ trong lòng rối loạn, nhìn Càn Khôn hỏi.

Nghe vậy, Càn Khôn nhìn nàng, nhưng không mở lời.

Nhưng Hậu Thổ thấy vậy, trong lòng liền có thể khẳng định, nàng lập tức giận dữ nói: "Đại thế Thiên Đạo như vậy Hậu Thổ ta không thể thay đổi, nhưng lại thúc đẩy như thế, là muốn chôn vùi Vu Yêu sao?" Nghe vậy, Càn Khôn nhìn nàng, ngưng giọng nói: "Đạo hữu đừng vội, lần này tuy như vậy, nhưng sự tình, Bần đạo thấy, e rằng không đơn giản như thế..." Nghe vậy, sắc mặt Hậu Thổ lại lần nữa biến đổi.

Nàng nghĩ thầm, lập tức nói: "Ta phải tự mình đến đó!" Nói xong, nàng chắp tay về phía Càn Khôn một cái, sau đó liền đi ra ngoài điện. "Bần đạo cùng Đạo hữu đi đến đó vậy!" Càn Khôn mở lời nói, y cảm thấy, chuyện này không chỉ đơn giản như vậy, nhưng lúc này Thiên Cơ hỗn loạn không rõ, y cũng không thể biết được một tia Thiên Cơ nào.

Hậu Thổ nhìn y, khẽ gật đầu, sau đó hai người liền ra khỏi Vô Lượng Cung.

Hỗn Độn Thế Giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Nữ Oa lòng bất an, mày ngài khẽ nhíu, liền thôi diễn. "Vu Yêu lại chiến, Thiên Cơ không rõ, vì sao ca ca lại tham gia vào?" Nữ Oa lúc này không thể biết tình hình của Phục Hy, cũng không thể biết nguyên nhân sự bất an trong lòng nàng.

Nhưng tình huống của Vu Yêu Nhị Tộc vô cùng phức tạp, Phục Hy lần này tham gia vào đó, Nữ Oa sợ sẽ xảy ra biến cố, nàng nghĩ

thầm, liền thân hình khẽ động, rời khỏi Thánh Mẫu Cung, đi về phía Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, trong lòng không khỏi cảm thấy một tia bất an.

Nhưng Thiên Cơ lúc này, họ đều không thể biết được, chỉ có thể chú ý sát sao tình hình của Vu Yêu Nhị Tộc.

Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình Yêu Tộc.

Tại Nam Thiên Môn.

Vu Yêu hai tộc giao thủ, uy thế khủng bố suýt chút nữa hủy diệt Nam Thiên Môn, hư không vô tận vỡ nát, trở về hỗn độn.

Địa Thủy Phong Hỏa không ngừng tàn phá đại địa, linh khí vạn dặm xung quanh, đều bị hủy diệt trong cuộc giao thủ. "Ầm!" Đột nhiên, một tiếng vang trời chấn động Cửu Tiêu.

Ngay sau đó, liền một trận xung kích khủng bố quét tới, lấy đi tính mạng của vô số tộc nhân Vu Yêu hai tộc.

Nơi xung kích đi qua, hư không đều liên tục vỡ nát.

Thái Nhất, Hi Hòa và Côn Bằng của Yêu Tộc, Chúc Dung, Cộng Công, Xa Bỉ Thi và các Tổ Vu khác của Vu Tộc đều lần lượt dừng tay, chặn lại luồng xung kích khủng bố đó.

Nhìn lại, lúc này Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận đã bị Đế Giang cùng ba vị Tổ Vu và Đế Tuấn giao thủ phá vỡ, lộ ra bốn bóng người.

Thấy không sao, Thái Nhất và Chúc Dung lại lần nữa giao thủ, từng trận lực lượng kinh khủng lại lần nữa quét qua Nam Thiên Môn, hủy diệt vô tận vật chất.

Sau khi mất đi Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, Đế Tuấn lúc này một mình đối ba, lập tức bị ba người Đế Giang áp chế, nhất thời

không thể xoay chuyển cục diện. "Ầm!" Một tiếng vang lớn, lại thấy Côn Bằng lúc này bị đánh bay, bay ngược về phía Đế Tuấn.

Chương 240

Nhưng lúc này, Xa Bỉ Thi và các Tổ Vu khác thân hình khẽ động, quyền đầu lại lần nữa công về phía Côn Bằng, công kích chưa tới, luồng uy thế khủng bố đó đã khóa chặt Côn Bằng. "Ầm!" Côn Bằng lại lần nữa bay ngược, máu nhuộm hư không.

Thương thế vốn chưa lành, lúc này một mình y đối phó hai vị Tổ Vu, làm sao có thể là đối thủ. "Yêu Sư có sao không?" Phía sau, một luồng sức mạnh nhu hòa đỡ lấy Côn Bằng đang bay ngược, sau đó liền nghe một giọng nói vang lên bên tai y.

Y quay đầu nhìn một cái, trên mặt hiện ra một nụ cười, nói: "Thì ra là Hi Hoàng, cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là khó lòng địch lại mà thôi..." Xa Bỉ Thi và các Tổ Vu khác thấy Phục Hy xuất hiện, trên mặt họ hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không lập tức ra tay.

Côn Bằng nhìn một cái sau đó, chân y khẽ động, lại đi về phía bên cạnh Đế Tuấn.

Đế Tuấn thấy vậy, trong mắt y hơi ngưng tụ lóe lên một đạo hàn quang, trong lòng y ý niệm vừa chuyển, cũng đi về phía Côn Bằng. "Ầm!" Dưới uy lực công kích của hai bên, lúc này Côn Bằng đã tuyết chồng sương phủ, Đế Tuấn thì khí huyết sôi trào.

Phía dưới, Hậu Nghệ và Hình Thiên nhìn nhau một cái, thấy một cơ hội.

Đế Tuấn toàn thân chú ý ứng phó Đế Giang và các Tổ Vu khác, lại để lộ ra một sơ hở, chính là cơ hội tốt để ra tay. "Hàn Băng Chi Tiễn, tiễn phá Thương Khung!" "Càn Thích Phá Thiên!" Mũi tên mang theo khí tức âm lãnh khủng bố, dường như xuyên thủng hư không vô tận, để lại một vết nứt màu bạc sâu hoắm trong hư không, nơi nó đi qua,

đều kết băng.

Càn Thích chém ra phủ mang, trong hư không, xé toạc một vết nứt đen kịt sâu hoắm, thẳng tới chân trời. "Đạo hữu cẩn thận!" Trong lòng Đế Tuấn trùng xuống, cảm nhận được nguy cơ nồng đậm phía sau, y không còn kịp nghĩ nhiều, liền đưa tay kéo người bên cạnh y, để chống lại nguy cơ phía sau.

Nếu không, công kích của Đế Giang và công kích phía sau cùng lúc giáng xuống, thì cho dù không vẫn lạc, cũng phải trọng thương ngay tại chỗ. "Đừng!" "Phốc xuy!" Trong hư không, truyền đến một tiếng hét chói tai, cùng với âm thanh của phủ mang và mũi tên, ba âm thanh đồng thời vang lên.

Sau đó, chỉ thấy một bóng người từ trong hư không rơi xuống.

Đế Tuấn nghe vậy, quay đầu nhìn một cái, sắc mặt y lập tức đại biến.

Kinh ngạc nhìn người vẫn lạc, vừa rồi y kéo, không phải Yêu Sư Côn Bằng sao?

Sao lại là Phục Hy?

Ánh mắt quét đi, Côn Bằng vẫn còn cách rất xa.

Đế Tuấn trong mắt sát ý cuộn trào, nhưng lại không ra tay, một luồng khí thế khủng bố đã khóa chặt y. "Đế Tuấn, ngươi gan lớn thật, dám kéo ca ca ta ra đỡ đòn..." Một luồng uy áp khủng bố ập đến, chính là Nữ Oa giáng lâm.

Đế Tuấn lúc này bị khí thế Thánh Nhân làm bị thương, đã trọng thương, sắc mặt trắng bệch như tờ, nhưng lại không dám phản kháng chút nào, nếu không, điều y phải đối mặt tiếp theo, sẽ là vẫn lạc.

Thánh Nhân nổi giận, trời đất biến sắc, khí tức khủng bố càng lúc càng mạnh, dưới khí tức Thánh Nhân, không ít Yêu Tộc tu vi thấp đã

vẫn lạc trong đó.

Khoảnh khắc đó, tinh thần ảm đạm, nhật nguyệt vô quang, trong Cửu Thiên, mây đen cuồn cuộn, tiếng sấm nổ vang.

Nữ Oa lông mày hiện lên hàn quang, một tia sát ý lóe lên trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nhìn chằm chằm Đế Tuấn lạnh lùng nói: "Chuyện này, Bản Cung sau này sẽ tính sổ với ngươi..." Nữ Oa ngọc thủ khẽ nâng, Chân Linh và thân thể của Phục Hy bay tới, sau đó bị Nữ Oa thu lại, nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm Đế Tuấn, Đế Tuấn cảm thấy mình như rơi vào hầm băng, lạnh từ đầu đến chân.

Đế Tuấn nhìn đôi mắt tràn đầy sát ý của Nữ Oa, càng cảm nhận được một luồng băng lãnh thấu xương.

Việc kéo Phục Hy ra đỡ đòn, quả thực là sai lầm của y, vốn tưởng là Côn Bằng, nhưng lại không phải, mà là Phục Hy.

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình Yêu Tộc.

Trên Nam Thiên Môn.

Nữ Oa lúc này không lập tức ra tay với Đế Tuấn, chỉ lạnh lùng nhìn y.

Phục Hy đã như vậy, Nữ Oa không tin ca ca mình lại không biết tình huống này, nhưng y vẫn như vậy, Nữ Oa lúc này trong lòng cũng không thể đoán chính xác tình hình của Phục Hy.

Cũng là vì nàng không lập tức ra tay, sợ rằng sẽ phá hỏng kế hoạch của ca ca mình.

Phục Hy nhập Yêu Tộc vốn là vì Đại Đạo của bản thân y, điểm này, Nữ Oa tự nhiên biết rõ, nhưng cuối cùng lại ra tình huống như vậy, Nữ Oa cũng không thể dự đoán được, chỉ có thể tạm thời cứ như vậy xem sao. "Ong!" Hư không khẽ rung động, hai bóng người từ trong đó bước ra, chính là Càn Khôn và Hậu Thổ.

Nữ Oa thấy vậy, ánh mắt nàng dừng lại trên người hai người.

Hậu Thổ nhìn nàng, khóe miệng khẽ động, nhưng vẫn không mở lời. "Đông!" "Ầm!" Ngay lúc đó, Hỗn Độn Chung đột nhiên vang lên, kèm theo một tiếng vang lớn, mọi người quay đầu nhìn lại, sắc mặt lập tức đại biến.

Tổ Vu Cộng Công, lúc này đang ôm Đông Hoàng Thái Nhất, rơi xuống Bất Chu Sơn.

Với tu vi của hai người, cộng thêm lúc này là toàn lực công kích ra tay, lực rơi như vậy, kết quả có thể đoán được. "Ầm!" Trong khoảnh khắc, hai người đã va vào Bất Chu Sơn.

Tiếng vang lớn chấn động Cửu Tiêu, vang khắp cả Hồng Hoang.

Sau đó, chỉ thấy chỗ lưng núi Bất Chu Sơn tràn đầy vết nứt, từng đạo vết nứt vỡ vụn không ngừng lan rộng. "Ầm!" Lưng núi vỡ vụn ầm ầm gãy đôi, từ trên tầng mây đổ sập xuống, đè nát càn khôn, xé toạc không gian, một luồng năng lượng kỳ lạ theo sự đứt gãy của Bất Chu Sơn mà bị xé vụn.

Bất Chu Sơn, đổ rồi! "Rắc rắc rắc!!!" Tại chỗ Bất Chu Sơn chống đỡ Cửu Thiên, một hắc động nhỏ đột nhiên xuất hiện, xung quanh, tràn đầy những vết nứt dày đặc, những vết nứt vỡ vụn không ngừng lan rộng. "Không tốt!" Sắc mặt Càn Khôn biến đổi, trong miệng ngưng giọng nói.

Bất Chu Sơn đổ, nơi chống trời đó liền bị phá, trời, cũng vỡ rồi.

Nàng còn chưa kịp có hành động gì, trên Cửu Thiên đột nhiên truyền đến một tiếng vỡ nát, sau đó liền thấy vết nứt lúc này ầm ầm vỡ vụn, xuất hiện một hắc động khổng lồ, một luồng khí tức và sức mạnh kỳ lạ phát tán ra.

Khoảnh khắc đó, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang kinh hãi nhìn cái

động lớn trên Cửu Thiên.

Chương 241

Trời sập rồi!

Trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, điện chớp sấm rền, dưới chân núi lở đất sụt, nước lửa cùng phun trào, không gian xung quanh trở nên cực kỳ bất ổn, tựa hồ có dấu hiệu sụp đổ, rõ ràng là một cảnh tượng tận thế. "Ào ào ào!!!" Một thác nước khổng lồ từ hắc động trên Cửu Thiên, đổ xuống, cuồn cuộn Thiên Hà Chi Thủy đổ ập xuống, Hồng Hoang lập tức gặp tai ương, sinh linh lầm than, thủy hoạn thành tai.

Thiên Đình ở gần Cửu Thiên nhất, cho nên lúc này là nơi đầu tiên chịu xung kích của Thiên Hà Chi Thủy. "Ầm!" Chỉ trong vài hơi thở, Thiên Đình đã tổn thất thảm trọng, đa số lầu các đổ sập, vô số Thiên Binh Yêu Tộc thảm tử. "Mau mau ra tay!" Đế Tuấn lúc này còn lo được gì khác, lúc này Hà Đồ Lạc Thư bay ra, ổn định một phương.

Một đám Yêu Thần và Hi Hòa cũng lần lượt ra tay, ổn định Thiên Hà Chi Thủy ở Thiên Đình, tránh đi nhiều tổn thất hơn.

Lúc này, sắc mặt Đế Giang và các Tổ Vu khác đại biến, lập tức cuốn bộ hạ của mình, đi về phía Hồng Hoang.

So với Thiên Đình, tai nạn ở Hồng Hoang còn lớn hơn, bởi vì hơn tám thành Thiên Hà Chi Thủy đều đổ xuống Hồng Hoang, vô số sinh linh thảm tử trong hồng thủy.

Nơi chịu ảnh hưởng đầu tiên, chính là bộ lạc của Đế Giang, sau đó là các bộ lạc Tổ Vu khác, trong thời gian ngắn, Vu Tộc tổn thất gấp mấy lần Yêu Tộc.

Cho nên lúc này, Đế Giang không còn lo được gì khác, lập tức quay về bộ lạc, cùng các Tổ Vu khác, di tản khỏi nơi ở ban đầu.

Nhưng trên Cửu Thiên, cuồn cuộn Thiên Hà Chi Thủy không ngừng tuôn trào, đổ xuống, căn bản không có chỗ nào để trốn, nếu không lấp cái lỗ trên bầu trời lại, toàn bộ Hồng Hoang e rằng sẽ bị hủy diệt.

Thái Nhất và Cộng Công hoàn hồn, nhìn cảnh tượng lúc này, hai người lập tức kinh hãi, sau đó sắc mặt đại biến đi về phía Thiên Đình và Hồng Hoang, lần lượt ra tay, giúp đỡ chủng tộc của mình.

Hai tộc ra tay, dẫn đến tai nạn lần này, Khí Vận của hai tộc lúc này lại bị tổn thất nặng nề, càng gánh thêm Nghiệp Lực.

Nhưng lúc này sai lầm đã thành, chỉ có thể tìm cách bù đắp.

Trên Đại Địa Hồng Hoang, vô số Đại Thần di tản khỏi Trung Ương Đại Lục, Trung Ương Đại Lục lúc này gần như bị Thiên Hà Chi Thủy nhấn chìm, những người không kịp chạy trốn đều bỏ mạng trong đó. "Càn Khôn Đỉnh định Càn Khôn, sắc lệnh!" Đột nhiên, giữa trời đất vang lên một giọng nói trong trẻo sảng lãng, chính là Càn Khôn, người ở gần Cửu Thiên nhất, đã ra tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo thanh quang lóe lên, hóa thành một đại đỉnh đồng xanh ba chân hai tai, bay về phía hắc động Cửu Thiên vỡ nát. "Càn Khôn Đỉnh, định!" Lại một giọng nói truyền đến, vô số sinh linh nhìn lại, chỉ thấy Càn Khôn Đỉnh lúc này đã trở nên che trời lấp đất, bao phủ hơn nửa bầu trời, bầu trời vốn đã mây đen phủ kín lại càng thêm u ám.

Trên bề mặt Càn Khôn Đỉnh Đạo Vận lưu chuyển, thanh quang rực rỡ ba vạn trượng, từng trận khí tức cường đại khuếch tán ra.

Càn Khôn thúc đẩy một thủ ấn, Càn Khôn Đỉnh bay về phía hắc động Cửu Thiên, lập tức liền lấp kín hơn nửa cái lỗ.

Trong Càn Khôn Đỉnh chứa một không gian, lại có thể hấp thu một

phần Thiên Hà Chi Thủy.

Không những thế, Càn Khôn lập tức sử dụng đại Pháp Lực, vận chuyển một số Thiên Hà Chi Thủy vào Tứ Hải trong thế giới Càn Khôn của y.

Những Thiên Hà Chi Thủy này, thu vào trong thế giới Càn Khôn của y, lại có không ít diệu dụng, lúc này y thuận tay chiếm tiện nghi rồi.

Đợi đến khi thế giới Càn Khôn thu vào gần đủ, Càn Khôn vươn một ngón tay, viết xuống một chữ Đạo "Phong" khổng lồ trong hư không.

Chữ Phong đó cực kỳ cường hãn, ẩn chứa Pháp Lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong của Càn Khôn, lập tức lại phong tỏa một mảng lớn lỗ hổng, khiến Thiên Hà Chi Thủy lại giảm đi vài phần.

Hồng Hoang, trên Cửu Thiên, dưới hắc động.

Theo sự ra tay của Càn Khôn, Nữ Oa và Hậu Thổ lúc này cũng lần lượt ra tay.

Nữ Oa lập tức tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hậu Thổ thì tế ra Minh Thư.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa chứa một tiểu thế giới, tuy không lớn, nhưng lúc này cũng có không ít tác dụng.

Minh Thư của Hậu Thổ tuy không chứa không gian, nhưng lúc này cũng phân tách Thiên Hà Chi Thủy, dẫn dắt đến những nơi không có sinh linh. "Vút!" Đột nhiên, chỉ thấy một đạo kim quang từ phương Đông Hồng Hoang bay tới.

Sau đó liền thấy một Kim Kiều nối liền hai nơi, chính là Thái Thượng, người vẫn luôn chú ý sát sao, đã ra tay.

Trong lòng y vốn bất an, cho nên khi Thái Nhất và Cộng Công đụng đổ Bất Chu Sơn, y liền ra tay.

Nhưng lúc này Thiên Hà Chi Thủy cực kỳ hung mãnh, cho dù lúc này Hậu Thổ và Nữ Oa ra tay, cũng khó mà ngăn chặn toàn bộ. "Thái Cực Đồ!" Thái Thượng tế ra Thái Cực Đồ, bắt đầu phân tách Thiên Hà Chi Thủy, ổn định Thiên Địa Trung Ương Đại Lục, giải cứu sinh linh trong đó. "Bàn Cổ Phiên, định!" Cùng lúc đó, lại một giọng nói trầm hậu vang lên, sau đó, chỉ thấy một lá cờ màu xám bay ra, đứng trước Bất Chu Sơn, tản ra khí tức cường đại, phân tách Thiên Hà Chi Thủy, ổn định không gian một phương.

Chính là một trong Tam Thanh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy đã ra tay. "Tru Tiên Kiếm Trận, tỏa!" Sau khi Nguyên Thủy ra tay, lại một giọng nói trầm hậu vang lên, dưới giọng nói trầm hậu đó, mang theo một tia kiếm ý tinh thuần, chính là một vị Thánh Nhân khác của Tam Thanh, Thượng Thanh Thông Thiên.

Tru Tiên Tứ Kiếm lập tức hóa thành bốn đạo lưu quang, từ hư không bay ra, đứng ở bốn phương vị Đông Nam Tây Bắc của Trung Ương Đại Lục rộng lớn.

Dùng lực lượng của trận pháp, khóa chặt toàn bộ Trung Ương Đại Lục, không cho Thiên Hà Chi Thủy chảy ra các nơi khác của Hồng Hoang, tạm thời giảm bớt một tia áp lực.

Nhưng dù vậy, cũng chỉ là trị ngọn chứ không trị gốc, muốn hoàn toàn giải trừ nguy cơ, chỉ có thể vá cái lỗ trên Cửu Thiên lại.

Càn Khôn sắc mặt hơi ngưng trọng, nhìn về phía Cửu Thiên, trong mắt thần quang cuộn trào. "Muốn đoạn tuyệt tất cả, chỉ có thể vá trời..." Rất lâu sau, Càn Khôn thu hồi ánh mắt, nhìn Nữ Oa và Hậu Thổ bên cạnh một cái, chậm rãi nói.

Nghe vậy, hai nữ trong lòng cười khổ, muốn vá, nhưng trời, đâu

phải dễ dàng vá được. "Có vật liệu nào có thể dùng để vá trời không?" Càn Khôn nhìn nàng, hỏi.

Nữ Oa nghe vậy, biểu tình hơi suy tư, sau đó mắt nàng sáng lên, nàng lật tay một cái, lại thấy một viên thần thạch phát ra ngũ sắc xuất hiện trong tay nàng, là bảo vật nàng đạt được từ Phân Bảo Nhai. "Đạo huynh, không biết vật này, có thể vá trời không?" Nữ Oa nhìn Càn Khôn, mở lời hỏi. "Ngũ Sắc Thần Thạch?!" Càn Khôn trong mắt lóe lên một tia quang mang, y gật đầu nói: "Vật này chính là vật liệu vá trời, dùng Càn Khôn Đỉnh của ta, có thể giúp luyện hóa vật này..." Nghe vậy, Nữ Oa nói: "Lúc này sự tình khẩn cấp, ta e rằng thời gian không đủ, Hậu Thổ muội muội, giúp ta một tay..." Lúc này thời gian khẩn cấp, cho dù là thân thể Thánh Nhân, muốn nhanh chóng làm tốt những việc này, cũng không dễ dàng, nếu có người giúp đỡ, thì sẽ dễ hơn vài phần.

Hậu Thổ nghe xong, khẽ gật đầu.

Chương 242

Càn Khôn thấy vậy, khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt y dừng lại trên Tam Thanh trong Hồng Hoang.

Y nhìn Tam Thanh, chậm rãi mở lời nói: "Trời đã vỡ, muốn đoạn tuyệt tất cả, chỉ có vá trời, nhưng vật liệu vá trời cần Càn Khôn Đỉnh luyện hóa, nếu ta di chuyển Càn Khôn Đỉnh, Thiên Hà Chi Thủy nhất định sẽ đổ xuống, có cách nào không?" Tam Thanh trầm tư vài hơi thở, chỉ nghe Thông Thiên nói: "Đạo hữu cứ yên tâm, Tru Tiên Kiếm Trận tự thành không gian, có thể thay thế vị trí của Càn Khôn Đỉnh, Đạo hữu cứ yên tâm rút Càn Khôn Đỉnh đi luyện hóa Ngũ Sắc Thần Thạch..." Nghe vậy, Càn Khôn khẽ gật đầu, trong tay y quang hoa lưu chuyển, y vung tay thu Càn Khôn Đỉnh lại.

Trong khoảnh khắc, Thiên Hà Chi Thủy đổ xuống, cuốn trôi vô số vật.

Trong mắt Thông Thiên kiếm quang lưu chuyển, trong tay y Pháp Quyết vừa biến, Tru Tiên Kiếm Trận lập tức hóa thành lưu quang, phân thành bốn phương vị, thay thế vị trí của Càn Khôn Đỉnh, tạm thời ổn định lỗ hổng trên Cửu Thiên.

Càn Khôn tay y nâng Càn Khôn Đỉnh, từng trận khí tức Càn Khôn hạo hãn lan tràn, thanh quang nhấp nháy.

Y nhìn Nữ Oa và Hậu Thổ, nói: "Chuyện luyện hóa, liền giao cho hai vị vậy..." Nói xong, y đưa Càn Khôn Đỉnh cho Nữ Oa.

Hai nữ nghe vậy, nặng nề gật đầu, trong mắt lộ ra vẻ kiên định, quay người rời đi.

Càn Khôn nhìn một cái sau đó, liền quay người từ Cửu Thiên hạ xuống, đi về phía Hồng Hoang.

Lúc này, chỉ thấy hai đạo kim quang từ phương Tây bay tới, chớp mắt đã đến Trung Ương Đại Lục, từng trận âm thanh Phạm Xướng đi kèm.

Nguyên Thủy thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người, trong miệng y truyền ra một tiếng lạnh hừ, âm thanh Phạm Xướng xung quanh lập tức dừng lại.

Sau đó y chuyên tâm khống chế Bàn Cổ Phiên, giúp Thái Thượng ổn định Thiên Địa một phương.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn Trung Ương Đại Lục lúc này, lông mày không khỏi nhíu lại. "Sư huynh..." Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn, trên mặt hiện ra một tia dị sắc.

Tiếp Dẫn xua tay, trầm giọng nói: "Trời đã vỡ như vậy, trước tiên giải quyết chuyện này là quan trọng nhất..." Nói xong, y lật tay một cái, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên xuất hiện trong tay y.

Chuẩn Đề khẽ gật đầu, trong lúc lật tay, y lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ, bắt đầu cứu vãn một số sinh linh.

Bởi vì lúc này Tam Thanh đều đã làm công việc ổn định Thiên Địa không gian, và vá lỗ hổng trên Cửu Thiên, cho nên lúc này hai người họ chỉ đành từ từ phân tách Thiên Hà Chi Thủy, dẫn dắt đến Tứ Hải.

Chuyện này tuy phiền phức, nhưng cũng là một chuyện Công Đức.

Và, chuyện này có một số liên quan đến họ, cho nên dù có phiền phức, họ cũng không dám không làm.

Nếu không, nếu thực sự tổn thất Công Đức, e rằng sẽ liên lụy đến Thánh Vị.

Nhưng nếu có Công Đức bù đắp, thì cũng có thể bù đắp một phần, sẽ không sợ cuối cùng vì trách nhiệm trong đó mà mất Thánh Vị.

Càn Khôn từ trên Cửu Thiên hạ xuống, nhàn nhạt quét mắt qua Tam Thanh.

Sau đó ánh mắt y dừng lại trên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, rồi lạnh nhạt nói: "Chuyện này, phương Tây đương nhiên có một phần trách nhiệm, hai vị Đạo hữu có cách nào bù đắp không?" Muốn nói đến nguồn gốc căn bản nhất của chuyện này, chính là việc Chuẩn Đề dụ dỗ mười con Kim Ô ra khỏi Thang Cốc, mới có chuyện Khoa Phụ vẫn lạc, Hậu Nghệ bắn mặt trời sau đó.

Còn về việc sau đó Hi Hòa hãm hại Thường Nga, cũng là vì nỗi đau mất con, mới lầm đường lạc lối, tâm lý rối loạn.

Khi Hậu Nghệ và Hình Thiên lên Thiên Đình, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại lần nữa che giấu Thiên Cơ trong chốc lát, để Hậu Nghệ và Hình Thiên tiếp tục giao chiến với Yêu Tộc trong Thiên Đình.

Cuối cùng lại xảy ra chuyện Phục Hy vẫn lạc, Bất Chu Sơn đổ.

Cho nên chuyện Bất Chu Sơn đổ, phương Tây đương nhiên có một phần trách nhiệm, nếu không có cách bù đắp, lần này dưới sự tổn thất Công Đức Khí Vận, có thể khiến hai người họ rơi khỏi Thánh Cảnh.

Hồng Hoang, trên Trung Ương Đại Lục.

Chuẩn Đề lúc này nghe xong lời Càn Khôn, trong lòng càng thêm chua xót, cũng không ngờ sự việc lại diễn biến thành bộ dạng như hiện tại.

Vốn dĩ chỉ muốn thúc đẩy đại thế Thiên Đạo phát triển, khiến Vu Yêu hai tộc xuống dốc, không chỉ ứng với đại thế Thiên Đạo, mà còn làm cho địa vị Thánh nhân càng thêm vững chắc.

Mặc dù sự việc lúc này kết quả như mong muốn, nhưng cuối cùng, lại xảy ra chuyện không thể khống chế.

Nếu không có phép bổ thiên, e rằng thật sự sẽ bị kéo xuống Thánh cảnh.

Ánh mắt Càn Khôn không dừng lại lâu trên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, mà chuyển sang Thái Thượng, nói: "Bất Chu Sơn đổ, thiên địa bất ổn, muốn ổn định phương thiên địa này, cần trụ chống trời, mới là kế sách lâu dài." Nghe vậy, trên mặt Thái Thượng hiện ra vẻ suy tư, trong lòng thầm thôi diễn một phen, lập tức mắt sáng lên.

Ngài nói: "Vùng Nam Hải có một Thần Quy tên Huyền Quy, Thần Quy này trong Long Phượng Đại Kiếp đã phạm sát kiếp, lần này vừa hay là vật ứng kiếp.

Ta có thể chặt tứ chi của nó, luyện thành trụ chống trời." Chư Thánh nghe xong, trong lòng thầm thôi diễn một phen, quả nhiên Huyền Quy này là sinh linh ứng kiếp, lúc này trong Hồng Hoang, thật sự không có thứ gì thích hợp hơn để làm trụ chống trời.

Nhưng vấn đề là Huyền Quy này đã tồn tại từ thời Long Phượng Đại Kiếp, thậm chí còn sớm hơn, như vậy, tu vi của Huyền Quy này ít nhất cũng phải đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thần thú cổ xưa như vậy, thủ đoạn đều thông thiên, nếu không cẩn thận, Thánh nhân cũng có khả năng bị thương.

Chúng Thánh đều là người tinh minh, lúc này không ai mở miệng.

Ánh mắt Càn Khôn lướt qua chư Thánh, rồi dừng lại trên Chuẩn Đề, nhàn nhạt nói: "Đạo hữu, mời đi!" Nghe vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau.

Việc này nếu hoàn thành, sẽ là một việc công đức, có thể bù đắp một phần nào đó.

Nhưng đối với Thần thú cổ lão như vậy, trong lòng Chuẩn Đề cũng không muốn giao thiệp.

Nhìn thần sắc của Tam Thanh và Càn Khôn, trong lòng nghĩ, việc này cũng vì Tây Phương, ngài khẽ thở dài một tiếng, trên mặt cười gượng nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ đi chặt tứ chi của nó làm trụ chống trời." Nói xong, liền bay lên không, hóa thành lưu quang, bay về phía Nam Hải.

Trên Cửu Thiên, trong hư không.

Nữ Oa và Hậu Thổ lúc này đang quên mình luyện chế, dường như quên mất những chuyện đang xảy ra bên ngoài.

Càn Khôn Đỉnh trong hư không tỏa ra từng trận Càn Khôn Thanh Quang, vô tận Càn Khôn Chi Lực ngưng tụ.

Thời gian dần trôi, trong nháy mắt, đã bốn mươi chín ngày trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Càn Khôn và những người khác đã xử lý xong nước Thiên Hà ở Trung Ương Đại Lục, cuối cùng không còn gây ra tai nạn nữa.

Trong thời gian đó, Chuẩn Đề cũng đã từ Nam Hải trở về, mang theo tứ chi Huyền Quy.

Huyền Quy bị chặt tứ chi, lại bị Chuẩn Đề thu phục, cũng coi như một phen tạo hóa.

Càn Khôn nhận tứ chi từ tay Chuẩn Đề, liền bắt đầu luyện chế.

Luyện chế trụ chống trời không quá khó, Càn Khôn không chia công đức, mà thu về tay mình.

Chương 243

Thái Thượng nhìn nhìn, trong mắt Âm Dương nhị khí lưu chuyển, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Sau tám mươi mốt ngày, Nữ Oa và Hậu Thổ cuối cùng đã luyện hóa toàn bộ Ngũ Sắc Thần Thạch.

Càn Khôn cũng đã luyện chế xong tứ chi Huyền Quy, có thể làm trụ chống trời.

Ngẩng đầu nhìn lên Cửu Thiên, lúc này Hậu Thổ triển khai Càn Khôn Đỉnh, đi theo sau Nữ Oa.

Tu vi của Hậu Thổ không bằng Nữ Oa, chỉ có thể hỗ trợ Nữ Oa bổ thiên.

Nữ Oa có trách nhiệm bổ thiên, người khác thật sự không thể can thiệp vào việc bổ thiên.

Càn Khôn phất tay, rút bỏ phong ấn, sau đó ánh mắt nhìn sang Thông Thiên bên cạnh, khẽ gật đầu.

Thông Thiên hiểu ý, cùng Nữ Oa rút bỏ pháp bảo.

Pháp bảo vừa rời đi, nước Thiên Hà lại lần nữa đổ xuống.

Nữ Oa thấy vậy, vội vàng lấy ra vật liệu đã luyện chế, lần lượt tu bổ những chỗ hư tổn trên Cửu Thiên.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, tốc độ tu bổ cũng rất nhanh.

Sau tám mươi mốt ngày, Nữ Oa đã tu bổ ba vạn sáu ngàn năm trăm chỗ hư tổn, cuối cùng đã hoàn tất việc tu bổ toàn bộ những chỗ hư tổn trên Cửu Thiên, nước Thiên Hà cuối cùng đã ngừng lại.

Nữ Oa liếc nhìn Càn Khôn Đỉnh, chỉ thấy bên trong vẫn còn một

khối nhỏ Ngũ Sắc Thần Nê, Nữ Oa khẽ nhướng mày, duỗi tay nhúm một nắm, vo thành một cục, ném xuống một ngọn núi, lại hóa thành Thần Thạch, sừng sững trên đỉnh núi.

Đến đây, việc hư tổn Cửu Thiên Thủy cuối cùng đã được bổ sung.

Trong Hồng Hoang, Trung Ương Đại Lục.

Càn Khôn thấy vậy, đại thủ vung lên, tứ chi Huyền Quy đã luyện chế xong hóa thành trụ chống trời, phân lập ở bốn phương Đông Nam Tây Bắc của Bất Chu Sơn, chống đỡ bầu trời đã vỡ nát.

Quang hoa trong tay lưu chuyển, dưới sự quán thâu pháp lực, Càn Khôn Chi Lực kích đãng ra, triệt để ổn định bốn cột trời và thiên địa, việc bổ thiên đã hoàn thành toàn bộ.

Chúng sinh trong Hồng Hoang thấy vậy, trong lòng đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không bổ được trời, e rằng sinh linh Hồng Hoang đều sẽ vẫn lạc trong đó, may mắn có Càn Khôn, Hậu Thổ và chư Thánh ra tay, mới bổ được trời.

Lúc này trong Hồng Hoang vang lên từng trận hoan hô, vang vọng thiên địa.

Việc bổ thiên xong xuôi, Nữ Oa và Hậu Thổ từ Cửu Thiên giáng xuống.

Hậu Thổ giao Càn Khôn Đỉnh cho Càn Khôn, sau đó thần sắc có chút lạnh lùng nhìn Chuẩn Đề một cái, rồi lại lướt qua Tam Thanh, nhưng cũng không mở miệng.

Ánh mắt chuyển đi, dừng lại trên khí vận Vu Tộc, lúc này đã tổn hại vô số.

Lại nhìn Yêu Tộc, trên Thiên Đình, khí sắc ba mươi ba tầng trời

ảm đạm, lầu các hư hại, khí vận nghiệp lực so với Vu Tộc, lại tổn hại càng nghiêm trọng hơn.

"Ông!" Lúc này, trên Cửu Thiên, một trận Thiên Đạo Chi Lực chấn động, sau đó liền thấy một khe hở xuất hiện, giáng xuống vô tận công đức, nhuộm cả bầu trời thành một màu huyền hoàng.

Công đức khổng lồ chia thành hai phần, một phần trực tiếp rơi xuống Nữ Oa, phần công đức của Nữ Oa lại chiếm hơn một nửa tổng số công đức.

Một phần khác thì chia làm bảy, rơi xuống Càn Khôn, Hậu Thổ, Tam Thanh và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Nhưng sau khi rơi xuống Tam Thanh, lại bị triệt tiêu một phần, nhưng cũng thu được một phần.

Sau khi rơi xuống Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, lại hoàn toàn triệt tiêu khí vận nghiệp lực.

Lúc này có công đức để triệt tiêu đã là vạn hạnh rồi, nếu không có công đức này, hai người e rằng đều sẽ rớt xuống Thánh cảnh.

Sắc mặt Chuẩn Đề lúc này có chút khó coi, nhưng cũng đành chịu, trong miệng khẽ thở dài một tiếng, cùng Tiếp Dẫn bay lên không, bay về phía Tây Phương.

Hồng Hoang, trên Trung Ương Đại Lục.

Sau khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn rời đi, liền chỉ còn lại Càn Khôn, Nữ Oa, Hậu Thổ và Tam Thanh.

Thái Thượng nhìn Càn Khôn thật sâu một cái, sau đó chắp tay nói: "Nếu sự việc ở đây đã xong, vậy ta cũng không ở lại nữa, Đạo hữu cáo từ!" Càn Khôn nghe vậy, trên gương mặt bình tĩnh hiện lên một nụ cười nhạt, không đáp lại.

Thái Thượng rời đi, Thông Thiên cũng cáo biệt Càn Khôn một tiếng, rồi cưỡi lưu quang bay về Kim Ngao Đảo.

Nguyên Thủy liếc nhìn một cái, rồi dừng lại thật lâu trên Càn Khôn, quang hoa trong tay lưu chuyển, đại thủ vồ một cái, vồ nửa đoạn Bất Chu Sơn trong tay, sau đó nói một tiếng, rồi loé thân rời đi.

"Nguyên Thủy quả nhiên vẫn luôn để mắt đến nửa đoạn Bất Chu Sơn." Càn Khôn nhìn động tác của Nguyên Thủy, không khỏi lắc đầu nói.

Vừa rồi đã thấy Nguyên Thủy vẫn luôn nhìn chằm chằm nửa đoạn Bất Chu Sơn, trong mắt ánh lên thần quang, hiển nhiên đã có ý đồ với nửa đoạn Bất Chu Sơn, bây giờ muốn đi, tự nhiên sẽ không bỏ trống mà đi.

Nhưng Càn Khôn cũng có thể lý giải, đạo luyện khí của Nguyên Thủy vốn thâm sâu, đối mặt với loại dược liệu luyện khí đặc biệt như vậy, Nguyên Thủy tự nhiên sẽ không bỏ qua, định dùng nó để luyện chế thành pháp bảo đặc thù.

Hậu Thổ nhìn Càn Khôn một cái, rồi đi về phía Nữ Oa, mở miệng nói: "Nữ Oa tỷ tỷ, chuyện Hình Thiên, ta..." Nữ Oa phất tay, nói: "Sự việc không phải lỗi của Vu Tộc, trong tình huống đó, Hình Thiên cũng sẽ không ra tay với ca ca, giữa Đế Tuấn và Côn Bằng, mỗi người đều ôm tâm tư riêng, nhưng cách làm cuối cùng của Đế Tuấn, lại không hợp lý." Nữ Oa hiểu, trong tình huống đó, Hình Thiên cũng không biết Phục Hy sẽ xuất hiện bên cạnh Đế Tuấn, dù sao mục tiêu của Hình Thiên và Hậu Nghệ là Đế Tuấn.

Đế Tuấn và Côn Bằng mỗi người đều ôm tâm tư riêng, muốn đối phương vẫn lạc ở đây, vì mưu đồ của mình, mới dẫn đến kết cục cuối cùng, Đế Tuấn đã kéo Phục Hy bên cạnh ra để đỡ đòn.

Cho nên, lần giao chiến Vu Yêu này, việc Phục Hy vẫn lạc, lại

không thể đổ lỗi cho Hình Thiên và Hậu Nghệ, vì vậy Nữ Oa cũng không vì thế mà trách tội hai người.

"Đa tạ Nữ Oa tỷ tỷ!" Hậu Thổ nghe vậy, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ánh mắt Càn Khôn lướt qua hai người, khẽ cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy bần đạo xin cáo từ!" "Đạo huynh đi thong thả!" Hai nữ nghe vậy, khẽ chắp tay về phía Càn Khôn nói.

Càn Khôn khẽ gật đầu, sau đó cưỡi lưu quang, bay về Vô Lượng Cung.

Sau khi Càn Khôn rời đi, Nữ Oa cũng theo đó rời khỏi.

Hậu Thổ nhìn nhìn, bay lên không, về Hậu Thổ Bộ Lạc.

Sau khi Nữ Oa trở về, đầu tiên đến Tử Tiêu Cung một chuyến, tìm Hồng Quân Lão Đạo giúp đỡ.

Nhưng Phục Hy có kiếp số này, Hồng Quân Lão Đạo cũng không có cách nào.

Nữ Oa không còn cách nào, đành phải lưu Chân Linh của Phục Hy trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, từ từ dưỡng thương mà khôi phục.

Chương 244

Còn về Hậu Thổ, thì trở về Vu Tộc một chuyến, an ổn bộ lạc của mình.

Lần này khí vận Vu Yêu tổn hại hơn nửa, muốn bù đắp lại, cũng không biết phải mất bao lâu.

Nhưng lúc này sai lầm đã thành, đã không còn cách nào nữa.

Hậu Thổ cũng không có cách giải quyết chuyện Hậu Nghệ, đành phải dẫn y đi tìm Càn Khôn.

Hằng Nga ở Thái Âm Tinh, bị Thường Hi phong ấn ký ức, và thu làm đệ tử, ngược lại không có nguy hiểm.

Biết được Hằng Nga an toàn, Hậu Nghệ cũng yên tâm, nhưng vẫn hy vọng có thể đến Thái Âm Tinh đón nàng về.

Nhưng chuyện này tự có tạo hóa, Càn Khôn cũng không tiện giải quyết, đành phải đưa y đến Thái Âm Tinh, hóa thành Ngô Cương, để y chặt Nguyệt Quế Thụ, còn chuyện giữa y và Hằng Nga, thì đợi duyên phận sau này.

Thường Hi đối với việc có người chặt cây, cũng không từ chối.

Nguyệt Quế Thụ là chủ mạch của Thái Âm Tinh, những năm này, sau khi hấp thu Thái Âm Bản Nguyên, ẩn ẩn có dấu hiệu hóa hình.

Nếu thật sự hóa hình thành công, thì Thái Âm Bản Nguyên sẽ bị hấp thu sạch sẽ, khi đó ngay cả Thái Âm Tinh cũng sẽ không còn tồn tại.

Cho nên, cần phải chặt thân Nguyệt Quế Thụ, phân tán Thái Âm Chi Lực, khiến nó không hóa hình được.

Thái Âm Chi Lực lại sẽ bị Thái Âm Tinh hấp thu, tuần hoàn trở lại.

Cứ như vậy, việc Vu Yêu tái chiến và bổ thiên tạm thời kết thúc.

Hồng Hoang, lúc này lại một lần nữa bình tĩnh trở lại.

Trong đại điện Vô Lượng Cung.

Càn Khôn lần này ra tay, thu được không ít công đức, sau khi trở về, liền vẫn luôn chìm đắm trong việc tham ngộ Đại Đạo.

Những năm này tích lũy công đức, sau gáy y đã hình thành một vầng kim luân công đức, công đức ẩn chứa trong đó không hề ít.

Những công đức này, đối với việc tu luyện Đại Đạo của Càn Khôn cũng có không ít lợi ích, nhưng Càn Khôn lại có sắp xếp đặc biệt cho những công đức này, tạm thời sẽ không sử dụng chúng.

Sau vạn năm sự việc tạm thời lắng xuống này, tâm thần Càn Khôn chia làm hai, một bên chìm đắm trong Càn Khôn Thế Giới tham ngộ Đại Đạo, một bên giảng đạo cho đệ tử Vô Lượng Cung.

Lần này, Trấn Nguyên Tử, Đại đệ tử của Vô Lượng Cung, cũng đến lắng nghe.

Y lúc này đã đạt cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, việc thường xuyên lắng nghe tinh nghĩa Đại Đạo của Càn Khôn, đối với y mà nói, có lợi ích không nhỏ, cũng là để đặt nền móng cho sau này.

Thời gian như nước chảy, như cát bụi, không ngừng trôi đi cả ngày lẫn đêm.

Trong chớp mắt, Hồng Hoang đã trải qua một Nguyên Hội.

Những năm này, Hồng Hoang không xảy ra chuyện lớn.

Vu Yêu hai tộc sau sự kiện bổ thiên, khí vận đều tổn thất nặng nề, Yêu Tộc càng gánh vác không ít nghiệp lực.

Đối với hai tộc, một Nguyên Hội là một khoảng thời gian khá khó khăn để vượt qua, hai tộc lúc này đều đã thu liễm không ít, âm thầm nghỉ ngơi dưỡng sức.

Chuyện khí vận không thể vội vàng, lúc này nghỉ ngơi dưỡng sức mới là chính đạo.

Vu Tộc lúc này đã trở về bộ lạc cũ của mình, nguy cơ bổ thiên đã kết thúc, Bất Chu Sơn là tổ địa, tự nhiên sẽ trở về nơi cũ mà phát triển.

Còn về Yêu Tộc lúc này cũng đang tu sửa Thiên Cung, khôi phục lại bộ dạng ngày xưa.

Lầu các dễ sửa, khí vận khó bổ.

Đế Tuấn mỗi lần nhìn khí vận Yêu Tộc tổn thất, đều ngửa mặt lên trời thở dài.

Thái Nhất nhìn khí vận và thần sắc ca ca, cũng không tiện mở miệng.

Khí vận tổn thất, quả thật là lỗi của y.

Nhưng Đế Tuấn cũng không trách, giao thủ với mấy vị Tổ Vu, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Huống hồ lúc này đâm đổ Bất Chu Sơn, cũng không phải lỗi của một mình Thái Nhất, Cung Công cũng có lỗi, khí vận Vu Tộc cũng tổn thất tương tự.

Về điểm này, Vu Yêu lại không chênh lệch quá nhiều.

Nhưng nghiệp lực của mười Tiểu Kim Ô, lúc này vẫn còn đeo bám trên Yêu Tộc, vẫn chưa có cách giải quyết.

Điểm này, cũng là chuyện Đế Tuấn lo lắng.

Hồng Hoang, trên ba mươi ba tầng trời, Yêu Tộc Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Đại ca, chuyện khí vận và nghiệp lực của Yêu Tộc, liệu có cách nào giải quyết không?" Thái Nhất vẻ mặt lo lắng, nhìn Đế Tuấn hỏi.

Liên quan đến toàn bộ Yêu Tộc, không thể không coi trọng, sau hai lần sự kiện, Yêu Tộc tổn thất thảm trọng, không chỉ khí vận tổn thất không ít, nghiệp lực của mười Kim Ô cũng vẫn luôn vây hãm trên đầu Yêu Tộc.

Hơn một Nguyên Hội rồi, Yêu Tộc vẫn chưa tìm ra cách giải quyết, nếu cứ tiếp tục như vậy, trong vòng một trăm vạn năm, Yêu Tộc cũng không phải đối thủ của Vu Tộc.

Dù sao vết thương của Vu Tộc, so với Yêu Tộc mà nói, lại nhẹ hơn không ít.

Nghe vậy, Đế Tuấn lắc đầu, thở dài nói: "Ta cũng chưa tìm được cách nào thích hợp, tình hình hiện tại chỉ có thể đi bước nào hay bước đó, trước tiên cứ nghỉ ngơi dưỡng sức đã!" Thái Nhất nghe vậy, cũng khẽ thở dài, dựa vào ghế.

Ngay sau đó, Thái Nhất nhìn Đế Tuấn nói: "Đại ca, cách làm lần này của Côn Bằng, chúng ta không nên..." Ý tứ của y rất rõ ràng, cách làm lần này của Côn Bằng, hiển nhiên có hai lòng, nếu lần này có thể tiêu trừ y, cũng có thể loại bỏ một mối họa ngầm của Yêu Tộc.

Đế Tuấn nghe vậy, nhìn y, nói: "Côn Bằng lần này hiển nhiên mượn cơ hội này để lấy lại tất cả những gì vốn có của mình, chỉ là ta cuối cùng lại không vẫn lạc.

Còn về Côn Bằng này, tuy có hai lòng, nhưng lúc này Yêu Tộc tổn thương nghiêm trọng, cần ổn định đại cục, ngưng tụ lòng của Yêu Tộc, nếu không thì Yêu Tộc Bắc Minh e rằng sẽ có loạn.

Huống hồ, một vị cao thủ Chuẩn Thánh, cũng có thể gánh vác

không ít khí vận.” Đế Tuấn nhìn đại cục của Yêu Tộc, nếu không thì đã sớm tiêu diệt Côn Bằng rồi.

Nhưng đối với Côn Bằng, trong lòng Đế Tuấn cũng đã có sự phòng bị sâu sắc hơn.

Chương 245

Là Đông Hoàng Thái Nhất, trong lòng hiểu, cũng hiểu ảnh hưởng của Côn Bằng đối với đại cục, sau khi khẽ gật đầu, liền không đề cập nữa, nhưng chỉ cần Yêu Tộc thành công, Côn Bằng này, sẽ không được lưu lại.

"Thái Nhất, trong khoảng thời gian tiếp theo, hãy chú ý nhiều hơn đến tình hình Hồng Hoang và Vu Tộc, vi huynh cần khôi phục vết thương cuối cùng." Trong lòng Đế Tuấn nghĩ xong, nói với Thái Nhất.

Mặc dù đã mất một Nguyên Hội, nhưng Đế Tuấn vẫn chưa khôi phục được vết thương nghiêm trọng do Nữ Oa gây ra.

Ngài rõ ràng thủ đoạn của Thánh nhân, nếu không phải Nữ Oa vì một số nguyên nhân nào đó, không trực tiếp tiêu diệt ngài tại chỗ, thì ước chừng lúc này trong Hồng Hoang sẽ không có Thiên Đế của Yêu Tộc.

"Đại ca yên tâm đi!" Thái Nhất gật đầu, nói.

Thấy vậy, Đế Tuấn khẽ gật đầu, thân hình khẽ động, biến mất trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thái Nhất thấy Đế Tuấn rời đi, ánh mắt lướt qua Hồng Hoang một lượt, rồi cũng theo đó rời khỏi.

Thời gian vội vã, trong chớp mắt, Hồng Hoang lại qua vạn năm.

Sau khi Vu Yêu hai tộc trải qua sự kiện bổ thiên, nghỉ ngơi dưỡng sức hơn một Nguyên Hội, lại vẫn trong sự bình tĩnh, vạn năm qua Hồng Hoang cũng không xảy ra chuyện lớn.

Vào một ngày, tại U Minh Huyết Hải, đột nhiên một đạo khí thế xông thẳng lên trời, sau đó trong Hồng Hoang, liền vang lên giọng nói

có chút lạnh lẽo của Minh Hà Lão Tổ.

"Từ hôm nay, ta lập Huyết Hải A Tu La Tộc làm A Tu La Giáo, lấy Nghiệp Hỏa Hồng Liên làm vật trấn giáo, mong Thiên Đạo giám chi!" Lời nói hùng hồn của Minh Hà từ Huyết Hải khuếch tán ra ngoài, nước huyết hải sôi sục, sóng lớn gào thét, một số âm hồn vừa ngưng tụ lại lần nữa kêu gào thảm thiết.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!..." Trên Cửu Thiên lập tức truyền đến chín tiếng sấm sét vang dội, chấn động Cửu Tiêu, truyền khắp các nơi trong Hồng Hoang.

Sau đó, liền thấy vô tận khí vận ngưng tụ trong U Minh Huyết Hải, càng có công đức từ Cửu Thiên giáng xuống, rơi trên người Minh Hà.

Sau khi có được công đức, tu vi của Minh Hà cũng tăng vọt, mặc dù chưa chứng đạo Hỗn Nguyên cảnh, nhưng đã đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong, là một trong số ít cường giả trong Hồng Hoang.

Bước tiếp theo để chứng đạo Hỗn Nguyên, sẽ không dễ dàng.

Hồng Hoang, trên Thủ Dương Sơn.

Bát Cảnh Cung.

"A Tu La Giáo?!

Minh Hà cũng có kế sách hay, nhưng đáng tiếc, vẫn chưa đạt được cảnh giới đó." Thái Thượng ngồi trên Thái Cực Đồ nhàn nhạt cười nói.

Hồng Hoang, trên Đông Côn Luân Sơn.

Trong Ngọc Hư Cung.

“Minh Hà cũng biết chiêu trò, trước theo Nữ Oa lập tộc, nay lại lập một giáo.

Chỉ tiếc thay, dưới Thiên Đạo, chung quy vẫn thiếu một chút.” Nguyên Thủy lạnh lùng cười nói.

Ngoài Đông Hải, trong Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ thì không nói gì, chỉ nhìn sâu về hướng U Minh Huyết Hải, trong mắt kiếm quang lưu chuyển, không biết đang suy nghĩ gì.

Rất lâu sau, ngài mới thu hồi ánh mắt.

Hồng Hoang, Vô Lượng Sơn Mạch, Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm như tinh thần đại hải, hiện lên một tia thất thải quang mang.

“Minh Hà sáng lập A Tu La Giáo?” Ánh mắt y nhìn về U Minh Huyết Hải, trên mặt lộ ra vài phần suy tư.

Minh Hà Lão Tổ vì muốn đạt cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể nói đã làm tất cả những gì có thể.

Trước đó, sau khi Nữ Oa tạo người thành Thánh, Minh Hà trong Huyết Hải, đã tạo ra A Tu La Tộc, mặc dù tu vi đại tiến, nhưng vẫn chưa thăng cấp cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Sau khi thấy Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh lập giáo thành Thánh, Minh Hà đến nay, vẫn phỏng theo, lập A Tu La Tộc làm A Tu La Giáo, muốn mượn đó để chứng đạo.

Nhưng đáng tiếc, cuối cùng vẫn không thành công, nhưng tu vi đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng là một trong số ít cao thủ dưới Lục Thánh và Càn Khôn trong Hồng Hoang.

“Chung quy vẫn thiếu một chút.” Càn Khôn lắc đầu, bước đi của Minh Hà lập A Tu La Giáo là một bước đi hay, nhưng Minh Hà chung quy không phải Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, nội tình không đủ lại không thể dự đoán công đức, cho nên, chỉ có thể đạt đến mức này.

Nhưng với nghị lực của Minh Hà, chưa chắc sau này không có cơ hội chứng đạo, chỉ là phải xem cơ duyên sau này ra sao.

Hồng Hoang, Vô Lượng Sơn Mạch, Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

Rất lâu sau, ánh mắt Càn Khôn thu về từ Huyết Hải, rồi dừng lại ở ngoài Đông Hải.

“Tu vi Toại Nhân Thị thăng tiến chậm lại, xem ra muốn thăng cấp cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có chút khó khăn, phải tốn không ít thời gian mới được.” Càn Khôn ánh mắt quét qua ngoài Đông Hải một lượt, trong miệng khẽ lẩm bẩm.

Toại Nhân Thị mười vạn năm trước đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, mười vạn năm qua, tuy đã tích lũy không ít, nhưng muốn thăng cấp cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại vẫn còn thiếu không ít.

Nhưng Càn Khôn không hề nghi ngờ tư chất và nghị lực của Toại Nhân Thị, cái thiếu có lẽ chỉ là một phần cơ duyên mà thôi, chỉ cần tích lũy đủ, cơ duyên đến, tự nhiên có thể chứng đạo.

Càn Khôn trong lòng nghĩ xong, thầm thôi diễn.

“Thiên cơ có chút biến hóa, xem ra gần đây lại có chuyện xảy ra, việc này, có lẽ có liên quan đến bần đạo.” Càn Khôn trong lòng nghĩ xong, ánh mắt lại lần nữa dừng lại ngoài Đông Hải.

Vừa rồi, Toại Nhân Thị đã truyền cho y một tia tin tức, dường

như có thứ gì đó sắp hiện thế, và đối với Toại Nhân Thị có tác dụng cực kỳ quan trọng.

Bởi vì khí vận Nhân Tộc, dường như cũng có dao động.

"Xem ra, bần đạo không thể không ra tay tương trợ Toại Nhân Thị một lần rồi." Càn Khôn ánh mắt lướt qua Hồng Hoang, khẽ cười nói.

Toại Nhân Thị thăng cấp, đối với Càn Khôn mà nói, cũng có không ít lợi ích, Toại Nhân Thị càng nắm giữ khí vận nhiều, đối với Càn Khôn bản tôn mà nói, cũng có không ít lợi ích, hoặc tăng cường tu vi, hoặc đề thăng khí vận Vô Lượng Cung v.v.

Chương 246

Nếu lần này có thể giúp y tiến thêm một bước, vậy Càn Khôn sao lại từ chối?

Giúp Toại Nhân Thị cũng là giúp chính mình.

"Vậy thì đợi thời cơ!" Rất lâu sau, Càn Khôn thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói.

Nói xong, y liền tiếp tục nhắm hai mắt.

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, Bồng Lai Tiên Đảo.

Trong Nhân Tộc Thánh Địa.

"Ông!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Toại Nhân Thị chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên một đạo quang mang.

Vừa rồi, y đã nói cho Càn Khôn một số xúc động trong lòng, bây giờ, nên rời khỏi Thánh Địa, đi khắp Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên liên quan đến xúc động và khí vận Nhân Tộc.

Là một tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu y có được cơ duyên đó, thì việc chứng đạo của y có thể kỳ vọng, khi đó Nhân Tộc sẽ có vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên xuất hiện.

Địa vị của Nhân Tộc trong Hồng Hoang, cũng sẽ nước lên thuyền lên, thậm chí, vượt qua Vu Yêu hai tộc.

Còn về Càn Khôn, cũng có thể thành công diễn hóa Đạo Hỏa chủng, cũng có thể từ tay Toại Nhân Thị, thu được không ít lợi ích do khí vận Nhân Tộc mang lại, hoặc tăng cường tu vi, hoặc đề thăng khí vận Vô Lượng Cung v.v.

"Ông!" Hữu Sào Thị và Truy Y Thị mở hai mắt, nhìn Toại Nhân

Thị bên cạnh, trên mặt hiện lên một tia thần sắc khác lạ.

"Đại ca, có chuyện gì xảy ra sao?" Hữu Sào Thị sau khi tỉnh, mở miệng hỏi.

Là Đại Nhân Tổ Toại Nhân Thị, ở một số phương diện, có không ít ưu thế, ví dụ như lần này cảm ứng được dị bảo hoặc cơ duyên có lợi cho Nhân Tộc, đó chính là lợi ích trong số đó.

Mặc dù họ cũng quản lý khí vận Nhân Tộc, nhưng giữa họ và Toại Nhân Thị, có chút khác biệt.

Truy Y Thị lúc này cũng nhìn Toại Nhân Thị, tin rằng Toại Nhân Thị tỉnh dậy lúc này, nhất định sẽ có chuyện xảy ra.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị nhìn hai người, mỉm cười nói: "Lần này thiên cơ biến hóa, ta cảm ứng được dường như có dị bảo hoặc cơ duyên có lợi cho Nhân Tộc, ta cần phải đi xem." Ánh mắt quét qua hai người, y tiếp tục nói: "Chuyện trong Thánh Địa, liền giao cho hai ngươi." Sau Bồng Lai Thánh Địa, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị, sắp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, trong số tinh anh Nhân Tộc, Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên cũng không ít, với thực lực như vậy, không còn yếu nữa.

Hơn nữa là Nhân Tộc Thánh Địa ở Đông Hải chi tân, lúc này sức mạnh của Nhân Tộc, đã không kém Vu Yêu hai tộc một phần nào.

Nếu thật sự đối đầu, ai thắng ai thua chưa thể biết được.

Nhưng tình hình của Bồng Lai Thánh Địa, lại ít người biết, có Càn Khôn giúp che giấu một phần thiên cơ, trừ mấy vị Thánh nhân có thể biết một phần nào đó, còn lại, thì không thể biết được.

Trong mấy vị Thánh nhân, trừ Thánh Mẫu Nữ Oa ra, thì Thái Thượng cũng biết một chút, bốn vị Thánh nhân còn lại, lúc này lại không chuyển ánh mắt sang Nhân Tộc, cho nên cũng không biết.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nhìn nhau, sau đó chắp tay nói: "Đại ca yên tâm, ta nhất định sẽ quản lý tốt và phát triển Thánh Địa, khiến thực lực Nhân Tộc ngày càng cường đại." Toại Nhân Thị gật đầu, nói: "Hồng Hoang vẫn chưa bình yên, trong khoảng thời gian này, tiếp tục phát triển thực lực Thánh Địa, phát triển bản thân, tổng không sai." Nhân Tộc tiếp theo sẽ phải đối mặt với không ít chuyện, luôn phải phát triển bản thân trước, nếu không thì sẽ luôn rơi vào thế bị động, chỉ có thực lực, mới là tất cả.

"Vâng!" Hai người gật đầu, hiểu ý Toại Nhân Thị.

"Ở Đông Hải chi tân, thực lực cũng không thể tụt lại." Trong lòng Toại Nhân Thị nghĩ, mở miệng nói.

Nghe vậy, hai người gật đầu.

Thấy vậy, Toại Nhân Thị khẽ gật đầu, sau đó đứng dậy, từ biệt hai người, liền rời khỏi Bồng Lai, bay vút vào Hồng Hoang.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị, thì bắt tay vào tiếp tục việc nâng cao thực lực Thánh Địa ở Bồng Lai và Đông Hải chi tân.

Hai bên cùng lúc phát triển, không hề tụt lại.

Hồng Hoang, ở một khu vực nào đó.

Toại Nhân Thị sau khi ra khỏi Đông Hải, liền một đường đi thẳng, trong thời gian đó đã đến Thánh Địa một chuyến, báo cho tám vị trưởng lão một số chuyện, rồi tiếp tục đi.

Lúc này cảm ứng trong lòng y còn yếu, chỉ có thể dựa vào tình hình dao động của khí vận Nhân Tộc để tìm kiếm nơi có thể có cơ duyên.

Mặc dù lúc này không thể xác định được khu vực, nhưng Toại Nhân Thị cũng không vội, một đường chậm rãi tiến về phía Trung Ương Đại Lục.

Trong chớp mắt, đã hơn trăm năm trôi qua.

Toại Nhân Thị lúc này đã tiến vào địa giới Trung Ương Đại Lục, sau khi đến đây, cảm ứng dao động của y lại càng rõ ràng hơn, chứng tỏ cơ duyên hoặc dị bảo, đang ở trong Trung Ương Đại Lục.

"Sau khi đến đây, tần suất dao động của khí vận Nhân Tộc lại nhiều hơn, xem ra việc cơ duyên hiện thế không còn xa." Toại Nhân Thị trong lòng nghĩ xong, tiếp tục đi.

Trung Ương Đại Lục là trung tâm Hồng Hoang, cơ duyên và bảo vật ở đó rất nhiều, điểm này Toại Nhân Thị không hề nghi ngờ.

Lần này cơ duyên nằm ở Trung Ương Đại Lục, Toại Nhân Thị lại cảm thấy sự việc này sẽ không đơn giản, xem ra cơ duyên này đối với y, đối với Nhân Tộc mà nói, đều có tác dụng cực kỳ quan trọng.

Toại Nhân Thị một đường đi thẳng, lại trăm năm sau, dao động cảm ứng trong lòng y càng thêm mãnh liệt.

Lúc này, cách Bất Chu Sơn không đến vạn vạn ức dặm, rất gần Bất Chu Sơn, ở đó, Toại Nhân Thị có thể cảm nhận được, khoảng cách dao động, không còn xa.

"Mặc dù đã hơn một Nguyên Hội khôi phục, nhưng tình hình sau khi nước Thiên Hà xung kích, lại cũng chưa hoàn toàn khôi phục." Toại Nhân Thị nhìn tình hình ở đây, trong lòng thầm nói.

Lúc bổ thiên, Nhân Tộc cũng là chủng tộc chịu tai họa rất nghiêm trọng, nhưng may mắn có Càn Khôn ra tay tương trợ, có tám vị trưởng lão trong Thánh Địa và không ít đệ tử tinh anh ra tay, ngược lại đã giảm thiểu tổn hại đến mức thấp nhất.

Nếu không thì, với mức độ xung kích đó, ước chừng Nhân Tộc ở gần Trung Ương Đại Lục, sẽ toàn bộ vẫn lạc trong sự kiện bổ thiên đó.

Toại Nhân Thị thu hồi ánh mắt từ Đại Địa Hồng Hoang, rồi tiếp tục lên đường.

Lại đi ức vạn dặm sau, Toại Nhân Thị dừng thân hình, dừng lại trong một dãy núi.

Dãy núi này rộng mấy chục vạn dặm, trong Hồng Hoang không lớn, nhưng dao động cảm ứng đó, lại phát ra từ bên trong, hiển nhiên là ở đó.

Toại Nhân Thị hạ xuống trên một ngọn núi trong dãy núi, ánh mắt quét qua dãy núi, nhưng không vội, lúc này thời gian chưa đến, chỉ có thể chờ đợi một đoạn thời gian ngắn mới được.

"Cũng không lâu nữa." Toại Nhân Thị trong lòng cảm ứng một phen, thầm nói, rồi khoanh chân ngồi trên đỉnh núi, chờ đợi cơ duyên hoặc dị bảo hiện thế.

Hồng Hoang, ba mươi ba tầng trời, Yêu Tộc Thiên Đình.

Yêu Sư Côn Bằng lấy một cái cớ, rời khỏi Thiên Đình, trở về Bắc Minh.

Trong lần giao chiến Vu Yêu này, chuyện Côn Bằng và Đế Tuấn mỗi người ôm tâm tư riêng, Côn Bằng cũng biết trong lòng Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ có tình huống như thế nào.

Chương 247

Nhưng nhìn tình hình tạm thời, cũng không lo lắng, trong thời gian ngắn, Đế Tuấn sẽ không động thủ, thân phận và thực lực Yêu Sư, đối với Yêu Tộc lúc này mà nói, có không ít giá trị lợi dụng.

Trước khi Vu Yêu hai tộc quyết chiến cuối cùng, Yêu Tộc thắng lợi, Côn Bằng tin rằng, Đế Tuấn sẽ không động thủ.

Nhưng dù vậy, Côn Bằng cũng không thể ở mãi trong Thiên Đình, lần này lấy một cái cớ, liền rời khỏi Thiên Đình.

"Nếu không phải để lại một tia Nguyên Thần của ta, thì chuyện ngày nay làm sao có thể xảy ra." Côn Bằng thần sắc âm trầm, từ Thiên Đình hạ xuống.

Trong tay Đế Tuấn có một bảo vật, có thể thu một tia Nguyên Thần, nắm giữ vận mệnh, thủ đoạn của Thiên Đế, tự nhiên phải nắm giữ toàn bộ Yêu Tộc trong tay mình.

Chỉ có như vậy, mới có thể khiến Yêu Tộc hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của y.

Điểm này, nếu đổi lại là Côn Bằng, y cũng sẽ làm như vậy.

Nhưng tình hình hiện tại lại bị người khác nắm giữ vận mệnh, như vậy, tự nhiên sẽ không khuất phục rồi.

Nhưng lần này hai bên đều bị thương nặng, chuyện này tạm thời không thể mưu tính nữa, chỉ có thể tìm kiếm cơ hội.

Trong lòng nghĩ xong, Côn Bằng nhanh chóng từ Thiên Đình hạ xuống, rồi bay về hướng Bắc Minh.

"Oanh!" Ngay lúc đó, cách vạn ức dặm, một đạo quang trụ xông thẳng lên trời, nhưng lại biến mất ngay trong chớp mắt.

“Xem ra cơ duyên của ta Côn Bằng không tệ, vừa xuống Thiên Đình liền gặp dị bảo hiện thế, bảo vật này hẳn là do bản yêu sư sở đắc.” Côn Bằng cười cười, rồi trực tiếp bay vút về hướng dị bảo hiện thế.

Hồng Hoang, Trung Ương Đại Lục, ngoài Bất Chu Sơn.

Trong một dãy núi nào đó.

Toại Nhân Thị nhìn một đạo quang trụ lóe lên giữa thiên địa, sau đó một cỗ khí tức Tiên Thiên mênh mông liền quét khắp cả dãy núi, báo hiệu dị bảo hiện thế.

“Dị bảo đã hiện thế, nên ra tay rồi.” Toại Nhân Thị lúc này có thể xác định vị trí của dị bảo, cười cười, rồi đứng dậy, bay vút về ngọn núi đó, chỉ trong vài hơi thở, đã đến nơi.

“Cỗ khí tức cổ xưa này không yếu, lại còn làm ngọn núi bị xẻ đi một nửa.” Toại Nhân Thị nhìn ngọn núi lúc này chỉ còn một nửa, khẽ cười nói.

Bên trong đó một đạo thất thải quang mang lóe lên, hiển nhiên là dị bảo.

Nhìn một cái, sau đó trong tay y động, pháp lực hóa thành một bàn tay lớn, vồ lấy dị bảo đó.

“Oanh!” Ngay lúc đó, một đạo quang mang lóe lên, lập tức va chạm vào bàn tay lớn do pháp lực của Toại Nhân Thị hóa thành, hai cỗ sức mạnh lập tức phát nổ, sau đó triệt tiêu lẫn nhau.

Thần sắc Toại Nhân Thị lạnh đi, ánh mắt nhìn về phía bên kia, một đạo thân ảnh chậm rãi từ hư không hạ xuống.

Dung mạo trung niên, một thân đạo bào màu xám, trong tay cầm một khối bia đá, chính là Yêu Sư của Yêu Tộc, Côn Bằng.

“Yêu Sư Côn Bằng?!” Toại Nhân Thị lạnh lùng nhìn y, thờ ơ nói.

Côn Bằng nghe vậy, khẽ cười nói: “Nếu bản yêu sư không lầm, thì chính là Toại Nhân Thị, một trong ba vị Nhân Tổ của Nhân Tộc phải không?” Mặc dù y chưa gặp Toại Nhân Thị, nhưng trong Nhân Tộc, người có tu vi như vậy, không ngoài mấy vị đó, chuyện ba vị Nhân Tổ thu được công đức Thiên Đạo năm xưa, y đều biết.

Dù sao chuyện công đức, vô cùng mẫn cảm.

Cho nên thân phận của Toại Nhân Thị, liền có thể xác định rồi.

Hồng Hoang, Trung Ương Đại Lục, ngoài Bất Chu Sơn.

Trong một dãy núi nào đó.

Toại Nhân Thị thần sắc lạnh lùng nhìn Côn Bằng, rất lâu sau, mới nhàn nhạt mở miệng nói: “Côn Bằng, vật này không phải ngươi có thể nhúng tay, nếu ngươi rời đi, ta có thể không truy cứu.” Nghe vậy, Côn Bằng cười lạnh nói: “Toại Nhân Thị, mặc dù tu vi của ngươi không thấp, nhưng đừng quên, bản yêu sư cũng ở cảnh giới Chuẩn Thánh, giao thủ, ai thắng ai thua chưa thể biết được.” Y không thể thăm dò được tu vi thật sự của Toại Nhân Thị ở giai đoạn nào, chỉ có thể cảm ứng đại khái, hẳn là ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng, một Nhân Tộc nhỏ bé, có thể có đại năng tồn tại, có thể đạt Chuẩn Thánh trung kỳ hoặc hậu kỳ đã là tốt lắm rồi, không thể nào là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Mặc dù vết thương của y chưa khôi phục, chỉ còn sáu bảy phần thực lực so với thời kỳ toàn thịnh, nhưng dù sao cũng là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, cho dù chỉ còn sáu bảy phần, nhưng thực lực lại không yếu hơn tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ.

Hơn nữa là linh bảo trong tay, Côn Bằng tin rằng, Chuẩn Thánh hậu kỳ, y cũng không sợ.

“Nếu đã như vậy, vậy ra tay đi!” Toại Nhân Thị cũng lười nói nhảm với y, nếu đã cố chấp không tỉnh ngộ, cũng không cần nương tay nữa.

Một bước đạp ra, khí thế khủng bố lập tức quét ra, phong vân thiên địa lập tức biến sắc, linh khí trong phạm vi trăm vạn dặm lập tức ngưng lại, ngay cả lực lượng pháp tắc cũng chậm lại một phần.

Thần sắc Côn Bằng ngưng lại, trong lòng chưa suy nghĩ quá nhiều, liền lập tức ra tay, bởi vì lúc này Toại Nhân Thị một chưởng vỗ xuống, chưởng lực khủng bố khiến y kinh hãi.

Cỗ chưởng phong khủng bố vỗ xuống, mặt đất nơi Côn Bằng đứng lập tức sụp đổ, không ít ngọn núi sông suối bị chưởng phong cắt đứt.

“Hừ!” Côn Bằng gầm lên một tiếng, một quyền oanh ra, nghênh đón đại chưởng của Toại Nhân Thị.

“Oanh!” Côn Bằng bị đánh bay ra ngoài, thần sắc hơi đổi, khoảnh khắc tiếp theo, một ngụm tiên huyết phun ra.

“...” Côn Bằng lúc này trong lòng kinh hãi, thực lực của Toại Nhân Thị mạnh mẽ vượt ngoài dự liệu của y, xem ra ít nhất cũng phải đạt tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, không thể khinh suất.

“Yêu Văn Bi, ra!” Trong lòng niệm một tiếng, Côn Bằng phất tay, một đạo kim quang lóe lên, lập tức triển khai Yêu Văn Bi, đập về phía Toại Nhân Thị.

Một tiếng đập lập tức làm vỡ vô số hư không, lực lượng kinh khủng như trời giáng quét về phía Toại Nhân Thị.

“Ừm?!” Toại Nhân Thị liếc nhìn một cái, vừa mới giơ tay lên, liền cảm thấy không ổn.

“Thái Thượng đã động thân, đi về phía này, lẽ nào bảo vật này

cũng đã dẫn động ngài?" Toại Nhân Thị trong lòng nghi hoặc, trong ba vị Nhân Tổ, chỉ có y mới có cảm ứng như vậy, ngoài việc nắm giữ không ít khí vận, thì chính là vật này có duyên với y.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị còn chưa cảm ứng được, với Thái Thượng không đến hai thành khí vận, liệu có thể cảm ứng được?

Trong lòng Toại Nhân Thị cảm thấy, có lẽ Thái Thượng đã dùng đến thủ đoạn của Thánh nhân.

Ánh mắt Toại Nhân Thị nhìn sâu về phía Thủ Dương Sơn một cái, sau đó lại dừng lại trên kiện dị bảo trong ngọn núi đó, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

"Thái Thượng đã động thân, việc này cũng chỉ có thể để bản tôn tương trợ." Toại Nhân Thị trong lòng thầm nói một tiếng, đã thông báo cho Càn Khôn.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt Toại Nhân Thị lại lần nữa dừng lại trên công kích của Côn Bằng sắp ập đến.

"Đi!" Toại Nhân Thị trong tay nhàn nhạt phất một cái, một đạo thanh quang lóe lên, lại là một ngọn Toại Nhân Đăng, đã chặn Yêu Văn Bi lúc đó.

"Bành!" Một tiếng sấm vang lên, Yêu Văn Bi hơi khựng lại, khoảnh khắc tiếp theo, Côn Bằng cầm Yêu Văn Bi, lại lần nữa đập xuống Toại Nhân Thị, ẩn chứa toàn bộ pháp lực của mình.

Chương 248

"Oanh!" Một đạo thanh quang lóe lên, vô tận gợn sóng hiện lên trước mắt Côn Bằng, công kích của y, đã bị một tầng quang mạc phòng ngự ngăn chặn, chín ngọn đèn đồng nhỏ tạo thành một kết giới đặc biệt.

Toại Nhân Thị cười lạnh, trong mắt hàn quang lóe lên, trên người bộc phát ra một cỗ khí thế khủng bố, khí thế Chuẩn Thánh đỉnh phong triển khai không chút che giấu, hư không bốn phía không ngừng vặn vẹo.

"Ngươi, Chuẩn Thánh đỉnh phong?!

Không thể nào?!" Côn Bằng trong lòng kinh hãi, chấn động nhìn y.

Chuẩn Thánh đỉnh phong, Toại Nhân Thị lại là cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, cỗ khí tức kia, lại còn khiến y có cảm giác lo lắng, so với thời kỳ toàn thịnh của mình, lại còn khủng bố hơn vài phần.

"Chuyện này..." Côn Bằng vừa mới mở miệng, công kích của Toại Nhân Thị đã ập đến, không cho y một chút cơ hội nào để nói.

"Oanh!" Côn Bằng bị đánh bay, huyết văng hư không, trong lòng càng thêm kinh hãi, chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, đã bị thương, thực lực của Toại Nhân Thị, mạnh hơn y.

"Oanh!" Cửu Đăng của Toại Nhân công kích lại lần nữa giáng xuống, Côn Bằng lại lần nữa bị đánh bay, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

"Vật này ta không tranh giành với Đạo hữu nữa." Côn Bằng nhìn y, vội vàng mở miệng nói.

"Đã ra tay, chuyện này liền không còn do ngươi quyết định nữa." Toại Nhân Thị nhìn y, nhàn nhạt mở miệng nói, công kích trong tay

càng thêm khủng bố.

"Hai bên cùng tổn thất đối với ngươi có lợi gì?" Côn Bằng thần sắc dữ tợn, trong miệng nghiến răng nói.

Tự bạo?

Không thể nào tự bạo, cả đời này cũng không thể tự bạo được.

Đối với người coi trọng mạng sống như Côn Bằng mà nói, tự nhiên không thể làm loại chuyện đó.

"Bành!" Trong cơ thể truyền đến một tiếng khẽ vang, trên người Côn Bằng bốc lên một tầng quang mang nhàn nhạt, lại là thiêu đốt pháp lực của bản thân.

Y nhìn Toại Nhân Thị một cách nghiệt ngã, một bên ứng phó công kích của y, một bên tìm kiếm cơ hội.

"Tìm thấy rồi!" Một sơ hở trong công kích, bị Côn Bằng nhìn thấy, lập tức thiêu đốt toàn bộ pháp lực, độn thoát khỏi khu vực đó, sau đó hóa thành bản thể, biến mất trong thiên địa.

Lúc này y thiêu đốt pháp lực mà chạy trốn, ngay cả Toại Nhân Thị, lúc này cũng chậm hơn vài phần, muốn đuổi theo nữa, cũng không còn khả năng.

Huống hồ, y cũng không đi đuổi, lúc này, chính là lúc thu bảo.

Vài hơi thở sau, Toại Nhân Thị mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, dừng lại trong ngọn núi, trong đôi mắt sâu thẳm, một đạo quang mang lóe lên.

Hồng Hoang, ngoài Bất Chu Sơn, cách ức ức vạn dặm.

Trong hư không.

Hai đạo thân ảnh đứng đối diện nhau, lạnh lùng nhìn đối phương, nhưng lại không có chút động tác nào.

“Càn Khôn, vì sao lại ngăn cản đường đi của ta?” Thái Thượng trên khuôn mặt điềm nhiên hiện lên một tia âm trầm, trầm giọng mở miệng nói.

Mặc dù ngài là Thánh nhân, nhưng đối mặt với Càn Khôn, trong lòng vẫn không có chút tự tin, dù sao y đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhiều năm rồi.

Hiện tại y ở cảnh giới nào thì không rõ, nhưng dù ngài đã trở lại Thánh nhân trung kỳ, lại cũng mới trở về chưa lâu, muốn thắng Càn Khôn, ngài cảm thấy là không thể.

“Thái Thượng, bần đạo vì sao ngăn cản đường đi của ngươi, trong lòng ngươi không biết sao?

Vật này không có duyên với ngươi, không cần phải đi.” Càn Khôn nhìn ngài, trực tiếp mở cửa nói thẳng.

Toại Nhân Thị bảo y ngăn cản Thái Thượng, tự nhiên không thể để ngài đi, bảo vật kia giúp Toại Nhân Thị, cũng là giúp chính y, đối với chuyện như vậy, Càn Khôn tự nhiên sẽ không để Thái Thượng phá hoại.

“Không có duyên với ta, phải đi rồi mới biết, không đi làm sao biết được?” Thái Thượng đôi mắt hơi híp lại, một đạo hàn quang lóe lên, lạnh lùng mở miệng nói.

“Chuyện này, bần đạo tự nhiên biết, ngươi không có duyên với vật này.” Càn Khôn nhàn nhạt nhìn ngài, trong miệng lạnh giọng nói.

Nghe vậy, thần sắc Thái Thượng ngưng lại, nhìn Càn Khôn, không mở miệng.

“Hưu!” Lúc này, một đạo lưu quang lướt qua, ánh mắt hai người nhìn sang, đều nhìn rõ thân ảnh của y, chính là Yêu Sư Côn Bằng.

Trong lòng Thái Thượng khẽ thôi diễn, thần sắc trên mặt càng

thêm âm trầm, lúc này ánh mắt xuyên qua vô tận thời không, nhìn tình huống trong dãy núi.

Lúc này, bảo vật phát ra thất thải quang mang, đã rơi vào tay Toại Nhân Thị, rồi bị thu lại.

"Vật này, có duyên với ta, Nhân Tộc sao có thể nhúng tay." Thái Thượng nói một câu, thân hình khẽ động, bay về phía Toại Nhân Thị.

"Hưu!" Hắc quang phá vỡ vô tận thời không, lập tức ập đến trước người Thái Thượng, khí tức khủng bố khiến ngài hơi giật mình.

Thái Thượng không dám chậm trễ, trong tay khẽ vung, một tia kim quang lóe lên, ngăn chặn công kích của Càn Khôn, sau đó kim quang bay đến đỉnh đầu Thái Thượng, hóa thành một tòa bảo tháp, chính là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

"Càn Khôn, ngươi thật sự muốn ngăn cản ta?" Thái Thượng đầu treo Huyền Hoàng Bảo Tháp, tay cầm Thái Cực Đồ, nhìn Càn Khôn nói.

"Nếu ngươi thắng được bần đạo, bần đạo liền không quản chuyện này." Càn Khôn nhìn ngài, nhàn nhạt mở miệng nói.

Thái Thượng tức nghẹn, ngài biết quan hệ giữa Càn Khôn và Nhân Tộc Toại Nhân Thị không tệ, nhưng làm đến mức này, trong lòng Thái Thượng không khỏi có chút suy đoán.

Nhưng lúc này chưa kịp suy đoán, công kích của Thí Thần Thương của Càn Khôn lại lần nữa ập đến, ngài đành phải tiếp tục ứng phó.

"Thiên Đạo Chi Lực!" Thái Thượng trong lòng khẽ quát một tiếng, lập tức câu động Thiên Đạo Chi Lực, gia trì vào bản thân, thực lực lập tức tăng vọt.

Càn Khôn nhìn ngài thật sâu một cái, lúc này thực lực tăng vọt,

hiển nhiên là mượn Thiên Đạo Chi Lực.

Đây chính là lợi ích của Thánh nhân, có thể mượn Thiên Đạo Chi Lực để đối địch, cũng là lý do vì sao Thánh nhân trở xuống đều là lâu nghĩ.

Dù sao trong Hồng Hoang, sức mạnh Thiên Đạo, đại diện cho, lực lượng đỉnh phong nhất, sức mạnh như vậy, cộng thêm thực lực của Thánh nhân, không thành Thánh tự nhiên là lâu nghĩ.

"Thiên Đạo Chi Lực sao?!" Càn Khôn nhìn ngài, trong miệng nhàn nhạt nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, Càn Khôn phất tay, câu động Càn Khôn Pháp Tắc, phương thiên địa này lập tức biến hóa, Thiên Đạo Chi Lực gia trì trên người Thái Thượng đang từng chút một bị cách ly.

Mặc dù không hoàn toàn biến mất, nhưng lại bị phương thiên địa này cách tuyệt không ít.

Thần sắc Thái Thượng biến đổi, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Chương 249

Càn Khôn có thể dẫn động Càn Khôn Chi Lực, khiến thiên địa nơi y đứng phát sinh biến hóa, giống như một Thiên Địa thật sự tồn tại.

Thủ đoạn như vậy, Thái Thượng đã thấy lần thứ hai.

Nhưng lần này, dường như mạnh mẽ hơn lần trước không ít.

Không biết là lần trước Càn Khôn không xuất toàn lực hay tu vi của y đã tiến triển, lúc này bị cách tuyệt Thiên Đạo Chi Lực, ngài căn bản vô năng vi lực, chỉ có thể dựa vào một chút Thiên Đạo Chi Lực còn sót lại.

"Nếu đã như vậy, vậy để bần đạo xem xem, ngươi có bao nhiêu thực lực." Càn Khôn nhìn ngài, khẽ cười nói.

Lời nói chưa dứt, Thí Thần Thương trong tay Càn Khôn đã đâm ra, thương ra như rồng, phá vỡ vô tận thời không, giáng lâm trên đỉnh đầu Thái Thượng, một tia hàn mang lóe lên trên mũi thương, rồi đâm xuống.

Thái Thượng không dám khinh suất, triển khai Thái Cực Đồ, rồi nghênh đón.

Một tia quang mang nhanh chóng biến đổi, ngay sau đó liền nhấn chìm thế gian!

"Oanh Long Long!!!" Khoảnh khắc tiếp theo, một loạt tiếng nổ vang vọng trên trời.

Lực lượng khổng lồ lập tức đánh lui Thái Thượng mấy bước, trên hư không lưu lại những dấu chân sâu hoắm, thần sắc kinh hãi nhìn y.

Càn Khôn không hề dừng lại, tiếp tục công kích Thái Thượng.

Nhất thời, hai người giao chiến với nhau.

Hồng Hoang, Trung Ương Đại Lục, ngoài Bất Chu Sơn.

Trong một dãy núi nào đó.

Toại Nhân Thị sau khi thu bảo vật, ánh mắt nhìn về phía xa, trên hai người đang giao chiến.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, hai người không biết đã giao thủ bao nhiêu lần rồi.

Càn Khôn gần như áp đảo Thái Thượng mà đánh, nếu không phải pháp bảo phòng ngự của Thái Thượng khủng bố, thì lúc này e rằng ngài đã bị thương.

Nhưng dù vậy, Thái Thượng cũng không dễ chịu, khí huyết trong lồng ngực sôi trào dữ dội, khí tức trên người có chút hỗn loạn.

Toại Nhân Thị trong lòng nghĩ xong, hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía nơi hai người giao chiến.

Trong vài hơi thở, Toại Nhân Thị đã vượt qua vạn vạn ức dặm, đến một nơi cách không xa nơi giao chiến.

"Oanh!" Vài hơi thở sau, một tiếng sấm vang lên, chấn động Cửu Tiêu.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy thiên địa do Càn Khôn lập ra ầm ầm vỡ nát, sau đó có một đạo thân ảnh bị đánh bay ra ngoài, chính là Thái Thượng.

Sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, khóe miệng còn chảy ra một vệt máu, thần sắc lạnh lùng nhìn Càn Khôn.

Có Thiên Đạo Chi Lực còn chưa chắc là đối thủ của Càn Khôn, sau khi mất Thiên Đạo Chi Lực, nhất định không phải đối thủ của Càn Khôn, một phen giao thủ, ngài đã thua.

Hồng Hoang, ngoài Bất Chu Sơn, cách ức ức vạn dặm.

Trong hư không.

Thái Thượng thần sắc ngưng trọng nhìn đạo thân ảnh đang đứng lơ lửng, trừ khí tức có chút dao động ra, lại không có bất kỳ chuyện gì khác, bị thương càng không thể nào.

Ngược lại ngài, vết thương tuy không nặng, nhưng cũng phải mất một thời gian để khôi phục, trong tay Càn Khôn, ngài không thể giành chiến thắng, tình huống lần này, đã rõ ràng.

"Y nhất định lại đột phá tu vi, nếu không thì, không thể nào liên tục áp chế ta." Thái Thượng trong mắt hàn quang lóe lên, trong lòng thầm nói.

Hai Nguyên Hội qua, tu vi của Càn Khôn nhất định đã có đột phá, nếu không thì, Thái Thượng không tin y có thể liên tục áp chế ngài, cuối cùng còn làm ngài bị thương.

Hơn nữa, Càn Khôn dường như chưa xuất toàn lực, giống như có điều gì đó bảo lưu, nếu vừa rồi y xuất toàn bộ thực lực, Thái Thượng có thể đoán được, vết thương của ngài nhất định không chỉ có thế này.

"Đạo hữu thủ đoạn cao minh." Thái Thượng thần sắc âm trầm nhìn Càn Khôn, trong tay không để lại dấu vết lau đi vệt máu ở khóe miệng, trong miệng trầm giọng nói.

Lời nói vừa dứt, tất cả mọi thứ của ngài khôi phục bình thường, vết thương tuy không thể khôi phục ngay lập tức, nhưng lúc này, trên bề mặt lại không nhìn ra chút tổn thương nào.

"Thủ đoạn của Đạo hữu, ngược lại cũng không yếu." Càn Khôn nhìn Thái Thượng, trong miệng khẽ cười nói, trong đôi mắt sâu thẳm dường như ẩn chứa tinh thần đại hải của chu thiên, rực rỡ chói lọi,

ẩn chứa vô tận huyền diệu.

Khí tức Càn Khôn trên người y khẽ dao động, câu động Càn Khôn Pháp Tắc, cùng phương thiên địa này dung hợp thành một thể, khoảnh khắc đó, giống như một Thiên Địa chân chính.

Thái Thượng nhìn y thật sâu, không mở miệng nữa.

Rất lâu sau, ánh mắt Thái Thượng rời khỏi Càn Khôn, chuyển sang Toại Nhân Thị phía sau Càn Khôn, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Tu vi Toại Nhân Thị đã đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại khiến ngài có chút kinh ngạc.

Trừ điều đó ra, việc không thể nhìn thấu Toại Nhân Thị khiến ngài càng thêm chấn kinh, người này, không hề đơn giản!

Lần dị bảo này rơi vào tay Toại Nhân Thị, đã là sự thật không thể thay đổi, muốn ra tay nữa, tự nhiên là không thể.

Phải biết, có Càn Khôn ở đó, với tình hình của ngài, căn bản không thể làm chuyện giết người đoạt bảo.

Huống hồ, ngay cả khi không có Càn Khôn, Thái Thượng muốn đoạt bảo vật từ tay Toại Nhân Thị, cũng phải trả một cái giá không nhỏ.

Dù sao Toại Nhân Thị có thể câu động khí vận Nhân Tộc, làm suy yếu khí vận Nhân Tộc mà ngài đang nắm giữ.

Lúc này khí vận chỉ còn lại hai thành, nếu lại suy yếu nữa, e rằng sẽ lại rơi xuống Thánh cảnh trung kỳ.

Cho nên, khi chưa xác định rõ bảo vật này cực kỳ có lợi cho mình, hoặc là tình huống bắt buộc phải có, Thái Thượng sẽ không ra tay, để đổi lấy cái giá như vậy.

Vốn dĩ ngài nghĩ sẽ nhanh hơn, sớm lấy được bảo vật này, mọi

chuyện sẽ tốt đẹp.

Nhưng không ngờ, lại xảy ra tình huống như vậy.

Nhưng sự thật đã vậy, cũng đành phải như vậy.

Trong lòng khẽ thôi diễn, ngài cảm thấy không cần thiết phải ra tay nữa, dù có thành công hay không, cũng không còn cần thiết.

“Hay cho một Toại Nhân Thị.” Thái Thượng trong miệng nhàn nhạt nói, ánh mắt lướt qua Toại Nhân Thị và Càn Khôn.

Chương 250

Rất lâu sau, ngài hóa thành một đạo kim quang, biến mất nơi chân trời, trở về Thủ Dương Sơn.

"Lần này, may mắn có ngươi ở đó." Toại Nhân Thị nhìn Càn Khôn, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Càn Khôn nhìn y, khẽ cười nói: "Khách khí, ta là một thể, giúp ngươi cũng là giúp bần đạo." Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, không mở miệng nữa, bởi vì sự thật là như vậy.

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó cũng hóa thành hai đạo lưu quang, biến mất nơi chân trời.

Hồng Hoang, ở các nơi.

Càn Khôn và Thái Thượng giao thủ, tự nhiên bị không ít đại năng biết được.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tây Phương Nhị Thánh, Nữ Oa và Vu Yêu hai tộc, Nhân Tộc v.v.

Càng có một số cao thủ Chuẩn Thánh, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà v.v., đều đang chú ý đến diễn biến lúc này.

Không ai ngờ được, Thái Thượng lại bại một cách gọn gàng như vậy, thời gian hai người giao thủ không lâu, nhưng Thái Thượng lại nhanh chóng bại trong tay Càn Khôn.

Có thể tưởng tượng được, trong phương thiên địa đó, Thái Thượng đối mặt với công kích của Càn Khôn.

Thái Thượng có Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, cộng thêm chí bảo phòng ngự Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, như vậy vẫn bị thương, có thể tưởng tượng công kích của Càn Khôn

khủng bố đến mức nào rồi.

Thực lực của y cộng thêm Thí Thần Thương trong tay, thực lực như vậy, đủ để chứng minh tất cả rồi.

Trong Hồng Hoang, Thánh nhân là tôn, nhưng những đại năng này đều biết, trên chư Thánh, còn có một vị Càn Khôn.

Thực lực của Càn Khôn, trước đó đã lộ ra một ít, lúc này lại một lần nữa thể hiện, liền đánh bại một vị Thánh nhân, người đứng đầu Tam Thanh ở trung kỳ, Thái Thanh Thái Thượng.

Với thực lực đó, có thể suy đoán, tu vi của Càn Khôn, ít nhất cũng phải ở Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ trở lên, khả năng lớn là ở Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Cộng thêm pháp bảo trong tay, đánh bại Thái Thượng thì không đáng lo.

Vu Yêu hai tộc biết sự khủng bố của Càn Khôn, tự nhiên sẽ không đi chọc giận Càn Khôn, đặc biệt là Vu Tộc, không đi chọc giận y, với quan hệ của Càn Khôn và tiểu muội (Hậu Thổ), y hẳn sẽ không làm khó.

Nữ Oa nhìn Càn Khôn thắng lợi và Toại Nhân Thị rời đi xong, liền thu hồi ánh mắt, ngài đã sớm biết thực lực của Càn Khôn khủng bố, có thể đánh bại Thái Thượng thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, lúc này nhìn Càn Khôn thì lại khác.

Không ngờ sau khi thành Thánh, vẫn có người áp chế, tuy không thoải mái, nhưng cũng không có cách nào, trừ phi có thể thắng Càn Khôn, nhưng lúc này xem ra, lại không thể nào.

Còn về không ít đại năng Chuẩn Thánh, lúc này nhìn về hướng Vô Lượng Sơn Mạch, trong mắt tràn đầy vẻ kính sợ.

Một tồn tại ngay cả Thánh nhân cũng có thể đánh bại, đủ để khiến họ kính sợ rồi.

Trong một sơn mạch nào đó của Hồng Hoang, trên đỉnh núi, trong động phủ.

Càn Khôn và Toại Nhân Thị ngồi đối diện nhau, đã lâu không mở lời.

Càn Khôn nhìn, phá vỡ sự im lặng giữa hai người: "Bảo vật này, chính là kiện bảo vật kia sao?"Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, đáp: "Đích xác là kiện bảo vật kia, Không Động Ấn!" Lời vừa dứt, y lật tay, một kiện dị bảo lấp lánh thần quang bảy sắc xuất hiện trong tay.Càn Khôn nhìn, trong đôi mắt sâu thẳm chợt lóe lên một tia sáng.Chỉ thấy trên ấn tỳ lấp lánh bảy sắc kia có chín rồng giao nhau, ngọc long cuộn quanh.

Dưới ấn tỳ khắc hai chữ "Không Động" bằng phù lục Đại đạo."Chính là Không Động Ấn có thể phế lập Nhân Hoàng?

Quả nhiên không tầm thường." Càn Khôn nhìn kỹ Không Động Ấn, sau một hồi lâu, y khẽ gật đầu, tán thán.Càn Khôn có thể cảm nhận được chút sức mạnh không gian trên Không Động Ấn, cùng với sức mạnh khổng lồ ẩn chứa bên trong, hơn nữa còn có thể dẫn động khí vận Nhân tộc, quả nhiên không hổ là Chí bảo Nhân tộc."Đích xác là Không Động Ấn, có bảo vật này, Nhân tộc sẽ có một kiện Chí bảo trấn áp khí vận, cũng có thể khiến khí vận của ta tăng trưởng không ít." Toại Nhân Thị khẽ cười, nhìn Càn Khôn nói.Không Động Ấn, Chí bảo Nhân tộc, nắm giữ ấn này, liền có thể phế lập Nhân Hoàng.

Quyền lực như vậy, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể có.

May mà Không Động Ấn nằm trong tay y, nếu rơi vào tay Thái Thượng, quyền lực Nhân Hoàng chẳng phải sẽ hoàn toàn bị nắm giữ sao?Càn Khôn nghe vậy, gật đầu nói: "Bảo vật này nằm trong tay

ngươi là tốt nhất, việc Nhân tộc có ngươi lo liệu thì bần đạo không cần bận tâm nữa.”Toại Nhân Thị gật đầu, rồi nói: “Bảo vật này ẩn chứa sức mạnh không gian, Bản tôn trợ ta luyện hóa, ta sẽ trợ Bản tôn tham ngộ.”“Được!” Càn Khôn mỉm cười gật đầu, đáp ứng Toại Nhân Thị.Sau đó, hai người tế ra Không Động Ấn, bắt đầu tế luyện.

Càn Khôn tiện tay bố trí một khu vực thời gian, làm tăng tốc độ dòng chảy thời gian, để trợ giúp luyện hóa bảo vật này.Với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Toại Nhân Thị lúc này, muốn luyện hóa một kiện Tiên Thiên Linh Bảo cấp đỉnh phong như vậy, cũng phải tốn không ít thời gian.

Nếu nhanh, ít nhất cũng phải hơn vạn năm mới xong.Nhưng lần này nếu có Càn Khôn tương trợ, thêm vào đó tốc độ thời gian trôi nhanh, tin rằng trong Hồng Hoang chỉ cần vài nghìn năm là có thể luyện hóa nó, và lúc đó nó sẽ nằm trong tay Nhân tộc.Hai người không ngừng luyện hóa, không để ý đến những chuyện bên ngoài.Trong Hồng Hoang, kể từ khi Thái Thượng giao thủ với Càn Khôn và thất bại, đã gây ra không ít sóng gió.Nhưng sau khi suy xét kỹ, Càn Khôn chứng đạo sớm hơn Thái Thượng, có thể áp chế y cũng là lẽ thường.Thực lực Thánh Nhân vẫn đáng sợ, sẽ không vì trận chiến này mà địa vị bị thách thức.Các Thánh Nhân tuy có để tâm đến chuyện lần này, nhưng so với việc khác, lại không quá phiền não, chỉ cần tĩnh tâm tham ngộ Đại đạo, đề thăng tu vi là được.Không như Vu Yêu Nhị tộc, lúc này đang phiền não vì nghiệp lực và khí vận.Vu tộc vì có thông hôn với Nhân tộc, thêm vào đó là nghỉ ngơi dưỡng sức, nếu thời gian đủ dài, có cơ hội khôi phục đến trình độ ban đầu.

Chỉ là lúc này thời gian có chút không đủ dùng.Dù sao kỳ hạn một triệu năm cũng chỉ còn lại vài chục vạn năm, không đủ để khí vận khôi phục hoàn toàn.Còn Yêu tộc, lại nghiêm trọng hơn Vu tộc một chút, dù sao nghiệp lực của mười con Kim Ô lúc này vẫn đang gánh

trên người Yêu tộc, đừng nói chuyện khí vận, chỉ riêng nghiệp lực thôi cũng đủ khiến Yêu tộc gặp rắc rối lớn rồi.Bởi vậy, Yêu tộc lúc này đang bận rộn tìm kiếm cơ hội tiêu trừ nghiệp lực, hoặc là, trong tình huống không thể tiêu trừ nghiệp lực và khôi phục khí vận, làm sao để đề thăng thực lực?Điểm này, Yêu tộc vô cùng quan tâm.Mặc dù mấy năm nay Vu Yêu vẫn luôn tìm kiếm phương pháp khôi phục khí vận và nghiệp lực, nhưng cũng không quá phô trương, vẫn tiến hành một cách âm thầm, phần lớn đang trong thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức.Trong Hồng Hoang, lúc này lại là một mảnh yên tĩnh, không có đại sự nào xảy ra.Thời gian như dòng nước chảy, trong chớp mắt đã qua năm nghìn năm.Năm nghìn năm trôi qua, trong Hồng Hoang vẫn yên bình, chư Thánh đang bế quan, Vu Yêu Nhị tộc đang nghỉ ngơi dưỡng sức.Còn Nhân tộc, lúc này đang âm thầm phát triển, bất kể là Thánh địa Đông Hải Chi Tân hay Thánh địa Bồng Lai Tiên Đảo.Lúc này, thực lực của hai bên Thánh địa, so với vài nghìn năm trước, đã đề thăng không ít.Đặc biệt là Thánh địa Đông Hải Chi Tân, sự đề thăng càng rõ rệt hơn, dù sao tu vi phổ biến ở đó thấp hơn Thánh địa Bồng Lai, cho nên dưới sự bồi dưỡng, tu vi đề thăng rất nhanh.Nhìn tình hình các đệ tử tinh anh của Nhân tộc, hai vị Nhân Tổ và tám vị Trưởng lão vô cùng hài lòng, tiếp tục âm thầm phát triển.Lúc này, trong một sơn mạch nào đó của Hồng Hoang, trên đỉnh núi, trong động phủ.“Bành!” Đột nhiên, trong động phủ vang lên một tiếng vang giòn tan, sau đó, một luồng ánh sáng bảy sắc chợt hiện, tràn ngập khắp động phủ, dường như muốn xông thẳng lên trời, nhưng lại bị một lực vô hình áp xuống.“Ong!” Không Động Ấn khẽ rung lên, sau đó thấy ánh sáng bảy sắc dần dần thu lại vào trong Không Động Ấn.Càn Khôn thu tay, pháp lực quy về cơ thể, sau đó chậm rãi mở đôi mắt.

Trong đôi mắt rực rỡ như nhật nguyệt tinh thần, một tia tinh mang lóe lên, trên khuôn mặt điềm nhiên hiện lên một nụ cười nhạt.Sau vạn năm trong khu vực thời gian, cuối cùng y đã luyện hóa được Không

Động Ấn.“Thu!” Toại Nhân Thị kết một thủ quyết, sau đó thấy Không Động Ấn hóa thành một đạo lưu quang, ẩn vào giữa mi tâm y, biến mất.

Sau đó, một ấn ký hiện ra giữa mi tâm Toại Nhân Thị, chính là Không Động Ấn.“Lần này, đa tạ Bản tôn đã giúp đỡ.” Toại Nhân Thị nhìn Càn Khôn, cười nói.Sau khi Toại Nhân Thị thu Không Động Ấn, đối với việc chưởng khống khí vận Nhân tộc, dường như y đã nắm chắc hơn mấy phần.Ngoài ra, kể từ khi luyện hóa Không Động Ấn, y có thể cảm nhận rõ ràng rằng khí vận Nhân tộc đã ổn định hơn rất nhiều, và cũng tăng lên một chút.Những điều này, nếu không có Càn Khôn tương trợ, thì không thể nào thực hiện được.Càn Khôn nghe vậy, xua tay nói: “Chúng ta là một thể, không cần tính toán những điều này.” Nói xong, y nói với Toại Nhân Thị: “Sau lần này, Nhân tộc cũng phải cẩn thận ứng phó, cục diện Hồng Hoang ngày càng phức tạp, Nhân tộc cũng sẽ gặp không ít phiền phức.”Nghe vậy, Toại Nhân Thị sắc mặt nghiêm túc gật đầu, nói: “Bản tôn cứ yên tâm, thực lực của hai bên Thánh địa đã đề thăng không ít, chỉ cần dốc toàn lực của hai bên Thánh địa, thì ngay cả Vu Yêu Nhị tộc, e rằng cũng không chiếm được lợi thế.”Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười gật đầu.Bần đạo đương nhiên biết thực lực của Nhân tộc lúc này, gần hai Nguyên hội trôi qua, thực lực Thánh địa Bồng Lai ngày càng cường hãn, ba vị Nhân Tổ và tám vị Trưởng lão đều là tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh.

Còn về Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên, hai bên Thánh địa cũng có không ít.

Thực lực tổng thể như vậy, nếu đối đầu với từng tộc riêng lẻ của Vu Yêu Nhị tộc, cũng không hề sợ hãi.Sau vài nghìn năm luyện hóa Không Động Ấn, đồng thời trợ giúp Càn Khôn tham ngộ Không Gian Chi Đạo, Toại Nhân Thị cũng có chút đột phá, cảnh giới lúc này đại khái đang ở trên cái gọi là “bán bộ Hỗn Nguyên” mà Càn Khôn từng

định nghĩa trước đây.

Cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn thiếu một chút cơ duyên, nhưng so với tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại cường hãn hơn không ít.Với thực lực của y, thêm vào thực lực của hai bên Thánh địa Nhân tộc, Càn Khôn không hề lo lắng.

Chỉ cần Thánh Nhân không ra tay đối với Nhân tộc, thì Nhân tộc không cần phải sợ hãi những điều này.Huống hồ, nếu Thánh Nhân ra tay, Nữ Oa tự nhiên cũng sẽ không để mặc Thánh Nhân ức hiếp Nhân tộc.

Nếu lại thêm Càn Khôn, Tam Thanh e rằng cũng không chiếm được lợi thế.

Nếu Thái Thượng ra tay, Toại Nhân Thị liền có thể ra tay, tước đoạt khí vận của y.

Điểm này, cũng vừa ý Càn Khôn.Bởi vậy lần này, Càn Khôn gật đầu, không còn dây dưa vấn đề này nữa.Sau khi nghĩ kỹ, Càn Khôn nhìn Toại Nhân Thị nói: "Vì sự việc này đã xong, bần đạo liền không nán lại nữa, sẽ lập tức trở về Vô Lượng Cung.

Việc Nhân tộc có ngươi lo liệu là đủ rồi."Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, sau đó chắp tay thi lễ với Càn Khôn.Càn Khôn khẽ gật đầu, thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.Ánh mắt Toại Nhân Thị dừng lại ở hướng Càn Khôn rời đi vài hơi thở, sau đó chuyển lên Hồng Hoang, nhìn sâu vào Vu Yêu hai tộc hồi lâu, mới chậm rãi thu lại ánh mắt.Sau đó y liền rời khỏi động phủ, hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Bồng Lai Tiên Đảo.Vài ngày sau, Toại Nhân Thị cuối cùng cũng đến Đông Hải.Với thực lực bán bộ Hỗn Nguyên lúc này, dưới tốc độ toàn lực, vài ngày đã là rất nhanh.Y nhìn một cái, rồi hướng về Bồng Lai Tiên Đảo.Lại nửa ngày sau, y cuối cùng cũng trở về Thánh địa, và vào Nhân Tổ Điện."Đại ca, huynh về rồi sao?!" Hữu

Sào Thị và Truy Y Thị thấy y, lập tức vui mừng nói.Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, nói: "Sự phát triển của Thánh địa trong mấy nghìn năm qua, công lao không thể phủ nhận."Khí vận Nhân tộc tăng trưởng lần này, ngoài Không Động Ấn ra, còn là nhờ Nhân tộc đã phát triển.

Thực lực Nhân tộc ngày càng cường hãn, khí vận tự nhiên cũng sẽ tăng lên.Nghe vậy, hai người nhìn nhau, rồi mỉm cười nói: "So với việc Đại ca đã tăng trưởng nhiều khí vận cho Nhân tộc đến vậy, thì công lao của chúng ta thực sự không đáng kể."Đúng vậy, chỉ trong vài nghìn năm ngắn ngủi, Toại Nhân Thị tiện đã tăng trưởng không ít khí vận cho Nhân tộc, khí vận Nhân tộc ngày càng ngưng thực và ổn định, khác hẳn với trước đây.Truy Y Thị trong lòng động, hỏi: "Đại ca lần này, có phải đã tìm được cơ duyên nào liên quan đến Nhân tộc không?"Toại Nhân Thị gật đầu, nhìn y nói: "Lần này, ở ngoài Bất Chu Sơn, ta đã có được một kiện dị bảo.

Đây chính là Chí bảo Nhân tộc của chúng ta, ta đã luyện hóa nó để trấn áp khí vận Nhân tộc.""Chí bảo Nhân tộc?!" Hai người nghe vậy, lập tức kinh ngạc.Bốn chữ này có sức nặng không tầm thường, cũng không trách hai người kinh ngạc.Toại Nhân Thị mỉm cười, lật tay, lấy ra Không Động Ấn, nói: "Đây chính là Chí bảo Nhân tộc của chúng ta, Không Động Ấn!"Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nhìn Không Động Ấn trong tay Toại Nhân Thị, chỉ một cái nhìn đã biết được sự bất phàm của bảo vật này.

Ngoài ra, ở cự ly gần như vậy, họ có thể cảm nhận được sự dao động khí vận Nhân tộc, và hư ảnh khí vận Nhân tộc vờn quanh Không Động Ấn càng biểu thị tác dụng quan trọng của bảo vật này đối với Nhân tộc."Hay cho một Chí bảo Nhân tộc Không Động Ấn!" Hữu Sào Thị nhìn Không Động Ấn, miệng tán thán."Có bảo vật này, khí vận Nhân tộc của chúng ta sẽ ngày càng ổn định, ngày càng dài lâu." Truy Y Thị mỉm cười nói.Toại Nhân Thị khẽ gật đầu, sau đó thu Không

Động Ấn, sắc mặt nghiêm túc nói với hai người: "Cục diện Hồng Hoang những năm gần đây vẫn bất ổn, Nhân tộc chúng ta không thể lơ là, phải đề phòng những điều bất lợi cho Nhân tộc.

Trong thời gian tới, Nhân tộc cần tiếp tục phát triển thực lực, cố gắng đề thăng thêm một chút mới được."“Kính tuân ý Đại ca!" Nghe vậy, hai người nhìn nhau, chắp tay nói.Toại Nhân Thị gật đầu, sau đó liền đi vào trong điện.Trong Đại điện Vô Lượng Cung.

Sau khi Càn Khôn trở về, y vẫn luôn ở trong Đại điện giải đáp nghi hoặc cho các đệ tử như Khổng Tuyên, Đại Bằng.Tuy rằng không trực tiếp giảng Đại đạo, nhưng y cũng đã nói ra không ít tinh nghĩa Đại đạo, đủ để một số đệ tử tham ngộ.Hiện tại, với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, muốn tiến thêm một bước nữa cũng không dễ dàng, chỉ có thể từ từ tích lũy, nhưng y cũng không vội vàng.Lúc này, Thời Gian Chi Đạo và Không Gian Chi Đạo tiến triển không chậm, thêm vào đó là Ma Đạo và Hủy Diệt Chi Đạo, tốc độ tiến triển tu vi của Càn Khôn vô cùng khả quan.Chỉ cần những Đại đạo này toàn bộ diễn hóa, muốn không tấn thăng cũng khó.Bởi vậy, việc tạm thời tích lũy cũng không phải chuyện xấu, càng củng cố nền tảng, phát huy thực lực càng mạnh mẽ hơn.Trong Đại điện Vô Lượng Cung.

Càn Khôn lúc này chia tâm thần làm hai, một bên giải đáp nghi hoặc và giảng giải tinh nghĩa Đại đạo cho đệ tử, một bên lại chìm đắm tâm thần vào Càn Khôn thế giới, mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp tiếp tục tham ngộ Càn Khôn Đại Đạo.Theo thế giới ngày càng hoàn thiện, Tam Thiên Đại Đạo diễn hóa ngày càng nhiều, sự lĩnh ngộ của Càn Khôn đối với Càn Khôn Đại Đạo cũng ngày càng tăng trưởng.Tuy rằng không thể đột phá trong thời gian cực nhanh, nhưng dưới sự tích lũy dần dần, một khi cơ duyên đến, liền sẽ nước chảy thành sông.

Đến lúc đó, sức mạnh bùng phát sau khi đột phá sẽ càng mạnh hơn.Sau khi thầm suy tính trong lòng, Càn Khôn liền yên tâm chìm

đắm vào trạng thái giải đáp nghi hoặc tinh nghĩa Đại đạo và tham ngộ Càn Khôn Đại Đạo.

Đối với những chuyện trong Hồng Hoang, Càn Khôn lúc này không đi để ý quá nhiều.Thời gian thoáng chốc trôi qua, lại thêm nghìn năm nữa.Nghìn năm qua, các đại năng trong Hồng Hoang vẫn đang bế quan tu luyện, Vu Yêu Nhị tộc lại đang nghỉ ngơi dưỡng sức, phát triển chậm rãi, cũng coi như bình tĩnh.Trong hai bên Thánh địa Nhân tộc, nghìn năm qua vẫn đang âm thầm phát triển, cố gắng đề thăng thực lực, để thực lực Nhân tộc lại lên một tầng cao mới.Hồng Hoang, tại Bắc Minh Chi Địa.

Chương 251

Trong Yêu Sư Cung ở Bắc Minh Đạo Trường.“Ong!” Vào một khắc nào đó, Côn Bằng chậm rãi mở đôi mắt.

Trong đôi mắt sáng ngời, một tia tinh mang lóe lên, trên khuôn mặt hiện lên một vẻ âm trầm.“Cái tên Toại Nhân Thị đáng chết kia, không những khiến bản yêu sư không có được bảo vật, mà còn làm vết thương của ta nặng thêm không ít.

Mối thù này, bản yêu sư không thể không báo!” Sau một hồi lâu, Côn Bằng hung hăng nói.Lần này giao thủ với Toại Nhân Thị, không những không có được bảo vật, mà còn bị thương toàn thân.

Vết thương cũ chưa hồi phục, lúc này lại thêm vết thương mới, trong lòng y thực sự không thoải mái.“Nếu chỉ bằng sức lực một mình bản yêu sư, thì ngay cả khi ở thời kỳ toàn thịnh, e rằng cũng không phải đối thủ của Toại Nhân Thị.” Sau khi nghĩ trong lòng, Côn Bằng cảm thấy lúc này phải tính toán kỹ lưỡng mới được, nếu một mình y, quả thực không thể đối kháng với Toại Nhân Thị.Sau trận chiến này, y biết rằng ngay cả khi ở thời kỳ toàn thịnh, y cũng không phải đối thủ của Toại Nhân Thị, huống hồ hiện tại vết thương nghiêm trọng, thực lực chỉ còn năm sáu phần mười.“Nhân tộc, Yêu tộc...” Sau một hồi lâu, sắc mặt âm trầm của Côn Bằng dần dần giãn ra, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lẽo.“Chỉ cần bản yêu sư tính kế Yêu tộc và Nhân tộc, vậy thì dưới sự lưỡng bại câu thương, bản yêu sư liền có thể dễ dàng làm được điều mình muốn.” Côn Bằng mỉm cười nói, trong lòng lập tức suy tính.Một lát sau, y cười nói: “Như vậy, việc này liền có thể thành công.”Trong lòng chợt nghĩ, trước đây có tiểu yêu từng bẩm báo một chuyện, một chuyện liên quan đến Nhân tộc.Huyết nhục tinh khí của Nhân tộc, đối với Yêu tộc, đối với vũ khí, có sự trợ giúp cực

lớn.Nhưng trước đây thực lực Nhân tộc quá yếu, thực lực Yêu tộc trong Hồng Hoang cũng quá yếu.

Chuyện này, Côn Bằng trước đây không để tâm, lúc này nghĩ đến, vừa vặn có chỗ dùng.Chuyện này dùng kế Yêu tộc và Nhân tộc, vừa vặn là một thời cơ tốt.“Như vậy, bản yêu sư liền có thể lại lên Thiên Đình.” Côn Bằng mỉm cười nói, sau đó liền đứng dậy, rời khỏi Yêu Sư Cung, hướng về Thiên Đình.Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, tại Thiên Đình Yêu tộc.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.Thập Đại Yêu Thần, Yêu Sư Côn Bằng đều có mặt, thêm vào đó là Đế Tuấn và Thái Nhất, cao tầng Yêu tộc cơ bản đều ở đây.Côn Bằng sau khi đến Thiên Đình, cũng không lập tức nói với Đế Tuấn chuyện này.

Đế Tuấn có đề phòng y, cần có một thời cơ mới được.Trên ngai vàng, Đế Tuấn ánh mắt quét qua Thập Đại Yêu Thần và Yêu Sư Côn Bằng ở phía dưới.

Sau một hồi lâu, y nhàn nhạt mở lời.“Đối với chuyện nghiệp khí và khí vận Yêu tộc, chư vị ái khanh, có phương pháp nào không?”Thời gian lại qua hơn nghìn năm, thêm vào thời gian trước đó, đã hơn một Nguyên hội rồi, nhưng sự việc vẫn chưa được giải quyết, không vội, là điều không thể.Nhưng Đế Tuấn lúc này cũng không có phương pháp tốt nào, cũng đã nhiều lần nhắc đến chuyện này, nhưng Thập Đại Yêu Thần và những người khác cũng không có phương pháp tốt.Lần này lại đề cập đến, xem ra nếu không có gì ngoài ý muốn, hẳn lại không có phương pháp nào.Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi Đế Tuấn hỏi xong, Bạch Trạch và các Yêu Thần khác đều lắc đầu.Thấy vậy, Đế Tuấn trong lòng thầm thở dài.“Thiên Đế, thần có một kế.” Đột nhiên, một giọng nói vang lên trong Lăng Tiêu Bảo Điện.Đế Tuấn tìm tiếng nhìn đi, lại là Yêu Sư Côn Bằng đứng cạnh Bạch Trạch mở lời.Trong mắt Đế Tuấn lóe lên một tia dị sắc, mở lời

nói: “Yêu Sư có kế sách gì, có thể nói ra.”Côn Bằng nghe vậy, tiến lên một bước, chắp tay nói: “Bẩm Thiên Đế, khí vận Yêu tộc bị tổn thương, gánh vác nghiệp lực, khiến Yêu tộc có chút suy tàn.

Nếu cứ như vậy tiếp diễn, e rằng khi kỳ hạn một triệu năm đến, Yêu tộc chúng ta không phải đối thủ của Vu tộc.”Nghe vậy, các Yêu Thần có mặt đều thầm gật đầu.Mặc dù họ cũng cẩn thận đề phòng Côn Bằng, nhưng những gì y nói lúc này lại là sự thật.Côn Bằng ánh mắt quét một lượt, sau đó tiếp tục nói: “Khôi phục khí vận và giải quyết nghiệp lực không phải chuyện một sớm một chiều.

Điều chúng ta cần làm lúc này, là tìm kiếm đối sách để đối phó với Vu tộc.”“Vu tộc há lại dễ dàng đối phó như vậy?

Chưa kể Đại trận Vu tộc, ngay cả Tổ Vu Chân Thân của Tổ Vu, chúng ta cũng không thể phá vỡ.” Nghe vậy, Kế Mông lắc đầu, mở lời nói.“Đó cũng chính là điều thần muốn nói.” Côn Bằng nhàn nhạt mỉm cười, nhìn Đế Tuấn nói: “Thiên Đế, Tổ Vu Chân Thân tuy lợi hại, nhưng thần có thể luyện chế một thanh sát khí có thể phá vỡ Tổ Vu Chân Thân.

Như vậy thì không cần sợ hãi chiến tranh Vu Yêu.

Đợi đến khi thắng Vu tộc, thống trị Hồng Hoang, khí vận và nghiệp lực của Yêu tộc chúng ta cũng có thể khôi phục.”Nghe vậy, Đế Tuấn khẽ gật đầu, nói: “Yêu Sư nói có lý, nhưng luyện chế sát khí như vậy lại không phải chuyện dễ dàng.

Trong Yêu tộc chúng ta, không có tài liệu nào có thể luyện chế.”“Thiên Đế, thần đã phát hiện trong Hồng Hoang, những tiểu yêu của Yêu tộc chúng ta, sau khi chém giết Nhân tộc, vũ khí dung nhập hồn phách Nhân tộc, lại trở nên mạnh hơn rất nhiều.

Nuốt chửng huyết nhục Nhân tộc cũng có thể đề thăng thực lực bản thân.

Thiên Đế, thần có thể dùng Nhân tộc, luyện chế sát khí phá vỡ Tổ Vu Chân Thân.”Trên Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình Yêu tộc.

Sau khi Côn Bằng nói xong, trong mắt y lóe lên một tia dị sắc, sau đó y yên lặng nhìn Đế Tuấn.Lúc này, lời nói vừa dứt, trên Lăng Tiêu Bảo Điện một mảnh tĩnh mịch.

Thập Đại Yêu Thần và Thái Nhất sắc mặt khác nhau, chỉ có Đế Tuấn sắc mặt bình tĩnh nhìn y.Mắt Đế Tuấn hơi híp lại, vẻ mặt khó lường.

Y nhìn Côn Bằng, hồi lâu không nói gì.Sau một hồi lâu, y và Thái Nhất nhìn nhau, sau đó quay đầu nhìn Côn Bằng, trầm giọng nói: “Yêu Sư, ngươi có biết hậu quả của việc này không?”Nhân tộc do Nữ Oa tạo ra.

Nếu làm như vậy, Nữ Oa nhất định sẽ không tha cho Yêu tộc.Trước đây Phục Hy vẫn lạc, Nữ Oa tuy phẫn nộ, còn trọng thương Đế Tuấn, nhưng vì một số nguyên nhân đã không diệt sát Đế Tuấn, khiến Yêu tộc thở phào nhẹ nhõm.Nếu lần này ra tay với Nhân tộc, Nữ Oa nhất định sẽ không tha cho Yêu tộc, Đế Tuấn lần này có khả năng sẽ bị Nữ Oa diệt sát.Đến lúc đó, Yêu tộc có thể không phải đối thủ của Vu tộc, việc này không phải là hành động sáng suốt.Côn Bằng nghe vậy, chắp tay nói: “Thần biết.

Nhưng Nữ Oa chưa nhập Yêu tộc ta, thêm vào đó Hy Hoàng đã vẫn lạc, Yêu tộc ta với nàng liền không còn khả năng hợp tác nữa.

Chi bằng thừa cơ hội này, một lần đề thăng thực lực Yêu tộc.

Thiên Đế, chỉ cần có thể luyện ra sát khí, đến lúc đó liền có thể trừ bỏ Tổ Vu, khí vận và nghiệp lực của Yêu tộc ta cũng có thể giải quyết.

Đợi đến khi Yêu tộc thực sự quân lâm Hồng Hoang, Thánh Nhân

cũng phải lùi bước ba phần." Côn Bằng nhìn Đế Tuấn tiếp tục nói, trong mắt thần quang lóe lên.Ánh mắt Đế Tuấn lóe lên quang mang, nhìn y, không trả lời.Bạch Trạch nhìn Côn Bằng, vẻ mặt có chút biến đổi khôn lường.Mặc dù biết Côn Bằng làm vậy không có ý tốt, nhưng nếu thật sự như y nói, có thể luyện chế một thanh sát khí phá vỡ Tổ Vu Chân Thân, thì đó sẽ là thủ đoạn giúp Yêu tộc giành chiến thắng trong cuộc chiến Vu Yêu.Nhưng phía sau Nhân tộc, không chỉ có Nữ Oa, mà còn có Thái Thanh Thánh Nhân đứng đầu Tam Thanh.Nếu thật sự làm vậy, đến lúc đó đứng ở mặt đối lập với Yêu tộc, sẽ không chỉ có Nữ Oa, mà còn có Thái Thanh Thánh Nhân.Vung nhẹ quạt lông trong tay, Bạch Trạch nhìn Côn Bằng nói: "Yêu Sư kế này tuy hay, nhưng Yêu Sư có nghĩ đến, nếu chúng ta ra tay với Nhân tộc, thì chúng ta đối mặt, sẽ không chỉ có Nữ Oa Thánh Nhân, mà còn có Thái Thanh Thánh Nhân sao?"Côn Bằng nghe vậy, nhìn Bạch Trạch, rồi lại nhìn Đế Tuấn, mới nói: "Bạch Trạch có lo lắng cũng là lẽ thường.

Chi bằng thế này, thần sẽ đến Bát Cảnh Cung hỏi Thái Thanh Thánh Nhân một phen.

Nếu Thái Thanh Thánh Nhân gật đầu, vậy thì chúng ta hãy thương nghị lại.

Còn về Nữ Oa, thì không cần nữa."Côn Bằng nói như vậy, Bạch Trạch liền chuyển ánh mắt sang Đế Tuấn."Nếu đã như vậy, vậy làm phiền Yêu Sư." Đế Tuấn nhìn y, nhàn nhạt nói."Thần xin cáo lui!" Côn Bằng chắp tay, sau đó quay người rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.Trên Đại điện, yên tĩnh một lát.Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch và Thái Nhất, hỏi: "Các ngươi thấy thế nào?""Đại ca, tuy hành động của Côn Bằng có chút không ổn thỏa, nhưng Yêu tộc lúc này, cũng chỉ có thể phá phủ trầm chu.

Nếu không có đối sách, đến kỳ hạn một triệu năm, tiểu đệ sợ rằng không phải đối thủ của Vu tộc." Thái Nhất trầm ngâm vài hơi thở,

nhìn Đế Tuấn nói.Cách kỳ hạn một triệu năm không còn bao nhiêu vạn năm nữa, nhanh chóng sẽ đến gần.

Nếu không có đối sách đối với Tổ Vu, e rằng sẽ khó có thể đối kháng với Vu tộc.Đế Tuấn khẽ gật đầu, nhìn xuống Bạch Trạch.Bạch Trạch trầm ngâm một lát, nói: "Thiên Đế, thần cho rằng, nếu Thái Thanh Thánh Nhân gật đầu, việc này có lẽ có thể tiến hành, nhưng cũng nên có một giới hạn.

Nhân tộc có thể khiến Thái Thanh Thánh Nhân thành Thánh, tự có chỗ bất phàm.

Nếu đồ sát toàn bộ, e rằng Yêu tộc cũng sẽ bị phúc diệt."“Nếu đã như vậy, vậy thì hãy xem thái độ của Thái Thanh Thánh Nhân rồi tính.

Nếu được, trẫm chỉ cần dùng Nhân tộc luyện chế một thanh sát khí là đủ." Đế Tuấn nghĩ trong lòng, mở lời nói.Nhân tộc trong Hồng Hoang, đi gần với Vu tộc, vì Vu Nhân thông hôn, Đế Tuấn đối với Nhân tộc, cũng không có mấy hảo cảm.Huống hồ việc này, lợi ích cũng thực sự không nhỏ.Chỉ cần có thể phá vỡ Tổ Vu Chân Thân, phúc diệt Vu tộc, tổn thất một chút khí vận cũng đáng giá."Nhân tộc!" Đế Tuấn dựa vào long ỷ, nhắm hai mắt lại, khẽ xoa mi tâm, miệng chậm rãi thốt ra hai chữ.Lúc này, chỉ có phúc diệt Vu tộc, mới là đại sự.Việc này tuy có tổn hại thiên hòa, hao tổn khí vận, nhưng chỉ cần có thể giải quyết được Vu tộc, Đế Tuấn trong lòng cũng cảm thấy đáng giá.Điều y muốn, chính là quân lâm Hồng Hoang.

Nếu Vu tộc không bị trừ bỏ, y liền không thể thực hiện được những điều trong lòng đã mưu tính.Bởi vậy lần này, Yêu tộc cũng chỉ có thể phá phủ trầm chu một lần.Hồng Hoang, dưới Thủ Dương Sơn.

Côn Bằng ngẩng đầu nhìn tòa cung điện huy hoàng sừng sững trên núi, trên mặt lộ vẻ trầm tư.Trong mắt y tinh quang lóe lên, dường như đang ủ mưu, lông mày nhíu chặt, nhưng giữa hai lông mày dường như

ẩn chứa hung quang.Nửa buổi sau, lông mày nhíu chặt của Côn Bằng mới giãn ra, y khẽ thở phào một hơi, nhẹ giọng nói: "Thái Thanh Thánh Nhân quả nhiên không hổ là đệ tử lớn nhất dưới trướng Hồng Quân Đạo Tổ, tu vi quả nhiên đáng sợ."Trong lòng nghĩ vậy, Côn Bằng thân hình lóe lên, hướng về Bát Cảnh Cung.Bên ngoài cửa Bát Cảnh Cung.

Một vị đạo đồng đứng đó, nhìn Côn Bằng đi tới bên cạnh mình, khẽ thi lễ.Côn Bằng thấy vậy, cũng khẽ thi lễ, sau đó nói: "Yêu Sư Côn Bằng của Thiên Đình, cầu kiến Thái Thanh Thánh Nhân."Nghe vậy, đạo đồng nhìn y, nói: "Ý của Yêu Sư, lão gia đã biết.

Lão gia dặn ta nói với Yêu Sư rằng, việc này Yêu tộc tuy có thể làm, nhưng Nhân tộc là sinh linh ứng vận Thiên Đạo mà sinh ra, dưới Thiên Đạo, Nhân tộc không thể diệt tuyệt."Côn Bằng nghe xong, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, hướng về Bát Cảnh Cung hành một lễ, nói: "Lời của Thái Thanh Thánh Nhân, Côn Bằng xin ghi nhớ.

Như vậy, liền không quấy rầy Thánh Nhân thanh tu nữa."Nói xong, y liền đi thẳng xuống núi.Trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thượng ngồi khoanh chân trên Thái Cực Đồ, nhìn bóng dáng Côn Bằng xuống núi, trong mắt không ngừng vẽ ra âm dương, huyễn hóa quỹ tích Đại đạo, dường như mọi sự tiến triển đều nằm trong lòng bàn tay y.Sau một hồi lâu, mới nghe y nói: "Việc này đối với ta mà nói, cũng không phải không có ích lợi.

Chuyện Yêu tộc, ta có thể suy yếu địa vị của Thánh địa Nhân tộc, cũng có thể lực vãn cuồng lan, có thể mượn cơ hội này một lần nữa truyền pháp, đề thăng khí vận."Sau khi đã quyết định trong lòng, Thái Thượng lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.Chỉ vài tháng sau, Côn Bằng liền từ Thủ Dương Sơn trở về Thiên Đình.Trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Thần Côn Bằng, tham kiến Thiên Đế, Đông Hoàng." Côn Bằng

cúi người chắp tay với Đế Tuấn và Thái Nhất, khóe miệng nở một nụ cười.Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau.

Nhìn sắc mặt Côn Bằng lần này, làm sao lại không biết kết quả chuyến đi này chứ.Đế Tuấn nghĩ trong lòng, nhìn y, nhàn nhạt nói: "Yêu Sư chuyến này thế nào?""Thiên Đế xin xem." Côn Bằng vung tay, một hình ảnh hiện lên trong hư không.Chính là lời nói của đạo đồng Thái Thượng bên ngoài Bát Cảnh Cung."Ừ!" Đế Tuấn khẽ gật đầu, nói: "Nếu Thái Thanh Thánh Nhân đã gật đầu, việc này cũng có thể tiến hành.""Nếu Thiên Đế đã cho là có thể làm, việc này liền nên tiến hành càng sớm càng tốt." Côn Bằng nhìn Đế Tuấn nói, giữa sắc mặt không có chút biến hóa nào."Việc này Trẫm tự có an bài, các ngươi đều lui xuống đi!" Đế Tuấn nghe vậy, xua tay nói.Nghe vậy, chư vị Yêu Thần chắp tay với Đế Tuấn và Thái Nhất nói: "Thánh ngự hạo thiên, ân trạch tứ cực." Nói xong, liền lui ra ngoài.Côn Bằng nhìn một cái, trong mắt lóe lên một tia quang mang, rồi cũng lui xuống.Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, chỉ còn lại Thái Nhất và Đế Tuấn hai người."Nhị đệ thấy thế nào?" Đế Tuấn hỏi."Nếu Thái Thanh Thánh Nhân đã gật đầu, vậy cũng có thể tiến hành, cứ làm theo những gì Thái Thanh Thánh Nhân đã nói." Thái Nhất gật đầu nói, Yêu tộc lần này cũng chỉ có thể liều một phen, nếu không muốn thắng Vu tộc, e rằng không mấy khả thi."Ừ, Trẫm cũng cho là vậy.

Nhân tộc tự có chỗ bất phàm, Trẫm trước tiên tạm thời luyện chế một thanh sát khí là được.

Còn những cái khác, sau này hẵng tính." Đế Tuấn nghe vậy, gật đầu nói."Vậy cứ theo lời Đại ca." Thái Nhất gật đầu nói."Nếu đã như vậy, vậy thì Trẫm sẽ gần đây luyện chế một thanh thần binh lợi khí trước đã." Đế Tuấn khẽ gật đầu, nói.Muốn luyện chế sát khí như vậy, thì trước tiên phải có một thanh thần binh lợi khí để thừa tải.Thái Nhất nghe vậy, khẽ gật đầu, ánh mắt rơi vào trong Hồng Hoang, hồi

lâu không nói gì.Hỗn Độn Thế Giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Ý thức của Nữ Oa từ Sơn Hà Xã Tắc Đồ thoát ra, trên khuôn mặt tươi cười có một nỗi ưu sầu không thể hóa giải.Chân linh Phục Hy vẫn đang được nuôi dưỡng, nhưng tình hình không mấy lạc quan.

Muốn hoàn toàn khôi phục, không biết phải mất bao lâu nữa."Xem ra muốn vì ca ca hồi phục một chút nguyên thần thương thế, cần phải có một ít bản nguyên nguyên thần." Một lát sau, Nữ Oa chậm rãi nói.Nói xong, ánh mắt nàng chuyển sang trong Hỗn Độn Thế Giới.

Trong Hỗn Độn Thế Giới có bản nguyên của Dị Thú Hỗn Độn có thể giúp Phục Hy hồi phục một số thương thế nguyên thần.Lần này muốn giúp Phục Hy, liền cần phải đi đến Hỗn Độn một chuyến."Vì sự hồi phục thương thế nguyên thần của ca ca, chuyến đi này cũng phải đi một chuyến." Nữ Oa nghĩ trong lòng, chậm rãi nói.Nói xong, ánh mắt nàng quét qua trong Hồng Hoang, không phát hiện ra đại sự gì, liền đứng dậy, rời khỏi Thánh Mẫu Cung, đi về phía sâu thẳm của Hỗn Độn.Đồng thời, bên ngoài Đông Hải, trong Bồng Lai Tiên Đảo.

Ánh mắt Toại Nhân Thị nhìn về hướng Hỗn Độn Thế Giới, dường như đã thấy một bóng dáng rời khỏi Thánh Mẫu Cung, đi về phía Hỗn Độn Thế Giới, có chuyện gì đó."Nhân tộc, cũng đã đến lúc thể hiện rồi." Nghĩ trong lòng, Toại Nhân Thị khẽ cười một tiếng nói.Nữ Oa rời khỏi Thánh Mẫu Cung, nếu Nhân tộc xảy ra chuyện, e rằng nhất thời khó có thể quay về trợ giúp.Nhưng Nhân tộc lúc này, Toại Nhân Thị cảm thấy, trừ phi Thánh Nhân tự mình ra tay đối với Nhân tộc, nếu không, Nhân tộc đều có thể ứng phó được.Nhân tộc trước đây không hề để lại nhiều ấn tượng cho các tộc và đại năng trong Hồng Hoang.

Trừ khi Nhân tộc mới đản sinh, người ta biết trong Hồng Hoang

có một chủng tộc Hậu Thiên, Nhân tộc, còn lại thì không có ấn tượng gì.Lần này, thời cơ để Nhân tộc một lần nữa hiện thế, cũng đã gần đến.Một lần nữa, Toại Nhân Thị cảm thấy, Nhân tộc có lẽ cần phải chấn nhiếp các chủng tộc đại năng khác.Nhân tộc ngày nay, không thể để người khác tùy ý chà đạp.“Nhị đệ...” Trong lòng nghĩ hồi lâu, Toại Nhân Thị nhàn nhạt mở lời nói.“Đại ca!” Vài hơi thở sau, Hữu Sào Thị xuất hiện trước mặt y.Toại Nhân Thị nhìn y, miệng khẽ động, truyền âm cho y.Sắc mặt Hữu Sào Thị vốn dĩ bình tĩnh, giờ đây kinh ngạc, chỉ trong vài hơi thở.“Ta hiểu rồi, ta đi ngay bây giờ.” Hữu Sào Thị đáp một tiếng, liền quay người rời đi.Ánh mắt Toại Nhân Thị chuyển lên Hồng Hoang, trong đôi mắt sâu thẳm, một đạo hàn quang lóe lên.Thiên Đình, trong Thái Dương Thần Cung.

“Thu, thành!” Đế Tuấn khẽ quát một tiếng, thủ quyết trong tay đánh ra, thanh thần kiếm đã luyện chế lập tức bay vào tay y.Thanh kiếm này dài khoảng ba thước ba tấc, trên chuôi kiếm có hình chín rồng vờn ngọc, toàn thân đen kịt, một luồng sát khí kinh người cổ xưa phát ra từ thân kiếm.Đế Tuấn nhìn trường kiếm trong tay, nhẹ giọng nói: “Nếu đã vì đồ sát Vu tộc mà sinh ra, vậy từ nay về sau, liền gọi là ‘Đồ Vu Kiếm’ đi!

Chương 252

Thay ta đồ tận Tổ Vu, diệt tận Vu tộc.”“Thử!” Đồ Vu Kiếm khẽ ngân vang một tiếng, bay lượn trong hư không, từng đạo kiếm khí cường hãn phát ra, nhiều vật trong điện đều bị hư hại.Đế Tuấn vẫy tay, Đồ Vu Kiếm quay về trong tay y, ánh mắt rơi vào hướng Hồng Hoang.Sau một hồi lâu, mới nghe y nói: “Nếu thanh kiếm này đã thành, vậy thì bắt đầu luyện chế đi!” Nói xong, trên mặt y hiện lên một tia sát ý.“Oanh!” Trên Cửu Thiên, đột nhiên vang lên một tiếng sấm kinh thiên động địa, chấn động Cửu Tiêu, dường như đang cảnh cáo?Nhân tộc?

Yêu tộc, hay là Vu tộc?

Không ai có thể biết.Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình.

Tại Nam Thiên Môn.

“Vì thực lực Yêu tộc, vì Yêu tộc có thể giành được thắng lợi trong cuộc chiến một triệu năm.

Hôm nay, Trẫm liền hạ lệnh cho các ngươi xuống giới Hồng Hoang, đồ sát Nhân tộc, thôn phệ huyết nhục của họ, tăng trưởng thực lực, xuất phát!” Đế Tuấn ánh mắt lạnh lẽo quét qua Yêu tộc Tam Quân đang có mặt, lớn tiếng nói, âm thanh cuồn cuộn, truyền đến các bộ chúng Yêu tộc.Theo hai chữ “xuất phát” vừa dứt, Yêu tộc Tam Quân như ong vỡ tổ, vô số kể, dốc toàn lực xuống.Kiếm chỉ nơi nào, vạn quân hướng về đó!Đại quân Yêu tộc cuồn cuộn kéo xuống Thiên Đình, lại kinh động không ít người.Tam Thanh đối với chuyện này đã sớm biết, lần này nhìn một cái sau đó, liền không để ý nữa.Còn về hai vị phương Tây, họ mong loạn sự tình phương Đông, như vậy mới có

cơ hội thừa cơ mà làm.Hồng Hoang, dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

Mười hai Tổ Vu tụ tập ở đây thương nghị đại sự, lúc này thấy Yêu tộc đại cử xuống Hồng Hoang, trong lòng đều suy đoán hành động này của Yêu tộc có ý gì.Lần này mười hai Tổ Vu đều ở đây, cũng không sợ Yêu tộc ra tay với Vu tộc.

Chỉ cần Yêu tộc dám ra tay, liền phải đối mặt với một kích lôi đình của mười hai Tổ Vu, bởi vậy cũng không sợ.Nhưng nhìn lộ tuyến của Yêu tộc lúc này, hiển nhiên không phải hướng về Vu tộc, bởi vậy lúc này họ cũng không có động tác gì.“Nhị đệ, Yêu tộc lần này dốc toàn lực xuống Hồng Hoang, rốt cuộc là làm gì?” Đế Giang lông mày nhíu chặt, chuyển ánh mắt sang Cú Mang, mở lời hỏi.“Yêu tộc lần này xuống Hồng Hoang, mục tiêu lại không phải Vu tộc chúng ta.

Nhìn lộ tuyến lúc này của họ, là đi về phía đông Hồng Hoang, nơi đó là Nhân tộc cư ngụ.

Mục tiêu của họ, có lẽ là Nhân tộc.” Cú Mang trong mắt tinh quang lóe lên, sau khi nghĩ trong lòng, phân tích nói.“Nhân tộc?!” Một đám Tổ Vu không hiểu, nhìn y.“Nhân tộc yếu ớt, có gì đáng để bọn họ nhòm ngó, cần phải động binh lớn như vậy?

Dốc toàn lực ra sao?” Đế Giang không hiểu nói, ánh mắt rơi vào Đông Hải Chi Tân.“Điều này ta cũng không biết, nhưng có một điểm có thể khẳng định, việc này nhất định quan hệ trọng đại, nếu không Yêu tộc không thể dốc toàn lực ra.” Cú Mang nghĩ trong lòng, chậm rãi nói.Nghe vậy, Đế Giang trầm tư.

Nhân tộc đã chung sống với Yêu tộc nhiều năm, ngoài Tiên Thiên Đạo Thể, tu luyện nhanh hơn một chút, cũng không có chỗ đặc biệt nào khác.“Nhị đệ, ngươi phải luôn chú ý động hướng của Yêu tộc, chỉ cần có gió thổi cỏ lay, lập tức nói cho ta.” Trầm ngâm một lát, Đế

Giang mở lời nói.“Ta hiểu rồi.” Cú Mang gật đầu nói.Trong Hồng Hoang, Nhân tộc đã sớm khuếch tán về phía Đông Hải Chi Tân, trải rộng khắp nửa Hồng Hoang.Lúc này, Yêu tộc đã xuống Hồng Hoang, cũng đang một đường tàn sát về phía Đông Hải Chi Tân.Nhưng Yêu tộc trên Thiên Đình, không thể so với Yêu tộc trên Đại Địa Hồng Hoang.

Tu vi của những Yêu tộc này phổ biến cao hơn rất nhiều so với trên Đại Địa Hồng Hoang.Trong nhất thời, Nhân tộc liên tục bại lui.

Mãi đến khi những người tu hành Thái Thượng Kim Đan Chi Đạo đứng ra, tình hình Nhân tộc mới tốt hơn một chút.Nhưng cảnh đẹp chẳng tày gang, Yêu Thần, Yêu Tướng các loại vừa ra tay, ưu thế chiến đấu lại nghiêng về phía Yêu tộc.

Nhân tộc một đường bại lui, rút về phía Đông Hải Chi Tân.Trải qua mấy ngày dung hợp hồn phách, uy lực Đồ Vu Kiếm ngày càng tăng cường.Nhìn sự biến hóa của Đồ Vu Kiếm, Đế Tuấn chỉ huy Yêu tộc tiếp tục tiến lên.Yêu tộc một đường đồ sát, thây chất đầy đồng, máu chảy thành sông.Yêu tộc sau khi thôn phệ huyết nhục Nhân tộc, thực lực đang chậm rãi đề thăng, còn Nhân tộc thì liên tục rút lui, số lượng giảm mạnh.Đế Tuấn ở phía sau, sau khi đồ sát Nhân tộc, liền ra tay thu thập hồn phách, dung hợp vào Đồ Vu Kiếm.Hồng Hoang, Đông Hải Chi Tân, Thánh địa Nhân tộc.

“Quả nhiên như Nhân Tổ đã nói, Yêu tộc lần này thế hung hãn, nếu không chuẩn bị trước, e rằng lúc này tổn thương sẽ còn nhiều hơn.” Nhị Trưởng lão vẻ mặt ngưng trọng, nhìn Đại Trưởng lão, trầm giọng nói.“Nhân tộc phát triển nhanh chóng, không thể thu toàn bộ về Đông Hải Chi Tân.

Những người chết thảm dưới tay Yêu tộc, cũng không có cách nào.

Điều chúng ta có thể làm lúc này, chính là chuẩn bị tất cả sức mạnh, nghênh chiến Yêu tộc." Đại Trưởng lão nhìn mấy vị Trưởng lão, chậm rãi nói.Nói xong, y dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Nhị Trưởng lão, thông tri ba vị Nhân Tổ, Thánh địa Nhân tộc dốc toàn lực ra, tập hợp tất cả sức mạnh Nhân tộc, nghênh chiến Yêu tộc."“Vâng!" Nhị Trưởng lão đáp một tiếng, đứng dậy rời đi."Ra tay đi, Nhân tộc đã khiêm tốn quá lâu rồi, đã đến lúc thể hiện thực lực chân chính." Đại Trưởng lão nói, chậm rãi đứng dậy, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt.Nghe vậy, mấy vị Trưởng lão nhìn nhau, khẽ gật đầu.Tám vị Chuẩn Thánh, mấy trăm Đại La Kim Tiên, mấy nghìn Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên và vô số người dưới Kim Tiên.

Thực lực như vậy, thêm vào thực lực của Thánh địa Bồng Lai, thì ngay cả Yêu tộc, cũng không nhất định có thể địch lại.Hồng Hoang, bên ngoài Đông Hải Chi Tân, địa vực trăm triệu vạn dặm.

Nơi đây, Yêu tộc cơ bản không còn thấy bóng dáng Nhân tộc nữa, toàn bộ đều tụ tập trong Đông Hải Chi Tân.Yêu tộc cũng cảm thấy kỳ lạ, tuy rằng phía trước đã giết không ít Nhân tộc, nhưng so với số lượng cơ bản của Nhân tộc mà nói, lại không đáng kể.

Một đường đi, trừ những Nhân tộc gặp phải lúc đầu, những người khác đều không thấy.Nếu không phải đã có chuẩn bị trước, vậy thì Đế Tuấn trong lòng tự nhiên sẽ không tin."Đại ca, chẳng lẽ Nhân tộc có hậu thủ?" Thái Nhất khẽ nhíu mày, ngưng giọng nói.Nghe vậy, Đế Tuấn sắc mặt nghiêm nghị, lắc đầu nói: "Nhân tộc những năm gần đây, tuy phát triển nhanh chóng, nhưng thực lực không mạnh.

Ngay cả lần này có chuẩn bị, hẳn cũng không thể gây sóng gió lớn."Nói xong, y dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Nhưng việc này cũng cần cẩn thận hành sự, thông tri Bạch Trạch, Thập Đại Yêu Thần toàn bộ tiến lên, để phòng vạn nhất."Thập Đại Yêu Thần một nửa là cảnh giới Chuẩn Thánh, những người khác cũng là tồn tại Đại La Kim

Tiên đỉnh phong.

Có mười vị cao thủ như vậy ở đây, Đế Tuấn trong lòng an tâm hơn một chút.“Vâng, tiểu đệ hiểu rồi!” Thái Nhất gật đầu, quay người rời đi.Đế Tuấn nhìn Đồ Vu Kiếm trong tay, trong mắt hàn quang lóe lên.Ngoài Đông Hải Chi Tân, trăm triệu dặm.

Thập Đại Yêu Thần dẫn Yêu tộc một đường tiến lên, không phải đồ sát Nhân tộc, mà ngược lại bị Nhân tộc đồ sát.Bởi vì Nhân tộc xuất hiện lúc này, thực lực quá cường hãn.Tám vị Chuẩn Thánh, mấy trăm Đại La Kim Tiên, mấy nghìn Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên và vô số người dưới Kim Tiên.

Lúc này hai bên vừa đối đầu, Yêu tộc lập tức bị Nhân tộc đánh cho trở tay không kịp.Mặc dù Thập Đại Yêu Thần có một nửa là cao thủ cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng bên Nhân tộc lại có tám vị cao thủ Chuẩn Thánh.

So sánh hai bên, Thập Đại Yêu Thần đều có chút không địch lại.Dù sao số lượng Chuẩn Thánh của Nhân tộc cũng cao hơn Thập Đại Yêu Thần.Yêu tộc lúc này một đường bại lui, rút về đại bản doanh.

Nhân tộc một đường truy kích, nhưng sau một khoảng cách nhất định, liền dừng lại, dường như đang chờ đợi.Hồng Hoang, ngoài Đông Hải Chi Tân, trong đại bản doanh Yêu tộc.

“Đại ca, chúng ta đã thất bại, thực lực Nhân tộc, vượt xa tưởng tượng của tiểu đệ.” Thái Nhất sắc mặt âm trầm, hướng về Đế Tuấn nói.Tám vị Chuẩn Thánh, mấy trăm Đại La Kim Tiên, mấy nghìn Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên và vô số người dưới Kim Tiên.

Thực lực như vậy, ngay cả so với Vu Yêu Nhị tộc, cũng không kém mấy phần.Vốn dĩ cho rằng Nhân tộc yếu ớt, lần này có thể thành công luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Nhưng không ngờ, trước đây đồ sát Nhân tộc, ngay cả một phần năm việc luyện chế Đồ Vu Kiếm cũng chưa hoàn thành.Lúc này muốn tiến lên nữa, lại phải chịu sự tập kích của sức mạnh như vậy.“Hay cho một Nhân tộc, che mắt nhiều đến vậy.” Đế Tuấn sắc mặt âm trầm.

Trước đây y cũng từng suy đoán, nhưng lại không phát hiện ra điều bất thường.

Không ngờ, lại thất bại, khiến Yêu tộc tổn thất nhiều đến vậy.Bị Nhân tộc đột nhiên đánh cho trở tay không kịp, số lượng Yêu tộc tổn thất, cũng không nhất thiết phải ít hơn Nhân tộc.Lúc này, không chỉ Đế Tuấn kinh hãi, ngay cả không ít đại năng trong Hồng Hoang, Vu tộc, cũng đều chấn kinh không thôi.Nhân tộc, từ khi nào thực lực đã mạnh đến vậy?Tám vị Chuẩn Thánh, mấy trăm Đại La Kim Tiên, đó là khái niệm gì?

Đó là những tồn tại mà Vu Yêu mới có thể đưa ra.Không ngờ, Nhân tộc chủng tộc Hậu Thiên yếu ớt không chịu nổi ngày xưa, giờ đây lại lấy tư thái như vậy mà hiện diện trước mắt các tộc và đại năng trong Hồng Hoang, thực sự khiến người ta chấn kinh.Mặc dù Yêu tộc lúc này Đế Tuấn, Thái Nhất và Côn Bằng chưa ra trận, nhưng tin rằng, ngay cả khi có họ tham gia, e rằng cũng không chiếm được bao nhiêu lợi thế.Nhân tộc có thể ẩn tàng sâu đến vậy, vậy thì có hay không có hậu thủ, một chút cũng không thể biết chắc.Nếu có, vậy thì Yêu tộc toàn bộ ra tay, cũng không chiếm được lợi thế.

Chỗ dựa duy nhất, chính là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.Nhưng nếu buộc Yêu tộc phải xuất động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vậy thì thực lực Nhân tộc, không thể không được coi trọng.Đó có thể so sánh với tồn tại Vu Yêu rồi, có thể trở thành chủng tộc thứ ba của Hồng Hoang.Đế Tuấn nghĩ trong lòng, nói với Thái Nhất: “Nhị đệ, Yêu tộc toàn bộ xuất động, Côn Bằng và Trẫm đều ra trận.

Lần này thế tất phải luyện thành Đồ Vu Kiếm.

Đồ Vu Kiếm là then chốt để Yêu tộc chiến thắng Vu tộc.

Nếu lúc này không nắm bắt thời cơ, sau này liền càng khó khăn hơn.”“Vâng!” Thái Nhất đáp một tiếng, quay người rời đi.Vài ngày sau, Yêu tộc toàn bộ xuất động.

Ngay cả Yêu Sư Côn Bằng muốn ngư ông đắc lợi, lúc này cũng đã bị Đế Tuấn phái ra trận.Thêm vào đó là Đông Hoàng Thái Nhất, lúc này sức mạnh Yêu tộc toàn bộ xuất động.Đế Tuấn lơ lửng giữa không trung, ứng phó những tình huống đặc biệt.Lần này thực lực Yêu tộc đề thăng đến mức này, lại vẫn giằng co với Nhân tộc.

Ẩn ẩn dưới đó, Nhân tộc có chút rơi vào thế hạ phong.“Sát!” Ngay khi Nhân tộc rơi vào thế hạ phong, từ bốn phương tám hướng của Yêu tộc vang lên từng trận tiếng xung sát, sau đó thấy đại quân Yêu tộc bị mấy chi đội ngũ xông tan, vô số Yêu tộc vẫn lạc trong đó.Lúc này, Nhân tộc bày thế trong ngoài, bao vây Yêu tộc vào trong.Nhân tộc bên trong thực lực cường hãn, Nhân tộc bên ngoài, thực lực càng thêm cường hãn.Tùy tiện một vị, ít nhất cũng có thực lực Kim Tiên trở lên, Thái Ất Kim Tiên càng không ít, cao thủ Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh, cũng có không ít.Thực lực như vậy, so với Nhân tộc bên trong, mạnh hơn vô số.“Làm sao có thể?!” Đế Tuấn sắc mặt đại biến, đều là Nhân tộc, thực lực Nhân tộc từ khi nào đã mạnh đến vậy?Chuẩn Thánh bên trong và bên ngoài cộng lại, đã lên đến con số hai mươi.

Ngay cả Yêu tộc và Vu tộc cộng lại, cũng không thể có thực lực như vậy.

Nhân tộc đã làm thế nào?Lúc này, vô số đại năng trong Hồng Hoang chấn kinh.

Nhân tộc, mạnh mẽ đến vậy sao?Nhân tộc, chẳng phải yếu ớt sao?

Mới có mấy Nguyên hội?

Nhân tộc phát triển đến nay, liền có thể so sánh với Vu Yêu, nếu lại cho Nhân tộc thêm mấy Nguyên hội nữa, Vu Yêu Nhị tộc còn là đối thủ sao?Nhân tộc đã làm thế nào?

Che mắt nhiều đến vậy sao?Vấn đề này, Đế Tuấn trong lòng cũng đang hỏi.Sức mạnh của Thánh địa trước đây mạnh đến vậy, Đế Tuấn vô cùng chấn kinh, cũng tin rằng toàn bộ sức mạnh ra trận, đủ để áp chế Nhân tộc.

Nhưng không ngờ, Nhân tộc lại có hậu thủ.Nhân tộc xuất hiện lúc này, thực lực đủ để sánh ngang với Yêu tộc.

Thêm vào Nhân tộc trước đó, ngay cả khi có thêm Đế Tuấn, cũng không thể chiến thắng Nhân tộc."Hay cho một Nhân tộc." Đế Tuấn sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói."Ong!" Hư không khẽ rung lên, ba đạo thân ảnh chậm rãi bước ra, chính là Hữu Sào Thị, Truy Y Thị và Toại Nhân Thị."Đế Tuấn, từ ngày hôm nay trở đi, Nhân tộc ta và Yêu tộc không chết không ngưng!" Toại Nhân Thị nhìn y, lạnh lùng mở lời nói."Hanh!" Đế Tuấn nghe vậy, lạnh lùng hừ một tiếng, thân hình vừa động, liền xông về phía Toại Nhân Thị.Toại Nhân Thị khóe miệng nở một nụ cười lạnh lẽo, nghênh đón y.Đế Tuấn là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng Toại Nhân Thị, lại là bán bộ Hỗn Nguyên, Đế Tuấn không thể là đối thủ của Toại Nhân Thị.Lúc này Hữu Sào Thị và Truy Y Thị liên thủ, đối đầu với Đông Hoàng Thái Nhất.Côn Bằng cộng thêm Thập Đại Yêu Thần, thì đối đầu với tám vị Trưởng lão và các đệ tử Chuẩn Thánh khác.Hai bên trong nhất thời, giết đến trời đất tối tăm, thương vong của Yêu tộc không ngừng tăng lên.

Yêu tộc trong khoảnh khắc ngắn ngủi, liền bị Nhân tộc áp chế, một đường bại lui."Oanh!" Một tiếng sấm vang lên giữa không trung, làm kinh động Nhân Yêu Nhị tộc.Lúc này, Nhân Yêu Nhị tộc, Vu tộc,

vô số sinh linh đại năng Hồng Hoang nhìn đi, lại thấy Đế Tuấn bị Toại Nhân Thị đánh bay vạn dặm, máu vương trời xanh, nghiền nát vô số không gian thời gian.Toại Nhân Thị lúc này, trước mặt vô số đại năng Hồng Hoang, thể hiện ra thực lực cường đại, áp chế Đế Tuấn Chuẩn Thánh đỉnh phong.“Làm sao có thể?

Thực lực, làm sao có thể mạnh đến vậy?” Đế Tuấn sắc mặt kinh hãi nhìn Toại Nhân Thị, khó mà tin nổi.Y là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, là tồn tại mạnh nhất dưới Thánh Nhân.

Nhưng lúc này trước mặt Toại Nhân Thị, y vẫn không phải đối thủ.Toại Nhân Thị có Linh Bảo, không phải loại sơ cấp, thực lực lại mạnh, làm sao có thể là đối thủ của y.Hồng Hoang, ngoài Đông Hải Chi Tân.

Chương 253

Trong hư không vô tận.Đế Tuấn nhìn Toại Nhân Thị, cảm giác mọi thứ dường như hư ảo, Nhân tộc dù ở phương diện nào, cũng đều áp chế Yêu tộc.Lúc này vốn dĩ y đồ sát Nhân tộc, nhưng hiện tại, lại ngược lại, số lượng Yêu tộc vẫn lạc gấp mấy lần Nhân tộc.Mọi thứ, đều đã thất bại.“Yêu tộc đã ra tay với Nhân tộc, vậy thì phải có sự chuẩn bị cho việc vẫn lạc.” Toại Nhân Thị nhàn nhạt nhìn y, lạnh lùng mở lời nói.Thái Nhất lúc này tuy có Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng cũng không thể áp chế sự liên thủ của Truy Y Thị và Hữu Sào Thị.“Thái Nhất, bố Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!” Đế Tuấn trong lòng hung hăng, lệ quát một tiếng, khí thế trên người bùng phát.“Đông!” Thái Nhất ngưng tụ toàn bộ pháp lực, sau đó rung động Hỗn Độn Chung, từng vòng sóng âm có thể nhìn thấy bằng mắt thường lan rộng ra xa, bao trùm toàn bộ chiến trường Nhân Yêu.Trong khoảnh khắc, bộ chúng Yêu tộc toàn bộ rút lui, bao vây Nhân tộc vào giữa, sau đó tế ra Tinh Thần Phiên, bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bao trùm Nhân tộc vào trong.Đại trận đã thành, khí tức đáng sợ tràn ngập Đại Địa Hồng Hoang.Không lâu sau, Vu tộc, vô số tu sĩ đại năng, ánh mắt lại không phải dừng lại trên Yêu tộc, mà là Nhân tộc.Không ngờ Nhân tộc, lại bức Yêu tộc đến bước đường này.

Hai bên giao thủ một trận, cũng không lâu lắm, nhưng Yêu tộc lại đã bại dưới tay Nhân tộc.

Nếu không xuất động trận này, Yêu tộc thật sự đã bại rồi.Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này, chính là chỗ dựa cuối cùng của Yêu tộc.Nhân tộc lúc này tuy bị bao vây bên trong, nhưng lại không hề hoảng loạn, ngược lại còn có trật tự hành động theo một số phương vị nào đó, trong khoảnh khắc liền hình thành một luồng lực lượng vô

hình.Trên Đại điện Vô Lượng Cung.

Càn Khôn nhìn về hướng Đông Hải Chi Tân, trên khuôn mặt bình tĩnh lộ ra một nụ cười nhạt."Nhân tộc đã khiêm tốn quá lâu rồi, đã đến lúc để các tộc và đại năng Hồng Hoang, nhận thức lại Nhân tộc."Ánh mắt y rời khỏi Đông Hải Chi Tân, chuyển sang Thủ Dương Sơn, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.Ý đồ của Thái Thượng, Càn Khôn há lại không biết, không phải là để suy yếu thực lực Thánh địa Nhân tộc, khiến địa vị của y càng thêm kiên cố, truyền pháp và cuối cùng xuất động, để tăng cường khí vận mà thôi.Nhưng không ngờ, Nhân tộc lại cường hãn đến mức độ này, ở ngoài Đông Hải Chi Tân, lại có sức mạnh kinh khủng như vậy.Ngay cả Vu Yêu Nhị tộc, từng tộc riêng lẻ cũng không phải đối thủ của họ.

Thực lực như vậy, đủ để chấn nhiếp Hồng Hoang.Nghĩ trong lòng, Càn Khôn khẽ cười một tiếng, ánh mắt lại một lần nữa rơi vào Đông Hải Chi Tân.Đông Hải Chi Tân, trên chiến trường Nhân Yêu.

Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị, cùng với tám vị Trưởng lão lơ lửng giữa không trung, lại cùng với mười mấy vị đệ tử Chuẩn Thánh đứng theo một phương vị huyền ảo, lạnh lùng nhìn Đế Tuấn và những người khác."Hôm nay, Trẫm tất sẽ dùng ngươi tế kiếm!" Đế Tuấn nhìn Toại Nhân Thị, lạnh lùng nói.Chỗ dựa lớn nhất của Yêu tộc, nếu trận này cũng không thành, vậy Yêu tộc thật sự sẽ tổn thất thảm trọng."Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận liền có thể đánh bại Nhân tộc ta sao?" Toại Nhân Thị nhìn y, lạnh lùng cười nói.Lời vừa dứt, y khẽ quát: "Bố trận, Tinh Vân Tụ Linh Trận!" Toại Nhân Thị khẽ giơ tay phải, hai vị Nhân Tổ và tám vị Trưởng lão cùng vô số đệ tử đều động thân, một tòa đại trận đã hình thành.Tòa đại trận này cũng lấp lánh tinh huy, cũng mượn sức mạnh của Thái Cổ Tinh Thần mà bố trí thành, uy lực không hề kém Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chút nào, khí tức đáng sợ ngày càng mạnh hơn.Lúc này, tinh thần đối

tinh thần.“?!” Không chỉ chúng Yêu tộc chấn kinh, ngay cả những sinh linh Hồng Hoang và Thánh Nhân đang chú ý đến trận chiến cũng vô cùng chấn kinh.Nhân tộc, lại có trận pháp như vậy sao?Tại sao Nhân tộc lại mạnh đến vậy?

Chẳng phải là chủng tộc Hậu Thiên sao?

Thực lực Nhân tộc chẳng phải thấp kém sao?Những gì đã thể hiện lúc này, mỗi lần đều chấn nhiếp vô số tu sĩ đại năng Hồng Hoang.Nhân tộc, quả nhiên không tầm thường.

Lúc này, trong Hồng Hoang không còn ai dám xem thường Nhân tộc nữa.Hồng Hoang, Đông Hải Chi Tân, trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

“Đại ca, tiểu đệ đã thất bại, trận chiến này Yêu tộc e rằng sẽ gặp khó khăn rồi.” Thái Nhất khẽ thở dài, trong ánh mắt hiện lên vẻ ngưng trọng sâu sắc.

Tòa đại trận kia cho y cảm giác vô cùng nguy hiểm.“Nhân tộc, hay cho một Nhân tộc.” Đế Tuấn sắc mặt âm trầm, trong miệng trầm giọng nói.Ngay sau đó, ánh mắt y trở nên vô cùng băng lãnh, nói: “Bất kể thế nào, hôm nay, chỉ có tử chiến!”Thái Nhất nghe vậy, trong tay kết ấn, hai vị chủ tinh điều động tinh lực, vận chuyển đại trận.

Ngay sau đó, Đế Tuấn bạo quát một tiếng: “Vận chuyển, tinh quang hội tụ, vẫn sát!”Theo âm thanh truyền ra, toàn bộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trong khoảnh khắc vận chuyển.

Tất cả Yêu tộc đều biết, lúc này chỉ có liều chết một trận, nếu không, dưới tòa đại trận kia, e rằng khó mà sống sót.Trong một hơi thở, tinh thần chi lực trên Tam Thập Tam Thiên như hồng thủy trút xuống, cuồn cuộn, rót vào trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Tại vô số tinh thần, nó hội tụ, hình thành một thanh tinh thần chi

đao, hung hăng chém về phía Nhân tộc trong trận pháp.Uy lực của tinh thần chi đao cực lớn, vô số không gian vỡ vụn, cương phong tung hoành, mang theo sức mạnh toàn trận, tập kích Nhân tộc.Toại Nhân Thị nhìn tinh thần chi đao đang rơi xuống, ánh mắt băng lãnh không mang một tia tình cảm.“Tinh Vân ngưng tụ, Tinh Thần Phong Bạo!” Trong tay y kết ấn, miệng khẽ quát.

Tinh Vân Tụ Linh Trận trong khoảnh khắc vận chuyển, luồng tinh thần chi lực kia không hề kém Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chút nào.Đế Tuấn ngẩng đầu nhìn tinh thần chi lực đang trút xuống, nó chia làm hai, rơi vào hai tòa đại trận, lại không thể ngăn cản.Thái Cổ Tinh Thần do Thiên Đình chưởng quản lại giúp người khác bố trận.

Khóe miệng Đế Tuấn hiện lên một nụ cười chua chát.Lúc này, trong Tinh Vân Tụ Linh Trận, một luồng cương phong do tinh thần chi lực huyễn hóa trong khoảnh khắc hình thành, chậm rãi xoay tròn.

Trong một hơi thở, một cơn lốc phong bạo trong khoảnh khắc hình thành, cuốn sát đi.

Trên chiến trường Nhân Yêu, ven Đông Hải, tại Hồng Hoang.

Bên trong Tinh Vân Tụ Linh Trận.

Cơn bão tinh thần ấy xoay chuyển theo hướng vận hành của đại trận, cuốn theo vô số tinh thần chi lực, không gian trận pháp trong khoảnh khắc bị nghiền nát, vô số linh khí hội tụ thành khí tức cường đại xông thẳng lên trời, chấn động khiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lung lay sắp đổ.

Khoảnh khắc ấy, vô số Yêu tộc sắc mặt đại biến, chỉ một chiêu đã suýt chút nữa phá tan Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

“Mau chóng vận chuyển, nếu không tất cả sẽ phải vẫn lạc, tinh tú chi tinh hội tụ…...” Đế Tuấn lần nữa gầm lên, uy lực của Tinh Thần

Chi Đao lại tăng cường.

"Oanh!" Tinh Thần Chi Đao trực tiếp chém vào cơn bão tinh thần, luồng sức mạnh xé toạc và nghiền nát cường đại cùng tinh thần chi lực va chạm vào nhau, sóng xung kích dữ dội quét qua hai đại trận, không gian đầy rẫy mạng nhện, từng tấc từng tấc vỡ vụn.

Lúc này, càn khôn bị vặn vẹo, trên đại địa núi sụp đất nứt, linh khí tan biến, thời gian ngưng đọng không chuyển, phảng phất định hình trong một giây.

Khoảnh khắc ấy, không có nhiều âm thanh, bởi vì dưới sự xung kích như vậy, âm ba cũng bị tiêu diệt, chỉ có từng đợt sóng tinh thần khổng lồ va đập vào hai đại trận.

Yêu tộc chúng nhân bị những đợt sóng xung kích tinh thần khổng lồ ấy đánh cho mất đi tinh thần tinh vị, những Yêu Thần chủ trận ấy ai nấy sắc mặt đỏ bừng, phun ra tiên huyết, thần tình tiều tụy.

Đế Tuấn và Thái Nhất hai người sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, khóe miệng vệt máu chưa khô, ánh mắt kinh hãi không cách nào che giấu, nhìn chằm chằm nam tử trẻ tuổi đang đứng lơ lửng giữa không trung, người mà ngoài sắc mặt hơi tái nhợt ra thì không nói một lời nào.

"Tinh lực ngưng tụ, Tinh Thần Trường Hà!" Tiếng Toại Nhân Thị lần nữa vang lên trong trận, lần nữa thao túng đại trận.

Lúc này, tất cả chúng Yêu tộc đều kinh hãi nhìn Toại Nhân Thị.

Một chiêu phá hủy nửa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một chiêu nữa thì chắc chắn không thể đỡ nổi.

Lúc này, Tinh Vân Tụ Linh Trận không ngừng vận chuyển, luồng tinh thần chi lực ấy lại lần nữa hội tụ, mang theo những sức mạnh xung kích kia, không ngừng hội tụ.

Trong hư không, một trường hà khổng lồ dài khoảng ngàn trượng được tạo thành từ tinh thần, tinh quang lấp lánh, điểm xuyết trong trường hà, đẹp đẽ dị thường, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái là phảng phất như chìm đắm vào trong đó, không cách nào thoát ra.

Dòng nước trường hà cuồn cuộn chảy, được hình thành từ tinh thần chi lực cường đại và sức mạnh xung kích vừa rồi, phát ra khí tức cường đại không ai địch nổi, tấn công về phía Yêu tộc.

Đế Tuấn thấy vậy, sắc mặt đại biến, nếu một kích này không thể đỡ nổi, Yêu tộc sẽ toàn bộ vẫn lạc tại đây.

"Mau mau vận chuyển, vẫn sát!" Lúc này, tinh thần chi lực hóa thành một đạo lưu tinh, lao về phía Tinh Thần Trường Hà.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!..." Tinh Thần Lưu Tinh và Tinh Thần Trường Hà va chạm vào nhau, xung kích cường đại trực tiếp xuyên phá hai đại trận, vô số Yêu tộc bị chấn bay ra ngoài, máu nhuộm thương khung.

Luồng sóng xung kích va chạm ấy sau khi xuyên phá hai đại trận, dư ba vẫn chưa tiêu tán, chấn nát không gian bốn phía, ngay cả linh khí cũng tiêu diệt hoàn toàn, đại địa nứt toác, nhật nguyệt vô quang, tinh thần ảm đạm.

Kèm theo dư ba xung kích cường đại, có một đợt âm ba cường đại khuếch tán ra xa, truyền đến Hồng Hoang, thẳng đến Hỗn Độn, vô số sinh linh vì thế mà tâm kinh, đưa mắt nhìn, ai nấy đều lộ vẻ chấn kinh.

"Oanh!" Một tiếng cự hưởng, Tinh Đấu Đại Trận oanh nhiên vỡ nát, để lộ Yêu tộc bên trong.

Đế Tuấn, Thái Nhất cùng những người chủ trận khác, ai nấy sắc mặt trắng bệch, khóe miệng rỉ máu.

Yêu tộc, bại rồi!

Sắc mặt Đế Tuấn cực kỳ khó coi, Yêu tộc vậy mà bại rồi, bại trong tay Nhân tộc.

Mặc dù thực lực Nhân tộc cường hãn đến mức này, nhưng trong lòng Đế Tuấn vẫn khó có thể tin được.

Cái chủng tộc Hậu Thiên từng bị coi thường ấy, cái chủng tộc chưa từng lọt vào mắt ấy, vậy mà, đã đánh bại Yêu tộc.

"Oanh!" Tinh Vân Tụ Linh Trận truyền ra một tiếng nổ vang, sau đó lại một trận tinh thần chi quang lóe lên.

Nhân tộc hoàn toàn dựa vào thực lực cường đại của Toại Nhân Thị để duy trì trận này, nếu không thì dù số lượng Chuẩn Thánh nhiều hơn Yêu tộc, cũng không thể chịu đựng được trận pháp vận chuyển nhiều như vậy.

"Yêu tộc ta, hôm nay phải toàn bộ vẫn lạc tại đây sao?" Trên mặt Thái Nhất hiện lên sắc xám xịt, y đã trọng thương, không thể tiếp tục nhận thêm kiểu tấn công như vậy.

Đế Tuấn không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn đại trận Nhân tộc.

Chương 254

Khoảnh khắc ấy, phảng phất như trở về thời điểm ban đầu đối mặt với Bàn Cổ Chân Thân, cái cảm giác vô lực sâu sắc ấy.

"Yêu tộc ta, đi đến bước đường hôm nay, vậy mà bại dưới tay Nhân tộc, ta hận!" Rất lâu sau, Đế Tuấn lạnh lùng nói.

Côn Bằng lúc này cũng lộ vẻ mặt khổ sở, vốn dĩ tính kế Nhân Yêu đại chiến sẽ lưỡng bại câu thương, nhưng không ngờ, lại phải vẫn lạc tại đây, cái giá như vậy, quá lớn rồi.

"Oanh!" Một đạo tinh quang chói lọi rơi xuống, vô số đại địa sụp đổ, chôn vùi vô số sinh mệnh Yêu tộc.

Nhưng tầng lớp cao nhất của Yêu tộc lại thoát được một kiếp.

Toại Nhân Thị nhìn Đế Tuấn và những người khác, không mở miệng, vung tay lên, đại trận Nhân tộc được thu lại, không còn lực để chống đỡ đại trận nữa, Toại Nhân Thị tự nhiên sẽ không để họ gắng gượng.

Có khả năng những người như Đế Tuấn sẽ vẫn lạc, chỉ là sau khi họ vẫn lạc, thì Lượng Kiếp lúc này sẽ xảy ra lệch lạc.

Đã như vậy, tại sao không để nhân vật chính của Lượng Kiếp là Vu Yêu tiếp tục giao chiến, Nhân tộc tiếp tục phát triển?

Nếu Yêu tộc toàn bộ vẫn lạc tại đây, thì Lượng Kiếp chẳng phải sẽ biến thành Nhân Vu đại chiến sao?

Nhân tộc lúc này không cần phải như vậy, cứ để Vu Yêu đại chiến, Nhân tộc được lợi là đủ, đó cũng là một trong những nguyên nhân lớn nhất khiến Toại Nhân Thị lúc này không tiêu diệt toàn bộ Yêu tộc.

Khoảnh khắc ấy, trong Hồng Hoang một mảnh tĩnh lặng.

Thực lực Nhân tộc, đã chấn nhiếp rồi.

Luận lực lượng tầng lớp cao nhất, Nhân tộc áp đảo Yêu tộc, luận trận pháp, Nhân tộc áp đảo Yêu tộc.

Lúc này Yêu tộc đã bại, Nhân tộc tuy có thể tiêu diệt tất cả Yêu tộc, nhưng Toại Nhân Thị lại không làm như vậy, mặc dù trong lòng không rõ, nhưng cũng yên lặng nhìn.

Bởi vì lúc này, trong hư không, xuất hiện một thân ảnh, chính là thủ lĩnh Tam Thanh, Giáo chủ Nhân Giáo, Thái Thanh Thái Thượng.

Thái Thượng lúc này đến đây, không ít Đại Năng và tu sĩ đều không hiểu.

Càng khiến người ta không hiểu hơn, là Giáo chủ Nhân Giáo trước đó không ra tay, lúc này lại xuất hiện ở đây, rốt cuộc có ý gì?

Trong lúc suy tư, phảng phất như cảm thấy, sự việc này càng trở nên không hề đơn giản.

Trên chiến trường Nhân Yêu, ven Đông Hải, tại Hồng Hoang.

Toại Nhân Thị lơ lửng giữa không trung, lạnh nhạt nhìn Thái Thượng, trên khuôn mặt bình tĩnh lại toát ra một cỗ hàn ý, lạnh đến mức bốn phía kết băng.

Thái Thượng tính toán gì, trong lòng Toại Nhân Thị tự nhiên đoán được, nhưng Nhân tộc làm thế nào, Thái Thượng có thể đoán ra hay không thì không rõ.

Thái Thượng lúc này cũng có chút chấn kinh nhìn Nhân tộc, phát triển đến nay, vẫn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Quá nhanh, nhanh đến khó tin!

Đó là một chủng tộc Hậu Thiên sao?

Một Nhân tộc yếu ớt sao?

Một Nhân tộc không có công pháp, một đường chật vật đi lên sao?

Một Nhân tộc bị vô số Đại Năng của Hồng Hoang coi thường sao?

Từ khi Thái Thượng lập Nhân Giáo, y không vì chuyện thành Thánh, sau đó thì không quản nữa.

Lần này y thả mặc Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, cũng là vì khí vận của Nhân tộc.

Chỉ cần sức mạnh của Thánh Địa bị Yêu tộc làm suy yếu, thì sau này việc truyền pháp sẽ càng dễ dàng hơn.

Lại thêm việc y xuất hiện cuối cùng, cứu vãn tình thế nguy nan, càng có thể nâng cao khí vận Nhân tộc, đạt đến một tầm cao mới.

Nhưng không ngờ, Nhân tộc vậy mà lại thắng, quá nhanh.

Y cứ nghĩ Nhân tộc sẽ thua, nên trước đó không hề chú ý, nhưng trong một thời gian ngắn, Yêu tộc đã thua rồi.

Vừa nãy, lại chứng kiến một cảnh tượng khó xử như vậy.

Yêu tộc ra tay, Nhân Yêu giao chiến, sau đó Yêu tộc bại, nhanh chóng và đơn giản đến khó tin.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, không thể không tin.

"Nhân tộc, quả nhiên không tầm thường….." Trên khuôn mặt lạnh nhạt của Thái Thượng hiện lên một tia âm trầm, trong lòng y thầm nghĩ.

Thà rằng lúc này mình không xuất hiện, thì không cần phải đối mặt với cảnh tượng như vậy.

Nhìn Toại Nhân Thị, nhìn ánh mắt của y, Thái Thượng cảm thấy Toại Nhân Thị đã biết được ý đồ của mình, trong lòng y lập tức chùng

xuống, mắt hơi híp lại, Âm Dương Nhị Khí không ngừng di chuyển.

Toại Nhân Thị lơ lửng giữa không trung, quay đầu nhìn Nhân tộc một cái, sau đó lại nhìn về phía Thái Thượng.

"Giáo chủ Nhân Giáo Thái Thượng, thả mặc Yêu tộc tàn sát Nhân tộc mà không ra tay, là bất nhân thất đức.

Ta lấy danh nghĩa Thánh Sư Nhân tộc mà thề, sau này Nhân Giáo, chỉ là một giáo phái của Nhân tộc, chỉ có vậy thôi….." Giáo phái của Nhân tộc (nhân tộc chi giáo) và một giáo phái của Nhân tộc (nhân tộc nhất giáo), tuy chỉ một chữ khác biệt, nhưng những gì đại diện cho nó lại khác nhau một trời một vực.

"Nắm giữ hai thành khí vận của Nhân tộc, lại vì Nhân tộc mà thất thố….." Toại Nhân Thị nhìn Thái Thượng nhàn nhạt nói, trên Thiên Linh, Khánh Vân chậm rãi bay lên, trong Khánh Vân được bao phủ bởi khí tức nhân uẩn, một phương Thất Thải Bảo Ấn ẩn hiện, phát ra khí tức hạo hãn.

Lúc này, trường hà khí vận Nhân tộc không ngừng chấn động, dưới ảnh hưởng của Không Động Ấn, khí vận Nhân tộc trên người Thái Thượng không ngừng chảy mất, sau đó không ngừng hội tụ vào Không Động Ấn.

Không lâu sau, hai thành khí vận mà Thái Thượng nắm giữ, lúc này chỉ còn khoảng một thành.

"Phụt!" Sắc mặt Thái Thượng tái nhợt, khóe miệng rỉ ra một vệt máu, y lạnh lẽo nhìn Toại Nhân Thị.

Thương thế của y chưa hồi phục, lúc này lại bị Toại Nhân Thị thu đi một thành khí vận, chịu phản phệ, lại thêm vết thương mới, thực lực lại rơi xuống Thánh cảnh sơ kỳ.

Lần đối thoại này, quả thực là "thâu kê bất thành thực bả mễ"

(tham thì thâm), không chỉ địa vị bị hạ thấp, mà khí vận trên người cũng giảm mạnh.

"Toại Nhân Thị….." "Hay cho một Nhân tộc….." Sắc mặt Thái Thượng âm trầm, nhìn bảo vật trong Khánh Vân của Toại Nhân Thị, trong mắt lóe lên một tia dị sắc, trong miệng lạnh lùng nói.

Bảo vật này rốt cuộc có công dụng gì, trong lòng Thái Thượng không cách nào hiểu được, nhưng lúc này nó có thể dẫn động khí vận Nhân tộc thì có thể thấy được sự bất phàm của nó.

Chương 255

Còn việc tu vi rơi xuống cảnh giới ban đầu, thì cũng là điều không thể làm gì khác được.

Với mối quan hệ giữa Toại Nhân Thị và Càn Khôn, nếu y ra tay, e rằng sẽ phải chịu đòn sấm sét của Càn Khôn.

Lại thêm Thánh Mẫu Nữ Oa, Thái Thượng cảm thấy Tam Thanh cũng không thể chiếm được lợi lộc gì.

Huống hồ, Nhân tộc trong thời gian ngắn ngủi vài Nguyên Hội đã phát triển đến mức này, thì đủ để chứng minh tiềm lực và sự bất phàm của Nhân tộc rồi.

Lại thêm Nhân tộc là ứng vận mà sinh, tự nhiên có ý nghĩa đặc biệt.

Nếu ra tay đối với Nhân tộc, e rằng không chỉ đơn giản là tổn thất khí vận Nhân tộc nữa.

Đó cũng là lý do sau khi Thái Thượng mất đi địa vị và khí vận, y vẫn không ra tay.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị đứng sau Toại Nhân Thị, cùng với tám vị trưởng lão và đệ tử tinh anh của Bồng Lai Thánh Địa, lúc này không hề lộ ra vẻ kinh ngạc gì nhiều, hiển nhiên đã biết chuyện này.

Khi Toại Nhân Thị lên tiếng, họ liền đồng loạt hưởng ứng.

"Hừ!" Sau khi suy nghĩ trong lòng, Thái Thượng hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bỏ đi.

Chư Thánh cùng không ít Đại Năng đều chấn kinh nhìn mọi chuyện, Thái Thượng xuất hiện, chưa có động tác gì, lại bị Nhân tộc chi Tổ tước đi một thành khí vận, mất đi địa vị.

Diễn biến của sự việc, quả thực khiến một số người nằm ngoài dự liệu.

Nguyên Nhân Yêu chi chiến, vậy mà có nội tình như vậy, việc Thái Thượng thân là Giáo chủ Nhân Giáo, lại thả mặc Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, quả thực có chút không thỏa đáng.

Suy nghĩ kỹ, việc Toại Nhân Thị làm như vậy, cũng không có gì không thỏa đáng.

Nhưng, lúc này lại có một vấn đề khác, đó là Yêu tộc.

Đúng vậy, Yêu tộc!

Thái Thượng đã rời đi, nhưng Yêu tộc vẫn còn đó, không có chút sức kháng cự nào.

Nhân tộc lúc này ra tay, tiêu diệt Yêu tộc, hay có sắp xếp nào khác, không ai rõ.

"Đại ca, Yêu tộc sắp xếp thế nào?" Hữu Sào Thị nhìn về phía Toại Nhân Thị, hỏi.

Yêu tộc tuy đã bại, nhưng có giết hay không, phải xem Toại Nhân Thị sắp xếp.

Toại Nhân Thị nghe vậy, nói: "Yêu tộc có một số tác dụng, ta không cần phải lưu lại toàn bộ bọn chúng….." Nghe vậy, Hữu Sào Thị gật đầu.

Toại Nhân Thị nhìn Đế Tuấn, lạnh lùng cười một tiếng, trong tay vung một chiêu, Đồ Vu Kiếm bay về phía y.

Đế Tuấn lúc này căn bản không thể kháng cự, ngay cả khi đang ở thời kỳ toàn thịnh cũng không phải đối thủ của Toại Nhân Thị, lúc này trọng thương, càng không thể ngăn cản Toại Nhân Thị lấy Đồ Vu Kiếm.

Trên chiến trường Nhân Yêu, ven Đông Hải, tại Hồng Hoang.

Nhìn Đồ Vu Kiếm bay về phía Toại Nhân Thị, Đế Tuấn cũng đành bất lực.

Nhưng lúc này, trên sắc mặt y không có bất kỳ biến hóa nào, chỉ yên lặng nhìn.

Đồ Vu Kiếm lần này chỉ luyện chế được hai phần năm, còn cách thành công rất xa, cứ để đó, kỳ thực tác dụng cũng không lớn, rơi vào tay Toại Nhân Thị, Đế Tuấn cũng không đau lòng.

Điều y đau lòng, là Yêu tộc lần này tổn thất quá lớn, cái giá phải trả lớn hơn nhiều so với lần Vu Yêu đại chiến đầu tiên.

Lần này đồ sát Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm, kết quả không những không luyện chế thành Đồ Vu Kiếm, mà còn khiến vô số Yêu tộc tử thương, số lượng tử thương của Nhân tộc lại nhỏ hơn nhiều so với Yêu tộc.

Yêu tộc lúc này bại dưới tay Nhân tộc, quả thực không oan.

Nhân tộc lần này mang đến chấn động, mang đến cho Hồng Hoang chấn động thực sự quá lớn, với thực lực cường hãn như vậy, Yêu tộc không phải đối thủ cũng là chuyện bình thường.

Mưu tính nhiều như vậy, cuối cùng lại là một tay không, trong lòng Đế Tuấn vô cùng không cam tâm, nhưng lúc này cũng không có cách nào, thực lực của Toại Nhân Thị vượt trội quá nhiều, y không phải đối thủ của Toại Nhân Thị.

Lần này Đồ Vu Kiếm rơi vào tay Toại Nhân Thị, Đế Tuấn không hề có chút ngăn cản nào, cứ để y lấy đi.

"Đại ca!" Sắc mặt Thái Nhất hơi biến, nhìn y, ngữ khí gấp gáp nói.

Nghe vậy, Đế Tuấn nhìn y, nói: "Thái Nhất, Đồ Vu Kiếm không thành, thì giữ lại cũng vô dụng, lúc này Yêu tộc mới là quan trọng!" Nghe vậy, trên mặt Thái Nhất hiện lên một tia không cam lòng, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị lấy Đồ Vu Kiếm, cẩn thận quan sát một lát sau, liền thu nó lại, sau đó nhàn nhạt nhìn Yêu tộc một cái, liền nói với Hữu Sào Thị và những người khác.

"Đi thôi!" Nói rồi, y liền xoay người rời đi.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng những người khác lạnh lùng nhìn Đế Tuấn và những người khác, sau đó xoay người, theo sau Toại Nhân Thị, bay về phía Thánh Địa.

"Đại ca, hành động này của Nhân tộc có ý gì?" Thái Nhất không hiểu, nhìn về phía Đế Tuấn.

Nghe vậy, Đế Tuấn trầm giọng nói: "Bất kể ý gì, Yêu tộc được bảo toàn là tốt rồi, những chuyện khác, sau này hãy tính, đi thôi!" Nói rồi, y liền đứng dậy, bay về phía Thiên Đình.

Mặc dù không còn sức chiến đấu nữa, nhưng pháp lực để bay thì vẫn còn.

Thái Nhất, Mười Đại Yêu Thần và Yêu Sư Côn Bằng nhìn nhau một cái, mỗi người cuốn lấy một phần bộ chúng Yêu tộc sau đó liền theo sau Đế Tuấn, bay về phía Thiên Đình.

Yêu tộc chiến bại, Đế Tuấn dẫn Yêu tộc trở về Thiên Đình, báo hiệu rằng Nhân Yêu đại chiến lần này, với chiến thắng thuộc về Nhân tộc, đã chính thức khép lại.

Nhân Yêu chi chiến khép lại, Hồng Hoang lại lần nữa trở nên yên bình.

Cuộc Nhân Yêu đại chiến lần này, đến nhanh, đi cũng nhanh.

Trong cuộc Nhân Yêu đại chiến lần này, không ít Đại Năng và tu sĩ trong Hồng Hoang, cũng như Vu tộc, đã chứng kiến sức mạnh thật sự của Nhân tộc.

Sức mạnh đủ để áp đảo Yêu tộc, Nhân Tổ Toại Nhân Thị, ngay cả Đế Tuấn đỉnh phong Chuẩn Thánh cũng có thể dễ dàng đánh bại, thực lực của y, ở trên đỉnh phong Chuẩn Thánh.

Mặc dù chưa chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng xét từ thực lực đã thể hiện, cũng sẽ không còn xa nữa.

Chỉ cần Toại Nhân Thị thành công chứng đạo, thì Nhân tộc có thể lăng giá (vượt lên trên) Vu Yêu.

Sau cuộc Nhân Yêu đại chiến lần này, các tộc trong Hồng Hoang, vô số Đại Năng và tu sĩ, sẽ không dám tiếp tục coi thường Nhân tộc.

Chương 256

Với thực lực khủng bố như vậy, ai còn tư cách đi coi thường Nhân tộc?

Không thấy Yêu tộc ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng đã bày ra sao?

Chẳng phải cũng bại rồi sao, không có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ai dám lên đó mà coi thường Nhân tộc.

Nhân tộc không hiển sơn lộ thủy, nhưng một khi đã gây chấn động thì kinh người, một khi đã thể hiện thì có thực lực khủng bố đến vậy, trực tiếp chấn nhiếp toàn bộ Hồng Hoang, ngay cả Thánh Nhân cũng đều chấn kinh sâu sắc.

Nhân tộc, không còn là Nhân tộc yếu ớt ngày trước, đang phát triển với tốc độ kinh khủng, thật sự trở thành một chủng tộc có thể sánh ngang với Vu Yêu.

Trong đại điện Vô Lượng Cung.

"Lão sư, không ngờ thực lực Nhân tộc lại cường hãn như vậy, ngay cả Yêu tộc cũng không phải đối thủ….." Ánh mắt Khổng Tuyên lóe lên vẻ chấn kinh, ngưng trọng nói.

Y biết, lão sư của mình có chút quan hệ với Nhân tộc, trong đó có lẽ có chút nhúng tay của lão sư, nếu vậy, cũng là chuyện hợp lý.

"Nhân tộc bất phàm, thực lực như vậy cũng là thành quả của sự nỗ lực, tự cường bất tức, không phải chỉ nói suông là được….." Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười nói.

Nhân tộc từ khi sơ sinh bước ra khỏi sự mông lung, ăn lông ở lỗ, tích lũy qua các thời đại lửa, nhà cửa, y phục...

đến nay, Nhân tộc đã đi rất xa, đến lúc chính thức quật khởi, nói cho Hồng Hoang biết, Nhân tộc, không còn là Nhân tộc ngày xưa nữa.

Khổng Tuyên nghe vậy, khẽ gật đầu, ánh mắt lại lần nữa hướng về ven Đông Hải.

Ven Đông Hải, Nhân tộc Thánh Địa.

Trong nghị sự sảnh.

Toại Nhân Thị đưa mắt nhìn hai vị Nhân Tổ và tám vị trưởng lão, nói: "Nhân Yêu chi chiến đã khép lại, thực lực Nhân tộc cũng đã chính thức thể hiện trong mắt các tộc và Đại Năng của Hồng Hoang, sự phát triển tiếp theo không cần phải quá vội vàng nữa.

Mấy vị trưởng lão, việc tu luyện của đệ tử trong Thánh Địa không thể lơ là, phải tiếp tục tiến hành." Nghe vậy, Đại Trưởng Lão gật đầu nói: "Nhân Tổ yên tâm, ta biết phải làm gì rồi." Cuối cùng, y lại bổ sung một câu: "Sau một nghìn năm nữa, tám vị cũng nên đi Bồng Lai Thánh Địa tu luyện đi, trong Thánh Địa, sẽ chọn ra mấy vị đệ tử để kế nhiệm." Nghe vậy, tám vị trưởng lão sắc mặt mừng rỡ, vội vàng bái tạ nói: "Tạ ơn Nhân Tổ!" Việc đi Bồng Lai tu hành, tình hình đó có thể biết trước, có ba vị Nhân Tổ giúp đỡ, tu vi không tăng cũng khó.

Trước đây tuy họ cũng đi, nhưng không ở lại lâu, chỉ vài trăm năm là đi rồi.

Lần này nếu có thể ở lại lâu dài, lợi ích không hề nhỏ, cũng khó trách họ vui mừng như vậy.

Toại Nhân Thị Tam Tổ lại cùng tám vị trưởng lão thương nghị một số việc nữa, sau đó đều tự tản đi.

Thời gian như nước chảy, thoáng chốc đã ba trăm năm trôi qua.

Tại Hồng Hoang, ven Đông Hải, trong Thánh Địa.

Toại Nhân Thị Tam Tổ dẫn theo một nhóm đệ tử tinh anh Bồng Lai lên đường, trở về Bồng Lai Thánh Địa rồi.

Lần này Bồng Lai Thánh Địa cũng đã hy sinh một số đệ tử, nhưng lần này cũng hấp thu được một số huyết dịch tươi mới về, bổ sung số lượng đệ tử của Bồng Lai Thánh Địa.

Không những thế, Toại Nhân Thị trong lúc đó, đã thu hai đệ tử có tư chất cực tốt làm đồ đệ.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị thấy vậy, cũng học theo Toại Nhân Thị, mỗi người thu hai đệ tử.

Mặc dù các đệ tử khác vô cùng hâm mộ, nhưng cũng không có cách nào, Tam vị Nhân Tổ chỉ thu hai đồ đệ mà thôi.

Nhưng cũng không sao, lần này đi Bồng Lai Thánh Địa, có thể nhận được nhiều tài nguyên hơn, tin rằng cũng sẽ không kém đi đâu.

Sau khi Toại Nhân Thị Tam Tổ dẫn theo đệ tử tinh anh Bồng Lai rời đi, tám vị trưởng lão liền tiếp tục phát triển thực lực Thánh Địa, cố gắng nâng thực lực Thánh Địa lên một tầm cao mới.

Còn hơn bảy trăm năm nữa là họ phải đi Bồng Lai Thánh Địa rồi, đến lúc đó phải làm tốt những việc này.

Nếu không, thì cũng đi không yên lòng.

Đến lúc đó, cũng phải tìm được người kế nhiệm, bắt đầu bồi dưỡng.

Nhân tộc, lúc này lại có thể tiếp tục phát triển một cách tự nhiên.

Tại Hồng Hoang, dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

Đế Giang nhìn mười một vị Tổ Vu khác, trầm giọng nói: "Ta và Nhân tộc giao hảo nhiều năm như vậy, không ngờ thực lực Nhân tộc lại cường hãn đến thế, nếu không phải lần Nhân Yêu đại chiến này, e

rằng Nhân tộc sẽ còn ẩn mình rất lâu…...” Nhân tộc và Vu tộc thông hôn, quan hệ nhiều năm không tệ, nhưng ngay cả như vậy, cũng không thể biết được thực lực thật sự của Nhân tộc, nếu không phải lần Nhân Yêu đại chiến này, e rằng sẽ bị che giấu rất lâu rồi.

Câu Mang gật đầu, nói: “Thực lực Nhân tộc lần này thể hiện ra, ngay cả Vu tộc, e rằng cũng không dám nói thắng, thực lực như vậy đủ để chứng minh Nhân tộc quả thực bất phàm, nếu không thì không thể nào trong thời gian ngắn ngủi vài Nguyên Hội lại trưởng thành đến mức này…...” Huyền Minh sau khi suy nghĩ trong lòng, nói: “Thực lực Nhân tộc cường hãn như vậy, liệu có bất lợi cho Vu tộc ta không?” Thực lực Nhân tộc sánh ngang Vu Yêu, lúc này lại cùng Vu tộc cùng ở trên đại địa Hồng Hoang, nếu hai bên đối đầu, Vu tộc lại không thể chiếm được lợi thế.

Nếu lưỡng bại câu thương, Vu Yêu chi chiến, e rằng sẽ không dễ dàng nữa.

Nghe vậy, chúng Tổ Vu khẽ trầm mặc.

Hậu Thổ nhìn họ, nói: “Vu tộc ta và Nhân tộc thông hôn, quan hệ cũng không tệ, Nhân tộc cũng chưa từng chủ động ra tay, sẽ không bất lợi cho Vu tộc ta…...” Nghe vậy, một đám Tổ Vu khẽ gật đầu, Câu Mang gật đầu nói: “Tiểu muội nói không sai, Nhân tộc là chủng tộc hòa thiện, không chủ động tấn công các chủng tộc khác, ta và họ giao hảo, sẽ không có vấn đề gì.

Đối thủ của ta, Yêu tộc, không hề thay đổi chút nào.” “Yêu tộc lần này thất bại, lại tổn thất không ít sức mạnh, cũng gánh vác một số nghiệp lực, thực lực đại tổn, trong kỳ một triệu năm tới, ta nhất định phải tự tay bắt lấy hai con chim tạp mao đó…...” Trong mắt Chúc Dung hỏa quang nhảy nhót, ngoan độc nói.

Nghe vậy, Đế Giang nhìn y một cái, mở miệng nói: “Chuyện này

vẫn không thể lơ là, Yêu tộc tuy lần này tổn thất không ít sức mạnh, nhưng bản thân thực lực của họ vẫn cường hãn.

Đừng quên, nếu Hi Hòa chủ vị Thái Âm Tinh, uy lực của đại trận Yêu tộc sẽ tăng lên không ít, thực lực của họ, vẫn không thể coi thường.” Đế Giang mở miệng, thì Chúc Dung cũng phải gật đầu đồng ý.

“Thời gian tiếp theo, ta cứ phát triển tốt là được rồi, chỉ cần kỳ một triệu năm đến, ta thống ngự thiên địa, những chuyện khác, sau này tự có quyết đoán…...” Ánh mắt Câu Mang nhìn một cái, chậm rãi nói.

Đế Giang gật đầu, nói: “Nhị đệ nói không sai, cứ theo lời nhị đệ mà làm, phát triển tốt thực lực của các bộ lạc của mình, không ngừng diễn luyện đại trận, nâng cao thực lực Vu tộc, đến kỳ một triệu năm, một lần là hạ gục Yêu tộc!” “Vâng!” Chúng Tổ Vu nghe vậy, lớn tiếng đáp.

Đế Giang hài lòng gật đầu, ánh mắt lướt qua Hậu Thổ.

Y không mở miệng, cũng biết áp lực của Hậu Thổ, lúc này liền không nhắc đến ở đây nữa, mọi người trong lòng đều biết.

Hậu Thổ lúc này thấy ánh mắt của Đại ca mình, trong lòng tự nhiên hiểu, nhưng không tiện nói ra, những năm này y không hề tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, mà đang mượn Minh Thư tham ngộ Luân Hồi chi đạo.

Kể từ khi biết được Luân Hồi chi đạo từ chỗ Càn Khôn, y liền không thể dừng lại, vẫn luôn tham ngộ Luân Hồi chi đạo.

Mặc dù không biết vì sao lại nhiệt tình với đạo này đến vậy, tiến bộ khá lớn, nhưng Càn Khôn đã cùng y thảo luận Luân Hồi chi đạo, chắc chắn có thâm ý của y.

Huống hồ, cho dù cuối cùng không được, việc nâng cao thực lực cũng không có gì sai, nên y vẫn luôn tham ngộ Luân Hồi chi đạo.

Những điều này, Đế Giang và những người khác đều không biết.

Chương 257

Sau cuộc thương nghị lần này, Mười Hai Tổ Vu liền tự tản đi, trở về bộ lạc của mình, mỗi người phát triển thực lực.

Tại Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình Yêu tộc.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Vài trăm năm trôi qua, Đế Tuấn, Thái Nhất, Mười Đại Yêu Thần và Côn Bằng đều xuất quan.

Mặc dù thương thế chưa hồi phục, nhưng cũng không ảnh hưởng đến những việc thông thường, nhất là những cuộc thương nghị của Yêu tộc lần này.

Yêu tộc lần này, quyết phá phủ trầm chu (đập nồi dìm thuyền), luyện chế một thanh sát khí tổ vu để giành chiến thắng, nhưng không ngờ, sát khí không những không luyện thành, mà còn tổn thất rất nhiều sức mạnh.

Tầng lớp cao nhất của Yêu tộc cũng bị thương, khí vận của Yêu tộc, lại lần nữa tổn hao không ít.

"Khải bẩm Thiên Đế, khí vận Yêu tộc tổn hao liên tục, không còn phong lãng nữa, thần kiến nghị, tiếp theo nên tu dưỡng sinh tức….." Bạch Trạch chắp tay nói, vừa nói, ánh mắt y âm thầm liếc nhìn Yêu Sư Côn Bằng bên cạnh.

Mặc dù ban đầu kế sách phá phủ trầm chu là do Côn Bằng đề xuất, nhưng y cũng đã đồng ý, nên chuyện này, cũng không thể đổ lỗi cho một mình Côn Bằng.

Tại Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình Yêu tộc.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bạch Trạch nhìn Côn Bằng lúc này vẫn giữ nguyên sắc mặt, trong mắt tinh mang lóe lên, không biết đang suy nghĩ gì.

Vài hơi thở sau, y mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, lần nữa nhìn về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn nghe vậy, sắc mặt bình tĩnh lướt qua người y, trong mắt lóe lên một tia phức tạp.

Vốn dĩ là phá phủ trầm chu, một lần nâng cao thực lực Yêu tộc, luyện chế Đồ Vu Sát Khí, nhưng tiếc là cuối cùng sát khí không thành, ngược lại còn mất đi khí vận.

Xét khí vận của Yêu tộc lúc này, thì không thể chịu thêm tổn hao nữa.

Chỉ còn vài chục vạn năm nữa là đến kỳ một triệu năm, lúc này quả thực nên tu dưỡng sinh tức, bảo tồn thực lực là trên hết.

"Đại ca, ta tán thành đề nghị của Bạch Trạch, Yêu tộc nên tu dưỡng sinh tức….." Thái Nhất trong lòng đã rõ, ánh mắt nhìn về phía Đế Tuấn nói.

Phía dưới, Côn Bằng nhìn Thái Nhất và Đế Tuấn, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Khí vận Yêu tộc tổn hao liên tục, đã đạt được mục đích của y, lần này, cũng không cần phải đề xuất kiến nghị nữa.

Huống hồ, lúc này mà đề xuất, Đế Tuấn cũng sẽ không đồng ý.

Lần trước y đồng ý, là vì trong lòng y cũng có một số tính toán, nên mới đồng ý, nhưng lần này thì khác rồi.

Lần này khí vận Yêu tộc đại tổn, sức mạnh cũng tổn thất không ít, lúc này nếu y đề nghị, e rằng Đế Tuấn sẽ không còn cố kỵ gì nữa, trực tiếp ra tay với y.

Đã như vậy, Côn Bằng tự nhiên sẽ không mở miệng ra chọc giận Đế Tuấn nữa.

Đế Tuấn nghe xong, ánh mắt bình tĩnh đến mức có chút lạnh lẽo, lướt qua người y một cái, sau đó dừng lại trên người Côn Bằng.

Côn Bằng đối diện với ánh mắt ấy, thân thể đột nhiên run lên, đồng tử hơi co rút.

Từ trong ánh mắt của Đế Tuấn, y cảm thụ một tia hàn ý, có một tia sát ý.

Nhưng Côn Bằng trong lòng hiểu rõ, Đế Tuấn lúc này không chém giết y, là vì Vu Yêu đại chiến đang đến gần, Yêu tộc lúc này cần một vị Yêu Sư có thể ổn định một phần Yêu tộc.

Huống hồ, chuyện này tuy y có mưu tính, nhưng Đế Tuấn cũng đồng thời có suy nghĩ riêng, nên mỗi người đều có ý đồ riêng, lần này rơi vào tình cảnh như vậy, cũng là do thiên ý tạo hóa, không thể trách ai được.

Đế Tuấn bình tĩnh nhìn Côn Bằng rất lâu, sắc mặt y khiến người ta không thể đoán được.

Rất lâu sau, Đế Tuấn chậm rãi rời ánh mắt khỏi người y, nhìn về phía Bạch Trạch, nói: "Phó tinh thần của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vẫn còn những chỗ không ổn định, cần phải tăng cường củng cố diễn luyện….." "Thần minh bạch!" Bạch Trạch gật đầu.

Lần Nhân Yêu chi chiến này, cũng đã bộc lộ một chút khuyết điểm của đại trận, điểm này, Yêu tộc lúc này nhất định phải tăng cường, nếu không đến khi Vu Yêu chi chiến, e rằng trận hủy tộc vong.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, nhìn y một cái, nói: "Đã Bạch Trạch đề nghị, không có dị nghị, thì cứ làm như vậy, tu dưỡng sinh tức một thời gian, sau đó chuẩn bị thật tốt cho kỳ một triệu năm….." "Chúng

thần, tuân chỉ!" Nghe vậy, Mười Đại Yêu Thần và Côn Bằng cung thân nói.

"Thối triều!" Đế Tuấn nhàn nhạt nói, ánh mắt lướt qua người Côn Bằng một cái, sau đó liền biến mất thân ảnh.

"Thánh ngự Hạo Thiên, ân trạch Tứ Cực!" Mười Đại Yêu Thần và Côn Bằng khẽ cung thân, chắp tay nói.

Thái Nhất nhìn một cái sau đó cũng rời khỏi đại điện.

Đến đây, Yêu tộc liền bước vào giai đoạn tu dưỡng sinh tức, mọi việc, liền do Bạch Trạch và các Yêu Thần khác xử lý.

Còn Đế Tuấn và Thái Nhất, thì đi vào khôi phục và tu luyện.

Lúc này cách kỳ một triệu năm, vẫn còn chưa đủ bốn mươi vạn năm, vừa hay có thể dùng để xung kích cuối cùng.

Tu vi của Đế Tuấn là đỉnh phong Chuẩn Thánh, việc tu luyện lúc này, cũng có thể lĩnh ngộ thêm một chút Pháp tắc và Đại Đạo, tăng cường thực lực.

Cũng như, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, cũng đến lúc tăng cường thực lực, đến lúc đó, có thể làm thủ đoạn cuối cùng.

Lần Nhân Yêu đại chiến này, sở dĩ không sử dụng Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận cuối cùng, là vì y biết trận này không làm gì được Toại Nhân Thị, đã vậy, chi bằng nâng cao uy lực trận này, giữ làm thủ đoạn cuối cùng.

"Ai!" Trong Thiên Cung, trong một cung điện huy hoàng, truyền ra một tiếng thở dài của Đế Tuấn.

Trong lòng y biết cuộc Nhân Yêu đại chiến lần này, trong lòng Đế Tuấn khá phức tạp.

Sau khi xua đi những suy nghĩ trong lòng, y nhắm mắt lại, bắt đầu

tham ngộ, Hà Đồ Lạc Thư bay quanh người y, từng trận khí tức huyền diệu, bao phủ lấy y.

Trong Hỗn Độn Thế Giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Nữ Oa đã đi lại trong sâu thẳm Hỗn Độn hơn vạn năm, lần này vừa mới từ sâu thẳm Hỗn Độn trở về, trong Thánh Mẫu Cung.

Vừa về đến, liền cảm giác được dị thường, khí vận Nhân tộc mà y nắm giữ, lại tăng lên không ít, khiến trong lòng y có chút kinh ngạc.

Trong tay y thôi diễn một lát sau, mọi việc đã rõ ràng trong lòng.

Chương 258

"Yêu tộc, Thái Thượng….." Khóe miệng Nữ Oa hiện lên một nụ cười lạnh, lần thất bại này, Nữ Oa có thể tưởng tượng được tâm tình của họ.

Đặc biệt là Thái Thượng, vốn dĩ có kế hoạch, nhưng không ngờ, thực lực Nhân tộc lại cường hãn như vậy, khiến kế hoạch của y toàn bộ thất bại, cuối cùng uổng công mất đi một thành khí vận.

"May mà thực lực Nhân tộc cường hãn, nếu không, kế hoạch của Thái Thượng có thể đã thành công….." Nữ Oa sau khi suy nghĩ trong lòng, nói.

Dù sao y không dám chắc Càn Khôn có ra tay hay không, nên nếu Nhân tộc không phát triển đến mức độ đó, với kế hoạch của Thái Thượng, có thể đã thành công rồi.

Suy yếu lực lượng Thánh Địa Nhân tộc, sau đó lại cứu vãn tình thế nguy nan, giải cứu Nhân tộc, lại truyền pháp, khí vận Nhân tộc mà y nắm giữ liền có thể tăng lên không ít.

Nhưng không ngờ, sự phát triển và thực lực của Nhân tộc, lại vượt xa tưởng tượng của tất cả mọi người, ngay cả Thánh Nhân, vẫn là như vậy.

Ngay cả Thánh Mẫu Nữ Oa đã chứng kiến lực lượng Thánh Địa Nhân tộc, vẫn bị thực lực Nhân tộc hiện tại chấn kinh.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi hơn một Nguyên Hội, thực lực Nhân tộc lại tăng lên không ít.

Chỉ cần có đủ thời gian cho Nhân tộc phát triển, Nữ Oa tin rằng, Nhân tộc có thể trưởng thành đến một mức độ khủng bố, điểm này, y

chưa từng nghi ngờ.

Trong Hỗn Độn Thế Giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

"Vậy thì xem ngươi có thể trưởng thành đến mức độ nào….." Nữ Oa sau khi suy nghĩ trong lòng, khẽ nói.

Nói rồi, ánh mắt y lưu lại sâu sắc trên Nhân tộc trong Hồng Hoang một lát, mới thu hồi ánh mắt.

Ngay sau đó, y chậm rãi nhắm mắt lại, tâm thần chìm đắm vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Lần này y đi Hỗn Độn Thế Giới, là để tranh thủ một chút Hỗn Độn Bản Nguyên cho Nguyên Thần Phục Hy liệu thương, sau khi lấy được lần này, y tự nhiên sẽ không trì hoãn, lập tức gửi cho Phục Hy.

Chỉ hy vọng Nguyên Thần Phục Hy có thể sớm ngày hồi phục, còn những chuyện khác, chỉ có thể đợi sau khi Nguyên Thần hồi phục rồi mới tính.

Thời gian trôi qua, thoáng chốc đã ba vạn năm.

Trong ba vạn năm, hai tộc Vu Yêu đang tu dưỡng sinh tức, thực lực cũng đã hồi phục được một chút.

Nhưng nói về tình hình hai tộc, Vu tộc hồi phục có vẻ tốt hơn một chút.

Dù sao, Yêu tộc đã đánh thêm một trận với Nhân tộc, tổn thất khá lớn, nên dưới ba vạn năm, tuy đã hồi phục được vài phần nguyên khí, nhưng cách hoàn toàn hồi phục, thì không biết phải mất bao lâu.

Nhân tộc ven Đông Hải, những tinh anh Nhân tộc từ Thánh Địa di chuyển đến Bồng Lai ở Đông Hải, cũng đã tăng lên không ít.

Thực lực Bồng Lai Thánh Địa đã vượt qua trình độ ban đầu, lên

một tầng cao hơn.

Ngoài ra, trong Thánh Địa ven Đông Hải, thực lực của những tinh anh kia cũng đang không ngừng tăng lên.

Những tinh anh này, đa số đều đã trải qua Nhân Yêu chi chiến, dưới sự tôi luyện của máu và sát lục, khiến thực lực của họ tăng trưởng nhanh chóng.

Đối với điều này, tầng lớp cao nhất của Nhân tộc, đều cảm thấy vô cùng hài lòng.

Trải qua sự tôi luyện của sát lục, có thể khiến tinh anh Nhân tộc trưởng thành nhanh chóng, kết quả lần này, cũng khiến họ vô cùng hài lòng.

Đợi sau Vu Yêu chi chiến, ước tính thực lực Nhân tộc tiện năng đạt một đỉnh phong địa bộ, giới thì Nhân tộc tại Hồng Hoang chi trung, tiện Vu Yêu dã bất năng kỳ tả hữu.

Lúc đó, Nhân tộc sẽ thật sự tự cường, có một chỗ đứng trong Hồng Hoang.

Còn hiện tại, thì vẫn tiếp tục phát triển là chính.

Trong ba vạn năm, ngoài sự phát triển của Vu Yêu và Nhân tộc, các Đại Năng và tu sĩ khác cũng đang không ngừng bế quan tu luyện, nâng cao thực lực.

Đặc biệt là Thái Thượng, lúc này cách việc tu vi trở lại trung kỳ, không còn xa nữa.

Lần này kế hoạch không thành, ngược lại còn mất đi quá nhiều khí vận, trong lòng Thái Thượng tuy không cam, nhưng cũng không có cách nào.

Nếu ra tay tiêu diệt Nhân tộc, trừ phi không cần Thánh vị nữa,

điểm này, y không dám thử, nên cũng chỉ có thể bị động chấp nhận sự thật tàn khốc đó.

Ba vạn năm tiềm tu, cuối cùng cũng đã hồi phục tu vi hơn sáu thành, chỉ cần thêm vài vạn năm nữa, là có thể hoàn toàn hồi phục, lại lần nữa thăng lên Thánh Nhân trung kỳ.

Còn các Đại Năng và tu sĩ khác, trong ba vạn năm, ít nhiều đều đã thăng cấp hoặc đột phá.

Các sinh linh khác, cũng đã nâng cao không ít tu vi.

Sau cuộc Nhân Yêu đại chiến lần trước, khí vận của A Tu La Giáo của Minh Hà Lão Tổ lại tăng lên vài phần.

Những huyết dịch và Nguyên Thần kia, toàn bộ đều đi đến Huyết Hải, bị Minh Hà Lão Tổ luyện thành A Tu La tộc, sau đó nhập vào A Tu La Giáo, khiến khí vận của A Tu La Giáo tăng trưởng.

Kèm theo đó, thực lực của Minh Hà Lão Tổ cũng tăng lên không ít, thực lực lúc này, không thua kém thực lực Bán Bộ Hỗn Nguyên, cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã không còn xa nữa.

Nhưng y hiểu rõ, tu luyện đơn thuần không có tác dụng, cần có cơ duyên.

Chỉ khi cơ duyên đến, mới có thể tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên, tích lũy thêm một chút thì tổng không có hại, điểm này, Minh Hà Lão Tổ thâm am kỳ lý, nên lần này sau khi khí vận tăng trưởng, tu vi tăng trưởng, y vẫn luôn trong trạng thái tham ngộ.

Như vậy, trên đại địa Hồng Hoang, vẫn là một mảnh yên bình, không có chuyện lớn nào xảy ra.

Vu Yêu và Nhân tộc, cùng các Đại Năng và tu sĩ, tất cả đều đang

trong quá trình tự phát triển, không quấy rầy lẫn nhau.

Trên đại điện Vô Lượng Cung.

"Ong!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm hệt như biển tinh thần chu thiên, một đạo thần hoa chói lọi lóe lên, giống như tinh quang rực rỡ.

"Ba vạn năm, thời cơ cũng không còn xa nữa….." Càn Khôn sau khi suy nghĩ trong lòng, khẽ nói một câu.

Ba vạn năm, Càn Khôn vẫn luôn tham ngộ Càn Khôn Đại Đạo, tuy có tiến bộ không ít, nhưng không phải chuyện quan trọng nhất, lúc này thời cơ đã gần đến rồi.

Tin rằng không lâu sau, trong Hồng Hoang, sẽ xuất hiện một sự kiện lớn, Hậu Thổ hóa thân Lục Đạo Luân Hồi.

Đến lúc đó trong Càn Khôn Thế Giới, cũng có thể mượn cơ hội này để diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi.

Chương 259

Là một Đại Thiên Thế Giới, Lục Đạo Luân Hồi là một vòng tuần hoàn không thể thiếu, nếu thiếu một vòng tuần hoàn, thì phương thế giới đó sẽ không phải là một thế giới hoàn chỉnh.

Chính vì lý do này, Càn Khôn vẫn luôn không quên nâng cao thực lực của Hậu Thổ trong Càn Khôn Thế Giới.

Đến nay, thực lực Hậu Thổ trong Càn Khôn Thế Giới cũng đã đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Chỉ cần thời cơ Hồng Hoang lần này đến, Càn Khôn liền có thể mượn cơ hội này để diễn hóa.

Nếu không phải Càn Khôn đối với Luân Hồi chi đạo cũng không hiểu rõ, e rằng Càn Khôn Thế Giới đã sớm diễn hóa Luân Hồi, chính vì vậy, Càn Khôn cần mượn lực lượng Lục Đạo Luân Hồi trong Hồng Hoang, sau đó để Hậu Thổ của Càn Khôn Thế Giới diễn hóa.

Lực lượng Lục Đạo Luân Hồi, tự nhiên phải có trong Lục Đạo Luân Hồi mới có, điểm này, chỉ có thể đợi Lục Đạo Luân Hồi của Hồng Hoang xuất hiện trước, sau đó mới có thể lấy được.

Lúc này thời cơ, cách thời điểm Hậu Thổ hóa thân Luân Hồi đã gần đến rồi.

"Vậy thì hãy đến bộ lạc của Hậu Thổ một chuyến, giải quyết những chuyện cuối cùng rồi nói….." Sau khi suy nghĩ trong lòng, Càn Khôn cười sâu xa nói.

Nói rồi, y liền đột nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn các đệ tử Vô Lượng Cung một cái, sau đó liền rời khỏi Vô Lượng Cung, bay về phía bộ lạc của Hậu Thổ.

Tại Hồng Hoang, Vu tộc, bộ lạc Hậu Thổ.

Trong Hậu Thổ Điện.

"Ong!" Vào một khoảnh khắc nào đó, đôi mắt đẹp của Hậu Thổ khẽ động, sau đó y chậm rãi mở hai mắt, trong mắt lóe lên một đạo quang mang.

"Ba vạn năm, tuy Hỗn Nguyên chi đạo và Hồng Mông Tử Khí không có nhiều tiến triển, nhưng Luân Hồi chi đạo, lại cao thâm hơn cả Đại Đạo Thổ của ta….." Vài hơi thở sau, Hậu Thổ chậm rãi nói.

"Nhưng Luân Hồi chi đạo, ta rốt cuộc có thể dùng để làm gì?" Hậu Thổ sau khi suy nghĩ trong lòng, khẽ thở dài.

Mặc dù Luân Hồi chi đạo của y ngày càng tinh tiến, nhưng rốt cuộc Luân Hồi Đại Đạo cuối cùng nên làm gì, nên đi thế nào, điểm này Hậu Thổ lại không có chút manh mối nào.

Ba vạn năm, y không chỉ tham ngộ Luân Hồi chi đạo, mà còn suy nghĩ về việc Luân Hồi chi đạo cuối cùng nên đi thế nào.

Nhưng cuối cùng, vẫn không hiểu rõ.

Lần này y tỉnh lại, là vì Luân Hồi chi đạo của y đã đạt đến một bình cảnh, không thể tiến thêm một bước nữa, cũng không tiếp tục tham ngộ nữa.

"Ong!" Ngay lúc đó, chỉ thấy hư không khẽ chấn động, lông mày tú lệ của Hậu Thổ khẽ nhướng lên, một đạo hàn quang lóe lên trên khuôn mặt xinh đẹp, vừa định ra tay, lại dừng lại.

"Đạo huynh, sao vậy?!" Hậu Thổ sau khi thấy người đến, lại có chút kinh ngạc nói.

Người đó không ai khác, chính là chủ nhân Vô Lượng Cung, Càn Khôn.

Hậu Thổ vốn dĩ Luân Hồi chi đạo còn chưa rõ ràng, định đến Vô Lượng Cung tìm Càn Khôn hỏi, nhưng không ngờ, Càn Khôn lần này lại tự mình đến bộ lạc Hậu Thổ.

Theo ấn tượng của Hậu Thổ, Càn Khôn sẽ không dễ dàng đi tìm người khác, một khi y tự mình đến tận cửa, chắc chắn có chuyện, lần trước y đến Vu tộc, đã là chuyện của mấy Nguyên Hội trước rồi.

Việc Vu tộc dùng Hồng Mông Tử Khí đổi lấy tinh huyết của Mười Hai Tổ Vu, sự việc dường như không hề nhỏ.

Lần này y đến nữa, cũng có chuyện, nếu không trong lòng Hậu Thổ cũng không tin, dù sao với tu vi của Càn Khôn, y sẽ không đặc biệt đến đây để trò chuyện.

Càn Khôn nghe vậy, nhìn Hậu Thổ, cười tủm tỉm nói: "Hậu Thổ đạo hữu trong ba vạn năm tiến triển không nhỏ, không chỉ Luân Hồi chi đạo tiến triển thần tốc, tu vi, cũng đã vượt qua cảnh giới đỉnh phong Chuẩn Thánh….." Càn Khôn lần này có thể cảm nhận được khí tức luân hồi cực kỳ nồng đậm và tinh thuần trên người Hậu Thổ, so với mấy vạn năm trước, lại tiến triển không ít.

Ngoài ra, tu vi của Hậu Thổ, đã vượt qua đỉnh phong Chuẩn Thánh, đạt đến mức Bán Bộ Hỗn Nguyên.

Sở dĩ Luân Hồi chi đạo không tiến thêm nữa, tu vi không tiến thêm nữa, là vì một tia cơ duyên của y chưa đến.

Nhưng thời cơ, đã không còn xa nữa rồi.

Chỉ cần một đạo cơ duyên, mọi chuyện của Hậu Thổ liền sẽ "thủy cừ thành" (tự nhiên mà thành).

Hậu Thổ nghe vậy, mỉm cười, sau đó mời Càn Khôn ngồi xuống.

Sau khi suy nghĩ trong lòng, y nhìn Càn Khôn, mỉm cười nói: "Đạo huynh hôm nay đến đây, có việc gì muốn tìm Hậu Thổ chăng?" Nghe

vậy, Càn Khôn gật đầu, đáp: "Quả thực có việc muốn cùng đạo hữu thương nghị….." Hậu Thổ nghe vậy, hỏi: "Đạo huynh cứ nói, chỉ cần Hậu Thổ có thể làm được, tự nhiên sẽ không từ chối….." Càn Khôn nghe xong, mỉm cười nói: "Đạo hữu nói nặng rồi, Bần đạo hôm nay đến đây, tìm đạo hữu thương nghị, là chuyện về Luân Hồi chi đạo của đạo hữu….." "Luân Hồi chi đạo?!" Hậu Thổ nghe vậy, không hiểu nhìn y.

Luân Hồi chi đạo, lại cần Càn Khôn tự mình đến đây thương nghị ư?

Nhìn sắc mặt Càn Khôn, chuyện này không hề tầm thường, trong lòng Hậu Thổ nhất thời có chút hoang mang.

Càn Khôn trầm mặc vài hơi thở sau, nhìn Hậu Thổ nói: "Đạo hữu như kim Luân Hồi chi đạo và tu vi đã ngộ bình cảnh, là vì cơ duyên chưa đến mà thôi, chỉ cần cơ duyên đến, liền có thể 'thủy cừ thành', mọi thứ đều sẽ minh ngộ….." Hậu Thổ nghe vậy, sau khi suy nghĩ trong lòng, hỏi: "Việc đạo huynh muốn thương nghị, là chuyện về cơ duyên, hay là chuyện sau khi cơ duyên đến, Hậu Thổ chứng đạo rồi?" "Đạo hữu thông tuệ, chính là như vậy!" Càn Khôn khẽ gật đầu, mỉm cười nói.

"Cơ duyên của đạo hữu không hề đơn giản, trong quá trình chứng đạo có lẽ sẽ gặp nhiều trắc trở, nếu không cẩn thận, có thể sẽ 'hóa đạo' tại đây, cả Vu và Vu tộc, đều không có lợi ích gì….." Càn Khôn sắc mặt nghiêm túc, nhìn y mở miệng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Hậu Thổ biến đổi.

Không ngờ con đường chứng đạo của mình, lại gian nan đến vậy, lại có hung hiểm hóa đạo, nếu không xử lý tốt, e rằng thật sự sẽ như Càn Khôn đã nói.

Hóa đạo, điều đó trong Hồng Hoang không phải không có, đối với

Vu tộc mà nói, đó là cái giá lớn đến mức nào.

Đối với Vu tộc mà nói, thiếu đi một vị Tổ Vu, cũng có ảnh hưởng cực lớn.

Như vậy, chuyện Càn Khôn nói, Hậu Thổ liền không thể không cân nhắc.

"Vậy không biết đạo huynh tính toán hóa giải chuyện của Hậu Thổ như thế nào, và muốn thương nghị chuyện gì với Hậu Thổ?" Hậu Thổ sau khi suy nghĩ trong lòng, hỏi.

Nghe vậy, Càn Khôn trầm ngâm vài hơi thở sau, mở miệng nói: "Bần đạo đến lúc đó có thể ra tay, bảo vệ thân thể đạo hữu vô sự, để đạo hữu có thể thành công chứng đạo, đến lúc đó lại từ trong đạo hữu, đổi lấy một chút Luân Hồi chi lực….." Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ gật đầu.

Càn Khôn nếu thành công giải quyết nguy cơ của mình, để y không hóa đạo, thì việc y nhận lấy một số vật cần thiết, cũng là chuyện hợp lý.

"Việc đạo huynh nói, có phải là Luân Hồi chi lực sau khi Hậu Thổ chứng đạo không?" Hậu Thổ từ trong lời nói của Càn Khôn, lại tìm được một tia phương hướng, mặc dù không thể biết làm thế nào để chứng đạo, nhưng từ những gì y nói, Luân Hồi chi lực hẳn là không tầm thường.

Càn Khôn gật đầu, nói: "Chính là Luân Hồi chi lực sau khi đạo hữu chứng đạo, còn về chi tiết thế nào, đạo hữu đến lúc đó sẽ tự hiểu, Bần đạo sẽ không nói nhiều nữa….." Hậu Thổ gật đầu, sau đó nói: "Hậu Thổ có một số Đại Đạo tinh nghĩa chưa rõ, xin đạo huynh không tiếc chỉ giáo….." "Đạo hữu cứ việc!" Càn Khôn gật đầu, tuy rằng sự lĩnh ngộ về Luân Hồi chi đạo của y không bằng Hậu Thổ, nhưng tu vi dù sao cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trên Đại Đạo

tinh nghĩa, hiểu biết sâu sắc hơn Hậu Thổ, có thể giúp được.

Tại Hồng Hoang, Vu tộc, bộ lạc Hậu Thổ.

Trong Hậu Thổ Điện.

Hậu Thổ nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, giảng giải những Đại Đạo tinh nghĩa chưa hiểu rõ, để Càn Khôn giúp giải đáp.

Còn những điều khác, thì như lời Càn Khôn đã nói, phải dựa vào cơ duyên.

Chương 260

Trong miệng Hậu Thổ chậm rãi giảng giải, từng trận âm thanh Đại Đạo ẩn chứa Đại Đạo tinh nghĩa vang vọng trong Hậu Thổ Điện.

Càn Khôn chăm chú lắng nghe, hấp thu những điều có thể hấp thu từ Đại Đạo tinh nghĩa của Hậu Thổ, sau đó lại phân tích kỹ lưỡng những chỗ chưa hiểu rõ trong Đại Đạo tinh nghĩa của Hậu Thổ, giúp Hậu Thổ lý giải.

Trong một khoảng thời gian, hai người đắm chìm trong những ý nghĩa huyền diệu cổ xưa, chăm chú cảm ngộ lý giải.

Thời gian trôi qua, thoáng chốc đã một nghìn năm nữa trôi qua.

Trong Hậu Thổ Điện.

"Ong!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn và Hậu Thổ đồng loạt mở mắt, sau đó nhìn nhau mỉm cười.

Hậu Thổ khẽ chắp tay về phía Càn Khôn nói: "Lần này đa tạ Đạo huynh đã giải đáp nghi hoặc cho Hậu Thổ, lần này Hậu Thổ cảm ngộ được rất nhiều….." Mặc dù bình cảnh vẫn là bình cảnh, nhưng những chỗ không hiểu rõ trước đây, lúc này đã hoàn toàn lý giải, mọi việc còn lại, thì phải xem cơ duyên.

"Đạo hữu khách khí rồi….." Càn Khôn nhìn y, cười tủm tỉm nói.

Giúp đỡ Hậu Thổ, kỳ thực cũng là gián tiếp giúp đỡ mình, nên Càn Khôn tự nhiên sẽ không để tâm nhiều.

Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ gật đầu, không nói gì nữa.

Càn Khôn sau khi suy nghĩ trong lòng, nói: "Đã như vậy, Bần đạo xin cáo từ!" Nói rồi, y liền đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, Càn Khôn xoay người nhìn Hậu Thổ, nói: "Đạo hữu cũng không cần ngồi mãi tham ngộ, cứ đi dạo trong Hồng Hoang một chút, có lẽ sẽ có thu hoạch cũng không chừng….." Nghe vậy, Hậu Thổ gật đầu, đáp: "Lời Đạo huynh nói, Hậu Thổ đã ghi nhớ rồi….." Ngay cả khi Càn Khôn không nói lời này, y cũng định sau khi củng cố tu vi của mình, liền đi du lịch một chuyến trong Hồng Hoang, xem có thể có thu hoạch gì không.

Đã ngay cả Càn Khôn cũng nói như vậy, thì Hậu Thổ càng kiên định rằng có thể đi dạo trong Hồng Hoang.

Càn Khôn gật đầu, hư không chấn động, thân hình y liền biến mất.

Hậu Thổ thu hồi ánh mắt sau đó nhắm mắt lại, củng cố tu vi.

Thời gian như nước chảy, thoáng chốc đã năm nghìn năm trôi qua.

Trong năm nghìn năm ở Hồng Hoang, không có chuyện lớn nào xảy ra, ba đại chủng tộc, Vu tộc, Yêu tộc và Nhân tộc, đều đang trong quá trình tự phát triển, không có va chạm.

Còn các Đại Năng và tu sĩ khác, tuy có không ít người xuất quan, nhưng số lượng tu sĩ đi lại trong Hồng Hoang vẫn không nhiều như vậy, những tồn tại có tu vi cao, vẫn đang trong bế quan.

Tại Hồng Hoang, Vu tộc, bộ lạc Hậu Thổ.

Trong Hậu Thổ Điện.

"Ong!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Hậu Thổ chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt đẹp lóe lên một đạo thần hoa.

"Năm nghìn năm thời gian, cuối cùng cũng đã củng cố mọi thứ xong, đến lúc đi dạo một chuyến trong Hồng Hoang rồi….." Rất lâu sau, Hậu Thổ chậm rãi mở miệng nói.

Nói rồi, y liền đột nhiên đứng dậy, sau đó rời khỏi Hậu Thổ Điện,

hướng về Hồng Hoang.

Những năm này, bộ lạc Hậu Thổ dưới sự giúp đỡ của các Tổ Vu khác, thực lực cũng không thua kém bộ lạc của các Tổ Vu khác.

Tuy thiếu đi Khoa Phụ và Hậu Nghệ, nhưng thực lực lúc này, lại không hề yếu, nên Hậu Thổ cũng yên tâm giao công việc cho Đại Vu trong bộ lạc xử lý.

Hậu Thổ rời khỏi bộ lạc, cũng không có mục đích cụ thể nào khi du lịch trong Hồng Hoang.

Với thực lực lúc này của y, dưới Thánh Nhân, thật sự không có Thần Ma nào có thể giữ y lại được.

Huống hồ, Hồng Hoang lúc này là do Vu tộc làm chủ, y lại là Tổ Vu của Vu tộc, thực lực lại đạt Bán Bộ Hỗn Nguyên, thì có Thần Ma nào có thể gây khó dễ cho y?

Hậu Thổ đi rất lâu, nhìn tận mắt cuộc sống của các tộc trong Hồng Hoang.

Ngoài Vu tộc, còn có Yêu tộc, Nhân tộc, cùng các sinh linh khác trong Hồng Hoang.

Những năm này, nhìn thấy hỉ nộ ái ố, bi hoan ly hợp của mỗi sinh linh, tâm cảnh của y cũng nâng cao không ít.

Khi thì đi bộ, khi thì bay, khi thì dừng lại, không hay biết gì, đã hơn một trăm năm trôi qua, cũng đã du lịch được hơn nửa Hồng Hoang.

Một ngày, Hậu Thổ dừng lại trên một ngọn núi, nhìn xuống các sinh linh phía dưới, mặt lộ vẻ trầm tư.

Một lát sau, Hậu Thổ nhẹ nhàng hạ xuống, bên cạnh y.

Những sinh linh này, không phải sinh linh bình thường, chỉ là linh

thể, hoặc, chỉ là hồn phách.

Những hồn phách này, có Yêu tộc, có Nhân tộc, có các sinh linh khác.

"Những hồn phách này cứ lang thang trong Hồng Hoang như vậy, cũng không phải là cách hay….." Trong lòng Hậu Thổ có một tia minh ngộ, nhưng lại vẫn không rõ ràng, không nắm bắt được tia minh ngộ đó.

"Những hồn phách này, nếu có một nơi Luân Hồi như Đạo huynh đã diễn hóa ban đầu có thể tiếp nhận, thì tốt rồi….." Đột nhiên, một tia minh ngộ dâng lên trong lòng, trước mắt y sáng bừng, y nói.

Nhưng ngay lập tức, trên mặt Hậu Thổ liền lộ vẻ thất vọng, y lắc đầu nói: "Trong Hồng Hoang, làm gì có nơi Luân Hồi nào….." Thần tình Hậu Thổ hơi có vẻ suy tư, nhìn những linh thể lang thang kia, không biết đang nghĩ gì.

"Ong!" Lúc này, không biết ở khu vực nào xa xôi, đột nhiên, một đạo huyết khí tinh hồng xông thẳng lên trời, mang theo sát khí và âm khí nồng đậm, khuếch tán ra xa.

Sắc mặt Hậu Thổ hơi biến, nhìn đạo huyết khí xông thẳng lên trời, trong mắt thần quang đan xen, rất lâu sau, y mới chậm rãi nói: "Huyết khí này, hẳn là phát ra từ U Minh Huyết Hải….." U Minh Huyết Hải là một tồn tại đặc biệt trong Hồng Hoang, Thần Ma bình thường căn bản sẽ không đặt chân vào trong đó.

Nên dần dần, U Minh Huyết Hải liền trở thành một cấm địa của Hồng Hoang.

Lúc này đột nhiên một đạo huyết khí xông thẳng lên trời, Hậu Thổ cảm thấy không đơn giản.

Chưa kịp suy nghĩ kỹ, những linh thể bên cạnh y dần dần trôi về

phía Huyết Hải.

Bất kể có nguyện ý hay không, lúc này đều đi về phía Huyết Hải, phảng phất như có một sức mạnh đang dẫn dắt, diệc hoặc cường chế tính đích tương lạp khứ nhất bàn.

Hậu Thổ thấy vậy, lông mày tú lệ khẽ nhíu lại, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia khó hiểu.

"Nơi Huyết Hải đó có gì đặc biệt, lại có thể hấp dẫn họ?" Hậu Thổ nói.

"Minh Hà Lão Tổ sáng lập A Tu La tộc, lập ra A Tu La Giáo, chắc chắn có chỗ bất phàm, lần này lại có thể hấp dẫn linh thể, ta cũng đi xem thử, biết đâu có thể thỉnh giáo….." Trong lòng Hậu Thổ ý niệm ngàn chuyển, sau khi khẽ gật đầu, y cưỡi lưu quang, bay nhanh về phía U Minh Huyết Hải.

Tại Hồng Hoang, hướng gần Tây Phương Đại Lục, U Minh Huyết Hải.

Hậu Thổ cưỡi lưu quang, không mất chút thời gian nào, liền đến phía trên Huyết Hải, nhìn nơi này, lông mày tú lệ của Hậu Thổ không khỏi nhíu lại, trong đôi mắt không kìm được lộ ra vẻ từ bi.

Chương 261

Trong Huyết Hải, vô số âm hồn kêu gào ai oán, biểu cảm thống khổ, huyết sát chi lực trong Huyết Hải bao phủ lấy, khiến họ vô cùng đau đớn, nhưng bị huyết sát chi lực của Huyết Hải khống chế, lại không thể rời đi.

"Những hồn phách này, là bị huyết sát chi lực hấp dẫn sao?" Hậu Thổ lông mày tú lệ khẽ nhướng lên, mặt mang vẻ từ bi, hơi mang vẻ ngưng trọng nói, ánh mắt như đèn lồng, nhanh chóng phát hiện ra manh mối, âm khí và sát khí trong Huyết Hải cực kỳ nặng nề, sẽ hấp dẫn âm hồn vào trong, điều này cũng có ích cho âm hồn tu luyện.

Lại thêm, trong Hồng Hoang không có nơi nào để âm hồn cư trú, trong Huyết Hải lại có âm khí và sát khí nồng đậm, tự nhiên liền trở thành nơi tụ tập.

Chỉ là huyết sát chi lực trong Huyết Hải quá mạnh, những âm hồn này căn bản không chịu nổi, mỗi ngày đều bị huyết sát chi lực hành hạ, đau khổ không tả xiết.

Nhưng lại không có cách nào, dù sao trong Hồng Hoang, ngoài Huyết Hải ra, cũng không có nơi nào thích hợp để đến.

Trong Hồng Hoang, họ chỉ có thể hành động vào ban đêm, ban ngày thì trốn dưới đất.

Giữa các âm hồn, sẽ có sự thôn phệ lẫn nhau, mượn đó để tăng cường thực lực bản thân.

Nên đối với họ, trừ Huyết Hải, cũng không có nơi nào để đi.

Hậu Thổ liên bộ khinh di, triêu trứ Huyết Hải tẩu khứ, mục quang lạc tại Huyết Hải phiên cổn đích huyết thủy chi thượng, nhãn trung

thần quang giao chức, trừng trứ na ta ai hào đích huyết thủy hãm nhập liễu trầm tư.

U Minh Huyết Hải, trung tâm dưới đáy biển.

Trong Huyết Minh Cung.

Minh Hà Lão Tổ đột nhiên mở hai mắt, trong đôi mắt huyết khí cuồn cuộn, Nguyên Đồ và A Tỳ bay quanh người y.

Y ngẩng đầu nhìn lên phía trên Huyết Hải, trên mặt hiện lên một tia sắc lạnh.

"Hậu Thổ Tổ Vu đến địa bàn Huyết Hải của ta làm gì?" Minh Hà Lão Tổ không hiểu nói.

U Minh Huyết Hải cực kỳ đặc biệt, y cũng sống ẩn dật, rất ít khi đi lại trong Hồng Hoang, cũng không đắc tội Vu tộc, lần này Tổ Vu Hậu Thổ đến đây, trong lòng y cũng không đoán được ý đồ của Hậu Thổ.

"Đã là địa bàn của lão tổ, thì dù là Tổ Vu, lão tổ cũng không sợ….." Trong lòng Minh Hà Lão Tổ, đã có quyết định.

Sau đó, y lại nhìn Huyết Hải, lẩm bẩm nói: "Âm hồn lại nhiều như vậy rồi sao?

Thôi được, lão tổ liền thu nhận tất cả vào dưới trướng A Tu La tộc….." Minh Hà Lão Tổ mỉm cười nói, pháp lực trong tay bùng phát, làm chấn động toàn bộ Huyết Hải.

Hồng Hoang, U Minh Huyết Hải.

"Ong!

Ong!

Ong!" Từng trận ba động truyền ra từ trong Huyết Hải, toàn bộ U Minh Huyết Hải phảng phất như sôi trào, huyết thủy cuộn trào, từng

đạo huyết trụ xông thẳng lên trời, huyết sát chi khí vô tận đáng sợ tràn ngập.

Khoảnh khắc sau, trong Huyết Hải, huyết thủy phảng phất hóa thành sóng thần khổng lồ, cuộn trào bao phủ lấy những âm hồn kia.

Mỗi lần huyết thủy cuộn trào, liền cuốn đi một số âm hồn của sinh linh, sau đó hòa vào trong huyết trụ, từng trận huyết sát chi lực cường đại phát ra.

Không lâu sau, huyết trụ tan vỡ, những âm hồn kia hóa thành những sinh linh khác xuất hiện, nam thì vô cùng xấu xí, nữ thì yêu diễm dị thường, sau đó toàn bộ chìm xuống trong Huyết Hải.

"Chẳng lẽ đó chính là A Tu La tộc của Minh Hà Lão Tổ?" Hậu Thổ nhìn những sinh linh mới sinh ra này, lông mày tú lệ khẽ nhướng lên, một mạt hàn quang tại tiếu kiểm chi thượng phù hiện.

Thì ra A Tu La tộc được sinh ra bằng cách dùng những âm hồn sinh linh này, cộng thêm bí thuật và huyết sát chi lực của Huyết Hải.

Làm như vậy, có phần không thỏa đáng.

Y bước tới một bước, khí tức trên người hơi phóng ra, một cỗ khí tức hậu trọng, mang vạn vật trong khoảnh khắc bao phủ lấy Huyết Hải, âm thanh kêu gào ai oán của những âm hồn dường như nhỏ đi một chút.

"Không biết Hậu Thổ Nương Nương đến địa bàn Huyết Hải của ta, có việc gì?

Chẳng lẽ chỉ vì muốn giảm bớt sự thống khổ tạm thời của những âm hồn này?" Ngay khi khí tức của Hậu Thổ vừa bao phủ lấy Huyết Hải, một giọng nói bình thản nhưng ẩn chứa vô tận hàn ý liền truyền đến, không ngừng vang vọng khắp bốn phương tám hướng của Huyết Hải, chấn động khiến huyết thủy của Huyết Hải không ngừng cuộn

trào.

Ngay lập tức, liền thấy dòng huyết thủy ở trung tâm Huyết Hải đột nhiên nứt ra một khe hở, không ngừng lùi về hai bên, tạo thành một nơi không bị huyết thủy nhiễm bẩn.

Sau đó, một thân ảnh chậm rãi hiện ra, chân đạp một đài sen đỏ rực, quanh người hai thanh tiểu kiếm lướt đi, chính là Minh Hà Lão Tổ.

Hậu Thổ thấy Minh Hà Lão Tổ xuất hiện, sắc mặt lạnh đi, trong miệng lạnh lùng nói: "Minh Hà đạo hữu, y có biết làm như vậy, là đang gây hại không?

Để họ biến thành những quái vật không ra người không ra hồn đó?" "Gây hại?!" Nghe vậy, Minh Hà Lão Tổ đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Y lạnh nhạt nhìn Hậu Thổ, nói: "Những âm hồn này ở đây hồn hồn ngạc ngạc (mơ mơ hồ hồ), suốt ngày thống khổ không tả xiết, ta đang giải cứu họ, có, không phải quái vật, là A Tu La tộc của ta….." "Ngươi không phải đang giải cứu, muốn giải cứu, thì nên để họ rời khỏi Huyết Hải….." Hậu Thổ lắc đầu, nhìn Minh Hà Lão Tổ, trong miệng lạnh lùng nói.

"Nực cười, ta để họ rời khỏi Huyết Hải, cuối cùng cũng sẽ quay lại thôi, âm khí và sát khí trong Huyết Hải cực kỳ nặng nề, âm hồn sẽ không tự chủ mà đến….." Minh Hà Lão Tổ ngừng lại vài hơi thở, lần nữa nói: "Với lại, trong Hồng Hoang có nơi nào để họ đi không?

Để họ rời khỏi thì có thể làm gì?

Chi bằng trở thành A Tu La tộc của ta, có gì không tốt?" Những lời Minh Hà Lão Tổ nói, quả thực là lời thật, trước đây y cũng đã để những âm hồn này rời đi, cũng đã thử, nhưng kết quả cũng giống như

lời y nói, căn bản không có tác dụng.

Huống hồ, để những âm hồn này biến thành A Tu La tộc, có thể giúp họ sống thêm một kiếp nữa, tu luyện lại từ đầu, có được sinh mệnh dài hơn, có gì không tốt?

Nghe vậy, Hậu Thổ cũng không biết trả lời thế nào.

Mặc dù y biết Minh Hà Lão Tổ làm như vậy có chút không thỏa đáng, nhưng trong Hồng Hoang lại không có nơi nào để âm hồn đi, huyết hải đích độc đặc hựu năng hấp dẫn âm hồn, không lý nào lại không biết đi đâu?

Ý trong lời nói của Minh Hà Lão Tổ y cũng hiểu, y cũng gián tiếp cho họ một cuộc sống thứ hai, tuy không giống như lúc sinh thời, nhưng đã chết rồi, không giống nhau cũng chẳng sao cả.

Hồng Hoang, U Minh Huyết Hải chi địa.

Hậu Thổ nghe lời của Minh Hà Lão Tổ, trong lòng trầm ngâm, song khẽ thở dài một tiếng, đoạn nhìn Minh Hà Lão Tổ nói: "Bản cung tại đạo hữu nơi này tham ngộ một phen, tìm kiếm một con đường có thể dung nạp âm hồn.

Nếu sự việc này có thể thành, hi vọng đạo hữu có thể nhường đường cho chúng đi." "Được!" Minh Hà Lão Tổ trong lòng trầm ngâm, khẽ gật đầu nói.

Âm hồn tại đây chịu đựng thống khổ, Huyết Hải cũng phải gánh vác một phần nghiệp lực.

Bao năm qua, nơi này đã gánh không ít nghiệp lực.

Có thể giảm bớt một chút thì tốt, còn về A Tu La tộc, cứ từ từ phát triển là được.

Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ gật đầu.

Chương 262

Minh Hà Lão Tổ cũng nguyện ý lùi một bước, như vậy thì có một tia hi vọng.

Ngay lập tức, Hậu Thổ liền khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm nghiền, tham ngộ Đại đạo.

Minh Hà Lão Tổ cũng quay về Huyết Minh Cung, ngồi trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tĩnh lặng đợi chờ.

Y cũng muốn xem, Hậu Thổ lần này rốt cuộc có thể thành công hay không.

Chuyện như vậy, đối với Huyết Hải, đối với Hồng Hoang, đối với vô số sinh linh mà nói, đều là một sự kiện đại công đức.

Đối với chuyện như vậy, Minh Hà Lão Tổ rất vui lòng chứng kiến.

Lần tham ngộ này, Hậu Thổ có mục tiêu rõ ràng, việc tham ngộ tựa hồ đạt được hiệu quả gấp đôi.

"Có thể đưa những âm hồn này rời đi, chỉ có thể là việc Đạo huynh năm xưa đã diễn hóa luân hồi.

Chỉ khi lập ra một phương Lục Đạo Luân Hồi trong Hồng Hoang, việc này mới có thể thành công…" Trong lòng Hậu Thổ ý niệm chuyển động, thầm nói.

"Oanh!" Lời vừa dứt, một tia minh ngộ tựa hồ bùng nổ trong thức hải.

Bên ngoài, quanh thân nàng, hình thành một xoáy linh khí khổng lồ, bao bọc nàng bên trong.

Hậu Thổ trong lòng đã có minh ngộ, đó chính là lập Lục Đạo Luân Hồi!

Chỉ khi lập ra Lục Đạo Luân Hồi, mới có thể khiến những âm hồn đó được giải thoát, có nơi để nương tựa.

"Oanh!" Minh ngộ vừa xuất hiện, linh khí trong phạm vi hàng ức vạn dặm tức thì tụ lại.

Hồng Hoang, trên Huyết Hải.

"Chẳng lẽ, nàng thật sự đã tìm ra con đường thích hợp cho âm hồn đi qua?" Ngồi trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Minh Hà Lão Tổ nheo mắt, nghi ngờ nói, thần sắc trên mặt hết sức chấn kinh.

"Chỉ khi lập ra Lục Đạo Luân Hồi, mới có thể khiến những âm hồn này giải thoát!" Dù sao, chỉ khi lập ra Lục Đạo Luân Hồi, mới có một nơi để dung chứa âm hồn của chúng sinh sau khi chết đi.

"Thiên Đạo chưa hoàn thiện, còn cần bổ sung.

Hôm nay, ta liền lập ra Lục Đạo Luân Hồi, để bổ toàn sự thiếu sót của Thiên Đạo…" Hậu Thổ đột nhiên mở bừng hai mắt, đôi mắt đẹp đẽ như những vì sao trên bầu trời đêm, trong con ngươi trong trẻo, vô tận thần quang giao chức, diễn hóa ra vô tận huyền diệu.

"Có lẽ đây chính là nhiệm vụ Phụ thần lưu lại cho ta…" Khóe miệng Hậu Thổ nở một nụ cười rạng rỡ, trước nụ cười đó, trời đất cũng trở nên ảm đạm.

Kế thừa sự lương thiện và từ bi của Bàn Cổ, lúc này xem ra, đây chính là nhiệm vụ Bàn Cổ lưu lại cho nàng để hoàn thành.

Hậu Thổ vung tay ngọc, một đạo tử khí lơ lửng trước thân.

Ngày xưa Càn Khôn nói với nàng, Đại đạo không phải ở đây.

Tham ngộ Hồng Mông Tử Khí có thể khiến tu vi đề thăng, nhưng

không nhất định phải ở trên Hồng Mông Tử Khí mới có thể đạt được.

Cơ duyên đến, tự khắc sẽ có kết quả.

"Đây có phải là kết quả Đạo huynh năm xưa đã nói không?" Hậu Thổ trong lòng trầm ngâm, khẽ cười một tiếng, nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy nàng ngón tay ngọc khẽ điểm vào Hồng Mông Tử Khí, đạo tử khí đó xoay một vòng trước thân nàng rồi trực tiếp chìm vào hư không, một lần nữa biến mất.

Có lẽ đạo tử khí này vốn dĩ nên tiêu tán, cho nên từ đầu đến cuối, nàng không thể hấp thu.

Nhưng lúc này, nàng đã không cần đạo tử khí đó nữa.

Hậu Thổ chậm rãi đứng dậy, nhìn xoáy linh khí khổng lồ quanh thân.

Nàng đứng ở trung tâm xoáy, nhưng không hề cảm nhận được một chút gợn sóng hay dao động nào, chỉ thấy vô số linh khí bị hấp thu.

Nàng nhẹ nhàng nhón chân, cả người bay lên không trung, ánh mắt bình tĩnh bao hàm từ bi, nhìn vô số âm hồn không ngừng kêu gào trong Huyết Hải.

Một giọng nói thanh linh vang vọng khắp các nơi trong Hồng Hoang: "Ngô chính là Hậu Thổ thị, hậu duệ Bàn Cổ.

Nay chứng kiến sinh linh thế giới Hồng Hoang, sống không yên, chết không siêu thoát!

Nay nguyện dùng thân mình hóa thành luân hồi, để giải quyết thống khổ của thế giới Hồng Hoang, lấy cái ta nhỏ bé mà thành cái ta vĩ đại!" Giọng nói thanh linh của Hậu Thổ truyền vào tai của mỗi sinh linh Hồng Hoang.

Mỗi sinh linh tức thì chấn động kính sợ, đây là việc đại từ bi, là việc giải thoát nỗi khổ sau khi chết của sinh linh Hồng Hoang.

Họ nhịn không được mà muốn khấu bái.

Chưa đợi sinh linh Hồng Hoang khấu bái, lại nghe Hậu Thổ nói: "Sau khi chúng sinh chết đi, phàm những ai không thành Tiên đạo, đều nhập luân hồi.

Lập ra Lục Đạo gồm: Thiên Đạo, A Tu La Đạo, Nhân Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo." "Phàm những ai khi còn sống có đại công đức, có thể nhập Thiên Đạo, tiêu diêu tự tại; kẻ sát phạt thì nhập A Tu La Đạo; kẻ vô công vô tích thì nhập Nhân Đạo; kẻ công tội lớn thì nhập Súc Sinh Đạo; kẻ đại ác thì nhập Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo.

Từ nay, vạn hồn đều có nơi về." Lục Đạo Luân Hồi, cũng là Hậu Thổ tham khảo Lục Đạo Luân Hồi Càn Khôn năm xưa diễn hóa mà lập nên.

Chẳng qua, một cái là hư ảo, một cái là chân thật mà thôi.

Hậu Thổ lúc này đã hoàn thành.

Chỉ thấy nàng bay lên không trung vạn dặm phía trên Huyết Hải, toàn thân trên dưới tỏa ra một luồng hắc khí cuồn cuộn mãnh liệt.

Hắc khí tức thì tràn ngập bầu trời Huyết Hải.

Sau đó, liền nghe giọng nói của Hậu Thổ vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang: "Lục Đạo Luân Hồi, hiện!" Chỉ thấy những hắc khí đó tức thì dần dần biến thành sáu vòng tròn xoay tròn.

Đồng thời, nhục thân, pháp lực và tinh khí của Hậu Thổ toàn bộ bùng nổ, dung hợp vào sáu vòng tròn xoay tròn đó.

Lục Đạo Luân Hồi sơ thành, trên Cửu Thiên lập tức thiên lôi trận

trận, bầu trời bắt đầu ngưng kết vô biên công đức.

Phần công đức này còn nhiều hơn rất nhiều so với công đức mà các Thánh nhân nhận được khi thành Thánh.

Công đức giáng xuống, một phần mười dung nhập vào Lục Đạo Luân Hồi để ổn cố Lục Đạo Luân Hồi mới sinh, phần còn lại toàn bộ dung nhập vào Chân linh sắp tiêu tán của Hậu Thổ.

Hậu Thổ ngưng kết Nguyên thần.

Chương 263

Hồng Hoang, U Minh Huyết Hải chi địa.

Hậu Thổ lúc này thân hóa luân hồi, trong cơ thể cũng đang trong sự chấn kinh mà ngưng kết Nguyên thần.

Một điểm này, lại là điều Hậu Thổ không ngờ tới.

Nàng là Tổ Vu, vốn dĩ không có Nguyên thần, nhưng lúc này lại tự sinh Nguyên thần.

Tình huống như vậy, Hậu Thổ chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có Nguyên thần một ngày.

Vô Lượng Cung, trong đại điện.

Càn Khôn nhìn U Minh Huyết Hải nơi Hậu Thổ đang lập Lục Đạo Luân Hồi.

Trong đôi mắt thâm thúy của y quang hoa chớp động, đoạn trong tay lật một cái, một đóa thanh sắc liên đài xuất hiện trong tay.

Đó là đóa Tạo Hóa Thanh Liên.

Càn Khôn đã dung hợp ba đóa Tứ phẩm Tạo Hóa Thanh Liên mà thành đóa Tạo Hóa Thanh Liên này, có phẩm cấp Cửu phẩm.

Tuy rằng kém xa Thập Nhị phẩm Tạo Hóa Thanh Liên vạn dặm, nhưng lúc này dùng để dung chứa Nguyên thần của Hậu Thổ, dùng làm thân thể thì đã đủ.

Ngày xưa giao dịch với Hậu Thổ, cứu Hậu Thổ một mạng, khiến nàng tránh khỏi vận mệnh hóa đạo, đổi lại luân hồi chi lực trong Lục Đạo Luân Hồi do Hậu Thổ lập ra, sau đó dung nhập vào Càn Khôn thế giới.

Đợi sau khi Càn Khôn thế giới lập ra Lục Đạo Luân Hồi, Càn Khôn thế giới liền hoàn chỉnh.

Sau này Càn Khôn thế giới phát triển, cũng sẽ nhanh hơn không ít.

Càn Khôn liếc nhìn Hậu Thổ lúc này đã diễn hóa gần xong, trong đôi mắt rực rỡ như nhật nguyệt tinh thần lóe lên một đạo tinh mang.

Y động tay, từ trong Càn Khôn thế giới lấy ra một giọt Tổ Vu tinh huyết của Hậu Thổ, lại đánh một phần nhỏ công đức vào Cửu phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

"Lấy thân hóa Lục Đạo, vì người khác cầu được một tia sinh cơ, nàng cũng nên có một tia sinh cơ, không nên hóa đạo trong Lục Đạo Luân Hồi.

Lục Đạo Luân Hồi công đức vô lượng, nàng lý nên hưởng thụ phần công đức thuộc về mình…" "Đi đi!" Càn Khôn khẽ mỉm cười, vung tay, Càn Khôn chi lực dao động, Cửu phẩm Thanh Liên chìm vào hư không, bay về phía Huyết Hải.

Hồng Hoang, trên U Minh Huyết Hải.

Hậu Thổ, người đã hóa thân thành Lục Đạo, lúc này kinh ngạc nhìn Nguyên thần tự sinh ra trong thân thể Lục Đạo Luân Hồi của mình, trong lòng dâng lên một tia vui mừng.

Tuy nhiên, tia vui mừng này lại không kéo dài bao lâu, chỉ là trong khoảnh khắc.

Bởi vì Chân linh của nàng lúc này đang dần dần tiêu tán.

Chỉ cần thêm một lát nữa, nó sẽ tiêu tán hoàn toàn trong Lục Đạo Luân Hồi, triệt để hóa đạo.

"Chẳng lẽ lời Đạo huynh nói, chứng đạo ba chiết sao?

Quả thật khiến người ta tuyệt vọng.

Nếu không phải có giao dịch với Đạo huynh, e rằng ta thật sự phải hóa đạo tại đây…" Trong lòng Hậu Thổ dâng lên cảm giác tuyệt vọng, nàng đã hiểu lời Càn Khôn năm xưa.

"Ông!" Khoảnh khắc tiếp theo, hư không khẽ chấn động, một đóa thanh sắc liên hoa liền xuất hiện trước thân nàng.

Đóa liên hoa đó trong khoảnh khắc liền dung hợp với Nguyên thần của nàng, sau đó dung hợp với Chân linh.

Khi đóa liên hoa đó nở rộ, vạn vạn hào quang chợt lóe, từng trận khí tức kinh người lan tỏa.

Mỗi khi đóa liên hoa mở ra một cánh sen, lại có một luồng khí thế bùng phát.

Đợi khi hoa nở đủ chín cánh, luồng khí thế đó không còn dưới Hỗn Nguyên.

Lúc này, liên hoa bay xoay tròn, dưới sự bao phủ của thanh quang Tạo Hóa, thanh liên dần dần biến hóa.

Chỉ trong chốc lát, đóa thanh liên đó liền hóa thành hình dáng Đạo thể, chính là Hậu Thổ.

Đóa thanh liên này, đã trở thành thân thể mới của nàng.

So với thân thể Tổ Vu, thân thể này cũng không hề yếu kém, dù sao đóa thanh liên này cũng có phẩm cấp Cửu phẩm.

Với uy lực và độ cứng của Cửu phẩm liên đài, ít nhất cũng đạt tới trình độ Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, quả thật vô cùng cường hãn.

Ngoài ra, trong Cửu phẩm Thanh Liên còn ẩn chứa một giọt Tổ Vu tinh huyết, cộng thêm phần tinh huyết còn lại ban đầu, dung nhập vào thân thể này.

Công đức ẩn chứa trong Cửu phẩm Thanh Liên lúc này cũng đang tưới nhuần Nguyên thần sơ sinh.

Trên gương mặt tươi cười của Hậu Thổ lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ, nàng liếc nhìn về phía Vô Lượng Cung, sau đó ngẩng đầu nhìn lên Cửu Thiên.

Lúc này, vô tận công đức giáng xuống từ Cửu Thiên cũng rơi lên người nàng, nhuộm cả người nàng thành màu vàng kim.

Dưới sự gia trì của công đức, Nguyên thần bắt đầu tăng trưởng điên cuồng.

Đồng thời, Nguyên thần của nàng tăng trưởng cực nhanh, tu vi cũng tăng trưởng phi tốc.

Phần công đức này nhiều đến dị thường, có thể nói là lần lớn nhất, ngoại trừ công đức khai thiên của Bàn Cổ.

Nếu Hậu Thổ chỉ có Nguyên thần, phần công đức đó dù thế nào cũng không hấp thu hết được.

Nhưng có Thanh Liên làm thân thể, nàng giống như một cái động không đáy, điên cuồng hấp thu công đức, tăng cường thân thể.

Chốc lát sau, chín phần công đức luân hồi được Hậu Thổ hấp thu, một phần còn lại, rơi vào pháp bảo của nàng, Sổ Sinh Tử và Xuân Thu Luân Hồi Bút do Minh Thư hóa thành.

Đột nhiên, khí thế trên người Hậu Thổ bùng nổ mạnh mẽ, trong nháy mắt liền vượt qua cảnh giới ban đầu.

Một luồng uy áp khủng bố lan tràn, tức thì bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang tức thì Thiên giáng tường thụy.

Hậu Thổ, lúc này, đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Chương 264

Lúc này nàng đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên, không phải Thánh nhân của Hồng Hoang.

Nhưng vì việc nàng làm lúc này là bổ toàn Thiên Đạo, tạo phúc vô số sinh linh, là đại công đức.

Cho nên, Thiên Đạo lúc này, đã ban cho nàng quy cách của Thánh nhân, để thông báo cho sinh linh Hồng Hoang biết rằng, Hậu Thổ, đã chứng đạo Hỗn Nguyên.

Lúc này trong Hồng Hoang, trời giáng tường thụy, đất vọt kim liên, tiên nhạc vang lừng, hào quang rực rỡ, tử khí đông lai, linh khí ngưng tụ, vô số sinh linh khai mở linh trí, nhận được lợi ích.

Trong một thời gian, vô số sinh linh Hồng Hoang đồng loạt quỳ bái về phía Hậu Thổ, nói: "Hậu Thổ Nương Nương từ bi!" Hành động này của Hậu Thổ có lợi cho chúng sinh Hồng Hoang, vô số sinh linh, lại còn lấy thân hóa Lục Đạo.

Ân tình như vậy, giống như tái tạo, quả thật từ bi đến cực điểm.

Đương nhiên, những lợi ích này trừ Vu tộc ra.

Dù sao, người của Vu tộc đều không có Nguyên thần, sau khi vẫn lạc sẽ trở về vòng tay của Bàn Cổ, không giống những sinh linh khác, có thể nhập Lục Đạo, tái luân hồi.

Hồng Hoang, U Minh Huyết Hải chi địa.

Trong Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ nhìn Hậu Thổ lúc này đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Lại có một người trong Hồng Hoang bước vào cảnh giới này.

Hậu Thổ Tổ Vu của Vu tộc!

Minh Hà Lão Tổ ở gần Hậu Thổ nhất, cảm nhận uy áp cũng mạnh nhất.

Nhưng Huyết Hải là đạo trường của Minh Hà Lão Tổ, cũng là nơi y đản sinh, lúc này cũng không đến nỗi quỳ bái, nhưng thân thể cũng khẽ khom xuống.

Minh Hà Lão Tổ khom người, cũng không hoàn toàn vì uy áp của Hậu Thổ, mà còn vì hành động này là đại công đức, có lợi cho vô tận sinh linh, là một sự kiện đại công đức cho Hồng Hoang.

Bao gồm cả A Tu La tộc, đều sẽ được hưởng phúc lợi từ Lục Đạo Luân Hồi.

Cho nên Minh Hà Lão Tổ khom người là cam tâm tình nguyện.

Sau khi khom người, Minh Hà Lão Tổ ánh mắt quét qua Lục Đạo Luân Hồi và Hậu Thổ, trong lòng thầm nghĩ: "Không chỉ tìm ra con đường giải quyết âm hồn, mà còn mượn cơ hội này chứng đạo Hỗn Nguyên.

Công đức và khí vận của Lục Đạo Luân Hồi lớn đến vậy, Lão Tổ không chừng có thể mưu đồ một phen…" Trong mắt Minh Hà Lão Tổ quang hoa lưu chuyển, ý niệm trong lòng chuyển động không ngừng.

Y đã làm không ít việc vì chứng đạo, nhưng lại chưa từng thành công.

Nhưng dù vậy, Minh Hà Lão Tổ cũng sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể đề thăng thực lực, đạt được công đức.

Bao gồm cả tình huống trước mắt, Minh Hà Lão Tổ cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Chốc lát sau, uy áp trên người Hậu Thổ dần dần tiêu tán, tất cả

thực lực và khí thế phóng ra ngoài từ từ co rút vào bên trong thân thể.

Lúc này, nàng tựa hồ không có tu vi vậy.

Nhưng ai cũng biết, bên dưới thân thể tưởng chừng bình thường đó, ẩn chứa sức mạnh cường đại đến nhường nào, không một ai dám khinh thường.

Hậu Thổ chậm rãi từ hư không hạ xuống, ánh mắt quang hoa lưu chuyển, nhìn Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ khẽ gật đầu ý chào nàng.

Ngay lập tức, Minh Hà Lão Tổ nhìn Hậu Thổ, chắp tay nói: "Nương Nương, Minh Hà có một việc muốn cầu, mong Nương Nương ân chuẩn…" "Đạo hữu cứ việc nói." Hậu Thổ nghe vậy, khẽ gật đầu, ra hiệu y cứ nói.

Minh Hà Lão Tổ hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định nói: "Nương Nương, Lục Đạo Luân Hồi mới lập, cần có sinh linh trấn thủ.

Minh Hà tự nguyện, xin Nương Nương ban cho quyền lợi trấn thủ A Tu La Đạo…" Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ trầm tư.

Minh Hà Lão Tổ cũng không vội vàng, tĩnh lặng nhìn Hậu Thổ đang chìm vào trầm tư.

Hậu Thổ trầm ngâm một lát, cảm thấy Minh Hà Lão Tổ nói cũng có lý.

Tuy rằng như vậy sẽ phân đi một ít khí vận, đây cũng là việc đại công đức, nhưng A Tu La tộc trấn thủ A Tu La Đạo lại là một lựa chọn không tồi.

Hơn nữa, nếu có thể gắn kết Minh Hà Lão Tổ và A Tu La tộc vào Lục Đạo Luân Hồi, thì thực lực của Lục Đạo Luân Hồi cũng có thể tăng cường một chút, không đến nỗi bị các Thánh nhân khác nhòm ngó

nhanh như vậy.

"Được!" Hậu Thổ ngẩng đầu nhìn y, ánh mắt có chút thanh lãnh, khẽ nói.

"Tạ Nương Nương…" Minh Hà Lão Tổ nghe vậy, thầm thở phào một hơi, cung kính nói.

"Hưu!

Hưu!

Hưu!" Vài đạo tiếng xé gió đột nhiên vang lên.

Hậu Thổ và Minh Hà ngẩng đầu nhìn tới, thì ra là Chư Thánh và Vô Lượng Cung chủ Càn Khôn đã đến.

"Chúc mừng muội muội chứng đạo Hỗn Nguyên…" Nữ Oa đi thẳng đến bên cạnh Hậu Thổ, khẽ cười nói.

"Đa tạ tỷ tỷ…" Hậu Thổ khẽ cười, nói.

Ngay lập tức, nàng lại hướng về phía Càn Khôn, khẽ chắp tay nói: "Đa tạ Đạo huynh ra tay!" Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười, không phủ nhận.

Giao dịch với Hậu Thổ, trước khi nàng hóa đạo thì tự nhiên phải giải cứu nàng.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh ánh mắt dừng lại trên người Càn Khôn.

Đóa Cửu phẩm Thanh Liên trước đó, bọn họ đâu phải không nhìn thấy.

Trong Hồng Hoang, ai có bản lĩnh đó, trừ Càn Khôn ra thì không còn ai khác.

Nhưng chuyện này là chuyện giữa Càn Khôn và Hậu Thổ, tự nhiên

sẽ không nhiều lời.

Chư Thánh đều lần lượt chúc mừng Hậu Thổ.

Lục Đạo Luân Hồi, không chỉ là đại công đức đối với Hồng Hoang, mà đối với Chư Thánh, cũng là một nơi để mưu cầu công đức.

Chương 265

"Nương Nương, Lục Đạo Luân Hồi mới lập, cần có sinh linh trấn thủ, không biết Nương Nương đã có nhân tuyển chưa?" Chuẩn Đề tiến lên, mỉm cười nói với Hậu Thổ.

Từ trên khuôn mặt gầy gò của y, Chư Thánh không khó để đoán ra mưu đồ trong lòng y.

Nghe vậy, Hậu Thổ lãnh đạm liếc nhìn y một cái, lạnh lùng nói: "Chuyện Lục Đạo Luân Hồi, bản cung tự có an bài, không làm phiền Chuẩn Đề Thánh nhân phải lo lắng." Miệng Chuẩn Đề động đậy, nhưng lại không nói gì nữa.

Từ tình hình hiện tại mà xem, Càn Khôn và Hậu Thổ hẳn là có hiệp nghị.

Nếu tùy tiện mưu đồ, e rằng sẽ bị hai người liên thủ.

Đối đầu với Càn Khôn, ngay cả Thái Thượng cũng đã bại, Tây Phương Nhị Thánh đâu có nắm chắc.

Hơn nữa, quan hệ giữa Nữ Oa và Hậu Thổ vốn dĩ không tệ, không biết có ra tay hay không, cho nên chuyện này, không thể nóng vội.

Tam Thanh nhìn nhau một cái, chuyện này không thể vội vàng, không ai nói gì nữa.

Càn Khôn lãnh đạm liếc nhìn Chư Thánh một cái, trong lòng thầm suy tính một hồi, sau đó nói với Hậu Thổ: "Đạo hữu, Lục Đạo Luân Hồi sơ lập tựa hồ có chút khiếm khuyết?" Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ cười nói: "Đạo huynh nói không sai, trong Lục Đạo Luân Hồi, cần phải lập Địa Phủ…" Hậu Thổ biết Luân Hồi Đại Đạo của Càn Khôn không hề yếu kém, cho nên có thể nhận ra Lục Đạo Luân Hồi có chút

khiếm khuyết là chuyện bình thường.

Nếu không nhận ra, Hậu Thổ ngược lại sẽ thấy kỳ lạ.

Càn Khôn khẽ gật đầu, mỉm cười nhìn Hậu Thổ bổ toàn Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Thổ nhẹ nhàng di chuyển chân, đi bảy bước, tay cầm Sổ Sinh Tử và Xuân Thu Luân Hồi Bút, nhìn lên Cửu Thiên, cầu khẩn: "Ngô chính là Luân Hồi chi chủ Hậu Thổ.

Nay luân hồi đã thành, Địa Phủ đương nhiên phải lập, để bổ sung sự thiếu sót của Lục Đạo, hoàn thiện việc luân hồi.

Lấy Tiên Thiên Linh Bảo Sổ Sinh Tử, Xuân Thu Luân Hồi Bút, trấn áp khí vận Địa Phủ, Địa Phủ lập!" Giọng nói của Hậu Thổ vừa dứt, Cửu Thiên lôi vang, sau đó trong Lục Đạo Luân Hồi, bắt đầu diễn hóa Địa Phủ.

Từng tòa thành quách dần dần hình thành.

Xa nhất là một quan ải hùng vĩ, tường thành được xây bằng đá xanh.

Trên cửa thành viết ba chữ lớn rồng bay phượng múa: Quỷ Môn Quan.

Trước Quỷ Môn Quan là một con đường nhỏ gọi là Hoàng Tuyền Lộ.

Bước lên Hoàng Tuyền Lộ, âm dương đã cách biệt.

Vào Quỷ Môn Quan thì là một thành quách khổng lồ, quán xá cửa hàng đầy đủ.

Nếu không phải trời đất mông lung thì thật khiến người ta có cảm giác như bước vào một thành lớn ở dương gian.

Vọng Hương Đài, được xây dựng để thỏa mãn ước nguyện của

quỷ hồn muốn nhìn về nhà, một đài lớn cô độc sừng sững bên ngoài tường thành.

Mỗi ngày đều có quỷ hồn tụ tập tại đây.

Trong Âm Dương Ti có sáu cây cầu luân hồi, lần lượt là: Kim Kiều, Ngân Kiều, Ngọc Kiều, Thạch Kiều, Mộc Kiều, Trúc Kiều, nối liền với Lục Đạo Luân Hồi.

Hồng Hoang, Huyết Hải chi địa, trên Lục Đạo Luân Hồi.

Đợi khi Địa Phủ diễn hóa gần xong, giữa trời đất lại lần nữa vang lên giọng nói thanh lãnh của Hậu Thổ: "Địa Phủ thành, đương nhiên phải có nơi trừng phạt.

Đương lập Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Sinh linh sau khi chết, sẽ phán xét công tội lúc còn sống.

Công lớn hơn tội sẽ nhập Lục Đạo Luân Hồi, tội lớn hơn công, sẽ nhập Thập Bát Tầng Địa Ngục, chuộc tội xong mới có thể tái nhập luân hồi.

Thập Bát Tầng Địa Ngục, lập!" Tầng thứ nhất: Cắt Lưỡi Địa Ngục; tầng thứ hai: Kéo Địa Ngục; tầng thứ ba: Cây Sắt Địa Ngục; tầng thứ tư: Gương Nghiệp Địa Ngục; tầng thứ năm: Lồng Hấp Địa Ngục; tầng thứ sáu: Cột Đồng Địa Ngục; tầng thứ bảy: Núi Dao Địa Ngục; tầng thứ tám: Núi Băng Địa Ngục; tầng thứ chín: Chảo Dầu Địa Ngục.

Tầng thứ mười: Hố Bò Địa Ngục; tầng thứ mười một: Ép Đá Địa Ngục; tầng thứ mười hai: Cối Chày Địa Ngục; tầng thứ mười ba: Hồ Máu Địa Ngục; tầng thứ mười bốn: Chết Oan Địa Ngục; tầng thứ mười lăm: Tra Tấn Địa Ngục.

Tầng thứ mười sáu: Núi Lửa Địa Ngục; tầng thứ mười bảy: Cối Xay Đá Địa Ngục; tầng thứ mười tám: Cưa Địa Ngục.

Thập Bát Tầng Địa Ngục được sắp xếp theo thời gian thụ tội dài ngắn và mức độ nặng nhẹ của tội hình.

Mỗi một tầng địa ngục so với tầng trước đó tăng gấp đôi nỗi khổ, tăng gấp đôi tuổi thọ.

Dưới Thập Bát Tầng Địa Ngục, có một không gian đặc biệt, đây chính là Vô Gian Địa Ngục.

Một khi đã nhập Vô Gian Địa Ngục, thì vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Địa Phủ đã lập, đến đây, Lục Đạo Luân Hồi, cuối cùng cũng được bổ toàn.

Lúc này, Hậu Thổ mở Sổ Sinh Tử trong tay, nói lớn: "Sinh linh Hồng Hoang, phàm những ai chưa nhập Chuẩn Thánh, đều nằm trong Lục Đạo, trên Sổ Sinh Tử, đương nhiên có tên.

Nhân quả nghiệp lực, phúc duyên tội nghiệt, tất cả đều ở trong đó…" Giọng nói vừa dứt, trong Hồng Hoang, hào quang tứ xạ, đồng loạt đổ về Địa Phủ.

Sổ Sinh Tử phân ra một đạo hắc khí dâng lên, thu tất cả những hào quang đó vào trong.

Chỉ trong chớp mắt, vô số tính danh liền xuất hiện trên Sổ Sinh Tử.

Những tính danh này bao quát tất cả sinh linh chưa nhập Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang, kể cả Đại La Kim Tiên cũng nằm trong đó.

Nếu muốn sửa Sổ Sinh Tử, tất phải thông qua Xuân Thu Luân Hồi Bút mới được.

Nhưng cái giá phải trả lại phải căn cứ vào sự mạnh yếu, phúc duyên của sinh linh bị sửa đổi mà định.

Nếu sửa đổi lung tung, e rằng không chỉ dẫn đến nghiệp lực triền thân, mà còn có thể dẫn động Thiên phạt giáng lâm, triệt để thân tử đạo tiêu.

Dù sao, đó là việc nghịch thiên.

Địa Phủ vừa thành, trên Cửu Thiên tức thì thiên lôi cuồn cuộn, một đạo kim quang công đức từ trời giáng xuống, trực chỉ Hậu Thổ.

Phần công đức này cũng không nhỏ, đủ hơn một phần mười công đức lập luân hồi.

Hậu Thổ thu một nửa, nửa còn lại, vung tay ngọc, đưa về phía Càn Khôn.

Trước đó Càn Khôn đã đặt một ít công đức vào Thanh Liên để tư dưỡng Nguyên thần của nàng.

Chương 266

Lúc này nàng nhận được phần công đức này, liền trả lại số công đức đó cho Càn Khôn, thậm chí còn nhiều hơn một chút.

Thấy vậy, Càn Khôn cũng không từ chối, khẽ mỉm cười, vung tay liền thu lấy.

Chư Thánh nhìn qua, đều không nói gì.

Những chuyện này là chuyện giữa Càn Khôn và Hậu Thổ, không tới lượt bọn họ xen vào.

Sau khi làm xong tất cả, chỉ thấy Hậu Thổ vung tay ngọc, không biết từ đâu chiêu ra Ngưu Đầu, Mã Diện, Vô Thường ba người, làm sứ giả câu hồn của Địa Phủ, câu bắt và dẫn dắt linh hồn người chết trong Hồng Hoang.

Đến đây, Địa Phủ cũng có thể bắt đầu vận hành.

Chư Thánh tĩnh lặng nhìn động tác của Hậu Thổ, trong lòng thầm khẽ than.

Hậu Thổ đã có an bài, muốn mưu đồ Lục Đạo Luân Hồi xem ra khó rồi.

Lục Đạo Luân Hồi do Tổ Vu chân thân hóa thành, tự nhiên sẽ thuộc về Vu tộc trấn giữ.

Vật trấn áp Địa Phủ lại nằm trong tay nàng, tự nhiên sẽ không để rơi vào tay người khác.

Hậu Thổ không để ý đến thần sắc của Chư Thánh.

Nàng liếc nhìn Lục Đạo Luân Hồi một cái, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Sau khi mở ra, kim quang giao chức, thần quang chợt hiện trong đó, một luồng ý huyền diệu từ trên người nàng khuếch tán ra, chấn động hư không.

Nhưng những người có mặt, trừ Minh Hà Lão Tổ ra, đều là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoặc Thánh nhân, tự nhiên sẽ không bị khí tức và khí thế của Hậu Thổ lúc này ảnh hưởng.

Chốc lát sau, khí tức trên người Hậu Thổ dần dần hạ xuống, trên đôi mắt thanh lãnh, nổi lên một tia ý huyền ảo.

Chỉ thấy Hậu Thổ vung tay ngọc, một đạo quang mang chợt lóe, sau đó liền thấy một nữ tử có dung mạo giống hệt nàng xuất hiện trước mặt mọi người.

Nàng mặc một thân cung quần màu trắng, khí tức thanh lãnh, nhưng trong đôi mắt sáng ngời, lại nổi lên đạo đạo từ bi.

Nàng khoan thai bước đến bên cạnh Hậu Thổ.

Chư Thánh thấy vậy, trong lòng đại kinh.

Hậu Thổ không có Nguyên thần lại có thể trảm thi?

Chẳng lẽ?

Tất cả đều có Nguyên thần?

Càng nghĩ, Chư Thánh càng kinh hãi trong lòng.

Hậu Thổ mượn Nguyên thần sơ sinh, trảm ra Thiện thi.

Với tấm lòng từ bi và lương thiện, nếu không phải người Vu tộc không có Nguyên thần, thì Thiện thi, tự nhiên không thành vấn đề.

"Tham kiến Bản tôn!" Nữ tử xinh đẹp có dung mạo giống hệt Hậu Thổ chắp tay chào Hậu Thổ.

"Ừm!" Hậu Thổ khẽ gật đầu, nhìn nữ tử giống hệt mình trước

mắt, trong lòng Hậu Thổ đại cảm tân kỳ.

Nàng cũng đã nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng về Tam Thi chi đạo, nhưng vì không có Nguyên thần nên không thể trảm thi.

Trước kia nàng cũng từng thấy Tiên Thiên Thần Ma trảm thi, nhưng không phải tự thân, sao có thể hiểu được sự thần kỳ trong đó?

Lần này sau khi có Nguyên thần, nàng trảm ra Thiện thi, mới thật sự hiểu được sự thần kỳ của Tam Thi chi đạo.

"Từ nay về sau, ngươi chính là Bình Tâm, thay Bản cung trấn thủ U Minh Địa Phủ!" Hậu Thổ nhìn Thiện thi Bình Tâm, chậm rãi nói.

Nghe vậy, thần sắc Minh Hà Lão Tổ không đổi, nhưng Chư Thánh thì lại thầm lắc đầu.

"Bản tôn yên tâm, có ta ở đây, Địa Phủ sẽ không xảy ra chuyện gì." Bình Tâm khẽ mỉm cười, trời đất trước nụ cười đó tựa hồ ảm đạm mất sắc, lại như trăm hoa đua nở, mê hoặc chúng sinh.

Lúc này thực lực của nàng ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Bởi vì nàng trảm thi sau khi Hậu Thổ thành Thánh, cho nên về thực lực, nàng mạnh hơn một cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường.

Có nàng ở đây, Địa Phủ tự nhiên an toàn.

Thánh nhân không ra tay, có mấy ai là đối thủ của nàng.

Bình Tâm xoay người tiến vào Địa Phủ.

Minh Hà Lão Tổ khom người thi lễ.

Y là chủ của A Tu La Đạo, Bình Tâm là Thiện thi của Hậu Thổ trấn thủ Địa Phủ, tự nhiên thân phận không tầm thường.

Hậu Thổ nhìn Bình Tâm tiến vào Địa Phủ xong, thần sắc có chút

suy tư, sau đó liền thấy nàng ngọc thủ hướng về Huyết Hải vẫy một cái.

Nước máu cuồn cuộn sôi trào, hóa thành một lão ẩu.

Trên đầu ngón tay pháp lực quang mang lưu chuyển, sau đó ngón tay ngọc điểm vào hư không, hóa thành một đạo kim quang, chìm vào mi tâm lão ẩu.

Trong nháy mắt, lão ẩu mở mắt, Huyết Hải sôi trào, sóng máu cuồn cuộn mãnh liệt, may mắn có Minh Hà trấn áp.

"Sau này ngươi chính là Mạnh Bà, trấn thủ Cầu Nại Hà, hóa giải nỗi khổ kiếp trước của âm hồn…" Hậu Thổ nhìn nàng, lãnh đạm mở miệng nói.

Giọng nói vừa dứt, liền thấy vô số linh khí và khí công đức hội tụ, ngưng tụ trong tay Mạnh Bà một cái muôi lớn và một cái bát vàng.

Mạnh Bà liếc nhìn một cái, sau đó vẫy tay, cái muôi lớn và cái bát vàng liền rơi vào tay nàng.

"Lão ẩu xin tuân lệnh Nương Nương." Mạnh Bà khom người thi lễ với Hậu Thổ, sau đó lóe thân tiến vào Địa Phủ.

Sau khi làm xong tất cả, chuyện Lục Đạo Luân Hồi, cuối cùng cũng được vẽ lên một dấu chấm tròn.

Hồng Hoang, Huyết Hải chi địa, trên Lục Đạo Luân Hồi.

Chương 267

Sau khi toàn bộ Lục Đạo Luân Hồi hoàn thiện, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh chào tạm biệt Hậu Thổ và những người khác, sau đó tự mình rời đi, không dừng lại thêm nữa.

Với cách làm của Hậu Thổ lần này, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh muốn nhúng tay vào Lục Đạo Luân Hồi quả thật không dễ, phải từ từ mà làm.

Còn về việc cuối cùng có thành công hay không, phải xem Thiên ý.

Minh Hà Lão Tổ nhìn Ngũ Thánh rời đi, sau khi khom người chắp tay với Hậu Thổ, y cũng xoay người rời đi, tiến vào Huyết Hải.

Vì đã giành được quyền lợi trấn thủ A Tu La Đạo, Minh Hà Lão Tổ tự nhiên phải làm việc.

Hiện tại y sẽ quay về tập hợp A Tu La tộc, sau đó toàn bộ sẽ đến A Tu La Đạo trấn thủ.

Sau khi Minh Hà rời đi, nơi đây chỉ còn lại Càn Khôn, Hậu Thổ và Nữ Oa ba người.

Nữ Oa nhìn Lục Đạo Luân Hồi lúc này đã hoàn thiện, thần sắc có chút suy tư.

Lục Đạo Luân Hồi, là nơi âm hồn luân hồi.

Kiếp này vẫn lạc, Nguyên thần nhập vào Lục Đạo Luân Hồi, tái độ luân hồi, liền có thể tái độ trọng sinh, sau này trở về cũng có khả năng.

"Nếu ta đưa Nguyên thần của ca ca vào Lục Đạo Luân Hồi, thì sẽ thế nào?

Ca ca liệu có thể quay về?" Trong lòng Nữ Oa thầm nói, trong đôi mắt đẹp quang hoa lưu chuyển.

Bản nguyên Hỗn Độn lấy được từ sâu trong Hỗn Độn, tuy đã khôi phục phần lớn thương thế Nguyên thần của Phục Hy, nhưng sát lục chi khí của Hình Thiên thật sự quá nặng, Nguyên thần của Phục Hy căn bản không thể hoàn toàn khôi phục.

Lần này Hậu Thổ lập ra Lục Đạo Luân Hồi, và sau khi hoàn thiện, trong lòng Nữ Oa liền có ý nghĩ đó.

Để Nguyên thần của Phục Hy nhập Lục Đạo Luân Hồi, dùng sự luân hồi dần dần khôi phục Nguyên thần bị tổn thương của Phục Hy.

Đến khi tái độ quay về, liền có một Phục Hy hoàn chỉnh.

Ngoài ra, với thủ đoạn của Nữ Oa Thánh nhân, nàng mơ hồ cảm nhận Phục Hy trong Lục Đạo Luân Hồi có một tia cơ duyên.

Nếu có thể nhập vào trong đó, có lẽ có thể tìm thấy.

Phục Hy cũng đã nói với nàng một điểm, hai người đã hẹn một chuyến đi, vậy Nữ Oa tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy, để Phục Hy nhập luân hồi.

"Tỷ tỷ đang nghĩ gì vậy?" Hậu Thổ nhẹ nhàng di chuyển chân, đi đến bên cạnh Nữ Oa, mở miệng hỏi.

Thấy Nữ Oa cứ nhìn chằm chằm Lục Đạo Luân Hồi thất thần, hiển nhiên có chuyện, và chuyện đó có liên quan đến Lục Đạo Luân Hồi.

"Muội muội, ta có một thỉnh cầu, xin muội đáp ứng…" Nữ Oa bị Hậu Thổ kéo về thần trí, sau đó nhìn nàng, thần sắc nghiêm túc nói.

Nghe vậy, thần sắc Hậu Thổ cũng trở nên nghiêm túc, gật đầu nói: "Tỷ tỷ cứ việc nói!" Nghe thế, Nữ Oa gật đầu, nói: "Muội muội lập ra

Lục Đạo Luân Hồi, là vì chúng sinh mưu phúc.

Ta muốn ca ca ta nhập luân hồi, khôi phục Nguyên thần bị tổn thương, không biết muội muội có thể đáp ứng không?" Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ cười nói: "Nguyên lai là vậy.

Đã Phục Hy ca ca muốn nhập luân hồi, Hậu Thổ há có lý do không đáp ứng.

Huống hồ, Phục Hy ca ca cũng vì Hình Thiên phủ mà vẫn lạc, cũng là nhân quả của Hình Thiên…" "Đa tạ muội muội rồi…" Nữ Oa nghe thế, mỉm cười khẽ gật đầu nói.

Chuyện giữa Phục Hy và Hình Thiên, quả thật không trách Hình Thiên, nhưng đã Hậu Thổ đã nói vậy, Nữ Oa cũng không nói nhiều.

Hậu Thổ trầm ngâm vài hơi, sau đó nói với Nữ Oa: "Phục Hy ca ca vốn là thân Chuẩn Thánh, nhưng Nguyên thần bị tổn thương.

Muốn trong luân hồi khôi phục thương thế Nguyên thần, có thể nhập Thiên Đạo hoặc Nhân Đạo…" Nghe vậy, Nữ Oa hơi suy tư, tâm thần chìm vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Vài hơi sau, nàng mới nhìn Hậu Thổ nói: "Vậy ta sẽ để ca ca nhập Nhân Đạo vậy!" Hậu Thổ gật đầu, không nói gì thêm, hiển nhiên quyết định của Nữ Oa và Phục Hy, nàng sẽ không can thiệp.

"Tỷ tỷ cứ việc nhập Lục Đạo Luân Hồi đi, Bình Tâm sẽ dẫn tỷ đi…" Hậu Thổ nhìn Nữ Oa, mở miệng nói.

Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu, sau đó thân hình lóe lên, nhập vào Lục Đạo Luân Hồi.

Nhìn Nữ Oa rời đi, Hậu Thổ mới nhìn về phía Càn Khôn.

"Đạo huynh, Lục Đạo Luân Hồi đã lập, không biết khi nào lấy luân hồi chi lực?" Hậu Thổ nhìn y, chậm rãi mở miệng hỏi.

Đây là giao dịch giữa nàng và y.

Đã chứng đạo, thì lời hẹn với Càn Khôn, tự nhiên phải thực hiện.

Luân hồi chi lực Càn Khôn nói, Hậu Thổ lúc này đã hiểu, đó chính là bản nguyên của Lục Đạo Luân Hồi, cũng là luân hồi chi lực tinh thuần nhất, thứ hữu ích nhất cho việc tham ngộ Luân Hồi Đại Đạo.

Hậu Thổ không biết Càn Khôn dùng nó để sáng lập luân hồi của Càn Khôn thế giới, chỉ cho rằng y đồng tu nhiều Đại Đạo, dùng để tu luyện Luân Hồi Đại Đạo.

Nghe vậy, Càn Khôn nói: "Đã Lục Đạo Luân Hồi đã định, vậy Bần đạo liền lúc này lấy đi vậy!" Hậu Thổ gật đầu, nói: "Đã vậy, Đạo huynh cứ việc!" Càn Khôn gật đầu, hóa thành một đạo lưu quang, ẩn vào Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Thổ liếc nhìn y một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Bất Chu Sơn.

"Ai, Thiên ý như đao!" Rất lâu sau, Hậu Thổ khẽ thở dài một tiếng, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Bất Chu Sơn.

Trong Lục Đạo Luân Hồi.

Càn Khôn chậm rãi đi trong Địa Phủ, thầm ghi nhớ tất cả, để dùng khi lập luân hồi cho mình.

Chẳng bao lâu sau, y liền đến nơi đặt Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Lúc này, Nữ Oa và Bình Tâm đều ở đó.

Càn Khôn khẽ gật đầu chào hai người.

Về chuyện giữa Càn Khôn và Hậu Thổ, Bình Tâm là Thiện thi cũng biết, cho nên lúc này thấy Càn Khôn, sau khi khẽ gật đầu, liền tiếp tục dẫn Nữ Oa đi tiếp, không quấy rầy Càn Khôn.

Càn Khôn ngồi khoanh chân bên cạnh Lục Đạo Luân Hồi Bàn, sau

đó kết ấn trong tay.

Một luồng uy áp vô hình khuếch tán ra, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

"Ông!" Hư không chấn động, sau đó liền có từng tia quang mang nổi lên, mang theo một luồng luân hồi chi lực tinh túy, không ngừng hội tụ về phía Càn Khôn, sau đó bị hấp thu vào trong cơ thể y.

Chương 268

Hồng Hoang, trong Lục Đạo Luân Hồi.

Tại nơi Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Luân hồi chi lực không ngừng hội tụ đó, là sức mạnh tinh thuần nhất trong Lục Đạo Luân Hồi.

Lúc này đang bị Càn Khôn từng chút một thu lấy.

Tuy rằng tốc độ thu lấy của Càn Khôn lúc này không quá nhanh, cần một chút thời gian, nhưng y cũng không vội, ngược lại có thể vừa tham ngộ Luân Hồi Đại Đạo, một công đôi việc.

Lúc này y đang chìm đắm trong tham ngộ Luân Hồi Đại Đạo.

Đang ở trong luân hồi chi lực tinh túy và hùng vĩ nhất, lúc này là lựa chọn tốt nhất để tu luyện Luân Hồi Đại Đạo.

Với trình độ của Càn Khôn lúc này, y đã nắm giữ hơn tám phần pháp tắc chi lực của Luân Hồi Đại Đạo.

Chỉ cần tiến thêm một bước nữa, Càn Khôn liền có thể thành công diễn hóa Luân Hồi Đại Đạo.

Còn về luân hồi chi lực đã hấp thu, lúc này cũng đã được một nửa.

Chỉ cần thêm hơn một nghìn năm nữa, là có thể thu lấy hoàn thành.

Tuy rằng thu lấy luân hồi chi lực không nhiều, nhưng tốc độ lại không nhanh, cho nên cần tốn một chút thời gian.

Khoảng thời gian này cũng có thể khiến Luân Hồi Đại Đạo tiến triển thần tốc, cũng không tệ, chỉ cần vừa tham ngộ vừa thu lấy là được, những thứ khác, không cần để ý.

Trong Địa Phủ.

Bình Tâm dẫn Nữ Oa từ luân hồi quay về, nhìn nơi Lục Đạo Bàn, trên mặt cả hai đều lộ ra vẻ chấn kinh.

"Không ngờ Luân Hồi Đại Đạo mà Đạo huynh nắm giữ lại không thua kém gì Hậu Thổ muội muội…" Nữ Oa thân là Thánh nhân, cảm nhận được những thứ tự nhiên nhiều hơn Bình Tâm không ít.

Trong khí tức nàng cảm nhận được, Luân Hồi Đại Đạo mà Càn Khôn nắm giữ, chỉ kém Hậu Thổ vài phần, không đến nỗi quá lạc hậu.

Có lẽ chỉ kém một cơ duyên, liền có thể đuổi kịp Luân Hồi Đại Đạo của Hậu Thổ.

Nghe vậy, Bình Tâm khẽ gật đầu, nói: "Luân Hồi Đại Đạo của Đạo huynh quả thật không kém.

Bản tôn năm xưa cũng từng nhờ sự trợ giúp của Đạo huynh mà đề thăng tu vi." Nàng ngừng một chút, khẽ cười nói: "Đạo huynh đồng tu Luân Hồi Đại Đạo, lần này luân hồi chi lực của Lục Đạo Luân Hồi vừa hay giúp Đạo huynh tiến thêm một tầng lầu…" Nghe thế, Nữ Oa khẽ gật đầu, nói: "Không ngờ Đạo huynh đồng tu Đại Đạo lại cũng tu luyện đến mức này, khó trách thực lực của Đạo huynh lại cường hãn đến vậy…" Thông thường các tu sĩ đều chủ tu một Đại Đạo.

Dù có tu luyện nhiều Đại Đạo cùng lúc, cũng khó mà tu luyện Đại Đạo phụ trợ đến cảnh giới cực kỳ cao thâm.

Một khi có thể đồng thời tu luyện Đại Đạo chủ tu và Đại Đạo phụ trợ đến cảnh giới cao thâm, thì trong cùng đẳng cấp, gần như có thể nghiền ép đối thủ.

Dù sao một Đạo đối đầu với nhiều Đạo, trong tình huống đồng đẳng cấp, thì không có gì phải nghi ngờ.

Lúc này thấy Càn Khôn đồng tu nhiều Đại Đạo, trong lòng Nữ Oa

liền hiểu vì sao ngay cả Thái Thượng cũng dễ dàng bại dưới tay Càn Khôn, bởi vì Càn Khôn đã tu luyện nhiều Đại Đạo đến cảnh giới cực kỳ cao thâm.

Còn về việc Càn Khôn rốt cuộc đã tu luyện bao nhiêu Đại Đạo, ước chừng chỉ có y mới biết.

Nữ Oa và Bình Tâm nhìn một lát, sau đó liền rời khỏi nơi này.

Phục Hy đã được Nữ Oa và Bình Tâm đưa đi luân hồi.

Nữ Oa tự nhiên sẽ không tiếp tục nán lại đây, sau khi hàn huyên vài câu với Bình Tâm, liền rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi.

Sau khi Nữ Oa rời đi, Bình Tâm liếc nhìn tình hình của Càn Khôn, sau đó xoay người đi về phía Địa Phủ.

Địa Phủ mới lập, có không ít việc phải xử lý, tự nhiên không thể ở đây nhìn Càn Khôn thu lấy luân hồi chi lực.

Nói về hai phía, từ sớm khi Hậu Thổ chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ điện.

Mười một vị Tổ Vu tập trung tại đây, thần sắc kinh hỉ nhìn về phía Huyết Hải.

"Tiểu muội cuối cùng cũng thành công rồi…" Huyền Minh thần sắc vui mừng, chậm rãi nói.

Nghe vậy, Câu Mang khẽ gật đầu nói: "Tiểu muội chứng đạo, là cái phúc của Vu tộc ta.

Có tiểu muội ở đây, Vu tộc ta an toàn vậy…" Đế Giang nhìn nàng, nói: "Quả nhiên lời Đạo huynh Càn Khôn năm xưa nói không sai.

Hồng Mông Tử Khí nằm trong tay tiểu muội, tỷ lệ thành công chứng đạo là lớn nhất…" Câu Mang nghe thế, gật đầu, ngay lập tức

nói: “Nhưng nhìn từ tình hình của tiểu muội lần này, hình như không phải là Thánh nhân, mà là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên…” Đế Giang mỉm cười, nói: “Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có gì khác biệt?

Chỉ cần đạt cảnh giới này là tốt rồi.

Vu tộc ta, cuối cùng cũng thắng một bước rồi…” Nghe vậy, Chư vị Tổ Vu nhìn nhau cười, mọi điều không nói nên lời.

“Ông!” Ngay lúc này, hư không chấn động, sau đó liền có một đạo bóng dáng mềm mại xuất hiện bên ngoài Bàn Cổ điện, chính là Hậu Thổ.

“Tiểu muội, đã về rồi sao?

Chúc mừng chứng đạo thành công…” Đế Giang nhìn nàng, mỉm cười nói.

Các Tổ Vu khác cũng lần lượt chúc mừng, trong Bàn Cổ điện một mảnh tiếng hoan hỉ.

Sau khi Hậu Thổ hàn huyên vài câu với họ, mười hai vị Tổ Vu liền ngồi xuống.

“Chúng ta vốn định đến Lục Đạo Luân Hồi, nhưng không ngờ tiểu muội đã về…” Đế Giang nhìn nàng, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ cười nói: “Địa Phủ có Thiện thi của ta trấn thủ, sẽ không có gì bất ngờ xảy ra.” “Thiện thi?

Tiểu muội có Nguyên thần sao?” Câu Mang nghe vậy, trong lòng kinh hãi, hỏi.

Hậu Thổ khẽ gật đầu, đáp: “Khi chứng đạo, quả thật đã tự sinh Nguyên thần.

Tiểu muội liền mượn cơ hội này trảm đi Thiện thi.” Nghe vậy,

Chư vị Tổ Vu đều thần sắc kinh hãi, nhìn nhau một cái, lúc này càng thêm may mắn vì đã nghe lời Càn Khôn năm xưa.

Hậu Thổ so với họ, quả thật khác biệt.

Chương 269

Có thể sử dụng pháp bảo, có Nguyên thần.

Tình huống như vậy, làm sao dám nghĩ, nhưng trên người Hậu Thổ, lại thật sự đã xảy ra.

Cho nên, sự khác biệt của Hậu Thổ, đã khiến nàng thành công chứng đạo như ngày nay.

Sau khi Chư vị Tổ Vu hơi bình phục tâm tình, Đế Giang nhìn Hậu Thổ, hỏi: "Tiểu muội, chứng đạo Hỗn Nguyên rồi, trăm vạn năm chi kỳ, có an bài gì không?" Hậu Thổ ra tay, trăm vạn năm chi kỳ, tự nhiên không cần nói nhiều.

Nhưng Đế Giang thân là cường giả đỉnh cao của Hồng Hoang, tự nhiên cũng biết một số chuyện.

Cho nên y sợ những gì mình suy đoán, sẽ thật sự xảy ra.

"Ai!" Rất lâu sau, Hậu Thổ khẽ thở dài một tiếng, vẻ mặt ưu sầu nói: "Ta tuy chứng đạo Hỗn Nguyên, không chịu Thiên Đạo quản thúc, nhưng Thiên Đạo cũng đã cảnh cáo ta, nếu ta ra tay, cũng sẽ ngăn cản ta.

Cho nên…" Nghe vậy, thần sắc của các Tổ Vu hơi thay đổi, những chuyện trong đó, vừa nghe đã hiểu.

Đế Giang thấy điều mình suy đoán đã thành sự thật, sắc mặt cũng có chút không tốt.

Nhìn Hậu Thổ, cười khổ nói: "Cứ như vậy, Vu tộc ta ngược lại mất đi một vị Tổ Vu, đại trận cũng không ổn.

Trăm vạn năm chi kỳ, khó khăn rồi…" "Đại ca đừng lo lắng, tuy rằng như vậy, nhưng tiểu muội cũng đã để lại hậu thủ…" Hậu Thổ

nhìn Đế Giang, nói.

Nghe thế, Chư vị Tổ Vu tức thì nhìn nàng, chờ nàng nói rõ.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ điện.

Chư vị Tổ Vu nghe vậy, mắt đều sáng lên.

Nếu Hậu Thổ đã để lại hậu thủ, thì tình hình của Vu tộc lại sẽ khác.

Chỉ cần bổ toàn đại trận, bất kể kết quả cuối cùng thế nào, có Hậu Thổ ở đó, thì đường lui của Vu tộc vẫn còn, sẽ không khiến Vu tộc hoàn toàn biến mất trong Hồng Hoang.

Không, đó là chuyện sau này, chuyện hiện tại là chuyện đại trận của Vu tộc.

Đã Hậu Thổ đã để lại hậu thủ, thì tự nhiên phải bổ toàn chỗ thiếu hụt của đại trận.

Cho nên tất cả đều nhìn nàng, chờ nàng mở miệng.

Ánh mắt Hậu Thổ quét qua Chư vị Tổ Vu, sau đó vung tay ngọc, hai giọt tinh huyết xuất hiện trong tay nàng.

Hai giọt tinh huyết, một màu đỏ, một màu vàng kim.

"Hai giọt tinh huyết này, vốn là ta lưu lại khi sắp tiêu tán.

Có thể giúp Vu tộc tái tạo một vị Tổ Vu…" Hậu Thổ nhìn Chư vị Tổ Vu, chậm rãi nói.

Đế Giang hai tay đón lấy, mỗi tay một giọt, nói: "Giọt màu đỏ, là Tổ Vu tinh huyết thuần khiết.

Giọt màu vàng kim, là tinh huyết sau khi dung hợp với Thanh Liên chi lực và công đức chi lực…" Thấy vậy, thần sắc trên mặt Chư vị Tổ Vu dần dần giãn ra.

Có hai giọt Tổ Vu tinh huyết, tái tạo một vị Tổ Vu, cũng không khó.

"Nguyên lai tiểu muội đã có kế hoạch từ sớm, ngược lại ca ca đa tâm rồi…" Đế Giang nhìn nàng, miệng cười nói.

"Đại ca cười rồi…" Hậu Thổ nói một tiếng, trao hai giọt tinh huyết cho Đế Giang.

Đế Giang cẩn thận cất giữ, ngay lập tức nói: "Có tinh huyết, liền có thể bổ sung chỗ thiếu hụt của đại trận.

Trăm vạn năm chi kỳ, Vu tộc, vẫn còn cơ hội…" Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ gật đầu, nói: "Đạo huynh từng nói với tiểu muội, con đường của Vu tộc nằm trên ta.

Nay ta cũng đã hiểu, trăm vạn năm Vu Yêu chi chiến, liền phải dựa vào các ca ca, tỷ tỷ…" Chư vị Tổ Vu gật đầu, cũng biết rằng, có Lục Đạo Luân Hồi ở đó, thì Vu tộc sẽ có lối thoát.

Lời của Càn Khôn, bọn họ cũng sẽ không hoài nghi.

Ngày xưa Hậu Thổ có thể thành công, nay đã thành công chứng đạo.

Đã như vậy, thì tự nhiên sẽ không sai.

Còn về Vu Yêu chi chiến, bọn họ không hề lo lắng.

Đã có hai giọt tinh huyết của Hậu Thổ có thể tạo ra Tổ Vu, bổ toàn đại trận Vu tộc, thì Vu Yêu chi chiến, đã có vài phần thắng.

Dù có bại thì sao, có Lục Đạo Luân Hồi ở đó, Vu tộc sẽ không bị diệt.

Cho nên lúc này, Chư vị Tổ Vu ngược lại không còn lo lắng như vậy nữa.

"Đã như vậy, ta liền quay về đây.

Còn về việc tạo ra Tổ Vu mới, thì nhờ vả các ca ca, tỷ tỷ…" Hậu Thổ đứng dậy, nhìn họ nói.

Trong Lục Đạo Luân Hồi có không ít việc, nàng cũng cần củng cố tu vi, không thể nán lại đây.

Việc tái tạo Tổ Vu liền để Đế Giang và những người khác làm.

Nghe vậy, Câu Mang gật đầu, nói: "Chuyện nhà, không cần khách khí!" Hậu Thổ gật đầu, không nói gì nữa, sau khi cáo biệt, liền xoay người rời đi.

Nhưng chưa đi được vài bước liền dừng lại, sau đó nhìn Chư vị Tổ Vu, thần sắc nghiêm túc nói: "Vu Yêu chi chiến hung hiểm khó lường.

Các ca ca, tỷ tỷ nên sắp xếp kỹ càng đường lui…" Cuộc đại chiến như vậy, bất kể kết quả cuối cùng thế nào, nhưng chung quy là vô cùng hung hiểm.

Nếu không chuẩn bị trước, e rằng có nguy cơ vẫn lạc.

Hậu Thổ không muốn nhìn thấy chuyện đó xảy ra, dù sao họ cũng là ca ca, tỷ tỷ của nàng.

"Tiểu muội cứ yên tâm đi, ta đã hiểu rồi…" Đế Giang nhìn nàng, cười nói.

Hậu Thổ nghe vậy, gật đầu, liền xoay người, trực tiếp rời khỏi Bàn Cổ điện, bay về phía Lục Đạo Luân Hồi.

Sau khi Hậu Thổ rời đi, mười một vị Tổ Vu liền ngồi xuống.

Chương 270

"Tổ Vu tinh huyết trong tay, tiếp theo sẽ thương nghị, vị Đại Vu nào sẽ là Tổ Vu mới…" Đế Giang ánh mắt quét qua những người có mặt, trầm giọng nói.

Liên quan đến đại trận và vị trí của Vu tộc, tự nhiên không thể qua loa.

Phải đảm bảo, sau khi hấp thu Tổ Vu tinh huyết của Hậu Thổ, có thể thành công tấn thăng cảnh giới Tổ Vu.

"Nếu Hậu Nghệ ở đây, tự nhiên là thích hợp nhất…" Huyền Minh nhìn họ, mở miệng nói.

Nghe vậy, Chư vị Tổ Vu gật đầu, quả thật như lời y nói, tiếc là Hậu Nghệ đã đi Thái Âm Tinh, chuyện này không thể trông cậy vào, chỉ có thể chọn Đại Vu trong nội bộ Vu tộc.

May mắn thay, Hậu Thổ là Tổ Vu hệ Thổ, bao dung vạn vật.

Tổ Vu và Đại Vu lại có bản nguyên tương sinh, cũng không cần lo lắng yếu tố bản nguyên không hợp.

"Hình Thiên, Xi Vưu, Phong Bá, Vũ Sư và vài vị Đại Vu khác, đều là những người có thực lực khá mạnh, đặc biệt là Hình Thiên và Xi Vưu…" Câu Mang trong lòng đã có lựa chọn, mở miệng nói.

Đế Giang gật đầu, đáp: "Lời nhị đệ nói không sai.

Ta cũng nghĩ vậy, nhưng vẫn cần phải chú ý kỹ một chút, dù sao chuyện này vô cùng trọng đại, không thể qua loa…" "Đại ca yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta!" Câu Mang nghe vậy, gật đầu nói.

Đế Giang gật đầu, giao chuyện này cho Câu Mang y vô cùng yên tâm.

Chỉ cần đợi sau khi chọn ra nhân tuyển, liền có thể đưa chuyện này vào chương trình nghị sự.

Đến lúc đó mười một vị Tổ Vu ra tay, tự nhiên có thể giúp y tấn thăng đến cảnh giới Tổ Vu.

Chư vị Tổ Vu lại thương nghị thêm một số chuyện, sau đó liền tự mình rời khỏi Bàn Cổ điện, trở về bộ lạc của mình.

Trong Lục Đạo Luân Hồi, Địa Phủ, Bình Tâm điện.

Hậu Thổ đã quay về đó, lúc này đang bế quan củng cố tu vi.

Đồng thời, tại nơi Lục Đạo Luân Hồi Bàn, Càn Khôn lúc này hấp thu luân hồi chi lực tốc độ đã nhanh hơn không ít.

Lúc này, y chỉ còn cách một bước cuối cùng để diễn hóa Đạo này.

Trong chớp mắt, đã qua một nghìn năm.

"Bành!" Trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, vang lên một tiếng nổ lớn, sau đó tất cả luân hồi chi lực toàn bộ ngưng kết.

"Ông!" Hư không chấn động, khoảnh khắc tiếp theo, tất cả luân hồi chi lực toàn bộ thu liễm vào trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Đột nhiên, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trên khuôn mặt lãnh đạm nổi lên một nụ cười mỉm.

Việc thu lấy luân hồi chi lực và tham ngộ Luân Hồi Đại Đạo, lần này đã hoàn thành toàn bộ.

Đến lúc quay về rồi.

Lúc này, trong Bình Tâm điện.

Hậu Thổ chậm rãi mở hai mắt, nhìn về phía nơi Càn Khôn đang ở.

Càn Khôn và nàng nhìn nhau một cái, sau khi khẽ gật đầu, liền tức thì đứng dậy, rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, bay về phía Vô Lượng Sơn

mạch.

Hồng Hoang, trong Lục Đạo Luân Hồi.

Địa Phủ, Bình Tâm điện.

Hậu Thổ nhìn Càn Khôn rời đi, rất lâu sau mới thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn về phía Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

"Không ngờ Đạo huynh chỉ mất hơn một nghìn năm tham ngộ, liền đã đề thăng Luân Hồi Đại Đạo đến mức này, ngay cả ta, cũng không kém bao nhiêu." Hậu Thổ trong lòng thầm kinh hãi, khẽ nói.

Tuy rằng trước đó Luân Hồi Đại Đạo của Càn Khôn vốn đã cực kỳ cao thâm, nhưng cách cảnh giới này cũng còn một khoảng cách, càng về sau càng khó.

Ngay cả khi ở trong Lục Đạo Luân Hồi, hấp thu luân hồi chi lực để tu luyện, cũng không nhất định nhanh đến vậy.

Nhưng Càn Khôn lại chỉ dùng hơn một nghìn năm, liền đề thăng nó đến mức này, trong lòng Hậu Thổ quả thật chấn kinh.

Nhưng Càn Khôn là nhân vật cỡ nào, có thể làm được như vậy cũng nằm trong lẽ thường.

Trong lòng trầm ngâm xong, liền lại lần nữa nhắm hai mắt, ổn cố tu vi.

Vô Lượng Sơn mạch, Vô Lượng Cung.

Trong đại điện.

Càn Khôn bước ra từ hư không, sau đó liền trực tiếp tiến vào Càn Khôn thế giới.

Càn Khôn thế giới, trung tâm.

Càn Khôn khoanh chân ngồi dưới Ngộ Đạo trà thụ và Khổ Trúc,

đầu treo Tạo Hóa Ngọc Điệp, bắt đầu chỉnh lý và ổn cố tia lĩnh ngộ cuối cùng về Luân Hồi Đại Đạo.

Chỉ cần thấu hiểu điểm tham ngộ cuối cùng, Càn Khôn liền có thể thành công diễn hóa Đạo này và lập ra Lục Đạo Luân Hồi của thế giới mình.

Nhờ vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, việc tham ngộ của Càn Khôn lúc này tiến hành cực nhanh.

Có Thời gian pháp tắc tương trợ, thời gian quanh Càn Khôn trôi đi rất nhanh, trong chớp mắt, đã qua vài vạn năm.

"Luân hồi là đi rồi về, sinh tử luân chuyển, dòng chảy luân hồi…" Đột nhiên, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm như tinh thần đại hải, thần quang chợt hiện, trong miệng khẽ niệm một tiếng.

"Ông!" Một luồng khí tức luân hồi khủng bố từ trên người y lan tỏa ra, pháp tắc luân hồi vờn quanh thân.

"Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh!" Càn Khôn ánh mắt ngưng lại, ngẩng đầu quát khẽ.

"Oanh!" Trên Cửu Thiên, truyền đến một tiếng nổ lớn, Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh nổi lên, vắt ngang giữa Cửu Thiên.

"Luân Hồi Đại Đạo, hiện!" Đột nhiên, Càn Khôn khẽ quát một tiếng.

Phía sau y, một con đường Đại Đạo đen kịt chợt bay lên, vắt ngang vô tận hư không, tức thì chồng lên Luân Hồi Đại Đạo của Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh.

Chương 271

"Oanh!" Tiếng vang cực lớn chấn động Cửu Thiên.

Trong Luân Hồi Đại Đạo, hào quang chợt lóe ba vạn trượng, khí tức bao trùm nửa bầu trời.

Dần dần, trên Luân Hồi Đại Đạo hư ảnh, bắt đầu từ từ ngưng thực.

"Ông!" Luân Hồi Đại Đạo khẽ chấn động, luồng khí tức khủng bố đó tức thì co rút vào trong Đại Đạo hư ảnh, sau đó dung hợp vào trong Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh.

Một luồng khí tức Đại Đạo lan tỏa trên Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh.

Lúc này, trên Càn Khôn Đại Đạo nằm ở trung tâm, hào quang tựa hồ rực rỡ hơn vài phần, khí tức Đại Đạo cũng càng thêm nồng đậm, mơ hồ muốn đột phá cảnh giới hiện tại.

Càn Khôn thấy Luân Hồi Đại Đạo đã diễn hóa, những việc tiếp theo, chính là trong Càn Khôn thế giới, lập ra Lục Đạo Luân Hồi, hoàn thiện thế giới của y.

"Đến lúc lập Lục Đạo Luân Hồi rồi…" Trong đôi mắt rực rỡ như nhật nguyệt tinh thần của Càn Khôn thần hoa lưu chuyển, ánh mắt xuyên thấu vô tận thời không, nhìn về một khu vực nào đó trong thế giới của y.

Sau đó liền thấy thân hình y lóe lên, biến mất.

Trong Càn Khôn thế giới, không có Vu Yêu hai tộc.

Mười hai vị Tổ Vu tuy không có bộ lạc riêng, nhưng lại phân ra mười hai phương vị tu luyện.

Càn Khôn chỉ trong chốc lát, liền xuất hiện trong khu vực của một vị Tổ Vu.

Hậu Thổ thấy Càn Khôn đến, vội vàng đứng dậy bái lạy: "Tham kiến Phụ thần!" "Không cần đa lễ!" Càn Khôn vung tay, nâng Hậu Thổ đang bái lạy lên.

Y nhìn Hậu Thổ, nói: "Ngươi có phải đang ở chỗ bình cảnh của Luân Hồi Đại Đạo không?" Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ gật đầu, nói: "Quả thật như Phụ thần nói…" Có lẽ là có sự dẫn dắt trong cõi u minh, Hậu Thổ cũng không biết từ khi nào bắt đầu, nàng liền tham ngộ pháp tắc luân hồi.

Đối với pháp tắc Đất, nàng đã rất lâu không tham ngộ.

Nhưng lúc này, Luân Hồi Đại Đạo của nàng quả thật đã gặp bình cảnh.

Nàng có dự cảm, nếu không thể đột phá bình cảnh này, thì sẽ không thể hoàn thành những việc cần làm trong cõi u minh.

Càn Khôn gật đầu, nhìn nàng, nói: "Đã vậy, vậy Bần đạo liền giúp ngươi đột phá bình cảnh vậy…" Nghe vậy, thần sắc Hậu Thổ vui mừng, nói: "Đa tạ Phụ thần…" Càn Khôn khẽ gật đầu, không nói gì thêm, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, đầu hiện khánh vân.

Hậu Thổ cũng không khách khí nữa, trực tiếp nói ra những chỗ không hiểu.

Càn Khôn cũng dựa vào kiến giải của mình về Luân Hồi Đại Đạo, bắt đầu giảng giải cho Hậu Thổ.

Luân Hồi Đại Đạo, có thể kết hợp sự lý giải của y, và cả sự lý giải của Hậu Thổ trong Hồng Hoang.

Cho nên lúc này trong thế giới của y, Hậu Thổ cũng lý giải vô cùng thấu triệt, đôi khi còn có thể đưa ra những lý giải khá thích đáng.

Càn Khôn và nàng cùng nhau chứng thực, đối với lý giải Luân Hồi Đại Đạo, tựa hồ lại có nhận thức mới.

Càn Khôn cũng không biết đã luận đạo và giảng giải cho Hậu Thổ bao lâu.

Đợi đến khi Đại Đạo chi âm lắng xuống, hai người đồng thời mở mắt.

Hậu Thổ nhìn Càn Khôn, trên khuôn mặt tươi cười lộ ra một nụ cười mỉm, nói: "Phụ thần, ta đã minh ngộ rồi…" Càn Khôn gật đầu nói: "Đã vậy, vậy ngươi đi làm đi!" Hậu Thổ khẽ gật đầu, nhẹ nhàng nhón chân, bay lên không trung.

Giọng nói nàng vang vọng khắp thế giới: "Sinh tử luân hồi, Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ nguyện ý lấy thân hóa Lục Đạo, vì thiên hạ thương sinh cầu được một tia sinh cơ…" Giọng nói vừa dứt, Tổ Vu chân thân của Hậu Thổ liền oanh nhiên bùng nổ, giữa màn sương máu bay khắp trời, mang theo pháp tắc luân hồi nồng đậm, bắt đầu ngưng kết.

"Sau khi chúng sinh chết đi, phàm những ai không thành Tiên đạo, đều nhập luân hồi.

Lập ra Lục Đạo gồm: Thiên Đạo, A Tu La Đạo, Nhân Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo." "Phàm những ai khi còn sống có đại công đức, có thể nhập Thiên Đạo, tiêu diêu tự tại; kẻ sát phạt thì nhập A Tu La Đạo; kẻ vô công vô tích thì nhập Nhân Đạo; kẻ công tội lớn thì nhập Súc Sinh Đạo; kẻ đại ác thì nhập Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo.

Từ nay, vạn hồn đều có nơi về." "Lục Đạo Luân Hồi, hiện!" Trong Càn Khôn thế giới, tại một khu vực nào đó.

Theo sau khi Hậu Thổ thân hóa, lập nên Lục Đạo Luân Hồi, chỉ

thấy trong màn sương máu bao trùm cả bầu trời, mang theo vô tận khí đen, dần dần biến thành sáu vòng tròn xoay tròn.

Cùng lúc đó, nhục thân, pháp lực và tinh khí của Hậu Thổ hợp nhất với sáu vòng tròn đang xoay ấy.

Lục Đạo Luân Hồi sơ thành, trên Cửu Thiên lập tức sấm sét vang dội, bầu trời bắt đầu ngưng kết vô biên Công đức.

"Tụ!" Càn Khôn thần sắc ngưng trọng, Đại đạo Pháp tắc trong tay hiển hiện, dùng Tạo Hóa Pháp tắc để trọng tố nhục thân cho Hậu Thổ, dung hợp Nguyên thần tân sinh vào trong nhục thân mới.

Hậu Thổ tân sinh, tu vi lúc này tuy không đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên như Hậu Thổ trong Hồng Hoang, nhưng lại đang ở trong Lục Đạo Luân Hồi, thực lực lại không thua kém một Hỗn Nguyên cảnh giới.

Hậu Thổ hấp thu chín phần Công đức, phần Công đức cuối cùng hóa thành Luân Hồi Bút và Sổ Sinh Tử.

Lục Đạo Luân Hồi lập thành, Càn Khôn bắt đầu cùng Hậu Thổ lập Địa phủ, vận chuyển Lục Đạo Luân Hồi.

Đợi Địa phủ lập xong, Lục Đạo Luân Hồi cũng chân chính thành hình tại phương thế giới này, Hậu Thổ cũng tọa trấn trong Lục Đạo Luân Hồi, vận chuyển Lục Đạo Luân Hồi.

Càn Khôn nhìn thoáng qua Cửu Thiên, trong miệng lẩm bẩm: "Như vậy, mới là một phương thế giới hoàn chỉnh…" Trên mặt Y lộ ra một nụ cười nhẹ, xoay người tiến vào Địa phủ.

Trong Càn Khôn thế giới, Lục Đạo Luân Hồi.

Trong Địa phủ.

Càn Khôn tuy đã thành công diễn hóa ra Luân Hồi chi đạo, nhưng

lúc này tiếp tục tích lũy cũng không có gì không tốt.

Chính là cái gọi là Đại đạo thù đồ đồng quy, sau khi đạt đến một cảnh giới nhất định, đều có thể tương hỗ ấn chứng hấp thu, Luân Hồi chi đạo lĩnh ngộ càng sâu, càng có thể trợ giúp Càn Khôn Đại đạo.

Về phần Hậu Thổ, lúc này cũng đang tu luyện trong Lục Đạo Luân Hồi, tranh thủ lần nữa đề cao tu vi.

Khác với Hậu Thổ trong Hồng Hoang, Lục Đạo Luân Hồi cũng phải không ngừng thăng cấp theo tu vi của nàng, trở nên hoàn thiện hơn, cường hãn hơn.

Cho nên, việc tu vi của nàng thăng cấp cũng là tất yếu.

Lần này Càn Khôn tu luyện trong Địa phủ, ở đây tu luyện cũng có không ít chỗ tốt đối với Y.

Dù sao cảnh giới của Càn Khôn cao hơn Hậu Thổ vô số, Luân Hồi chi đạo càng đạt đến trình độ diễn hóa, lúc này cùng tu luyện trong Địa phủ, đối với Hậu Thổ, cũng là một cơ hội thăng cấp.

Hai người lúc này không để ý đến điều gì khác, vẫn luôn trong trạng thái tham ngộ.

Trong Hồng Hoang đại địa.

Chương 272

Thời gian lưu chuyển, thoáng chốc, kể từ lần trước Hậu Thổ thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã trôi qua hơn một Nguyên hội.

Tuy thời gian đã trôi qua không ít, nhưng danh tiếng của Lục Đạo Luân Hồi lại càng ngày càng vang dội.

Vì phúc lợi của chúng sinh, hơn một Nguyên hội qua, không biết bao nhiêu sinh linh đã Luân Hồi, được ban cho sinh mệnh thứ hai.

Cho nên, những năm này, Lục Đạo Luân Hồi không những không trầm lắng đi vì thời gian trôi qua, mà ngược lại càng vang danh, khiến vô số sinh linh Hồng Hoang ghi nhớ Công đức của Lục Đạo Luân Hồi.

Về phần Hồng Hoang, một Lượng kiếp của Vu Yêu Nhị Tộc, hơn một Nguyên hội qua lại vô cùng bình tĩnh.

Tuy nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng sự phát triển nội bộ lại chưa bao giờ ngừng lại.

Vu Yêu Nhị Tộc sau những năm phát triển này, nguyên khí đều đã khôi phục không ít.

Đặc biệt là Yêu tộc, tuy nói đối với Vu tộc còn kém mấy phần, nhưng tốc độ khôi phục của Yêu tộc lại nhanh hơn Vu tộc, lúc này đã khôi phục khoảng sáu, bảy phần so với thời kỳ toàn thịnh.

Về phần Khí vận và Nghiệp lực, lúc này vẫn chưa giải quyết được bao nhiêu, nếu không thì đã không chỉ như vậy.

Đương nhiên, ba, bốn phần còn lại, chỉ có thể dựa vào việc giảm trừ Khí vận và Nghiệp lực để khôi phục thực lực.

May mắn thay, những việc Công đức của Yêu tộc như hành vân bố vũ, có thể giúp giảm bớt một chút Nghiệp lực, nếu không thì e rằng Yêu tộc lúc này còn chưa khôi phục được đến sáu, bảy phần.

Khi đã đến mức đó, muốn tiến thêm một bước sẽ không dễ dàng như vậy, chỉ có thể từ từ.

May mắn là lúc này còn hai mươi vạn năm nữa mới đến kỳ hạn một trăm vạn năm, nên cũng còn chút thời gian để khôi phục.

Ngoài Vu Yêu Nhị Tộc, Nhân tộc cũng phát triển nhanh chóng.

Tuy Nhân tộc ngoài lần đại chiến Nhân Yêu trước đó đã gây chú ý, lúc này vẫn giữ sự khiêm tốn.

Nhưng trong Hồng Hoang không ai dám coi thường Nhân tộc, dù sao chuyện đại chiến Nhân Yêu lần trước vẫn còn rõ mồn một.

Thái Thượng Thánh Nhân, sau hơn một Nguyên hội, lại một lần nữa đề cao tu vi.

Lúc lên lúc xuống, cũng khiến Thái Thượng khá bất đắc dĩ.

Nhưng tu vi đã khôi phục, cũng đến lúc tiến lên, lúc này vẫn đang trong quá trình tu luyện, bao gồm cả các Thánh Nhân khác, cũng vậy.

Cho nên trong Hồng Hoang, ngược lại lại có vẻ khá bình tĩnh.

Thoáng chốc, lại mấy ngàn năm trôi qua.

Hồng Hoang, dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

Sau nhiều năm quan sát và huấn luyện, Cú Mang cuối cùng đã chọn Đại Vu Xi Vưu tiếp nhận tinh huyết của Hậu Thổ.

Sau đó, mười một vị Tổ Vu liền trực tiếp tìm Đại Vu Xi Vưu.

Sau khi bày tỏ ý định, liền bắt đầu giúp Xi Vưu hấp thu tinh huyết, đề thăng tu vi, tấn thăng đến cảnh giới Tổ Vu.

Tinh huyết màu đỏ tiến vào cơ thể Xi Vưu, cơ thể Xi Vưu bắt đầu bành trướng.

Sức mạnh cường đại ẩn chứa trong tinh huyết, tuyệt đối không phải Xi Vưu có thể hấp thu.

May mắn là mười một vị Tổ Vu đã ra tay, phân đoạn cắt dòng, để Xi Vưu từ từ hấp thu.

Hơn ngàn năm sau, Xi Vưu hấp thu sức mạnh của tinh huyết màu đỏ, tu vi của Y lúc này cũng đã tấn thăng Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Lúc này, Đế Giang lại một lần nữa lấy ra tinh huyết màu vàng.

Một giọt tinh huyết, sức mạnh ẩn chứa trong đó, không chỉ có lực lượng Tổ Vu, mà còn có lực lượng Hỗn Nguyên, lực lượng Công đức và lực lượng Thanh Liên.

Một giọt tinh huyết vàng, chính là chỗ dựa lớn nhất để Xi Vưu tấn thăng Tổ Vu.

Mười một vị Tổ Vu thần tình nghiêm túc, bắt đầu cẩn thận dẫn dắt Xi Vưu hấp thu giọt tinh huyết này.

Sau khi tinh huyết màu đỏ đã đề thăng tu vi và nhục thân cho Xi Vưu, Xi Vưu lúc này không còn xuất hiện tình trạng cơ thể bành trướng như ban đầu nữa.

Nhưng sức mạnh ẩn chứa trong giọt tinh huyết vẫn không dễ dàng hấp thu.

Với tu vi và nhục thân của Xi Vưu lúc này, Y vẫn bị cổ sức mạnh ấy va chạm mà bị thương trong cơ thể, trên cơ thể xuất hiện từng vết nứt, dường như giây phút tiếp theo liền muốn vỡ vụn.

“Không hay rồi, mau truyền Tổ Vu bản nguyên chi khí…” Đế Giang thấy vậy, thần sắc biến đổi, lớn tiếng kêu lên, từ mi tâm bay ra

một luồng khí màu xám, đi vào cơ thể Xi Vưu, chữa lành vết thương của Y.

Các Tổ Vu khác thấy vậy, nhao nhao lấy ra bản nguyên chi khí, hiệp trợ Xi Vưu luyện hóa giọt tinh huyết kia.

Dưới sự hiệp trợ của mười một vị Tổ Vu, lại ngàn năm sau, Xi Vưu cuối cùng cũng luyện hóa được giọt tinh huyết, hấp thu sức mạnh của nó, một luồng khí thế hùng vĩ bốc thẳng lên trời.

Xi Vưu, cuối cùng đã tấn thăng thành Tổ Vu!

Trên Hồng Hoang đại địa.

Khí thế của Xi Vưu bốc thẳng lên trời, đã kinh động không ít Đại năng.

Hiển nhiên khí thế Tổ Vu, Vu tộc phía trước có Hậu Thổ chứng đạo, phía sau lại có Tổ Vu tái hiện.

Thực lực như vậy, đủ sức tiêu diệt Yêu tộc rồi, kỳ hạn một trăm vạn năm, Yêu tộc làm sao có khả năng thắng?

Nhất thời, không ít Đại năng còn có chút thương cảm Yêu tộc, vào lúc này, Vu tộc với thực lực nâng cao đến mức độ đó, căn bản không cùng một cấp độ.

Hồng Hoang, Ba mươi ba Thiên, Yêu tộc Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn thần sắc âm trầm, trong đôi mắt hàn quang đan xen, bắn ra một tia sát ý, trầm giọng nói: "Tổ Vu, Vu tộc lại có một vị Tổ Vu, trước có Hậu Thổ chứng đạo, sau lại có tân Tổ Vu, thực lực Vu tộc, lúc này vẫn còn vượt xa Yêu tộc." Nghe vậy, Thái Nhất im lặng, Mười Đại Yêu Thần nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Chốc lát sau, Bạch Trạch quạt quạt lông vũ, hướng về phía Đế Tuấn nói: “Thiên Đế, ta cảm thấy chuyện này, có lẽ không phải như chúng ta nghĩ…” Đế Tuấn nghe vậy, lông mày hơi nhướng, trên mặt tựa có vẻ suy tư.

Lúc này, Bạch Trạch tiếp tục nói: “Thiên Đế, với thực lực Hỗn Nguyên của Hậu Thổ chứng đạo, nàng đã có thể đối kháng Yêu tộc chúng ta, hà cớ gì phải tạo thêm một vị Tổ Vu nữa, thay thế vị trí của nàng?” “Nàng có lẽ không thể xuất thủ?” Thái Nhất chậm rãi đứng dậy từ long ỷ, nhìn Bạch Trạch, thần sắc có chút chấn kinh.

Chương 273

"Với tình hình hiện nay, kỳ hạn một trăm vạn năm, có lẽ nàng thật sự không thể xuất thủ…" Trên mặt Đế Tuấn lộ ra một tia bừng tỉnh, nhàn nhạt nói.

"Chắc Thiên Đế và Đông Hoàng còn nhớ, lời Đạo Tổ đã nói khi xưa, cảnh giới Hỗn Nguyên tuy không bị Thiên đạo quản thúc, nhưng nếu gây hỗn loạn, Thiên đạo khẳng định sẽ ra tay can thiệp, cho nên, Hậu Thổ khẳng định đã bị Thiên đạo cảnh cáo, vì vậy mới có chuyện Xi Vưu này…" Bạch Trạch trong lòng nghĩ.

"Hậu Thổ có thể có hậu thủ như vậy, cũng là thủ đoạn của nàng…" Đế Tuấn khẽ gật đầu nói.

Y nhìn mọi người một lượt, nói: "Vì Hậu Thổ không thể xuất thủ, vậy kỳ hạn một trăm vạn năm Yêu tộc chúng ta liền có cơ hội, đoạn thời gian này, phải nắm bắt thời gian rồi…" "Thần đẳng lĩnh chỉ!" Mười Đại Yêu Thần cung kính đáp.

Ánh mắt Đế Tuấn nhìn xuống Hồng Hoang, lên đạo trường của chư Thánh.

Với sự hiểu biết của Y về chư Thánh, nếu Hậu Thổ cuối cùng xuất thủ, họ cũng sẽ can thiệp.

Một nhà độc đại, xưng bá Hồng Hoang, không phải điều chư Thánh muốn thấy.

"Kỳ hạn một trăm vạn năm, xem hươu chết về tay ai…" Đế Tuấn thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt lạnh lẽo, thân hình lóe lên, biến mất trong đại điện.

Hồng Hoang, Bất Chu Sơn, tại một đại điện nào đó.

Xi Vưu đã tấn thăng đến cảnh giới Tổ Vu đang trong quá trình tu luyện, sau hơn ngàn năm tu luyện, Y đã có sự hiểu biết sâu sắc hơn về sức mạnh của cảnh giới Tổ Vu.

Xi Vưu lúc này, mới thật sự là một Tổ Vu.

Sau hơn ngàn năm tu luyện, trong đan điền của Xi Vưu, có một luồng sức mạnh thần dị đang xoay tròn.

Cổ sức mạnh thần dị này, chưa từng thấy trong Vu tộc.

Tuy không rõ là sức mạnh gì, nhưng vì không hại Y, ngược lại còn có thể điều động pháp lực trong cơ thể thông qua sức mạnh này, khiến Y có thể kiểm soát năng lượng bên trong cơ thể tốt hơn, cho nên Y cũng không quan tâm.

Lần này tấn thăng Tổ Vu xong, địa vị của Y cũng biến thành em trai thứ mười ba của Đế Giang và các Tổ Vu khác, xếp sau Hậu Thổ, thân phận địa vị liền trở nên khác biệt.

Điều này cũng tự nhiên, vì đã là Tổ Vu, tự nhiên không thể dùng thân phận và cách xưng hô như trước.

Vu tộc lấy thực lực làm trọng, Xi Vưu xếp sau Hậu Thổ, cũng không có dị nghị, ngược lại còn rất vui mừng.

Dù sao, Vu tộc đã có thêm một vị Tổ Vu, khiến thực lực của Vu tộc, vốn đã có cường giả Hỗn Nguyên, lại càng lên một tầng cao mới.

Trong đại điện, nơi tu luyện.

Xi Vưu chậm rãi mở mắt, nhìn Thập Vạn Đại Sơn, nói: "Sức mạnh Tổ Vu đã cơ bản nắm giữ, đến lúc đi cùng các ca ca tỷ tỷ diễn luyện đại trận rồi…" Nắm giữ sức mạnh Tổ Vu, nhưng nhiệm vụ lớn nhất, chính là thay thế Hậu Thổ, bổ sung đại trận.

Lúc này đã nắm giữ sức mạnh Tổ Vu, vậy thời gian tiếp theo,

chính là diễn luyện đại trận.

Y bỗng đứng dậy, đi ra ngoài điện.

Cùng lúc đó, Hồng Hoang, Lục Đạo Luân Hồi.

Trong Bình Tâm Điện.

"Em trai thứ mười ba ư?" Hậu Thổ chậm rãi mở mắt, nhìn về phía Bàn Cổ Điện, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên một tia mỉm cười, nói.

"Như vậy cũng tốt, kỳ hạn một trăm vạn năm, Vu tộc ít nhiều cũng có hy vọng…" Xi Vưu tấn thăng Tổ Vu, bổ sung đại trận của Vu tộc, như vậy, thực lực Vu tộc ít nhất sẽ không yếu hơn Yêu tộc, hai bên giao chiến, thắng bại vẫn khó lường.

Về phần những điều khác, thì phải xem Thiên ý.

Nhưng có điều, Vu tộc có đường lui, ít nhất có một số bảo đảm, còn lại, thì phải xem các ca ca tỷ tỷ của Y.

Sau khi nghĩ kỹ, Hậu Thổ chậm rãi nhắm mắt, tiếp tục tham ngộ.

Hồng Hoang, Vạn Thọ Sơn, trong Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử chậm rãi mở mắt, nhìn bóng người có chút hư ảo trước mặt, chậm rãi nói: "Đạo hữu những năm này khôi phục, Nguyên thần không thể khôi phục được bao nhiêu…" Bóng người trước mắt Trấn Nguyên Tử, chính là Nguyên thần của Hồng Vân, nhưng sau nhiều năm khôi phục, Nguyên thần vẫn chưa thể hoàn toàn khôi phục, vết thương ban đầu thực sự quá nặng.

Hồng Vân nghe vậy, cười cười nói: "Ít nhất, ta không vẫn lạc trong trận chiến đó, bây giờ có thể khôi phục được năm, sáu phần đã là không tệ rồi…" Trấn Nguyên Tử nghe vậy, lắc đầu nói: "Nếu Đạo hữu không thể khôi phục vết thương Nguyên thần, muốn tái hiện thực

lực ban đầu, e rằng không thể, cũng sẽ hạn chế việc thăng cấp của Đạo hữu…" Nghe vậy, Hồng Vân cười khổ một tiếng nói: "Đạo hữu nói điều này ta cũng biết, nhưng tình hình của ta bây giờ lại như vậy, ta muốn khôi phục cũng thực sự không dễ dàng, không có cách nào khác!" "Đạo hữu muốn khôi phục, cũng không phải không có cách nào!" Hồng Hoang, Vạn Thọ Sơn, trong Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử nghĩ kỹ xong, nhìn Hồng Vân cười nói.

"Ồ?!" Hồng Vân nghe vậy, trước mắt lập tức sáng bừng.

Nếu có cách để khôi phục vết thương của mình, đó quả thực là một điều cực kỳ tốt.

Phải biết rằng, đã mấy chục vạn năm như vậy, mà Nguyên thần vẫn chưa khôi phục vết thương, nếu không khôi phục vết thương, thì không thể trở lại trạng thái ban đầu.

Còn việc thăng cấp tu vi, lại càng là chuyện xa vời, cho nên khôi phục vết thương Nguyên thần là việc không thể chậm trễ.

Nhưng muốn có đường tắt, lại không thể, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì không biết phải mất bao lâu nữa.

Lần này Trấn Nguyên Tử nói như vậy, Hồng Vân quả thực muốn biết rốt cuộc là cách gì.

Dù sao Y cũng không muốn tiếp tục hiện thế với thân Nguyên thần, muốn khôi phục vết thương, bước tới một thiên địa cao hơn.

Trấn Nguyên Tử nhìn Hồng Vân, nói: "Trước đây có lẽ không được, nhưng kể từ lần Hậu Thổ nương nương lập nên Lục Đạo Luân Hồi, ta liền có một cách rồi…" "Luân Hồi?!" Hồng Vân khẽ nhíu mày, hỏi.

Trấn Nguyên Tử gật đầu nói: "Chính là Luân Hồi, nếu ta đoán không sai, lần trước Nữ Oa nương nương đã vào trong Luân Hồi,

chắc là đã đưa Phục Hy Thái Hạo vào trong Luân Hồi, dùng Luân Hồi để khôi phục Nguyên thần…" Về chuyện của Phục Hy, hai người đương nhiên đều biết.

Phục Hy vẫn lạc dưới tay Hình Thiên Phủ Mang, sát khí của Hình Thiên nặng đến mức độ tổn thương Nguyên thần của Phục Hy có thể tưởng tượng được.

Có lẽ so với Hồng Vân khi đó còn không kém hơn nhiều, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Nhưng với thủ đoạn của Nữ Oa, việc khôi phục khẳng định sẽ không kém hơn Hồng Vân lúc này là bao.

Nhưng muốn khôi phục hoàn toàn, thì cũng không dễ dàng như vậy.

Nếu vậy, Phục Hy nhất định chưa khôi phục vết thương Nguyên thần, mới bị Nữ Oa đưa vào trong Luân Hồi, dùng Luân Hồi để khôi phục vết thương Nguyên thần bị tổn hại.

"Nếu vậy, đường Luân Hồi, cũng là một cách không tồi…" Hồng Vân trong lòng nghĩ, khẽ gật đầu nói.

"Nhập vào trong Luân Hồi, trong quá trình luân hồi liên tục, vết thương Nguyên thần tự nhiên có thể khôi phục, chỉ xem Đạo hữu lựa chọn thế nào, có Luân Hồi hay không, thì tùy Đạo hữu…" Trấn Nguyên Tử nói xong, ánh mắt nhìn lên Nguyên thần có chút hư ảo của Hồng Vân.

Nghe vậy, Hồng Vân có chút suy tư, rất lâu sau, mới nghe Y nói: "Thật không biết Hậu Thổ nương nương có đồng ý để ta đi vào trong Luân Hồi hay không…" "Nương nương lập Luân Hồi, là để tạo phúc chúng sinh Hồng Hoang, Đạo hữu cũng là một thành viên của chúng sinh, nương nương sao lại không đồng ý…" Trấn Nguyên Tử nghe

vậy, cười cười đáp.

Chương 274

"Như vậy, thì nhờ Đạo hữu…" Hồng Vân nghe vậy, trên mặt tươi cười nói.

"Đạo hữu khách khí!" Trấn Nguyên Tử cười cười, đáp.

"Hồ lô Cửu Cửu Tán Phách, giao cho Đạo hữu bảo quản vậy…" Hồng Vân lật tay, lấy ra hồ lô Cửu Cửu Tán Phách, đưa cho Trấn Nguyên Tử, nói.

Trấn Nguyên Tử gật đầu, sau đó thu lấy nó, rồi nhìn Hồng Vân, khẽ gật đầu.

Thấy Hồng Vân gật đầu, Trấn Nguyên Tử vung tay, thi triển Tụ Lý Càn Khôn, thu lấy Nguyên thần của Hồng Vân xong, liền trực tiếp rời khỏi Ngũ Trang Quán, đi đến Lục Đạo Luân Hồi.

Hồng Hoang, trong Lục Đạo Luân Hồi.

Với tu vi cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Trấn Nguyên Tử lúc này, đến đây cũng mất mấy ngày sau.

Không hề dừng lại, Y trực tiếp đến bên ngoài Bình Tâm Điện trong Địa phủ.

"Nương nương!" Trấn Nguyên Tử nhìn Hậu Thổ đang hiển hóa thân hình trên Bình Tâm Điện, khẽ chắp tay nói.

Hậu Thổ nhìn Trấn Nguyên Tử, chậm rãi nói: "Đạo hữu có việc gì?" Trấn Nguyên Tử là đại đệ tử của Càn Khôn, điều này Hậu Thổ đã sớm biết, lúc này Y đến đây, hiển nhiên có chuyện.

"Nương nương, Trấn Nguyên hôm nay đến đây, là để đưa một người đi vào trong Luân Hồi…" Trấn Nguyên Tử nói với Hậu Thổ, vung tay, một luồng sáng màu đỏ hiện ra.

“Hồng Vân?!” Hậu Thổ tu vi cao, tự nhiên nhận ra Hồng Vân, nhìn bằng mắt thường, cũng thấy Nguyên thần của Hồng Vân lúc này bị tổn thương, muốn khôi phục, thì phải như Phục Hy, dùng Luân Hồi để khôi phục.

“Vì Lục Đạo Luân Hồi là vì phúc lợi của chúng sinh, Hồng Vân cũng là một thành viên của chúng sinh, đi đi!” Hậu Thổ nghĩ kỹ xong, nhàn nhạt nói.

“Tạ nương nương!” Trấn Nguyên Tử nghe vậy, chắp tay với Hậu Thổ, sau khi thu lấy Nguyên thần của Hồng Vân, liền bay nhanh về phía Bàn Luân Hồi.

Hậu Thổ nhìn thoáng qua xong, liền dần dần thu hồi tâm thần.

Trấn Nguyên Tử ở chỗ Bàn Luân Hồi, vung tay, Nguyên thần của Hồng Vân lại xuất hiện trước mặt Y.

Nhìn thoáng qua xong, liền đưa Nguyên thần của Hồng Vân vào trong Bàn Luân Hồi.

Một trận ánh sáng lóe lên, Nguyên thần của Hồng Vân chui vào một trong các đạo.

Trấn Nguyên Tử thấy vậy, lông mày trước tiên hơi nhíu, giây phút tiếp theo lại giãn ra, sau đó thân hình lóe lên rời khỏi nơi này.

Khi đi qua Bình Tâm Điện, sau khi chắp tay một lần nữa với Hậu Thổ, mới rời khỏi Địa phủ, trở về Ngũ Trang Quán.

Trong Hồng Hoang, thời gian kém giá trị nhất, cũng trôi nhanh nhất, thoáng chốc, lại hơn mười vạn năm trôi qua.

Hơn mười vạn năm, là hơn mười vạn năm phát triển của Vu Yêu.

Yêu tộc thì khỏi nói, vừa phát triển, vừa khôi phục Khí vận, từ từ giải quyết Nghiệp lực.

Tuy tiến triển không nhanh, nhưng cũng đang phát triển ổn định.

Về phần Vu tộc, hơn mười vạn năm qua, tiến triển lại chậm hơn một chút.

Đương nhiên, là đối với Tổ Vu mà nói.

Dù sao lúc này có một Tổ Vu mới, Xi Vưu.

Việc nắm giữ đại trận của Vu tộc, tự nhiên không được thuần thục như vậy, hơn mười vạn năm qua, cơ bản đều do mười một vị Tổ Vu dẫn dắt, để Y từ từ thuần thục.

May mắn là, hơn mười vạn năm qua, Xi Vưu đã hoàn toàn nắm giữ, thời gian tiếp theo, chính là tiếp tục diễn luyện, để uy lực của đại trận càng thêm cường hãn.

Trên Hồng Hoang đại địa.

Uy lực của đại trận Vu tộc đang thăng cấp, thực lực của mười hai bộ lạc Tổ Vu cũng không ngừng thăng cấp.

Lúc này sự phát triển trong mười hai bộ lạc Tổ Vu, tự có các Đại Vu riêng quản lý, thực lực đang từ từ thăng cấp.

Những điều này đều không cần mười hai Tổ Vu phải lo lắng, nhiệm vụ của mười hai Tổ Vu, chính là diễn luyện tốt đại trận Vu tộc, để kỳ hạn một trăm vạn năm, tỷ lệ thắng lại tăng thêm mấy phần.

Theo mười hai Tổ Vu của Vu tộc không ngừng diễn luyện đại trận, đề thăng uy lực của đại trận, uy lực đại trận của Vu tộc lúc này đang từng chút một thăng cấp, đợi đến kỳ hạn một trăm vạn năm, uy lực nhất định có thể lại lên một tầng cao mới.

Vu tộc không ngừng diễn luyện đại trận, đề thăng thực lực đại trận, phía Yêu tộc tự nhiên cũng không bỏ qua đại trận.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đang được Yêu tộc đề thăng nhiều,

lúc này đã rất thuần thục, cũng đã bổ sung không ít khuyết điểm.

Lúc này nếu thêm Hi Hòa nữa, uy lực Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sẽ cao hơn ba phần so với trước.

Tình huống như vậy, cũng đã mang lại không ít niềm tin cho Yêu tộc.

Dù sao đại trận, là một thủ đoạn cực kỳ quan trọng.

Nếu đại trận có thể thắng, vậy tự nhiên sẽ không cần đến những cuộc tàn sát phía sau nữa.

Nếu đại trận của Yêu tộc thua trước, vậy với uy lực của đại trận Vu tộc, Yêu tộc cũng không cần đánh nữa.

Cho nên việc đề thăng uy lực đại trận, chính là để không vẫn lạc sớm như vậy.

Ít nhất, uy lực của đại trận không được kém Vu tộc quá nhiều mới được.

Vu Yêu lưỡng tộc mười vạn năm âm thầm phát triển, đã đề thăng không ít thực lực.

Nhân tộc có thể sánh ngang Vu Yêu Nhị Tộc, mười vạn năm qua cũng không nhàn rỗi, cũng đang không ngừng phát triển.

Nhân tộc lúc này, đã có thể phân bố khắp Hồng Hoang, trong Hồng Hoang, khắp nơi có thể thấy dấu vết Nhân tộc.

Nhưng những Nhân tộc này, đa số là Nhân tộc bình thường, không được bao nhiêu truyền thừa.

Nhưng số lượng tăng lên, cũng cho thấy sự phát triển nhanh chóng của Nhân tộc.

Tuy số lượng đông, có thể dẫn đến việc một phần truyền thừa bị đứt đoạn, xuất hiện không ít Nhân tộc bình thường.

Nhưng cũng không có cách nào, dù sao cơ số quá lớn, không thể làm được hoàn toàn.

Chương 275

Lúc này trong hai phương Thánh địa, thực lực không ngừng thăng cấp, có những sức mạnh cốt lõi đó, thì Nhân tộc sẽ không cần lo lắng những điều đó.

Sau nhiều năm phát triển, địa vị của Nhân tộc Thánh địa tại Đông Hải Chi Tân trong lòng Nhân tộc ngày càng thăng cấp.

Về phần Bồng Lai Thánh địa, lại không mấy Nhân tộc biết, trừ những tinh anh trong Thánh địa ra, những Nhân tộc khác căn bản không biết ngoài Thánh địa Đông Hải Chi Tân, còn có một Bồng Lai Thánh địa.

Thực lực của hai phương Thánh địa, sau nhiều năm phát triển, đã đạt đến một mức độ cực kỳ khủng bố.

Nhưng Nhân tộc vẫn luôn phát triển một cách khiêm tốn, lúc này lại là cuối Lượng kiếp, Nhân tộc ngoài việc cơ số bùng nổ, phân bố khắp Hồng Hoang, thì cũng không xảy ra chuyện gì.

Bất kể thế nào, đều phải đợi sau Lượng kiếp mới tính.

Thời gian trôi nhanh như bay, thoáng chốc, lại vạn năm trôi qua.

Vô Lượng Cung.

Càn Khôn thế giới, trong Địa phủ.

"Ông!" Vào một khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở mắt, trên khuôn mặt điềm nhiên lóe lên một tia cười ý.

"Như vậy, là đủ rồi!" Sau khi Luân Hồi chi đạo lại thăng cấp mấy phần, liên đới cả Càn Khôn chi đạo cũng có chút thăng cấp, lúc này sự lĩnh ngộ của Y về Luân Hồi chi đạo đã gần như đủ.

Y nhìn thoáng qua Hậu Thổ vẫn đang tu luyện, thân hình lóe lên, rời khỏi Địa phủ.

Tại khu vực trung tâm.

Càn Khôn chậm rãi bước ra từ hư không, nhìn bóng người đứng sừng sững dưới Càn Khôn Đỉnh khổng lồ, khóe miệng nở một nụ cười.

Chân Y khẽ động, khi xuất hiện trở lại, đã ở bên cạnh bóng người kia.

"Bản tôn!" Hắc Li Đạo Nhân nhìn Càn Khôn, chậm rãi nói.

"Thế nào?!" Càn Khôn nhìn Y, hỏi.

"Việc tham ngộ Ma đạo đã đến giai đoạn cuối cùng, lần này ta cùng Bản tôn tham ngộ, nhất định có thể trợ giúp thành công diễn hóa…" Hắc Li Đạo Nhân nhìn Càn Khôn, khẽ cười nói.

Y chủ tu Hủy Diệt chi đạo, tuy Hủy Diệt chi đạo lúc này còn một khoảng cách để chứng đạo, nhưng việc tham ngộ Ma đạo, lại chỉ còn cách bước cuối cùng.

Chỉ cần cùng Càn Khôn ra tay, tự nhiên có thể thành công diễn hóa ra nó.

"Tốt!" Càn Khôn gật đầu, đáp.

Ngay lập tức, hai người trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, trên đầu hiện Khánh Vân, bắt đầu tương hỗ tham ngộ và lý giải.

Từng đợt Đại đạo chi âm vang vọng bên tai, khí hỗn độn tràn ngập, diễn hóa vô tận ma ý.

Không biết đã trôi qua bao lâu, dường như mười vạn năm, trăm vạn năm.

"Oanh!" Lúc này, trong thức hải của hai người truyền đến một

tiếng oanh minh chấn động, sau đó liền thấy vô tận Ma đạo Pháp tắc không ngừng hội tụ, khiến Ma đạo trước mặt không ngừng diễn hóa.

"Ông!" Vào một khắc nào đó, Càn Khôn và Hắc Li Đạo Nhân đồng thời mở mắt.

Hắc Li Đạo Nhân khẽ gật đầu với Càn Khôn, sau đó trước mặt Y ngưng tụ ra một con đường đen kịt.

"Tam Thiên Đại đạo hư ảnh!" Càn Khôn thấy vậy, ánh mắt ngưng lại, ngẩng đầu quát khẽ.

"Oanh!" Trên Cửu Thiên, truyền đến một tiếng nổ vang, Tam Thiên Đại đạo hư ảnh hiện ra, vắt ngang trên Cửu Thiên.

"Ma chi Đại đạo, hiện!" Đột nhiên, Càn Khôn khẽ quát một tiếng, trước mặt Y một con đường đen kịt đột nhiên hiện ra, sau đó dung hợp với Ma đạo do Hắc Li Đạo Nhân diễn hóa, trong khoảnh khắc tiếp theo, trực tiếp xông thẳng, vắt ngang hư không vô tận.

"Oanh!" Ma chi Đại đạo dung nhập vào trong Tam Thiên Đại đạo hư ảnh, trùng điệp lên Ma chi Đại đạo trong Tam Thiên Đại đạo hư ảnh.

"Oanh!" Tiếng nổ lớn chấn động Cửu Thiên, trong Ma chi Đại đạo, ánh sáng đột nhiên bùng lên ba vạn trượng, khí tức bao trùm nửa bầu trời.

Dần dần, trên Ma chi Đại đạo hư ảnh, bắt đầu từ từ ngưng thực.

"Ông!" Ma chi Đại đạo khẽ chấn động, luồng khí tức khủng bố ấy liền co rút vào trong Đại đạo hư ảnh, sau đó dung hợp vào trong Tam Thiên Đại đạo hư ảnh, một luồng khí tức Đại đạo mênh mông tràn ngập trên Tam Thiên Đại đạo hư ảnh.

Trong Càn Khôn thế giới, khu vực trung tâm.

Theo sau khi Ma chi Đại đạo tái dung hợp vào trong Tam Thiên Đại đạo hư ảnh, lúc này, Càn Khôn Đại đạo nằm ở trung tâm, ánh sáng dường như càng thêm rực rỡ mấy phần.

Cổ khí tức Đại đạo tỏa ra cũng càng thêm nồng đậm, so với trước đây, lại thăng cấp mấy phần, ẩn ẩn giữa chừng, dường như muốn đột phá cảnh giới hiện tại.

Càn Khôn nhìn Càn Khôn Đại đạo lúc này, trong mắt lóe lên một tia mãn ý.

"Ông!" Chốc lát sau, chỉ thấy trên Tam Thiên Đại đạo hư ảnh thần quang lóe lên, khí tức Đại đạo mênh mông bùng nổ, nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy ánh sáng và khí tức của nó dần dần thu liễm và bình tức.

Thấy vậy, Càn Khôn vung tay, Tam Thiên Đại đạo hư ảnh thần quang lóe lên, đi vào trong Cửu Thiên, biến mất không thấy.

Cho đến đây, lại một Đại đạo thành công diễn hóa ra, tu vi của Càn Khôn lại thăng cấp mấy phần, đã đạt đến mức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cách Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên lại tiến thêm một bước.

"Như vậy, cách Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên lại tiến thêm một bước rồi…" Hắc Li Đạo Nhân thu ánh mắt từ Cửu Thiên lại, nhìn Càn Khôn, cười nói.

Y là Ác thi của Càn Khôn, tự nhiên biết chuyện của Càn Khôn, lúc này cách Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên đã không còn xa, lúc này có hai Đại đạo tương đối dễ dàng.

Chính là Hủy Diệt chi đạo, và Tân Hỏa chi đạo của Chấp Niệm thi Toại Nhân Thị.

Về phần những Đại đạo khác chậm hơn, nhưng cũng không xa, có

hai Đại đạo Thời Gian và Không Gian.

Cho nên, đợi khi những Đại đạo này toàn bộ diễn hóa ra, Càn Khôn liền đã thành công tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Nghe vậy, Càn Khôn cười cười, không thể phủ nhận.

Chỉ cần đợi những Đại đạo này diễn hóa xong, thì có thể tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, tuy nhìn không quá xa, nhưng thực ra cũng cần không ít thời gian.

Nhưng đôi khi, luôn có những cơ duyên có thể bù đắp thời gian, hoặc, bảo vật.

Pháp tắc Thời Gian có Côn Luân Kính, Pháp tắc Không Gian có Không Động Ấn, Pháp tắc Hủy Diệt có Hắc Li Đạo Nhân, Pháp tắc Tân Hỏa có Toại Nhân Thị… Về phần Pháp tắc tân sinh mà Càn Khôn đã tham ngộ trước đây, Pháp tắc Thời Không, cũng có pháp bảo loại này có thể tham khảo, đó là Thái Nhất Hỗn Độn Chung.

Chương 276

Hỗn Độn Chung không chỉ là Đại đạo Âm, mà còn có một tia sức mạnh Thời Không.

Nếu tham ngộ Đại đạo Âm hoặc Pháp tắc Thời Không, Hỗn Độn Chung cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhưng những điều đó tạm thời còn quá xa, không nằm trong phạm vi cân nhắc, ít nhất, trước tiên hãy giải quyết Pháp tắc Hủy Diệt và Pháp tắc Tân Hỏa.

"Quan sát khí tức, Hắc Li Đạo Nhân cũng cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không xa, nếu Bản đạo tương trợ, có thể có mấy phần cơ hội?" Càn Khôn nhìn Hắc Li Đạo Nhân, trong lòng nghĩ.

Nghe vậy, Hắc Li Đạo Nhân trầm tư một lát rồi nói: "Nếu được Bản tôn tương trợ, cơ hội ít nhất trên sáu phần, còn có thành công hay không, cần xem cơ duyên…" Nghe vậy, Càn Khôn gật đầu, đáp: "Vậy thì bắt đầu đi!" Nói xong, hai người liền tiếp tục khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tham ngộ và luận đạo Hủy Diệt chi đạo.

"Ông!" Một luồng tử quang lóe lên, Tạo Hóa Ngọc Điệp huyền phù trước mặt hai người, tỏa ra ánh sáng tím rực rỡ, từng đợt khí tức Đại đạo thuần khiết tràn ra, bao phủ lấy hai người.

Lúc này, vô số sợi tơ do Pháp tắc Hủy Diệt hóa thành, bao quanh hai người, tạo thành một cái kén lớn.

Từng đợt Đại đạo chi âm không ngừng vang lên, vang vọng giữa trời đất.

Thời gian như nước chảy, thoáng chốc đã vạn năm.

Trong Hồng Hoang, hoạt động của Vu Yêu bắt đầu có chút sôi nổi,

so với vạn năm trước, thì di chuyển nhanh hơn, dường như đã khôi phục đến một mức độ khá tốt.

Cũng phải, Vu Yêu sau nhiều năm không ngừng phát triển, nghỉ dưỡng sinh tức, tự nhiên khôi phục rất tốt.

Dù lúc này không phải thời kỳ toàn thịnh, nhưng ít nhất không cần tiếp tục khiêm tốn phát triển nữa.

Lúc này cách kỳ hạn một trăm vạn năm chỉ còn mười mấy vạn năm nữa, lúc này bắt đầu sôi nổi cũng là điều bình thường.

Nhưng tình hình di chuyển của hai bên đã sôi nổi, tạm thời lại không có xung đột, vẫn bình yên vô sự.

Về phần trong Hồng Hoang, lại không có đại sự gì xảy ra.

Đại năng cần bế quan vẫn đang trong quá trình bế quan, đạo trường của chư Thánh cũng bình tĩnh một mảnh.

Những tu sĩ di chuyển trong Hồng Hoang, cơ bản đều là Đại La trở xuống, những người khác, thì khá hiếm thấy.

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, trong Bồng Lai.

Trong Tam Tổ Điện.

"Ông!" Vào một khắc nào đó, Toại Nhân Thị chậm rãi mở mắt, một luồng hỏa quang lướt qua trong mắt Y.

"Việc tham ngộ Tân Hỏa chi đạo, lại đang ở trong một bình cảnh, có lẽ, có thể tìm kiếm Bản tôn tương trợ…" Toại Nhân Thị trong lòng nghĩ, thầm nói.

Lúc này cách chứng đạo, cũng chỉ còn một bước cuối cùng, không khác Hắc Li Đạo Nhân là bao.

Tình hình của Hắc Li Đạo Nhân lúc này ra sao, Toại Nhân Thị trong lòng không biết, nhưng cũng có chút tiến triển rồi.

Bởi vì hơn ngàn năm trước, Càn Khôn và Hắc Li Đạo Nhân đã xuất quan.

Sau khi xuất quan, Hắc Li Đạo Nhân trực tiếp rời khỏi Càn Khôn thế giới, đi vào trong Hồng Hoang, sau đó thì không biết đi đâu.

Dù là một trong Tam thi, Toại Nhân Thị cũng không rõ Hắc Li Đạo Nhân lúc này rốt cuộc đang ở đâu.

Nhưng đã làm như vậy, hiển nhiên có cách riêng của Y, Toại Nhân Thị cũng không lo lắng.

Với thực lực của Hắc Li Đạo Nhân hiện nay, trong Hồng Hoang, trừ Thánh Nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra, không ai có thể làm gì Y được.

Nếu chứng đạo thành công, với Thánh Nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như Hậu Thổ, muốn thắng Y cũng không dễ dàng.

Cho nên, Toại Nhân Thị lúc này không lo lắng Hắc Li Đạo Nhân sẽ gặp nguy hiểm lớn.

"Nếu vậy, vậy ta lên Vô Lượng Cung một chuyến, xem có thể đột phá không…" Toại Nhân Thị trầm ngâm vài hơi thở, trong mắt lóe lên một luồng hỏa quang, khẽ nói.

Lời vừa dứt, liền bỗng đứng dậy, đi về phía ngoài điện.

Bồng Lai Thánh Địa, trong Tam Tổ Điện.

Khi Toại Nhân Thị rời khỏi đại điện, Y không báo cho Hữu Sào Thị và Truy Y Thị hai vị Nhân tổ, lúc này họ vẫn đang trong bế quan, không cần phải đánh thức.

Toại Nhân Thị sau khi rời khỏi Bồng Lai Thánh Địa, liền một mạch đi về phía Vô Lượng Sơn Mạch.

Sau hơn nửa tháng, Toại Nhân Thị cuối cùng cũng đến Vô Lượng

Sơn Mạch.

Vô Lượng Sơn Mạch, Vô Lượng Sơn.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

"Ông!" Vào một khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở mắt, nhìn ra ngoài Vô Lượng Cung, trên khuôn mặt bình tĩnh nổi lên chút dao động.

Khoảnh khắc tiếp theo, Càn Khôn khẽ gật đầu nói: "Tu vi của Toại Nhân Thị đã vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lần này nếu có thể tương hỗ đề thăng, bất kể có thể đột phá hay không, đều là một cơ duyên…" Lời vừa dứt, liền thấy hư không chấn động, sau đó liền thấy Toại Nhân Thị chậm rãi bước ra từ trong đó.

"Hắc Li dường như đã chạm đến ngưỡng cửa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi…" Toại Nhân Thị nhìn Càn Khôn, chậm rãi nói.

Đồng là một trong Tam thi, Toại Nhân Thị tự nhiên cũng biết một số tình hình của Hắc Li Đạo Nhân, đặc biệt khi ở trước mặt Càn Khôn thì biết được nhiều thứ hơn.

Lần này Hắc Li Đạo Nhân sở dĩ rời khỏi Càn Khôn thế giới, chính là để chạm đến ngưỡng cửa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng hiện tại Y đang ở đâu, Toại Nhân Thị trong lòng cũng không rõ.

Nhưng dù sao, chạm đến ngưỡng cửa, đều là một chuyện đại hảo.

Luyện Tam thi đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tồn tại, trong Hồng Hoang ước chừng cũng chỉ có Càn Khôn.

Đến lúc đó khi Y lại đạt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Càn Khôn liền có hai vị Tam thi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Càn Khôn nghe vậy, nhìn Toại Nhân Thị, gật đầu nói: "Hắc Li xác thực đã chạm đến ngưỡng cửa, nhưng muốn thành công đột phá phải

tốn không ít tâm tư, nhưng đã rời đi, hiển nhiên có cách riêng của Y, không cần phải lo lắng…" Toại Nhân Thị nghe vậy, gật đầu, không nói gì nữa.

Tình hình Hắc Li Đạo Nhân tự nhiên không cần lo lắng, nếu xét về thực lực, ước chừng còn trên Y, dù sao cơ thể của Y, chính là Mười Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Trong tay lại có Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp Diệt Thế Thương, cộng thêm thực lực bản thân sắp chứng đạo.

Chương 277

Thực lực tổng thể như vậy, thì dù Toại Nhân Thị lúc này, cũng chỉ cao chứ không thấp.

Cho nên, Toại Nhân Thị lúc này không hề lo lắng tình hình của Hắc Li Đạo Nhân.

Lo lắng không bằng lo lắng tu vi của mình, phải mất bao lâu nữa mới có thể chứng đạo.

Trầm mặc một lát, Toại Nhân Thị nhìn Càn Khôn nói: "Lần này ta đến, là để cùng Đạo hữu thảo luận Đại đạo tinh nghĩa, hy vọng mượn đó để đột phá tu vi…" Càn Khôn gật đầu, nói: "Tân Hỏa chi đạo, Bần đạo lý giải có lẽ không sâu, nhưng những điều Bần đạo lý giải, có lẽ sẽ giúp ích cho Đạo hữu…" Cảnh giới của Y cao hơn Toại Nhân Thị, lý giải Đại đạo tinh nghĩa tự nhiên có chút đặc biệt hơn.

Thêm vào đó có Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, có lẽ có thể giúp Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị nghe vậy, gật đầu, sau đó liền khoanh chân ngồi xuống trước mặt Càn Khôn, rồi chậm rãi nhắm mắt, một luồng khí tức nóng rực lập tức tràn ra.

Khí tức Tân Hỏa, ngọn lửa đầu tiên của Nhân tộc.

Sau nhiều năm tu luyện, và sự thăng cấp của Nhân tộc Khí vận, uy lực Tân Hỏa đã thăng cấp vô số, không còn là Tân Hỏa đơn thuần nữa.

Ánh mắt Càn Khôn sâu sắc dừng lại trên ngọn lửa màu cam đang cháy trên người Toại Nhân Thị, rất lâu sau, mới thu hồi ánh mắt, chậm rãi nhắm mắt.

Hai người lúc này bắt đầu giảng giải sự lý giải của mình về Đại

đạo tinh nghĩa của Tân Hỏa chi đạo, để đối phương ấn chứng và hấp thu.

Dù Toại Nhân Thị hy vọng hấp thu để thăng cấp, Càn Khôn diễn hóa Tân Hỏa chi đạo.

Việc luận đạo lúc này, đối với cả hai người, đều là một cơ hội cực tốt.

Theo sự luận đạo và giao lưu của Càn Khôn và Toại Nhân Thị, trong Vô Lượng Cung lập tức tràn ngập một luồng khí tức nóng rực, nhưng chưa kịp phát tán ra, liền bị một lực lượng vô hình bao phủ lấy, không tiết lộ ra ngoài một phần nào.

Lúc này, hai người hoàn toàn chìm đắm trong tham ngộ và lý giải, không còn để ý đến chuyện bên ngoài nữa.

Thoáng chốc, trong Hồng Hoang đã trôi qua năm ngàn năm.

Theo kỳ hạn một trăm vạn năm đến gần, Lượng kiếp lâm cận, lúc này sát cơ tràn ngập trong Hồng Hoang ngày càng nồng đậm.

Lúc này, cách kỳ hạn một trăm vạn năm, chỉ còn mười vạn năm nữa.

Từ lúc này trở đi, đã có không ít tu sĩ xuất quan, tìm hiểu một số nhân quả giữa hai bên.

Nhân vật chính chưa hành động, những vai phụ này luôn phải bắt đầu trước, cung cấp không ít 'dưỡng phân' cho Lượng kiếp.

Hồng Hoang lúc này, ngược lại 'náo nhiệt' hơn trước không ít, không ít tu sĩ và Đại năng xuất quan.

Dù là để tìm hiểu nhân quả, đột phá tu vi hay không thể tiến thêm nữa, lúc này đều nhao nhao xuất quan.

Dù là chư Thánh, lúc này cũng xuất quan, càng chuyển ánh mắt

nhìn vào trong Hồng Hoang.

Sự phát triển và khôi phục của Vu Yêu lưỡng tộc, đã đạt đến một mức độ khá tốt.

Yêu tộc có lẽ kém hơn một chút, nhưng cũng đã không kém bao nhiêu, hai tộc tuy chưa khôi phục một trăm phần trăm, nhưng lúc này Lượng kiếp bùng nổ, giao chiến không có vấn đề gì.

Về phần cuối cùng hươu chết về tay ai, thì phải xem ai có nhiều thủ đoạn hơn.

Khác với các Thánh Nhân khác, Thái Thượng lúc này quan tâm nhiều hơn, lại là Nhân tộc.

Những năm này, dấu vết Nhân tộc phân bố khắp Hồng Hoang, tuy những Nhân tộc đó chỉ là người bình thường, nhưng không một vị Đại năng nào dám coi thường Nhân tộc.

Dù sao sức mạnh cốt lõi nhất của Nhân tộc, quá khủng bố.

Những Nhân tộc đó không có tu vi, nhưng vì cơ số Nhân tộc lớn, có một số truyền thừa không thể bao quát hết mà thôi, nhưng những bộ lạc gần Nhân tộc Thánh địa tại Đông Hải Chi Tân, có bộ lạc nào không có tu vi?

Dù tu vi thấp, thì cũng có tu vi trong người.

Càng gần Nhân tộc Thánh địa, thực lực tổng thể của bộ lạc càng cao.

Cho nên, sức mạnh của Nhân tộc, đều nằm ở Thánh địa và xung quanh Thánh địa, đây đều là sức mạnh cốt lõi nhất của Nhân tộc.

Lần này Thái Thượng tuy quan tâm nhiều, nhưng cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Trên Hồng Hoang đại địa.

Những năm này, Nhân tộc vẫn đang phát triển một cách khiêm tốn, cũng không có xung đột với các chủng tộc hoặc Đại năng khác, điều này cũng nằm trong dự liệu của Thái Thượng.

Cho nên sau khi quan tâm Nhân tộc một thời gian, Thái Thượng liền thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn xuống Hồng Hoang.

Nhưng Nhân tộc cũng không hoàn toàn từ bỏ việc quan tâm, sự chú ý giảm đi một chút, lúc này đặt phần lớn chú ý vào nhân vật chính của Lượng kiếp lần này, Vu Yêu lưỡng tộc.

Vu Yêu Nhị Tộc lúc này, tuy không có xung đột, nhưng mức độ hoạt động của tộc nhân hai tộc ngày càng thường xuyên.

Hai bên nếu gặp nhau tự nhiên cũng sẽ không yên, tự nhiên cũng sẽ chiến đấu, nhưng đều là quy mô cực nhỏ, không thể gây ra sóng gió lớn, đều là những trận đánh nhỏ.

Nhưng việc tộc nhân hai tộc hoạt động và di chuyển thường xuyên trong Hồng Hoang, cũng gián tiếp thể hiện rằng Vu Yêu Nhị Tộc những năm này đã khôi phục khá tốt, không cần phải tiếp tục phát triển một cách khiêm tốn nữa.

Về phần kết quả cuối cùng, thì dùng kỳ hạn một trăm vạn năm để phân định cao thấp đi!

Đến lúc đó tộc nào thắng, tự nhiên có thể thống trị Hồng Hoang thiên địa, đạt đến sự thống trị tối cao vô thượng.

Nếu thống trị thiên giới và đại địa, tất cả Khí vận quy về một thân, tin rằng, thì một tộc đối đầu Thánh Nhân, cũng có thể không sợ.

Dù sao đó không chỉ đơn thuần là một tộc nữa, đó là tất cả Khí vận của Hồng Hoang thiên giới và đại địa cộng thêm sức mạnh của một tộc, sức mạnh như vậy, đủ sức chống lại Thánh Nhân.

Đương nhiên, những điều đó còn quá sớm, tất cả, đều không có

định số.

Hiện tại cách kỳ hạn một trăm vạn năm chỉ còn khoảng mười vạn năm, nhưng hiện tại đã có không ít tu sĩ bắt đầu ra tay, sát cơ trong Hồng Hoang nồng đậm hơn mấy phần.

Điều này, cũng chỉ là bắt đầu.

Từ bây giờ cho đến khi Lượng kiếp kết thúc, màn che cuối cùng hạ xuống, không biết sẽ có bao nhiêu tu sĩ sinh linh vẫn lạc.

Tin tức tốt duy nhất của Lượng kiếp lần này chính là Lục Đạo Luân Hồi do Tổ Vu Hậu Thổ lập nên.

Chỉ cần Chân linh Nguyên thần còn đó, thì có cơ hội Luân Hồi, cũng là một chút khí chất tu vi.

Chương 278

Dưới Lượng kiếp, luôn có một tia sinh cơ, chỉ cần có thể nhập Luân Hồi, thì có cơ hội.

Còn lại, thì phải xem Thiên ý.

Thời gian trôi nhanh như bay, thoáng chốc, lại vạn năm trôi qua.

Vô Lượng Sơn, trong Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

"Oanh!" Đại đạo chi âm oanh minh, truyền đến vô tận huyền diệu chi ý, đó dường như là huyền diệu chi ý ở tận cùng Đại đạo.

Nếu có thể tham ngộ thấu mấy phần, lập tức thành Đại La Kim Tiên cũng không thành vấn đề.

Hùng!

Hùng!

Đột nhiên, một luồng hỏa diễm màu cam bỗng bùng phát từ người Toại Nhân Thị, lan tỏa ra, nhiệt độ ấy cao đến mức đáng sợ.

"Ông!" Tân Hỏa của Toại Nhân Thị chưa kịp lan tỏa xa, liền bị bình chướng do Càn Khôn thiết lập ngăn lại, chỉ lan tỏa quanh hai người.

Tân Hỏa của Toại Nhân Thị tuy khủng bố, nhưng với tu vi của Càn Khôn và sự nắm giữ Tân Hỏa chi đạo của Y, Tân Hỏa của Toại Nhân Thị không có chút uy hiếp nào đối với Y.

"Ông!" Hư không chấn động, sau đó liền thấy những Tân Hỏa đó từ từ dung nhập, cuối cùng chỉ còn lại một đóa, ước chừng chỉ bằng bàn tay, nhưng bất kể là màu sắc, nhiệt độ hay uy lực, đều đã đạt đến

mức đỉnh phong nhất.

Sau đó liền thấy đóa Tân Hỏa đó hóa thành một luồng lưu quang, chui vào giữa mi tâm Toại Nhân Thị, sau đó hình thành một ấn ký hình ngọn lửa.

Lúc này, Toại Nhân Thị cũng chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt sâu thẳm hỏa quang nhảy nhót, toát ra một cảm giác nóng rực.

Đột nhiên, Càn Khôn cũng mở mắt, trong đôi mắt sáng như tinh thần lóe lên một tia tinh mang, nhìn Toại Nhân Thị, hài lòng gật đầu.

Hơn một vạn năm trăm năm tham ngộ và luận đạo, tu vi của Toại Nhân Thị càng ngày càng cao thâm.

Điều quan trọng nhất, Tân Hỏa của Toại Nhân Thị, đã thăng cấp không ít, sự nắm giữ Tân Hỏa chi đạo, đều dưới sự tương trợ của Càn Khôn, đã thăng cấp đến mức gần nhất với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ cần có một tia cơ duyên đó, Toại Nhân Thị liền có thể thành công chứng đạo.

Nhưng một tia cơ duyên đó, thì phải Toại Nhân Thị tự đi lĩnh ngộ hoặc truy tìm.

Về phần Càn Khôn, sự nắm giữ Tân Hỏa chi đạo của Y, cũng thăng cấp không ít, tuy cách diễn hóa còn một khoảng cách, nhưng khi Toại Nhân Thị chứng đạo, Càn Khôn tự nhiên có thể thành công diễn hóa ra nó.

Đến lúc đó thêm Hủy Diệt chi đạo của Hắc Li Đạo Nhân, Càn Khôn liền có thêm hai Đại đạo nữa.

Trong lòng nghĩ, Càn Khôn lại một lần nữa chuyển ánh mắt nhìn lên Toại Nhân Thị.

“Với tình hình hiện tại, chứng đạo đã không còn xa nữa rồi…” Càn Khôn nhìn Y, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu nói: “Những năm này, nhờ Bản tôn tương trợ, nếu không thì phải tốn không ít thời gian, thời gian tiếp theo, sẽ dễ dàng hơn nhiều…” Càn Khôn nghe xong, vẫy vẫy tay nói: “Chúng ta là một thể, không cần khách khí như vậy.” Y dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Bần đạo lại muốn xem xem, đến lúc đó sau khi Đạo hữu chứng đạo, trở thành vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc, chư Thánh sẽ có thần sắc thế nào…” Nếu Toại Nhân Thị chứng đạo thành công, vậy Nhân tộc liền có vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên ra đời.

Thêm vào thực lực vốn có của Nhân tộc, Càn Khôn tin rằng, dù là Tam Thanh, cũng phải dành đủ sự coi trọng.

Dù sao Nhân tộc lúc đó, ngoài Toại Nhân Thị một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra, còn có một vị Thánh Mẫu Nữ Oa.

Lại càng có một vị Càn Khôn có quan hệ rất thân mật với Toại Nhân Thị, thực lực như vậy, thì Tam Thanh cũng không thể chiến thắng.

Cho nên, Càn Khôn trong lòng cũng tò mò, đến lúc đó chư Thánh sẽ có thần sắc thế nào.

Toại Nhân Thị nghe vậy, trong miệng cười cười, không đáp.

Trầm mặc vài hơi thở, hướng về phía Càn Khôn nói: “Lần này Tân Hỏa đã thăng cấp, ta cũng không dừng lại nữa, tức khắc trở về Bồng Lai, tranh thủ sớm ngày đột phá…” Nghe vậy, Càn Khôn gật đầu, sau đó tiễn Toại Nhân Thị rời đi.

Vô Lượng Sơn, trong Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

Đợi Toại Nhân Thị rời khỏi Vô Lượng Sơn Mạch xong, Càn Khôn mới chuyển ánh mắt, nhìn lên một khu vực nào đó của Hồng Hoang.

Ánh mắt của Y xuyên thấu hư không vô tận, nhìn xuống một nơi, nằm ở vùng biên duyên của Hồng Hoang.

Nơi đó nằm ở vùng biên duyên thật sự, vì đi xa hơn nữa, thì sẽ là vùng hư không vô tận.

Là vùng đất Hồng Hoang cuối cùng, cũng là biên duyên cuối cùng của Hồng Hoang.

"Hắc Li lại đi đến biên duyên Hồng Hoang, xem ra muốn làm một số chuẩn bị rồi!" Càn Khôn nhìn sâu vào nơi đó, trong miệng chậm rãi nói.

"Nhưng cũng tốt, cách xa một chút, cũng sẽ không khiến quá nhiều người chú ý đến nơi này, nếu chứng đạo thành công, muốn biết được, thì càng không thể nữa rồi…" Càn Khôn trong lòng nghĩ.

Hiện tại các Đại năng trong Hồng Hoang, cơ bản đều tập trung ánh mắt vào Vu Yêu lưỡng tộc, nhiều nhất là thêm Nhân tộc.

Những người khác, thì ít ai chú ý.

Dù là các Thánh Nhân lúc này, cũng đang tập trung ánh mắt vào Vu Yêu lưỡng tộc, vì đây là nhân vật chính của Lượng kiếp lần này, tự nhiên phải chú ý nhiều hơn.

Huống hồ, lúc này cách kỳ hạn một trăm vạn năm chỉ còn mười vạn năm, đã đến giai đoạn cuối cùng rồi, đến lúc đó phải chú ý nhiều hơn, dù sao cũng liên quan đến hướng đi của Lượng kiếp.

Cho nên, Hắc Li Đạo Nhân đi đến biên duyên Hồng Hoang, gây ra một chút động tĩnh ở biên duyên, tạm thời cũng sẽ không bị chú ý.

Dù sao Hồng Hoang thực sự quá lớn, lớn đến mức cảnh giới

Chuẩn Thánh, không có mấy ngàn năm cũng không thể đi hết.

Muốn biết được ngay lập tức, trừ phi Thánh Nhân hoặc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như Càn Khôn mới được.

Nhưng lúc này, trừ phi là chuyện kinh thiên động địa, nếu không, chư Thánh cũng sẽ không chú ý đến Y.

Về phần, sau khi Hắc Li Đạo Nhân chứng đạo thành công, với tu vi của Y, dù là chư Thánh, cũng không thể biết được.

Sau Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, được Đại đạo Pháp tắc bảo hộ, dù là Thánh Nhân, cũng không thể biết được thông tin cụ thể về sự tồn tại ở cảnh giới đó.

Cho nên, nếu vậy, hành động này của Hắc Li Đạo Nhân, cũng là một lựa chọn không tồi.

Chương 279

Trong lòng nghĩ, Càn Khôn mỉm cười nói: "Như vậy, thì xem Y có thể thành công chứng đạo hay không…" Nói xong, liền lẳng lặng nhìn động tác của Hắc Li Đạo Nhân.

Cùng lúc đó, Hồng Hoang, trong vùng biên duyên.

Hắc Li Đạo Nhân trong bộ y phục đen khoanh chân ngồi giữa hư không, hai mắt nhắm chặt, ở giữa mi tâm, một ấn ký hoa sen màu đen tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Khắp cơ thể Y, tràn ngập một luồng khí tức hủy diệt cực kỳ nồng đậm và khủng bố, thời không trong phạm vi vạn dặm hơi vặn vẹo, dường như không thể chịu đựng được luồng khí tức ấy.

"Ông!" Đột nhiên, Hắc Li Đạo Nhân mạnh mẽ mở mắt, vô tận Pháp tắc Hủy Diệt đan xen hiện ra trong đôi mắt, từng tia khí đen bốc lên ở khóe mắt.

"Đến lúc rồi…" Y chậm rãi nói, giọng nói trầm thấp vang ra.

Y bỗng đứng dậy, lơ lửng giữa không trung, trên người bùng phát một luồng khí thế hủy thiên diệt địa, vượt qua khí tức Chuẩn Thánh, đạt đến một mức độ cao hơn.

Nhưng Hắc Li Đạo Nhân lại không hoàn toàn phóng thích khí thế, chỉ vượt qua Chuẩn Thánh một chút, nhưng vẫn trong giới hạn Chuẩn Thánh.

Lúc này Y dẫn động, không phải Hỗn Nguyên Thiên Kiếp, mà là Chuẩn Thánh Thiên Kiếp.

Với tu vi của Y, căn bản không cần độ Chuẩn Thánh Thiên Kiếp, nhưng lúc này muốn để tia Hủy Diệt chi đạo cuối cùng hoàn toàn dung

hợp thăng cấp, thì cần mượn lực Hủy Diệt của Thiên Kiếp để thăng cấp.

Lúc này, dẫn động Chuẩn Thánh Thiên Kiếp là vừa đủ, đợi sau khi hoàn toàn dung hợp, liền có thể lần nữa độ Hỗn Nguyên Thiên Kiếp.

"Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, trên Cửu Thiên, kiếp vân hội tụ, Thiên Kiếp hình thành, bao phủ thiên địa phạm vi trăm vạn dặm.

Không lâu sau, liền có mấy đạo Thiên Kiếp ầm ầm giáng xuống.

Hắc Li Đạo Nhân cười cười, xông thẳng lên trời, hai tay trực tiếp nắm lấy lôi kiếp, sau đó trực tiếp rút ra lực lượng hủy diệt trong đó, rồi đánh vào cơ thể mình.

"Rắc rắc ba ba!" Trong cơ thể truyền đến một loạt tiếng vang, sau đó không ngừng có hắc quang lóe lên, nhưng trong chốc lát liền biến mất.

"Không đủ!" Hắc Li Đạo Nhân lẩm bẩm một câu, trong mắt hắc quang càng đậm.

Lúc này, Thiên Kiếp lại một lần nữa giáng xuống.

"Xích!" Đột nhiên, Hắc Li Đạo Nhân vung tay, một thanh trường thương màu đen xuất hiện trong tay, chính là Diệt Thế Thương.

Có Pháp bảo ra tay tiện lợi hơn, một thương đâm ra, thần lôi giáng xuống ầm ầm vỡ nát, sau đó lực lượng hủy diệt trong đó được thu lấy, đánh vào cơ thể.

Diệt Thế Thương tuy không có đẳng cấp và uy lực như Thí Thần Thương, nhưng cũng là Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp, thêm vào sự thôi động của Hắc Li Đạo Nhân, đâm nát những thần lôi đó căn bản không thành vấn đề, rất dễ dàng.

Hắc Li Đạo Nhân lúc này không ngừng ra tay, đâm nát từng đạo

thần lôi giáng xuống, thoáng chốc, đã chỉ còn lại ba đạo thần lôi cuối cùng.

"Sắp rồi!" Khóe miệng Hắc Li Đạo Nhân nở một nụ cười nhạt, khẽ nói.

Lời vừa dứt, hai đạo thần lôi ầm ầm giáng xuống, nhưng không có chút bất ngờ nào, trong vài hơi thở liền bị Hắc Li Đạo Nhân thu lấy lực lượng hủy diệt trong đó, đánh vào cơ thể.

"Oanh!" Một luồng khí tức hủy diệt khủng bố từ người Hắc Li Đạo Nhân quét ra, kích động hư không vô tận.

"Gần đủ rồi!" Hắc Li Đạo Nhân nhe răng cười nói, ánh mắt nhìn lên Thiên Kiếp.

"Oanh!" Đạo Thiên Kiếp nghiệm đạo cuối cùng giáng xuống, Hắc Li Đạo Nhân thần sắc ngưng trọng, hai tay vươn ra, nắm lấy Thiên Kiếp nghiệm đạo, sau đó trực tiếp xé toạc nó, trực tiếp rút lấy lực lượng hủy diệt khổng lồ trong đó.

"Oanh!" Sau khi đánh vào cơ thể, Hủy Diệt chi đạo cuối cùng của Hắc Li Đạo Nhân hoàn toàn dung hợp làm một, đạt đến trạng thái hoàn mỹ của bản thân.

"Hủy Diệt chi đạo, thành công!" Hồng Hoang, vùng biên duyên, giữa vô tận Hư Không.

"Hủy Diệt Chi Đạo, thành công rồi!" Hắc Li Đạo Nhân cảm nhận được sự biến hóa của Hủy Diệt Chi Đạo, khẽ cười nói.

Diệt Thế Hắc Liên, Hủy Diệt Chi Đạo, Hắc Li Đạo Nhân đã dung hợp hoàn mỹ, tất cả đều đạt đến trình độ hoàn mỹ của tự thân y.

Như vậy, y liền có thể tiến thẳng đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thiên Kiếp.

Sau khi nghĩ xong, Hắc Li Đạo Nhân liền trực tiếp khoanh chân tọa xuống giữa Hư Không, bắt đầu điều chỉnh trạng thái của mình, đợi đến lúc tốt nhất liền có thể trực tiếp vượt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thiên Kiếp.

"Tin rằng, Bản Tôn bên kia cũng đã lĩnh ngộ gần xong rồi....." Hắc Li Đạo Nhân nhìn về hướng Vô Lượng Cung, khẽ nói.

Hủy Diệt Chi Đạo dung hợp hoàn mỹ, đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy Hủy Diệt Chi Đạo của Càn Khôn liền có thể diễn hóa ra, có thể thêm một Đạo nữa.....

Trên đại điện Vô Lượng Cung.

"Hắc Li quả nhiên không làm Bần đạo thất vọng, chỉ trong hơn vạn năm ngắn ngủi, y đã thành công đưa Hủy Diệt Chi Đạo lên cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ cần vượt Thiên Kiếp là có thể trở thành tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên....." Càn Khôn lúc này nhìn thẳng vào mắt Hắc Li Đạo Nhân, khẽ gật đầu nói.

Nói xong, trong lòng nghĩ rồi lại tiếp tục nói, "Trước tiên triệt để nắm giữ Hủy Diệt Chi Đạo, sau đó mới tiến hành việc diễn hóa, tiện thể xem xét tình hình Hắc Li vượt kiếp....." Nói xong, y liền phân tâm thần làm hai, phần lớn chìm đắm vào Càn Khôn Thế Giới, bắt đầu dung hợp và lĩnh ngộ những cảm ngộ Đại Đạo cuối cùng của Hủy Diệt Chi Đạo.

Hắc Li Đạo Nhân đã thành công tấn thăng, Càn Khôn đối với việc nắm giữ Đạo này cũng không khó, điều cần thiết chỉ là sau khi dung hợp thì triệt để diễn hóa ra là được.

Sau khi hoàn thành tất cả, Càn Khôn liền một lần nữa nhìn về phía biên duyên Hồng Hoang, chờ Hắc Li Đạo Nhân vượt kiếp.....

Hồng Hoang, vùng biên duyên, giữa vô tận Hư Không.

Thoáng chốc, đã trăm năm trôi qua.

Hắc Li Đạo Nhân đột nhiên mở hai mắt, lúc này đã điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất.

"Ong!" Thân thể y chấn động, khí tức hủy diệt nồng đậm cuồn cuộn tuôn ra, xuyên phá vô tận thời không.

Y chậm rãi đứng dậy, ngưng vọng cửu thiên phía trên, trong đôi mắt đen kịt, một đạo thần quang lóe lên.

"Đến lúc vượt kiếp rồi....." Y khẽ nói, khí thế trên người bắt đầu dâng cao.

"Oanh!" Trong vài hơi thở ngắn ngủi, y đã vượt qua cảnh giới Chuẩn Thánh, khí thế không ngừng tăng vọt.

Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên...

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên...

Chờ đến khi khí thế đạt đến cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khí thế của Hắc Li Đạo Nhân mới chậm rãi dừng lại, sau đó ổn định ở cấp độ đó.

Y đạp không, tay cầm Diệt Thế Thần Thương, lạnh lùng nhìn đám kiếp vân đang không ngừng ngưng tụ trên cửu thiên.

Chương 280

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thiên Kiếp, cường hãn hơn cảnh giới Chuẩn Thánh vô số lần.

Mặc dù lúc đầu uy lực không quá mạnh, nhưng Thần Lôi tiến dần, uy lực cũng sẽ không ngừng tăng lên, cho đến khi đạt đến cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Oanh Long Long!!!" Trên cửu thiên, kiếp vân vận chuyển, Thiên Uy như ngục, bao trùm phạm vi trăm vạn dặm.

Trên khuôn mặt thờ ơ của Hắc Li Đạo Nhân lóe lên một tia cười nhạt, Diệt Thế Thần Thương trong tay không ngừng lóe lên từng trận hắc quang, lực lượng sát phạt khủng bố cuồn cuộn tuôn ra, Hư Không trở nên vặn vẹo.

"Oanh!" Ngay lúc đó, đạo Thần Lôi đầu tiên ầm ầm giáng xuống, trực tiếp đánh thẳng vào Thiên Linh của Hắc Li Đạo Nhân.

"Phá!" Hắc Li Đạo Nhân không nhanh không chậm, Diệt Thế Thần Thương trong tay đâm ra một thương, thương xuất như rồng, vô tận Hư Không vỡ nát, vạn ngàn mảnh vỡ cùng khí sát phạt khủng bố xông thẳng lên trời, nhấn chìm đạo Thần Lôi.

Một đạo Thần Lôi đủ sức tiêu diệt Chuẩn Thánh hậu kỳ, trong nháy mắt đã bị luồng xung kích khổng lồ kia nhấn chìm.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!….." Liên tiếp năm đạo Thần Lôi nối tiếp nhau giáng xuống, nhấn chìm Hắc Li Đạo Nhân.

Sắc mặt y lạnh đi, dưới chân đạp một cái, đạp nát Hư Không, sau

đó xông thẳng lên trời, hệt như một tôn Hủy Diệt Ma Thần vô thượng, nghiền nát những đạo Thần Lôi trước mặt, rồi thu lấy lực lượng hủy diệt trong đó.

Uy lực của những đạo Thần Lôi hiện tại, đối với Hắc Li Đạo Nhân lúc này mà nói, căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, y đã tiếp hạ hơn hai mươi đạo Thần Lôi.

Lúc này, Thần Lôi đang không ngừng tăng uy lực, giáng xuống.

Hắc Li Đạo Nhân cũng không lùi một bước, một đường tiến công, nghênh đón Thần Lôi…...

Trên đại điện Vô Lượng Cung.

Càn Khôn chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhìn tình hình của Hắc Li Đạo Nhân lúc này, việc vượt Thiên Kiếp không có bất kỳ bất ngờ nào.

"Cũng đã đến lúc diễn hóa Hủy Diệt Chi Đạo rồi…..." Vốn dĩ năm trăm năm trước đã có thể diễn hóa, nhưng Càn Khôn cố tình trì hoãn đến bây giờ, sau khi xem xét tình hình Hắc Li Đạo Nhân vượt kiếp, mới tính đến việc đi vào Càn Khôn Thế Giới để diễn hóa Đạo này.

"Ong!" Hư Không chấn động, ngay sau đó thân ảnh y đã biến mất.

…..

Trung tâm Càn Khôn Thế Giới.

Càn Khôn chậm rãi bước ra từ trong Hư Không, sau đó nhìn về phía cửu thiên phía trên, trong đôi mắt sâu thẳm, Đại Đạo phù hiện.

"Hủy Diệt!" Càn Khôn khẽ niệm một tiếng trong miệng, bốn phía không ngừng tuôn ra Pháp tắc hủy diệt, vây quanh khắp người y, sau đó dần dần diễn hóa ra một đạo Đại Đạo đen kịt, chính là Hủy Diệt Chi Đạo.

“Oanh!” Một luồng khí tức hủy diệt khủng bố tản ra từ trên người y, vô số Hư Không trở nên vặn vẹo, Hủy Diệt Chi Đạo lúc này không ngừng vây quanh thân y.

“Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh!” Ánh mắt Càn Khôn ngưng lại, ngẩng đầu quát khẽ.

“Oanh!” Trên cửu thiên, một tiếng nổ vang truyền đến, Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh phù hiện, vắt ngang giữa cửu thiên.

“Hủy Diệt Đại Đạo, hiện!” Đột nhiên, Càn Khôn khẽ quát một tiếng, bên cạnh y, đạo Hủy Diệt Đại Đạo đen kịt kia đột ngột bay lên, vắt ngang vô tận Hư Không, lập tức trùng điệp lên Hủy Diệt Đại Đạo trong Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh.…..

Càn Khôn Thế Giới, trên cửu thiên.

Khi Hủy Diệt Chi Đạo diễn hóa bên cạnh Càn Khôn trùng điệp với Hủy Diệt Chi Đạo trong Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh trên cửu thiên, trên Hủy Diệt Chi Đạo liền truyền đến một trận chấn động nhẹ, sau đó một tiếng nổ lớn vang lên.

“Oanh!” Tiếng nổ lớn chấn động cửu thiên, sau đó liền thấy trong Hủy Diệt Đại Đạo, quang mang bỗng nhiên sáng lên ba vạn trượng, khí tức bao trùm nửa bầu trời.

Dần dần, trên Hủy Diệt Đại Đạo hư ảnh, bắt đầu từ từ ngưng thực.

“Ong!” Giữa lúc Hủy Diệt Đại Đạo khẽ chấn động, luồng khí tức hủy diệt khủng bố kia lập tức co lại vào trong Đại Đạo hư ảnh, sau đó dung hợp vào trong Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh.

“Oanh!” Đại Đạo trở về, lại một luồng khí tức Đại Đạo rộng lớn mênh mông tản ra trên Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh.

Lúc này, trên Càn Khôn Đại Đạo nằm ở trung tâm, quang mang

càng thêm rực rỡ mấy phần, khí tức Đại Đạo cũng nồng đậm hơn trước, ẩn ẩn có dấu hiệu muốn đột phá cảnh giới hiện tại.

"Cuối cùng cũng diễn hóa thành công....." Càn Khôn nhìn Hủy Diệt Đại Đạo và Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh lúc này, khẽ cười nói.

"Như vậy, lại thêm một Đạo, khoảng cách đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên lại gần thêm một bước....." Càn Khôn thầm nghĩ, rồi nói.

Sau khi Càn Khôn lại một lần nữa diễn hóa ra một Đạo, Càn Khôn Thế Giới lại lần nữa khuếch trương, lại không biết thêm bao nhiêu vạn ức dặm đất đai được mở rộng.

Lúc này, bất kể là vách ngăn thế giới, tinh thần đại hải, hay tứ hải các thứ, đều đang không ngừng ổn định.

Đại Đạo Pháp tắc trong thế giới cũng đang không ngừng hoàn thiện, những Đại Đạo Pháp tắc đã thành công diễn hóa ra, lúc này càng thêm hoàn mỹ.

Những cái chưa thành công diễn hóa, lúc này cũng đã có chút manh mối xuất hiện, đây đều là những tiến triển tốt.

"Sự phát triển của Càn Khôn Thế Giới, quả nhiên ngày càng tốt hơn rồi....." Càn Khôn lướt mắt qua Càn Khôn Thế Giới, khẽ cười nói.

Lời vừa dứt, thân hình Càn Khôn khẽ động, liền đã ở dưới Càn Khôn Đỉnh, sau đó tay kết pháp quyết, tế xuất Càn Khôn Đỉnh.

"Càn Khôn Đồ!" Sắc mặt Càn Khôn ngưng lại, khẽ quát trong miệng.

Lời vừa dứt, liền thấy Càn Khôn Đồ bay ra, sau đó độn nhập vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Tay Càn Khôn biến đổi pháp quyết, bắt đầu tế luyện.

"Ong!" Càn Khôn đánh ra một thủ ấn, vô tận lực lượng thế giới và Tiên Thiên Linh Khí hội tụ, dung nhập vào trong Càn Khôn Đỉnh, bị Càn Khôn không ngừng tế luyện.

Lần này không phải muốn đề thăng đẳng cấp của Càn Khôn Đồ, mà là muốn dung nhập Càn Khôn Đồ vào Càn Khôn Thế Giới.

Không chỉ dung nhập không gian trong Càn Khôn Đồ vào Càn Khôn Thế Giới, mà còn dung hợp cả tấm Càn Khôn Đồ, như vậy cũng có lợi cho sự ổn định của thế giới, và sự tiếp tục diễn hóa của Càn Khôn Chi Đạo.

"Càn Khôn Đồ, chuyển!" Pháp quyết trong tay Càn Khôn không ngừng đánh ra, lúc này chỉ thấy Càn Khôn Đồ tỏa ra vạn ngàn Càn Khôn thanh quang, ráng màu vạn ngàn, huyền ý trận trận, khí tức Tiên Thiên rộng lớn mênh mông cuồn cuộn tuôn ra.

"Dung!" Càn Khôn đánh ra pháp quyết cuối cùng trong tay, sau đó tay khẽ vung, liền thấy Càn Khôn Đồ bay lên, sau đó hóa thành một đạo thanh quang, dung nhập vào trong cửu thiên.

"Ong!" Thời không khẽ chấn động, sau đó liền thấy đạo thanh quang kia dần dần phân giải, sau đó toàn bộ dung nhập vào trong cửu thiên.

Chương 281

Lúc này, giữa lúc phong vân cuồn cuộn, một con mắt khổng lồ xuất hiện trên cửu thiên, chính là Thiên Đạo Chi Nhãn.

Lúc này, Thiên Đạo đang thao túng lực lượng thế giới, để Càn Khôn Đồ dung hợp tốt hơn.

"Oanh!" Không biết đã qua bao lâu, chỉ nghe trên cửu thiên truyền đến một tiếng nổ lớn, sau đó Càn Khôn liền cảm giác Càn Khôn Thế Giới ngày càng ổn định, diện tích lại đang không ngừng tăng trưởng.

Càn Khôn Chi Đạo và Càn Khôn Nhất Khí, lúc này càng thêm nồng đậm và tinh thuần.

Càn Khôn sau khi cẩn thận cảm nhận một phen, hài lòng gật đầu, sau đó ánh mắt rơi trên Thiên Đạo Chi Nhãn khổng lồ.

Thiên Đạo Chi Nhãn lúc này cũng nhìn y, sau khi đối mắt vài hơi thở, liền thấy phong vân lại lần nữa cuồn cuộn, sau đó Thiên Đạo Chi Nhãn chậm rãi ẩn vào trong cửu thiên, biến mất không thấy.

"Càn Khôn Thế Giới đã hoàn thành, Hắc Li bên kia cũng đã gần xong rồi nhỉ!" Càn Khôn thu hồi ánh mắt, lẩm bẩm nói.

Lời vừa dứt, liền thấy thân hình y dần dần biến nhạt, sau đó tâm thần chậm rãi trở về…..

Trên đại điện Vô Lượng Cung.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Càn Khôn, quỹ tích Đại Đạo giao hòa, diễn hóa ra tình hình của Hắc Li Đạo Nhân.

Lúc này, Hắc Li Đạo Nhân đã thành công vượt qua bảy mươi lăm đạo Thần Lôi, khí tức hủy diệt trên người càng thêm khủng bố, thực lực cũng đang không ngừng đề thăng.

Lúc này, y đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính.

Mặc dù còn sáu đạo Thần Lôi, nhưng với tình hình lúc này, không còn là vấn đề nữa.

"Lấy Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên làm thân thể, đối mặt với Thần Lôi và công kích cấp độ như vậy, quả thực có lợi thế cực lớn, về lực phòng ngự, quả thực khó có đối thủ....." Càn Khôn sau khi cẩn thận tìm hiểu một phen trong lòng, liền đã biết Hắc Li Đạo Nhân lúc này ngoại trừ khí tức của bản thân có chút hỗn loạn, sắc mặt có chút tái nhợt ra, những thứ khác đều không có một chút thương thế nào.

Đến nước này, uy lực Thần Lôi tuy khủng bố, nhưng sau khi bị thực lực và pháp bảo của Hắc Li Đạo Nhân tiếp hạ thì uy lực, căn bản không phá nổi phòng ngự của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Đây cũng là lợi thế lớn nhất của Hắc Li Đạo Nhân, thân thể Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiên Thiên Linh Bảo sở dĩ là Tiên Thiên Linh Bảo, chính vì uy lực công kích, lực phòng ngự và độ cứng rắn của bản thân không phải vật Tiên Thiên bình thường có thể sánh bằng, nên mới là Tiên Thiên Linh Bảo.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lại là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lực phòng ngự khủng bố thì càng khỏi phải nói.

Sau khi ý niệm trong lòng chuyển động, ánh mắt Càn Khôn lại một lần nữa rơi trên người Hắc Li Đạo Nhân.

Lúc này y lại vượt qua năm đạo, chỉ còn lại đạo cuối cùng.

"Oanh!" Lúc này, đạo Thần Lôi cuối cùng mang theo toàn bộ lực lượng kiếp vân, ầm ầm giáng xuống, tất cả mọi thứ giữa thiên địa

đều trở về im lặng…..

Hồng Hoang, vùng biên duyên, giữa vô tận Hư Không.

"Ong!" Nhìn đạo Thần Lôi cuối cùng ầm ầm giáng xuống, đạo Thần Lôi kiểm nghiệm Đạo.

Trên khuôn mặt thờ ơ của Hắc Li Đạo Nhân không hề có chút dao động, chỉ trong mắt lóe lên một đạo hàn quang.

Ngay sau đó, chỉ thấy thân hình y lóe lên, cả người hóa thành một đóa Thập Nhị Phẩm Hắc Sắc Liên Đài, huyền phù giữa Hư Không, một đạo Đại Đạo đen kịt xông thẳng lên trời, mang theo khí tức hủy diệt khủng bố, trực tiếp đâm thẳng vào Thần Lôi.

"Oanh!" Thần Lôi chấn động, dường như dừng lại, sau đó một luồng lực lượng hủy diệt càng thêm khổng lồ bao bọc lấy Thần Lôi, rồi bắt đầu hấp thu.

Dưới tình thế này, lực lượng hủy diệt trong Thần Lôi chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã bị Hủy Diệt Đại Đạo hấp thu gần hết, còn về sức mạnh lôi đình trong đó, Hắc Li Đạo Nhân lúc này ngược lại cũng không hề sợ hãi.

"Ong!" Đại Đạo chấn động, hủy diệt hắc quang rực rỡ lóe lên, một luồng khí tức hủy diệt khủng bố tản ra trên Hủy Diệt Đại Đạo, lực lượng hủy diệt trong đạo Thần Lôi kiểm nghiệm Đạo kia, lúc này đã bị hấp thu cạn kiệt.

Còn về sức mạnh lôi đình còn lại, lúc này cũng đang bị Hủy Diệt Đại Đạo không ngừng chấn tán, từng chút tiêu tán trên Hủy Diệt Đại Đạo.

"Oanh!" Lại vài ngày sau, Hủy Diệt Đại Đạo lại một lần nữa truyền đến một trận thanh minh, lúc này sức mạnh lôi đình đã toàn bộ bị Hủy Diệt Đại Đạo chấn tán, Thiên Kiếp, đã vượt qua.

Lúc này, trên cửu thiên giáng xuống một trận tạo hóa, rơi vào trên Hủy Diệt Đại Đạo, luồng khí tức kia lại tinh túy thêm mấy phần.

"Ong!" Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên chấn động, sau đó liền thấy Hủy Diệt Đại Đạo bay lên, sau đó dung nhập vào trong liên đài, sau đó hắc quang lóe lên, liền lại hóa thành dáng vẻ Hắc Li Đạo Nhân.

"Thiên Kiếp đã qua, như vậy, ta cũng đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên....." Hắc Li Đạo Nhân nhìn kiếp vân tiêu tán lúc này, thiên địa lại trở về thanh minh, khẽ cười nói.

"Bản Tôn diễn hóa Hủy Diệt Chi Đạo, lại thêm ta tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lần này có thể nói là song hỷ lâm môn, chỉ cần đợi Toại Nhân Thị tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, liền gần như ổn thỏa rồi....." Hắc Li Đạo Nhân thầm nghĩ, rồi nói.

Nói xong, Hắc Li Đạo Nhân liền không nói nữa, nhìn một cái rồi thân hình lóe lên rời khỏi nơi này.

Y đến một sơn mạch nào đó trong Hồng Hoang, hóa thành một đạo lưu quang, độn nhập vào trong đó, bắt đầu củng cố tu vi tại đây, tạm thời chưa trở về Vô Lượng Cung.

Đối với việc này, Càn Khôn ngược lại cũng biết, đó là quyết định của Hắc Li Đạo Nhân, Càn Khôn cũng không can thiệp.

Sau khi chứng kiến Hắc Li Đạo Nhân thành công vượt Thiên Kiếp, tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, y liền thu hồi ánh mắt, không còn để ý nữa, tiếp tục tham ngộ Càn Khôn Đại Đạo.....

Cùng lúc đó, sau khi Hắc Li Đạo Nhân thành công tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Chư Thánh và Hậu Thổ lập tức nhận ra điểm bất thường.

Phúc chí tâm linh, họ đã biết lại có một tồn tại chứng đắc cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng cụ thể là ai, thì lại không biết được.

Trong tình huống Hồng Hoang lúc này, có thể chứng Đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng không phải kẻ tầm thường, chỉ là không rõ là ai.

Hồng Hoang, Thủ Dương Sơn.

Trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thượng nhìn về hướng mà y cảm nhận được trong lòng, khẽ nói, "Rốt cuộc là vị tồn tại nào đã chứng Đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trước đây ngược lại cũng không có một chút dấu hiệu nào. ….." "Không rõ thân phận, ngược lại cũng không biết là địch hay bạn?" Trong mắt Thái Thượng, Âm Dương Nhị Khí lưu chuyển, ý niệm trong lòng vạn chuyển, không ngừng suy đoán.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Ngay lúc đó, trong Hồng Hoang, đột nhiên lại có vô số đạo sát cơ, sát cơ lần này, càng thêm khủng bố và hung hiểm, chấn động vô số Đại Thần Thông Giả.

Điều đó báo hiệu, Lượng Kiếp đã đến hồi cuối, sự vẫn lạc không ngừng của các tu sĩ những năm này, đã đẩy Lượng Kiếp đến mức độ này, bắt đầu bùng nổ.

Lúc này, khoảng cách đến Vu Yêu trăm vạn năm chi kỳ cũng chỉ còn vài vạn năm.

"Sát cơ lại tăng, Lượng Kiếp đã đến mức độ này, chỉ có tư sát mới có thể đoạt được một tuyến sinh cơ….." Thái Thượng lướt mắt qua Hồng Hoang, đạm đạm nói.

Chương 282

Thân là Thánh Nhân, loại Lượng Kiếp này không ảnh hưởng đến y.

Chỉ là ngoại trừ Thánh Nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tất cả sinh linh Hồng Hoang lúc này, đều là người trong kiếp, tự nhiên phải nhập kiếp.

Đã nhập kiếp, có đoạt được một tuyến sinh cơ hay không, thì xem tạo hóa của họ.

Chỉ là Thái Thượng trong lòng rõ ràng, nhân vật chính của Lượng Kiếp lần này chính là Vu Yêu Nhị Tộc, ngay từ lần đại chiến Vu Yêu đầu tiên đã định ra rồi, Lượng Kiếp kết thúc lần này, cũng chính là Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến trăm vạn năm chi kỳ.

Lúc này, khoảng cách đến Vu Yêu đại chiến vẫn còn vài vạn năm, trong khoảng thời gian này, về cơ bản ngoại trừ Vu Yêu ra, những tu sĩ có nhân quả nghiệp lực dây dưa đều sẽ tư sát.

Đợi đến khi tất cả bị đẩy đến mức độ đó, trăm vạn năm chi kỳ cũng đã gần đến, khi đó Vu Yêu Nhị Tộc lại ra tay, sau đó quyết định thắng bại, kết thúc Hồng Hoang.

"Vu Yêu a!" Rất lâu sau, Thái Thượng khẽ nói một tiếng, rồi chậm rãi nhắm hai mắt, tạm thời không còn để ý nữa.....

Sát cơ lại tăng, Lượng Kiếp bùng nổ.

Trong Hồng Hoang, không ít sinh linh lòng dạ bất an, sợ hãi vẫn lạc trong đó.

Lúc này ngoại trừ Thánh Nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra, những người còn lại đều là người trong kiếp, cho dù là tồn tại

Chuẩn Thánh, lúc này vẫn là người trong kiếp, cũng phải nhập vào đó để tranh đoạt một tuyến sinh cơ.

Còn về sáu vị Thánh Nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Hậu Thổ, lúc này thì tụ tập ánh mắt trên Vu Yêu.

Nhân vật chính của Lượng Kiếp lần này chính là Vu Yêu Nhị Tộc, trọng điểm chú ý lúc này tự nhiên cũng là Vu Yêu Nhị Tộc.

Lúc này hai tộc dường như không hề để ý đến sát cơ, tiếp tục diễn luyện đại trận, cuối cùng phát triển thực lực.

Vu Yêu Nhị Tộc lúc này cho dù có để ý đến sát cơ thì có thể làm gì, trăm vạn năm chi kỳ chưa đến, lúc này cũng không thể khai chiến.

Chỉ có thể đợi đến lúc đó, lại một lần tư sát, quyết ra người thắng cuối cùng…..

Hồng Hoang, Vô Lượng Sơn Mạch.

Trong đại điện Vô Lượng Cung.

Càn Khôn lúc này cũng nhìn về phía Hồng Hoang, nhìn Hồng Hoang đại địa lúc này sát cơ tung hoành, trên khuôn mặt bình tĩnh không hề có chút dao động.

Sát cơ khủng bố, Lượng Kiếp khủng bố, đối với tu sĩ Hồng Hoang mà nói, đó là cực kỳ hung hiểm, một chút không chú ý liền sẽ vẫn lạc trong đó, cho dù là cường giả Chuẩn Thánh cũng vậy.

Nhưng nguy hiểm như vậy, lại không nguy hiểm đến Càn Khôn, không nguy hiểm đến Vô Lượng Cung.

Cho dù môn hạ Vô Lượng Cung có đệ tử dính nhân quả, cần phải nhập kiếp để giải quyết, nhưng chỉ cần người ở trong Vô Lượng Sơn Mạch, Càn Khôn liền nhất định sẽ bảo vệ an toàn.

Chỉ là môn hạ Vô Lượng Cung trước nay không chủ động dính

nhân quả, cho nên lần này sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Lượng Kiếp bùng nổ, môn hạ Vô Lượng Cung lúc này cũng bắt đầu quay về, lúc này liền tính ở trong Vô Lượng Cung chờ Lượng Kiếp kết thúc.

Sát cơ trong Hồng Hoang đã đến, Lượng Kiếp bắt đầu bùng nổ, không thích hợp tiếp tục lưu lại ở đó nữa.

Thời gian trôi đi, đến lúc đó Vu Yêu Nhị Tộc cũng sẽ ra tay, làm luận chứng cuối cùng, đó chính là kết thúc Lượng Kiếp.

Lần này không thể vào thời điểm đó mà lang thang trong Hồng Hoang, tự nhiên phải trở về sư môn để thanh tĩnh, mọi việc đều trở về như cũ.

Càn Khôn không để ý đến môn hạ đệ tử, ánh mắt y vẫn lưu lại trong Hồng Hoang.

Rất lâu sau, y mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt, tạm thời không còn để ý nữa.

Lần này có lẽ có chỗ có thể mưu tính, nhưng hiển nhiên không phải bây giờ, thời gian hiện tại, thì cứ chuyên tâm tham ngộ Đại Đạo là được rồi.

Khi nên ra tay, thời cơ đến tự nhiên liền có thể ra tay.

Còn những thời cơ khác, thì không cần phải để ý, an tâm xử lý việc của mình là được…..

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, Bồng Lai Tiên Đảo.

Trong Tam Tổ Điện.

Toại Nhân Thị chậm rãi mở hai mắt, nhìn Hồng Hoang lúc này sát cơ bốn phía, trên khuôn mặt lộ ra chút suy tư.

“Hắc Li thành công tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên,

chẳng lẽ đây chính là khế cơ dẫn động sát cơ sao?" Toại Nhân Thị thầm nghĩ trong lòng một câu, cụ thể thế nào, đã không còn quan trọng nữa.

Lúc này sát cơ lại lần nữa bùng phát, khoảng cách đến Lượng Kiếp triệt để bắt đầu không còn xa nữa, Vu Yêu trăm vạn năm chi kỳ cũng chỉ còn khoảng tám vạn năm, đã cực kỳ gần rồi.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Toại Nhân Thị tin rằng, Vu Yêu Nhị Tộc sẽ làm những chuẩn bị cuối cùng, đến lúc đó sẽ quyết một trận sinh tử.

Còn về lúc này, thì là ân oán nhân quả của các tu sĩ Hồng Hoang, còn về việc trong kiếp có thể có một tuyến sinh cơ hay không, thì xem tạo hóa của từng người.

Toại Nhân Thị thầm nghĩ, rồi nói với Hữu Sào Thị, "Nhị đệ, Lượng Kiếp đang đến gần, hãy để đệ tử Thánh Địa ít đi lại trong Hồng Hoang….." Nghe vậy, Hữu Sào Thị gật đầu nói, "Ta biết rồi Đại Ca!" Nói xong, liền bắt đầu truyền tin cho các cao thủ trấn thủ bờ Đông Hải, bảo các đệ tử Thánh Địa trong khoảng thời gian này ít đi lại trong Hồng Hoang, đợi Lượng Kiếp qua đi rồi tính.

Còn về những Nhân tộc bình thường kia, sự phát triển của họ lúc này cũng chậm lại do Lượng Kiếp.

Chỉ là những điều đó tạm thời đều không quan trọng nữa, chậm lại một chút cũng là chuyện tốt.

Ý niệm trong lòng Toại Nhân Thị vạn chuyển, ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phía Hồng Hoang…..

Cùng với sát cơ bùng phát, dẫn động Lượng Kiếp đến gần, trong Hồng Hoang lúc này tư sát cũng dần dần nhiều lên.

Sát cơ cùng với mức độ tư sát của tu sĩ, cũng đang không ngừng

tăng lên.

Thoáng chốc, đã hơn vạn năm trôi qua.

Hồng Hoang, Lục Đạo Luân Hồi, trong Địa Phủ.

Hậu Thổ mở hai mắt, nhìn Địa Phủ một cái rồi đứng dậy, đi về phía ngoài Bình Tâm Điện.

Bên ngoài điện, Bình Tâm nhìn Hậu Thổ bước ra, mở miệng hỏi, "Muốn đi Vu Tộc sao?" Nghe vậy, Hậu Thổ gật đầu, đáp, "Đúng vậy, có vài việc cần dặn dò....." Bình Tâm nhìn y, mở miệng nói, "Dặn dò rõ ràng cũng tốt, nhưng đừng ra tay quá nhiều, e rằng sẽ hơi khó....." "Ta trong lòng có tính toán!" Hậu Thổ nhìn y, chậm rãi nói.

Nghe vậy, Bình Tâm gật đầu, không nói gì nữa.

Hậu Thổ cũng không còn lưu lại, trực tiếp rời khỏi Địa Phủ, bay về phía Vu Tộc.

Chương 283

Bình Tâm nhìn y một cái rồi liền tiến vào Bình Tâm Điện…..

Hồng Hoang, dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

"Tiểu muội, hôm nay muội đến đây, có việc gì sao?" Đế Giang nhìn Hậu Thổ ngồi bên cạnh mình, mỉm cười mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Chư vị Tổ Vu cũng nhìn về phía y.

Hậu Thổ lướt mắt qua, sau đó mở miệng nói, "Ca ca, Tiểu muội nhận thấy Lượng Kiếp lần này hung hiểm, kết quả Vu Yêu chi chiến không rõ ràng, e rằng không đơn giản, cần phải làm một số chuẩn bị. ….." Sự chuẩn bị của y, không phải là chuẩn bị giao chiến, mà là hậu thủ, hậu thủ có thể bảo toàn không vẫn lạc.

Cũng chỉ có như vậy, mới có thể bảo toàn Đế Giang không vẫn lạc, cho dù là lâu sau quay về, cũng đều tốt hơn là vẫn lạc.

Nghe vậy, Đế Giang khẽ gật đầu, nói, "Tiểu muội nói không sai, nên sớm chuẩn bị một chút, để tránh khi đó có chút vội vàng, cũng tốt để bảo toàn bản thân ta….." Nói xong, ánh mắt y rơi trên mười một vị Tổ Vu còn lại.

"Đại ca cứ yên tâm, chúng ta đã sớm có chuẩn bị….." Chúc Dung và Cộng Công nhìn y, cười nói.

"À Đại ca, những việc này, chúng ta đã sớm trong quá trình chuẩn bị rồi….." Huyền Minh và Chúc Cửu Âm cũng cười đáp.

Nói xong, họ lại một lần nữa nhìn về phía Hậu Thổ.

Hậu Thổ gật đầu, đáp, "Nếu chư vị ca ca, tỷ tỷ đã có chuẩn bị, vậy Tiểu muội không nói nhiều nữa….." Lần này, việc lớn nhất chính là dặn dò chư vị Tổ Vu chuẩn bị hậu thủ, để đề phòng vẫn lạc trong

Lượng Kiếp.

Vì đã đều đang trong quá trình chuẩn bị, Hậu Thổ liền không còn lo lắng nữa.

Sau đó, Hậu Thổ liền đem những gì mình có được về đại trận, toàn bộ truyền thụ cho vị Thập Tam Đệ vừa tấn thăng kia, Xi Vưu.

Để y có thể lĩnh ngộ thêm nhiều về đại trận, cũng là yếu tố quan trọng để đề thăng chiến lực của Vu Tộc…..

Hồng Hoang, dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

Xi Vưu sau khi hấp thu kinh nghiệm và lý giải đại trận của Hậu Thổ, quả thực đã lĩnh ngộ được rất nhiều, trình độ thông thạo đại trận càng thêm tinh thâm, chỉ cần luyện tập thêm nhiều, nhất định có thể đề thăng không ít.

Chư vị Tổ Vu thấy Hậu Thổ truyền thụ kinh nghiệm và lý giải đại trận cho Xi Vưu xong, các Tổ Vu liền lại một lần nữa vây quanh Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà thương nghị không ít chuyện.

Cho đến khi cơ bản thương nghị xong vấn đề đại trận, rồi lại thương nghị một số chuyện của Vu Tộc, các Tổ Vu mới tự mình tản đi, trở về các bộ lạc của mình.

Vu Tộc, Hậu Thổ Bộ Lạc.

Trong Hậu Thổ Điện.

Hậu Thổ lần này sau khi rời khỏi Bàn Cổ Điện, cũng không trở về Lục Đạo Luân Hồi, mà quay về Hậu Thổ Bộ Lạc.

Mặc dù Hậu Thổ đã chứng Đạo, đạo trường hiện giờ là Lục Đạo Luân Hồi, nhưng Hậu Thổ Bộ Lạc rốt cuộc cũng là bộ lạc của y, trước đây cũng không quá tận tâm.

Lần này quay về, cũng là để chăm sóc thêm một chút, trong Hậu

Thổ Bộ Lạc, cố gắng hết sức để thăng thực lực.

Trong Vu Yêu chi chiến, Hậu Thổ Bộ Lạc thiếu Tổ Vu tọa trấn, may mắn có một vị Đại Vu, nếu không thì có lẽ sẽ chịu thiệt lớn.

Cho nên lần này có vài vạn năm thời gian, Hậu Thổ liền tính nâng cao thực lực của bộ lạc một chút.

Chỉ là y cũng không thể ở lại đây quá lâu, nếu ra tay quá nhiều, e rằng Thiên Đạo sẽ ra tay với y, lần này chỉ có thể dùng hết khả năng lớn nhất để giúp đỡ Hậu Thổ Bộ Lạc.....

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Yêu Tộc Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đế Tuấn ngồi trên đế vị, trên người tản ra đế uy rộng lớn mênh mông, trên khuôn mặt hơi nho nhã, không nhìn ra chút dao động nào.

Ánh mắt y lướt qua mười Đại Yêu Thần phía dưới, trầm giọng mở miệng nói, "Sát cơ lại tăng, Yêu Tộc vẫn là nhân vật chính của Lượng Kiếp, trong khoảng thời gian này, các ngươi phải nắm chặt thời gian....." "Cẩn tuân Thiên Đế chi lệnh!" Nghe vậy, mọi người hướng về Đế Tuấn mà cung thủ nói.

"Bạch Trạch!" Đế Tuấn khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt rơi trên Bạch Trạch.

"Thần tại!" Bạch Trạch ứng một tiếng, liền lập tức bước ra.

Đế Tuấn nhìn y, mở miệng nói, "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trước đây có một số khuyết điểm và thiếu sót, có thể giải quyết được chưa?" Bạch Trạch nghe vậy, gật đầu nói, "Xin Thiên Đế cứ yên tâm, đã giải quyết xong, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này, tuyệt đối không thể so với mấy chục vạn năm trước....." "Như vậy thì tốt....." Đế Tuấn gật đầu, sau đó nhìn y nói, "Những năm này, Trẫm và Hi Hòa vẫn luôn tham ngộ Thái Âm và Thái Dương bản nguyên, lần này chỉ

cần Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bố trí xong, liền có thể khiến uy lực hai tinh đạt đến mức tối đa....." Nghe vậy, Thái Nhất bên cạnh sắc mặt vui mừng, nói, "Như vậy, liền không cần sợ Vu Tộc nữa. ....." "Tuy là như vậy, nhưng ta vẫn không thể lơ là khinh suất, ta đang tiến bộ, Vu Tộc cũng khẳng định sẽ không dậm chân tại chỗ, thực lực đã đạt đến mức độ nào, đại trận hoàn thiện đến mức độ nào, những điều này, ta đều chưa biết....." Đế Tuấn nhìn Thái Nhất một cái, sau đó đạm đạm nói.

"Đại ca cứ yên tâm, ta sẽ cẩn thận....." Thái Nhất nghe vậy, hiểu ý trong lời của Đế Tuấn, lập tức nghiêm túc gật đầu nói.

Thực lực y đã đề thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, không hề thua kém Đế Tuấn chút nào, cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong hiếm có trong Hồng Hoang, thực lực quả nhiên không yếu.

Đến lúc đó bằng vào bản thân cùng với hai thi và Hỗn Độn Chung, nếu lại một lần nữa chặn được vài vị Tổ Vu, y có tự tin sẽ không giống như trước đây, bị trọng thương dưới tay vài vị Tổ Vu nữa.

Đế Tuấn nghe vậy, gật đầu rồi không trả lời.

Một lát sau, ánh mắt y lại một lần nữa rơi trên mười Đại Yêu Thần, nói, "Việc đề thăng thực lực tổng thể của Yêu Tộc, liền cần chư vị phải chú ý nhiều....." "Thiên Đế cứ yên tâm, chúng thần nhất định dốc hết sức mình....." Sắc mặt mười Đại Yêu Thần hoảng sợ, vội vàng cung thân nói.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, nhìn vị trí Yêu Sư không có ai, sau đó nói, "Bãi triều đi!" "Thánh Ngự Hạo Thiên, Ân Trạch Tứ Cực!" Quần thần cung thân một câu, sau đó chậm rãi lui xuống.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, chỉ còn lại Thái Nhất và Đế Tuấn hai người.

Thái Nhất và Đế Tuấn cùng sinh từ Thái Dương Tinh, vô số năm ở cùng nhau, tự nhiên biết Đế Tuấn lúc này có lời muốn nói với y.

"Nhị đệ, trăm vạn năm chi kỳ lần này, Vu Yêu chi chiến không hề đơn giản, trong đó hung hiểm khó lường, cần phải sớm làm một số sắp xếp....." Sắc mặt Đế Tuấn ngưng trọng, nhìn Thái Nhất trầm giọng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Thái Nhất cũng trở nên nghiêm nghị, tự nhiên hiểu rõ lời Đế Tuấn nói.

Thân là Yêu Tộc Đông Hoàng, tự nhiên sẽ không đánh trận này vô ích, tự có một số hậu thủ chuẩn bị.

Y nặng nề gật đầu nói, "Đại ca cứ yên tâm, ta đã có sắp xếp....." Cuối cùng, Thái Nhất bổ sung một câu, "Không biết Đại ca và tẩu tẩu, đã có chuẩn bị gì chưa?" "Ai!" Đế Tuấn khẽ thở dài một tiếng, nhìn ra ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, than thở nói, "Ta đã có sắp xếp, chỉ là tẩu tẩu.....ai, thôi vậy, tất cả tự có Thiên định....." Thái Nhất tuy không hiểu lời Đế Tuấn nói, nhưng nghe xong câu "tất cả tự có Thiên định" thì cũng chỉ có thể gật đầu, ánh mắt rơi trên cửu thiên, rất lâu không nói gì.....

Thời gian lặng lẽ trôi đi, thoáng chốc, lại ba vạn năm thời gian trôi qua.

Lúc này, sát cơ trong Hồng Hoang đã nồng đậm đến cực điểm, không ít tu sĩ đã vẫn lạc trong Lượng Kiếp, trong sát cơ.

Vài vạn năm trôi qua, cùng với không ít tu sĩ trong Hồng Hoang vẫn lạc trong Lượng Kiếp, sát cơ càng thêm khủng bố, Lượng Kiếp cũng trở nên càng thêm hung hiểm.

Lúc này, khoảng cách đến Vu Yêu trăm vạn năm chi kỳ, đã không còn đủ năm vạn năm nữa, thời gian Lượng Kiếp đang không ngừng

thúc đẩy.

Cùng với Lượng Kiếp đến gần, động tác của Vu Yêu Nhị Tộc cũng ngày càng thường xuyên hơn.

Chương 284

Không chỉ thao luyện tộc nhân, diễn luyện đại trận, đều thường xuyên không ít, hai tộc đều hy vọng trong khoảng thời gian cuối cùng, lại đề thăng thêm một chút thực lực tổng thể của bản thân.

Trong Lượng Kiếp hung hiểm như vậy, trong Vu Yêu giao chiến, có thể tăng thêm một chút tỷ lệ thắng, đoạt được thắng lợi cuối cùng. …..

Hồng Hoang, giữa đại địa.

Thoáng chốc, lại năm ngàn năm thời gian trôi qua.

Vu Tộc, trong Hậu Thổ Bộ Lạc.

Hậu Thổ rời khỏi Hậu Thổ Bộ Lạc, trở về Lục Đạo Luân Hồi.

Lần này đã đề thăng thực lực tổng thể của Hậu Thổ Bộ Lạc không ít, những chuyện tiếp theo, y không thể can thiệp nữa.

Trong khoảng thời gian này, Thiên Đạo cũng không cho phép y tiếp tục ở lại, cho nên lúc này chỉ có thể rời khỏi Hậu Thổ Bộ Lạc, trở về Lục Đạo Luân Hồi.

Chỉ là mục đích của Vu Tộc lần này cơ bản đã hoàn thành, lúc này quay về cũng tốt.

Còn về kết quả cuối cùng của Lượng Kiếp ra sao, y không thể can thiệp vào đó, cũng chỉ có thể xem Thiên ý, xem tạo hóa của từng người.

Chỉ là, tin rằng Đế Giang và mười hai Tổ Vu khác, lại thêm những hậu thủ đã để lại, điểm đó, trong lòng Hậu Thổ an định không ít, có hậu thủ ở đó, cho dù là ai quay về cũng được.

Thầm nghĩ xong, Hậu Thổ bay đi, không bao lâu đã trở về trong Lục Đạo Luân Hồi.....

Trên đại điện Vô Lượng Cung.

Càn Khôn lúc này không còn đang tham ngộ Đại Đạo nữa, ánh mắt y rơi trên Vu Yêu lưỡng tộc, trong khoảng thời gian này, Vu Yêu đều đang làm những chuẩn bị cuối cùng.

Lúc này khoảng cách đến trăm vạn năm chi kỳ không còn vài vạn năm nữa, vài vạn năm thời gian, cũng là khoảng thời gian quan trọng nhất, có thể ở cuối cùng lại một lần nữa đề thăng một chút thực lực tổng thể hay không, thì xem khoảng thời gian này.

"Đại trận Vu Yêu lưỡng tộc sau mấy chục vạn năm không ngừng bổ sung và diễn luyện, uy lực ngược lại cũng đề thăng không ít....." Càn Khôn lướt mắt qua đại trận mà hai tộc đang diễn luyện, khẽ nói.

Vu Tộc sau khi có Thần Ma Phiên, uy lực của đại trận quả nhiên không tầm thường, đối với thương tổn của Tổ Vu cũng đã giảm bớt không ít, uy lực diễn luyện ra lần này, tự nhiên không cần phải nói.

Còn về Yêu Tộc, ngược lại tiến bộ nhanh hơn Càn Khôn tưởng tượng.

Ngoại trừ uy lực của hai chủ tinh Thái Âm và Thái Dương đề thăng ra, đại trận tổng thể, bất kể là bổ sung, hay độ thông thạo, đều không thể so với lúc Vu Yêu giao chiến trước đây.

Càn Khôn tin rằng, lúc này Đế Tuấn và Hi Hòa chủ trì Thái Âm và Thái Dương, lại thêm lực lượng đại trận, quả thực không nhất định yếu hơn đại trận của Vu Tộc bao nhiêu.

Cho dù đại trận Vu Tộc có thể diễn hóa Bàn Cổ Chân Thân, nhưng uy lực đại trận Yêu Tộc vẫn không thể xem thường.

Nếu đến lúc đó, Càn Khôn cảm thấy, có khả năng sẽ xuất hiện tình

huống tự bạo lẫn nhau.

Chỉ là cụ thể thế nào, cần phải xem tình hình lúc đó.

"Bộ lạc của Hậu Thổ Đạo hữu những năm này ngược lại cũng đề thăng không ít, chỉ là so với các bộ lạc khác, thì yếu hơn không ít....." Càn Khôn lướt mắt qua Hậu Thổ Bộ Lạc, khẽ cười nói.

Hậu Thổ những năm này đang đề thăng Hậu Thổ Bộ Lạc Càn Khôn biết rõ, tuy có trợ giúp, nhưng nếu luận thực lực, thì yếu hơn các bộ lạc khác, rốt cuộc các bộ lạc khác có Tổ Vu, có vài vị Đại Vu.

Nếu Hậu Nghệ ở Hậu Thổ Bộ Lạc, có lẽ có thể bù đắp một chút, chỉ tiếc, Hậu Nghệ thân ở Thái Âm Tinh.

"Bốn vạn năm cuối cùng!" Càn Khôn thầm nghĩ, ánh mắt rơi trên Yêu Tộc Thiên Đình, trên khuôn mặt bình tĩnh khiến người ta không thể đoán được, không biết Càn Khôn lúc này đang nghĩ gì.....

Hồng Hoang, Tây Phương Đại Lục, trên Linh Sơn.

Bên bờ Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề chậm rãi mở hai mắt, thần quang trong mắt dường như xuyên thủng vô tận Hư Không, lướt qua Vu Yêu lưỡng tộc.

Sau đó, y hướng về Tiếp Dẫn bên cạnh mỉm cười nhạt nói, "Trăm vạn năm chi kỳ đến gần, Vu Yêu lưỡng tộc ngược lại rất cần mẫn, vẫn đang diễn luyện đại trận, đề thăng thực lực của bản thân....." Nghe vậy, Tiếp Dẫn chậm rãi mở hai mắt, trong mắt kim quang chợt hiện, nhìn một cái rồi nói, "Yêu Tộc tuy đã tổn thất khí vận hai lần, nhưng căn cơ vẫn còn đó.

Còn về Vu Tộc, có hậu thủ của Hậu Thổ, sớm đã có Xi Vưu một Tổ Vu, dùng vị trí đỉnh cao để bổ sung đại trận Vu Tộc.

Lần Vu Yêu chi chiến này, thì cũng khó phân thắng bại....." "Cho

dù là vậy, dưới Thiên Đạo đại thế, Vu Yêu, cũng không thể thay đổi. …..” Chuẩn Đề nghe vậy, đạm đạm mở miệng nói.

Thiên Đạo đại thế đã như vậy, nếu muốn xoay chuyển cục diện này, với thực lực của Vu Yêu căn bản là không thể.

Trong mắt Tiếp Dẫn kim quang lóe lên, thầm nghĩ, nhìn Chuẩn Đề nói, “Vu Yêu chi chiến lần này, sự sắp xếp của cao tầng hai tộc nhất định sẽ không đơn giản, với sự tinh minh của họ, nhất định sẽ để lại hậu thủ…...” “Hậu thủ ư…...” Mắt Chuẩn Đề khẽ nheo lại, thần quang trong hai mắt giao hòa, khẽ niệm một câu trong miệng.

Với sự tinh minh của cao tầng Vu Yêu lưỡng tộc, tự nhiên sẽ không có sự sắp xếp đơn giản như vậy.

Trong lần đại chiến này, nhất định sẽ để lại hậu thủ, để phòng vạn nhất vẫn lạc trong Lượng Kiếp.

Lượng Kiếp khủng bố, mọi người đều biết.

Cho nên cũng không thể dự đoán, khi trăm vạn năm đến, chiến tranh giữa hai tộc sẽ khủng bố đến mức nào, liệu có khiến mọi người đều vẫn lạc hay không.

Nhưng đối với Đế Tuấn và Đế Giang, việc chuẩn bị sắp xếp trước là chuyện tất nhiên.

Chỉ có chuẩn bị tốt mọi thứ trước, mới có thể chiến đấu không chút e ngại.

“Vậy xem cuối cùng thế nào…...” Hai mắt Chuẩn Đề khẽ nheo lại, một đạo hàn quang lóe lên, đạm đạm nói.

Lời vừa dứt, ánh mắt y lại một lần nữa nhìn về phía Hồng Hoang. …..

Hồng Hoang, Thủ Dương Sơn.

Trong Bát Cảnh Cung.

“Lượng Kiếp đến gần, Vu Yêu chi kiếp cũng đã gần xong rồi…..” Thái Thượng đang khoanh chân ngồi trên Thái Cực Đồ đột nhiên mở hai mắt, hai đạo kim quang bạo xạ ra, khắp người bao trùm trong Âm Dương Nhị Khí, trên khuôn mặt đạm nhiên vô vi, hiện lên một tia dị sắc.

“Sau Lượng Kiếp lần này, đại thế nên hợp Nhân Tộc hưng thịnh, chỉ tiếc…..” Thái Thượng lắc đầu, trong mắt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Ban đầu cũng tính toán sai, không ngờ thực lực Nhân Tộc khủng bố đến mức này, đến nỗi thành ra như bây giờ.

“Xem ra Nhân Tộc, có không ít năng lực a…..” Thái Thượng khẽ thở dài một tiếng, lại một lần nữa nhắm hai mắt.

Vu Yêu chi chiến, lúc này vẫn còn khoảng bốn vạn năm thời gian, có ra tay, cũng không phải thời cơ.

Chương 285

Còn về Nhân Tộc, Thái Thượng cảm thấy đã mất tiên cơ, không thể quá vội vàng.

Mọi việc, đều phải từ từ…..

Hồng Hoang, giữa đại địa.

Trong Tam Thanh, so với tâm tư của Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người lúc này thỉnh thoảng chú ý tình hình Vu Yêu, nhưng đã không còn quá mức chú ý tình hình Vu Yêu Nhị Tộc nữa.

Còn về Lượng Kiếp lần này, tuy hung hiểm khó lường, nhưng chỉ cần môn hạ đệ tử không xuất sơn, có sự che chở, tự nhiên sẽ không có chuyện gì.

Ngoại trừ những việc khác ra, ngược lại cũng không cấp, những điều này cần phải đợi một thời cơ, chỉ cần thời cơ đến, lại tự mình mưu tính cũng không gấp, lúc này khoảng cách đến Vu Yêu đại chiến còn bốn vạn năm thời cơ.

Tất cả, đều khó lường.

Cho nên, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người lúc này, vẫn đang ở trong đạo trường của mình, giảng giải tinh nghĩa Đại Đạo cho môn hạ đệ tử.

Tin rằng bốn vạn năm thời gian, cũng đủ để đề thăng không ít thực lực cho môn hạ đệ tử rồi.

Bất kể có phải trong Lượng Kiếp hay không, thực lực đều được đặt lên hàng đầu.

Lúc này có thời gian, hai người tự nhiên sẽ không bỏ qua thời gian

này, đề thăng môn hạ đệ tử mới là việc quan trọng.

Lúc này mà nói, những thứ khác đều không quá quan trọng nữa. …..

Hỗn Độn Thế Giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

"Vu Yêu chi kiếp cũng đã đi đến bước này……" Nữ Oa ánh mắt rơi trên Hồng Hoang, trong đôi mắt đẹp quang hoa lưu chuyển, không biết đang nghĩ gì.

Vu Yêu chi chiến, Nữ Oa cũng sẽ không quan tâm quá nhiều, không liên quan đến Yêu Tộc, chỉ là đừng diệt Đế Tuấn là được.

Còn về Vu Tộc, tự có Hậu Thổ lo lắng, không liên quan đến y, cũng không cần để ý.

Cho nên Lượng Kiếp lần này, Nữ Oa lại không quan tâm quá nhiều, trừ khi có nhu cầu ra tay, hoặc có mặt, nếu không thì đều không để ý đến những điều này.

Dù là Thánh Nhân, Lượng Kiếp tuy hung hiểm, nhưng lại không nguy hiểm đến y, cho nên cũng không để ý đến những điều này.

Ánh mắt lướt qua Vu Yêu, ánh mắt Nữ Oa lại rơi trên Nhân Tộc ở bờ Đông Hải.

"Mấy chục vạn năm phát triển, thực lực Nhân Tộc ngày càng cường hãn.

Tuy Bản Cung biết Nhân Tộc không tầm thường, nhưng có thể đạt đến mức độ này quả thực khiến Bản Cung bất ngờ……" Nữ Oa nhìn thực lực phát triển của Nhân Tộc lúc này, khẽ cười nói.

"Cũng không biết, ca ca lúc này có luân hồi trong Nhân Tộc hay không……" Đột nhiên, Nữ Oa nghĩ đến Phục Hy đã luân hồi vào Nhân

Đạo, lẩm bẩm nói.

Phục Hy đi vào Nhân Đạo, một chút, không phải chủ ý của Nữ Oa, mà là chủ ý của Phục Hy.

Mặc dù Nữ Oa không biết trong đó có hàm nghĩa gì, nhưng Thiên Cơ Chi Đạo của ca ca cực kỳ cao thâm, hẳn là có lý do, nếu không sẽ không từ bỏ Thiên Đạo mà đi vào Nhân Đạo.

Chỉ là Nhân Đạo cũng không tệ, Nhân Tộc trời sinh là Đạo Thể, tu luyện lại nhanh hơn các tu sĩ khác.

Lại thêm thực lực Nhân Tộc lúc này, ngược lại cũng không kém các chủng tộc khác trong Hồng Hoang, luân hồi trong Nhân Tộc cũng là một lựa chọn không tệ.

Chỉ là những năm qua, Phục Hy rốt cuộc luân hồi đến mức độ nào, ở đâu, Nữ Oa lại không biết.

Cho nên lúc này khi nhìn Nhân Tộc, mới có suy nghĩ đó.

Thầm nghĩ xong, Nữ Oa thu hồi ánh mắt từ trong Hồng Hoang.

"Thải Phượng!" Nữ Oa nhìn ra ngoài điện, khẽ gọi.

"Nương Nương, có gì phân phó ạ!" Lời vừa dứt, liền thấy một thiếu nữ mười sáu tuổi xuất hiện trước mặt Nữ Oa, cung kính hỏi.

"Không có gì, đi gọi họ đến, Bản Cung đã lâu không giảng Đạo, hôm nay khai giảng, gọi họ đến lắng nghe….." Nữ Oa khẽ cười một tiếng, nhìn y nói.

Nghe vậy, sắc mặt Thải Phượng vui mừng, cung kính nói, "Tạ Nương Nương!" Nữ Oa nghe vậy, đạm đạm cười một tiếng, sau đó nhắm hai mắt, bắt đầu giảng giải Đại Đạo tinh nghĩa.

Thải Phượng nghe vậy, cũng cẩn thận lắng nghe, sau đó ấn chứng hấp thu, không bỏ sót bất kỳ một tia Đại Đạo tinh nghĩa nào…..

Trong Hồng Hoang.

Lượng Kiếp đến gần, khắp nơi trong Hồng Hoang lúc này đều trở nên vô cùng căng thẳng.

Vu Yêu lưỡng tộc lúc này, đều bắt đầu chuẩn bị binh mã, không ngừng thao luyện đại quân của mình, diễn luyện đại trận, làm những chuẩn bị cuối cùng cho cuộc chiến mười vạn năm.

Tuy vẫn còn khoảng gần hai vạn năm thời gian, nhưng có một số việc, nên chuẩn bị sớm thì tốt.

Đại quân hai tộc, trong những năm này tu dưỡng sinh tức, ngược lại rất ít diễn luyện, lúc này cũng vừa hay kiểm nghiệm một phen thực lực, tiện thể đề thăng sĩ khí…..

Thời gian lặng lẽ trôi đi, thoáng chốc, lại vài ngàn năm thời gian trôi qua.

Vài ngàn năm trong Hồng Hoang, ngược lại hiển cực kỳ bình tĩnh, Vu Yêu lưỡng tộc đều một bên thao luyện đại quân một bên làm những dưỡng sức cuối cùng, trên bề mặt ngược lại phong bình lãng tĩnh.

Nhưng sinh linh Hồng Hoang và các Đại Thần Thông Giả đều biết, đều trên bề mặt phong bình lãng tĩnh, ngửi thấy một luồng khí tức gió mưa sắp đến, hai tộc lúc này đang nắm chặt thời gian chuẩn bị binh mã, hiển nhiên đang làm những chuẩn bị cuối cùng.

Chỉ cần trăm vạn năm thời kỳ đến, liền cho đối phương một kích trí mạng…..

Cùng với thời gian trôi đi, thời gian Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến trăm vạn năm đến gần, sát cơ trong Hồng Hoang ngày càng nồng đậm.

Lúc này giữa Hồng Hoang đại địa, dần dần dâng lên vô số sát cơ và sát khí, tràn ngập khắp Hồng Hoang, thời gian Lượng Kiếp, ngày

càng đến gần.

Sát cơ và sát khí bốn phía, khiến mỗi sinh linh Hồng Hoang đều cảm thấy vô cùng không thoải mái, một luồng cảm giác áp bách đáng ghét càn quét khắp Hồng Hoang, những sát cơ kinh người kia càng dính nhiễm sinh linh, khiến họ rơi vào trong Lượng Kiếp.

Vu Yêu lưỡng tộc còn chưa bắt đầu giao chiến, một số sinh linh trong Hồng Hoang, sau khi bị sát cơ dính nhiễm, bắt đầu tư sát lẫn nhau, còn về những tu sĩ có nhân quả vướng thân, đã sớm bắt đầu kết thúc ân oán giữa họ.

Những năm qua, không biết bao nhiêu tu sĩ có nhân quả đã vẫn lạc, lại thêm những tu sĩ bị sát cơ dính nhiễm lúc này, lại càng tăng thêm vô số sát cơ.

Lúc này khoảng cách đến trăm vạn năm chi kỳ chân chính, thời gian Lượng Kiếp chân chính, còn hơn vạn năm thời gian, nhưng trên Hồng Hoang đại địa lúc này, đã có vô số tu sĩ và sinh linh vẫn lạc trong đó…..

Chương 286

Hồng Hoang, trên đại địa.

Cùng với tu sĩ và sinh linh trong Hồng Hoang không ngừng vẫn lạc trong đó, sát cơ và sát khí trong Hồng Hoang càng thêm khủng bố mấy phần, càng thúc đẩy Lượng Kiếp đến với mức độ cực hạn và hung hiểm.

Lúc này Lượng Kiếp còn chưa thực sự bùng phát, đã có nhiều sinh linh vẫn lạc như vậy, đợi đến khi thực sự đến, không biết sẽ có bao nhiêu người phải vẫn lạc?

Giao chiến giữa Vu Yêu lưỡng tộc, lại không biết sẽ có bao nhiêu người của hai tộc phải vẫn lạc?…..

Cùng với thời gian lặng lẽ trôi đi, sát cơ và sát khí trong Hồng Hoang, cũng ngày càng nồng đậm.

Sát cơ và sát khí, sẽ tại một thời điểm nào đó, sau đó đột nhiên bùng phát.

Trong khoảng thời gian này, tư sát của tu sĩ trong Hồng Hoang càng thêm khủng bố.

Với tư cách là nhân vật chính của Lượng Kiếp Vu Yêu lưỡng tộc, lúc này cũng ngày càng căng thẳng, đều đang làm những chuẩn bị cuối cùng, chuẩn bị binh mã…..

Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Yêu Tộc Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Bạch Trạch…..” Đế Tuấn đang ngồi trên đế vị, đột nhiên mở hai mắt, trong mắt bắn ra tinh quang nhiếp hồn phách, đạm đạm nói.

“Thần tại!” Bạch Trạch bước ra, cung thủ nói.

“Trong vạn năm, Trẫm muốn thao luyện cuối cùng đại quân các bộ của Yêu Tộc, chuẩn bị binh mã, kiếm chỉ Vu Tộc……” Đế Tuấn đạm mạc nói, đế uy nồng đậm trên người y, lập tức càn quét ra, bao trùm cả Lăng Tiêu Bảo Điện trong đó.

“Thần lĩnh chỉ!” Sắc mặt Bạch Trạch nghiêm nghị, cảm nhận được sát ý trong lời Đế Tuấn, lập tức nói lớn.

“Trăm vạn năm chi kỳ, Yêu Tộc ta thế tất sẽ lấy được……” Mắt Đế Tuấn khẽ nheo lại, trong hai mắt hỏa quang nhảy nhót, trên mặt hiện lên một tia dị sắc……

Hồng Hoang, dưới Bất Chu Sơn.

Trong Bàn Cổ Điện.

“Ngũ đệ, Lục đệ, đại quân Vu Tộc liền giao cho các ngươi thao luyện, nhất định phải khiến nhị lang Vu Tộc ta bách chiến bách thắng. …..” Đế Giang ánh mắt rơi trên Chúc Dung và Cộng Công, trầm giọng nói.

“Đại ca cứ yên tâm, cứ giao cho chúng ta, chúng ta nhất định sẽ cho huynh một kết quả hài lòng……” Chúc Dung và Cộng Công nhìn nhau một cái, sau đó hướng về Đế Giang cung thủ nói.

Nghe vậy, Đế Giang gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Cú Mang và Xi Vưu, nói, “Nhị đệ, Thập Tam đệ, ngày mai liền theo ta đi tranh đoạt Thập Vạn Đại Sơn……” “Vâng!” Xi Vưu và Cú Mang nghe vậy, ứng một tiếng.

Sau đó, Thập Nhị Tổ Vu thương nghị xong những việc khác, Đế Giang liền dẫn Cú Mang và Xi Vưu đi về phía Thập Vạn Đại Sơn……

Trên đại điện Vô Lượng Cung.

“Ong!” Trong một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt Đại Đạo Pháp tắc giao hòa huyền ý trùng trùng, dường như tất cả biến hóa giữa thiên địa đều nằm gọn trong đó, huyền diệu đến cực điểm.

“Vạn năm thời gian, Vu Yêu trăm vạn năm chi kỳ liền sắp đến rồi sao?” Càn Khôn lướt mắt qua Hồng Hoang, lẩm bẩm nói.

Nói xong, Càn Khôn dời ánh mắt khỏi Vu Yêu, rơi trên Nhân Tộc, khẽ nói, “Sau Vu Yêu, cũng nên là Nhân Tộc hưng thịnh, ngược lại là một cơ hội…..” Nhân Tộc hưng thịnh, bước đầu tiên chính là Tam Hoàng Ngũ Đế, dẫn dắt Nhân Tộc đi đến một mức độ cao hơn và phồn hoa hơn, sau đó liền trấn áp khí vận cho Nhân Tộc, lâu dài không suy.

Tam Hoàng Ngũ Đế sách lập, liền cần đến Không Động Ấn.

Chí bảo Nhân Tộc Không Động Ấn, quả nhiên đã rơi vào tay Toại Nhân Thị, muốn sách lập liền cần Toại Nhân Thị gật đầu mới được.

Kế hoạch mưu đồ liền ở đây, Toại Nhân Thị ngược lại không có kế hoạch gì, nhưng Càn Khôn thì có, khi đó liền có thể mưu cầu một số thứ từ trong đó.

Đến lúc đó, ngoại trừ những gì y cần ra, những thứ khác, liền đều có thể giao cho Toại Nhân Thị, để y có thể truyền lại cho đệ tử Thánh Địa.

“Nắm giữ tiên cơ trong tay, rốt cuộc là thượng thừa, nếu trước đây Không Động Ấn rơi vào tay Thái Thượng, vậy thì sẽ không dễ dàng như vậy. ” Càn Khôn thầm nghĩ, khẽ cười nói.

Nếu ấn này nằm trong tay Thái Thượng, Càn Khôn không tin Thái Thượng sẽ giao ra bao nhiêu Nhân Hoàng chi sư.

Đến lúc đó, phần lớn lợi ích trong đó đều nằm trong tay y, tăng

trưởng khí vận Nhân Tộc trong tay y.

Cho nên, có thể nắm giữ Không Động Ấn trong tay, liền là nắm giữ tiên cơ, rốt cuộc cũng đi trên thượng thừa, không cần lo lắng những thứ khác, sẽ bị những kẻ khác chèn ép trong đó.

Càn Khôn tin rằng, Thái Thượng trong Tam Hoàng Ngũ Đế, cũng sẽ có mưu đồ riêng, chỉ là xem tình hình lúc đó.

Rốt cuộc Nhân Yêu chi chiến cũng có mưu đồ, không sai đâu, nếu không thì tình hình có lẽ đã đảo ngược rồi.

Cho nên, đến lúc Nhân Tộc hưng thịnh, Thái Thượng vẫn sẽ có động tác.

Càn Khôn thầm nghĩ, lại một lần nữa nhìn về phía Hồng Hoang.

"Vu Yêu....." Rất lâu sau, y mới nghe thấy y khẽ nói một câu trong miệng, sau đó liền không nói gì nữa.....

Trong Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Yêu Tộc Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Bạch Trạch, đại quân Yêu Tộc hãy tạm gác việc thao luyện lại, toàn lực diễn luyện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận....." Đế Tuấn lướt mắt qua, nhìn Bạch Trạch, đạm đạm nói.

"Thần lĩnh chỉ!" Bạch Trạch nghe vậy, cung thân ứng tiếng.

"Lại nữa, truyền lệnh triệu Côn Bằng quay về, đại chiến sắp đến, cũng đã đến lúc y ở trong Thiên Đình rồi....." Đế Tuấn ngừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói, trên mặt lóe lên một tia lạnh lẽo.

"Thần đã hiểu!" Bạch Trạch gật đầu, sau đó liền dẫn theo mười Đại Yêu Thần quay người rời đi.

"Thái Nhất, đây là một tia lĩnh ngộ gần đây nhất của ta, cùng với tin tức về Thái Dương bản nguyên, hy vọng có thể giúp ích cho đệ.

…..” Sau khi Bạch Trạch và những người khác rời đi, Đế Tuấn nhìn Thái Nhất nói.

Nói xong, y liền phất tay, một đạo kim quang dung nhập vào giữa mi tâm Thái Nhất.

“Đa tạ Đại ca!” Thái Nhất sau khi cảm thụ một phen, hướng về Đế Tuấn cảm tạ nói.

Đế Tuấn khoát tay, ý bảo không cần phải bận tâm những điều đó.

Sau đó Đế Tuấn ánh mắt rơi trên Bắc Minh, rất lâu sau, y mới nghe thấy nói, “Đại chiến lần này, Côn Bằng vẫn cần phải chú ý nhiều, tránh cho bị lợi dụng…..” Nghe vậy, Thái Nhất gật đầu, nhớ đến hành động trước đây của Côn Bằng, trên mặt dường như phủ một tầng băng sương…..

Chương 287

Khoảng cách đến trăm vạn năm chi kỳ không còn vài ngàn năm, lúc này Vu Tộc cũng đang toàn lực diễn luyện đại trận, làm những chuẩn bị cuối cùng.

Cùng với thời gian đến gần, sát cơ và sát khí bùng phát trong Hồng Hoang ngày càng khủng bố.

Sinh linh và tu sĩ thân ở trong Lượng Kiếp, dường như đã quên mất thời gian.

Cho đến khi, trên cửu thiên, truyền đến chín đạo tiếng chuông trầm đục.

Trong Hồng Hoang, tất cả sinh linh thần tình đều ngưng lại.

Vu Yêu, trăm vạn năm chi kỳ, đến rồi!…..

Trên Cửu Thiên Hồng Hoang, tiếng chuông nặng nề vang lên chín hồi liên tục. "Đông!

Đông!

Đông!" Ngay lập tức, mọi sát cơ và sát khí cùng với chín tiếng chuông vang lên, đột nhiên bùng phát.

Toàn bộ Hồng Hoang tức thì biến thành chiến trường, vô số sát cơ tràn ngập, sát khí tung hoành.

Nguy cơ vẫn lạc ẩn chứa trong đó, như một con mãnh thú Hồng Hoang nuốt chửng những sinh linh tới gần.

Cùng với tiếng chuông, Lượng Kiếp đã chính thức giáng lâm Hồng Hoang.

Trong Lượng Kiếp, Vu Yêu hai tộc tuy là nhân vật chính, nhưng

các tu sĩ khác bị nhân quả ràng buộc, bị sát cơ nhiễm phải cũng nhao nhao ra tay.

Những tu sĩ vốn đã chém giết nhau, lúc này càng trở nên điên cuồng hơn.

Toàn bộ Hồng Hoang tràn ngập ý chí túc sát, chỉ một chút bất cẩn cũng sẽ vẫn lạc.

Trong Yêu tộc Thiên Đình, tại Nam Thiên Môn, Đông Hoàng Thái Nhất chắp tay đứng thẳng, ánh mắt lạnh băng nhìn xuống Hồng Hoang.

Quang hoa trong tay y lưu chuyển, gõ vào Hỗn Độn Chung.

Tiếng chuông trong trẻo, kéo dài lan khắp toàn bộ Yêu tộc Thiên Đình, vô số bộ chúng Yêu tộc lập tức tập kết.

Trận chiến này là trận chiến sinh tử của Vu Yêu hai tộc, kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc.

Ai thắng sẽ là chủ của thiên địa Hồng Hoang, thống trị toàn bộ Hồng Hoang.

Không mấy chốc, toàn bộ bộ chúng Yêu tộc đã tập kết, số lượng lên đến hàng trăm tỷ.

Trận chiến này, cả hai tộc đều không hề giữ lại, liều chết một trận, Yêu tộc tự nhiên sẽ không giữ lại toàn bộ sức mạnh, bằng không một khi bại trận, sẽ gặp họa diệt tộc.

Đế Tuấn chắp tay đứng trước cửa Lăng Tiêu Bảo Điện, áo bào đế hoàng trên người không gió mà bay, thần sắc đạm nhiên, ánh mắt lạnh lẽo.

Đôi mắt tựa hồ ẩn chứa uy nghiêm vô thượng chậm rãi lướt qua từ Nam Thiên Môn, trải dài ba mươi ba tầng trời, nhìn về phía hàng

trăm tỷ yêu binh không bờ bến, cất tiếng hô lớn: "Yêu tộc nhi lang, hôm nay, Trẫm sẽ cùng Vu tộc khai chiến một trận sinh tử.

Trẫm hy vọng các ngươi có thể dốc hết toàn lực, vì thể diện và tôn nghiêm của Yêu tộc ta.

Càng vì Yêu tộc ta xưng bá Hồng Hoang thiên địa, nỗ lực trở thành chủ nhân Hồng Hoang, chém giết Vu tộc không còn mảnh giáp!" "Giết không còn mảnh giáp!" Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần lập tức gầm lên giận dữ.

Yêu Sư Côn Bằng đứng sau lưng tuy phụ họa theo, nhưng thần tình không hề thay đổi. "Không còn mảnh giáp!

Không còn mảnh giáp!

Không còn mảnh giáp!" Hàng trăm tỷ yêu binh trong Thiên Đình cùng nhau gào thét, tiếng vang lớn chấn động Hồng Hoang, vang vọng vũ trụ.

Âm ba cuồn cuộn khuếch tán, khiến toàn bộ Hồng Hoang đều phải kinh hãi.

Trong âm thanh đó, không chỉ cảm nhận được ý chí túc sát mạnh mẽ, mà còn có quyết tâm diệt Vu tộc của Yêu tộc.

Vu Yêu đại chiến, một chạm là bùng nổ.

Trong Vu tộc dưới Bất Chu Sơn, trước Bàn Cổ Điện.

Cùng với tiếng chuông chấn động Cửu Tiêu trên Cửu Thiên, tất cả Vu tộc đã tập kết.

Lúc này, toàn bộ các bộ lạc Vu tộc đã tập kết xong, số lượng lên tới hàng nghìn tỷ, trên mặt mỗi người Vu tộc đều tràn ngập sắc túc sát, ánh mắt lạnh băng, không chứa chút tình cảm ấm áp nào.

Ánh mắt Đế Giang lạnh băng, không chứa chút tình cảm ấm áp.

Hắn chậm rãi lướt nhìn tất cả người Vu tộc, trên mặt lóe lên một tia hàn mang đáng sợ, tay chỉ lên trời, hướng về phía Thiên Đình, cất tiếng hô lớn: "Vu tộc nhi lang, hãy theo Ngô đẳng sát lên Thiên Đình, triệt để diệt vong Yêu tộc, khiến mảnh thiên địa do Phụ Thần sáng tạo này chân chính trở thành thiên hạ của Vu tộc ta, chân chính trở thành chủ nhân của Hồng Hoang thiên địa, chưởng quản thiên địa, giết!" "Giết!

Giết!

Giết!" Hàng nghìn tỷ Vu tộc gầm lên giận dữ, sát khí khủng bố đáng sợ chấn động, xông thẳng lên trời.

Ngay lập tức, Hồng Hoang chấn kinh, thiên địa biến sắc, tiếng sấm cuồn cuộn, chỉ thẳng Thiên Đình, sát khí ngập trời. "Theo ta giết!" Thần tình Đế Giang lạnh lùng, trong miệng đột nhiên phát ra một tiếng gầm thét, thân hình bay vút lên, lướt ngang trời, các Tổ Vu khác thấy vậy, nhao nhao theo sau, bay lên không.

Phía sau, vô số Vu tộc theo sau, quang mang chiếu sáng toàn bộ bầu trời.

Đại quân hàng nghìn tỷ Vu tộc che trời lấp đất, che kín cả bầu trời, toàn bộ đổ ra, có thể thấy trận chiến này sẽ thảm liệt, trên trời dưới đất, không nơi nào không là chiến trường.

Vu Yêu hai tộc đổ ra toàn bộ lực lượng, trên trời dưới đất đều là chiến trường.

Trong khoảnh khắc, đại quân Yêu tộc đổ xuống.

Trong khoảnh khắc, đại quân Vu tộc đổ lên.

Khi đại quân hai bên Vu Yêu tộc va chạm, lập tức máu chảy thành sông, tàn chi đoạn thể bay tứ tung.

Trên bầu trời như đổ mưa máu, mưa máu rơi xuống đại địa, tụ lại

thành sông máu, chảy xiết không biết về đâu.

Chương 288

Sát cơ lan tràn, khói lửa cuồn cuộn, người của hai tộc chém giết đến trời đất tối tăm, binh đối binh, tướng đối tướng, hai bên đều mắt đỏ ngầu, những đòn pháp lực xung kích mạnh mẽ không ngừng va chạm khuếch tán.

Vu Yêu hai tộc đã chém giết từ lâu, lúc này đại quân hai tộc đều chỉ dựa vào nhục bác chiến và cận chiến pháp bảo, còn hai tòa đại trận trấn tộc mạnh nhất vẫn chưa được sử dụng.

Có thể nói cuộc đối đầu lớn nhất, một khi đại trận được triển khai, đó mới là mấu chốt quyết định thắng bại.

Nếu cả hai tòa đại trận đều không thể quyết định thắng bại, thì cuối cùng chỉ còn lại tử chiến.

Trong trận doanh Yêu tộc. "Đại ca, Vu tộc nhân số đông đảo, nếu cứ tiếp tục chém giết như vậy, Yêu tộc ta e rằng sẽ tổn thất thảm trọng..." Thái Nhất vừa chém giết vừa thầm truyền âm cho Đế Tuấn, ánh mắt vô cùng ngưng trọng.

Số lượng Vu tộc nhiều hơn Yêu tộc, nếu cứ tiếp tục chém giết, cuối cùng kẻ chịu thiệt nhiều nhất chính là Yêu tộc.

Nghe vậy, ánh mắt Đế Tuấn lướt qua chiến trường, trên mặt trở nên ngưng trọng. "Phu quân, hãy khởi động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đi!" Hi Hòa bên cạnh chau mày, trong mắt chứa sát khí, một tia hàn mang đáng sợ lóe lên trên khuôn mặt xinh đẹp.

Đối với Vu tộc, lúc này nàng không chỉ hận Hậu Nghệ, mà hận luôn cả toàn bộ Vu tộc.

Lúc này, thủ đoạn duy nhất có thể khiến người Vu tộc vẫn lạc trên

quy mô lớn, chính là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc.

Trên chiến trường Vu Yêu Hồng Hoang.

Sau khi Đế Tuấn nghe lời Hi Hòa, khuôn mặt vốn ngưng trọng lúc này trở nên tĩnh lặng hơn, biểu cảm hơi chút suy tư.

Nếu lúc này không xuất trận pháp Yêu tộc, cứ tiếp tục chém giết như vậy, Vu tộc vì có số lượng đông hơn Yêu tộc, đợi đến khi Yêu tộc tử thương gần hết thì cũng không thể bố trí đại trận được nữa.

Theo tình hình hiện tại, chỉ có sử dụng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mới có khả năng xoay chuyển cục diện.

Bằng không, một khi kéo dài, tuyệt đối không phải đối thủ của Vu tộc. "Yêu tộc nhi lang nghe lệnh, bố Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận..." Trong đôi mắt Đế Tuấn hỏa quang nhảy múa, giữa lông mày ẩn hiện những tia hàn quang, vừa chém giết vừa gầm lên giận dữ.

Trong lòng ý niệm vừa chuyển, y đã hạ quyết định, khởi động đại trận Yêu tộc. "Đông!

Đông!

Đông!" Thái Nhất sau khi truyền âm cho đại ca, vẫn luôn chú ý, sẵn sàng tế xuất Hỗn Độn Chung bất cứ lúc nào.

Bởi vậy, ngay khoảnh khắc Đế Tuấn vừa dứt lời, y đã tế xuất Hỗn Độn Chung, rồi gõ mạnh vào Hỗn Độn Chung.

Ba tiếng chuông liên tiếp vang lên, âm ba mạnh mẽ lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà cuồn cuộn khuếch tán.

Nơi âm ba đi qua, thời không đều bị ngưng kết lại.

Lúc này, trên chiến trường Vu Yêu, tất cả đều bị âm ba khủng bố kia ngưng cố, tất cả người Vu tộc đều bị đình trệ chưa đến nửa khắc.

Nhưng thời gian chưa đến nửa khắc đó, lại giúp đại quân Yêu tộc

bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Trong hư không, vô số tinh thần phiên trải khắp bầu trời, tinh huy lóe sáng, tinh quang rực rỡ, chói mắt.

Đế Tuấn và Thái Nhất làm chủ vị Thái Dương Tinh, Hi Hòa làm chủ vị Thái Âm Tinh, Yêu Sư Côn Bằng và Thập Đại Yêu Thần cùng các Yêu Tướng khác chia nhau các tinh vị, trợ trận Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Không mấy chốc, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc đã bố trí xong.

Trên ba mươi ba tầng trời, trong tinh thần đại hải, quang mang của ba trăm sáu mươi lăm khỏa Thái Cổ Tinh Thần đều bị hấp dẫn, ngưng tụ hội tụ trên đại trận, tản mát ra khí tức mạnh mẽ.

Đại trận Yêu tộc, một lần nữa hiện thế trong Hồng Hoang.

Trải qua mấy chục vạn năm bổ sung hoàn thiện, sau khi thành thạo, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này tuyệt đối không thể sánh bằng mấy chục vạn năm trước.

Chỉ cần khí tức mạnh mẽ tỏa ra, cũng đủ để chấn nhiếp vô số tu sĩ và Đại Năng.

Trong Vô Lượng Cung, trên Đại Điện Vô Lượng Sơn Mạch.

Càn Khôn trong tay giao thoa Càn Khôn Pháp Tắc, rồi phất tay, một cỗ lực lượng vô hình lập tức bao phủ toàn bộ Vô Lượng Sơn Mạch, bảo vệ tất cả sinh linh nơi đây.

Vô Lượng Cung lúc này càng có thêm lớp bình chướng vô hình của Càn Khôn Đại Trận, tự nhiên không thể bị sát cơ và sát khí tập kích.

Sau khi làm xong mọi việc, Càn Khôn lại phất tay một lần nữa,

một cảnh tượng ngưng tụ trước mặt y.

Tình hình trong cảnh tượng chính là đại chiến Vu Yêu lúc này. "Chưa đến mấy chục vạn năm, Yêu tộc đối với sự lĩnh ngộ đại trận lại sâu thêm mấy phần, bố trí đại trận với tốc độ như vậy, tuyệt đối không thể sánh bằng mấy chục vạn năm trước, uy lực cũng càng thêm mạnh mẽ..." Trong mắt Càn Khôn thần quang giao thoa, nhìn tình hình trong cảnh tượng, trong miệng khẽ cười nhạt.

Đại trận Yêu tộc mấy chục vạn năm trước, ngay cả khi Hi Hòa gia nhập, cũng không có sự lĩnh ngộ sâu sắc như lúc này.

Có thể thấy trong mấy chục vạn năm qua, Yêu tộc đã bỏ ra công sức cực lớn.

Lúc này trong Hồng Hoang, không chỉ Càn Khôn có chút kinh ngạc, mà vô số sinh linh Hồng Hoang đều phải kinh tâm.

Với tốc độ nhanh chóng bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và hội tụ tinh quang như vậy, đại trận Yêu tộc so với mấy chục vạn năm trước, sự nắm giữ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lại mạnh hơn không ít, hiển nhiên đã bỏ ra không ít công sức.

Trên chiến trường Vu Yêu Hồng Hoang, trong vô tận hư không.

Trên Cửu Thiên, tinh quang rực rỡ không ngừng hội tụ, khí tức mênh mông không kém gì Tinh Thần Chi Tinh của Hồng Hoang, vô cùng nồng đậm, khí tức mạnh mẽ đến rợn người, khiến toàn bộ Hồng Hoang đều phải kinh tâm.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc lúc này, lại cường hãn đến mức này!

Trong trận doanh Vu tộc.

Nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này, thần sắc Đế Giang lập tức trầm xuống, trong đôi mắt hiện lên một tia ngưng trọng.

Yêu tộc đối với sự lĩnh ngộ và nắm giữ Tinh Đấu Đại Trận có thể tinh tiến không ít, nhưng không ngờ trong thời gian mấy chục vạn năm ngắn ngủi lại tinh tiến nhiều đến vậy, so với lúc trước, lại chẳng kém là bao. "Nếu Yêu tộc đã bày đại trận, vậy Vu tộc há có thể lạc hậu..." "Chư vị đệ đệ muội muội, bố Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Vu tộc nhi lang, theo ta giết!" Thần tình Đế Giang nghiêm nghị, trong miệng đột nhiên phát ra một tiếng gầm thét giận dữ, chấn động không gian khẽ rung chuyển.

Chương 289

Lời vừa dứt, Mười Hai Tổ Vu mỗi người tế xuất một mặt Đô Thiên Thần Sát Đại Kỳ, lần lượt đứng vào vị trí tương ứng, một tòa trận pháp mạnh mẽ lập tức hình thành.

Đô Thiên Thần Sát Đại Trận được bố trí bằng Thần Ma Phiên, uy lực so với trước đây mạnh hơn không ít.

Trong chốc lát, vô số sát khí mạnh mẽ giữa thiên địa hội tụ, rồi dung nhập vào trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tốc độ nhanh đến mức khiến sinh linh Hồng Hoang phải trợn mắt há mồm.

Trong khoảnh khắc, hai tòa đại trận trấn tộc của Vu Yêu hai tộc lập tức hình thành, cảnh tượng đối kháng trận pháp Vu Yêu của trăm vạn năm trước, một lần nữa được tái diễn trong Hồng Hoang.

Trải qua mấy chục vạn năm diễn luyện tăng cường, không chỉ đại trận Yêu tộc cường hãn không ít, mà đại trận Vu tộc cũng tương tự.

Chỉ từ tốc độ hội tụ sát khí của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã có thể thấy, so với mấy chục vạn năm trước, tuyệt đối là khác biệt một trời một vực.

Hai tòa đại trận Vu Yêu lập tức vận chuyển, tinh quang huy hoàng và sát khí đáng sợ va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ mạnh mẽ, thiên địa trở nên hỗn loạn, linh khí hỗn độn, càn khôn điên đảo, vô số thời không tan vỡ. "Oanh!" Sự va chạm giữa tinh quang và sát khí, tạo ra sóng xung kích mạnh mẽ, mắt thường có thể thấy từng trận xung kích khuếch tán ra ngoài, vô số người của Vu Yêu hai tộc vẫn lạc trong sóng xung kích, tiếng ai oán vang khắp nơi.

Trên bầu trời, mưa máu giăng đầy, vô số tàn chi đoạn thể từ hư không rơi xuống.

Mưa máu tụ lại thành sông trên đại địa, không biết chảy về đâu.

Đại địa Hồng Hoang bị xé toạc, dưới sự tẩm nhuộm của máu tươi như vậy, trở nên cực kỳ đáng sợ.

Nhưng chiến đấu không ngừng, sông máu sẽ không cạn.

Trên chiến trường Vu Yêu Hồng Hoang.

Lúc này, tầng lớp cao cấp chỉ huy trận pháp của hai tộc, Đế Tuấn, Thái Nhất và Đế Giang, Cú Mang cùng những người khác, thấy tộc nhân tử thương nhiều như vậy, quyết định không tiếp tục tiêu hao nữa.

Bằng không, đại quân e rằng sẽ tử thương hết dưới những đợt xung kích như vậy, cho nên lúc này chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Đại trận mạnh nhất, thủ đoạn cuối cùng của Vu tộc, tự nhiên chính là Bàn Cổ Chân Thân. "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát, sát khí ngưng tụ, Bàn Cổ Chân Thân, hiện!" Ánh mắt Đế Giang nhìn về phía các Tổ Vu, sau đó gật đầu, trong miệng phát ra một tiếng gầm thét.

Lời vừa dứt, sát khí vô cùng vô tận giữa thiên địa lập tức tụ lại, ngưng tụ tại trung tâm đại trận, hình thành một quả cầu quang sát khí khổng lồ. "Hống!

Hống!

Hống!" Mười Hai Tổ Vu thấy vậy, nhao nhao hiện ra Tổ Vu Chân Thân, trọng trọng điệp hợp, khí thế tăng thêm, mười hai Tổ Vu Chân Thân cao vạn trượng chất chồng lên nhau, hình thành một thân ảnh khổng lồ mới.

Sát khí ở trung tâm Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không ngừng bị thân ảnh khổng lồ kia hấp thu vào, sát khí cuồn cuộn được hút vào trong, thân ảnh đứng thẳng trời đất đó càng lúc càng ngưng thực.

Bàn Cổ Chân Thân tái hiện, một lần nữa khiến Hồng Hoang chấn kinh.

Sinh linh Hồng Hoang đây là lần thứ hai thấy Bàn Cổ Chân Thân, nhưng cảm giác chấn hám trong lòng vẫn không hề giảm đi vì đã thấy một lần, ngược lại còn mạnh mẽ hơn, đáng sợ hơn.

Lần trước, là có một tia ý thức Bàn Cổ, nhưng sức mạnh Bàn Cổ Chân Thân được dùng toàn bộ để đối phó Hồng Quân và Thiên Đạo.

Lần này, Bàn Cổ Chân Thân tuy không có ý thức, nhưng cỗ khí tức kia lại chân chính trấn áp Hồng Hoang.

Lúc này, chỉ cần một tia khí tức tản ra, sinh linh Hồng Hoang liền có thể cảm nhận được một cỗ khí cơ khủng bố, trong lòng căn bản không dấy lên nổi một tia phản kháng, như thể dưới khí tức như vậy, cam nguyện thần phục.

Thân ảnh đứng thẳng trời đất, mặt vô biểu tình, trong mắt lóe lên hàn quang, một cỗ khí tức khủng bố không ngừng tản ra từ trên thân, riêng cỗ khí tức này đã đủ để cứng đối cứng với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Phủ..." Bàn Cổ Chân Thân gầm lên một tiếng chấn động vũ trụ, vô số sát khí giữa thiên địa ngưng tụ, một cây rìu khổng lồ ngưng tụ trước thân Bàn Cổ Chân Thân.

Sát khí vô tận dung nhập, cây rìu càng lúc càng ngưng thực, trên thân rìu tản ra khí tức hung sát vô tận và ý phá diệt.

Lần trước Bàn Cổ Chân Thân triệu tập ba đại chí bảo dung nhập, là do có ý thức Bàn Cổ, nếu không phải Thiên Đạo ra tay, tự nhiên có thể làm được.

Nhưng lần này, sau khi mất đi ý thức Bàn Cổ, uy lực triệu hoán lại yếu đi không ít.

Hơn nữa, Nguyên Thủy và Thái Thượng đã chứng đạo thành

Thánh, tu vi Thái Nhất tinh tiến đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong, tự nhiên không thể triệu hoán ba đại chí bảo dung nhập vào hư ảnh Phủ Khai Thiên.

Nhưng cho dù như vậy, Hư Huyễn Khai Thiên Thần Phủ lúc này vẫn khiến Đế Tuấn và Thái Nhất cùng những người khác kinh hãi.

Từ cây rìu lóe lên phủ quang đáng sợ và tản ra khí tức hủy diệt đó, đều có thể ngửi thấy một tia khí tức nguy hiểm.

Trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Bàn Cổ Chân Thân cao lớn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất cùng những người khác trên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trong mắt lóe lên hung quang, một cỗ khí tức khủng bố tản ra. "Hô!

Hô!" Bàn Cổ Chân Thân tay cầm Khai Thiên Thần Phủ, tùy ý vung vẩy mấy cái trong hư không, khí tức mạnh mẽ và phủ mang tung hoành, đánh vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khiến đại trận lung lay sắp đổ.

Đế Tuấn, Thái Nhất và Hi Hòa cùng những người khác thấy Mười Hai Tổ Vu ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, tuy trong lòng đã sớm có dự liệu, nhưng lúc này khi thấy, lòng vẫn trầm xuống.

Sau khi mất đi tia ý thức Bàn Cổ kia, thực lực Bàn Cổ Chân Thân vẫn cường hãn đến vậy.

Trong chốc lát, các cao tầng chỉ huy trận pháp của Yêu tộc nhìn thân ảnh khổng lồ kia, hồi lâu không nói gì.

Mấy hơi thở sau, chỉ thấy Bàn Cổ Chân Thân giơ cao Thần Phủ, muốn bổ xuống, trong lòng không khỏi tự chủ mà hiện lên cảnh tượng trăm vạn năm trước, một phủ kia của Bàn Cổ Chân Thân.

Hồi đó một phủ của Bàn Cổ Chân Thân, trực tiếp phá hủy Chu

Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khiến Yêu tộc đại bại.

Ngày nay uy lực một phủ này, Yêu tộc vẫn khó mà đỡ được, cho dù Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lúc này uy lực đã tăng lên, vẫn khó mà làm được.

Bởi vì, một phủ của Bàn Cổ Chân Thân, uy lực thực sự quá mạnh, mạnh đến mức đủ để hủy thiên diệt địa.

Nhưng cho dù như vậy, Đế Tuấn cũng sẽ không khoanh tay chờ chết, vô ích chờ một phủ đó giáng xuống, dù thế nào cũng phải dốc toàn lực. "Toàn lực vận chuyển đại trận, tinh quang ngưng tụ, Tinh Đấu Lưu Tinh, vẫn sát!" Nhìn Bàn Cổ Chân Thân lúc này chuẩn bị bổ xuống một phủ, Đế Tuấn trong miệng đột nhiên phát ra một tiếng gầm thét, âm ba cuồn cuộn truyền khắp toàn bộ đại trận, khiến tất cả bộ chúng Yêu tộc tỉnh táo lại.

Lúc này nếu sợ hãi không ra tay, thì kết cục tiếp theo sẽ là vẫn lạc. "Ong!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, tất cả bộ chúng Yêu tộc như tỉnh mộng, lúc này nhao nhao ra tay.

Chương 290

Một phủ của Bàn Cổ Chân Thân là ác mộng, nhưng lúc này nếu sợ hãi không ra tay, thì sau này ngay cả cơ hội nhớ lại ác mộng đó cũng không còn.

Trong chốc lát, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận toàn lực vận chuyển, tinh quang mênh mông rọi xuống, gia trì trên đại trận, một trận khí tức tinh thần khủng bố lan tỏa ra.

Ngay lập tức, chỉ thấy tất cả tinh thần phiên đều tỏa ra tinh quang chói mắt, tinh quang của Thái Cổ Tinh Thần trên ba mươi ba tầng trời đổ xuống, hội tụ thành Tinh Thần Chi Tinh, khí tức mạnh mẽ tràn ra.

Trong khoảnh khắc đó, mỗi một mặt tinh thần phiên đều là một tiểu hành tinh, nhiều hành tinh như vậy ngưng tụ trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chiếu sáng cả thiên địa thành một biển tinh thần rực rỡ.

Ngay sau đó, chỉ thấy vô số tiểu hành tinh không ngừng rơi xuống, hình thành mưa sao băng, nơi đi qua, không gian lưu lại vết xước, mang theo khí tức và năng lượng mạnh mẽ, trực tiếp đập thẳng vào Bàn Cổ Chân Thân phía dưới.

Trên chiến trường Vu Yêu Hồng Hoang, trong vô tận hư không.

Trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Ánh mắt Bàn Cổ Chân Thân không chứa chút tình cảm ấm áp nào nhìn về vô số Tinh Thần Lưu Tinh đang rơi xuống, thần sắc trên mặt càng lúc càng lạnh băng, tay giơ cao Khai Thiên Thần Phủ, một tiếng gầm thét giận dữ phát ra từ trong miệng. "Thần Phủ Khai Thiên Phá Hỗn Độn!" Đột nhiên, một cỗ khí tức khủng bố đáng sợ cực điểm từ Khai Thiên Thần Phủ tản ra.

Mặc dù Bàn Cổ Chân Thân lúc này không có ý thức Bàn Cổ thao túng, chỉ là Mười Hai Tổ Vu điều khiển đại trận, điều khiển Bàn Cổ Chân Thân sử dụng một phủ.

Nhưng một phủ của Bàn Cổ Chân Thân, uy lực vẫn cực kỳ khủng bố.

Theo lời Bàn Cổ Chân Thân vừa dứt, một đạo phủ mang khủng bố từ lưỡi Khai Thiên Thần Phủ bổ ra, trực tiếp chém thẳng vào những Tinh Thần Lưu Tinh đang rơi xuống.

Phủ mang khổng lồ mạnh mẽ đến đáng sợ để lại một vùng chân không rộng khoảng vạn trượng trong hư không, khí Hỗn Độn hoành hành, Địa Thủy Phong Hỏa hiện rõ trong đó.

Một phủ giáng xuống, không gian tan vỡ, tất cả trở về Hỗn Độn.

Phủ mang mạnh mẽ mang theo khí Hỗn Độn vô tận và Địa Thủy Phong Hỏa hoành hành, cuốn đi như chẻ tre, vô số Lưu Tinh vừa chạm vào liền tan biến, không để lại dấu vết. "Oanh!

Oanh!

Oanh!" Tiếng nổ lớn không ngừng truyền đến, những Lưu Tinh kia nổ tung, âm ba mạnh mẽ chấn vỡ hư không, sóng xung kích khổng lồ và Khai Thiên Phủ Mang va chạm vào nhau, hình thành những đám mây hình nấm khổng lồ.

Nhìn từ xa, những đám "mây hình nấm" khổng lồ đó như một bông pháo hoa lớn đang nổ tung, chỉ có điều pháo hoa rực rỡ đó hóa thành những đợt xung kích vô tận.

Nơi khói bụi xung kích đi qua, tất cả vạn vật hóa thành tro bụi, vô số người của Yêu tộc và Vu tộc vẫn lạc trong đó, lập tức hóa thành cát bụi, ngay cả một chút dấu vết cũng không còn.

Nhưng sức mạnh của những Lưu Tinh đó dường như không đủ

để cản lại Khai Thiên Phủ Mang, phủ mang khổng lồ kia tuy hư hao nhiều trong vụ nổ và va chạm, nhưng dư uy vẫn còn, tiếp tục bổ về phía Đế Tuấn cùng những người khác.

Đối với điều này, Đế Tuấn cùng những người khác dường như đã lường trước, thủ ấn lại biến đổi, rồi phất tay, lại một trận Tinh Thần Lưu Tinh rơi xuống, sức mạnh vụ nổ triệt để chặn đứng Khai Thiên Phủ Mang.

Chỉ có điều lần này số người của Vu Yêu hai tộc vẫn lạc lại vô số kể.

Bàn Cổ Chân Thân thấy một đạo Khai Thiên Phủ Mang không thành công, trong đôi mắt không chứa chút tình cảm nào, ánh sáng lóe lên lại càng lạnh băng hơn.

Sâu trong mắt, một tia hỏa quang ẩn hiện, y lại lần nữa giơ cao Khai Thiên Thần Phủ khổng lồ, một tiếng hô khiến người Yêu tộc kinh hãi lại vang lên giữa thiên địa. "Thần Phủ Khai Thiên Phá Hỗn Độn!" Khai Thiên Thần Phủ bổ thẳng về phía trước, phủ mang màu đen mạnh mẽ dường như mang đi toàn bộ sức mạnh của Bàn Cổ Chân Thân, toàn bộ chân thân trở nên hư ảo, ngay cả hư ảnh Khai Thiên Thần Phủ trong tay cũng xuất hiện dấu hiệu tiêu tán.

Đạo phủ mang đó so với vừa rồi, mạnh hơn gấp mười lần, nơi phủ mang đi qua, không gian tan vỡ, tất cả vạn vật hóa thành Hỗn Độn, dưới sự thúc đẩy của phủ mang, cuốn đi như chẻ tre.

Bàn Cổ Chân Thân sử dụng chiêu thức liều mạng, đại quân Yêu tộc lập tức kinh hãi thất sắc, trong mắt Đế Tuấn cùng những người khác lóe lên một tia ngưng trọng.

May mà mấy chục vạn năm qua không ngừng diễn luyện hậu thủ, bằng không hôm nay thật sự phải vẫn lạc tại đây.

Thực ra, đây cũng không phải là hậu thủ của Yêu tộc, mà là biện pháp đồng quy vu tận.

Chỉ cần đòn cuối cùng của Đế Tuấn, Thái Nhất và Hi Hòa không có kết quả, sẽ lập tức tự hủy trận pháp, cùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc đồng quy vu tận.

Đương nhiên, chỉ là đại trận đối đại trận, tuy người chủ trì trận pháp không đến mức vẫn lạc, nhưng khó tránh khỏi bị thương.

Nhưng nếu không thể hủy diệt Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mọi việc đều là nói suông.

Đế Tuấn, Thái Nhất và Hi Hòa thấy phủ mang màu đen khổng lồ bổ tới, nhanh chóng kết ấn trong tay.

Trong khoảnh khắc, vô số tinh quang hội tụ ở hai tinh vị Thái Âm và Thái Dương, trong đó, lấy tinh lực Thái Dương và tinh lực Thái Âm làm mạnh nhất.

Giữa hai tinh đó, một quả cầu quang rực rỡ xuất hiện, lập tức áp chế quang tuyến thiên địa.

Trong chớp nhoáng, quả cầu quang hành tinh đã tích lực hoàn tất. "Tinh Thần Lưu Tinh, vẫn sát!" Thần sắc Đế Tuấn ngưng trọng, trong miệng phát ra một tiếng gầm thét.

Quả cầu quang tinh thần lập tức rơi xuống, như sao băng xé ngang bầu trời, vô cùng mỹ lệ.

Nhưng phía sau vẻ đẹp đó lại ẩn chứa sát cơ, vô số người của Vu Yêu sẽ vẫn lạc trong đó. "Oanh!" Tinh Thần Lưu Tinh trực tiếp va chạm với phủ mang màu đen, sóng xung kích khổng lồ làm chấn động hai tòa đại trận xuất hiện vết nứt, ẩn ẩn có dấu hiệu tan vỡ.

Tinh Thần Lưu Tinh tỏa ra tinh huy mạnh mẽ mênh mông, không ngừng tiêu trừ ý phá diệt của phủ mang, hai bên không ngừng đối

kháng, không ai có thể thắng ai.

Những người chủ trì trận pháp của hai tòa đại trận, Mười Hai Tổ Vu và Đế Tuấn, Thái Nhất cùng những người khác thấy vậy, sắc mặt đều trầm xuống.

Đối phương đối với sự khống chế chiến pháp đã đạt đến một cảnh giới khủng bố, so với mấy chục vạn năm trước, căn bản là một trời một vực.

Lúc này, một đòn, ai thắng, người đó thắng được một nửa! "Chư vị đệ đệ muội muội, toàn lực vận chuyển, trận pháp lại biến, chân thân dung nhập, phủ phá Hỗn Độn!" Đế Giang trong miệng phát ra một tiếng gầm thét, sát khí trên người lại lần nữa kích động chấn động, các Tổ Vu khác nghe lời đều động thân, kết ấn trong tay, toàn lực vận chuyển đại trận.

Lúc này nếu không biến trận, có thể sẽ bị Yêu tộc áp chế, chỉ có thể liều mạng một phen.

Cùng với sự biến trận và vận chuyển của Mười Hai Tổ Vu, Bàn Cổ Chân Thân dậm chân, thân thể khổng lồ bay lên không, trong hư không, lập tức hóa thành sát khí vô tận, dung nhập vào trong phủ mang màu đen kia.

Sau khi có Bàn Cổ Chân Thân hóa thành sát khí dung nhập, phủ mang màu đen lập tức uy lực đại tăng, trực tiếp áp chế Tinh Thần Lưu Tinh khổng lồ, uy lực ma diệt. "Không tốt!" Trong khoảnh khắc, thần sắc Đế Tuấn đại biến, trong lòng thầm hô một tiếng.

Chương 291

Trong chớp nhoáng, trong tay y lại kết ấn một lần nữa, lần này, không ngưng tụ tinh thần chi quang, mà triệu tập vô số tinh thần phiên, đặt phía sau Tinh Thần Lưu Tinh, tỏa ra quang huy rực rỡ.

Với cách làm "phá phủ trầm chu" (đập nồi dìm thuyền), hy vọng một lần là thành công.

Trên chiến trường Vu Yêu Hồng Hoang, trong vô tận hư không.

Trong hai tòa trận pháp.

Cùng với cách làm "phá phủ trầm chu" của Đế Tuấn, uy lực của Tinh Thần Lưu Tinh lúc này đã tăng lên đến cực hạn, khí tức khủng bố tràn ngập toàn bộ đại địa Hồng Hoang, như thể áp chế mọi thứ.

Vào lúc này, Đế Tuấn cũng đã sử dụng thủ đoạn cuối cùng. "Tinh Thần Phiên phá, gia trì!" Đế Tuấn trong miệng gầm lên một tiếng giận dữ, tất cả những người chủ trì trận pháp thao tác.

Những tinh thần phiên đó dưới sự thao tác của Đế Tuấn cùng những người khác, toàn bộ nổ tung, hóa thành tinh quang vô tận và Tinh Thần Chi Tinh, trực tiếp gia trì lên Tinh Thần Lưu Tinh. "Ong!" Tinh Thần Lưu Tinh khẽ chấn động, lập tức tỏa ra quang mang rực rỡ, hai tòa đại trận như đặt mình vào trong biển sao mênh mông, bị vô số tinh quang bao phủ.

Sau khi có tinh quang mạnh mẽ và Tinh Thần Chi Tinh dung hợp, Tinh Thần Lưu Tinh lập tức uy lực đại tăng, ngay cả Khai Thiên Phủ Mang màu đen mà Bàn Cổ Chân Thân bổ xuống cũng lập tức bị tinh quang đó áp chế.

Trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Nhìn thấy cách làm "phá phủ trầm chu" của Yêu tộc, thần sắc Đế Giang lập tức trầm xuống.

Sao y lại không biết pháp thuật của Đế Tuấn, đó chính là biện pháp đồng quy vu tận cuối cùng, kéo theo đại trận Vu tộc cùng bị hủy diệt, bằng không, Yêu tộc sẽ thất bại. "Nếu đã đồng quy vu tận, vậy ta thành toàn cho các ngươi..." Đế Giang hạ quyết tâm, mặt lạnh như băng.

Lúc này nếu không áp dụng biện pháp đồng quy vu tận, dưới một đợt công kích của Yêu tộc, có thể sẽ phá hủy một phủ của Bàn Cổ Chân Thân, sau đó trực tiếp giáng xuống đại trận.

Khả năng rất lớn sẽ phá hủy đại trận Vu tộc, cho nên, nếu lần này không làm như vậy, Đế Giang cảm thấy rất có thể sẽ bị kế hoạch của Yêu tộc thành công.

Đã như vậy, hà cớ gì không cũng làm một bước, cùng đồng quy vu tận. "Hừ!

Thần Sát Đại Kỳ, nổ!" Nghĩ đến đây, Đế Giang trong miệng lạnh lùng hừ một tiếng, kết ấn trong tay, trận pháp vận chuyển, mười hai lá Thần Sát Đại Kỳ lập tức bay ra, nổ tung, sức mạnh mạnh mẽ dung hợp vào trong phủ mang. "Oanh!" Tinh Thần Lưu Tinh và phủ mang va chạm, hai bên tương hỗ triệt tiêu, sóng xung kích mạnh mẽ trực tiếp phá hủy hai tòa đại trận, lộ ra thân ảnh của các cao tầng chủ trì trận pháp của hai tộc.

Biện pháp đồng quy vu tận của Vu Yêu hai tộc, lại khiến tộc nhân hai tộc Vu Yêu chịu trọng thương dưới một đòn.

Số người vẫn lạc của hai tộc lần này đều không dưới hàng trăm tỷ, trong Yêu tộc, Yêu Thần Thương Dương còn vẫn lạc trong đó.

Dù sao cỗ sức mạnh xung kích kia quá mạnh, mạnh đến nỗi ngay

cả những nhân vật như Đế Giang và Đế Tuấn cũng không dám cứng đối cứng.

Thương Dương đứng quá gần, liền vẫn lạc trong cỗ sức mạnh xung kích đó.

Yêu tộc có Yêu Thần vẫn lạc, Vu tộc cũng có Đại Vu vẫn lạc trong cỗ xung kích đó.

Nếu xét về thương vong lúc này, hai tộc ngược lại không chênh lệch là bao.

Nhưng lúc này trận pháp đã phá, tiếp theo, hai bên chỉ có thể liều mạng bằng máu.

Những tộc nhân còn lại của hai tộc, chỉ có thể một lần nữa giao thủ, đều là chiến đấu nhục bác và pháp bảo.

Trên bầu trời, mưa máu lại rơi!

Trong trận doanh Yêu tộc. "Trận pháp đã phá, cẩn thận một chút..." Đế Tuấn không quay đầu lại, đạm nhiên nói một câu.

Tuy Vu tộc không còn trận pháp, nhưng thực lực Mười Hai Tổ Vu vẫn khủng bố, không thể coi thường, cần phải cẩn thận ứng phó.

Nghe vậy, Thái Nhất và Hi Hòa khẽ gật đầu, tỏ ý đã rõ. "Yêu Sư..." Ánh mắt Đế Tuấn chuyển hướng, nhìn về phía Côn Bằng bên cạnh. "Thiên Đế cứ yên tâm, thần tự sẽ dốc hết toàn lực..." Côn Bằng đối diện với ánh mắt kia, trong mắt lóe lên một tia tinh mang, mỉm cười nói.

Đế Tuấn nhìn sâu, không nói gì nữa.

Lúc này, trong trận doanh Vu tộc. "Chư vị đệ đệ muội muội, trận pháp Yêu tộc đã phá, lúc này chỉ có thể chân thân tác chiến..." Đế Giang nhìn các Tổ Vu bên cạnh, ngưng giọng nói. "Đại ca cứ yên tâm,

chúng ta sợ gì Yêu tộc..." Chúc Dung và Cộng Công nghe lời, cùng nhau nhe răng cười.

Từ chỗ Hậu Thổ mà biết được, lúc trước Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, là để luyện chế một thanh Đồ Vu Kiếm, dùng để phá hủy Tổ Vu Chân Thân, nếu thực sự bị Đế Tuấn luyện thành, thì tình hình chiến đấu ngày hôm nay sẽ khó lường.

Chỉ tiếc là mọi việc đều thất bại, cho nên cơ hội của Vu tộc ngày hôm nay không hề nhỏ. "Đế Tuấn yêu nghiệt này giảo hoạt, mọi người cẩn thận một chút..." Cú Mang lướt mắt một cái, nhắc nhở một câu. "Chúng ta đã rõ..." Huyền Minh và Chúc Cửu Âm cùng các Tổ Vu khác đáp lời. "Động thủ!" Đế Giang đột nhiên gầm lên một tiếng, thân thể trương lớn, lại lần nữa hiện ra Tổ Vu Chân Thân, lao về phía Đế Tuấn.

Một quyền, như thể phá vỡ thiên địa, càn khôn bị đảo ngược, ngũ hành hỗn loạn, hư không nơi quyền đầu đi qua vỡ vụn từng mảnh, mang theo uy thế khủng bố, cuốn về phía Đế Tuấn như chẻ tre.

Trong khoảnh khắc ra tay, các Tổ Vu khác cũng nhao nhao động thủ, uy thế khủng bố như muốn hủy thiên diệt địa, trực tiếp nhấn chìm Yêu tộc. "Động thủ!" Đế Tuấn thốt ra một câu, thân hình biến mất trước mặt.

Thái Nhất và Hi Hòa ánh mắt ngưng lại, nhao nhao ra tay.

Côn Bằng nhìn một cái, sau đó mới động thân.

Lúc này, Vu tộc và Yêu tộc lại một lần nữa cứng đối cứng, chém giết đến trời đất tối tăm, nhật nguyệt vô quang.

Chương 292

"Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận!" Đế Tuấn lập tức bày ra Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, cộng thêm thiện ác thi, cứng rắn cầm chân năm vị Tổ Vu là Đế Giang và những người khác.

Trải qua mấy chục vạn năm tham ngộ, Đế Tuấn đối với Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận lại có thêm không ít lý giải, uy lực cũng tăng lên không nhỏ, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận lúc này, tuyệt đối không thể sánh bằng mấy chục vạn năm trước. "Hỗn Độn Chung!" Thái Nhất dựa vào Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung và thiện ác thi của y, cứng rắn cầm chân ba vị Tổ Vu.

Còn Hi Hòa và thiện ác thi của nàng, cũng cầm chân hai vị Tổ Vu.

Yêu Sư Côn Bằng cầm chân hai vị Tổ Vu, Bạch Trạch, Anh Chiêu và Kế Mông cùng các Yêu Thần khác thì giao chiến với Đại Vu Hình Thiên cùng những người khác của Vu tộc, trong chốc lát, hai bên giao chiến kịch liệt.

Trên chiến trường Vu Yêu Hồng Hoang.

Lúc này, trên Thiên Đình, bầu trời, và đại địa Hồng Hoang, tiếng hảm sát có thể nghe thấy ở khắp mọi nơi.

Đại quân Vu Yêu hai tộc va chạm vào nhau, tất cả mọi nơi đều có thể trở thành chiến trường.

Sức mạnh xung kích mỗi lúc một mạnh, vô số sơn xuyên hà lưu, linh khí linh mạch bị hủy.

Càn Khôn bị nghịch chuyển, ngũ hành không hiện rõ, đại địa bị xé nát, như một con nộ long kéo dài đến vạn ức dặm, trong hư không tràn ngập những vết nứt nhỏ.

Trong chốc lát, toàn bộ Hồng Hoang như hóa thành Vô Gián Luyện Ngục, máu tươi đỏ thẫm, sát cơ khủng bố và tiếng rên rỉ, tiếng hảm sát, tất cả những sự vật đáng sợ giao thoa vào nhau.

Trên chiến trường của hai bên Vu Yêu, hai tộc chiến đấu giằng co, vô số tàn chi đoạn thể, nội tạng óc tủy, bay tứ tung khắp nơi, máu chảy thành sông, pháp lực và pháp bảo tung hoành, đao quang kiếm ảnh, không ngừng gặt hái sinh mạng đối phương.

Những cấm chế pháp thuật nổ tung, trong hư không tỏa ra vẻ đẹp ẩn chứa sát cơ, thu hoạch sinh mạng cả hai bên, cũng thuật lại sự thảm liệt và tàn khốc của chiến đấu.

Trong chiến trường hai bên. "Ta liều mạng với ngươi!" Đột nhiên, Phi Liêm gầm lên giận dữ, thân hình trương lớn, một đạo quang mang lóe lên, toàn bộ thân thể khổng lồ nổ tung, kéo theo đối thủ, Đại Vu Vu tộc đồng quy vu tận. "Đại Vu Vu tộc, nạp mạng!" Yêu Thần Cửu Anh bên cạnh cũng trong miệng gầm lên một tiếng, lao về phía Đại Vu Vu tộc trước mặt, tự bạo sau đó kéo theo đối thủ vẫn lạc.

Sau hai người đó, một số Yêu Tướng và Yêu Thần cũng nhao nhao học theo, tự bạo kéo theo đối thủ đồng quy vu tận.

Mấy lượt tự bạo đồng quy vu tận, ngay cả Tổ Vu Hấp Tư của Vu tộc cũng bị tự bạo kéo theo vẫn lạc. "Bát đệ, bát ca..." Tổ Vu Hấp Tư vẫn lạc, các Tổ Vu khác gầm lên liên tục, điên cuồng công kích đối thủ.

Trong chốc lát, Hi Hòa và Côn Bằng hai người khổ sở chống đỡ, nếu không có thiện ác thi tương trợ, e rằng đã sớm vẫn lạc trong tay các Tổ Vu. "Hống!" Tổ Vu Thiên Ngô gầm lên một tiếng, một quyền đánh bay Hi Hòa, máu tươi văng khắp trời, một quyền trọng thương nàng.

Tổ Vu Xa Bỉ Thi bên cạnh lúc này cũng nhân cơ hội áp chế thiện

ác thi của Hi Hòa. "Thiên Đế, bảo trọng..." Hi Hòa nhìn Đế Tuấn, ánh mắt nhu hòa, khóe miệng nở một nụ cười động lòng người, trước nụ cười đó, thiên địa đều ảm đạm, dưới nụ cười bi mỹ đó, ẩn chứa sự quyết tuyệt và sát ý. "Vu tộc, chết cho ta!" Ánh mắt vốn nhu hòa của Hi Hòa lập tức trở nên vô cùng lạnh băng và oán hận, sát ý và oán hận dâng trào trong lòng, toàn bộ thân người nàng lao về phía Thiên Ngô. "Oanh!

Oanh!" Hai tiếng nổ lớn vang lên, Hi Hòa tự bạo kéo Thiên Ngô đồng quy vu tận, thiện ác thi tự bạo kéo Xa Bỉ Thi đồng quy vu tận. "Hi Hòa..." Thần tình Đế Tuấn sững sờ, rồi gầm lên giận dữ.

Y đã khuyên Hi Hòa nhiều lần, nhưng Hi Hòa vẫn không để lại hậu thủ, sự vẫn lạc lúc này của nàng, lại là vẫn lạc thật sự.

Không biết các Tổ Vu Vu tộc có để lại hậu thủ hay không, nhưng Hi Hòa, thì không. "Thất ca...

Thất đệ..." "Thập ca...

Thập đệ..." "Đế Tuấn, đệ đệ của ta..." Đế Giang gầm lên giận dữ, công kích trong tay oanh thẳng vào Đế Tuấn.

Tuy các Tổ Vu đều đã để lại hậu thủ, nhưng trong khoảnh khắc đó, Đế Giang dường như không cảm nhận được hậu thủ, cứ như thể, thật sự đã vẫn lạc.

Cảm giác bất an trong lòng, lập tức dâng lên.

Không chỉ mình y, các Tổ Vu khác cũng vậy, cho nên lúc này, mới kinh hãi thất sắc như vậy. "Trẫm muốn, chết!" Đế Tuấn lạnh lùng nói, trên mặt như phủ một tầng băng sương, trong mắt hỏa quang nhảy múa, như muốn thiêu đốt tận tứ hải, diệt vong bát hoang.

Tay y vận chuyển Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, sau đó cầm Hà Đồ Lạc Thư nghênh chiến bốn vị Tổ Vu.

Lúc này, Thái Nhất và thiện ác thi của y cũng chịu liên thủ công kích của bốn vị Tổ Vu.

Nhưng trong lòng Thái Nhất cũng nổi giận đùng đùng, hai bên đều dốc toàn lực chiến đấu, những đòn công kích mạnh mẽ hủy diệt chiến trường, bất kể đối phương hay phe mình, chạm vào ắt chết.

Hai bên lúc này đã mắt đỏ ngầu, căn bản không còn khả năng dừng tay nữa.

Tình hình lúc này đã diễn biến đến mức "không chết ta thì ngươi vong".

Trên chiến trường, từng đợt sức mạnh không ngừng xung kích khuếch tán. "Oanh!

Oanh!" Lại mấy tiếng nổ lớn chấn động Cửu Tiêu truyền đến, chỉ thấy Anh Chiêu cộng thêm thiện ác thi của Bạch Trạch tự bạo kéo Cường Lương vẫn lạc.

Bạch Trạch tuy không chết, nhưng lại trọng thương, từ hư không rơi xuống.

Lúc này tuy may mắn giữ lại được một mạng, nhưng với tình hình lúc này, ngay cả một vị Thái Ất Kim Tiên cũng đủ để xóa sổ y.

Nếu không có linh bảo tương trợ trong tay, lúc này y đã vẫn lạc trong tay tộc nhân Vu tộc.

Trong hư không, trên chiến trường.

Đế Tuấn nhìn các Yêu Thần lần lượt tự bạo, trong lòng càng bi phẫn giao gia. "Ong!" Hư không khẽ rung chuyển, phía sau y một đạo đế ảnh khổng lồ hiện lên, một ngón tay chỉ ra, trấn áp về phía Đế Giang cùng các Tổ Vu khác, Thiên Đế Ngọc Tỷ, Cửu Long hiện ra, trấn áp thiên địa.

Chương 293

Lúc này Đế Tuấn bùng phát ra uy lực cực mạnh, thực lực bản thân cộng thêm Hà Đồ Lạc Thư và Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận lại có thể áp chế năm vị Tổ Vu là Đế Giang, Cú Mang, Nhục Thu, Chúc Cửu Âm và Cường Lương. "Đông!" Đột nhiên, một tiếng chuông trong trẻo truyền đến, âm ba có thể nhìn thấy bằng mắt thường từng trận khuếch tán ra ngoài, như mặt hồ tĩnh lặng bị ném một hòn đá xuống, gợn lên từng vòng sóng gợn.

Đông Hoàng Thái Nhất trong tay quang hoa lưu chuyển, dùng sức gõ Hỗn Độn Chung, phát động sức mạnh mạnh nhất.

Trong chốc lát, vô số người trên chiến trường Vu Yêu toàn bộ bị ngưng kết trong một hơi thở.

Chiêu của cao thủ, một hơi thở liền có thể quyết định sinh tử, trong chớp nhoáng, Đế Tuấn và Thái Nhất đã đưa ra một quyết định, trước tiên oanh sát một vị Tổ Vu đang đối chiến với mình.

Trong khoảnh khắc đó, thân hình Nhục Thu đang công kích Đế Tuấn dừng lại, Hà Đồ Lạc Thư trong tay Đế Tuấn hợp làm một, một đạo quang mang lóe lên, trên cổ Tổ Vu Nhục Thu đã xuất hiện một đường máu.

Trên chiến trường Vu Yêu Hồng Hoang.

Thực ra, Nhục Thu ngay khoảnh khắc thân hình dừng lại đã thầm hô không tốt, nhưng sau khi khôi phục một hơi thở, lại thấy một đạo cường quang lóe lên trước mắt.

Dưới Thái Dương Tinh trên đỉnh đầu, lại không phân rõ đó là ánh sáng mặt trời. "Phụt!" Giây tiếp theo, ý thức của y dần dần mơ hồ, ánh mắt tan rã, một đạo máu tươi bắn ra từ cổ, toàn bộ thân người từ

hư không rơi xuống.

Vô độc hữu ngẫu (không chỉ mình y mà còn có một người khác), bên cạnh Đông Hoàng Thái Nhất, y lại chọn Tổ Vu Cộng Công, âm ba của Hỗn Độn Chung hóa thành một thanh kiếm sắc bén, trực tiếp đâm xuyên tim Cộng Công, trực tiếp vẫn lạc.

Trong một hơi thở, Vu tộc lại mất đi hai vị Tổ Vu, các Tổ Vu còn lại càng điên cuồng công kích hai người họ, sóng xung kích mạnh mẽ lại lần nữa khiến người của hai tộc vẫn lạc.

Đế Giang hiện ra Tổ Vu Chân Thân, thừa lúc Đế Tuấn đang tự lo không xuể, một quyền đánh bay y.

Hà Đồ Lạc Thư trong tay Đế Tuấn bay đi, lại trực tiếp đánh trúng Chúc Cửu Âm trước mặt, trực tiếp trọng thương y.

Máu tươi bắn tung tóe khắp đường, nhuộm đỏ cả bầu trời, nhưng ánh mắt y lại lạnh băng dị thường, trong miệng lạnh lùng thốt ra một chữ 'bạo', Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận lập tức nổ tung.

Dưới sự thao túng có chủ ý của Đế Tuấn, toàn bộ sức mạnh tự bạo của đại trận đều hướng về Chúc Cửu Âm đang bị thương.

Đế Giang và Cú Mang hoàn toàn không kịp cứu, Chúc Cửu Âm vẫn lạc, Hà Đồ Lạc Thư bị nổ bay, y cũng bay ngược ra. "Đế Tuấn..." Đế Giang và Cú Mang nghiến răng nghiến lợi, thân hình khổng lồ công kích về phía Đế Tuấn.

Từ khi vị Tổ Vu đầu tiên vẫn lạc bắt đầu, y càng lúc càng cảm thấy bất an, hậu thủ mà Tổ Vu để lại, hoàn toàn không cảm nhận được, lúc này, Đế Giang và Cú Mang đều không dám khẳng định, hậu thủ mà mọi người để lại, có còn tồn tại hay không.

Nhưng bây giờ, lại không thể để ý đến những điều đó nữa rồi.

Cú Mang gầm lên một tiếng giận dữ, hiện ra Tổ Vu Chân Thân

khổng lồ, quyền ảnh tràn ngập bầu trời, như một cơn bão vũ, điên cuồng công kích Đế Tuấn. "Yêu Sư, mau mau đi giúp Thiên Đế..." Bạch Trạch đang rơi xuống lúc này vô cùng suy yếu, khó khăn chém giết người Vu tộc, may mà có linh bảo tương trợ, bằng không, an toàn của y cũng là một vấn đề.

Nhưng khi thấy Đế Tuấn bị Đế Giang và Cú Mang giận dữ liên thủ công kích khổ sở chống đỡ, y không kìm được mà thầm truyền âm cho Côn Bằng.

Côn Bằng nghe lời, ánh mắt lướt qua Đế Tuấn một cái, trong lòng dấy lên nụ cười lạnh.

Bản thân y ứng phó hai vị Tổ Vu, tuy gian nan, nhưng chưa hiện dấu hiệu thất bại.

Đế Tuấn ngược lại, lại thu hút luôn công kích vốn dành cho Chúc Cửu Âm, lúc này chịu liên thủ của hai người, trong lòng y đừng nói là vui sướng đến mức nào.

Suy nghĩ xong, y nhìn thoáng qua thiện thi chưa khôi phục, nghiến răng một cái, tự bạo thiện thi, ngăn cản Huyền Minh, rồi sau đó bay về phía Đế Tuấn. "Đồ chết tiệt!" Huyền Minh gầm lên chửi một tiếng, tuy sớm đã có phòng bị, nhưng sức mạnh tự bạo lại không thể không phòng.

Mặc dù tu vi của thiện thi của Côn Bằng lúc này chỉ khôi phục Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng khoảng cách quá gần, nếu một chút bất cẩn, khó tránh khỏi bị trọng thương.

Bị sức mạnh tự bạo ngăn cản, Côn Bằng rời đi, chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi, nhưng đã đủ rồi.

Nhìn thấy điều này, khóe miệng Bạch Trạch phía dưới lộ ra một nụ cười, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất cũng dịu đi không ít.

Dưới cục diện như vậy, Yêu Sư Côn Bằng có thể đứng ra, liền có thể làm dịu đi một chút.

Còn về Vu tộc và các Tổ Vu, sắc mặt thì vô cùng âm trầm, ánh mắt chứa sát khí, sát ý lạnh lẽo. "Hưu!" Trong lúc đó, Côn Bằng đang bay về phía Đế Tuấn, đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hà Đồ Lạc Thư đang tỏa ra quang huy chói mắt trong hư không, ánh mắt y lạnh lẽo, phất tay một cái, cuốn lấy hai bảo vật trong hư không, rồi hóa thành Đại Bằng Cự Điểu, bay vút đi.

Tốc độ của y lúc này đã đạt đến cực hạn, nhanh đến mức tất cả mọi người có mặt đều không kịp phản ứng.

Khi phản ứng lại, trên chiến trường Vu Yêu, đâu còn bóng dáng Côn Bằng.

Trong đầu tất cả Yêu tộc, chỉ có một ý niệm, Yêu Sư Côn Bằng, đã phản bội chạy trốn!

Bạch Trạch không hiểu, các Yêu tộc khác cũng không hiểu.

Thần sắc Thái Nhất âm trầm, trong mắt sát ý lạnh lẽo, nhưng cuối cùng không mở miệng, chỉ có công kích trong tay y càng thêm sắc bén.

Trên chiến trường, phía trên.

Đế Tuấn nhìn về hướng Côn Bằng rời đi, sâu trong mắt lóe lên một tia hàn quang, trên khuôn mặt bình tĩnh, không nhìn ra sâu cạn, như thể chuyện này đối với y chỉ là một chuyện cực kỳ nhỏ bé. "Côn Bằng..." Sau hồi lâu, Đế Tuấn trong miệng khẽ nói hai chữ. "Ha ha ha, Đế Tuấn, khí số Yêu tộc đã tận, nạp mạng đi!" Đế Giang gầm lên giận dữ, oanh kích về phía Đế Tuấn.

Trong Lục Đạo Luân Hồi Hồng Hoang.

Hậu Thổ khi Mười Hai Tổ Vu bắt đầu vẫn lạc, trong lòng đã vô cùng bất an.

Tuy nàng biết các ca ca tỷ tỷ của mình sẽ chuẩn bị một số hậu thủ, nhưng lúc này nhìn từng người vẫn lạc, trong lòng nàng lại không dễ chịu. "Ngay cả lúc này đi ra, Thiên Đạo cũng sẽ không cho ngươi ra tay..." Bình Tâm nhìn Hậu Thổ, chậm rãi mở miệng nói.

Ngừng một chút, rồi tiếp tục nói: "Hơn nữa, bây giờ có thể ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi hay không còn chưa biết..." Bình Tâm với tư cách là thiện thi của Hậu Thổ, tự nhiên biết rõ khi Hậu Thổ lập ra Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Đạo đã có cảnh cáo, không cho phép can thiệp vào chuyện này.

Cho nên trong tình huống hiện tại, việc Hậu Thổ có thể ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi hay không cũng là một vấn đề. "Nhưng nhìn các ca ca tỷ tỷ vẫn lạc như vậy, trong lòng ta lại không dễ chịu..." Trên khuôn mặt tươi cười của Hậu Thổ mang theo một tia khó xử, trong miệng ngưng giọng nói.

Chương 294

Sau khi nghĩ kỹ, nàng mở miệng nói: "Hãy thử một lần đi, nếu thực sự không được, thì đành hy vọng hậu thủ của các ca ca tỷ tỷ có thể hữu dụng..." Với tình hình hiện tại, nếu thực sự không thể ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi, thì chỉ có thể hy vọng hậu thủ của các ca ca tỷ tỷ hữu dụng, không thực sự vẫn lạc.

Bằng không, trong lòng nàng sẽ tự trách và đau khổ.

Nàng đứng dậy, lập tức bước ra khỏi Bình Tâm Điện. "Ong!" Lúc này, trên Cửu Thiên một cỗ vĩ lực Thiên Đạo mênh mông giáng xuống, lập tức cấm cố thân hình Hậu Thổ.

Trong Lục Đạo Luân Hồi Hồng Hoang.

Hậu Thổ nhìn về phía Cửu Thiên, trên khuôn mặt tươi cười lóe lên một tia âm trầm, nhưng sau một lát liền tan biến, thay vào đó là một tia ưu sầu. "Ai, xem ra đành phải tùy theo Thiên Ý rồi..." Sau hồi lâu, Hậu Thổ trong miệng khẽ thở dài một tiếng.

Thiên Đạo đã cấm cố nàng ở đây, vậy thì chỉ có thể hy vọng hậu thủ của các ca ca tỷ tỷ nàng có hiệu nghiệm.

Bằng không, có thể sẽ thực sự vẫn lạc.

Nàng không muốn nhìn thấy điều đó, cho nên trước đây mới đặc biệt đi một chuyến đến Vu tộc.

Với tình hình lúc này, kết quả chưa biết được, đành phải xem tình huống cuối cùng rồi.

Trong Vô Lượng Cung, trên Đại Điện.

Ánh mắt Càn Khôn dừng lại trên Lục Đạo Luân Hồi, trên khuôn mặt đạm nhiên lóe lên một tia dị sắc. "Thiên Đạo ngăn cản Hậu Thổ,

tuy ta đã sớm đoán được, nhưng lúc này lại động dụng Thiên Đạo chi lực mênh mông đến vậy, quyết tâm đóng đinh Hậu Thổ ở Lục Đạo Luân Hồi, không cho nàng can thiệp vào Vu Yêu..." Thiên Đạo chi lực lúc này quả thực không nhỏ, với tu vi của Hậu Thổ lúc này, tự nhiên không thể thoát khỏi sự cấm cố của cỗ Thiên Đạo chi lực đó.

Thiên Đạo đã động dụng Thiên Đạo chi lực to lớn đến vậy để cấm cố Hậu Thổ trong Lục Đạo Luân Hồi, quyết định không cho nàng bước ra khỏi Lục Đạo Luân Hồi một bước, tiến hành can thiệp vào chuyện Vu Yêu.

Càn Khôn trong lòng suy nghĩ, ánh mắt lại lần nữa đặt trên chiến trường Vu Yêu. "Mấy vị Tổ Vu của Vu tộc tuy vẫn lạc, nhưng lại cũng có hậu thủ lưu lại, ngược lại không đến mức triệt để vẫn lạc, chỉ là thời gian trở về lại không nhanh như vậy..." Ánh mắt Càn Khôn xuyên thấu vô tận thời không, nhìn về phía chiến trường Vu Yêu.

Trước đây khi Tổ Vu Vu tộc vẫn lạc, đều sẽ có một đạo bản nguyên chi khí bao bọc lấy khí tinh huyết Tổ Vu nồng đậm biến mất trên chiến trường Vu Yêu, đi về tộc địa Vu tộc, trong Bách Vạn Đại Sơn.

Nếu không phải tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoặc Thánh Nhân, e rằng đều không dễ dàng phát hiện thủ đoạn của Tổ Vu.

Hơn nữa không ít Đại Năng trong lòng đều rõ, trong tình huống như vậy, Tổ Vu tự nhiên sẽ không làm gì cả, tự nhiên có thủ đoạn lưu lại, sẽ không triệt để vẫn lạc.

Tổ Vu có thủ đoạn lưu lại, nhưng Thiên Hậu Hi Hòa, lại thực sự vẫn lạc.

Không để lại hậu thủ, lần này dưới sự tự bạo, nàng thực sự đã vẫn lạc, không thể sống lại lần nữa.

Ánh mắt Càn Khôn lướt qua mấy vị Tổ Vu còn lại và Đế Tuấn, Thái Nhất, cuối cùng dừng lại trên Hỗn Độn Chung trong tay Thái Nhất, trong mắt một đạo thần hoa lóe lên.

Sau một nụ cười nhạt, Càn Khôn tiếp tục quan sát Vu Yêu giao chiến.

Trên chiến trường Vu Yêu Hồng Hoang. "Hồng Hoang thiên địa, Ngô vi Thiên Đế, Thiên Đế Ngọc Tỷ, trấn áp!" Đế Tuấn lúc này không có Hà Đồ Lạc Thư trong tay, không thể bày ra Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, nhưng thủ đoạn trong tay y không chỉ có vậy.

Phía sau y đế ảnh khổng lồ giáng lâm, ánh mắt xem thường mọi thứ nhìn Đế Giang và Cú Mang.

Chỉ thấy Thiên Đế Ngọc Tỷ trong tay đế ảnh xoay tròn rơi xuống trong hư không, trấn áp về phía hai vị Tổ Vu. "Nhật Kim Luân, đến!" Ánh mắt Đế Tuấn lạnh lùng, phất tay một cái, một đạo quang mang màu vàng đột ngột xuất hiện trong hư không, vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, đánh về phía Đế Giang.

Nhật Kim Luân là pháp bảo của Thái Dương Tinh, tuy không phải pháp bảo cộng sinh, nhưng đối với Thái Dương Tinh lại cực kỳ quan trọng, như Nguyệt Kim Luân trong tay Hi Hòa vậy. "Đại ca, nhị ca, đệ giúp..." Ngay lúc đó, một giọng nói êm tai truyền đến, lại là Huyền Minh xuất hiện bên cạnh Đế Giang và Cú Mang, hai người lộ ra nụ cười, nhìn về phía Thiên Đế Ngọc Tỷ đang rơi xuống, lập tức hiện ra Tổ Vu Chân Thân, nghênh đón. "Ha ha ha, Đế Tuấn, xem ngươi làm sao thắng ta..." Đế Giang trong miệng cười lớn, một quyền oanh thẳng vào Thiên Đế Ngọc Tỷ, công kích của Cú Mang và Huyền Minh cũng theo đó mà đến.

Đế Tuấn thao túng Nhật Kim Luân, đế ảnh thao túng Thiên Đế Ngọc Tỷ, lập tức giao chiến với ba vị Tổ Vu Đế Giang.

Nếu không phải trước đó tự bạo đại trận và thiện ác thi, lúc này thủ đoạn cùng ra, ngược lại không đến mức rơi vào thế hạ phong.

Nhưng vì sự thật là như vậy, y cũng không còn hy vọng gì nữa, chuyên tâm thao túng pháp bảo, ứng phó liên thủ của ba vị Tổ Vu.

Nếu mấy chục vạn năm trước, Đế Tuấn đối mặt liên thủ của ba vị Tổ Vu, tự nhiên không có chút thắng lợi nào, nhưng trải qua mấy chục vạn năm tinh tiến, không chỉ tu vi tăng trưởng, mà ngay cả uy lực pháp bảo cũng mạnh lên không ít.

Cho nên lúc này lấy một địch ba, tuy rơi vào thế hạ phong, nhưng cũng không để lộ dấu hiệu thất bại.

Đông Hoàng Thái Nhất ở xa thấy vậy, trong lòng thở phào một hơi.

Chỉ cần đại ca không sao, vậy thì mọi việc đều có cơ hội xoay chuyển.

Ánh mắt y lạnh lùng, nhìn về phía đối thủ trước mặt, Chúc Dung và Xi Vưu hai vị Tổ Vu, thực lực siêu quần, quả thực không dễ đối phó, lúc này y chỉ có thể vừa ứng phó, vừa dùng ánh mắt lạnh băng không ngừng tìm kiếm sơ hở.

Có Hỗn Độn Chung trong tay, cộng thêm ác thi, lúc này y ngược lại không đến mức rơi vào thế hạ phong.

Đế Tuấn lúc này lấy một địch ba, vẫn còn chút khó khăn. "Oanh!" Đột nhiên, Đế Tuấn bị Đế Giang một quyền đánh lui, uy thế khủng bố tấn công tới. "Đế Tuấn, đầu hàng đi, Yêu tộc căn bản không có chút thắng lợi nào..." Đế Giang lạnh lùng nhìn y, nói. "Đầu hàng?!" Đế Tuấn lạnh lùng cười một tiếng, nhìn Đế Giang, trên mặt như phủ một tầng băng sương. "Muốn Trẫm đầu hàng, trừ phi Trẫm chết..." Đế Tuấn gầm lên một tiếng giận dữ, thân hình lao về phía Đế Giang.

Đế ảnh khổng lồ phía sau, một ngón tay chỉ ra, Thiên Đế Ngọc Tỷ bay bắn ra, trấn áp.

Nhật Kim Luân vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp trong hư không, lập tức công kích Huyền Minh, người có thực lực yếu hơn trong ba vị Tổ Vu. "Đương!" Huyền Minh hai tay ngang ra đỡ, Nhật Kim Luân để lại một dấu ấn màu trắng giữa hai tay y, sức mạnh khổng lồ chấn y lùi lại mấy bước, để lại những dấu chân sâu trên hư không.

Ngay sau đó Đế Tuấn tay kháp thủ quyết, Nhật Kim Luân xoay một vòng, hướng về Cú Mang.

Chương 295

"Trấn!" Thiên Đế Ngọc Tỷ ngay lúc đó, trấn áp xuống Đế Giang.

Thần sắc Đế Giang lạnh lùng, trong mắt lóe lên hàn quang, một quyền oanh ra, mang theo uy thế vô địch, đánh về phía Thiên Đế Ngọc Tỷ.

Một bên khác, Cú Mang trên người quang mang đại thịnh, một cỗ mộc chi tinh khí bùng phát, tinh khí xen lẫn quang mang huy hoàng, hóa thành một mũi tên sắc bén, bắn về phía Đế Tuấn. "Oanh!" Tiếng nổ lớn gần như đồng thời vang lên, Đế Giang và Cú Mang hai người bị cỗ sức mạnh khổng lồ chấn lui, thần sắc chấn kinh.

Ngược lại Đế Tuấn, lúc này lại bay ngược ra, trong mắt thần quang giao thoa, không biết đang ủ mưu gì.

Tay y kháp quyết, sau đó ấn quyết đặt vào mi tâm, một dấu ấn màu vàng hiện lên ở mi tâm, y dùng sức, một đoàn quang mang xuất hiện trong ấn quyết.

Quang mang vừa xuất hiện, trong mắt Đế Tuấn hiện lên vẻ mệt mỏi, khí tức trên người cũng hạ thấp không ít.

Sau đó chỉ thấy y phất tay một cái, Nhật Kim Luân liền bay đi, rơi vào trong tay y, đem đoàn quang mang trong tay đánh vào trong Nhật Kim Luân.

Sau khi làm xong mọi việc, thần sắc trong mắt Đế Tuấn khẽ buông lỏng, sau đó ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía mấy vị Tổ Vu.

Trên chiến trường Vu Yêu của Hồng Hoang.Ầm!Sau khi Đế Tuấn đưa quang mang vào Nhật Kim Luân, liền thấy Nhật Kim Luân phát sáng rực rỡ, một cỗ khí tức kinh khủng bùng phát, mạnh mẽ hơn

trước vài phần.Thấy dáng vẻ và cảm nhận khí tức của Đế Tuấn lúc này, Đế Giang cùng Cú Mang, Huyền Minh nhìn nhau một cái, sau đó thân hình khẽ động, một lần nữa đánh tới Đế Tuấn.Giờ khắc này, Đế Tuấn đã trọng thương, nếu không thừa cơ hội này tiêu diệt y, đợi y khôi phục thì cơ hội sẽ khó có được.Thắng lợi của Yêu tộc và Vu tộc nằm ở y, ai thắng thì người đó sẽ là chúa tể Hồng Hoang.Còn về nguyên nhân Nhật Kim Luân đột nhiên khí tức tăng vọt, y cũng không bận tâm nhiều như vậy.

Pháp bảo đối với Vu tộc không có nhiều tác dụng lớn.Cửu Chuyển Huyền Công đã luyện tới đỉnh phong tầng thứ bảy, pháp bảo có thể phá vỡ Chân thân Tổ Vu lại càng ít ỏi, cho nên lúc này sự dị thường của Nhật Kim Luân cũng không được để vào mắt.Trong chốc lát, uy thế kinh khủng lại một lần nữa càn quét, tiếng oanh minh không ngừng vang lên, hai bên lại một lần nữa giao chiến.Ầm!Đế Tuấn và Đế Giang hai quyền đối chọi, sức mạnh khổng lồ tức thì chấn bay cả hai người.Khí huyết trong cơ thể Đế Tuấn sôi trào, sắc mặt trắng bệch, khí tức trên người hỗn loạn, hiển nhiên đã đến cực hạn.Sắc mặt Đế Giang dần lạnh đi, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng dữ tợn, tay nắm chặt lại, một lần nữa đánh tới Đế Tuấn.Cú Mang và Huyền Minh hai vị Tổ Vu một bên thì liên thủ tiêu diệt Thiên Đế Đế Ảnh khổng lồ.Ầm!

Ầm!

Ầm!Trong chốc lát, uy thế kinh khủng từng đợt mạnh hơn từng đợt càn quét, vô số tộc nhân Vu Yêu hai tộc vẫn lạc trong sự xung kích và tàn sát như vậy.Trên không trung, mưa máu không ngừng, đại địa sau khi bị nhuộm máu, trở nên vô cùng dữ tợn kinh khủng, máu chảy không ngừng hội tụ thành sông, chảy về nơi xa, nhưng không biết chảy về đâu.Trên đại địa, khắp nơi là tàn chi đoạn thi, thây nằm khắp nơi, báo hiệu cuộc giao chiến thảm khốc của hai tộc.Lúc này, Đế

Tuấn tay chấp Nhật Kim Luân và Thiên Đế Ngọc Tỷ, một mình đối kháng liên thủ với ba vị Tổ Vu Đế Giang, Cú Mang và Huyền Minh, Đế Uy trên người ngập trời, uy thế kinh khủng che trời lấp đất ập tới ba vị Tổ Vu Đế Giang.Hừ!Sắc mặt Đế Giang lạnh đi, sát ý trong mắt rợn người, trong tiếng hừ lạnh, khí thế kinh khủng bùng nổ trên người, sát khí vô tận kích động, khiến cho không gian mấy trăm vạn dặm bị bao trùm trong sát khí.Thân hình y chợt lóe, tức thì xuất hiện trước mặt Đế Tuấn, một quyền với thế phá vỡ thiên địa, lập tức đánh xuống.Không Gian Pháp tắc. . ..Đế Tuấn nhìn Đế Giang thi triển Không Gian Pháp tắc, sắc mặt tức thì ngưng trọng, cẩn thận ứng phó.Ầm!Một quyền đón đỡ, y lại một lần nữa bị đánh bay đi, khóe miệng rỉ máu, khí tức trên người chấn động kịch liệt.Vút!Một mũi tên khổng lồ do Mộc chi tinh khí hóa thành bay tới Đế Tuấn, thêm vào công kích của Huyền Minh.Khi chưa kịp ổn định thân hình, tức thì đã ập tới trước mặt y.Ầm!Đế Tuấn đã trọng thương lúc này lại càng tuyết rơi thêm sương, hiển nhiên đã đến sức cùng lực kiệt.Ánh mắt lạnh băng rơi trên người Đế Giang và những người khác, ánh sáng trong mắt Đế Tuấn đan xen, dường như đang ủ mưu cho đòn công kích cuối cùng.Dưới cuộc chiến này, vết thương của y đã đạt đến cực hạn, ngay cả Đế Ảnh khổng lồ phía sau cũng hoàn toàn tiêu tán dưới sự công kích liên thủ của ba người Đế Giang.Sau khi ngừng lại vài hơi thở, khí thế cường hãn trên người Đế Tuấn lại một lần nữa bùng nổ, từng trận hỏa diễm màu vàng cháy rực trên người, trong đôi mắt bắn ra hai đạo kim quang, xuyên thủng hư không.Hùng!

Hùng!Vô tận Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa thiêu đốt hư không, hư không cũng trở nên vặn vẹo.Ba vị Tổ Vu Đế Giang nhíu mày, Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa quả thật có chút phiền toái, nhưng cũng không đến mức e ngại.Đế Tuấn, đầu hàng đi!

Ta có thể cho ngươi giữ toàn thây. . .Đế Giang không tiếp tục ra

tay, nhìn y, nhàn nhạt nói.Đế Giang, muốn Trẫm đầu hàng ư, nằm mơ đi!

Dù Trẫm có vẫn lạc, cũng sẽ kéo ngươi theo. . .Trên mặt Đế Tuấn hiện lên một nụ cười lạnh, lạnh lùng nói.Hừ!Nghe vậy, Đế Giang hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, cùng Cú Mang và Huyền Minh, một lần nữa công kích Đế Tuấn.Ầm!Uy thế kinh khủng càn quét, một số tộc nhân Vu Yêu không kịp tránh né xung quanh tức thì vẫn lạc trong đó, linh khí trong phạm vi trăm vạn dặm bị tiêu diệt trong sự xung kích đó.Giờ khắc này, không có nhiều âm thanh, bởi vì tất cả đều đã bị tiêu diệt trong sự xung kích.Phụt!Đột nhiên, Đế Giang một quyền đánh vào ngực Đế Tuấn, Đế Tuấn phun ra một ngụm máu tươi, máu nhuộm trời xanh, Thiên Đế Ngọc Tỷ trong tay cũng xuất hiện vết nứt dưới sự công kích của ba người. . .Thái Nhất và Ác thi giao chiến với Chúc Dung và Xi Vưu, lúc này y vẫn dần cảm thấy pháp lực không đủ, thân tâm mệt mỏi.Chúc Dung và Xi Vưu chiến lực phi phàm, nếu không có Hỗn Độn Chung trong tay, lúc này y đã bại trận rồi.Ầm!Chúc Dung một quyền đánh xuống, Ác thi bị đánh bay đi, máu nhuộm trời xanh.Thái Nhất nhìn Đế Tuấn một cái, biết Đế Tuấn đã bắt đầu thi triển hậu thủ, cũng không còn bận tâm nữa.Kiếm chỉ điểm vào mi tâm, một đoàn quang mang bay ra, dung nhập vào Hỗn Độn Chung.Đông!Hỗn Độn Chung vang lên, âm ba kinh khủng càn quét đi.Thân hình Chúc Dung dừng lại, nhưng trước khi bị định trụ một hơi thở, sát khí trên người y ngưng tụ, bảo vệ khắp cơ thể.Bạo!Trên mặt Thái Nhất lóe lên một tia sắc lạnh, trong miệng phun ra một chữ, Ác thi tự bạo ngay trước mặt Chúc Dung.Sự xung kích khổng lồ tức thì khiến Chúc Dung bị trọng thương, mặc dù Ác thi không phải cảnh giới hậu kỳ, nhưng khoảng cách gần như vậy, nếu không phải Chúc Dung đã kịp thời chống đỡ, y đã phải vẫn lạc tại đây.Ngũ ca. . ..Xi Vưu gầm lên giận dữ, quay đầu nhìn Thái Nhất, trong mắt lóe lên hung quang.Tại Đan Điền, đoàn quang mang kỳ dị kia xoay tròn, sức

mạnh vô tận truyền vào trong cơ thể y.Hự!Xi Vưu một quyền đánh tới Thái Nhất, lực lượng kinh khủng ập tới Thái Nhất.Nắm đấm kia không ngừng phóng đại trong mắt Thái Nhất, thân hình y khẽ động, tế ra Hỗn Độn Chung, chắn lại một kích.Hai bên tức thì giao chiến với nhau, Chúc Dung nhìn một cái, lại một lần nữa gia nhập chiến cuộc. . .Ha ha ha, Yêu tộc ta xưng bá Hồng Hoang hơn trăm vạn năm, cuối cùng lại là một giấc mộng trống rỗng. . .Đế Tuấn cười lớn, sau đó ánh mắt rơi trên người Đế Giang.Đế Giang, trận chiến ngày hôm nay, là Lượng kiếp của Vu Yêu, dưới Thiên Đạo, không có kẻ thắng, chúng ta cùng đi thôi!Nói rồi, thân thể y đột nhiên trương lớn.Ba vị Tổ Vu Đế Giang thấy vậy, tức thì bạo lùi.Nhưng tốc độ của họ, lại không nhanh bằng sức mạnh tự bạo.Huống hồ, Đế Tuấn đã dùng sức mạnh của Thiên Đế Ngọc Tỷ, khóa chặt phiến không gian này, lúc này khó mà thoát thân.Ầm!Một đạo cường quang lóe lên, sau đó là một tiếng vang động vũ trụ, chấn động Cửu Tiêu cùng với một cỗ sóng xung kích kinh khủng truyền ra.Đế Tuấn tự bạo, kéo theo Đế Giang, Cú Mang và Huyền Minh vẫn lạc!Đại ca. . .Đại ca, Nhị ca, Cửu tỷ. . .Thấy tình hình này, Thái Nhất cùng Xi Vưu, Chúc Dung ba người sắc mặt bi thương.Ánh mắt Thái Nhất vô cùng lạnh băng, nhìn Chúc Dung và Xi Vưu đang giận dữ và mang sát ý lạnh lùng tương tự trước mắt, lạnh lùng nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì mọi người cùng chết đi!”Nói rồi, Hỗn Độn Chung trong tay y đột nhiên với thế sét đánh không kịp bưng tai, đập về phía Xi Vưu đang lao tới.Xi Vưu tức thì bị đập bay đi, một kích trọng thương.Sau đó Thái Nhất kéo Chúc Dung và Xi Vưu đang trọng thương cùng tự bạo, ba người song song vẫn lạc.Đại chiến Vu Yêu, với sự vẫn lạc của tầng lớp cao nhất hai bên, tuyên bố sự kết thúc của trận chiến này! . . .Trên chiến trường Vu Yêu của Hồng Hoang.Đế Tuấn vẫn lạc, Nhật Kim Luân hóa thành một đạo kim quang, biến mất trong hư không, bay về phía Hỗn Độn thế giới.Nhật Kim Luân có cấm chế của Đế Tuấn, lúc này liền bay tới trong tay Lục

Áp.Còn về Thiên Đế Ngọc Tỷ, lúc này lại vẫn còn ở trong hư không.Về khí Bản Nguyên và khí Tinh Huyết của mấy vị Tổ Vu, lúc này sau khi lóe lên trong hư không, liền biến mất không thấy.Với ánh mắt của Càn Khôn, tự nhiên biết rõ, chúng đã đi vào Thập Vạn Đại Sơn, một lần nữa trọng sinh.Nhưng xét về tình hình của Tổ Vu, muốn trở lại, quả thực cần không ít thời gian, dù sao thì, dù có mất nhiều thời gian đến mấy cũng tốt hơn là vẫn lạc hoàn toàn.Chân linh của Xi Vưu theo sức mạnh của Đan Điền, hóa thành một đạo lưu quang bay về Lục Đạo Luân Hồi, sau đó được Hậu Thổ đưa vào Lục Đạo Luân Hồi.Còn về Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc, sau khi vẫn lạc, Hỗn Độn Chung lúc này lại vẫn còn ở trong hư không, chưa rời đi.Theo sau sự vẫn lạc của tầng lớp cao nhất hai tộc, đại chiến dừng lại, lúc này toàn bộ thiên địa Hồng Hoang đã khôi phục lại sự thanh minh, những sát cơ và sát khí đậm đặc khắp trời dần dần tiêu tán, chúng sinh Hồng Hoang trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng giãn ra.Lượng kiếp, cuối cùng cũng kết thúc! . . .Đại chiến Vu Yêu hai tộc lần này kết thúc, giữa thiên địa phảng phất hóa thành nhân gian luyện ngục, máu huyết tụ thành sông, thi thể chất thành núi.Mặc dù Hồng Hoang tự có năng lực tự thanh lọc, cộng thêm có U Minh Huyết Hải và Minh Hà Lão Tổ tương trợ, nhưng nhất thời cũng khó có thể dẫn độ sạch sẽ những thi thể tàn hài và sông máu này.So với U Minh Huyết Hải, công việc của Địa Phủ một chút cũng không ít hơn Huyết Hải, những hồn phách Yêu tộc vẫn lạc lần này đều đang chờ Địa Phủ câu cấm, riêng việc thẩm phán tội trách và an bài luân hồi đã đủ để Địa Phủ bận rộn một thời gian dài rồi.Do sau khi tầng lớp cao nhất hai tộc Vu Yêu đều đồng quy vu tận, Vu Yêu Lượng kiếp cũng theo đó mà kết thúc, những tộc nhân Vu Yêu ban đầu đang giao chiến, lúc này đều đã lùi ra xa.Sau đại chiến này, hai tộc Vu Yêu đều tổn thất thương vong thảm trọng, số lượng người còn lại của Vu tộc chỉ còn vài trăm triệu, còn Yêu tộc thì thảm hơn một chút so với Vu tộc, chỉ còn một trăm triệu

người.Những người Vu Yêu hai tộc đã ngừng chiến, lúc này mỗi người nhìn đều thê lương như vậy, hoàn toàn không còn hùng tâm tráng chí như lúc ban đầu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ lạc lõng.Không khỏi nhớ lại câu nói của Đế Tuấn trước khi vẫn lạc.'Tung hoành Hồng Hoang hơn trăm vạn năm, cuối cùng, lại là một giấc mộng trống rỗng. . .'Hai tộc Vu Yêu, một chưởng thiên, một quản địa, tung hoành Hồng Hoang hơn trăm vạn năm, cuối cùng lại có kết cục như vậy, giống như giấc mộng hoàng lương, tỉnh dậy không còn gì.Lượng kiếp Vu Yêu lần này, dưới Thiên Đạo, tất cả đều không phải kẻ thắng.Trong ánh mắt của người Vu Yêu hai tộc xuất hiện vẻ mờ mịt, dưới trận đại chiến này, tầng lớp cao nhất của hai tộc đều chiến tử, tiếp theo, hai tộc nên đi đâu về đâu? . . .Trên chiến trường Vu Yêu của Hồng Hoang.

"Tổ Vu đại nhân. . . "Đột nhiên, một tiếng thở dài trầm trọng vang lên, trên chiến trường tịch mịch, trở nên vô cùng rõ ràng.Người Vu Yêu hai tộc nhìn lại, hóa ra là Đại Vu của Vu tộc, Chiến Thần Hình Thiên.Ngay sau đó, lại có hai thân ảnh vĩ ngạn đứng dậy, chính là hai vị Đại Vu khác của Vu tộc, Phong Bá và Vũ Sư.Đại chiến kết thúc, Tổ Vu của Vu tộc đều đã chiến tử, Đại Vu cũng chỉ còn lại vài vị mà thôi.Người Vu tộc thấy mấy vị Đại Vu, phảng phất như thấy được chủ tâm cốt, trên mặt lộ ra một tia hân hoan.Người Yêu tộc thì cảnh giác nhìn, họ đã sớm biết sự dũng mãnh của Đại Vu Vu tộc, đặc biệt là Hình Thiên, ấn tượng càng sâu sắc hơn.Ai!Lại một tiếng thở dài truyền đến, liền thấy một thân ảnh màu trắng khó khăn chống đỡ, thấy vậy, tâm trạng lo lắng của người Yêu tộc cuối cùng cũng buông xuống, chính là Yêu Thần Bạch Trạch may mắn sống sót vì trọng thương và tránh xa vòng tự bạo."Thiên Đế!" "Đông Hoàng. .

Chương 296

. ”Lại có hai âm thanh vang lên, chính là hai vị Yêu Thần khác của Yêu tộc, Kế Mông và Quỷ Xa.Các Yêu Thần khác đều đã chiến tử, lúc này chỉ còn lại ba vị mà thôi. . .Những Yêu Thần và Đại Vu còn sống sót của hai tộc Vu Yêu lúc này đang dẫn dắt chủng tộc của mình, chia thành hai bên đứng.Lượng kiếp kết thúc, họ cũng không động thủ nữa.Hình Thiên lạnh lùng quét qua đám người Yêu tộc, trong lòng thực ra rất muốn triệt để tru sát ba người Bạch Trạch tại đây.Nhưng lúc này y căn bản không thể làm được, y cũng bị trọng thương sâu sắc, thực lực không còn một phần mười, cách duy nhất để giữ lại Bạch Trạch là tự bạo kéo theo.Nhưng điều đó không cần thiết, trong Vu tộc, Đại Vu chỉ còn lại vài vị, lúc này mỗi thiếu một vị đều là tổn thất cực lớn đối với Vu tộc, họ còn có nhiệm vụ quan trọng hơn, không thể vẫn lạc tại đây.Hình Thiên nghĩ như vậy, Yêu Thần Kế Mông của Yêu tộc há lại không nghĩ như vậy sao?Nhưng sau khi tính toán hồi lâu trong lòng, cả hai đều từ bỏ cách làm đồng quy vu tận, mà tập trung dẫn dắt tộc nhân còn lại.Lúc này hai tộc lạnh lùng nhìn đối phương, nhưng lại không động thủ nữa.Vút!

Vút!

Vút!Vài tiếng xé gió đột nhiên vang lên, người Vu Yêu hai tộc nhìn lại, đều sắc mặt trầm xuống, bởi vì những người đến đều là Thánh Nhân: Tam Thanh, Tây Phương Nhị Thánh, Nữ Oa.Hình Thiên thấy sáu vị Thánh Nhân đều đã đến, sắc mặt trong đôi mắt lại càng thêm lạnh lẽo, Càn Thích Phủ trong tay y không khỏi nắm chặt thêm một phần, sẵn sàng động thủ bất cứ lúc nào.Vút!Ngay lúc đó, lại một tiếng xé gió vang lên, một thân ảnh từ hư không giáng xuống, khoác y phục màu trắng, trên dung nhan xinh đẹp không nhiễm một hạt hồng trần

nào, tư thái đứng thẳng, kiêu ngạo giữa thiên địa, từ từ hạ xuống, uyển như trích tiên.Ánh mắt thanh lãnh, từ từ quét qua Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, sau đó khẽ gật đầu với Nữ Oa.“Gặp Tổ Vu đại nhân. . . ”Thấy người đó, Hình Thiên và Phong Bá, Vũ Sư cùng các Đại Vu khác vội vàng cúi mình hành lễ với Hậu Thổ, toàn bộ Vu tộc phía sau đều hành lễ, thần tình kích động.Chỉ cần Hậu Thổ đã đến, thì Vu tộc an toàn, không cần lo lắng nữa.Sáu vị Thánh Nhân và Hậu Thổ đều đã tề tựu, mọi người nhìn người Vu Yêu hai tộc, đều không ai mở miệng nói chuyện.Người Vu tộc tự giác đứng sau Hậu Thổ, còn người Yêu tộc, vốn dĩ đứng sau Nữ Oa, nhưng sau khi nhìn sắc mặt Nữ Oa, lại không dám nữa, lúc này tình cảnh vô cùng khó xử.Thái Thanh Thái Thượng, người đứng đầu Tam Thanh, sau khi nhìn tình hình nơi đây, liền mở miệng nói trước.“Chư vị, nay Lượng kiếp đã qua, đại chiến Vu Yêu hai tộc đã khiến chúng sinh Hồng Hoang lầm than, bản thân cũng tổn thương cực lớn, khí vận hao tổn cạn kiệt, không thích hợp để làm chủ thiên địa Hồng Hoang nữa, hai tộc nên được an bài ra sao, cần phải có một chủ ý. . . ”Hậu Thổ khẽ quét mắt phượng, lạnh giọng nói: “Người Vu tộc, ta tự sẽ dẫn đi, Địa Phủ là Đạo tràng của ta, ta tự sẽ an trí họ trong Địa Phủ, sau này nếu không có đại sự, Vu tộc ta sẽ không dễ dàng xuất hiện. . . ”Được. . .Hậu Thổ dẫn Vu tộc đi, mọi người đều không tìm được lý do để phản bác, đều khẽ gật đầu.Vấn đề quy thuộc của Vu tộc đã giải quyết, tiếp theo là Yêu tộc.Ánh mắt chư Thánh rơi trên người Bạch Trạch, Kế Mông và Quỷ Xa, nhìn ba người.Ba vị Yêu Thần quét mắt nhìn Yêu tộc phía sau mình, sau đó khẽ thở dài một tiếng.Bạch Trạch từ từ mở miệng nói: “Từ hôm nay, Bạch Trạch ta sẽ ẩn thế không xuất hiện, những người Yêu tộc còn lại, cũng có thể ẩn thế, cũng có thể bái nhập môn hạ các vị Thánh Nhân, tất cả tùy theo ý nguyện của họ.”Hồng Hoang, tại nơi chiến trường Vu Yêu cũ.Theo sau quyết định của ba vị Yêu Thần Bạch Trạch, Kế Mông và Quỷ Xa, chư Thánh tự nhiên không có

dị nghị.Không chỉ không có dị nghị, sắc mặt Tây Phương Nhị Thánh lại càng thêm vui mừng, làm như vậy, ngược lại cũng có thể thu phục một số Yêu tộc vào Tây Phương.Còn về Thượng Thanh Thông Thiên, y cũng không ngại thu nhận một số Yêu tộc vào môn hạ.Giáo nghĩa của Tiệt Giáo là hữu giáo vô loại, Yêu tộc cũng có nhiều, Yêu tộc cũng nguyện ý bái nhập môn hạ Thông Thiên.

Thông Thiên cũng sẽ không từ chối người bái sư, cho nên Bích Du Cung mới có cảnh tượng vạn tiên triều bái.Lần này Tây Phương Nhị Thánh cực lực lôi kéo, ngược lại cũng có một số bái nhập, nhưng đa số tu vi không cao, cũng không phải là người có tâm tư mẫn cảm.Phần lớn còn lại, đều lựa chọn thoái ẩn Hồng Hoang, không xuất hiện.

Mặc dù Chuẩn Đề đã ném đi ánh mắt ân cần, nhưng họ không hề động lòng.Ba vị Yêu Thần Bạch Trạch, Kế Mông và Quỷ Xa rời đi, những Yêu tộc lựa chọn ẩn thế tự nhiên cũng theo đó rời đi, chư Thánh cũng không ngăn cản, lặng lẽ để họ đi hết.Đến đây, vấn đề quy thuộc của Vu Yêu hai tộc, cũng đã có kết quả. . .Sau khi việc quy thuộc của Vu Yêu hai tộc hoàn tất, ánh mắt chư Thánh rơi trên mấy kiện bảo vật trong hư không, thực ra cũng không nhiều, chỉ có ba kiện.Một kiện là Thiên Đế Ngọc Tỷ, Công Đức Pháp Bảo của Hậu Thổ; một kiện là Nguyệt Kim Luân, Pháp Bảo của Hi Hòa, đây là do bản nguyên Thái Âm Tinh hóa thành, là Tiên Thiên Pháp Bảo; kiện cuối cùng, chính là Pháp Bảo của Đông Hoàng Thái Nhất, Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, do Khai Thiên Thần Phủ hóa thành.Mấy kiện bảo vật này, chính là mục đích của Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh khi đến đây, đặc biệt là Hỗn Độn Chung, với tư cách là Tiên Thiên Chí Bảo, nhất định phải đoạt được.Vút!Bỗng nhiên, ngay lúc đó, Nguyệt Kim Luân dường như nhận được sự triệu hoán của ai đó, trực tiếp độn đi khỏi hư không, hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Thái Âm Tinh.Sắc mặt Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh

có chút âm trầm, nhưng cũng không nói gì, Thường Hi triệu hồi Nguyệt Kim Luân cũng hợp lý, nhưng lại đúng vào lúc này, thật quá trùng hợp.Hiển nhiên, Thường Hi đã nhìn ra ý niệm của chư Thánh, vốn dĩ Thường Hi cũng không nghĩ đến kết cục của Vu Yêu như vậy, cho rằng Nguyệt Kim Luân sẽ rơi vào trong Thiên Đình, điều đó cũng không tệ, nhưng chư Thánh ra tay, chắc chắn không thể từ bỏ, mà đó lại là chí bảo của Thái Âm Tinh.Ba kiện pháp bảo, trong chớp mắt đã thiếu mất một kiện, Chuẩn Đề trong lòng giật mình, thân hình khẽ lóe, lại bay thẳng lên, hướng về Thiên Đế Ngọc Tỷ."Vật này có duyên với Tây Phương ta, mong chư vị Đạo hữu hãy hành sự tiện lợi. . . "Nói rồi, trong tay y tế ra Thất Bảo Diệu Thụ, quét về phía Thiên Đế Ngọc Tỷ.Sở dĩ không tranh đoạt Hỗn Độn Chung ngay từ đầu, là vì y biết chỉ cần y ra tay, chắc chắn sẽ bị Tam Thanh công kích, cho nên, y đã nhắm ánh mắt vào Thiên Đế Ngọc Tỷ.Đó cũng là một kiện pháp bảo không tệ, mặc dù có chút nứt vỡ, nhưng có cách để khôi phục."Chuẩn Đề, quả nhiên không phải thứ tốt lành gì!"Nguyên Thủy trong miệng mắng một tiếng giận dữ, sắc mặt cực kỳ âm trầm, nhưng động tác trong tay y lại không chậm, một đạo quang mang lóe lên, Thiên Đế Ngọc Tỷ bị đánh văng ra xa, Chuẩn Đề bắt hụt."Nguyên Thủy, đừng quá đáng!"Chuẩn Đề âm trầm mặt, trong mắt mây đen dày đặc, lạnh lùng mở miệng nói."Vật của Đông Phương ta, người Tây Phương các ngươi cũng xứng có được sao?"Nguyên Thủy nghe vậy, trong miệng cười lạnh nói.Nghe vậy, Chuẩn Đề tức thì đại nộ, ánh mắt hỏa quang nhảy nhót, dưới sự công kích của Nguyên Thủy, trên mặt Tiếp Dẫn cũng lóe lên một tia giận dữ, tựa như mắng cả hai người họ.Hừ! Chuẩn Đề hừ lạnh một tiếng, trong đại thủ một đạo năng lượng kỳ dị triển khai, hóa thành một bàn tay vô hình, tiếp tục chộp lấy Thiên Đế Ngọc Tỷ ở xa.Nguyên Thủy thấy vậy, cũng một tay chộp ra, sức mạnh vô hình cũng hóa thành một bàn tay khổng lồ, cùng với Chuẩn Đề chuyển hướng Thiên Đế Ngọc Tỷ, không ai nhường ai.Ầm!Hai

đạo sức mạnh vô hình va chạm vào nhau, phát ra tiếng va chạm, sức mạnh vô hình khuếch tán ra từng đợt có thể nhìn thấy bằng mắt thường.Chịu sự va chạm của sức mạnh hai người, Thiên Đế Ngọc Tỷ trực tiếp bị đánh bay.Chưa đợi hai người kịp phản ứng, Thiên Đế Ngọc Tỷ kia lại bay về Tam Thập Tam Thiên, chìm vào hư không, biến mất không thấy tăm hơi.Thấy vậy, sắc mặt chư Thánh lại một lần nữa thay đổi, nhưng lần này là Hồng Quân ra tay, cũng không thể làm gì được.Trong khoảng khắc ngắn ngủi, ba kiện pháp bảo, tức thì mất đi hai kiện, chỉ còn lại kiện quan trọng nhất.Ánh mắt chư Thánh, lúc này đều rơi trên chiếc Huyền Hoàng Đại Chung trong hư không, trong ánh mắt đều lộ ra một tia sắc nhiệt.Cho dù là Thánh Nhân, nhưng Tiên Thiên Chí Bảo lại là thứ có thể trấn áp một giáo phái, đặc biệt là Tây Phương, không có chí bảo, đặc biệt cần một pháp bảo như vậy để trấn áp khí vận.Tam Thanh trong tay tuy có Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp đại giáo, nhưng đối với Tiên Thiên Chí Bảo, làm sao lại chê nhiều?

Pháp bảo cấp bậc như vậy, tác dụng cực lớn.Hậu Thổ và Nữ Oa hai nữ nhân xinh đẹp khẽ chuyển đôi mắt, ánh mắt thanh lãnh rơi trên chiếc Đại Chung trong hư không.Chỉ thấy trên mặt Đại Chung hiện lên cảnh tượng vô thượng Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, bên ngoài thân Chung có Nhật Nguyệt Tinh Thần, Địa Thủy Hỏa Phong vờn quanh, bên trong thân Chung có Sơn Xuyên Đại Địa, Hồng Hoang vạn tộc ẩn hiện trong đó, ngũ sắc hào quang chiếu rọi chư thiên.“Hỗn Độn Chung quả nhiên không hổ là Tiên Thiên Chí Bảo, khí tức bất phàm. . . ”Thần quang trong mắt Hậu Thổ khẽ động, trong miệng ngưng giọng nói.Nghe vậy, Nữ Oa khẽ gật đầu nói: “Là một trong ba bảo vật do Khai Thiên Phủ hóa thành, Hỗn Độn Chung quả thật bất phàm, không chỉ ẩn chứa Pháp tắc Âm Dương, mà còn có một tia sức mạnh Thời Không. . . ”Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ gật đầu.Ngay sau đó, y nhìn về phía Nữ Oa, hỏi: “Tỷ tỷ có muốn ra tay không?”Nghe vậy,

Nữ Oa khẽ lắc đầu nói: “Bảo vật này tuy tốt, nhưng dù muội có liên thủ với ta, cũng chưa chắc đã đoạt được bảo vật này, trước hết hãy cứ tĩnh quan kỳ biến đi!”Nghe vậy, Hậu Thổ gật đầu, không nói thêm gì nữa.Lúc này, Ngũ Thánh vô hình trung hình thành một vòng vây, bao vây Hỗn Độn Chung trong đó, hai bên đối lập nhau, nhưng đều không ai ra tay trước, cảnh tượng nhất thời tĩnh lặng đáng sợ.Hồng Hoang, trên chiến trường Vu Yêu, trong hư không.“Hai vị sư đệ, vật này là vật của Đông Phương ta, hai người các ngươi thân là người Tây Phương, tự nhiên không có duyên với vật này, đừng nên nhúng tay vào thì hơn. . . ”Thái Thượng sắc mặt đạm nhiên, nhìn Tây Phương Nhị Thánh, nhàn nhạt nói.Trong lời nói bình đạm, lại thấu ra một cỗ ngữ khí không thể cự tuyệt, thể hiện rõ thân phận Đại Sư Huynh của y.“Lời này của sư huynh, sư đệ không dám đồng tình, Tiên Thiên Chí Bảo như vậy, tự có người hữu duyên có được, sư đệ thấy, bảo vật này với Tây Phương ta rất có duyên.”Trên khuôn mặt Tiếp Dẫn hiện ra một nụ cười nhàn nhạt, hai tay chắp lại, nhàn nhạt nói với Thái Thượng.Nghe vậy, trên khuôn mặt gầy gò của Chuẩn Đề cũng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nhìn Tam Thanh mà không nói gì.“Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, muốn Hỗn Độn Chung ư, vậy thì trước hết hãy đánh một trận đi, nếu thắng, Hỗn Độn Chung sẽ thuộc về Tây Phương, chỉ nói suông thì không mang đi được. . . ”Thông Thiên nhướng mày, hờ hững nói với Tây Phương Nhị Thánh.Nghe vậy, trên mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lóe lên một tia ngưng trọng, Tam Thanh tuy đã phân gia, nhưng tình nghĩa vẫn còn, muốn thắng ba người họ, gần như là không thể.Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, từ trong mắt đối phương, cả hai đều không từ bỏ Hỗn Độn Chung.A Di Đà Phật!Tiếp Dẫn trong miệng xướng một tiếng Phật hiệu, bước về phía trước một bước, nhìn Tam Thanh nói: “Nếu đã như vậy, vậy thì sư đệ xin lĩnh giáo cao chiêu của ba vị sư huynh.”Lời của Tiếp Dẫn vừa dứt, dưới chân y đột nhiên xuất hiện một đóa Thập Nhị Phẩm Kim Sắc Liên

Đài, trong nháy mắt, lặng lẽ nở rộ, tản mát ra khí tức cường đại.Chuẩn Đề không nói gì, Thất Bảo Diệu Thụ xuất hiện trên không trong tay y, bước về phía trước một bước, đứng cùng Tiếp Dẫn, chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.“Nếu sư đệ đã cố chấp như vậy, vậy thì vi huynh sẽ cùng sư đệ luận bàn một phen.”Thái Thượng đạm nhiên nói, trên mặt không có một chút dao động nào, trên đỉnh đầu y, Thái Cực Đồ từ từ bay lên.Nguyên Thủy và Thông Thiên không mở miệng, trực tiếp tế ra pháp bảo của mình.Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy vừa xuất hiện, trường diện tức thì, tràn ngập một cỗ khí tức kinh khủng.Xích!Tru Tiên Kiếm trong tay Thông Thiên Giáo Chủ phát ra một tiếng kiếm minh, Hỗn Độn Kiếm Khí kinh khủng bay tứ phía, xuyên thủng hư không, cực kỳ lợi hại.“Động thủ!”Tiếp Dẫn trong miệng truyền âm một tiếng, trong tay khẽ vung, Công Đức Kim Liên dưới chân y trấn áp về phía Lão Tử và Thông Thiên.Chuẩn Đề bước chân, xuất hiện bên cạnh Hỗn Độn Chung, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay y quét ra, một đạo thần quang lóe lên, muốn quét Hỗn Độn Chung rơi xuống, thu vào trong túi.“Chuẩn Đề, kế sách không tồi!”Bên tai Chuẩn Đề truyền đến tiếng cười lạnh của Nguyên Thủy, sau đó chỉ thấy một thanh Ngọc Như Ý xuất hiện, một đạo hồng quang lóe lên, chặn lại thần quang Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề.Thấy vậy, trên mặt Chuẩn Đề hiện lên một tia sắc âm trầm, trong mắt mây đen dày đặc, y không ngờ tốc độ của Nguyên Thủy lại nhanh như vậy, Ngọc Như Ý ở đây, khó mà ra tay được nữa.“Chuẩn Đề, coi chiêu!”Nguyên Thủy hét lớn một tiếng, Bàn Cổ Phiên trong tay y dùng sức đánh xuống, không gian xung quanh bị Bàn Cổ Phiên xé rách, xuất hiện khí Hỗn Độn, một mảnh xám xịt mịt mờ, hình thành một con đường Hỗn Độn Đại Đạo, vô số Địa Thủy Phong Hỏa tàn phá, càn quét Chuẩn Đề với thế hủy diệt.Chuẩn Đề lần đầu tiên được chứng kiến uy lực của Bàn Cổ Phiên, lúc này thấy Bàn Cổ Phiên lại lợi hại như vậy, trong mắt khó che giấu được vẻ chấn kinh.Nhưng động tác

trong tay y lại không chậm, Thất Bảo Diệu Thụ quét ra, một đạo thần quang quét ra chặn lại một kích của Bàn Cổ Phiên, va chạm tạo ra xung kích cường đại.Một kích chưa xong, Nguyên Thủy tay chấp Bàn Cổ Phiên lại công kích, trong mắt Chuẩn Đề lóe lên một tia ngưng trọng, trong tay y không ngừng vung vẩy Thất Bảo Diệu Thụ, cẩn thận ứng phó.Bên cạnh Tiếp Dẫn, Công Đức Kim Liên phát ra kim quang chói mắt, từng đạo khí Công Đức tràn ngập, tức thì trấn áp về phía Thái Thượng và Thông Thiên.Hừ!Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng, Tru Tiên Kiếm trong tay y thoát khỏi tay, bay đi, từng đạo khí Hỗn Độn trực tiếp chém về phía Công Đức Kim Liên.Mỗi khi một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí chém vào phòng ngự của Công Đức Kim Liên, những kim quang chói mắt kia đều sẽ tiêu tán một ít, sức mạnh phòng ngự cũng bị Hỗn Độn Kiếm Khí làm suy yếu.Tiếp Dẫn phảng phất biết trước kết quả, trong tay y khẽ vẫy, Công Đức Kim Liên trở về trong tay, tay phải khẽ vuốt, kim quang Công Đức lại một lần nữa phát ra kim quang chói mắt.Đại thủ y khẽ vung, trong hư không sản sinh sức mạnh vô hình khổng lồ, hoàn toàn xóa sạch những Hỗn Độn Kiếm Khí đang hoành hành, không lưu lại một tia nào.“Ta xin lĩnh giáo Tây Phương Chi Pháp. . . ”Thông Thiên thấy Tiếp Dẫn vận dụng Thiên Đạo Vĩ Lực, khí thế trên người y tăng vọt, cũng điều động Thiên Đạo Vĩ Lực, tay chấp Tru Tiên Kiếm, lao về phía Tiếp Dẫn, hai người tức thì chiến đấu với nhau.Từ đầu đến cuối, Thái Thượng đều không ra tay, trong mắt y quang hoa chớp nháy, đại thủ y khẽ vung, Thái Cực Đồ trên đỉnh đầu tức thì hóa thành một cây cầu vàng, nối liền bên cạnh Hỗn Độn Chung, thân hình y khẽ động, liền xuất hiện bên cạnh Hỗn Độn Chung.“Thái Thượng, quả nhiên không phải người tốt lành gì!”Chuẩn Đề lớn tiếng mắng giận, trong tay y lật một cái, Đãng Ma Thần Xử xuất hiện trong tay, sau đó ném về phía Thái Thượng.Đãng Ma Thần Xử tức thì như một mũi tên rời cung, trực tiếp bắn về phía Thái Thượng.Thái Thượng thấy vậy, sắc mặt không

hề có chút dao động nào, trong tay y khẽ vung, một tia kim quang lóe lên, Huyền Hoàng Bảo Tháp hiện ra trước người y, chắn lại Thần Xử.

Đồng thời, y đã chộp lấy Hỗn Độn Chung.Thấy vậy, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trầm xuống, nhưng bị Nguyên Thủy và Thông Thiên cản lại, căn bản không thể ngăn cản Thái Thượng.Ong!Không gian khẽ chấn động, Hỗn Độn Chung sắp được Thái Thượng lấy đi tức thì biến mất không thấy tăm hơi, phảng phất như bị hư không nuốt chửng.Thấy tình hình này, sắc mặt Thái Thượng tức thì âm trầm xuống, trong mắt hàn quang chớp động.Ngay sau đó, một tiếng cười nhàn nhạt truyền đến, chư Thánh nghe vậy, sắc mặt lại một lần nữa trầm xuống."Đến sớm không bằng đến khéo, Hỗn Độn Chung, vậy thì thuộc về Vô Lượng Cung của ta đi. . . "Lời vừa dứt, liền thấy một thân ảnh từ trong hư không từ từ bước ra, không phải Càn Khôn thì là ai. . .Trên chiến trường Vu Yêu của Hồng Hoang, trong hư không.Càn Khôn từ từ bước ra từ trong hư không, dưới chân Kim Liên dũng động, nâng đỡ y bước đi, hư không xung quanh khẽ vặn vẹo, dường như không thể chịu nổi sự giáng lâm của y.Càn Khôn sắc mặt đạm nhiên, khóe miệng nở một nụ cười, ánh mắt nhàn nhạt quét qua chư Thánh, sau đó dừng lại trên người Nữ Oa và Hậu Thổ hai nữ nhân, khẽ gật đầu.Thấy vậy, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng mỉm cười gật đầu đáp lại."Đạo hữu thủ đoạn cao minh!"Thái Thượng sắc mặt hơi trầm nhìn Càn Khôn, trầm giọng mở miệng nói.Một vị Thánh Nhân cũng không phát hiện ra Càn Khôn, cả năm vị Thánh Nhân, đã điều động Thiên Đạo Chi Lực, bao trùm phiến thiên địa này, nhưng lại không phát hiện ra Càn Khôn, không thể không nói Càn Khôn thật kinh khủng.Mặc dù Thái Thượng đã sớm biết thực lực của Càn Khôn thông thiên, nhưng đã cách mấy chục vạn năm, lúc này khi gặp lại Càn Khôn, lại phát hiện thực lực của Càn Khôn càng thêm kinh khủng.Cộng thêm Thời Không Pháp tắc mà y triển hiện ra lúc này, lại càng mang đến cho Thái Thượng sự chấn hám cực lớn.Đây không

phải là Thời Gian Pháp tắc hay Không Gian Pháp tắc, mà là một Pháp tắc mới do hai loại hợp nhất, chỉ như vậy, liền biết Pháp tắc này phi phàm.Nếu không phải vậy, có lẽ y đã không thể vô thanh vô tức lấy đi Hỗn Độn Chung ngay trước mặt một vị Thánh Nhân trung kỳ.Thời Không Pháp tắc, uy lực quả thực bất phàm.Nghe vậy, Càn Khôn cười khẽ, không thể phủ nhận.“Đạo hữu tuy thủ đoạn thông thiên, nhưng hôm nay Ngũ Thánh có mặt tại đây, Đạo hữu muốn mang Hỗn Độn Chung đi thì không thể được. . . ”Trên mặt Chuẩn Đề mây đen dày đặc, trong mắt tràn đầy hàn mang, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay y dường như nắm chặt hơn, trầm giọng nói.Chỉ một mình Thánh Nhân, Chuẩn Đề tự nhiên không dám tự mãn, nhưng năm vị Thánh Nhân có mặt tại đây, đối phó một mình Càn Khôn, chắc hẳn không quá khó khăn chứ?Càn Khôn nghe xong, nhìn y, hờ hững nói: “Có thể mang đi được hay không, thì chưa biết, nếu các ngươi có thể thắng được Bần đạo, Hỗn Độn Chung tự nhiên sẽ thuộc về Tây Phương. .

Chương 297

. ”Nghe vậy, sắc mặt chư Thánh hơi trầm xuống, nhưng lại không mở miệng.Nếu Tam Thanh không cùng nhau ra tay, chỉ dựa vào Tây Phương Nhị Thánh, trong lòng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều không chắc chắn, họ muốn xem thái độ của Tam Thanh trước, chỉ có Ngũ Thánh liên thủ, mới có chút cơ hội.Thái Thượng quét ánh mắt qua Nguyên Thủy và Thông Thiên, ba người nhìn nhau một cái, sau đó Thái Thượng nhìn Tiếp Dẫn một cái rồi nhàn nhạt mở miệng nói: “Ra tay đi!”Nói rồi, liền nhìn về phía Càn Khôn, Thái Cực Đồ trong tay y phát ra kim sắc quang mang rực rỡ, từng trận khí tức Âm Dương lưu chuyển, diễn hóa ra vô tận huyền diệu.Còn Nguyên Thủy và Thông Thiên, thì tay cầm Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Kiếm, lần lượt đứng hai bên Thái Thượng, ánh mắt cũng đồng loạt rơi trên người Càn Khôn.Tiếp Dẫn chân đạp Công Đức Kim Liên, một chuỗi niệm châu màu vàng trong tay khẽ dao động, một trận âm thanh Phạm Xướng truyền ra.

Chuẩn Đề tay trái cầm Đãng Ma Thần Xử, tay phải cầm Thất Bảo Diệu Thụ, một bộ dáng sẵn sàng khai chiến.“Ngũ Thánh liên thủ sao?”Càn Khôn ánh mắt nhàn nhạt quét qua Ngũ Thánh, từ từ mở miệng nói.Trên mặt y không hề có chút dao động nào, phảng phất như chuyện này không hề làm dấy lên chút sóng gió nào trong lòng y.Nữ Oa và Hậu Thổ thấy vậy, sắc mặt khẽ biến, vốn muốn tương trợ Càn Khôn, nhưng thấy sắc mặt y không hề có chút thay đổi nào, liền tạm thời kìm nén ý niệm ra tay, trước hết cứ xem đã.“Vậy thì hãy để Bần đạo xem thử, Ngũ Thánh liên thủ rốt cuộc mạnh đến mức nào. . . ”Đột nhiên, Càn Khôn trong miệng cười khẩy nói.Khí tức trên người y khẽ dao động, phảng phất như dung hợp với phương thiên địa này làm

một thể, tức y là thiên địa, thiên địa tức là y.Thái Thượng thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.Thần thông này của Càn Khôn, y đã chứng kiến hai lần, cả hai lần đều khiến y chịu thiệt.Điều quan trọng là, y không thể ngăn cản Càn Khôn thi triển thần thông này.Ong!Pháp tắc của Càn Khôn khuynh tả ra, từng trận thần hoa lóe lên, kích động đi, dao động chưa dứt, một số nhân quả rối rắm.Trong chớp mắt, Pháp tắc của Càn Khôn liền bao trùm một phương thiên địa, khiến mọi thứ đều bị xoay chuyển.Ngay cả phần lớn Thiên Đạo Chi Lực được gia trì trên người Ngũ Thánh, cũng đều bị cách tuyệt ra.Cảm nhận sự biến hóa của Thiên Đạo Chi Lực trên người, sắc mặt Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng như Tây Phương Nhị Thánh đều thay đổi.Đây là lần đầu tiên họ cảm nhận thủ đoạn như vậy của Càn Khôn, lần này xem ra, họ đã đánh giá thấp thực lực của Càn Khôn rồi.Dưới tình thế này, chính là năm vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên giao chiến Càn Khôn.Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, trên mặt đều có một tia sắc khổ sở, nhưng sự việc đã đến nước này, vậy thì hãy xem kết quả cuối cùng.“Động thủ đi!”Thái Thượng nhàn nhạt nói một câu, trong tay y khẽ vung, Thái Cực Đồ bay ra, Âm Dương nhị khí lưu chuyển, hóa thành vô số đạo kim quang, bắn về phía Càn Khôn.Ngay trong khoảnh khắc động thủ, Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy và Tru Tiên Kiếm của Thông Thiên cũng đồng thời ra tay, Hỗn Độn Kiếm Khí phá vỡ mọi Thời Không, chém xuống Càn Khôn.Thất Bảo Diệu Thụ, Công Đức Kim Liên lúc này cũng đồng thời ra tay.Năm đạo công kích cường đại đến cực điểm, đủ sức đánh nát một phương thế giới, lúc này tất cả đều khóa chặt Càn Khôn, ập tới y.Càn Khôn sắc mặt vẫn như cũ, nhàn nhạt nhìn năm đạo công kích giáng xuống.Xích!Một tiếng khẽ ngân vang, không biết từ lúc nào, Càn Khôn trong tay đã nắm Thí Thần Thương.Càn Khôn một thương đâm ra, thương ra như rồng, phá vỡ mọi Thời Không, sát phạt chi khí kinh khủng kích động ra.Trên mũi thương lóe lên một điểm hàn quang màu

đen, sau đó quang mang bao trùm thế gian, mọi Thời Không vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ đại dương, ập tới năm đạo công kích.Oanh Long Long!!!Một loạt tiếng nổ vang lên, một phương thiên địa không ngừng dao động.Giờ khắc này, hư không vỡ nát trở về Hỗn Độn, Hỗn Độn lại trở về hư vô, mọi Địa Thủy Phong Hỏa, quy tắc Pháp tắc đều bị tiêu diệt trong đó, huống hồ là sơn xuyên hà mạch, linh khí linh vật... tất cả đều tiêu diệt trong đó.Hồng Hoang, trong vô tận hư không.Sự xung kích kinh khủng không ngừng khuếch tán ra với mức độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, mọi thứ ở đó đều trở về hư vô.Đặng!

Đặng!

Đặng!Ngũ Thánh bị cỗ xung kích kinh khủng đó chấn lùi mấy bước, lưu lại dấu chân sâu hoắm trong hư không, sắc mặt chấn kinh nhìn Càn Khôn.Một thương đã phá tan công kích của họ, y dường như không xuất toàn lực, thực lực của y, rốt cuộc mạnh đến mức nào? Trong thiên địa bị Pháp tắc của Càn Khôn bao trùm, trong lòng Ngũ Thánh dấy lên ngàn tầng sóng, nhưng lúc này họ cũng không thể bận tâm đến điều đó, bởi vì công kích của Thí Thần Thương của Càn Khôn đã khóa chặt họ, căn bản không thể suy nghĩ gì khác.Thái Cực Đồ!

Bàn Cổ Phiên!

Tru Tiên Kiếm!

Thất Bảo Diệu Thụ!

Công Đức Kim Liên!Năm kiện pháp bảo phát ra thần quang rực rỡ, khí tức kích động ra, sau đó nghênh đón công kích của Càn Khôn.Xích!Thí Thần Thương đâm xuống, mọi Thời Gian Không Gian, Địa Thủy Phong Hỏa, linh khí quy tắc, đều bị một thương xuyên phá.Ầm!Một thương chấn lùi năm kiện chí bảo, Càn Khôn chấn động

như một tồn tại vô thượng, lúc này lại một lần nữa công kích Ngũ Thánh.Trên đầu y lơ lửng Càn Khôn Đỉnh, công kích của Ngũ Thánh căn bản không thể đánh trúng y, nhưng công kích của Càn Khôn lại thực sự giáng xuống thân thể họ.Trong khoảng khắc ngắn ngủi, khí huyết của họ đã sôi trào, suýt chút nữa không địch lại.Trừ Thái Thượng có phòng ngự chí bảo Huyền Hoàng Bảo Tháp, bốn vị Thánh khác, pháp bảo phòng ngự của họ không nằm trong hàng Tiên Thiên Linh Bảo, lúc này đối mặt với sát phạt chi khí và uy lực của Thí Thần Thương, căn bản không thể chống đỡ.Lúc này họ bị công kích của Càn Khôn áp chế lùi hết lần này đến lần khác, trong lòng càng chiến đấu càng kinh hãi.Ngũ Thánh liên thủ, lại bị Càn Khôn áp chế đánh, nếu chỉ một mình Thánh Nhân, đối mặt với công thế của Càn Khôn, chẳng phải có khả năng vẫn lạc trong tay y sao?Ngũ Thánh lúc này không dám lơ là, bởi vì đối mặt với công kích của Càn Khôn như vậy, chỉ có thể dốc hết mười hai phần tinh thần, không thể có một chút lơ đãng nào, nếu không sẽ là kết cục trọng thương.Càn Khôn lúc này dồn toàn bộ thủ đoạn vào công kích, lực phòng ngự chỉ có Càn Khôn Đỉnh tự động phòng ngự.Đúng như câu nói phòng ngự tốt nhất chính là tiến công, cho nên Càn Khôn lúc này dùng Thí Thần Thương cộng thêm thực lực của mình, trực tiếp áp chế liên thủ của Ngũ Thánh, khiến họ lùi hết lần này đến lần khác.Bên ngoài thiên địa bị Pháp tắc của Càn Khôn bao trùm.Nữ Oa và Hậu Thổ lúc này cũng sắc mặt chấn kinh nhìn thân ảnh đang áp chế Ngũ Thánh kia, với sức lực của một người, áp chế sức lực của Ngũ Thánh, thực lực ấy phải kinh khủng đến mức nào.“Xem ra, ta đã đánh giá thấp thực lực của Đạo huynh rồi. . . ”Nữ Oa lắc đầu nói.Nghe vậy, Hậu Thổ gật đầu, thực lực của Càn Khôn kinh khủng, nhưng cục diện Ngũ Thánh liên thủ đều bị áp chế đánh thì quả thật chưa từng thấy.Cho nên lúc này nhìn thấy, quả thật mang đến sự chấn hám cực lớn.Lúc này không chỉ Nữ Oa và Hậu Thổ chấn hám, vô số Đại Năng của Hồng Hoang cũng vậy.Với sức lực của một

người áp chế liên thủ của Ngũ Thánh, thực lực như vậy, e rằng chỉ có Hồng Quân mới có thể làm được.Vốn dĩ cho rằng Thánh Nhân là tồn tại cao nhất Hồng Hoang, nhưng bây giờ xem ra, trên Thánh Nhân, còn có một tồn tại như vậy.Có không ít Đại Năng chưa từng thấy Càn Khôn ra tay, nhưng lúc này y vừa ra tay, liền mang đến sự chấn hám như vậy.Từ sau chuyện này, trong Hồng Hoang, vô số chúng sinh Đại Năng đều biết, có một tồn tại còn khó trêu chọc hơn cả Thánh Nhân, đó là Vô Lượng Cung Chủ, Càn Khôn.Trong thiên địa bị Pháp tắc của Càn Khôn bao trùm.Vô Cực Thái Cực, Diệt!

Công Đức Kim Liên, Phá!

Lục Trượng Kim Thân!

Kiếm Phá Cửu Tiêu!

Bàn Cổ Phiên, Phá!Lúc này, Ngũ Thánh đều thi triển lực lượng mạnh nhất của mình, công kích trực tiếp đánh về phía Càn Khôn.Càn Khôn sắc mặt lạnh đi, trong tay kết ấn, sau đó đẩy ngang ra, Càn Khôn Ấn hiện ra trong hư không, trấn áp về phía Tây Phương Nhị Thánh, sau đó Thí Thần Thương ra tay, phá vỡ vô số Thời Không, bao trùm Tam Thanh.Thí Thần Thương một kích, thể hiện hết uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo, cộng thêm thực lực của Càn Khôn, lúc này đủ sức tiêu diệt tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Sơ Kỳ.Ầm!Giờ khắc này, tiếng sấm cuồn cuộn, phong vân biến sắc, nhật nguyệt ảm đạm, tinh thần không còn ánh sáng.Trên đại địa Hồng Hoang, không ngừng lay động, trên mặt đất vô tận đó, xuất hiện từng đạo rãnh sâu.Công kích trực tiếp giáng xuống, nghênh đón công kích của đối phương.Ầm!

Ầm!

Ầm! . . .Vô số tiếng nổ vang lên, trong vô tận hư không phát ra quang mang rực rỡ, cỗ xung kích kinh hãi kia càn quét ra, chấn động vạn ức dặm không gian.Dưới sự xung kích, vô số sơn mạch sông ngòi

bị hủy diệt, đại địa lúc này tràn đầy những vết nứt đáng sợ, linh khí trong phạm vi mấy trăm triệu vạn dặm bị xung kích tiêu diệt.Phụt!

Phụt!Hai tiếng thổ huyết rõ ràng vang vọng giữa thiên địa, trong ánh mắt chấn kinh của vô số tu sĩ và Đại Năng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị Càn Khôn Ấn đánh bay đi, máu nhuộm trời xanh.Một kích, Tây Phương Nhị Thánh bại.Một bên khác, Tam Thanh cũng bị Càn Khôn áp chế đánh, sau vài hơi thở, đều bị đánh bay ra, ép vỡ ức vạn dặm hư không.Lúc này, Ngũ Thánh nhìn nhau một cái, đều biết mình đã bại, bại một cách triệt để như vậy.Vốn dĩ cho rằng Ngũ Thánh liên thủ có thể áp chế Càn Khôn, nhưng không ngờ, kết quả lại ngược lại, Ngũ Thánh bị Càn Khôn áp chế.Chỉ trong bao lâu, họ đã bại trận trong tay y."Đạo hữu thủ đoạn cao minh, Ngũ Thánh liên thủ cũng đã bại. . . "Thái Thượng sắc mặt âm trầm, trầm giọng nói với Càn Khôn.Tình huống của y so với bốn vị Thánh khác mà nói, quả thực tốt hơn không ít, dù sao cũng có phòng ngự chí bảo Huyền Hoàng Bảo Tháp.Nếu không phải vậy, tình huống của y có lẽ cũng không khá hơn là bao.Nghe vậy, Càn Khôn cười khẽ, không thể phủ nhận.Trong tay y khẽ vung, vô số Pháp tắc Càn Khôn nhanh chóng rút lui, mọi thứ liền khôi phục lại nguyên dạng.Ngũ Thánh cảm nhận Thiên Đạo Chi Lực trên người trở lại, vẫn không có động tác.Bởi vì họ biết, dù có Thiên Đạo Chi Lực gia trì, cũng không phải đối thủ của Càn Khôn.Thực lực của y, căn bản không cùng một cấp độ với họ.Trong lòng họ, lúc này có thể so sánh với Càn Khôn, cũng chỉ có lão sư của họ, Hồng Quân Đạo Tổ.Với tu vi cảnh giới Thánh Nhân, quả thực không có khả năng đó. . .Hồng Hoang, trong vô tận hư không.Hừ!Chuẩn Đề hừ lạnh một tiếng, sắc mặt cực kỳ âm trầm, nhưng cũng không ra tay nữa.Việc ra tay lúc này có ý nghĩa hay không, Chuẩn Đề trong lòng biết rõ.Nhưng nhìn chí bảo như Hỗn Độn Chung rơi vào trong tay Càn Khôn, trong lòng Chuẩn Đề có chút không cam lòng.Nhưng xét theo tình hình lúc này, sự việc đã định cục, trừ khi Ngũ Thánh có thể thật sự thắng

được Càn Khôn, nếu không, mọi thứ đều là nói suông.A Di Đà Phật! Tiếp Dẫn trong miệng nói một tiếng, tốc độ niệm châu trong tay y dao động nhanh hơn một phần.Nhìn Chuẩn Đề một cái, sau đó nhàn nhạt mở miệng nói: "Sư đệ, vật này với Tây Phương ta vô duyên, từ bỏ đi!""Sư đệ minh bạch!"Nghe vậy, Chuẩn Đề trong lòng tuy không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận.Tiếp Dẫn gật đầu, chuẩn bị cùng Chuẩn Đề rời khỏi nơi này.Lúc này, Thái Thượng dừng lại trên người Càn Khôn một lát, sau đó cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái, cũng định rời khỏi nơi này.Bởi vì Hỗn Độn Chung đã rơi vào trong tay Càn Khôn, mà lại không có thực lực đoạt lại, vậy thì ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì nữa, chi bằng trở về Đạo tràng tham ngộ Đại Đạo.Ong!Ngay khi chư Thánh chuẩn bị rời đi, hư không khẽ chấn động, sau đó liền thấy một đạo ngọc phù phát ra thất thải quang mang đột nhiên hiện ra từ trong hư không.Thấy ngọc phù này, sắc mặt chư Thánh đều chấn động.Đạo Tổ Phù Chiếu! . . .Chư Thánh nhìn ngọc phù phát ra thất thải quang mang trong hư không, trong lòng đều kinh hãi, không biết Hồng Quân Đạo Tổ lúc này triệu hoán họ đến có việc gì.Nhưng vì ngọc phù đã đến, dù không hiểu cũng phải lập tức đi, dù sao ngọc phù của Hồng Quân Đạo Tổ không cho phép bất kỳ sự trì hoãn nào, dù có chuyện lớn đến mấy, cũng phải tiếp nhận triệu hoán của phù chiếu, xuất phát đến Tử Tiêu Cung."Đại ca, không biết Lão Sư lúc này dùng phù chiếu triệu hoán chúng ta, có chuyện gì?"Ngọc Thanh Nguyên Thủy hỏi Thái Thượng bên cạnh, những chuyện như vậy, cho dù là Thánh Nhân, cũng không biết một chút nào."Chuyện này, vi huynh cũng không biết, nhưng lúc này ngọc phù đã đến, chúng ta phải lập tức khởi hành không thể có chút trì hoãn nào, nếu không Lão Sư quở trách, chúng ta không thể chịu nổi."Thái Thượng từ từ nói, rồi sắc mặt đạm nhiên nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người."Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta lập tức khởi hành đi!"Thượng Thanh Thông Thiên Giáo Chủ mở miệng nói."Chư vị Đạo

hữu, cáo từ!”Đột nhiên, ánh mắt Thái Thượng rơi trên người Càn Khôn và Hậu Thổ, nhàn nhạt nói một câu.Nghe vậy, Càn Khôn mỉm cười nhàn nhạt, không mở miệng.Ngay sau đó liền thấy Tam Thanh hóa thành ba đạo hồng quang, xé rách bầu trời, bay về phía Hỗn Độn thế giới.A Di Đà Phật, sư đệ, chúng ta cũng đi thôi!Trên khuôn mặt sầu khổ của Tiếp Dẫn giãn ra một chút, nói với Chuẩn Đề vừa định cưỡi mây rời đi.Vâng, sư huynh!Chuẩn Đề khẽ gật đầu, ánh mắt âm trầm nhìn Càn Khôn một cái, cùng Tiếp Dẫn hóa thành lưu quang, đuổi theo Tam Thanh.Ngũ Thánh đã rời đi, nhưng ngọc phù của Hồng Quân Đạo Tổ lại lơ lửng trong hư không, hướng về Càn Khôn phát ra thất thải quang mang, phảng phất như đang nhìn y.“Đạo huynh, ngọc phù của Lão Sư đã đến, muội cũng phải lập tức đi, vậy thì không nán lại nữa, muội cùng Hậu Thổ muội muội sau này có cơ hội có thể đến Thánh Mẫu Cung chơi. . . ”Nữ Oa thấy ngọc phù chưa rời đi, liền biết là đang chờ mình, lập tức mỉm cười nhàn nhạt nói với Càn Khôn và Hậu Thổ.“Ừ, đi đi!”Nghe vậy, Càn Khôn khẽ gật đầu nói.Nữ Oa gật đầu, xoay người cưỡi mây đi, hơi gia tốc một chút, hóa thành một đạo hồng quang xinh đẹp, xé rách bầu trời xanh biếc, tức thì biến mất trong bầu trời mênh mông, chìm vào Hỗn Độn thế giới.Theo sau khi Nữ Oa rời đi, Đạo Tổ Phù Chiếu trong hư không cũng hóa thành lưu quang bay đi, bay về hướng chư Thánh rời đi.Chư Thánh rời đi, đến Tử Tiêu Cung, còn lại chính là Hậu Thổ và Càn Khôn hai người.Hai người họ là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, phù chiếu của Hồng Quân không liên quan đến họ.“Đạo huynh, Vu tộc vẫn cần muội đến an trí, vậy muội xin cáo từ trước.”Hậu Thổ nhìn Càn Khôn, trong miệng mỉm cười nhàn nhạt nói.Chuyện trong Thập Vạn Đại Sơn, cần phải đến xác nhận, vì sự việc này đã kết thúc, y cũng không định nán lại lâu.“Vậy thì đi đi!

Chuyện này quan trọng. . . ”Càn Khôn khẽ gật đầu, mỉm cười nói.Y tự nhiên biết Hậu Thổ trong lòng đang bận tâm chuyện hậu thủ

của Tổ Vu, lần này y ở lại, chính là để xem có cần giúp đỡ hay không mà thôi.Hậu Thổ từ từ gật đầu, sau đó cưỡi hồng quang, bay về hướng Thập Vạn Đại Sơn.Hậu Thổ rời đi, Càn Khôn chắp tay đứng giữa nơi này.Ngẩng đầu ngắm nhìn Cửu Thiên, mãi không nói gì.Trong đôi mắt sâu thẳm như tinh thần đại hải kia, thất thải chi sắc đan xen, sau đó chỉ thấy Càn Khôn giơ tay, trong khoảnh khắc vung tay, vô tận Càn Khôn Pháp tắc ngưng tụ.Thiên địa trong phạm vi mấy trăm triệu vạn dặm tức thì bị Càn Khôn cải biến, từng đạo quang mang ngưng tụ.Không mất chốc lát, trước người y ngưng tụ thành một đoàn quang mang, tản mát ra khí tức Đại Đạo Pháp tắc nhàn nhạt.Đế Hoàng Pháp tắc. . ..Càn Khôn nhìn đoàn quang mang trong tay, khẽ nói.Một tia Pháp tắc chi lực còn sót lại của Đế Tuấn, đối với y có một chút tác dụng, tự nhiên sẽ không lãng phí.Đại thủ y khẽ vung, thu lấy đoàn quang mang đó, sau khi nhìn một cái, liền cưỡi lưu quang, bay về phía Vô Lượng Cung.Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Hỗn Độn thế giới.Hỗn Độn thế giới vô biên vô tận, khắp nơi đều là khí Hỗn Độn xám xịt mịt mờ, hoàn cảnh như vậy khiến người ta cảm thấy vô cùng áp lực, ngay cả Thánh Nhân, cũng vậy.Lúc này trong Hỗn Độn thế giới xám xịt mịt mờ, đột nhiên lóe lên vài đạo hồng quang màu sắc khác nhau, tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không bị khí Hỗn Độn ảnh hưởng.Đếm kỹ lại, những hồng quang kia có tổng cộng bảy đạo, một đạo phát ra màu sắc thất thải thần kỳ, bay ở phía trước nhất, sau đó có sáu đạo hồng quang đuổi theo đạo hồng quang thất sắc kia.Cũng không biết đã đi bao lâu, Đạo Tổ Phù Chiếu phát ra thất thải nhan sắc kia dừng lại trước một cây cầu vàng, sau đó trong sự lóe sáng, liền biến mất không thấy.Đi vào bên trong, chư Thánh đều hiện ra thân hình, từ từ bước đi trên cầu vàng.

Trước Tử Tiêu Cung, không được phép phi hành, để thể hiện sự tôn trọng đối với Hồng Quân Đạo Tổ.Sáu vị Thánh Nhân chậm rãi bước đi trên cầu vàng, sau đó đi về phía Tử Tiêu Cung, lúc này cửa

Tử Tiêu Cung rộng mở, đã đón tiếp họ từ trước.Hỗn Độn thế giới, trong khu vực vô tận.Tử Tiêu Cung, trước cửa cung.Hạo Thiên và Dao Trì đứng im nhìn, nhìn sáu vị Thánh Nhân phía trước nhàn nhạt cười nói: "Gặp chư vị sư huynh sư tỷ, Lão Sư đã đợi trong cung lâu rồi."Nghe vậy, Nguyên Thủy và Chuẩn Đề đều nhíu mày, đối với cách xưng hô của Hạo Thiên dường như có chút bất mãn, nhưng cũng không nói ra."Có lẽ đã làm phiền sư đệ đợi lâu rồi."Nữ Oa mỉm cười nhàn nhạt nói.Nghe vậy, Hạo Thiên mỉm cười với Nữ Oa.Đối với điều này, Thái Thượng sắc mặt đạm nhiên liếc nhìn Nữ Oa một cái, không mở miệng, trực tiếp đi vào trong.Thái Thượng đi trước, Nguyên Thủy và Thông Thiên theo sát phía sau, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn Hạo Thiên, Dao Trì và Nữ Oa một cái, sau đó cũng bước vào Tử Tiêu Cung."Sư tỷ, mời!"Hạo Thiên làm một thủ thế mời với Nữ Oa, mở miệng nói.Thấy vậy, Nữ Oa mỉm cười khẽ, liên bước nhẹ nhàng, cũng đi vào Tử Tiêu Cung, sau đó Hạo Thiên và Dao Trì liền đóng cửa cung lại.Tử Tiêu Cung, trong đại điện.Chư Thánh đi thẳng lên đại điện, thấy trên đài cao vân sàng phía trước đại điện, một lão nhân tiên phong đạo cốt đang đoan tọa trên đài cao vân sàng, chính là Hồng Quân lão đạo."Chúng đệ tử bái kiến Lão Sư, chúc Lão Sư Thánh thọ!"Sáu vị Thánh nhanh chóng đi đến trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ, cúi mình hành lễ, sau đó ngồi xuống sáu chiếc bồ đoàn.Ngay sau đó, đều đồng loạt nhìn về phía Hồng Quân lão đạo, chờ y mở miệng.Sau vài hơi thở, Hồng Quân lão tổ mới khẽ mở mắt, trên đôi mắt đen trắng rõ ràng ngưng tụ hai đạo tinh quang, từ từ quét qua chư Thánh có mặt.Việc Ngũ Thánh giao thủ với Càn Khôn, Hồng Quân lão đạo trong lòng tự nhiên rõ ràng.Đối với thực lực của Càn Khôn, Hồng Quân lão tổ cũng rõ ràng hơn Ngũ Thánh rất nhiều, nếu không có tình huống hợp thân Thiên Đạo, e rằng y cũng xấp xỉ với Càn Khôn.Ngay cả khi hợp thân Thiên Đạo, có thể miễn cưỡng đạt đến cảnh giới Thiên Đạo, nhưng Hồng Quân lão đạo trong lòng cũng biết, như vậy

cũng không thể hoàn toàn thắng được Càn Khôn, thủ đoạn của y, không hề ít.Ngay cả y còn như vậy, huống hồ là thực lực của Ngũ Thánh, thất bại là chuyện bình thường.Sau khi suy nghĩ trong lòng, Hồng Quân lão đạo từ từ mở miệng nói: "Sự suy bại của Vu Yêu là do Thiên Đạo đã định, sau Vu Yêu, Nhân tộc sẽ đại hưng, các ngươi sau khi trở về, có thể lệnh cho đệ tử tọa hạ xuống núi truyền đạo, để giáo hóa Nhân tộc!"Nhân tộc bất phàm, họ đã sớm biết điều đó, Nữ Oa tạo người thành Thánh, Tam Thanh thành Thánh cũng là trên cơ sở này, có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cũng nhân cơ hội này mà thành Thánh.Phúc nguyên và khí vận của Nhân tộc, họ cũng đã sớm biết, cũng tiện mộ không thôi.Cộng thêm thực lực của Nhân tộc lúc này, trong Hồng Hoang, thì so với Vu Yêu, chỉ cao chứ không thấp.Cho nên lúc này nghe Hồng Quân lão đạo nói như vậy, ánh mắt Ngũ Thánh không tự chủ được rơi trên người Nữ Oa.Thân là Thánh Mẫu, ngay cả không cần làm gì cũng có thể có được khí vận Nhân tộc, chư Thánh trong lòng một trận ghen tị hận, nhưng lại không có cách nào, ai bảo Nhân tộc là do Nữ Oa tạo ra.Thái Thượng nhìn Nữ Oa, trong mắt lóe lên một tia quang mang.Biến cố của Nhân Giáo, khiến khí vận của y hạ xuống rất nhiều, địa vị của Nhân Giáo, cũng chỉ là một giáo của Nhân tộc, không còn là giáo của Nhân tộc nữa.Cho nên phân phó của Hồng Quân lúc này, ngược lại có một tia hy vọng, mặc dù y rõ ràng, xuống núi truyền đạo cũng không thể lay chuyển căn bản và truyền thừa của Nhân tộc, nhưng có thể có được một chút khí vận, ngược lại cũng là một chuyện không tồi.Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng như Tây Phương Nhị Thánh trong lòng cũng biết, xuống núi truyền đạo, không phải là một số Nhân tộc phổ thông, căn bản không thể xen vào hạch tâm của Nhân tộc.Hơn nữa Nữ Oa đã là Thánh Mẫu, thì sức mạnh hạch tâm của Nhân tộc, đủ để chống lại tất cả sức mạnh trừ Thánh Nhân ra.Chẳng phải Thái Thượng đã từng có ý định đánh vào hạch tâm của Nhân tộc sao, kết cục lại là địa vị của Nhân Giáo hạ

xuống vô số, chỉ còn là một giáo của Nhân tộc.Tất cả đều là người thông minh, lúc này có chút lợi ích, có được thì có được, chuyện sau này, sau này lại mưu tính.“Đệ tử cẩn tuân ý chỉ của Lão Sư!”Sáu vị Thánh trong lòng đều đã có cách làm của riêng mình, lúc này cung kính chắp tay nói với Hồng Quân lão đạo.Hồng Quân lão tổ tự nhiên cũng biết chuyện trong đó, nhưng những chuyện này, chỉ có chư Thánh tự mình khắc phục, y không thể quản những chuyện như vậy.Hồng Quân lão đạo ánh mắt lại một lần nữa rơi trên người chư Thánh, trầm ngâm vài hơi thở, chỉ nghe thấy y lại nói.“Sau khi Đế Tuấn và Thái Nhất của Yêu tộc chết, Yêu tộc thoái ẩn, Thiên Đình hỗn loạn, không người chưởng quản khống chế, Chu Thiên Tinh Thần cũng hỗn loạn vô thường, cần phải lập lại Thiên Đế mới, trọng khai Thiên Đình.

Còn về nhân tuyển Thiên Đế của Thiên Đình, các ngươi nếu có nhân tuyển, có thể tự mình thương nghị.”Trọng lập Thiên Đình?Nghe vậy, chư Thánh nhìn nhau một cái, trừ Nữ Oa ra, trong mắt Ngũ Thánh đều lóe lên quang mang.Tính trọng yếu của Thiên Đình, họ tự nhiên đều biết, không chỉ sở hữu khí vận Hồng Hoang cường đại, mà còn có thể có được các chức vị lớn, chưởng quản Hồng Hoang.Nếu thao túng thích đáng, tự nhiên có thể tăng thêm khí vận đại giáo của Thánh Nhân, tự nhiên trong lòng rất nóng bỏng, nhân tuyển Thiên Đế, nhất định phải tranh thủ.Nữ Oa ánh mắt quét qua Ngũ Thánh một cái, liền không bận tâm nữa.Chuyện Thiên Đình của Yêu tộc, với y cũng không có quan hệ gì.Mặc dù Yêu tộc vẫn còn Lục Áp ở Thánh Mẫu Cung, nhưng vì đã trọng lập Thiên Đình, tự nhiên không còn chuyện của Yêu tộc nữa.Nữ Oa vốn dĩ không có quan hệ với Yêu tộc, lần này tự nhiên cũng sẽ không mở miệng vì Lục Áp.Còn về Ngũ Thánh, lúc này đang âm thầm suy nghĩ nhân tuyển có thể đảm nhiệm chức vụ dưới môn hạ mình.Sau khi trầm ngâm một lát, thần quang trong mắt Thái Thượng dũng động, từ từ mở miệng nói: “Môn hạ của ta, chỉ có một đệ tử Huyền Đô, thực sự không thể đảm nhiệm chức vị Thiên Đế

của Thiên Đình, lần này, vậy thì hãy xem chư vị sư đệ sư muội. . . ”Lời này của Thái Thượng, quả thật là lời thật, đệ tử y thu nhận quả thật chỉ có một mình Huyền Đô, tuy môn hạ vẫn còn một số người của Nhân Giáo, nhưng những người này muốn ngồi vào vị trí Thiên Đế, lại không đủ tư cách.Tứ Thánh nghe vậy, đều khẽ gật đầu, quả thật là như vậy.Thái Thượng Huyền Đô là một đệ tử thân truyền, tự nhiên sẽ không để y làm Thiên Đế, nếu không, Đạo thống của y sẽ bị đoạn tuyệt.Ánh mắt Thái Thượng vẫn luôn rơi trên người Ngọc Thanh và Thượng Thanh, cơ hội lần này, Tam Thanh thắng chắc chắn sẽ lớn hơn Tây Phương rất nhiều, Thái Thượng tuy không tranh giành vì Huyền Đô dưới môn hạ mình, nhưng hy vọng có thể nắm giữ vị trí Thiên Đế trong tay Tam Thanh.

Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Nguyên Thủy nhìn ánh mắt Thái Thượng, tự nhiên hiểu rõ suy nghĩ trong lòng.

Chương 298

Y tự nhiên cũng muốn nắm giữ vị trí Thiên Đế trong tay, cho nên sau khi nhìn ánh mắt Thái Thượng, liền biết đã đến lúc phải tranh giành rồi.

Nguyên Thủy khẽ nhướng mày, nói: "Đại đệ tử Quảng Thành Tử dưới trướng ta là Kim Tiên đắc đạo, có thể đảm đương vị trí Thiên Đế." Nghe vậy, Thông Thiên và Tây Phương Nhị Thánh có chút kỳ lạ nhìn y, đệ tử dưới trướng đã là Kim Tiên đắc đạo, chẳng lẽ đệ tử dưới trướng chúng ta thì không được sao?

Thông Thiên kiếm mày khẽ nhướng, nói: "Đại đệ tử Đa Bảo dưới trướng ta tu vi cao thâm, có thể làm Thiên Đế." Thấy Thượng Thanh và Ngọc Thanh bày tỏ thái độ, Chuẩn Đề trong lòng chợt rúng động, sợ rằng vị Thiên Đế này sẽ thất bại trong tay Tây Phương.

Y nhìn Tam Thanh, trên mặt nở một nụ cười, nói: "Các đệ tử dưới trướng ta đều là người đắc đạo, bần đạo cho rằng đệ tử Di Lặc của ta có duyên lớn với vị Thiên Đế này, đương nhiên nên làm Thiên Đế.

Chư vị đạo hữu nên thuận ứng thiên ý, đừng tranh chấp nữa." Chuẩn Đề ra vẻ nghiêm trang nói bừa, Nữ Oa bên cạnh nghe vậy khẽ cười, mở mỹ mâu nhìn một cái, sau đó tiếp tục nhắm mắt, không nhìn nữa.

Chuẩn Đề vừa mở miệng, trong mắt Nguyên Thủy liền lóe lên một tia âm trầm, y lạnh nhạt nói: "Chuẩn Đề, đây là việc của Đông Phương ta, liên quan gì đến Tây Phương?

Ta khuyên ngươi đừng nhúng tay vào chuyện này nữa." Ba vị Thánh nhân tranh luận một hồi, ai cũng không chịu nhượng bộ, vị trí Thiên Đế thực sự quá quan trọng, tự nhiên không thể buông bỏ.

Nhưng sau một hồi tranh luận, vẫn không có kết quả.

Thấy chư Thánh tranh chấp không ngừng, Hồng Quân chậm rãi mở đôi mắt, sau khi lạnh lùng quét mắt một cái, y lạnh nhạt nói: "Vũ trụ Hồng Hoang, chia thành thượng, hạ, đông, nam, tây, bắc, tổng lĩnh lục hợp.

Bởi vậy vạn thiên được chia thành sáu, hợp xưng Lục Ngự.

Thiên Đế là người đứng đầu Lục Ngự, Ngọc Hoàng Đại Đế, thống ngự vạn thiên vạn địa, vũ trụ Hồng Hoang, chấp pháp đại thiên, năm vị Ngự còn lại cùng hỗ trợ." "Đông Phương đặt Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, thống ngự tam giới vạn loại, hiệp trợ Chí Tôn Thiên Đế chấp chưởng vạn vật sinh trưởng.

Nam Phương đặt Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, thống ngự vạn linh, hiệp trợ Chí Tôn Thiên Đế chấp chưởng họa phúc sinh tử của tam giới.

Tây Phương đặt Tây Cực Câu Trần Đại Đế, thống ngự vạn lôi, hiệp trợ Chí Tôn Thiên Đế chấp chưởng thiên, địa, nhân tam tài, đồng thời chủ tể binh cách của tam giới.

Bắc Phương đặt Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, thống ngự vạn tinh, hiệp trợ Chí Tôn Thiên Đế chấp chưởng thiên kinh địa vĩ, nhật, nguyệt, tinh, thần, khí hậu bốn mùa.

Hạ Phương đặt Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa Chi, thống ngự U Minh Địa Phủ, chấp chưởng Lục đạo luân hồi, âm dương sinh dục.

Lục Ngự này là xương sống để Thiên Đình thành lập, sẽ trấn áp khí vận, chấp chưởng Thiên đạo, không thể thiếu." Nghe vậy, chư Thánh đều trầm mặc.

Lục Ngự của Thiên Đình phân lập, tuy Ngọc Hoàng Đại Đế là tôn

quý nhất, nhưng một khi Lục Ngự được lập, quyền lực tự nhiên sẽ bị phân tán rất nhiều, sức hấp dẫn của vị trí đó tự nhiên cũng giảm đi rất nhiều.

Cái họ muốn chỉ là vị trí Chí Tôn Thiên Đế, năm vị Ngự kia tuy tốt, nhưng địa vị lại thấp hơn Thiên Đế, tự nhiên không muốn tranh giành.

Nữ Oa nghe xong, trên mặt lóe lên một tia dị sắc.

Lục đạo luân hồi là do Hậu Thổ lập ra, lẽ nào Hồng Quân hành động này là muốn chư Thánh nhúng tay vào việc Lục đạo luân hồi sao?

Nhưng chưa đợi Nữ Oa suy nghĩ kỹ, lại nghe Hồng Quân nói: "Thừa Thiên Hiệu Pháp Hậu Thổ Hoàng Địa Chi, cứ để Địa Phủ sắp xếp đi!" Nói xong, y liền nhắm mắt lại, không nói thêm lời nào.

Nghe vậy, trong mắt Nữ Oa hiện lên một tia suy tư, nhưng y cũng không suy nghĩ kỹ nữa, y lắc đầu, lần nữa nhắm mắt lại.

Chư Thánh đối với quyết định này của Hồng Quân cũng không có dị nghị.

Lục đạo luân hồi là do Hậu Thổ hóa thân mà thành, lúc này Vu tộc lại tiến vào đó, muốn nhúng tay vào Lục đạo luân hồi tuyệt đối không phải là việc có thể làm trong một sớm một chiều.

Huống hồ, giữa Lục đạo luân hồi và Càn Khôn có một tầng quan hệ vi diệu, ai cũng rõ, cho nên đối với sự sắp xếp của Hồng Quân, đều không phản đối.

Lúc này, giải quyết vị trí Thiên Đế là điều khẩn yếu hơn.

Nhưng vị trí Thiên Đế cực kỳ quan trọng, chư Thánh đã tranh chấp rất lâu, nhưng vẫn chưa thể định ra nhân tuyển.

Lúc này, Hạo Thiên đứng bên cạnh bồ đoàn dưới tọa của Hồng Quân, đột nhiên mở miệng nói, với vẻ mặt tươi cười nhìn chúng Thánh: "Chư vị sư huynh, tiểu đệ bất tài, muốn tự tiến cử với chư vị sư huynh, ngồi lên vị Thiên Đế này." Nghe vậy, Thái Thượng khẽ nheo mắt, nhìn Hạo Thiên thật sâu.

Hạo Thiên chỉ là một đồng tử dưới trướng Hồng Quân mà thôi.

Trước đây gọi là sư huynh thì không ai để ý, cho là y đã nể mặt rồi.

Bây giờ lại dám muốn ngồi lên vị trí Thiên Đế tượng trưng cho quyền lực tối thượng, Thái Thượng cảm thấy y không biết trời cao đất rộng.

Nhưng y chưa mở miệng, chỉ chuyển ánh mắt về phía Hồng Quân, phát hiện y không hề mở miệng, trong lòng chợt kinh hãi.

Chẳng lẽ Hồng Quân thật sự có ý muốn phò trợ Hạo Thiên ngồi lên vị trí Thiên Đế?

Nếu vậy, y càng cảm thấy Hồng Quân có ý định khác, nếu không thì Hạo Thiên nói như vậy, hiển nhiên là đại bất kính.

Nhưng lúc này, Hồng Quân lại mặc nhận lời của Hạo Thiên, vậy thì xem ra, Hồng Quân có ý muốn phò trợ Hạo Thiên lên ngôi rồi.

Trong mắt thần quang giao dệt, ánh mắt Thái Thượng dừng lại trên người Hạo Thiên rất lâu.

Thái Thượng và Nữ Oa không mở miệng, chỉ nhìn Hạo Thiên và Hồng Quân.

Nhưng Chuẩn Đề nghe Hạo Thiên nói xong, sắc mặt lại trầm xuống, y lạnh lùng cười nói: "Hạo Thiên, ngươi chỉ là một đồng tử trong cung mà thôi, có tư cách gì ngồi lên vị Thiên Đế chứ." Y nhìn Hạo Thiên, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

Nghe vậy, trong mắt Hạo Thiên lóe lên một tia phẫn nộ, y khẽ nheo mắt nhìn Chuẩn Đề.

Chưa đợi y mở miệng, lại nghe Nguyên Thủy lạnh lùng cười nói: "Hạo Thiên, tuy ngươi có tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng muốn làm Thiên Đình chi chủ thì còn kém xa.

Ngươi nên chuyên tâm hầu hạ lão sư đi!" Hai người liên tiếp mở miệng, chỉ trích Hạo Thiên, một chút cũng không có ý nể nang y.

Thông Thiên và Tiếp Dẫn mày kiếm khẽ nhướng, tuy không mở miệng, nhưng thái độ lại giống hệt Chuẩn Đề và Nguyên Thủy.

Hạo Thiên nghe vậy, liền mở miệng nói: "Các sư huynh nói có lý, tiểu đệ chỉ là Đại La Kim Tiên, một mình muốn trấn giữ Thiên Đình quả thực không dễ, nhưng nếu là hai người thì sao?" Hạo Thiên với vẻ mặt tươi cười hỏi lại Nguyên Thủy, biểu cảm trên mặt y khiến chư Thánh sắc mặt đều trầm xuống.

Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Nhìn sắc mặt Hạo Thiên, Tứ Thánh sắc mặt đều trầm xuống.

Nếu không phải Hồng Quân chưa mở miệng, e rằng lúc này tất cả đều muốn cho Hạo Thiên biết thế nào là tôn trọng sư huynh, thế nào là tôn trọng Thánh nhân.

Thái Thượng nhìn Hồng Quân đang nhắm mắt không nói, sau đó nhìn Hạo Thiên nói: "Sư đệ nói vậy, cũng có vài phần đạo lý, nhưng không biết sư đệ muốn ai?" Vì trong lòng y cũng đại khái đoán ra quyết định của Hồng Quân, nên tiện thể hỏi luôn.

"Dao Trì!" Hạo Thiên nhìn Dao Trì bên cạnh một cái, khóe miệng cong lên một nụ cười nhạt.

"?!" Chư Thánh nghe vậy, đều ngẩn ra, sau đó trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Một vị đồng tử muốn làm Thiên Đế, lại kéo thêm một vị đồng tử khác.

Chương 299

Chư Thánh cũng không biết nên nói Hạo Thiên không biết trời cao đất rộng, hay là y đã mơ mộng quá nhiều thứ tốt đẹp.

Lúc này, Dao Trì bên cạnh Hạo Thiên dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Hạo Thiên.

Y không ngờ người mà Hạo Thiên nói lại là mình.

Dao Trì phức tạp nhìn Hạo Thiên một cái, không mở miệng.

"Hừ, Hạo Thiên, ngươi nghĩ chỉ dựa vào hai người các ngươi có thể quản lý Thiên Đình rộng lớn sao?

Đừng hòng, vị Thiên Đế này, không thể nào rơi vào tay các ngươi đâu." Chuẩn Đề nghe Hạo Thiên nói xong, liền cười lạnh trong miệng.

Trong mắt Nguyên Thủy lóe lên ánh mắt khinh thường, khóe miệng cũng liên tục cười lạnh, trong lòng y nghĩ giống hệt Chuẩn Đề.

Thông Thiên và Tiếp Dẫn mày kiếm khẽ nhướng, trong mắt quang hoa lóe lên, ánh mắt liếc nhìn Thái Thượng và Hồng Quân Đạo Tổ trên tầng mây, trong lòng tự có suy nghĩ riêng, cúi đầu không nói.

Nếu thật sự như trong lòng họ đoán được, vậy thì có tranh giành thế nào, kết quả cũng đều như nhau.

Bởi vì người cuối cùng quyết định chính là Hồng Quân.

Nếu y có ý muốn phò trợ Hạo Thiên lên ngôi, vậy thì dù có tranh giành nữa, đệ tử dưới trướng có tốt đến đâu, vị Thiên Đế này cũng không thể rơi vào tay họ.

Lúc này, lại nghe Hạo Thiên nói: "Hai vị sư huynh, tiểu đệ và Dao Trì được lão sư điểm hóa, đã phụng sự lão sư hơn trăm vạn năm.

Ở bên lão sư lâu như vậy, tuy không dám nói phúc duyên thâm hậu, nhưng cũng được khí vận gia thân.

Chẳng lẽ các sư huynh cho rằng phúc duyên khí vận của tiểu đệ bên cạnh lão sư lại không bằng các đệ tử dưới trướng các sư huynh sao?" "……" Nghe vậy, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy hai người nhìn nhau, cũng không ngờ Hạo Thiên lại có thể phản hỏi như vậy.

Nhưng không dễ trả lời a, nói không cũng không được, nói có cũng không được.

Nói có, e rằng sẽ đắc tội Hồng Quân.

Nói không, lại bảo đệ tử dưới trướng mình không bằng Hạo Thiên.

Hạo Thiên chỉ là một đồng tử, tự nhiên tin rằng đệ tử dưới trướng mình mạnh hơn Hạo Thiên, nhưng lúc này, lại không thể nói ra.

Hai người nhìn nhau một cái, tuy Hạo Thiên nói có chút đạo lý, nhưng dù thế nào, vị trí này đều không thể từ bỏ.

Hai người vừa định mở miệng, lại bị Hồng Quân cắt ngang.

"Vị Thiên Đế này, Hạo Thiên có cơ duyên, cứ để y nhậm chức Thiên Đế mới." Hồng Quân trên tầng mây đột nhiên mở miệng nói, giọng nói lạnh nhạt cắt ngang lời Chuẩn Đề và Nguyên Thủy định nói.

Ánh mắt Hồng Quân lạnh nhạt quét qua chư Thánh một cái, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy cũng không còn dị nghị nữa.

Dù sao quyền quyết định nằm trong tay Hồng Quân, y đã quyết định cho Hạo Thiên thì sẽ cho Hạo Thiên.

Dù Hạo Thiên chỉ là một tiên nhân bình thường, chỉ cần Hồng Quân phò trợ y lên ngôi, thì y cũng có thể ngồi vững.

Chuẩn Đề và Nguyên Thủy nhìn Hạo Thiên, tuy chỉ có thể chấp nhận quyết định này, nhưng sắc mặt vẫn không mấy dễ nhìn.

Một cơ duyên như vậy, lại rơi vào tay Hạo Thiên.

"Hạo Thiên, Dao Trì…" Giọng nói lạnh nhạt của Hồng Quân chậm rãi vang vọng trong đại điện.

"Đệ tử có mặt!" Hai người tiến lên, cung kính chắp tay nói.

"Thiên đạo vận hành, Hạo Thiên sau này sẽ chấp chưởng Thiên Đình, quản lý Chu Thiên Tinh Thần.

Dao Trì làm Thiên Hậu, phụ trợ Hạo Thiên quản lý Thiên Đình." Hồng Quân nhàn nhạt nói, trong giọng nói mang theo một cỗ uy áp, một cỗ ý chí không thể phản bác.

Chư Thánh nhìn ánh mắt Hạo Thiên và Dao Trì, hiện lên vẻ phức tạp.

"Đệ tử tuân lệnh!" Hai người lần nữa chắp tay nói.

Hồng Quân khẽ gật đầu, vung tay một cái, liền thấy thân hình Hạo Thiên và Dao Trì mơ hồ một trận, sau vài hơi thở, dần dần trở nên rõ nét.

Khi trở nên rõ nét lần nữa, hai người đã biến thành dáng vẻ người trưởng thành.

Hạo Thiên lúc trẻ tuổi trông vô cùng tuấn tú, cùng với Dao Trì xinh đẹp quả là một đôi trời sinh, trong mắt hai người không giấu được vẻ phấn khích.

Hạo Thiên và Dao Trì sau khi biến đổi dung mạo chưa kịp mở miệng tạ ơn, liền thấy Hồng Quân Đạo Tổ lại vung tay, vài đạo quang mang lóe lên.

Hai người ngẩn ra, sau đó liền thấy, trong tay Hạo Thiên có thêm

một bảo ấn, một mặt gương.

Trong tay Dao Trì lại có thêm một cây ngọc trâm và một trong Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Căn – Bàn Đào Thụ.

Thấy Hồng Quân ban pháp bảo, chư Thánh sắc mặt đều có chút phức tạp.

Đặc biệt là Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, ban đầu Ngọc Tỷ Thiên Đế có thể tranh đoạt, chỉ là không bị Hồng Quân cướp đi.

Lúc này xem ra, Hồng Quân đã dùng pháp lực và công đức to lớn để tu bổ Ngọc Tỷ Thiên Đế.

Khi chư Thánh đang suy nghĩ, lại nghe Hồng Quân nhàn nhạt nói: "Hạo Thiên, ngọc ấn trong tay ngươi là Ngọc Tỷ Thiên Đình của Đế Tuấn, đã được ta tu phục, có thể dùng làm Ngọc Tỷ Thiên Đình.

Mặt gương kia tên là Hạo Thiên Kính, trên có thể quan sát Tam Thập Tam Thiên, dưới có thể tra Cửu U Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Ngoài ra, nó còn có rất nhiều diệu dụng, sau này ngươi sẽ tự biết, ta ban cho ngươi chấp chưởng." Nghe vậy, Hạo Thiên mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng bái tạ nói: "Đa tạ lão sư ban bảo." Hồng Quân khẽ gật đầu, ánh mắt rơi trên người Dao Trì, nói: "Dao Trì, ngọc trâm trong tay ngươi tên là Bích Ngọc Trâm, là Tiên Thiên chi vật, có thể dùng để phòng thân.

Còn Bàn Đào Thụ, là một trong Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Căn, diệu dụng trong đó, sau này ngươi sẽ tự biết." "Đa tạ lão sư ban bảo!" Dao Trì phủ thân bái tạ nói.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh nhìn Hạo Thiên và Dao Trì cầm pháp bảo, trong mắt thần quang giao dệt, không biết đang suy tính gì.

Pháp bảo đã ban xuống, việc này coi như đã có một kết thúc.

Trong lòng Hạo Thiên, lại cung kính nhìn Hồng Quân nói: "Lão sư, các chức vị quan lại trong Thiên Đình nên do ai chấp chưởng?

Xin lão sư chỉ giáo?" Vấn đề này cũng là vấn đề Hạo Thiên quan tâm nhất lúc này.

Nếu không có nhân sự, vậy thì chỉ là một vị Thiên Đế bù nhìn, khác xa với kế hoạch trong lòng y, y không muốn như vậy.

Chương 300

Hồng Quân nhàn nhạt đáp: "Những việc này, các ngươi cứ tự thương nghị với chư vị sư huynh sư tỷ là được.

Nay việc nhà đã định, sau khi các ngươi thương nghị xong có thể tự rời đi.

Sau này Tử Tiêu Cung sẽ có lúc mở lại." Lời vừa dứt, trên tầng mây cao, đâu còn bóng dáng Hồng Quân Đạo Tổ, y đã rời đi, trở về trong vận hành của Thiên đạo.

Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Nghe lời Hồng Quân, Hạo Thiên trong lòng hơi chùng xuống, nhưng cũng không có cách nào.

Y đành quay người, với vẻ mặt tươi cười nói với chúng Thánh: "Chư vị sư huynh sư tỷ, việc sắp xếp nhân sự cho Thiên Đình, theo các vị nên làm thế nào?" "Những việc nhỏ này, sư đệ cứ tự sắp xếp là được…" Chuẩn Đề sắc mặt trầm xuống, giọng nói trầm thấp chậm rãi truyền đến, lời chưa dứt, người đã bước ra khỏi đại điện.

"A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn niệm một tiếng Phật hiệu trong miệng, không nói lời nào, cũng xoay người rời đi.

"Hừ!" Nguyên Thủy lạnh hừ một tiếng, liền theo sát rời đi.

Thông Thiên mày kiếm khẽ nhướng, ánh mắt thanh lãnh, trong mắt kiếm khí du chuyển, theo sau Nguyên Thủy rời đi.

Thái Thượng dừng lại trên người Hạo Thiên vài hơi thở, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười, đột nhiên xoay người, chậm rãi bước ra khỏi đại điện.

Nhìn thái độ của chư Thánh, vẻ mặt tươi cười của Hạo Thiên đã

biến thành âm trầm, gần như muốn nhỏ ra nước, trong mắt hỏa quang nhảy nhót, hai nắm đấm siết chặt.

Rõ ràng là được Hồng Quân đích thân điểm danh, chư Thánh lại đối xử với y như vậy.

Nhưng đồng thời, trong lòng Hạo Thiên lại có một tính toán mới, sắc mặt y liền khôi phục bình thường, hai tay cũng buông lỏng.

Nữ Oa xoay người, cười với Hạo Thiên một cái, sau đó liền liên bộ khinh di, khoan thai bước ra khỏi đại điện.

Thái độ của Nữ Oa tốt, cung Thánh Mẫu vốn chỉ có một mình Thải Phượng, cho nên Hạo Thiên cũng không định nhờ Nữ Oa giúp đỡ, đối với thái độ như vậy thì tốt thôi.

Chư Thánh rời đi, đại điện Tử Tiêu Cung liền chỉ còn lại Hạo Thiên và Dao Trì hai người.

"Dao Trì, ta đi!" Đột nhiên, Hạo Thiên nhìn Dao Trì nói.

"Đi đâu?" Dao Trì trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc, hỏi.

"Đi Thiên Đình!" Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình của Yêu tộc.

Tại Nam Thiên Môn.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người sau khi đến Nam Thiên Môn, nhìn cảnh tượng trước mắt, cả hai đều ngây người.

Thiên Đình của Yêu tộc sao?

Ở đây toàn vách tường đổ nát, gạch ngói vỡ vụn, một mảnh phế tích.

Kiến trúc Thiên Đình lúc trước lúc này không còn một chỗ nào nguyên vẹn, phóng mắt nhìn ra, toàn là một mảnh hoang tàn.

Từ bộ dạng đổ nát của Thiên Đình có thể thấy, Thiên Đình đã phải chịu sự hủy diệt lớn đến mức nào.

"Hạo Thiên, đây chính là Thiên Đình của Yêu tộc sao?

Sao lại thành ra thế này?" Dao Trì ánh mắt kinh ngạc hỏi Hạo Thiên bên cạnh.

Cảnh tượng như vậy và cảnh tiên trong lòng y khác xa quá lớn, phải biết rằng cảnh tượng như vậy, y đã không muốn nhận nhiệm vụ của Đạo Tổ rồi.

"Đại chiến Vu Yêu lưỡng tộc đã khiến Thiên Đình bị tổn hại nghiêm trọng, mới thành ra bộ dạng này.

Xem ra, chỉ có thể khôi phục dần thôi." Hạo Thiên ánh mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, lắc đầu nói.

Khôi phục, trời biết phải mất bao lâu mới có thể khôi phục cảnh sắc huy hoàng ngày xưa.

"Ông!" Lời Hạo Thiên vừa dứt, trên Cửu Thiên đột nhiên hạ xuống một đạo thất thải hồng quang, trực tiếp rơi vào trong mảnh phế tích của Thiên Đình.

Quang mang chiếu rọi, hà quang đột nhiên tỏa sáng.

Thời gian, không gian, trong quang mang dường như đã xảy ra thay đổi.

Những mảnh vỡ, vách tường đổ nát trên đất, đều đang bay lên, từng chút một chậm rãi kiến tạo lại.

Không lâu sau, những mảnh vỡ, gạch ngói vỡ vụn, vách tường đổ nát không còn thấy nữa, thay vào đó là một tòa cung điện hoa lệ, tọa lạc tại vị trí đại điện Thiên Đình cũ.

Tòa cung điện đó sau khi tọa lạc xuống, một đạo kim quang từ đại

điện bắn ra, lan rộng ra bốn phía Thiên Đình.

Nơi kim quang chiếu tới, đình đài lầu các, hoa viên thủy tạ, đều hiện ra.

Toàn bộ Tam Thập Tam Thiên, ẩn ẩn phiêu đãng từng trận tiên âm, nhẹ nhàng như không, uyển chuyển du dương.

Một trận tiên phong thổi qua, liền có tiên vân như dòng nước, nhẹ nhàng lững lờ trôi đi.

Nhìn từ xa, toàn bộ Thiên Đình như một cảnh tiên trên Cửu Thiên, đại lục tiên cảnh, tiên đảo lơ lửng, cái gì cũng có, trên đó cung điện cũng dày đặc.

Giữa các đảo, có rất nhiều tiên hạc linh cầm bay lượn qua lại, từng trận tiên phong thổi, từng trận tiếng hạc kêu dài, lại càng có ngọc quy ẩn hiện trong biển mây, tự tại vui vẻ, quả là một cảnh tiên giới tràn đầy linh vận.

"Lão sư ra tay, đệ tử đa tạ lão sư tương trợ." Thấy tình hình này, Hạo Thiên làm sao lại không biết Hồng Quân đang giúp đỡ, trong lòng y lập tức đại hỉ.

Dao Trì bên cạnh, lúc này cũng lộ vẻ vui mừng.

Hai người vội vàng cúi người bái tạ về phía Hỗn Độn thế giới ngoài Tam Thập Tam Thiên, cảm tạ Hồng Quân tương trợ.

Có Hồng Quân ra tay tương trợ, Hạo Thiên và Dao Trì đã tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Như vậy, y liền có thể dồn hết thời gian và tinh lực vào việc chiêu mộ nhân sự.

Thiên Đình đã được trùng kiến, khôi phục lại dáng vẻ huy hoàng ngày xưa.

Trong mỹ mâu Dao Trì trán phóng ra thần dị quang thải, Bàn Đào Thụ trong tay y đột nhiên bay ra, rơi vào trong quả viên của Thiên Đình hóa thành một rừng đào.

Toàn bộ linh khí Thiên Đình đều tập trung vào trong vườn đào đó.

Chương 301

Cây Tiên Thiên Linh Căn Bàn Đào Thụ kia lúc này lại hóa thành ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào Thụ, thật sự kỳ lạ.

Vườn quả đó sau này chính là Bàn Đào Viên mà chúng sinh Hồng Hoang biết đến.

Một ngàn hai trăm cây đầu tiên, hoa nhỏ quả nhỏ, ba ngàn năm mới chín, người ăn vào sẽ thành tiên đắc đạo, thân thể khỏe mạnh nhẹ nhàng.

Một ngàn hai trăm cây ở giữa, hoa trắng quả ngọt, sáu ngàn năm mới chín, người ăn vào có thể phi thăng, trường sinh bất lão.

Một ngàn hai trăm cây cuối cùng, quả có vân tím hạt vàng, chín ngàn năm mới chín, người ăn vào có thể sống cùng trời đất, cùng nhật nguyệt.

Ba ngàn sáu trăm cây Bàn Đào nhanh chóng ra hoa kết quả, chỉ chốc lát đã treo đầy những quả Bàn Đào chín mọng.

Hương thơm dịu ngọt của Bàn Đào bay khắp nơi, toàn bộ Thiên Đình đều có thể ngửi thấy.

Nhìn những quả Bàn Đào chín mọng này, Hạo Thiên và Dao Trì hai người đều lộ vẻ vui mừng.

Thiên Đình ngoài linh khí nồng đậm ra, lại có thêm một thứ có thể hấp dẫn chúng sinh Hồng Hoang, đối với việc chiêu mộ nhân sự có lợi ích cực lớn.

"Vật lão sư ban cho, quả nhiên huyền diệu.

Như vậy, ta liền có thêm một lợi thế để chiêu mộ." Hạo Thiên trên mặt lộ ra nụ cười, nhìn rừng đào đó, nói.

Nghe vậy, Dao Trì cũng khẽ gật đầu.

Diệu dụng của Bàn Đào Thụ Hồng Quân ban cho sau này sẽ tự biết, lúc này xem ra, quả thực diệu dụng không nhỏ, sau này chắc chắn có công dụng của nó.

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, trong Thiên Đình.

Nhìn Thiên Đình được mở lại, trong mắt Hạo Thiên lóe lên thần quang nóng bỏng, y đã hoàn thành bước đầu tiên của kế hoạch.

Tiếp theo, chính là chiêu mộ nhân sự, tái hiện Thiên Đình.

"Hạo Thiên, chúng ta đoạt được quyền chấp chưởng Thiên Đình từ tay chư vị sư huynh sư tỷ, nhưng lúc này lại chỉ có hai ta.

Muốn quản lý Thiên Đình e rằng không dễ, nhìn sắc mặt của họ, hiển nhiên là sẽ không cho chúng ta mượn nhân sự." Dao Trì vẻ mặt ưu sầu, nhìn Hạo Thiên nói.

Nghe vậy, Hạo Thiên lại cười một tiếng, đáp: "Như vậy càng tốt!" Y nhìn Dao Trì, tiếp tục nói: "Thiên Đình trọng khai là ý của lão sư, chúng ta chiếm giữ đại nghĩa.

Không có họ giúp đỡ, cũng bớt đi cơ hội bị nhúng tay, ta càng có thể phát triển thế lực của mình." "Chiếm giữ đại nghĩa Thiên Đình, nếu chiêu mộ nhân sự trong Hồng Hoang, liệu có ai đồng ý không?" Y vừa nói, vừa cười nhìn Dao Trì.

Nghe vậy, Dao Trì mắt sáng lên, nói: "Đúng vậy, lấy danh nghĩa Thiên Đế, chiêu mộ tiên nhân Hồng Hoang lên trời nhậm chức, nhân cơ hội lớn mạnh thực lực!" "Không sai!" Hạo Thiên cười gật đầu, nói: "Lấy danh nghĩa ta chiếm giữ đại nghĩa để chiêu mộ tiên nhân Hồng Hoang lên trời nhậm chức, không ít tiên nhân sẽ không từ chối, đối với một số tán tu mà nói, đây cũng là một cơ duyên." Nghe vậy, Dao Trì khẽ gật đầu, sự lo lắng trong lòng đã được giải quyết.

Hạo Thiên nhìn y, trên mặt hiện lên một nụ cười, sau đó đi đến Nam Thiên Môn, dùng pháp lực hòa vào âm thanh, công bố khắp Hồng Hoang: "Ta là Hạo Thiên Kim Khuyết Ngọc Hoàng Đại Đế, thụ Đạo Tổ sách phong, làm Thiên Đình chi chủ mới, trọng lập Thiên Đình, thống ngự vạn thiên vạn địa, vũ trụ Hồng Hoang, chấp pháp đại thiên.

Nay, Thiên Đình trọng khai, trăm sự đợi hưng, thành tâm kêu gọi tiên nhân đắc đạo Hồng Hoang lên trời nhận chức, trừng ác dương thiện, để thiên địa một mảnh an ninh, tường hòa." Giọng nói Hạo Thiên vang vọng khắp Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang nghe thấy đều đại kinh.

Đại chiến Vu Yêu lưỡng tộc vừa mới kết thúc, Thiên Đình liền có chủ nhân mới.

Hậu trường không nhỏ, là do Hồng Quân Đạo Tổ trực tiếp bổ nhiệm, có Đạo Tổ làm chỗ dựa, Thánh nhân e rằng cũng sẽ không tùy ý ra tay với y.

Đối với lợi ích của Thiên Đình, chúng sinh Hồng Hoang tự nhiên biết.

Nếu không thì ban đầu Đế Tuấn cũng sẽ không coi Thiên Đình làm đại bản doanh của Yêu tộc, toàn bộ dời lên trên Thiên Đình.

Linh khí và tinh thần chi lực của Thiên Đình so với phần lớn các nơi trong Hồng Hoang đều nồng đậm hơn nhiều, đối với một số tu sĩ Hồng Hoang tu vi tương đối thấp, sống không được tốt, có sức hấp dẫn cực lớn.

Việc Hạo Thiên Ngọc Hoàng Đại Đế quảng chiêu tiên nhân đắc đạo Hồng Hoang lên trời nhậm chức, trong khoảnh khắc đã truyền khắp các nơi trong Hồng Hoang.

Hành động này trong Hồng Hoang có thể nói đã gây ra một trận

sóng gió lớn.

Chúng sinh Hồng Hoang đối với hành động này có thể nói là khen chê bất nhất, có người đối với cách làm của Hạo Thiên khinh thường, có người lại rất hứng thú, dù sao lợi ích trong đó không nhỏ.

Cho nên, một số người quyết định lên Tam Thập Tam Thiên xem thử, biết đâu lại có cơ duyên cũng không chừng.

Nhất thời, trong chúng sinh Hồng Hoang, lại có tu sĩ vội vã chạy đến Tam Thập Tam Thiên, lưu quang bay khắp trời.

Một số tu sĩ khác lại chọn cách quan sát trước, tìm kiếm thời cơ tốt hơn.

Những người chọn lên Thiên Đình tu vi phổ biến đều không cao.

Trong đó người tu vi cao nhất là một tiên nhân cổ hi dung mạo, là một khối linh thạch trên Thái Bạch Kim Tinh, một trong Chu Thiên Tinh Thần, rơi xuống Hồng Hoang mà hóa thành.

Bởi vì y mang theo bản nguyên Thái Bạch Kim Tinh, nên được đặt tên là Thái Bạch Kim Tinh.

Người này có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, là người có tu vi cao nhất trong số các tu sĩ.

Y cũng có chút năng lực, Hạo Thiên tự nhiên trọng dụng y, dù sao trong Hồng Hoang hiện nay, Thái Ất Kim Tiên có thể coi là một tiểu cao thủ.

Còn về chư Thánh, đối với hành động này của Hạo Thiên, thậm chí còn rất khinh thường.

Theo họ, chiêu mộ nhiều tiểu ngư tiểu hà như vậy thì có ích gì?

Khó mà làm nên đại sự.

Nếu muốn thành công như Đế Tuấn ngày trước, chỉ dựa vào chút

thực lực này, e rằng còn kém xa.

Cho nên, chư Thánh cũng mặc kệ Hạo Thiên, để mặc Thiên Đình tự phát triển.

Đối với thái độ của chư Thánh, Hạo Thiên cũng lười quan tâm, trong lòng y tự có kế hoạch.

Vì chư Thánh không quan tâm, y cũng vừa vặn có thể thi triển kế hoạch, vui vẻ không thôi.

Đến đây, việc Hạo Thiên trọng lập Thiên Đình tạm thời kết thúc một giai đoạn.

Tại Vô Lượng Cung, trên đại điện.

"Ông!" Vào một thời khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở đôi mắt, trong con ngươi rực rỡ như tinh thần lóe lên một đạo tinh mang.

"Đã đến lúc tế luyện Hỗn Độn Chung rồi…" Càn Khôn sau khi có được Hỗn Độn Chung, không tế luyện ngay lập tức mà đợi đến bây giờ.

Chương 302

Hỗn Độn Chung có thể tham ngộ Âm chi Đại đạo, có một tia sức mạnh thời không.

Một Chí Bảo như vậy, Càn Khôn tự nhiên không thể bỏ qua.

Sau lần tế luyện này, y liền có thể bắt tay vào tham ngộ Âm chi Đại đạo, và tham ngộ sức mạnh thời không.

Nghĩ vậy trong lòng, thân hình Càn Khôn khẽ động, khoảnh khắc tiếp theo thân ảnh y đã biến mất.

Trong Càn Khôn Thế Giới, tại trung tâm.

Càn Khôn khoanh chân ngồi dưới Càn Khôn Đỉnh, nhìn chiếc chuông vàng đã hóa thành kích thước bằng bàn tay trong tay, trong mắt thần quang giao dệt, trên khuôn mặt cổ kính không chút gợn sóng không thể nhìn ra sự thâm sâu, không biết y đang suy tính gì.

"Giấu tàn hồn sâu trong Hỗn Độn Chung, quả là một thủ đoạn.

Đáng tiếc, lần này ta ra tay, đều là siêu hình tượng…" Đột nhiên, Càn Khôn nhàn nhạt mở miệng nói.

Nói xong, Càn Khôn đưa một tay ra, trong tay quang hoa lưu chuyển, đại thủ vỗ về phía Hỗn Độn Chung.

"Đông!" Hỗn Độn Chung vang lên, bên trong Hỗn Độn Chung vang lên tiếng kêu kinh khủng của Đông Hoàng Thái Nhất.

"Sao có thể?

Không thể nào…" Nghe vậy, Càn Khôn lạnh nhạt nói: "Không có gì là không thể…" Nói xong, đại thủ lần nữa vỗ xuống, tiếng kêu kinh hãi của Thái Nhất lần nữa vang lên.

“A!

Không… không…” Dần dần, tiếng kêu đó nhỏ dần, cho đến khi biến mất.

Trong Càn Khôn Thế Giới, tại trung tâm.

Sau khi tiêu diệt tàn hồn của Thái Nhất, Hỗn Độn Chung liền thật sự trở thành vật vô chủ.

Càn Khôn thực ra đã sớm biết tàn hồn của Thái Nhất ẩn trong Hỗn Độn Chung, y chỉ để lại một thời gian, chẳng qua là chờ Âm chi Đại đạo có một chút tiến triển mà thôi.

Vì mọi thứ đã chuẩn bị xong, tự nhiên đã đến lúc tiêu diệt tàn hồn của Thái Nhất.

Còn về việc Thái Nhất có bao nhiêu hậu thủ, bao nhiêu tàn hồn, đó không phải là việc Càn Khôn cần phải cân nhắc nữa.

Lúc này, sau khi đã tiêu diệt tàn hồn, y liền bắt đầu tế luyện.

“Ông!” Trong hai tay Càn Khôn quang hoa lưu chuyển, dâng lên hai đoàn hỏa diễm màu xanh, sau đó bắt đầu tế luyện Hỗn Độn Chung trước mắt.

“Đông!” Hỗn Độn Chung khẽ chấn động, một cỗ âm ba có thể nhìn thấy bằng mắt thường dần dần khuếch tán ra.

Nơi nó đi qua, tất cả thời không đều ngưng kết lại, ngay cả Pháp tắc Đại đạo cũng bị cố định.

Nhưng chút sức mạnh thời không và sức mạnh Âm chi Đại đạo này đối với Càn Khôn mà nói, lại không là gì cả.

Y nhàn nhạt vung tay, sau đó tất cả sức mạnh liền tan biến trước người y.

“Ông!” Sắc mặt Càn Khôn ngưng lại, một pháp quyết được đánh

ra, thiên địa xung quanh Hỗn Độn Chung đều bị cấm cố.

Ngay cả là Tiên Thiên Chí Bảo, lúc này cũng không thể thoát khỏi sự cấm cố của Càn Khôn.

Sau khi làm xong mọi việc, Càn Khôn bắt đầu tế luyện.

"Càn Khôn Đỉnh!" Càn Khôn đánh ra pháp quyết, tế xuất Càn Khôn Đỉnh.

Giữa hai tay, hỏa diễm màu xanh lập tức dũng mãnh tuôn vào trong Càn Khôn Đỉnh, bắt đầu bùng phát ra ngọn lửa hùng hùng, một cỗ nhiệt độ cao ngút trời lập tức tràn ngập.

Dùng Càn Khôn Đỉnh hỗ trợ tế luyện, là một việc Càn Khôn vừa mới quyết định.

Cách này có thể rút ngắn thời gian tế luyện.

Cộng thêm khu vực lưu tốc thời gian mà y đã bố trí, thời gian tế luyện có thể giảm xuống một lần nữa đáng kể.

"Hỗn Độn Chung!" Càn Khôn vung tay, Hỗn Độn Chung hóa thành một đạo lưu quang, ẩn mình vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Càn Khôn hai tay kết ấn, bắt đầu mượn Càn Khôn Đỉnh hỗ trợ, từ từ tế luyện.

Thời gian luôn trôi nhanh, đặc biệt là khi tập trung làm một việc gì đó, càng nhanh hơn.

Trong nháy mắt, trong Càn Khôn Thế Giới đã trôi qua hơn vạn năm.

Trong khu vực lưu tốc thời gian, lại đã trôi qua vài vạn năm.

Lúc này, bước đầu tiên của việc tế luyện, sơ bộ hoàn thành, tiếp theo có thể đánh nhập Nguyên Thần lạc ấn.

Càn Khôn thấy vậy, điểm vào giữa trán, sau đó một chút thần quang xuất hiện trên đầu ngón tay y, sau đó đánh nhập vào trong Hỗn Độn Chung.

"Đông!" Đột nhiên, Hỗn Độn Chung phát ra một đạo tiếng chuông du dương, trong khoảnh khắc truyền khắp toàn bộ Càn Khôn Thế Giới.

Trong một khoảnh khắc, dường như mọi thứ đều ngưng kết lại.

Vài hơi thở sau, tiếng chuông biến mất, mọi thứ khôi phục nguyên dạng.

Nguyên Thần lạc ấn đã được đánh nhập vào trong Hỗn Độn Chung, việc nhận chủ sơ bộ đã hoàn thành.

Tiếp theo, chính là thời gian tế luyện lâu dài.

Nếu không phải tu vi của Càn Khôn là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cộng thêm sự hỗ trợ của Càn Khôn Đỉnh và khu vực lưu tốc thời gian, v.v., thì thời gian nhận chủ sơ bộ lúc này sẽ phải lùi lại.

Nhưng vì nhận chủ sơ bộ đã hoàn thành, những việc tiếp theo cũng tương đối dễ dàng.

Nghĩ vậy trong lòng, Càn Khôn tiếp tục tế luyện Hỗn Độn Chung.

Thời gian như nước chảy, lặng lẽ trôi qua.

Trong nháy mắt, trong Hồng Hoang đã trôi qua vạn năm.

Chương 303

Hồng Hoang sau vạn năm diễn biến, những phá hoại thiên địa do Vu Yêu Lượng Kiếp gây ra đang dần dần khôi phục.

Nhưng công việc ở Huyết Hải và Lục đạo luân hồi, lần này lại vẫn đang tiến hành.

Dù sao trong Vu Yêu Lượng Kiếp, ngoài số lượng nhân vật chính của Lượng Kiếp ngã xuống, còn có các tu sĩ khác ngã xuống cần phải xử lý.

Hơn vạn năm qua, nơi nào trong Hồng Hoang bận rộn nhất, thì không nghi ngờ gì chính là Lục đạo luân hồi và Huyết Hải.

Các nơi khác, tất cả đều đang bế quan tu luyện.

Cùng với việc Vu Yêu Lượng Kiếp kết thúc, sự phát triển của Nhân tộc lại được đề cao.

Nhân tộc trước đây có chút chững lại, lúc này lại trình bày xu hướng tăng trưởng tuyến tính, không ngừng phát triển trong Hồng Hoang.

Thực lực của Nhân tộc vốn đã vô cùng khủng bố, lần này lại thêm cơ số như vậy, có thể tưởng tượng Nhân tộc sau này sẽ phát triển đến mức độ khủng bố nào.

Khi Nhân tộc tiếp tục phát triển, các đạo trường của chư Thánh vốn đã đóng cửa để tu luyện, lúc này lại lần nữa mở ra.

Sau đó, liền thấy trên đạo trường của Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, đều có đệ tử rời đi, sau đó hướng về phía Nhân tộc.

Truyền giáo!

Nhiệm vụ mà Hồng Quân lão đạo giao cho chư Thánh, cũng ban cho một số lợi ích.

Tuy chư Thánh trong lòng biết rõ, không thể nhúng tay vào sức mạnh cốt lõi của Nhân tộc, nhưng việc giáo hóa và truyền pháp cho những Nhân tộc bình thường, đối với sư môn mà nói, cũng có một số lợi ích.

Cho nên, họ cũng không kén chọn, có lợi ích để nhận thì nhận, còn những việc khác, tạm thời không cần quan tâm.

Đối với việc đệ tử chư Thánh truyền giáo, Thánh địa Nhân tộc tự nhiên biết rõ.

Nhưng vì chư Thánh biết rõ không thể nhúng tay vào cốt lõi Nhân tộc, cũng không có tâm tư như vậy, chỉ truyền giáo ở các bộ lạc Nhân tộc bình thường ở cực kỳ ngoại vi, thì cứ để họ làm.

Đối với Nhân tộc mà nói, cũng có một số lợi ích.

Dù sao những bộ lạc Nhân tộc bình thường đó, cũng cần phải học được một số tu vi để phòng thân.

Việc truyền giáo của đệ tử chư Thánh, liền phù hợp một chút, dù sao không thể lúc nào cũng cách tuyệt chư Thánh.

Dưới Thiên đạo, chư Thánh cũng có một số việc cần phải làm.

Vì cả hai bên đều có thể có lợi ích, nên Thánh địa Nhân tộc cũng không ngăn cản, để đệ tử chư Thánh truyền giáo ở các bộ lạc Nhân tộc ngoại vi.

Trong nháy mắt, lại năm ngàn năm trôi qua.

Trong các bộ lạc Nhân tộc, đệ tử của Tam Thanh truyền giáo, lại xảy ra xung đột với Tây Phương.

Nhưng Tây Phương tương đối yếu thế, cộng thêm Tam Thanh lúc

này tiến thoái nhất thể, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng tạm thời chỉ có thể chọn không tiến vào Đông Phương.

Muốn tiến về phía đông, chỉ có thể sau này từ từ mưu tính.

Lại ba ngàn năm sau, đệ tử chư Thánh mới quay trở về sư môn.

Nhiệm vụ truyền giáo, đến đây, mới viên mãn hạ màn.

Trên đại địa Hồng Hoang.

Đối với việc đệ tử chư Thánh truyền giáo cho Nhân tộc, không ít đại năng đều biết rõ, cũng hiểu rằng hành động này của chư Thánh là vì một số việc khí vận.

Nhân tộc cũng giao nhiệm vụ giáo hóa những bộ lạc Nhân tộc bình thường đó cho đệ tử chư Thánh sắp xếp.

Hai bên cùng có lợi ích, lại không can thiệp vào cốt lõi của đối phương.

Sau lần truyền giáo này, khí vận của chư Thánh tuy chỉ tăng trưởng vài phần, nhưng đối với chư Thánh mà nói, đã là vô cùng khó có được.

Dù sao Nhân tộc hiện tại, muốn có thêm khí vận, há dễ dàng như vậy.

Có được chút khí vận trong tay, đã là vô cùng khó có được rồi.

Sau khi việc truyền giáo hoàn thành, chư Thánh liền bắt đầu giảng đạo cho môn hạ, tiếp tục đề thăng tu vi của đệ tử môn hạ.

Đặc biệt là Tây Phương Nhị Thánh, lúc này càng sốt ruột hơn với việc này.

Dù sao trong lần va chạm Đông Tây Phương này, môn hạ của Tây Phương Giáo lại rơi vào thế hạ phong.

Việc như vậy, quả thực khiến mặt mũi Chuẩn Đề có chút không giữ được.

Cho nên đề thăng tu vi của đệ tử môn hạ, trở thành nhiệm vụ hàng đầu của chư Thánh lúc này.

Các đạo trường của chư Thánh một mặt giảng đạo đề thăng tu vi của đệ tử môn hạ, Thiên Đình một mặt cũng đang đề thăng thực lực.

Tuy Thiên Đình đã thu nhận một số tiên nhân Hồng Hoang lên trời nhậm chức, nhưng tu vi của những tán tu đó phổ biến đều thấp.

Hạo Thiên tự nhiên phải ra sức đề thăng tu vi của họ.

Thiên Đình là một phúc địa hiếm có trong toàn bộ Hồng Hoang, linh khí nồng đậm đến mức cũng hiếm thấy trong Hồng Hoang.

Cho nên tu luyện ở đây cũng nhanh hơn rất nhiều, những tu sĩ đó càng đẩy nhanh bước chân tu luyện.

Ngoài ra, Hạo Thiên còn lấy ra một số Bàn Đào có niên đại thấp, ba ngàn năm, cấp cho một số tu sĩ có tiềm lực hơn để phục dụng, đề thăng tu vi của họ.

Lần này, thực lực của Thiên Đình không ngừng lặng lẽ tăng trưởng, đồng thời, lòng trung thành của những tán tu đó đối với Hạo Thiên cũng đang tăng trưởng, dù sao y đã bồi dưỡng họ, tự nhiên không phải chuyện bình thường.

Về phần Hạo Thiên, tu vi của y lúc này là Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, không lâu sau, liền có thể Trảm Tam Thi, khi đó, tu vi của y liền có thể đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Tuy tu vi như vậy còn kém xa, nhưng ít nhất cũng là một vị Chuẩn Thánh trung kỳ rồi.

Khi đó trong Hồng Hoang, y cũng có một chỗ đứng, cộng thêm vị

trí Thiên Đế, cũng có thể uy hiếp một phương rồi.

Cho nên, sau khi làm như vậy, Hạo Thiên liền tiềm tâm nhập vào tu luyện.

Chương 304

Dao Trì cũng biết lần này Thiên Đình đang trong giai đoạn phát triển, là một khoảng thời gian cực kỳ quan trọng.

Cho nên tu vi của y cũng không bị bỏ bê, cũng đang vội vàng bế quan tu luyện.

Lúc này, mọi việc trong Thiên Đình, tạm thời giao cho Thái Bạch Kim Tinh xử lý.

Năng lực của y, Hạo Thiên biết rõ, đối với y cũng trung thành, tạm thời giao cho Hạo Thiên trong lòng cũng yên tâm.

Như vậy, Thiên Đình liền bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Trong nháy mắt, lại vài ngàn năm trôi qua.

Sau vài năm phát triển, trong Hồng Hoang, cơ số Nhân tộc đã trở thành chủng tộc lớn thứ nhất trong Hồng Hoang.

Bóng dáng Nhân tộc có thể thấy ở khắp mọi nơi.

Tuy phần lớn đều là Nhân tộc bình thường, nhưng sự phát triển nhanh chóng như vậy, khiến không ít đại năng lần nữa cảm thán Nhân tộc không tầm thường.

Chủng tộc có thể khiến Nữ Oa thành Thánh, Thái Thượng thành Thánh, Ngọc Thanh, Thượng Thanh và Tây Phương Nhị Thánh mượn cơ hội thành Thánh, há lại là chủng tộc bình thường?

Chỉ riêng việc phân chia khí vận sinh sôi nảy nở, đã đủ sức áp đảo Vu Yêu ngày xưa.

Tuy Vu Yêu Lượng Kiếp mới kết thúc hơn hai vạn năm, nhưng phong độ của Nhân tộc lúc này, đã sớm áp đảo Vu Yêu ngày xưa.

Bởi vì những đại năng đó biết rõ, với thực lực Nhân tộc ngày xưa, đã đủ sức sánh ngang Yêu tộc, thậm chí áp đảo Yêu tộc một đầu rồi.

Lại trải qua vài chục vạn năm phát triển, thực lực của Nhân tộc đã đạt đến mức độ nào, tạm thời không biết, nhưng có một điều có thể biết rõ, đó là mạnh hơn vài chục vạn năm trước.

Chỉ riêng Nhân tộc, đã đủ sức đối mặt với tất cả phiền phức dưới Thánh nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi.

Cộng thêm Thánh mẫu Nữ Oa, và Càn Khôn có mối quan hệ thiên ti vạn lũ, cùng với Thái Thượng có khả năng sẽ bị động tương trợ khi cần thiết, thực lực của Nhân tộc, đã vô cùng khủng bố rồi.

Với thực lực như vậy, không một ai trong Hồng Hoang có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của Nhân tộc.

Vu Yêu ngày xưa tuy phát triển khủng bố, nhưng so với Nhân tộc lúc này, dường như đều yếu hơn vài phần.

Nhân tộc, thật sự đã đứng vững trong Hồng Hoang.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt, lại năm ngàn năm trôi qua.

Vô Lượng Cung, trong Càn Khôn Thế Giới.

Trong Hồng Hoang đã trôi qua hơn ba vạn năm, trong Càn Khôn Thế Giới, đã trôi qua mười mấy vạn năm.

Cộng thêm sự gia tốc trong khu vực lưu tốc thời gian, Càn Khôn tế luyện Hỗn Độn Chung đã mất vài chục vạn năm.

Thực ra nếu chỉ đơn thuần tế luyện, thì đã hoàn thành một thời gian rồi.

Chẳng qua Càn Khôn đang tham ngộ một tia Pháp tắc Âm chi Đại đạo trong đó, cùng với chút sức mạnh thời không ẩn chứa, mới làm

mất một ít thời gian.

Sức mạnh thời không ẩn chứa trong Hỗn Độn Chung tuy không yếu, nhưng đối với Càn Khôn, người đã sớm lĩnh ngộ Pháp tắc thời không, việc lĩnh ngộ một tầng sức mạnh thời không cũng không quá khó khăn.

Vài vạn năm lĩnh ngộ, y liền lĩnh ngộ thấu triệt một tầng sức mạnh thời không.

Còn về Âm chi Đại đạo, cũng có chút tiến triển.

Tuy còn xa mới đến mức độ diễn hóa, nhưng có tiến triển đều là việc tốt, bất kể tiến triển bao nhiêu, chỉ cần có tiến bộ.

"Ông!" Vào một thời khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở đôi mắt, trong con ngươi rực rỡ như tinh thần bắn ra hai đạo tinh mang nhiếp nhân tâm phách.

Y vung tay một cái, tản đi khu vực lưu tốc thời gian.

Nhìn Hỗn Độn Chung trước mắt, Càn Khôn đưa một tay ra, vỗ về phía Hỗn Độn Chung.

"Đông!" Hỗn Độn Chung vang lên, âm ba khuếch tán, tất cả thời không ngưng kết.

Vài hơi thở sau, trên Hỗn Độn Chung, dần dần hiện hóa ra một đạo hư ảnh.

"Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải!" Càn Khôn nhìn khung cảnh Đại đạo Chu Thiên Tinh Thần hiện hóa trong hư ảnh, lẩm bẩm nói.

Trong Càn Khôn Thế Giới, tại trung tâm.

Dưới Càn Khôn Đỉnh.

Chu Thiên Tinh Không Đại Hải Đồ mà Thái Nhất đã lạc ấn trong đó, có thể làm bản đồ tinh không Chu Thiên Tinh Thần, ghi lại tất cả

vị trí các tinh thần, là bản đồ tinh không cực kỳ quan trọng đối với Yêu tộc ngày trước.

Càn Khôn nhìn các tinh thần được ghi lại trên bản đồ tinh không, trong mắt thần quang lóe lên, không biết y đang suy tính gì.

"Nơi được đánh dấu này, hiển thị quan trọng như vậy, nhất định có chỗ bất phàm.

Nếu không thì Thái Nhất không thể nào lại trọng điểm đánh dấu nó ra." Càn Khôn ánh mắt quét qua bản đồ tinh không, trong đó có một chỗ được trọng điểm đánh dấu.

Đại trận Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, là do Đế Tuấn suy diễn từ sự vận chuyển của tinh thần mà ra.

Lại nhờ sức mạnh tinh thần mà thành, có liên hệ cực lớn với Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Việc Yêu tộc nắm giữ Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, tự nhiên là cực kỳ quan trọng.

Đối với không ít nơi trong đó, họ đều biết rõ ngọn nguồn, cũng nắm giữ trong tay.

Cho nên, tinh thần có thể bị Đông Hoàng Yêu tộc đánh dấu trọng điểm như vậy, nhất định sẽ không đơn giản như thế.

"Hoặc có lẽ, Yêu tộc có thể tặng ta một phần đại lễ cũng không chừng." Nghĩ vậy trong lòng, Càn Khôn cười khẩy nói.

Nói xong, Càn Khôn vung tay một cái, tản đi bản đồ tinh không trên Hỗn Độn Chung, sau đó thu Hỗn Độn Chung lại.

Càn Khôn đứng dậy, ánh mắt nhìn Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải của Càn Khôn Thế Giới.

Trên khuôn mặt bình tĩnh không thể nhìn ra trong lòng y đang suy

tính gì.

Chương 305

"Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải của Càn Khôn Thế Giới còn yếu kém không ít.

Nếu có thể dung nhập tinh hoa của tinh thần Hồng Hoang vào trong đó, quả thực có rất nhiều lợi ích." Càn Khôn nghĩ vậy trong lòng, mở miệng nói.

Lời vừa dứt, Càn Khôn liền bước một bước ra, sau đó biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lần nữa, y đã ở trên Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, nhìn Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải tinh quang rực rỡ, trầm mặc rất lâu.

Rất lâu sau, Càn Khôn cất bước, đi về phía giữa tinh thần đại hải.

Trong Càn Khôn Thế Giới, trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Trong một không gian nào đó.

"Ông!" Càn Khôn chậm rãi bước ra từ hư không, ánh mắt quét qua tinh thần đại hải mênh mông vô tận.

Trong con ngươi thâm thúy bắn ra hai đạo tinh quang.

"Tuy Càn Khôn Thế Giới không kém gì cấp độ đại thiên thế giới, nhưng đối với Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải mà nói, lại kém hơn một chút.

Xem ra cũng đã đến lúc bổ sung một số tinh hoa của tinh thần." Rất lâu sau, Càn Khôn thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói.

Tuy Càn Khôn Thế Giới không kém gì cấp độ đại thiên thế giới, nhưng Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải so sánh mà nói, có chút không

đủ.

Bản nguyên tinh thần, tinh hoa tinh thần ẩn chứa trong đó, đều còn kém xa.

"Xem ra, bần đạo phải đi một chuyến đến tinh thần đại hải Hồng Hoang, lấy một số bản nguyên tinh không và tinh hoa tinh thần trong đó, dùng để bổ sung tinh không đại hải của thế giới ta.

Ít nhất, cũng phải đề thăng một chút mới được." Càn Khôn nhìn thật sâu tinh thần đại hải tinh quang rực rỡ, tinh tú chằng chịt trước mắt, khẽ nói trong miệng.

"Hoặc có lẽ, bản đồ tinh không mà Thái Nhất ghi lại có thể mang lại cho bần đạo một vài bất ngờ." Nghĩ vậy trong lòng, Càn Khôn cười khẩy nói.

Có thể khiến Thái Nhất cẩn trọng ghi lại trong Hỗn Độn Chung như vậy, trong đó còn có dấu hiệu đặc biệt, Càn Khôn cảm thấy trong đó nhất định sẽ có sự tồn tại đặc biệt.

Cộng thêm hiện tại Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải của Càn Khôn Thế Giới cần tinh hoa tinh thần để đề thăng, cho nên, Càn Khôn cảm thấy, có lẽ bản đồ tinh không mà Thái Nhất ghi lại, sẽ có một vài bất ngờ xuất hiện.

"Nếu đã như vậy, thì bần đạo liền đi một chuyến, hy vọng sẽ không khiến bần đạo thất vọng." Càn Khôn thu ánh mắt từ tinh thần đại hải về, nhàn nhạt nói trong miệng.

Lời vừa dứt, thân ảnh y đã biến mất.

Lúc này, tại trung tâm thế giới.

Càn Khôn ánh mắt quét một cái, liền thân hình khẽ động, rời khỏi trong thế giới.

Tại Vô Lượng Cung, trên đại điện.

"Ông!" Hư không chấn động, sau đó liền thấy Càn Khôn đột nhiên xuất hiện trong đại điện.

"Bái kiến lão sư, lão sư vạn thọ vô cương!" Khổng Tuyên, Đại Bằng và các đệ tử khác ngẩn ra, sau đó liền bái nói.

Việc lão sư nhà mình luôn thần long thấy đầu không thấy đuôi, đột nhiên xuất hiện đã là chuyện quen thuộc rồi.

"Không cần đa lễ!" Càn Khôn nhàn nhạt nói, vung tay một cái, nâng đỡ các đệ tử.

Ngay sau đó, y nhìn Khổng Tuyên, mở miệng nói: "Khổng Tuyên!" "Đệ tử có mặt!" Khổng Tuyên nghe vậy, vội vàng chắp tay cung kính nói.

"Vi sư có việc rời đi một thời gian, trong khoảng thời gian này, tất cả mọi việc ở Vô Lượng Cung do con định đoạt!" Càn Khôn nhìn y, cười nhạt nói.

"Đệ tử cẩn tuân lão sư lệnh!" Khổng Tuyên nghe vậy, lập tức chắp tay ứng tiếng.

Càn Khôn khẽ gật đầu, sau đó thân hình khẽ động, thân ảnh y đã biến mất.

Khổng Tuyên thấy lão sư nhà mình rời đi, liền lại bắt đầu tổ chức các sư đệ tiến hành tu luyện.

Lúc này lại không có việc gì khác, vậy thì tu luyện, chính là nhiệm vụ hàng đầu.

Ra sức đề thăng tu vi của các sư đệ, chính là việc cần sắp xếp lúc này, còn các việc khác, đợi giải quyết xong thì tính.

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên.

“Ông!” Hư không chấn động, sau đó liền có một đạo thân ảnh phù hiện, chính là Càn Khôn.

Toàn thân y bao phủ một lực lượng Pháp tắc mờ ảo mênh mông.

Dù y đã hiện ra thân hình, nhưng tu vi nếu không vượt xa y, cũng không thể phát hiện ra vị trí của y.

“Hạo Thiên cũng là một nhân vật, bồi dưỡng thế lực, không cam tâm làm Thiên Đế bù nhìn.

Nhưng muốn thật sự nắm giữ Hồng Hoang, há dễ dàng, con đường còn dài.” Càn Khôn cười khẽ nói.

Ngay cả chư Thánh, và rất nhiều thế lực trong Hồng Hoang, cũng không thể dễ dàng như vậy.

Nhưng Hạo Thiên cũng có kế hoạch, từ việc y bồi dưỡng thế lực có thể nhìn ra.

Sau khi cười khẽ một tiếng, Càn Khôn thân hình khẽ động, lần nữa biến mất tại chỗ.

Vài hơi thở sau, y đã ở trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải của Hồng Hoang.

Hồng Hoang, Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Càn Khôn nhìn tinh thần đại hải lúc này tinh quang rực rỡ, tinh thần chi lực mênh mông, trong con ngươi thâm thúy y phản chiếu một khung cảnh thương khung cổ xưa, dường như toàn bộ tinh thần đại hải đều được in sâu vào trong đó, vô cùng huyền diệu.

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Nhìn tinh thần đại hải lúc này bản nguyên tinh thần và tinh hoa tinh thần mênh mông nồng đậm, trên mặt Càn Khôn hiện lên một nụ

cười.

"Ông!" Cùng với ánh mắt Càn Khôn chậm rãi quét qua Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, trong con ngươi thâm thúy, dần dần hiện ra một bức bản đồ tinh không huyền ảo, chính là phần mà Thái Nhất đã lạc ấn.

"Nếu đã như vậy, thì ra tay thôi!" Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ nói một câu.

Chương 306

Lời vừa dứt, thân ảnh Càn Khôn đã biến mất, bắt đầu tiến về phía trước trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Sâu trong tinh thần đại hải.

Lúc này Càn Khôn, chưa vội đi đến hai chỗ tinh thần đặc biệt mà Thái Nhất đã đánh dấu.

Y trước tiên đi thu thập bản nguyên tinh thần và tinh hoa tinh thần, đợi sau khi thu thập xong, sẽ đi xem thử, biết đâu lại có bất ngờ.

Càn Khôn tự nhiên hy vọng Yêu tộc lại tặng y một phần đại lễ, dù sao Thái Nhất đã cẩn trọng ghi lại như vậy.

Đương nhiên, có hay không, phải để Càn Khôn đi xem rồi mới biết, bây giờ còn quá sớm.

Càn Khôn đi lại giữa vô số tinh thần, bắt đầu từng chút một thu thập bản nguyên tinh thần và tinh hoa tinh thần đó.

So với tinh thần đại hải mênh mông vô tận, bản nguyên tinh thần và tinh hoa tinh thần mà Càn Khôn thu thập lúc này, căn bản không đáng nhắc đến, ít đến mức không thể ít hơn được nữa.

Càn Khôn lúc này mỗi khi thu thập được một chút bản nguyên tinh thần và tinh hoa tinh thần, liền dung nhập vào trong tinh thần đại hải của Càn Khôn Thế Giới, bắt đầu đề thăng cường độ của tinh thần đại hải.

Cùng với việc Càn Khôn không ngừng dung nhập bản nguyên tinh thần và tinh hoa tinh thần, lúc này tinh thần đại hải trong thế giới trở nên ngày càng khác biệt, khí tức tinh thần mênh mông và tinh thần chi lực đã đề thăng không ít.

Ba trăm sáu mươi lăm quả chủ tinh thần cũng ngày càng mạnh mẽ, Càn Khôn Thế Giới cũng đã xảy ra thay đổi.

Không chỉ tinh thần khiến Càn Khôn Thế Giới trở nên càng thêm hoàn thiện, một số sinh linh dựa vào hấp thu tinh thần chi lực tu luyện, lúc này cũng nhận được lợi ích to lớn.

Cảm nhận được sự thay đổi của tinh thần đại hải thế giới sau đó, Càn Khôn nhàn nhạt cười, sau đó tiếp tục thu thập.

Bản nguyên tinh thần và tinh hoa tinh thần khổng lồ bị y dùng đại pháp lực chiết xuất từ vô số tinh thần, sau đó đánh nhập vào trong tinh thần đại hải thế giới.

"Ông!" Trong tinh thần đại hải, khí tức tinh thần kích động, tinh thần chi quang bắn ra, quang mang rực rỡ chói lóa khiến người ta không thể mở mắt.

Trong hai mắt Càn Khôn quỹ tích Đại đạo hiện lên, căn bản không bị ảnh hưởng, tiếp tục thu thập.

Thời gian vội vã, trong nháy mắt, đã trôi qua ngàn năm.

Ngàn năm thời gian, đối với Càn Khôn, đã đủ rồi.

Lúc này bản nguyên tinh thần và tinh hoa tinh thần mà y thu thập được, đã đạt đến một cực hạn của Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải trong Càn Khôn Thế Giới.

Lúc này Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, đã đề thăng đến cực hạn cấp độ đại thiên thế giới.

Bất kể là ba trăm sáu mươi lăm quả chủ tinh thần, hay vô số phó tinh thần, lúc này đều ngày càng mạnh mẽ.

Khí tức tinh thần và tinh thần chi lực của Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, càng ngày càng nồng đậm và tinh thuần.

Kéo theo sau khi tinh thần đề thăng, Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải cũng ngày càng ổn định.

Cảm nhận được sự thay đổi của tinh thần đại hải, Càn Khôn hài lòng gật đầu.

"Ông!" Trong hai mắt, bản đồ tinh không trán phóng thần quang rực rỡ, nơi đặc biệt được đánh dấu trong đó, phát sáng quang mang chói lóa.

Lúc này Càn Khôn ánh mắt nhìn về một hướng nào đó, lẩm bẩm nói: "Đã đến lúc rồi!" Lời vừa dứt, thân ảnh y đã biến mất.

Hồng Hoang, Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, trong Tử Vi Tinh.

Tử Vi Tinh là Đế Tinh, chính là một trong hai chỗ được đánh dấu.

Càn Khôn sau khi đến đây, liền phát giác, một tia Pháp tắc Đế Hoàng mà y thu thập trước đây, lúc này có một chút ba động.

Càn Khôn không hành động, hai mắt nhắm chặt, bắt đầu tham ngộ.

Trong nháy mắt, đã ba ngàn năm trôi qua.

Như vậy, Càn Khôn mới tham ngộ thấu triệt toàn bộ Pháp tắc Đế Hoàng và sự huyền diệu, sau đó tiếp tục đi về phía sâu trong Tử Vi Tinh.

"Ông!" Tinh thần khẽ chấn động, tinh thần chi quang mênh mông cuồn cuộn.

Càn Khôn lúc này đã đến sâu trong tinh thần, sau khi nhìn tình hình trong Tử Vi Tinh lúc này, trong mắt y lóe lên một tia kinh ngạc.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận?!" Nơi đây, có một tòa trận pháp, chính là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc.

"Trận pháp này đã được bổ sung, hoặc có lẽ, không phải trận pháp sau này, mà là hình dạng sơ khai nhất của trận pháp." Càn Khôn cẩn

thận đánh giá một phen, liền đã phát hiện ra điểm mấu chốt.

Khi Đế Tuấn ban đầu tham ngộ, chính là hình dạng sơ khai nhất của trận pháp.

Trải qua sự suy diễn của hình dạng sơ khai trận pháp, mới có được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hoàn chỉnh sau này.

Sau khi Đế Tuấn rời đi, lại để lại hình dạng sơ khai của Chu Thiên Tinh Đấu trận pháp tại đây.

"Trận pháp này quả thực cũng huyền diệu." Càn Khôn trong mắt thần quang giao dệt, Pháp tắc tung hoành, trong lòng y chuyển niệm một cái, liền đã có cách.

"Nếu đem toàn bộ Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải của ta làm trận, dùng trận pháp này để thủ hộ, hoặc củng cố toàn bộ Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, e rằng đó là một cách không tồi." Càn Khôn dự định dung nhập trận pháp này vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải của Càn Khôn Thế Giới, hoặc có lẽ, toàn bộ tinh thần đại hải đều trở thành một trận pháp tồn tại.

Nếu vậy, không chỉ càng thêm ổn định, mà còn có thể khiến tinh thần chi lực ngày càng nồng đậm.

Nghĩ vậy trong lòng, Càn Khôn vung tay một cái, thu trận pháp này lại.

Sau đó xoay người, hướng về một chỗ tinh thần khác.

Không lâu sau, Càn Khôn liền đặt chân lên quả tinh thần kia.

Rơi xuống trên tinh thần, Càn Khôn liền thấy nơi đây cũng có một tòa trận pháp, cùng với vài ngàn tinh không cự thú vây quanh bên ngoài trận pháp.

"Trận pháp này, hẳn là do Đế Tuấn ban đầu bố trí." Càn Khôn

quan sát một phen, quả thực là thủ bút của Đế Tuấn.

"Gào!" Thấy Càn Khôn đến, tất cả tinh không cự thú đồng loạt gầm rống về phía y.

Trong mắt Càn Khôn hàn quang dũng động, tay y khẽ nâng lên, vô số Pháp tắc chi lực của Càn Khôn tuôn ra, hóa thành uy thế và sát cơ vô biên, tràn ngập về phía tinh không cự thú.

Trong Hồng Hoang, tại sâu thẳm Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải thuộc Tam Thập Tam Thiên, trên một ngôi sao khổng lồ vô tận.

Chương 307

Lúc này, lực công kích khủng bố của Càn Khôn quét ngang, tung hoành giao cắt.

Nơi nào nó đi qua, hư không vỡ vụn, hóa thành vùng chân không kéo dài ức vạn dặm.

Những Tinh Không Cự Thú có thực lực cao nhất sánh ngang cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không thể chống đỡ công kích của Càn Khôn.

Tiếng gầm giận dữ xen lẫn tiếng kêu ai oán, chỉ trong chốc lát đã tắt lịm.

Hàng ngàn Tinh Không Cự Thú lúc này đều vẫn lạc trong một đòn của Càn Khôn.

"Ông!" Từng luồng khí bản nguyên màu lam nhạt dâng lên từ thân thể của Tinh Không Cự Thú, đó chính là tinh thần bản nguyên.

Càn Khôn cũng không lãng phí, đại thủ vẫy một cái, vô tận pháp tắc chi lực ngưng tụ, hội tụ chúng lại, sau đó Càn Khôn vung tay thu vào.

Làm xong tất cả, Càn Khôn mới một lần nữa nhìn về phía trận pháp thủ hộ kia.

Không còn Tinh Không Cự Thú quấy rầy, Càn Khôn lúc này cẩn thận quan sát trận pháp này.

Trận pháp này cũng huyền diệu, uy lực cũng không nhỏ, sánh ngang với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, không tệ.

Nhưng trận pháp tuy mạnh, lại không thể ngăn cản Càn Khôn.

"Đế Tuấn thiết lập trận pháp này để thủ hộ nơi đây, phía sau trận

pháp, ắt hẳn có bảo vật tồn tại, bằng không cũng sẽ không thiết lập trận pháp thủ hộ ở đây…" Vài khắc sau, Càn Khôn khẽ nhíu mày, mở miệng nói.

Phía sau ắt hẳn có bảo vật, bằng không Đế Tuấn sẽ không thiết lập trận pháp ở đây, cùng với nhiều Tinh Không Cự Thú tụ tập đến vậy.

"Phá!" Càn Khôn điểm một ngón tay, vô tận Càn Khôn Pháp Tắc chi lực ngưng tụ, sau đó trận pháp liền ầm ầm sụp đổ, lộ ra cảnh tượng bên trong.

"Tạo hóa…" Nhìn vật xuất hiện trong trận pháp, Càn Khôn khẽ nói, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Phía sau đại trận, chỉ thấy một cây cổ thụ tham thiên sừng sững giữa đó.

Trên thân cây cổ thụ, tinh quang rực rỡ, giữa cành lá cũng lấp lánh tinh quang, từng trận khí tức tinh túy tinh thần hạo hãn từ cổ thụ tràn ra.

Trên cổ thụ, kết ba trăm sáu mươi lăm quả, quả thực ngũ sắc rực rỡ, mỗi quả đều không giống nhau, nhưng giữa các quả lại có một mối liên hệ huyền ảo khiến người ta mê đắm.

"Quả nhiên là tạo hóa!

Lại là Tinh Thần Quả Thụ…" Càn Khôn nhìn cây cổ thụ tham thiên trước mắt, thần quang lóe lên trong mắt, khẽ mỉm cười nói.

Tinh Thần Quả Thụ, là cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, cắm rễ giữa Chu Thiên Tinh Thần, hấp thu lực lượng Chu Thiên Tinh Thần mà trưởng thành.

Đồng thời có thể chuyển hóa lực lượng tinh thần hấp thu thành tinh thần bản nguyên, cuối cùng ngưng kết quả thực, giống như Nhân

Sâm Quả Thụ, ba vạn năm mới thành thục một lần.

Trong mắt Càn Khôn rạng rỡ thần quang chói lọi, chân khẽ động, bước về phía Tinh Thần Quả Thụ.

Từng trận khí tức tinh thần hạo hãn từ Tinh Thần Quả Thụ tràn ra, tinh quang nhàn nhạt lấp lánh, tản mát ra một luồng khí tức tinh thần bản nguyên thuần khiết.

Càn Khôn đi thẳng đến dưới Tinh Thần Quả Thụ, khoanh chân ngồi xuống, tỉ mỉ cảm ngộ những điều bên trong.

"Ông!" Giữa những cành lá Tinh Thần Quả Thụ lay động, một luồng tinh thần chi quang nhàn nhạt bao bọc lấy Càn Khôn.

Trên thiên linh, Khánh Vân chậm rãi dâng lên, giữa khí hỗn độn lượn lờ, Càn Khôn Đại Đạo từ từ hiện ra, rạng rỡ vạn vạn quang mang, khí tức Đại Đạo hạo hãn cùng khí tức tinh thần tương trợ lẫn nhau.

"Ông!" Giữa lúc Càn Khôn Đại Đạo khẽ chấn động, những luồng khí tức tinh thần thuần khiết kia bị hấp thu vào Càn Khôn Đại Đạo.

Thân thể Càn Khôn chấn động, một luồng khí thế kinh người bùng phát, sau đó bắt đầu tham ngộ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt, đã lại năm ngàn năm.

Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm như biển tinh thần lóe lên một tia thất sắc, tay giơ lên, một quả Tinh Thần Quả rơi vào tay.

Quả vừa vào miệng, lập tức hóa thành tinh thần bản nguyên, truyền khắp toàn thân Càn Khôn.

Càn Khôn tỉ mỉ cảm thụ một phen, Tinh Thần Quả tuy không có quá nhiều tác dụng đối với y, nhưng có vài phần huyền diệu.

Cảm thụ tỉ mỉ một phen xong, ánh mắt Càn Khôn lại rơi xuống Tinh Thần Quả Thụ.

"Nếu Càn Khôn thế giới có một cây Tinh Thần Quả Thụ, không biết sẽ có biến hóa ra sao…" Càn Khôn khẽ nhíu mày, trong mắt pháp tắc đan xen, khẽ niệm trong miệng.

Nói rồi, chỉ thấy Càn Khôn vung tay, một luồng Càn Khôn chi lực khổng lồ bao trùm toàn bộ ngôi sao, sau đó đại thủ vung lên, thu toàn bộ ngôi sao vào trong Càn Khôn thế giới.

Sau khi thu xong ngôi sao này, Càn Khôn lúc này lại một lần nữa đứng giữa Tinh Thần Đại Hải.

"Đã đến lúc trở về…" Sau khi Càn Khôn thu xong ngôi sao, ánh mắt y rơi về phía bên ngoài Tinh Thần Đại Hải.

Chuyến đi Tinh Thần Đại Hải lần này, thu hoạch không nhỏ, không chỉ thu được không ít tinh thần bản nguyên và tinh thần chi tinh, bổ sung cho Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, mà còn có được một cây Tinh Thần Quả Thụ, quả là ngoài dự liệu.

Thân hình khẽ động, sau Tinh Thần Đại Hải liền biến mất bóng dáng Càn Khôn.

Trong Tinh Thần Đại Hải, tinh quang chói lọi, khí tức hạo hãn, rực rỡ phi phàm.

Càn Khôn lúc này đã ở Tam Thập Tam Thiên, quay đầu nhìn Tinh Thần Đại Hải một cái, sau đó liền hòa vào hư không.

Trong Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, tại Thiên Đình.

Trong một thiên cung nào đó.

Lúc này, trong cung điện truyền ra từng trận khí tức Đại Đạo hạo hãn, khí tức ba động bên trong cũng ngày càng mạnh mẽ.

“Bành!” Một đạo Đại Đạo chi âm vang lên trong thức hải Hạo Thiên, sau đó y cảm thụ khí thế của mình đột phá một giới hạn nào đó, đạt đến một tầng thứ cao hơn.

“Trảm!” Đột nhiên, chỉ thấy Hạo Thiên bỗng nhiên mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm bắn ra hai đạo tinh mang nhiếp nhân tâm phách.

Tay vẫy một cái, chỉ thấy Hạo Thiên Kính bay ra, sau đó chém xuống phía sau đầu y.

“Ông!” Chỉ thấy quang mang lóe lên, sau đó một đạo thần quang từ trên thân y thoát ra, ngay sau đó liền dần dần ngưng tụ trước người, cuối cùng hóa thành một đạo thân ảnh.

Người kia dung mạo giống hệt Hạo Thiên, khí tức trên người cũng khủng bố, đủ đạt cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, khoác một thân đế hoàng bào màu đen, trên người tràn ngập uy áp đế hoàng nồng đậm, chính là Ác Thi của Hạo Thiên.

Chương 308

Trong Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu Thiên Đình.

Trong một thiên cung nào đó.

Sau hơn vạn năm tham ngộ, Hạo Thiên cuối cùng cũng thành công chém ra Nhất Thi, Ác Thi, tu vi cũng đột phá, đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, chỉ cần cơ duyên đến, liền có thể đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đến lúc đó, liền có thể thành công chém ra Nhị Thi, cũng có thể trở thành một trong số ít cao thủ Nhị Thi trong Hồng Hoang.

"Hơn vạn năm tĩnh tâm tham ngộ, cuối cùng cũng ngộ thấu huyền diệu của Ác Thi, thành công chém ra…" Hạo Thiên nhìn Ác Thi trước mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười nói.

Nỗ lực của y cuối cùng cũng không uổng phí, tu vi tiến triển, cũng khiến y đối với Thiên Đình, đối với sự nắm giữ Hồng Hoang, càng ngày càng được đề thăng từng chút một.

Mặc dù con đường còn rất xa, nhưng từng chút tiến triển, đối với Hạo Thiên lúc này, đều vô cùng quan trọng.

Tích tiểu thành đại, đến lúc đó liền có thể khiến vị Thiên Đế này hoàn toàn vững vàng.

Nghĩ trong lòng, Hạo Thiên khẽ gật đầu về phía Ác Thi.

Ác Thi hiểu ý, hóa thành một đạo lưu quang, lập tức nhập vào nội tâm Hạo Thiên.

"Oanh!" Đột nhiên, thần sắc Hạo Thiên bùng phát một luồng khí tức cực kỳ hạo hãn.

Trong chốc lát sau, luồng khí tức này mới dần dần thu liễm, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Khoảnh khắc này, trong Thiên Đình, những Tiên nhân nhậm chức lúc này có chút kinh ngạc nhìn về một phương hướng nào đó.

Thiên Đế đã đột phá, khí tức thật khủng bố.

Đối với họ mà nói, tu vi của Thiên Đế tiến triển, đối với họ, là một chuyện tốt.

Lúc này làm việc và tu luyện, càng thêm động lực.

Hạo Thiên, lần này cũng cố ý để họ biết, y đã đột phá, thực lực Thiên Đình cũng sẽ ngày càng đề thăng, cũng như một sự khẳng định rõ ràng, đi theo y, sẽ không sai.

Làm xong tất cả, Hạo Thiên liền tiếp tục tham ngộ.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Trong Càn Khôn thế giới.

Sâu thẳm Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Một ngôi sao cổ xưa khổng lồ vô tận, một cây cổ thụ tham thiên sừng sững giữa đó, một đạo thân ảnh khoanh chân ngồi dưới gốc cây cổ thụ.

Từ sau khi di thực toàn bộ ngôi sao cùng với Tinh Thần Quả Thụ đến nơi này, cộng thêm tinh thần bản nguyên và tinh thần chi tinh đã dung nhập trước đó, Tinh Thần Đại Hải trong Càn Khôn thế giới càng ngày càng vững chắc.

Tinh thần chi quang hạo hãn vô tận, nồng đậm không thua Hồng Hoang.

Không chỉ vậy, sự biến hóa của Tinh Thần Đại Hải cũng khiến nó kéo dài thêm không ít, đủ đến vạn ức dặm, khiến Càn Khôn thế giới

cũng lớn hơn không ít.

Nhìn thấy Càn Khôn thế giới một lần nữa biến hóa, Càn Khôn trong lòng vô cùng vui vẻ và mãn nguyện.

"Có linh căn ổn định thiên địa, quả thực có không ít lợi ích…" Sau khi di thực Tinh Thần Quả Thụ, Càn Khôn một lần nữa cảm thụ lợi ích của linh căn trong việc ổn định phương thiên địa.

"Ông!" Giữa lúc Tinh Thần Quả Thụ khẽ chấn động, một đạo khí tức tinh thần bản nguyên hạo hãn gia trì lên người Càn Khôn.

Trong khoảnh khắc, thân thể Càn Khôn bao trùm trong một vùng tinh quang chói lọi, trên người tản mát ra khí tức tinh thần thuần khiết nồng đậm.

Càn Khôn nhìn một cái, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt, một lần nữa tham ngộ.

Trong nháy mắt, đã lại mấy ngàn năm trôi qua.

"Ông!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, thần quang đan xen trong đôi mắt sâu thẳm.

"Tham ngộ Tinh Thần chi đạo dưới gốc Tinh Thần Quả Thụ, quả nhiên có những thu hoạch phi thường…" Mấy ngàn năm tham ngộ, Càn Khôn cảm thấy tốc độ lĩnh ngộ đạo này nhanh hơn không ít, đối với Càn Khôn chi đạo cũng có thêm không ít lĩnh ngộ, quả thực khiến y có chút bất ngờ.

Nói rồi, chỉ thấy Càn Khôn vươn tay vẫy một cái, một quả Tinh Thần Quả bay xuống, được y cầm trong tay.

Không chút do dự, Càn Khôn một hơi ăn hết quả Tinh Thần Quả này.

Tinh thần bản nguyên dồi dào chảy trong thân thể, Càn Khôn vận

chuyển pháp lực, sau khi vận hành một chu thiên trong thân thể, lực lượng tinh thần bản nguyên liền được hấp thu.

Tay y lại vẫy một cái, thêm một quả Tinh Thần Quả rơi vào tay, sau khi ăn xong, tinh thần bản nguyên liền được hấp thu.

Sau đó, Càn Khôn lại một lần nữa nhắm hai mắt, tiếp tục tham ngộ.

"Ông!" Khí tức tinh thần hạo hãn từ trên người Càn Khôn bùng phát, quét về phía sâu thẳm Tinh Thần Đại Hải, va chạm với tinh thần chi quang hạo hãn kia, tản mát ra khí tức tinh thần khủng bố.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt, đã lại năm ngàn năm.

Càn Khôn mở hai mắt, tinh quang chói lọi đan xen trong mắt, sau đó, chỉ thấy Càn Khôn đột nhiên đứng dậy, thân hình lóe lên, biến mất trong Tinh Thần Đại Hải.

Giữa những cành lá Tinh Thần Quả Thụ lay động, vô tận khí tức tinh thần kích động, quét ra.

Tinh Thần Đại Hải hạo hãn, tinh thần chi quang chói lọi.

Mấy năm trôi qua, Tinh Thần Đại Hải, dường như lại có biến hóa, lực lượng tinh thần, tuyệt đối không phải mười mấy ngàn năm trước có thể sánh bằng.

Có Tinh Thần Quả Thụ và tinh thần bản nguyên cùng tinh thần chi tinh sau, Tinh Thần Đại Hải sẽ ngày càng hoàn chỉnh và cường đại.

Càn Khôn thế giới, theo các nơi được hoàn thiện và thăng cấp, cũng sẽ trở nên ngày càng cường đại.

Trong Hồng Hoang, trong nháy mắt, đã lại năm ngàn năm trôi qua.

Năm ngàn năm này, Thiên Đình có chút thực lực cơ bản, lúc này cũng đã tạo được vài phần uy danh.

Hồng Hoang rộng lớn, tự nhiên không thiếu những kẻ tà tu, những tà tu này liền trở thành mục tiêu của Thiên Đình, cũng là đối tượng tốt nhất để Thiên Đình lập uy.

Kẻ tu vi thấp tự nhiên không cần Hạo Thiên ra tay, còn nếu gặp kẻ tu vi cao, chỉ cần động dùng Hạo Thiên Kính, tự nhiên sẽ dễ dàng giải quyết.

Chương 309

Sau khi trưng bày vài phần thực lực và giành được danh tiếng, Thiên Đình một lần nữa thu nạp không ít tán tu đến nương tựa, tráng đại không ít thực lực của Thiên Đình.

Mặc dù không ít tán tu thực lực tương đối thấp, nhưng Hạo Thiên lại không từ chối, chỉ cần bồi dưỡng, đều có thể trở thành tâm phúc của y.

Nhưng lúc này, thực lực Thiên Đình vẫn chưa đủ, tuy mượn danh hiệu Đạo Tổ để quản lý Hồng Hoang, là danh nghĩa đại nghĩa, nhưng chỉ dựa vào thực lực hiện tại, muốn thực sự quản lý Hồng Hoang, thì còn xa mới làm được.

Chư Thánh ẩn mình, Yêu, Nhân tộc, Thiên Đình đều không thể sánh bằng.

Những thế lực này, Hạo Thiên lúc này đều không thể quản lý, muốn quản lý, cũng rất khó.

Vì vậy, thực lực Thiên Đình lúc này vô cùng thiếu thốn, cần phải tăng tốc độ đề thăng mới được.

Trong Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, tại Thiên Đình.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

Sau khi chém Ác Thi, lại trải qua hơn ngàn năm tham ngộ, Hạo Thiên liền xuất quan.

Tình hình Thiên Đình mấy năm nay, liền được tiến hành dưới sự lãnh đạo của y.

Mặc dù có chút thu hoạch, nhưng còn xa mới đủ.

Đặc biệt thực lực Thiên Đình, càng thiếu thốn rất nhiều, cần phải đề thăng càng sớm càng tốt, bằng không, quyền lực mà Thiên Đình quản lý sẽ vĩnh viễn không được đề thăng, đó không phải là điều y muốn.

Vì vậy lúc này, nhiệm vụ hàng đầu của Thiên Đình, chính là đề thăng thực lực.

Thực lực mới là tất cả, thực lực mới là quyền phát ngôn.

Điểm này, Hạo Thiên thấu hiểu sâu sắc, vì vậy lúc này, liền cần phải suy tính kỹ lưỡng tình hình.

"Tráng đại thực lực Thiên Đình không thể chậm trễ, bằng không, dù Thiên Đình thân chiếm đại nghĩa, cũng không có thực quyền…" Hạo Thiên khẽ nhíu mày, lắc đầu nói.

Đạo trường của Chư Thánh, Vô Lượng Cung, Lục Đạo Luân Hồi, Nhân Tộc, càng có đạo trường của các Đại Năng như Ngũ Trang Quán, U Minh Huyết Hải, v.v.

Nhiều thế lực như vậy, đều không thể quản lý.

Ngay cả khi loại bỏ những thế lực này, trong Hồng Hoang, có bao nhiêu tu sĩ Tiên nhân chịu phục tùng quản lý?

Đặc biệt là những Tiên nhân tu vi trên Đại La Kim Tiên, càng là như vậy.

Vì vậy, chỉ khi thực lực của Thiên Đình tự thân đề thăng đến một mức độ nhất định, mới có thể hành sự tốt hơn quyền lực của Thiên Đình.

Nghĩ trong lòng, Hạo Thiên vung tay, lập tức tế xuất Hạo Thiên Kính, tra xét tình hình Hồng Hoang.

Rất lâu sau, Hạo Thiên Kính dừng lại trên Đông Hải.

Hạo Thiên thấy vậy, trong đôi mắt khẽ híp bắn ra hai đạo kim quang, ngưng giọng nói, "Long tộc…" Thực lực Long tộc lúc này đối với Hồng Hoang mà nói, quả thực không yếu.

Đúng như câu nói gầy thì lạc đà vẫn to hơn ngựa, ngay cả Long tộc lúc này, trong Hồng Hoang, vẫn có một chỗ đứng.

Phải biết rằng, Long Vương của Long tộc tuy đã vẫn lạc, nhưng trong Long tộc, vẫn còn một vị Chúc Long, thực lực không yếu.

Cộng thêm thực lực các trưởng lão và bộ hạ của Long tộc, vẫn không yếu.

Chỉ là Hạo Thiên tuy có ý định đánh vào Long tộc, nhưng lại không thể không cân nhắc một vấn đề cực kỳ quan trọng, đó là trên thân Long tộc gánh chịu nghiệp lực khổng lồ.

Chỉ riêng một tầng này, cũng đủ để Hạo Thiên phải cẩn thận lại càng cẩn thận.

Nếu không kiểm soát tốt, không những không thể mượn Long tộc để đề thăng thực lực Thiên Đình, ngược lại sẽ bị nghiệp lực của Long tộc liên lụy.

Tình huống như vậy, liền cần Hạo Thiên phải nắm giữ thật tốt.

"Nếu ta lôi kéo Long tộc, thì nghiệp lực mà họ gánh chịu, ta không thể không cẩn trọng ứng phó, tạo ra cục diện đôi bên cùng có lợi.

Bằng không, ngược lại sẽ làm liên lụy Thiên Đình của ta…" Hạo Thiên thu hồi Hạo Thiên Kính, trong mắt tinh quang lấp lánh, trầm giọng nói.

Lời này không sai, nếu không thể xử lý tốt vấn đề Long tộc, nghiệp lực mà Long tộc gánh chịu ngược lại sẽ trở thành gánh nặng của Thiên Đình, tình huống như vậy, không những không được giúp đỡ, mà còn phải chịu tổn thất.

Hạo Thiên tựa lưng vào ghế Thiên Đế, mặt lộ vẻ trầm tư, trong lòng không ngừng suy tính, ngón tay khẽ gõ vào tay vịn, trong mắt tinh quang lóe lên, như đang suy nghĩ xem phương pháp này có khả thi hay không.

Nửa buổi sau, Hạo Thiên đột nhiên đứng dậy, trong mắt lóe lên một tia kiên định.

Sau một hồi suy tính trong lòng, y quyết định, muốn lôi kéo Long tộc hợp tác.

Mặc dù gánh chịu nghiệp lực, nhưng nội tình thực sự không yếu.

Nếu họ gia nhập Thiên Đình, thì thực lực Thiên Đình chắc chắn sẽ đề thăng rất nhiều, đối ngoại, cũng đề thăng lực trấn nhiếp.

Huống hồ, trong Thiên Đình vẫn còn thiếu chức trách hành vân bố vũ, Long tộc chính là lựa chọn tốt nhất.

Thiên Đình đời trước, trong Yêu tộc không thiếu những Yêu tộc có năng lực như vậy, vì vậy không cần Long tộc làm những việc này.

Nhưng Hạo Thiên không hy vọng có thêm tranh chấp với Yêu tộc, vì vậy Long tộc lúc này, quả thực là lựa chọn tốt nhất.

"Vậy thì Long tộc…" Rất lâu sau, Hạo Thiên khẽ nói một câu.

Sau đó, chỉ thấy Hạo Thiên sải bước, đi về phía Bàn Đào Viên, tìm Dao Trì thương nghị, dù sao Dao Trì thân là Thiên Hậu của Thiên Đình, đại sự như vậy, có quyền lợi được biết.

Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, trong Bàn Đào Viên.

"Hạo Thiên, huynh đã quyết định rồi sao?

Nghiệp lực nhân quả mà Long tộc gánh chịu không dễ xử lý như vậy đâu, không cẩn thận sẽ làm liên lụy chính Thiên Đình của chúng ta…" Dao Trì nhíu mày nghe Hạo Thiên nói xong, cũng bày tỏ nỗi lo

lắng trong lòng.

Hạo Thiên nghe xong, trầm ngâm vài khắc, nói, "Dao Trì, muội nói không sai, nhưng nếu ta không như vậy, làm sao có thể khiến chúng sinh Hồng Hoang thực sự coi trọng sự tồn tại của Thiên Đình ta?

Ta tuy có danh nghĩa đại nghĩa, nhưng thực lực vẫn còn yếu kém, trong Hồng Hoang có ai thực sự đặt ta vào mắt?

Trừ một số tán tu và thế lực nhỏ yếu, còn ai, ai lại nguyện ý tuân theo hiệu lệnh của Thiên Đình ta, để Thiên Đình ta quản lý?" Dao Trì vừa nghe, trong lòng thầm than một tiếng, thực lực a thực lực, Thiên Đình quá yếu kém rồi.

Chương 310

Nhìn dáng vẻ Hạo Thiên, dường như lại thấy dáng vẻ y lúc tranh giành vị trí Thiên Đế với Chư Thánh trong Tử Tiêu Cung năm xưa.

Nàng biết, những gì Hạo Thiên muốn, còn xa mới chỉ có vậy.

Ở bên Hạo Thiên nhiều năm như vậy, tự nhiên nàng biết, trong lòng Hạo Thiên thực ra có dã tâm, chỉ là chưa bộc lộ ra mà thôi.

Lúc này thân là Thiên Đế của Thiên Đình, loại dã tâm này tự nhiên hiển lộ không nghi ngờ gì.

Nàng ngược lại cũng ủng hộ y, ngay lập tức đáp lại, "Nếu đã quyết định, vậy ta cũng không ngăn cản, nhưng việc này, Chư Thánh Phủ sẽ có phản ứng gì không?" Hạo Thiên nghe vậy, khẽ cười nhạt, nói, "Ta lôi kéo Long tộc cũng không phá hoại lợi ích của Chư Thánh, chắc hẳn sẽ không phản đối.

Hơn nữa, ta là chủ Thiên Đình do Đạo Tổ và Thiên Đạo chấp thuận, họ cũng không dám làm gì ta…" Nghe vậy, Dao Trì khẽ gật đầu, cảm thấy Hạo Thiên nói có lý, lôi kéo Long tộc cũng không xâm phạm lợi ích của Chư Thánh, sau lưng y, còn có Đạo Tổ.

Ngay cả khi hai người không hài lòng, cũng sẽ không công khai trấn áp Thiên Đình, dù sao Thiên Đình là do Đạo Tổ trùng lập, đánh vào mặt mũi Thiên Đình chính là đánh vào mặt mũi Đạo Tổ.

Vì vậy, động thái này, Chư Thánh hẳn sẽ không công khai biểu lộ thái độ không tốt.

Hạo Thiên cũng nhìn trúng điểm này, mới phát triển thực lực của bản thân như vậy.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, trong Bàn Đào Viên.

“Nếu đã như vậy, vậy cứ đi làm đi!

Ta sẽ đứng về phía huynh…” Dao Trì nhìn y, khẽ cười nhạt nói.

Vì việc này sẽ không gây bất mãn cho Chư Thánh, Hạo Thiên lại có thể nắm bắt tốt nghiệp lực Long tộc bên trong, mượn đó đề thăng thực lực bản thân, vậy Dao Trì tự nhiên sẽ không ngăn cản Hạo Thiên nữa.

Nghe vậy, trên mặt Hạo Thiên lộ ra nụ cười, gật đầu nói, “Đợi tin tốt của ta đi!” Nói rồi, liền quay người rời đi.

Trong Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, tại Thiên Đình.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên ngồi trên đế vị, ánh mắt sâu thẳm nhìn Hạo Thiên Kính trước người, trong đôi mắt sâu thẳm thần quang dũng động, trên mặt cổ tỉnh vô ba, không thể nhìn ra sâu cạn.

“Ông!” Đột nhiên, Hạo Thiên vung tay, chỉ thấy một đạo quang mang màu đen từ mi tâm bắn ra, sau đó dần dần ngưng tụ thành một đạo thân ảnh trước người, chính là Ác Thi của y.

“Chuyến đi Long tộc lần này, liền do ngươi tự mình đi một chuyến…” Hạo Thiên nhìn Ác Thi, chậm rãi mở miệng nói.

“Yên tâm, ta biết phải làm gì…” Ác Thi gật đầu, đáp lại.

Nói rồi, hướng Hạo Thiên chắp tay, liền biến mất trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Long tộc, chỉ là bước đầu tiên…” Nhìn Ác Thi rời đi, Hạo Thiên khẽ nheo mắt, trên mặt một tia dị sắc lóe lên.

Kế hoạch tráng đại Thiên Đình còn nặng nâm trọng nhiệm, mời Long tộc gia nhập lúc này chỉ là bước đầu tiên mà thôi, kế hoạch phát triển phía sau còn rất dài, chỉ có thể từng bước một mà làm.

Trong Hồng Hoang, Đông Hải.

Trong đại điện hành cung của Long tộc.

Đột nhiên, Chúc Long mở hai mắt, thần quang trong mắt hóa thành hai con kim long bơi lội trong mắt.

Ngẩng đầu, nhìn về một vị trí nào đó trong hư không, khẽ nói, "Đại Thiên Tôn đã đến đây, vậy xin mời hiện thân đi!" Long tộc tuy ẩn mình trong Hồng Hoang, nhưng vẫn biết rõ mọi chuyện trong Hồng Hoang.

Đại Thiên Tôn, Hạo Thiên Ngọc Đế, chính là Thiên Đế của Thiên Đình mới, Lăng Tiêu Thiên Đình.

Mấy vạn năm nay, Thiên Đình đang ở thời kỳ đỉnh cao.

"Ha ha ha, Trẫm vừa đến đây đã bị Chúc Long đạo hữu phát hiện, quả nhiên đạo hạnh cao thâm…" Một tiếng cười lớn đột nhiên truyền đến, sau đó liền thấy Ác Thi của Hạo Thiên, thân khoác đế hoàng bào màu đen, bước ra từ hư không.

"Không biết Đại Thiên Tôn hôm nay đến Long tộc ta, có việc gì?" Chúc Long với thần sắc bình tĩnh nhìn y, khẽ nói.

Hạo Thiên Lăng Tiêu Thiên Đình là do Đạo Tổ trùng lập, thân mang đại nghĩa, đại diện cho những điều không tầm thường, thêm vào đó Hạo Thiên bản thân cũng ở cảnh giới Chuẩn Thánh, vì vậy mặt mũi nên cấp, Chúc Long đã cấp.

Ác Thi của Hạo Thiên nhìn Chúc Long, trong lòng thầm kinh hãi, nội tình Long tộc quả nhiên không tầm thường, Chúc Long trước mắt, lại là một tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, quả nhiên không hổ là nhân vật thứ hai của Long tộc năm xưa.

Vào thời Lượng Kiếp, tu vi của Chúc Long đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, sau khi Lượng Kiếp kết thúc liền đã đột phá cảnh giới

Chuẩn Thánh.

Trải qua hơn trăm vạn năm tu luyện, lúc này đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

"Trẫm hôm nay đến, là để cùng đạo hữu bàn một phen chuyện hợp tác…" Ác Thi của Hạo Thiên trên mặt lộ ra nụ cười, nhìn Chúc Long nói.

"Hợp tác?!" Chúc Long ngạc nhiên, lập tức hỏi, "Không biết Đại Thiên Tôn muốn bàn hợp tác gì với Long tộc ta, không ngại nói thẳng…" Trầm ngâm vài khắc, Ác Thi của Hạo Thiên nghiêm túc nói, "Thiên Đình lúc này thiếu nhân thủ, Trẫm mời Long tộc lên Thiên Đình nhậm chức, chấp chưởng việc hành vân bố vũ trong Hồng Hoang, không biết đạo hữu có ý kiến gì?" Nghe vậy, Chúc Long trầm mặc không nói, thần quang đan xen trong mắt, trong lòng suy tính lợi hại của việc này.

Chấp chưởng việc hành vân bố vũ trong Hồng Hoang, quả là một công việc có thể thu được công đức lâu dài, có thể sớm tẩy rửa nghiệp lực trên người Long tộc, cũng có cơ hội khôi phục nguyên khí.

Nhưng ngoài lợi ích, lên Thiên Đình nhậm chức, tức là thần phục Thiên Đình, đối với Long tộc từng tung hoành Hồng Hoang, quả thực là một việc khó chấp nhận.

Ác Thi của Hạo Thiên yên lặng chờ Chúc Long suy nghĩ, cũng không sốt ruột.

Rất lâu sau, trong mắt Chúc Long lóe lên một tia tinh quang, khẽ gật đầu nói, "Việc này, quả thực khả thi, ta có thể đồng ý…" Nói rồi, tay vẫy một cái, một đạo quang mang nhập vào hư không, sau đó liền thấy bốn vị tộc nhân Long tộc bước vào.

"Bốn người này có thể đại diện Long tộc lên Thiên Đình nhậm

chức…” Chúc Long chỉ vào bốn vị tộc nhân, sau đó nhìn Ác Thi của Hạo Thiên, nói.

Nghe vậy, trên mặt Ác Thi của Hạo Thiên cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, nói, “Nếu đã như vậy, vậy Trẫm sẽ chọn ngày sách phong Long tộc thành Tứ Hải Chi Chủ, sau đó vẫn cư trú trong Tứ Hải…” Chúc Long nghe xong, khẽ gật đầu, liền đồng ý.

“Nếu đã như vậy, vậy Trẫm xin cáo từ!” Vì việc đã định, Ác Thi của Hạo Thiên cũng không nán lại, liền quay về Thiên Đình báo cho Bản Tôn biết việc này.

“Đi thong thả!” Nghe vậy, Chúc Long khẽ gật đầu nói.

Sau khi Ác Thi của Hạo Thiên rời đi, Chúc Long cho bốn người lui xuống, trầm tư.

Để Ngao Quảng bốn người tiếp nhận sách phong, đại diện Long tộc lên Thiên Đình nhậm chức, còn sức mạnh thực sự của Long tộc thì vẫn cư trú ở phía sau.

Còn về sau này nếu có vấn đề, Long tộc tổn thất một ít sức mạnh cũng không sao.

Sau này Long tộc có đại nghĩa trong tay, làm một số việc, cũng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

“Thiên Đình…” Rất lâu sau, Chúc Long chậm rãi thốt ra hai chữ, thần quang lấp lánh trong mắt.

Chương 311

Ánh mắt y lưu chuyển, dừng lại ở trung tâm đại điện, trên long tộc truyền thừa, trên mặt lộ ra vẻ cung kính.

"Long tộc, sẽ có ngày một lần nữa thống trị Hồng Hoang…" Thanh âm của Chúc Long vang vọng trong đại điện trống trải, một luồng khí thế kinh người tràn ra, lâu mãi không tan.

Trong Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên vung tay, thu hồi Hạo Thiên Kính.

Không chỉ Ác Thi đi trước, Hạo Thiên Kính cũng luôn chú ý đến.

Dù sao việc này đối với Thiên Đình, cũng là một đại sự, không thể qua loa.

"Long tộc ngược lại ẩn giấu rất sâu, ngay cả Hạo Thiên Kính cũng không thể dò ra…" Hạo Thiên xoa xoa mi tâm, trong mắt bắn ra hai đạo tinh quang, ngưng giọng nói.

Thực lực ngầm của Long tộc, Hạo Thiên hiện tại vẫn chưa nắm rõ, không thể không nói, họ ẩn giấu đủ sâu.

Nhưng dù sao đi nữa, việc này thành công, nỗi lo lắng trong lòng Hạo Thiên đã được giải tỏa, những việc còn lại, từ từ tính sau.

Trong Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, tại Thiên Đình.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

"Hồng Hoang Tam Tộc ngày xưa, quả nhiên không tầm thường, ngay cả khi ẩn thế không xuất, một phần thực lực, vẫn không yếu kém…" Hạo Thiên nghĩ trong lòng, trầm giọng mở miệng nói.

Sức mạnh bề ngoài của Long tộc, và sức mạnh ngầm, hoàn toàn là hai loại sức mạnh khác nhau.

Nếu Ác Thi không đi Long tộc một chuyến, Hạo Thiên cũng không thể phát hiện thực lực chân chính của Long tộc, lại cường đại đến vậy, ẩn giấu sâu đến vậy, thậm chí còn có tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Còn về Long tộc có bao nhiêu sức mạnh ẩn giấu, Hạo Thiên lúc này vẫn chưa biết.

Nhưng việc này, không phải là điều quan trọng nhất lúc này, điều quan trọng lúc này, chính là Long tộc đã đồng ý, lên Thiên Đình nhậm chức.

Chỉ cần ban bố Hồng Hoang, sách phong Long tộc, thì thực lực Thiên Đình, liền sẽ đề thăng không ít.

Còn về thực lực chân chính của Long tộc, chỉ có thể từ từ thăm dò, lúc này cũng không vội.

"Ông!" Đột nhiên, hư không trong đại điện khẽ chấn động, sau đó liền thấy Ác Thi, thân khoác đế hoàng bào màu đen, xuất hiện.

"Long tộc đã đồng ý gia nhập Thiên Đình, lần này ngược lại không có gì bất ngờ…" Ác Thi mỉm cười nhìn Hạo Thiên, mở miệng nói.

Nghe vậy, Hạo Thiên gật đầu, trong lòng đã biết, chậm rãi mở miệng nói, "Ngươi đã vất vả đi một chuyến…" "Chúng ta là một thể, không cần khách khí, đều vì Thiên Đình…" Ác Thi nghe vậy, cười nói.

Hạo Thiên khẽ gật đầu, nói, "Về đi!" Lời vừa dứt, liền thấy Ác Thi hóa thành một đạo hắc quang, nhập vào mi tâm Hạo Thiên.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên ngón tay khẽ gõ vào tay vịn đế vị, thần sắc trên mặt

khiến người ta khó đoán, không biết trong lòng y đang nghĩ gì.

"Tuyên, Thái Bạch Kim Tinh!" Rất lâu sau, thần sắc Hạo Thiên đột nhiên nghiêm nghị, lớn tiếng nói về phía ngoài điện, thanh âm lập tức truyền đến tai Thái Bạch Kim Tinh.

Trong chốc lát, liền thấy một đạo thân ảnh từ ngoài Lăng Tiêu Điện bước vào, chính là Thái Bạch Kim Tinh.

"Thần Thái Bạch Kim Tinh, tham kiến Thiên Đế!

Thiên Đế tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề!" Thái Bạch Kim Tinh thấy Hạo Thiên, vội vàng hành lễ nói.

"Ái khanh không cần đa lễ!" Hạo Thiên vung tay, đỡ Thái Bạch Kim Tinh dậy, nói.

Thái Bạch Kim Tinh tuy tu vi chỉ là Thái Ất Kim Tiên, nhưng năng lực xử lý công việc quả thực không nhỏ.

Mấy năm nay, rất nhiều việc, đều nhờ y giúp đỡ xử lý, Hạo Thiên đối với điều này, cũng vô cùng hài lòng.

Từ trong số các tán tu ban đầu, cuối cùng cũng có vài tán tu khiến y hài lòng.

"Trẫm hạ một đạo thánh chỉ, ba tháng sau, đi Đông Hải ban bố, sách phong Long tộc, để họ lên Thiên Đình nhậm chức…" Hạo Thiên nói, quay về long ỷ, trong tay lấy ra thánh chỉ, sau khi soạn chỉ, Thiên Đế Ngọc Tỷ ấn lên, liền hoàn thành thánh chỉ sách phong lần này.

Thái Bạch Kim Tinh nhìn Hạo Thiên, trong lòng cũng kinh ngạc.

Không ngờ Thiên Đế Hạo Thiên bình thường không lộ vẻ gì, lại có thể thu phục Long tộc, một trong Hồng Hoang Tam Tộc ngày xưa, đây không phải là chuyện nhỏ a!

Nếu Long tộc có thể gia nhập Thiên Đình, thì thực lực Thiên Đình,

chắc chắn sẽ đề thăng không ít.

Khoảnh khắc này, Thái Bạch Kim Tinh phát hiện lựa chọn ban đầu của mình, thực sự không sai, Thiên Đình, quả nhiên là một nơi không tồi.

"Thái Bạch Kim Tinh, lần này việc tuyên chỉ sách phong Long tộc, vẫn do ngươi đi, Trẫm tin ngươi sẽ làm tốt việc này, không làm mất uy phong của Thiên Đình…" Hạo Thiên nhìn Thái Bạch Kim Tinh, lớn tiếng nói, tay vung lên, thánh chỉ rơi vào tay Thái Bạch Kim Tinh.

"Xin Thiên Đế yên tâm, thần nhất định không phụ sự ủy thác của Thiên Đế, để Long tộc và chúng sinh Hồng Hoang biết uy lực của Thiên Đình ta…" Thái Bạch Kim Tinh nhận lấy thánh chỉ, thân thể chấn động, sau đó cung kính nói, thanh âm hồng lượng.

"Như vậy, đi đi!" Hạo Thiên nghe vậy, hài lòng gật đầu.

"Thần cáo thoái!" Thái Bạch Kim Tinh cúi mình hành lễ, chậm rãi lui xuống.

Hạo Thiên nhìn bóng dáng Thái Bạch Kim Tinh rời đi, thần quang trong mắt dường như càng thịnh hơn vài phần, trên mặt lộ ra một nụ cười, ánh mắt rơi xuống Hồng Hoang.

Ba tháng thời gian, trong nháy mắt đã trôi qua.

Một ngày nọ, trên bầu trời Đông Hải.

Đột nhiên, một trận uy áp cường đại bao trùm, không phải loại uy áp tu vi, mà là uy áp của một phương đại thế, mang theo thiên uy vô thượng, cuồn cuộn giáng xuống.

Không quá chốc lát, trong mây đen hiện ra thân hình bên trong, chính là Thiên Binh Thiên Tướng của Thiên Đình.

Dẫn đầu, chính là hồng nhân trước mặt Hạo Thiên, Thái Bạch

Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh tay cầm dụ chỉ, cưỡi mây, dừng lại ở độ cao ba vạn trượng trên Đông Hải, một thân tu vi mang theo uy lực của Thiên Đình, giáng lâm trên Đông Hải.

Ngao Quảng bốn người lúc này đã ở đó từ sớm, Thái Bạch Kim Tinh nhìn một cái, sau đó bắt đầu tuyên đọc dụ chỉ của Thiên Đình.

Chương 312

"Phụng Thiên Thừa Vận, Thiên Đế chiếu viết.

Tứ Hải Long tộc nhân trấn thủ Tứ Hải có công, nay đặc sách phong Ngao Quảng làm Đông Hải Long Vương, Ngao Minh làm Nam Hải Long Vương, Ngao Nhuận làm Tây Hải Long Vương, Ngao Thuận làm Bắc Hải Long Vương, chấp chưởng Tứ Hải cùng với việc hành vân bố vũ trong Hồng Hoang, chức Thiên Ti vĩ đại, ban phúc trạch Hồng Hoang." Nghe vậy, Ngao Quảng bốn người tiếp nhận dụ chỉ của Thiên Đình.

Thái Bạch Kim Tinh khẽ gật đầu, dụ chỉ trong tay tung ra, hóa thành một đạo kim quang, bay vào tay Ngao Quảng.

Lúc này, lại nghe Thái Bạch Kim Tinh nói, "Tứ vị Long Vương, xin các ngươi bốn người chuẩn bị tộc nhân Long tộc lên Thiên Đình, hành trách nhiệm Tứ Hải." "Chúng ta đã rõ." Ngao Quảng bốn người nghe vậy, gật đầu nói.

Thái Bạch Kim Tinh khẽ gật đầu, đại thủ vung lên, dẫn Thiên Binh Thiên Tướng quay về Thiên Đình.

Trên Tứ Hải, chỉ còn lại Tứ Hải Long Vương.

"Đi!" Ngao Quảng khẽ nói một chữ, bốn người quay người đi vào trong Đông Hải.

Thiên Đình tuyên đọc dụ chỉ, triệu Long tộc lên Thiên Đình nhậm chức, hành chức trách hành vân bố vũ.

Trong Hồng Hoang, không ít sinh linh đại thần thông giả đã sớm bàn tán xôn xao.

Long tộc dĩ nhiên nguyện ý lên Thiên Đình nhậm chức, tức là thần

phục Thiên Đình.

Mặc dù không rõ sự tình giữa Thiên Đình và Long tộc, nhưng việc Long tộc nguyện ý lên Thiên Đình, đối với họ, đã đủ chấn kinh.

Vài tháng sau, liền thấy từ Tứ Hải trong Hồng Hoang, không ngừng truyền ra dị hưởng, mấy ngàn Long tộc từ Tứ Hải bay lên, cùng nhau bay về phía Thiên Đình.

Từ khoảnh khắc đó, Long tộc chính thức nhậm chức Thiên Đình, nhìn dáng vẻ, chắc là lên Thiên Đình nghe theo sai khiến của Hạo Thiên, thực hiện chức trách của mình trong Hồng Hoang.

Đối với việc Long tộc lên Thiên Đình nhậm chức, trong Hồng Hoang lúc này, có thể nói là một sự kiện cực kỳ bùng nổ.

Là một trong Hồng Hoang Tam Tộc ngày xưa, Long tộc tự nhiên có vinh dự của Tam Tộc, sao có thể dễ dàng thần phục người khác.

Lần này, lại đồng ý lời mời của Hạo Thiên, lên Thiên Đình nhậm chức.

Còn về Thiên Đế Hạo Thiên, lần này xem ra, cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

Vốn tưởng chỉ là một Thiên Đế bù nhìn, nhưng lúc này xem ra, dường như có không ít dã tâm.

Vốn dĩ không lộ vẻ gì, lần này lại một cử thu phục Long tộc, quả thực không hề đơn giản a!

Lúc này trong Hồng Hoang, vô số tu sĩ và Đại Năng, đều vô cùng kinh ngạc, bàn tán xôn xao.

Trong Hỗn Độn Thế Giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Việc Long tộc lên Thiên Đình nhậm chức, tự nhiên cũng không thể

giấu được Chư Thánh.

"Xem ra tiểu sư đệ của ta, quả nhiên cũng không phải dạng người tầm thường, lại có thể thu phục Long tộc." Nữ Oa khẽ cười nói, không ngờ động tác của Hạo Thiên lại nhanh đến vậy.

Có một Thiên Đế không cam tâm ở dưới người khác, sau này chắc chắn sẽ có xung đột với Tam Thanh.

Quan hệ giữa nàng và Hạo Thiên, trong Chư Thánh cũng không tồi.

Giữa hai bên, cũng không có lợi ích trực tiếp mâu thuẫn, ngược lại có thể xem trò hay.

Hồng Hoang, Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung.

Hạo Thiên, từ đầu đến cuối đều không được Thái Thượng đặt vào mắt, ngay cả khi y một bước trở thành sư đệ của mình, chủ Thiên Đình vẫn như vậy.

Nhưng không ngờ, Hạo Thiên cũng không phải chủ an phận, những gì y mưu tính cũng không nhỏ.

Mấy năm nay, dựa vào danh nghĩa đại nghĩa, không ngừng chiêu mộ tán tu trong Hồng Hoang, tráng đại Thiên Đình, bồi dưỡng thế lực, thêm vào đó có Dao Trì giúp đỡ, quả thực đã có chút thực lực.

Lúc này lại thu phục Long tộc, thực lực Thiên Đình càng mạnh mẽ hơn, cũng có thể thấy, những gì y mưu tính không hề nhỏ.

Khi đã ngồi vào vị trí đó, tự nhiên không cam tâm làm Thiên Đế bù nhìn, có chút mưu tính cũng là bình thường.

"Hạo Thiên, ta thật sự đã đánh giá thấp y rồi." Thái Thượng đang khoanh chân ngồi trên Thái Cực Đồ chậm rãi mở miệng nói, âm dương nhị khí bơi lội trong mắt, không biết đang thai nghén điều gì.

Hồng Hoang, Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

Nghe tin Hạo Thiên sau đó, Nguyên Thủy lại cười lạnh một tiếng, trong lòng y vẫn không đặt Hạo Thiên vào mắt.

Những động thái này trong mắt y, chỉ là 'trò đùa trẻ con' mà thôi, không thể khiến y coi trọng.

Dù sao thân là Thánh Nhân, tồn tại đỉnh cao của Hồng Hoang, những gì Hạo Thiên làm đối với y đều không thể cấu thành uy hiếp.

Tuy sau lưng có Đạo Tổ, nhưng Thánh Nhân muốn nắm giữ, vẫn có cách, dù sao, Hạo Thiên mới chỉ là Chuẩn Thánh mà thôi.

Thượng Thanh Thông Thiên đang ở Đông Hải lại hoàn toàn không để ý, môn hạ của y cũng có Long tộc tồn tại, đối với chuyện Long tộc, y cũng hiểu rõ vài phần.

Việc này đối với Long tộc, quả thực có không ít lợi ích.

Hậu Thổ lúc này đang ở Địa Phủ, nghe được tin tức này, chỉ khẽ cười nhạt, chuyện như vậy không có quá nhiều quan hệ với nàng.

Nàng không quá để tâm, tiếp tục an bài công việc và tu luyện của Vu tộc, đối với chuyện Thiên Đình, cũng không quan tâm quá nhiều.

Hồng Hoang, Tây Phương Đại Lục, trên Linh Sơn.

Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề đang nhắm chặt hai mắt đột nhiên mở hai mắt, nói với Tiếp Dẫn bên cạnh, "Sư huynh, không ngờ thủ đoạn của Hạo Thiên lại không thấp, lại có thể thu phục ngay cả Long tộc bá chủ Hồng Hoang ngày xưa, xem ra y có mưu tính không nhỏ a!" "Theo ta thấy, việc này có thể sẽ chọc giận Tam Thanh, dù sao phương Đông là địa bàn của Tam Thanh.

Nếu y tiến thêm một bước nữa, nhất định sẽ có va chạm với Tam

Thanh, đến lúc đó, mọi chuyện sẽ thú vị đây." Tiếp Dẫn nghe vậy, lại mở hai mắt, tinh quang lấp lánh trong đó, khẽ nói.

"A a, nếu thực sự va chạm vào nhau thì tốt, phương Đông không ổn, thì ta có thể sẽ trở thành đối tượng Hạo Thiên cầu cứu, ta cũng có lý do để tiến về phía Đông." Chuẩn Đề với vẻ mặt khô gầy lóe lên một tia cười ý, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, chỉ cần Hạo Thiên đến lúc đó không chịu nổi uy áp của Tam Thanh, thì chắc chắn sẽ tìm Tây Phương tương trợ, dù sao kẻ thù của kẻ thù là bạn.

Còn về Nhân tộc, lúc này cũng không để ý, việc Long tộc hành vân bố vũ, đối với Nhân tộc, cũng có chút lợi ích.

Chương 313

Dù sao lúc này dấu chân Nhân tộc đã khắp nơi trong Hồng Hoang, ngoài những nơi khí hậu tốt, địa vực tốt, những khu vực còn lại, cũng có thể sẽ gặp phải một số tình huống hạn hán, v.v.

Việc Long tộc hành vân bố vũ, liền giúp giải quyết một vấn đề cho Nhân tộc.

Điểm này, đối với Nhân tộc, quả thực có chút lợi ích.

Vì vậy các vị chưởng quyền trong Nhân tộc Thánh Địa, sau khi xem xét, liền không còn để ý nữa.

Trong Hồng Hoang, các nơi.

Những tán tu trước đây vẫn còn quan vọng, sau khi thấy Long tộc gia nhập Thiên Đình, lúc này đã rục rịch muốn hành động.

Không lâu sau, lại có không ít tán tu gia nhập Thiên Đình, thêm không ít khí vận và thực lực cho Thiên Đình.

Những tán tu này, tu vi tuy không cao, nhưng Hạo Thiên lại không bận tâm, bồi dưỡng là được.

Bồi dưỡng một nhóm cũng là bồi dưỡng, bồi dưỡng hai nhóm cũng là bồi dưỡng, đều không sao cả.

Có Long tộc và những tán tu này gia nhập sau, không chỉ thực lực Thiên Đình đề cao không ít, điều quan trọng nhất, khí vận Thiên Đình, lúc này đã tăng lên không ít.

Khí vận gia thân, tu vi của Hạo Thiên và Dao Trì lúc này đại trướng, Hạo Thiên càng có dấu hiệu chém đi Nhị Thi.

Nhưng việc chém thi tạm thời không vội, chỉ cần cơ duyên đến, tự

nhiên sẽ thành công.

Hạo Thiên cũng biết đạo lý này, lúc này ngoài việc quản lý Thiên Đình, liền tu luyện, tranh thủ sớm ngày chém đi Nhị Thi.

Trong nháy mắt, đã lại mấy ngàn năm trôi qua.

Mấy ngàn năm này, trong Hồng Hoang, ngược lại bình tĩnh hơn không ít, nhưng vì Long tộc gia nhập Thiên Đình sau, phong đầu của Thiên Đình lại càng thịnh hơn.

Không chỉ thu hút tán tu gia nhập, mà khí vận cũng đại trướng.

Cái Lăng Tiêu Thiên Đình mới được thành lập này, cũng dần dần được không ít tu sĩ khẳng định, thầm nghĩ Hồng Quân lựa chọn không sai, chỉ trong vỏn vẹn hai vạn năm, lại có thể khiến một Thiên Đình nghèo nàn, trắng tay phát triển đến mức này.

Thiên Đế Hạo Thiên, quả nhiên có chút thủ đoạn.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

"Ông!" Vào một khoảnh khắc nào đó, thân hình Càn Khôn xuất hiện trên đại điện.

Trải qua mấy năm tham ngộ, Tinh Thần chi đạo lúc này đã được diễn hóa thành công, cách cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên lại gần thêm một bước, chỉ cần đợi mấy đạo còn lại diễn hóa xong, liền có thể thành công bước vào.

Càn Khôn trong tay thôi diễn một phen, trên mặt lộ ra một nụ cười nói, "Hạo Thiên cũng không phải hạng người cam chịu thua kém.

Sau đợt gây rối này, Thiên Đình càng trở nên nổi bật…" Cười xong, Càn Khôn bước về phía bồ đoàn.

Ánh mắt Càn Khôn lướt qua, lại thấy Đại Đệ tử Trấn Nguyên Tử của mình cũng ở trong đó, khẽ cười nhạt, không mở miệng nói gì.

“Đệ tử, bái kiến Lão Sư, Lão Sư vạn thọ vô cương!” Thấy Càn Khôn đi tới, các đệ tử đầu tiên hơi ngạc nhiên, sau đó lần lượt tham bái nói.

“Không cần đa lễ!” Càn Khôn vung tay, đỡ các đệ tử dậy, mỉm cười nói.

Sau đó, liền ngồi xuống bồ đoàn, rồi ra hiệu cho các đệ tử ngồi xuống.

Ánh mắt lướt qua các đệ tử, vi vi hạm thủ đạo, “Thấy các ngươi lúc này đa số đều đang ở giai đoạn bình cảnh, hôm nay ta liền vì các ngươi khai đàn giảng đạo, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, thì tùy vào cơ duyên của các ngươi vậy…” “Lão Sư từ bi!” Nghe vậy, các đệ tử ký danh thần sắc vui mừng, đồng loạt bái nói.

Trấn Nguyên Tử nhìn Càn Khôn, môi khẽ động, nhưng không mở miệng, trước tiên nghe Lão Sư của mình giảng đạo đã.

Càn Khôn nhìn thấy các đệ tử chăm chú lắng nghe, liền chậm rãi nhắm hai mắt, trong miệng bắt đầu giảng Đại Đạo.

“Nhân pháp Địa, Địa pháp Thiên, Thiên pháp Đạo, Đạo pháp Tự Nhiên, tất cả căn bản đều là tự nhiên, tự nhiên giả, là quy tắc vận hành của Thiên Địa vậy…” Từng đạo Đại Đạo chi âm vang vọng trong đại điện, luẩn quẩn bên tai các đệ tử.

Đại Đạo mà Càn Khôn lúc này giảng, lại trực tiếp bắt đầu từ Đại La Kim Tiên trở lên, sau đó dần dần đề thăng.

Những đệ tử này, đa số đều là Thái Ất hậu kỳ, sắp bước vào Đại La.

Sau lần giảng đạo này, có lẽ đều có thể đột phá đến Đại La.

Trên thiên linh Càn Khôn hiện ra Khánh Vân, khí hỗn độn bao trùm, từng trận huyền diệu chi ý tràn ra.

Các đệ tử nghe đến say sưa, kết hợp với tinh nghĩa Đại Đạo mà Càn Khôn giảng, bắt đầu ấn chứng Đại Đạo.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không biết từ lúc nào, đã ba ngàn năm trôi qua.

Càn Khôn trong miệng vẫn chưa ngừng giảng đạo, nhưng lúc này những người vẫn còn tư cách lắng nghe, chỉ còn lại Trấn Nguyên Tử, Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Tinh nghĩa Đại Đạo mà Càn Khôn lúc này giảng, là cảnh giới Chuẩn Thánh, dần dần đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mặc dù Đại Đạo của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đối với họ, có chút sớm, nhưng nghe trước một vài phần, cuối cùng cũng không có hại.

Trăm năm sau, Đại Bằng tỉnh lại.

Năm trăm năm sau, Khổng Tuyên tỉnh lại.

Ngàn năm sau, Trấn Nguyên Tử còn lại, cũng thanh tỉnh.

Trấn Nguyên Tử chậm rãi mở hai mắt, nhìn Càn Khôn lúc này đang mỉm cười nhìn mình, Trấn Nguyên Tử chắp tay nói, "Đa tạ Lão Sư đại đạo tinh nghĩa, đệ tử cảm ngộ rất nhiều…" Nghe vậy, Càn Khôn chậm rãi gật đầu, nhìn Trấn Nguyên Tử, đột nhiên nói, "Xem ra trong lòng ngươi đã có chủ ý!" Trấn Nguyên Tử gật đầu, nói, "Đệ tử quả thực đã có chút ngộ ra!" "Nếu đã như vậy, vậy cứ đi làm đi!

Đó cũng là một phần cơ duyên của ngươi…" Nghe vậy, Càn Khôn khẽ gật đầu nói.

"Đa tạ Lão Sư, đệ tử cáo từ!" Trấn Nguyên Tử gật đầu, sau đó đứng dậy, rời khỏi Vô Lượng Cung.

"Lão Sư, lời của Đại Sư Huynh có ý gì?" Khổng Tuyên, Đại Bằng

và các đệ tử không hiểu, nhìn Càn Khôn, hy vọng được giải đáp.

"Chỉ một thời gian nữa thôi, các ngươi sẽ biết!" Càn Khôn nhìn họ, cười mà không đáp.

Trong Hồng Hoang, Vạn Thọ Sơn.

Trong Ngũ Trang Quán.

Chương 314

Mười năm trước, đã có một tin tức từ Ngũ Trang Quán truyền ra.

Không ít tu sĩ tán tiên nhận được tin tức đó vội vàng chạy về phía Ngũ Trang Quán, không muốn bỏ lỡ một khoảnh khắc lịch sử.

Không quá vài tháng, trong Ngũ Trang Quán liền bày ra tế thiên án đài.

Một ngày nọ, Trấn Nguyên Tử thân mặc đạo bào bước lên tế đài, dưới tế đài đứng Thanh Phong Minh Nguyệt.

Bên ngoài Ngũ Trang Quán, càng hội tụ không ít tu sĩ, đều đến quan lễ.

Trấn Nguyên Tử tay cầm Địa Thư, hướng thiên bái cáo, "Thiên Đạo tại thượng, ta Trấn Nguyên Tử tham ngộ Địa Thư, ngộ được Địa Tiên Đại Đạo.

Nay cảm thấy sơn mạch thổ địa, hồ bạc thủy mạch trong Hồng Hoang đại địa hỗn loạn, ô nhiễm cần được trị lý, đặc biệt lập Địa Tiên Nhất Mạch.

Lấy việc phân phong thiên hạ Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá, để quản lý Hồng Hoang đại địa, lấy Tiên Thiên Linh Bảo Địa Thư trấn áp khí vận Địa Tiên, Địa Tiên Nhất Mạch, lập!" Trên Cửu Thiên, một trận sấm sét ầm vang, một đạo công đức kim quang từ trời giáng xuống, tám thành rơi trên đầu Trấn Nguyên Tử, một thành rơi trên Địa Thư, một thành còn lại thì phân chia cho Thanh Phong Minh Nguyệt cùng với đông đảo Địa Tiên đến quan lễ.

Công đức nhập thể, tu vi của Trấn Nguyên Tử lập tức bắt đầu tăng trưởng, một luồng khí thế cường đại phá thể mà ra, khí thế không

ngừng leo thăng, cho đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong mới dừng lại.

Trấn Nguyên Tử cảm thụ một phen biến hóa của thân thể, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Tu vi đề thăng đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, chỉ còn một bước, liền có thể chạm đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mặc dù cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cực kỳ khó khăn, nhưng tu đạo chi sĩ, đạo tâm kiên cố, không ai vì tiền đồ khó khăn mà từ bỏ.

"Chuẩn Thánh đỉnh phong, quả nhiên không tầm thường…" Trấn Nguyên Tử tỉ mỉ cảm thụ một phen xong, trong lòng niệm thầm một câu.

Ngay sau đó liền thấy y vung tay, có một tòa Tiên Phủ khác tọa lạc trước Ngũ Trang Quán.

Phủ danh, Địa Tiên Phủ!

Hồng Hoang bình tĩnh mấy ngàn năm, lại bị phá vỡ sau khi Trấn Nguyên Tử lập Địa Tiên Đạo bằng Địa Thư.

Địa Tiên Đạo, lấy việc phân phong Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá, chấp chưởng việc Hồng Hoang đại địa.

Địa Tiên Phủ, lại là một tồn tại không yếu kém gì Thiên Đình và Địa Phủ, lại khiến không ít Hồng Hoang Đại Thần Thông Giả kinh ngạc.

Địa Tiên Phủ hội tụ Địa Tiên thiên hạ, phân phong Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá khắp Hồng Hoang.

Mặc dù không có ý tranh đoạt Hồng Hoang, nhưng lại có thể hội tụ không ít khí vận Hồng Hoang.

Khí vận là thứ tốt đối với tu sĩ.

Chẳng phải năm xưa Vu Yêu Nhị Tộc vì chuyện khí vận mà tranh đoạt bao lâu, Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng như vậy sao.

Ngay cả Thiên Đình của Hạo Thiên hiện nay, cũng là như vậy.

Trong Hồng Hoang, trên đại địa.

Địa Tiên Nhất Mạch lần này hội tụ không ít khí vận, cũng phân chia đi không ít khí vận Hồng Hoang.

Khí vận bị phân chia đi, đối với một số Đại Năng, lại không phải là chuyện tốt.

Nhưng những Đại Năng và thế lực này, ngoài kinh ngạc, lại không có động thái nào khác.

Trấn Nguyên Tử, chính là cao thủ Chuẩn Thánh lão làng, lúc này càng tấn thăng tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, dĩ nhiên đã là cường giả hiếm có trong Hồng Hoang rồi, ai dám dễ dàng chọc giận.

Huống hồ, Trấn Nguyên Tử chính là Đại Đệ tử dưới trướng Càn Khôn.

Càn Khôn đã một mình đánh bại Ngũ Thánh, đệ tử của y, trong Hồng Hoang có mấy ai dám bất mãn.

Chẳng phải lúc này Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh, đều không nói gì sao?

Ngay cả Thiên Đình của Hạo Thiên, lúc này cũng bình tĩnh chấp nhận sự tồn tại của một thế lực không kém Thiên Đình và Địa Phủ.

Trong Hồng Hoang, trên Thủ Dương Sơn.

Trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thượng đang khoanh chân ngồi trên Thái Cực Đồ chậm rãi

mở hai mắt, khắp thân trên dưới bao trùm trong âm dương nhị khí nồng đậm, hai loại khí sắc lượn lờ quanh người, từng trận huyền ảo chi ý tràn ra.

Thần sắc đạm nhiên, ánh mắt thanh lãnh, trong đôi mắt lóe lên một tia ba động, nhìn về phương hướng Địa Tiên Phủ.

Rất lâu sau, trong miệng Thái Thượng truyền ra một thanh âm đạm nhiên, không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

"Địa Tiên Đạo?!" Thái Thượng khẽ niệm một câu, phúc chí tâm linh, ngay lập tức trong mắt sáng lên một đạo quang mang, "Hội tụ khí vận Địa Tiên một đạo gia trì lên người, quả là một kế sách hay…" "Địa Thư, thai mô đại địa, quả thực là một bảo vật tốt…" Trong mắt Thái Thượng dần dần ngưng tụ ra hình dáng Địa Thư, tác dụng của Địa Thư y cũng rõ ràng trong lòng.

Trong Hồng Hoang có Thiên Địa Nhân Tam Thư, Nhân Thư còn gọi là Minh Thư, trong tay Hậu Thổ, khi lập Lục Đạo Luân Hồi đã hóa thành Xuân Thu Luân Hồi Bút và Sổ Sinh Tử.

Địa Thư là linh bảo bản mệnh của Trấn Nguyên Tử, do thai mô đại địa hóa thành, phẩm cấp là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Còn về Thiên Thư, thì vẫn chưa xuất thế, chắc là thời cơ chưa đến.

Rất lâu sau, Thái Thượng thu ánh mắt từ Địa Tiên Phủ về.

Sau đó thần quang lưu chuyển trong mắt, lại chuyển ánh mắt về phía Vô Lượng Cung.

"Vô Lượng Cung một mạch, quả là có cơ duyên tốt, kế sách tốt…" Thái Thượng lạnh nhạt nói, trên khuôn mặt đạm nhiên vô vi không nhìn ra bất kỳ ba động nào, ánh mắt bình tĩnh không chứa một tia cảm xúc, tay vung lên, hai đạo Thái Thanh Thanh Quang nhập vào

hư không.

Làm xong tất cả, y mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, khẽ niệm trong miệng, "Huyền Đô…" "Đệ tử tại!" Vài khắc sau, Huyền Đô xuất hiện trước mặt Thái Thượng.

"Mang theo hạ lễ, đến Địa Tiên Phủ một chuyến, cung hạ Trấn Nguyên Tử thành lập Địa Tiên Phủ…" Thái Thượng đạm nhiên nói.

"Đệ tử tuân lệnh!" Huyền Đô bái nói.

Trong Hồng Hoang, Đông Côn Luân Sơn.

Trong Ngọc Hư Cung.

Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt trong suốt nhìn thấu đáy hồ hiện lên một tia kinh ngạc.

Chương 315

Phúc chí tâm linh, Nguyên Thủy kinh ngạc nói, "Trấn Nguyên Tử có cơ duyên này, quả là một tạo hóa tốt…" "Hồng Hoang sau này, lại có thêm một thế lực nữa…" Lắc đầu, khi ánh mắt thu về, y ngầm nhìn Vô Lượng Cung một cái.

Trấn Nguyên Tử là cao thủ Chuẩn Thánh lão làng, lại là Đại Đệ tử dưới trướng Càn Khôn, có mưu đồ như vậy cũng là chuyện trong dự liệu.

"Hưu!" Đột nhiên, một đạo Thái Thanh Thanh Quang từ hư không thoát ra, Nguyên Thủy một tay chộp lấy trong tay.

Thần thức lướt qua, liền biết nội dung bên trong.

"Địa Tiên Nhất Mạch đã được lập, Tam Thanh cũng nên để môn hạ đến chúc mừng, không thể làm mất đi khí độ Bàn Cổ Tam Thanh…" Nguyên Thủy vung tay, tán đi Thái Thanh Thanh Quang, chậm rãi nói.

Ánh mắt Nguyên Thủy rơi ra ngoài điện, khẽ nói, "Quảng Thành Tử, tiến vào…" Vài khắc sau, liền thấy Quảng Thành Tử bước vào, hướng Nguyên Thủy bái nói, "Đệ tử Quảng Thành Tử, bái kiến Lão Sư, Lão Sư thánh thọ!" "Không biết Lão Sư gọi đệ tử đến, có việc gì phân phó…" "Mang theo hạ lễ, đến Địa Tiên Phủ một chuyến, cung hạ Trấn Nguyên Tử thành lập Địa Tiên Phủ…" Nguyên Thủy nhìn y nói.

"Đệ tử tuân Lão Sư thánh lệnh!" Quảng Thành Tử gật đầu bái nói.

Trong Hồng Hoang, Đông Hải, Kim Ngao Đảo.

Trong Bích Du Cung.

"Địa Tiên Đạo, hội tụ khí vận Địa Tiên một mạch, lẽ nào Trấn Nguyên Tử đã ngộ được con đường chứng đạo, mượn khí vận Địa Tiên một mạch để chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?" Trong mắt Thông Thiên kiếm khí bơi lội, trong miệng nói.

Trong lòng, Thông Thiên cảm thấy có khả năng này.

Chỉ là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không dễ dàng đạt được như vậy, tuy lúc này y là Chuẩn Thánh đỉnh phong, cách cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ một bước ngắn, nhưng chênh lệch giữa hai bên, lại như trời vực.

Vì vậy Trấn Nguyên Tử lúc này, đối với những Thánh Nhân này, không cấu thành uy hiếp.

"Ân?" Đột nhiên, Thông Thiên vươn tay chộp một cái, một đạo thanh quang rơi vào tay, thần thức lướt qua, khẽ gật đầu.

"Đa Bảo…" "Lão Sư…" Đa Bảo cung kính nói.

"Mang theo một phần hạ lễ, đến Địa Tiên Phủ một chuyến, cung hạ Trấn Nguyên Tử kiến lập Địa Tiên Phủ…" Thông Thiên nói.

"Đệ tử tuân lệnh Lão Sư pháp chỉ!" Đa Bảo cung kính bái nói.

Trong Hỗn Độn Thế Giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

"Lẽ nào Trấn Nguyên Tử đã ngộ được cái đạo của y?" Nữ Oa có chút kinh ngạc, nghĩ trong lòng, nói, "Địa Tiên Đạo có lợi cho Hồng Hoang, quả là một phần cơ duyên…" "Thải Phượng…" Nữ Oa gọi ra ngoài điện.

Vài khắc sau, liền thấy một nữ tử khoan thai bước vào, hướng Nữ Oa bái nói, "Không biết Nương Nương có gì phân phó…" "Trấn Nguyên Tử đã lập Địa Tiên Phủ, thay Bản Cung đi một chuyến, đến

chúc mừng y…" Nữ Oa nhìn y nói.

"Vâng!" Thải Phượng đáp.

Trong Hồng Hoang, Lục Đạo Luân Hồi.

Địa Phủ, trong Bình Tâm Điện.

"Địa Tiên Đạo, hội tụ Địa Tiên một mạch, xem ra Trấn Nguyên Tử đã ngộ được cái đạo của y.

Môn hạ của Đạo huynh, quả nhiên đều là những kẻ phúc duyên thâm hậu, nghị lực phi phàm…" Hậu Thổ khẽ cười nói.

Thấy Trấn Nguyên Tử, thấy Khổng Tuyên Đại Bằng, cùng với những đệ tử khác của y, đều là những kẻ phúc duyên thâm hậu, nghị lực phi phàm.

Ánh mắt Hậu Thổ lướt qua, dừng lại trên Phong Bá, nói, "Phong Bá, vậy ngươi hãy thay Bản Cung đi một chuyến, đến chúc mừng Trấn Nguyên Tử…" "Vâng, Tổ Vu Đại Nhân…" Phong Bá cung kính nói.

Hồng Hoang, Tây Phương Linh Sơn.

Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

"Việc Trấn Nguyên Tử này, ta đành phải để môn hạ đến đó, không thể thất lễ." Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề nói.

Thân phận Trấn Nguyên Tử mọi người đều biết, lần này y lại lập Địa Tiên Đạo, là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, lễ nghi cần có tự nhiên không thể thiếu.

Nghe vậy, Chuẩn Đề khẽ gật đầu.

Khí vận Hồng Hoang tuy bị chia đi một phần, nhưng cục diện đã định, Địa Tiên Đạo của Trấn Nguyên Tử lại có lợi cho Hồng Hoang, trong lòng có lời muốn nói cũng không tiện nhắc đến nữa.

“Nếu đã như vậy, vậy để Dược Sư đi đi!” Chuẩn Đề nói.

Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, biểu thị đồng ý. ...

Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên khẽ gõ tay trên tay vịn long ỷ, trong mắt hào quang lấp lánh.

Trấn Nguyên Tử là Chuẩn Thánh lão làng, lại là đại đệ tử dưới trướng Vô Lượng Cung, hành động này đối với Hồng Hoang mà nói, lại là việc có lợi.

Thiên Đình lúc này cũng không tiện hành động vội vàng, nên kết giao thì phải kết giao.

Huống hồ, một mạch Địa Tiên cũng không tranh giành Hồng Hoang, cho nên sau một chút, cũng không có nhiều xung đột với Hạo Thiên.

“Cũng đành!” Rất lâu sau, trong mắt Hạo Thiên lóe lên một đạo quang mang.

“Thái Bạch Kim Tinh!” Hạo Thiên nói.

“Thần tại!” Thái Bạch Kim Tinh chắp tay nói.

“Lần này việc chúc mừng Trấn Nguyên Tử đại tiên, liền do ngươi đi lo liệu!” Hạo Thiên nói.

“Thần lĩnh chỉ!” Thái Bạch Kim Tinh đáp một tiếng, xoay người rời đi. ...

Ngoài chư Thánh, Thiên Đình và Địa Phủ vài phe thế lực ra, một số đại năng khác cũng lũ lượt đến chúc mừng Trấn Nguyên Tử.

Chương 316

Cảnh tượng hùng vĩ, không kém gì việc Thiên Đình Yêu tộc thành lập năm xưa, điểm khác biệt duy nhất là, năm xưa chư Thánh chưa thành Thánh, đều tự mình đến tham gia, còn bây giờ lại là đệ tử của Thánh nhân.

Nhưng những điều này, Trấn Nguyên Tử lại không để tâm, chẳng qua chỉ là một buổi lễ mà thôi.

Địa Tiên Phủ đã được lập, lúc này trong Địa Tiên Phủ, đang bận rộn chuẩn bị việc chúc mừng.

Đợi các phương đến đầy đủ, liền bắt đầu nghi lễ chúc mừng. ...

Hồng Hoang, Vô Lượng Sơn Mạch.

Trong Vô Lượng Cung.

Càn Khôn liếc mắt nhìn Khổng Tuyên và Đại Bằng, nói, "Trấn Nguyên lập Địa Tiên Phủ, con hãy thay vi sư đi một chuyến, đồng thời giao vật này cho y." Càn Khôn vừa nói, vừa lấy ra một ngọc hạp, chỉ lớn bằng lòng bàn tay, đưa cho Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên tiếp lấy, nói, "Lão sư yên tâm!" "Đi đi, có thể đến chỗ đại sư huynh mà hảo hảo tham ngộ một phen." Càn Khôn nhìn hai người, mỉm cười nói.

"Vâng!" Nghe vậy, hai người mừng rỡ, lập tức khởi hành, hướng Địa Tiên Phủ mà đi. ...

Vài ngày sau, Vạn Thọ Sơn đã tụ tập không ít tán tu, càng có không ít tán tu đang đổ về nơi đây.

Trong Địa Tiên Phủ của Vạn Thọ Sơn.

“Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Đa Bảo, nghe nói Trấn Nguyên đại tiên thành lập Địa Tiên Phủ, gia sư đặc biệt phái chúng tôi đến chúc mừng.” Thủ đồ của Nhân, Xiển, Tiệt Tam giáo cùng tiến vào, chắp tay với Trấn Nguyên Tử nói, đồng thời dâng lên lễ vật.

Nghe vậy, Trấn Nguyên Tử trên mặt lộ ra nụ cười, “Vậy thì xin đa tạ lão sư của chư vị, mau mời vào chỗ.” Ba người nghe xong, gật đầu, vào chỗ đã được sắp xếp.

“Dược Sư phụng mệnh gia sư, đến chúc mừng Trấn Nguyên đại tiên.” “Thải Phượng phụng mệnh Nữ Oa nương nương, đến chúc mừng Trấn Nguyên đại tiên.” “Phong Bá phụng mệnh Tổ Vu đại nhân, đến chúc mừng Trấn Nguyên đại tiên.” Sau khi đệ tử Tam Thanh nhập tọa, Dược Sư, Thải Phượng và Phong Bá cũng lần lượt đến.

“Chư vị mau mời vào chỗ.” Trấn Nguyên Tử cười nói.

“Thái Bạch Kim Tinh phụng mệnh Hạo Thiên Ngọc Đế, đến chúc mừng Trấn Nguyên đại tiên.” Đúng lúc đó, Thái Bạch Kim Tinh của Thiên Đình cũng đến.

Nghe vậy, trong mắt Trấn Nguyên Tử lóe lên một tia quang mang, cười nói, “Xin thay ta đa tạ Hạo Thiên Ngọc Đế, mau mời vào chỗ.” Chư Thánh và Thiên Đình cùng Địa Phủ đã có mặt, thêm vào những tán tu và Địa Tiên một mạch, mức độ hoành tráng không hề kém cạnh việc Yêu tộc Thiên Đình thành lập năm xưa.

Không mấy chốc, càng có vài vị đại thần thông giả cũng đến.

Trấn Nguyên Tử nhìn một lượt, ngoại trừ sư môn ra, những người cần đến đều đã có mặt.

“Đại sư huynh...” Tiếng của Khổng Tuyên và Đại Bằng truyền đến.

Nụ cười trên mặt Trấn Nguyên Tử càng thêm rạng rỡ, nhìn hai người đột nhiên xuất hiện, nói, "Sư đệ đến rồi, mau mời vào chỗ." "Sư đệ chúc mừng đại sư huynh lập Địa Tiên Phủ, lão sư bảo đệ mang thứ này đến..." Khổng Tuyên và Đại Bằng chắp tay chúc mừng, sau đó Khổng Tuyên dâng ngọc hạp mà Càn Khôn giao cho Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử cầm lấy ngọc hạp, mở ra xem, một đạo kim quang rơi vào trong tay, thần thức quét qua, trong lòng đã hiểu rõ, mỉm cười nói, "Đa tạ lão sư." Ngay lập tức nhìn Khổng Tuyên và Đại Bằng, nói, "Mau mời vào chỗ đi!" Sự xuất hiện của Khổng Tuyên và Đại Bằng, lại khiến một số tu sĩ có mặt tại đó khá kinh ngạc.

Hai vị Chuẩn Thánh, dưới trướng Vô Lượng Cung, quả nhiên không tầm thường.

Ánh mắt các thủ đồ Tam Thanh dừng lại trên Khổng Tuyên và Đại Bằng vài nhịp, thân là đệ tử Thánh nhân, những năm qua đi, người nhanh nhất cũng chỉ đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, đừng nói đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, e rằng còn lâu mới đạt được.

Nhưng cũng không lo lắng, thân là môn hạ Thánh nhân, tự nhiên không cần phải so sánh với người khác, lúc này chưa đạt được, tự có lúc đạt được. ...

Khách khứa đều đã tề tựu, việc chúc mừng cũng đang diễn ra có trật tự.

Việc chúc mừng kéo dài ròng rã nửa tháng mới dừng lại, các phe thế lực và tán tu mới lần lượt rời đi.

Lần chúc mừng này, các thế lực lớn đều có mặt, coi như đã công nhận sự tồn tại của Địa Tiên Phủ của Trấn Nguyên Tử.

Tam Thanh, Tây Phương, Thiên Đình, Địa Phủ, vài phe thế lực

cùng nhau công nhận sự tồn tại của Địa Tiên Phủ, từ nay về sau, Hồng Hoang sẽ có thêm một phe thế lực. ...

Hồng Hoang, Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Sau khi Càn Khôn quét mắt nhìn Địa Tiên Phủ một cái, liền thấy chậm rãi thu ánh mắt về, thân hình khẽ động, biến mất trên đại điện.

Trong Càn Khôn Thế Giới, ở trung tâm.

Càn Khôn chậm rãi bước ra từ trong hư không, tâm thần lập tức quay trở lại.

Đã bao nhiêu năm qua, tâm thần của y phân tán để tham ngộ Thời Không Pháp Tắc chi lực.

Nhiều năm trôi qua, cuối cùng cũng có được vài phần đột phá.

Càn Khôn mượn điều này, lĩnh ngộ được một chiêu Thời Không Thần Thông, có tên là "Thời Không Giảo Sát". ...

Chỉ thấy Càn Khôn đưa một tay ra, vô số sợi pháp tắc bao quanh ngón tay, lực lượng pháp tắc hùng vĩ từng trận từng trận tràn ra, thời không xung quanh khẽ dao động.

Làn sóng thời không vi diệu đó, lúc này không ngừng quét ra, trong nháy mắt đã dẫn động vạn ức dặm thời không dao động.

"Quả không hổ là Thời Không Pháp Tắc được dung hợp từ Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, uy lực quả nhiên không nhỏ." Càn Khôn tỉ mỉ cảm nhận một phen Thời Không Pháp Tắc chi lực mới thăng cấp, trong miệng tán thán nói.

Đầu ngón tay Càn Khôn dao động trong hư không, sau đó vô số Thời Không Pháp Tắc ngưng tụ, rồi trên đầu ngón tay y hình thành một vệt quang mang màu đen.

Khẽ điểm xuống, y khẽ nói, "Thời Không Giảo Sát!" Lời vừa dứt,

thời không trong phạm vi ức vạn dặm lập tức biến đổi, trong không gian đó, vô số đạo Thời Không Chi Nhận sinh ra, sau đó hình thành trạng thái giảo sát, không ngừng nghiền nát.

Mặc dù không có đối tượng để giảo sát, nhưng mỗi lần Thời Không Chi Nhận giảo sát, đều có vô số thời không vỡ nát dưới sự nghiền nát của Thời Không Chi Nhận.

Với lực lượng giảo sát của Thời Không Chi Nhận này, Càn Khôn áng chừng, ngay cả sự tồn tại của Chuẩn Thánh cũng dễ dàng vẫn lạc trong đó, còn đối với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong một đạo Thời Không Thần Thông này, cũng có khả năng trọng thương.

Dù sao với thực lực của Càn Khôn lúc này thi triển ra, uy lực của một đạo Thời Không Thần Thông đủ sức nâng cao không ít.

Nếu không cẩn thận, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng có khả năng vẫn lạc trong một đạo Thời Không Thần Thông.

Chương 317

Nhìn vô số Thời Không Chi Nhận trong ức vạn dặm thời không, Càn Khôn hài lòng gật đầu, sau đó phất tay, vô số Thời Không Pháp Tắc tuôn ra, rồi liền thấy Thời Không Giảo Sát dần dần biến mất, lại ẩn mình vào trong thời không, không còn thấy nữa.

Sau khi hoàn thành mọi việc, Càn Khôn lại một lần nữa khoanh chân ngồi dưới hai gốc Tiên Thiên Linh Căn, sau đó bắt đầu tham ngộ Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc cuối cùng.

Thời Không Pháp Tắc thăng cấp, kéo theo sự lĩnh ngộ Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc cũng được nâng cao không ít.

Bởi vậy, Càn Khôn liền nắm bắt cơ hội, một lần nữa diễn hóa hai đại đạo.

Sau khi nhắm mắt, trên thiên linh của Càn Khôn hiện lên khánh vân, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên, Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn hiện, cộng thêm Côn Luân Kính, bắt đầu hỗ trợ Càn Khôn tham ngộ.

Lúc này, Càn Khôn Thế Giới lại một lần nữa trở về yên tĩnh. ...

Trong Hồng Hoang, năm nghìn năm trôi qua, khá là yên tĩnh.

Đương nhiên, cũng là nói một cách tương đối, năm xưa Thiên Đình Yêu tộc và Yêu tộc Hồng Hoang vẫn thường xuyên có chút ma sát.

Giữa Nhân tộc và Yêu tộc cũng thường xuyên xuất hiện những cuộc tranh đấu.

Nhưng so với cuộc chiến Vu Yêu, chiến tranh Nhân Yêu lại nhỏ hơn rất nhiều.

Bởi vậy mà nói, lại yên tĩnh hơn không ít.

Mặc dù Trấn Nguyên Tử lập Địa Tiên Phủ đã hơn năm nghìn năm, nhưng độ nóng của cuộc thảo luận vẫn không hề giảm, lại là một thế lực không nhỏ, những Sơn Thần, Hà Bá… đều dựa vào dưới trướng Trấn Nguyên Tử.

Hơn năm nghìn năm, ngoài việc Địa Tiên Phủ, Thiên Đình cũng nổi bật hơn không ít.

Sau khi Long tộc và một số tán tu gia nhập, khí vận Thiên Đình đại trướng, thực lực cũng thăng tiến không ít.

Mấy ngàn năm nay, Thiên Đình ngoài mấy phe thế lực không thể quản lý ra, những nơi khác, cũng quản lý không tệ, cho nên mấy ngàn năm qua, lại có không ít tán tu gia nhập vào Thiên Đình.

Khiến khí vận Thiên Đình lại một lần nữa đại trướng, Hạo Thiên cũng thừa cơ trảm thiện thi, tu vi trực tiếp thăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ. ...

Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình.

Trong Bàn Đào Viên.

"Hơn năm nghìn năm qua, Thiên Đình đã thu hút không ít tán tu gia nhập, khí vận cũng tăng trưởng không ít." Hạo Thiên cười nhìn Dao Trì bên cạnh, nói.

Những năm này, cùng với tán tu và tiên nhân Hồng Hoang gia nhập, Thiên Đình không chỉ toàn bộ thực lực và khí vận đều thăng tiến rất nhiều, điều này quả thực khiến Hạo Thiên vô cùng vui mừng.

Nghe vậy, khóe miệng Dao Trì khẽ mỉm cười, gật đầu.

Hơn năm nghìn năm, thực lực Thiên Đình ngày càng cường đại, mặc dù không thể sánh ngang với Thiên Đình Yêu tộc ở giới trên,

nhưng dù sao mới nhập trú Thiên Đình được vài vạn năm, tự nhiên không thể so sánh được.

Nhưng Dao Trì không hề nghi ngờ thủ đoạn của Hạo Thiên, tin rằng, chỉ cần cho Hạo Thiên đủ thời gian, y sẽ làm được.

Hạo Thiên nhìn thần sắc trên mặt Dao Trì, chuyển đề tài, nói, "Mặc dù tán tu gia nhập Thiên Đình không ít, nhưng vẫn có một số tán tu và tiểu thế lực chưa tìm được cơ hội tốt để gia nhập Thiên Đình, đó lại là một vấn đề." Trong Hồng Hoang, tán tu hoặc tiểu thế lực đang quan sát Thiên Đình không phải số ít, nhưng nhìn Thiên Đình ngày càng lớn mạnh, tự nhiên trong lòng nảy sinh ý nghĩ gia nhập, nhưng tình hình lúc này, lại không tìm được cơ hội thích hợp.

Nghe vậy, Dao Trì trong lòng suy nghĩ một hồi, tức thì mắt sáng lên, nói với Hạo Thiên.

"Hạo Thiên, chi bằng chúng ta tổ chức một Bàn Đào Thịnh Hội thì sao?

Mời tu sĩ khắp thiên hạ đến, như vậy, những tán tu muốn gia nhập Thiên Đình cũng có cơ hội, lại có thể thấy thực lực và khí tượng huy hoàng của Thiên Đình." Nghe vậy, Hạo Thiên sắc mặt vui mừng, nói, "Quả thực là một cách hay, mượn Bàn Đào Thịnh Hội này, không những có thể lôi kéo một số tán tu, mà còn có thể đánh tiếng uy danh của Thiên Đình ra ngoài, đương chân một mũi tên trúng nhiều đích." Dao Trì thấy Hạo Thiên đồng ý với cách của mình, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười. ...

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu Thiên Đình.

Sau khi định ra cách giải quyết việc các tán tu và tiểu thế lực đang quan sát có thể gia nhập Thiên Đình, Hạo Thiên và Dao Trì cũng bắt đầu chuẩn bị.

Đối với Bàn Đào Thịnh Hội lần này, cả hai đều vô cùng coi trọng, cũng tổ chức long trọng, trong một thời gian, tất cả nhân sự Thiên Đình đều trở nên bận rộn.

Bàn Đào Thịnh Hội, đúng như tên gọi, là một thịnh hội lấy Bàn Đào làm chính, thứ quan trọng nhất trong đó, chính là Bàn Đào.

Tiên Thiên Linh Căn, đó là thứ vô cùng quý giá trong Hồng Hoang, cộng thêm sau khi trải qua hai lần Lượng Kiếp, trong Hồng Hoang không còn nhiều linh căn tốt, càng đừng nói đến những cực phẩm linh căn như Bàn Đào Thụ.

Ngày xưa Hạo Thiên dùng Bàn Đào để bồi dưỡng tán tu Thiên Đình, giờ đây lại dùng để lôi kéo tán tu Hồng Hoang, đối với họ, sức hấp dẫn là rất lớn.

Với hiệu quả của Bàn Đào, ngay cả Chuẩn Thánh phục dụng cũng có thể tăng tiến một chút pháp lực, càng đừng nói đến tu sĩ dưới Chuẩn Thánh.

Tin tức Thiên Đình tổ chức Bàn Đào Thịnh Hội vừa truyền ra, trong Hồng Hoang lại một lần nữa chấn động, sau sự kiện Long tộc lần trước, chỉ chưa đầy vạn năm, Thiên Đình lại có hành động lớn.

Không phải mục đích của Thiên Đình mà chúng sinh Hồng Hoang đều không cảm thấy hứng thú, cái họ hứng thú, chính là Bàn Đào có thể thăng tiến tu vi pháp lực.

Kể từ khi Hạo Thiên và Dao Trì nhập trú Thiên Đình, cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Bàn Đào Thụ Hồng Hoang chúng sinh đều biết đến, nhưng trăm nghe không bằng một thấy, đừng nói là được ăn một quả.

Nay có cơ hội, tự nhiên vô cùng mong chờ.

Trong Thiên Đình.

Thái Bạch Kim Tinh tay cầm thiệp mời màu vàng, đi đến chỗ chư Thánh, cùng Hỗn Nguyên Cung, Địa Phủ, Địa Tiên Phủ, Nhân tộc, để gửi.

Vài phe thế lực này, Thiên Đình lúc này không thể chọc, cho nên lễ nghi, tự nhiên phải là cao cấp nhất. ...

Hồng Hoang, Thủ Dương Sơn.

Trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thượng mở thiệp mời ra xem, lộ vẻ trầm tư, trong lòng thầm nghĩ thủ đoạn của Hạo Thiên quả không nhỏ, mới không bao lâu lại tổ chức Bàn Đào Thịnh Hội, nếu kéo dài một thời gian, thật sự có khả năng khiến y tạo ra đại sự.

"Đồng tử, xuống núi một chuyến, thông báo Huyền Đô về núi một chuyến, ta có việc cần phân phó." Lão Tử nói với đồng tử ngồi dưới, trong mắt tinh quang lóe lên.

"Vâng!" Đồng tử cung kính khom mình thi lễ, rời khỏi Bát Cảnh Cung, đi về phía Hồng Hoang.

Chương 318

Hồng Hoang, Đông Côn Luân Sơn.

Trong Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi nhận thiệp mời, trên mặt lộ ra nụ cười, tâm tư của Hạo Thiên tự nhiên y hiểu rõ.

Nhưng những tâm tư này trước mặt Thánh nhân, y cựu phiên bất phong lãng.

Nhưng Bàn Đào, lại là thứ tốt, có thể để Thập Nhị Kim Tiên thưởng thức, thăng tiến thực lực, lập tức y liền nói với Tiên Hạc đồng tử, "Mau xuống núi, gọi mười hai vị sư huynh về núi một chuyến, vi sư có việc phân phó." Tiên Hạc đồng tử đáp một tiếng, lập tức hóa thành tiên hạc, bay lượn về phía Hồng Hoang.

Hồng Hoang, Đông Hải, Kim Ngao Đảo.

Trong Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ sau khi nhận thiệp mời, ngay lập tức liền sai đồng tử dưới trướng đi Hồng Hoang thông báo Đa Bảo và những người khác quay về, để họ đi Thiên Đình tham gia Bàn Đào Thịnh Hội.

Hạo Thiên muốn làm gì cụ thể, Thông Thiên Giáo Chủ lại không để tâm.

Nhưng Bàn Đào lại là thứ tốt, đối với tu vi của Đa Bảo cũng có lợi, không thể bỏ lỡ.

Vạn năm qua, Đa Bảo truyền giáo ở Hồng Hoang cũng đã trưởng thành rất nhiều, vừa hay có thể mượn cơ hội này để thư giãn, cũng đi xem phong cảnh Thiên Đình.

Hồng Hoang, ngoài Tam Thập Tam Thiên, thế giới Hỗn Độn.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Nữ Oa cũng đã nhận thiệp mời của Thiên Đình, nhưng môn hạ của nàng không nhiều như Tam Thanh và Tây Phương, cho nên, việc này do Thải Phượng đại tiên đi.

Hồng Hoang, Lục Đạo Luân Hồi, Địa Phủ.

Trong Bình Tâm Điện.

Hậu Thổ cũng nhận thiệp mời của Thiên Đình, nhưng nàng lại không đi, để Phong Bá Vũ Sư đại vu đi một chuyến là được.

Hồng Hoang, Tây Phương Đại Lục, trên Linh Sơn.

Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

So với chư Thánh, Chuẩn Đề hận không thể phái tất cả đệ tử đi tham gia mới tốt, năm xưa khi Hồng Quân Đạo Tổ giao Bàn Đào Thụ cho Dao Trì, y vô cùng đỏ mắt, nếu không phải Đạo Tổ tự mình ban tặng, y đã có ý muốn cướp rồi.

Mặc dù có Bồ Đề Thụ cùng tên với Bàn Đào Thụ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, nhưng tác dụng của Bồ Đề Tử lại khác Bàn Đào, chỉ có thể dùng để luyện đan hoặc luyện khí, một vạn năm mới kết mười hai hạt, thực sự không đủ để đệ tử môn hạ phân chia.

Bởi vậy, bây giờ có cơ hội như vậy, Chuẩn Đề tự nhiên sẽ không bỏ lỡ, lập tức sai người đến Hồng Hoang gọi Dược Sư, Di Lặc và những người khác quay về, chuẩn bị đi tham gia Bàn Đào Thụ Thịnh Hội.

Hồng Hoang, bên bờ Đông Hải, Nhân Tộc Thánh Địa.

Thất Trưởng Lão và Bát Trưởng Lão vừa mới từ Bồng Lai Thánh Địa trở về, liền gặp việc Bàn Đào Thịnh Hội của Thiên Đình.

Nhưng hai người cũng có chút nghi hoặc, Thiên Đình lại mời Nhân tộc đến.

Giữa Nhân tộc và Thiên Đình, chưa từng có giao thiệp, Thiên Đình tuy mượn tay Long tộc chi thủ, dựa vào hành vân bố vũ mà giúp đỡ Nhân tộc tránh khỏi việc bị dính líu vào Nhân tộc.

Nhưng nay Nhân tộc đại hưng, các giáo phái lũ lượt truyền giáo, cũng không ngại thêm một Thiên Đình, ngoài ra không còn gì khác.

"Nếu ta đã ở đây, lần Bàn Đào Thịnh Hội này, liền do ta dẫn dắt đệ tử đi đi!" Thất Trưởng Lão nhìn Bát Trưởng Lão bên cạnh, mở miệng nói.

"Như vậy cũng tốt!" Nghe vậy, Bát Trưởng Lão khẽ gật đầu, không có dị nghị.

Hồng Hoang, Vạn Thọ Sơn.

Trong Địa Tiên Phủ.

Trấn Nguyên Tử nhìn kim sắc thiệp mời trong tay, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Trong mắt thần quang dũng động, rơi xuống Thiên Đình phía trên, nói, "Nếu đã như vậy, vậy ta liền đi một chuyến vậy!" ...

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Khổng Tuyên nhìn thiệp mời trong tay, trên mặt lộ vẻ suy tư.

"Sư huynh, lần này Vô Lượng Cung do ai đi tham gia Bàn Đào Thịnh Hội?" Đại Bằng nhìn y, mở miệng nói.

Nghe vậy, Khổng Tuyên nhìn Đại Bằng, lại nhìn chư vị sư đệ, không mở miệng.

Đột nhiên, một thanh âm vang lên bên tai Khổng Tuyên, nghe vậy, y cung kính nói, "Đệ tử minh bạch!" Nghe vậy, chư vị sư đệ nhìn

nhau, lẽ nào lão sư đích thân nói với sư huynh?

"Lần này, liền có Đại Bằng và Thương Minh sư đệ tùy ta đi tham gia Thiên Đình Bàn Đào Thịnh Hội." Khổng Tuyên nhìn mọi người, mỉm cười nói.

Càn Khôn đã phân phó, vậy thì cứ làm theo thôi.

"Vâng!" Mọi người nghe vậy, đương tức chắp tay nói. ...

Sau bảy bảy bốn mươi chín năm, những người trong Hồng Hoang đáng lẽ phải nhận thiệp mời của Thiên Đình, lúc này đã nhận được, chỉ cần một thời gian nữa là có thể đến Thiên Đình tham gia thịnh hội.

Lại sau chín chín tám mươi mốt năm, thời gian Bàn Đào Thịnh Hội cận kề, lúc này các tán tu đã nhận thiệp mời lũ lượt lên đường.

Trừ bỏ cảnh giới Đại La và Chuẩn Thánh, tu vi dưới Đại La, muốn đến Tam Thập Tam Thiên đều mất một đoạn thời gian không nhỏ.

Nếu là tu vi Thái Ất Kim Tiên, phi hành vài chục năm cũng là nhanh.

Bởi vậy, ngay cả khi lúc này cách thời điểm thịnh hội khai mạc vẫn còn trăm năm, họ cũng đã chọn lúc này bắt đầu lên đường đến Thiên Đình, nếu không thì có thể sẽ lỡ thời gian.

Cho nên khoảnh khắc này, trên bầu trời Hồng Hoang muôn vạn đạo hồng quang bay lên, vô cùng hùng vĩ.

Đó đều là những tán tu tiên nhân, tu vi đại bộ phận đều dưới Đại La.

Nhìn những đạo hồng quang đó, những tán tu chưa nhận thiệp mời lúc này không khỏi lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ.

Chương 319

...

Chớp mắt, đã hơn trăm năm trôi qua.

Lúc này, cách thời điểm Thiên Đình Bàn Đào Thịnh Hội khai mạc, chỉ còn mười mấy năm mà thôi.

Môn hạ chư Thánh, Địa Phủ, Địa Tiên Phủ, Hỗn Nguyên Cung, Nhân tộc và các thế lực khác, cùng với những đại thần thông giả, lúc này đã bắt đầu lên đường, hướng Thiên Đình mà đi.

Một ngày nọ, trong Thiên Đình tiên nhạc vang lên từng trận, hà quang bỗng nhiên rực rỡ.

Tại Nam Thiên Môn.

Thái Bạch Kim Tinh đóng vai trò người tiếp khách, chờ đợi những tán tu và các thế lực cùng đại thần thông giả đến.

Không lâu sau, Thái Bạch Kim Tinh liền thấy dưới Tam Thập Tam Thiên, bỗng nhiên vạn trượng hà quang bay lên, hồng quang tung hoành, đếm không xuể, vô số tiên nhân thành từng nhóm từng đội bay về phía Nam Thiên Môn.

Trên đường đi, các tán tu tiên nhân nói cười rộn rã, có thể được Thiên Đình mời tham gia Bàn Đào Thịnh Hội, cảm thấy vô cùng có mặt mũi, nụ cười trên mặt đều không ngớt.

Đến Thiên Đình sau, những tán tu tiên nhân này thấy người tiếp đãi lại chính là Thái Bạch Kim Tinh của Thiên Đình, trong mắt đều thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng sau khi lấy lại bình tĩnh, nụ cười trên mặt lại càng rạng rỡ hơn.

"Chư vị xin mời..." Thái Bạch Kim Tinh chắp tay thi lễ, để một số

thiên quan hoặc thiên binh dẫn các tiên nhân đến Dao Trì Tiên Cảnh, còn y thì tiếp tục đón tiếp tân khách.

Thời gian dần trôi, Thái Bạch Kim Tinh tại Nam Thiên Môn nghênh tiếp từng đoàn từng đoàn tân khách, từng đoàn tân khách cũng được dẫn đến Dao Trì Tiên Cảnh. ...

Trong Dao Trì Tiên Cảnh, tường vân tràn ngập bầu trời, quang mang chiếu rọi, hà quang tỏa ra bốn phía.

Khói hương mờ ảo, gió hòa nắng đẹp, gió nhẹ hiu hiu.

Trước đình thấy hoa cỏ mùa xuân nở rộ, lân phượng nhảy múa cá rồng nô đùa, trên vị trí tân khách bày đủ các món ngon vật lạ, tiên quả quỳnh tương, khiến người ta nghe mùi đã không khỏi động lòng.

Cùng với tân khách không ngừng vào sân, toàn bộ Dao Trì Tiên Cảnh cũng trở nên náo nhiệt.

Các tân khách ba năm người một nhóm ngồi cùng nhau, luận đạo, nhưng trên một số vị trí ở phía trước nhất lại bỏ trống, hiển nhiên là những quý khách thực sự chưa đến.

Những quý khách này, trong lòng ai cũng biết, chính là chư Thánh và vài phe thế lực.

Trong số những người ngồi dưới, có một số tán tu tiên nhân nhỏ giọng bàn luận, đã đến lúc tân khách nhập tịch rồi, bây giờ vẫn chưa có, không biết có đến không.

"Ngọc Đế, Vương Mẫu!" Đột nhiên, một tiếng hô lớn truyền đến, những tiên nhân đang nói chuyện nhỏ tiếng đều im bặt.

Ngay sau đó, hai đạo lưu quang bay đến, rồi liền thấy Hạo Thiên và Dao Trì khoan thai hạ xuống, lập tại vị trí ngồi.

Thấy vậy, chúng tiên đều đứng dậy, hướng Hạo Thiên và Dao Trì

cung thân hành lễ nói, "Tham kiến Ngọc Đế, Vương Mẫu!" Tuy không phải người của Thiên Đình, nhưng nghiêm khắc mà nói, Thiên Đình quản lý Hồng Hoang, thấy Ngọc Đế và Vương Mẫu, tự nhiên phải hành lễ.

Hạo Thiên Dao Trì tọa định chi hậu, nhìn thấy những vị trí phía trước vẫn chưa có ai đến, không khỏi nhíu mày, vốn định mượn cơ hội này để lập uy Thiên Đình, nào ngờ chư Thánh lại gây khó dễ.

Xem ra cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi thêm một lúc, may mắn là lúc này cách thời gian Bàn Đào Thịnh Hội khai mạc vẫn còn một chút thời gian.

Mặc dù Hạo Thiên biết chư Thánh sẽ không đến, nhưng đệ tử của họ thì chắc chắn sẽ đến, dù sao lợi ích của Bàn Đào, tự nhiên họ đều biết, sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Chúng tiên phía dưới tự nhiên đều thấy Hạo Thiên và Dao Trì nhíu mày, trong lòng cũng thầm nghĩ về cái vẻ ta đây của chư Thánh, nhưng không có cách nào, ai bảo người ta là Thánh nhân, đành phải chờ thêm.

"Tứ Hải Long Vương..." Lúc này, lại một tiếng hô lớn truyền đến, liền thấy Tứ Hải Long Vương dẫn theo một số tộc nhân Long tộc bước vào Dao Trì Tiên Cảnh.

Thấy Hạo Thiên và Dao Trì, đều lần lượt cung thân hành lễ nói, "Bái kiến Ngọc Đế, Vương Mẫu, nhân dịp Bàn Đào Thịnh Hội, Tứ Hải Long tộc đặc biệt dâng lên hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo." Nghe vậy, chúng tiên nhân đến tham gia thịnh hội không khỏi trong lòng kinh ngạc, lễ vật của Long tộc lại là Tiên Thiên Linh Bảo, những hai kiện.

Tuy hai kiện này là hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cũng vô cùng trân quý rồi, không ngờ Long tộc lại có nhiều bảo vật như vậy,

quả thực không thể xem thường Long tộc, tuy không còn phồn vinh như trước, nhưng nội tình vẫn còn, quả nhiên không hổ là bá chủ Hồng Hoang ngày xưa.

Đối với phản ứng của chúng tiên nhân, Ngao Quảng khóe miệng khẽ cong lên.

Y đã nhìn thấu thái độ của chúng tiên, Long tộc tuy không còn đi lại trong Hồng Hoang, nhưng cũng không để người khác tùy tiện xem thường, cũng mượn dịp này để trưng bày một số nội tình, chấn hưng danh vọng Long tộc.

Chúng tiên kinh ngạc, còn Hạo Thiên phía trên lại càng thêm bất ngờ, tuy là chủ của Thiên Đình, nhưng thực tình mà nói, Tiên Thiên Linh Bảo trong tay y thật sự không có mấy kiện, ngoài mấy kiện do Hồng Quân ban tặng ra, liền không còn gì nữa.

Có thể nói, Long tộc vừa ra tay đã là hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, quả thực hào phóng, trong lòng y tự nhiên vui mừng, trên mặt đầy nụ cười, cười nói, "Ái khanh hữu tâm rồi, mau mau nhập tọa đi!" "Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên đại tiên..." Một tiếng hô lớn của thiên quan Thiên Đình, lại khiến chúng tiên có mặt tại đó trong lòng kinh ngạc.

Chủ của Địa Tiên Phủ, Trấn Nguyên Tử đại tiên.

Chúng tiên nhìn về phía Hạo Thiên, không ngờ Hạo Thiên lại có thể mời được y.

"Vô Lượng Cung Khổng Tuyên đại tiên, Đại Bằng đại tiên..." Lại một tiếng hô lớn truyền đến, chúng tiên trong lòng lại một lần nữa kinh ngạc, môn hạ Vô Lượng Cung cũng đến rồi. ...

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu Thiên Đình.

Trong Dao Trì Tiên Cảnh.

Trấn Nguyên Tử và Khổng Tuyên, Đại Bằng, cùng vài đệ tử Vô

Lượng Cung từ bên ngoài Dao Trì Tiên Cảnh bước vào.

"Hoan nghênh Trấn Nguyên Tử đạo hữu, Khổng Tuyên đạo hữu, và Đại Bằng đạo hữu đại giá quang lâm, trẫm đã thất lễ không nghênh đón từ xa, xin thứ lỗi." Hạo Thiên và Dao Trì kiến Trấn Nguyên Tử và Khổng Tuyên tiến, liền vội vàng đứng dậy đón tiếp nói.

Thân phận của Trấn Nguyên Tử, Khổng Tuyên và Đại Bằng không tầm thường, Hạo Thiên tự nhiên phải làm đủ lễ nghi.

Trấn Nguyên Tử nghe vậy, lại cười nói, "Gặp Hạo Thiên đạo hữu, Dao Trì đạo hữu, bần đạo xin dâng chín quả Nhân Sâm Quả, chúc mừng đạo hữu khai mở Bàn Đào Thịnh Hội, xin đạo hữu đừng chê." Y phất tay, chín quả Nhân Sâm Quả được dâng lên, mỗi quả đều như một hài nhi, tiên khí bao quanh, mây khói lượn lờ, nhìn vô cùng hấp dẫn, thậm chí không thua kém Bàn Đào.

Hạo Thiên cười để người khác tiếp nhận Nhân Sâm Quả, làm động tác mời nói, "Đạo hữu đã cho trẫm vô cùng mặt mũi rồi, sao dám chê, xin đạo hữu mau mau nhập tọa." Trấn Nguyên Tử khẽ gật đầu, xoay người nhập tọa.

Lúc này, Khổng Tuyên và Đại Bằng tiến lên một bước, Khổng Tuyên nhìn Hạo Thiên, mỉm cười nói.

"Gặp Hạo Thiên đạo hữu, Dao Trì đạo hữu, bần đạo đại lão sư tiền tham gia thịnh hội, đặc hiến thượng Vô Lượng Cung độc hữu linh căn sở sản chi vật, 'Ngộ Đạo Trà', cung hạ đạo hữu triệu khai bàn đào thịnh hội, thỉnh đạo hữu bất yếu hiềm khí." Khổng Tuyên thử thoại nhất xuất, chúng tiên giai lộ xuất đích biểu tình, trà hà vật?

Đô vị tằng thính, đan thính sở ngôn, dã linh căn sở sản chi vật, tự nhiên bất phàm.

Trong Dao Trì Tiên Cảnh những người biết Ngộ Đạo Trà, chỉ có

đệ tử Vô Lượng Cung mà thôi.

Khổng Tuyên kiến chúng tiên biểu tình, khước vi vi nhất tiếu, tại Hạo Thiên khai khẩu chi tiền, đại thủ nhất huy, nhất cá ngọc hạp xuất hiện tại thủ trung, nhất đả khai cái tử, tiên khí vân nhiễu, nhất trận thanh hương đốn thì di mạn khai, văn chi lệnh nhân tinh thần nhất chấn.

Chương 320

Chúng tiên giai nhãn thần chấn kinh gia hỏa nhiệt đích tránh trứ Khổng Tuyên thủ trung chi vật, Hạo Thiên tẩu hạ tọa vị, thân thủ tiếp liễu Khổng Tuyên thủ trung đích trà, kiểm thượng thiểm nhất ti hỉ sắc.

Nhìn Khổng Tuyên cười nói, "Càn Khôn tiền bối ban tặng vật này thậm trân quý, trẫm chẩm cảm hiềm khí, thỉnh đạo hữu hồi khứ thế ngã cảm tạ tiền bối, biên khoái khoái nhập tọa." Khổng Tuyên vi vi hạm thủ, đái trứ Đại Bằng hòa kỷ vị sư đệ nhập tọa.

Một bên, Hạo Thiên cẩn thận thu Ngộ Đạo Trà lại, chuẩn bị sau thịnh hội sẽ nếm thử công hiệu của Ngộ Đạo Trà. ...

"Thải Phượng tiên tử..." Cùng với một tiếng hô lớn của thiên quan truyền đến, thần sắc chúng tiên lại một lần nữa thay đổi.

Thải Phượng tiên tử chính là Thất Thải Phượng Hoàng dưới trướng Thánh nhân Nữ Oa, y đến, vậy có nghĩa là, môn hạ chư vị Thánh nhân cũng bắt đầu đến rồi.

Vài nhịp sau, chúng tán tu tiên nhân chỉ thấy một nữ tử dáng người cao ráo, dung mạo xinh đẹp bước vào.

Một thân áo choàng màu vàng nhạt, che đi thân hình thướt tha mềm mại.

Chỉ thấy Thải Phượng chậm rãi đi đến trước mặt Hạo Thiên và Dao Trì, khẽ chắp tay nói, "Gặp Ngọc Đế, Vương Mẫu.

Thải Phượng đại Nữ Oa nương nương tiền tham gia thịnh hội, đặc hiến thượng tiên thiên linh bảo nhất kiện, cung hạ Ngọc Đế, Vương Mẫu triệu khai bàn đào thịnh hội." Vừa nói, y đưa Tiên Thiên

Linh Bảo trong tay lên, Hạo Thiên cười tiếp nhận Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Thải Phượng.

Ngay lập tức nói, "Đa tạ Nữ Oa sư tỷ rồi, thỉnh Thải Phượng thì hồi khứ thế ngã hướng Nữ Oa sư tỷ vấn thanh hảo., thỉnh biên khoái khoái nhập tọa." Thải Phượng khẽ gật đầu, lập tức xoay người khẽ gật đầu với Trấn Nguyên Tử và Khổng Tuyên Đại Bằng và những người khác, rồi vào chỗ ngồi.

Càn Khôn cung chủ Vô Lượng Cung, có quan hệ không tầm thường với nương nương của mình, đối với đệ tử của y, Thải Phượng tự nhiên phải có chút lễ nghi.

Trấn Nguyên Tử và Khổng Tuyên Đại Bằng mỉm cười gật đầu, đáp lễ.

"Vu tộc Phong Bá Vũ Sư đại vu..." Không lâu sau khi Thải Phượng nhập tọa, lại có thế lực khác đến.

Lần này đến thế lực, lại phi thường, chính là nhân vật chính của Lượng Kiếp trước, Vu tộc.

Tuy Vu Yêu chiến đã kết thúc, ẩn mình trong Địa Phủ, nhưng Vu tộc sau đó vẫn còn vài vị đại vu, đặc biệt là Hình Thiên và Phong Bá Vũ Sư và các đại vu khác.

Cộng thêm có Hậu Thổ vị cường giả Hỗn Nguyên, cho nên thực lực Vu tộc, vẫn rất mạnh mẽ.

Cho nên khi đại vu Vu tộc vừa xuất hiện, các tân khách có mặt đều ngẩn người.

Một thân sát khí nồng đậm bao quanh, khí tức trên người ẩn ẩn phát ra, khiến nhiều tán tu tâm kinh, không hề nghi ngờ thực lực của Phong Bá và Vũ Sư.

Phong Bá và Vũ Sư dẫn theo vài tộc nhân, đi đến cách Hạo Thiên

không xa, chắp tay nói, "Phong Bá Vũ Sư đại thế Hậu Thổ đại nhân cung hạ Ngọc Đế Vương Mẫu triệu khai Bàn Đào Thịnh Hội, ngã Vu tộc hạ lễ, thỉnh thu hạ." Vừa giơ tay, chúng tiên lại phát hiện ra một kiện Tiên Thiên Linh Bảo nữa, thầm than nội tình của Vu tộc cũng không kém, vừa ra tay đã là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Chớp mắt, Hạo Thiên thu tứ kiện tiên thiên linh bảo, chúng tiên khán na đôi mãn tiếu ý đích kiểm bàng, tri đạo tâm trung tâm nhiệt.

"Ha ha ha, đa tạ Luân Hồi Chi Chủ đã ban lễ rồi, xin mau mau nhập tọa." Hạo Thiên làm động tác mời, cười nói.

Trong lòng thầm nghĩ Bàn Đào Thịnh Hội không cần tổ chức nhiều, không ngờ lại có thể thu được nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy.

Nhưng cũng thôi đi, lần đầu tiên, thu hoạch tự nhiên không nhỏ, nếu tổ chức thêm vài lần nữa, e rằng người ta sẽ không đến nữa, mang theo lễ vật.

"Tây Phương Giáo Dược Sư, Di Lặc..." Lúc này, cùng với một tiếng hô lớn, chỉ thấy Dược Sư và Di Lặc dẫn theo vài chục sư đệ bước vào.

Thấy tình hình này, chúng tán tu tiên nhân đều sững sờ, Tây Phương Giáo lại đến nhiều người như vậy.

Thần sắc Dược Sư và Di Lặc đạm nhiên, không hề để ý ánh mắt của chúng tiên, đi thẳng đến trước mặt Hạo Thiên và Dao Trì.

Dược Sư, Di Lặc hai người chắp tay, cúi đầu nói, "Dược Sư Di Lặc bái kiến Ngọc Đế Vương Mẫu, lão sư mệnh ngã đẳng tiền cung hạ Ngọc Đế Vương Mẫu Bàn Đào Thịnh Hội, lão sư chuẩn bị đích hạ lễ." Vừa nói xong, liền lấy ra một vật, lại là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo. ...

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu Thiên Đình.

Trong Dao Trì Tiên Cảnh.

Nhìn Tiên Thiên Linh Bảo mà Dược Sư lấy ra, chúng tiên xem xét, lại là một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tây Phương bần tích, chủng vãng ngoại tống đích sự tình, Chuẩn Đề đã phải cân nhắc kỹ lưỡng, nếu không phải vì thể diện Thánh nhân và lợi ích của Bàn Đào, e rằng y đã không tặng lễ vật.

"Thỉnh khoái khoái nhập tọa." Hạo Thiên mỉm cười nói, nhưng ngữ khí bình đạm, so với trước đó, lập tức thấy rõ sự khác biệt.

Tây Phương chỉ tặng một kiện Tiên Thiên Linh Bảo không nói, lại là một kiện hạ phẩm linh bảo.

Hạo Thiên thì không sao, chỉ là việc Tây Phương lại đến nhiều người như vậy, lại nằm ngoài dự liệu của y.

Nhưng trên bề mặt, Hạo Thiên vẫn chỉ có thể thể hiện ra vẻ vô cùng vui mừng, mời họ nhập tọa.

Nhưng vì người Tây Phương thực sự quá đông, không thể không thêm một số chỗ ngồi vào vị trí của Tây Phương Giáo.

Sau khi những người Tây Phương ngồi xuống, lại nghe thấy một tiếng hô lớn truyền đến.

"Tiệt Giáo Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu..." Không lâu sau, liền thấy Đa Bảo và những người khác từ bên ngoài Dao Trì Tiên Cảnh bước vào, chúng tiên xem xét, Tiệt Giáo cũng đến mười mấy người, đều là đệ tử nhập môn của Thông Thiên Giáo Chủ, ngoài Đa Bảo bốn người, còn có Tam Tiêu, Triệu Công Minh và những người khác.

Tiệt Giáo tự xưng vạn tiên triều bái mà lại chỉ đến mười mấy

người, so với Tây Phương thì quả thực có chút ít hơn, chúng tiên không khỏi nhìn về phía Tây Phương.

Dược Sư Di Lặc và những người khác trên mặt thoáng qua một tia dị sắc, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục bình thường, sau đó liền như không có chuyện gì vậy, nói chuyện uống ngọc nhưỡng, không hề để ý ánh mắt của mọi người.

Đa Bảo đạo nhân hành chí Hạo Thiên diện tiền, chắp tay nói, "Đa Bảo huề chúng vị sư đệ sư muội, kiến Ngọc Đế, Vương Mẫu.

Lão sư mệnh ngã đẳng tiền, chúc hạ Thiên Đình Bàn Đào Thịnh Hội triệu khai, lão sư nhượng ngã đái chúc hạ đích hạ lễ, thỉnh Ngọc Đế tiếu nạp." Đa Bảo nhất phiên thủ, nhất kiện bảo vật xuất hiện tại thủ trung, chúng tiên nhất khán, cánh hựu tiên thiên linh bảo, trung phẩm tiên thiên linh bảo.

Đoản đoản đích thời gian lý, Hạo Thiên đã thu được bao nhiêu Tiên Thiên Linh Bảo, chi trung, tu luyện bao nhiêu năm, đều chưa từng thấy nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, nhất thời, không khỏi nhìn ngây người.

Hạo Thiên tiếu trứ tiếp liễu Đa Bảo đạo nhân thủ trung đích tiên thiên linh bảo, đạo, "Thông Thiên sư huynh chân thái khách khí liễu, Đa Bảo sư điệt hồi khứ hậu, ký đắc thế trẫm tạ gia lão sư đích hảo ý.

Hảo liễu, khoái đái trứ sư đệ sư muội nhập tọa ba!" Đa Bảo khẽ gật đầu, dẫn theo các sư đệ sư muội nhập tọa.

"Xiển Giáo Nhiên Đăng đạo nhân, Thập Nhị Kim Tiên,..." Nhất thanh cao hát hậu, chích kiến Nhiên Đăng đái trứ Thập Nhị Kim Tiên hoãn hoãn tẩu tiến Dao Trì Tiên Cảnh.

Kiến Hạo Thiên hòa Dao Trì chi hậu, chích kiến Nhiên Đăng củng thủ hành lễ đạo, "Nhiên Đăng kiến Ngọc Đế, lão sư nhượng ngã đẳng

tiền chúc hạ Thiên Đình Bàn Đào Thịnh Hội triệu khai, hiến thượng nhất kiện tiên thiên linh bảo, tác vi hạ lễ." Kiến thử, chúng tiên nhân dĩ nhiên ma mộc liễu, chưa từng thấy nhiều linh bảo như vậy.

"Đa tạ Nguyên Thủy sư huynh đích hảo ý, thỉnh khoái khoái nhập tọa..." Hạo Thiên tiếp Nhiên Đăng thủ trung đích tiên thiên linh bảo, tiếu đạo, thủ trung tố liễu cá thỉnh đích thủ thế.

Chương 321

Nhiên Đăng và Thập Nhị Kim Tiên khẽ gật đầu, tìm vị trí của Xiển Giáo, liền ngồi xuống.

"Nhân Giáo Huyền Đô,..." Nhất đạo cao hảm chi hậu, tiện kiến Huyền Đô đái trứ môn hạ số vị ký danh đệ tử tẩu liễu tiến.

Huyền Đô trực kính tẩu chí Hạo Thiên hòa Dao Trì diện tiền phương tài đình hạ, triêu trứ lưỡng nhân củng thủ đạo, "Huyền Đô kiến Ngọc Đế, Vương Mẫu, lão sư nhượng ngã tiền chúc hạ Thiên Đình cử bạn đích Bàn Đào Thịnh Hội chi hỉ, đặc tống thượng nhất hồ lô Lục Chuyển Kim Đan tác vi hạ lễ." Huyền Đô phất tay, một cái thịnh mãn kim đan đích tử kim hồ lô phi Hạo Thiên diện tiền.

Kiến thử, tại tràng tán tu tiên nhân bất cấm biểu tình nhất chinh.

Kim đan tuy phi tiên thiên linh bảo, đan lục chuyển kim đan đích giới trị khước dã bất thâu vu tiên thiên linh bảo, tại mỗ chủng ý nghĩa thượng, yếu cao vu tiên thiên linh bảo, đặc biệt đối thử thì Thiên Đình.

Trừ khai Địa Tiên Phủ hòa Hỗn Nguyên Cung chi ngoại, kỳ đích thế lực, giai tống tiên thiên linh bảo, giới trị chi thượng, đô tương soa bất đại.

Đan thử thì đích Thái Thượng xuất thủ, khước hòa Địa Tiên Phủ dĩ cập Vô Lượng Cung nhất bàn, bất tiên thiên linh bảo, đan giới trị chi thượng, khước bất thâu vu linh bảo.

Nhất xuất thủ tiện nhất hồ lô kim đan, Thái Thượng khước dã đại thủ bút, đan đối vu thiện trường luyện đan, nhất hồ lô kim đan, khước bất.

Đan kim đan đối vu thử thì thực lực giác nhược Thiên Đình, khước do như tuyết trung tống thán nhất bàn, thập phân cập thì.

Lục Chuyển Kim Đan, chích yếu phục hạ nhất khỏa, tiện lập tức thành Kim Tiên đạo quả, đương chân đoạt thiên địa tạo hóa chi công, huyền diệu chí cực.

Như kim Thái Thượng nhất xuất thủ tiện tống liễu Hạo Thiên nhất hồ lô, hồ lô lý thiếu dã hữu bách bát thập lạp kim đan, tương đương vu cấp Thiên Đình tống liễu bách bát thập vị Kim Tiên, đương chân đại thủ bút liễu, dã phối đắc thượng Huyền Môn đại sư huynh đích thân phận dữ khí phái.

Lục Chuyển Kim Đan tuy nhiên trân quý huyền diệu, đan dữ Thái Thượng thủ trung đích lánh nhất chủng giác vi cao cấp 'Cửu Chuyển Kim Đan' tương bỉ, khước yếu soa liễu bất thiếu.

Truyền văn thử đan chích yếu phục hạ, tiện khả lập tức thành Đại La đạo quả, đan thử đan cực vi trân quý, tiện Thái Thượng diệc một luyện chế đa thiếu.

Đảo bất thập phân nan luyện, khước thử đan nhu yếu luyện chế đích dược liệu thập phân đích nan tầm, sở dĩ số lượng tài cực thiếu, do thử khả kiến thử đan trân quý liễu. ...

Hạo Thiên vi vi lăng thần chi hậu, tiện hân hỉ đích tiếp tử kim hồ lô.

Tại Thiên Đình nhu yếu đề thăng thực lực đích thì hậu, Thái Thượng tiện tống liễu nhất hồ lô kim đan, đảo chân cập thì.

"Đa tạ Thái Thượng sư huynh đích hảo ý, thỉnh Huyền Đô sư điệt hồi khứ chi hậu, thế ngã hảo hảo tạ tạ Thái Thượng sư huynh., khoái khoái nhập tọa ba!" Hạo Thiên khẩu trung tiếu đạo.

Hạ phương chúng tán tu tiên nhân chi trung, hữu bất thiếu tán tu

nhãn trung phóng trứ quang mang.

Thử thứ tham gia bàn đào thịnh hội, bất thiếu tiện vi liễu gia nhập Thiên Đình chi trung, thử phiên hữu Thái Thượng kim đan chi hậu, canh kiên định liễu tâm trung đích pháp, chích đãi thịnh hội lạc mạc chi hậu, tiện khả gia nhập Thiên Đình trung.

Huyền Đô văn ngôn, vi vi hạm thủ chi hậu, đái trứ môn hạ số vị sư đệ chuyển thân tọa liễu Nhân Giáo tọa vị thượng khứ.

Đa Bảo hòa Nhiên Đăng, Thập Nhị Kim Tiên đẳng nhân, toàn bộ trùng trứ Huyền Đô vi vi điểm đầu, nhãn trung thiểm nhất ti phục tạp chi sắc, bất tri đạo nhân vi nhất hồ lô kim đan nhân vi kỳ.

Tây Phương đích Dược Sư Di Lặc đẳng nhân, đạm đạm đích miết liễu Huyền Đô nhất nhãn chi hậu, tiện bất tái lý hội.

Đối thử, Tam Thanh môn hạ đảo dã lại đắc khứ lý hội.

Chư Thánh môn hạ tại thử thứ Nhân tộc truyền giáo chi trung, đảo hữu ta mâu thuẫn, sở dĩ song phương bất đối phó đảo dã chính thường. ...

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu Thiên Đình.

Trong Dao Trì Tiên Cảnh.

"Nhân tộc Thất Trưởng Lão, Bát Trưởng Lão,..." Cùng với một tiếng hô lớn nữa truyền đến, tuyên cáo sự xuất hiện cuối cùng, Nhân tộc.

Không lâu sau, liền thấy hai vị nam tử trung niên dẫn theo vài đệ tử Nhân tộc bước vào Dao Trì Tiên Cảnh.

Hai người dẫn theo vài đệ tử Nhân tộc đi đến trước mặt Hạo Thiên và Dao Trì, chắp tay nói.

"Kiến Ngọc Đế, Vương Mẫu.

Ngã đẳng tiền cung hạ Thiên Đình Bàn Đào Thịnh Hội triệu khai, Nhân Tổ nhượng ngã đẳng tống đích hạ lễ, thỉnh Ngọc Đế tiếu nạp." Thất Trưởng Lão phất tay, một kiện bảo vật tức thì được đưa đến trước mặt Hạo Thiên, bảo vật này vừa xuất hiện, tại tràng chúng tiên vô bất chấn kinh, Hạo Thiên, diệc nhãn lộ chấn kinh chi sắc.

Nhân tộc tống đích, cư nhiên nhất kiện trung phẩm linh bảo.

Tiện chi tiền đích kỷ phương thế lực, dã bất hạ phẩm linh bảo bãi liễu, Nhân tộc nhất xuất thủ, trung phẩm.

Đan, đảo dã thích nhiên, dĩ Nhân tộc thử thì thực lực, xuất thủ dạng đích linh bảo đảo dã bất bất khả năng.

Hạo Thiên kiểm thượng đích thần sắc vi vi chấn kinh chi hậu, tiện tiếu trứ tiếp tiên thiên linh bảo, đạo, "Đa tạ Nhân tộc trưởng lão đích hảo ý, thỉnh chư vị khoái khoái nhập tọa." Lưỡng nhân vi vi điểm đầu, đái trứ Nhân tộc đệ tử đích vị trí thượng tọa hạ. ...

Cùng với thời gian trôi đi, thời gian Bàn Đào Thịnh Hội đã đến.

Thái Bạch Kim Tinh đứng cạnh Hạo Thiên cao giọng hô, "Thời thần đã đến, Bàn Đào Thịnh Hội chính thức bắt đầu, thượng Bàn Đào!" Nghe vậy, chúng tiên không khỏi mong đợi, loại linh quả đẳng cấp này, chưa từng thấy bao giờ, đại bộ phận tán tu tiên nhân đến đây đều vì điều này.

Không lâu sau, chỉ thấy ngoài Dao Trì Tiên Cảnh bay vào từng đôi tiên nữ, tay bưng từng đĩa Bàn Đào tươi rói, tiên khí lượn lờ, lũ lượt tiến vào Dao Trì Tiên Cảnh.

Những Bàn Đào này chưa kịp đưa đến trước mặt, nhưng mùi hương đã sớm bay đến, chúng tân khách ngửi thấy tinh thần đều chấn động, tâm khoáng thần di.

Hương khí Bàn Đào trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ Dao Trì Tiên

Cảnh, không ít tán tu có tu vi tương đối thấp không khỏi hít sâu một hơi hương khí, đừng coi thường chỉ là một hơi hương khí, đối với họ, liền cảm thấy pháp lực hơi thăng tiến.

Nếu ăn một miếng, không biết sẽ thăng tiến đến mức độ nào, cho nên, không khỏi mong đợi.

Bàn Đào linh quả phân vi kỷ chủng, y thứ vi tam thiên niên nhất thục, lục thiên niên nhất thục dĩ cập cửu thiên niên nhất thục, ta tọa tại việt tiền diện đích, phân Bàn Đào bất cận canh đa, dã canh hảo.

Tất cánh tối tiền diện tọa vị, đô Thánh nhân môn hạ diệc hoặc Hồng Hoang đại năng hòa thế lực, tống thượng đích tự nhiên cửu thiên niên nhất thục Bàn Đào, tất cánh nhân gia hạ lễ, diệc bất phàm.

Sở dĩ, tự nhiên yếu bả tối hảo đích cửu thiên niên nhất thục Bàn Đào nã xuất chiêu đãi.

Kỳ đích tiên nhân, kiến tối tiền diện nhất bài đích chúng nhân giai na chủng cửu thiên niên nhất thục Bàn Đào thì, nhãn thần bất cấm đầu xạ khứ tiện mộ đích nhãn quang.

Tòng na Bàn Đào thượng tán phát xuất đích hương khí dữ tiên khí đẳng, tri đạo Bàn Đào dữ đích yếu hảo.

Đương nhiên, dã khán khán bãi liễu, na khả chư Thánh môn hạ dĩ cập na kỷ phương thế lực, khởi năng bỉ?

Chương 322

Huống, tiện cấp liễu cửu thiên niên Bàn Đào, cổ kế đô bất nhất định phục dụng bất liễu, tất cánh lý diện uẩn hàm đích sức mạnh hữu ta đại, ta tán tu đại đa tu vi bất cao.

Nhược trực tiếp phục dụng cửu thiên niên Bàn Đào, cổ kế na cổ uẩn hàm đích sức mạnh đô năng bả thân thể xanh bạo.

Bất tiêu phiến khắc, tiên nữ tiện bả Bàn Đào toàn số thượng hảo, tu vi tu sĩ phối niên phân đích Bàn Đào, đa thiếu cá, toàn bộ bất soa.

"Bàn Đào Thịnh Hội khai thủy, chư vị, thỉnh!" Hạo Thiên trạm thân, đối trứ tại tràng chúng tiên vi tiếu đạo, thủ trung tố liễu cá thỉnh đích thủ thế.

"Ngọc Đế, Vương Mẫu, thỉnh..." Chúng tiên củng thủ đạo, nhiên hậu khai thủy nã diện tiền đích Bàn Đào, phục dụng.

Nhất thời gian, Bàn Đào na cổ thanh hương tái thứ di mạn chỉnh cá Dao Trì Tiên Cảnh, bỉ chi cương tài, bất tri nùng úc liễu đa thiếu, mỗi vị tán tu tiên nhân kiểm thượng, quân lộ xuất hân hỉ đích thần sắc.

Cương cật nhất khẩu, đại bộ phận tán tu tiên nhân tiện giác đắc đích pháp lực đề thăng liễu hứa đa, bỉ tu luyện thiên niên đô hữu hiệu quả, nhược cật hoàn nhất chỉnh cá Bàn Đào, hồi khứ tái bế quan, đề thăng nhất cá đẳng cấp đô bất vấn đề.

Chúng tán tu tiên nhân khán trứ thủ trung đích Bàn Đào, nhãn trung đốn thì lộ xuất hỏa nhiệt đích thần sắc.

Thiên Đình hữu yêu hảo đích đông tây, gia thượng sung túc linh khí dữ tinh thần chi lực, như kim hựu hữu Thái Thượng kim đan dĩ

cập chư Thánh đại năng tống đích linh bảo, thực lực đề thăng hứa đa, na ta đả gia nhập hòa quan vọng đích tán tu, thử thì y cựu một hữu cố lự.

Thiên Đình thực lực bất tái đương sơ cương sơ kiến thì na bàn, số vạn niên, Thiên Đình danh khí dũ phát đích hưởng lượng, phong đầu khí vận đẳng giai nhất trướng tái trướng.

Nhược thử thì yêu hảo đích cơ hội bất gia nhập, na đẳng nhật hậu tái gia nhập, tiện bất na yêu dung dịch, địa vị dã bất hội na yêu cao liễu.

Tuyết trung tống thán, vĩnh viễn bỉ cẩm thượng thiêm hoa, yếu hảo vô số.

Cá đạo lý, tại tràng tán tu tiên nhân, na cá bất tri hiểu?

Sở dĩ thử thì năng gia nhập Thiên Đình chi trung, tự nhiên hội tuyển trạch thử thì gia nhập, đắc hưởng Thiên Đình bồi dưỡng. ...

Trước mặt chúng tiên, Hạo Thiên không hề giấu diếm sự thay đổi thần sắc sau đó, trên mặt treo nụ cười đạm bạc, trong mắt lóe lên một đạo quang mang.

Ý nghĩ của y, giống hệt trong lòng, sau thịnh hội, đại bộ phận tán tu tiên nhân sẽ chọn gia nhập Thiên Đình, những tán tu vẫn đang quan sát từ trước đến nay, cũng sẽ không còn lo lắng gì nữa.

Chỉ cần những tán tu tiên nhân này gia nhập Thiên Đình, vậy thì lại phối hợp với kim đan mà Thái Thượng ban tặng, cùng với Bàn Đào trong Thiên Đình.

Cộng thêm môi trường tiên thiên ưu việt trong Thiên Đình, thực lực Thiên Đình lại sẽ thăng tiến một giai vị.

Trong lòng nghĩ, Hạo Thiên vô thanh đích tiếu liễu tiếu, hòa Dao Trì đối thị nhất nhãn, quân tòng đối phương nhãn thần chi trung, khán

tâm trung sở, lưỡng nhân kiểm thượng tiếu ý canh thậm liễu.

"Thỉnh!" Hạo Thiên kiểm thượng lộ xuất đạm tiếu, dữ tiền bài đích chúng nhân điểm điểm đầu, kỳ ý phẩm thường. ...

Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu Thiên Đình.

Trong Dao Trì Tiên Cảnh.

Trấn Nguyên Tử và Khổng Tuyên Đại Bằng và những người khác, diệc tế tế đích phẩm thường.

Mặc dù những Bàn Đào này đối với Trấn Nguyên Tử không có tác dụng lớn, nhưng lúc này y cũng có thể ăn một chút để đỡ thèm, dù sao đây cũng là linh quả cấp Tiên Thiên Linh Căn đỉnh cấp, hương vị tự nhiên không tầm thường.

Khổng Tuyên, lúc này lại đang làm theo lời lão sư dặn dò, thu vài hạt Bàn Đào lại.

Mặc dù Trấn Nguyên Tử và Đại Bằng có chút không hiểu, nhưng vì là lão sư dặn dò, nên tự nhiên cũng không hỏi. ...

Lúc này, trong Dao Trì Tiên Cảnh, một chúng tiên nhân giai hưởng dụng.

Tối tiền nhất bài chi trung, nhân vi Tây Phương đích cật tương, thử thì dẫn đắc chỉnh bài chi nhân nhẫn bất trụ trắc mục.

Ngọc Thanh môn hạ đích Quảng Thành Tử nhãn thần bất tiết đích khán liễu nhất nhãn Tây Phương chúng nhân cật tương, chủy giác xuy tiếu nhất thanh, khai thủy tế tế phẩm thường Bàn Đào tư vị.

Tây Phương chúng nhân khước bất khứ lý hội Tam Giáo mục quang, tự cố trứ tiêu diệt diện tiền đích Bàn Đào, na chân lang thôn hổ yết, hận bất đắc liên Bàn Đào hạch đô cấp thôn hạ khứ.

Tây Phương bần tích, chủng linh quả khước bất đa kiến, canh biệt

chủng cực phẩm tiên thiên linh căn sở kết đích linh quả liễu, tự trân quý đắc cân bảo nhất dạng.

Đan Tam Giáo đệ tử tuy nhiên dã một cật dạng đích linh quả, khả thân vi Tam Giáo đệ tử, kiến đích hảo đông tây dã bất thiếu, tất cánh Đông Phương bất Tây Phương na yêu bần tích, sở dĩ diện đối dạng đích linh quả, Tam Giáo đệ tử phản ứng khước bình tĩnh.

Tương giác vu Tam Thanh hòa kỷ phương thế lực, kỳ đích tán tu tiên nhân, thử thì đích cật tương, hòa Tây Phương hựu hữu hà dị.

Thử đẳng cấp biệt đích linh quả Hồng Hoang chi trung xác thực thiếu hữu, mỗi kiến hòa thường dã chính thường, sở dĩ Hạo Thiên chích tiếu liễu tiếu, tịnh vị. ...

Bàn Đào Thịnh Hội trì tục triệu khai, chúng tiên trừ liễu hưởng dụng Bàn Đào chi ngoại, gia thượng quỳnh tương ngọc dịch hòa tiên quả đẳng vật, đảo cực vi đích hưởng thụ, nhất biên hưởng thụ Bàn Đào đẳng vật, nhất biên luận đạo liêu thiên, đảo hảo bất thống khoái.

Số nhật chi hậu, chích kiến Hạo Thiên đại thủ nhất huy, chích kiến nhất quần tiên nữ phiêu, thượng tiền hiến vũ, mỹ diệu bất khả ngôn dụ vũ tư, phiên phiên vũ đích tiên nữ tại tiên khí vân nhiễu đích Dao Trì Tiên Cảnh chi trung, cực vi đích dưỡng nhãn.

Bất tri bất giác gian, nhất nguyệt thời gian tiện tiễu nhiên lưu thệ, thử thì, dĩ thịnh hội vĩ thanh.

"Trẫm tái thứ cảm tạ chư vị đích, thỉnh!" Hạo Thiên đại tiếu nhất thanh, hát hoàn liễu thủ trung đích tối hậu nhất bôi quỳnh tương ngọc dịch, khán hướng liễu chúng tiên.

"Thỉnh!" Chúng tiên văn ngôn, đại tiếu đạo.

Hát hoàn chi hậu, nhất phiên khách khí thoại chi hậu, bộ phân tân khách phân phân cáo từ ly khứ.

Kỳ đích bộ phân tân khách, tắc tuyển trạch lưu tại Thiên Đình, Thiên Đình chi trung bất cận thiên địa linh khí bỉ Hồng Hoang nùng úc, chu thiên tinh thần chi lực diệc yếu bỉ Hồng Hoang chi trung yếu nùng úc nhất ta.

Tái gia thượng hữu Bàn Đào đẳng linh quả, hòa Thái Thượng sở hiến nhất hồ lô kim đan, yêu đa hảo đông tây, dạng đích hấp dẫn lực, đối vu ta tán tu, đô bất năng thác cơ hội.

Đối thử, Hạo Thiên tự nhiên trứ bất cự, ta tán tu chi trung, bất phạp hữu tư chất thượng thừa chi bối, thử thì tuy nhiên tu vi bất cao, đan khước khả mạn mạn bồi dưỡng.

Chích yếu tu vi thượng, tiện Thiên Đình trung kiên sức mạnh, giới thì, Thiên Đình thực lực tiện hựu hội đề thăng bất thiếu.

Vọng trứ bất đình gia nhập Thiên Đình tán tu, Hạo Thiên chủy giác bất cấm lộ xuất liễu nhất mạt đạm tiếu, tự hồ khán liễu Thiên Đình huy hoàng đích vị.

Bàn Đào Thịnh Hội kết thúc chi hậu, Hồng Hoang chi trung khước tái thứ an tĩnh hạ.

Chương 323

Thử thì đích Hồng Hoang, trừ liễu chư Thánh hòa na kỷ phương thế lực chi ngoại, tiện Thiên Đình phong đầu tối thịnh, thử phiên thịnh hội, hựu vi hấp dẫn liễu bất thiếu tán tu.

Thiên Đình nhật ích tráng đại, hoặc hứa hội trưởng thành liên chư Thánh đô trắc mục đích địa bộ. ...

Trong Càn Khôn Thế Giới, ở trung tâm.

"Ong!" Vào một khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở đôi mắt, ngưng vọng lên cửu thiên phía trên, trong đôi mắt thâm thúy đại đạo hiện ra.

"Thời Gian!" Càn Khôn khẽ niệm một tiếng trong miệng, xung quanh không ngừng tuôn ra Thời Gian Pháp Tắc, bao quanh toàn thân, sau đó dần dần diễn hóa ra một đại đạo đen kịt, chính là Thời Gian Chi Đạo.

"Ong!" Khoảnh khắc tiếp theo, một cổ kính tỏa ra thần quang rực rỡ huyền phù trên thiên linh của Càn Khôn, sau đó cùng với Trụ Cực Hoàng Chung sau gáy Càn Khôn trùng điệp vào nhau.

"Oanh!" Đột nhiên, một cỗ khí tức thời gian khủng bố tức thì quét ra, dao động đi, kích động không thôi.

Trong một phần ức vạn sát na, một đạo thất thải quang thúc tòng Côn Luân Kính chi trung xạ xuất, trực tiếp lạc liễu Thời Gian Chi Đạo thượng.

"Oanh!" Khí tức thời gian khủng bố không ngừng quét ra, vô tận Thời Gian Pháp Tắc ngưng tụ.

Khoảnh khắc tiếp theo, lại có một cỗ khí tức thời gian khủng bố từ trên người Càn Khôn phát ra, vô số hư không trở nên vặn vẹo, Thời

Gian Chi Đạo lúc này không ngừng bao quanh thân y.

"Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh!" Càn Khôn mục quang nhất ngưng, sĩ đầu đê hát đạo.

"Oanh!" Trên cửu thiên, truyền đến một tiếng nổ lớn, Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh hiện ra, vắt ngang giữa cửu thiên.

"Thời Gian Đại Đạo, hiện!" Đột nhiên, Càn Khôn khẽ quát một tiếng, bên cạnh y, đạo Thời Gian Đại Đạo đen kịt kia bỗng nhiên bay lên, vắt ngang hư không vô tận, tức thì trùng điệp lên Thời Gian Đại Đạo trong Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh. ...

Khi Thời Gian Chi Đạo được Càn Khôn diễn hóa bên cạnh và Thời Gian Chi Đạo trong Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh trên cửu thiên trùng điệp vào nhau, trên Thời Gian Chi Đạo liền truyền đến một trận chấn động nhẹ, sau đó lại có một trận cự hưởng truyền đến.

"Oanh!" Cự hưởng chấn động cửu thiên, sau đó liền thấy trong Thời Gian Đại Đạo, quang mang bỗng nhiên rực rỡ ba vạn trượng, khí tức bao trùm nửa bầu trời.

Dần dần, trên Thời Gian Đại Đạo Hư Ảnh, bắt đầu từ từ ngưng thực.

"Ong!" Giữa những chấn động nhẹ của Thời Gian Đại Đạo, cỗ khí tức hủy diệt khủng bố kia tức thì co rút trở lại vào trong đại đạo hư ảnh, sau đó dung hợp như Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh chi trung khứ.

"Oanh!" Đại đạo hồi quy, hựu một cỗ hạo hãn đích đại đạo khí tức tại Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh chi thượng di mạn khai. ...

Tại Càn Khôn thế giới, trên Cửu Thiên.

Cùng với việc Thời Gian Đại Đạo thành công diễn hóa, lúc này, Càn Khôn Đại Đạo ở trung tâm càng thêm rực rỡ, khí tức đại đạo

cũng nồng đậm hơn trước, ẩn ẩn muốn đột phá cảnh giới hiện tại.

"Cuối cùng cũng diễn hóa thành công…" Càn Khôn nhìn Thời Gian Đại Đạo và Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh lúc này, khẽ cười nói.

"Như vậy, ta lại có thêm một Đại đạo, cách cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên lại gần thêm một bước…" Càn Khôn thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi Càn Khôn một lần nữa diễn hóa ra một đạo, Càn Khôn thế giới lại lần nữa khuếch trương, kéo dài ra không biết bao nhiêu vạn ức dặm đất.

Lúc này, bất luận Bích Thế giới, Tinh Thần Đại Hải, hay Tứ Hải, v.v., đều đang không ngừng ổn định.

Đại đạo pháp tắc trong thế giới cũng đang không ngừng hoàn thiện, những đại đạo pháp tắc đã thành công diễn hóa thì càng thêm hoàn mỹ.

Những đại đạo chưa thành công diễn hóa lúc này cũng đã manh nha xuất hiện, tất cả đều là những bước tiến tốt đẹp.

"Sự phát triển của Càn Khôn thế giới quả nhiên càng ngày càng tốt…" Càn Khôn đảo mắt qua Càn Khôn thế giới, khẽ cười nói.

Nói đoạn, Càn Khôn chuyển ánh mắt, một lần nữa rơi vào Không Gian Đại Đạo trên Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh.

"Việc lĩnh ngộ Không Gian Đại Đạo còn kém một chút, nhưng… việc diễn hóa nó ra chắc cũng không còn xa nữa…" Sau một lúc lâu, Càn Khôn khẽ nói một câu.

Lời vừa dứt, tay y khẽ vung, liền thấy thần quang và khí tức đại đạo mênh mông trên Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh bắt đầu thu lại, sau đó độn nhập vào Cửu Thiên, biến mất không thấy tăm hơi.

Sau khi làm xong mọi việc, Càn Khôn nói: "Bàn Đào Thịnh Hội đã kết thúc, Thiên Đình lần này ở Hồng Hoang quả nhiên lại nổi lên một phen phong ba…" Âm mưu của Hạo Thiên lần này, có đại năng nào ở Hồng Hoang mà không biết?

Nhưng vì Thiên Đình thịnh yến, cũng không tiện không đi.

Càn Khôn để Khổng Tuyên và Đại Bằng đi, nhưng lại có tính toán của riêng mình, đó là để Khổng Tuyên mang về mấy hạt Bàn Đào, có thể dùng để bồi dưỡng một cây Bàn Đào, rồi trồng trong Càn Khôn thế giới.

Dùng linh căn để ổn định thế giới, việc như vậy Càn Khôn đã làm không ít lần, trong Càn Khôn thế giới lúc này cũng có mấy cây Tiên Thiên linh căn tồn tại.

Khổ Trúc, Ngộ Đạo Trà, Nhân Sâm Quả Thụ, Tinh Thần Quả Thụ, v.v.

Sự tồn tại của linh căn có sự trợ giúp cực lớn trong việc ổn định thế giới, đó cũng là nguyên nhân Càn Khôn để Khổng Tuyên đi lấy hạt Bàn Đào.

Nghĩ đoạn, thân hình Càn Khôn khẽ động, khoảnh khắc tiếp theo không gian nổi lên từng gợn sóng nhỏ, sau đó bóng dáng y đã biến mất, đã rời khỏi Càn Khôn thế giới.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

"Ong!" Đột nhiên, chỉ thấy không gian khẽ rung động, sau đó vô số pháp tắc đan xen tung hoành, tức khắc hiện ra thân hình Càn Khôn.

Sau khi đảo mắt một cái, y liền khoanh chân ngồi xuống trên bồ đoàn, sau đó phân ra tâm thần, một mặt tham ngộ Không Gian chi đạo, một mặt quan sát sự tình trong Hồng Hoang.

"Tiến triển của Toại Nhân không quá chậm, chỉ còn kém một tia

cuối cùng là tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên…" Càn Khôn khẽ động tâm, liền đã biết tình hình của Toại Nhân Thị lúc này.

Tuy cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ còn kém một tia, nhưng khoảng cách thực sự giữa đó lại như một khe rãnh lớn.

Có tu sĩ, có lẽ cả đời cũng không thể đạt tới cảnh giới này.

May mắn là, Toại Nhân Thị trong lòng đã có phương pháp, chỉ còn đang tìm kiếm một thời cơ thích hợp mà thôi.

Điều này, Càn Khôn trong lòng tự nhiên hiểu rõ, cho nên sau khi hiểu rõ tình hình của Toại Nhân Thị, liền không còn bận tâm nữa, thu hồi ánh mắt rồi từ từ nhắm hai mắt lại.

Thoáng chốc, đã qua trăm năm.

Lúc này, hư không trên Vô Lượng Sơn chấn động, khoảnh khắc tiếp theo, liền có mấy đạo thân ảnh xuất hiện, chính là Khổng Tuyên, Đại Bằng và những người khác.

Chương 324

Sau khi tiến vào Vô Lượng Cung, các đệ tử lập tức bái kiến Càn Khôn.

"Đệ tử bái kiến Lão sư, Lão sư vạn thọ vô cương!" Nghe vậy, Càn Khôn từ từ mở hai mắt, sau đó phất tay đỡ dậy, "Không cần đa lễ!" Ngay lập tức, y nhìn về phía Khổng Tuyên, hỏi: "Việc vi sư giao phó đã làm tốt chưa?" Nghe vậy, Khổng Tuyên gật đầu, cung kính nói: "Đệ tử theo lời lão sư phân phó, đã lấy được hạt Bàn Đào…" Nói đoạn, y lật tay, lấy ra sáu hạt Bàn Đào, sau đó đưa cho Càn Khôn.

Thấy vậy, Càn Khôn khẽ gật đầu, sau đó nhận lấy hạt đào Khổng Tuyên đưa, rồi thu chúng lại.

Đại Bằng nhìn thấy thì hiếu kỳ, lão sư của mình cần hạt đào để làm gì?

Nhưng y cũng chỉ nghĩ trong lòng, không hỏi ra.

"Như vậy, các ngươi cứ tự mình tham ngộ Đại đạo đi, hoặc giả, có thể đến chỗ Trấn Nguyên Tử luận đạo, cũng sẽ có chút trợ giúp…" Càn Khôn đảo mắt một cái, nhàn nhạt nói.

"Dạ, đệ tử đã rõ!" Nghe vậy, các đệ tử khẽ chắp tay nói.

Càn Khôn gật đầu xong, thân hình khẽ động, liền đã biến mất trên đại điện.

Khổng Tuyên và Đại Bằng nhìn nhau một cái, sau đó dẫn theo Thương Minh và mấy vị sư đệ, rời khỏi Vô Lượng Cung, đi về phía Ngũ Trang Quán.

Càn Khôn thế giới, bên cạnh Tiên Thiên Thủy Trì.

Càn Khôn khẽ động tay, sáu hạt đào tức thì xuất hiện trong tay y,

sau đó quang hoa trong tay lưu chuyển, pháp lực vận chuyển, dung hợp sáu hạt đào thành một hạt.

Sau đó y bắt đầu trồng nó ở gần bên cạnh Tiên Thiên Thủy Trì, dùng Tiên Thiên Chi Thủy tưới tắm, lại vận dụng một tia sức mạnh thế giới để trợ giúp hạt Bàn Đào phát triển.

Càn Khôn cũng ngồi bên cạnh Tiên Thiên Thủy Trì, bắt đầu chờ đợi Bàn Đào nảy mầm và trưởng thành.

Cứ như vậy, thoáng chốc, đã qua vạn năm thời gian.

Lúc này, hạt Bàn Đào mới từ từ phá đất mọc lên, hình thành một cây mầm nhỏ.

Thấy vậy, Càn Khôn lại bắt đầu tỉ mỉ dùng Tiên Thiên Chi Thủy và sức mạnh thế giới để trợ giúp cây mầm Bàn Đào.

Cứ như vậy, lại vạn năm hơn nữa trôi qua.

Cây Bàn Đào lúc này đã có hình dáng cao ba trượng.

Càn Khôn thấy vậy, hài lòng gật đầu, sau đó thân hình khẽ động, rời khỏi nơi này.

Càn Khôn thế giới, tại trung tâm.

Càn Khôn khoanh chân ngồi trong Càn Khôn Đỉnh, từng trận Càn Khôn thanh quang bao phủ quanh thân, khí tức đại đạo mênh mông không ngừng tràn ra, vô tận Càn Khôn pháp tắc đan xen xung quanh.

Đối với việc tham ngộ Càn Khôn pháp tắc của bản thân, Càn Khôn vẫn không ngừng nghỉ, chỉ là đôi khi phân ra tâm thần tham ngộ không được nhiều mà thôi, nhưng thực sự chưa từng dừng lại một khắc.

Lúc này Càn Khôn muốn củng cố toàn bộ phần Càn Khôn pháp tắc đã được diễn hóa thành đại đạo và thăng cấp, sau đó mới có thể tiếp tục tham ngộ Tân Hỏa chi đạo.

Toại Nhân Thị sắp chứng đạo không còn xa nữa, khi đó Càn Khôn tự nhiên phải nâng cao Tân Hỏa chi đạo lên ngang bằng với Toại Nhân Thị, sau đó mới có thể một lần diễn hóa ra.

Có Toại Nhân Thị ở đó, Càn Khôn lúc đó lĩnh ngộ Tân Hỏa chi đạo cũng sẽ không khó, chỉ cần tốn chút thời gian mà thôi, điều này y cũng không bận tâm.

"Toại Nhân chứng đạo sắp đến, xem ra Bần đạo cũng phải nắm bắt thời gian…" Càn Khôn khẽ động tâm, sau đó nói.

Nói đoạn, liền từ từ nhắm hai mắt lại, bắt đầu củng cố và tham ngộ Càn Khôn chi đạo.

Nhất thời, Càn Khôn thanh quang trên thân Càn Khôn càng thêm rực rỡ, khí tức Càn Khôn Đại Đạo mênh mông càng càn quét vạn ức dặm đất, vô tận pháp tắc đan xen tung hoành.

"Ong!" Lúc này, Càn Khôn Đỉnh khẽ chấn động, một cỗ Càn Khôn chi lực và sức mạnh thế giới đan xen dung hợp thành một, sau đó hóa thành một đạo quang mang, chiếu rọi vào Càn Khôn Khánh Vân, vào trong Càn Khôn Đại Đạo đang diễn hóa.

"Oanh!" Đại đạo oanh minh, sau đó liền thấy thần quang lưu chuyển trên Càn Khôn Đại Đạo, khí tức kích động, ba động liên hồi, trong nháy mắt diễn hóa vạn thiên, tất cả huyền diệu giữa trời đất, lúc này đều ở trong đó.

"Đông!" Trong Thức Hải của Càn Khôn, đột nhiên truyền đến một tiếng chuông trầm đục, dường như làm cho tư tưởng của y ngưng kết lại trong nháy mắt.

Lúc này, tâm thần Càn Khôn huyễn hóa thành hình, lẳng lặng nhìn Càn Khôn Đại Đạo đang không ngừng diễn hóa, phân giải, rồi lại diễn hóa trong không gian Thức Hải.

Trong Càn Khôn Đại Đạo, tất cả huyền diệu và hối hả, lúc này đều hiện rõ mồn một trước mắt Càn Khôn, không hề che giấu.

Đôi mắt sâu thẳm của Càn Khôn lúc này hiện lên quỹ tích đại đạo, diễn hóa ra một đồ án huyền ảo và hối hả, lúc này trùng điệp với quỹ tích đại đạo trong Càn Khôn Đại Đạo.

"Oanh!" Đột nhiên, một cỗ Càn Khôn khí tức mênh mông từ trên thân Càn Khôn càn quét ra, sau đó kích động toàn bộ không gian Thức Hải.

Khoảnh khắc này, Linh Đài của Càn Khôn vô cùng thanh minh, tất cả huyền diệu đều trong quá trình lĩnh ngộ, cảm ngộ đại đạo và tinh nghĩa đại đạo lúc này đều nhanh chóng đề thăng, củng cố.

Khoảnh khắc này, Càn Khôn đã quên đi mọi sự tồn tại của thời gian, không gian, lúc này, chỉ còn Càn Khôn Đại Đạo pháp tắc.

Năm tháng như cát bụi, như dòng chảy, không ngừng nghỉ ngày đêm trôi qua.

Thoáng chốc, trong Càn Khôn thế giới đã trôi qua một Nguyên Hội thời gian.

"Ong!" Vào một thời khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm như Tinh Thần Đại Hải Chu Thiên, lướt qua một đạo thất thải thần quang.

"Việc tham ngộ và củng cố Càn Khôn Đại Đạo đã đạt đến mức dự kiến, thời gian tiếp theo, ta có thể tham ngộ Tân Hỏa chi đạo, thời gian chắc cũng không cần quá lâu…" Càn Khôn cẩn thận cảm thụ một phen biến hóa của đại đạo, sau đó lẩm bẩm nói.

Việc tham ngộ Tân Hỏa chi đạo gần như không có bình cảnh, cho nên Càn Khôn lúc này chỉ cần dành chút thời gian để nâng cao nó lên ngang bằng với Toại Nhân Thị là được.

Đoạn thời gian này, cũng sẽ không tốn quá lâu.

Nghĩ đoạn, Càn Khôn liền tiếp tục nhắm mắt tham ngộ Tân Hỏa chi đạo.

Việc này càng sớm một chút ngày nào, đối với Càn Khôn lúc này cũng có chút trợ giúp, cho nên y lúc này không còn lãng phí thời gian nữa, tiếp tục tham ngộ Tân Hỏa chi đạo.

Trong Hồng Hoang đại địa.

Thời gian thoáng chốc, đã qua mấy vạn năm.

Mấy vạn năm này, Thiên Đình có thể nói là thế lực nổi bật nhất trong Hồng Hoang.

Các Đạo tràng của Chư Thánh, sau lần truyền giáo cho Nhân tộc trước đó, liền một lần nữa chìm vào im lặng.

Hơn nữa, Thánh nhân tuy cao cao tại thượng, không ngừng được bàn tán, nhưng dù sao vẫn là thành Thánh như cũ, so với sự nổi bật của Thiên Đình lúc này thì lại khiêm tốn hơn nhiều.

Chương 325

Còn về Địa Tiên Phủ và Lục Đạo Luân Hồi, lúc này đã trở nên khiêm tốn, hai thế lực này, trừ những việc cần làm ra, các việc khác đều hoàn toàn không bận tâm.

Cho nên, so với Thiên Đình lúc này, các thế lực kia đều khiêm tốn đi không ít, Thiên Đình thì lại nổi bật không ít.

Đặc biệt lần Bàn Đào Thịnh Hội của Thiên Đình mới kết thúc mấy vạn năm, chính là thời cơ tốt để Thiên Đình đại triển thủ cước, phô trương thực lực trong Hồng Hoang, chiêu mộ tán tu gia nhập.

Cơ hội như vậy, Thiên Đình sao có thể bỏ qua?

Cho nên, mới thành ra như ngày nay, Thiên Đình nhất thời nổi bật trong Hồng Hoang, lấn át cả Địa Tiên Phủ và Lục Đạo Luân Hồi.

Mặc dù thực lực không bằng hai thế lực kia, nhưng về sự nổi bật thì lại vượt trội.

Cùng với Bàn Đào Thịnh Hội lần trước của Thiên Đình, cộng thêm lần này Thiên Đình đã phô diễn hết sự nổi bật, Thiên Đình đã thu hút không ít tiểu thế lực và tán tu gia nhập Thiên Đình nhậm chức.

Nhất thời, khí vận và thực lực tổng thể của Thiên Đình cũng đã đề thăng không ít.

Thân là Thiên Đình chi chủ Hạo Thiên Thiên Đế, tu vi lúc này ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá đến tầng thứ Chuẩn Thánh đỉnh phong, khiến y trong lòng vô cùng vui sướng, chỉ cần tham ngộ thêm một phen nữa, đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong sẽ không khó.

Đối với những tiểu thế lực và tán tu mới gia nhập, Hạo Thiên cũng đã chọn ra một số phù hợp, đặc biệt bồi dưỡng những tán tu

trung thành với Thiên Đình.

Có Thái Thượng Kim Đan, cộng thêm Bàn Đào và linh khí của Thiên Đình trợ giúp, Hạo Thiên lúc này bồi dưỡng tâm phúc quả là đắc tâm ứng thủ.

Cùng với việc thực lực của các tâm phúc này dần dần được bồi dưỡng, thực lực tổng thể của Thiên Đình cũng đang chậm rãi đề thăng, ngay cả khí vận lúc này cũng đang chậm rãi đề thăng.

Hồng Hoang, Lăng Tiêu Thiên Đình.

Cùng với việc thực lực và khí vận của Thiên Đình không ngừng tăng trưởng, Hạo Thiên lúc này dường như đã nhìn thấy ngày mai huy hoàng của Thiên Đình, liền càng thêm đầu nhập vào việc bồi dưỡng thế lực tâm phúc dưới trướng.

Trong Thiên Đình, việc quản lý các sự vụ trong Hồng Hoang cũng không hề lơ là.

Mặc dù trong Hồng Hoang, Thiên Đình không thể can thiệp nhiều việc, nhưng chỉ cần có thể ra tay, Thiên Đình sẽ không bỏ qua, bất kể có công đức hay không, ngay cả chỉ để lập uy vọng, Hạo Thiên cũng sẽ để Thái Bạch Kim Tinh đi làm, thậm chí tự mình ra tay.

Cũng chính vì vậy, sự nổi bật và uy vọng của Thiên Đình lúc này càng thêm cường thịnh.

Cùng với sự phát triển như vậy, cũng ngày càng có nhiều tán tu gia nhập Thiên Đình nhậm chức, Thiên Đình đối với sự quản lý trên Hồng Hoang đại địa cũng mạnh hơn trước một chút.

Những gì nên quản lý, Thiên Đình hiện tại sẽ không bỏ qua, những nơi không thể can thiệp một chút nào, Thiên Đình cũng sẽ không miễn cưỡng.

Cũng chính vì Thiên Đình đang nổi bật, nhưng lại không xung đột

với các thế lực khác là có một nguyên nhân, đó là vì Thiên Đình từ trước đến nay không miễn cưỡng, mọi người tự làm việc của mình, không can thiệp lẫn nhau.

Ngoài ra, Thiên Đình do Đạo Tổ đích thân chỉ định, chiếm giữ đại nghĩa, các thế lực bình thường tự nhiên sẽ không xung đột với Thiên Đình.

Còn về các Đạo tràng của Chư Thánh, Lục Đạo Luân Hồi và Địa Tiên Phủ, v.v., sự phát triển của Thiên Đình lúc này uy hiếp không nhỏ, cho nên tự nhiên cũng sẽ không đi bận tâm tình hình của Thiên Đình.

Đặc biệt là Chư Thánh, lúc này tuy thực lực Thiên Đình đang từng chút một tăng cường, nhưng trong mắt họ, vẫn chỉ là trò đùa nhỏ, không đáng nhắc đến.

Trừ phi Hạo Thiên lúc này có thể chứng đạo cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khi đó Chư Thánh mới sẽ chú ý nhiều đến Thiên Đình, tránh để Thiên Đình chiếm được lợi ích, cũng cần lưu ý xem liệu có bất lợi cho mình hay không.

Nhưng hiện tại, Hạo Thiên lại ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng chưa đạt, huống chi là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chẳng lẽ không thấy, Minh Hà Lão Tổ đã dùng đủ mọi thủ đoạn, lúc này cũng không ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, vậy thì có thể tưởng tượng được cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khó khăn đến mức nào.

Với tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ của Hạo Thiên lúc này, muốn đạt đến sự tồn tại đủ để Chư Thánh coi trọng và chú ý, con đường còn rất xa xôi, thậm chí là vô vọng.

Cho nên, tình hình của Thiên Đình lúc này, Chư Thánh cũng chỉ

xem qua mà thôi, chứ không chú ý nhiều.

Chư Thánh lúc này nếu không bế quan, thì cũng đang giảng giải đại đạo cho đệ tử môn hạ, đề thăng tu vi thực lực của đệ tử môn hạ.

Còn về Thiên Đình, các sự vụ trong Hồng Hoang, lúc này lại ít được quan tâm.

Nhưng cũng có một ngoại lệ, đó là Thái Thanh Thánh nhân Thái Thượng.

Mặc dù không quan tâm đến Thiên Đình, cũng không quan tâm đến các sự vụ trong Hồng Hoang, nhưng đối với Nhân tộc, lại vô cùng quan tâm.

Mặc dù trong Bồng Lai Thánh Địa, có Càn Khôn trợ giúp, che đậy thiên cơ, Thái Thượng không thể biết được, nhưng trong hai vạn năm đó, thỉnh thoảng truyền ra ba động, quả thực đã thu hút sự chú ý của Thái Thượng, người vẫn luôn quan tâm Nhân tộc.

Có thể khẳng định, tình hình lúc này, nhất định liên quan đến sự tình vô cùng quan trọng của Nhân tộc.

Chờ đến khi thiên cơ thực sự rõ ràng, khi đó lại là ngày Hồng Hoang chấn động.

Điều này, Thái Thượng không hề nghi ngờ.

Nhân tộc mang đến sự chấn kinh cho các tộc và các đại thần thông giả ở Hồng Hoang, những năm này cũng không ít.

Nhưng lần này, Thái Thượng có dự cảm, tuyệt đối sẽ không đơn giản.

Trong Bát Cảnh Cung.

“Nhân tộc, quả nhiên không tầm thường a!” Thái Thượng nhìn sâu về phía Bồng Lai Thánh Địa của Nhân tộc, trong miệng ngưng trọng

nói.

Nhân tộc càng ngày càng phi phàm, khí vận càng ngày càng hậu trưởng, Thái Thượng liền càng hối hận về sự tính toán sai lầm lúc trước.

Nếu lúc trước không tính toán sai lầm tình hình Nhân tộc, muốn tiêu hao sức mạnh của Nhân tộc Thánh Địa, để khí vận trong Nhân tộc một lần nữa đề thăng, e rằng hiện tại, Nhân giáo vẫn là Nhân giáo, y cũng là giáo chủ Nhân giáo nắm giữ hai thành khí vận.

Chỉ tiếc, một bước sai, vạn bước sai, hiện tại y, chỉ càng thêm hối hận mà thôi.

Trong đôi mắt bình tĩnh của Thái Thượng, lóe lên một tia phức tạp, sau đó từ từ thu hồi ánh mắt.

"Vậy thì chờ đến khi thiên cơ rõ ràng, hãy xem Nhân tộc rốt cuộc có kinh hỉ gì…" Thái Thượng khẽ nheo mắt, nhàn nhạt nói.

Nói đoạn, liền từ từ nhắm hai mắt lại, tiếp tục tham ngộ Vô Vi chi đạo.

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, trong Bồng Lai Thánh Địa.

Nhân Tổ Điện, một nơi nào đó.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng với tám vị trưởng lão tụ tập ở đây, thần sắc biến ảo không ngừng, có hy vọng, có lo lắng, có nghi ngờ, v.v., ánh mắt chăm chú nhìn vào một cung điện phía trước.

"Nhị Nhân Tổ, Đại Nhân Tổ có thể thành công không?" Đại trưởng lão trầm mặc một lát, sau đó mở miệng hỏi Hữu Sào Thị.

Chương 326

Nghe vậy, Hữu Sào Thị nhìn y, khẳng định nói: "Nếu đại ca lần này đã nói rõ là có thể thành công, vậy thì nhất định sẽ thành công, Nhân tộc chúng ta, lần này sẽ thực sự chấn nhiếp các tộc Hồng Hoang…" Nghe vậy, mọi người gật đầu, vẻ mặt đầy hy vọng nhìn về cung điện phía trước.

"Đại ca, vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc, phải nhờ vào người đó rồi…" Hữu Sào Thị nhìn cung điện, thầm nghĩ trong lòng.

Ngoài cung điện, tâm tình mọi người không đồng nhất.

Nhưng trong cung điện, Toại Nhân Thị lúc này trong lòng lại bình tĩnh không chút gợn sóng, một mảnh an tĩnh, thần sắc cũng không có chút biến hóa nào, dường như việc trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong lòng y không hề gây ra bất kỳ ba động nào.

"Ong!" Vào một thời khắc nào đó, Toại Nhân Thị từ từ mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm bắn ra hai đạo tinh quang nhiếp hồn đoạt phách.

Nhìn về phía Vô Lượng Sơn Mạch, y khẽ nói một câu: "Đến lúc rồi…" Nói đoạn, y thu hồi ánh mắt, sau đó tay trái khẽ động, một đóa ngọn lửa phát ra ánh sáng màu lam hiện lên trong lòng bàn tay y, nhiệt độ khủng khiếp khiến hư không không ngừng vặn vẹo, có vẻ như sẽ tan chảy.

Lúc này, tay phải y khẽ động, một đóa ngọn lửa phát ra ánh sáng màu vàng hiện lên trong lòng bàn tay y, một cỗ nhiệt độ không hề kém Nam Minh Ly Hỏa tức thì ba động ra, hư không vặn vẹo càng nhanh hơn.

“Ong!” Giữa lúc Toại Nhân Thị nhắm mở hai mắt, ngọn lửa hùng hùng bốc cháy, tràn ngập toàn bộ đôi mắt y, chính là Toại Nhân Tân Hỏa.

Lúc này, tam hỏa hội tụ.

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, Bồng Lai Thánh Địa.

Nhân Tổ Điện, trong một Thiên Điện nào đó.

Hùng!

Hùng!

Trong đôi mắt Toại Nhân Thị tràn ngập Toại Nhân Tân Hỏa màu cam, nhiệt độ khủng bố của Toại Nhân Tân Hỏa lúc này không hề kém Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa và Nam Minh Ly Hỏa.

Ba loại hỏa diễm, đại biểu cho ba loại hàm nghĩa và ý nghĩa đại đạo khác nhau.

Nam Minh Ly Hỏa đại biểu cho sự trọng sinh, Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa đại biểu cho sự quang minh, Toại Nhân Tân Hỏa đại biểu cho hy vọng.

Ba loại ý nghĩa đại đạo, chính là hàm nghĩa của ba loại hỏa diễm.

Toại Nhân Thị lúc này, chính là muốn dung hợp hai loại hỏa diễm còn lại vào trong Toại Nhân Tân Hỏa, khiến Toại Nhân Tân Hỏa thực sự lột xác, sau đó triệt để đạt đến cảnh giới chứng đạo.

Đây cũng là kế hoạch đã có từ trước của Toại Nhân Thị, nhưng trước đây cảnh giới và cảm ngộ đại đạo vẫn chưa đủ, cho nên vẫn chưa thực hiện mà thôi.

Lần này thời cơ đến, liền một lần nữa thực thi kế hoạch này.

“Ong!” Đột nhiên, giữa mi tâm Toại Nhân Thị, một ấn ký tân hỏa phát ra ánh sáng màu vàng hiện lên, tỏa ra một cỗ nhiệt độ khủng

khiếp, lặng lẽ tràn ra trong hư không.

"Ong!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy trong hư không trước thân Toại Nhân Thị, từng tia hỏa quang màu cam hiện lên, sau đó dần dần hội tụ, ngưng tụ thành một đóa hỏa diễm lớn bằng ba ngón tay.

Đó là Bản Nguyên Chi Hỏa của Toại Nhân Tân Hỏa, cũng là đóa hỏa diễm đầu tiên của Toại Nhân Tân Hỏa.

"Oanh!" Bản Nguyên Chi Hỏa của Toại Nhân Tân Hỏa vừa xuất hiện, tức thì một cỗ nhiệt độ khủng bố càn quét ra, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng những người khác ngoài điện lúc này không thể không ra tay chống đỡ cỗ nhiệt độ này.

Trong ánh mắt chấn kinh của họ, lại có thêm hai cỗ nhiệt độ khủng khiếp khác đang càn quét ra.

Lúc này, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng với tám vị Đại trưởng lão, lúc này không thể bận tâm những thứ khác, nhao nhao liên thủ bảo vệ các khu vực khác của Bồng Lai Thánh Địa, tránh để các đệ tử Nhân tộc khác bị liên lụy.

Sau khi liên thủ, cỗ nhiệt độ khủng bố và khủng khiếp đó liền bị mười người phong tỏa trong Nhân Tổ Điện, không cho nó tràn ra ngoài một chút nào.

Sau khi làm xong mọi việc, liền lẳng lặng nhìn về phía Thiên Điện kia.

Trong Thiên Điện, Toại Nhân Thị lúc này toàn thân trên dưới bao phủ trong một tầng hỏa quang, nhiệt độ xung quanh khiến hư không đều tan chảy, nhiệt độ cao đến mức ngay cả Chuẩn Thánh cũng vô cùng kiêng kỵ.

"Ong!" Lúc này, ba đóa hỏa diễm tỏa ra quang hoa rực rỡ, đan xen lẫn nhau, lơ lửng trong hư không trước thân Toại Nhân Thị.

"Tụ!" Toại Nhân Thị kết ấn trong tay, mỗi một thủ ấn đều ẩn chứa lực lượng tuyên cổ thương khung, dường như truyền ra từ tận cùng đại đạo, không ngừng đánh vào trong ba đóa hỏa diễm.

Lúc này, quang hoa tỏa ra trên ba đóa hỏa diễm dường như càng thêm rực rỡ, sau khi hấp thu toàn bộ nhiệt độ, hỏa quang, v.v. phát ra trong hư không, lại dần dần thu liễm nhiệt độ và hỏa diễm.

Thoạt nhìn, lại là một đóa hỏa diễm gần như không có nhiệt độ, nhưng trong đó, lại ẩn chứa một lực lượng cực kỳ khủng bố.

Dù sao ba đóa hỏa diễm, đều là Bản Nguyên Chi Hỏa của riêng chúng.

Nam Minh Ly Hỏa, năm xưa Càn Khôn từ tay Phượng Tổ mà có được, Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa, thì là Bản Nguyên Chi Hỏa Càn Khôn tìm thấy trong Thái Dương Tinh.

Tất cả những thứ này đều là sự chuẩn bị cho kế hoạch hôm nay của Toại Nhân Thị, cũng có thể nói, Càn Khôn và Toại Nhân Thị đã sớm tính toán như vậy, vì ngày hôm nay.

Nhìn ba đóa hỏa diễm đã thu liễm khí tức, nhiệt độ và hỏa quang, trên khuôn mặt bình tĩnh của Toại Nhân Thị cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười mỉm, sau đó thủ ấn trong tay y lại biến hóa, một lần nữa không ngừng đánh vào trong ba đóa hỏa diễm.

"Ong!" Lúc này, ba đóa hỏa diễm chấn động, sau đó liền thấy đóa hỏa diễm không cảm nhận được chút nhiệt độ nào, lại khiến hư không xung quanh không ngừng tan chảy, hình thành một vùng chân không.

Ngay sau đó, liền thấy ba đóa hỏa diễm bắt đầu từ từ dung hợp, tuy tốc độ dung hợp chậm, nhưng Toại Nhân Thị lại vô cùng hài lòng, đã bắt đầu dung hợp, thì đó là khởi đầu tốt.

Cùng với việc dung hợp Nam Minh Ly Hỏa và Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa xong, trong Toại Nhân Tân Hỏa, từng chút tạp chất và những chỗ khuyết điểm, toàn bộ đều bị dung hủy, sau đó bắt đầu hấp thu tinh túy của hai đóa hỏa diễm kia.

"Oanh!" Đột nhiên, một cỗ khí tức khủng bố từ trong Toại Nhân Tân Hỏa ba động ra, nhưng chưa kịp càn quét ra ngoài thì liền bị Toại Nhân Thị dùng đại pháp lực áp chế xuống, sau đó tiếp tục dung hợp.

"Ong!" Trong đôi mắt Toại Nhân Thị hiện lên quỹ tích đại đạo, cấu trúc ra Tân Hỏa chi đạo, lúc này xuyên thấu vào bên trong hỏa diễm, nhìn thấy ý nghĩa đại đạo trong đó, sau đó bắt đầu giải thích.

Khoảnh khắc này, việc dung hợp hỏa diễm và giải thích đại đạo, hai phần cùng lúc tiến hành.

Pháp lực trên thân Toại Nhân Thị như thủy triều đổ vào trong hỏa diễm, lại trong nháy mắt được bổ sung trở lại, tuần hoàn như nước chảy, pháp lực trong cơ thể cũng theo đó mà tăng trưởng không ít.

Lúc này y cảm giác pháp lực và cảm ngộ đại đạo đang không ngừng tăng trưởng, khoảng cách đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngày càng gần, chỉ cần chờ tam hỏa dung hợp xong, liền có thể chứng đạo.

Động tác trong tay y càng lúc càng nhanh, thủ ấn nhanh đến mức ngay cả thần thức cũng không theo kịp tốc độ, không ngừng đánh vào trong hỏa diễm, khiến tốc độ dung hợp cũng nhanh hơn.

Thời gian trôi qua, thoáng chốc, đã ba nghìn năm.

Ngoài Đông Hải, Bồng Lai Thánh Địa.

Nhân Tổ Điện, trong Thiên Điện.

Chương 327

"Oanh!" Đột nhiên, một đạo quang trụ màu cam khủng bố từ Bồng Lai Thánh Địa, trong nháy mắt xuyên thủng trời đất, đứng sừng sững giữa trời đất.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền có một cỗ nhiệt độ khủng bố và khủng khiếp tràn ra, bao phủ toàn bộ Đông Hải.

Khoảnh khắc này, Chúc Long chấn kinh, Thông Thiên chấn kinh, nhao nhao nhìn về phía nơi này.

Lúc này, quang trụ diễn hóa đại đạo, trong một phần ức vạn giây, liền đã hoàn thành diễn hóa, hình thành một đại đạo hoàn chỉnh.

Ngay sau đó, đại đạo biến mất, hóa thành một đạo thân ảnh, chính là Toại Nhân Thị.

Tam hỏa dung hợp hoàn thành, y đã thành công chứng đạo.

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, trên Bồng Lai Thánh Địa.

Trong hư không vô tận.

Toại Nhân Thị lơ lửng giữa không trung, trong đôi mắt tràn ngập hỏa diễm màu cam rực rỡ, một ánh nhìn liền dường như muốn làm bốc hơi toàn bộ trời đất.

Lúc này nước biển Đông Hải không ngừng bốc hơi, một cỗ nhiệt độ khủng bố đủ để khiến cao thủ Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng vô cùng kiêng kỵ đang lặng lẽ tràn ra, cỗ nhiệt độ đó đang đề thăng.

"Oanh!" Đột nhiên, một cỗ khí thế mạnh mẽ đủ để hủy thiên diệt địa tức thì từ trên thân Toại Nhân Thị càn quét ra, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Đông Hải.

Toàn thân trên dưới, lúc này bao phủ một tầng hỏa diễm nhàn nhạt, bao bọc toàn bộ con người y, như một người lửa vậy.

Khoảnh khắc này, trong Đông Hải, Chúc Long kinh hãi, Thông Thiên chấn kinh.

Nhân tộc, đã có vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên.

Ý nghĩa này không hề tầm thường, tuy trước đây thực lực Nhân tộc đã đủ cường hãn, ngay cả Vu Yêu, đơn nhất tộc cũng khó mà so sánh, nhưng lại không đủ để Thánh nhân coi trọng.

Nhưng lúc này, tình hình lại không tầm thường, Toại Nhân Thị thăng cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy thì thực lực Nhân tộc, sẽ một bước vọt lên trở thành sự tồn tại đỉnh cấp trong Hồng Hoang.

Ngay cả khi loại trừ Thánh Mẫu Nữ Oa, Chư Thánh cũng phải dành cho Nhân tộc sự coi trọng đủ mức, bởi vì có Toại Nhân Thị ở đó.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đó là cường giả đỉnh cấp cùng tồn tại với Thánh nhân.

Nhân tộc lúc này, có thể nói là chủng tộc số một trong Hồng Hoang.

Chỉ riêng Toại Nhân Thị một người, đã đủ để chấn nhiếp tất cả chủng tộc, ngay cả trong Vu tộc, tuy vẫn có Hậu Thổ tồn tại, nhưng sức mạnh của Vu tộc lúc này, lại không bằng một phần mười hay hai phần mười của Nhân tộc.

Tình huống như vậy, ngay cả có Hậu Thổ, cũng không thể là địch thủ của Nhân tộc.

Huống chi, giữa Vu tộc và Nhân tộc cũng không có xung đột, cộng thêm Hậu Thổ và Càn Khôn giao hảo, tự nhiên cũng sẽ không có mâu thuẫn giữa Vu tộc và Nhân tộc.

Hơn nữa, Vu tộc đã rút khỏi vũ đài Hồng Hoang, cho nên trong các chủng tộc bị Toại Nhân Thị chấn nhiếp lần này, có thể loại trừ Vu tộc.

Còn về những chủng tộc khác trong Hồng Hoang, lúc này sau khi cảm nhận khí tức của Toại Nhân Thị, nhao nhao lộ ra vẻ kinh hãi.

Nhân tộc, đã đạt đến trình độ này, có một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Nhân tộc, sẽ không còn là những chủng tộc kia có thể lay chuyển được nữa.

Trước đây thực lực Nhân tộc đã đủ cường hãn, hiện tại lại thêm một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trừ Chư Thánh và mấy phương thế lực kia ra, có ai sẽ cúi đầu?

Hơn nữa có Thánh Mẫu Nữ Oa, ngay cả Tam Thanh liên thủ, e rằng cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Dù sao phía sau Toại Nhân Thị, còn có một Càn Khôn.

Cho nên, ngay cả Thánh nhân, lúc này cũng không dám dễ dàng ra tay với Nhân tộc nữa.

Ngoài Đông Hải, trong Bồng Lai Thánh Địa.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng những người khác thần sắc kích động nhìn bóng dáng kia trong hư không, bao gồm cả tất cả đệ tử tinh anh trong Bồng Lai Thánh Địa lúc này, đều vẻ mặt hân hỉ.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc!

"Đại ca đã làm được rồi, vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc chúng ta…" Hữu Sào Thị thần sắc hân hỉ, lẩm bẩm nói.

Nghe vậy, mọi người cười gật đầu, sau đó ánh mắt một lần nữa rơi vào bóng dáng kia.

Không chỉ vậy, ngoài Bồng Lai Thánh Địa, Tân Thánh Địa của Đông Hải, vô số Nhân tộc trong Hồng Hoang, lúc này nhao nhao nhìn về phía Bồng Lai, lộ ra vẻ hân hỉ.

Nhân Tổ thăng cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khoảnh khắc này, trong đầu tất cả Nhân tộc đều hiện lên một ý niệm.

Nhân Tổ, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Sự tồn tại vô thượng đó, lúc này, tất cả Nhân tộc đều không khỏi lộ ra vẻ hân hỉ.

Toại Nhân Thị, thân là nhân vật chính, lúc này đôi mắt tràn ngập hỏa diễm rực rỡ từ từ đảo qua Đông Hải, sau đó lại đảo qua Hồng Hoang, liền hóa thành một đạo hỏa quang, biến mất trong Đông Hải.

Vừa rồi ánh mắt đó, khiến ngay cả Chúc Long Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng cảm giác như sắp tan chảy, toàn bộ Đông Hải đều đang chấn động, cỗ nhiệt độ đó thực sự quá khủng bố.

Ngay cả y, cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Trên Kim Ngao Đảo, nếu không phải Thông Thiên ra tay chống đỡ khí thế và nhiệt độ của Toại Nhân Thị, e rằng lúc này không ít đệ tử Tiệt Giáo đều sẽ bị ảnh hưởng.

Thông Thiên nhìn sâu vào hướng Toại Nhân Thị rời đi, hồi lâu không nói.

Tây Phương Đại Lục, trên Linh Sơn.

"Toại Nhân Thị kia, cư nhiên thăng cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên…" Chuẩn Đề thần sắc hơi trầm xuống, trong miệng ngưng trọng nói.

Thăng cấp và chưa thăng cấp, khác biệt rất lớn, tuy trước đây Toại Nhân Thị có thể dễ dàng đánh bại Côn Bằng Chuẩn Thánh đỉnh phong,

nhưng chỉ cần chưa chứng đạo, thì đều không thể khiến Thánh nhân coi trọng.

Nhưng lúc này Toại Nhân Thị đã chứng đạo, Chuẩn Đề lúc này không coi trọng cũng không được.

"Vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc, quả nhiên không hề tầm thường…" Bên cạnh, Tiếp Dẫn từ từ mở miệng nói.

Có thể cảm nhận được, thực lực của Toại Nhân Thị, mạnh hơn không ít so với sự tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ bình thường.

Chương 328

Không biết Toại Nhân Thị đã tích lũy bao lâu, mới chứng đạo, nhưng, thời gian chắc hẳn không ngắn, nếu không thì cảnh giới sao có thể ổn định như vậy.

Chuẩn Đề nghe vậy, thần sắc càng thêm âm trầm mấy phần.

Nhân tộc vốn phi phàm, y đã sớm biết, nhưng vì Nữ Oa và Càn Khôn cùng Toại Nhân Thị và những người khác, nên không thể can thiệp vào chuyện của Nhân tộc.

Ngay cả việc truyền giáo lần trước, cũng chỉ được chút khí vận ít ỏi.

Lần này Toại Nhân Thị lại một lần nữa thăng cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy thì Chư Thánh muốn tiến thêm một bước nữa, lại không mấy khả năng.

Không chỉ không thể tiến thêm một bước, mà ngay cả việc có thể giữ được chút khí vận ít ỏi kia hay không, cũng khó nói rồi.

"Nhân tộc…" Chuẩn Đề thần sắc âm trầm, ánh mắt chăm chú nhìn vào Nhân tộc, sau một lúc lâu, mới thốt ra hai chữ.

Tiếp Dẫn nhìn một cái xong, liền chuyển ánh mắt vào trong Hồng Hoang, chuẩn bị quan sát Toại Nhân Thị độ kiếp, còn những việc khác, lúc này cũng vô dụng rồi.

Thời cơ đã như vậy, cũng không thể thay đổi, chỉ có thể đi từng bước một.

Hồng Hoang, Đông Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy thần sắc hơi trầm xuống, nhìn về phía Nhân tộc, hồi lâu không nói.

Mặc dù không giống Thái Thượng, lập giáo là Nhân tộc, nhưng khí vận của Nhân tộc, lại cũng là nơi Chư Thánh mưu tính.

Trước đây vốn đã không thể can thiệp nhiều, lần này Toại Nhân Thị lại một lần nữa thăng cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lần này muốn can thiệp vào Nhân tộc, lại không mấy khả năng.

Dù sao trên Nhân tộc, có một vị Thánh Mẫu, Nữ Oa.

Mối quan hệ giữa Toại Nhân Thị và Càn Khôn lại thiên ti vạn lũ, nếu ra tay, Tam Thanh liên thủ thì sẽ thế nào?

Cho nên, vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc ra đời lần này, quả thực đã phá vỡ không ít kế hoạch của Chư Thánh.

"Hay cho một Nhân tộc…" Sau một lúc lâu, Nguyên Thủy nói một câu, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên một tia âm trầm.

Nói đoạn, liền thu hồi ánh mắt, không còn bận tâm nữa.

Hồng Hoang, Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thượng nhìn về vị trí Bồng Lai ở Đông Hải, trên khuôn mặt đạm nhiên nổi lên một chút ba động.

"Hay cho một Nhân tộc, hay cho một Toại Nhân Thị…" Sau một lúc lâu, Thái Thượng hờ hững nói.

Trước đây thiên cơ không rõ ràng, tuy có thể thỉnh thoảng cảm nhận được khí tức tản ra trong Bồng Lai, nhưng cũng không nghĩ về phương diện đó, dù sao thăng cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quá khó.

Theo suy đoán của y, thì không cảm thấy trong Nhân tộc có ai có thể làm được.

Nhưng hiện tại, sự thật liền bày ra trước mắt, Nhân tộc, thực sự đã có vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên, Toại Nhân Thị.

Tình huống như vậy, lại khiến Thái Thượng có chút bất ngờ và chấn kinh.

"Nhân tộc quả nhiên không tầm thường, mỗi lần đều có thể mang đến cho lão đạo không ít kinh hỉ…" Thái Thượng hai mắt hơi trầm xuống, trong miệng trầm giọng nói.

Kinh hỉ lần này lại có chút lớn, cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc, kinh hỉ như vậy, quả thực lớn hơn tưởng tượng không ít.

"Chuyện của Nhân tộc, về sau càng khó khăn hơn…" Thái Thượng nghĩ đoạn, hờ hững nói.

Có Toại Nhân Thị ở đó, cộng thêm sức mạnh vốn có của Nhân tộc, muốn can thiệp vào chuyện trong Nhân tộc, ngay cả Thánh nhân cũng không mấy có thể, việc mưu tính khí vận, e rằng cũng phải ngừng lại.

Những việc tiếp theo, nếu Thái Thượng muốn mưu tính, thì phải vô cùng cẩn thận.

Dù sao nếu lại đi sai một bước, khí vận sẽ thực sự mất đi.

Phải biết rằng, Toại Nhân Thị khi còn ở cảnh giới Chuẩn Thánh đã có thể dựa vào thân phận Nhân Tổ để thu hút khí vận.

Với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lúc này, nếu y thu hút nốt phần khí vận còn lại, e rằng thực sự có khả năng rớt khỏi Thánh vị.

Ngay cả khi không rớt khỏi Thánh vị, ước chừng tu vi cũng sẽ rớt xuống thời điểm vừa mới nhập Thánh nhân.

Cho nên, nếu Thái Thượng muốn mưu tính, chỉ có thể hành sự vô cùng cẩn thận.

"Nhân tộc…" Khoảnh khắc sau đó, Thái Thượng ánh mắt một lần

nữa rơi vào Hồng Hoang, trong miệng trầm giọng thốt ra hai chữ.

Hỗn Độn thế giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Nữ Oa từ từ mở hai mắt, nhìn về phía Nhân tộc Hồng Hoang, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên một nụ cười.

"Vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc sao?" Nhìn về phía Nhân tộc, Nữ Oa mỉm cười nói: "Như vậy, tình hình Nhân tộc, bản cung thực sự không cần phải bận tâm nữa rồi." Mặc dù trước đây Nhân tộc trong Hồng Hoang đã đủ sức ứng phó mọi việc dưới Thánh nhân, nhưng dù sao vẫn có Thánh nhân tồn tại, Nhân tộc đối với Thánh nhân mà nói, vẫn là yếu ớt.

Nhưng lần này, có Toại Nhân Thị là một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ở đó, cộng thêm sức mạnh vốn có của Nhân tộc, ngay cả Thánh nhân, cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Nếu không phải chỉ một vị Thánh nhân ra tay, thì cứ hiệp trợ Toại Nhân Thị là được.

Ngoài điều đó ra, thì không cần vì Thánh Mẫu mà bận tâm nữa rồi.

"Nhân tộc tự cường, Nhân tộc đã tự cường…" Trên khuôn mặt tươi cười của Nữ Oa, nụ cười càng thêm đậm, y khẽ nói.

Trước đây Nhân tộc đã tự cường, lần này Nhân tộc đã đạt đến một trình độ khiến Thánh nhân cũng phải đủ coi trọng.

Việc tự cường, đã sớm được thực hiện trên thân Nhân tộc.

Nhìn chủng tộc mình sáng tạo đạt đến độ cao như vậy, Nữ Oa trong lòng cảm thấy vô cùng hân hoan và an ủi.

Y tin rằng, Nhân tộc về sau sẽ đi đến những tầng cao hơn nữa.

Điều này, y chưa từng nghi ngờ.

Vô Lượng Sơn Mạch, Vô Lượng Cung.

Chương 329

Trên đại điện.

"Ong!" Vào một thời khắc nào đó, Càn Khôn từ từ mở hai mắt, nhìn về hướng Toại Nhân Thị rời đi, trên khuôn mặt bình tĩnh hiện lên một nụ cười nhạt, y mở miệng nói: "Toại Nhân, cuối cùng cũng chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên…" Sớm từ ba nghìn năm trước, Càn Khôn đã đề thăng Tân Hỏa chi đạo lên ngang bằng với Toại Nhân Thị, sau đó xuất quan.

Sau khi Toại Nhân Thị dung hợp tam hỏa, khiến Toại Nhân Tân Hỏa triệt để lột xác và chứng đạo, sự lĩnh ngộ của Càn Khôn đối với Tân Hỏa chi đạo liền lại một lần nữa đề thăng.

Chỉ cần chờ Toại Nhân Thị chứng đạo thành công xong, Càn Khôn liền có thể diễn hóa Tân Hỏa chi đạo.

"Đợi Toại Nhân độ thiên kiếp xong, việc trong Nhân tộc, có một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xử lý là đủ rồi, Bần đạo cũng không cần phải bận tâm nữa…" Càn Khôn thầm nghĩ, trong miệng nói.

Trước đây tuy ít can thiệp vào việc của Nhân tộc, nhưng Toại Nhân Thị mở miệng, Càn Khôn đều sẽ tương trợ, dù sao lúc đó tu vi của Toại Nhân Thị không quá cao.

Nhưng hiện tại, y đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, việc trong Nhân tộc, có y xử lý là đủ rồi.

Còn những việc khác, chỉ cần không phải Chư Thánh liên thủ công kích Nhân tộc, Càn Khôn cũng sẽ không xuất hiện những việc mà Toại Nhân Thị không thể xử lý, cho nên, Càn Khôn liền có thể không bận tâm.

Nghĩ đoạn, Càn Khôn ánh mắt một chuyển, rơi vào trong sơn mạch nơi Toại Nhân Thị hàng lâm.

"Nơi đản sinh của Nhân tộc sao?" Càn Khôn chỉ cần nhìn một cái, liền đã biết nơi độ kiếp Toại Nhân Thị lựa chọn, chính là nơi Nhân tộc đản sinh năm xưa.

"Vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc, lựa chọn độ kiếp tại nơi đản sinh năm xưa, cũng tốt…" Càn Khôn khẽ gật đầu, nói.

Tại nơi Nhân tộc đản sinh mà sinh ra vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc, hàm nghĩa trong đó, Càn Khôn tự nhiên hiểu rõ, cũng cảm thấy hành động này của Toại Nhân Thị là khả thi.

Sau khi Càn Khôn nói đoạn, liền không nói nữa, ánh mắt vẫn luôn dõi theo trong sơn mạch.

Hồng Hoang, Đông Phương Đại Lục, một dãy sơn mạch vạn dặm nào đó.

Ngoài một sơn cốc rộng đến mười triệu dặm.

"Hưu!

Hưu!

Hưu!…" Lúc này, chỉ thấy trên bầu trời xẹt qua hơn mười đạo hồng quang, sau đó hồng quang hóa thành hơn mười đạo thân ảnh, hàng lâm cách sơn mạch mười triệu dặm.

Chính là Hữu Sào Thị, Truy Y Thị cùng tám vị trưởng lão Nhân tộc, và một số cao tầng Nhân tộc khác cũng đang đến để chứng kiến sự ra đời của vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc.

Liên quan đến một sự kiện trọng đại của Nhân tộc, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy.

“Nhị ca, đại ca khi nào độ Hỗn Nguyên Kiếp?” Đột nhiên, Truy Y Thị nhìn về phía Hữu Sào Thị bên cạnh, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Hữu Sào Thị đáp: “Đại ca đã truyền tin tức, chính là mười năm sau…” “Mười năm!” Truy Y Thị và tám vị trưởng lão nghe vậy, khẽ gật đầu, mười năm thời gian, đối với họ mà nói, cũng chỉ như chớp mắt, không hề dài.

Cứ như vậy, liền một lần nữa hướng ánh mắt vào trong sơn mạch, chờ đợi thời khắc độ kiếp.

Cũng đang chờ đợi, khoảnh khắc vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc ra đời.

Mười năm thời gian, chớp mắt đã qua.

Lúc này, trong sơn cốc rộng lớn, một khu vực nào đó.

Toại Nhân Thị đang khoanh chân ngồi trên mặt đất đột nhiên ngẩng đầu, ngưng vọng lên Cửu Thiên, trong mắt lóe lên quang hoa rực rỡ.

Đột nhiên, thần sắc y chợt nghiêm nghị, sau đó bỗng nhiên đứng dậy, tức khắc lơ lửng giữa không trung, khí tức trên thân bắt đầu tăng vọt.

“Oanh!” Khoảnh khắc, một cỗ khí thế khủng bố liền xông thẳng lên trời, tức thì kinh động mây gió vạn dặm, vô số kiếp vân hiện lên, hội tụ, trời đất vạn dặm tối đen một mảnh, tựa như mực biển đổ xuống.

“Oanh!” Trong kiếp vân, tiếng sấm chợt vang lên, những con rồng sấm đan xen ma sát, va chạm bắn ra từng tia lôi đình hỏa quang, từng trận thiên uy bao phủ, uy áp càn quét mấy chục triệu dặm.

“Tu vi của đại ca, đã đề thăng đến mức này…” Cách sơn cốc vạn dặm, Truy Y Thị nhìn Hữu Sào Thị, khẽ cười nói.

“Đại ca tích lũy đến nay, cảnh giới tự nhiên vô cùng ổn định…” Hữu Sào Thị nghe vậy, trong miệng cũng mỉm cười đáp.

Nghe vậy, Truy Y Thị và Chư vị trưởng lão ngầm gật đầu, ánh mắt một lần nữa rơi vào trên thân Toại Nhân Thị.

Trong sơn cốc, một khu vực nào đó.

Thiên kiếp giáng xuống, Toại Nhân Thị thần tình nghiêm nghị, khí thế trên thân đã tăng vọt đến đỉnh phong, ngay cả lúc này chưa độ kiếp, nhưng khí thế, lại ổn định dừng lại trên Bán Bộ Hỗn Nguyên.

Ngẩng đầu ngưng vọng, trong mắt Toại Nhân Thị lóe lên thần quang, tay y khẽ động, chín chiếc đèn nhỏ bằng lòng bàn tay bay lượn quanh thân, phát ra một cỗ Tân Hỏa khí tức mênh mông.

Toại Nhân Chi Hỏa nhảy múa trong đó, ngay cả cách Toại Nhân Cửu Đăng, cũng khiến hư không khẽ vặn vẹo, có thể thấy uy lực của ngọn lửa này.

Toại Nhân Thị trong tay một lần nữa khẽ động, cây đuốc gỗ từng đốt cháy Toại Nhân Chi Hỏa năm xưa xuất hiện trong tay y, tuy vật này đã lâu không dùng, nhưng vật này là Công Đức chi bảo, uy lực cũng không nhỏ.

Lần độ kiếp này, cũng có thể ứng phó một hai, cũng có thể hấp thu một chút sức mạnh lôi đình, tăng cường bản thân, nhất cử lưỡng tiện.

Sau khi làm xong mọi việc, Toại Nhân Thị liền một mặt điều chỉnh trạng thái tốt nhất, một mặt lẳng lặng chờ đợi thiên kiếp giáng xuống, bắt đầu độ kiếp.

Lúc này, trên Cửu Thiên, kiếp vân vận chuyển, vô tận lôi đình lóe sáng, bắn ra lôi đình chi quang khủng bố, dưới thiên kiếp như mực biển đổ xuống, chiếu rọi ra quang mang rực rỡ.

Thiên uy như ngục, bao phủ khu vực mấy chục triệu dặm.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng những người khác tụ tập trước thân, ngưng tụ ra một tầng quang mang nhàn nhạt, chống đỡ tất cả thiên uy ở bên ngoài, không để bị ảnh hưởng.

Lúc này, trong sơn cốc, một khu vực hư không nào đó.

Toại Nhân Thị lơ lửng giữa không trung, thần tình nghiêm nghị, trong mắt quang mang chợt hiện, giữa lúc chín chiếc đèn nhỏ trên thân y bay lượn, hình thành một kết giới vô hình, một cỗ khí tức mênh mông tràn ra.

"Oanh!" Đột nhiên, chỉ nghe trên Cửu Thiên truyền đến một tiếng chợt vang, sau đó liền thấy trong kiếp vân lóe sáng lôi đình chi quang, một đạo lôi đình to lớn giáng xuống, đánh thẳng vào Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị thần sắc không đổi, tay y khẽ động, cây đuốc Toại Nhân liền bay đi, nghênh đón thần lôi.

"Oanh!" Trên cây đuốc tỏa ra quang mang màu vàng rực rỡ, khí tức Công Đức Linh Bảo tức thì phát ra, trong khoảnh khắc liền va chạm với thần lôi, bắn ra tiếng vang khủng bố.

Lực lượng hủy diệt của thần lôi không ngừng mài mòn kim quang trên cây đuốc, nhưng sức mạnh của cây đuốc cũng không ngừng làm suy yếu lực lượng của thần lôi, cả hai tương hỗ triệt tiêu.

Toại Nhân Thị vung tay, thu hồi cây đuốc Toại Nhân.

Chương 330

Một đạo thần lôi uy lực không mạnh, cho nên cây đuốc Toại Nhân có thể tiếp được, thần lôi tiếp theo tự nhiên sẽ không dễ dàng như vậy.

Sau khi cảm thụ một phen biến hóa của cây đuốc Toại Nhân, trên mặt Toại Nhân Thị hiện lên một nụ cười nhạt, cây đuốc Toại Nhân là Công Đức Linh Bảo, lần này sau khi hấp thu một chút sức mạnh lôi đình, khí tức ngược lại đã tăng cường mấy phần.

Cách vạn dặm, trong một khu vực nào đó.

Cảm nhận khí tức của cây đuốc Toại Nhân đã tăng cường mấy phần, Hữu Sào Thị không khỏi mỉm cười nói: "Dùng thiên kiếp luyện bảo, phương pháp này của đại ca quả là một lựa chọn không tồi…" Kỳ thực, tu sĩ có phương pháp như vậy không phải là thiểu số, nhưng pháp bảo của bản thân có thể chống đỡ được công kích của thiên kiếp hay không, lại là một vấn đề khác.

Chỉ có thể tiếp được công kích của thiên kiếp, và hấp thu tạo hóa trong đó tiến vào pháp bảo, như vậy mới có thể đề thăng uy lực và phẩm cấp của pháp bảo.

Nếu không thì, đừng nói đến việc ứng phó thiên kiếp, đến lúc đó pháp bảo đều sẽ bị thần lôi oanh nát.

Lần này đạo thần lôi đầu tiên của Toại Nhân Thị tuy uy lực không mạnh, nhưng dù sao cũng là thần lôi thiên kiếp, không phải pháp bảo bình thường có thể cản được, nếu không phải cây đuốc Toại Nhân là loại Công Đức Linh Bảo, với phẩm cấp Hậu Thiên, e rằng đã sớm bị thần lôi oanh nát rồi.

Cho nên, lần này Toại Nhân Thị có thể dùng đạo thần lôi đầu tiên

để đề thăng pháp bảo, yếu tố công đức đã trợ giúp không ít.

Truy Y Thị và Chư vị trưởng lão nghe vậy, không khỏi gật đầu, khi nhìn Toại Nhân Thị một lần nữa, trong mắt nhiều thêm một tia khâm phục.

Hồng Hoang, Đông Phương Đại Lục, một khu vực nào đó.

Trong một sơn cốc.

Ngay lúc Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng những người khác đang giao đàm, Toại Nhân Thị đã tiếp được hơn mười đạo thần lôi, phần lớn đều dùng cây đuốc Toại Nhân tiếp hạ, nhưng lúc này cây đuốc cũng đã đạt đến cực hạn.

Uy lực của thần lôi tiếp theo sẽ dần dần tăng cường, với phẩm giai và uy lực của cây đuốc Toại Nhân lúc này, không đủ để y ứng phó với thần lôi tiếp theo.

Toại Nhân Thị trên mặt mỉm cười, tay y khẽ động, cây đuốc Toại Nhân liền bị thu lại.

Sau đó y vung tay, chín chiếc đèn nhỏ Toại Nhân lơ lửng bay lượn quanh thân, đột nhiên, Toại Nhân Cửu Đăng quang mang đại trướng, tỏa ra thần quang rực rỡ, từng trận khí tức nóng bỏng tràn ra.

Chín chiếc đèn Toại Nhân, do Càn Khôn luyện chế, có phẩm cấp Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực thực sự không nhỏ.

Hơn nữa trong đèn Toại Nhân, là Toại Nhân Tân Hỏa sau khi dung hợp tam hỏa, linh bảo tổ hợp như vậy, uy lực liền càng thêm khủng bố, Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp bình thường cũng không phải địch thủ của Toại Nhân Cửu Đăng.

"Oanh!" Ngay lúc đó, trên Cửu Thiên lại tiếng sấm chợt vang, vô tận lôi đình lóe sáng trên đó, sau đó liền thấy mười đạo thần lôi ầm ầm giáng xuống, xé rách hư không vô tận, để lại từng vùng chân

không, trong một phần nghìn giây, đánh thẳng vào Toại Nhân Thị.

Thấy tình hình này, Toại Nhân Thị thần sắc ngưng trọng, trong tay không nhanh không chậm đánh ra pháp quyết, mỗi hành động đều ẩn chứa quỹ tích đại đạo, hiện lên giữa hai tay y.

"Cửu Đăng Kết Giới!" Một đạo diệu âm vô tận tựa như Đại Đạo chi âm từ trong miệng Toại Nhân Thị truyền ra, lời còn chưa dứt, liền thấy Toại Nhân Cửu Đăng đang bay lượn quanh thân y đã biến mất.

"Ong!" Chờ đến khi Toại Nhân Cửu Đăng xuất hiện lần nữa, đã ở phía dưới mười đạo thần lôi giáng xuống, chín chiếc đèn Toại Nhân theo chín phương vị đặc thù không ngừng xoay chuyển, một cỗ lực lượng vô hình liên kết với mỗi chiếc đèn Toại Nhân.

"Ong!" Trong một phần ức vạn giây, một phương kết giới có thể nhìn thấy bằng mắt thường trong nháy mắt hình thành, một cỗ quang mang rực rỡ xông thẳng lên trời, khí tức khủng bố không ngừng càn quét ra.

"Oanh!" Đột nhiên, mười đạo thần lôi ầm ầm giáng xuống, bị Cửu Đăng Kết Giới của Toại Nhân Cửu Đăng phong tỏa trong kết giới.

"Toại Nhân Tân Hỏa!" Toại Nhân Thị thần sắc nghiêm nghị, trong tay kết ấn quyết, sau đó đánh vào trong Toại Nhân Cửu Đăng.

"Oanh!" Đột nhiên, chín đạo quang trụ màu cam đỏ xông thẳng lên trời, một cỗ nhiệt độ khủng bố và khủng khiếp đang không ngừng tràn ra, hư không vô tận đang nhanh chóng tan chảy.

Quang trụ xông thẳng lên trời đó, ngay cả lôi vân thiên kiếp đáng sợ kia, cũng bị đốt cháy đến mức có chút tiêu tán.

Hùng!

Hùng! ...

Toại Nhân Tân Hỏa khủng bố tức thì từ trong Toại Nhân Cửu Đăng bắn ra, trong nháy mắt bao trùm mười đạo thần lôi.

Toại Nhân Tân Hỏa, ngọn lửa đầu tiên của Nhân tộc, là một biểu tượng dẫn dắt Nhân tộc đi đến một thời đại mới, lại được Thiên Đạo công đức gia trì và Toại Nhân Thị dưỡng dục vô số năm.

Hơn nữa, nó đã dung hợp Bản Nguyên Chi Hỏa của Tổ Phượng Nam Minh Ly Hỏa và Bản Nguyên Chi Hỏa của Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa.

Như vậy, uy lực đủ để vượt xa vô số lần một loại hỏa diễm đơn thuần, uy lực có thể thấy được rồi.

Lúc này trong Cửu Đăng Kết Giới, đã hình thành một biển lửa, vô tận Toại Nhân Tân Hỏa không ngừng đốt cháy mười đạo thần lôi, nhiệt độ khủng bố thiêu đốt hư không xung quanh, không ngừng tan chảy.

"Oanh!" Thần lôi chợt vang, vô số lôi đình chi quang trong Toại Nhân Tân Hỏa hùng hùng không ngừng biến đổi nhanh chóng, va chạm bắn ra tiếng vang khủng bố.

Lực lượng hủy diệt và sức mạnh lôi đình trong thần lôi, dưới sự luyện hóa của Toại Nhân Tân Hỏa, không ngừng tiêu tán.

Trong đôi mắt Toại Nhân Thị lúc này, lóe lên từng tia hỏa quang, khí thế trên thân không ngừng tăng vọt, pháp lực bàng bạc như thủy triều đổ vào trong Toại Nhân Cửu Đăng.

Phẩm giai của Toại Nhân Cửu Đăng là Tiên Thiên, lại có Toại Nhân Tân Hỏa và pháp thuật kết giới, uy lực gia tăng lúc này, ngay cả Toại Nhân Thị, cũng không thể ước tính rõ ràng.

"Thiêu đoạn!" Toại Nhân Thị khẽ quát một tiếng, không ngừng thao túng Toại Nhân Tân Hỏa thu hẹp phạm vi, thiêu đốt hoàn toàn tia

sức mạnh lôi đình cuối cùng.

Mấy hơi thở sau, Toại Nhân Tân Hỏa dần dần nhỏ lại, nhưng cỗ nhiệt độ khủng khiếp kia lại không hề giảm đi chút nào.

Lại mười đạo thần lôi nữa bị Toại Nhân Thị tiếp hạ, cách việc độ kiếp này, vẫn còn không dưới ba mươi đạo thần lôi.

Toại Nhân Thị thần sắc nghiêm nghị, trong mắt lóe lên hỏa quang rực rỡ, không biết đang ủ mưu gì.

Mấy hơi thở sau, Toại Nhân Thị trong tay kết thủ ấn, sau đó trong miệng truyền ra một tiếng quát nhẹ, trong nháy mắt truyền khắp Hồng Hoang đại địa.

"Toại Nhân Cửu Đăng, đi!" Lời vừa dứt, Cửu Đăng Kết Giới tức thì xông thẳng lên trời, bay về phía lôi vân thiên kiếp, Toại Nhân Tân Hỏa khủng bố bắn ra, không ngừng đốt cháy trên kết giới.

Nơi kết giới đi qua, hư không đều bị cỗ nhiệt độ khủng bố kia thiêu đốt đến vặn vẹo tan chảy.

Lúc này, trên trời vạn dặm xa.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng những người khác thấy cảnh này, thần sắc không khỏi trở nên hơi ngưng trọng, nhưng đều không mở miệng, lẳng lặng nhìn sự tình tiếp theo diễn biến.

Hồng Hoang, trong các khu vực.

Vô số tu sĩ và đại năng thấy cảnh này, không khỏi chấn kinh đến mức không nói nên lời.

Chẳng lẽ Toại Nhân Thị trực tiếp ra tay, tiên hạ thủ vi cường, đốt cháy toàn bộ lôi vân thiên kiếp trên Cửu Thiên sao?

Chương 331

Cách làm như vậy, ngay cả họ cũng không dám, dù sao đó là Hỗn Nguyên Thiên Kiếp, uy lực đủ để trọng thương và xóa sổ sự tồn tại của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Toại Nhân Thị dám làm như vậy, khẳng định là tài cao gan lớn, nếu không thì, sao dám làm việc như vậy.

Dù sao nếu không cẩn thận, liền sẽ vẫn lạc dưới thiên kiếp, triệt để thân tử đạo tiêu.

Nhưng nhìn tình hình Toại Nhân Thị lúc này, dường như tràn đầy tự tin, không giống người kiêu ngạo.

Hơn nữa, với tư cách là Nhân Tổ của Nhân tộc, lại là vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc, há có thể là người kiêu ngạo, không cẩn thận.

Một Nhân Tổ dẫn dắt Nhân tộc đi đến một thời đại mới, tự nhiên có những thủ đoạn mà họ đều không biết.

Lúc này, chính là thời khắc triển hiện thủ đoạn.

Hãy xem Toại Nhân Thị, lần này có thể thành công hay không.

Hồng Hoang, Đông phương đại lục, tại một khu vực nọ.

Trong một sơn cốc, sâu bên trong vô tận hư không.

Toại Nhân Thị vẻ mặt trang nghiêm, trong tay toàn lực điều khiển 'Cửu Đăng kết giới' áp sát về phía lôi vân thiên kiếp. "Ầm!" Trên chín tầng trời, bên trong kiếp vân bùng phát ra lôi đình chi quang hãi nhiên, thiên uy khủng bố trận sau mạnh hơn trận trước, giống như bị hành động của Toại Nhân Thị chọc giận. "Ầm!

Ầm!

Ầm!....." Liên tiếp hơn mười đạo thần lôi ầm ầm giáng xuống, xé rách vô tận hư không, để lại từng dải chân không đen ngòm.

Toại Nhân Thị thần sắc ngưng trọng.

Tuy rằng chỉ có hơn mười đạo thần lôi, nhưng lại mang theo hơn phân nửa sức mạnh lôi đình của kiếp vân.

Uy lực của thần lôi lúc này không hề thấp, mỗi một đạo đều có uy lực trọng thương Chuẩn Thánh đỉnh phong. "Cửu Đăng, Tân Hỏa, thâu!" Toại Nhân Thị miệng khẽ quát một tiếng, tay bắt ấn quyết.

Chỉ thấy Cửu Đăng kết giới lập tức phô diễn ra, trong một phần ngàn sát na, liền đem hơn mười đạo thần lôi phong tỏa bên trong kết giới.

Bùng!

Bùng!

Vô số ngọn lửa Toại Nhân Tân Hỏa từ trong Cửu Đăng ào ạt tuôn ra, trong nháy mắt liền nhấn chìm hơn mười đạo thần lôi vào trong đó, chỉ còn lại ánh lôi đình không ngừng chớp động, vẫn đang biến đổi liên tục trong biển lửa Tân Hỏa.

Lúc này, Toại Nhân Tân Hỏa dường như vô cùng vô tận, như thủy triều dũng mãnh lao về phía các đạo thần lôi, không ngừng thiêu đốt sức mạnh lôi đình bên trong. "Ầm!

Ầm!

Ầm!....." Đúng lúc này, từ trong kiếp vân trên chín tầng trời, lại có hơn mười đạo thần lôi biến ảo xuất hiện, trong sát na ầm ầm giáng xuống, đánh về phía Toại Nhân Thị vẫn đang bận rộn tiếp lôi.

Trong kiếp vân lúc này chỉ còn lại đạo cuối cùng là Nghiệm Đạo

Thần Lôi, các kiếp lôi khác dĩ nhiên đã toàn bộ giáng xuống.

Toại Nhân Thị ngưng mắt nhìn hơn mười đạo thần lôi đang đánh tới, đôi mắt hơi híp lại hiện lên một tia ngưng trọng.

Thần lôi trong Cửu Đăng kết giới còn chưa tiếp xong, lúc này lại có thêm đợt mới giáng xuống, nếu không ứng phó thỏa đáng, cho dù là y cũng có khả năng bị trọng thương tại chỗ.

Bất quá y đã làm như vậy, tự nhiên sớm liệu sẽ có kết quả thế này, cho nên lúc này cũng không quá kinh ngạc.

Cùng lúc đó, ngoài ngàn vạn dặm. "Đại ca có thể bình an độ kiếp hay không?" Truy Y Thị mặt đầy lo lắng, lẩm bẩm nói.

Nghe vậy, Hữu Sào Thị trầm ngâm vài giây rồi mở miệng nói: "Đại ca đã lựa chọn như vậy, tự nhiên đã sớm có dự liệu, chúng ta không cần lo lắng..." Truy Y Thị nghe xong, trong lòng an định vài phần.

Các trưởng lão khác cũng gật đầu.

Toại Nhân Thị không phải người lỗ mãng, tất nhiên có đối sách tương ứng, nếu không cũng sẽ không làm phép như vậy.

Trở lại sơn cốc, trong vô tận hư không.

Đột nhiên, trong đôi mắt Toại Nhân Thị bùng cháy ngọn lửa hừng hực, dường như muốn thiêu rụi tứ hải, phúc diệt bát hoang, một cỗ nhiệt độ khủng bố tỏa ra, thiêu đốt hư không trước mắt.

Trong một phần ức vạn sát na, trên người Toại Nhân Thị dâng lên một cỗ khí thế khủng bố xung thiên, so với vừa rồi còn cường hãn hơn vô số lần, toàn thân trên dưới bùng cháy Toại Nhân Tân Hỏa hừng hực.

Lúc này, Toại Nhân Tân Hỏa trong Cửu Đăng kết giới càng bạo

phát ra uy lực khủng khiếp hơn, nhất cử áp chế sức mạnh của hơn mười đạo thần lôi.

Toại Nhân Thị bước ra một bước, cả người dung nhập vào bên trong Cửu Đăng kết giới. "Ông!" Trong khoảnh khắc, uy thế của Toại Nhân Cửu Đăng toàn bộ được giải phóng.

Khí tức của chín ngọn Tiên Thiên Linh Bảo lập tức tràn ngập khắp đại địa Hồng Hoang, chín cột sáng rực rỡ phóng lên trời, mang theo một cỗ khí tức nóng rực khủng bố.

Lúc này, trong Hồng Hoang, vô số tu sĩ đại năng kinh hãi.

Toại Nhân Thị cư nhiên vẫn bảo lưu thực lực!

Toại Nhân Cửu Đăng kia chưa từng được thôi động toàn bộ, lúc này toàn lực phóng khai, uy lực quả nhiên khủng bố, khí tức trong nháy mắt bao trùm cả Hồng Hoang.

Chín ngọn Tiên Thiên Linh Đăng, quả nhiên là thủ bút lớn!

Nhưng bọn hắn không dám có tâm tư dòm ngó, dù sao đối phương cũng là một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hàng thật giá thật, thực lực khủng bố.

Trong sơn cốc, vô tận hư không.

Bên trong kết giới, sau khi giải phóng toàn bộ uy lực Cửu Đăng, Toại Nhân Tân Hỏa cũng bạo tăng.

Chương 332

Lúc này Tân Hỏa dĩ nhiên đã che lấp ánh lôi đình, tất cả sức mạnh hủy diệt và lôi đình trong khoảnh khắc đều bị Tân Hỏa nhấn chìm.

Tầm mắt nhìn tới đâu, toàn bộ đều là biển lửa. "Toại Nhân Cửu Đăng, kết giới biến ảo!" Đột nhiên, Toại Nhân Thị tay bắt thủ ấn, biến ảo Cửu Đăng kết giới. "Ầm!" Đạo thần lôi đầu tiên va chạm vào kết giới, kết giới hơi chấn động, sau đó vô tận Toại Nhân Tân Hỏa ùa ra, đem sức mạnh lôi đình và hủy diệt bên trong thiêu đốt. "Ầm!

Ầm!....." Hơn mười đạo thần lôi không ngừng oanh kích, Cửu Đăng kết giới liên tục lay động.

Toại Nhân Tân Hỏa dưới sự oanh kích liên tục của thần lôi cũng tiêu tán vài phần.

Thần sắc trên mặt Toại Nhân Thị chẳng những không xuất hiện vẻ ngưng trọng, ngược lại lộ ra sắc mặt nhẹ nhõm.

Uy lực của Cửu Đăng kết giới dị thường ổn cố, kết quả như vậy khiến y thập phần hài lòng.

Vài giây sau, Toại Nhân Thị phất tay một cái, vô tận Toại Nhân Tân Hỏa phất qua, trong nháy mắt liền thấy sức mạnh lôi đình và hủy diệt tàn dư bị dập tắt trong Tân Hỏa. "Ầm!" Đột nhiên, đạo thần lôi cuối cùng mang đi tất cả sức mạnh của kiếp vân, lặng lẽ giáng xuống.

Toại Nhân Thị bước ra một bước, xuất hiện bên ngoài kết giới. "Ông!" Một con đường thông thiên đại đạo từ trong khánh vân của Toại Nhân Thị phóng lên trời, nghênh đón đạo thần lôi cuối cùng.

Trên đại đạo kia bùng cháy Toại Nhân Tân Hỏa hừng hực, một cỗ khí tức nóng rực khủng bố tản mát ra.

Toại Nhân Thị phất tay, Cửu Đăng kết giới tản đi, chín ngọn Toại Nhân Đăng bay tới, lượn lờ trên thông thiên đại đạo.

Không chỉ có thế, trên Tân Hỏa đại đạo còn có một đạo hào quang thất sắc lượn lờ, tản mát ra khí tức Nhân tộc khí vận cực kỳ nồng đậm.

Tuy rằng một số đại năng nhìn thấy, nhưng lại không thể biết rõ hình dạng lai lịch chân chính, chỉ coi là thủ đoạn khác của Toại Nhân Thị.

Chỉ có Hữu Sào Thị và Truy Y Thị các loại người mới biết rõ, đó là Nhân tộc chí bảo —— Không Động Ấn. ...

Trong vô tận hư không. "Ông!" Lúc này, sức mạnh lôi đình và hủy diệt trong Nghiệm Đạo thiên kiếp thần lôi đang không ngừng phá hoại đại đạo, nhưng dưới sức mạnh của Tân Hỏa và đại đạo, cùng với uy lực của Cửu Đăng và Không Động Ấn, cũng đang từng chút bị mài mòn.

Uy lực Nghiệm Đạo thiên kiếp tuy rằng khủng bố, nhưng trên Tân Hỏa đại đạo có Toại Nhân Thị gia trì nhiều thủ đoạn, cũng không xuất hiện ngoài ý muốn, đang nhanh chóng tiêu ma sức mạnh thần lôi.

Một lát sau, thần lôi bị Tân Hỏa đại đạo tiếp nhận, tia tạo hóa chi lực bên trong càng bị Tân Hỏa đại đạo hấp thu, tăng cường khí tức và uy lực của đại đạo. "Ầm!" Lúc này, trên chín tầng trời lại truyền đến một tiếng nổ vang, lập tức thấy kiếp vân nhanh chóng rút lui, ẩn vào trong hư không.

Thiên địa lần nữa trở về vẻ thanh minh.

Đến đây, Toại Nhân Thị độ kiếp thành công, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh!

Cường giả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc

cũng từ đó ra đời.

Toại Nhân Thị thần sắc đạm nhiên, ánh mắt chậm rãi quét qua tam giới, vô số hình ảnh lướt qua trong mắt, nhìn thấu tình huống của vô số sinh linh và chủng tộc trong Hồng Hoang. "Nhân tộc từ nay về sau, liền chân chính quật khởi rồi..." Toại Nhân Thị miệng khẽ niệm một tiếng, sau đó chân khẽ động, không có hạ xuống mà lại từ từ bay lên cao.

Không bao lâu, Toại Nhân Thị liền bay lên mấy chục vạn dặm, ánh mắt bình tĩnh nhìn Hồng Hoang, trên người tản mát ra ánh sáng màu cam nhàn nhạt cùng khí tức Hỗn Nguyên hạo hãn.

Vô số Tân Hỏa pháp tắc lượn lờ quanh thân, hình thành một vùng "vô pháp chi địa" trong phạm vi ba trượng, cũng là nơi do y hoàn toàn chưởng khống.

Toại Nhân Thị chưởng khống pháp tắc bản thân, chắp tay đứng đó, thần sắc đạm nhiên nhưng không có động tác gì khác.

Ngoài ngàn vạn dặm. "Đại ca có ý gì?" Truy Y Thị mặt lộ vẻ nghi hoặc, nhìn sang Hữu Sào Thị hỏi.

Hữu Sào Thị trầm ngâm giây lát, trong mắt lóe lên tinh quang, mở miệng nói: "Đại ca làm thế, phỏng chừng là muốn chấn nhiếp Hồng Hoang bách tộc cùng vô số đại năng, mượn cơ hội này tuyên bố Nhân tộc quật khởi..." Nghe vậy, mọi người mặt lộ vẻ kích động.

Nhân Tổ làm thế, bọn họ đều cảm thấy vô cùng tốt.

Như vậy địa vị của Nhân tộc tại Hồng Hoang sẽ tăng lên rất nhiều.

Dù sao lúc này Vu tộc có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tọa trấn cũng chưa chắc là đối thủ của Nhân tộc.

Nhân tộc hiện tại đứng ở đỉnh phong chủng tộc Hồng Hoang, cũng

chưa chắc là không thể. "Ầm!" Đúng lúc này, một cỗ khí tức Hỗn Nguyên hạo hãn cùng một cỗ khí tức Tân Hỏa nóng rực đột nhiên từ trên người Toại Nhân Thị dao động lan ra, lập tức truyền khắp cả đại địa Hồng Hoang.

Giờ khắc này, vô số đại năng kinh hãi, sinh linh chấn kinh.

Cho dù là năm vị Thánh Nhân, lúc này sắc mặt đều hơi âm trầm nhìn Toại Nhân Thị đang chấn nhiếp Hồng Hoang.

Nhưng dù vậy, bọn họ cũng không tiện làm gì.

Nếu lúc này ra tay, e rằng rút dây động rừng, đến lúc đó đối mặt không chỉ là Toại Nhân Thị.

Sau lưng Nhân tộc còn có Thánh Mẫu Nữ Oa, và càng có khả năng là có cả Càn Khôn.

Cho nên hiện tại bọn họ không dám ra tay, cho dù đối với cách làm của Toại Nhân Thị có chút không thoải mái, lúc này cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Trong Hồng Hoang, vô số đại năng cùng sinh linh nhìn Toại Nhân Thị đang đứng lăng không, đối với cái chủng tộc thực lực sớm đã áp đảo Vu - Yêu này lại lần nữa sinh ra cảm giác kiêng kỵ.

Nhân tộc lúc này có một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tồn tại.

Thực lực bực này, cho dù Vu tộc có Hậu Thổ tại, e rằng cũng không phải đối thủ.

Tuy Hậu Thổ tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã lâu, nhưng không thấy lúc Toại Nhân Thị độ kiếp đã triển hiện ra thực lực sao?

Chương 333

Đó giống thực lực sơ kỳ sao?

Thiên kiếp kia phỏng chừng đều không thể ép ra thực lực chân chính của Toại Nhân Thị.

Y rốt cuộc mạnh bao nhiêu, bọn họ trong lòng không biết, nhưng có thể biết rõ một điểm, Toại Nhân Thị tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài vừa tấn thăng.

Cũng chính vì thế, những đại năng và tu sĩ vốn kiêng kỵ thực lực Nhân tộc càng thêm kiêng kỵ sâu sắc.

Nhân tộc hiện tại không phải Nhân tộc thời Vu Yêu nữa.

Nhân tộc hiện tại có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tọa trấn, có không ít Chuẩn Thánh tồn tại, cùng với đệ tử Đại La Kim Tiên.

Thực lực bực này, tại Hồng Hoang, ngoại trừ mấy phương thế lực của chư Thánh ra, còn ai là đối thủ?

Sau khi Toại Nhân Thị chấn nhiếp, Toại Nhân Thị thu liễm khí tức, từ hư không chậm rãi hạ xuống.

Đợi khi chạm đất, uy áp khủng bố và nhiệt độ khiến chúng sinh biến sắc rốt cuộc biến mất vô ảnh vô tung, mọi người trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm. "Vút!

Vút!

Vút!....." Lúc này, hơn mười đạo quang mang xé rách chân trời, hạ xuống trước mặt Toại Nhân Thị, chính là Hữu Sào Thị, Truy Y Thị cùng tám vị trưởng lão và vài vị cao tầng Nhân tộc.

Thấy bọn họ, Toại Nhân Thị mỉm cười, liền đi về phía đó. "Chúc

mừng đại ca thành công chứng đạo, vì Nhân tộc ta sinh ra vị Hỗn Nguyên chi cảnh đầu tiên!" Hai vị Nhân Tổ cùng các trưởng lão vui vẻ chúc mừng.

Toại Nhân Thị cười nói: "Đa tạ chư vị.

Thân là Nhân Tổ, tự nhiên muốn tính toán cho Nhân tộc..." Mọi người nghe xong, khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Toại Nhân Thị nhìn bọn họ, chậm rãi mở miệng: "Bây giờ ta đã thành công chứng đạo, cũng đến lúc trở về rồi, tiếp theo Nhân tộc còn có chút việc cần xử lý..." Nghe vậy, hơn mười người nhìn nhau, tuy rằng không hiểu ý trong đó nhưng cũng gật đầu.

Sau đó, cả nhóm lăng không bay lên, hướng về Bồng Lai Thánh Địa mà đi. ...

Hồng Hoang, một khu vực khác. "Toại Nhân thành công chứng đạo, tin tưởng bên phía bản tôn chắc cũng không sai biệt lắm..." Hắc Li Đạo Nhân nhìn thoáng qua Bồng Lai Thánh Địa, sau đó chuyển ánh mắt về phía Vô Lượng sơn mạch.

Toại Nhân Thị chứng đạo thành công, Tân Hỏa chi đạo bên phía Càn Khôn liền có thể thành công diễn hóa.

Tuy rằng hiện tại trong lòng cảm ứng không được, nhưng chắc cũng sắp rồi.

Chỉ cần Càn Khôn diễn hóa Tân Hỏa chi đạo xong, khoảng cách đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên liền chỉ còn thiếu một đạo Không Gian chi đạo cuối cùng. "Còn một đoạn khoảng cách nhỏ..." Hắc Li Đạo Nhân lẩm bẩm, sau đó tiếp tục nhắm mắt tham ngộ đại đạo. ...

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Càn Khôn lúc này xác thực có thể diễn hóa Tân Hỏa chi đạo rồi.

Sớm tại lúc Toại Nhân Thị chứng đạo là đã có thể, bất quá vì muốn quan khán Toại Nhân Thị độ kiếp nên mới áp chế đến bây giờ. "Như vậy, liền bắt đầu diễn hóa đi!" Càn Khôn thầm nghĩ một tiếng, sau đó thân hình khẽ động, biến mất khỏi đại điện.

Càn Khôn thế giới, nơi trung ương. "Ông!" Tại một thời khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở mắt, ngưng vọng cửu thiên, trong đôi mắt thâm thúy hiện lên đại đạo. "Tân Hỏa!" Càn Khôn khẽ niệm một tiếng, bốn phía không ngừng dũng hiện ra Tân Hỏa pháp tắc, lượn lờ quanh thân, nương theo một cỗ khí tức nóng rực và từng trận hỏa quang chớp động.

Sau đó, chỉ thấy những Tân Hỏa pháp tắc này dần dần diễn hóa ra một con đường đen kịt, chính là Tân Hỏa chi đạo. "Ông!" Một ngọn lửa màu cam huyền phù trên đầu ngón tay Càn Khôn, y búng tay, ngọn lửa liền bay về phía Tân Hỏa chi đạo, trong ngàn vạn phần sát na đã dung nhập vào. "Ầm!" Đột nhiên, một cỗ khí tức Tân Hỏa và nhiệt độ khủng bố lập tức cuốn ra, dao động khắp nơi.

Trong một phần ức vạn sát na, một đạo hỏa quang từ đôi mắt Càn Khôn bắn ra, trực tiếp rơi vào trên Tân Hỏa chi đạo.

Sức mạnh Tân Hỏa khủng bố không ngừng lan tỏa, vô tận Tân Hỏa pháp tắc ngưng tụ. "Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh!" Càn Khôn ngưng mắt, ngẩng đầu quát khẽ. "Ầm!" Trên chín tầng trời truyền đến tiếng nổ vang, sau đó Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh hiện lên, vắt ngang cửu thiên. "Tân Hỏa đại đạo, hiện!" Theo tiếng quát của Càn Khôn, Tân Hỏa đại đạo màu đen bên cạnh y đột nhiên bay lên, hoành khóa vô tận hư không, trùng điệp lên hư ảnh Tân Hỏa đại đạo trong Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh. "Ầm!" Tiếng nổ vang vọng cửu thiên.

Trong Tân Hỏa đại đạo, quang mang chợt bốc lên ba vạn trượng, khí tức bao phủ nửa bầu trời, nhiệt độ cực điểm lặng lẽ tràn ngập.

Dần dần, Tân Hỏa đại đạo trên hư ảnh bắt đầu ngưng thực. "Ông!" Tân Hỏa đại đạo khẽ chấn, khí tức và nhiệt độ khủng bố bắt đầu thu lại vào trong đại đạo hư ảnh, dung hợp vào Tam Thiên Đại Đạo. "Ầm!" Tân Hỏa đại đạo quy vị, lại một cỗ khí tức đại đạo hạo hãn lan tràn trên Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh.

Theo Tân Hỏa đại đạo thành công diễn hóa, thần quang lưu chuyển trên Càn Khôn Đại Đạo càng thêm rực rỡ, khí tức đại đạo nồng đậm hơn trước, ẩn ẩn muốn đột phá cảnh giới hiện tại. "Rốt cuộc lại diễn hóa một cái đại đạo, khoảng cách lại gần thêm một bước..." Càn Khôn nhìn thành quả, khẽ cười nói. "Khoảng cách đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên chi cảnh, lần này chỉ còn thiếu một điều kiện đại đạo cuối cùng..." Theo việc Càn Khôn tái độ diễn hóa đại đạo, Càn Khôn thế giới lần nữa khuếch trương, kéo dài ra không biết bao nhiêu vạn ức dặm.

Thế giới chi bích, tinh thần đại hải, tứ hải...

Chương 334

đều không ngừng củng cố. "Càn Khôn thế giới phát triển lại hoàn thiện thêm không ít, phỏng chừng sau khi thành công đột phá cảnh giới này, thế giới sẽ lại lần nữa tấn thăng.

Đến lúc đó so với Hồng Hoang thế giới cũng không kém bao xa..." Càn Khôn quét mắt nhìn thế giới của mình, hài lòng cười.

Sau đó, ánh mắt y chuyển sang Không Gian đại đạo trên Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh. "Đối với lĩnh ngộ Không Gian đại đạo phải tranh thủ thời gian tham ngộ mới được, nếu không thì cảnh giới này cũng không thể tiến thêm một bước.

Còn những cái khác, cứ từ từ tích lũy..." Càn Khôn phất tay, thu liễm thần quang và khí tức đại đạo, độn nhập vào cửu thiên, biến mất không thấy.

Làm xong hết thảy, thân hình y biến mất tại chỗ, xuất hiện bên cạnh Tiên Thiên thủy trì.

Nhìn ba đóa Cửu Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên trong hồ, y hài lòng gật đầu, lại nhìn cây Bàn Đào thụ cao ba trượng đang ổn định trưởng thành phía xa, khẽ gật đầu.

Lưu lại một lúc lâu, Càn Khôn rời khỏi Càn Khôn thế giới, trở về Vô Lượng Cung, tiếp tục khai đàn giảng đạo cho chúng đệ tử. ...

Chuyển mắt đã qua hơn vạn năm.

Nhân tộc lúc này đã chiếm cứ Đông phương và Trung ương đại lục của Hồng Hoang, diện tích chiếm hơn phân nửa đại địa Hồng Hoang.

Thực lực cũng đạt tới tình trạng cường thịnh.

Nhưng dân số tăng nhanh khiến đại bộ phận Nhân tộc phàm nhân không có tu vi gặp khó khăn về lương thực.

Bọn họ không thể giống như người trong Thánh địa hay tu sĩ tiên đạo có thể gạt bỏ chuyện ăn uống.

Thân là phàm nhân, tự nhiên phải ăn cơm.

Nguồn thức ăn duy nhất là săn giết yêu thú hoặc dã thú.

Nhưng hiện nay trên địa bàn Nhân tộc, yêu thú cơ bản đã bị trục xuất, chỉ có thể săn dã thú và hái quả dại.

Nhân khẩu Nhân tộc đông đúc, dã thú sinh sản tuy nhanh cũng không chịu nổi sự săn giết thường xuyên.

Sớm muộn gì dã thú cũng bị giết sạch, quả dại cũng sẽ tuyệt diệt.

Đến lúc đó Nhân tộc lấy gì lấp bụng?

Nhân tộc hiện giờ tuy mạnh, nhưng nhân khẩu lại xuất hiện hiện tượng không tăng mà giảm.

Tình huống này khiến cao tầng Nhân tộc Thánh địa có chút sốt ruột.

Nhưng suy tư hồi lâu vẫn không có phương pháp giải quyết tốt, chỉ có thể vừa phát triển vừa từ từ tìm kiếm. ...

Lại ba ngàn năm trôi qua.

Lúc này, chư Thánh đạo trường.

Sáu đạo ngọc phù phiếm thất thải quang mang trực tiếp giáng lâm, mỗi vị Thánh Nhân nhận một đạo.

Hồng Quân phù chiếu!

Chư Thánh thấy phù chiếu, thần tình đều ngẩn ra.

Hồng Quân triệu hoán bọn họ trực tiếp đến Tử Tiêu Cung nghị sự.

Nhưng lúc này lại có đại sự gì phát sinh?

Tuy trong lòng nghi hoặc nhưng bọn họ không dám chậm trễ.

Đạo Tổ phù chiếu không thể để chờ, phải lập tức động thân.

Sáu vị Thánh Nhân nhanh chóng tiến vào Hỗn Nguyên thế giới, đi theo phù chiếu chỉ dẫn tìm kiếm Tử Tiêu Cung.

Thái Thanh Thái Thượng là người đến đầu tiên.

Cảnh giới của lão cao thâm nhất trong lục Thánh, dù từng rớt tu vi hai lần nhưng cảm ngộ đại đạo lại tinh thâm nhất.

Tiếp theo là Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Tam Thanh cùng nhau tiến vào đại điện.

Không lâu sau, Nữ Oa đến.

Nàng cố ý chậm hơn Tam Thanh một bước để giữ thể diện cho sư huynh.

Sau đó là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đợi lục Thánh tề tựu, cao đài dâng lên nhân uân chi khí, Hồng Quân hiện thân. "Bái kiến lão sư, lão sư thánh thọ vô cương!" Hồng Quân phất tay: "Không cần đa lễ." Thái Thượng chắp tay hỏi: "Không biết lão sư gọi chúng con đến có việc gì phân phó?" Hồng Quân đạm mạc nói: "Lần trước bần đạo đã nói rõ Nhân tộc đương hưng, nhưng Thiên đạo vận hành, Nhân tộc có vận đạo của nhân vật chính thiên địa, cho nên Nhân tộc đại hưng, chỉ bấy nhiêu hiện tại là chưa đủ..." Chư Thánh kinh hãi.

Nhân tộc chiếm hơn nửa Hồng Hoang còn chưa đủ hưng thịnh?

Chẳng lẽ muốn chiếm cả Hồng Hoang?

Thái Thượng cung kính hỏi: "Lão sư, nên làm thế nào?

Mong lão sư chỉ điểm." Hồng Quân nói: "Lần này Nhân tộc đại hưng cần phải lập ra Tam Hoàng Ngũ Đế, hành công đức giáo hóa Nhân tộc, dùng cái này trấn áp khí vận Nhân tộc.

Đợi Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị, Nhân tộc tự nhiên đại hưng, khí vận từ nay về sau bất suy.

Cho nên gọi các ngươi đến là để lập ra Nhân Hoàng Chi Sư, từ đó dẫn dắt Nhân Hoàng trị thế..." Tam Thanh và Tây Phương nghe vậy mừng rỡ.

Chương 335

Nhân Hoàng Chi Sư!

Đây là cơ duyên lớn, không chỉ có công đức mà còn có khí vận, lợi cho việc truyền giáo.

Thái Thượng vội nói: "Lão sư, con thân là đại sư huynh, lại là Nhân Giáo giáo chủ, Nhân Hoàng Chi Sư có thể do con nghĩ định hay không?" Chư Thánh sắc mặt trầm xuống.

Thái Thượng muốn chiếm hết lợi ích!

Chuẩn Đề lập tức phản bác: "Đại sư huynh nói sai rồi.

Huynh tuy là Nhân Giáo giáo chủ nhưng đóng góp cho Nhân tộc rất ít, lúc đại kiếp nạn cũng không ra tay, khiến Nhân Giáo mất đi khí vận.

Nhân Giáo hiện tại cũng chỉ là một giáo phái trong Nhân tộc mà thôi, làm sao có quyền lực lớn như vậy?

Chuyện Nhân Hoàng Chi Sư sao có thể do một mình huynh quyết định?" Thái Thượng nghe nhắc đến chuyện cũ mất khí vận, sắc mặt khẽ biến.

Tiếp Dẫn đột nhiên nói: "A Di Đà Phật, Nhân Hoàng Chi Sư có thể do môn hạ của ta đảm nhiệm..." Nguyên Thủy lạnh lùng: "Nhân Hoàng Chi Sư sợ là không đến lượt Tây Phương các ngươi." Thông Thiên: "Tiệt Giáo môn hạ đông đảo, cũng có thể làm Nhân Hoàng Chi Sư." "Đong!" Một tiếng chuông trầm vang cắt ngang tranh cãi.

Hồng Quân liếc nhìn bọn họ, nói: "Các ngươi không cần tranh cãi.

Muốn lập Tam Hoàng Ngũ Đế cần phải có Nhân Hoàng Chí Bảo mới được, nếu không Nhân Hoàng vô pháp quy vị." Chư Thánh tâm tư

xoay chuyển, bắt đầu suy tính.

Nhân Hoàng Chí Bảo là gì?

Không Động Ấn!

Thái Thượng sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Hóa ra bảo vật năm đó Toại Nhân Thị cướp được chính là vật này.

Khó trách y có thể dễ dàng thu hồi khí vận Thánh Nhân.

Chắc chắn là do Càn Khôn chỉ điểm!

Hiện tại Không Động Ấn nằm trong tay Toại Nhân Thị, mà Toại Nhân Thị là Nhân Tổ, là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Muốn nhúng tay vào chuyện Nhân tộc không dễ.

Nữ Oa ngồi bên cạnh mỉm cười.

Nàng không cần tranh, vì ca ca nàng là Phục Hy, chuyện này Càn Khôn chắc chắn sẽ có sắp xếp.

Hồng Quân đạm mạc nói: "Muốn lập Nhân Hoàng, không có Không Động Ấn thì không được.

Cho nên việc này cần mời Càn Khôn đạo hữu tới thương nghị..." Chư Thánh biến sắc.

Tại sao là Càn Khôn mà không phải Toại Nhân Thị?

Hóa ra Toại Nhân Thị là chấp niệm thi của Càn Khôn!

Hồng Quân điểm một cái vào hư không: "Thỉnh Càn Khôn đạo hữu hiện thân gặp mặt!" ...

Tại Vô Lượng Cung, Càn Khôn nhận được tín hiệu, thân hình biến mất, xuyên qua hỗn độn đến Tử Tiêu Cung. "Chi dát!" Cửa cung mở ra, Càn Khôn bước vào. "Gặp qua đạo hữu!" Càn Khôn chắp tay với Hồng Quân, gật đầu chào Nữ Oa, lờ đi những người khác.

Hồng Quân ban tòa cho Càn Khôn, nói: "Đạo hữu, chuyện bần đạo muốn nói, ngươi đã biết..." Càn Khôn ngồi xuống, nói: "Việc đạo hữu muốn nói, bần đạo đã biết." Hồng Quân nói: "Nhân Hoàng sự tình vẫn cần Không Động Ấn, nhưng Thiên đạo chi hạ bần đạo không thể nhúng tay, liền làm phiền đạo hữu thương nghị cùng bọn họ." Càn Khôn gật đầu: "Đạo hữu yên tâm." Hồng Quân thân hình mờ dần rồi biến mất.

Càn Khôn nhìn chư Thánh, nói: "Đã là thương nghị, chư vị có lời gì thì nói đi!" Thái Thượng hỏi: "Không biết đạo huynh định an bài chuyện Nhân Hoàng thế nào?" Càn Khôn đáp: "Muốn lập Nhân Hoàng Chi Sư, trước tiên cần sách lập Tam Hoàng Ngũ Đế.

Tam Hoàng chi Thiên Hoàng là người Thiên định, chính là ca ca của Nữ Oa, Phục Hy..." "Phục Hy?!" Chư Thánh biến sắc.

Phục Hy chẳng phải là Yêu tộc sao?

Chuẩn Đề phản đối: "Phục Hy đạo hữu trước đây là Yêu tộc, sao có thể làm Thiên Hoàng?" Càn Khôn thản nhiên: "Phục Hy đạo hữu đã nhập luân hồi Nhân tộc trăm kiếp, thế gian đã không còn Yêu tộc Phục Hy, chỉ có Nhân tộc Phục Hy." Thái Thượng muốn mở miệng nhưng nhìn thấy ánh mắt Nữ Oa, nhớ tới nhân quả lập giáo nên im lặng.

Hơn nữa Không Động Ấn đang ở trong tay Càn Khôn, Phục Hy lại phù hợp Thiên định.

Càn Khôn tiếp tục: "Thiên Hoàng lập xong, ngày sau bảy vị Nhân Hoàng xuất hiện sẽ do Thiên Hoàng dạy bảo và thiền nhượng.

Hiện tại thủ vị Nhân Hoàng đã định, tiếp theo là chuyện Nhân Hoàng Chi Sư..." Chư Thánh mắt sáng rực lên.

Đây mới là mục đích chính.

Chuẩn Đề vội hỏi: "Không biết đạo huynh định an bài tám tôn

Nhân Hoàng Chi Sư như thế nào?" Càn Khôn lại ngậm miệng không nói, thần sắc đạm mạc nhìn bọn họ.

Chư Thánh sắc mặt biến đổi.

Chẳng lẽ Càn Khôn muốn độc chiếm hết?

Cung Tử Tiêu, trên đại điện.

Chư Thánh thấy Càn Khôn lúc này ngậm miệng không nói, cộng thêm thần sắc trên mặt y, trong lòng Chư Thánh đều khựng lại.

Nếu Càn Khôn thật sự muốn một mình nuốt trọn tám tôn vị Nhân Hoàng chi sư, vậy thì chỗ tốt nào cũng không vớt được.

Không Động Ấn đang ở trong tay Toại Nhân Thị, lại thêm thần sắc của Càn Khôn lúc này, bọn họ cũng không tin trong lòng Càn Khôn không có cách nào, nếu đổi lại là bọn họ, cũng sẽ độc chiếm tám tôn vị Nhân Hoàng chi sư.

Nhưng lúc này Không Động Ấn không nằm trong tay bọn họ, cho dù biết rõ Càn Khôn có cách, bọn họ tự nhiên cũng không nguyện ý cứ thế nhường Càn Khôn một mình hưởng trọn chỗ tốt của Nhân Hoàng chi sư.

Nếu đã như vậy, thì đành phải thương nghị tại đây...

"Đạo huynh nếu chiếm hết tám tôn vị Nhân Hoàng chi sư, vị chi là có chút nhiều rồi đi!" Ngọc Thanh Nguyên Thủy hít sâu một hơi, nhìn Mạc Ly (Càn Khôn), trong miệng thản nhiên nói, ngữ khí ngược lại cũng không có chút khách khí nào.

Nghe vậy, Càn Khôn đạm nhiên cười cười, nhìn hắn, nói: "Nhiều?

Cũng không nhiều, đệ tử môn hạ Vô Lượng Cung bần đạo rất nhiều, tự nhiên có thể làm được Nhân Hoàng chi sư.

Chương 336

Đợi Nhân Hoàng công đức viên mãn, tự có công đức có thể lấy, thứ như công đức, tự nhiên là càng nhiều càng tốt, ai lại chê nhiều?

Bần đạo lại cần gì phải chia cho người khác?" Nghe vậy, Chư Thánh cứng họng, nhưng nhất thời lại tìm không ra lời phản bác.

Môn hạ Vô Lượng Cung trừ bỏ Địa Tiên Phủ chi chủ Trấn Nguyên Tử, còn có Khổng Tuyên và Đại Bằng, kỳ đệ tử cũng không ít, tu vi lại càng không thấp, tự nhiên làm được Nhân Hoàng chi sư.

Hơn nữa, chuyện công đức, ai lại sẽ chê nhiều, nguyện chia cho người khác?

Nếu đổi lại là bọn họ, cũng sẽ làm như thế, nhưng nếu như vậy thì liền không có 'nước béo' để vớt nha!

Chư Thánh liếc nhìn nhau, hai mặt nhìn nhau, nhưng lại không có biện pháp tốt hơn để Càn Khôn 'tâm cam tình nguyện' nhường ra Nhân Hoàng chi sư.

Chư Thánh trong lòng chuyển niệm, lại có chút đoán được mục đích của Càn Khôn, lập tức sắc mặt có chút cổ quái.

Nếu đúng là như vậy, e rằng sẽ phải 'đại xuất huyết' a!

Đặc biệt là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhị Thánh, lúc này thần sắc trên mặt càng thêm khổ sở.

Muốn từ trong tay Càn Khôn chia được Nhân Hoàng chi sư, xem ra phải dùng chỗ tốt để trao đổi rồi.

Nhưng nhìn thực lực Vô Lượng Cung cùng tu vi địa vị của Càn Khôn, vật bình thường thật đúng là không lọt mắt y.

Như thế này, không ‘đại xuất huyết’ cũng không xong rồi.

Phương Tây bần tích, đồ tốt trong tay Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không nhiều, muốn lấy ra đổi, trong lòng không khỏi có một trận đau đớn.

Nhưng nghĩ đến chỗ tốt của Nhân Hoàng chi sư, bọn họ lại không nguyện buông tha, chỉ có thể kỳ vọng Càn Khôn năng thu ít một chút...

Chư Thánh liếc nhìn nhau, ý nghĩ của mỗi người đều đã hiểu rõ.

Thái Thượng trầm ngâm vài hơi thở, ánh mắt rơi trên người Mạc Ly, nhẹ giọng hỏi: “Đạo huynh, tám tôn vị Nhân Hoàng chi sư xác thực không ít, nếu đạo hữu chiếm cứ toàn bộ, lại có chút không hợp.” Sơi dừng lại vài hơi thở, Thái Thượng tiếp tục nói: “Nhưng chúng ta cũng sẽ không lấy không vị trí Nhân Hoàng chi sư trong tay đạo huynh, đạo huynh cứ việc đưa ra yêu cầu, chỉ cần hợp lý, chúng ta đáp ứng là được...” Nghe vậy, trên mặt Càn Khôn lộ ra một tia cười nhạt, ánh mắt đảo qua trên người ngũ Thánh một vòng, lập tức gật đầu, mở miệng nói: “Ân, bần đạo nắm giữ tám tôn vị Nhân Hoàng chi sư xác thực là có chút nhiều.

Nếu chư vị đạo hữu cũng có ý, vậy bần đạo nguyện ý lấy ra sáu tôn vị Nhân Hoàng chi sư, ngoại trừ Thiên Hoàng và Địa Hoàng, còn lại Nhân Hoàng và Ngũ Đế, chư Thánh đạo hữu có thể tự hành sắp xếp...” Dứt lời, Càn Khôn liền không hề mở miệng, ánh mắt du ly trên người Chư Thánh.

Thần sắc trên mặt Chư Thánh mỗi người một vẻ, đối với Tam Thanh, chỉ cần lấy ra thứ thể diện một chút, tự nhiên có thể đổi được, cũng không quá đau lòng.

Nhưng đối với phương Tây bần tích, lại sầu héo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Phương Tây vốn bần tích, trong tay hai người cũng không có bao nhiêu đồ tốt, cũng không biết Càn Khôn có thể nhìn trúng hay không, nhất thời lại tiến thoái lưỡng nan.

Nữ Oa ở một bên nhìn Chư Thánh thần sắc không đồng nhất, trong lòng thầm buồn cười, chuyện tống tiền Thánh nhân, đây là lần đầu tiên thấy.

Lúc này xem ra, Thánh nhân bị tống tiền xong, còn phải tâm cam tình nguyện lấy ra.

Nếu không thì, vị trí Nhân Hoàng chi sư cũng không tới tay được.

Chỗ tốt của Nhân Hoàng chi sư, mọi người đều biết rõ, cho nên lúc này cho dù có chút khó xử, cũng chỉ có thể cắn răng.

Chư Thánh thần tình không đồng nhất, trầm mặc không nói.

Sau một lát trầm ngâm, trong mắt Thái Thượng lóe lên một đạo quang mang, nhìn Càn Khôn nói: "Đã là sáu tôn vị Nhân Hoàng chi sư, môn hạ của ngô chỉ có một mình Huyền Đô, vậy ngô liền đổi lấy một tôn vị Nhân Hoàng chi sư trong tay đạo huynh, là vị trí đầu tiên của Ngũ Đế, dùng ba viên Cửu Chuyển Kim Đan để trao đổi với đạo huynh..." Thái Thượng Nhân Giáo môn hạ, thân truyền đệ tử chỉ có một mình Huyền Đô, những ký danh đệ tử khác không cách nào đảm nhiệm vị trí Nhân Hoàng chi sư, đổi cũng vô dụng.

Bất quá Thái Thượng từ trong tay Càn Khôn đổi lấy, lại không phải Nhân Hoàng, mà là người đứng đầu Ngũ Đế, ngược lại có chút khó hiểu.

Trong lòng hơi thôi diễn một chút, phát hiện Huyền Đô ngược lại không thích hợp dạy bảo Nhân Hoàng, nếu không thành, e rằng sẽ dính nghiệp lực, cho nên Thái Thượng đổi lấy người đứng đầu Ngũ Đế.

Càn Khôn lúc này cũng không đi để ý những thứ này, sau khi nghe

vật Thái Thượng muốn đổi, lại cười nói: "Đạo hữu thật là đại thủ bút, nếu đã như vậy, Nhân Hoàng chi sư đứng đầu Ngũ Đế, liền quy về đạo hữu..." Nghe vậy, Thái Thượng khẽ gật đầu, tay vung lên, ba viên đan dược màu vàng bay về phía Càn Khôn.

Càn Khôn mỉm cười thu lấy ba viên Cửu Chuyển Kim Đan, thứ này đại biểu cho ba tôn Đại La Kim Tiên, quả nhiên là đại thủ bút.

Bất quá Cửu Chuyển Kim Đan tuy rằng trân quý, nhưng so với Nhân Hoàng chi sư, lại cũng không chiếm bao nhiêu.

Sau khi đổi được Nhân Hoàng chi sư, Thái Thượng liền cũng không hề để ý, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Thái Thượng đổi được một tôn vị Nhân Hoàng chi sư xong, lúc này liền chỉ còn lại năm tôn vị.

Ngọc Thanh Nguyên Thủy nhìn Càn Khôn, nói: "Đệ tử môn hạ của ngô đông đảo, cố ý dùng bốn kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cùng đạo huynh trao đổi Nhân Hoàng trong Tam Hoàng cùng với vị thứ hai trong Ngũ Đế, không biết ý đạo huynh như thế nào?" So sánh ra, đồ vật của Nguyên Thủy, Càn Khôn lại có chút không hứng thú.

Tuy luyện khí không bằng Nguyên Thủy, nhưng có Càn Khôn Đỉnh ở đây, Tiên Thiên Linh Bảo cũng không thiếu.

Nhưng trong lòng, y tịnh không thích luyện khí, phản hậu thiên về tiên thiên mà nói, sẽ chiết tổn khí vận.

Bất quá nếu Nguyên Thủy đã nói đến nước này, Càn Khôn cũng có một tia tính toán.

Càn Khôn nhìn hắn, thản nhiên nói: "Nếu đã như thế, chi bằng đạo hữu dùng hai kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cộng thêm một tia Ngọc Thanh chi đạo cùng Luyện Khí chi đạo để giao đổi thì như

thế nào?" Tại sau khi nghe yêu cầu mới của Càn Khôn, Nguyên Thủy thật sâu nhìn y.

Tuy rằng Nguyên Thủy không rõ Càn Khôn muốn Ngọc Thanh chi đạo cùng Luyện Khí chi đạo để làm gì, nhưng chắc chắn là liên quan đến việc nâng cao tu vi bản thân hoặc có tác dụng khác.

Bất quá nếu dùng cái này để giảm bớt hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, Nguyên Thủy ngược lại cũng không cự tuyệt.

Ngọc Thanh chi đạo và Luyện Khí chi đạo tuy rằng là tu luyện đại đạo, nhưng cho dù biết hiểu, muốn tu luyện tới chỗ sâu lại cũng khó.

Cho nên, cho dù biết Càn Khôn có công dụng khác, hắn cũng không lo lắng.

"Đạo huynh đã nói như vậy, Nguyên Thủy há có lý nào không đáp ứng..." Nguyên Thủy cười cười, nhìn Càn Khôn nói.

Dứt lời, vung tay lên, hai kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cùng một tia thanh sắc nguyên khí và một đạo hôi sắc nguyên khí hiện ra trước người Càn Khôn, từng trận tiên thiên khí tức tản phát ra.

Thấy vậy, Càn Khôn khẽ gật đầu, sau đó vung tay lên, thu lấy những thứ này.

Lúc này, Thái Thượng vốn đang nhắm mắt dưỡng thần cũng thật sâu nhìn Càn Khôn, khi y đưa ra yêu cầu, hắn liền đã quan sát Càn Khôn.

Tuy rằng đồng dạng không rõ công dụng của Càn Khôn, nhưng chắc chắn cũng không đơn giản.

Bất quá nếu không có vấn đề lớn, lại đổi được Nhân Hoàng chi sư, liền cũng chỉ có thể đáp ứng.

Chuyện của Nguyên Thủy giải quyết xong, lúc này, Thượng

Thanh Thông Thiên cũng đi theo mở miệng nói: "Đệ tử môn hạ của ngô cũng đông đảo, nên cũng cần hai vị trí Nhân Hoàng chi sư, ngô liền dùng một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hai kiện Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trao đổi với đạo huynh hai vị trí cuối cùng trong Ngũ Đế, như thế nào?" "Đạo hữu chi bằng dùng một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cộng thêm Thượng Thanh chi đạo cùng Trận Pháp chi đạo giao đổi thì như thế nào?" Càn Khôn nhìn hắn một cái, thản nhiên mở miệng nói.

Kỳ thật, khi Càn Khôn vừa mới đưa ra yêu cầu đối với Nguyên Thủy, Thông Thiên liền cũng có suy đoán như vậy, hiện tại nếu Càn Khôn đã nói thế, hắn cũng sẽ không cự tuyệt.

Chương 337

"Nếu đã như thế, liền theo ý đạo huynh..." Dứt lời, Thông Thiên vung tay lên, một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cùng Thượng Thanh chi đạo và Trận Pháp chi đạo nguyên khí huyền phù tại trước người Càn Khôn, từng trận tinh thuần tiên thiên khí tức tràn ngập ra.

Càn Khôn nhìn thoáng qua, sau khi thấy không có vấn đề, liền thu lấy.

Càn Khôn sở dĩ không cần đổi lấy Thái Thượng Vô Vi chi đạo cùng Luyện Đan chi đạo, nãi là vì trong Tạo Hóa Ngọc Điệp ghi lại đối với hai đạo này tương đối toàn diện, cộng thêm từ trong tay Hồng Quân lão đạo lấy được Tạo Hóa Ngọc Điệp ký tái đại đạo tinh nghĩa, cũng có hai đạo này.

Cho nên, tương đối mà nói, hai đạo này Càn Khôn không cần dùng để đổi, tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp là được.

Tam Thanh ra tay trao đổi, lúc này dĩ nhiên đã đổi đi năm tôn vị Nhân Hoàng chi sư, sáu tôn vị, lúc này liền chỉ còn lại tôn vị cuối cùng.

Tam Thanh đã đủ, Nữ Oa cũng không cần, cho nên lúc này người cần thiết, liền chỉ còn lại Tây Phương nhị Thánh chưa mở miệng.

Nhưng rốt cuộc lấy thứ gì trao đổi với Càn Khôn, lại làm cho bọn họ có chút khó xử.

Chuẩn Đề ánh mắt ở trên người Tam Thanh, nhìn những vật bọn họ lấy ra, trong lòng thậm chí không phải tư vị.

Phương Tây bần tích, tự nhiên không có bao nhiêu đồ tốt, lúc

trước tại Phân Bảo Nham đoạt được những linh bảo kia, cơ bản cũng đều chia cho đệ tử môn hạ.

Lúc này muốn lấy ra đồ vật đủ giá trị để giao đổi tôn vị Nhân Hoàng chi sư cuối cùng, lại có chút khó xử, nhất thời không biết làm sao cho phải.

Trên khuôn mặt gầy đét của Chuẩn Đề lộ ra một tia mỉm cười, nhìn Càn Khôn nói: "Đạo huynh cũng biết rõ, từ sau đại chiến Đạo Ma, phương Tây bần tích, ngã thực sự không lấy ra được đồ vật để đổi lấy một tôn Nhân Hoàng chi sư." Sơi dừng vài hơi thở, ý cười trên mặt Chuẩn Đề càng đậm, hai tay hợp thập, nói: "Nếu đạo huynh có thể đem vị trí Nhân Hoàng chi sư cuối cùng tặng cho phương Tây ngã, ngược lại cũng là một chuyện công đức vô lượng..." Nghe vậy, Tam Thanh thần sắc đạm mạc nhìn bọn họ, muốn tay không bắt sói, ngược lại nghĩ rất hay.

Đáng tiếc a, nếu dễ sáo rỗng như vậy, bọn họ lại cần gì phải xuất ra thủ bút lớn như thế để đổi lấy Nhân Hoàng chi sư, trực tiếp tay không bắt sói chẳng phải được rồi sao.

Nữ Oa nhìn Chuẩn Đề, cũng không biết nói gì, thầm lắc đầu, không hề nhìn tới.

Trong mắt Càn Khôn thần quang giao chức, nhìn Chuẩn Đề, lắc đầu, thản nhiên nói: "Chuyện công đức vô lượng bần đạo đã làm không ít, không cần làm thêm nữa..." Nghe vậy, Chuẩn Đề mặt lộ vẻ xấu hổ, tự nhiên biết sẽ có kết quả như vậy.

Hướng sư huynh Tiếp Dẫn ném tới ánh mắt, Tiếp Dẫn trong miệng tuyên một tiếng phật hiệu, lắc đầu.

Thấy vậy, trong mắt Chuẩn Đề hiện lên một tia ảm đạm, nhưng ngay sau đó, lại sáng lên quang mang, nhìn Càn Khôn nói: "Đạo huynh, không biết ngã có thể hay không dùng Bồ Đề chi đạo đổi lấy Nhân

Hoàng chi sư của đạo huynh?" Nếu Nguyên Thủy và Thông Thiên đều có thể dùng vài phần đại đạo của bản thân để giảm bớt đồ vật trao đổi, vậy vì sao hắn lại không thể.

Những Tiên Thiên Linh Bảo kia, Cửu Chuyển Kim Đan lấy không ra, nhưng vài phần đại đạo của bản thân thì lấy được.

Nghe vậy, Càn Khôn nhìn hắn, lắc đầu.

Thấy vậy, một trái tim của Chuẩn Đề chìm xuống đáy cốc.

Nhưng lúc này, Càn Khôn lại lần nữa mở miệng: "Đạo hữu dùng năm hạt Công Đức Kim Liên liên tử cộng thêm một đoạn nhánh cây Bồ Đề cùng với một tia Tịch Diệt chi đạo trao đổi thì như thế nào?" Nghe vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người liếc nhìn nhau.

Càn Khôn buông tha Bồ Đề chi đạo của Chuẩn Đề, lại coi trọng Tịch Diệt chi đạo của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều không nói gì.

Về phần nhánh cây Bồ Đề và Kim Liên tử, tuy trân quý, nhưng cũng lấy ra được, ngược lại cũng không quá phận.

Chuẩn Đề nhìn thần sắc trong mắt Tiếp Dẫn, sau đó cắn răng một cái, hướng về phía Càn Khôn nói: "Đổi!" Tính kỹ, những thứ này là trù mã lớn nhất có thể đổi được rồi, nếu Càn Khôn đổi ý, vậy thì không còn khả năng nữa.

Mấy dạng đồ vật này, ngoại trừ vài phần Tịch Diệt chi đạo của Tiếp Dẫn, nhánh cây Bồ Đề và Kim Liên tử đối với bọn họ mà nói, cũng không quá khó khăn.

Cho nên, vật đổi như vậy, ngược lại cũng có lợi rồi.

Rốt cuộc chỉ cần phương Tây có thể bắt lấy tôn vị Nhân Hoàng chi sư cuối cùng, lợi ích trong đó mang lại tuyệt không dưới giá trị đồ vật giao đổi.

Nếu đã như thế, vậy Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Sau khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liếc nhìn nhau, liền khẽ gật đầu, sau đó giữa lúc mỗi người vung tay lên, liền có một đoạn nhánh cây Bồ Đề và năm hạt Kim Liên tử huyền phù tại trước người Càn Khôn.

Còn lại Tịch Diệt chi đạo, Tiếp Dẫn thật sâu nhìn thoáng qua Càn Khôn, giữa lúc đôi mắt đóng mở, từng tia kim quang dũng hiện, lập tức vung tay lên, một đạo kim quang hướng về phía Càn Khôn bắn tới.

Càn Khôn thân thủ một trảo, bắt lấy kim quang trong tay, sau đó khẽ gật đầu, thu lấy những thứ này.

Như vậy, đồ vật Càn Khôn muốn lần này liền đều rơi vào trong tay y, đến lúc đó mấy đạo đại đạo này liền là đối tượng chuyên công, rốt cuộc có vài phần đại đạo trong tay, tham ngộ cũng không quá khó khăn.

Lúc này, Nữ Oa ở một bên nhìn thoáng qua Càn Khôn, lại nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một cái.

Nếu so sánh mà nói, nhánh cây Bồ Đề cùng Kim Liên tử, đối với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cũng không tính là gì.

Tự nhiên cũng không sánh bằng Tiên Thiên Linh Bảo, dù sao Công Đức Kim Liên liên tử đối với Công Đức Kim Liên tịnh không tổn thương bao nhiêu.

Nhánh cây Bồ Đề, lấy ra một đoạn, cũng không tổn thương bao nhiêu bản nguyên, đối với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đều có thể tiếp nhận.

Về phần Tịch Diệt chi đạo, so với Thông Thiên và Nguyên Thủy cấp, Tiếp Dẫn phải nhiều hơn vài phần.

Cho nên so sánh ra, Phương Tây khó có được một lần hời.

Kỳ thật, Bồ Đề chi đạo của Chuẩn Đề, tại trong Bồ Đề thụ liền có thể tìm được, hơn nữa trong Tạo Hóa Ngọc Điệp tồn tại đại đạo pháp tắc cũng không quá tàn khuyết, ngược lại cũng không cần thiết phải đòi.

Cho nên, liền chỉ dùng cái này trao đổi.

Đương nhiên, Chuẩn Đề lần này cũng khó có được hào phóng một lần, một đoạn nhánh cây Bồ Đề, cũng cấp nhiều hơn vài phần, coi như đáp tạ Càn Khôn cho Phương Tây một cơ hội như vậy.

Nếu không thì, lần này chỉ có thể nhìn một tôn Nhân Hoàng chi sư trôi đi trước mặt.

Cho nên, có cơ hội này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng nắm chắc, ngay lập tức đổi cho Càn Khôn.

Nữ Oa tuy rằng trong lòng không rõ cách làm của Càn Khôn, nhưng nếu y đã lựa chọn vật giao đổi như vậy, liền tự nhiên có đạo lý của y, điểm này nàng tịnh không lo lắng.

Lúc này, sau khi thu xong đồ vật, Càn Khôn nhìn Tây Phương nhị Thánh, cười nhạt nói: "Như vậy, tôn vị Nhân Hoàng chi sư cuối cùng, liền rơi trên người Phương Tây, nhị vị đạo hữu phải an bài tốt nhân tuyển giáo đạo..." Nghe vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn Càn Khôn một cái, liền khẽ gật đầu.

Tôn vị Nhân Hoàng chi sư cuối cùng, cuối cùng rơi vào tay Phương Tây, mặc kệ quá trình như thế nào, rơi vào tay Phương Tây cũng là một tin tức tốt.

Về phần những thứ khác, cũng không cách nào thay đổi, liền chỉ có thể như thế.

Càn Khôn thấy vậy, liền đứng dậy, hướng về phía Tam Thanh và

Tây Phương nói: “Nếu chư Thánh đạo hữu đã phân phối tốt Nhân Hoàng chi sư, vậy việc này liền quyết định như thế.

Tính toán thời gian, không bao lâu nữa Phục Hy sẽ lần nữa chuyển thế về Nhân Tộc, bần đạo cũng nên trở về chuẩn bị một chút, liền cáo từ trước...” Nghe vậy, Nữ Oa lập tức đứng dậy, nhìn Càn Khôn, có chút kinh hỉ nói: “Đạo huynh, ca ca ngô bách thế viên mãn rồi sao?” Trước đây Càn Khôn nói Phục Hy bách thế luân hồi liền có thể hàng thế Nhân Tộc, sau đó ngồi lên vị trí Thiên Hoàng, nhưng bách thế thời gian cụ thể là bao nhiêu, nàng lại cũng không rõ.

Rốt cuộc khi Thiên Hoàng vị chưa quy vị, tự nhiên tra xét không ra Phục Hy đang ở đâu và luân hồi tại thời điểm nào.

Càn Khôn lúc này nói Phục Hy bách thế luân hồi không sai biệt lắm thời gian, đối với nàng mà nói, là một tin tức tốt.

Chương 338

Dù sao nhiều năm như vậy chưa thấy Phục Hy, Nữ Oa tự nhiên nhớ mong ca ca.

Nghe vậy, Càn Khôn nhìn nàng, trong miệng mỉm cười nói: "Phục Hy còn cần một đoạn thời gian, đạo hữu không cần nóng vội, thời cơ vừa đến, tự có ngày gặp lại..." "Ân!" Nghe vậy, Nữ Oa khẽ gật đầu, nhưng trong mắt khó giấu vẻ hân hoan.

Thời gian lâm cận, cũng có cái để trông mong, không cần chờ đợi một cách mù quáng nữa.

Chuyện Nhân Hoàng thương nghị đã xong, nàng cũng muốn rời đi, nhìn Càn Khôn, nói: "Đạo huynh, nếu lần này có thời gian, không bằng đến Thánh Mẫu Cung của ngô ngồi một chút như thế nào?" "Cũng tốt!" Càn Khôn trong lòng chuyển niệm, liền đáp ứng Nữ Oa, sau đó hai người trực tiếp đi ra khỏi Tử Tiêu Cung, hướng về phía Thánh Mẫu Cung mà đi.

Chư Thánh sắc mặt phức tạp nhìn hai người rời đi, lần này Tử Tiêu Cung thương nghị, Càn Khôn lại trở thành người thắng lớn nhất.

Không cần xuất ra đồ vật, liền có hai tôn Nhân Hoàng chi sư trong tay, càng lấy được đồ vật trong tay Chư Thánh.

Nhưng cũng không còn cách nào, Nhân Hoàng chí bảo Không Động Ấn nằm trong tay chấp niệm của người ta, muốn Nhân Hoàng chi sư, liền chỉ có như thế.

"Ai..." Thái Thượng khẽ than một tiếng, đứng dậy rời đi.

Lúc trước Không Động Ấn mất đi, lại không ngờ có kết quả như hôm nay.

Nếu sớm biết như thế, lúc trước nhất định sớm đạt tới, tại trước Toại Nhân Thị đoạt lấy bảo vật này.

Thái Thượng trong lòng hối tiếc, lắc đầu, trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Sau khi Thái Thượng rời đi, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đi theo đứng dậy rời đi.

Lần này thương nghị chuyện Nhân Hoàng chi sư, xác thực nằm ngoài dự liệu, nhưng hiện giờ chuyện đã thành định cục, cũng chỉ có thể tạm thời như thế.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người lúc này thần sắc trên mặt lại khó có được có chút bình tĩnh, tương đối mà nói, Phương Tây lần này lại muốn tốt hơn một chút, nhưng đối với Càn Khôn, tốt hay xấu, cũng nhìn không rõ.

"A Di Đà Phật!" Tiếp Dẫn trong miệng tuyên một tiếng phật hiệu, sau đó đối với Chuẩn Đề nói: "Sư đệ, chúng ta cũng đi thôi!" Nghe vậy, Chuẩn Đề gật đầu, không nói gì, sau đó đứng dậy, đi theo Tiếp Dẫn rời đi.

Càn Khôn đi theo Nữ Oa đến Thánh Mẫu Cung, nán lại một khoảng thời gian.

Trong lúc đó, Càn Khôn và Nữ Oa thương nghị một số chuyện về Phục Hy và Thiên Hoàng, vài tháng sau, Càn Khôn liền rời đi.

Rời khỏi Tạo Hóa Thiên, Càn Khôn liền trực tiếp phản hồi Hồng Hoang.

Sau khi Càn Khôn phản hồi Hồng Hoang, liền trực tiếp trở về trong dãy núi Vô Lượng.

Lúc này, Chư Thánh sau khi trở về Hồng Hoang, lại đang bắt tay vào an bài chuyện Nhân Hoàng chi sư.

Dù sao sau Thiên Hoàng và Địa Hoàng, liền là chuyện của bọn họ.

Lúc này, khoảng cách đến thời gian Phục Hy lần nữa hàng thế Nhân Tộc càng ngày càng gần, trong lòng Chư Thánh cũng có thể tính toán được vài phần.

Tuy rằng không cách nào tính ra thời gian chuẩn xác, nhưng Phục Hy dĩ nhiên sớm định là Nhân Tộc Thiên Hoàng, vì Nhân Tộc Tam Hoàng Ngũ Đế định ra một phương hướng và thời đại, tự nhiên có thể tính ra một cái đại khái.

Đệ nhất vị Nhân Hoàng chi sư, nãi là rơi vào tay Vô Lượng Cung, Chư Thánh cũng tò mò, Càn Khôn sẽ để cho ai đi dạy bảo Phục Hy.

Trừ bỏ Địa Tiên Phủ chi chủ Trấn Nguyên Tử, trong Vô Lượng Cung, người tương đối thích hợp, liền chỉ biết Khổng Tuyên và Đại Bằng, nhưng rốt cuộc là ai, lại tính không ra.

Chư Thánh ánh mắt chú ý Vô Lượng Cung, nhưng lúc này Vô Lượng Cung lại dị thường bình tĩnh.

Hồng Hoang, dãy núi Vô Lượng.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Càn Khôn lần này trở về, liền trực tiếp tiến vào trong Càn Khôn thế giới.

Càn Khôn thế giới, một khu vực trung ương nào đó.

Thân hình Càn Khôn dần dần hiển hiện trong hư không, dưới chân khẽ động, đi tới bên cạnh Tiên Thiên thủy trì.

Trong Tiên Thiên thủy trì, Cửu Phẩm Liên Đài do hạt sen của Tạo Hóa Thanh Liên biến thành, cơ bản hẳn là khó có thể thăng cấp lên trên nữa, bất quá như thế cũng không tệ rồi, Càn Khôn cũng không cưỡng cầu.

Về phần Nhân Sâm Quả Thụ, lúc này cũng đang chậm rãi sinh trưởng, tiến triển ngược lại cũng không quá chậm.

Càn Khôn nhìn thoáng qua, liền trở tay lấy ra năm hạt Kim Liên tử và một đoạn nhánh cây Bồ Đề.

Năm hạt Kim Liên tử cần dung hợp bản nguyên làm một, như vậy mới có cơ hội khá lớn dùng bồi dục Công Đức Kim Liên mới.

Nếu không phải chỉ có năm hạt Kim Liên tử, đối với bản nguyên Công Đức Kim Liên tổn thương không lớn, bằng không mà nói, tin rằng Tiếp Dẫn đều không chịu trao đổi, dù sao Công Đức Kim Liên nãi là vật trấn áp khí vận của Phương Tây.

Về phần một đoạn nhánh cây Bồ Đề kia, Càn Khôn liền đem trồng ở trong Càn Khôn thế giới trước, chờ khi lớn lên không sai biệt lắm, Càn Khôn sẽ tham ngộ Bồ Đề chi đạo.

Sau khi trồng nhánh cây Bồ Đề xuống, trên mặt Càn Khôn rốt cục lộ ra một tia mỉm cười, ánh mắt rơi vào năm hạt Kim Liên tử trong tay.

Ba mươi sáu phẩm Hỗn Độn Thanh Liên rách nát, bốn đóa mười hai phẩm Tiên Thiên Liên Đài, trong tay y có hai đóa.

Đem Công Đức Kim Liên liên tử bồi dục, cũng có ba đóa Tiên Thiên Liên Đài.

Về phần đóa cuối cùng, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, liền cũng tạm thời không vội, từ từ mưu hoa là được.

Càn Khôn lúc này trong tay kết thủ ấn, khẽ vung lên, năm hạt Kim Liên tử từ từ bay lên, lơ lửng trước người, tản ra kim quang nhàn nhạt, từng tia bản nguyên khí tức tản phát ra.

Chỉ thấy trong tay quang hoa lưu chuyển, đem bản nguyên của bốn hạt Kim Liên tử rút ra, sau đó dung hợp lên hạt thứ năm.

“Ông!” Đột nhiên, trên hạt Kim Liên tử kia tản phát ra một cỗ bản nguyên khí tức tinh thuần và nồng đậm hơn trước.

Thấy vậy, trên mặt Càn Khôn rốt cục lộ ra một tia mỉm cười, dung hợp làm một, bước đầu tiên liền cũng hoàn thành.

“Ông!” Trong đôi mắt thâm trầm uyển như tinh thần đại hải của Càn Khôn, đột nhiên bắn ra thần quang thôi xán, tựa như hai luồng ánh sáng động xuyên thời không trước mắt.

“Ông!” Tại sau lưng y, bỗng nhiên dâng lên một trận kim quang thôi xán, tản ra khí tức công đức nồng đậm.

Những kim quang công đức này, đều là công đức y thu thập, có lúc Bổ Thiên, có lúc mượn Hậu Thổ, có cái khác đoạt được.

“Tụ!” Đột nhiên, theo Càn Khôn trong miệng khẽ quát một tiếng, quanh thân tản ra thời không khí tức hạo hãn, công đức kim quang sau lưng từng chút một ngưng tụ, sau đó áp súc.

“Trá!” Vài hơi thở sau, theo Càn Khôn trong miệng phun ra một chữ, công đức kim quang sau lưng ngưng tụ thành một đoàn, bay tới trước người.

Chương 339

Trong tay kết mấy cái thủ ấn, một cỗ lực lượng vô hình gia trì tại trên công đức kim quang cùng hạt công đức kim liên tử kia.

Sau đó liền thấy Càn Khôn trong tay đẩy một cái, công đức kim quang kia bắt đầu dung nhập vào trong Kim Liên tử.

"Ông!" Dung hợp nhiều công đức kim quang như vậy, Kim Liên tử đột nhiên khẽ chấn động, sau đó bắt đầu diễn biến, dần dần, hình thành hình dạng một đóa liên đài, sau đó bắt đầu nở ra một phiến hoa biện, hai phiến hoa biện, ba phiến hoa biện, bốn phiến hoa biện...

"Hô!" Càn Khôn khẽ thở ra một hơi, đạt tới tứ phẩm liền dùng nhiều công đức kim quang như vậy, tuy rằng dung hợp tiến vào công đức kim quang vẫn còn dư thừa, nhưng muốn thăng cấp, xác thực không dễ.

Trong tay vung lên, Tứ Phẩm Công Đức Liên Đài bay về phía Tiên Thiên thủy trì, rơi vào trong đó.

"Ông!" Liên đài nhập vào trong thủy trì, một cỗ tiên thiên khí tức hạo hãn tản phát ra, có Công Đức Kim Liên, cũng có Tạo Hóa Thanh Liên, lúc này mấy đóa liên hoa đều khí tức trận trận, quang hoa lưu chuyển.

Càn Khôn ánh mắt đảo qua trên Công Đức Kim Liên và Tạo Hóa Thanh Liên một cái, liền thân hình lóe lên, trực tiếp rời khỏi Càn Khôn thế giới, phản hồi Hồng Hoang.

Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó.

Một nơi hoang vu sơn mạch.

Trên một ngọn núi nọ, một đạo thân ảnh khoanh chân ngồi ở chỗ

này, chính là Hắc Li Đạo Nhân trước đó độ kiếp thành công.

Qua những năm này tiềm tu, tu vi của hắn lại có tinh tiến, tuy rằng chưa bước vào trung kỳ, nhưng cũng không còn quá xa.

"Thời cơ, ngược lại cũng không sai biệt lắm..." Đột nhiên, Hắc Li Đạo Nhân chậm rãi mở hai mắt, trong miệng khẽ nói một câu, trong đôi mắt đen kịt hắc quang dũng hiện.

Dứt lời, Hắc Li Đạo Nhân ánh mắt nhìn về phía dãy núi Vô Lượng, thật sâu nhìn thoáng qua, liền bỗng nhiên đứng dậy.

"Hỗn Độn..." Hồi lâu sau, Hắc Li Đạo Nhân nhìn về phương hướng Hỗn Độn, trong miệng ngưng thanh nói.

Thoại âm rơi xuống, liền đã mất đi thân ảnh.

Cùng lúc đó, trên chín tầng trời, chỗ thế giới chi bích.

Hắc Li Đạo Nhân thân hình hiển hiện ra, nhìn thoáng qua Hồng Hoang, liền độn nhập vào trong thế giới Hỗn Độn mang mang đi, trong nháy mắt liền biến mất không thấy.

Lúc này, ngũ Thánh trong Hồng Hoang, ánh mắt tề tề nhìn về phía thế giới Hỗn Độn, thật giống như nơi đó, có vô cực huyền diệu, hồi lâu không có thu hồi ánh mắt.

Hồng Hoang, trên đại địa.

Ngũ Thánh ánh mắt thật sâu nhìn phương hướng thế giới Hỗn Độn, trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng trong lòng lại không có phát hiện, bởi vì trong thôi diễn, cũng là không thu hoạch được gì.

Nhưng ba động lúc này, xác xác thực thực là sự tồn tại của cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tồn tại bực này, tại trong Hồng Hoang quả thực là quá mức điệu thấp rồi đi!

Phải biết rằng, tồn tại cảnh giới này, định nhiên trước đó tại Hồng

Hoang là đại thần thông giả có danh tiếng không nhỏ, cũng chỉ có trải qua nhiều cảnh giới như vậy, mới có thể xí cập cảnh giới này.

Nhưng trước đó, lại không có phát hiện trong Hồng Hoang có nhân vật số một như vậy tồn tại.

Thật giống như, một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bằng không xuất thế, trước đó không có chút nào điềm báo.

"Chẳng lẽ là vị độ kiếp lúc trước sao?" Lúc này, trong lòng ngũ Thánh nổi lên một ý niệm, chính là trước thềm đại chiến Vu Yêu, vị tồn tại thành công tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia.

Trước khi độ kiếp cùng sau khi thành công, ngũ Thánh đều không thu hoạch được gì, đối với vị này, cũng đều không đoạt được một tia thiên cơ.

Kết hợp tình huống lúc này mà xem, cổ kế chính là vị kia lúc trước.

Nhưng một vị này, vì sao lại điệu thấp như thế, điệu thấp chứng đạo, sau đó trầm tịch nhiều năm như vậy, lúc này lại rời khỏi Hồng Hoang, đi tới thế giới Hỗn Độn.

Nhất thời, trong lòng ngũ Thánh lại có chút không rõ.

Hồng Hoang, Thủ Dương Sơn, trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thượng đôi mắt khẽ lẫm, nhìn về phương hướng thế giới Hỗn Độn, trên mặt lược có vẻ tư lự.

"Cũng không biết vị đạo hữu này, rốt cuộc là ai?

Cách làm điệu thấp như thế, trong Hồng Hoang ngược lại cũng hiếm thấy..." Hồi lâu sau, Thái Thượng trong miệng khẽ nói một câu.

Dứt lời, ánh mắt lại chuyển hướng về phía dãy núi Vô Lượng, trong mắt một đạo thần quang lóe lên.

“Bình tĩnh như thế, chẳng lẽ, vị đạo hữu này cùng Vô Lượng Cung có quan hệ?” Trong lòng, đột nhiên hiện lên một ý niệm, trong đôi mắt Thái Thượng càng bắn ra hai đạo thần quang.

Nếu thật sự như suy đoán, vậy thì bí mật của Vô Lượng Cung quả là phi thường nhiều, rốt cuộc có bao nhiêu cao thủ tồn tại mà hắn không biết.

“Nếu quả thật như thế, cùng Vô Lượng Cung có quan hệ, vậy thủ đoạn của Càn Khôn, xác thực thông thiên...” Thái Thượng lắc đầu, trong miệng khẽ giọng nói.

Việc này, hắn cũng không dám khẳng định, chỉ là trong lòng có một cái suy đoán mà thôi.

Nhưng phải hay không, cũng chỉ có Càn Khôn cùng vị đạo hữu rời khỏi Hồng Hoang kia biết được, cho dù thân là Thánh nhân đứng đầu, cũng không có khả năng biết được chuyện của Càn Khôn.

Bất quá nếu trong lòng đã có suy đoán, Thái Thượng đối với Càn Khôn kiêng kị, cũng càng ngày càng nặng.

Hoặc là, vượt qua cảm giác kiêng kị, dù sao ngũ Thánh liên thủ đều không phải địch thủ của Càn Khôn, thủ đoạn bực này, há là kiêng kị có thể khái quát, gần như có thể nói là có chút sợ hãi.

Kỳ thật, Thánh nhân trong lòng có suy đoán như vậy, há lại chỉ một mình Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thông Thiên, cùng với Tây Phương nhị Thánh, trong lòng cũng có suy đoán như vậy.

Chỉ là chuyện này không cách nào xác định, chỉ có cái suy đoán mà thôi.

Nhưng mặc kệ như thế nào, lúc này vị kia đã rời khỏi thế giới Hồng Hoang, hiện tại cũng không tiện tiếp tục truy tìm, việc này liền chỉ có thể tạm thời cáo một đoạn lạc.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Càn Khôn tại mấy ngàn năm trước liền đã từ trong Càn Khôn thế giới rời đi, sau đó ở trong Vô Lượng Cung, hoặc giảng giải một số đại đạo tinh nghĩa, hoặc tham ngộ đại đạo, cũng không có lãng phí thời gian.

Về phần chuyện Hắc Li Đạo Nhân rời khỏi Hồng Hoang, Càn Khôn tự nhiên biết rõ, đây cũng là tính toán trước đó của y cùng Hắc Li Đạo Nhân.

Trong Hỗn Độn, có một số bản nguyên của hỗn độn dị thú, đối với Càn Khôn tu luyện Linh Hồn chi đạo có trợ giúp cực lớn, có thể làm cho nguyên thần của Càn Khôn lần nữa trở lại cấp bậc nguyên thần Hỗn Độn Ma Thần lúc trước.

Đồ tốt như vậy, Càn Khôn tự nhiên sẽ không buông tha, đây cũng là nguyên nhân Hắc Li Đạo Nhân đi một chuyến tới thế giới Hỗn Độn.

Đương nhiên, đây chỉ là một trong những nguyên nhân mà thôi.

Chương 340

Một nguyên nhân khác, đó là trong thế giới Hỗn Độn, tồn tại một số tiểu thiên thế giới hoặc đại thiên thế giới khác, hay là một số không gian.

Những thế giới hoặc không gian này, Càn Khôn cảm thấy có thể nhiếp thủ, sau đó dung nhập vào trong Càn Khôn thế giới.

Như thế, liền có thể khiến cho Càn Khôn thế giới lại lần nữa thăng cấp, trình độ hiện tại tuy đã vượt qua đại thiên thế giới, nhưng khoảng cách với thế giới đẳng cấp như Hồng Hoang, còn có không ít khoảng cách.

Dù sao Càn Khôn lúc này, diễn hóa đại đạo cũng mới tiếp cận hai ngàn đạo mà thôi.

Hồng Hoang thế giới, chính là thế giới thân cư ba ngàn đại đạo pháp tắc, tuy rằng có chút đại đạo pháp tắc không quá hoàn chỉnh, nhưng xác xác thực thực là thân cư ba ngàn đại đạo tại trong thế giới.

Càn Khôn thế giới, muốn đạt tới thế giới viên mãn, so vai thậm chí vượt qua thế giới Hồng Hoang, Càn Khôn liền cần đem hơn một ngàn đạo còn lại toàn bộ diễn hóa ra mới được.

Đến lúc đó, không chỉ Càn Khôn thế giới có thể đạt tới địa bộ viên mãn, ngay cả tu vi của Càn Khôn, cũng có thể thành công đạt tới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, cũng chính là Đại Đạo Cảnh.

Khi đó, xúc cập tầng thứ cao hơn kia, địa bộ siêu thoát liền không xa.

Đương nhiên, hiện tại cự ly đối với Càn Khôn còn có chút xa, cần từng bước một, cho nên mới có chuyến đi của Hắc Li Đạo Nhân tới

thế giới Hỗn Độn.

Cũng hy vọng lần này, hắn có thể mang lại không ít tin tức tốt.

Về phần sự nghi ngờ của Chư Thánh lúc này, Càn Khôn tự nhiên không đi để ý tới, thích nghi ngờ cứ nghi ngờ, có quan hệ gì với y đâu.

Tính không ra bất cứ thiên cơ gì của Hắc Li Đạo Nhân, cũng không biết lai lịch cùng tu vi của Hắc Li Đạo Nhân vân vân, đoán rằng có khả năng cùng Càn Khôn có quan hệ, vậy thì thế nào.

Biết được quan hệ của Càn Khôn cùng Hắc Li Đạo Nhân, vậy thì có thể thế nào?

Loại chuyện này, không đến lượt bọn họ nhúng tay, hơn nữa, cũng phải có thực lực mới được, dùng thực lực tối cao là Thánh nhân trung kỳ lúc này, tự nhiên không có thực lực này.

Cho nên, đối với ánh mắt âm hối của Chư Thánh, Càn Khôn căn bản không có để ý, bọn họ cũng không dám quá đem ánh mắt rơi vào trong dãy núi Vô Lượng, bằng không bị Càn Khôn chấn nhiếp cổ kế đều phải thụ thương.

Cho nên sau khi âm hối nhìn thoáng qua, liền không dám tiếp tục lại nhìn dãy núi Vô Lượng.

Lúc này, liền tạm thời cáo một đoạn lạc.

Trong Hồng Hoang, lặng lẽ, liền hai ngàn năm thời gian trôi qua.

Nhân Tộc lúc này đối với vấn đề thực vật hay những vấn đề khác dần dần lộ ra, dù sao những Nhân Tộc này, đều là phàm nhân phổ thông, không giống thánh địa, hay là Nhân Tộc thân cư truyền thừa.

Đều là phàm nhân, tự nhiên cần vật để no bụng, trong Hồng Hoang, thực vật và một số vấn đề của Nhân Tộc, liền đến lúc cần giải quyết.

Lúc này, khoảng cách lần trước chuyện Nhân Hoàng chi sư đã xong không sai biệt lắm ba ngàn năm thời gian.

Chư Thánh tính toán, đã không sai biệt lắm sắp đến thời gian Nhân Hoàng hàng thế rồi.

Lúc này, Hỗn Độn thế giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Nữ Oa đột nhiên mở hai mắt, ánh mắt rơi trên Nhân Tộc tại Hồng Hoang.

Trong tay bấm độn, sau đó lẩm bẩm nói: "Ca ca bách thế luân hồi, liền muốn tới rồi sao?" Tuy rằng không rõ thời gian cụ thể, nhưng có thể tính ra thời gian không xa, dù sao Thiên Hoàng chính là sớm định ra, có chút thiên cơ vẫn có thể thôi diễn.

Bách thế luân hồi lâm cận, Nữ Oa lúc này cũng không hề bế quan tham ngộ, thời khắc chú ý Nhân Tộc, chờ đợi Phục Hy bách thế trở về, hàng lâm Nhân Tộc.

Thời gian Nhân Hoàng hàng thế lâm cận, Chư Thánh dường như đều phát giác được Nhân Tộc biến hóa, Nhân Tộc khí vận biến hóa.

Nhân Tộc lần này trải qua Tam Hoàng Ngũ Đế đại hưng, gần như có thể đặt vững địa vị trong Hồng Hoang.

Sau Vu Yêu, Nhân Tộc đại hưng, lúc này chiếm cứ hơn phân nửa Hồng Hoang, cộng thêm một số truyền giáo dưới trướng Chư Thánh, lại thêm Nhân Tộc Tam Hoàng Ngũ Đế, đem Nhân Tộc dẫn dắt đi về hướng thời đại mới.

Như vậy địa vị thiên địa nhân vật chính của Nhân Tộc, liền triệt để ngồi vững.

Thiên đạo đại thế, Chư Thánh cũng chỉ có thể theo đại thế này đi

tiếp, cố gắng trong đại thế này, tổn thất một số đồ vật, có thể lấy được một phần công đức, cũng không tệ rồi.

Hỗn Độn thế giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, đảo mắt, liền lại hơn ngàn năm thời gian trôi qua.

Nữ Oa tuy rằng chưa thể phát hiện lúc này Phục Hy luân hồi nơi nào, nhưng sự quý động trong lòng, lại càng ngày càng rõ ràng.

Xem ra, khoảng cách bách thế luân hồi, lại lần nữa hàng thế thời gian không xa.

"Ca ca, chúng ta sắp có thể gặp lại rồi..." Trên mặt Nữ Oa lặng lẽ lộ ra một tia cười nhạt, ánh mắt rơi trên Hồng Hoang.

Lúc này trừ bỏ Nữ Oa, Chư Thánh cũng đang trong quan sát.

Phục Hy với tư cách sớm định ra Thiên Hoàng, dẫn dắt Nhân Tộc đi về hướng một thời đại mới, càng vì mấy vị Nhân Hoàng phía sau, định ra một cái cơ điệu, cho nên bất kể là đối với Nhân Tộc, hay đối với Chư Thánh, đều là sự tình cực kỳ trọng yếu.

Tại sau Phục Hy, cũng có Nhân Hoàng chi sư, lúc này sớm nhìn thấy cảnh tượng Nhân Hoàng hàng thế, ngày sau cũng dễ sớm phát giác, sẽ không lỡ mất thời gian.

Vô Lượng sơn mạch, Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

"Ông!" Trong một thời khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt xán nhược nhật nguyệt tinh thần, lóe lên hai đạo tinh mang nhiếp nhân tâm phách, nhìn về phương hướng Hồng Hoang, hồi lâu không nói.

“Phục Hy bách thế luân hồi thời cơ đã đến, cũng không sai biệt lắm nên hàng thế...” Hồi lâu sau, Càn Khôn trong miệng khẽ nói một câu.

Dứt lời, ánh mắt rơi xuống tòa hạ, có chút nhìn chúng đệ tử.

Nhìn thoáng qua, chậm rãi mở miệng nói: “Khổng Tuyên, Đại Bằng...” Nghe vậy, hai người lập tức bái nói: “Đệ tử tại!” Càn Khôn nhìn hai người, chậm rãi mở miệng nói: “Nhân Tộc đương đại hưng, cần lập Tam Hoàng Ngũ Đế mới có thể công đức viên mãn, vi sư trong tay chiếm được vị trí Thiên Hoàng cùng Địa Hoàng Nhân Hoàng chi sư trong Tam Hoàng, hai vị Nhân Hoàng này, cần các ngươi đi giáo đạo.” Nghe vậy, hai người liếc nhìn nhau, sau đó lần nữa bái nói: “Đệ tử tạ ơn lão sư!” Với tu vi của hai người lúc này, làm sao không biết chỗ tốt trong đó.

Đại sư huynh lập ra Địa Tiên Phủ, mượn nhờ khí vận công đức tấn thăng Chuẩn Thánh đỉnh phong chi cảnh, công đức khí vận trong Nhân Hoàng chi sư cũng không nhỏ, nếu thành công, tu vi hẳn không ở dưới Trấn Nguyên Tử.

Càn Khôn nghe vậy, khẽ gật đầu, nhìn hai người nói: “Thiên Hoàng chi sư, liền do Khổng Tuyên đi tới giáo đạo, về phần Địa Hoàng, liền do Đại Bằng giáo đạo...” Nói xong, Càn Khôn ánh mắt lần nữa rơi trên Hồng Hoang, trong mắt thâm thúy một đạo thần quang lóe lên.

“Vâng!” Hai người chắp tay nói.

Chương 341

Lập tức, Khổng Tuyên hướng về phía Càn Khôn chắp tay, sau đó hỏi: "Lão sư, không biết Thiên Hoàng và Địa Hoàng khi nào xuất hiện?

Đệ tử cũng dễ sớm làm an bài..." "Nhân Hoàng xuất thế tự có thiên định, nhưng Thiên Hoàng trong Tam Hoàng sớm đã định, không lâu sau sẽ hàng thế..." Càn Khôn nhìn hắn, chậm rãi mở miệng nói.

Sơi dừng vài hơi thở, Càn Khôn lần nữa nói: "Người làm Thiên Hoàng, các ngươi cũng không lạ lẫm, chính là ca ca của Nữ Oa đạo hữu, Phục Hy." "Thế nhưng là ca ca của Nữ Oa nương nương..." Nghe vậy, hai người mặt lộ vẻ chấn kinh, nói.

Phục Hy nãi là ca ca của Thánh nhân Nữ Oa, lại là Yêu Tộc Hy Hoàng, tự nhiên không xa lạ gì, không ngờ sau khi vẫn lạc luân hồi Nhân Tộc, làm Thiên Hoàng đứng đầu Tam Hoàng.

"Phục Hy nhập Nhân Tộc luân hồi bách thế nguyên thần mới có thể khôi phục, thời gian, cũng không lâu nữa, Khổng Tuyên cần lưu ý nhiều hơn.

Về phần Địa Hoàng, thời gian tự có thiên định." Nhìn Khổng Tuyên, Càn Khôn trong miệng mỉm cười nói.

"Lão sư yên tâm." Hai người đáp.

"Ân!" Càn Khôn khẽ gật đầu, sau đó liền tiếp tục nói: "Như thế, các ngươi liền tự mình an bài công việc, vi sư đi tới Bồng Lai một chuyến..." Dứt lời, liền chậm rãi đứng dậy, hướng về phía ngoài điện đi đến.

"Cung tống lão sư!" Thấy vậy, chúng đệ tử cung kính nói.

Càn Khôn sau khi rời khỏi dãy núi Vô Lượng, liền một đường hướng về phía Bồng Lai Tiên Đảo, bất quá tịnh không đi quá nhanh, trên đường đi, ánh mắt đảo qua trên Nhân Tộc, quan sát tình huống hiện giờ.

"Đợi Tam Hoàng Ngũ Đế định ra, Nhân Tộc liền là thiên địa nhân vật chính..." Hồi lâu sau, Càn Khôn mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó hóa thành một đạo hồng quang, biến mất tại trong chân trời.

Một lát sau, Càn Khôn liền đã đến đất Bồng Lai.

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, trong thánh địa Bồng Lai.

Nhân Tổ Điện, tại một gian thiên điện nọ.

Càn Khôn và Toại Nhân Thị ngồi đối diện nhau, lần này Càn Khôn đến đây, cũng là có liên quan đến chuyện Nhân Hoàng muốn cùng Toại Nhân Thị thương nghị, dù sao hắn trừ bỏ là chấp niệm của Càn Khôn, cũng là Nhân Tộc Nhân Tổ.

Lại thêm, trong tay Toại Nhân Thị nắm giữ Không Động Ấn, đối với việc này tự nhiên có quyền biết toàn bộ sự tình.

Nếu không phải lần này Càn Khôn cần mượn nhờ Không Động Ấn mưu tính đồ vật của Chư Thánh, bằng không mà nói, lần này đi lên thương nghị Nhân Hoàng chi sư, hắn là Toại Nhân Thị đích thân đi tới.

Bất quá hắn cũng không để ý, những thứ này, hắn đi lên, cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Muốn đổi được Tiên Thiên Linh Bảo, cái kia cần dùng thời điểm, trong tay Càn Khôn cũng có, dù sao Càn Khôn có Càn Khôn Đỉnh trong tay, luyện chế một số Tiên Thiên Linh Bảo ngược lại cũng không khó.

Cho nên, bởi vì nguyên nhân đại đạo của Càn Khôn, liền để Càn Khôn đích thân đi một chuyến.

“Thời cơ Phục Hy hàng lâm, cũng không sai biệt lắm...” Toại Nhân Thị trong tay tính toán, đối với Càn Khôn mở miệng nói.

Đối với Phục Hy ngồi lên vị trí Thiên Hoàng, Toại Nhân Thị tự nhiên là biết rõ, dù sao với tư cách chấp niệm của Càn Khôn, một số sự tình Càn Khôn biết, Toại Nhân Thị cũng sớm đã biết rõ.

Về phần Phục Hy, tuy rằng có danh hiệu Hy Hoàng, nhưng hòa Yêu Tộc chi gian, lại cũng không có bao nhiêu quan hệ, lại vẫn lạc sớm, cùng Nhân Tộc chi gian, xác thực không có quá nhiều mâu thuẫn.

Trừ cái đó ra, đã là ca ca của Thánh Mẫu, Toại Nhân Thị cũng sẽ không cự tuyệt Phục Hy ngồi lên vị trí Nhân Tộc Thiên Hoàng.

Huống hồ, Phục Hy xác thực có năng lực ngồi vị trí này, Thiên Cơ chi đạo, về sau đối với Nhân Tộc mà nói, có đại dụng, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn là người thiên định, là nhân tuyển bất nhị cho Thiên Hoàng.

Cho dù là Thánh nhân, cũng là kết quả như vậy.

Bởi vì Thiên Cơ chi đạo của Phục Hy, cực kỳ khế hợp với cái Nhân Tộc cần dùng về sau, Phục Hy sau khi cải tẩu Nhân Đạo, cũng có thể chứng đạo.

Dưới tình huống như vậy, Phục Hy và Nhân Tộc song phương đều có lợi.

Cho nên Toại Nhân Thị cũng không cự tuyệt sự tình như vậy, chỉ cần đối với Nhân Tộc có lợi, hắn đều sẽ không cự tuyệt.

Càn Khôn nghe vậy, gật đầu nói: “Thời cơ, quả thật sắp đến rồi...” Dứt lời, dừng một chút, tiếp tục nói: “Lần này bần đạo nắm giữ Thiên Hoàng và Địa Hoàng chi vị, còn lại Nhân Hoàng chi sư, liền đều ở trong tay Chư Thánh...” Toại Nhân Thị nghe xong, khẽ gật đầu, về quy chúc của Nhân Hoàng chi sư, vừa rồi hắn nghe Càn Khôn nói,

những cái này ngược lại cũng không quá mức lo lắng.

"Những Nhân Hoàng còn lại, phải chăng thật sự không cách nào xác định?" Toại Nhân Thị trong lòng tính toán xong, nhìn Càn Khôn nói.

Tam Hoàng Ngũ Đế tám vị Nhân Hoàng, trước mắt mới chỉ, cũng chỉ có Thiên Hoàng Phục Hy là nhân tuyển đã định, về phần những Nhân Hoàng khác, lại không có xác định, Càn Khôn nói là thiên định, Toại Nhân Thị muốn xác định lại.

Càn Khôn nghe vậy, gật đầu nói: "Xác thực như thế, trừ bỏ Phục Hy, những Nhân Hoàng khác đều không cách nào xác định nhân tuyển, bất quá sau khi lấy Thiên Hoàng khai thịnh thế, định ra cơ điệu, liền sẽ không quá khó khăn..." Toại Nhân Thị gật đầu, không tiếp tục đề tài này.

Dừng một chút, mở miệng hỏi: "Lần này cự ly cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, hẳn là không xa đi?" "Còn có một đạo Không Gian chi đạo chưa diễn hóa, cổ kế còn một đoạn thời gian..." Càn Khôn nhìn hắn, mở miệng nói.

Toại Nhân Thị gật đầu, sau đó nói: "Ngã lần này có chút đại đạo tinh nghĩa không rõ, muốn thỉnh giáo..." Càn Khôn cảnh giới cao thâm, tự nhiên có thể giải hoặc cho hắn, nếu lần này ở đây, Toại Nhân Thị cũng không lãng phí cơ hội này.

"Hảo!" Càn Khôn khẽ gật đầu, sau đó bắt đầu lắng nghe Toại Nhân Thị nói về đại đạo tinh nghĩa.

Sau đó kết hợp đại đạo cảm ngộ cùng tinh nghĩa, bắt đầu giảng giải cho Toại Nhân Thị.

Nhất thời, trong thiên điện, đại đạo chi âm trận trận, huyền diệu chi ý thật lâu không dứt.

Thời gian như nước chảy, trong lúc lơ đãng, liền lại ba ngàn năm thời gian trôi qua.

Lúc này, trong Nhân Tộc, khí vận bắt đầu ngưng kết, càng có không ít khí vận lưu chuyển, hướng về phía một bộ lạc nào đó đi.

Một khắc này, hấp dẫn ánh mắt của Chư Thánh, trong lòng biết rõ màn này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Đó là bởi vì, Thiên Hoàng Phục Hy, muốn hàng thế.

Lúc này Chư Thánh, ánh mắt toàn bộ tụ tập tại trên Nhân Tộc, muốn nhìn xem, tình huống đệ nhất vị Nhân Hoàng hàng thế.

Cũng là vì Nhân Hoàng chi sư phía sau, có một cái cơ sở, cũng dễ tiến hành một số tính toán.

Từ sau Vu Yêu, Nhân Tộc đại hưng đến nay, trong Hồng Hoang, Nhân Tộc lại phát triển nhanh chóng, bộ lạc lớn nhỏ trải rộng hơn phân nửa Hồng Hoang, thật sự xứng danh đệ nhất chủng tộc Hồng Hoang.

Nhân Tộc bộ lạc đông đảo, thác lạc tại trong Hồng Hoang.

Tại trong những bộ lạc này, trong đó có một bộ lạc tên là bộ lạc Phong Duyện.

Trong bộ lạc, có một nữ tử, sinh ra ở bên Hoa Tư Sơn, liền xưng là Hoa Tư thị.

Hoa Tư cô gái này tướng mạo thanh tú, pha chút dáng dấp của đại gia khuê tú, tâm địa cũng thiện lương, tại trong Nhân Tộc rất được khen ngợi.

Tại phía tây bộ lạc Phong Duyện, có một cái Lôi Trạch, trong Lôi Trạch có Lôi Thần, nhân thân long thủ, gõ bụng mình, tiếng như sấm sét.

Chương 342

Bộ chúng cổ lão truyền ngôn, Lôi Thần nãi là thần tiên cư trú trên trời, chấp chưởng thiên lôi, trừng phạt hết thảy ác nhân nhân gian.

Cho nên, Lôi Trạch liền trở thành một nơi thần thánh cấm địa của bộ lạc, vô luận là ai cũng không thể tự tư tiến vào Lôi Trạch, nếu không sẽ bị trục xuất khỏi bộ lạc.

Hoa Tư thị liền là từ nhỏ nghe chuyện xưa về Lôi Thần mà lớn lên, cho nên đối với Lôi Thần phi thường tò mò, nhưng lại không thể vi phạm tộc quy, đành phải đem tò mò chôn sâu ở trong lòng.

Một ngày nọ, một đạo điện quang thiểm lượng xẹt qua chân trời, hướng về phía Lôi Trạch rơi xuống, vừa khéo bị Hoa Tư thị nhìn thấy.

Hoa Tư nhìn thấy đạo lượng quang kia, lập tức liền nhớ tới truyền thuyết về Lôi Thần vẫn luôn lưu truyền trong bộ lạc, không khỏi hai mắt tỏa sáng.

Hoa Tư rất muốn đi Lôi Trạch nhìn một cái, nhưng lại sợ bị người biết được sau đó trục xuất khỏi bộ lạc.

Nhưng lòng hiếu kỳ một khi dâng lên, tổng khó có thể áp chế xuống, cho nên Hoa Tư liền lặng lẽ hướng về phía Lôi Trạch đi đến.

Với cước trình của Hoa Tư, nửa ngày sau, rốt cục đi tới bên bờ Lôi Trạch, nhìn Lôi Trạch gần trong gang tấc, Hoa Tư lại khó tránh khỏi có chút do dự.

Nếu tại chỗ này dừng lại, khả năng còn có đường lui, nhưng nếu tiến vào liền không có một chút đường lui nào nữa, bị tộc nhân biết được, nhất định sẽ bị trục xuất khỏi bộ lạc.

Nhìn Lôi Trạch trước mắt, trong mắt Hoa Tư lòe lòe tinh quang, nhẹ giọng nói: "Đã tới nơi này, nếu không vào xem thử thực tại không cam lòng, huống hồ, đều đã tới nơi này, nếu muốn phạt cũng đủ phạt rồi, nếu đã như vậy..." Dứt lời, liền không do dự nữa, cất bước tiến vào trong Lôi Trạch.

Nhân Tộc, bộ lạc Phong Duyện.

Đất Lôi Trạch.

Sau khi do dự một lát Hoa Tư liền trực tiếp cất bước tiến vào Lôi Trạch, nhưng tại trong Lôi Trạch, Hoa Tư tịnh không gặp được Lôi Thần, trong Lôi Trạch đâu đâu cũng là lô vi (cây lau sậy) cao vút.

Vì lo lắng sẽ lạc đường, Hoa Tư liền đem lô vi ở những nơi đi qua toàn bộ phóng đảo, để tiện nhận rõ đường về, để cho mình sẽ không lạc đường tại đây.

Hoa Tư một mình hành tẩu trong Lôi Trạch hơn nửa canh giờ, rốt cục thấy phía trước có một khu vực lớn không có một cây lô vi nào, trong lòng tò mò, liền rảo bước tiến về phía đó.

Không bao lâu, Hoa Tư liền đi tới khu vực này, kinh ngạc phát hiện cách đó không xa phía trước, lại có một cái dấu chân cực lớn.

Dưới sự quan sát, dấu chân dài ước chừng hơn mười trượng, chiều rộng cũng có hai ba trượng, so với chủ nhân dấu chân, nàng cực kỳ nhỏ bé.

Trong lòng hiếu kỳ, Hoa Tư cẩn thận hướng về phía dấu chân đi đến.

Khi đi tới gần dấu chân, đột nhiên, có một đạo thải quang hướng nàng bay tới, trong nháy mắt liền đi vào trong bụng nàng.

Thải quang nhập thể, Hoa Tư trong lòng kinh hãi, dường như cảm giác bụng nhiều thêm thứ gì đó.

Nhưng lúc này lại không lo được những thứ này, trong lòng kinh sợ, nàng vội vàng rời khỏi Lôi Trạch, hướng về phía bộ lạc chạy về.

Hồng Hoang, dãy núi Vô Lượng.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Ngàn năm trước, Càn Khôn liền đã phản hồi Vô Lượng Cung, lần này vẫn đang giảng đại đạo cho chúng đệ tử.

Đột nhiên, y mở hai mắt, trong đôi mắt thâm thúy thần quang dũng động, trên khuôn mặt bình tĩnh đột nhiên lộ ra một tia cười.

"Hoa Tư dựng dục, Nhân Hoàng sắp hàng thế, thời đại mới của Nhân Tộc, đến rồi..." Càn Khôn trong miệng khẽ cười nói, trong tay tính toán, liền đã biết rõ hết thảy thiên cơ.

"Khổng Tuyên!" Càn Khôn nhìn nhị đệ tử Khổng Tuyên tọa hạ, trong miệng nhẹ giọng nói.

"Đệ tử tại!" Nghe vậy, Khổng Tuyên đứng dậy, chắp tay nói.

"Thiên Hoàng đã luân hồi trở về, thời cơ vừa đến, ngươi có thể đi tới thu hắn làm đồ đệ..." Càn Khôn nhìn hắn, trong miệng chậm rãi nói.

Nghe vậy, Khổng Tuyên khẽ gật đầu, đáp: "Đệ tử minh bạch!" Càn Khôn khẽ gật đầu, sau đó liền chậm rãi nhắm hai mắt lại, trong miệng lần nữa giảng đại đạo tinh nghĩa.

Nghe vậy, Khổng Tuyên liền lần nữa ngồi xuống, cẩn thận lắng nghe.

Nhân Tộc, bộ lạc Phong Duyện.

Hoa Tư sau khi trở lại bộ lạc, tạm thời tịnh không phát hiện gì không ổn.

Nhưng theo thời gian trôi qua, nàng lại phát hiện bụng của mình

một ngày so với một ngày lớn hơn.

Liên đới người chung quanh, lúc này nhìn ánh mắt nàng, cũng không còn như trước kia.

Trong lòng bất an, sau một hồi tra hỏi, nàng mới biết được mình mang thai.

Chưa chồng mà chửa, việc này ảnh hưởng cũng không nhỏ, trong bộ lạc, trưởng lão đích thân xuất hiện, hỏi Hoa Tư nguyên nhân.

Lúc này cũng không lo được giấu giếm, nàng lập tức đem chuyện như thế nào nhìn thấy lượng quang, như thế nào đến Lôi Trạch, như thế nào nhìn thấy dấu chân to, nhất nhất giảng giải rõ ràng với trưởng lão bộ lạc.

Mọi người nghe vậy, thần tình không đồng nhất, nhưng từ những gì nàng kể, không ai không cảm thấy Hoa Tư mang thai chính là một quái vật.

Nếu quả thật như thế, vậy thì không thể xử lý đơn giản.

Bất quá Hoa Tư ngày thường làm người thiện lương, tại trong bộ lạc nhân duyên cũng không tệ, tự nhiên không có trực tiếp đem nàng đánh chết, cũng không đem nàng trục xuất khỏi bộ lạc.

Nhưng xảy ra chuyện như vậy, bộ lạc tự nhiên không thể để cho nàng tiếp tục ở lại nơi này, vì thế, liền tại bên bờ sông Du Thủy kia, dựng cho nàng một gian nhà tranh nhỏ, để nàng ở đó tự sinh tự diệt.

Sự đã đến nước này, bộ lạc đưa ra quyết đoạn, nàng cũng đành phải chấp nhận.

Một mình vác bụng to cư trú tại nhà tranh nhỏ, lúc này không nơi nương tựa, hết thảy duy có dựa vào chính mình.

Nhưng thường ngôn đạo, vi mẫu tắc cương, Hoa Tư tới nơi này,

sau một trận khóc lớn, lại cũng miễn cưỡng chấn tác tinh thần, chuẩn bị ra ngoài hái lượm chút thực vật nuôi sống mình cùng hài tử trong bụng.

Hỗn Độn thế giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Theo Hoa Tư dị tượng, lúc này đã hấp dẫn chú ý của Nữ Oa.

"Quan sát dị tượng này, định là ca ca luân hồi trở về..." Nữ Oa nhìn về phương hướng Nhân Tộc, phát hiện khí vận Nhân Tộc diện tích lớn chuyển dời đến bờ sông Hoàng Hà, lại có nhân hoàng chi khí hội tụ ở đây, liên hệ lời nói trước đó của Càn Khôn, vậy định nhiên là ca ca nàng luân hồi.

Nữ Oa trong tay thôi diễn, trong đôi mắt đẹp thần quang chớp động, hồi lâu sau, chậm rãi than thở nói: "Nguyên lai là như thế, Hoa Tư thân mang thần tử, công đức chí cao, ngô tự nhiên muốn giúp nàng một tay..." Dứt lời, chỉ thấy nàng vươn tay ngọc, điểm một cái vào hư không, một đạo kim quang đi vào biến mất không thấy.

Chương 343

Làm xong hết thảy, trên khuôn mặt tươi cười của Nữ Oa rốt cục lộ ra một tia mỉm cười.

Động tác của nàng, cũng không có giấu giếm Chư Thánh, nhưng tình huống lúc này, Chư Thánh lại không có lên tiếng.

Bất luận thân phận Thiên Hoàng, hay là vị Nhân Hoàng mở đầu Tam Hoàng Ngũ Đế, đều không thể để cho Hoa Tư xảy ra chuyện, dù sao chỉ có vị Thiên Hoàng này tiên quy vị, mới có những Nhân Hoàng phía sau.

Sau đó, mới có Nhân Hoàng chi sư của bọn họ, cho nên, lúc này mọi người đều mặc nhận động tác của Nữ Oa.

Lúc này, thân ở trong Thánh Mẫu Cung Nữ Oa, cũng không quản thái độ của Chư Thánh như thế nào, chỉ biết trong bụng Hoa Tư, nãi là ca ca chuyển thế, vô luận như thế nào, đều không thể để cho nàng xảy ra chuyện.

Cho dù lúc này Chư Thánh ngăn trở, nàng cũng không sợ.

Hồng Hoang, dãy núi Vô Lượng.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

"Nhân Hoàng về, Khổng Tuyên, ngươi có thể đi trước đến Nhân Tộc, ở lại trong sơn mạch phụ cận bờ sông Du Thủy, thời cơ vừa đến, liền thu hắn làm đồ đệ..." Càn Khôn lần nữa mở hai mắt, trong lòng thôi diễn một phen, đối với Khổng Tuyên tọa hạ nói.

"Đệ tử minh bạch!" Nghe vậy, Khổng Tuyên khẽ chắp tay nói.

"Đi thôi!" Càn Khôn trong tay thản nhiên vung lên, một khắc sau, Khổng Tuyên liền đã biến mất thân ảnh.

Hồng Hoang, Nhân Tộc.

Vùng ngoại vi bộ lạc Phong Duyện.

Hoa Tư vừa ra khỏi nhà tranh, liền thấy trên tầng mây kia, có một con Ngũ Đức Kỳ Lân đạp vân mà đến.

Với nhận thức của Hoa Tư, tự nhiên không nhận ra Kỳ Lân là một loại thụy thú, hoảng mang trốn vào trong nhà tranh.

"Phu nhân chớ kinh, ngô nãi là Nữ Oa nương nương phái tới đưa thực vật cho người..." Kỳ Lân miệng phun tiếng người, thanh âm quanh quẩn ở bốn phía, dứt lời, liền buông xuống giỏ trúc trên lưng.

Dừng lại vài hơi thở, Kỳ Lân tiếp tục nói: "Phu nhân không cần phiền não, Nữ Oa nương nương bảo ngô nói cho phu nhân, trong bụng người mang thai nãi là Nhân Tộc thánh hiền, cứ yên tâm dưỡng thai, về sau mỗi ngày ngô đều sẽ đưa thực vật tới..." Nghe vậy, Hoa Tư mới yên lòng, trong tay sờ sờ bụng, trên mặt cũng không còn vẻ sầu khổ như trước kia.

Hồng Hoang, vùng đất Nhân tộc.

Bên ngoài bộ lạc Phong Duyện.

Hoa Tư sau khi nghe Kỳ Lân nói chuyện, mới triệt để yên tâm, trên mặt cũng không còn vẻ u sầu như trước.

Nhân tộc thánh hiền, há có thể tầm thường?

Nàng vốn tưởng rằng mình mang thai yêu quái, lại không ngờ là thánh hiền của Nhân tộc.

Nếu là người khác nói vậy, nàng có lẽ sẽ không tin, nhưng lúc này người sai Kỳ Lân đến là Nữ Oa nương nương.

Nữ Oa nương nương là ai?

Thân là Nhân tộc có ai mà không biết, đó chính là Nhân Tộc Thánh

Mẫu.

Đã là Nữ Oa nương nương phán hài tử trong bụng nàng là thánh hiền Nhân tộc, vậy thì sẽ không sai được.

Thấy Kỳ Lân là do Nữ Oa nương nương phái tới, nàng cũng yên tâm, ra cửa thu hồi giỏ trúc, đối với Kỳ Lân thiên ân vạn tạ, về sau mỗi ngày đều thành kính cúng bái Nữ Oa nương nương.

Kỳ Lân giá vân vụ, phi độn rời đi.

Lúc này, Khổng Tuyên nương theo hướng Nhân tộc khí vận chuyển di, đi tới bờ Hoàng Hà. "Không hổ là Nhân Hoàng, lại có thể dẫn động nhiều Nhân tộc khí vận cùng Nhân Hoàng chi khí hội tụ như vậy..." Nhìn nơi khí vận Nhân tộc và khí vận Nhân Hoàng hội tụ lúc này, trong mắt Khổng Tuyên lóe lên một đạo ngũ sắc thần quang, miệng kinh ngạc nói.

Dứt lời, hắn liền tiếp tục lên đường.

Mấy ngày sau, Khổng Tuyên liền đến bộ lạc Phong Duyện của Nhân tộc.

Sớm đã biết rõ tiền nhân hậu quả, Khổng Tuyên vốn định ra tay giúp đỡ Hoa Tư, nhưng thấy có Kỳ Lân do Nữ Oa nương nương phái tới, liền cũng an tâm tạm cư tại dãy núi phụ cận, chờ đợi Nhân Hoàng hàng thế.

Làm thầy của vị Nhân Hoàng đầu tiên, trong lòng Khổng Tuyên cũng có chút áp lực, dù sao đây chính là Thiên Hoàng đứng đầu Tam Hoàng, nếu không thành công, sự tình sẽ không đơn giản.

Bất quá lão sư đã đem nhiệm vụ giao cho hắn, trong lòng cũng an định hơn một chút, hắn vừa tham ngộ đại đạo của bản thân vừa quan sát tình huống của Hoa Tư, lẳng lặng chờ đợi thời gian Nhân Hoàng buông xuống.

Sau khi đến bộ lạc Phong Duyện, Khổng Tuyên liền làm theo phân phó của lão sư, tạm thời ở lại một dãy núi cách bờ sông Du Thủy không xa, chờ đợi Nhân Hoàng hàng thế để thu đồ đệ.

Ngày đó Kỳ Lân từng nói mỗi ngày sẽ đến đưa thức ăn cho Hoa Tư, cũng chưa từng nuốt lời, mỗi ngày sáng sớm đều sẽ mang một giỏ trái cây có ích cho thân thể phàm nhân tặng cho Hoa Tư dùng.

Ngày qua ngày, chưa từng gián đoạn.

Theo thời gian trôi qua, bụng của Hoa Tư cũng lớn dần lên một chút.

Nhưng so với phụ nữ mang thai bình thường của Nhân tộc, tốc độ bụng Hoa Tư lớn lên lại chậm hơn rất nhiều.

Nhân tộc bình thường mười tháng hoài thai, nhưng mười tháng trôi qua chỉ làm cho bụng Hoa Tư lớn hơn trước đó một chút mà thôi.

Hồng Hoang, Nhân tộc, bộ lạc Phong Duyện.

Nhân tộc hoài thai, mười tháng sinh nở.

Hiện giờ thời gian đã đến, Tộc trưởng bộ lạc Phong Duyện trong lòng bất an, lập tức phái người tiến đến bờ sông Du Thủy xem xét.

Nếu Hoa Tư thật sự sinh ra một cái yêu nghiệt, vậy thì nhất định phải sớm trừ bỏ, miễn cho yêu nghiệt gây họa cho bộ tộc.

Về phần Hoa Tư, nhất thời cũng chưa nghĩ ra phương pháp xử lý, chỉ có thể tùy tình hình mà định.

Bộ lạc Phong Duyện, vùng ngoại vi. "Sao có thể?!" Tộc nhân được phái đi xem xét phát hiện bụng Hoa Tư vậy mà vẫn lớn mà chưa sinh, trong lòng lập tức kinh hãi.

Nhân tộc mười tháng hoài thai, nay mười tháng đã qua, vì sao bụng Hoa Tư vẫn còn đó, hơn nữa bụng rõ ràng nhỏ hơn nhiều so với

phụ nữ mang thai mười tháng bình thường, chẳng lẽ thật sự mang thai yêu nghiệt? "Không được, phải tranh thủ thời gian báo cáo Tộc trưởng..." Tộc nhân kia trong lòng càng cảm thấy việc này không bình thường, lập tức liền muốn xoay người rời đi.

Chương 344

"Hống!" Đột nhiên, một tiếng thú gầm vang lên, thu hút sự chú ý của hắn.

Xoay người nhìn lại, chỉ thấy trên mặt sông Du Thủy, có một đầu dị thú đạp nước mà đến.

Thú này đầu sư tử, sừng hươu, mắt hổ, thân nai, vảy rồng, đuôi trâu, chính là thụy thú Kỳ Lân trong truyền thuyết. "Kỳ Lân?

Cho Hoa Tư đưa thức ăn?" Thấy Kỳ Lân đưa thức ăn cho Hoa Tư xong, tộc nhân kia không khỏi kinh ngạc thốt lên.

Kỳ Lân là thụy thú, đích thân đưa thức ăn cho Hoa Tư, đây chính là chuyện lớn, lúc này không lo được cái khác, lập tức xoay người chạy về phía bộ lạc, muốn đem sự tình nơi đây báo cho Tộc trưởng.

Sau khi trở lại bộ lạc Phong Duyện, tộc nhân kia lập tức đem sự tình bẩm báo cho Tộc trưởng.

Nghe vậy, Tộc trưởng trong lòng cũng kinh hãi, xem ra sự tình không bình thường, lập tức triệu tập các trưởng lão trong bộ lạc đến nghị sự.

Bộ lạc Phong Duyện, tộc trung nghị sự sảnh. "Việc này, chư vị trưởng lão có kiến nghị gì?" Tộc trưởng nhìn chư vị trưởng lão, khẽ hỏi.

Nghe vậy, chư vị trưởng lão nhìn nhau, việc này hiển nhiên không tầm thường.

Nghị sự sảnh trầm mặc một lát sau, một tên trưởng lão đứng lên nói: "Tộc trưởng, Kỳ Lân là thụy thú, nơi Kỳ Lân đến tất có tường thụy.

Nếu Kỳ Lân đưa thức ăn cho Hoa Tư, có thể thấy được thai nhi trong bụng Hoa Tư tất có khí tường thụy, tuyệt không phải yêu nghiệt, e rằng Hoa Tư đang mang thai chính là đại hiền của Nhân tộc ta..." Nhân tộc đại hiền!

Mọi người nghe vậy, trong lòng đều kinh hãi.

Tuy không biết nguyên do trong đó, nhưng có thụy thú Kỳ Lân đưa thức ăn, hẳn là cũng không sai biệt lắm so với phỏng đoán. "Nếu thật là Nhân tộc đại hiền, vậy thì hợp thời bộ lạc Phong Duyện ta đại hưng..." Tộc trưởng trên mặt lộ ra mỉm cười nói.

Trong Nhân tộc cũng không phải chưa từng sinh ra hiền giả, mỗi một hiền giả sinh ra thông thường đều sẽ dẫn dắt bộ lạc trở nên càng thêm phồn vinh, bây giờ có đại hiền giáng sinh tại bộ lạc Phong Duyện, trong lòng hắn tự nhiên cao hứng. "Đã là như thế, vậy chúng ta nên nghênh đón Hoa Tư về, đại hiền của Nhân tộc ta, há có thể đối đãi như thế..." Tộc trưởng ánh mắt quét qua, đánh nhịp quyết định.

Nghe vậy, chư vị trưởng lão cũng không có dị nghị.

Ngay lập tức, Tộc trưởng liền dẫn tộc nhân cùng mấy vị trưởng lão, đích thân tiến về bờ sông Du Thủy, nghênh đón Hoa Tư trở về.

Đối với chuyện lúc trước của người trong bộ lạc, Hoa Tư cũng không còn để trong lòng.

Chuyện kinh hoảng là thường tình của con người, cũng không có gì lớn.

Lần này Tộc trưởng đích thân dẫn đầu tộc nhân cùng trưởng lão đến, nàng liền tha thứ cho tộc nhân, theo Tộc trưởng dọn về bộ lạc, dù sao có tộc nhân chiếu cố cũng sẽ thuận tiện hơn một chút.

Tháng năm dài đằng đẵng, trong nháy mắt, mười hai năm thời gian trôi qua.

Tại bộ lạc Phong Duyện, thời gian tuy đã mười hai năm, nhưng Hoa Tư vẫn chưa sinh nở.

Một lần mang thai liền mang mười hai năm lâu, lần này tộc nhân không những không kinh hoảng, ngược lại càng thêm cao hứng.

Nhân tộc có lời đồn, đại hiền xuất sinh càng muộn thì hiền năng càng cao, theo bọn hắn biết, hiền giả mang thai lâu nhất cũng chỉ một năm lẻ sáu tháng, Hoa Tư mang thai mười hai năm, hài tử này nếu xuất thế, e rằng không thể coi thường.

Bờ sông Du Thủy, một nơi sơn động trong dãy núi phụ cận.

Đột nhiên, Khổng Tuyên chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn về nơi khí vận cùng Nhân Hoàng chi khí hội tụ, trên mặt lộ ra một nụ cười, mở miệng nói: "Khí vận hội tụ, Nhân Hoàng sắp hàng thế..." Một lần chờ chính là mười hai năm, nhưng hắn biết rõ, vị này cũng không tầm thường, mười hai năm đối với hắn cũng không tính là gì.

Tính toán thời gian, đoán chừng khoảng cách Nhân Hoàng hàng thế nhân gian đã không còn xa.

Cứ như vậy, lại qua mấy tháng.

Một ngày nọ, Hoa Tư chợt cảm thấy trong bụng đau đớn, tộc nhân vội vàng vây quanh đỡ đẻ.

Sau một trận bận rộn, hài tử rốt cục hàng thế.

Chỉ thấy lúc hài tử xuất sinh, một đạo tử khí từ trên trời giáng xuống, căn nhà Hoa Tư ở lập tức ráng chiều rực rỡ, dị hương đầy nhà, ẩn ẩn có thần long lượn quanh xà nhà, một tiếng khóc to vang vọng thiên địa.

Tiếng khóc chào đời này chấn kinh cả Hồng Hoang, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ Nhân tộc hàng thế, tiếng khóc của nó thế mà có thể truyền khắp Hồng Hoang.

Chư Thánh môn hạ nghe thấy tiếng khóc, trong lòng hiểu rõ.

Sớm nghe nói Nhân tộc muốn lập Tam Hoàng Ngũ Đế, đứa bé này bất phàm như thế, e rằng chính là vị đầu tiên trong Tam Hoàng.

Lúc này, Chư Thánh tự nhiên cũng trước tiên biết được việc này.

Nhưng đều không có hành động, dù sao Tam Hoàng Ngũ Đế Nhân Hoàng chi sư đã phân phối tốt, nếu tranh giành không chỉ kết nhân quả, mà nếu không cách nào để Nhân Hoàng quy vị, e rằng nhân quả đó sẽ rất lớn.

Hỗn Độn thế giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung. "Ca ca rốt cục luân hồi trở về..." Nữ Oa hân hoan nói, tay ngọc vung lên, hiển lộ ra hình ảnh Nhân tộc.

Cùng lúc đó, trong dãy núi gần bờ sông Du Thủy. "Nhân Hoàng hàng thế, quả nhiên không thể coi thường, ta cũng nên đi hoàn thành nhiệm vụ lão sư giao phó..." Khổng Tuyên trong lòng thầm nghĩ, miệng cười khẽ, dưới chân sinh vân, sau đó liền rời khỏi dãy núi, hướng về phía bộ lạc Phong Duyện.

Tại nơi Hoa Tư sinh con trong bộ lạc Phong Duyện.

Theo Nhân Hoàng hàng thế, tộc nhân bộ lạc lập tức nghe thấy bên ngoài có tiếng thú gầm.

Ra cửa xem xét, chính là đầu Kỳ Lân hay đưa thức ăn cho Hoa Tư.

Thấy thụy thú Kỳ Lân đến, tộc nhân lại càng thêm hoan hỉ.

Đúng lúc này, lại thấy một bóng người giá vân, rơi xuống trước mặt mọi người.

Một bộ thanh y, trên thân tản ra khí chất xuất trần, bộ dáng thế ngoại cao nhân.

Chương 345

Kỳ Lân kia thấy người này hạ xuống, lại không kêu la nữa, trực tiếp đứng ở sau lưng người đó.

Tộc nhân bộ lạc Phong Duyện nhìn nhau, trong lòng đã đoán được.

Đã có thể đằng vân giá vũ, thần thú Kỳ Lân lại đứng sau lưng, vậy người này tất định là đắc đạo tiên nhân.

Nhất thời, mọi người trong bộ lạc Phong Duyện tề tề quỳ bái, bất quá lại bị người kia đỡ dậy.

Sau khi hơi bình phục tâm tình, Tộc trưởng hỏi: "Không biết tiên nhân đến đây có gì chỉ giáo?" Nghe vậy, Khổng Tuyên nhìn bọn hắn, cười nói: "Bần đạo hôm nay đến đây, là để thu đứa bé này làm đồ đệ..." Mọi người nghe vậy, lại có chút do dự.

Đây chính là Nhân tộc đại hiền, không thể tùy ý hứa hẹn.

Khổng Tuyên thấy thế, cười nói lần nữa: "Bần đạo là nhị đệ tử dưới trướng Vô Lượng Cung chủ Càn Khôn, Khổng Tuyên.

Lần này chính là phụng sư mệnh đến thu hắn làm đồ đệ, không biết phu nhân có nguyện ý không?" Nghe vậy, mọi người trong bộ lạc Phong Duyện kinh hãi, danh tiếng Vô Lượng Cung tại Hồng Hoang thậm chí còn vượt qua Chư Thánh, xứng danh là thế lực đệ nhất Hồng Hoang.

Nhị đệ tử của Vô Lượng Cung chủ Càn Khôn, không cần nói cũng biết tự nhiên là đắc đạo cao nhân, cho dù là đệ tử môn hạ Chư Thánh cũng chưa chắc sánh bằng.

Có thể được thu làm đệ tử, đó tự nhiên là đại tạo hóa, đại cơ duyên, há có lý do không đáp ứng.

Hoa Tư đang ở giữa tộc nhân nghe được nhị đệ tử dưới trướng Vô Lượng Cung chủ Khổng Tuyên đến thu đồ đệ, trong lòng tự nhiên đại hỉ, vội vàng nói: "Nguyện ý, nguyện ý, đa tạ tiên trưởng..." Nhưng trong chốc lát, cảm giác hài tử vừa ra đời liền muốn rời đi, trong lòng có chút không nỡ, nhịn không được nhìn thêm vài lần.

Khổng Tuyên cũng nhìn ra lo lắng trong lòng Hoa Tư, mỉm cười nói: "Phu nhân yên tâm, bần đạo bây giờ cư trú tại trong núi bên bờ sông Du Thủy, chờ ngày sau đứa bé này lớn lên một chút, lại cho vào núi đi theo bần đạo tu hành là được." "Đa tạ tiên trưởng." Hoa Tư nghe xong, không nghĩ tới tiên trưởng lại cố kỵ lo lắng của mình như vậy, vội vàng lần nữa bái tạ. "Không cần đa lễ, đúng rồi, hài tử đã có tên chưa?" Khổng Tuyên cười cười, lập tức mở miệng hỏi. "Pháo Tê!" Hoa Tư khẽ giật mình, lập tức nói ra cái tên vừa đặt cho hài tử.

Nghe vậy, Khổng Tuyên khẽ gật đầu, lập tức quay đầu nói với Kỳ Lân: "Ngươi cũng theo bần đạo đi thôi!" Dứt lời, dưới chân sinh vân, giá vân rời đi. "Vâng!" Kỳ Lân miệng nói tiếng người, sau đó cũng giá vân đi theo sau lưng Khổng Tuyên. "Cung tiễn tiên trưởng..." Mọi người trong bộ lạc Phong Duyện lần nữa quỳ bái nói.

Đại hiền hàng thế, Kỳ Lân đến, tiên nhân thu đồ đệ.

Tộc nhân bộ lạc Phong Duyện lúc này đừng đề cập tới có bao nhiêu cao hứng, bộ lạc xuất hiện một vị Nhân tộc đại hiền, đây là dấu hiệu bộ lạc đại hưng, là thời khắc bộ lạc Phong Duyện quật khởi huy hoàng.

Hoa Tư mang thai Nhân tộc đại hiền cũng là đại công thần của bộ lạc Phong Duyện.

Cho nên sau khi Khổng Tuyên và Kỳ Lân rời đi, Hoa Tư và Pháo Tê liền được đón vào trung tâm bộ lạc, hảo hảo chiếu cố hai mẹ con.

Về phần Pháo Tê vừa mới hàng thế, càng được xem như Tộc

trưởng đời tiếp theo để bồi dưỡng.

Bọn hắn tin tưởng, bộ lạc Phong Duyện dưới sự dẫn dắt của đại hiền, nhất định sẽ đi hướng huy hoàng.

Hồng Hoang, Vô Lượng sơn mạch, Vô Lượng Cung.

Trong đại điện. "Ông!" Tại một thời khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt ra, trong đôi mắt thâm thúy như biển sao Chu Thiên xẹt qua điểm điểm tinh mang, phảng phất như nhìn thấu tâm linh.

Lúc này nhìn về hướng bộ lạc Phong Duyện của Nhân tộc, hắn không khỏi khẽ gật đầu. "Thiên Hoàng hàng thế, Khổng Tuyên cũng thu đồ đệ thành công, khí vận liền tăng trưởng vài phần..." Càn Khôn trong lòng thầm tính toán một phen, sau đó mở miệng nói.

Làm vị Nhân Hoàng đầu tiên, Thiên Hoàng tự nhiên không thể coi thường, Khổng Tuyên vừa mới thu Pháo Tê làm đồ đệ, khí vận tổng thể của Vô Lượng Cung liền tăng trưởng vài phần.

Xác thực ấn chứng chỗ bất phàm của Nhân Hoàng chi sư.

Bây giờ bất quá chỉ mới vừa thu đồ đệ liền tăng trưởng khí vận, vậy ngày sau khi Nhân Hoàng quy vị, công đức và khí vận đạt được lại sẽ như thế nào?

Có nên cùng Chư Thánh đổi lấy vật phẩm cần thiết hay không?

Càn Khôn cũng không nguyện ý đem sáu tôn vị Nhân Hoàng chi sư đổi đi.

Bất quá Chư Thánh môn hạ cũng xác thực cần có cơ duyên giáo đạo Nhân Hoàng, ngược lại cũng có thể trao đổi. "Thời đại Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế, như vậy liền chính thức bắt đầu..." Trong lòng suy nghĩ, Càn Khôn cười khẽ. "Sau lần này, Nhân tộc cũng sẽ trở thành thiên địa nhân vật chính, triệt để đứng vững tại Hồng Hoang..." Càn Khôn chuyển ánh mắt về phía Bồng Lai thánh địa, trong lòng

thầm nhủ một tiếng.

Về phần chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế lần này, chung quy không phải do Chư Thánh chủ đạo, có thể trong đó thu lợi cũng chỉ có mấy tôn vị Nhân Hoàng chi sư, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Trừ bỏ những thứ này, còn lại chính là thực lực Nhân tộc tăng lên.

Từ nay về sau, Nhân tộc cũng là đệ nhất đại tộc trong Hồng Hoang, trừ phi có chủng tộc đỉnh tiêm cường giả vượt qua Toại Nhân Thị xuất hiện, nếu không Nhân tộc sẽ ổn định ngôi vị đầu bảng.

Ngồi vững vị trí nhân vật chính của thiên địa, thực lực và sự phát triển của Nhân tộc cũng sẽ càng ngày càng tốt.

Về điểm này, Toại Nhân Thị không có hoài nghi, Càn Khôn cũng không có hoài nghi.

Bởi vì Nhân tộc xác thực có tiềm lực đó.

Từ lúc sơ sinh mộng mổng mờ mịt, đi qua thời đại Tân Hỏa, thời đại Hữu Sào Truy Y, hai phương thánh địa quật khởi, lại trải qua Nhân Yêu đại chiến về sau, Toại Nhân Thị các loại tấn thăng...

Dọc theo con đường này, sự phát triển của Nhân tộc đều làm cho Hồng Hoang chấn kinh, cũng nhìn ra được Nhân tộc bất phàm.

Sau lần này, Nhân tộc liền triệt để trở thành thế lực và chủng tộc hạng nhất trong Hồng Hoang. "Nhân tộc..." Càn Khôn khẽ than một tiếng, trong đôi mắt thần quang dũng động, vô số đại đạo quỹ tích hiển hiện, nhìn bộ lạc Phong Duyện lúc này, hồi lâu không có mở miệng.

Cùng lúc đó, Chư Thánh cũng đang chú ý tình huống trong bộ lạc Phong Duyện.

Thiên Hoàng, vị Nhân Hoàng đầu tiên của Nhân tộc, cũng là người

sẽ dẫn dắt Nhân tộc đi về hướng thời đại mới, tự nhiên phải dòm ngó đến cùng.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, dù sao sau Vô Lượng Cung thì vị Nhân Hoàng chi sư thứ ba đang nằm trong tay hắn, hiểu rõ thêm một chút cũng không tệ, miễn cho đến lúc đó xảy ra sai sót.

Nếu khiến cho Nhân Hoàng không được quy vị, vậy thì phản phệ sẽ rất nghiêm trọng, cho nên lúc này chú ý nhiều là tốt nhất.

Chương 346

Lúc này, tộc nhân bộ lạc Phong Duyện cũng không quản có bao nhiêu đại năng đang dòm ngó, bọn hắn chỉ đắm chìm trong vui sướng.

Nhân tộc đại hiền, bộ lạc Phong Duyện cũng có đại hiền hàng thế!

Hỗn Độn thế giới, Tạo Hóa Thiên.

Thánh Mẫu Cung. "Vị trí Thiên Hoàng, quả nhiên không bình thường..." Nữ Oa lẩm bẩm một câu, trong mắt đẹp hiện lên một tia sáng.

Nàng là Thánh Nhân chi tôn, lại là Nhân Tộc Thánh Mẫu, tự nhiên nhìn được càng thêm rõ ràng. "Do Khổng Tuyên giáo đạo Thiên Hoàng sao..." Nữ Oa nhìn hình ảnh Khổng Tuyên, đối với Khổng Tuyên nàng cũng không lạ lẫm.

Lúc này hắn cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ chi cảnh, ngược lại cũng thích hợp giáo đạo Thiên Hoàng tu hành và một số sự tình khác.

Đối với sự an bài Nhân Hoàng chi sư của Càn Khôn, nàng không có bất kỳ dị nghị gì. "Liền chờ thời cơ đến, sẽ đi gặp ca ca..." Nữ Oa khẽ niệm một câu, trong mắt đẹp thần quang giao chức.

Thoại âm rơi xuống, đại điện to lớn liền trầm tịch xuống.

Hồng Hoang, Đông Hải chi ngoại, Bồng Lai thánh địa.

Trong Nhân Tổ Điện. "Đại ca, thật sự là Nhân tộc đại hiền a!" Hữu Sào Thị nhìn Toại Nhân Thị bên cạnh, cười nói.

Nhân tộc khí vận cùng Nhân Hoàng chi khí hội tụ, hắn tự nhiên sát giác được.

Đại hiền như vậy, so với dĩ vãng có chỗ khác biệt, vị này cũng

không đơn giản! "Xác thực là đại hiền, cũng là sự khởi đầu của Tam Hoàng Ngũ Đế, vị Thiên Hoàng đầu tiên của Nhân tộc, quả nhiên bất phàm..." Toại Nhân Thị nghe vậy đạm nhiên cười một tiếng.

Lúc này thiên cơ đã rõ, Hữu Sào Thị tự nhiên có thể tiếp xúc được một chút đại thế, cho nên nghe Toại Nhân Thị nói xong liền thầm tính toán vài phần, sau đó khẽ gật đầu. "Sẽ là một thời đại mới, cũng là một khởi đầu mới cho Nhân tộc..." Lúc này, Toại Nhân Thị lần nữa mở miệng nói.

Nghe vậy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị gật đầu, ánh mắt lần nữa rơi vào bộ lạc Phong Duyện trong Hồng Hoang.

Hồng Hoang, Nhân tộc.

Trong bộ lạc Phong Duyện.

Là Nhân tộc đại hiền, Pháo Tê cũng thể hiện ra một mặt thần kỳ, ba ngày biết nói, năm ngày biết đi, bất quá nửa tháng thời gian, trí tuệ liền đã không kém gì người trưởng thành.

Đối với việc này, Tộc trưởng cùng trưởng lão trong tộc cực kỳ cao hứng.

Đợi khi hắn lớn hơn một chút, đối với sự vật đều có cái nhìn riêng, trợ giúp Tộc trưởng xử lý sự vụ cũng gọn gàng ngăn nắp, người trong bộ lạc không ai không bội phục.

Sau khi Pháo Tê thành niên, Tộc trưởng lấy cớ tuổi già, đem vị trí Tộc trưởng nhường cho Pháo Tê.

Tiếp nhận vị trí Tộc trưởng xong, Hoa Tư mới chính thức nói cho Pháo Tê biết, lúc sinh ra liền có tiên nhân thu hắn làm đồ đệ, vị tiên nhân kia cư trú tại thâm sơn bên bờ sông Du Thủy.

Bây giờ hắn đã thành niên, lại kế thừa vị trí Tộc trưởng, cũng là lúc tiến đến chính thức bái sư.

Pháo Tê làm theo lời mẫu thân Hoa Tư, đi vào thâm sơn bên bờ sông Du Thủy, thấy một đầu Kỳ Lân tê tức ở bờ sông, liền biết thú này chính là Kỳ Lân năm đó đưa thức ăn cho mẫu thân, bèn hướng Kỳ Lân bái ba bái để tỏ lòng cảm tạ.

Kỳ Lân thấy thế trong lòng kinh hãi, vội vàng tránh ra, chỉ nhận của Pháo Tê bán lễ (nửa cái lễ).

Nếu không biết thân phận thật sự của hắn, nó có thể sẽ tiếp nhận Pháo Tê hành lễ.

Nhưng những năm này ở cùng Khổng Tuyên, há có thể không biết thân phận thật sự của người trước mắt.

Nữ Oa Thánh Nhân ca ca Phục Hy chuyển thế chi thân, Nhân tộc vị lai Thiên Hoàng, vô luận là cái thân phận nào, đều không phải nó có thể thừa nhận. "Ngươi là Pháo Tê a!

Mau đi đi, lão sư đang chờ ngươi!" Thấy Pháo Tê muốn bái nữa, Kỳ Lân vội vàng miệng nói tiếng người.

Dứt lời, liền lùi ra xa xa.

Pháo Tê thấy động tác của nó thì có chút khó hiểu, nhưng nghe lão sư đang chờ, tự nhiên không dám chậm trễ, trực tiếp đi về hướng nó chỉ.

Hồng Hoang, dãy núi bên ngoài bộ lạc Phong Duyện.

Bờ sông Du Thủy.

Đối với tình huống của Kỳ Lân, Pháo Tê trong lòng cũng không nghĩ nhiều, đi thẳng về phía trước.

Dọc đường đi, đều là hoa cỏ cây cối kỳ dị mỹ lệ, hương thơm tràn ngập, làm người ta sảng khoái tâm tình. "Đây chính là thủ đoạn của tiên nhân sao?" Pháo Tê nhìn cảnh đẹp trước mắt, không khỏi cảm

thán nói.

Tại một dải này, nơi nào có cảnh đẹp như vậy.

Sau một hồi tán thán, Pháo Tê liền tiếp tục đi về phía trước.

Không bao lâu sau, Pháo Tê liền đến một nơi trống trải, nơi đó có tảng đá lớn tọa lạc, trên tảng đá có một vị thanh niên đạo nhân đang ngồi, một thân khí chất xuất trần uyển như thế ngoại cao nhân.

Pháo Tê trong lòng hiểu rõ, đây chính là vị lão sư chưa từng gặp mặt kia.

Hắn đi lên phía trước, quỳ bái nói: "Đệ tử Pháo Tê, bái kiến lão sư." Khổng Tuyên nghe vậy, chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt thần quang lấp lóe, nhìn hắn mỉm cười nói: "Không hổ là thiên tuyển chi nhân, quả nhiên bất phàm, đại khí vận gia thân, ngày sau sẽ đứng trong hàng ngũ chúng ta.

Bần đạo cũng chỉ hưởng danh nghĩa của lão sư mới có thể làm thầy ngươi, ngày sau không thể lại hành đại lễ như thế nữa." Nhân Hoàng quy vị về sau, thân phận không tầm thường, tuy nhiên không phải Thánh tôn, nhưng trên ý nghĩa nào đó cũng không dưới Thánh tôn.

Huống chi, Thiên Hoàng quy vị về sau, chính là Nhân Hoàng của cả Nhân tộc, chưởng khống không ít khí vận Nhân tộc, thực lực có khí vận gia trì, có thể siêu việt cảnh giới bản thân.

Cho nên, Pháo Tê ngày sau vô luận tu vi hay địa vị đều không tầm thường.

Chương 347

Khổng Tuyên lúc này nói, cũng không có gì sai.

Nhưng Pháo Tê nghe vậy lại không khỏi khẽ giật mình.

Đến bái sư, vậy quỳ bái lão sư có gì không thể?

Vì sao lão sư nói về sau không thể lại hành đại lễ như thế?

Hắn vốn định mở miệng hỏi thăm, lại nghe Khổng Tuyên nói: "Hôm nay đã chính thức bái ta làm thầy, vậy vi sư liền truyền ngươi tu hành chi pháp, ngày sau nếu tại trong Nhân tộc gặp chuyện không hiểu, cứ việc đến hỏi thăm vi sư." "Đệ tử minh bạch." Pháo Tê nghe vậy, gật đầu nói.

Là Nhân Hoàng chi sư, tu luyện chi pháp tự nhiên do Khổng Tuyên đích thân ra tay giáo đạo.

Trừ cái đó ra, Khổng Tuyên còn dùng tiên quả đích thân vì hắn trúc cơ, mở ra con đường tu luyện.

Pháo Tê cũng không làm hắn thất vọng, ngắn ngủi mấy tháng thời gian liền tiến vào Địa Tiên chi cảnh, quả thực nhanh vô cùng. "Không hổ là Nhân tộc Nhân Hoàng!

Tốc độ tu luyện bực này..." Thấy tình huống tu luyện của Pháo Tê, Khổng Tuyên trong lòng không khỏi thầm tán thán.

Nhưng trong lòng hắn biết rõ, Pháo Tê có mệnh cách Nhân Hoàng tại thân, tuy chưa thành Nhân Hoàng, nhưng khí vận bộ lạc Phong Duyên lại ngưng tụ trên thân hắn, càng có khí vận Nhân tộc hội tụ.

Tự nhiên có thể làm cho hắn lúc tu luyện đạt được không ít chỗ tốt, nhanh hơn tu sĩ bình thường vô số lần.

Lại thêm mỗi ngày Khổng Tuyên đều sẽ cho hắn dùng một ít tiên quả, tu hành tự nhiên một ngày ngàn dặm.

Bất quá sau khi tu vi đạt đến Địa Tiên, Pháo Tê tu luyện lại đột nhiên chậm lại.

Tốc độ tu luyện lúc này so với tu sĩ tầm thường chỉ nhanh hơn vài phần mà thôi.

Nguyên bản, mượn nhờ khí vận Nhân tộc cùng mệnh cách Nhân Hoàng, cùng với hiệu quả tiên quả do Khổng Tuyên cung cấp, hắn đạt đến tốc độ tu luyện mà tu sĩ bình thường không cách nào đạt tới.

Nhưng nếu lúc này tu luyện quá nhanh sẽ ảnh hưởng đến tư duy của Pháo Tê, dù sao hắn chính là Nhân Hoàng, ngày sau việc cần làm rất nhiều, tự nhiên không thể vì thế mà loạn tư duy.

Cho nên, Thiên Đạo lúc này can dự, để Pháo Tê tu luyện giảm chậm lại, để hắn an tâm thực hiện trách nhiệm của Nhân Hoàng.

Pháo Tê đến núi gần bờ sông Du Thủy bái sư, tu luyện pháp môn tiên nhân.

Việc trong bộ lạc Phong Duyên tạm thời do mấy vị trưởng lão và lão Tộc trưởng hiệp trợ xử lý, thẳng đến khi hắn trở về.

Tuy biết chuyện tu hành cần thời gian dài, nhưng hắn vẫn không hy vọng Pháo Tê một mực ở trong tu luyện, nếu không thì chuyện của bộ lạc Phong Duyên sẽ loạn.

Dù sao lúc này Pháo Tê là Tộc trưởng bộ lạc Phong Duyên, có nhiều việc chỉ có hắn đích thân làm mới có thể làm tốt nhất.

Hơn nữa, hắn là Nhân tộc đại hiền, người sẽ dẫn dắt Nhân tộc đi về hướng huy hoàng, không thể một mực ở trong tu luyện.

Quan trọng nhất là phải trở về dẫn dắt Nhân tộc.

Bờ sông Du Thủy.

Nay tốc độ tu luyện chậm lại, Pháo Tê ba tháng tu luyện đều không tăng trưởng bao nhiêu.

Khổng Tuyên trong lòng biết rõ nguyên do trong đó, thần sắc thản nhiên nói cho hắn biết không thể nóng vội, chuyện tu hành cần tiến dần từng bước.

Đối với việc này Pháo Tê cũng hiểu, nguyên bản tu hành chính là như thế, chẳng qua thấy Khổng Tuyên hi vọng hắn tu luyện nhanh hơn nên mới tu tập nhiều thời gian hơn một chút.

Trong lòng hắn vẫn luôn khiên quải sự tình trong bộ lạc.

Đã lúc này tu luyện đã chậm, lưu lại cũng không có việc gì, liền cáo biệt Khổng Tuyên, trở về bộ lạc Phong Duyện, dù sao tâm tư lúc này của hắn đều đặt ở trên bộ lạc.

Thấy Pháo Tê cáo biệt, Khổng Tuyên tự nhiên sẽ không ngăn cản, trên thân Pháo Tê còn gánh vác sứ mệnh Nhân Hoàng, tu hành xác thực không phải trọng điểm, chỉ có để hắn tiếp thủ Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc tiến lên mới là trọng điểm.

Nhân tộc, bộ lạc Phong Duyện.

Pháo Tê học thành trở về, lần nữa tiếp thủ vị trí Tộc trưởng.

Lúc trước lão Tộc trưởng đem vị trí Tộc trưởng truyền cho hắn, hắn cũng không có cự tuyệt, dù sao chỉ có như thế mới có thể vì bộ lạc làm được nhiều hơn, hoàn thành tốt hơn sự tình trong lòng muốn làm.

Sau khi học thành trở về, việc Pháo Tê làm đều được ủng hộ.

Pháo Tê sau khi lần nữa tiếp thủ vị trí Tộc trưởng, nhiều lần xuất hiện trong bộ lạc thị sát.

Không lâu sau, hắn phát hiện người thân cận trong Nhân tộc giao hợp sinh hạ con cái lại ngu dốt hơn rất nhiều, thế là liền định ra một bộ pháp tắc nhân luân.

Thúc bá huynh đệ, cô thẩm tỷ muội, lấy nhân luân định pháp, trong bộ lạc từ đây không còn chuyện cận thân kết hôn nữa.

Có pháp tắc nhân luân do Pháo Tê định ra, bộ lạc Phong Duyện càng ngày càng tốt.

Bất quá trong bộ lạc vẫn có không ít sự tình khó giải quyết, ví dụ như vấn đề thiếu hụt lương thực.

Vấn đề này không chỉ là vấn đề của bộ lạc Phong Duyện, mà là cả Nhân tộc lúc này đang phải đối mặt.

Đương nhiên, Pháo Tê lúc này không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ cần trước tiên thực hiện giải quyết vấn đề lương thực của bộ lạc Phong Duyện, chỉ cần đi được thông, vậy thì lại phổ biến cho các bộ lạc khác là được.

Hồng Hoang, Nhân tộc, bộ lạc Phong Duyện.

Bộ lạc Phong Duyện nằm bên bờ sông Du Thủy, phụ cận nhiều sông ngòi.

Pháo Tê bình thường không có việc gì tổng thích một mình ở bờ sông, suy nghĩ một số sự tình.

Một ngày nọ, hắn lần nữa đi tới bờ sông, thấy trong nước sông trong veo lại có rất nhiều động vật có vảy, những động vật này sinh trưởng ở trong nước, lại ít thấy.

Những động vật lân giáp này thân như lưu tuyến, lân giáp lấp lóe, rất mỹ lệ, số lượng lại càng đông đảo.

Nhìn những động vật lân giáp vui sướng bơi lội trong nước, Pháo

Tê trong lòng không khỏi lâm vào trầm tư. "Trong bộ lạc cơ bản dựa vào săn bắn và hái quả dại để sống, chỉ có thể miễn cưỡng bảo đảm không chết đói, nhưng thức ăn vẫn thiếu hụt, nếu có thể bắt những động vật này ăn, hoặc hứa có thể giải quyết vấn đề lương thực." Pháo Tê nhìn vật trong nước, trong lòng thầm nghĩ, sau đó trước mắt sáng lên một đạo quang mang.

Đột nhiên hắn đứng dậy, hướng về chỗ đại bằng (chỗ ở của Khổng Tuyên) mà đi.

Chương 348

Trong lòng có ý tưởng cùng phương pháp, cũng không biết có khả thi hay không, cần thỉnh giáo lão sư.

Lão sư là đắc đạo tiên nhân, tự nhiên biết nhiều hơn hắn, nếu có thể, vậy thì tốt rồi.

Bờ sông Du Thủy, trong dãy núi phụ cận.

Khổng Tuyên nghe được ý tưởng của Pháo Tê, trong lòng thầm tán thán.

Mới bao lâu, Pháo Tê liền lại tìm được một phương pháp giải quyết, lần trước định ra việc nhân luân mới bao lâu, bây giờ lại tìm được một phương pháp giải quyết vấn đề lương thực. "Không hổ là Nhân tộc Nhân Hoàng!

Nhân tộc có Nhân Hoàng dẫn dắt, lo gì không hưng..." Khổng Tuyên trong lòng than thở, hắn cũng biết sau vị này còn có bảy vị Nhân Hoàng nữa!

Như vậy giải quyết được không ít vấn đề Nhân tộc, ngày sau bảy vị kia lại quy vị, địa vị Nhân tộc tại Hồng Hoang liền định ra.

Trước đó từ trong miệng lão sư nghe ngóng được Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, lúc này xem ra thật đúng là như thế.

Chờ tám vị Nhân Hoàng toàn bộ quy vị, Khổng Tuyên tin tưởng, liền xem như Vu Yêu dĩ vãng cường thịnh mấy trăm vạn năm cũng khó so bì với Nhân tộc, bởi vì trừ thực lực ra, còn có những thứ khác.

Ví dụ như nhân luân Pháo Tê định ra trước đó, còn có văn hóa Nhân tộc lúc này dần hiện ra, đều không phải Vu Yêu trước đó có thể so sánh.

Khổng Tuyên nhìn Pháo Tê lúc này đang mặt đầy hi vọng, cười khẽ một tiếng sau đó chậm rãi nói: "Sinh vật lân giáp trong miệng ngươi nói, là vật quy Tứ Hải Long Tộc thống hạt, tên là Cá." "Cá?!" Pháo Tê khẽ niệm, trong lòng âm thầm nhớ kỹ tên gọi vật này. "Nhân tộc là trời sinh đạo thể, khá đặc thù, thịt cá lại cực kỳ phù hợp với thân thể Nhân tộc, Nhân tộc nếu dùng, trong đó có không ít chỗ tốt..." Khổng Tuyên sửa sang lại suy nghĩ, đem một số tin tức nghe được từ chỗ Càn Khôn giảng ra. "Cho nên cách của ngươi là khả thi, trong Nhân tộc thức ăn thiếu thốn, có thể lấy vật này làm thức ăn, giải quyết vấn đề lương thực." Khổng Tuyên cười cười nhìn Pháo Tê nói.

Nghe vậy, Pháo Tê trong lòng đại hỉ. "Đa tạ lão sư giải hoặc, đệ tử minh bạch!" Pháo Tê đứng dậy, lập tức hướng Khổng Tuyên chắp tay nói.

Sau đó liền cáo biệt Khổng Tuyên, trở về bộ lạc, dẫn dắt thanh tráng niên trong bộ lạc xuống sông bắt cá.

Bắt cá là hạng kỹ thuật sống, đặc biệt đối với Pháo Tê lúc này.

Trong tay không có công cụ, muốn tay không bắt cá xác thực có chút độ khó. "Tộc trưởng, 'Cá' không dễ bắt a!

Ta lặn lội cả ngày cũng không bắt được bao nhiêu..." Một vị thanh tráng niên mở miệng nói, trong giọng nói hiện rõ vẻ bất đắc dĩ.

Cá thân hình trơn nhẵn, lại kiêm giảo hoạt, vừa thấy có người tới gần liền bơi ra xa, người hành tẩu trong nước chậm chạp, căn bản đuổi không kịp tốc độ của cá.

Bận rộn cả ngày, cũng bắt không được lượng thức ăn mọi người cần.

Trong lòng khẽ than một tiếng, hắn hướng về phía mọi người nói: "Hôm nay cứ như vậy trước đi!" Dứt lời liền mang theo mọi người

trở về bộ lạc.

Biết vật này giải quyết được vấn đề lương thực, nhưng lúc này lại có vấn đề mới.

Đó là làm sao bắt cá, nếu tay không đi bắt, bận rộn đến mấy cũng không đủ lượng dùng.

Trong bộ lạc tạm thời đình chỉ hoạt động bắt cá, nhưng Pháo Tê lại không có dừng lại.

Hắn vẫn vừa suy nghĩ vừa nếm thử phương pháp.

Một ngày nọ, trong lúc ngẫu nhiên, Pháo Tê phát hiện cảnh tượng nhện bắt mồi, trong thời gian ngắn tâm trong liền có minh ngộ. "Chỉ cần có thể chế tác một tấm lưới lớn như vậy, thì những con cá kia liền không thể trốn thoát khỏi tay ta nữa." Trên mặt Pháo Tê hiện lên một tia vui mừng, mở miệng nói.

Tâm niệm đến đây, Pháo Tê lập tức trở về bộ lạc, tìm mấy người biên chức lợi hại, bắt đầu dùng dây đay chế tác lưới.

Chế lưới, tộc nhân tuy không hiểu, nhưng cũng tin tưởng Pháo Tê, làm theo yêu cầu chế tác.

Nửa ngày sau, tấm lưới do Pháo Tê phát minh rốt cục vấn thế.

Lưới cực kỳ rắn chắc, khoảng cách trong đó lại mật, không chỉ có thể dùng để bắt cá, còn có thể bắt thú dữ, quả thực công dụng đa dạng, có nó, thực đơn Nhân tộc sẽ phong phú hơn rất nhiều.

Lưới hiện thế về sau, Pháo Tê lập tức triệu tập thanh tráng niên xuống sông bắt cá.

Lần này có lưới, mọi người thu hoạch rất phong phú, vấn đề lương thực của Nhân tộc giải quyết được hơn nửa.

Có cá về sau, không cần đi đâm giết dã thú nữa, thời gian cũng sẽ

càng ngày càng tốt.

Bờ sông Du Thủy, trong dãy núi phụ cận. "Quả nhiên không hổ là Nhân tộc Nhân Hoàng, lĩnh ngộ chi lực bực này cũng cực giai..." Khổng Tuyên lúc này tự nhiên biết Pháo Tê chế tác ra tấm lưới đầu tiên, thấy trong thời gian ngắn căn cứ sự vật chung quanh phát quật phương pháp giải quyết vấn đề, liền nhịn không được tán thán một tiếng.

Hắn tin tưởng, bộ lạc Phong Duyện sẽ ở trong tay Pháo Tê đi hướng huy hoàng, Nhân tộc cũng sẽ đi về hướng thời đại mới.

Pháo Tê chế ra 'Lưới' về sau, bộ lạc Phong Duyện thay đổi sinh hoạt trước kia, hiện tại bộ lạc Phong Duyện đã quen với sinh hoạt bắt cá, so với sinh hoạt đâm giết dã thú trước kia thì tốt hơn không ít.

Trước kia đâm giết dã thú, tỉ lệ tử vong rất lớn, có thời điểm tộc nhân chết rồi cũng giết không được dã thú.

Cho nên, lưới đánh cá của Pháo Tê lúc này giải quyết được hơn nửa vấn đề sinh hoạt.

Bờ sông Du Thủy sông ngòi đông đảo, bộ lạc Phong Duyện dùng lưới đánh cá bắt được không ít cá, tộc nhân rốt cục không cần vì chuyện thức ăn mà chung ngày lo lắng nữa.

Trong bộ lạc Phong Duyện, lão Tộc trưởng cùng mấy vị trưởng lão không ai không gật đầu khen ngợi, mỗi một vị tộc nhân trong bộ lạc đều khen ngợi phương pháp của Pháo Tê.

Có vị Tộc trưởng này, là đại hiền, bộ lạc hưng hĩ, Nhân tộc hưng hĩ.

Hồng Hoang, Nhân tộc, bộ lạc Phong Duyện.

Phương pháp của Pháo Tê thành công, liền đích thân đến dãy núi muốn đem việc này báo cho Khổng Tuyên, để lão sư cũng cao hứng.

Bờ sông Du Thủy, dãy núi phụ cận.

Pháo Tê đem chuyện chế lưới cùng dẫn phát ban đầu, làm thế nào, bắt cá ra sao, nhất nhất giảng cho Khổng Tuyên nghe.

Chương 349

Nghe vậy, Khổng Tuyên trong lòng cũng cao hứng, tuy sớm đã biết, nhưng nghe Pháo Tê chính miệng nói cảm giác lại khác, cảm giác vui sướng cũng lây nhiễm hắn.

Trong lòng thoáng bình phục một chút tâm tình, Khổng Tuyên thần tình nghiêm túc nói: "Pháo Tê, thịt cá có thể ăn, giải quyết vấn đề lương thực của bộ lạc, nhưng vạn vật biến hóa, cá trong sông cũng chung quy sẽ có ngày bị bắt hết..." Nghe vậy, Pháo Tê thần sắc khẽ biến, mặt mang ưu sắc hỏi: "Lão sư, vậy ta nên làm thế nào?" Khổng Tuyên nghe vậy cười nhạt nói: "Có thể để Nhân tộc ở trong ao hồ thả nuôi, loài cá sinh sôi sinh trưởng cực nhanh, như thế mới có thể bảo đảm cá trong sông sẽ không bị bắt đến tuyệt tích." Pháo Tê nghe xong, khẽ gật đầu nói: "Đa tạ lão sư!" Khổng Tuyên cười cười không có trả lời.

Nhưng lập tức, tựa hồ nghĩ đến cái gì, nói: "Về phần Nhân tộc đi săn chi đạo, tuy có thể được không ít thức ăn, nhưng dã thú chung quy có số, tộc nhân cũng thường gặp nguy hiểm.

Có thể mệnh lệnh mọi người bắt những thú ôn thuần, gia dĩ thuần hóa, từ nay về sau có thể tự nuôi, cũng giống như đạo nuôi cá vậy." Nghe thế, Pháo Tê trước mắt sáng lên.

Những phương diện này lúc này hắn chưa nghĩ đến, nghe Khổng Tuyên nói xong lập tức hiểu rõ ý trong đó.

Chỉ cần đem những dã thú kia thuần hóa tự nuôi, vậy thức ăn của Nhân tộc liền có thể liên tục không ngừng, sẽ không có ngày săn giết tiêu vong.

Trong lòng minh ngộ, Pháo Tê hướng về phía Khổng Tuyên thi lễ

một cái nói: "Đa tạ lão sư điểm hóa, ta đi đây..." Dứt lời, Pháo Tê liền cáo biệt, hướng về phía bộ lạc mà đi. "Trẻ nhỏ dễ dạy, ngộ tính bực này quả thực thượng thừa.

Như thế, bần đạo đã không còn bao nhiêu đồ vật có thể dạy..." Khổng Tuyên nhìn thân ảnh Pháo Tê đi xa, miệng lẩm bẩm.

Bộ lạc Phong Duyện.

Pháo Tê sau khi trở lại bộ lạc liền nỗ lực quán triệt một bộ phương pháp thuần dưỡng.

Đương nhiên, những dã thú hung mãnh kia tạm thời cũng không định nếm thử, trước tiên để người trong bộ lạc đi bắt những dã thú ôn thuận về thuần dưỡng.

Muốn thuần dưỡng dã thú tự nhiên sẽ không dễ dàng như vậy, cho dù là dã thú ôn thuận cũng thế, nhiều lần thuần phục đều không thành công.

Bất quá Pháo Tê cũng không khí nỗi, sau nhiều lần thất bại, rốt cục đem những dã thú ôn hòa kia thuần hóa, tự nuôi, trong đó có trâu, dê, gà, vịt, heo...

Từ đây, Nhân tộc mùa hè đi bờ sông bắt cá, cá dư thừa chế thành cá khô, mùa đông làm thịt gia súc, người không cần lại mạo hiểm tính mạng đi vào trong núi đi săn, cuộc sống càng ngày càng tốt.

Theo người trong bộ lạc phát triển càng ngày càng nhanh, bộ lạc chung quanh từ từ đều đến nương nhờ, danh vọng Pháo Tê cũng càng ngày càng cao, bộ lạc hắn tiếp quản cũng trở thành bộ lạc lớn nhất lưu vực Hoàng Hà.

Dần dần, cái tên Pháo Tê vang vọng lưu vực Hoàng Hà.

Trong bộ lạc, sau khi nhất trí thương nghị, đem tên cũ của Pháo Tê đổi thành Phục Hy.

Phục Hy thấy tộc nhân dùng phương pháp thắt nút trên dây thừng để ghi chép thu hoạch mỗi ngày, theo bộ lạc càng ngày càng lớn, Phục Hy thấy dùng phương pháp kết thừng ký sự không thể ghi chép tốt sự việc phát sinh, liền lại phát minh một loại phù hiệu đơn giản để ghi chép, Phục Hy gọi nó là Thư Khế, cố hậu thế gọi Phục Hy là 'Nhân Văn Thủy Tổ'.

Trong mười mấy năm sau đó, Phục Hy phát minh đàn huân, cầm sắt cùng các loại nhạc cụ, sáng tác nhạc khúc ca dao, đem âm nhạc đưa vào sinh hoạt của người dân, chế tác chiếc đàn đầu tiên, được mệnh danh là Phục Hy Cầm.

Lại vài năm, Phục Hy chế định chế độ nam sính nữ giá (cưới hỏi), khiến Nhân tộc thoát khỏi hiện tượng trước đó chỉ biết mẹ mà không biết cha.

Về sau mấy năm, lại đem khu vực thống trị phân chia cai trị, bổ nhiệm quan viên tiến hành quản lý xã hội, vì hậu đại quản trị xã hội cung cấp một ít tham khảo.

Năm Phục Hy bốn mươi tuổi, hắn rốt cục được cả Nhân tộc tán thành, trở thành Nhân Tộc Cộng Chủ.

Phục Hy hạ lệnh tại một nơi bằng phẳng, thổ địa phì nhiêu tu kiến tòa thành trì làm đô thành, tên là Trần Đô.

Sau khi Phục Hy xây xong đô thành, các bộ lạc các nơi nhao nhao hưởng ứng, cũng đều học Phục Hy xây thành, Nhân tộc từ đây trở nên càng thêm hưng thịnh.

Là lão sư của Phục Hy, Khổng Tuyên tự nhiên tại trong Nhân tộc cũng mỹ danh truyền xa, Nhân tộc còn vì Khổng Tuyên xây miếu thờ, chịu Nhân tộc cung phụng.

Nhất thời, Khổng Tuyên cũng dính dáng vài phần khí vận Nhân

tộc, khí vận Nhân tộc của Vô Lượng Cung lúc này cũng tăng nhiều.

Khí vận Nhân tộc biến hóa tự nhiên dẫn tới Chư Thánh quan chú, Chư Thánh đối với vị trí Nhân Hoàng chi sư trong tay liền càng thêm coi trọng, dù sao lúc này khí vận do Khổng Tuyên mang lại quả thật có không ít chỗ tốt.

Theo Phục Hy nỗ lực, Nhân tộc khí tượng đại biến, sinh hoạt càng ngày càng tốt, vô số thủ lĩnh bộ lạc cảm thấy danh Tộc trưởng không đủ để hình dung công tích của Phục Hy, bèn tiến ngôn để Phục Hy tiến vị Nhân Tộc Cộng Chủ, xưng Thánh Hoàng.

Phục Hy chối từ không được, bèn tại Trần Đô tế cáo thiên địa, lấy Trần Đô làm đô thành, tiến vị Thánh Hoàng, là vị Nhân Hoàng đầu tiên của Nhân tộc.

Ức vạn Nhân tộc nhao nhao đầu hiệu, Nhân tộc lần đầu tiên trên hình thức hình thành nhất thống.

Theo thời gian trôi qua, Nhân tộc dưới sự lãnh đạo của Phục Hy phát triển nhanh chóng, nhưng vấn đề đi theo cũng không ít.

Một ngày nọ, một Tộc trưởng bộ lạc trong Nhân tộc chạy đến bẩm báo: "Nhân Hoàng, bộ tộc của ta tao ngộ lũ lụt đại hại, tất cả cá đều theo dòng nước lưu tán, gia súc tự nuôi chưa trưởng thành, cho nên ta thỉnh ngài điều phái một ít thức ăn cho bộ tộc ta." Phục Hy lập tức đáp ứng, phái người tiễn đưa đông đảo thức ăn, để hắn mang về bộ lạc.

Đợi trưởng lão kia đi rồi, Phục Hy bắt đầu suy nghĩ làm sao tránh cho Nhân tộc chịu đại tự nhiên xâm hại.

Bất quá suy tư hồi lâu, Phục Hy vẫn không thể tìm ra biện pháp, dự định đi tìm lão sư Khổng Tuyên, hỏi thăm phương pháp trong đó.

Bờ sông Du Thủy, trong dãy núi phụ cận.

Sau khi Phục Hy tới nơi này, liền có chút khom người.

Tuy nhiên Khổng Tuyên nói không cần hành đại lễ, nhưng trong lòng hắn kính trọng Khổng Tuyên, tuy không hành đại lễ nhưng cũng khẽ hành lễ, đối với cái này Khổng Tuyên cũng không phản đối.

Phục Hy thần sắc cung kính nhìn Khổng Tuyên hỏi: "Đệ tử tự lên ngôi Nhân Hoàng đến nay, hành giáo hóa thiên hạ chi sự, việc làm đều kiệt tư kiệt lực, công đức sắp viên mãn.

Gần đây ta luôn cảm giác công đức viên mãn sắp đến, nhưng ta lại cảm giác có một cơ duyên chưa tới, cho nên đặc biệt hướng lão sư hỏi thăm.

Ngoài ra trong Nhân tộc thiên tai địa họa không ngừng, bách tính khổ nạn, ta đặc biệt tới cầu pháp..." Nghe vậy, Khổng Tuyên mắt khẽ híp một cái, bắt đầu diễn toán thiên cơ.

Một lát sau, Khổng Tuyên đối với Phục Hy cười một tiếng nói: "Xác thực có một chuyện chưa xong, cơ duyên này có liên quan tới sự tình ngươi cầu, vi sư sẽ thay ngươi đi một chuyến Vô Lượng Cung, ngươi về trước chờ tin tức tốt của vi sư..." Nghe vậy, Phục Hy khẽ gật đầu, sau đó đi trước trở về Trần Đô, chờ tin tức tốt của Khổng Tuyên.

Hồng Hoang, Vô Lượng sơn mạch.

Vô Lượng Cung, trong đại điện.

Đối với sự tình của Phục Hy lúc này, Càn Khôn ở xa tại Vô Lượng Cung sớm đã biết rõ, trong lòng tự nhiên cũng biết thứ Phục Hy thiếu hụt lúc này chính là vật chứng đạo.

Vật chứng đạo cũng không tầm thường, chính là bạn sinh linh bảo Hà Đồ Lạc Thư của Thượng Giới Thiên Đế Đế Tuấn.

Tại Vu Yêu chi chiến, bị kẻ phản bội là Côn Bằng cuốn đi, lúc này

cũng đang ở trong tay hắn. "Thiên Hoàng quy vị cực kỳ trọng yếu, tự nhiên không thể qua loa, về phần Côn Bằng, ngày sau tự có nhân quả..." Càn Khôn bấm tay tính toán một lát, trong miệng thản nhiên nói.

Tại Vu Yêu chi chiến hắn cũng nhìn ra manh mối, chuyện của Côn Bằng tự nhiên không cần đi để ý tới, chỉ cần đem Hà Đồ Lạc Thư mang về là được, chuyện Côn Bằng ngày sau tự sẽ có nhân quả. "Ông!" Lúc này, ngoài Vô Lượng Cung, một đạo ngũ sắc thần quang lóe lên, sau đó liền thấy một bóng người từ ngoài cung đi vào, chính là Khổng Tuyên.

Chương 350

"Đệ tử Khổng Tuyên, bái kiến lão sư, lão sư vạn thọ vô cương!" Khổng Tuyên trên đại điện hướng về phía Càn Khôn hành lễ nói.

Nghe vậy, Càn Khôn vung tay lên, đỡ hắn dậy, thản nhiên nói: "Không cần đa lễ!" Dứt lời, Càn Khôn nhìn hắn, tiếp tục nói: "Ý định của ngươi, vi sư đã biết.

Thiên Hoàng quy vị sắp đến, nhưng lúc này nhưng thiếu khuyết vật chứng đạo, vật chứng đạo của Phục Hy đang ở tại trong Bắc Minh..." "Lại không biết là vật gì?" Khổng Tuyên nghe vậy, mặt mang nghi hoặc hỏi.

Vùng đất Bắc Minh là đạo trường của Côn Bằng, tuy nhiên đồng dạng là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng Côn Bằng tự bạo thiện ác thi, lúc này nguyên khí chưa hồi phục, không đủ gây sợ hãi.

Cho dù là thời kỳ toàn thịnh, Khổng Tuyên cũng không sợ.

Bất quá cái này không quan trọng, quan trọng là Côn Bằng trong tay có pháp bảo, vật chứng đạo của Phục Hy mới là quan trọng. "Vật chứng đạo, là Hà Đồ Lạc Thư..." Càn Khôn nhìn hắn, mỉm cười thản nhiên nói.

Nghe vậy, Khổng Tuyên có chút kinh ngạc: "Lại là Hà Đồ Lạc Thư..." Khó trách sẽ ở trong tay Bắc Minh Côn Bằng, nguyên lai là bạn sinh linh bảo Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn.

Cũng không ngờ vật chứng đạo của Phục Hy lại cần linh bảo bực này.

Đối với Hà Đồ Lạc Thư hắn cũng biết một chút, đây là linh bảo thôi diễn tạo hóa, có thể dự đoán thiên cơ.

Càn Khôn nhìn hắn, nói: "Đã là Nhân Hoàng chi sư, lần này liền do ngươi đích thân đi một chuyến Bắc Minh, đem Hà Đồ Lạc Thư mang về..." "Đệ tử minh bạch!" Khổng Tuyên nghe vậy, gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Càn Khôn nhìn thân ảnh Khổng Tuyên rời đi, trong miệng đạm mạc nói: "Như thế, liền chỉ chờ Thiên Hoàng quy vị..." Dứt lời, liền chậm rãi nhắm mắt lại.

Hồng Hoang, Bắc Minh.

Trong Bắc Minh đạo trường.

Trong Yêu Sư Cung, Côn Bằng trong lòng run lên, mãnh liệt mở hai mắt ra, trong đôi mắt hắc bạch phân minh xẹt qua một đạo hàn ý.

Tuy nhiên tự bạo thiện ác thi, thực lực đại giảm, lúc này chỉ bất quá phát huy ra Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong chi lực, nhưng cảm ứng lực lại vẫn linh mẫn như cũ.

Có cường giả tới cửa, Côn Bằng cảm ứng được.

Cỗ khí tức kia cùng cảnh giới với hắn, đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, chẳng qua người ta là toàn thịnh thực lực, còn hắn lúc này chẳng qua là Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong thực lực. "Nếu thật giao thủ, bản tọa cũng sẽ không để ngươi toàn thân trở ra..." Côn Bằng mắt khẽ híp, trong đôi mắt không chứa một tia tình cảm phiếm hồng hàn quang, lạnh lùng nói. "Oanh!" Trong chốc lát, một đạo khí thế khủng bố giáng lâm bên ngoài Bắc Minh đạo trường. "Đạo hữu đã đến, liền mời vào đi!" Côn Bằng thần sắc đạm mạc, nhìn về hướng khí thế kia thản nhiên nói.

Người kia đã không trực tiếp ra tay, vậy thì không đến tình trạng đó, hoặc là có thể giao đàm một phen.

Thoại âm vừa dứt, trong Yêu Sư Cung, hư không trước thân Côn

Bằng có chút vặn vẹo, sau đó đi ra một người.

Một thân thanh y, trên gương mặt tuấn dật treo một nụ cười, trong đôi mắt thanh triệt thấy đáy lại phiếm hồng ti ti ngũ sắc quang mang, lộ ra có chút yêu dị.

Thấy bộ dáng người này, Côn Bằng thần sắc khẽ biến, nhưng trong nháy mắt liền khôi phục bình thường.

Nhìn hắn, khẽ nói: "Nguyên lai là Khổng Tuyên đạo nhân môn hạ Vô Lượng Cung..." Đối với Khổng Tuyên, Côn Bằng tự nhiên biết rõ.

Lúc trước khi Thiên Đình kiến lập và Thiên Hôn có gặp qua Khổng Tuyên, hơn nữa đại danh Vô Lượng Cung, ai mà không biết mấy vị kia. "Khó được Yêu Sư nhớ kỹ bần đạo, trí nhớ thật tốt!" Khổng Tuyên nghe vậy cười cười nói.

Nghe vậy, Côn Bằng nhíu mày, lập tức đạm mạc nói: "Không biết đạo hữu hôm nay đến Bắc Minh ta là vì chuyện gì?" Lấy thực lực Khổng Tuyên, nếu chuyến này không có việc gì thì đánh chết hắn cũng không tin, chỉ có thể làm cho hắn đích thân đi một chuyến, sẽ là vì cái gì?

Nhân quả?

Linh bảo?

Nhân quả thì Côn Bằng tự nhận không nợ Vô Lượng Cung, về phần linh bảo mà nói...

Trong lòng suy nghĩ, Côn Bằng mắt khẽ híp, trong đôi mắt lấp lóe hung quang, pháp lực trên người có chút vận chuyển. "Bần đạo hôm nay đến, là muốn hướng đạo hữu đòi một vật?" Khổng Tuyên nhìn hắn, trong miệng phong khinh vân đạm nói.

Nghe vậy, Côn Bằng thần sắc khẽ biến, thầm nghĩ quả nhiên là thế.

Côn Bằng hai mắt run lên, thật sâu nhìn Khổng Tuyên hỏi: "Vậy không biết đạo hữu nói là vật gì?" "Hà Đồ Lạc Thư!" Khổng Tuyên ánh mắt nghiêm nghị, từng chữ nói. "Không có khả năng!" Nghe vậy, Côn Bằng nghĩ cũng không nghĩ liền từ chối.

Lúc trước vì Hà Đồ Lạc Thư mà phản bội Yêu Tộc, nếu lúc này giao ra, lúc trước mạo hiểm lớn như vậy há không phải uổng phí.

Khổng Tuyên nghe xong cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ là ngũ sắc quang mang trong mắt càng phát ra sáng ngời, ẩn ẩn ở giữa, nhiều hơn Âm Dương nhị khí. "Yêu Sư, bần đạo hôm nay đến, cũng không phải đang thương lượng với ngươi?" Khổng Tuyên đạm mạc nhìn Côn Bằng, vẫn không mặn không nhạt nói.

Nghe vậy, trên thân Côn Bằng bộc phát ra một cỗ sát khí hãi nhiên, lạnh lùng nói: "Bản tọa lúc trước mạo hiểm lớn cùng cái giá lớn cỡ nào mới đoạt được Hà Đồ Lạc Thư, muốn ta giao ra, tuyệt đối không có khả năng..." "Hưu!" Thoại âm chưa rơi, một đạo kim quang từ trong tay hắn bắn ra, hướng về phía Khổng Tuyên phi độn.

Kim quang lập tức lớn lên, phía trên yêu văn lấp lóe, tản ra khí tức cường đại, chính là Yêu Văn Bi. "Âm Dương Ngũ Sắc Thần Quang!" Đột nhiên, sau lưng Khổng Tuyên dâng lên một đạo thần quang, không chỉ bao hàm Ngũ Sắc Thần Quang, còn có Tiên Thiên Âm Dương Bản Nguyên. "Bá!" Trong khoảnh khắc, Yêu Văn Bi liền bị xoát rơi (bị thu lấy). "Sao có thể?!" Hồng Hoang, Bắc Minh.

Trong Bắc Minh đạo trường.

Nhìn Yêu Văn Bi bị thần quang của Khổng Tuyên xoát rơi, Côn Bằng trong lòng lập tức kinh hãi.

Thần thông?

Yêu Văn Bi thế nhưng là Tiên Thiên Linh Bảo, sao có thể nói xoát

là xoát, hơn nữa thần quang kia tựa hồ chưa tận toàn lực. "Yêu Sư Cung!" Côn Bằng mặt mang vẻ ngưng trọng, trong tay kết ấn, không gian bốn phía vặn vẹo luân chuyển, Yêu Sư Cung xuất hiện trong tay.

Chương 351

Khổng Tuyên vừa thấy, lúc này đã không còn ở trong Yêu Sư Cung, Yêu Sư Cung đã bị thu tại trong tay hắn.

Côn Bằng trong tay lại kết ấn, tế ra Yêu Sư Cung, hướng về phía Khổng Tuyên bao phủ.

Hư không phương viên mấy vạn dặm phảng phất bị khóa chặt, đổi lại Chuẩn Thánh khác thì lúc này cũng sẽ khó thoát khỏi công kích của Yêu Sư Cung.

Khổng Tuyên khóe miệng cười lạnh một tiếng, thần sắc trong mắt lạnh đến mức thân thể Côn Bằng chấn động. "Âm Dương Ngũ Sắc Thần Quang!" Thần thông tái hiện, Khổng Tuyên lần này cũng không lưu thủ.

Tiên Thiên Ngũ Hành Bản Nguyên cùng Âm Dương Bản Nguyên dung hợp, nhiều năm như vậy, thần thông này sớm đã tăng lên tới tình trạng khủng bố.

Khu khu Yêu Sư Cung, Khổng Tuyên chưa để vào mắt. "Bá!" Thần quang chợt hiện, quang mang lộng lẫy chớp động thiên địa, mang theo khí tức làm Côn Bằng tim đập nhanh, trong nháy mắt rơi vào trên Yêu Sư Cung.

Không có chút nào ngoài ý muốn, Yêu Sư Cung lần nữa bị xoát rơi.

Chạy!

Côn Bằng nhìn cũng không nhìn một chút, xoay người bỏ chạy!

Nhưng tốc độ hắn nhanh, Khổng Tuyên so với hắn còn nhanh hơn một bước.

Tuy nhiên tốc độ Côn Bằng tại Hồng Hoang xếp được số má, nhưng làm con trai Phượng Hoàng tộc trưởng, tốc độ của Khổng Tuyên cũng không chậm, lại thêm Côn Bằng lúc này thực lực chỉ có thể phát huy Chuẩn Thánh sơ kỳ, Khổng Tuyên tắc là toàn thịnh chi lực.

Dưới tình huống như vậy, cao thấp lập phán. "Đạo hữu, việc này cũng không phải không có dư địa thương lượng..." Côn Bằng nhìn Khổng Tuyên lúc này đang một tay bóp lấy cổ mình, trên mặt thần sắc đại biến, vội vàng mở miệng nói.

Lúc này chỉ cần Khổng Tuyên ra tay, vậy thì thật sự phải vẫn lạc tại đây, hắn cũng không ngốc, pháp bảo tuy tốt nhưng so với sinh mệnh của mình thì tự nhiên so ra kém.

Cho nên, trong nháy mắt hắn liền đã làm ra quyết định.

Bất quá không quyết định thì lại như thế nào, Khổng Tuyên chém giết hắn, vẫn có thể đạt được Hà Đồ Lạc Thư.

Đã là như vậy, tội gì không lấy vật này đổi lấy tính mệnh của mình đâu?

Tính mệnh trước mắt, hết thảy đều không quan trọng. "Yêu Sư, Nhân tộc Nhân Hoàng quy vị sắp đến, Hà Đồ Lạc Thư là vật chứng đạo quan trọng, nếu không giao ra, hạ tràng ngươi hẳn phải biết..." Khổng Tuyên lạnh lùng nhìn hắn, trong miệng hàn thanh nói.

Nghe vậy, Côn Bằng trong lòng chấn động, trên mặt thần sắc lần nữa đại biến.

Bởi vì Nhân Hoàng mà Khổng Tuyên nói trong miệng hắn cũng biết vài phần.

Dù sao lúc này Nhân Hoàng đã xuất, Nhân tộc Nhân Hoàng mở ra thời đại mới, cường giả cảnh giới bực này tự nhiên có thể thôi diễn ra

vài phần, biết được một ít cũng là bình thường.

Chẳng qua không nghĩ tới Hà Đồ Lạc Thư cư nhiên là vật chứng đạo của Nhân Hoàng.

Nếu thật sự không giao, khiến cho Nhân Hoàng không cách nào quy vị, vậy thì hạ tràng có thể biết được.

Dù sao ngăn cản Thiên Đạo đại thế vận hành, Côn Bằng biết rõ hậu quả, lấy cảnh giới Chuẩn Thánh lúc này của hắn, không có cái gan ngăn cản Thiên Đạo đại thế.

Quân bất kiến Thái Thượng các loại Thánh Nhân đều thuận ứng Thiên Đạo đại thế, nếu ngăn cản, Thiên Đạo tất định xuất thủ trấn sát!

Côn Bằng cũng không có tự đại đến mức cho rằng mình tiếp được trừng phạt của Thiên Đạo, cường như Thánh Nhân, Vu Yêu, đều không dám khinh dịch xúc bính ranh giới cuối cùng của Thiên Đạo.

Trong lòng rõ ràng lợi hại về sau, Côn Bằng cười khổ một tiếng, trong tay khẽ đảo, lấy ra một vật, chính là Hà Đồ Lạc Thư. "Vật này liền giao cho đạo hữu..." Côn Bằng cắn răng, đem Hà Đồ Lạc Thư đưa cho Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên tiếp nhận, trong tay buông lỏng Côn Bằng ra, lui lại hai bước. "Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, Yêu Sư có thể nhận rõ tình huống, cũng là một chuyện tốt..." Khổng Tuyên nhìn hắn, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Côn Bằng khóe miệng giật giật, nhưng cũng chỉ có thể chấp nhận việc này.

Hít sâu một hơi, Côn Bằng nhìn Khổng Tuyên nói: "Như thế, liền coi như ta cho Nhân Hoàng một phần hạ lễ..." Nghe vậy, Khổng Tuyên khẽ gật đầu, thu hồi Hà Đồ Lạc Thư, thân hình xoay chuyển,

giá hồng quang biến mất tại chân trời.

Nhìn Khổng Tuyên biến mất ở chân trời, Côn Bằng trong lòng thở dài một hơi, sau đó nhìn về hướng Hồng Hoang, ánh mắt trở nên vô cùng phức tạp.

Trong nháy mắt, Côn Bằng lần nữa thôi diễn.

Khổng Tuyên là Nhân Hoàng chi sư, Phục Hy lại là Nữ Oa Thánh Nhân ca ca chuyển thế, trong Nhân tộc lại có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tồn tại, lại thêm Thiên Đạo đại thế.

Vô luận là vị nào đều không phải hắn lúc này có thể ngăn cản được.

Cho nên, cục diện hiện tại tốt nhất tự nhiên là đem Hà Đồ Lạc Thư giao ra, để Nhân tộc đại thế được tiến hành.

Nếu không thì e rằng thật sự vẫn lạc tại đây. "Ai!" Trong lòng suy nghĩ, Côn Bằng khẽ than một tiếng, vung tay lên đem Yêu Sư Cung bị Khổng Tuyên giao trả phóng ra, sau đó tiến vào Yêu Sư Cung.

Việc này đầu tư một tràng không, duy có tiếp tục khôi phục thực lực.

Những chuyện khác, tạm thời không cần để ý tới.

Hồng Hoang, Vô Lượng sơn mạch, Vô Lượng Sơn.

Vô Lượng Cung, trên đại điện.

Ngắn ngủi vài ngày, Khổng Tuyên liền đã từ vùng đất Bắc Minh trở về Vô Lượng Cung. "Lão sư, đệ tử đã đem Hà Đồ Lạc Thư lấy về..." Khổng Tuyên hướng về phía Càn Khôn chắp tay, cung kính nói.

Nghe vậy, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt ra, khẽ gật đầu nói: "Đã lấy được Hà Đồ Lạc Thư, liền tiến đến giao cho Phục Hy đi, ngày Nhân Hoàng quy vị cũng nhanh..." "Đệ tử tuân mệnh!" Nghe vậy,

Khổng Tuyên lần nữa chắp tay nói.

Sau đó liền cáo biệt Càn Khôn, ra khỏi Vô Lượng Cung, hướng về phía bộ lạc Phong Duyện của Nhân tộc mà đi.

Chương 352

Hỗn Độn thế giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Nữ Oa nhìn hình ảnh diễn hóa trước mắt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. "Không ngờ vật chứng đạo của ca ca cư nhiên là Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn?" Nữ Oa trong tay thôi diễn, kinh ngạc nói.

Bất quá đã lúc này Khổng Tuyên đã lấy được Hà Đồ Lạc Thư, đang tiến về Nhân tộc bộ lạc Phong Duyện, vậy cũng không cần quan tâm.

Dù sao lão sư của Phục Hy là Khổng Tuyên, Khổng Tuyên lại là Vô Lượng Cung môn hạ, không cần lo lắng.

Trong lòng suy nghĩ xong, ánh mắt nàng lần nữa chuyển về phía Nhân tộc.

Hồng Hoang, Nhân tộc, bộ lạc Phong Duyện.

Bên bờ sông Du Thủy.

Tốc độ của Khổng Tuyên không hề chậm, chỉ mất vài ngày đã quay trở lại bộ lạc Phong Duyện của Nhân tộc.

Tuy nhiên, y không trực tiếp đi vào mà dừng lại ở gần đó để giao Hà Đồ Lạc Thư cho Phục Hy.

Trước đó, Khổng Tuyên còn một việc cần làm.

Y thi pháp triệu hồi một con Long Mã đang tu luyện gần đó, sau đó lấy Hà Đồ Lạc Thư ra đặt lên lưng nó, căn dặn Long Mã những lời mà Càn Khôn đã dặn dò trước đó, rồi mới thả nó về núi.

Bộ lạc Phong Duyện nằm bên bờ sông Du Thủy, vị trí địa lý có

nhiều sông ngòi, nguồn nước dồi dào.

Phục Hy những lúc bình thường suy tư ngộ đạo cũng thích ngồi bên bờ sông.

Vì vậy, tại đô thành mới xây dựng là Trần Đô, ở phía đông cũng có một con sông lớn nối liền với Hoàng Hà, tên là sông Vị (Vị Thủy).

Nơi này là nơi Phục Hy thường tĩnh tọa ngộ đạo sau khi dời đô về Trần Đô, tại đây, hắn đã suy nghĩ về rất nhiều vấn đề cần giải quyết cho Nhân tộc.

Lần này, kể từ sau khi thỉnh giáo Khổng Tuyên và Khổng Tuyên rời đi Vô Lượng Cung, trong Nhân tộc lại có một lượng lớn tộc nhân chết vì thiên tai.

Đối với việc này, Phục Hy ưu sầu không thôi, thân là Nhân Hoàng, Cộng chủ Nhân tộc, lại không thể làm gì, trong lòng quả thực khó mà tha thứ cho bản thân. "Chỉ cần một ngày không biết sự thay đổi của thiên địa, Nhân tộc liền không cách nào biết trước hung cát để tránh họa..." Phục Hy mặt đầy vẻ lo lắng, miệng khẽ than thở.

Thấy Nhân tộc chịu nạn như vậy, trong lòng hắn sớm đã nóng như lửa đốt, nhưng lực bất tòng tâm, chỉ có thể đợi Khổng Tuyên từ Vô Lượng Cung trở về.

Sau khi Khổng Tuyên đi được vài ngày, Phục Hy lại một lần nữa đến bên bờ sông Vị tĩnh tọa ngộ đạo.

Một lát sau, chỉ thấy mặt sông Vị đột nhiên biến đổi lớn, trong nước xuất hiện một xoáy nước sâu thẳm, giống như có sinh vật gì sắp trồi lên.

Chưa đợi Phục Hy phản ứng, liền thấy một con dị thú từ trong xoáy nước từ từ nổi lên, dị thú này hí vang một tiếng, sau đó đạp nước đi về phía Phục Hy trên bờ.

Thấy dị thú đi tới, trong lòng Phục Hy kỳ lạ thay lại không có một chút sợ hãi nào, trong đầu bỗng nhiên hiện lên thông tin về dị thú này: Long Mã, là tinh hoa của trời đất, hình dáng thân ngựa vảy rồng, nên gọi là Long Mã.

Long Mã có vằn đỏ trên nền xanh, cao tám thước năm tấc, xương cổ có cánh, đi trên nước không chìm, là thánh thú.

Chỉ thấy Long Mã đi đến trước mặt Phục Hy, quay đầu nhìn về phía lưng mình.

Phục Hy thấy vậy liền nhìn theo, hóa ra trên lưng Long Mã có cõng một bức họa đồ.

Ngay sau đó, lại có một con Thần Quy (rùa thần) nổi lên, trên lưng cũng mang một bức họa đồ.

Nhìn thấy hai bức họa đồ này, trong đầu Phục Hy không khỏi lóe lên một cái tên: Hà Đồ Lạc Thư.

Hắn cũng không rõ vì sao mình lại biết tên của vật này, nhưng có thể cảm giác được, trong cõi u minh, dường như có một sức mạnh đặc thù đang chỉ dẫn hắn.

Phục Hy nhìn Hà Đồ Lạc Thư trên lưng Long Mã và Thần Quy, ý niệm trong lòng xoay chuyển ngàn vòng, sau đó cười nói: "Xem ra, đây chính là cơ duyên của ta..." Phục Hy lúc này mang thân phận Nhân Hoàng, lại là người tu hành, tự nhiên có thể hiểu được một số thứ.

Huống chi, Hà Đồ Lạc Thư dẫn động tâm thần hắn, trong cõi u minh, tự có một cỗ sức mạnh thôi thúc.

Nếu đã như vậy mà còn không biết là cơ duyên, thì cái vị trí Nhân Hoàng này cũng không cần làm nữa. "Tốc độ của lão sư cũng thật nhanh, chưa đến nửa tháng đã tìm được biện pháp giải quyết..." Trong lòng khẽ động, ánh mắt Phục Hy chuyển hướng về nơi Khổng Tuyên

đang ẩn nấp, miệng khẽ cười nói.

Dựa vào tình hình trước mắt, hiển nhiên là do lão sư nhà mình đi tìm vật chứng đạo về cho mình.

Cùng lúc đó, trong dãy núi bên bờ sông Du Thủy.

Khổng Tuyên cười lắc đầu, việc đặt Hà Đồ Lạc Thư lên lưng Long Mã và Thần Quy cũng là tuân theo quy tắc hành sự, tại thời điểm đặc định, giao cho Phục Hy vật đặc định.

Nếu không thì hắn đã sớm tự tay giao Hà Đồ Lạc Thư cho Phục Hy rồi, cần gì phải để Long Mã Thần Quy hiến bảo. "Đã biết rồi thì hãy làm những gì trong lòng ngươi muốn đi!" Khổng Tuyên nhìn về hướng Phục Hy, miệng lẩm bẩm.

Trần Đô, bên bờ sông Vị.

Bên tai Phục Hy truyền đến âm thanh của Khổng Tuyên, thần sắc vui mừng, sau đó hướng về phía Khổng Tuyên khẽ cúi người chào, nói: "Đệ tử đã biết nên làm gì..." Dứt lời, Phục Hy liền lấy Hà Đồ Lạc Thư từ trên lưng Long Mã và Thần Quy xuống.

Còn Long Mã và Thần Quy liền quay trở lại trong sông Vị. "Hà Đồ Lạc Thư, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể diễn biến thiên địa tạo hóa..." Cẩn thận quan sát Hà Đồ Lạc Thư trong tay, trong đầu Phục Hy lóe lên một luồng thông tin, lập tức thốt ra.

Tuy không biết vì sao trong đầu lại đột nhiên hiện lên những thông tin này, nhưng từ đó, Phục Hy biết đây chính là vật mình cần.

Đột nhiên, trong đôi mắt Phục Hy hiện lên vẻ hừng hực.

Có Hà Đồ Lạc Thư là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể thôi diễn sự biến hóa của trời đất, thương vong của Nhân tộc trong tai nạn sẽ giảm đi rất nhiều.

Không chỉ vậy, nếu có thể mượn vật này thôi diễn trước khi tai nạn xảy ra, liền có thể sớm tránh xa tai họa. "Có vật này, Nhân tộc an rồi!" Phục Hy vui mừng nói, sau đó lập tức xoay người, hướng về Trần Đô mà đi. ...

Chương 353

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, trong Bồng Lai Thánh Địa. "Không ngờ vật chứng đạo của Phục Hy lại là Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn ngày xưa..." Hữu Sào Thị thu hồi ánh mắt từ bộ lạc Phong Duyện, kinh ngạc nói. "Hà Đồ Lạc Thư có quan hệ to lớn với Nhân tộc lúc này, cũng là vật chí quan trọng yếu để Phục Hy chứng đạo, lần này Khổng Tuyên ra tay, đảo cũng hợp hồ thời cơ..." Lúc này, Toại Nhân Thị thàn nhiên mở miệng nói.

Nghe vậy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị gật đầu, quả thực là như vậy. "Như vậy, hãy xem Phục Hy làm sự kiện quan trọng nhất cho Nhân tộc, cũng là chuyện chứng đạo của hắn..." Dừng một chút, Toại Nhân Thị lại nói.

Ánh mắt của Hữu Sào Thị và Truy Y Thị lần nữa rơi xuống bộ lạc Phong Duyện, trong đôi mắt thâm thúy lóe lên vẻ mong chờ.

Đã là chuyện chứng đạo thì hiển nhiên không tầm thường, bọn họ cũng mong chờ xem sự tình sẽ phát sinh thế nào, xem Phục Hy có thể đưa Nhân tộc đến trình độ nào.

Tin rằng không bao lâu nữa sẽ thấy được kết quả. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, trong Trần Đô.

Sau khi Phục Hy lấy được Hà Đồ Lạc Thư liền lập tức quay về Trần Đô.

Hà Đồ Lạc Thư là linh bảo vô cùng quan trọng đối với Nhân tộc lúc này, nên Phục Hy cần nhanh chóng tham ngộ huyền bí trong đó, nghiên cứu ra phương pháp tránh né thiên tai địa họa.

Chỉ có như vậy, Nhân tộc mới có thể tránh được tai kiếp, hoặc ít

nhất cũng giảm thiểu thương vong.

Đối với vật quan trọng như vậy, Phục Hy tự nhiên không dám có một tia lơ là.

Nhưng Hà Đồ Lạc Thư là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, linh bảo bản mệnh của Thiên Đế Đế Tuấn thượng giới, tự nhiên không dễ dàng tham ngộ.

Hơn nữa, Hà Đồ Lạc Thư hàm chứa đạo biến hóa vô cùng của trời đất, muốn trong thời gian ngắn tham ngộ huyền bí, thôi diễn ra pháp thiên cơ, tự nhiên có chút khó khăn.

Điểm này Phục Hy cũng hiểu, nhất thời khó mà nghiên cứu thấu đáo.

Nhưng hắn không bỏ cuộc, đây là cơ hội duy nhất.

Cho nên những ngày này, Phục Hy vừa quản lý bộ lạc, vừa nghiên cứu huyền bí của Hà Đồ Lạc Thư.

Thời gian đằng đẵng, chớp mắt đã mười năm.

Mười năm đối với tu sĩ Hồng Hoang quả thực chỉ như chín trâu mất một sợi lông, những kẻ bế quan thường tính bằng ngàn năm vạn năm, mười năm đối với họ quá ít ỏi.

Nhưng mười năm này đối với Nhân tộc lúc này lại cực kỳ quan trọng.

Việc Phục Hy có được Hà Đồ Lạc Thư để thôi diễn phương pháp tránh tai họa đã sớm truyền khắp Nhân tộc.

Dù biết khó khăn rất lớn, Nhân tộc cũng hiểu nỗi khổ của Phục Hy, nhưng chuyện này bọn họ không giúp được gì, chỉ có thể đặt hy vọng vào Phục Hy, mong hắn thành công.

Lặng lẽ trôi qua, lại mười năm nữa trôi đi.

Nhân tộc, Trần Đô.

Tại nơi ở của Phục Hy. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn chấn động Trần Đô, Nhân tộc trong thành đều nhìn về hướng phát ra âm thanh. "Đó là hướng của Cộng chủ..." Có tộc nhân kinh hô, trong mắt hiện lên vẻ khó tin. "Cộng chủ thành công rồi..." Có người lẩm bẩm, mắt ươn ướt.

Một hòn đá làm dậy ngàn con sóng, tin tức chấn động vạn ngàn Nhân tộc.

Lúc này, vô số Nhân tộc nhìn về hướng Phục Hy.

Phía trên nơi ở của Phục Hy, một đồ án Bát Quái huyền ảo bay lên.

Bát Quái vừa xuất, thiên cơ hiện ra!

Khí tức huyền ảo lan tràn mấy chục vạn dặm.

Lúc này, không chỉ Nhân tộc quan chú, mà các đại năng và Chư Thánh trong Hồng Hoang cũng đều đang quan sát nơi này.

Tuy Phục Hy là Nhân Hoàng, nhưng lúc này, vô số đại năng, thậm chí là Chư Thánh, đều không thể không tán thán ngộ tính của Phục Hy.

Phục Hy từ từ bay lên, đứng trên đồ án Bát Quái.

Hai mắt từ từ mở ra, trong mắt hiện lên một đồ án Bát Quái huyền ảo.

Hắn đã ngộ thấu, đã tìm ra phương pháp tránh né tai họa.

Trong thời gian mười lăm năm, hắn ngửa mặt quan sát tượng trời, cúi đầu xem xét pháp của đất.

Lấy đó làm các quẻ Càn, Đoài, Ly, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn, gọi là Bát Quái Đồ, dùng Âm Dương Bát Quái để giải thích quy luật

diễn hóa của thiên địa vạn vật và trật tự nhân luân. "Âm Dương Bát Quái, diễn thiên cơ, xu cát tị hung..." Ánh mắt Phục Hy sáng như đuốc, miệng khẽ niệm.

Lời vừa dứt, Bát Quái luân chuyển, khí tức huyền diệu lan tỏa.

Tám quẻ tượng trong đồ án Bát Quái đại biểu cho Thiên, Địa, Lôi, Phong, Thủy, Hỏa, Sơn, Trạch - tám loại hiện tượng tự nhiên, dùng để diễn giải lý lẽ của vạn sự vạn vật, đắc được nó có thể diễn thiên cơ, tìm lành tránh dữ.

Nhìn đồ án Bát Quái vận chuyển dưới chân, từng tia thiên cơ hiện lên trong mắt, khoảnh khắc sau, khóe miệng Phục Hy không khỏi khẽ cong lên, cười nói: "Nhân tộc từ nay vô ưu rồi." Lời vừa dứt, liền thấy Hà Đồ Lạc Thư trong tay hóa thành một đạo lưu quang, bay về hướng sông Du Thủy. "Đa tạ lão sư!" Phục Hy cười rạng rỡ, sau đó hướng về phía sông Du Thủy khẽ cúi người hành lễ.

Lễ xong, thần sắc Phục Hy trở nên nghiêm túc, nhìn về phía Nhân tộc, khẽ nói: "Như vậy, liền nên truyền pháp!" Dứt lời, hắn hạ thân hình xuống, sau đó triệu tập các trưởng lão bộ lạc Nhân tộc tụ tập.

Trước khi truyền pháp, Phục Hy đã sớm chuẩn bị chu toàn.

Bát Quái do hắn sáng tạo là Tiên Thiên Bát Quái, cái mà Nhân tộc cần nắm giữ lại là Hậu Thiên Bát Quái được chuyển đổi từ Tiên Thiên.

Chương 354

Tiên Thiên Bát Quái tiết lộ thiên cơ quá nhiều, sẽ tổn hại khí vận công đức, khiến người xem bói bị tổn thọ, cho nên không phải thứ Phục Hy muốn truyền.

Hậu Thiên Bát Quái đã cải lương thì không có vấn đề như vậy, cũng thích hợp cho Nhân tộc học tập.

Sau vài ngày, trưởng lão các bộ lạc tề tụ về Trần Đô, học tập pháp môn Bát Quái.

Đến khi Bát Quái truyền đến các bộ lạc, thiên tai không còn gây ra thương vong lớn cho Nhân tộc nữa, cuộc sống Nhân tộc lại một lần nữa tiến về hướng tốt đẹp, nhanh chóng khôi phục lại mức sống trước khi có thiên tai.

Sau khi Phục Hy sáng tạo ra Bát Quái, Nhân đạo khí vận cuồn cuộn dũng nhập vào cơ thể hắn.

Lập tức, khí tức Bát Quái trên đạo quả trong cơ thể hắn dưới sự gột rửa của Nhân đạo khí vận dần dần phai nhạt đi một mức độ nhất định, cân bằng với khí tức Hậu Thiên Bát Quái đã nhiễm Nhân đạo khí vận, hình thành một sự cân bằng hoàn mỹ.

Lúc này, tu vi của hắn cũng chính thức bước chân vào cảnh giới Đại La.

Phục Hy tấn thăng Đại La cảnh, khả năng thôi diễn có bước nhảy vọt cực lớn, kết hợp với lực thôi diễn của Tiên Thiên Bát Quái, Phục Hy bắt đầu thôi diễn công pháp cho những tộc nhân Nhân tộc không có pháp tu luyện.

Kết hợp với đặc điểm cơ thể Nhân tộc, hắn thôi diễn ra công pháp

chỉ thích hợp cho Nhân tộc tu tập, giống như công pháp trong Nhân tộc Thánh Địa, chỉ khế hợp với Nhân tộc, các chủng tộc khác đều không thể tu tập.

Chớp mắt, năm mươi năm lặng lẽ trôi qua.

Mất năm mươi năm quang cảnh, Phục Hy cuối cùng cũng thôi diễn ra một đạo gọi là "Võ".

Võ đạo hoàn toàn khác biệt với Tiên đạo Hồng Hoang lúc này, nhưng uy lực lại không nhỏ, cực kỳ thích hợp cho những Nhân tộc không có tu vi tu tập.

Võ đạo trong nháy mắt truyền bá khắp Nhân tộc, những người không thể tu luyện hoặc không có thiên phú với Thái Thanh Kim Đan chi pháp và Phệ Tinh Quyết, lúc này cũng có sức tự vệ.

Nhờ đó, Phục Hy càng được Nhân đạo khí vận ưu ái.

Định nhân luân, giải quyết lương thực, sáng tạo Bát Quái, lập Võ đạo...

Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Phục Hy không chỉ mưa thuận gió hòa mà ngày càng lớn mạnh.

Sau khi làm xong những việc cần làm, Phục Hy lúc này cảm giác chỉ cần tìm được người kế nhiệm vị trí Cộng chủ Nhân tộc, truyền lại vị trí này, là có thể công đức viên mãn.

Phục Hy bắt đầu tìm kiếm nhân tuyển cho vị trí Cộng chủ tiếp theo. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, đất Trần Đô.

Bên bờ sông Du Thủy, dãy núi phụ cận.

Phục Hy hiểu rằng, có thể sáng lập Bát Quái hoàn toàn nhờ lão sư tặng Hà Đồ Lạc Thư, hắn tự nhiên sẽ không quên ân tình của lão sư.

Phải biết những năm nay, toàn nhờ lão sư dạy bảo hắn mới hiểu được nhiều đạo lý, mới có tu vi hôm nay.

Cho nên lần này, Phục Hy chuyên môn đến tìm Khổng Tuyên.

Khổng Tuyên nhìn Phục Hy sắp công đức viên mãn, khẽ gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng.

Hiện nay, nhiệm vụ dạy bảo đã hoàn thành, cũng không còn gì để dạy, Phục Hy cũng sắp công đức viên mãn, đã đến lúc y phải rời đi.

Khổng Tuyên nhìn hắn, mỉm cười nói: "Phục Hy, con đường Nhân Hoàng của ngươi cũng sắp công đức viên mãn, vi sư cũng đến lúc nên rời khỏi nơi này..." Nghe vậy, Phục Hy trong lòng kinh hãi, hỏi: "Lão sư, người muốn đi đâu?" "Từ đâu đến thì về đó..." Khổng Tuyên thản nhiên cười, nhìn biểu cảm kinh ngạc của Phục Hy rồi tiếp tục nói: "Đợi khi ngươi chứng đạo Nhân Hoàng, vi sư sẽ lại đến, khi đó, cũng là lúc duyên phận sư đồ của chúng ta tận..." Phục Hy nghe xong, tâm tình khó tránh khỏi có chút thất lạc.

Chuyện này Khổng Tuyên cũng từng nhắc đến vài lần, nhưng khi đó hắn không để ý, hiện tại lại đã đến lúc rồi. "Ông!" Lúc này, tay Khổng Tuyên khẽ động, một đạo thần quang lóe lên, sau đó liền thấy Hà Đồ Lạc Thư xuất hiện trong tay.

Phục Hy nhìn động tác của lão sư, trong lòng lờ mờ đoán được.

Khổng Tuyên cười nói: "Sư tổ ngôn đạo, bảo vật này ở trong tay ngươi có thể phát huy tác dụng lớn hơn, lần này, liền ban tặng cho ngươi..." Nghe vậy, trên mặt Phục Hy lóe lên vẻ chấn kinh.

Phải biết Hà Đồ Lạc Thư là Đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, sao lại dễ dàng ban tặng như vậy.

Nhìn Hà Đồ Lạc Thư mà Khổng Tuyên đưa tới, Phục Hy nhất thời không biết có nên nhận hay không, dù sao vật này quá quý trọng.

"Không cần như vậy, bảo vật này có duyên với ngươi, ban cho ngươi cũng không có gì không thỏa đáng..." Khổng Tuyên cười nói.

Nghe vậy, Phục Hy cũng không còn câu nệ, trực tiếp nhận lấy Hà Đồ Lạc Thư từ tay Khổng Tuyên, đáy mắt lóe lên tia vui mừng.

Có bảo vật này, tu vi của hắn sẽ lại tăng lên không ít. "Như vậy, vi sư liền khởi hành rời đi, đợi khi ngươi chứng đạo, vi sư sẽ lại đến..." Khổng Tuyên nói xong, liền cưỡi hồng quang bay về hướng Vô Lượng Cung, biến mất nơi chân trời. "Cung tiễn lão sư!" Phục Hy hướng về phía Khổng Tuyên rời đi, cúi người thật sâu.

Hồi lâu sau mới đứng thẳng dậy, quay về Nhân tộc.

Còn con Kỳ Lân vốn ở bên bờ sông Du Thủy cũng quay về nơi ở cũ. ...

Hồng Hoang, dãy núi Vô Lượng, Vô Lượng Sơn.

Vô Lượng Cung, trong đại điện.

Càn Khôn nhìn hình ảnh trước mắt, khẽ gật đầu nói: "Phục Hy cũng sắp quy vị, Địa Hoàng cũng sắp hàng thế, Đại Bằng cũng xấp xỉ có thể động thân rồi..." "Bái kiến lão sư, lão sư vạn thọ!" Ngay lúc này, Khổng Tuyên từ Nhân tộc trở về, bước vào đại điện, hướng về phía Càn Khôn cung kính hành lễ. "Không cần đa lễ!" Càn Khôn phất tay đỡ dậy, cười rạng rỡ nói. "Đa tạ lão sư!" Khổng Tuyên đứng dậy, đi đến bồ đoàn ngồi xuống. "Phục Hy sắp công đức viên mãn, ngươi làm rất tốt, vất vả rồi..." Càn Khôn nhìn y, thản nhiên cười, những năm nay hắn cũng quan tâm đến tình hình Nhân tộc.

Nghe vậy, Khổng Tuyên hoảng sợ, vội vàng nói: "Đệ tử không dám!" Càn Khôn thản nhiên cười, sau đó nói: "Ngươi hãy chỉnh lý lại những gì thu hoạch được trong chuyến đi Nhân tộc lần này, tin rằng tâm cảnh của ngươi sẽ lại được nâng cao, đợi khi Phục Hy chứng

đạo Nhân Hoàng, hãy cùng vi sư đến quan lễ..." "Đệ tử minh bạch!" Khổng Tuyên gật đầu.

Chuyến đi này quả thực giúp ích rất lớn cho tâm cảnh của y, tin rằng chỉ cần bế quan một lần, tâm cảnh chắc chắn sẽ tăng lên một đoạn lớn.

Dứt lời, Khổng Tuyên từ từ nhắm mắt, bắt đầu chỉnh lý thu hoạch.

Chương 355

Càn Khôn thu hồi ánh mắt, bấm tay tính toán nơi Địa Hoàng hàng thế.

Vài giây sau, trong mắt Càn Khôn lóe lên tia thần quang, phất tay một cái, hình ảnh trước mắt lại thay đổi. "Tử khí đã chuyển dời về phía Khương Thủy, Địa Hoàng sẽ hàng thế tại nơi này..." Xem xong, Càn Khôn lẩm bẩm.

Dứt lời, ánh mắt hắn rơi xuống người Đại Bằng, từ từ mở miệng: "Đại Bằng!" Đại Bằng lập tức đứng dậy, bước lên phía trước, cung kính nói: "Đệ tử tại!" "Khí vận cùng tử khí đang chuyển dời về phía Khương Thủy, Địa Hoàng sẽ hàng thế tại đó, ngươi hãy đến đó, đợi thời cơ đến thì thu làm đồ đệ..." Càn Khôn nói.

Đại Bằng chắp tay: "Đệ tử lĩnh mệnh!" Dứt lời, y quay người rời đi, ra khỏi Vô Lượng Cung liền hóa thành một đạo lưu quang biến mất nơi chân trời. "Như vậy, nhiệm vụ Nhân Hoàng chi sư của Vô Lượng Cung liền hoàn thành một nửa rồi..." Càn Khôn thu hồi ánh mắt, lẩm bẩm, sau đó từ từ nhắm mắt tiếp tục tham ngộ Đại đạo. ...

Tại lưu vực Khương Thủy bên biên giới Nhân tộc, có một bộ lạc tên là Liệt Sơn.

Trong bộ lạc có một nữ tử tên là Nhậm Tự.

Một ngày nọ, Nhậm Tự du ngoạn ở Hoa Sơn, nhìn thấy một con thần long, cảm ứng mà mang thai.

Thai này mang mấy năm mới sinh ra một đứa bé, ngày đứa bé ra đời, trời giáng tường vân, ẩn ước có ngũ sắc thần long lượn lờ.

Đứa bé này sinh ra giống như Phục Hy, ba ngày biết nói, năm ngày

biết đi.

Tộc nhân trong bộ lạc vô cùng kinh ngạc, tưởng là yêu nghiệt hàng thế, may mà có tấm gương Cộng chủ Phục Hy phía trước, nên trong bộ tộc có vài trưởng giả còn nhớ mang máng chuyện cũ năm xưa Phục Hy ra đời, liền đứng ra giải thích cho mọi người, bộ lạc mới yên tâm.

Xem tình hình này, đứa trẻ này có khả năng là Nhân tộc đại hiền, ngày sau thành tựu định bất phàm.

Như vậy, người bộ lạc Liệt Sơn trong lòng đại hỷ, bộ lạc Liệt Sơn sắp đại hưng. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, trong bộ lạc Liệt Sơn. "Năm xưa Phục Hy bệ hạ sinh ra có Kỳ Lân tặng thức ăn, ngày sinh lại có Phượng Hoàng bay lượn, nay đứa bé này sinh ra có Xích Long hộ thể, cũng là Nhân tộc đại hiền của chúng ta." Tộc lão chấp chưởng phúc họa trong bộ lạc nhìn đứa bé mới sinh, vuốt râu cười lớn.

Nghe vậy, người trong bộ lạc đều vô cùng vui mừng, cho rằng bộ lạc xuất hiện đại hiền chi nhân.

Có tộc nhân cười nói: "Không chừng bộ lạc Liệt Sơn chúng ta cũng có thể xuất hiện một vị Nhân tộc Cộng chủ!" Mọi người nghe xong, các tộc lão khác nhao nhao chúc mừng, tiếng cười không ngớt trong căn nhà nhỏ.

Sau một hồi bàn luận, tộc trưởng Khương Sơn nói: "Đứa trẻ này ta muốn lấy tên bộ lạc đặt cho nó, chư vị tộc lão có dị nghị gì không?" "Có thể." Tộc lão chấp chưởng phúc họa mở miệng.

Sau đó, các tộc lão khác cũng tán đồng kiến nghị của Khương Sơn. "Đã như vậy, sau này nó tên là Liệt Sơn..." ...

Hồng Hoang, dãy núi Vô Lượng, Vô Lượng Cung. "Ông!" Một

khắc nào đó, Càn Khôn mở mắt, bấm tay tính toán, cười nói: "Liệt Sơn, cái tên hay..." Với mệnh cách Địa Hoàng, tự nhiên xứng đáng mang tên bộ lạc.

Nếu là người thường mà lấy tên bộ lạc, không có mệnh cách cường ngạnh thì căn bản không chịu nổi khí vận bộ lạc, chỉ có con đường chết yểu.

Nhưng đối với Địa Hoàng thì không có nỗi lo này. "Như vậy, Địa Hoàng đã hàng thế, Đại Bằng cũng xấp xỉ nên thu đồ rồi..." Nghĩ xong, ánh mắt Càn Khôn lại rơi xuống bộ lạc Liệt Sơn. ...

Đại Bằng từ Vô Lượng Sơn Mạch đi thẳng đến bờ sông Vị, sau đó vẫn luôn đợi ở đây chờ Nhân Hoàng hàng thế, thời cơ giáng lâm. "Nhân Hoàng chi khí hội tụ, khí vận chuyển di, quả nhiên là hiện tượng Nhân Hoàng..." Trước đó có Càn Khôn báo cho biết, lần này lại xem tử khí và khí vận di chuyển, ngoại trừ Nhân Hoàng hàng thế ra thì không có chuyện gì khác có thể dẫn động dị tượng như vậy.

Đại Bằng không chần chừ nữa, đi thẳng đến bờ sông Vị.

Hắn thấy một tiểu đồng ngồi trên tảng đá lớn trầm tư, trong lòng khá kỳ quái.

Trẻ con tuổi này không phải nên nằm trong lòng mẹ sao?

Hành vi của đứa trẻ này thật quái lạ.

Đứa trẻ này không ai khác chính là Liệt Sơn, lúc này đã hơn ba tuổi, tuy người nhỏ nhưng thông tuệ dị thường.

Thấy tộc nhân mỗi ngày đi hái quả dại càng ngày càng ít, thú săn được cũng không đủ, nên nảy sinh tâm tư.

Vì thế, Liệt Sơn một mình ra đây suy nghĩ xem có thể giải quyết vấn đề ăn uống của Nhân tộc hay không.

Cộng chủ Phục Hy tuy đã phát minh ra lưới đánh cá, nhưng không phải nhà nào cũng có lợi khí này.

Những dã thú được thuần dưỡng cũng không nhiều, một số bộ lạc khó mà duy trì.

Như bộ lạc Liệt Sơn, thức ăn vẫn là một vấn đề lớn.

Đại Bằng thấy đứa bé thú vị, tạm thời gác lại việc tìm kiếm Nhân Hoàng, hóa thành một lão giả, đi tới lớn tiếng hỏi: "Oa nhi, có thể cho ta một gáo nước trong không?" Liệt Sơn ngẩng đầu nhìn, thấy một lão nhân khô héo, liền lập tức đi múc một gáo nước sông.

Đại Bằng uống vài ngụm, thấy Liệt Sơn lại ngồi về tảng đá.

Liệt Sơn nhìn Đại Bằng hỏi: "Lão nhân gia, người là người ở đâu?" Đại Bằng đáp: "Quê ta bị lũ lụt, gia đình ly tán, chỉ có thể đi nương nhờ họ hàng ở ngàn dặm bên ngoài." Nghe vậy, Liệt Sơn nảy lòng đồng cảm, thấy lão nhân gầy yếu, do dự mãi mới móc từ trong ngực ra một miếng thịt khô, đưa cho lão nhân, nói: "Lão nhân gia, đi xa như vậy chắc cũng đói rồi, chút thức ăn này xin lão nhân gia nhận lấy." Đại Bằng thấy vậy, giả vờ hỏi: "Ta đi một đường, qua rất nhiều nơi, lại hiếm thấy bộ lạc nào dư thừa cái ăn, chẳng lẽ bộ lạc ngươi thức ăn sung túc?" Liệt Sơn lắc đầu: "Không, đây là thức ăn hôm nay của ta, chỉ là ta cứ mãi suy nghĩ một số vấn đề nên mới giữ lại." Đại Bằng tò mò hỏi: "Đem thức ăn cho ta, ngươi làm sao bây giờ?" Liệt Sơn mỉm cười: "Lão nhân gia không cần lo lắng, ta một ngày không ăn cũng không sao, ngày mai có thể lại được chia một miếng nhỏ, nhưng lão nhân gia phải đi đường, đói lâu thì không được." Đại Bằng không nhận thịt khô, ngược lại hỏi: "Oa nhi, ta vừa rồi thấy ngươi ngồi trên tảng đá trầm tư, mặt lộ vẻ sầu lo, không biết đang suy nghĩ gì, nói ta nghe thử, biết đâu ta có thể cho ngươi vài chủ ý." Liệt Sơn nói: "Hiện tại mỗi lần săn thú đều càng ngày càng ít, ta đang suy nghĩ làm sao mới

có thể để người trong bộ lạc đều ăn no.

Tuy hiện tại ta không biết làm thế nào, nhưng ta Liệt Sơn thị hướng trời thề, chỉ cần ta không ngừng nỗ lực, tổng có một ngày ta sẽ giải quyết vấn đề cái ăn của bộ lạc." Liệt Sơn vừa dứt lời, Đại Bằng trong lòng kinh hãi, bởi vì lúc này trên người Liệt Sơn có vô số tử vi đế khí bốc lên, ngưng kết thành mây, khá giống với tướng mạo Nhân Hoàng của Phục Hy. "Thời cơ đã đến, đúng lúc rồi..." Đại Bằng nhìn Liệt Sơn, trong lòng vui mừng.

Tìm kiếm đã lâu, giờ gặp được Nhân Hoàng kế nhiệm, quả là cơ duyên xảo hợp.

Hắn nhìn Liệt Sơn, mở miệng hỏi: "Ngô nãi Vô Lượng Cung Cung chủ môn hạ Tam đệ tử Kim Sí Đại Bàng, tiểu oa nhi, có nguyện bái ngô làm thầy?" Liệt Sơn nghe xong, trong lòng đại kinh, tuy tuổi nhỏ nhưng chuyện Nhân tộc hắn đều biết, đương kim Nhân tộc Cộng chủ Phục Hy có lão sư chính là Nhị đệ tử môn hạ Vô Lượng Cung, Khổng Tuyên đạo nhân.

Phục Hy được tiên nhân thu làm đệ tử, nay người muốn thu hắn làm đồ đệ lại là Tam đệ tử Kim Sí Đại Bàng.

Liệt Sơn thị vừa kinh vừa hỉ, sau khi hoàn hồn liền quỳ xuống bái: "Liệt Sơn thị bái kiến lão sư!" "Tốt tốt tốt!" Đại Bằng liên tục nói ba chữ tốt, trong lòng cũng vui mừng không thôi.

Chương 356

Đại Bằng thu Liệt Sơn xong, không đi vào bộ lạc Liệt Sơn mà ở lại trong ngọn núi bên cạnh.

Hắn dạy Liệt Sơn một số pháp tu hành, thỉnh thoảng cũng giảng đạo cho Liệt Sơn thị.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã mười năm.

Liệt Sơn nay đã trưởng thành.

Từ sau khi bái Đại Bằng làm thầy, tuy tu hành có thành tựu nhưng trong lòng Liệt Sơn vẫn luôn nhớ lời thề năm xưa.

Nay đã trưởng thành, hắn càng muốn tìm ra phương pháp giải quyết vấn đề lương thực. ...

Liệt Sơn thường xuyên đi ra ngoài tìm kiếm phương pháp giải quyết vấn đề cái ăn cho bộ lạc.

Một ngày nọ, Liệt Sơn đến bên bờ sông Khương Thủy, phát hiện dị tượng.

Hắn thấy một con thanh điểu (chim xanh) từ phía tây bay tới, trong miệng ngậm một cành tiên thảo tỏa ra ánh sáng ngũ sắc.

Thanh điểu bay đến bên bờ Khương Thủy, thả ngũ sắc thần cốc trong miệng xuống, sau đó xoay người bay đi.

Liệt Sơn vô cùng kinh ngạc, tiên thảo kia rơi xuống đất, vừa tiếp xúc thổ địa liền lập tức sinh sôi, từ một cây biến thành một mảng rậm rạp.

Liệt Sơn tò mò đi tới.

Những tiên thảo này hình dáng kỳ lạ, mỗi cây đều có bông lúa, bên

trong có năm loại hạt.

Thanh điểu mang vật tới, có lẽ là tiên vật, thần thú ăn được, có lẽ Nhân tộc cũng có thể dùng.

Liệt Sơn bèn nhổ một cây ngũ sắc thần cốc, quan sát một hồi rồi bỏ vào miệng nhai kỹ.

Ngay sau đó, sắc mặt Liệt Sơn hơi đổi, vội vàng nhả ra: "Tiên thảo này còn đắng hơn cỏ phàm gian..." Hắn định vứt cây tiên thảo đi thì khựng lại.

Liệt Sơn nhìn vào những hạt trong bông lúa, thấy chúng khác hẳn cỏ phàm gian. "Mấy hạt này có chút bất phàm..." Liệt Sơn thầm đoán.

Hắn tách hạt ra bỏ vào miệng nhai, cảm giác hơi cứng, nhưng khi nhai nát lại thấy vị ngọt chứ không đắng chát.

Hắn thử hết năm loại hạt, cảm giác mỗi loại đều khác nhau, quan sát kỹ thấy hình dáng, vân lộ cũng khác. "Có lẽ, thật sự có thể để Nhân tộc dùng..." Liệt Sơn nảy ra ý nghĩ.

Hắn kiếm củi, dùi gỗ lấy lửa, đốt một đống lửa.

Sau đó lấy một ống tre chẻ đôi, bỏ một trong năm loại hạt vào, đậy lại rồi nướng bên đống lửa.

Lửa lớn dần, thời gian trôi qua, từ ống tre tỏa ra mùi thơm ngát khiến Liệt Sơn động lòng.

Một lát sau, hắn lấy ống tre xuống, mở ra thì mùi thơm càng nồng nàn.

Nhìn vật trong ống tre trắng như tuyết, tỏa hương thơm, bụng hắn cũng thấy đói.

Liệt Sơn ăn thử, thấy vị cực ngon, còn ngon hơn cả thịt.

Không chỉ vậy, ăn xong thấy thân thể dường như có sức lực hơn.

"Vật này có lẽ có thể giải quyết cái khó của Nhân tộc ta..." Liệt Sơn đại hỷ, hái một ít tiên thảo mang theo, đi về hướng Đại Bằng đang ở.

Tuy ăn được nhưng không biết có độc hay không, hắn có chút tu vi có thể đề kháng, nhưng nếu là độc thảo thì không thể cho tộc nhân ăn.

Cần phải hỏi lão sư.

Tại ngọn núi gần bộ lạc Liệt Sơn, Liệt Sơn mất hai ngày mới tìm được nơi lão sư ở.

Chưa đợi hắn mở miệng, Đại Bằng đã lấy ra một vật, chính là thứ hắn muốn hỏi - ngũ sắc thần cốc.

Trong lòng khẽ động, Liệt Sơn vội hỏi: "Lão sư, vật này đệ tử đã nếm thử, có thể ăn được, nhưng tộc nhân của ta cũng có thể ăn sao?" Đại Bằng cười nói: "Tự nhiên có thể, đem trồng vào đất, dùng nước tưới tắm, đợi khi thành thục, Nhân tộc tự có thể dùng..." Dùng đất trồng trọt, Liệt Sơn đã hiểu.

Biết được có thể ăn, hắn liền biết phải làm sao. "Đã biết rồi thì đi làm đi!" Đại Bằng nói.

Liệt Sơn bái biệt Đại Bằng, mang theo ngũ sắc thần cốc vội vã chạy về bộ lạc.

Sau khi về, hắn tìm một mảnh đất trống, chôn ngũ sắc thần cốc xuống, mỗi ngày dốc lòng chăm sóc, tưới nước theo lời Đại Bằng.

Tộc nhân thấy hắn mỗi ngày mân mê mấy thứ đó tuy kỳ quái nhưng cũng không để ý lắm.

Vài tháng sau, nơi đó mọc lên một mảng ngũ sắc thần cốc.

Liệt Sơn đại hỷ, hái một ít bông lúa, đi tìm tộc trưởng.

Ngoài nghị sự sảnh bộ lạc Liệt Sơn, tộc trưởng và vài vị trưởng lão đều có mặt, muốn xem vật trong tay Liệt Sơn có như lời hắn nói

hay không.

Liệt Sơn nhóm lửa, dùng ống tre nướng bông lúa.

Một lát sau mùi thơm lan tỏa.

Tộc trưởng và các trưởng lão mắt sáng lên, quả nhiên là vật phi phàm.

Liệt Sơn đưa cho mọi người nếm thử.

Tộc trưởng cười lớn: "Ha ha ha, vật này rất tốt!" Các trưởng lão cũng vui mừng.

Bộ lạc thường phải di cư vì thiếu thức ăn, nay có vật này thì không cần di cư nữa, chỉ cần trồng trọt là được.

Tộc trưởng đích thân hạ lệnh để Liệt Sơn dạy kỹ thuật trồng trọt và chia ngũ sắc thần cốc cho tộc nhân.

Chương 357

Trong vài ngày, hầu như nhà nào trong bộ lạc Liệt Sơn cũng học trồng thần cốc.

Dưới sự chỉ dẫn của Liệt Sơn, vài tháng sau, nhà nhà đều thu hoạch được không ít lương thực, ai nấy đều vui mừng.

Để có nhiều thức ăn hơn, họ càng trồng nhiều thần cốc.

Dưới sự dẫn dắt của Liệt Sơn thị, họ chặt cây, cắt cỏ, dùng rìu, cuốc, cày làm công cụ sản xuất, khai khẩn đất đai trồng trọt.

Sau khi truyền thụ kỹ thuật, Liệt Sơn lại thử nghiệm trồng trọt, từ ngũ sắc thần cốc phân ra được bốn loại hạt giống khác.

Qua nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng hắn trồng thành công cả năm loại, đặt tên là: Đạo, Thử, Tắc, Mạch, Thục (Lúa, kê, nếp, lúa mì, đậu) - gọi chung là Ngũ Cốc. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, bộ lạc Liệt Sơn.

Từ khi Liệt Sơn trồng thành công Ngũ Cốc và truyền thụ cho tộc nhân, Ngũ Cốc lan rộng khắp Nhân tộc.

Bộ lạc Liệt Sơn nhờ có Ngũ Cốc kết hợp với săn bắt đã giải quyết được vấn đề lương thực.

Sau đó, Liệt Sơn phát minh ra nhiều nông cụ giúp tăng sản lượng, lại dựa trên cơ sở sinh trưởng của Ngũ Cốc mà tổng kết ra hai mươi bốn tiết khí, phân chia bốn mùa, giúp việc trồng trọt dễ dàng hơn.

Từ đó, Liệt Sơn chính thức đổi tên thành Thần Nông.

Tuy nhiên, thời tiết Hồng Hoang biến hóa không chịu sự quản hạt của Nhân tộc, việc tưới tiêu trở thành vấn đề lớn, gặp thiên tai thì mất

mùa.

Thần Nông suy nghĩ cách giải quyết nguồn nước, nhưng mãi không có thu hoạch, đành lại đi thỉnh giáo Đại Bằng.

Đại Bằng gợi ý: "Nguồn nước không chỉ có ở sông ngòi biển cả, trong lòng đất cũng có." Thần Nông nghe xong liền ngộ ra, trở về bộ lạc dùng thần du thái hư tìm hiểu, sau đó tìm trai tráng đào giếng.

Đào sâu năm trượng, nước lớn phun lên.

Thần Nông đại hỷ, phổ biến phương pháp đào giếng cho tộc nhân.

Bộ lạc Liệt Sơn dần lớn mạnh, các bộ lạc xung quanh nghe danh đều quy thuận, quy mô mở rộng.

Danh tiếng Thần Nông vang xa.

Phục Hy ở Trần Đô cũng nghe nói về Thần Nông.

Việc giải quyết vấn đề lương thực và nguồn nước của Thần Nông đã giải quyết nỗi lo bấy lâu của Phục Hy.

Hắn cho rằng đây là bậc đại hiền chân chính của Nhân tộc.

Làm Cộng chủ gần trăm năm, sau khi sáng tạo Bát Quái, Phục Hy biết mình đã công đức viên mãn, thời gian ở lại Nhân tộc không còn nhiều.

Hắn quyết định đi gặp Thần Nông để xem xét người này có xứng đáng kế nhiệm hay không.

Phục Hy đến bộ lạc Liệt Sơn, gặp Thần Nông.

Qua một hồi hỏi đáp về cách trị lý bộ lạc, Phục Hy vô cùng hài lòng, Thần Nông quả nhiên là bậc đại hiền, kiến giải không thua kém gì hắn.

Phục Hy đề nghị Thần Nông theo mình về Trần Đô để chuẩn bị kế

nhiệm.

Thần Nông khiêm tốn từ chối nhưng Phục Hy kiên định thuyết phục.

Cuối cùng Thần Nông đồng ý.

Trước khi đi, Thần Nông đến từ biệt Đại Bằng.

Đại Bằng nói: "Đồ nhi cứ đi, vi sư không lâu nữa cũng sẽ đến Trần Đô gặp lại." Thần Nông vui mừng quay về cùng Phục Hy.

Tại Trần Đô, Phục Hy giữ Thần Nông bên cạnh làm trợ thủ để làm quen với công việc.

Nhân tộc đều ủng hộ Thần Nông vì công lao tìm ra Ngũ Cốc.

Phục Hy tuyên bố ba năm sau sẽ thiền nhượng (nhường ngôi) cho Thần Nông, mời các tộc trưởng đến quan lễ.

Thần Nông càng thêm cần mẫn khắc khổ, Phục Hy rất an tâm. ...

Ba năm trôi qua.

Tại Vô Lượng Cung, Càn Khôn mở mắt gọi Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Hắn bảo hai người đến Trần Đô dự lễ thiền nhượng.

Khổng Tuyên là sư phụ của Thiên Hoàng Phục Hy, Đại Bằng là sư phụ của Địa Hoàng Thần Nông, cả hai đều cần có mặt.

Việc thiền nhượng sẽ do Nhân Tổ Toại Nhân Thị chủ trì.

Hai người lĩnh mệnh rời đi.

Tại Bồng Lai Thánh Địa, Nhân Tổ Toại Nhân Thị cũng mở mắt, biết thời hạn ba năm đã đến.

Ông cùng Hữu Sào Thị, Truy Y Thị và tám vị trưởng lão Nhân tộc mang theo Không Động Ấn khởi hành đến Trần Đô.

Đây là sự kiện trọng đại, ba vị Nhân Tổ và tám vị trưởng lão đều có mặt, đủ thấy sự long trọng. ...

Nhân tộc, ngoài thành Trần Đô.

Một đài tế cao mười mấy trượng đã được dựng lên, uy nghiêm bàng bạc.

Các thủ lĩnh Nhân tộc tề tụ đông đủ.

Giờ lành đã đến, Phục Hy và Thần Nông bước lên đài cao.

Chương 358

Phía dưới là Khổng Tuyên và Đại Bằng.

Phục Hy thắp ba nén hương, khấn cáo trời đất, mời Chư Thánh đến quan lễ.

Hương vừa đốt không lâu, thiên không xuất hiện dị tượng, tử khí ba vạn dặm, ráng màu bao phủ nửa bầu trời.

Chư Thánh lần lượt giáng lâm: Nữ Oa, Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Hậu Thổ Nương Nương.

Nhân tộc đồng loạt quỳ bái.

Đột nhiên, phương Tây vang lên tiếng phạm âm, hoa vàng rơi loạn, mê hoặc lòng người.

Nữ Oa hừ lạnh một tiếng, hoa vàng tan biến, phạm âm ngưng bặt, mọi người bừng tỉnh.

Hai đạo thân ảnh từ từ hạ xuống, là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tam Thanh thần sắc đạm nhiên, Nguyên Thủy cười lạnh nhìn chiêu trò của phương Tây.

Chuẩn Đề thấy Nữ Oa lạnh lùng, đành cười làm lành chào hỏi.

Chư Thánh đáp lễ, trừ Nữ Oa không thèm để ý.

Lúc này, từ hướng Đông Hải, mười mấy thân ảnh bay tới, dẫn đầu là Nhân tộc Tam Tổ.

Mọi người lại quỳ bái Nhân Tổ.

Toại Nhân Thị cho mọi người đứng dậy, rồi đi đến chào hỏi Chư Thánh.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh cũng gật đầu đáp lễ, hiện tại Toại Nhân Thị chấp chưởng Không Động Ấn, địa vị không tầm thường.

Toại Nhân Thị ra hiệu cho Phục Hy bắt đầu.

Phục Hy bước lên cao đài, tuyên bố: "Nay có Nhân tộc Phục Hy, làm Cộng chủ trăm năm, dốc lòng trị vì, nay công đức viên mãn, đặc biệt tại đây truyền ngôi Cộng chủ Nhân tộc cho đại hiền Thần Nông thị, từ nay về sau Thần Nông thị sẽ là tân Cộng chủ Nhân tộc." Toại Nhân Thị mỉm cười, bước ra, tung Không Động Ấn lên trời, quát nhẹ: "Nhân Hoàng, Lập!" Không Động Ấn phát ra tiếng rồng gầm, một đạo Nhân Hoàng tử khí thô to bay ra nhập vào cơ thể Phục Hy.

Cửu thiên chi thượng giáng xuống công đức kim quang hạo hãn.

Tám thành công đức nhập vào Phục Hy, một thành cho Khổng Tuyên, nửa thành vào Không Động Ấn, nửa thành còn lại chia cho các trưởng lão và con Kỳ Lân năm xưa.

Công đức kim quang nhuộm vàng hư không.

Phục Hy đắm chìm trong kim quang, khí thế biến đổi.

Một lát sau, kim quang tiêu tán, Phục Hy mở mắt, ánh mắt bình thản nhưng chứa đựng sự tang thương và hân hoan.

Chuyện cũ đã qua, kiếp này hắn là Phục Hy, Nhân tộc Thiên Hoàng. "Ngô danh Phục Hy, đạo của ta là Nhân đạo!" Phục Hy khẽ nói, nhưng Chư Thánh đều nghe rõ.

Hắn đã giác tỉnh ký ức kiếp trước (Yêu tộc Phục Hy), nhưng đã chọn làm Nhân tộc Thiên Hoàng.

Nữ Oa mỉm cười hài lòng.

Phục Hy Cầm phá không bay tới, trở về bên chủ nhân.

Phục Hy chứng đắc Nhân tộc Thiên Hoàng, tu vi đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong, vạn kiếp bất ma, bất tử bất diệt.

Khổng Tuyên thu lấy một thành công đức nhưng không hấp thụ ngay mà cất đi, chờ sau này dùng.

Nhân tộc, bên ngoài Trần Đô.

Phục Hy đã chứng đắc Thiên Hoàng, tiếp đó liền muốn rời đi.

Lúc này, lại thấy Thái Thượng bước lên một bước nói: "Chúc mừng đạo hữu chứng đắc Nhân tộc đệ nhất Thiên Hoàng.

Đạo hữu đã chứng đạo, lý nên đến Hỏa Vân Động thanh tu, vì Nhân tộc trấn áp khí vận, không có đại sự không được tùy tiện ra ngoài." Phục Hy đã giác tỉnh ký ức, lại là Nhân tộc Thiên Hoàng, Thái Thượng xưng hô như vậy cũng không có gì không ổn.

Bất quá lúc này chư Thánh để ý không phải xưng hô, mà là Hỏa Vân Động.

Nhân tộc Nhân Hoàng cần trấn áp Nhân tộc khí vận, nhưng nếu đi đến Hỏa Vân Động, liền giống như bị giam lỏng, điểm này chư Thánh tại tràng trong lòng đều hiểu.

Toại Nhân Thị thần sắc đạm mạc nhìn Thái Thượng, trong miệng bình tĩnh nói: "Đạo hữu lời ấy sai rồi, Nhân Hoàng Phục Hy là Nhân tộc đệ nhất nhậm Nhân Hoàng của chúng ta, tuy phải trấn áp Nhân tộc khí vận, nhưng Nhân tộc thánh địa Bồng Lai cũng có thể trấn áp, cũng không phải chỉ có Hỏa Vân Động..." Nếu Phục Hy đến Hỏa Vân Động, vậy Địa Hoàng và Nhân Hoàng phía sau tự nhiên cũng phải đi theo, đến lúc đó liền không thể tùy tiện ra ngoài, như vậy chẳng phải là bị đánh loạn sao, Toại Nhân Thị tự nhiên sẽ không đáp ứng.

Nếu Tam Hoàng Ngũ Đế đều ở trong Hỏa Vân Động không thể tùy tiện ra ngoài, vậy Nhân tộc sẽ mất đi bao nhiêu thực lực?

Đối với Nhân tộc mà nói, đây là tổn thất cực lớn, Toại Nhân Thị tự nhiên sẽ không đáp ứng.

Nghe vậy, trong mắt Thái Thượng tinh mang lấp lóe, gương mặt đạm nhiên vô vi khiến người ta nhìn không thấu, chỉ bình tĩnh nhìn Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị chấp chưởng Không Động Ấn, lại là Nhân tộc Nhân Tổ, nếu hắn nói có thể, vậy xác thực là có thể.

Phản đối cũng vô dụng, dù Nhân Giáo có địa vị trong Nhân tộc, nhưng lại không có tác dụng quyết định.

Hơn nữa, Toại Nhân Thị còn đang nhìn chằm chằm Nhân tộc khí vận trong tay, Thái Thượng lúc này cũng không tiện mở miệng nữa.

Toại Nhân Thị nhìn thần sắc Thái Thượng, cười nhạt nói: "Trong thánh địa Bồng Lai, đã xây xong Tam Hoàng Ngũ Đế Miếu, Phục Hy tự nhiên nên đến Bồng Lai cư trú.

Trấn áp Nhân tộc khí vận, đến Bồng Lai là được..." Nghe vậy, Nhân tộc tại tràng đều không cảm thấy có chỗ nào không ổn.

Nhân tộc Nhân Hoàng ở trong Nhân tộc thánh địa Bồng Lai Các thanh tu, trấn áp Nhân tộc khí vận, cũng chưa từng có chỗ nào không ổn.

Huống chi, đây là lời của Nhân Tổ, tự nhiên sẽ không sai.

Lúc này, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng Bát vị trưởng lão đứng ra, mở miệng nói: "Đại ca (Nhân Tổ) lời ấy không sai, trong thánh địa Bồng Lai đã xây xong Tam Hoàng Ngũ Đế Miếu, ở thánh địa Bồng Lai trấn áp Nhân tộc khí vận là được..." "Nhân Tổ an bài, bản cung không có dị nghị..." Nữ Oa nhàn nhạt nhìn thoáng qua Thái Thượng, sau đó mở miệng nói.

Tam vị Nhân Tổ, Bát vị trưởng lão và Thánh Mẫu đều tán đồng,

những Nhân tộc khác tự nhiên không có dị nghị.

Trong mắt Thái Thượng một vệt dị sắc lóe lên, thật sâu nhìn Toại Nhân Thị một cái rồi thản nhiên nói: "Đã tam vị Nhân Tổ và Nữ Oa sư muội cũng tán đồng, vậy cứ như thế đi..." Nguyên Thủy và Thông Thiên dừng lại trên người Thái Thượng vài hơi thở, trong lòng đều thầm than nhẹ một tiếng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, trong miệng cười không ra tiếng.

Chương 359

Thái Thượng luôn hy vọng mưu tính được chút gì đó, nhưng hiện nay lại chẳng làm nên trò trống gì, tình huống như bây giờ Tây Phương Nhị Thánh lại vui vẻ nhìn thấy, lúc này cười cười rồi cũng không để ý nữa.

Toại Nhân Thị trong tay nắm Không Động Ấn đang tản ra thất thải hà quang, nhìn Phục Hy trên tế đài, mỉm cười nói: "Thiên Hoàng đã quy vị, lúc này tự có thể đến Bồng Lai Các thanh tu..." "Tự tôn Nhân Tổ chi ngôn..." Nghe vậy, Phục Hy khẽ gật đầu đáp.

Không Động Ấn trong tay Toại Nhân Thị nãi là Nhân tộc chí bảo, có thể phế lập Nhân Hoàng, vậy đổi một nơi trấn áp khí vận tự nhiên là có thể.

Mặc dù không biết trong lòng Toại Nhân Thị nghĩ gì, nhưng lúc này sẽ không bị hạn chế tự do, trong lòng hắn cũng vui vẻ.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị khẽ gật đầu, tay khẽ động, thu hồi Không Động Ấn.

Phục Hy đưa mắt nhìn về phía Đông, trong lòng khẽ động, sau đó liền thấy một con dị thú kéo một chiếc xe chạy tới.

Dị thú này chính là Long Mã năm xưa cõng Hà Đồ Lạc Thư cho Phục Hy.

Thấy thế, Phục Hy lập tức lên xe, sau đó nhìn Thần Nông ở một bên nói: "Hoàng đệ hảo hảo trị lý Nhân tộc, ngô ở trong thánh địa Bồng Lai chờ ngươi..." "Hoàng huynh yên tâm, ta sẽ hảo hảo trị lý Nhân tộc!" Thần Nông gật đầu nói, trong mắt hiện lên một vệt kiên định.

Phục Hy nghe xong gật đầu.

Sau đó, ánh mắt Phục Hy rơi vào trên người Nữ Oa, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, khẽ nói: "Ta đi đây!" "Ca ca bảo trọng!" Nữ Oa mỉm cười nói.

Phục Hy khẽ gật đầu, ánh mắt chuyển hướng tam vị Nhân Tổ.

Toại Nhân Thị mỉm cười nói: "Thiên Hoàng theo chúng ta đến thánh địa Bồng Lai..." Sau đó chuyển hướng Nữ Oa nói: "Thánh Mẫu, chúng ta liền đi trước..." "Như thế, liền giao cho Nhân Tổ..." Nữ Oa khẽ gật đầu, mỉm cười nói.

Toại Nhân Thị gật đầu, sau đó liền lăng không, mang theo Thiên Hoàng Phục Hy và Bát vị trưởng lão đến thánh địa Bồng Lai, trấn áp Nhân tộc khí vận.

Nữ Oa nhìn thân ảnh Phục Hy rời đi, trên gương mặt mang theo một nụ cười.

Tâm nguyện bao nhiêu năm, rốt cục được đền bù mong muốn.

Hôm nay có thể thấy ca ca trở về, cho dù lúc này là Nhân tộc Thiên Hoàng, nhưng vẫn là Phục Hy, hắn cũng nhận nàng, chỉ một điểm này Nữ Oa liền cảm thấy đủ rồi. "Tế điển đã thành, chúng ta liền không dừng lại nữa..." Tiếp Dẫn hướng về phía Nữ Oa khẽ củng thủ, sau đó liền cùng Chuẩn Đề rời đi về phía Tây Phương. "Đạo hữu cáo từ!" Nguyên Thủy và Thông Thiên nói với Nữ Oa một câu, liền lắc mình rời đi.

Chí ít Thái Thượng, lúc này thật sâu nhìn phương hướng Toại Nhân Thị rời đi một cái, sau đó liền mở miệng nói với Nữ Oa: "Tế điển thuận lợi hoàn thành, như thế liền cáo từ..." Nói xong liền không để ý tới Nữ Oa, trực tiếp lắc mình rời đi. "Nương nương, cáo từ!" Trấn Nguyên Tử cười đi tới, hướng về phía Nữ Oa củng thủ nói.

Nữ Oa khẽ gật đầu.

Sau khi một số đại thần thông giả đi gần hết, Nữ Oa liền cũng lắc mình rời đi.

Khổng Tuyên dặn dò Đại Bằng một số việc xong cũng động thân trở về Vô Lượng Cung.

Đại Bằng bởi vì Địa Hoàng vừa mới kế vị, cần dạy bảo một số việc, lúc này liền tạm thời ở lại trong Nhân tộc Trần Đô, cũng tiện chỉ dẫn những việc tiếp theo.

Như thế, chứng đạo thiền nhượng tế điển rốt cục hạ màn, chư Thánh cũng riêng phần mình trở về.

Lần này chứng đạo thiền nhượng đại điển, một số Hồng Hoang đại năng lần nữa thấy được Nhân tộc cường đại, không chỉ có Thánh Mẫu và Nhân Tổ Tam Tổ, Bát vị trưởng lão, hiện tại còn có Tam Hoàng Ngũ Đế.

Càng phát giác được Nhân tộc ngày càng lớn mạnh, trong Hồng Hoang lúc này, cũng đáng tôn Nhân tộc là đệ nhất chủng tộc. ...

Từ sau khi Phục Hy chứng đắc Thiên Hoàng rời đi, Nhân tộc liền chính thức từ thời đại Phục Hy chuyển sang thời đại Thần Nông.

Thần Nông sau khi kế vị vẫn không đổi phong thái cần cù ngày xưa.

Thần Nông đối với sự vụ Nhân tộc cũng tự thân làm, không có bất kỳ hành vi lười biếng nào, chính như câu cổ ngữ kia: Khởi nghiệp nan, thủ nghiệp càng nan.

Thần Nông vẫn như thường lệ, làm cho các thủ lĩnh bộ tộc cũng yên tâm.

Thần Nông sau khi kế vị, việc lớn đầu tiên chính là toàn diện mở

rộng gieo trồng ngũ cốc.

Trước đó, Nhân tộc tuy nhiên bắt đầu gieo trồng ngũ cốc, nhưng kia cũng chỉ giới hạn ở Liệt Sơn bộ lạc cùng một số bộ lạc phụ cận.

Trừ cái đó ra, cũng chưa chân chính truyền bá ra trong Nhân tộc.

Cho nên ngoại trừ Liệt Sơn bộ lạc cùng bộ lạc phụ cận, các bộ lạc Nhân tộc khác đều đối với việc gieo trồng ngũ cốc biết một chút mà không hiểu nhiều.

Để thuận tiện truyền bá phương pháp gieo trồng ngũ cốc, Thần Nông cố ý triệu tập những người thông tuệ của các bộ lạc Nhân tộc, ở bên ngoài Trần Đô, tự thân làm mẫu cách gieo trồng ngũ cốc cùng một số vấn đề sẽ gặp phải trong quá trình gieo trồng.

Cách làm này của Thần Nông cũng làm cho việc gieo trồng ngũ cốc nhanh chóng truyền bá ra trong Nhân tộc.

Nhất thời, uy vọng của Thần Nông tại Nhân tộc lập tức tăng vọt, mọi người nhao nhao ca tụng công đức.

Nhân tộc có sung túc thức ăn, liền lại lần nữa tiến vào thời kỳ phát triển cao tốc, thức ăn thiếu thốn không còn là vấn đề trọng đại chế ước Nhân tộc phát triển.

Cùng với càng ngày càng nhiều đất hoang được khai khẩn, lương thực cũng trở nên càng ngày càng nhiều, vấn đề đói khát lúc này không còn là vấn đề vây khốn Nhân tộc nữa.

Lương thực nhiều lên, trong nhà rất nhiều tộc nhân đều có chút lương thực dư thừa.

Trong Nhân tộc lúc này, mọi người đều lấy vật đổi vật, lương thực ở trong Nhân tộc chính là đồ vật có giá trị cao, lúc này có chút lương thực dư thừa, một số người cũng đem lương thực đi giao hoán vật phẩm nhiều hơn.

Sau khi giải quyết vấn đề đói khát, Thần Nông lại phát hiện vấn đề khác.

Khi gieo trồng ngũ cốc, trong ngũ cốc luôn sẽ xuất hiện một số cỏ dại kỳ lạ, thậm chí có chút cỏ dại sau khi bị ăn nhầm, tộc nhân sẽ xuất hiện triệu chứng khó chịu, thậm chí tử vong.

Không chỉ như thế, có khi ở dã ngoại, ngẫu nhiên cũng sẽ ăn nhầm một số quả dại có độc, xuất hiện trúng độc, thậm chí hiện tượng tử vong.

Thần Nông sau khi biết được tình huống này, liền lập tức triệu tập đại trí giả trong tộc đến thương nghị, nhưng thảo luận hồi lâu cũng chưa từng đưa ra phương pháp giải quyết. "Nếu không cách nào giải quyết vấn đề này, ngày sau không biết sẽ có bao nhiêu tộc nhân táng thân trên đó..." Thần Nông trong lòng thầm nghĩ, lông mày nhíu chặt. "Xem ra, chỉ có dĩ thân thí thảo (lấy thân thử cỏ) thôi..." Suy tư hồi lâu, Thần Nông lựa chọn một biện pháp ngốc nhất để giải quyết việc này.

Đó chính là từng dạng từng dạng nếm bách thảo, để phân biệt dược tính và độc tính, sau đó sửa sang thành sách, truyền cho toàn tộc, để tránh lại xuất hiện sự tình ăn nhầm tử vong phát sinh.

Chương 360

"Cộng chủ, vạn vạn không thể a!" "Đúng đấy Cộng chủ, việc này nguy hiểm, hơi không cẩn thận liền sẽ táng thân, ngài nhưng là vì Nhân tộc a!" "Cộng chủ, ngài phải suy nghĩ lại a!" Rất nhiều trưởng lão, đại trí giả các tộc nhân nhao nhao khuyên bảo Thần Nông.

Nghe vậy, Thần Nông lắc đầu nói: "Ta thân là Nhân tộc Cộng chủ, lý nên vì Nhân tộc giải quyết vấn đề, việc này nghiêm trọng, nếu không giải quyết, ngày sau không biết sẽ có bao nhiêu tộc nhân táng thân trong đó?" Thấy chư vị trưởng lão còn muốn khuyên giải, hắn lập tức nói: "Ý ta đã quyết, không cần khuyên nữa!" Thấy Thần Nông kiên quyết như vậy, chư vị trưởng lão tuy nhiên lo lắng nhưng cũng không có biện pháp.

Chỉ hy vọng Cộng chủ cát nhân thiên tướng, sẽ không có nguy cơ, mang về tin tức tốt cho Nhân tộc.

Dĩ thân thường bách thảo (Lấy thân nếm trăm loại cỏ)!

Nói thật, cho dù là Thần Nông, trong lòng cũng không có đáy, dù sao trong đó nguy hiểm, trong lòng hắn rõ ràng, hơi không cẩn thận liền có khả năng táng thân tại đây.

Bất quá thân là Nhân tộc Cộng chủ, tự nhiên sẽ không bởi vì việc này nguy hiểm liền không đi làm.

Vì Nhân tộc, vì để Nhân tộc không còn chịu khổ bởi độc thảo cùng một số bệnh thống khốn nhiễu, Thần Nông đều sẽ đi làm.

Hơi chuẩn bị mấy ngày, Thần Nông liền mang theo hành trang, bắt đầu khởi hành.

Bất quá trước khi khởi hành, Thần Nông lại đi một chuyến đến

chỗ ở của Đại Bằng.

Bởi vì sau khi Thần Nông kế vị Cộng chủ, Đại Bằng lúc này cũng ở lại phụ cận Trần Đô, cho nên Thần Nông cũng chưa tốn bao nhiêu thời gian liền đến nơi ở của Đại Bằng. "Lão sư, đệ tử sắp khởi hành, vì Nhân tộc nếm khắp bách thảo, đặc biệt đến báo cho một tiếng..." Thần Nông hướng về phía Đại Bằng khẽ cung thân hành lễ nói.

Lấy thân phận lúc này của hắn, nếu đi đại lễ, Đại Bằng cũng không nhất định có thể nhận được, dù sao Nhân tộc Cộng chủ thân phận cũng không bình thường, Đại Bằng e là đều khó mà tiếp nhận.

Cho nên dưới sự thương nghị của hai người, Thần Nông chỉ đối với Đại Bằng hành bán lễ.

Nghe vậy, Đại Bằng thần sắc khẽ biến, lấy kiến thức của hắn tự nhiên biết rõ sự nguy hiểm trong đó.

Bất quá hắn cũng biết rõ, đây là chuyện Thần Nông nên làm, hắn không thể ngăn cản. "Đã quyết định, vi sư cũng không ngăn trở, chỗ vi sư có một ít đan dược giải độc, hy vọng có thể giúp được ngươi..." Đại Bằng khẽ than một tiếng, lật tay lấy ra một bình ngọc, đưa cho Thần Nông.

Loại giải độc đan này cũng không phải đan dược trân quý gì, Đại Bằng có thể lấy ra một bình ngọc cũng là bình thường.

Thần Nông tiếp nhận bình ngọc, trong mắt vui vẻ, sau đó vội vàng nói tạ: "Đệ tử đa tạ lão sư ban dược..." Có một ít đan dược giải độc, Thần Nông tin tưởng nguyện vọng nếm khắp bách thảo càng có hy vọng thực hiện.

Đại Bằng dặn dò một số công việc, Thần Nông cũng nhất nhất ghi nhớ.

Một lát sau, Thần Nông củng thủ nói: "Đã như vậy, đệ tử liền đi

đây..." Đại Bằng khẽ gật đầu: "Đi thôi, trên đường cẩn thận nhiều hơn!" "Đệ tử minh bạch!" Thần Nông gật đầu, xoay người rời đi.

Từ biệt Đại Bằng, Thần Nông bắt đầu hành tẩu trong Hồng Hoang, trên đường gặp các loại dược thảo đều tự mình nếm thử một lần.

Lấy thân thử cỏ, tuy nhiên thường xuyên trúng độc, nhưng may mắn có giải độc đan dược Đại Bằng cho, luôn hữu kinh vô hiểm.

Mỗi lần nếm thử xong, Thần Nông đều sẽ đem độc tính cùng công hiệu của loại cỏ đó ghi chép lại, để ngày sau sửa sang thành sách, truyền cho Nhân tộc cùng hậu thế tử dân.

Để Nhân tộc biết rõ độc tính và công hiệu của loại cỏ đó, để làm ra phương pháp ứng đối.

Thần Nông một đường đi tới, nếm thử thảo vật hơn phân nửa là độc thảo, bất quá tuy là độc thảo nhưng dùng đúng chỗ, một số độc thảo vẫn có thể cứu người, những cái này Thần Nông đều nhất nhất ghi lại. ...

Trong một khu vực nào đó tại Hồng Hoang.

Một ngày, Thần Nông đi đến trong một sơn cốc, thấy một loại thảo vật hiếm thấy, so với những loại bình thường đều có chút khác biệt.

Cỏ này thân hình trụ tròn, trơn nhẵn mang màu tím, lá mọc đối xứng, có cuống lá, hình trứng mũi mác.

Thần Nông thấy thế, trong lòng suy tư một lát, liền hái xuống một ít, cho vào trong miệng nhấm nuốt.

Một lát sau, Thần Nông lập tức cảm thấy trong bụng đau đớn khó nhịn, giống như gan ruột đứt đoạn. "Cỏ này, độc tính lại mãnh liệt như thế..." Thần Nông ngũ quan vặn vẹo, thần sắc thống khổ, trong

miệng gian nan thốt ra mấy chữ.

Vội vàng lấy ra bình ngọc giải độc, thế nhưng sau khi mở ra, một trái tim trầm xuống đáy hồ.

Thời gian ngắn qua đi, nhiều lần trúng độc, giải độc đan dùng quá nhanh, lúc này đã dùng hết. "Chẳng lẽ Thần Nông ta hôm nay muốn táng mệnh tại đây?" Thần Nông trong miệng cười khổ nói, nhìn sách nhỏ ghi chép trong tay, không khỏi tiếc nuối than nhẹ.

Hy vọng sau khi táng mệnh ở đây, sẽ có Nhân tộc phát hiện, mang đi sách nhỏ, đối với Nhân tộc cũng sẽ có chút trợ giúp.

Dần dần, Thần Nông bắt đầu thần trí không rõ.

Nhưng suy nghĩ trong lòng lại vẫn là đại nghiệp vì Nhân tộc nếm khắp bách thảo, trong lòng mang theo cỗ không cam lòng, Thần Nông cứ thế ngất đi.

Độc tính của cỏ này cực mạnh, lại qua một lát, liền xem như Đại La Kim Tiên cũng khó cứu Thần Nông. "Hưu!" Chính lúc Thần Nông sắp chết, chỉ thấy một đạo hồng quang xẹt qua chân trời, sau đó liền thấy một đạo thân ảnh đáp xuống trước mặt Thần Nông.

Đại Bằng thấy tình trạng Thần Nông lúc này, trong lòng thầm than may mắn đến kịp thời.

Nếu muộn một lát, Thần Nông e là muốn mạng táng nơi này, vậy đến lúc đó nhân quả nhưng lớn rồi.

Không chỉ Địa Hoàng không cách nào quy vị, chính hắn cũng sẽ chịu Thiên Đạo phản phệ.

Đại Bằng trong lòng suy nghĩ nhưng động tác trên tay vẫn chưa dừng lại, lấy ra một viên đan dược nhét vào trong miệng Thần Nông.

Một lát sau, cơn đau bụng của Thần Nông dần dần biến mất, độc

của độc thảo kia đã bị đan dược giải trừ.

Thấy thế, Đại Bằng trong lòng rốt cục thở dài một hơi: "May mắn ta đến kịp thời, nếu không thì..." Nhìn trạng thái Thần Nông dần dần chuyển biến tốt đẹp, thần sắc trên mặt hắn có chút phức tạp, không biết đang suy nghĩ gì.

Vài hơi thở sau, Đại Bằng tìm một vị trí ở bên cạnh, khoanh chân ngồi xuống, chờ đợi Thần Nông khôi phục thần trí.

Một canh giờ sau, trạng thái Thần Nông rốt cục khôi phục, thần trí trở về thanh tỉnh.

Hắn thần tình sững sờ, không phải sắp phải táng mệnh ở đây sao?

Lúc này lại khôi phục rồi?

Chương 361

Chợt thấy Đại Bằng ngồi ở một bên, trong lòng lập tức minh ngộ, nguyên lai phen này là được lão sư cứu giúp.

Vội vàng đứng dậy, hướng về phía Đại Bằng nói tạ: "Đệ tử Thần Nông bái kiến lão sư, đệ tử ngu dốt, ăn nhầm độc thảo, bái tạ lão sư ân cứu mạng..." Đại Bằng khẽ gật đầu, nói: "Ngươi nãi là đệ tử của ta, ta tự nhiên muốn cứu giúp ngươi, không cần đa lễ, đứng lên đi!" "Tạ ơn lão sư!" Thần Nông gật đầu, lập tức đứng dậy.

Trong lòng nghĩ lại mà sợ, Đại Bằng nhìn hắn, hỏi: "Thần Nông, ngươi có biết làm như vậy nhất định sẽ mang đến cho bản thân vô số thống khổ, thậm chí có thể sẽ vì vậy mà táng mệnh.

Hồng Hoang rộng lớn vô cùng, trong đó thảo mộc linh căn càng là vô số kể, lại khi nào mới có thể đem nếm hết?" Thần Nông lại chính sắc nói: "Lão sư tại thượng, đệ tử vì Nhân tộc nhận biết bách thảo, tuy vạn tử bất hối.

Đã thảo mộc vô số, đệ tử liền một ngày một ngày nếm thử, ngày qua ngày, chung có lúc nếm hết!" "Ai!

Đã như vậy, ta cũng liền không khuyên nữa, ngươi giải quyết cho tốt..." Đại Bằng nhìn hắn, trong miệng khẽ than một tiếng.

Hơi dừng vài hơi thở, chỉ thấy Đại Bằng lấy ra một vật giao cho Thần Nông.

Sau đó nói: "Roi này tên là Giả Tiên (Roi màu đỏ/Roi đánh thuốc), là Sư tổ ngươi truyền xuống, dùng roi này chạm vào thực vật có thể dùng để giám biệt dược tính bách thảo, nếu có vật này tương trợ, ngươi cũng có thể phân biệt bách thảo..." Nói xong, lại lấy ra một bình ngọc giải độc đan giao cho Thần Nông rồi cưỡi mây rời đi.

Thần Nông nhìn theo Đại Bằng, mãi cho đến khi hắn biến mất trong biển mây mới hồi thần. "Đa tạ lão sư!" Thần Nông hướng về phía bầu trời, thật sâu cung thân thi lễ.

Sau khi Đại Bằng rời đi, Thần Nông liền tiếp tục bắt đầu đại nghiệp, nếm khắp bách thảo.

Độc thảo vừa rồi suýt làm gan ruột đứt đoạn kia, được đặt tên là "Đoạn Trường Thảo", cũng được ghi chép lại. ...

Dấu chân Thần Nông trải rộng từng tòa ngọn núi hiểm ác, phàm là nơi có kỳ hoa dị thảo sinh trưởng, tất năng thấy tung tích Thần Nông.

Sau khi trải qua hơn trăm năm gian nan lữ trình, Thần Nông dùng Giả Tiên thử sáu trăm ba mươi chín loại thảo dược, cộng thêm ba trăm sáu mươi loại thảo dược đã nếm trước đó, tổng cộng là chín trăm chín mươi chín loại thảo dược.

Thần Nông mang theo tràn đầy thu hoạch trở về Trần Đô.

Về Trần Đô xong, Thần Nông liền bắt đầu bế quan sửa sang lại những gì đoạt được từ việc nếm khắp bách thảo bao năm qua.

Thần Nông đem những thảo dược đã nếm kia, cái nào có độc, cái nào không độc, cái nào có thể trị bệnh, chữa trị bệnh chứng gì, giải độc thế nào... nhất nhất sửa sang lại, càng vẽ bách thảo đồ.

Có đồ hình để xem càng có thể gia tăng ấn tượng, điểm này Thần Nông thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ.

Cho nên năm đó ngoài việc ghi chép, hắn cũng sẽ đem hình dạng thảo dược vẽ ra để chuẩn bị sửa sang lại.

Rốt cục, sau khi trải qua vài năm, Thần Nông căn cứ kinh lịch và kinh nghiệm, bách thảo đồ..., biên soạn ra một bộ y kinh dược điển.

Tên viết: 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》. ...

Nhân tộc, trong Trần Đô.

Khi Thần Nông sáng tạo ra y kinh dược điển, trong chốc lát thương khung sắc biến, vô tận thảo mộc dược thạch hư ảnh phù hiện trên trời, hương thơm phiêu dật, phong vân đảo quyển.

Đạo vận lưu chuyển, đạo âm ong ong, trên bầu trời dường như có đại đức chi bối, lập tức ngâm xướng tụng kinh chi âm.

Nội dung trong đó chính là 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》, cũng là phương thuốc trị bệnh cho người bình thường. "Thành công rồi?!

Cộng chủ thành công biên soạn ra 《 Thần Nông Bách Thảo Kinh 》, dị tượng như thế tất định phi đồng phàm hưởng.

Nhân tộc chúng ta về sau người bình thường cũng có thể có phương pháp trị liệu bệnh tật thân thể rồi, ha ha ha..." "Thái hảo, từ nay về sau, sẽ không bởi vì độc thảo và tật bệnh mà chết đi nhiều tộc nhân như vậy nữa, ha ha, thật là trời phù hộ Nhân tộc ta, Cộng chủ đại đức..." "Cộng chủ vì Nhân tộc chúng ta tự thân nếm độc thảo, lần này trở về không biết già đi bao nhiêu, hầu như là đang dùng mạng vì Nhân tộc chúng ta giải quyết vấn đề bệnh tật, 《 Thần Nông Bách Thảo Kinh 》 là Cộng chủ dùng mạng đổi lấy!" "Cộng chủ đại đức!" Trong nhất thời, vô số Nhân tộc nhao nhao hướng về phía địa phương Thần Nông dập đầu quỳ lạy, cao hô: "Thần Nông đại đức!" Có bộ 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》 này, Nhân tộc rốt cục không còn lo lắng vấn đề bệnh tật và trúng độc không được chữa trị nữa, tỉ lệ tử vong của Nhân tộc cũng sẽ giảm đi thật nhiều.

Dĩ vãng Nhân tộc ăn nhầm quả dại cỏ dại trúng độc, cùng với sinh bệnh đều bó tay toàn tập, chỉ có thể trơ mắt nhìn tộc nhân chết đi.

Hiện tại có bộ 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》 này thì không cần lo lắng những chuyện này nữa. ... "Thần Nông biên soạn 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》, so với năm đó Phục Hy dùng Hà Đồ Lạc

Thư lĩnh ngộ Tiên Thiên Bát Quái cũng không kém chút nào.

Động tĩnh này, xem ra Địa Hoàng chứng đạo không xa!" "Không biết lần này Địa Hoàng chứng đạo sẽ tăng lên cảnh giới như thế nào..." Nhân tộc động tĩnh to lớn, tự nhiên cũng kinh động đến vô số Hồng Hoang đại năng, nhao nhao lên tiếng thảo luận về Địa Hoàng Thần Nông.

Cảnh tượng năm đó Phục Hy sáng tạo ra Bát Quái phảng phất như mới hôm qua.

Phục Hy sáng lập Bát Quái xong liền công đức viên mãn, chỉ đợi tìm được Cộng chủ nhiệm kỳ tiếp theo liền có thể thoái vị.

Thần Nông tình huống xem ra cũng giống như Phục Hy, tin tưởng không bao lâu sau liền có thể chứng đạo Địa Hoàng.

Đến lúc đó, Nhân tộc Tam Hoàng liền có hai vị Nhân Hoàng quy vị, thực lực cũng sẽ lần nữa tăng lên. ...

Hồng Hoang, bên ngoài Đông Hải, thánh địa Bồng Lai.

Trong Tam Hoàng Ngũ Đế Điện.

Điện này nãi là thiết lập vì Tam Hoàng Ngũ Đế, bọn hắn tự nhiên cũng tu luyện ở nơi này.

Như hôm nay Hoàng quy vị, Phục Hy cũng tiến vào trong Nhân Hoàng Điện tu luyện.

Hiện nay hắn đã sở hữu thực lực Chuẩn Thánh đỉnh phong, bất quá tu vi nãi là công đức kim quang đề thăng lên, cảnh giới sẽ có chút bất ổn, giống như Nhân tộc Tam Tổ năm đó.

Không có cảnh giới Đại La Kim Tiên nhưng lại không phát huy ra được thực lực Đại La Kim Tiên.

Phục Hy lúc này giác tỉnh ký ức cùng tu hành kinh lịch của tiền

thế, trong lòng tự nhiên biết rõ tu vi tự mình tu luyện mới tốt, loại tu vi dựa vào công đức tăng lên này lại không cách nào phát huy toàn bộ thực lực.

Bất quá Phục Hy không có tu luyện Nhân tộc công pháp, hắn tu luyện võ đạo dùng Bát Quái diễn hóa thôi diễn ra, bản thân thôi diễn ra nên tu luyện cũng thập phần đắc tâm ứng thủ.

Từ khi chứng đắc Thiên Hoàng chi vị, tháo xuống gánh nặng Cộng chủ, Phục Hy cũng cảm giác trên thân nhẹ nhõm không ít, không có những sự tình Nhân tộc khốn nhiễu, lúc này cũng có thể an tâm tu luyện.

Chương 362

"Thần Nông nếm bách thảo, vì Nhân tộc biên soạn 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》, công đức vô lượng..." Trong Nhân Hoàng Điện, Phục Hy nhìn về phía Trần Đô, trong miệng cười khẽ nói.

Thần Nông sáng tạo ra bộ y dược cự điển này, công đức đã không dưới Bát Quái.

Tin tưởng Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Thần Nông sẽ càng ngày càng tốt. ...

Thánh địa Bồng Lai, trong Nhân Tổ Điện. "Thần Nông vì Nhân tộc nếm bách thảo, biên soạn 《 Thần Nông Bản Thảo Kinh 》 nãi là sự tình công đức vô lượng, cự ly ngày chứng đạo Địa Hoàng cũng không xa..." Toại Nhân Thị ánh mắt rơi vào trên Nhân tộc Trần Đô, trong miệng khẽ gật đầu nói.

Nghe vậy, Hữu Sào Thị ở một bên mở miệng nói: "Đại ca, Thần Nông việc này xác thực vì Nhân tộc ta làm ra cống hiến cực lớn, cũng không dưới Thiên Hoàng..." Toại Nhân Thị nghe xong, gật đầu nói: "Xác thực như thế...

Địa Hoàng Thần Nông, quả thật là công thần Nhân tộc..." ...

Thời gian dằng dặc, trong nháy mắt mười mấy năm thời gian lặng yên trôi qua.

Trong mười mấy năm này, có Thần Nông 《 Bản Thảo Kinh 》, Nhân tộc phát triển càng thêm nhanh chóng.

Dĩ vãng trong Nhân tộc tình huống bị độc thảo độc quả độc chết lúc này cơ bản sẽ không xuất hiện, tình huống sinh bệnh trí tử cũng giảm đi thật nhiều.

Không chỉ như thế, trong Nhân tộc không ít tộc nhân nhờ vào y thư này nhận biết được rất nhiều thảo dược.

Trừ cái đó ra, trong mười mấy năm này, có một bé gái tại Trần Đô cất tiếng khóc chào đời.

Bé gái này thân phận cũng không bình thường, nãi là con gái Thần Nông, Nhân tộc tiểu công chúa.

Bé gái này Thần Nông đặt tên là Nữ Oa.

Nữ Oa sinh tính xích tử chi tâm, cho dù tập trung vạn thiên sủng ái tại một thân cũng không hề thấy nàng có một tia kiêu hoành bạt hỗ, cho dù là người kén chọn nhất trong Nhân tộc cũng không thể nói ra một chữ "không" với tiểu cô nương thiện lương này.

Dưới sự sủng ái của Nhân tộc, Nữ Oa cũng vui vẻ trưởng thành, trong nháy mắt Nữ Oa liền đã mười tuổi. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, trong Trần Đô.

Thần Nông làm Nhân tộc Cộng chủ, sự vụ thường ngày bận rộn, đại đa số thời gian cũng không ở trong Trần Đô.

Nữ Oa cũng biết rõ phụ thân nhà mình sự vụ bận rộn, nàng cũng hiểu chuyện, thường xuyên chơi đùa một mình.

Ngẫu nhiên cũng sẽ đi theo phụ thân đi Nhân tộc các nơi hành tẩu.

Một lần, Nữ Oa liền đi theo phụ thân đến một cái bộ lạc phụ cận Đông Hải để chẩn tai.

Thần Nông ra ngoài chẩn tai tự nhiên không để Nữ Oa cùng đi theo, mà để nàng ở trong bộ lạc chơi đùa.

Nữ Oa cảm thấy trong bộ lạc nhàm chán, liền một người đến bên bờ Đông Hải du ngoạn.

Bất quá một lát, mặt biển vốn bình tĩnh kia lại một trận quay

cuồng, sau đó liền thấy một con cự long trăm trượng bay lên.

Nữ Oa tuy nhiên nghe nói qua Thần Long nhưng lại chưa tận mắt nhìn thấy, lúc này thấy Cự Long trong truyền văn, lập tức liền hiếu kỳ nhìn đầu Cự Long kia.

Cự Long ở trong hư không bàn toàn, long nhãn to lớn nhìn Nữ Oa lớn cỡ con kiến ở trên mặt đất, trong mắt hiện lên một tia uấn nộ.

Nữ Oa lúc này nhìn ánh mắt hắn giống như đang nhìn một món đồ chơi, làm cho trong lòng hắn cực kỳ không thoải mái.

Hắn nãi là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng Ngũ Thái Tử Ngao Loan, cư nhiên bị một bé gái Nhân tộc đánh giá như thế, dùng ánh mắt nhìn đồ chơi để đánh giá. "Ta nãi là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng Ngũ Thái Tử, ngươi là người phương nào, dám ở địa giới của ta chơi đùa?" Ngao Loan thanh âm to lớn, chấn động đến lỗ tai Nữ Oa trực ông ông vang.

Hắn bất quá là đi tuần tra trên mặt biển, thấy một bé gái Nhân tộc ở đây liền hiện thân xem xét, lại không nghĩ rằng bị quan sát như thế.

Nữ Oa thần sắc bình tĩnh, thản nhiên nói: "Ta là con gái Nhân tộc Cộng chủ Thần Nông, nơi này là địa phương Nhân tộc, ta vì sao không thể ở đây du ngoạn..." "Thần Nông là cái thá gì, bản Thái tử không biết, ngươi lại dám không để ý tới ta, không sợ ta lấy tính mạng ngươi?" Ngao Loan hừ lạnh một tiếng, khinh miệt nhìn về phía Nữ Oa.

Long tộc âm thầm thực lực thế nào trong lòng hắn rõ ràng, lúc này lại dựa vào Thiên Đình, trong mắt Ngao Loan nơi này liền là Long tộc lớn nhất, những kẻ khác đều không lọt vào mắt. "Lớn mật, dám nhục cập phụ thân ta!" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nữ Oa hiện lên một vệt nộ sắc, chỉ vào Ngao Loan giận dữ nói.

Nghe vậy, Ngao Loan lại không nói thêm gì nữa, trực tiếp cuốn lên một cái cự lãng, đem Nữ Oa cuốn vào trong biển, cứ thế dìm chết tươi.

Ngao Loan nhìn thi thể Nữ Oa trôi lên bờ, trong miệng cười lạnh một tiếng: "Không biết trời cao đất rộng, hừ!" Nói xong, Ngao Loan liền xoay người tiếp tục tuần tra Đông Hải, đối với Nữ Oa không có chút nào để tâm, chỉ là một phàm nhân mà thôi, không có tư cách để hắn nhớ ở trong lòng. ...

Hồng Hoang, đất Nhân tộc.

Sau khi Nữ Oa vẫn lạc, oán khí ngập trời tư sinh, kinh động đến toàn bộ Hồng Hoang.

Vô số Hồng Hoang đại năng đều bấm ngón tay thôi diễn sự tình phát sinh trong đó.

Khi thôi diễn ra con gái Nhân tộc Cộng chủ Thần Nông là Nữ Oa bị Đông Hải Long Vương Ngũ Thái Tử Ngao Loan sát hại, vô số đại năng không ai không lộ ra vẻ chấn kinh.

Nhân tộc thực lực mạnh mẽ đã sớm ấn chứng trong đầu rất nhiều Hồng Hoang đại năng, cho dù là bọn hắn cũng không dám tùy tiện trêu chọc tồn tại này.

Long tộc lần này gan cũng thật lớn, vừa ra tay liền làm cho Nhân Hoàng chi nữ vẫn lạc. "Xem ra Long tộc lần này có đại phiền toái..." Không ít Hồng Hoang đại năng tán tu lắc đầu than nhẹ, vị vẫn lạc kia chính là con gái Nhân Hoàng a!

Tuy có một số Hồng Hoang đại năng thế hệ trước biết rõ Long tộc vẫn còn có một bộ phận tộc nhân hạch tâm cực mạnh lưu lại, trong đó càng có tồn tại như Chúc Long, thực lực cũng cường hãn.

Nhưng Nhân tộc lúc này lại có Nhân Tổ, Nhân Hoàng, Thánh Mẫu

tồn tại, còn có nhiều đệ tử hạch tâm như vậy, thực lực mạnh mẽ có thể nói là Hồng Hoang đệ nhất chủng tộc.

Dưới tình huống như vậy, Long tộc còn dám để Nhân Hoàng chi nữ vẫn lạc trong tay.

Không thể không nói, Long tộc lần này quả thật sai lầm rồi. ...

Chương 363

Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên Thượng, Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thân là Thiên Đình chi chủ, chưởng quản Hồng Hoang, Hạo Thiên Thiên Đế đối với oán khí ngập trời tư sinh trong Hồng Hoang tự nhiên trước tiên biết được.

Nhờ vào năng lực Hạo Thiên Cảnh càng thấy rõ ràng chi tiết trong đó. "Thật là một cái Long tộc, thật là một cái Ngao Loan, làm việc như thế sợ là muốn liên lụy Thiên Đình..." Hạo Thiên thần sắc âm trầm, trong miệng trầm giọng nói, trong mắt một đạo hàn mang hiện lên.

Lôi kéo Long tộc nhập Thiên Đình vốn là muốn tráng đại Thiên Đình chi lực, mấy năm này tuy nhiên có chút thành công, nhưng việc này khả năng làm cho những thành công kia trả giá bằng một mồi lửa.

Dù sao trêu chọc phải Nhân tộc, tại Hồng Hoang này, trừ phi có hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoặc là Thánh Nhân trở lên thực lực mới có thể cùng Nhân tộc đối kháng.

Dù sao Nhân tộc Thánh Mẫu Nữ Oa, lại thêm Nhân Tổ Toại Nhân Thị, hai vị cao thủ như vậy ở đó, còn có hai vị Nhân tộc khác cùng Thiên Hoàng Phục Hy và ức vạn Nhân tộc tinh anh đệ tử.

Thực lực bực này, cho dù là Tây Phương Nhị Thánh e là đều không cách nào lực địch.

Trêu chọc tồn tại bực này, Hạo Thiên không cảm thấy Thiên Đình có thể không bị Long tộc liên lụy.

Tuy nhiên trong Long tộc có sức mạnh không yếu, Chúc Long càng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, thế nhưng lại có làm được cái gì?

Chuẩn Thánh đỉnh phong ở trước mặt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ở trước mặt Thánh Nhân có làm được cái gì?

Tại trước mặt tồn tại bực này, cả Long tộc đều là nhỏ yếu. "Bất đắc dĩ, Thiên Đình cũng phải bỏ xe giữ tướng, Long tộc lần này thật sự là ngu xuẩn về đến nhà...

Trẫm mưu tính nhiều năm, hôm nay liền bại tại hành động này của Long tộc..." Hạo Thiên thần sắc âm trầm như nước, trong miệng lạnh lùng nói.

Mưu tính việc Long tộc mới đi bước đầu tiên, tiếp theo còn có kế hoạch, thế nhưng tình huống như hôm nay không thể không tính toán lại, nếu không e là thật sự muốn bị Long tộc liên lụy. ...

Thời gian ngắn ngủi không đến nửa tháng lại hầu như hấp dẫn ánh mắt tất cả Hồng Hoang đại năng, tụ tập tại trên người Nhân tộc và Long tộc, muốn xem sự phát triển tiếp theo.

Nhân tộc thực lực mạnh mẽ Hồng Hoang rõ như ban ngày.

Long tộc nãi là bá chủ hai cái lượng kiếp trước, nhưng vẫn có hạch tâm thực lực lưu lại, có tồn tại như Chúc Long, nếu hai tộc khai chiến, khả năng lại là một lần chiến tranh không kém gì lượng kiếp.

Long tộc lúc này giống như không rõ ràng việc này, ngược lại bình tĩnh đến lạ.

Chí ít Nhân tộc, lúc này Thần Nông vừa mới từ bên ngoài bộ lạc chẩn tai trở về.

Biết được tin tức Nữ Oa vẫn lạc ở Đông Hải, Thần Nông cả người phảng phất bị rút sạch nguyên khí, lập tức tê liệt ngã xuống đất, sau đó liền thất thanh thống khổ.

Nhân Hoàng chi nữ vẫn lạc, Nhân tộc lúc này phảng phất bị phủ lên một tầng khói mù.

Thần Nông trong lòng bi thống, phảng phất trong một đêm già đi rất nhiều.

Còn về hung thủ dìm chết Nữ Oa, Thần Nông cũng biết được, nãi là Đông Hải Long Vương Ngũ Thái Tử Ngao Loan.

Bất quá lúc này hắn cũng không hạ lệnh để Nhân tộc tiến công Đông Hải, mà độc tự một người rời khỏi bộ lạc, đi về phía Đông Hải.

Nữ Oa bị chết đuối thế nhưng đến nay đều chưa thấy thi thủ, lúc này hắn phải đích thân đến xem, tìm kiếm thân ảnh Nữ Oa.

Thần Nông tại bờ Đông Hải tìm kiếm hồi lâu, nhưng lại chưa thấy thi thủ Nữ Oa.

Đứng lặng ở nơi đó, bóng lưng có chút lạc lõng. "Tinh Vệ...

Tinh Vệ..." Đúng lúc này, Thần Nông nghe thấy một đạo thanh âm bi minh, vội vàng nhìn lại, lại thấy một con thần điểu đầu hoa, mỏ trắng, vuốt đỏ từ trên núi đối diện bay tới, móng vuốt quắp lấy cục đá cỏ cây, sau đó ném vào trong biển rộng.

Thần Nông ánh mắt ngốc trệ nhìn con thần điểu kia, trong lòng lược vi có chút rung động, lập tức liền minh ngộ.

Con thần điểu này chính là con gái Nữ Oa của hắn sở hóa.

Thần Nông lập tức bôn bào đuổi theo Tinh Vệ thần điểu, một bên hô to: "Nữ Oa trở về, hài tử của ta..." Con Tinh Vệ thần điểu kia tựa hồ nghe được Thần Nông hô hoán, ngừng lại một chút, liền hướng Thần Nông bay tới, sau đó rơi vào trên bờ vai Thần Nông.

Thần Nông nhìn Tinh Vệ thần điểu, trong lòng lại càng thêm trầm thống, không có hảo hảo chiếu cố con gái, để nàng nhỏ như vậy liền vẫn lạc, sau khi vẫn lạc còn có oán khí lớn như vậy. "Hài tử, chúng ta về nhà thôi!" Thần Nông phảng phất già đi rất nhiều, nhìn Tinh Vệ thần điểu trên vai nói.

Tinh Vệ thần điểu kêu một tiếng, lại trực tiếp bay ly khai. "Tinh Vệ...

Tinh Vệ..." Tinh Vệ thần điểu bay đến trên núi đối diện, sau đó quắp lấy cục đá cỏ cây, lần nữa bay trở về, ném vào trong biển rộng.

Sau đó lại quay trở lại trên núi, lần nữa quắp lấy cục đá cỏ cây, ném vào biển rộng, cứ thế lặp đi lặp lại làm. "Tinh Vệ...

Tinh Vệ..." Tinh Vệ thần điểu không ngừng qua lại, trong miệng kêu thanh âm Tinh Vệ, thanh âm bi minh.

Nghe được thanh âm này, nước mắt Thần Nông rốt cuộc không nhịn được nữa. ...

Hồng Hoang, bên ngoài Đông Hải, trong thánh địa Bồng Lai, Nhân Tổ Điện. "Nhân Tổ, Nữ Oa gặp nạn, Long tộc đối với Nhân tộc chúng ta khiêu khích, việc này quyết không thể từ bỏ ý đồ..." Phục Hy thần sắc lạnh lẽo, hướng về phía tam vị Nhân Tổ củng thủ nói.

Nghe vậy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị đưa mắt nhìn về phía Toại Nhân Thị. "Nhân tộc vĩnh viễn đều không phải là chủng tộc để người ta tùy ý khi nhục, đã Long tộc dám can đảm xúc phạm uy nghiêm Nhân tộc ta, vậy cũng không cần cố kỵ nữa, nếu không chủng tộc khác còn tưởng rằng Nhân tộc ta trầm tịch đã lâu nên yếu đi rồi..." Toại Nhân Thị đôi mắt lẫm liệt, trong miệng nhàn nhạt mở miệng nói.

Ngữ khí tuy nhẹ nhưng Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng Phục Hy đều có thể cảm nhận được sát ý trong đó.

Chương 364

"Lần này, Bát vị trưởng lão tự thân tiến đến hiệp trợ Thần Nông, mặc kệ hắn đưa ra quyết định gì, Nhân tộc ta toàn tộc chi lực đều có thể toàn lực hiệp trợ..." Toại Nhân Thị nhàn nhạt mở miệng nói, làm ra quyết định. "Về phần nếu có biến cố, ta sẽ tự mình xuất thủ!" Nghe vậy, ba người thần sắc khẽ biến, nếu Toại Nhân Thị tự mình xuất thủ, sự tình liền không đồng dạng. "Ta đã biết!" Phục Hy gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Một lát sau, mấy đạo lưu quang vạch phá chân trời, đi về phía Nhân tộc. ...

Hồng Hoang, đất Nhân tộc, bờ Đông Hải. "Ông!" Hư không khẽ chấn động, một khắc sau liền thấy tám đạo thân ảnh xuất hiện ở sau lưng Thần Nông, chính là Bát vị trưởng lão từ thánh địa Bồng Lai chạy đến, hiệp trợ Thần Nông hành sự. "Cộng chủ..." Bát vị trưởng lão đột nhiên xuất hiện tại bên người Thần Nông, cùng hắn đứng chung một chỗ, ánh mắt tám người một mực tại trên người Tinh Vệ thần điểu kia.

Phảng phất vĩnh viễn đều chỉ biết làm động tác kia: quắp cục đá cỏ cây, sau đó ném vào trong biển rộng.

Lúc này thấy thế, cho dù nhìn quen sự tình Hồng Hoang, lúc này bọn hắn cũng không khỏi có chút thần thương, thiếu nữ hoa quý như thế liền táng mạng tại đây, xác thực khiến người ta tiếc nuối. "Nhân Tổ đã hạ lệnh, Nhân tộc toàn tộc chi lực mặc cho Cộng chủ điều phối, tám người chúng ta cũng tới hiệp trợ Cộng chủ hành sự..." Hồi lâu sau, Đại trưởng lão mở miệng nói.

Nghe vậy, Thần Nông lắc đầu: "Ta cũng có ý nghĩ tiến công Long

tộc, vì Nữ Oa báo thù, nhưng nếu hai tộc khai chiến, Nhân tộc nhất định sẽ sinh linh đồ thán, đây không phải là điều ta muốn thấy..." Bát vị trưởng lão nghe vậy thần sắc sững sờ, nhưng lập tức liền giật mình.

Thần Nông nãi là một vị nhân giả, hắn cũng là đang vì cục diện toàn bộ Nhân tộc mà suy nghĩ việc này. "Nhưng việc Nữ Oa, nếu cứ thế mà tính, uy nghiêm Nhân tộc ở đâu?" Thần Nông xoay người nhìn Bát vị trưởng lão sau lưng nói.

Ánh mắt hắn băng lãnh, nhìn về phía Đông Hải, thanh âm xa xa truyền ra: "Hạn Long tộc trong vòng ba ngày phải đưa Ngao Loan đến Trần Đô Trảm Long Đài, nếu không, bất tử bất hưu!" Nói xong, hắn liền lại nhìn Tinh Vệ thần điểu trên biển cả, ở nơi đó hô hào Tinh Vệ, quắp lấy cục đá cỏ cây lấp biển.

Nghe vậy, Bát vị trưởng lão nhìn nhau, sau đó chậm rãi gật đầu.

Thần Nông làm như vậy đã mười phần lý trí, bọn hắn phụng mệnh Nhân Tổ hiệp trợ Thần Nông, mặc kệ hắn làm quyết định gì đều không cần hỏi nhiều, nghe lệnh là được.

Bất quá lần này đứng ở vị trí Cộng chủ cân nhắc cho Nhân tộc, Bát vị trưởng lão mười phần tán đồng.

Thần Nông quả nhiên là một vị nhân giả Cộng chủ. ...

Cùng lúc đó, các Hồng Hoang đại năng đang chú ý việc này, thấy cách làm của Thần Nông, không ai không cảm thán nhân giả chi tâm của vị nhân giả Cộng chủ này.

Có thể làm đến bước này là phi thường khó được.

Toại Nhân Thị các loại nhìn xem cách làm của Thần Nông cũng không tỏ thái độ gì, chỉ cần Thần Nông quyết định xong, mặc kệ như thế nào, uy nghiêm Nhân tộc đều nhất định phải bảo vệ.

Cho dù là bá chủ Hồng Hoang ngày xưa như Long tộc cũng đồng dạng như thế.

Nhân tộc là đệ nhất chủng tộc.

Đồng thời, Hạo Thiên Thiên Đế đang mười phần chú ý tiến triển việc này lại hy vọng Long tộc có thể hảo hảo nắm chắc cơ hội này.

Đã Thần Nông cho bậc thang, lại khắc chế đến nước này, nếu Long tộc không nắm chắc, Hạo Thiên phải làm tính toán xấu nhất.

Hạo Thiên cảm thấy, nếu Long tộc không nắm chắc cơ hội như vậy thì thật sự là ngu xuẩn về đến nhà. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, trong Trần Đô.

Trần Đô lúc này giống như khói mù che kín bầu trời, âm vân bất định.

Nơi ở của Cộng chủ, Bát vị trưởng lão, Nhân Hoàng chi sư Đại Bằng đều ở đây, còn có mấy vị trưởng lão trong Trần Đô.

Tình hình lúc này phải xem thái độ của Long tộc.

Thần Nông trong mắt thần sắc băng lãnh, cự ly thời gian đưa ra đã qua một ngày, lúc này Long tộc bên kia không có một tia động tĩnh. "Thật sự không đem Nhân tộc ta để vào mắt sao?" Thần Nông lẩm bẩm tự nói, tuy nhiên hắn là một người nhân giả, một người thiện giả, nhưng cách làm lúc này của Long tộc lại có chút chọc giận Thần Nông.

Thời gian đã qua một ngày, không có một tia phản ứng.

Nghe vậy, Bát vị trưởng lão nhìn nhau, bọn hắn cũng không nghĩ tới Long tộc sẽ làm như vậy.

Tuy còn có hai ngày thời gian, nhưng nếu Long tộc thật sự không giao người, vậy liền trách không được Nhân tộc. ...

Một ngày trôi qua, Long tộc không có chút nào phản ứng, lại làm cho không ít Hồng Hoang đại năng có chút kinh ngạc.

Chẳng lẽ Long tộc thật sự muốn cùng Nhân tộc khai chiến sao?

Tuy còn có hai ngày thời gian, nhưng nhìn thái độ Long tộc lúc này, không ít đại năng trong lòng đã có phỏng đoán.

Nhưng nếu khai chiến, Long tộc căn bản không có khả năng thắng.

Cường đại như Yêu tộc ngày xưa không phải cũng đại bại trong tay Nhân tộc sao?

Lấy thực lực Long tộc lúc này căn bản không phải đối thủ của Nhân tộc, giao chiến như vậy căn bản là lấy trứng chọi đá.

Lúc này, bọn hắn cũng hy vọng Long tộc không cần bỏ qua cơ hội như vậy là tốt nhất. ...

Hồng Hoang, bên ngoài Đông Hải, trong thánh địa Bồng Lai, trên Nhân Tổ Điện. "Đại ca, việc Nữ Oa thật sự không cách nào giải quyết sao?" Hữu Sào Thị đem ánh mắt từ trên người Tinh Vệ dời đi, rơi vào trên người Toại Nhân Thị, mở miệng nói.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị trầm ngâm một lát, nói: "Nữ Oa còn cứu được, nhưng bằng vào sức của ta không cách nào hoàn toàn cứu Nữ Oa về, cần bản tôn xuất thủ tương trợ mới được..." Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nhìn nhau, đáy mắt hiện lên một tia chấn kinh, sau đó khẽ gật đầu.

Chương 365

Toại Nhân Thị nhìn tình hình trong Đông Hải, đạm mạc nói: "Xem ra Long tộc lựa chọn một con đường khác, đã như vậy ta liền đi một chuyến, cũng thuận tiện giải quyết việc Nữ Oa..." Nói xong liền đứng dậy, thân hình khẽ động, biến mất trong Nhân Tổ Điện. "Lấy sức Long tộc căn bản không phải địch thủ của Nhân tộc ta, vì sao lại làm như vậy?" Truy Y Thị lông mày nhíu lại, trầm giọng mở miệng nói. "Long tộc lần này làm việc ta cũng có chút khó hiểu, bất quá đã lựa chọn một con đường, vậy Nhân tộc tự nhiên cũng tiếp, tại Hồng Hoang hiện tại, Nhân tộc cũng không sợ bất kỳ thế lực nào..." Hữu Sào Thị thần sắc lạnh lẽo, trong miệng đạm mạc nói.

Nghe vậy, Truy Y Thị gật đầu nói: "Đã đại ca xuất thủ, vậy việc này liền giải quyết..." "Bồng Lai thánh địa đệ tử cũng đến lúc xuất thủ một phen, nếu không Hồng Hoang đều sắp quên lãng ta..." Hữu Sào Thị nhìn hắn, trong miệng cười nhạt một tiếng.

Thấy thế, Truy Y Thị cũng lộ ra một nụ cười.

Tùy hậu, hai người đứng dậy, đi ra ngoài điện. ...

Hồng Hoang, bờ Đông Hải.

Toại Nhân Thị thần sắc đạm mạc nhìn Đông Hải chi địa, trong đôi mắt thâm thúy hoảng như chu thiên tinh thần đại hải, lúc này lướt qua điểm điểm tinh mang, phảng phất nhìn thấu hết thảy biến hóa. "Ông!" Đột nhiên, Toại Nhân Thị vung tay lên, một đạo vô hình chi lực phô triển ra, trực tiếp hướng về phía mặt biển duỗi tới.

Bất quá vài hơi thở liền thấy một đạo thân ảnh từ trong Đông Hải từ từ bay tới, chính là thi thủ Nữ Oa.

Toại Nhân Thị nhìn Nữ Oa trước người, lại nhìn thoáng qua Tinh

Vệ còn đang lấp biển, trong mắt hiện lên một đạo vẻ tiếc nuối.

Trong tay quang hoa lưu chuyển, pháp lực bàng đại từ trong tay phi độn mà ra, dung nhập vào trên người Nữ Oa. "Ông!" Khoảnh khắc, thi thủ Nữ Oa liền khôi phục bộ dáng dĩ vãng, lúc này nhìn qua giống như đang ngủ. "Tinh Vệ...

Tinh Vệ..." Trên bầu trời, Tinh Vệ thần điểu ánh mắt lạc mịch rơi vào trên người Nữ Oa trước mặt, trong mắt hiện lên một vệt quang mang, nhưng lại rất nhanh biến mất, tiếp tục động tác của mình. ...

Hồng Hoang, Đông Hải, bờ Đông Hải.

Toại Nhân Thị đứng ở bờ Đông Hải, chúng nhân trong Nhân tộc Trần Đô lúc này cũng biết được. "Nhân Tổ xuất thủ thu hồi thi thủ Nữ Oa, xem ra Nhân Tổ hẳn là có biện pháp giải quyết Nữ Oa..." Đại Bằng ánh mắt nhìn về phía bờ Đông Hải, trong miệng chậm rãi nói.

Toại Nhân Thị nãi là chấp niệm thi của lão sư, điểm này Đại Bằng trong lòng rõ ràng, lấy thủ đoạn của lão sư lại thêm thủ đoạn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Toại Nhân Thị, hẳn là không khó.

Nếu không thì Toại Nhân Thị hiện tại sẽ không thu thi thủ Nữ Oa, hẳn là chuẩn bị sau việc này mới tiến hành sự việc giải cứu. "Đã Nhân Tổ xuất thủ, vậy hẳn là không thành vấn đề..." Bát vị trưởng lão nhìn về hướng Đông Hải, khẽ gật đầu nói.

Bát vị trưởng lão từ Nhân tộc chi sơ đi tới, đối với sự sùng bái Toại Nhân Thị đã đến tình trạng mù quáng, chỉ cần là sự tình Toại Nhân Thị xuất thủ, vậy tự nhiên là không thành vấn đề. "Nữ Oa thật sự còn cứu được sao?" Thần Nông nghe vậy, ánh mắt lập tức nhìn về phía Đại Bằng và Bát vị trưởng lão, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Hắn không biết thủ đoạn của Toại Nhân Thị có thể cứu được Nữ

Oa hay không, nhưng hắn biết sự cường đại của Nhân Tổ.

Bất quá hắn không phải người cảnh giới kia nên không biết thủ đoạn của cảnh giới kia, nhưng hiện tại hắn hy vọng nhất nghe được chính là tin tức này. "Nhân Tổ xuất thủ, tự nhiên là có thể, nếu như không được, lão sư cũng sẽ xuất thủ tương trợ, chỉ cần Nhân Tổ mở miệng..." Đại Bằng nghe vậy nhìn Thần Nông mỉm cười nói.

Thần Nông không biết bí tân trong đó, cho nên cũng không biết chỉ cần Toại Nhân Thị mở miệng, lão sư nhà mình nhất định sẽ tương trợ. "Cung chủ thật sự nguyện ý cứu Nữ Oa sao?" Đối với loại tồn tại như Càn Khôn, Thần Nông cũng không dám xa vọng, dù sao muốn đẳng cấp tồn tại kia xuất thủ cũng không phải dễ dàng.

Nhưng nghe Đại Bằng nói lại giống như có thể, chỉ cần Nhân Tổ mở miệng nhất định có thể thành, tuy nhiên không biết chi tiết trong đó nhưng đã có thể thành thì hắn yên tâm rồi.

Lúc này, sau khi biết tin tức Nữ Oa còn cứu được, thần sắc Thần Nông cũng đẹp mắt không ít, trong lòng cũng an định lại, chỉ cần việc này giải quyết liền thỉnh Nhân Tổ xuất thủ.

Chỉ cần có thể cho, mặc kệ cái giá gì hắn đều có thể bỏ ra. ...

Hai ngày thời gian, trong chớp mắt liền qua.

Không biết là Ngao Quảng không nỡ giao người, Long tộc định cùng Nhân tộc khai chiến hay là nguyên nhân khác.

Lúc này Long tộc vẫn bình tĩnh, không có chút phản ứng nào.

Đông Hải, bờ Đông Hải.

Toại Nhân Thị chậm rãi mở hai mắt ra, trong đôi mắt thâm trầm uyển như tinh thần đại hải hiện lên một tia lãnh ý.

Nhìn thoáng qua Tinh Vệ vẫn đang lấp biển, khóe miệng lộ ra một

nụ cười, sau đó ánh mắt chuyển hướng trên Đông Hải. "Ông!" Đột nhiên, một cỗ khí tức khủng bố bộc phát ra, trực tiếp bao phủ Đông Hải không biết bao nhiêu ức ức vạn dặm mặt biển.

Cỗ thời không khí tức hãi nhiên kia lập tức chấn kinh toàn bộ Hồng Hoang.

Lúc này, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Thông Thiên, Hậu Thổ, Tây Phương Nhị Thánh, mấy vị đang bế quan lúc này toàn bộ bị cỗ khí tức này bừng tỉnh, thần sắc chấn kinh nhìn về nơi này.

Trong tay bấm độn, đã biết nguyên nhân hậu quả, lúc này Toại Nhân Thị làm khó dễ cũng không cảm thấy không ổn.

Nữ Oa lúc này thậm chí cảm thấy Thần Nông làm việc có chút nhẹ.

Bất quá lúc này Toại Nhân Thị hàng lâm Đông Hải, nàng cũng không cần lo lắng, lẳng lặng nhìn xem là tốt rồi.

Dù sao Nhân Tổ xuất diện, Thánh Mẫu nàng liền không cần xuất thủ nữa. ...

Hồng Hoang, trong Đông Hải.

Ngắn ngủi mười mấy hơi thở, nước biển toàn bộ Đông Hải bắt đầu như bốc hơi, tuy nhiên không có tử thương Hải tộc nhưng lúc này lại làm cho bọn chúng cực kỳ khủng hoảng.

Chương 366

Trong Long Cung.

Ngao Quảng thần sắc đại biến, đại thần thông giả xuất thủ, thủ đoạn bực này ngoại trừ mấy vị kia ra còn có thể là ai?

Thần sắc uấn nộ trừng mắt nhìn con trai một cái, Long Mẫu ở một bên gắt gao ôm con trai mình.

Vốn cho rằng có thể kiên trì kiên trì, xem thử có thể trốn qua hay không, nào ngờ lại chọc ra một vị này.

Hắn cũng biết rõ, người vẫn lạc nãi là Nhân Hoàng chi nữ, muốn thiện liễu là không có khả năng. "Xảy ra chuyện gì?!" Đột nhiên, một đạo thanh âm uy nghiêm truyền đến, mang theo vô tận long uy.

Chúc Long mang theo mấy vị trưởng lão xuất hiện tại trong Long Cung, ánh mắt băng lãnh nhìn Ngao Quảng.

Hắn đem sức mạnh bên ngoài của Long tộc giao cho Ngao Quảng quản lý, lại không nghĩ rằng lúc này có người tìm tới cửa. "Tham kiến tộc trưởng!" Ngao Quảng thấy Chúc Long, vội vàng bái đạo, liên đới sau lưng Long Mẫu cùng Ngao Loan.

Chúc Long vung tay lên, nâng bọn hắn dậy, đạm mạc nói: "Có biết xảy ra chuyện gì không?" Hắn một mực tại trong lúc bế quan, lúc này chưa thôi diễn nên cũng không biết sự tình đầu đuôi. "..." Ngao Quảng muốn nói lại thôi, nhìn nhìn Ngao Loan, chung quy không có nói ra.

Thấy thế, Chúc Long thần sắc lạnh lẽo, bắt đầu thôi diễn.

Vài hơi thở sau, thần sắc trên mặt Chúc Long càng thêm băng lãnh, trong đôi mắt híp lại hiện lên một vệt sát ý. "Ngao Quảng, ngươi cũng thật biết gây chuyện cho Long tộc..." Chúc Long thần sắc chấn nộ,

trong miệng lệ thanh quát.

Trên thân long uy kích đãng, khí thế khủng bố lập tức đem Ngao Quảng chấn bay. "Phụ vương!" Ngao Loan thần sắc biến đổi, vội vàng hô. "Nghiệt súc!" Chúc Long ánh mắt băng lãnh rơi vào trên người Ngao Loan, hàn thanh nói: "Cũng thật to gan, ngay cả Nhân Hoàng chi nữ cũng dám dìm chết, ngươi có biết trong Nhân tộc có tồn tại bực nào?

Có biết cách làm của ngươi sẽ chuốc lấy cho Long tộc địch nhân thế nào..." Hắn đưa tay ra, pháp lực hóa thành một bàn tay lớn bóp lấy cổ Ngao Loan. "Thỉnh tộc trưởng khai ân!" Long Mẫu cầu khẩn nói. "Ta khai ân?!" Chúc Long cười lạnh: "Hiện nay Nhân tộc Nhân Tổ tìm tới cửa, ta khai ân hữu dụng sao?

Kế sách hiện nay chỉ có bảo trụ Long tộc..." Nghe vậy, Long Mẫu thần sắc trắng bệch, tê liệt ngã xuống đất.

Chúc Long ánh mắt đạm đạm nhìn Ngao Quảng một cái, nói: "Đi theo ta!" Nói xong, trong tay ném Ngao Loan xuống, sau đó từ từ bay lên, đi về phía mặt biển. ...

Tại trên mặt biển không ngừng bốc hơi trong sức mạnh thời không, đột nhiên quay cuồng.

Tại trên mặt biển kia, nước biển tách ra hai bên, một đạo thân ảnh từ từ bay lên. "Chúc Long gặp qua đạo hữu!" Chúc Long từ trong Đông Hải xuất hiện, sau đó hướng về phía Toại Nhân Thị chắp tay nói.

Chúc Long hiện tại tuy nhiên chỉ là Chuẩn Thánh đỉnh phong chi cảnh, tu vi không bằng Toại Nhân Thị, nhưng bối phận dù sao khá lớn, xưng hô Toại Nhân Thị là đạo hữu cũng không gì không thể. "Chúc Long, không nghĩ tới ngươi vậy mà xuất diện..." Toại Nhân Thị thần sắc bình tĩnh nhìn hắn, trong miệng đạm nhạt mở miệng nói.

"Đạo hữu tới đây, Chúc Long không thể không đến..." Chúc Long nghe vậy lập tức đáp.

Từ trên mặt Toại Nhân Thị, hắn không nhìn thấy đáp án mình muốn, chỉ hy vọng việc này có thể có không gian xoay chuyển mới tốt.
...

Hồng Hoang, Đông Hải, bờ Đông Hải.

Chúc Long nói xong, vung tay lên, chỉ thấy trên mặt biển nước biển quay cuồng, sau đó nứt ra một cái khe, hiện ra Đông Hải Long Vương và Long Mẫu cùng Ngao Loan ba người. "Không biết đạo hữu định giải quyết như thế nào?

Chỉ cần Long tộc làm được, tự nhiên sẽ không cự tuyệt..." Chúc Long nhìn thoáng qua ba người Ngao Quảng, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Toại Nhân Thị, mở miệng nói. "Đã Thần Nông quyết định đem Ngao Loan đưa đến Trần Đô Trảm Long Đài, vậy thì sự việc này cứ như thế, lại cùng Thần Nông xin lỗi một tiếng, việc này liền bỏ qua..." Toại Nhân Thị nhìn hắn, thản nhiên mở miệng nói.

Thần Nông quyết định, hắn sẽ không đi sửa đổi, dù sao cũng là Nhân Hoàng quyết định.

Chúc Long nghe vậy, thần sắc thầm than một tiếng, chỉ cần có thể có không gian xoay chuyển là tốt rồi, hy sinh một mình Ngao Loan, bảo trụ Long tộc ức vạn tộc nhân, cái nào nhẹ cái nào nặng Chúc Long phân biệt rõ ràng.

Tứ Hải Long Vương bất quá là người đại diện của Long tộc ngoài mặt mà thôi, địa vị chân chính trong Long tộc cũng không cao.

Cha còn như thế, con trai hắn liền càng thêm không cần đề cập tới.

Hy sinh Ngao Loan, Chúc Long căn bản không cần cân nhắc. "Đã như vậy, vậy liền y theo lời đạo hữu..." Chúc Long nhìn Toại Nhân

Thị, trong miệng mỉm cười nói. "Tộc trưởng khai ân a, đem Loan nhi giao cho Nhân tộc, vậy nhưng là hẳn phải chết a!" Long Mẫu nghe vậy lập tức khóc hô. "Câm miệng!" Chúc Long lệ thanh quát, vung tay lên, một cỗ lực lượng vô hình đánh vào trên người Long Mẫu, lập tức ngất đi, bị Ngao Quảng tiếp trong ngực. "Ai!" Ngao Quảng trong lòng khinh thán một tiếng, kết quả như vậy hắn kỳ thật đã sớm liệu đến.

Chúc Long ánh mắt chuyển hướng Toại Nhân Thị, vung tay lên, một cỗ sức mạnh cầm cố lại Ngao Loan, sau đó đưa đến bên người Toại Nhân Thị. "Phụ vương cứu ta!

Tộc trưởng cứu ta, ta không muốn chết!" Ngao Loan thần sắc kinh hãi, lớn tiếng khóc hô. "Nhiều lời!" Toại Nhân Thị thần sắc lạnh lẽo, vung tay lên, một đạo pháp lực đánh vào trên người Ngao Loan. "Phốc!" Ngao Loan trong miệng một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra, sau đó liền ngất đi.

Chương 367

Ngao Quảng thấy con trai như thế, thần sắc cực kỳ phức tạp, miệng giật giật nhưng chung quy không có mở miệng.

Đây cũng là tộc trưởng quyết định, hắn căn bản không thay đổi được.

Trừ phi muốn để Long tộc cùng Nhân tộc khai chiến.

Nhìn người trước mắt, hắn tự hỏi lòng mình, cùng Nhân tộc khai chiến, Long tộc một điểm phần thắng đều không có.

Giao chiến như vậy chỉ biết làm cho vô số Long tộc tộc nhân vẫn lạc mà thôi, cũng không có khả năng thắng. ... "Đã Ngao Loan đã ở trong tay đạo hữu, vậy chuyện thứ nhất coi như xong, về phần việc hướng Nhân Hoàng tạ lỗi..." Chúc Long nhìn Toại Nhân Thị nói, chẳng lẽ muốn đi Nhân tộc một chuyến?

Toại Nhân Thị nhìn hắn, vung tay lên, một cỗ vô hình chi lực tại hư không ngưng tụ, sau đó hư không chấn động, một đạo thân ảnh từ trong đó đi ra, chính là Thần Nông.

Chúc Long thấy thế thầm giật mình thủ đoạn khủng bố của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bất quá hiện tại sự tình đặc thù, không có thời gian quản những thứ này.

Thần Nông sau khi xuất hiện liền tiên triều Toại Nhân Thị hành lễ một cái, sau đó ánh mắt mới rơi vào trên người Chúc Long và Ngao Quảng.

Chúc Long nhìn Thần Nông nói: "Nhân Hoàng, lúc này nãi là lỗi của Long tộc, làm cho Nhân Hoàng chi nữ vẫn lạc trong Đông Hải, ngô đại biểu Long tộc hướng Nhân Hoàng tạ lỗi..." Nói xong, Chúc

Long nhìn Ngao Quảng một cái.

Ngao Quảng thần sắc có chút phức tạp nhìn Thần Nông nói: "Con ta không biết là Nhân Hoàng chi nữ, tạo thành sai lầm như thế, ta đã đem hắn giao cho Nhân tộc xử trí, thỉnh Nhân Hoàng không còn so đo..." Thần Nông nhìn Chúc Long cùng Ngao Quảng, lại nhìn thoáng qua Ngao Loan ngất đi trên mặt đất, sau đó hướng về phía Toại Nhân Thị nói: "Nhân Tổ, đã Long tộc tộc trưởng và Long Vương tạ lỗi, vậy việc này liền dừng ở đây..." Ý tứ của hắn cũng rất rõ ràng, Ngao Loan sẽ đi Trảm Long Đài, sau đó Chúc Long và Ngao Quảng tạ lỗi, như vậy liền bỏ qua.

Ngao Quảng nghe vậy trong lòng lần nữa thở dài. "Như thế liền tạ ơn Nhân Hoàng và đạo hữu..." Chúc Long nghe vậy lập tức củng thủ nói.

Sau đó ánh mắt rơi vào trên người Tinh Vệ vẫn đang lấp biển, nhìn Toại Nhân Thị nói: "Đạo hữu, không biết Tinh Vệ thần điểu đạo hữu định giải quyết như thế nào?" Nếu việc Tinh Vệ không giải quyết, cứ một mực lấp biển ở nơi này cũng không phải biện pháp. "Việc này ta tự có quyết đoán..." Toại Nhân Thị nhìn hắn, đạm nhạt mở miệng nói. "Như thế liền tạ ơn đạo hữu, cáo từ!" Chúc Long nghe vậy khẽ gật đầu, sau đó hướng về phía Toại Nhân Thị chắp tay một cái rồi mang theo Ngao Quảng và Long Mẫu chìm vào trong Đông Hải.

Mặt biển lần nữa trở về bình tĩnh. "Tinh Vệ, về thôi!" Toại Nhân Thị ánh mắt rơi vào trên người Tinh Vệ thần điểu, trong miệng thản nhiên nói.

Trong thoại âm tựa hồ ẩn chứa vô thượng diệu âm cùng đại đạo chi lực, lúc này Tinh Vệ thần điểu vậy mà không có chút nào phản kháng, trực tiếp bay tới, rơi vào trên vai Toại Nhân Thị. "Đi thôi!" Toại Nhân Thị nhìn Thần Nông, đạm nhạt mở miệng nói.

Thoại âm rơi xuống, tay cuốn một cái, mang theo Ngao Loan, sau đó mang theo Thần Nông đi về phía Trần Đô. ...

Trong khoảnh khắc, Trần Đô. "Bái kiến Nhân Tổ!" "Tham kiến Nhân Tổ!" Đại Bằng và Bát vị trưởng lão thấy Toại Nhân Thị, lập tức hành lễ nói. "Không cần đa lễ!" Toại Nhân Thị phất phất tay, sau đó vung tay lên, phóng xuất ra Ngao Loan đang hôn mê, đối với Đại trưởng lão nói: "Ngao Loan ở đây, đi chấp hành đi!" "Vâng!" Đại trưởng lão nhìn Ngao Loan một cái, sau đó tay cuốn một cái, mang theo hắn đi ra phía ngoài.

Một lát sau, ở giữa thiên địa vang lên thanh âm của Đại trưởng lão: "Long tộc Ngao Loan, tàn hại Nhân Hoàng chi nữ, tội đại ác cực.

Nay, đem tru sát tại Trảm Long Đài để tạ tội nghiệt!" "Không!" Thoại âm vừa dứt, thanh âm tê tâm liệt phế của Ngao Loan liền vang lên. "Răng rắc!" Một giây sau, Trảm Long Đài thần đao rơi xuống, Ngao Loan thân thủ dị xử, đã nhiên vẫn lạc.

Đến tận đây, việc của Ngao Loan liền giải quyết. ...

Trần Đô, trong Nghị Sự Điện. "Đã Ngao Loan đền tội, vậy ta liền đi Vô Lượng Cung một chuyến, đem Nữ Oa cứu về..." Toại Nhân Thị nhìn Đại trưởng lão từ bên ngoài đi vào, đứng dậy nói. "Thần Nông tạ ơn Nhân Tổ, chỉ cần Nhân Tổ có thể cứu Nữ Oa về, Thần Nông nguyện bỏ ra bất cứ giá nào..." Thần Nông thần sắc túc nhiên, mở miệng nói. "Ngươi là Nhân tộc Nhân Hoàng, thân phận không tầm thường, không cần như thế.

Lần này ngươi nỗ lực dẫn dắt tốt Nhân tộc là được rồi..." Toại Nhân Thị nhìn hắn cười cười mở miệng nói. "Vâng, Thần Nông tất sẽ kiệt tận toàn lực, tráng đại Nhân tộc ta..." Thần Nông nghe vậy trong miệng sang sảng nói.

Toại Nhân Thị cười cười, một khắc sau liền đã mất đi thân ảnh. ...

Lấy tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Toại Nhân Thị, từ Nhân tộc đến Vô Lượng sơn mạch tự nhiên tốn không bao nhiêu thời gian.

Nửa ngày sau, Toại Nhân Thị lúc này liền đã đến trước Vô Lượng sơn mạch.

Nhìn thoáng qua, thân hình khẽ động, chỉ thấy một đạo quang mang hiện lên, khi nhìn lại thì liền đã ở trước Vô Lượng Cung.

Nhìn Vô Lượng Cung lúc này đang mở cửa cung, Toại Nhân Thị mỉm cười, sau đó liền cất bước tiến vào trong Vô Lượng Cung. ...

Hồng Hoang, Vô Lượng sơn mạch, Vô Lượng Sơn.

Tại đại điện Vô Lượng Cung, Toại Nhân Thị chậm rãi từ ngoài điện bước vào, nhìn Càn Khôn đang ngồi trên cao đài, trên khuôn mặt thản nhiên của Toại Nhân Thị hiện lên một nụ cười: "Bái kiến Nhân Tổ..." Lúc này, trong đại điện, Khổng Tuyên cùng một chúng đệ tử cũng khom người, hướng về phía Toại Nhân Thị hành lễ.

Toại Nhân Thị chính là Chấp niệm thi của lão sư nhà mình, lại là Nhân Tổ của Nhân tộc, thân phận không phải tầm thường, hơn nữa còn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bất luận là thân phận nào cũng đủ để khiến bọn họ lấy lễ mà đãi, nhiều thân phận như vậy tập trung vào một người, cho dù Khổng Tuyên gặp Toại Nhân Thị cũng phải hành lễ. "Vì chuyện của Nữ Oa sao?" Càn Khôn nhìn Toại Nhân Thị, chậm rãi mở miệng hỏi.

Thật ra sự tình trong Nhân tộc Càn Khôn đều biết rõ, dù sao Đại Bằng cũng là Địa Hoàng chi sư, hắn nên quan chú vẫn phải quan chú, tuy rằng không cần nhúng tay, nhưng nhìn xem cũng không sao.

Chương 368

Lần này Toại Nhân Thị ra tay, Càn Khôn cũng cảm thấy không có gì là không thể, chỉ là chém giết Ngao Loan, Nhân tộc cũng đủ đại độ rồi.

Còn về việc đến Vô Lượng Cung lần này, tự nhiên là vì chuyện của Nữ Oa (con gái Thần Nông). "Chính là vì Nữ Oa, việc này cần ngài ra tay tương trợ..." Toại Nhân Thị nghe vậy, khẽ gật đầu nói.

Chuyện của Nữ Oa khó ở chỗ Tinh Vệ là do Nguyên thần của Nữ Oa hóa thành, sau lại lấp biển Đông Hải, nhân quả nghiệp lực quấn thân, muốn khôi phục lại thân Nguyên thần quả thật không dễ.

Về phần thi thể, Toại Nhân Thị đã giải quyết xong, chỉ cần Nguyên thần quy vị là được.

Càn Khôn nghe vậy, khẽ gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, liền thả Tinh Vệ thần điểu ra đi!" Toại Nhân Thị gật đầu, tay vung lên, một con thanh điểu lập tức xuất hiện trong đại điện. "Tinh Vệ...

Tinh Vệ..." Càn Khôn nhìn Tinh Vệ thần điểu, trong đôi mắt thâm thúy lóe lên một đạo thần quang, tay vẫy một cái, một cỗ pháp lực hạo hãn bùng phát, sau đó liền thấy Tinh Vệ thần điểu bị nhiếp tới, rơi vào trong tay hắn. "Ông!" Đôi mắt Càn Khôn chấn động, tràn ngập thất thải thần quang rực rỡ, sau đầu hiện lên một vầng Công đức kim luân, bên trong nở rộ kim quang chói lọi. "Công đức kim luân thật mạnh..." Thấy cảnh này, Khổng Tuyên trong lòng âm thầm kinh hãi, lão sư nhà mình cư nhiên lại có thủ đoạn như vậy.

Công đức kim luân, đó phải là công đức bàng đại đến mức nào mới có thể ngưng tụ ra kim luân, cỗ khí tức kia càng khủng bố đến mức làm người ta tim đập chân run.

Giờ khắc này, Khổng Tuyên lần nữa thầm than thủ đoạn của lão sư.

Toại Nhân Thị lúc này cũng có chút chấn kinh trước Công đức kim luân của Càn Khôn, so với Nhân Tổ còn muốn nhiều hơn vô số, có thể biết công đức ẩn chứa trong đó khủng bố đến nhường nào. "Ông!" Lúc này, Công đức kim luân chấn động, công đức kim quang hạo hãn lập tức cuốn ra, liên miên không dứt rơi xuống trên người Tinh Vệ thần điểu. "Xèo!

Xèo!

Xèo!" Công đức kim quang rơi vào trên thân Tinh Vệ thần điểu, từ trên người nó không ngừng truyền ra tiếng xèo xèo, sau đó liền thấy từng luồng khí đen bay lên, chính là nhân quả nghiệp lực cùng cấm chế trên người Tinh Vệ.

Dưới công đức kim quang, chúng không ngừng tiêu dung, cho đến khi hoàn toàn biến mất. "Thu!" Càn Khôn đánh ra một cái thủ quyết, tất cả công đức kim quang toàn bộ thu vào trong Công đức kim luân.

Lần này giải cứu Nguyên thần Tinh Vệ cũng không tốn bao nhiêu công đức, dù sao thời gian Tinh Vệ lấp biển còn ngắn, nhân quả nghiệp lực và cấm chế tích tụ cũng không nhiều.

Nếu không thì cũng phải tốn thêm chút công đức mới được. "Ông!" Lúc này, một cỗ khí vận lưu chuyển hội nhập vào trong Vô Lượng Cung, Càn Khôn cảm thụ một phen, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm.

Giải cứu con gái Nhân Hoàng, khí vận Nhân tộc mà hắn chưởng khống lại nhiều thêm vài phần, nhìn từ khí vận chưởng khống trước mắt, dường như so với Thái Thượng còn muốn nhiều hơn vài phần, ngược lại làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Bất quá đây cũng là chuyện tốt, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Sau khi Công đức kim luân biến mất, Tinh Vệ trong hư không cũng biến mất không thấy, thay vào đó là một vị nữ hài khả ái khoảng mười một mười hai tuổi, thân mặc thanh sắc y quần, đứng lơ lửng trên hư không. "Nữ Oa..." Toại Nhân Thị thấy thế, mỉm cười gọi.

Sau đó hắn vẫy tay một cái, Nguyên thần Nữ Oa bay tới, bị đánh vào trong thân thể, rồi thi triển đại pháp lực bắt đầu phục sinh Nữ Oa. "Oanh!" Đột nhiên, một cỗ khí tức hạo hãn từ trên người Nữ Oa bùng phát, một khắc sau liền thấy Nữ Oa chậm rãi mở hai mắt, rốt cuộc đã phục sinh.

Thấy vậy, Toại Nhân Thị và Càn Khôn khẽ gật đầu. "Như vậy, ta liền mang nàng về Nhân tộc trước, chuyện Nhân Hoàng còn phải tiếp tục..." Toại Nhân Thị nhìn về phía Càn Khôn nói.

Càn Khôn gật đầu đáp: "Chuyện Nhân Hoàng quan trọng, đi đi!" Toại Nhân Thị gật đầu, mang theo Nữ Oa rời khỏi Vô Lượng Cung. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Trần Đô. "Lần này đa tạ Nhân Tổ, đa tạ Cung chủ đã ra tay..." Thần Nông ôm Nữ Oa, hướng về phía Nhân Tổ hành lễ nói. "Đã việc này đã xong, ta liền không dừng lại nữa, chuyện của Nhân tộc, ngươi hãy quan tâm nhiều hơn..." Toại Nhân Thị nhìn Thần Nông cười nói. "Thần Nông tự đương tận tâm tận lực..." Thần Nông nghe vậy, lập tức khom người đáp.

Toại Nhân Thị gật đầu, sau đó nhìn tám vị trưởng lão nói: "Nếu lần này đã ở trong Nhân tộc, vậy thì cứ ở lại đây hiệp trợ Thần Nông một thời gian rồi hãy phản hồi Bồng Lai..." "Tuân lệnh Nhân Tổ!" Tám vị trưởng lão nghe vậy lập tức chắp tay đáp.

Toại Nhân Thị khẽ gật đầu, bước chân một cái đi về phía cửa, chưa được hai bước thân hình đã biến mất không thấy. "Cung tiễn Nhân Tổ!" Thần Nông cùng tám vị trưởng lão và các trưởng lão trong

Trần Đô nhao nhao hướng về phía Toại Nhân Thị rời đi, khom người chắp tay nói.

Thần Nông ôm chặt con gái, trên mặt lộ ra một nụ cười, khẽ gọi: "Nữ Oa..." ...

Thời gian trôi qua, trong lặng lẽ, Hồng Hoang lại qua mấy chục năm.

Nhân tộc dưới sự lãnh đạo của Thần Nông ngày càng lớn mạnh, hiện nay công tích của Thần Nông so với Phục Hy còn muốn mạnh hơn không ít, có thể trực truy Nhân tộc Tam Tổ.

Nhân tộc Tam Tổ ở thời đại ăn lông ở lỗ kia đã vì Nhân tộc khai sáng ra một thời đại mới, ý nghĩa đại biểu trong đó phi đồng nhất bàn, Thần Nông có thể so sánh với họ, liền có thể nhìn ra được một phần.

Vì Nhân tộc nếm bách thảo, bởi vậy được Nhân tộc truyền tụng là Dược Vương, sơn cốc nơi hắn suýt chút nữa thân vẫn cũng được tôn xưng mệnh danh là Thần Nông Giá.

Thần Nông sinh ở Khương Thủy, công đức viên mãn ở Thần Nông Giá, cho nên lại xưng là Viêm Đế.

Sự truyền tụng của Thần Nông trong Nhân tộc lúc này đã vượt qua Thiên Hoàng Phục Hy.

Ngay cả những nơi biên thùy Nhân tộc, những Nhân tộc từng giao hợp với Vu tộc, lúc này cũng đối với Thần Nông tôn kính có thừa, thậm chí xưng Thần Nông là Vô Thượng Đại Tôn Thần.

Thần Nông tại vị hơn hai trăm năm, cảm giác đã công đức viên mãn, đến lúc này, Thần Nông chỉ cần giống như Phục Hy tìm kiếm người nối nghiệp là có thể chứng đạo Địa Hoàng.

Lúc này, ánh mắt của Chư Thánh và một số đại năng Hồng Hoang cũng lần nữa tụ tập trên người Thần Nông.

Thần Nông sắp chứng đạo, vậy dự báo vị Nhân Hoàng tiếp theo sắp hàng thế.

Chương 369

...

Hồng Hoang, Đông Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy triệu tập Thập Nhị Kim Tiên cùng Nhiên Đăng đạo nhân có việc phân phó.

Nhìn Quảng Thành Tử và Thập Nhị Kim Tiên, Nguyên Thủy hài lòng gật đầu, sau đó phân phó Quảng Thành Tử: "Quảng Thành Tử, hiện nay Nhân Hoàng Thần Nông Thị chứng đạo ngay trước mắt, Nhân Hoàng giới tiếp theo cũng sắp hàng thế, ngươi hãy đến Nhân tộc thu hắn làm đồ đệ, hảo sinh dạy bảo, đợi sau khi Nhân Hoàng chứng đạo, ngươi cũng có công đức Nhân Hoàng để nhận." Nghe vậy, Quảng Thành Tử trong lòng đại hỷ, vội vàng tiến lên đáp: "Đệ tử cẩn tuân pháp chỉ của lão sư, nhất định sẽ dụng tâm dạy bảo Nhân Hoàng thành tài, không phụ sự kỳ vọng của lão sư." Nguyên Thủy nghe xong khẽ gật đầu nói: "Tốt, việc này sự quan trọng đại, nhất định phải dụng tâm làm." Quảng Thành Tử vội vàng đáp ứng, sau đó liền vui mừng lui sang một bên.

Phía dưới, Nhiên Đăng đạo nhân thấy Nguyên Thủy cư nhiên đem vị trí Nhân Hoàng Sư giao cho Quảng Thành Tử, trong lòng không khỏi phẫn uất.

Hắn dừng lại ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong đã bao lâu, nhưng chưa từng có cơ hội đột phá nào.

Nếu để hắn đi, hoặc giả có thể mượn nhờ công đức Nhân Hoàng nhất cử đột phá cũng không chừng, đáng tiếc Nguyên Thủy không cho hắn cơ hội.

Nhiên Đăng đạo nhân lại nghĩ, tuy rằng thân là Xiển Giáo Phó giáo

chủ, nhìn như tôn quý vô cùng, nhưng thân phận lại xấu hổ vô cùng.

Đến nay, trong Xiển Giáo chưa có một chuyện tốt nào đến lượt hắn.

Vô luận pháp bảo hay công đức đều vô duyên, chỉ ngồi giữ cái vị trí Phó giáo chủ hào nhoáng nhưng vô dụng này.

Nghĩ đến đây, Nhiên Đăng trong lòng hận Nguyên Thủy bất công.

Nhưng hắn chỉ là Đại La Kim Tiên, làm sao có thể chống lại Nguyên Thủy Thánh Nhân, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục ở trong cảnh giới xấu hổ và bất lực này. ...

Nhân tộc, cách đô thành Trần Đô mười vạn dặm về phía Bắc.

Có một bộ lạc trung hình của Nhân tộc tên là Hữu Hùng, nương tựa ở phụ cận Cơ Thủy.

Quân chủ bộ lạc Hữu Hùng tên là Thiếu Điển Thị, có hai phu nhân: một là Nữ Đăng, hai là Phụ Bảo, là hai chị em.

Một buổi tối nọ, Phụ Bảo thấy một đạo điện quang vây quanh sao Bắc Đẩu Xu Tinh, lập tức khỏa Xu Tinh kia rơi xuống, Phụ Bảo do đó cảm ứng mà mang thai.

Hoài thai hai mươi bốn tháng sau mới sinh hạ một tiểu nhi.

Tiểu nhi vừa mới xuất hiện, bên ngoài bộ lạc Hữu Hùng liền có một đạo nhân tới.

Thủ vệ tự nhiên báo cáo chuyện có đạo nhân đến cho tộc trưởng Thiếu Điển.

Thiếu Điển nghe nói có tu sĩ đến, không dám chậm trễ, buông đứa nhỏ xuống, vội vội vàng vàng nghênh đón ra ngoài.

Đến cổng bộ lạc, Thiếu Điển nhìn thấy một tu sĩ mặc nguyệt bạch đạo bào, tướng mạo phi phàm.

Thấy người này, trong lòng Thiếu Điển liền biết đây là tiên nhân, vội vàng tiến lên thi lễ.

Đạo nhân kia chính là Quảng Thành Tử, lĩnh pháp chỉ của Nguyên Thủy, trong ánh mắt hâm mộ của đông đảo sư đệ cùng sự đố kỵ của Nhiên Đăng, hạ sơn đến đây thu Nhân Hoàng làm đồ đệ.

Quảng Thành Tử hướng Thiếu Điển đánh một cái chắp tay, nói: "Bần đạo là đại đệ tử Quảng Thành Tử dưới tòa Bàn Cổ Tam Thanh chi nhất Ngọc Thanh Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, nay đặc biệt đến thu lệnh lang làm đồ đệ, Tộc trưởng không cần khách khí." Thiếu Điển nghe vậy, trong lòng đại hỷ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh Nhân chi tôn, tiểu nhi có thể được Thánh Nhân đệ tử thu nhập môn hạ, ngày sau thành tựu tất định phi phàm, lập tức hưng cao thải liệt đưa Quảng Thành Tử vào đại trướng trung ương bộ tộc.

Trong đại trướng, Thiếu Điển mời Quảng Thành Tử ngồi ghế trên, mình bồi tiếp ở phía dưới, phân phó thủ hạ tộc nhân đi gọi Phụ Bảo mang theo tiểu nhi mới sinh đến.

Không bao lâu, liền thấy Phụ Bảo ôm một đứa bé đi tới đại trướng.

Quảng Thành Tử đang nói chuyện với Thiếu Điển, ánh mắt không kìm được rơi vào trên người đứa bé kia, sau đó hài lòng gật đầu nói: "Thiên sinh đạo thai, thật là một khối ngọc thô a!" Phụ Bảo không biết sự tình, nhưng Thiếu Điển lại biết Thánh Nhân đệ tử muốn thu đồ đệ, liền vội vàng tiến lên nói: "Hài tử sơ sinh, xin tiên trưởng ban tên." Phụ Bảo bên cạnh cũng là người thông tuệ, vừa nghe Thiếu Điển hô lên hai chữ "tiên trưởng", đâu thể không biết sự tình, ánh mắt vội vàng nhìn về phía Quảng Thành Tử.

Nghe lời Thiếu Điển, Quảng Thành Tử trầm ngâm vài giây, nói:

"Hài tử này có duyên với ta, đã sinh ra ở gần Hiên Viên Khâu, vậy ban tên là Hiên Viên.

Không biết Tộc trưởng cảm thấy thế nào?" "Hiên Viên?!" Thiếu Điển cùng Phụ Bảo trong miệng nhẹ nhàng nhấm nuốt hai chữ này, càng phát giác hai chữ này thích hợp với nhi tử.

Đặc biệt là Phụ Bảo, trong miệng niệm hai chữ Hiên Viên, nhìn ánh mắt hài tử càng phát ra vẻ từ ái. "Đa tạ tiên trưởng ban tên, hài tử sau này liền gọi là Hiên Viên." Thiếu Điển hướng Quảng Thành Tử hành lễ, sau đó ánh mắt nhìn về phía hài tử. "Hôm nay bần đạo đặc biệt đến thu đồ đệ, đứa bé này đương vi thân truyền đệ tử của ta, không biết Tộc trưởng cho rằng thế nào?" Đợi Thiếu Điển xong, Quảng Thành Tử lần nữa mở miệng nói, sau đó thản nhiên nhìn Thiếu Điển Thị và Phụ Bảo, chờ đợi hai người trả lời.

Nghe vậy, Thiếu Điển Thị thần sắc vui vẻ, tiếp đó lại biến đổi, lo lắng hỏi: "Tiên trưởng nguyện ý thu Hiên Viên làm đệ tử, tại hạ tự nhiên cầu còn không được, thế nhưng, tiên trưởng có phải muốn mang Hiên Viên về trong núi tu hành hay không?" Quảng Thành Tử nghe xong, mỉm cười nói: "Tộc trưởng yên tâm, Hiên Viên đã là người kế nhiệm của bộ lạc, ngô tự sẽ lưu lại nơi này dạy bảo Hiên Viên, sẽ không mang hắn về núi." Thiếu Điển Thị nghe vậy, thần sắc không khỏi buông lỏng.

Dù sao ai cũng không muốn xa rời đứa con vừa mới sinh ra.

Thế là Quảng Thành Tử liền lưu lại bộ lạc Hữu Hùng, tĩnh đãi Hiên Viên lớn lên.

Quảng Thành Tử thu Hiên Viên làm đồ đệ xong, vì thuận tiện dạy bảo, liền ở lại trong bộ lạc.

Thời gian trôi qua cực nhanh, Hiên Viên ngày ngày trưởng thành, nháy mắt đã mười lăm năm trôi qua.

Trong thời gian này, Hiên Viên vẫn luôn đi theo Quảng Thành Tử học tập, tu luyện.

Khi Hiên Viên mười lăm tuổi, mỗi khi có rảnh rỗi liền bắt đầu giúp đỡ phụ thân Thiếu Điển Thị xử lý một số sự tình trong bộ tộc.

Sau khi Quảng Thành Tử biết được, yêu cầu Hiên Viên ban ngày giúp đỡ Thiếu Điển Thị trị lý bộ lạc, buổi tối mới theo hắn học đạo.

Từ đó về sau, ban ngày Hiên Viên xử lý sự vụ trong tộc, buổi tối lại đến chỗ Quảng Thành Tử học tập.

Hiên Viên đem hết thảy sự vụ xử lý đâu ra đấy, khiến cho bộ lạc Hữu Hùng ngày càng hưng thịnh.

Sau đó Thiếu Điển Thị thấy Hiên Viên có năng lực như thế, liền lấy cớ tuổi già, tinh lực thể lực không đủ, nhường lại vị trí Tộc trưởng cho Hiên Viên.

Bộ lạc Hữu Hùng dưới sự dẫn dắt của Hiên Viên dần dần phát triển lớn mạnh.

Các bộ tộc phụ cận nghe nói đệ tử của tiên nhân, lại là một bậc đại hiền, thế là nhao nhao cử tộc đầu nhập vào dưới trướng Hiên Viên.

Từ đó, bộ lạc Hữu Hùng bắt đầu phát triển thần tốc, trở thành một bộ tộc cường đại, tên tuổi Hiên Viên cũng bắt đầu lan truyền trong Nhân tộc. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, trong bộ lạc Hữu Hùng.

Chương 370

Trong Nhân tộc hiện tại, tuy rằng ruộng đất vô biên vô tế, có thể canh tác vô số, nhưng người thường không thể phân chia tốt, không biết là đất của ai, thường xảy ra tranh đoan.

Hiên Viên sau một phen khổ tư, bèn trên cơ sở của Thần Nông ra sức phát triển nông canh, đồng thời đo đạc ruộng đất, phòng chỉ tranh đoan phát sinh, tiếp đó phân phối lại đất đai trong bộ lạc, hiệp điệu lao tác.

Như vậy, dưới phương pháp của Hiên Viên, lương thực của bộ lạc Hữu Hùng tăng sản lượng rất lớn.

Trong tình huống lương thực sung túc, Hiên Viên lại căn cứ sở học, bắt đầu ra sức huấn luyện quân đội, trị quân nghiêm ngặt, thực lực quân đội lập tức được nâng cao đáng kể. ...

Nhân tộc, trong Trần Đô.

Thần Nông Thị đang tìm kiếm người thừa kế, nghe nói Tộc trưởng bộ lạc Hữu Hùng là Hiên Viên có đại tài, nghe về sự biến hóa của bộ lạc Hiên Viên, không khỏi nói: "Kẻ này hoặc giả chính là người thừa kế mà ta đang tìm kiếm a!" Sau khi trong lòng có sở sai trắc, Thần Nông Thị lập tức rời khỏi Trần Đô, đi về hướng bộ lạc Hiên Viên, muốn gặp người được Nhân tộc tôn sùng này.

Không chỉ có thế, Thần Nông Thị đi lần này thứ nhất là muốn gặp Hiên Viên, xem hắn có thật sự như lời đồn là một vị đại hiền hay không; thứ hai là nhìn xem biến hóa của bộ lạc Hữu Hùng, xem ngoại giới có hư truyền hay không.

Khi Thần Nông Thị một đường tân khổ đến bộ lạc Hữu Hùng, xuất hiện trước mắt ngài là một cảnh tượng hân hân hướng vinh,

Thần Nông Thị lập tức biết, Hiên Viên danh bất hư truyền!

Trong lòng càng thêm chờ mong được gặp Hiên Viên.

Thần Nông Thị tiến vào bộ lạc Hữu Hùng, biểu minh thân phận với mọi người, đồng thời yêu cầu gặp Hiên Viên.

Người trong bộ lạc Hữu Hùng khi biết Nhân tộc Cộng chủ Thần Nông Thị đến, không khỏi đều kinh hỉ vạn phần.

Phải biết uy tín của Thần Nông Thị trong Nhân tộc lúc này hoàn toàn siêu việt Thiên Hoàng Phục Hy.

Nay Thần Nông Thị có uy vọng như thế đến bộ lạc Hữu Hùng, mọi người làm sao có thể không kinh hỉ?

Thần Nông Thị được mời vào một gian nhà chờ đợi một lát thì Hiên Viên đã vội vàng chạy đến.

Thần Nông Thị không khỏi tỉ mỉ đánh giá Hiên Viên, chỉ thấy Hiên Viên thân cao chín thước, đôi mày như kiếm, một đôi mắt sáng ngời có thần, rực rỡ như sao, đứng ở đó tự có một cỗ vương giả chi khí tán phát ra, giữa hai mắt ẩn hàm vương bá chi khí nhàn nhạt.

Thần Nông vừa thấy, trong lòng than rằng: Thật là một chàng trai anh tuấn tinh thần!

Hiên Viên nghe thủ hạ hồi báo Nhân tộc Cộng chủ Thần Nông Thị đến, trong lòng cũng kinh hãi, không hiểu Thần Nông Thị đến đây vì sao!

Sau khi vội vàng chạy tới gặp Thần Nông Thị, liền quỳ xuống bái đạo: "Hữu Hùng tộc bộ lạc Tộc trưởng Hiên Viên bái kiến Cộng chủ!" Cùng đi với Hiên Viên còn có lão sư Quảng Thành Tử, lúc này cũng hướng Thần Nông chắp tay hành lễ nói: "Bần đạo Quảng Thành Tử bái kiến Nhân tộc Cộng chủ!" Thân phận Nhân Hoàng không phải bình thường, lại thêm lão sư của Thần Nông Thị là Đại Bằng - tam đệ

tử môn hạ Vô Lượng Cung, cho nên lễ số bề ngoài phải làm cho đủ.

Thần Nông cười đỡ Hiên Viên dậy, nói: "Hiên Viên tộc trưởng không cần đa lễ!

Ta cũng nghe nói Hiên Viên tộc trưởng là người đại hiền của Nhân tộc, hôm nay rốt cuộc gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền!" Tiếp đó, ngài quay đầu nói với Quảng Thành Tử: "Đạo trưởng không cần đa lễ..." Hiên Viên nghe vậy liên mồm khiêm hư đáp: "Cộng chủ quá khen!

Hiên Viên thẹn không dám nhận." Thần Nông Thị lại không để ý Hiên Viên khiêm hư, liền kéo Hiên Viên vào trong phòng, bắt đầu cùng Hiên Viên thảo luận một số vấn đề về việc trị lý bộ lạc, đồng thời quan sát cách làm người của Hiên Viên.

Qua một phen thảo luận, Thần Nông Thị phát hiện Hiên Viên quả nhiên là một vị đại hiền, nhưng đạo trị lý mà Hiên Viên thi hành lại không hoàn toàn là Vương đạo, mà là Vương đạo kết hợp với Bá đạo.

Thần Nông Thị thấy vậy, không khỏi có chút chần chờ, có nên để Hiên Viên làm người thừa kế hay không?

Sau khi suy nghĩ mãi, Thần Nông Thị kết hợp với tình huống Nhân tộc hiện nay, xác thực biện pháp của Hiên Viên sẽ xử lý tốt hơn một chút.

Cuối cùng, Thần Nông Thị quyết định để Hiên Viên trở thành người thừa kế của mình, trở thành Nhân tộc Cộng chủ nhiệm kỳ tiếp theo.

Sau khi hạ quyết tâm, Thần Nông Thị gọi Hiên Viên đến, nói: "Hiên Viên, ngươi chuẩn bị đi, theo ta về Trần Đô, ta muốn đem vị trí Nhân tộc Cộng chủ thiền nhượng cho ngươi." Hiên Viên nghe xong, lập tức đại kinh nói: "Cộng chủ, như thế làm sao được?

Hiên Viên tài đức gì, tự nhận không thể đảm nhiệm vị trí Cộng chủ, xin Cộng chủ thu hồi lời này!" Thần Nông Thị nghe vậy, chậm rãi nói: "Hiên Viên, ngươi có năng lực đảm nhiệm vị trí Nhân tộc Cộng chủ hay không, trong lòng ta tự nhiên minh bạch.

Được rồi, không cần nói nhiều, hiện tại thu thập theo ta về Trần Đô, đây là mệnh lệnh!" Hiên Viên nghe xong không còn cách nào, chỉ đành thành thật đi theo Thần Nông Thị về Trần Đô. ...

Mọi người bộ lạc Hữu Hùng nghe Thần Nông Thị muốn mang Hiên Viên về Trần Đô, đều cao hứng không thôi.

Quảng Thành Tử cũng lập tức biết được việc này, trong lòng cũng vui mừng quá đỗi.

Đã Thần Nông Thị làm như vậy, đó là công nhận tài năng của Hiên Viên, chuẩn bị đem vị trí Nhân tộc Cộng chủ truyền cho Hiên Viên, kết quả như vậy làm sao có thể không khiến Quảng Thành Tử cao hứng?

Như vậy, vị trí Nhân Hoàng của Hiên Viên đã định, Quảng Thành Tử chỉ cần đợi sau khi Hiên Viên chứng đắc Nhân Hoàng vị, định nhiên cũng sẽ được không ít công đức.

Hiện nay Quảng Thành Tử đã có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nếu được công đức Nhân Hoàng tương trợ, tu vi tất định bạo tăng, cách cảnh giới Chuẩn Thánh cũng sẽ tiến thêm một bước.

Hiên Viên theo Thần Nông Thị về Trần Đô, trước tiên làm trợ thủ cho Thần Nông Thị, bắt đầu làm quen với công việc của Nhân tộc Cộng chủ.

Sau khi Hiên Viên cơ bản đã quen thuộc, Thần Nông liền bắt đầu buông tay để Hiên Viên xử lý, mình ở một bên quan khán.

Thấy cách xử lý của hắn, trên mặt tràn đầy vẻ hài lòng, quả nhiên

không chọn lầm người.

Đã như vậy, Thần Nông lập tức hướng cả Nhân tộc tuyên bố: Ba năm sau sẽ thoái vị, thiền nhượng cho Hiên Viên.

Lúc này, các bộ lạc Nhân tộc đều nghe được tin tức này, biết được Cộng chủ Thần Nông đã tìm được người được chọn làm Nhân Hoàng tiếp theo, đó là Hiên Viên của bộ lạc Hữu Hùng.

Như vậy, liền đợi ba năm sau, đại điển thiền nhượng của hai người.

Đến lúc đó, Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của tân Nhân Hoàng, sẽ lại bước vào một thời đại mới. ...

Hồng Hoang, Đông phương đại lục, Đông Côn Luân Sơn.

Trong Ngọc Hư Cung.

Thần Nông định ra kỳ hạn ba năm thiền nhượng, lúc này chư Thánh tôn, đại thần thông giả quan chú Nhân tộc, tự nhiên đệ nhất thời gian liền đã biết được. "Như vậy, vị trí Nhân Hoàng của Hiên Viên đã định, chỉ chờ sau khi thiền nhượng, dạy bảo Nhân Hoàng quản lý sự tình Nhân tộc, đến lúc đó công đức Nhân Hoàng chi sư này liền tới tay..." Nguyên Thủy bấm tay tính toán một lát, mỉm cười nói.

Ngay sau đó, thần sắc hắn trở nên nghiêm túc, lẩm bẩm: "Nhân Hoàng chủ binh qua, việc này xác thực cũng không đơn giản, xem ra phải để Quảng Thành Tử lưu ý thật tốt một phen mới được..." "Nếu sự tình có biến, đệ tử trong cung cũng dễ xuất thủ tương trợ..." Nguyên Thủy nghĩ thầm, liền đưa ra quyết định.

Đã Nhân Hoàng chủ binh qua, vậy sự tình tự nhiên không thể đơn giản.

Như vậy, nếu Quảng Thành Tử ứng phó không nổi, vậy thì có thể để môn hạ đệ tử ra tay.

Chương 371

Chỉ cần môn hạ kỳ dư Kim Tiên cùng Nhiên Đăng ra tay, Nguyên Thủy tin tưởng, cho dù có Chuẩn Thánh xuất thủ, cũng không thành vấn đề. "Như vậy, liền chờ sự việc ngày sau..." Nguyên Thủy híp mắt, ánh mắt rơi vào trên Nhân tộc, trong miệng thản nhiên nói.

Dứt lời, trên đại điện liền không còn tiếng động. ...

Hồng Hoang, vùng biên thùy Nhân tộc.

Nơi này có một đại bộ lạc, do chín bộ lạc Quyến Di, Vu Di, Phương Di, Hoàng Di, Bạch Di, Xích Di, Huyền Di, Phong Di, Dương Di tổ thành, hợp xưng Cửu Lê hoặc Cửu Di.

Dưới mỗi bộ lạc lại có chín thị tộc, cộng lại là tám mươi mốt cái, nhân khẩu phồn thịnh, thực lực bàng đại.

Lúc trước sau đại chiến Vu Yêu, những Nhân tộc kết hợp với Vu tộc tạo thành mạch Nhân - Vu cũng sinh hoạt tại Cửu Lê, chịu ảnh hưởng của Phục Hy và Thần Nông, cuộc sống cũng khá hòa mục.

Nhưng vào ngày Hiên Viên đản sinh tại bộ lạc Hữu Hùng, bầu trời Cửu Lê nhất tộc có đại biến, phương viên ngàn dặm tối sầm, trong tầng mây càng có thiểm điện màu hồng đen giằng co giao triền.

Huyết sắc quang huy giáng xuống Cửu Lê tộc, càng có vạn quỷ cùng khóc vang trời, dọa một đám tộc nhân tim đập chân run, nhao nhao đóng chặt cửa sổ trốn ở nhà không dám ra.

Cứ như vậy kéo dài ba ngày, dị tượng mới tan hết, lại có thê tử của Tộc trưởng Cửu Lê tộc sinh hạ một lân nhi, tiếng khóc chấn thiên, trực tiếp đánh tan phù vân trên trời.

Hài nhi kia tuổi còn nhỏ đã sinh ra mày rậm mắt to, tiếng kêu vang

dội, tay chân tráng kiện, trên đầu mọc sừng.

Tộc trưởng đại hỷ, cho rằng trời ban thần tử.

Đứa bé này sinh ra đã nặng một trăm bảy mươi cân, bảy tuổi mới mở miệng biết nói, vừa mở miệng liền tự đổi tên thành Xi Vưu.

Lớn đến nay đã mười ba tuổi, thân cao hai trượng, không bái thiên địa, không tôn Thánh Nhân, không tu đạo pháp thế gian.

Xi Vưu trời sinh đã có thiên quân thần lực, tay không xé xác hổ báo dễ như chơi đùa, một thân sát khí hung hãn, dị thú Hồng Hoang cũng không dám trêu chọc hắn, từ nhỏ đã nổi danh trong tộc vì sức mạnh.

Trong mỗi lần luận võ của tộc, Xi Vưu đều đại hoạch toàn thắng.

Hắn làm người hào sảng dị thường, những chiến sĩ kia vì sự vũ dũng của hắn nên đối với hắn nói gì nghe nấy, tuổi còn nhỏ mà uy vọng trong tộc rất cao.

Tộc trưởng thấy vậy, trong lòng hưng phấn không thôi, thầm than Cửu Lê tộc rốt cuộc có truyền nhân! ...

Xi Vưu sinh ra có đại thần thông, có thể thao túng sức mạnh nguyên tố trong thiên địa, càng làm cho tộc nhân kính trọng là thân thể hắn cực kỳ cường hãn, đao kiếm tầm thường chém không vào.

Cho dù thần binh lợi khí cũng không cách nào lưu lại một chút vết tích trên người hắn, đều gọi là thiên nhân vậy!

Trong bộ lạc Cửu Lê, một số người lãnh đạo mạch Nhân - Vu nghe nói sự tình của Xi Vưu, vội vàng đến gặp.

Sau khi gặp xong, liền xác định: Xi Vưu chính là vị Tổ Vu thứ mười ba của Vu tộc ngày xưa - Xi Vưu Tổ Vu.

Trong bộ lạc Cửu Lê, tin tức Xi Vưu là Xi Vưu Tổ Vu vừa xác

định, khiến cho những người thuộc mạch Nhân - Vu và Vu tộc đều có chút chấn kinh.

Bởi vì bọn họ biết rõ, Vu tộc không có Nguyên thần, sau khi vẫn lạc liền trở về trong Hồng Hoang, sao có thể tiến hành chuyển thế luân hồi?

Trong Vu tộc, người duy nhất có Nguyên thần chính là Hậu Thổ Tổ Vu ngày xưa, nay là Luân Hồi Chi Chủ.

Nhưng nàng khác với các Tổ Vu khác, tự nhiên không thể đánh đồng.

Nhân tộc, trong bộ lạc Cửu Lê.

Năm bảy tuổi, Xi Vưu mới thức tỉnh ký ức kiếp trước.

Kiếp trước khi bị Thái Nhất giết chết, đoàn năng lượng kỳ dị trong đan điền đã mang theo Chân linh của hắn trực tiếp đầu nhập Lục Đạo Luân Hồi, sự tình cụ thể hắn cũng không rõ lắm. ...

Sau khi xác định thân phận chân thật của Xi Vưu, chúng nhân mạch Nhân - Vu tự nhiên lựa chọn đi theo Xi Vưu, hy vọng có thể trọng chấn uy vọng Vu tộc.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, nháy mắt đã mười mấy năm.

Những năm này, Xi Vưu cũng trở nên càng thêm thành thục, đồng dạng, Xi Vưu cũng làm ra không ít cống hiến.

Ví dụ như phát minh ra cung tên, trường mâu, gia tăng trình độ săn bắt dễ dàng, cải thiện mức sống của tộc nhân.

Sau đó hắn cũng đem một số Vu pháp phổ thông truyền cho bách tính, giúp bách tính cải thiện thể chất, thọ mệnh kéo dài...

Như vậy, danh vọng của Xi Vưu trong bộ lạc Cửu Lê nhất thời không ai bằng.

Theo uy vọng của Xi Vưu tại bộ lạc Cửu Lê càng mạnh, phụ thân hắn trong lòng càng vui mừng, lại qua vài năm, liền đem vị trí Tộc trưởng Cửu Lê tộc truyền cho hắn.

Trong Hồng Hoang, một số Vu tộc may mắn còn sống sót sau đại chiến Vu Yêu, biết được Xi Vưu tái thế, cũng nhao nhao đến đầu quân, hy vọng Xi Vưu dẫn dắt trọng chấn uy vọng.

Có những Vu tộc này và mạch Nhân - Vu gia nhập, thực lực bộ lạc Cửu Lê mạnh chưa từng thấy, liền bắt đầu thôn tính các bộ lạc chung quanh. ...

Nhân tộc, Trần Đô.

Thời gian ba năm chớp mắt đã qua, hôm nay cũng là lúc Hiên Viên kế vị Nhân tộc Cộng chủ.

Lúc này, vẫn là trên tòa cao đài bên ngoài Trần Đô kia, duy nhất khác biệt là người thiền nhượng nay đã biến thành Thần Nông và Hiên Viên, không còn là Phục Hy và Thần Nông nữa.

Đứng bên cạnh hai người là Nhân Hoàng Sư: Đại Bằng cùng Quảng Thành Tử.

Dưới cao đài, Nhân tộc đến quan lễ so với lúc Phục Hy truyền ngôi cho Thần Nông lại tăng thêm rất nhiều, dù sao Nhân tộc trải qua sự dẫn dắt của Nhân Hoàng Thần Nông, nay lại tiến thêm một bước dài.

Nhân khẩu Nhân tộc gia tăng vô số, vô luận nhìn từ nhân số hay thực lực, Nhân tộc lúc này đều xứng đáng là đệ nhất đại tộc của Hồng Hoang đại lục.

Thần Nông cùng Hiên Viên bước lên cao đài, Thần Nông nhìn thoáng qua Hiên Viên, gật gật đầu với hắn, sau đó hai người cùng tiến lên, hướng Thiên đảo cáo, một lát sau, chỉ thấy vô số kim hoa ngưng

kết trên bầu trời, rải xuống.

Mấy giây sau, trên bầu trời trong vắt như rửa xuất hiện bảy đạo thân ảnh.

Chương 372

Chính là Lục Thánh, Hậu Thổ, Thái Thượng, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề giá lâm.

Sau đó là đội ngũ Bồng Lai Thánh Địa do Nhân tộc Tam Tổ và Thiên Hoàng Phục Hy cầm đầu. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, ngoại thành Trần Đô.

Lục Thánh và Hậu Thổ cùng Nhân tộc Nhân Tổ, Thiên Hoàng đều đã có mặt, thiền nhượng đại điển cũng chính thức bắt đầu.

Thần Nông đi đến bên cạnh cao đài, lãng thanh nói: "Ngô là Thần Nông Thị, trồng ngũ cốc, nếm bách thảo, nay công đức viên mãn, không còn thích hợp đảm đương vị trí Nhân tộc Cộng chủ.

Hôm nay ta chính thức tại đây đem vị trí Nhân tộc Cộng chủ thiền nhượng cho Nhân tộc đại hiền, Tộc trưởng bộ lạc Hữu Hùng - Hiên Viên Thị.

Từ hôm nay trở đi, Hiên Viên sẽ chính thức trở thành Nhân tộc Cộng chủ, dẫn dắt Nhân tộc tiếp tục tiến lên..." Nhân tộc dưới cao đài nghe Thần Nông nói xong, lập tức bắt đầu tề thanh cao hô tên Thần Nông và Hiên Viên, giống như tình huống của Phục Hy lần trước.

Khi Nhân tộc chúng nhân lớn tiếng cao hô, chỉ thấy thiên ngoại chiếu xuống một đạo công đức kim quang thô to, công đức kim quang lần này thậm chí còn nhiều hơn cả Phục Hy.

Công đức hạ xuống xong chia làm hai phần, trong đó một phần lớn ước chừng tám thành quy về Thần Nông, phần còn lại một phần nhỏ ước chừng hai thành quy về trên người Đại Bằng.

Đại Bằng thấy thế mỉm cười, lúc này chưa hấp thu công đức, tạm

thời thu lại trước, chờ khi về núi sẽ hấp thu để tăng thực lực.

Còn Thần Nông thì bị công đức kim quang bao bọc bên trong.

Lúc này, Toại Nhân Thị thản nhiên cười một tiếng, bước lên một bước, lấy ra Không Động Ấn, khẽ quát: "Nhân Hoàng, lập!" Không Động Ấn phát ra một tiếng long ngâm, một đạo Nhân Hoàng long khí thô to đột nhiên bay ra, trực tiếp đi vào trong cơ thể Thần Nông, khí thế Thần Nông lập tức bạo trướng.

Không bao lâu sau, chỉ thấy công đức kim quang bao bọc Thần Nông Thị biến mất, Thần Nông lúc này cũng giống như Phục Hy, tu vi tăng lên tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, chứng đắc Nhân Hoàng đạo quả, từ đây vạn kiếp bất ma, lượng kiếp bất diệt.

Thần Nông hướng về phía Đại Bằng vi vi hành lễ, chấm dứt tình thầy trò giữa Đại Bằng và hắn, dù sao hiện tại hắn đã là Nhân Hoàng, không thể lại xưng là đệ tử Đại Bằng nữa, phải cố cập thân phận của mình.

Nhân Hoàng giao tiếp hoàn tất, Lục Thánh và Hậu Thổ lục tục rời đi, Toại Nhân Thị đinh ninh vài câu xong cũng lập tức phản hồi Bồng Lai Thánh Địa.

Nghi thức giao tiếp Nhân Hoàng đến đây kết thúc.

Thần Nông bước lên phía trước, cười với Hiên Viên nói: "Hoàng đệ, Nhân tộc liền giao cho ngươi, ta cùng Hoàng huynh chờ ngươi ở Thánh Địa." Nói xong, cũng không đợi Hiên Viên đáp lời, liền cùng Phục Hy, Nhân tộc Tam Tổ giá vân bay về phía Bồng Lai ngoài Đông Hải.

Hiên Viên nghe Thần Nông nói vậy, cũng không quản hai người Phục Hy Thần Nông đã bay xa, lập tức hướng về phía đó cung thân chắp tay nói: "Hiên Viên định đương không phụ sự ủy thác của hai vị

Hoàng huynh, sẽ kiệt tận toàn lực thủ hộ Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc đi tới huy hoàng." Lúc này, chúng Nhân tộc đều bái đảo tại địa, cung tiễn hai vị Nhân Hoàng cùng ba vị Nhân Tổ và tám vị trưởng lão, thẳng đến khi mọi người biến mất nơi chân trời mới đứng dậy.

Từ đây, Nhân tộc bước vào thời đại Nhân Hoàng Hiên Viên. ...

Kể từ khi Hiên Viên đăng thượng vị trí Nhân Hoàng, mang theo một bầu hùng tâm tráng chí muốn dẫn dắt Nhân tộc thật tốt, nhưng sự thật lại không hề đơn giản như hắn tưởng tượng.

Làm Tộc trưởng bộ lạc Hữu Hùng, quản lý một bộ tộc chỉ cần dựa vào mình là có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, lại thêm nhân tài trong bộ lạc, dẫn dắt tốt một đại bộ lạc là chuyện đơn giản.

Nhưng hiện nay quản lý chính là cả Nhân tộc, số lượng Nhân tộc lúc này nào chỉ có vạn ức, cũng phải có mấy ngàn ức, cộng thêm những bộ lạc kia đều tản mát ở các ngóc ngách đại địa Hồng Hoang, làm cho mệnh lệnh của Hiên Viên không cách nào truyền đạt, do đó ảnh hưởng rất lớn đến sự chưởng khống của Hiên Viên đối với Nhân tộc.

Nhân khẩu Nhân tộc càng ngày càng nhiều, mỗi ngày sự tình cần xử lý cũng càng ngày càng nặng, dần dần hắn có cảm giác lực bất tòng tâm.

Quảng Thành Tử đối với việc này cũng hào vô biện pháp, dù sao hắn chỉ là người tu đạo, nếu khai đàn giảng đạo pháp, giảng thuật thiên địa đại đạo có lẽ hắn có thể nói đạo lý rõ ràng.

Nhưng bảo hắn giúp Hiên Viên trị lý quốc gia, căn bản là râu ông nọ cắm cằm bà kia, không liên quan gì đến đạo a!

Cho nên, hắn cũng không có cách nào giúp đỡ Hiên Viên.

Hiên Viên vì thế mà cả ngày phiền não không thôi.

Một đêm nọ, Hiên Viên bỗng nằm mơ: một trận đại phong hiếm thấy đem trần cấu trên đại địa quét sạch sành sanh, chỉ còn lại một mảnh thế giới thanh bạch; lại mơ thấy có người cầm thiên quân chi nỏ, lùa vạn đàn dê.

Mơ tới đây, Hiên Viên bỗng nhiên bừng tỉnh, tinh tế nhớ lại tình cảnh trong mộng vừa rồi.

Hồi lâu sau, mới hưng phấn tự lẩm bẩm: "Thì ra là như thế, phong vi hào lệnh, chấp chính giả dã.

Cấu khứ thổ, hậu tại biên.

Chẳng lẽ thiên hạ có người họ Phong tên Hậu?

Có thể sử thiên quân chi nỏ, tất nhiên là người có dị lực, lùa vạn đàn dê, là làm việc thiện trong chăn nuôi.

Chẳng lẽ thiên hạ có người họ Lực tên Mục?" Trong lòng Hiên Viên y cựu nhận định giấc mơ này nhất định là do Thượng Thiên thương hắn phiền não nên hạ xuống báo mộng. ...

Ngày hôm sau, tại nghị sự sảnh Trần Đô.

Hiên Viên lập tức triệu khai đại hội, nói với quần thần: "Đêm qua ta có nằm mơ, là Thượng Thiên muốn ban cho ta phụ tá đại thần, một người tên Phong Hậu, một người tên Lực Mục, các ngươi hãy đi tế tâm tìm kiếm, đây là đại sự của Nhân tộc ta, chư vị không được chậm trễ!" Nghe vậy, quần thần liền tề tề đáp: "Định không phụ sự kỳ vọng của Cộng chủ!" Từ đó, Hiên Viên ngày ngày ăn ngủ không yên, lo lắng chờ đợi tin tức của thủ hạ.

Ba tháng sau, rốt cuộc đợi được tin tức, ở vùng Hải Ngung có một người tên là Phong Hậu tự mình cày ruộng, là người bộ tộc Phong Duyện, hậu duệ của Thiên Hoàng Phục Hy.

Nghe vậy, Hiên Viên đại hỷ, vội lệnh người chuẩn bị xe giá, tiến

đến tìm kiếm Phong Hậu.

Ba ngày sau, đoàn người Hiên Viên rốt cuộc đến vùng Hải Ngung.

Khi đi qua một mảnh ruộng, chợt nghe từ trong ruộng truyền đến một trận tiếng ca: 'Thượng thiên viên viên, hạ địa phương phương.

Sinh phùng tư thế, đắc ngộ minh vương.' Hiên Viên trong lòng hiếu kỳ, liền mệnh lệnh người đánh xe đi xem, chỉ thấy trong ruộng đang có một nông phu canh tác, nông phu kia từ xa đã nhìn thấy hắn, nhưng không thèm để ý, lau mồ hôi xong lại cúi đầu tiếp tục làm việc.

Hiên Viên tỉ mỉ quan sát người kia, chỉ thấy người này đường đường nghi biểu, diện mạo chính khí, là người có đại trí tuệ.

Trong lòng thầm nghĩ: "Tuy là nông phu, nhưng khí chất vĩ ngạn, không thể coi thường!" Thế là liền ra lệnh tùy tùng đi hỏi nông phu kia là người phương nào.

Không bao lâu, tùy tùng trở về đáp: "Người kia nói: 'Quân thần biệt đồ, các an kỳ sự, hà lao vấn yên' (Vua tôi khác đường, mỗi người một việc, sao phải hỏi han)." Hiên Viên nghe vậy, cười nhạt nói: "Đây là hiền giả, không phải nông phu!" Thế là liền xuống ngự liễn, đi về phía nông phu kia.

Nông phu từ xa nhìn thấy Hiên Viên đi tới, vội vứt bỏ cái cuốc trong tay, quỳ rạp xuống đất, cung kính nói: "Tham kiến Cộng chủ!" Hiên Viên đỡ dậy, hỏi: "Hiền sĩ sao lại ẩn cư ở đây?

Không xuất đại thiên hành đạo?

Xin hỏi cao danh đại tính của hiền sĩ?" Nghe vậy, nông phu đáp: "Thần họ Phong tên Hậu, tài sơ học thiển, không kham thế dụng, chỉ ở đây cung canh mà thôi..." Nghe thế, Hiên Viên trong lòng đại hỷ, Phong Hậu, chính là người cần tìm.

Chương 373

Lập tức nói: "Ta quan hiền sĩ là người có đại tài, hiện nay Nhân tộc ta đang cần hiền sĩ như vậy khuông phò xã tắc, xin hãy xuất sơn giúp ta!" Phong Hậu nghe vậy, cúi đầu suy nghĩ một lát, sau đó đáp: "Đã như vậy, há dám không tuân mệnh Cộng chủ!" Hiên Viên nghe xong, thần sắc vui vẻ, lập tức kéo Phong Hậu lên ngự liễn, cùng ngồi trở về. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, phụ cận bộ lạc Phong Duyện.

Hiên Viên tìm được một vị hiền thần trong mộng là Phong Hậu xong, liền khởi trình phản hồi Trần Đô.

Trên đường đi ngang qua một đầm lầy lớn, chỉ thấy một tiều phu trong rừng núi đang nhìn ngó xung quanh, Hiên Viên quan sát hồi lâu.

Hiên Viên thấy tiều phu kia uy phong lẫm lẫm, chí khí ngang tàng, khí tức uy vũ đập vào mặt khiến người ta phải nghiêm nghị.

Hiên Viên lập tức mệnh lệnh người dừng ngự liễn, xuống xe đi đến trước mặt tiều phu, hỏi: "Hiền sĩ, vì sao lại ở chỗ này nhàn du, không ra phụ quốc an dân?" Nghe vậy, lại thấy tiều phu kia vội quỳ phục bái đạo: "Thần là tài hèn, không đủ dùng cho đời, nên tránh ở chỗ này." Hiên Viên nghe xong, liền hỏi tiều phu: "Không biết cao danh đại tính của hiền sĩ?" Tiều phu đáp: "Thần là Lực Mục vậy!" Nghe thế, Hiên Viên trong lòng vui vẻ, trên mặt lộ ra nụ cười nói: "Hiền sĩ có nguyện theo ta về triều, phụ bật giang sơn xã tắc?" Nghe vậy, Lực Mục lại không hề chần chờ, lập tức sảng khoái trả lời: "Nguyện vì Cộng chủ khu sử!" Nghe Lực Mục trả lời, Hiên Viên cười to nói: "Hôm nay trời giúp ta, lại để cho ta tìm được hai vị hiền sĩ, có thể thấy được trời phù hộ Nhân tộc ta a!" Nói xong, liền kéo

Lực Mục lên ngự liễn, hồi quy Trần Đô. ...

Ngày thứ hai sau khi về Trần Đô, Hiên Viên liền triệu khai Nhân tộc đại hội, trước mặt mọi người bổ nhiệm Phong Hậu làm Thượng Tương, Lực Mục làm Thượng Tướng.

Từ đó Hiên Viên văn có Phong Hậu phụ tá, võ có Lực Mục giúp huấn luyện quân đội, sau lại có Đại Hồng, Thường Tiên phụ bật trị lý thiên hạ, Hiên Viên đem Nhân tộc trị lý đâu ra đấy.

Sau này Hiên Viên lại vì sinh ra có Thổ đức chi thân, bởi vậy xưng là Hoàng Đế, lấy ý tôn quý!

Nhưng mà, Nhân tộc dưới sự lãnh đạo của Hiên Viên chỉ là lăn bánh theo quán tính về phía trước mà thôi.

Hiên Viên có đại năng, lại không có đại tài trị thế như Phục Hy Thần Nông, thủ hạ của hắn tuy năng nhân bối xuất, nhưng tư chất cũng có hạn, chỉ có thể rập khuôn theo lề lối cũ.

Như vậy, trong thời gian Hiên Viên đương chính, Nhân tộc phát triển tuy nhanh, nhưng làm sao so được với khí tượng đỉnh thịnh khi Phục Hy và Thần Nông tại vị.

Hiên Viên cũng là một người không cam lòng rớt lại phía sau, hai vị Nhân Hoàng trước đều có đại cống hiến cho Nhân tộc, thâm đắc dân ý.

Cho nên Hiên Viên tính cách hiếu thắng nhất tâm muốn vượt qua Phục Hy cùng Thần Nông, để Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của mình đi tới đỉnh phong cao hơn.

Nhưng lý tưởng và hiện thực có chút sai biệt, trong thời gian ngắn, Hiên Viên không cách nào làm cho Nhân tộc tiến bộ tái tạo huy hoàng, nhưng tịnh không đại biểu hắn không có năng lực này.

Vấn đề là Nhân tộc không đồng tình với biện pháp của hắn, chuẩn

xác hơn là Nhân tộc không tin tưởng Hiên Viên.

Chỉ vì thời gian Hiên Viên xuất thế quá ngắn, cống hiến cho Nhân tộc quá ít, cũng là nguyên nhân ảnh hưởng lực không đủ.

Ảnh hưởng lực không đủ thì chính sách Hiên Viên ban bố cũng khó thực hiện, chính sách không thể thực hiện thì tự nhiên sẽ ảnh hưởng địa vị của Hiên Viên trong Nhân tộc, như vậy ảnh hưởng lực sẽ càng thấp.

Đối với việc này, Hiên Viên suy nghĩ mãi, cảm thấy cần phải triệt để chỉnh hợp cả Nhân tộc, như vậy mới có thể thực thi chính sách triệt để.

Chỉnh hợp Nhân tộc tự nhiên là đem các bộ lạc còn lại của Nhân tộc toàn bộ dung nhập vào bộ lạc Hiên Viên, như vậy mới có thể tăng cường uy tín của Hiên Viên, càng dễ dàng thực thi chính sách.

Chỉ là lời này của Hiên Viên vừa nói ra, lập tức bị không ít thủ lĩnh bộ lạc phản đối.

Thân là thủ lĩnh bộ lạc, tự nhiên mỗi người là một thổ hoàng đế.

Nếu Nhân tộc toàn bộ bị Hiên Viên dung hợp làm một, vậy chẳng phải bọn họ phải ăn nhờ ở đậu sao?

Bảo bọn họ làm sao chịu được.

Chỉ là bộ lạc Hiên Viên sau khi dung hợp không ít bộ lạc, sớm đã trở thành bộ lạc đỉnh cấp trong Nhân tộc, cộng thêm uy vọng của Hiên Viên, không ít bộ lạc cũng đều tự giác dung nhập vào bộ lạc Hiên Viên.

Bởi vậy, thực lực bộ lạc Hiên Viên lần nữa bay lên, trực tiếp trở thành đệ nhất đại bộ lạc Nhân tộc.

Hiên Viên thấy chính sách có thể thực thi hoàn mỹ trong bộ lạc

Hiên Viên, liền định đem toàn bộ bộ lạc còn lại dung nhập vào.

Trong quá trình tuy trải qua một phen khổ chiến, nhưng kết quả là Hiên Viên thành công nạp tất cả các bộ lạc vào bộ lạc Hiên Viên, đương nhiên, ngoại lệ duy nhất là bộ tộc Cửu Lê ở khu vực biên duyên Nhân tộc.

Điều làm cho Hiên Viên khó chịu là, trong khi hắn khoách trương bộ lạc, một bộ lạc khác của Nhân tộc là Cửu Lê tộc đồng dạng cũng đang khoách trương khu vực của mình.

Đợi đến khi Hiên Viên phát hiện tình huống này, Cửu Lê tộc đã sớm thu súc phòng tuyến, bắt đầu tiêu hóa thành quả lần này.

Khi biết được tình huống này, Hiên Viên suýt chút nữa tức lệch mũi.

Hắn đả loạn cách cục Nhân tộc, muốn làm cho nó trở nên thích hợp hơn, kết quả trái cây lại bị người khác trộm ăn một nửa, Hiên Viên đối với việc này tự nhiên não nộ không thôi.

Nhưng Hiên Viên cũng không có hành động gì, dù sao hắn có thể làm, người khác vì sao không thể làm.

Hơn nữa, hiện nay Cửu Lê tộc tuy chỉ chiếm một phần năm Nhân tộc, nhưng người Cửu Lê tộc đều là hạng người thân cường lực tráng, nếu thật sự đánh nhau, tổn thất là Nhân tộc, cho nên Hiên Viên cũng không có ý tứ khai chiến.

Chỉ là Hiên Viên không muốn khai chiến, không đại biểu Cửu Lê tộc không muốn khai chiến.

Xi Vưu lấy lý do Hiên Viên tự ý động binh, cưỡng ép chinh chiến bộ lạc khác, suất lĩnh đại quân Cửu Lê tộc hạo hạo đãng đãng tiến về phía bộ lạc Hiên Viên.

Hiên Viên nghe xong, tự nhiên tức đến mức tam thi thần bạo

khiêu, ta không đi tìm ngươi gây phiền toái thì thôi!

Ngươi lại dám tìm ta, nếu không phải sợ dẫn đến nội chiến Nhân tộc bùng nổ, ta đã sớm xuất binh rồi.

Đối với việc này, Hiên Viên cấp tốc triệu tập các cao tầng Nhân tộc, bắt đầu thương nghị.

Sau khi tất cả cao tầng Nhân tộc thương nghị, quyết định đưa ra chỉ có một: Chiến đấu.

Thế nhưng trận chiến tiếp theo, Hiên Viên lại đại bại.

Nói là Nhân tộc, tự nhiên không phải là đối thủ của Vu tộc và Nhân - Vu bộ tộc Cửu Lê.

Dưới một phen giao thủ, bên Hiên Viên lại bỏ mũ vứt giáp, đại bại mà về.

Kết quả như vậy Hiên Viên cũng không ngờ tới, cứ tưởng cùng là Nhân tộc, nhưng không ngờ trong đó có Vu tộc và mạch Nhân - Vu, như vậy thì không có bao nhiêu phần thắng.

Dù sao bên Cửu Lê bộ tộc kia có Đại Vu tồn tại, uy lực của Đại Vu ai cũng biết, bên này không có ai có thể ngăn cản.

Hiên Viên suy tư một phen, cảm thấy chi uy của Đại Vu thì tu sĩ Nhân tộc xác thực không cách nào ngăn cản, bất quá trong Hồng Hoang những tiên nhân kia định có phương pháp giải quyết, lão sư Quảng Thành Tử của hắn chính là đắc đạo chân tiên.

Như vậy, nhất định sẽ có biện pháp đối phó Đại Vu.

Hiên Viên đại hỷ, vội vàng cho người đi mời lão sư Quảng Thành Tử, xem ngài có biện pháp gì giải quyết khốn cục hiện nay hay không.

Chương 374

...

Hồng Hoang, Nhân tộc, trong chiến trường.

Lúc này đã tới tiết khí mùa đông, đêm khuya, Hiên Viên ngồi trong quân trướng bộ lạc Hữu Hùng, cùng chúng vị đại thần thảo luận công việc với Cửu Lê nhất tộc.

Đang lúc Hiên Viên cùng chúng đại thần sầu mi khổ kiểm, thị vệ ngoài cửa báo tin Nhân Hoàng sư Quảng Thành Tử đã được mời tới, đang chờ ngoài cửa.

Hiên Viên biết lão sư đến, không khỏi vui mừng quá đỗi, liên mang suất chúng thần ra ngoài nghênh đón Quảng Thành Tử vào trướng nghị sự.

Quảng Thành Tử sau khi hỏi thăm tình hình hai quân, không khỏi trầm tư, quả thật theo tình huống bình thường, cực kỳ bất lợi cho Hiên Viên.

Nhưng lúc này hắn cũng không có đạo giải quyết, chỉ cô thân một người, làm sao là đối thủ của vài vị Đại Vu, càng đừng đề cập chuyện hành quân đánh giặc.

Lúc trước Quảng Thành Tử tưởng rằng làm Nhân Hoàng sư sẽ nhẹ nhõm, ai ngờ lại phiền toái như vậy, tình huống trước mắt đã vượt ra khỏi dự liệu của Quảng Thành Tử.

Đám người Hiên Viên không biết, nhưng Quảng Thành Tử lại biết, trong những năm Vu Yêu tranh bá, Đại Vu tầm thường trong Vu tộc liền có thực lực Đại La Kim Tiên, nhìn trận doanh đối diện, hai vị đỉnh cấp Đại Vu Tương Liễu, Cửu Phượng lại có thực lực Đại La

Kim Tiên đỉnh phong.

Hiên Viên nhìn Quảng Thành Tử trầm mặc không nói, trong lòng cũng lo lắng, chỉ có thể lần nữa mở miệng hỏi: "Không biết lão sư có diệu kế gì giúp đệ tử lui địch?" Quảng Thành Tử lược vi trầm ngâm, nói với Hiên Viên: "Đối phương người đông thế mạnh, đợi vi sư lên Ngọc Hư Cung mời lão sư chiêu chư vị sư thúc đến, tự khắc có thể phá địch." ...

Tuy rằng Quảng Thành Tử nói với Hiên Viên mời chư vị sư đệ đến tương trợ liền có thể giúp phá Cửu Lê bộ tộc, nhưng kỳ thật trong lòng Quảng Thành Tử cũng không nắm chắc.

Bởi vì hắn hiểu rõ, mấy sư huynh đệ cũng chưa chắc địch nổi một đám Đại Vu của Cửu Lê bộ tộc, nhưng trước mặt đồ đệ tổng không thể lùi bước được.

Huống hồ, trận này nếu không thể thắng, Hiên Viên liền không cách nào thống nhất Nhân tộc, vậy thì nói gì đến chuyện chứng đạo Nhân Hoàng?

Đến lúc đó, hắn cũng không nhận được bất cứ công đức nào, bởi vậy Quảng Thành Tử lúc này cũng bách bất đắc dĩ, chỉ có thể kỳ vọng vào Ngọc Hư Cung, xem lão sư nhà mình có biện pháp gì hay không.

Nghe vậy, Hiên Viên đại hỷ nói: "Đa tạ lão sư tương trợ, đệ tử cảm kích bất tận." Quảng Thành Tử khẽ gật đầu, sau đó liền ra khỏi đại trướng, giá vân bay về hướng Đông Côn Luân Sơn. ...

Hồng Hoang, Đông Côn Luân Sơn, trước Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy coi trọng lễ nghi nhất, Quảng Thành Tử cũng tôn trọng lão sư nhà mình, tự nhiên không dám tự tiện xông vào, nhờ Bạch Hạc đồng tử đi vào thông báo Nguyên Thủy một tiếng.

Một lát sau, Bạch Hạc đồng tử đi ra, Nguyên Thủy cho Quảng

Thành Tử tiến điện.

Quảng Thành Tử vào đại điện, tham bái Nguyên Thủy xong, liền bẩm báo chuyện bộ lạc Cửu Lê và chúng Vu tộc cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy nghe xong, hơi nhíu mày, tự nhiên biết rõ trong Tam Hoàng, vị Nhân Hoàng cuối cùng này công đức lớn nhất, nhưng chứng đạo cũng khó nhất, nhưng cũng chưa từng nghĩ Vu tộc sẽ lại xuống núi. "Lần này Vu tộc xuống núi, chắc là kế sách của Hậu Thổ, nếu là thật, cổ kế liền không chỉ đơn giản như vậy.

Huống hồ, Hậu Thổ cùng vị kia quan hệ không tệ, Toại Nhân Thị lại là Chấp niệm thi của hắn, sẽ không ra tay..." "Hiên Viên chủ binh qua, con đường chứng đạo nhiều chuyện binh đao, xem ra đây là Thiên Đạo minh minh chi trung đối với Nhân Hoàng binh qua ma luyện, cũng là con đường tất phải đi qua." "Chỉ bất quá Xi Vưu là Tổ Vu ngày xưa, lần này trọng sinh, liền giáp tạp mưu tính ở bên trong, vọng đồ đoạt được vị trí Nhân tộc Cộng chủ, thiết thủ khí vận Nhân tộc tương trợ Vu tộc..." "Chỉ đáng tiếc, lấy thực lực Nhân tộc đoạn nhiên không có cơ hội.

Tái giả, hắn cũng chỉ là đối tượng ma lệ để Hiên Viên chứng đạo mà thôi, tịnh không có tí ti khả năng thành công nào..." Trong lòng ý niệm ngàn chuyển, Nguyên Thủy liền đã đoán được đại khái.

Đã như vậy, Quảng Thành Tử là Nhân Hoàng sư, lần này tương trợ Hiên Viên đại phá Xi Vưu đại quân, liền thế tại tất hành.

Vị trí Cộng chủ, chung quy là của Hiên Viên. "Quảng Thành Tử, minh chung triệu tập chư vị sư huynh đệ..." Nguyên Thủy nhìn Quảng Thành Tử, thản nhiên mở miệng nói. "Vâng!" Nghe vậy, Quảng Thành Tử đáp một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Đến ngoài cửa Ngọc Hư Cung, Quảng Thành Tử vận túc pháp lực,

trùng trùng gõ vang kim chung trước Ngọc Hư Cung. "Boong!" Tiếng chuông du dương, xa xa khuếch tán ra ngoài, cùng một thời gian, đệ tử môn hạ Xiển Giáo đều đã nghe được tiếng chuông, sau đó hướng về Ngọc Hư Cung chạy tới. ...

Trong vòng một ngày, tất cả đệ tử đều đã tới.

Trong đại điện Ngọc Hư Cung, mười hai đệ tử thân truyền của Xiển Giáo liên đồng Nhiên Đăng đạo nhân và ký danh đệ tử Nam Cực Tiên Ông đều có mặt đầy đủ.

Thấy môn hạ đệ tử tề tựu đông đủ, Nguyên Thủy mới chậm rãi mở miệng nói: "Hiện nay Tam Hoàng Ngũ Đế đã truyền tới vị thứ ba là Nhân Hoàng Hiên Viên Thị, nhiên, trong Nhân tộc có mạch Nhân - Vu và Vu tộc muốn trọng hưng Vu tộc.

Cửu Lê chi chủ Xi Vưu không rõ thiên số, vọng động binh qua, trí sử Nhân tộc nội loạn.

Nay liền mệnh các ngươi xuống núi, tương trợ đại sư huynh Quảng Thành Tử của các ngươi, cùng nhau phụ tá Nhân Hoàng, đợi khi Nhân Hoàng chứng đạo, các ngươi tự nhiên cũng có thể nhận được một phần công đức Nhân Hoàng." Chúng đệ tử vừa nghe, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng.

Nguyên bản việc phụ tá Nhân Hoàng giao cho đại sư huynh Quảng Thành Tử, nhưng không ngờ hiện nay bọn họ cũng có thể tham dự.

Chỉ cần bỏ ra chút sức lực, đến lúc đó công đức Nhân Hoàng tự nhiên cũng sẽ có một phần, tổng so với không có gì thì tốt hơn.

Trong đó cao hứng nhất đương nhiên phải kể đến Nhiên Đăng, hiện nay tu vi đình trệ tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong đã lâu, lại không có một tia trảm thi tích tượng, tự nhiên cũng nóng lòng.

Nay có cơ hội nhận chút công đức Nhân Hoàng, tự nhiên hân hỉ,

không chừng có thể mượn cơ hội này nhất cử đột phá tu vi Chuẩn Thánh.

Nguyên Thủy thản nhiên nhìn thoáng qua chúng đệ tử đang hỉ hình vu sắc, hơi nhíu mày.

Bọn họ chỉ nhìn thấy cái lợi của công đức Nhân Hoàng, lại quên mất đối thủ cần đối mặt là đông đảo tinh anh Vu tộc, nếu không coi trọng, e rằng xuống núi sẽ chịu thiệt lớn.

Do đó, Nguyên Thủy nhịn không được mở miệng nhắc nhở: "Chớ có cao hứng quá sớm, tuy rằng các ngươi tu vi hữu thành, lại có linh bảo vi sư ban cho hộ thân, nhưng đối thủ của các ngươi là Đại Vu trong Vu tộc.

Những Đại Vu kia tu hành thời gian lâu hơn các ngươi nhiều, tu vi tình cảm cũng tuyệt không phải các ngươi có thể so sánh, nếu chủ quan, e rằng sẽ có tính mạng chi ưu." Một đoạn văn của Nguyên Thủy lập tức như một chậu nước lạnh dội lên đầu chúng đệ tử đang hưng phấn.

A, mọi người lại quên, đối thủ không phải người bình thường, luận tu vi, bọn họ không bằng những Đại Vu kia, luận thực chiến kinh nghiệm càng không bằng, thứ có thể ỷ lại cũng chỉ có pháp bảo chi lợi.

Thật như lời Nguyên Thủy, nếu chủ quan, e rằng thật sự có tính mạng chi ưu, bọn họ sẽ không kỳ vọng Vu tộc sẽ ngại mặt mũi Thánh Nhân đệ tử mà thủ hạ lưu tình, nếu như thế, Vu tộc cũng không phải là Vu tộc.

Bị Nguyên Thủy nói như vậy, chúng đệ tử cũng tỉnh táo lại đôi chút, tề tề hướng Nguyên Thủy củng thủ nói: "Đệ tử định cẩn tuân lão sư giáo hối, cẩn thận ứng phó chiến sự." Nguyên Thủy hài lòng khẽ gật đầu, có thể cẩn thận ứng phó thì vấn đề không lớn, đối với

năng lực của đệ tử, Nguyên Thủy vẫn biết rõ.

Sau đó, Nguyên Thủy dặn dò mọi người vài câu, liền để Quảng Thành Tử mang bọn họ xuống núi đi trợ giúp Hiên Viên.

Hồng Hoang, Nhân tộc, tại bộ lạc Hữu Hùng.

Đám người Quảng Thành Tử cùng các đệ tử Xiển Giáo đi được vài ngày thì đã đến bộ lạc Hữu Hùng.

Chương 375

Chúng tiên đi đến trước đại trướng nghị sự của Hiên Viên, sau đó sai người vào thông báo một tiếng.

Lúc này, Hiên Viên đang cùng các tướng thần thương nghị làm sao để ngăn cản bộ lạc Cửu Lê tấn công, nghe tin lão sư Quảng Thành Tử dẫn đầu một đám tiên trưởng đến tương trợ, Hiên Viên không dám thất lễ, vội vàng dẫn các tướng thần ra nghênh đón.

Sau một hồi chào hỏi, Hiên Viên mời chúng tiên vào trong đại trướng, mọi người chia ra ngồi hai bên.

Hiên Viên mở lời trước: "Nay có Cửu Lê phản loạn, khiến cho Nhân tộc gặp nạn, may nhờ các vị tiên trưởng đến tương trợ, Hiên Viên cảm kích khôn cùng, xin thay mặt chúng nhân Nhân tộc tạ ơn các vị tiên trưởng." Các đệ tử Xiển Giáo vội vàng đáp lễ: "Không dám, không dám, đây là bổn phận của chúng ta." Tuy nhiên Hiên Viên hiện tại ngay cả Thiên Tiên cũng không phải, nhưng thân phận Nhân Hoàng của hắn khiến cho chúng tiên Xiển Giáo đang có mặt không dám bày ra thái độ bề trên trước mặt hắn.

Với tu vi của bọn họ, làm sao không cảm ứng được ở phụ cận có vài vị Đại La Kim Tiên cấp bậc Nhân tộc đang âm thầm bảo hộ Hiên Viên thị.

Tuy bọn họ quý là đệ tử Thánh nhân, nhưng Nhân Hoàng đại biểu cho thể diện của Nhân tộc, mà Nhân tộc ngày nay lại là đệ nhất cường tộc tại Hồng Hoang, cao thủ như mây, Thánh nhân cũng phải nể mặt Nhân tộc thánh địa vài phần.

Càng chưa nói đến trong Nhân tộc còn có Nhân Tổ Toại Nhân Thị là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cùng với Thánh Mẫu Nữ Oa là

Thánh Tôn, tự nhiên bọn họ không dám làm càn trước mặt Hiên Viên.

Lần này chiến sự song phương, bên này có Nhiên Đăng và đông đảo sư đệ tương trợ, trong lòng Quảng Thành Tử cũng an định hơn nhiều.

Sau khi mọi người an tọa, Quảng Thành Tử liền thay mặt Hiên Viên giới thiệu từng người, đợi giới thiệu xong xuôi, Hiên Viên liền lập tức sai người mở tiệc, đích thân chiêu đãi chúng tiên. ...

Nhân tộc, bộ lạc Cửu Lê, tại quân doanh đại quân.

Xi Vưu cùng các Đại Vu tề tụ một đường, chuyện nhóm người Xiển Giáo đến tự nhiên không giấu được bọn họ, chỉ nghe Xi Vưu nói: "Chư vị, các đệ tử Xiển Giáo đã xuống núi, tương trợ Hiên Viên tác chiến." "Thủ lĩnh không cần lo lắng, chỉ là mười mấy tên Đại La Kim Tiên nhỏ bé, căn bản không phải đối thủ của chúng ta, đợi ngày mai trên chiến trường, nhất định phải cho bọn hắn đẹp mặt." Các Đại Vu khinh thường nói.

Cũng phải, nếu chỉ luận thực lực, trong số đệ tử Xiển Giáo, cho dù là Nhiên Đăng đạo nhân có tu vi cao nhất cũng chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong mà thôi, Vu tộc Đại Vu đỉnh cấp bên phía Cửu Lê lại mạnh hơn bọn hắn nhiều, cho nên đám Đại Vu tự nhiên sẽ không để bọn hắn vào mắt. "Vẫn nên cẩn thận là hơn." Xi Vưu cau mày, lúc này hắn cũng là thân thể Đại Vu, nhưng hắn cũng không xem thường đệ tử Xiển Giáo.

Đệ tử Xiển Giáo đến hết rồi, rõ ràng là được Nguyên Thủy thụ ý, điều hắn lo lắng cũng chính là Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy là Thánh nhân, nếu hắn xuất thủ can dự thì tình hình sẽ không ổn, bất quá việc đã đến nước này phúc thủy nan thu, cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy.

Hắn cũng biết, Quảng Thành Tử thân là đệ tử Thánh nhân, tất có Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân.

Vu tộc tuy cũng có thể sử dụng Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại không cách nào phát huy sự huyền ảo của nó, chỉ có thể dùng như binh khí bình thường, đến lúc đánh nhau, các Đại Vu nhất định sẽ chịu thiệt thòi về Tiên Thiên Linh Bảo. "Đối phương có Linh Bảo khả dụng, chúng ta nhất định sẽ chịu thiệt, nhưng hiện tại lại không có cách nào bố trí thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nếu không thì nhất định khiến bọn hắn có đến mà không có về..." Xi Vưu thầm nghĩ.

Ân?

Trận pháp?!

Xi Vưu trong lòng khẽ động, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước trong Vu tộc có một cái trận pháp loại nhỏ, tuy rằng uy lực không thể so với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, nhưng uy lực cũng không nhỏ, trận này tên là Huyền Âm Đại Trận.

Trận này một khi bố trí xong sẽ có Đô Thiên sát khí sung túc trong đó, có thể nói người vào người chết, tiên vào tiên vong, có thể không ngừng hấp thu oán khí của quân hồn và huyết tinh trên chiến trận để tăng cường uy lực đại trận, trận này có thể nói là sinh ra vì chiến tranh, uy lực cực kỳ cường hãn.

Ngay từ lúc còn ở Vu tộc trước kia, dược liệu cho trận này đã có sẵn, vào lúc một số Vu tộc quy phụ Xi Vưu, hắn liền đem dược liệu từ trong Bàn Cổ Điện mang theo.

Những dược liệu kia cũng không nhiều, chỉ đủ chế tạo tám mươi mốt cán đại kỳ bố trận mà thôi.

Đừng xem thường tám mươi mốt cán trận kỳ này, chúng được làm

từ vạn năm hàn thiết dưới đáy Bắc Hải, gia chi huyền âm hàn đồng, lại phối hợp với tinh huyết Đại Vu, dùng thời gian chín chín tám mươi mốt ngày chế thành, uy lực không hề nhỏ.

Sau khi nhớ đến trận này, Xi Vưu liền rốt cuộc không nhịn được nữa, lập tức hạ lệnh toàn quân khai bạt, tiến quân về phía Trần Đô. ...

Bên phía Hiên Viên, vừa được đám người Quảng Thành Tử Kim Tiên tương trợ, trong lòng đại hỉ, liền mở tiệc tẩy trần cho chúng tiên, sau đó mọi người liền bắt đầu thương nghị làm sao lui địch.

Nhưng thương nghị hồi lâu cũng không đưa ra được biện pháp gì, Quảng Thành Tử dù sao đều là người tu tiên, đâu hiểu được chuyện hành quân đánh giặc của Nhân tộc, chỉ có thể giúp Hiên Viên ngăn cản người của Vu tộc.

Hôm sau, chúng tiên đang yến ẩm, đột nhiên có người vào báo, Xi Vưu suất đại quân đến khiêu chiến.

Hiên Viên kinh hãi, vội vàng phân phó mọi người chuẩn bị nghênh chiến, sau đó lại nhìn về phía đám người Quảng Thành Tử, hỏi: "Lão sư, các vị tiên trưởng, nay bộ lạc Cửu Lê phạm biên, chúng ta nên ứng đối thế nào?" Nói xong, chờ mong nhìn chúng tiên.

Nghe vậy, Quảng Thành Tử nhàn nhạt nói: "Đồ nhi không cần lo lắng, tục ngữ nói binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, nay Cửu Lê phạm biên, chúng ta tự nhiên nên ra ngoài nghênh chiến." Hiên Viên nghe lời Quảng Thành Tử, trong lòng đại hỉ, liền hội đồng chúng tiên, liệt trận chờ đại quân Xi Vưu.

Trước trận hai quân, Hiên Viên Hoàng Đế thống lĩnh đại tướng Lực Mục, Bách Giám quan sát trận tiền, chỉ thấy phía trước một đoàn hắc vụ rộng trăm dặm, cắt đứt hai phương trận doanh.

Bên trong hắc vụ kia, loáng thoáng có thể thấy quỷ ảnh phiêu phi,

lân hỏa điểm điểm.

Hắc vụ trên dưới quay cuồng cuồn cuộn, âm phong gào thét thê thảm.

Chỉ thấy trước trận đi ra một đại hán cao bảy thước, trong tay cầm một thanh cự đại ma đao dài năm thước, thân đao thông thể đen kịt, huyết quang lượn lờ.

Thanh đao trong tay Xi Vưu cũng bất phàm, là một thanh ma đao tập hợp đông đảo thiên tài địa bảo cùng vô số tinh huyết ngưng luyện mà thành, tên là Hổ Phách Đao.

Xi Vưu đi tới trước trận, thấy Hiên Viên dẫn người quan sát, bèn ra khỏi doanh, cao giọng hô quát: "Hiên Viên tiểu nhi, bộ chúng Cửu Lê ta không phải là thứ các ngươi có thể chiến thắng, sấn sớm đầu hàng, miễn cho rơi vào kết cục thi cốt vô tồn!" Lúc này, chỉ thấy Quảng Thành Tử dạo bước tiến lên, nói: "Xi Vưu, ngươi vọng động đao binh, dẫn đến sinh linh đồ thán, thiên địa bất dung.

Hiên Viên thị là Nhân tộc Cộng chủ do Thần Nông thị tuyển chọn, ngươi lại dám phản bội, là đại nghịch, nếu lúc này lui đi, có thể miễn kiếp nạn, nếu không nghe, tất gặp tai ương." Xi Vưu nghe xong lại lớn tiếng nói: "Hiên Viên cống hiến rất ít, Xi Vưu ta cũng vì bộ lạc làm cống hiến, Nhân tộc Cộng chủ, người tài mới được ngồi, ta vì sao không làm được vị trí Nhân Hoàng?

Quảng Thành Tử, ta khuyên ngươi sớm ngày hồi sơn, miễn cho rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu." Quảng Thành Tử nói: "Bần đạo là chịu sư mệnh, xuống núi phò tá Nhân Hoàng, há có thể bán đồ nhi phế.

Ngược lại là ngươi Xi Vưu, vì tư lợi của bản thân, châm ngòi Nhân tộc can qua, lại lôi kéo người Vu tộc, tứ ý đồ sát tu sĩ Nhân tộc, hành vi như thế, có tư cách gì trở thành Nhân Hoàng?" Xi Vưu nghe xong cũng không tức giận, chỉ cười nói: "Ha ha, Quảng Thành Tử,

luận mồm mép, ta không phải đối thủ của ngươi, nếu có bản lĩnh, có dám cùng ta đánh một trận?" Xi Vưu tuy rằng thời gian thức tỉnh ngắn, nhưng mấy chục năm thời gian trôi qua, hắn sớm đã đột phá tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, dựa vào nhục thân cường hãn và Hổ Phách hung đao, đủ để cùng Quảng Thành Tử lúc này đang là Đại La Kim Tiên trung kỳ đánh một trận.

Thấy Xi Vưu khiêu chiến, thân là Đại sư huynh Xiển Giáo, Quảng Thành Tử há có thể lùi bước, trên tay hiện ra một thanh tiên kiếm, hách nhiên là cấp bậc Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đây là Hùng Kiếm trong Thư Hùng Song Kiếm.

Cầm kiếm tiến lên, Quảng Thành Tử trầm giọng quát: "Có gì không dám." ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, tại một khu vực nọ.

Trước trận đại quân song phương.

Ở trước mặt mọi người hai bên, Quảng Thành Tử tự nhiên sẽ không làm mất danh tiếng Đại sư huynh Xiển Giáo.

Ngay lập tức, hai người chiến cùng một chỗ, trên chiến trường, kiếm khí, đao khí, hung sát chi khí lập tức tràn ngập.

Chúng tiên Xiển Giáo đứng xem cuộc chiến lập tức thi triển thủ đoạn, hộ vệ Hiên Viên và những người Nhân tộc bên cạnh, chiến đấu của Đại La Kim Tiên không phải thứ bọn họ có thể thừa nhận.

Quảng Thành Tử cùng Xi Vưu chiến đấu, so đấu vẻn vẹn chỉ là Kiếm đạo và Đao pháp, nếu không với tu vi của hai người, e rằng sớm đã phiên giang đảo hải, nhiều Nhân tộc bên dưới như vậy e rằng sớm đã gặp tai ương.

Chương 376

Không chỉ như thế, trận chiến cũng khiến thiên địa phong vân biến sắc, làm cho Nhân tộc đều kinh ngạc đến ngây người.

Hai người đao kiếm qua lại, nơi đi qua phi sa tẩu thạch, Xi Vưu ma đao cuồng vũ, sát khí tung hoành, Quảng Thành Tử một tay huy kiếm, một tay phát ra Ngọc Thanh tiên quang phá vỡ sát khí chung quanh, hai người nhất thời đánh đến kỳ phùng địch thủ, hồi lâu chưa phân thắng bại.

Lại qua hồi lâu, hai người rốt cục riêng phần mình thu tay lại.

Cứ đánh tiếp như vậy e rằng cũng khó phân thắng bại, Quảng Thành Tử lui ra khỏi chiến vòng, nhìn Xi Vưu nói: "Xi Vưu, quả nhiên lợi hại, hôm nay chúng ta dừng tay tại đây, ngày khác tái chiến." Xi Vưu nghe vậy, cười to nói: "Tốt tốt tốt, Quảng Thành Tử, không ngờ môn hạ Ngọc Thanh Thánh nhân lại có đệ tử như vậy, trận chiến hôm nay đánh thật thống khoái, y theo lời ngươi, chúng ta ngày khác tái chiến." Lần này bất quá là Xi Vưu thăm dò, cũng không phải quyết chiến, đánh tiếp cũng không có ý nghĩa, hắn lập tức hạ lệnh thu binh.

Thấy Xi Vưu thu binh, Hiên Viên cũng lập tức hạ lệnh thu binh. ...

Nhân tộc, bộ tộc Cửu Lê, tại quân doanh đại quân.

Xi Vưu sau khi về đại doanh, nhìn Tương Liễu cùng các Đại Vu, hỏi: "Thế nào, các vị huynh đệ hiện giờ đã nắm giữ biến hóa của Huyền Âm Đại Trận chưa?" Kỳ thật lần này là Hiên Viên hiểu lầm, bọn người Xi Vưu bất quá đang diễn luyện trận pháp, lại bị lầm tưởng là đang khiêu chiến Hiên Viên.

Tương Liễu cười to nói: "Yên tâm đi huynh đệ!

Hiện giờ chúng ta đối với trận này tuy không thể hoàn toàn nắm giữ, nhưng muốn đối phó Nhân tộc nhỏ bé thì không thành vấn đề." Qua vài ngày, Xi Vưu liền thống lĩnh đại quân đến, Hiên Viên cũng dẫn các tướng ra nghênh chiến, Xi Vưu quan sát trước trận một phen, lần này cũng không đáp lời, trực tiếp vung tay lên, Phong Bá, Vũ Sư bên cạnh Xi Vưu đồng thời bắt đầu làm phép.

Nhất thời, một phương quân đội Hiên Viên bắt đầu cuồng phong đại tác, nước mưa đầy trời, trong khi bên phía Xi Vưu lại trời yên biển lặng.

Hiên Viên lập tức hiểu được Xi Vưu lần này là muốn tiêu hao thể lực quân đội Nhân tộc trước, sau đó mới lấy cái giá nhỏ nhất dẫn dắt quân đội Cửu Lê trùng sát, đồng thời, đám Đại Vu Tương Liễu bố hạ Huyền Âm Đại Trận.

Lập tức, cuồn cuộn hung sát chi khí tràn ngập trên chiến trường, tộc nhân Cửu Lê nhao nhao bị sát khí nhiễm, từng cái trở nên tàn nhẫn thị sát, đỏ mắt giết về phía tướng sĩ Hiên Viên.

Bộ chúng của Hiên Viên ít có kinh lịch chiến tranh, bởi vậy tự nhiên không phải là đối thủ của Cửu Lê, nên trong lúc đánh nhau không ngừng bại lui, mặc cho Hiên Viên hô hào thế nào cũng vô dụng.

Hiên Viên chỉ có thể đưa mắt cầu cứu nhìn về phía Quảng Thành Tử, Quảng Thành Tử cũng bất lực, vừa rồi Vu tộc thi pháp khiến bên phía Hiên Viên mưa to gió lớn, hắn cũng chỉ có thể giúp đình chỉ cuồng phong bạo vũ.

Nhưng đối mặt với binh sĩ Cửu Lê trùng sát, hắn bó tay toàn tập, lúc trước Nhân tộc thánh địa định ra quy củ, bất luận tiên nhân nào cũng không được vô cớ sát lục phàm nhân, túng nhiên là đệ tử Thánh nhân cũng không thể phạm kỵ húy này.

Quảng Thành Tử than thở nói: "Đồ nhi, Nhân tộc thánh địa có

lệnh, tiên nhân không được tự ý giết phàm nhân, Nhân Hoàng chi tranh cũng như thế, vi sư cũng không thể phạm cấm, cho nên hạ lệnh thu binh đi!

Chọn ngày khác tái chiến, vi sư sẽ đoạn hậu..." Hiên Viên nghe xong cũng chỉ có thể gật đầu, không ngờ Nhân tộc còn có một điều cấm lệnh như vậy, thảo nào đám người Vu tộc kia chỉ ra tay với tu sĩ, không động thủ với Nhân tộc bình thường.

Chỉ kỳ quái là Nhân tộc thánh địa chẳng lẽ mạnh như vậy sao, một đạo cấm lệnh có thể làm cho đám Vu tộc trời không sợ đất không sợ cùng với đệ tử Thánh nhân không dám vượt qua lôi trì nửa bước.

Hiện tại Hiên Viên rốt cuộc chỉ là một người bình thường hơn ba mươi tuổi, nhãn giới tự nhiên nhỏ hẹp, đối với Nhân tộc thánh địa, thực lực chân chính của Nhân tộc hiểu biết không nhiều.

Sau khi Hiên Viên hạ lệnh lui binh, đám đệ tử Xiển Giáo Quảng Thành Tử liền thi pháp tha trụ bước chân đại quân Cửu Lê, để đại quân Hiên Viên rút về trong doanh, bọn người Quảng Thành Tử bố hạ trận pháp để phòng bị Xi Vưu suất quân tập kích.

Xi Vưu thấy Hiên Viên đại bại cũng không có hạ lệnh truy kích, Huyền Âm Đại Trận tuy rằng có thể kích phát sức chiến đấu của binh sĩ Cửu Lê, nhưng cũng có tác dụng phụ, không cách nào tác chiến lâu dài.

Hơn nữa, lần này khống chế Huyền Âm Đại Trận thượng chưa thuần thục, cần một chút thời gian ma hợp, cho nên hắn cũng hạ lệnh thu binh. ...

Hồng Hoang, Đông Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Trong đại điện.

Từ sau khi đám người Quảng Thành Tử xuống núi, Nguyên Thủy

cũng luôn chú ý chiến sự song phương, lúc này thấy đại quân Hiên Viên đại bại, trong lòng cũng cảm thấy bất lực.

Nếu không phải hai phương thánh địa Nhân tộc và đám người Toại Nhân Thị nói rõ tiên nhân không chuẩn thương tổn phàm nhân, hà tất phải như thế, dù sao trừ những Đại Vu và Nhân Vu nhất mạch kia ra, những kẻ còn lại đều là phàm nhân, làm sao ngăn cản được đám người Quảng Thành Tử.

Nhưng hiện tại xem ra, cho dù Quảng Thành Tử ngăn lại Xi Vưu và một đám Đại Vu, e rằng Hiên Viên cũng không cách nào đánh bại bộ tộc Cửu Lê, bởi vì thực lực bộ tộc Cửu Lê nằm trên bộ tộc Hiên Viên.

Quan trọng nhất là thực lực của Xi Vưu ở trên Hiên Viên, Hiên Viên muốn đánh bại Xi Vưu là tuyệt đối không có khả năng. "Xem ra ta cần đi một chuyến đến chỗ sư huynh, xin cho Hiên Viên một viên Cửu Chuyển Kim Đan, giúp hắn đánh bại Xi Vưu..." Trong đôi mắt Nguyên Thủy tinh quang chớp động, trong miệng lẩm bẩm nói.

Thủ lĩnh chi chiến cực kỳ trọng yếu, chỉ có Hiên Viên thắng Xi Vưu, đó mới là thắng thật sự.

Nói xong, Nguyên Thủy liền lập tức động thân tiến về Thủ Dương Sơn. ...

Cùng lúc đó, trong bộ lạc Hữu Hùng cũng có một đạo thân ảnh động thân.

Lúc này, hắn lại đi ra ngoài Nhân tộc, đến một nơi cực Bắc.

Nơi này quanh năm nghiêm hàn, là vùng đất vạn năm hàn băng. "Ông!" Hư không chấn động, một đạo thân ảnh chậm rãi hiện ra, chính là Tứ trưởng lão phái Thủ hộ Hiên Viên từ Thánh địa Đông Hải chi tân, thực lực là Đại La Kim Tiên trung kỳ. "Nữ Bạt, nên xuất quan

rồi..." Tứ trưởng lão nhàn nhạt mở miệng nói, trong năm vị chưởng quyền giả tại Nhân tộc thánh địa, hắn xếp thứ năm, cũng là người phụ trách thủ hộ Hiên Viên lần này, chuyện này trước đó hắn cũng có tham dự trong đó. ...

Hồng Hoang, ngoài Nhân tộc, vùng đất Cực Bắc.

Tứ trưởng lão ánh mắt thâm thúy nhìn về phía ngàn dặm phía trước, trong một cái động phủ huyền băng thiên nhiên, có một đạo thân ảnh hỏa quang đang cháy.

Nữ Bạt, con gái Hoàng Đế, bởi vì bị tinh hồn của Hống xâm nhiễm, tuy rằng cuối cùng Thánh địa ra tay giải cứu Nữ Bạt, nhưng Nữ Bạt chung quy đã thay đổi bộ dáng.

Da dẻ khô quắt không có hơi nước, dung mạo cũng trở nên xấu xí, trừ cái đó ra, cỗ nhiệt độ trên người nàng khủng bố đến mức khiến người ta giận sôi, nếu y nguyên ở trong Nhân tộc, e rằng nguồn nước phương viên vạn dặm toàn bộ đều bị bốc hơi khô cạn.

Cho nên Tứ trưởng lão liền đem Nữ Bạt đến nơi này, để nàng tu luyện ở đây, thuận tiện áp chế nhiệt độ trên người.

Bất quá lần này gặp lại, nhiệt độ trên người nàng chẳng những không bị áp chế, ngược lại bởi vì tu vi tiến triển, lúc này trở nên càng thêm khủng bố.

Cho dù là tồn tại Đại La Kim Tiên trung kỳ như Tứ trưởng lão đều không dám tới quá gần, ở khoảng cách ngàn dặm mới cảm giác không có áp lực lớn như vậy. "Nữ Bạt hiện tại tuy rằng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng với cỗ nhiệt độ khủng bố kia, e rằng Chuẩn Thánh sơ kỳ bình thường đều không phải là đối thủ của nàng, còn có nhục thân cường độ khủng bố kia nữa..." Tứ trưởng lão nhìn Nữ Bạt, trong lòng thầm nghĩ.

Nữ Bạt cùng Tướng Thần trong Thánh địa có chút tương tự, đều do Hống mà ra, nhưng Tướng Thần là Thủy tổ Cương thi hút máu, còn Nữ Bạt lại không phải, theo lời Nhân Tổ, Nữ Bạt là Thủy tổ Cương thi hình tai nạn.

Cũng chính vì lời của Nhân Tổ, Nhân tộc liền một mực không có buông tha Nữ Bạt, có khi còn xuất thủ tương trợ, tu vi nàng mới tiến triển nhanh chóng như vậy, nếu không thì phải mất không ít thời gian mới được.

Chương 377

"Phụ thân, gặp phiền toái rồi sao?" Trong động huyền băng truyền ra thanh âm khàn khàn của Nữ Bạt, khiến người ta vừa nghe liền cảm giác da đầu tê dại.

Tứ trưởng lão nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, sau đó trầm giọng nói: "Xác thực gặp phiền toái, lần này cần ngươi xuất thủ tương trợ." Ngày xưa an bài Nữ Bạt ở chỗ này, trừ việc tránh cho nhiệt độ trên người nàng thương hại Nhân tộc và phá hư nguồn nước cùng nông canh, còn có một điểm, chính là coi nàng như một điểm thực lực trong bóng tối.

Tại thời điểm cần thiết có thể xuất kỳ bất ý công kỳ bất bị, đánh đối thủ một cái trở tay không kịp.

Con gái Hoàng Đế hiệp trợ Hoàng Đế xuất chiến, cũng không có gì không ổn, là chuyện bình thường nhất. "Đối phương là ai?

Lại có thể đánh bại đại quân của phụ thân ta?" Nữ Bạt có chút kinh ngạc, mở miệng hỏi. "Bộ lạc Cửu Lê, Xi Vưu!" Tứ trưởng lão nghe vậy, thần sắc có chút ngưng tụ, mở miệng nói. "Xi Vưu?!" Nữ Bạt thần sắc sững sờ, hiển nhiên không rõ Xi Vưu là ai.

Nàng là nhân tài mới xuất hiện, đối với thân phận ban đầu của Xi Vưu cũng không rõ ràng, về phần thân phận hiện tại, lại bởi vì sớm đã tu hành tại nơi này, lúc đó Xi Vưu cũng khá trầm tịch, cho nên cũng không biết. "Xi Vưu là Đại Vu, bộ lạc Cửu Lê cũng có nhiều Nhân Vu hoặc Vu tộc Đại Vu tương trợ, phụ thân ngươi tuy rằng được Xiển Giáo hiệp trợ, nhưng xét về đại quân lại không phải đối thủ của Xi Vưu và bộ lạc Cửu Lê..." Tứ trưởng lão lông mày hơi nhướng lên, trầm giọng mở miệng nói.

Nếu không phải đây là con đường Nhân Hoàng tất yếu phải đi, cổ kế Thánh địa đều muốn xuất thủ, bất quá Nhân Tổ nói rõ, những việc này cần Nhân Hoàng giải quyết, Thánh địa không thể nhúng tay chuyện của Nhân Hoàng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn chỉ thủ vệ Nhân Hoàng nhưng Thánh địa lại không có xuất thủ.

Hậu Thổ hiển nhiên cũng biết được kiếp nạn này, không chỉ là kiếp của Xi Vưu, cũng là kiếp của Hiên Viên, không thể nhúng tay việc này.

Về phần Xi Vưu, vẫn lạc lại không phải thật sự vẫn lạc, đảo cũng không lo lắng, chờ việc này bình ổn lại giải cứu là được.

Cho nên hiện tại trừ Xiển Giáo, còn có Nữ Bạt và số ít người có thể nhúng tay ra, những kẻ khác đều phóng tầm mắt lên Nhân tộc nhưng lại không có xuất thủ. "Nhân Vu và Đại Vu sao?" Nữ Bạt nghe vậy, đôi mắt có chút híp lại, trong đôi mắt hỏa quang nhảy lên lại lướt qua một đạo hàn mang.

Chậm rãi đứng dậy, sau đó nhìn Tứ trưởng lão, nói: "Trưởng lão, khi phụ thân tái chiến, ta sẽ đến tràng tương trợ..." Tứ trưởng lão có thể cảm giác nhiệt độ lúc này trở nên càng thêm khủng bố, ẩn ẩn trong đó còn có một cỗ sát khí.

Hắn gật đầu nói: "Như thế, liền chờ tin tốt của ngươi!" Nói xong, thân hình hắn khẽ động liền đã biến mất tại chỗ. "Xi Vưu..." Nữ Bạt ánh mắt nhìn xa về phía Nhân tộc, trong miệng lạnh lùng phun ra hai chữ. ...

Hồng Hoang, Thủ Dương Sơn, Bát Cảnh Cung.

Trong Đan phòng.

Thái Thượng lúc này đang luyện đan, sau khi Nguyên Thủy đi vào,

Thái Thượng đầu cũng không ngoảnh lại, nhàn nhạt nói: "Sư đệ đến rồi, chờ một lát, lò đan này sắp thành..." Nguyên Thủy gật đầu, cũng không quản Thái Thượng có nhìn thấy hay không, sau đó liền ngồi ở một bên vân sàng, chờ đợi Lão Tử luyện đan kết thúc.

Qua ba canh giờ, Thái Thượng rốt cục luyện xong, thu đan dược, đi đến bên cạnh Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy vội vàng đứng dậy chắp tay nói: "Gặp qua đại ca..." Thái Thượng khẽ gật đầu, nói: "Không cần đa lễ." Nói xong, hai người ngồi đối diện trên vân sàng, Thái Thượng mở miệng hỏi: "Quảng Thành Tử sư điệt đang phò tá Nhân Hoàng, sư đệ lại có công phu đến tìm ta?

Lần này đến đây có chuyện gì quan trọng?" Nguyên Thủy nghe xong lại khẽ thở dài một tiếng nói: "Đại ca, Quảng Thành Tử phò tá Hiên Viên thị vốn dĩ tốt đẹp, nhưng ai ngờ Xi Vưu lĩnh người Vu tộc và bộ lạc Cửu Lê nửa đường giết ra.

Đại ca cũng biết những Đại Vu kia nhục thân cường đại, Cửu Lê càng thiện chiến, Hiên Viên tự nhiên không phải đối thủ, cho nên ta mới tới thỉnh giáo đại ca..." Nghe vậy, Thái Thượng trong tay bấm đốt, đoạn thời gian này hắn một mực bế quan luyện đan, đối với chuyện bên ngoài tự nhiên không chú ý, lúc này tính toán một chút, hết thảy sự tình liền hiểu rõ trong lòng.

Chỉ nghe Thái Thượng mở miệng nói: "Cửu Lê hưng binh, Vu tộc xuống núi, đây là Thiên Đạo khảo nghiệm Nhân tộc, Hiên Viên nếu không thể đánh bại Cửu Lê, tự nhiên không cách nào chứng đạo, Nhân tộc thánh địa cũng không cách nào thay đổi, không biết nhị đệ muốn vi huynh giúp thế nào?" Nguyên Thủy nghe vậy tự nhiên biết Lão Tử đang chờ hắn mở miệng, để cho hắn thiếu một cái nhân tình, nhưng vì có thể để Hiên Viên thuận lợi thừa kế Nhân Hoàng chi vị, hắn cũng

chỉ có thể mở miệng.

Nguyên Thủy trầm ngâm vài giây sau, mở miệng nói: "Đại ca, ta thay mặt Hiên Viên cầu đại ca một viên Cửu Chuyển Kim Đan đề thăng thực lực, để giúp Hiên Viên đại bại Xi Vưu, thuận lợi chứng đạo Nhân Hoàng..." Thái Thượng nghe xong khẽ gật đầu, Hiên Viên lúc này tu vi quá thấp, nếu có được một viên Cửu Chuyển Kim Đan tương trợ, tu vi tự nhiên sẽ không dưới Xi Vưu.

Vì vậy, Thái Thượng lập tức nói: "Được, liền cho sư đệ một viên Cửu Chuyển Kim Đan..." Nói xong, huy thủ một cái, lấy ra Cửu Chuyển Kim Đan.

Nghe vậy, Nguyên Thủy trong lòng vui vẻ, tiếp lấy Cửu Chuyển Kim Đan trong tay Thái Thượng, tạ ơn nói: "Đa tạ đại ca tương trợ, Hiên Viên bên kia tình thế không tốt, ta liền cáo từ..." Nói xong, Nguyên Thủy liền mang theo Cửu Chuyển Kim Đan rời khỏi Thủ Dương Sơn. ...

Thái Thượng thật sâu nhìn phương hướng Nguyên Thủy rời đi, trong miệng lẩm bẩm nói: "Như thế, Hiên Viên liền thành Đại La Kim Tiên, cộng thêm trợ lực khác, chiến sự ổn định rồi...

Tuy rằng vì vậy mà thiếu bần đạo một cái nhân tình, nhưng so với công đức và khí vận của Nhân Hoàng chi sư, lại có vẻ bé nhỏ không đáng kể..." Thái Thượng thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nguyên Thủy lần này đến đây cầu được một viên Cửu Chuyển Kim Đan, tuy rằng vì vậy mà thiếu một cái nhân tình, nhưng so với công đức và khí vận Nhân Hoàng chi sư thu hoạch được thì không thể so sánh.

Nếu không thì Nguyên Thủy cũng sẽ không đáp ứng nhanh chóng như vậy.

Từ khoảnh khắc bước ra khỏi Bát Cảnh Cung, chuyện nhân tình liền sớm đã ở trong lòng, nói không thèm để ý liền có thể nhìn ra chênh lệch của hai người. "Sau Nhân Hoàng chính là Ngũ Đế, bần đạo cũng nên làm chút chuẩn bị..." Thái Thượng trong lòng hiểu rõ, nhàn nhạt mở miệng nói.

Huyền Đô là đệ tử duy nhất, đã đổi lấy một tôn Nhân Hoàng chi sư cho Huyền Đô, làm đầu Ngũ Đế, sau Nhân Hoàng tiếp theo chính là thời đại Ngũ Đế.

Cũng nên để Huyền Đô xuất thủ, lúc này cũng vừa vặn có thể bắt tay vào chuẩn bị trước.

Thái Thượng dưới chân khẽ động, đi về phía đại điện. ...

Hồng Hoang, Đông Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Trên đại điện.

Nguyên Thủy thu hồi ánh mắt từ Thủ Dương Sơn, trong mắt một đạo thần quang chợt lóe: "So với Nhân Hoàng chi sư, phần nhân tình này cũng không đủ để so sánh..." Một lát sau, Nguyên Thủy trong miệng nhàn nhạt mở miệng nói.

Nếu không phải như thế, lần này hắn cũng không có khả năng đi một chuyến, thiếu Thái Thượng một cái nhân tình.

Công đức và khí vận của Nhân Hoàng chi sư đều cực kỳ trọng yếu, luận giá trị cũng ở trên Cửu Chuyển Kim Đan, cho nên Nguyên Thủy mới đáp ứng sảng khoái như vậy.

Trừ cái đó ra, chuyện Nhân Hoàng cũng không tốt kéo dài quá lâu, nếu không Nhân Hoàng quy vị quá muộn hoặc là không cách nào quy vị, e rằng cuối cùng chịu thiệt chính là Quảng Thành Tử và Xiển Giáo.

Vì vậy Nguyên Thủy bất luận thế nào cũng muốn đi một chuyến, lấy Kim Đan trợ Hiên Viên nhập Đại La, đến lúc đó chiến sự nhanh

chóng kết thúc, Nhân Hoàng cũng có thể sớm một chút quy vị.

Công đức và khí vận Nhân Hoàng chi sư cũng có thể sớm rơi vào tay Xiển Giáo.

Chương 378

"Ông!" Trong lòng suy tính xong, tay Nguyên Thủy khẽ động, một viên kim đan phiếm kim quang sáng chói liền xuất hiện trong tay, chính là Cửu Chuyển Kim Đan cầu từ chỗ Thái Thượng. "Như thế, chuyện tu vi của Hiên Viên liền giải quyết, như vậy chiến sự cân bằng cũng tốt, sớm kết thúc một chút, làm xong Nhân Hoàng chi sư rồi quy vị..." Thật sâu nhìn Cửu Chuyển Kim Đan trong tay, Nguyên Thủy trong miệng khẽ nói một câu.

Nói xong, tay hắn vung lên, kim quang một nhập vào trong hư không, được đưa đến trong Nhân tộc.

Làm xong hết thảy, Nguyên Thủy liền chậm rãi nhắm hai mắt, chờ đợi ngày Nhân Hoàng sách phong. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, đại quân Hiên Viên.

Trong đại doanh.

Quảng Thành Tử và đông đảo đệ tử Xiển Giáo tề tụ một đường, đều mặt lộ vẻ sầu lo.

Luận tu vi, tuy rằng trong đó có rất nhiều người không sánh bằng lực lượng Đại Vu kia, nhưng có lợi thế Linh Bảo thì cũng không sợ những Đại Vu đó.

Vấn đề là hiện tại Vu tộc căn bản không có động tĩnh, ngược lại đại quân Nhân tộc Cửu Lê lại không phải thứ đại quân Hiên Viên có thể ngăn cản, đây mới là đại phiền toái.

Đột nhiên, một đạo kim quang bắn vào trong đại trướng, mọi người nhìn lên, nguyên lai là một viên đan dược phiếm kim quang lơ lửng trong hư không, mọi người nhìn lấy làm lạ.

Lúc này truyền đến thanh âm của Nguyên Thủy: "Quảng Thành Tử, đan này là Cửu Chuyển Kim Đan, ban cho Hiên Viên, đề cao tu vi của hắn, trợ hắn đánh bại Xi Vưu..." Quảng Thành Tử cùng các đệ tử Xiển Giáo nghe xong nhao nhao bái tạ.

Ai cũng không ngờ Nguyên Thủy cư nhiên chịu bỏ vốn liếng, tiến đến Bát Cảnh Cung cầu sư bá một viên Cửu Chuyển Kim Đan, để Hiên Viên trực tiếp bước vào cảnh giới Đại La.

Bất quá lúc này có Kim Đan rồi, mặc kệ thế nào đối với cục thế hiện tại mà nói đều là một tin tức tốt, chỉ cần Hiên Viên tấn thăng Đại La Kim Tiên, như vậy chiến sự phía sau liền có hi vọng.

Vì vậy, dưới sự hộ pháp của đám người Quảng Thành Tử, Hiên Viên phục dụng Cửu Chuyển Kim Đan, tu vi liền tăng lên tới Đại La Kim Tiên, việc này trong lúc đại quân Hiên Viên sĩ khí đê mê cũng chấn phấn được không ít sĩ khí. ...

Hồng Hoang, trong Đông Hải.

Long tộc hành cung, trên một tòa đại điện nọ.

Nơi này không phải hành cung Ngao Quảng cư trú, mà là Long tộc hành cung Chúc Long cư trú, là hạch tâm Long tộc.

Chúc Long đứng tại trung ương đại điện hành cung, nhìn một viên Truyền Thừa Long Châu trên đài trước mắt, mặt lộ vẻ trầm tư, trong mắt quang hoa lấp lóe, không biết đang suy nghĩ gì.

Hồi lâu sau, Chúc Long đặt bàn tay lên trên Truyền Thừa Long Châu, một trận kim quang lóe lên, trong lòng y cựu có chút suy nghĩ. "Ứng Long!" Chúc Long trong miệng nhàn nhạt nói, thanh âm trực tiếp truyền đạt ra ngoài.

Vài giây sau, một đạo thân ảnh khôi ngô đi vào, quỳ một chân trên đất bái nói: "Ứng Long bái kiến tộc trưởng!" "Ứng Long, ta có một

nhiệm vụ giao cho ngươi..." Chúc Long nhìn Ứng Long đang quỳ, nhàn nhạt nói. "Tộc trưởng cứ nói, Ứng Long định nhiên hoàn thành nhiệm vụ..." Ứng Long ngẩng đầu nhìn tộc trưởng trước mắt, trong miệng kiên định nói. "Lần này Nhân tộc Nhân Hoàng binh qua chi loạn, ta muốn ngươi tiến đến tương trợ Nhân Hoàng..." Chúc Long nhìn hắn nói.

Nghe vậy, Ứng Long không hiểu, hỏi: "Tương trợ Nhân Hoàng?

Vì sao?" "Lần trước Long tộc cùng Nhân tộc bởi vì con gái Địa Hoàng mà có một tia hiềm khích, tuy rằng Ngao Loan vẫn lạc nhưng quan hệ trong đó lại không dễ tu phục, lần này vừa vặn có một cơ hội tu hảo.

Hơn nữa Nhân Hoàng quy vị, có thể được chút công đức..." Chúc Long đạm nhiên cười một tiếng, chậm rãi nói.

Đây chỉ là một trong những nguyên nhân mà thôi, còn có những tính toán khác nhưng không cần nói cho Ứng Long biết.

Nghe vậy, Ứng Long gật đầu đáp: "Tộc trưởng yên tâm, Ứng Long tự hiểu phải làm thế nào..." Đã như vậy, lại có công đức để lấy, Ứng Long liền cũng không cự tuyệt đi tới. "Ân!" Chúc Long gật đầu nói: "Đã như vậy liền tức khắc khởi hành đi!" "Vâng!" Ứng Long đáp một tiếng, sau đó xoay người rời khỏi đại điện.

Chúc Long nhìn thân ảnh rời đi, ánh mắt lần nữa rơi vào trên Truyền Thừa Long Châu. ...

Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên động dụng Hạo Thiên Kính quan sát Tam giới, lúc này thấy một đạo thân ảnh từ Đông Hải đi ra hướng về phía Nhân tộc. "Long tộc Ứng Long?!" Hạo Thiên thần sắc hơi ngưng tụ, thân phận

Ứng Long hắn tự nhiên biết rõ.

Ứng Long trong lực lượng hạch tâm của Long tộc tuy rằng không phải cảnh giới Đại La trung kỳ, nhưng cũng là lực lượng trung kiên, cộng thêm năng lực đặc thù của Long tộc, thực lực cũng không yếu. "Ứng Long đi về phía Nhân tộc, chẳng lẽ là muốn tương trợ Hiên Viên Nhân Hoàng?

Nay Hiên Viên binh bại, tình huống cũng không lạc quan, nếu ta phái người tiến đến tương trợ, giúp Nhân Hoàng chứng đạo, cũng có thể vì Thiên Đình tuyên truyền một phen, là cơ hội tốt để trương hiển uy nghiêm Thiên Đình, không chừng còn có thể hoạch được chút Nhân Hoàng công đức..." Hạo Thiên thầm nghĩ, lúc này cũng hiểu được ý đồ của Long tộc khi để Ứng Long đi tới. "Đã là chuyện tốt như vậy, Thiên Đình ta há có thể cam chịu đứng sau Long tộc?" Tâm niệm đến đây, Hạo Thiên lập tức có quyết định, nhàn nhạt mở miệng nói: "Tả hữu, thỉnh Thiên Hậu đến!" Thoại âm rơi xuống liền có một đạo thân ảnh ứng thanh đi mời Dao Trì.

Không bao lâu sau, Dao Trì liền tới Lăng Tiêu Điện.

Hạo Thiên đem suy nghĩ của mình nói cho Dao Trì nghe, Dao Trì nghe xong có chút lo lắng nói: "Hạo Thiên, lần này Nhân Hoàng là do Xiển Giáo phụ tá, nếu ta nhúng tay vào, e rằng Nguyên Thủy sư huynh bên kia sẽ có chỗ không vui..." Hạo Thiên nghe vậy lại cười nói: "Dao Trì, nàng lo lắng thái quá rồi, như hôm nay thế đối với Hiên Viên đại vi bất lợi, nếu Hiên Viên không cách nào trở thành Nhân Hoàng, Xiển Giáo tự nhiên cũng uổng phí khí lực.

Việc này ta tương trợ hắn, cho dù sẽ chia một chút công đức của Xiển Giáo, nhưng Nguyên Thủy sư huynh cũng không có lý do tìm ta gây phiền toái, dù sao ta cũng là giúp hắn..." Dao Trì nghe xong tự nhiên không còn dị nghị, bất quá Dao Trì có chút nghi vấn hướng Hạo

Thiên hỏi: "Đã quyết định phái người tiến đến tương trợ Nhân Hoàng, nhưng rốt cuộc phái người nào đi mới tốt?" Hạo Thiên nghe ngữ khí Dao Trì tất dĩ nhiên có nhân tuyển, bèn mở miệng hỏi: "Vậy Dao Trì cho rằng nên phái người nào đi mới tốt?" Dao Trì nghe xong mỉm cười nói: "Hạo Thiên, chàng cũng biết tình huống bên dưới hiện giờ, Hiên Viên chiến bại nhưng có chúng đệ tử Xiển Giáo tương trợ, lại vừa nhận được Cửu Chuyển Kim Đan của Thái Thượng sư huynh, thực lực đã là Đại La Kim Tiên.

Những Đại Vu kia có đệ tử Xiển Giáo đối phó, Xi Vưu có Hiên Viên đối phó, tự nhiên không đáng lo.

Lúc này, vấn đề lớn nhất mà Hiên Viên thị và Xiển Giáo phải đối mặt chính là chiến lực đại quân không bằng bộ lạc Cửu Lê.

Như thế, chúng ta liền có thể phái Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm, đem ba bộ binh pháp Thiên Thư truyền xuống, nhất định có thể giúp được Nhân Hoàng..." Cửu Thiên Huyền Nữ trong miệng Dao Trì chính là người có tư chất xuất chúng nhất trong số tiên căn đồng nam đồng nữ mà Hạo Thiên Dao Trì thu nhận lúc mới lên Thiên Đình.

Tại Thiên Đình tùy Dao Trì tu luyện nhiều năm, mượn nhờ tinh thần chi lực tu luyện, nay đã có Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đối với binh pháp chi đạo cực kỳ am hiểu, phái đi là thích hợp nhất.

Hạo Thiên nghe xong, trong lòng bắt đầu cân nhắc lợi hại, một lát sau liền hạ quyết tâm, đối với Dao Trì nói: "Dao Trì nói rất đúng, như thế liền phái Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm, tương trợ Nhân Hoàng..." Hai người nghị định, liền sai người đi tìm Cửu Thiên Huyền Nữ.

Không bao lâu, một vị nữ tử tuổi chừng mười sáu, dung mạo xinh đẹp đi vào.

Chương 379

"Huyền Nữ bái kiến Thiên Đế, Thiên Hậu.

Thiên Đế, Thiên Hậu tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề!" Huyền Nữ cung kính thi lễ với Hạo Thiên và Dao Trì, trong miệng cung kính nói. "Không cần đa lễ!" Hạo Thiên vung tay lên nâng Huyền Nữ dậy, nhìn Huyền Nữ nói: "Trẫm gọi ngươi đến là có nhiệm vụ giao cho ngươi..." Nghe vậy, Huyền Nữ sững sờ, sau đó hỏi: "Không biết Thiên Đế có gì phân phó?" Hạo Thiên nhìn nàng, thần sắc nghiêm túc, từng chữ nói: "Trẫm muốn ngươi tiến về Nhân tộc, tương trợ Hiên Viên Nhân Hoàng..." Nghe vậy, Huyền Nữ thần sắc sững sờ, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. "Thiên Đế nhưng có phân phó, Huyền Nữ tất đương hoàn thành nhiệm vụ..." Trong một nhịp thở, Huyền Nữ liền chắp tay với Hạo Thiên nói.

Thấy thế, Hạo Thiên khẽ gật đầu, sau đó liền bắt đầu đem chi tiết giảng giải cho Huyền Nữ hiểu, để nàng biết nên làm thế nào, sau đó liền cho nàng xuống Nhân tộc. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, trong trận doanh Hiên Viên.

Lần này Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm liền đi về phía Trục Lộc bình nguyên, sau khi gặp Hiên Viên, lấy ra ba bộ binh pháp Thiên Thư mà Hạo Thiên tặng cho Hiên Viên.

Hiên Viên thấy thế lập tức đại hỉ, sau khi tạ ơn Cửu Thiên Huyền Nữ liền lập tức mệnh Lực Mục cùng các tướng lĩnh dựa theo binh pháp Thiên Thư bài binh bố trận, thao luyện sĩ tốt.

Chuyện Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm tương trợ Hiên Viên tự nhiên không gạt được Nguyên Thủy, nhưng Nguyên Thủy lại đối với việc này mắt nhắm mắt mở, cũng không ngăn cản động tác của Hạo

Thiên.

Tuy rằng biết chủ ý của Hạo Thiên, nhưng mặc kệ thế nào rốt cuộc cũng giải quyết được nỗi lo trước mắt của Hiên Viên và Xiển Giáo, chuyện hành quân đánh giặc xác thực không phải thứ Quảng Thành Tử có thể giải quyết.

Quảng Thành Tử đối với việc này tự nhiên cũng không có ý kiến, ngược lại thở phào nhẹ nhõm, có ba bộ binh pháp Thiên Thư do Cửu Thiên Huyền Nữ mang đến, chiến lực quân đội Hiên Viên tất có thể tăng cường thật lớn.

Hiên Viên lập tức ra lệnh đại quân bắt đầu diễn luyện binh thư Cửu Thiên Huyền Nữ mang tới, để đại quân nhanh chóng đạt tới chiến lực mạnh hơn.

Bên phía Hiên Viên lệ binh mạt mã, Xi Vưu cũng không có nhàn rỗi, cùng chúng Vu tộc gia khẩn thao luyện Huyền Âm Đại Trận để kỳ vọng có thể hoàn toàn nắm giữ trận này, chờ lần sau khai chiến với Hiên Viên, Xi Vưu chuẩn bị nhất cử đánh tan Hiên Viên, sau đó vấn đỉnh Nhân Hoàng bảo tọa. ...

Bên phía Hiên Viên tuy rằng đã có binh thư của Cửu Thiên Huyền Nữ tương trợ có thể đề thăng thực lực đại quân, nhưng vẫn còn một vấn đề, đó là Phong Bá Vũ Sư của bộ tộc Cửu Lê.

Vu thuật hô mưa gọi gió của hai người này lại ở trên đám người Quảng Thành Tử, nếu vấn đề này không giải quyết thì cho dù có binh thư của Cửu Thiên Huyền Nữ tương trợ, thực lực đại quân y nguyên sẽ bị Phong Bá Vũ Sư tiêu hao. "Không biết chư vị tiên sư có biện pháp giải quyết Phong Bá Vũ Sư của tộc Cửu Lê không?" Hiên Viên nhíu mày hỏi đám người Quảng Thành Tử.

Từ khi đại chiến đến nay, hai người này gây nguy hại cực lớn cho đại quân. "Nhân Hoàng, chúng ta tu vi tuy rằng cao thâm, đối với việc

hô mưa gọi gió cũng dễ như trở bàn tay, nhưng chúng ta tu hành đa số là tham ngộ đại đạo, lĩnh ngộ thiên địa vận chuyển.

Cùng với Vu tộc tu hành tịnh không phải một đường, đối với hô mưa gọi gió, Vu tộc lại mạnh hơn chúng ta." Nhiên Đăng đạo nhân trên mặt lộ ra một tia hổ thẹn, trả lời.

Nghe lời Nhiên Đăng, sắc mặt đám người Quảng Thành Tử cũng một trận phát khổ, bọn họ tu luyện cùng Vu tộc xác thực bất đồng.

Vu tộc tu luyện nguyên tố, thao khống thiên địa sức mạnh, cùng tu chân giả có chênh lệch rất lớn, về phương diện hô mưa gọi gió, tu chân giả cùng Vu tộc chênh lệch tuyệt không phải một điểm nửa điểm. "Báo, Cộng chủ!" Một vị Nhân tộc thủ vệ chạy vào bẩm báo. "Chuyện gì?" Hiên Viên nhìn hắn nhàn nhạt hỏi. "Hồi Cộng chủ, môn ngoại có người cầu kiến, là một vị tự xưng Đông Hải Ứng Long..." ... "Ứng Long?!" Hiên Viên nghe vậy thần sắc sững sờ.

Người của Long tộc cầu kiến có chuyện gì quan trọng?

Lúc này, Quảng Thành Tử ở một bên nghe vậy lại vỗ trán nói: "Ta quên mất, Long tộc là kẻ thao túng thiên hạ vạn thủy, bản năng thao túng phong vũ lôi điện, uy năng so với Vu tộc chỉ có hơn chứ không kém, Nhân Hoàng hãy mau cho Ứng Long vào đi!" Hiên Viên nghe xong trong lòng đại hỉ, nếu có được Long tộc tương trợ phá vu thuật của hai người Phong Bá Vũ Sư, như vậy phần thắng của đại quân khi đối chiến với Xi Vưu liền được nâng cao cực lớn. "Mau đưa vào..." Hiên Viên nghe vậy lập tức nói với bộ hạ. "Vâng!" Người kia đáp một tiếng liền xoay người rời đi.

Vài giây sau liền có một đạo thân ảnh khôi ngô từ ngoài doanh trướng đi vào.

Hắn cung thân hành lễ trước mặt Hiên Viên nói: "Đông Hải Long tộc Ứng Long, ra mắt Hiên Viên Nhân Hoàng..." Nghe vậy, Hiên Viên

lộ ra một nụ cười nói: "Nguyên lai là người của Đông Hải Long Cung, không biết đến đây có việc gì?" Ứng Long nhìn về phía Hiên Viên, chậm rãi nói: "Tộc trưởng biết được Nhân Hoàng gặp nạn, cố ý phái khiển Ứng Long đến tương trợ, cũng là để hóa giải một số hiềm khích lần trước với Nhân tộc..." Nghe vậy, Hiên Viên gật đầu, như thế liền nghe hiểu.

Long tộc bởi vì chuyện con gái Địa Hoàng Thần Nông là Nữ Oa (Tinh Vệ) mà cùng Nhân tộc nảy sinh một chút hiềm khích, lần này cũng là biện pháp để tu hảo cho nên mới để Ứng Long đến tương trợ.

Về phần chuyện muốn lấy công đức Nhân Hoàng chi sư, không chỉ Quảng Thành Tử biết, Hiên Viên lúc này cũng biết rõ, bất quá tình huống hiện tại xác thực cũng cần Ứng Long. "Đã như vậy, vậy thì đa tạ Chúc Long tộc trưởng..." Hiên Viên trong lòng hiểu rõ, mở miệng nói. "Nhân Hoàng khách khí!" Ứng Long toét miệng cười đáp.

Như thế, sau khi được Ứng Long tương trợ, lòng tin của Hiên Viên tăng lên rất nhiều.

Lần này có Ứng Long, lại thêm trước đó Tứ trưởng lão báo tin con gái hắn là Nữ Bạt đã xuất quan, đáp ứng đến lúc đó sẽ tương trợ, đối với Phong Bá Vũ Sư, Hiên Viên liền không cần lo lắng nữa.

Dù sao Ứng Long và Nữ Bạt xuất thủ cũng đủ để ứng phó Phong Bá Vũ Sư.

Đến lúc đó bên này có Xiển Giáo cộng thêm Cửu Thiên Huyền Nữ, lại thêm bọn họ, hắn không tin không thể chiến thắng Xi Vưu.

Sau đó, mọi người lại bắt đầu thương nghị đại sự quân sự. ...

Sớm tại mười năm trước.

Hồng Hoang, Vô Lượng sơn mạch, Vô Lượng Sơn.

Trong Vô Lượng Cung. "Ông!" Một thời khắc nào đó, Càn Khôn

chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt thâm thúy hoảng như chu thiên tinh thần đại hải lược qua điểm điểm tinh mang, phảng phất nhìn thấu thiên địa biến hóa. "Toại Nhân thỉnh Càn Khôn Đỉnh, xem ra chuyện của Nhân tộc tiến triển cũng không quá chậm..." Hồi lâu sau, Càn Khôn trong miệng nói một câu, trên gương mặt đạm nhiên hiện lên một nụ cười.

Lần này Hiên Viên chứng đạo Nhân Hoàng là chủ binh qua, tại trận chiến này có một kiện pháp bảo trọng yếu, chính là Yêu tộc Đồ Vu Kiếm ngày xưa rơi vào tay Toại Nhân Thị.

Thanh kiếm này đối với Hiên Viên lúc này mà nói có tác dụng cực lớn, cũng có thể nói là quan hồ then chốt của lần chứng đạo này.

Chương 380

Đương nhiên, Đồ Vu Kiếm tuy rằng đối với Hiên Viên cực kỳ trọng yếu nhưng lại không thể trực tiếp đưa cho Hiên Viên, cần một phen luyện chế lại mới được, nếu không thì hiện tại Đồ Vu Kiếm chí âm chí tà là một kiện hung khí, không thể giao cho Hiên Viên sử dụng.

Lần này Toại Nhân Thị thỉnh Càn Khôn cho mượn Càn Khôn Đỉnh để luyện chế lại một phen, khiến Đồ Vu Kiếm biến thành chính đạo chi kiếm, có thể hiệp trợ Hiên Viên nhất thống Nhân tộc. "Nhân Hoàng cũng xác thực nên quy vị..." Càn Khôn trong miệng khẽ nói một tiếng, tay vung lên, một đạo Càn Khôn thanh quang lóe lên một nhập vào trong hư không.

Làm xong hết thảy, Càn Khôn liền chậm rãi nhắm mắt.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, hắn cần hảo hảo đề thăng, sau đó liền phải tiến về Hỗn Độn đi một chuyến.

Nơi đó họa phúc tương y, cho nên thực lực chính là y trượng lớn nhất của Càn Khôn, hiện tại đang đề thăng thực lực, tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian, hảo hảo tham ngộ. ...

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, Bồng Lai thánh địa.

Trong một tòa thiên điện. "Ông!" Hư không chấn động, sau đó liền thấy một đạo thanh quang lóe lên, toàn tức tại trong hư không hiển hiện ra một tôn thanh đồng đỉnh, chính là Càn Khôn Đỉnh.

Toại Nhân Thị thấy thế khẽ gật đầu nói: "Tạ bản tôn tương trợ..." Nói xong, Toại Nhân Thị vung tay lên, trong thiên điện một đạo huyết quang lóe lên, sau đó liền có một thanh trường kiếm ba thước phi độn ra, tản phát huyết sát cùng tà ác chi khí hãi nhiên.

Kiếm này chính là Đồ Vu Kiếm lúc trước đoạt từ trong tay Đế Tuấn, bị phong ấn ở đây.

Lần này luyện chế lại chính là vì xóa đi huyết sát cùng tà ác chi khí của kiếm này, để Hiên Viên có thể sử dụng.

Toại Nhân Thị vung tay lên triệt tiêu phong ấn, dùng một cỗ pháp lực bao phủ lấy Đồ Vu Kiếm. "Càn Khôn Đỉnh, đi!" Toại Nhân Thị đánh ra thủ ấn, tế xuất Càn Khôn Đỉnh, nhóm lửa, sau đó liền đem Đồ Vu Kiếm ném vào trong đó. "Ông!" Từng trận huyết sát cùng tà ác chi khí tràn ngập ra nhưng bị Càn Khôn thanh khí của Càn Khôn Đỉnh trấn áp xuống.

Toại Nhân Thị thần sắc nghiêm túc, sau đó bắt đầu đánh vào thủ quyết, từ từ tế luyện, dần dần luyện hóa đi huyết sát cùng tà ác chi khí, còn có một số oán khí trong đó.

Không biết qua bao lâu, Toại Nhân Thị rốt cục đem huyết sát cùng tà ác chi khí trong Đồ Vu Kiếm cùng với những oán khí kia loại bỏ. "Hô!" Nhiêu là tu vi lúc này của hắn cũng cảm thấy một tia không dễ.

Lại lần nữa đánh ra thủ quyết, sau đó gia nhập một số dược liệu phụ trợ khác, lại lần nữa tế luyện.

Đợi những dược liệu kia biến thành chất lỏng liền bị Toại Nhân Thị toàn bộ đánh vào trong Đồ Vu Kiếm.

Thời gian không biết trôi qua bao lâu, bộ dáng Đồ Vu Kiếm dần dần cải biến, khí tức cũng đang phát sinh biến hóa cực lớn.

Đồ Vu Kiếm lúc này đường đường chính chính, khí tức chính đạo, là chính đạo chi kiếm, so với Đồ Vu Kiếm trước đây quả là hai cực đối lập.

Thấy tình hình này, trên mặt Toại Nhân Thị rốt cuộc lộ ra một nụ cười, trong tay bắt đầu lạc ấn cấm chế cùng đánh vào thủ quyết và

một số thứ khác vào trong kiếm. "Oanh!" Một cỗ chính đạo khí tức tràn ngập ra, trong đó càng ẩn chứa một tia Càn Khôn chi ý. "Kiếm này đã thành, đã là chính đạo chi kiếm!" Toại Nhân Thị đạm nhiên cười một tiếng, trong miệng khẽ nói, trong tay đem mấy cái thủ ấn cuối cùng đánh vào trong đó. "Ông!" Khi Toại Nhân Thị đem thủ ấn cuối cùng đánh vào, Đồ Vu Kiếm lập tức phi độn ra, múa vài đường kiếm hoa trong hư không khiến cho quy tắc trong hư không đều bị kiếm hoa này phá vỡ. "Thu!" Toại Nhân Thị đánh ra một đạo pháp lực, Đồ Vu Kiếm lập tức phi độn về, sau đó rơi vào trong tay hắn.

Toại Nhân Thị nhìn trường kiếm ba thước trong tay, trên gương mặt đạm nhiên nở nụ cười rạng rỡ. "Kiếm này đường đường chính chính, là chính đạo chi kiếm, là vương giả chi kiếm, tự nhiên không thể mang tên Đồ Vu nữa..." Toại Nhân Thị trong miệng khẽ nói, suy nghĩ vài giây rồi nói: "Đã là chứng đạo chi kiếm của Hiên Viên, liền lấy tên Hiên Viên ban cho nó..." Hắn thân xuất một tay, trong lòng bàn tay quang hoa lưu chuyển, phất qua kiếm này rồi khẽ nói: "Từ nay về sau, ngươi tên là: Hiên Viên Kiếm!" "Ông!" Đột nhiên, Hiên Viên Kiếm lần nữa thoát tay bay ra, vạch vài đạo ngấn tích trong hư không, bốn phía kiếm khí xuyên thủng hư không.

Thấy thế, ý cười trên mặt Toại Nhân Thị càng đậm, tay vung lên, Càn Khôn Đỉnh một nhập hư không phản hồi Vô Lượng Cung.

Tùy sau, Toại Nhân Thị vung tay lên thu hồi Hiên Viên Kiếm, đi ra ngoài điện. ...

Bồng Lai thánh địa, trong Nhân Tổ Điện. "Nhân Tổ..." Lúc này, Bát trưởng lão Nhân tộc đang ở trong Nhân Tổ Điện, chắp tay với ba vị Nhân Tổ, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Toại Nhân Thị, lần này là Toại Nhân Thị gọi hắn đến.

Toại Nhân Thị khẽ gật đầu, nhìn Bát trưởng lão nói: "Bát trưởng

lão, lần này gọi ngươi đến là có một chuyện muốn ngươi đi làm..." "Nhân Tổ cứ phân phó, ta nhất định hoàn thành nhiệm vụ..." Nghe vậy, Bát trưởng lão thần sắc túc nhiên, cung kính nói. "Xích!" Thấy thế, Toại Nhân Thị khẽ gật đầu, sau đó lật tay một cái, một thanh trường kiếm màu vàng ba thước xuất hiện trong tay, một đạo kiếm minh chi âm truyền ra, kiếm ý hạo hãn cùng kiếm khí tung hoành sung túc cả Nhân Tổ Điện. "?!" Thấy thế, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị cùng Bát trưởng lão thần sắc sững sờ, toàn tức lộ ra vẻ chấn kinh. "Yêu tộc Đồ Vu Kiếm?!" Hữu Sào Thị thần sắc ngưng tụ, mở miệng hỏi.

Nhưng kiếm này lại khác với Đồ Vu Kiếm, bởi vì kiếm này tản mát ra khí tức là khí tức đường đường chính chính, chính đạo khí tức, nói cách khác thanh kiếm này là chính đạo chi kiếm, khác biệt cực lớn so với Đồ Vu Kiếm mà bọn họ biết.

Toại Nhân Thị nhìn bọn họ, mỉm cười nói: "Kiếm này xác thực là Đồ Vu Kiếm, bất quá bị ta dùng Càn Khôn Đỉnh luyện chế lại một phen, hiện tại là chính đạo chi kiếm đường đường chính chính, ta lấy tên Hiên Viên ban cho nó, tên là Hiên Viên Kiếm!" "Hiên Viên Kiếm?!" Ba người thần sắc sững sờ, toàn tức chấn kinh nói.

Đã lấy tên Hiên Viên mệnh danh cho kiếm này, vậy tất nhiên là giao cho Hiên Viên sử dụng, nhưng phẩm cấp kiếm này không dưới Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dùng tên Hiên Viên ban cho liệu có không ổn?

Toại Nhân Thị nhìn ra sự lo lắng của bọn họ, mỉm cười nói: "Không cần lo lắng, kiếm này vốn thuộc về Hiên Viên, cũng là thiên ý, kiếm này quan hồ Hiên Viên chứng đạo, là chứng đạo thánh khí của hắn, lần này ngươi liền đi giao cho hắn đi!" Toại Nhân Thị nói xong, tay khẽ động, Hiên Viên Kiếm liền phi độn ra lơ lửng trước người Bát trưởng lão. "Nhân Tổ yên tâm, ta nhất định đích thân giao cho Hiên Viên!" Bát trưởng lão vung tay lên thu hồi Hiên Viên Kiếm, chắp

tay với Toại Nhân Thị nói.

Bát trưởng lão là tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ, cộng thêm Hiên Viên Kiếm trong tay, Chuẩn Thánh hậu kỳ bình thường đều không phải đối thủ, lại thêm thân phận của hắn, không ai dám cướp kiếm này. "Đi đi!" Toại Nhân Thị nhàn nhạt phất tay nói.

Thoại âm rơi xuống, Bát trưởng lão liền xoay người rời đi, sau khi ra khỏi Nhân Tổ Điện liền phi độn về phía Nhân tộc. "Không ngờ kiếm này lại là chứng đạo chi kiếm của Hiên Viên!" Hữu Sào Thị thu hồi ánh mắt, chậm rãi mở miệng nói. "Trong minh minh tự có thiên ý.

Ngày xưa đoạt lấy Đồ Vu Kiếm, hôm nay lại là chứng đạo thánh khí của Hiên Viên, nhất ẩm nhất trác, chẳng lẽ là thiên ý..." Toại Nhân Thị trên mặt lộ ra nụ cười, nhàn nhạt mở miệng nói.

Chương 381

Nghe vậy, Hữu Sào Thị cùng Truy Y Thị gật đầu.

Nếu không phải ngày xưa Toại Nhân Thị đoạt lấy Đồ Vu Kiếm, hôm nay Hiên Viên muốn quy vị Nhân Hoàng hoặc hứa sẽ xảy ra sai sót, như thế liền xem một đoạn giao thủ cuối cùng rồi. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, trận doanh Hiên Viên.

Trong doanh trướng.

Lúc này, đám người Hiên Viên, Xiển Giáo cùng với Ứng Long, Huyền Nữ đang thương nghị đại sự thì có một khí tức khủng bố hàng lâm, là khí tức thuộc về Nhân tộc. "Chẳng lẽ là người của Thánh địa?" Trong lòng Hiên Viên lóe lên một ý niệm, khí tức Nhân tộc như vậy chỉ có những cao tầng trong Thánh địa mới có. "Chư vị, cao tầng Thánh địa hàng lâm, xin mời cùng ta ra nghênh tiếp..." Hiên Viên nhìn về phía mọi người nói. "Lý ứng như thế, Nhân Hoàng mời!" Người đến thân phận không bình thường, tu vi lại cao, bọn họ cũng đáng phải đi ra nghênh tiếp.

Nói xong, mọi người liền theo Hiên Viên đi ra ngoài doanh trướng.

Ngoài doanh trướng, chỉ thấy một vị lão giả bộ dáng cổ lai hy đang đứng đó.

Chỉ một chút, Hiên Viên liền biết được thân phận của người này, tại Thiền Nhượng đại điển hắn đã từng gặp qua, là Bát trưởng lão Nhân tộc. "Hiên Viên ra mắt Bát trưởng lão!" Hiên Viên hơi chắp tay với Bát trưởng lão, vì thân phận đặc thù nên hắn cũng không thể hành đại lễ. "Gặp qua Nhân tộc Bát trưởng lão!" Đám người Xiển Giáo cùng Ứng Long, Huyền Nữ nhao nhao chắp tay nói. "Nhân Hoàng, chư vị không cần đa lễ!" Bát trưởng lão mỉm cười nói.

Hiên Viên nhìn hắn, mỉm cười nói: "Bát trưởng lão, mời vào trong nói chuyện!" Nghe vậy, Bát trưởng lão gật đầu, theo mọi người tiến vào doanh trướng.

Trong doanh trướng, Hiên Viên nhìn Bát trưởng lão mở miệng hỏi: "Không biết trưởng lão hôm nay hàng lâm là vì chuyện gì?" Đã Thánh địa có quy củ không thể nhúng tay chuyện Nhân Hoàng, Hiên Viên tự nhiên không cảm thấy Bát trưởng lão lần này đến là vì tương trợ đánh bại Xi Vưu.

Tức là hắn biết rõ thực lực của Bát trưởng lão so với mỗi người đang ngồi đây đều mạnh hơn không ít.

Bát trưởng lão nhìn hắn, mở miệng nói: "Ta hôm nay đến, phụng mệnh Nhân Tổ, có một vật giao cho ngươi..." Nghe vậy, mọi người thần sắc kinh hãi, cư nhiên là mệnh của Nhân Tổ!

Vị kia cường hãn thế nào bọn họ đều biết, đó là tồn tại đỉnh tiêm, đồ vật xuất thủ tự nhiên bất phàm. "Xích!" Bát trưởng lão mỉm cười, lật tay một cái, một thanh trường kiếm ba thước xuất hiện trong tay.

Mọi người chỉ cảm giác trong nháy mắt liền có một cỗ kiếm ý khủng bố bộc phát, sau đó kiếm khí khủng bố tung hoành giao thác. "?!" Hiên Viên thấy thế, hai mắt tỏa sáng, trong minh minh cảm giác cùng thanh kiếm này có một cỗ liên hệ cực mạnh. "Kiếm này được Nhân Tổ ban tên là Hiên Viên Kiếm, từ nay về sau, nó là vũ khí của ngươi!" Bát trưởng lão nói, đem Hiên Viên Kiếm trong tay đưa cho Hiên Viên.

Thấy thế, Hiên Viên cũng không nữu ni, trực tiếp nhận lấy, sau đó cẩn thận đánh giá Hiên Viên Kiếm trong tay.

Một thanh trường kiếm màu vàng toàn thân cổ phác, kiếm dài ba thước, một mặt kiếm khắc nhật nguyệt tinh thần, mặt kia khắc sơn xuyên thảo mộc.

Chuôi kiếm một mặt khắc nông canh súc dưỡng chi thuật, mặt kia khắc tứ hải thống nhất chi sách.

Kiếm thân cổ phác, toàn thân trên dưới đạm tử, chung quanh nhộn nhạo một cỗ khí tức vô cùng chính đại. "Tốt một thanh chính đạo chi kiếm đường đường chính chính..." Hồi lâu sau, trong miệng Hiên Viên khen ngợi nói.

Hồng Hoang, Nhân tộc, trận doanh Hiên Viên.

Trong doanh trướng, mọi người nhìn Hiên Viên Kiếm trong tay Hiên Viên, lại cảm nhận được cỗ khí tức chính đạo đường đường chính chính kia, không khỏi gật gật đầu, tán đồng lời của Hiên Viên. "Đây về sau, cũng sẽ là vương giả chi kiếm!" Lúc này, Nhiên Đăng đạo nhân khẽ nói.

Nghe vậy, mọi người hơi gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

Đối với dạng pháp bảo đỉnh tiêm này, tuy rằng hâm mộ, nhưng cũng không dám có tâm tư gì khác.

Đây là do Nhân Tổ đích thân định ra, lại quan hệ đến chứng đạo chi kiếm của Hiên Viên, nếu có tâm tư bậy bạ, vậy kết cục thân tử đạo tiêu là chuyện quá đơn giản.

Nhân Hoàng quy vị nãi là đại thế vận hành của Thiên Đạo, nếu ngăn cản, vậy không chỉ đơn giản là chuyện cá nhân, mà ngay cả Xiển Giáo, Long tộc, Thiên Đình phía sau đều sẽ bị liên lụy.

Cho nên, mặc dù hâm mộ, cũng chỉ dừng lại ở hâm mộ mà thôi.

Bát trưởng lão thu hết thần sắc mọi người vào đáy mắt, sau đó khẽ gật đầu, biểu hiện của mọi người coi như được, không có tâm tư khác, bằng không hắn hiện tại đã có thể ra tay rồi.

Cho dù là Nguyên Thủy, Chúc Long, hay là Hạo Thiên nơi đó, Bát trưởng lão cũng không sợ.

Dù sao mang cái danh ký du Nhân Hoàng chi bảo do Nhân Tổ ban tặng, tội danh này không phải ai cũng gánh nổi.

Cũng may, chuyện như vậy tịnh không có phát sinh, Bát trưởng lão trong lòng thập phần hài lòng. "Nếu kiếm này đã giao vào tay Nhân Hoàng, vậy ta cũng không lưu lại nữa..." Bát trưởng lão nhìn Hiên Viên, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Hiên Viên và mọi người hướng về phía Bát trưởng lão chắp tay, nói: "Cung tống trưởng lão!" Thanh âm hạ xuống, thân ảnh Bát trưởng lão đã biến mất. "Chư vị, hiện nay ưu thế đã ở bên ta, là lúc phản công bộ lạc Cửu Lê rồi..." Có được nhiều trợ lực như vậy, Hiên Viên nhất thời lòng tin tăng mạnh, lập tức mở miệng nói. "Nếu Nhân Hoàng đã mở miệng, vậy lần này, liền giết Cửu Lê một cái phiến giáp bất lưu..." Ứng Long nghe vậy, lập tức cười nói.

Nghe vậy, mọi người gật gật đầu, sau đó liền bắt đầu thương nghị đại sự trong quân. ...

Lúc này, hai bên đại quân đều coi trận chiến tiếp theo là trận chiến cuối cùng, đều đang gấp rút chuẩn bị cho cuộc quyết chiến.

Hiên Viên cũng biết hiểu, quyết chiến lập tức sẽ buông xuống.

Để tranh thủ càng nhiều phần thắng, Hiên Viên hạ lệnh toàn quân ngày ngày thao luyện, sau đó lại phái ra vô số thám tử, thời khắc chú ý động hướng của bộ lạc Cửu Lê.

Chương 382

Một tháng sau, liền có người báo cho Hiên Viên, đại quân Cửu Lê đã tập hợp xong xuôi, e là không bao lâu nữa sẽ đến công đánh.

Hiên Viên biết được việc này, lập tức mệnh toàn quân chuẩn bị.

Đồng thời, Hiên Viên trong lòng âm thầm quyết định, trận chiến này nhất định phải cùng Cửu Lê quyết ra thắng bại, nếu kéo dài năm này tháng nọ, e là chỉ sẽ giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm, đến lúc đó lại có mặt mũi nào đi gặp Thần Nông hoàng huynh.

Mấy ngày sau, hai bên hội chiến tại bình nguyên Trục Lộc.

Xi Vưu sớm đã dẫn đại quân chờ ở đây, lúc này, toàn bộ đại quân Cửu Lê hoàn toàn bị một mảnh hắc vụ bao phủ, đúng là Đại Vu Tương Liễu đã đích thân bố hạ Huyền Âm Đại Trận.

Xi Vưu trong lòng cũng minh bạch, đại chiến lần này không chỉ sẽ quyết định quy thuộc của Nhân Hoàng, cũng quyết định vận mệnh cuối cùng của hai đại bộ lạc Cửu Lê và Hữu Hùng.

Huyền Âm Đại Trận vừa thành, đại quân tộc Cửu Lê nhất thời chịu ảnh hưởng, người người hai mắt huyết hồng, vẻ mặt điên cuồng nhìn về hướng đại quân Hiên Viên, chỉ đợi Xi Vưu ra lệnh một tiếng, liền lập tức lao tới chém giết, nhất cử đánh tan quân đội Hiên Viên.

Khi Hiên Viên lĩnh quân đến nơi, toàn bộ bình nguyên Trục Lộc đều đã ô yên chướng khí, sương mù che trời, chỉ thấy đại quân Cửu Lê hoàn toàn bị Huyền Âm Đại Trận bao phủ.

Trong trận quần ma loạn vũ, quỷ khốc lang hào, ẩn ẩn gian xuất hiện vô số ma hỏa huyết vân, lại dưới cái nhìn chăm chú của mọi người lặng yên biến mất.

Sát khí giữa thiên địa chậm rãi ngưng tụ tại đây, lại dần dần bị Huyền Âm Đại Trận thôn phệ, uy lực trận pháp cũng dần tăng.

Thấy tình cảnh như thế, đừng nói là Hiên Viên, ngay cả đệ tử Xiển Giáo nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không khỏi rùng mình một cái, bọn họ đâu từng thấy qua cảnh tượng bực này.

Trong Xiển Giáo, biểu hiện tốt nhất cũng chỉ có Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng.

Quảng Thành Tử hiện nay tâm như kiên thạch, không vì ngoại vật đo động.

Nhiên Đăng tu vi cao thâm, lại kiến thức qua Vu Yêu đại chiến cùng đông đảo sát lục, tự nhiên mặt không đổi sắc.

Bất quá thần tình hắn lại có chút ngưng trọng, ở trên trận này, hắn ẩn ước nhìn ra một điểm bóng dáng của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tự nhiên phải cẩn thận. "Đại trận thật lợi hại!

Hội tụ sát khí giữa thiên địa, lấy thực lực của chúng ta, nếu tiến vào trong trận, e là cũng chỉ có thể kiên trì một hồi liền sẽ bị sát khí vô tận kia thôn phệ, hóa thành tà ma, trận này thật có hại thiên hòa a!" Sắc mặt ngưng trọng của Nhiên Đăng mang theo một chút âm trầm, ngưng thanh nói.

Nhìn Nhiên Đăng sắc mặt đồng dạng ngưng trọng, Quảng Thành Tử mở miệng hỏi: "Nhiên Đăng lão sư, có biết trận này có danh đường gì, mà lại có thanh thế như thế?" Nhiên Đăng thấy Quảng Thành Tử đặt câu hỏi, liền nói: "Ta cũng chưa từng thấy qua trận này, bất quá trận này xác thực không dễ đối phó, ngươi xem..." Nói xong, liền chỉ hướng bốn phía đại trận, đối với mọi người nói: "Trận này có hiệu quả tụ liễm thiên địa sát khí, đảo có một điểm bóng dáng của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, hung hiểm dị thường..." Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Nhiên Đăng vừa nhắc tới trận này, chúng đệ tử Xiển Giáo thần sắc đều kinh hãi.

Trận pháp trước mặt có một điểm bóng dáng của kỳ trận kia, vậy uy lực tuyệt đối không thể coi thường, trong lòng lập tức sinh ra mười hai phần giới bị. "Oanh!" Đúng lúc này, chỉ nghe thấy từ ngoài mấy vạn dặm truyền đến một đạo thanh âm nổ vang, truyền đạt giữa thiên địa, sau đó liền thấy trên chín tầng trời, xích hồng một mảnh, thiêu đốt hết thảy giữa thiên địa.

Cho dù cự ly mấy vạn dặm, nhưng mọi người Xiển Giáo vẫn như cũ cảm nhận được cỗ khí tức nóng rực kia.

Ánh mắt Hiên Viên rơi vào nơi thiên địa xích hồng kia, trên mặt hiện lên một mạt mỉm cười, khẽ nói: "Nữ Bạt, rốt cục ra tay rồi..." Nghe vậy, mọi người Xiển Giáo cùng Ứng Long, Huyền Nữ trong lòng kinh hãi.

Tồn tại khủng bố bực này, Hiên Viên cư nhiên quen biết?

Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử cùng các đệ tử Xiển Giáo nhao nhao thôi toán, sau đó thần sắc càng thêm chấn kinh.

Nữ Bạt, cư nhiên là con gái của Hiên Viên, lại là một loại tồn tại cực kỳ đặc thù: Cương thi!

Tai nạn hình Cương thi thủy tổ, Hạn Bạt.

Hạn Bạt vừa ra, xích địa thiên lý (đất khô nghìn dặm).

Như vậy, phần thắng bên này lại tăng thêm một phần rồi. ...

Nhân tộc, trên bình nguyên Trục Lộc. "Không ngờ Nữ Bạt lại là con gái Nhân Hoàng, lần này có nàng tương trợ, Nhân Hoàng thắng bại lại lớn thêm vài phần..." Hồi lâu sau, Nhiên Đăng chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Hiên Viên cười cười, tịnh chưa trả lời.

Ứng Long nhìn về hướng Nữ Bạt, đáy mắt hiện lên một tia kiêng kỵ, độ nóng khủng bố bực này, vô luận là Phong Bá hay Vũ Sư, cổ kế thủ đoạn hô phong hoán vũ đều phải mất hiệu lực rồi.

Dù sao dưới độ nóng thiêu đốt hết thảy này, mưa gió chưa thành hình liền đã tiêu tán.

Lúc này Ứng Long mới phát hiện, Hiên Viên chút nào không lo lắng, một mực tin tưởng có thể chiến thắng Phong Bá Vũ Sư, nguyên lai là có tồn tại như Nữ Bạt tương trợ.

Bằng không mà nói, trong lòng hắn xác thực có chút áp lực, dù sao đối diện là hai vị Đại Vu.

Hiện tại xem ra, cũng không cần sợ.

Hiên Viên thấy Nữ Bạt tuy chưa đến, nhưng không cần lo lắng nữa, hiện tại phiền toái nằm ở đại trận của bộ lạc Cửu Lê.

Ánh mắt mọi người lúc này cũng một lần nữa tụ tập trên đại trận.

Hiên Viên nhìn Quảng Thành Tử bên cạnh, mở miệng hỏi: "Lão sư có biện pháp gì có thể phá trận này?" Quảng Thành Tử nghe xong, cũng chỉ có thể lắc đầu.

Hắn đối với trận pháp nhất đạo thực sự không hiểu biết lắm, muốn phá khai Huyền Âm Đại Trận lại vô năng vi lực.

Hiên Viên thấy Quảng Thành Tử cũng không có biện pháp, thần sắc nhất thời tối sầm lại.

Lúc này, Nhiên Đăng đạo nhân nói: "Ta ngược lại có một pháp có thể phá trận này, chỉ là có điểm mạo hiểm, cần phải để Nhân Hoàng cùng chúng ta cùng nhau tiến vào trận mới được..." Nói đến đây, Nhiên Đăng liền dừng lại, Hiên Viên nãi là Nhân tộc Cộng chủ, vừa

nhập trận thực sự quá mạo hiểm.

Hiên Viên nghe xong, lập tức nói: "Nhiên Đăng tiên sư, ta Hiên Viên đã là Nhân tộc Cộng chủ, tự nhiên phải thân tiên sĩ tốt, huống chi ta hiện nay cũng có tu vi Đại La Kim Tiên, lại có Hiên Viên Kiếm trong tay, túng nhiên không cách nào đối phó những Đại Vu kia, nhưng tự vệ thì dư xài." Nhiên Đăng gật đầu nói: "Tốt, phàm là đại trận tất có trận nhãn.

Sau khi ta nhập trận, chỉ cần tìm được trận nhãn của trận này, phá nó đi, trận này tự nhiên sẽ biến mất.

Đến lúc đó trạng thái dị thường của binh sĩ Cửu Lê cũng sẽ biến mất, thực lực sẽ suy yếu đi một ít, khi đó, ta tất có thể nhất cử đánh bại Xi Vưu." Hiên Viên nghe xong, liền đối với đại tướng thủ hạ nói: "Ứng Long, Phong Bá Vũ Sư giao cho ngươi và Nữ Bạt.

Lực Mục, Bách Giám, hai người lĩnh binh ở bên ngoài chống lại đại quân Cửu Lê.

Ta cùng lão sư và chúng tiên gia nhập trận, các ngươi nhất định phải chỉ huy quân đội cho tốt, trước khi ta phá đi đại trận, chỉ cần ngăn trở quân đội Cửu Lê công kích là được..." Ứng Long, Lực Mục và Bách Giám ba người nghe xong, liền lập tức lĩnh mệnh mà đi.

Hiên Viên đi theo Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng cùng các đệ tử Xiển Giáo vừa nhập vào Huyền Âm Đại Trận, chỉ thấy trong đại trận sát khí tràn ngập, quỷ vật hoành hành.

Chương 383

Mọi người vừa mới nhập trận, vô số oan hồn lệ quỷ trong nháy mắt hướng mấy người tập kích tới.

Chúng tiên vội vàng vận chuyển pháp lực đánh giết, đáng tiếc những quỷ vật này giết mãi không hết, khiến chúng tiên phiền không thắng phiền.

Lúc này, trên người Hiên Viên tản phát ra một cỗ long khí bành trướng, một đạo tử quang thấu thể mà ra.

Lệ quỷ phụ cận chưa kịp phản ứng liền bị tử quang đánh trúng, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Tử quang đi tới chỗ nào, bách quỷ lui tránh.

Quảng Thành Tử cười nói: "Nhân Hoàng quả nhiên thiên mệnh bất phàm, thân cụ Chân Long Tử Khí, ngược lại là khắc tinh của những quỷ vật này.

Như vậy ngược lại đỡ cho chúng ta không ít công phu, chỉ cần ngươi ở phía trước dẫn đường, chúng ta đi theo sau lưng, liền có thể không sợ quỷ vật trong trận này tập kích quấy rối." Hiên Viên gật đầu nói: "Như thế rất tốt, chúng ta liền xuất phát." Trong đại trận yên chướng tràn ngập, khó phân biệt phương hướng, cũng may Hiên Viên sớm có chuẩn bị, lấy ra Chỉ Nam Xa do Nhân tộc phát minh dùng để phân biệt phương hướng, ngược lại cũng không đến mức lạc mất phương hướng trong đại trận.

Hiên Viên tự nhiên rõ ràng thời gian càng lâu thì đối với phe mình càng bất lợi, lập tức dùng Chỉ Nam Xa xác định phương hướng, sau đó dẫn đầu hướng trung tâm đại trận đi đến.

Chúng tiên thấy thế vội vàng đi theo sau lưng Hiên Viên.

Không bao lâu sau, mọi người liền đến trung tâm đại trận. ...

Cùng lúc đó, Phong Bá Vũ Sư cũng ra tay, bất quá vừa mới ra tay liền đụng phải Ứng Long. "Vũ Sư, có dám cùng ta đánh một trận!" Nữ Bạt tiến lên một bước, thanh âm cuồn cuộn, kèm theo nhiệt độ nóng rực khủng bố, linh khí đều bị thiêu đốt.

Sắc mặt Vũ Sư ngưng lại, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng, nhìn Nữ Bạt, trầm giọng nói: "Người nào?" Nghe vậy, trong mắt Nữ Bạt thiêu đốt hỏa diễm xích hồng, lãng thanh nói: "Ngô nãi Hiên Viên chi nữ, Nữ Bạt!" Thanh âm vừa dứt, đại quân bộ lạc Hữu Hùng bộc phát ra khí thế kinh thiên, bắt đầu áp chế đại quân bộ lạc Cửu Lê.

Vũ Sư nghe lời Nữ Bạt, trong lòng nhất thời trầm xuống.

Một nữ tử thực lực khủng bố như vậy, cư nhiên là con gái của Hiên Viên kia.

Hai người một thủy một hỏa, căn bản khó phân thắng bại.

Nhưng lúc này Nữ Bạt mở miệng khiêu chiến, Vũ Sư thân là Đại Vu Vu tộc, tự nhiên không thể không chiến.

Nhìn thoáng qua Xi Vưu, hắn xoay người lao về phía Nữ Bạt.

Thiếu đi Vũ Sư, áp lực của Ứng Long giảm đi nhiều, lúc này cùng Nữ Bạt giống nhau, mỗi người đối chiến một vị Đại Vu. ...

Lúc này, Xi Vưu cùng Tương Liễu và tám mươi mốt vị tộc nhân Vu tộc mỗi người cầm trong tay một cây cờ, đứng trên một đạo đài, không ngừng huy vũ đại kỳ trong tay, sát khí chung quanh cũng theo đó quay cuồng không thôi.

Chúng tiên thấy thế, đâu còn không minh bạch đám người Tương Liễu đang vận chuyển trận pháp, vội vàng tế xuất linh bảo đánh tới.

Đám người Xi Vưu tự nhiên cũng nhìn thấy chúng tiên đến, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, thấy chúng tiên công tới, không lo được vận chuyển đại trận nữa, lập tức tiến lên nghênh chiến.

Nhất thời, hai bên đại chiến cùng một chỗ.

Vu tộc tuy có hơn mười danh Đại Vu, nhưng Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo cùng Nhiên Đăng đều là Đại La Kim Tiên, lại có linh bảo tương trợ, nhất thời giằng co không xong.

Chúng tiên lúc này bị kiềm chế, đại trận lại toàn lực vận chuyển, oan hồn lệ quỷ bốn phía nhất thời nhiều đếm không xuể, toàn bộ tập kích về hướng Hiên Viên. "Không tốt!" Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo trong lòng thầm kêu một tiếng, nhưng bị Đại Vu Cửu Lê kiềm chế, không cách nào tiến đến giúp đỡ Hiên Viên, chỉ có thể cầu mong Chân Long Tử Khí trên người Hiên Viên có thể hộ trụ an nguy của hắn.

Mật mật ma ma oan hồn lệ quỷ toàn bộ dũng hướng Hiên Viên tựa hồ muốn đem hắn bao vây, mê vụ đen kịt trong nháy mắt bao phủ thân ảnh Hiên Viên.

Thập Nhị Kim Tiên thấy thế sắc mặt đại biến, nhưng chưa đợi bọn họ có động tác gì, chỉ nghe một tiếng long ngâm chấn triệt hoàn vũ truyền đến. "Ngao!" Một đạo tử kim sắc quang mang trùng thiên, mọi người nhìn lại, hóa ra là Hiên Viên Kiếm trong tay Hiên Viên.

Chưa đợi mọi người chấn kinh xong, chỉ thấy Hiên Viên Kiếm kia trong nháy mắt hóa thành một con Cửu Trảo Thần Long to lớn chừng mấy trăm trượng cuộn mình, đem Hiên Viên bảo hộ ở bên trong.

Long khí thần thánh hạo hãn, uy áp thiên vũ, Chân Long Tử Khí thần thánh chiếu rọi toàn bộ đại trận, trong nháy mắt liền đem oan hồn lệ quỷ bên trong đại trận toàn bộ độ hóa sạch sẽ.

Ngay sau đó, chỉ thấy Hiên Viên duỗi tay phải ra, một cái long trảo

của Cửu Trảo Thần Long trong nháy mắt thò ra, hung hăng đánh vào nơi mê vụ nồng đậm nhất ở trung ương đại trận. "Oanh!" Một tiếng nổ vang chấn triệt thiên địa, long trảo kia trực tiếp đem phiến hư không đó triệt để đánh nổ.

Đại trận, phá rồi! ...

Nhân tộc, trên bình nguyên Trục Lộc.

Nhìn uy lực một trảo kia rơi xuống, tất cả mọi người đều đã biết kết quả, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở, tòa đại trận cường đại làm người ta tim đập nhanh kia liền bị phá.

Uy lực bực này, có thể so với Thánh Nhân.

Đại trận tuy lợi hại, nhưng ở trước mặt sức mạnh bực này, lại như cũ không chịu nổi một kích, dễ dàng liền bị hủy đi.

Tất cả mọi người toàn bộ dùng ánh mắt chấn kinh nhìn nam nhân dưới sự bao bọc của Thần Long kia, một thân vương giả khí tức nồng đậm, ánh mắt bễ nghễ nhìn về phía Xi Vưu.

Giờ khắc này, Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo phát giác Hiên Viên thay đổi, đây mới thực sự là Nhân Hoàng, chân chính cường giả.

Xi Vưu ánh mắt chấn kinh nhìn Thần Long cuộn mình bên cạnh Hiên Viên, trong mắt lướt qua một đạo dị sắc.

Vừa rồi trước khi Thần Long hóa thân, hắn cũng nhìn ra chính là một thanh thần kiếm, thanh kiếm này hắn cũng không lạ lẫm, nãi là Đồ Vu Kiếm năm đó Đế Tuấn muốn luyện chế để tàn sát Tổ Vu.

Tuy rằng không biết thanh kiếm này làm sao rơi vào tay hắn, lại trở nên đường đường chính chính như thế, không có một tia tà ác chi ý, hắn cũng hết sức khó hiểu.

Kỳ thật không chỉ hắn chấn kinh, ngay cả bản thân Hiên Viên cũng

thập phần chấn kinh.

Hắn vốn tưởng rằng sẽ cứ như vậy vẫn lạc, nhưng không ngờ tại thời khắc quan trọng nhất, từ trên người bay ra một đạo Nhân Hoàng Đế Khí dung nhập vào trong Hiên Viên Kiếm, sau đó liền thấy Hiên Viên Kiếm hóa thành Thần Long, phá đi đại trận.

Hắn cũng biết uy lực của Hiên Viên Kiếm trong tay rất lớn, nhưng không ngờ lại lớn đến tình trạng này.

Dưới tình huống này, đối với việc đánh bại Xi Vưu, lòng tin của hắn có thể nói là mười phần.

Chương 384

"Xi Vưu, hiện tại đầu hàng vẫn còn kịp..." Lúc này, Hiên Viên bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí băng lãnh, tựa hồ muốn đóng băng ba ngàn dặm, vô tận sát ý tập kích tới. "Ngao!" Thần Long tại nháy mắt Hiên Viên mở miệng, một tiếng nộ hống, khí tức cường đại bao phủ. "Hiên Viên, ngươi tuy phá đi đại trận của ta, nhưng lại chưa đánh bại ta, ta như cũ còn đứng, Cửu Lê chỉ có người chiến tử, không có người đầu hàng." Xi Vưu nghe vậy, sắc mặt lạnh lẽo, hàn thanh nói. "Xi Vưu, ngươi phải rõ ràng, kết cục hôm nay ngươi tất bại, đầu hàng đi!

Bằng không..." Trong mắt Hiên Viên hàn mang chớp động, chậm rãi mở miệng nói, lại không có nói hết.

Nghe vậy, Xi Vưu hơi trầm mặc, hắn biết hiểu ý tứ lời này của Hiên Viên, Hiên Viên không có khả năng lưu hắn lại, cho dù hắn đầu hàng.

Bất quá hắn thân là Vu tộc, đoạn nhiên không có khả năng đầu hàng. "Hiên Viên, ra tay đi!" Xi Vưu ánh mắt lạnh lẽo, nhìn Hiên Viên hàn thanh nói.

Lúc này, phía sau hắn Tương Liễu, Cửu Phượng cùng các Đại Vu thần sắc đều ngưng lại. "Hiên Viên, xem ngươi có sức mạnh chém giết ta hay không..." Xi Vưu bỗng nhiên toét miệng cười nói, xách đại đao trong tay, từng bước một hướng về phía Hiên Viên đi đến, mỗi đi một bước, khí thế trên người liền mạnh hơn một phần. "Nhân Hoàng, có nắm chắc không?

Xi Vưu lúc này chính là Đại La Kim Tiên trung kỳ..." Nhiên Đăng đạo nhân bọn người bay tới, mặt mang vẻ lo lắng hỏi.

Nghe vậy, Hiên Viên lại mỉm cười, thật giống như không để Xi

Vưu vào mắt, nói: "Chư vị yên tâm, ta tự có nắm chắc." Nói xong, bỗng nhiên duỗi tay phải ra, Thần Long đang cuộn mình một tiếng nộ hống, sau đó từ từ biến nhỏ, một lần nữa biến trở về Hiên Viên Kiếm, rơi vào trong tay hắn, lấp lánh tử kim quang mang, sức mạnh cường đại dẫn mà không phát.

Hiên Viên tay cầm Hiên Viên Kiếm, từng bước một đi tới trước trận hai quân, ánh mắt thanh lãnh, hào vô cảm tình ba động. ...

Trước trận hai quân, hai người đều không có động thủ.

Tiếp theo, quan kiện quyết định thắng cục chính là trận chiến này, hai bên thủ lĩnh giao thủ, vô luận là Đại Vu sau lưng Xi Vưu hay chúng tiên sau lưng Hiên Viên đều không được nhúng tay.

Bởi vì, đây cũng là kiếp của hai người.

Hai người nghiêm trận dĩ đãi, trong tay nắm chặt vũ khí, nghênh tiếp một kích kia của đối phương. "Hát!" Đột nhiên, thân hình Xi Vưu khẽ động, một đạo tiếng phong lôi tiêm duệ vang vọng bình nguyên, chỉ thấy Xi Vưu tay cầm Hổ Phách Đao chém ngang về phía Hiên Viên, Hổ Phách Đao như tia chớp xuất hiện trên đỉnh đầu Hiên Viên.

Sắc mặt bình tĩnh, Hiên Viên giơ tay đem Hiên Viên Kiếm điểm tại đỉnh đầu. 'Đinh' một tiếng, mọi người nhìn thấy Hiên Viên Kiếm hiểm lại càng hiểm đỉnh tại trên lưỡi đao của Hổ Phách Đao.

Hiên Viên cổ tay rung lên, trên Hiên Viên Kiếm truyền đến một cỗ lực lượng kinh khủng, nhất thời đem Hổ Phách Đao và Xi Vưu chấn bay ra ngoài.

Tiếp đó Hiên Viên hai chân đạp một cái, tay cầm Hiên Viên Kiếm phóng lên tận trời.

Xi Vưu thân ở giữa không trung phảng phất sớm có cảm giác, tùy ý huy xuất Hổ Phách Đao. 'Đinh' một tiếng đao kiếm giao minh vang

lên.

Hai người phảng phất như nhận được tín hiệu, thân ảnh bắt đầu trở nên nhanh chóng lại dồn dập, trong lúc nhất thời, trước trận hai quân chỉ còn lại đầy trời tàn ảnh cùng tiếng đao kiếm va chạm không ngừng, cùng với từng trận xung kích khủng bố quét ngang ra.

Hai người đều là cao thủ Đại La Kim Tiên, lại có pháp bảo trong tay, lúc này xung kích tự nhiên thập phần khủng bố.

Bất quá trong đại quân hai bên đều có cao thủ giúp đỡ ngăn cản những xung kích này.

Bằng không mà nói, chỉ riêng cỗ xung kích này liền đủ để khiến không ít Nhân tộc vẫn lạc trong đó rồi. ...

Tốc độ cùng mức độ khủng bố khi hai bên giao thủ đang dần dần tăng lên, đại quân hai bên cùng với cao thủ hai bên trên mặt đều hiện ra vẻ chấn kinh.

Không ngờ hai người này cư nhiên đánh đến tình trạng này. "Oanh!" Đột nhiên, chỉ thấy được một đạo thân ảnh bị oanh bay ra khỏi vòng chiến, mọi người nhìn lại, đúng là Xi Vưu.

Lúc này, đại quân Hiên Viên lòng tin tăng mạnh, cao hát danh Hoàng Đế.

Xi Vưu lúc này dĩ nhiên mất đi chiến đấu chi lực, thân thể Đại Vu đã bị Hiên Viên Kiếm phá vỡ, nếu không phải Hổ Phách Đao trong tay cường hãn, hắn đã sớm bị Hiên Viên chém dưới kiếm.

Tiền thân của Hiên Viên Kiếm dù sao cũng là Đồ Vu Kiếm, Xi Vưu chỉ là thân thể Đại Vu, tự nhiên tiếp không nổi công kích chân chính của Hiên Viên Kiếm. "Hiên Viên Kiếm xuất, tru sát hết thảy yêu tà!" Đột nhiên, một đạo thân ảnh xuất hiện ở phía trên Xi Vưu.

Lúc này, cao thủ tại tràng cư nhiên không một ai nhìn ra Hiên Viên

làm như thế nào, tốc độ như vậy, đủ để cho bọn họ chấn kinh. "Thủ lĩnh cẩn thận..." Trong bộ lạc Cửu Lê, vô số bộ hạ cao hảm. "Hiên Viên!" Xi Vưu thần sắc kinh hãi, trong miệng hét lớn.

Đạo quang mang kia, ở trong mắt hắn dần dần phóng đại.

Kiếm quang chợt lóe, kiếm khí tung hoành, hoành quán hư không, toàn tức trảm lạc xuống. "Phốc xuy!" Kiếm quang hạ xuống, thiên địa tịch tĩnh!

Một cái đầu lâu từ trên người Xi Vưu rơi xuống, lăn ra trên đất.

Cửu Phượng, Tương Liễu, Phong Bá Vũ Sư, đại quân Cửu Lê lúc này thần tình ngốc trệ nhìn nam tử chém giết Xi Vưu kia. "Khuông đương!" Trong đại quân Cửu Lê, binh khí rơi xuống đất, sau đó một cái tiếp một cái.

Xi Vưu đã chết, tám mươi mốt vị huynh đệ sớm vong, ba vị Đại Vu kia cũng bại, bộ lạc Cửu Lê thua rồi. ...

Nhân tộc, trên bình nguyên Trục Lộc.

Chương 385

"Hoàng Đế!

Hoàng Đế!

Hoàng Đế! ..." Đại quân bộ lạc Hữu Hùng lúc này không ngừng hô hoán tên Hiên Viên, thanh âm vang vọng, trực đạt mấy vạn dặm bên ngoài.

Trận chiến này khiến cho uy vọng của Hiên Viên tăng mạnh, chút nào không ở dưới Phục Hy và Thần Nông.

Ánh mắt Hiên Viên rơi vào trên đại quân bộ lạc Cửu Lê, lạnh lùng liếc nhìn một cái, sau đó lãng thanh nói: "Xi Vưu thân là thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc, không tôn Cộng chủ, vô cớ khiêu chiến loạn, khiến Nhân tộc tao ngộ nội loạn, trí sử Nhân tộc tử thương không ít.

Xi Vưu nay đã phục tru, các ngươi đều là một thành viên Nhân tộc, nếu nguyện ý buông tha chống cự, tự nhiên là người một nhà, nhưng nếu tiếp tục ương ngạnh không đổi, ta tất chém giết..." Thanh âm Hiên Viên truyền đạt hai bên đại quân, rơi vào trong tai mỗi một người của đại quân bộ lạc Cửu Lê.

Nghe vậy thân thể bọn họ chấn động, tề tề đối mắt nhìn nhau một cái, hướng về phía Hiên Viên bái nói: "Ngô đẳng nguyện ý quy thuận Cộng chủ!" Hiên Viên nãi là Nhân tộc Cộng chủ, Xi Vưu - người khiêu chiến đại chiến hiện nay đã bị Hiên Viên chém giết, bọn họ lựa chọn cực kỳ dễ dàng.

Hiên Viên nghe vậy, khẽ gật đầu.

Ánh mắt quét qua trên người đám người Phong Bá, Vũ Sư, Tương Liễu, Cửu Phượng.

Ánh mắt băng lãnh, đối với Cửu Phượng đạm mạc nói: "Hiện nay Cửu Lê đã chiến bại quy thuận, Xi Vưu đã chết, mấy vị Đại Vu, còn muốn tiếp tục sao?" Lời Hiên Viên tuy bình đạm, nhưng đám người Cửu Phượng có thể nghe ra sát ý trong đó.

Nếu bọn họ tiếp tục, vậy hắn không ngại đem bọn họ cũng chém giết tại đây.

Bởi vì hắn có chuôi Hiên Viên Kiếm trong tay làm sức mạnh.

Cửu Phượng nhìn Phong Bá Vũ Sư và Tương Liễu một cái, cười khổ nói: "Hiên Viên Nhân Hoàng nãi là Nhân tộc Cộng chủ, hiện nay thống nhất Nhân tộc, chúng ta há dám tái chiến loạn..." Nói xong, mấy vị Đại Vu hướng về phía bọn người Hiên Viên chắp tay một cái, sau đó liền phiêu nhiên đi xa. "Oanh!" Sau khi mấy vị Đại Vu rời đi, khí vận thuộc về một phương Xi Vưu trong nháy mắt dung nhập vào Nhân tộc nhất phương do Hiên Viên đại biểu.

Tại dưới sự điền bổ của một phần mười khí vận này, khí vận Nhân tộc minh minh trung có chút tàn khuyết trở nên viên nhuận hoàn chỉnh.

Thấy tình hình này, Hiên Viên khẽ gật đầu, Nhân tộc, thống nhất.

Thân là Nhân tộc Cộng chủ, theo khí vận Nhân tộc biến cường, khí vận của hắn cũng đi theo lần nữa biến cường.

Lúc này, Nữ Bạt thấy đại chiến Hiên Viên hạ màn, cũng không dừng lại, hướng về phía Hiên Viên hành lễ một cái xong liền hướng về phía Thánh Địa bay đi.

Hiên Viên thấy thế, cũng không giữ lại, nơi đó là nơi tu luyện tốt hơn, Nữ Bạt đi nơi đó sẽ càng tốt. "Chúc mừng Nhân Hoàng thống nhất Nhân tộc..." Ứng Long và Cửu Thiên Huyền Nữ hướng về phía Hiên Viên chắp tay nói. "Ha ha, cũng phải đa tạ nhị vị tương trợ..."

Hiên Viên cười cười, hướng về phía hai người nói.

Tuy rằng hiện tại chưa thu hoạch được chỗ tốt, nhưng chỉ cần hắn chứng đạo Nhân Hoàng đạo quả, dưới Thiên Đạo hàng hạ công đức, định nhiên sẽ có một phần của bọn họ.

Hai người nghe vậy, đối mắt nhìn nhau một cái, không có mở miệng. "Như thế, liền phản hồi Trần Đô đi!" Ánh mắt Hiên Viên rơi vào trên người bọn người Quảng Thành Tử, mở miệng nói.

Nghe vậy, mọi người gật gật đầu, bắt đầu khởi trình, phản hồi Trần Đô. ...

Nhân tộc, Trần Đô.

Tin tức Hiên Viên chiến thắng Cửu Lê, thống nhất Nhân tộc truyền về, lúc này toàn bộ tộc nhân Trần Đô đều ra đón chào Hiên Viên trở về.

Uy vọng của hắn theo sau khi chiến thắng Cửu Lê, thống nhất Nhân tộc, đã đạt tới một cái đỉnh phong. "Hoàng Đế!

Hoàng Đế!

Hoàng Đế! ..." Trong Trần Đô, vô số Nhân tộc cao hô danh Hoàng Đế, những năm này, Hiên Viên đã thành tín ngưỡng của bọn họ.

Bọn họ tin tưởng, Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Hiên Viên, sẽ đi hướng tình trạng càng thêm huy hoàng. ...

Cùng lúc đó, trên bình nguyên Trục Lộc.

Một đạo thiến ảnh hiện lên, đúng là Hậu Thổ.

Nàng tố thủ vung lên, cuốn đi thi thể Xi Vưu.

Như vậy, đại kiếp của Xi Vưu cùng việc chứng đạo của Hiên Viên liền hạ màn, tiếp theo, cũng không liên quan gì đến chuyện của Xi Vưu nữa.

Hậu Thổ chậm rãi liếc nhìn một cái, sau đó thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ. ...

Lại nói sau khi Nhân tộc đại dung hợp, Hiên Viên liền chuẩn bị bắt đầu trị lý.

Một ngày nọ, thân tại Trần Đô, Hiên Viên bỗng nhiên nhớ tới Thương Hiệt đã từ quan về nhà.

Thương Hiệt ở trong Nhân tộc chính là người cực kỳ thông minh, có ngày từng đề cập với Hiên Viên một chuyện, đó chính là tạo chữ.

Đối với việc này, Hiên Viên cũng thập phần để tâm.

Tại trong Hồng Hoang, trừ bỏ Đạo tự lúc ban đầu ra, liền chỉ có Yêu Sư Côn Bằng của Yêu tộc tạo ra Yêu văn, nhưng những thứ này đều không thích hợp với Nhân tộc.

Cho nên, sau khi nghe Thương Hiệt đề nghị, Hiên Viên nhất thời đại hỉ, liền đem trọng trách này giao vào trên tay hắn.

Để không cho Thương Hiệt chịu ảnh hưởng của chiến sự, hắn liền cho Thương Hiệt từ quan về nhà, hảo hảo nghiên cứu chuyện tạo chữ.

Giờ phút này, Hiên Viên bỗng nhiên nhớ tới Thương Hiệt, trong lòng khẽ động, trong đầu không khỏi có ý tưởng đi xem một chút, thế là vội vàng xoay người đi sương phòng bên cạnh tìm Xi Vưu, hai người tương ước đi tới bộ lạc nơi Thương Hiệt ở: Bộ lạc Điểu Vũ bên sông Bạch Thủy.

Chương 386

...

Lại nói người tên Thương Hiệt này, sinh ra đã có "song đồng tứ mục" (hai con ngươi bốn mắt), từ nhỏ thông minh lanh lợi.

Khi những đứa trẻ khác đều đang mỗi ngày chơi đùa, Thương Hiệt lại thích một người lẳng lặng ngồi xuống nghiên cứu một ít đồ vật cảm thấy hứng thú.

Theo thời gian trôi qua, Thương Hiệt cũng dần dần lớn lên, nỗ lực của hắn cũng nhận được hồi báo, không chỉ trở thành trí giả của bộ lạc, thanh danh cũng vượt qua Bạch Thủy truyền đến trong tai Hiên Viên tại Trần Đô.

Nghe danh trí giả của Thương Hiệt, Hiên Viên truyền người triệu Thương Hiệt tới Trần Đô.

Gặp Thương Hiệt cái nhìn đầu tiên, Hiên Viên liền biết người này nãi là người có đại bản sự, đại cơ duyên.

Cho nên, Hiên Viên liền giữ Thương Hiệt ở bên người làm một vị sử quan sửa sang lại sự vụ rườm rà.

Bất quá nhiệm vụ của Thương Hiệt thì Hiên Viên hiểu rõ, vì để cho hắn an tâm nghiên cứu văn tự, Hiên Viên liền để hắn phản hồi bộ lạc Điểu Vũ ở Bạch Thủy, để hắn tiềm tâm nghiên cứu.

Lúc này đã qua mấy năm, Hiên Viên cũng không biết tiến triển thế nào, lần này tham ngộ xuất quan, trong lòng quải niệm chuyện văn tự, mới định đích thân tới xem. ...

Hiên Viên một người xuất phát, tịnh chưa mang theo những người khác.

Lấy tốc độ của hắn, công phu không đến nửa ngày liền tới bộ lạc Điểu Vũ bên trên Bạch Thủy.

Nhân tộc, bộ lạc Điểu Vũ.

Hiên Viên lúc này không có tiến vào trong bộ lạc, bởi vì khi ở cửa bộ lạc, hắn liền thấy Thương Hiệt đang một mình ở dưới gốc đại thụ nơi cửa bộ lạc không ngừng viết viết vẽ vẽ.

Thấy thế, Hiên Viên cười cười, không có phát ra thanh âm lớn, nhẹ nhàng đi tới.

Hắn biết Thương Hiệt lúc này nãi là đang trong trạng thái hiểu ra, không thể dễ dàng cắt đứt, cho nên sau khi đi tới bên cạnh liền lẳng lặng đứng đó, tịnh chưa quấy rầy.

Không biết qua bao lâu, Thương Hiệt vẫn luôn chuyên tâm vào sự tình có sở cảm ứng ngẩng đầu, thấy bên cạnh đứng một người.

Đợi nhìn rõ bộ dáng người nọ, trong lòng hắn giật mình, người tới cư nhiên là Cộng chủ Hiên Viên.

Thương Hiệt vội vàng đứng lên chỉnh lý y phục lộn xộn trên người, sau đó đối với Hiên Viên bái nói: "Nhân tộc Thương Hiệt bái kiến Hiên Viên Cộng chủ, không biết Cộng chủ tới đây, xin thứ tội..." Thấy Thương Hiệt bái đảo, Hiên Viên vội vàng tiến lên một bước đỡ nói: "Vô nhu đa lễ, ngươi nhiệm vụ trọng đại, không cần để ý những hư lễ này..." "Đa tạ Cộng chủ!" Thương Hiệt lần nữa chắp tay nói.

Hiên Viên nhìn hắn, mỉm cười hỏi: "Thương Hiệt, không biết lúc này tiến triển thế nào?" Nghe vậy, trên mặt Thương Hiệt lộ ra một mạt hỉ sắc, nói: "Trải qua mấy năm nghiên cứu, Thương Hiệt đã có tiến triển không nhỏ." Hiên Viên nghe xong, thần sắc vui vẻ, cười nói: "Thật tốt quá, có thể dẫn ta đi xem một chút không?" "Cộng chủ mời đi theo Thương Hiệt!" Thương Hiệt nghe vậy, vội vàng dẫn Hiên

Viên hướng về phía căn nhà tại bộ lạc Bạch Thủy đi đến. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, bộ lạc Bạch Thủy.

Phiến khắc sau, Thương Hiệt liền dẫn Hiên Viên tới căn nhà trong bộ lạc.

Tiến vào trong phòng, Thương Hiệt đi thẳng tới trước giường, đem một xấp da thú đặt ở trên giường giao cho Hiên Viên quan khán.

Sau đó mở miệng nói: "Cộng chủ, đây là thành quả nghiên cứu mấy năm nay của ta..." Hiên Viên lúc này tỉ mỉ quan khán tự phù Thương Hiệt viết trên da thú, trong mắt trán phóng thần quang thôi xán. "Tốt tốt tốt, Thương Hiệt, ngươi thật là đại công thần của Nhân tộc ta, ha ha ha..." Hồi lâu sau, Hiên Viên ngẩng đầu, nhìn hắn, sau đó cười to nói. "Cộng chủ quá khen, Thương Hiệt cũng là vì hoàn thành sở nguyện trong lòng..." Bị Hiên Viên khen ngợi như thế, Thương Hiệt cũng hiển nhiên có chút ngượng ngùng. "Thương Hiệt đừng ngại ngùng, ngươi biết không?

Tiêu chí quật khởi chân chính của một chủng tộc chính là có văn tự chuyên hữu của chủng tộc đó.

Chủng tộc sở hữu văn tự mới có thể có văn hóa truyền thừa độc hữu, gia tăng nội hàm chủng tộc..." Nhìn thần tình Thương Hiệt, Hiên Viên thần sắc nghiêm túc đối với Thương Hiệt nói. "Nhân tộc tuy rằng cường đại, nhưng tịnh chưa có loại văn tự truyền thừa này, thủy chung không hoàn chỉnh, pháp lần này của ngươi, thực nãi là công thần của Nhân tộc..." Nghe vậy, Thương Hiệt nhất thời cảm thấy gánh nặng tựa hồ càng nặng hơn, nhưng cảm giác tự hào trong lòng cũng càng mạnh.

Thương Hiệt lui lại một bước, sau đó đối với Hiên Viên chắp tay nói: "Thương Hiệt minh bạch!" Hiên Viên khẽ gật đầu, như nhìn trân bảo cẩn thận quan khán tự phù Thương Hiệt tạo ra.

Tức thì, Hiên Viên nhìn Thương Hiệt nói: "Thương Hiệt, khi nào có thể hoàn thành việc sáng tạo văn tự?" Nghe vậy, Thương Hiệt trả lời: "Cộng chủ, lúc này văn tự đã đến quan đầu cuối cùng, nhưng ta có chút chỗ không rõ..." Tạo chữ nhất đồ có bao nhiêu khó, trong lòng Hiên Viên hiểu rõ, nói: "Ngươi cũng không nên nóng vội, chuyện này quan hệ đến sự cường thịnh của Nhân tộc, cho nên nhất định phải dụng tâm, thời gian dài ngắn không quan trọng, chúng ta tại Trần Đô chờ tin tức thành công của ngươi..." Nghe vậy, Thương Hiệt trọng trọng gật đầu, nói: "Thỉnh Cộng chủ yên tâm, Thương Hiệt nhất định hoàn thành nhiệm vụ..." Hiên Viên nghe xong, gật gật đầu, lại miễn lệ vài câu, lại giao đàm một ít vấn đề văn tự, sau đó Hiên Viên liền rời đi bộ lạc Điểu Vũ, phản hồi Trần Đô. ...

Hiên Viên rời đi chỗ ở của Thương Hiệt, phản hồi Trần Đô.

Thương Hiệt hồi lâu sau mới hồi thần.

Hắn cảm giác gánh nặng trên vai không khỏi nặng thêm rất nhiều, nhưng hắn tin tưởng vững chắc, sẽ không để Cộng chủ thất vọng.

Nhất định, phải làm cho Nhân tộc có văn tự. "Cộng chủ, yên tâm đi!

Thương Hiệt sẽ thành công..." Trong mắt Thương Hiệt hiện lên vẻ kiên định, trong miệng lẩm bẩm nói.

Tùy hậu, hắn liền lại tiếp tục đầu nhập vào trong việc sáng tạo chữ. ...

Hồng Hoang, bên ngoài Đông Hải, Bồng Lai Thánh Địa.

Trong Nhân Tổ Điện. "Đại ca, Thương Hiệt tạo chữ, tựa hồ xuất hiện bình cảnh..." Hữu Sào Thị mày nhướn lên, trầm giọng mở miệng nói.

Những năm này, tình huống Nhân tộc thập phần phức tạp, cho nên

ba vị Nhân Tổ cũng thời khắc quan chú, đối với chuyện Thương Hiệt tạo chữ, tự nhiên là rõ ràng.

Bao quát lần này Hiên Viên đi xem Thương Hiệt, ba vị Nhân Tổ cũng biết hiểu, cho nên cũng biết được Thương Hiệt tạo chữ xuất hiện bình cảnh.

Nếu không cách nào đột phá, văn tự Nhân tộc liền phải dời lại không biết bao nhiêu thời gian.

Văn tự Nhân tộc đối với Nhân tộc mà nói có bao nhiêu trọng yếu, trong lòng ba vị Nhân Tổ đều rõ ràng, cho nên lúc này khi Thương Hiệt gặp bình cảnh, Hữu Sào Thị hy vọng đại ca Toại Nhân Thị có thể làm chút gì đó.

Toại Nhân Thị gật đầu, trả lời: "Thương Hiệt có đại tài, chữ hắn tạo ra phát nguyên từ ngôn ngữ Nhân tộc ta, lại có tác dụng quan trọng trong văn hóa truyền thừa.

Chương 387

Tại trong Hồng Hoang, Nhân tộc ta cũng có thể có văn tự độc lập, ý nghĩa phi phàm..." Nghe vậy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị gật gật đầu. "Lần này Thương Hiệt tạo chữ gặp bình cảnh, ta liền tự mình đi tới một chuyến, nếu có thể điểm hóa, ngược lại cũng không thất vi một kiện cơ duyên..." Toại Nhân Thị nhìn bọn họ, trong miệng cười khẽ nói.

Nghe vậy, hai người đối mắt nhìn nhau, cười nói: "Có đại ca đi tới, việc này định nhiên có thể thành..." Nếu ngay cả Nhân tộc đệ nhất cao thủ, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên - Nhân Tổ Toại Nhân Thị ra tay điểm hóa đều không thể thành, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị không biết trong Nhân tộc còn có ai có thể thành?

Trừ cái đó ra, cũng chỉ có Thánh Mẫu Nữ Oa, cùng với bản tôn của Toại Nhân Thị là Càn Khôn Cung chủ mới có khả năng điểm hóa.

Bất quá bọn họ tin tưởng Toại Nhân Thị, bởi vì hắn là trụ cột của Nhân tộc.

Toại Nhân Thị nhìn bọn họ một cái, phảng phất hiểu được suy nghĩ trong lòng bọn họ, sau đó cười cười, thân hình khẽ động, biến mất trong Nhân Tổ Điện, hướng về phía Nhân tộc đi đến. ...

Thương Hiệt tạo chữ lúc này lại đến thời khắc mấu chốt, Đại Đạo ba ngàn, đối ứng với cơ sở văn tự cũng có ba ngàn.

Nhưng muốn dùng văn tự biểu đạt ra tin tức của Thiên Đạo và Đại Đạo lại có chút khó, kinh qua thiên nan vạn nan, Thương Hiệt đã tạo ra hai ngàn chín trăm chín mươi tám chữ, chỉ còn lại hai chữ cuối cùng liền mãn số ba ngàn.

Nhưng chỉ hai chữ cuối cùng này lại vây khốn Thương Hiệt

chừng nửa năm hơn.

Hiên Viên đi rồi, Thương Hiệt liền lại đầu nhập vào công tác sáng tạo hai chữ cuối cùng.

Tại trong hậu thế, Thương Hiệt được xưng là Tạo Tự Thánh Nhân, có thể biết cống hiến của Thương Hiệt đối với Nhân tộc lớn bao nhiêu.

Mấy ngày trôi qua, Thương Hiệt như cũ một điểm manh mối cũng không có.

Một ngày nọ, Thương Hiệt cầm da thú, ngồi ở cửa ra vào phát sầu, chỉ thấy có một thanh niên đi tới hỏi: "Không biết vị đại ca này đang vì chuyện gì phát sầu?" Thương Hiệt ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không biết là thấy người nọ hòa thiện, hay là muốn từ trên người người nọ tìm chút manh mối, Thương Hiệt nói ra nguyên nhân.

Hắn thở dài một hơi mở miệng nói: "Vị huynh đệ này có chỗ không biết, ngô nãi Thương Hiệt, thụ Hiên Viên Cộng chủ sở thác, vì Nhân tộc tạo chữ, nhưng ta sáng tạo ra hai ngàn chín trăm chín mươi tám văn tự xong, lại gặp cửa ải khó khăn, hai chữ cuối cùng vẫn luôn không có manh mối." "Nga?

Nguyên lai là như thế." Nghe vậy, thanh niên khẽ gật đầu. "Nguyên lai chỉ kém hai chữ cuối cùng, tiến độ ngược lại rất nhanh!" Toại Nhân Thị trong lòng thầm nghĩ một tiếng, đáy mắt lướt qua một tia hài lòng.

Sảo đốn vài giây, Toại Nhân Thị hỏi: "Lại không biết là hai chữ nào?

Huynh đệ có thể báo cho ta biết không?" Thương Hiệt nhìn Toại Nhân Thị, từ trong đôi mắt thanh triệt thấy đáy kia, Thương Hiệt phát hiện mình vậy mà không cách nào cự tuyệt.

Tức thì gật gật đầu nói: "Chính là chữ 'Thiên' của thiên địa và chữ 'Đạo' của đại đạo, hai chữ này..." Nghe vậy, Toại Nhân Thị lại lâm vào trầm tư.

Thương Hiệt thấy hắn có vẻ trầm tư, chỉ lẳng lặng chờ đợi, không có quấy rầy hắn tự khảo.

Thấy bộ dáng hắn giống hệt mình lúc tạo chữ, ngược lại hy vọng Toại Nhân Thị có thể suy nghĩ ra.

Toại Nhân Thị lúc này trong lòng tư tự quay cuồng không thôi, lời nói của Thương Hiệt in sâu trong tâm nhãn hắn.

Tác vi Chấp niệm thi của Càn Khôn, Toại Nhân Thị tự nhiên biết không ít văn tự, lúc này những văn tự đặc thù kia, ở trong mắt hắn từng cái hiện lên, mang theo từng đạo đại đạo quỹ tích.

Những văn tự đặc thù này, nãi là văn tự của hậu thế, nãi là trải qua thời gian dài đằng đẵng uẩn nhưỡng hình thành.

Nhưng lúc này văn tự trong Hồng Hoang, trừ khai Đạo tự nguyên thủy ra, liền chỉ có hai loại là Yêu văn cùng Vu văn.

Cho nên, chữ của Nhân tộc mới khó khăn như thế. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, bộ lạc Điểu Vũ.

Trước phòng Thương Hiệt.

Toại Nhân Thị trong lòng tư tự ngàn chuyển, nhìn thấu Đạo văn, Yêu văn, Vu văn trong Hồng Hoang cùng với Nhân văn của hậu thế. "Ông!" Đột nhiên, trong đôi mắt thâm thúy của Toại Nhân Thị, lóe lên một đạo quang mang thôi xán.

Hắn thân thủ cầm lấy những da thú bên cạnh Thương Hiệt, tỉ mỉ quan khán.

Thương Hiệt đứng ở một bên thấy động tác của Toại Nhân Thị,

tâm lý căng thẳng, thần sắc khẩn trương nhìn hắn, chỉ sợ hắn nói ra là không có manh mối.

Tại cái thời khắc này, bất kỳ kiến nghị nào, đối với hắn đều cực kỳ trọng yếu.

Cho nên, chỉ cần Toại Nhân Thị có một tia kiến nghị, Thương Hiệt lúc này đều thập phần vui vẻ, bởi vì như vậy chứng tỏ có manh mối rồi.

Toại Nhân Thị giờ phút này nhìn da thú vẽ đầy phù hiệu kỳ dị trong tay, tâm lý bắt đầu toàn lực thôi diễn.

Lấy tu vi của Toại Nhân Thị lúc này, Thương Hiệt chỉ cảm giác một cái chớp mắt, nhưng ở trong lòng Toại Nhân Thị dĩ nhiên không biết đã qua bao lâu.

Phiến khắc sau, trên khuôn mặt đạm nhiên của Toại Nhân Thị hiện lên một mạt mỉm cười.

Thương Hiệt đứng ở một bên khẩn trương nhìn chằm chằm Toại Nhân Thị thấy trên mặt hắn lộ ra nụ cười, tâm lý không khỏi vui vẻ, thần tình chờ mong nhìn hắn. ...

Toại Nhân Thị quay đầu, nhìn Thương Hiệt đang thần tình chờ mong, không khỏi cười nói: "Hai chữ 'Thiên' cùng 'Đạo', bao hàm đồ vật quá nhiều, ta cho ngươi chút gợi ý.

Hà vi Thiên?

Là Thiên Đạo mà sinh linh thế giới Hồng Hoang theo đuổi, cho nên Thiên Đạo là lớn nhất, lại luôn luôn ở phía trên..." Nghe Toại Nhân Thị gợi ý, Thương Hiệt bỗng nhiên lâm vào một trận trầm tư, mày nhíu chặt.

Nhưng không bao lâu, lông mày nhíu chặt bắt đầu buông lỏng, trên mặt lộ ra một bộ biểu tình như trút được gánh nặng.

Hắn ngẩng đầu, cao hứng đối với Toại Nhân Thị nói: "Vị huynh đệ này, ta hiểu rồi, Thiên là đại (lớn), lại ở vào tầng cao nhất, tại trên chữ 'Đại' thêm một gạch ngang có thể là chữ 'Thiên'..." Nói xong, Thương Hiệt chờ mong nhìn Toại Nhân Thị.

Cảm nhận được tâm tình thấp thỏm của Thương Hiệt, Toại Nhân Thị lần nữa mỉm cười nói: "Như thế rất tốt!" Tiếp đó, Toại Nhân Thị tiếp tục nói: "Về phần một chữ 'Đạo', chính là cái mà tu sĩ Hồng Hoang theo đuổi.

Một đường tu đạo tràn ngập gian tân, chỉ có không ngừng chém vỡ gian nan hiểm trở mới có thể chứng đắc đại đạo.

Đại đạo ba ngàn, điều điều giai khả chứng đạo, nhưng mặc kệ là một vạn điều hay mười vạn điều, mục đích cuối cùng, liền là chứng đạo..." Ngôn tẫn vu thử, Toại Nhân Thị liền dừng lại, không có tiếp tục nói nữa, thần sắc bình tĩnh nhìn Thương Hiệt đang dục ngôn hựu chỉ.

Chương 388

Thương Hiệt đôi môi giật giật, nhưng chung quy không có mở miệng, một người yên lặng tự khảo.

Mấy hơi thở sau, Thương Hiệt liền một người yên lặng đi ra bên ngoài bộ lạc, đăng thượng núi Điểu Vũ ở bên ngoài bộ lạc. ...

Trên đường đi, Thương Hiệt đều cúi đầu trầm tư, rất nhanh Thương Hiệt đã tới đỉnh núi Điểu Vũ.

Bị gió trên đỉnh núi thổi một cái, đầu não có chút hôn trầm khôi phục một tia thanh minh.

Lúc này, Thương Hiệt lơ đãng nhìn thoáng qua con đường đi tới, trong đầu hắn dường như xẹt qua một đạo thiểm điện, tâm lý rộng mở trong sáng, tâm tình thư sướng không khỏi lớn tiếng hô: "Ngô minh bạch rồi, một chữ 'Đạo', quý tại kiên trì, thời khắc bảo trì một cái đầu não thanh tích, tâm thần thanh triệt, kiên trì không ngừng đi xuống, chung có một ngày sẽ chứng đắc đại đạo..." Thanh âm vừa dứt, trong đầu một trận thanh minh, đối với hoàn cảnh bên người cũng cảm xúc có cảm ngộ khắc sâu hơn.

Theo văn tự cuối cùng được sáng tạo ra, thiên địa Hồng Hoang nhất thời phong vân biến sắc, bầu trời bắt đầu nhanh chóng biến đen.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Hồng Hoang quỷ khốc lang hào, các loại dị tượng sung xích toàn bộ hư không Hồng Hoang.

Sinh linh Hồng Hoang không hiểu gì không khỏi lâm vào khủng hoảng, Thương Hiệt đứng ở đỉnh núi không sợ hãi nhìn những quỷ hồn biến hóa vạn thiên kia.

Không biết từ lúc nào, Thương Hiệt lấy ra da thú đem hai chữ cuối

cùng sáng tạo ra viết ở bên trên.

Theo hai chữ Thiên, Đạo quy vị, da thú bỗng nhiên phát sinh biến dị, cả tấm da thú phiếm xuất từng đạo kim quang.

Dần dần kim quang càng ngày càng thịnh, những quỷ hồn chi tượng đang lao nhanh về phía Thương Hiệt bị kim quang tịnh hoá.

Tâm có sở cảm, Thương Hiệt tay trái cầm da thú, tay phải cầm một cây bút đối với hư không Hồng Hoang hét lớn: "Thiên Đạo ở trên, nay có Nhân tộc Thương Hiệt, sáng tạo ba ngàn văn tự Nhân tộc..." Thương Hiệt không có một tia tu vi, lời nói ra lại truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, chúng sinh linh đang xử vu hoảng loạn không khỏi một trận tâm an.

Từ từ, thân hình Thương Hiệt chậm rãi phiêu phù tại hư không Hồng Hoang, Thương Hiệt trong tay cầm bút đối với hư không huy sái, vừa vẽ vừa giải thích cách đọc và ý nghĩa biểu đạt của từng chữ.

Tròn dùng chín ngày, Thương Hiệt đem ba ngàn văn tự cơ bản toàn bộ viết xong.

Giờ phút này, toàn bộ hư không Hồng Hoang bị ba ngàn văn tự cơ bản kia lấp đầy.

Theo Thương Hiệt viết đọc, Nhân tộc Hồng Hoang cũng không khỏi đi theo đọc, trong lúc nhất thời, thế giới Hồng Hoang đều là tiếng Nhân tộc đọc chữ.

Tự âm nhất xuất, Hồng Hoang chấn kinh!

Nhân tộc, cũng đã có văn tự thuộc về mình.

Hồng Hoang, không còn chỉ có Đạo văn, Yêu văn cùng Vu văn, từ giờ khắc này bắt đầu, liền lại thêm một văn, gọi là Nhân văn. ...

Trong hư không, ba ngàn văn tự cơ bản tản phát ra kim quang thôi

xán, từng trận khí tức huyền diệu tràn ngập ức vạn dặm.

Giờ khắc này, những kim quang lấp lánh kia, ở trong mắt Nhân tộc, lại uyển như vạn trượng quang mang, có những văn tự này, văn minh Nhân tộc sẽ lần nữa đề thăng một giai đoạn mới.

Nhân tộc từ một khắc này, không cần lại ỷ lại vào Đạo văn, Vu văn hay là Yêu văn. "Thương Hiệt!

Thương Hiệt!

Thương Hiệt!" Giờ khắc này, vô số Nhân tộc cao hô tên Thương Hiệt, thanh âm hạo hãn, chấn triệt Hồng Hoang. "Oanh!" Đột nhiên, trên chín tầng trời, tiếng sấm cuồn cuộn.

Uyển như mặc hải khuynh tả, giữa thiên địa hôn ám, ba ngàn văn tự tản phát ra kim quang chói mắt, xua tan hắc ám, dường như xua tan hắc ám của Nhân tộc tại phương diện này trong dĩ vãng.

Từ đây về sau, Nhân tộc tại trên một phương diện này, sẽ là vô thượng quang minh. "Oanh!" Thần lôi hạ xuống, trực tiếp rơi vào trên ba ngàn văn tự, đây là đang kiểm nghiệm văn tự Nhân tộc.

Thương Hiệt thần sắc túc nhiên, từ từ bay lên, trường bút trong tay không ngừng huy xuất, thao túng ba ngàn Nhân văn, nghênh đón từng đạo thần lôi rơi xuống.

Tiếng sấm cuồn cuộn, quang mang diệu thiên!

Không biết qua bao lâu, thẳng đến đạo thần lôi cuối cùng hạ xuống, bị ba ngàn văn tự toàn bộ tiếp nhận xong, thần sắc Thương Hiệt mới thoáng buông lỏng.

Như vậy, ba ngàn văn tự Nhân tộc kiểm nghiệm, liền triệt để thông qua. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, bộ lạc Điểu Vũ.

Trên núi Điểu Vũ.

Lúc này, ba ngàn Nhân văn tiếp hạ thiên kiếp thần lôi, thông qua thiên địa khảo nghiệm, lúc này trong Nhân tộc hô hoán tên Thương Hiệt càng thậm.

Theo thần lôi tiêu tán, tiếng đọc chữ trong Nhân tộc cũng vừa vặn đọc xong ba ngàn văn tự.

Thương Hiệt thấy thế, khẽ gật đầu, sau đó nhìn bốn phía những quỷ thần dị tượng kia vẫn chưa tan, thần sắc trên mặt không khỏi có chút hơi lạnh, hướng về phía hư không hét lớn một tiếng: "Nhĩ đẳng còn không lui đi, đợi đến khi nào..." Tại dưới tiếng hét lớn của Thương Hiệt, ba ngàn văn tự cơ bản dừng lại ở không trung tản phát ra đầy trời kim quang.

Thần quỷ dị tượng chịu tiếng hét lớn của Thương Hiệt phảng phất có ý thức, bắt đầu chậm rãi tiêu tán, những hắc vân còn sót lại kia cũng tại dưới kim quang chiếu rọi nhanh chóng biến mất vô tung vô ảnh.

Đúng lúc này, trên chín tầng trời liệt khai một cái khe hở, từ chân trời Hồng Hoang bay tới tảng lớn công đức kim vân.

Kim vân bay lâm trên đầu Thương Hiệt chia làm bốn phần.

Trong đó hai thành bay về hướng trên người Toại Nhân Thị, ngợi khen công lao Toại Nhân Thị đề điểm đối với Thương Hiệt, nếu không có hắn điểm hóa, Thương Hiệt không biết còn muốn bị vây ở cảnh giới này bao lâu.

Cho nên, công lao Toại Nhân Thị lần này điểm hóa là không nhỏ, đủ để đảm đương hai thành công đức.

Toại Nhân Thị liếc nhìn một cái, trong tay vung lên, đem những công đức kim quang này thu lại.

Đối với Toại Nhân Thị mà nói, hai thành công đức tác dụng tuy rằng không quá lớn, nhưng công đức tại trong Hồng Hoang dù sao cũng là đồ tốt, tự nhiên cũng sẽ không cự tuyệt.

Công đức không chỉ chính mình có thể dùng, còn có thể cho người khác dùng, Toại Nhân Thị tự nhiên cũng sẽ không ghét nhiều.

Chương 389

Phân đi hai thành công đức, trong công đức còn lại, lại phân ra một thành rưỡi bay về hướng da thú viết văn tự, một thành rưỡi bay về hướng cây bút viết văn tự.

Còn dư lại năm thành công đức, thì toàn bộ rơi vào trong thiên linh cái của Thương Hiệt. ...

Công đức hạ xuống, sau khi dung nhập vào hai kiện vật kiện, liền tại dưới sự gia trì của công đức trong nháy mắt tấn thăng làm Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Lúc này, thế giới Hồng Hoang đẳng thăng tảng lớn tín ngưỡng chi lực nhũ bạch sắc, tín ngưỡng chi lực bàng đại kia phân biệt dũng nhập vào hai kiện linh bảo kia và thân thể Thương Hiệt.

Có thể có được pháp bảo như thế, trong Nhân tộc, trừ bỏ Nhân tộc Tam Tổ ra, liền chỉ có một mình Thương Hiệt có được.

Dạng công đức linh bảo này có được cũng không dễ dàng, trong đó cần công đức to lớn biết bao.

Nhân tộc Tam Tổ, đó là những người dẫn dắt Nhân tộc đi hướng thời đại mới, Thiên Đạo hàng hạ công đức không nhỏ, mới có thể liên đới đề thăng pháp bảo của bọn họ.

Trừ ba người bọn họ ra, liền chỉ có Thương Hiệt lúc này sáng tạo ra văn tự Nhân tộc.

Lúc này Thương Hiệt bị năm thành công đức nhập thể, tư chất của hắn đang lấy tốc độ kinh khủng tăng lên, rất nhanh công đức tạo chữ tương đương với năm thành công đức thành thánh kia bị tiêu hao ba tầng.

Lúc này, tư chất Thương Hiệt đã bị đề thăng tới cực hạn, công đức còn dư lại cùng tín ngưỡng chi lực kia đều tụ tập tại sau đầu Thương Hiệt, hình thành một vòng công đức kim luân. "Oanh!" Đột nhiên, trên bầu trời truyền đến một trận tiếng sấm, một con Ngọc Kỳ Lân miệng ngậm một cái đạo quả hình cây bút rơi vào trong đầu Thương Hiệt, đạo quả kia trong nháy mắt kết hợp cùng một chỗ với công đức tín ngưỡng chi lực đang bàn cứ tại sau đầu. "Ông!" Một đạo ba động kỳ dị từ trên người Thương Hiệt lóe lên.

Toại Nhân Thị ở một bên nhìn biến hóa của Thương Hiệt lúc này, tâm lý một trận hài lòng. "Ngược lại cũng không thẹn là Nhân tộc Văn Tổ..." Toại Nhân Thị trong lòng thầm nghĩ một tiếng, trên khuôn mặt đạm nhiên lộ ra một mạt mỉm cười, lẳng lặng chờ Thương Hiệt hấp thu công đức. ...

Lúc này, không chỉ Nhân tộc trong Trần Đô thần sắc hân hỉ, ngay cả hai vị Nhân Tổ, hai vị Nhân Hoàng cùng tám vị trưởng lão trong Bồng Lai, lúc này đều lộ ra vẻ hân hỉ.

Bọn họ nhìn được tương đối xa, sau khi Nhân tộc có văn tự, sẽ có biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bọn họ biết hiểu, tiêu chí quật khởi chân chính của một chủng tộc, chính là có văn tự chuyên hữu của chủng tộc đó.

Chủng tộc sở hữu văn tự mới có thể có văn hóa truyền thừa độc hữu, gia tăng nội hàm chủng tộc.

Nếu quả thật chỉ dựa vào một đời, hoặc là vài đời người cường đại, thì sẽ không thật sự cường đại.

Chỉ có văn hóa truyền thừa, có nội hàm chủng tộc, mới có thể càng ngày càng cường đại.

Cũng chỉ có như thế, một chủng tộc mới có thể càng thêm trường

cửu tồn tại giữa thiên địa. "Thương Hiệt không để Nhân tộc thất vọng..." Hữu Sào Thị nhìn nơi Thương Hiệt ở, trong miệng cười khẽ nói.

Nghe vậy, Truy Y Thị mỉm cười nói: "Có đại ca ra tay tương trợ, tự nhiên có thể thuận lợi hoàn thành..." Nghe vậy, Hữu Sào Thị gật gật đầu, đại ca nãi là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có hắn ra tay tương trợ, tự nhiên có thể thành công, điểm này, hắn chưa bao giờ hoài nghi.

Từ giây phút Toại Nhân Thị rời đi, Hữu Sào Thị liền biết hiểu, lần này Thương Hiệt tạo chữ, thành rồi.

Tình huống hiện nay, chính là bày ra trước mặt bọn họ và Nhân tộc.

Trên mặt vẻ hân hỉ càng thậm, ánh mắt Hữu Sào Thị lần nữa rơi vào nơi Thương Hiệt ở. ...

Cùng lúc đó, trên núi Bạch Điểu.

Không biết qua bao lâu, Thương Hiệt đang đắm chìm trong công đức lĩnh ngộ dần dần tỉnh lại. "Hô!" Đợi Thương Hiệt hoàn toàn thanh tỉnh, trong miệng khẽ thở ra một ngụm trọc khí, chậm rãi mở hai mắt ra.

Trong đôi mắt nguyên bản sung xích kim mang, lúc này kim quang dần dần lui bước.

Quay đầu, nhìn nam tử vẫn luôn mỉm cười nhìn mình kia, Thương Hiệt trong lòng một trận minh ngộ, rốt cục đã biết thân phận chân chính của hắn.

Dù sao Thương Hiệt sau khi lĩnh ngộ hấp thu công đức, lúc này tu vi đã là Đại La Kim Tiên, làm sao lại không biết thân phận chân thực của Toại Nhân Thị đang đứng bên cạnh.

Tuy rằng đến cảnh giới kia của Toại Nhân Thị, muốn ghi nhớ dung mạo của hắn cực kỳ khó, nhưng Toại Nhân Thị lúc này tịnh không cố ý che giấu, cộng thêm Thương Hiệt lúc này tu vi đại tiến, tự nhiên có thể biết hiểu.

Thương Hiệt thoáng chỉnh lý một chút, sau đó hướng về phía Toại Nhân Thị bái nói: "Nhân tộc Thương Hiệt, tham kiến Đại Nhân Tổ, đa tạ Đại Nhân Tổ lần này thành toàn..." Nếu không có Toại Nhân Thị, Thương Hiệt tuy cũng có thể lĩnh ngộ, chỉ là không biết muốn năm nào tháng nào mới có thể lĩnh ngộ huyền bí trong đó.

Tuy rằng đối với bản thân hắn tịnh không sao cả, nhưng lại không thể làm trễ nải đại sự của Hiên Viên Cộng chủ.

Bởi vì hắn biết hiểu, Hiên Viên Cộng chủ đang đợi, đợi hắn sáng tạo ra văn tự trước.

Hiện nay công thành, cũng không cô phụ Cộng chủ sở thác.

Toại Nhân Thị nghe vậy, cười cười, sau đó đỡ Thương Hiệt đang quỳ bái dậy, nói: "Vô nhu đa lễ, đây là cơ duyên của bản thân ngươi, ta bất quá chỉ thoáng gia điểm bát mà thôi..." Nghe vậy, Thương Hiệt cười cười, không có trả lời.

Toại Nhân Thị nhìn hắn, trong mắt chớp động thần quang, khẽ nói: "Thương Hiệt, ngươi vì Nhân tộc sáng tạo văn tự, khai sáng thời đại văn minh mới, khiến Nhân tộc truyền thừa và nội hàm đều đề thăng không ít, là thánh hiền của Nhân tộc..." Thương Hiệt nghe xong, vội vàng khom người chắp tay nói: "Là chuyện trong bổn phận của Thương Hiệt..." Nghe vậy, Toại Nhân Thị không có trả lời, sau đó xoay người hướng về phía phương hướng Hồng Hoang, lãng thanh nói: "Thương Hiệt vì Nhân tộc sáng tạo ra văn tự ba ngàn, công đức vô lượng, ta lấy danh nghĩa Nhân tộc Đại Nhân Tổ, lập Thương Hiệt làm Nhân tộc Văn Tổ..." Lời của Toại Nhân Thị trong nháy mắt truyền

khắp các nơi Hồng Hoang, chỉ cần là nơi nào có Nhân tộc, đều có người hô hoán tên 'Văn Tổ'.

Hồng Hoang, bên ngoài Đông Hải, bên trong Bồng Lai Thánh Địa. "Thương Hiệt đại tài, Văn Tổ công đức vô lượng, Nhân tộc ta đại hưng vậy!" Hữu Sào Thị lộ vẻ vui mừng, khẽ nói.

Nghe vậy, Truy Y Thị gật đầu.

Trong Nhân Hoàng Điện, hai vị Nhân Hoàng cũng gật đầu.

Tại một thiên điện khác, tám vị trưởng lão đều gật đầu, tất cả đều tán đồng lời của Hữu Sào Thị.

Việc Thương Hiệt tạo tự, được Toại Nhân Thị lập làm Nhân tộc đệ tứ Tổ, chúng vị cao tầng Nhân tộc cũng không cảm thấy có chỗ nào không thỏa đáng.

Khả năng tạo ra chữ viết cho một tộc, công đức và cống hiến không tầm thường chút nào, nhìn xa hơn một chút, ai cũng hiểu rõ ba ngàn văn tự đại biểu cho điều gì, nên lại càng không phản đối.

Chương 390

Huống chi, đây là Nhân tộc đệ nhất cao thủ, Nhân tộc Đại Nhân Tổ đích thân định ra vị trí Nhân Tổ, trừ phi Thánh Mẫu phản đối, nếu không thì trong Nhân tộc, không ai có thể phản đối Thương Hiệt trở thành đệ tứ Tổ.

Đại Nhân Tổ định ra, dù cho đó chỉ là một phàm nhân bình thường cũng sẽ như vậy, huống chi là Thương Hiệt đã tạo ra ba ngàn nhân văn, lại càng khiến Nhân tộc tín phục. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Trần Đô.

Thương Hiệt sáng tạo văn tự, Hiên Viên biết được liền có thể an tâm trị thế, có ba ngàn nhân văn, tin rằng một số sự việc sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Trong Trần Đô, các tộc nhân lúc này cũng dần tản đi.

Tại bộ lạc Điểu Ngữ, dị tượng tiêu thất, Thương Hiệt ngưng vọng nhìn tộc nhân tản đi, cũng quay về ghi chép ba ngàn văn tự. "Phong Hậu, để tâm ghi chép ba ngàn văn tự..." Hiên Viên đầu cũng không ngoảnh lại, khẽ nói. "Cộng chủ yên tâm!" Nghe vậy, Phong Hậu chắp tay đáp.

Việc này, cho dù Hiên Viên không nói, hắn cũng sẽ làm thỏa đáng. ...

Nhân tộc, bộ lạc Điểu Vũ.

Trên núi Điểu Vũ. "Thương Hiệt hoảng sợ, sao có thể đảm đương danh xưng 'Văn Tổ'!" Thương Hiệt sững sờ, mãi mới phản ứng lại, vội vàng chắp tay nói với Toại Nhân Thị.

Trong Nhân tộc, người có thể xưng 'Tổ', chỉ có Toại Nhân Thị

trước mắt cùng Hữu Sào Thị và Truy Y Thị, tổng cộng ba vị.

Trở thành 'Văn Tổ', địa vị không hề thấp, trong lòng hắn thực sự chấn kinh.

Tuy rằng Đại Nhân Tổ định ra danh vị Văn Tổ, nhưng trong lòng Thương Hiệt vẫn cảm thấy không gánh nổi thân phận này. "Thương Hiệt sáng lập ba ngàn văn tự, vì Nhân tộc khai sáng thời đại văn minh mới, công đức không thua gì Tam Tổ chúng ta..." Toại Nhân Thị nghe vậy, đạm nhiên cười nói.

Thấy thần sắc Thương Hiệt vẫn như cũ, không khỏi cười: "Ta đã chiêu cáo Hồng Hoang, chẳng lẽ ngươi muốn làm ta nan kham hay sao?" Nghe vậy, Thương Hiệt vội vàng khom người nói: "Thương Hiệt không dám!" Nhìn Toại Nhân Thị, hắn mới tiếp tục: "Thương Hiệt đa tạ Đại Nhân Tổ..." Nghe vậy, Toại Nhân Thị khẽ gật đầu.

Nhìn Thương Hiệt, y nói: "Thương Hiệt, ngươi cũng đã có tu vi Đại La Kim Tiên, tự nhiên không cần lưu lại Nhân tộc, hãy theo ta đến Bồng Lai Thánh Địa tu hành..." Thương Hiệt nghe xong thần sắc đại hỉ, Bồng Lai Thánh Địa là nơi tập trung sức mạnh hạch tâm đỉnh cao nhất của Nhân tộc, Tam Tổ, Nhân Hoàng, Trưởng lão, vô số tinh anh đệ tử đều ở đó.

Nếu có thể đến đó tu luyện, tự nhiên tiến bộ ngàn dặm. "Thương Hiệt đa tạ Đại Nhân Tổ..." Thương Hiệt lần nữa chắp tay về phía Toại Nhân Thị.

Thấy vậy, Toại Nhân Thị phất tay, sau đó lăng không, mang theo Thương Hiệt cùng nhau bay về phía Bồng Lai. ...

Hồng Hoang, Hỗn Độn thế giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Trên gương mặt bình tĩnh của Nữ Oa lộ ra một nụ cười, tố thủ

vung lên, tán đi hình ảnh trước mắt.

Thương Hiệt sáng lập ba ngàn nhân văn, nàng tự nhiên hiểu rõ tầm quan trọng trong đó.

Nếu không, Toại Nhân Thị sao lại đích thân xuất thủ, Hiên Viên cũng cực kỳ để tâm. "Nhân tộc về sau, sẽ càng thêm cường thịnh..." Nữ Oa khẽ cười, từ từ nhắm hai mắt, tham ngộ Đại đạo của bản thân. ...

Hồng Hoang, trong Nhân tộc.

Hiên Viên bình định Cửu Lê bộ lạc, Nhân tộc sau kinh qua đại chiến lần này rốt cuộc đã nhất thống!

Sau lại có Thương Hiệt tạo tự, dẫn dắt Nhân tộc đi về hướng một thời đại văn minh.

Từ đó, Hiên Viên cũng bắt đầu công việc trị thế, kết thúc thời đại liên minh bộ lạc, xây dựng nhà nước, chia ruộng đất biên cương.

Tám gia đình là một Tỉnh, ba Tỉnh là một Lân, ba Lân là một Bằng, ba Bằng là một Lý, năm Lý là một Ấp, mười Ấp là Đô, mười Đô là một Sư, mười Sư là Châu, tổng cộng có chín Châu, lấy Ký Châu làm trung tâm, làm quốc đô.

Thiết lập quan chức, đặt ra Tả Hữu Đại Giam giám sát vạn nước, thiết lập Tam Công, Tam Thiếu, Tứ Phụ, Tứ Sử, Lục Tương, Cửu Đức, tổng cộng một trăm hai mươi quan vị quản lý quốc gia.

Sau khi thiên hạ nhất thống, Hiên Viên phân chia châu dã, chế lễ hưng nhạc, giáo hóa bách tính.

Đồng thời phát minh các loại khí cụ dùng cho đời sống, thuận tiện cho sinh hoạt hàng ngày.

Trong đó, đại thần Tào Hồ phát minh ra áo trên, Bá Dư tạo ra áo

dưới, Vu Tắc làm ra giày, bách tính từ đó không còn phải mặc da thú vỏ cây.

Lại có Đỗ tộc tộc trưởng Đỗ Khang phát minh ra rượu, giúp lương thực dư thừa của Nhân tộc được tận dụng tốt hơn.

Hiên Viên dựa vào đạo lý lá nổi trên mặt nước mà làm ra thuyền bè, Cộng Cổ lại phối hợp với Chu Ấp làm mái chèo để đi trên nước.

Lại căn cứ đạo lý cỏ bồng xoay chuyển mà phát minh ra xe cộ.

Hiên Viên tiếp đó lại lệnh người chế tác nồi chõ, khiến bách tính có thể nấu cơm nấu cháo.

Về sau lại tạo nhà ở, đắp thành ấp, khiến bách tính không còn phải sống trong hang hốc.

Hiên Viên lại cùng Kỳ Bá soạn Nội Ngoại Kinh, khiến bệnh tật của bách tính được chữa trị.

Xác định tên gọi của vạn vật trong thiên hạ, phân chia tinh độ thành Nhị Thập Bát Tú.

Lấy Giáp Ất mười Thiên Can để ghi ngày, lấy Tý Sửu mười hai Địa Chi để ghi tháng, sáu mươi ngày là một Giáp Tý.

Về phương diện chính trị, Hiên Viên đối với quan viên các cấp đề xuất "Lục Cấm Trọng" (Thanh cấm trọng, sắc cấm trọng, y cấm trọng, hương cấm trọng, vị cấm trọng, thất cấm trọng), yêu cầu quan viên tiết kiệm giản dị, phản đối xa hoa.

Chương 391

Đề xuất lấy đức trị quốc, "Tu đức chấn binh", lấy đức tu thân, duy nhân là hành, tu đức lập nghĩa, đặc biệt thiết lập "Cửu Đức chi thần", giáo dưỡng bách tính chín đức hạnh, tức Hiếu, Tín, Trung... tiến hành xây dựng đạo đức tư tưởng.

Trong việc sử dụng nhân tài, phóng hiền, tuyển hiền, nhậm năng.

Thực hành dùng pháp luật trị quốc, đặt ra "Lễ văn pháp độ", mệnh Lực Mặc đảm nhiệm Pháp quan, đối với kẻ phạm tội nặng thì phán xử lưu đày, tội đại ác cực thì phán xử trảm thủ.

Về phương diện nông nghiệp, Hiên Viên cũng có nhiều sáng tạo phát minh, trong đó chủ yếu là thực hành chế độ ruộng đất.

Trước thời Hiên Viên, ruộng đồng không biên giới, canh tác tùy ý, Hiên Viên lấy bước chân trượng lượng mẫu đất, để phòng tranh đoan, đem toàn bộ đất đai trong nước phân chia lại.

Đối với nông điền thực hành chế độ canh tác, gieo trồng bách cốc đúng thời vụ, phát minh cối chày, khai khẩn vườn tược, trồng cây ăn quả rau xanh, trồng dâu nuôi tằm, chăn nuôi thú cầm, tiến hành chăn thả...

Về dệt may, phát minh khung cửi, tiến hành dệt vải, chế tác y phục, giày mũ, màn trướng, áo lông, hoa cái, khôi giáp.

Về gốm sứ, chế tạo bát, chõ, bếp.

Về luyện kim, luyện đồng, chế tạo đỉnh đồng, gương đồng.

Về kiến trúc, xây dựng cung thất, loan điện, đình, minh đường, thành bảo, tàm thất, từ miếu...

Về giao thông, chế tạo thuyền bè, xe, xe chỉ nam, xe ghi dặm.

Về binh giới, chế tạo đao, thương, cung tên, nỏ, cờ xí, ngũ phương kỳ, tù và, binh phù, vân thê...

Về đời sống hàng ngày, nấu chín thức ăn, làm ra thước đo, đấu đong, quy củ, mực nghiên, bàn ghế, chiếu ấn, đá cầu...

Hồng Hoang, trong Nhân tộc.

Ngoại trừ các phương diện kể trên, trong giao dịch, phát minh ra thước và tiền, dùng thước đo lường kích thước vật phẩm, căn cứ giá trị vật phẩm, dùng số lượng tiền tệ để định giá, giải quyết vấn đề khó khăn trong giao dịch của Nhân tộc.

Là Nhân tộc Cộng chủ, Hiên Viên có bốn phi mười tần, chính phi là Tây Lăng thị, tên Luy Tổ.

Bà đích thân trồng dâu nuôi tằm, dạy dân dệt vải, người đời xưng là 'Tiên Tàm'.

Tương truyền có một thiếu nữ khi đang nuôi tằm ở vườn dâu thì gặp Hiên Viên.

Hiên Viên thấy trên người nàng mặc một bộ quần áo màu vàng óng ánh, tỏa ra ánh sáng nhu hòa, ấm áp, trên mặt đất chất một đống kén tằm.

Hiên Viên hỏi thứ thiếu nữ mặc trên người, thiếu nữ giảng giải đạo lý trồng dâu nuôi tằm dệt lụa.

Hiên Viên nghe xong, nhớ đến việc người dân mùa hạ khoác lá cây, mùa đông mặc da thú, cuộc sống quanh năm không đủ che thân, cảm giác đây là một phát minh lớn, có thể giúp nhân dân mặc ấm chống rét.

Ông kết làm phu thê với thiếu nữ, để nàng truyền thụ kỹ thuật nuôi tằm cho bách quan và bách tính.

Thiếu nữ đó chính là Luy Tổ, khi ấy Hiên Viên đã ba mươi tuổi.

Hiên Viên phong Luy Tổ làm Chính phi, Luy Tổ tổ chức một nhóm nữ tử lên núi trồng dâu nuôi tằm dệt lụa.

Nhưng rất nhanh lại gặp một vấn đề lớn, tằm nuôi được, kén cũng sản xuất không ít, nhưng việc ươm tơ và dệt lụa trắng lại gặp khó khăn.

Lúc này, trong đám nữ tử có một người thân hình thấp bé, da dẻ đen nhẻm, dung mạo xấu xí phát minh ra guồng quay tơ và khung dệt.

Hiên Viên biết được, hết lời tán thưởng phát minh này, để nàng truyền thụ kỹ nghệ cho mọi người.

Sau đó dưới sự tác hợp của Luy Tổ, Hiên Viên cưới người nữ tử xấu xí ấy làm Thứ phi, người đời sau tôn xưng là Mô Mẫu.

Làm xong tất cả, Hiên Viên bắt đầu tuần du thiên hạ, phong thiền Thái Sơn.

Hiên Viên đi về phía Đông đến Đông Hải, đăng lên Hoàn Sơn và Thái Sơn; đi về phía Tây đến Không Đồng, đăng lên Kê Đầu Sơn; đi về phía Nam đến Trường Giang, đăng lên Hùng Sơn, Tương Sơn; đi về phía Bắc khu trục bộ tộc Huân Chúc, cùng chư hầu hợp nghiệm phù khế tại Phủ Sơn, dưới chân núi Trục Lộc xây dựng đô ấp.

Hiên Viên bốn phía thiên di, không có nơi ở cố định, mang binh đi đến đâu thì thiết lập quân doanh tự vệ ở đó.

Các quan chức Hiên Viên sắc phong đều dùng chữ "Vân" (mây) để đặt tên, quân đội hiệu xưng là Vân Sư.

Sau đó Hiên Viên càng nghiên cứu ra độ lượng hành, dùng để đo lường chuẩn xác kích thước vật phẩm.

Từ đó, Nhân tộc lần nữa tiến vào một thời kỳ phát triển cao tốc, uy

vọng của Hiên Viên cũng càng ngày càng cao, hiện nay đã không thua kém Thiên Hoàng Phục Hy và Địa Hoàng Thần Nông Thị.

Nhân tộc, trong Trần Đô.

Hiên Viên trở về bộ lạc, cảm thấy những việc nên làm đều đã làm xong, bèn cầu thuật trường sinh, hỏi Quảng Thành Tử và Huyền Nữ về phép tu đạo dưỡng sinh.

Như vậy vài năm sau, Hiên Viên viết ra các sách 《Âm Phù Kinh》, 《Hoàng Đế Thái Ất Bát Môn Nhập Thức Quyết》, 《Hoàng Đế Thái Nhất Bát Môn Nhập Thức Bí Quyết》, 《Hoàng Đế Thái Ất Bát Môn Nghịch Thuận Sinh Tử Quyết》.

Ngoài ra, Hiên Viên phát hiện thân thể con người ám hợp Hồng Hoang, hai mắt đại biểu Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, ngũ tạng phế can thận tâm tỳ đại biểu cho thiên địa ngũ hành.

Ông tổng kết những phương vị điểm trị liệu bệnh tật, đặt cho chúng cái tên vô cùng thiết thực gọi là "Huyệt vị".

Những đường ống vận hành huyết dịch cũng được đặt tên là "Kinh mạch".

Sau đó, Hiên Viên căn cứ nghiên cứu nhiều năm và kinh nghiệm xử lý bệnh tật cho Nhân tộc, viết một cuốn sách về nội khoa, tên là 《Hoàng Đế Nội Kinh》.

Cùng với sự ra đời của Hoàng Đế Nội Kinh, về phương diện y học, bất kể là ngoại khoa của Thần Nông hay nội khoa của Hiên Viên đều đã hoàn thiện, Nhân tộc cũng từ đó được lợi, không còn bị bệnh tật khốn nhiễu quá nhiều.

Hiên Viên bình định thống nhất Nhân tộc xong, đệ tử Xiển Giáo lại chưa quay về Đông Côn Luân.

Lần này Hiên Viên trị thế, đệ tử Xiển Giáo cũng đi theo tả hữu,

một bên phò tá trị lý Nhân tộc, một bên tuyên truyền đạo nghĩa Xiển Giáo, nhất thời, Xiển Giáo lưu truyền nhanh chóng trong Nhân tộc, khí vận tăng mạnh.

Tình hình như vậy khiến Nguyên Thủy trong lòng vô cùng hài lòng.

Thoáng cái, Hiên Viên ngồi ở vị trí Cộng chủ đã hơn năm mươi năm, thê tử Luy Tổ cũng sinh cho ông con cái, mỗi người con đều xuất sắc.

Trong đó con cả Dịch Xương cũng sinh cho ông đứa cháu đầu tiên, Hiên Viên đặt tên cho cháu cả là Chuyên Húc.

Hiện tại Chuyên Húc đã thành niên, thân là cháu của Hiên Viên, từ nhỏ sinh sống tại Trần Đô.

Chương 392

Chuyên Húc thân thế bất phàm, ngày sinh ra, trời giáng một đạo duệ kim chi khí, một đạo hư ảnh đao kiếm xuất hiện tại hư không, ẩn ẩn có thể nghe thấy tiếng đao kiếm giao minh.

Đêm đó Hiên Viên biết được dị tượng này, trong lòng cũng khá để tâm, Chuyên Húc từ nhỏ thiên phú bỉnh dị, học cái gì cũng nhanh, lúc này đang lưu ý tìm người kế vị, Hiên Viên không khỏi động tâm.

Ông đón Chuyên Húc về dưới trướng bắt đầu đích thân dạy bảo, Chuyên Húc cũng không để Hiên Viên thất vọng, bất kể Hiên Viên dạy gì đều có thể nhanh chóng lĩnh ngộ, lại có thể suy một ra ba, tuy đáp án có chút non nớt nhưng không che giấu được tài hoa và kiến giải độc đáo.

Theo thời gian trôi qua, Chuyên Húc đi theo Hiên Viên học tập cũng dần lớn lên, từ nhỏ tu luyện tiên pháp, Chuyên Húc đối với bộ kiếm tu pháp quyết trong Nhân tộc Thánh Địa có thiên phú cực cao.

Lúc này mới hai mươi tuổi, Chuyên Húc đã tu luyện đến cảnh giới Kim Tiên, càng huyền bí hơn là trong đan điền Chuyên Húc sinh ra một cái kiếm hình hư ảnh.

Kiếm hình hư ảnh nhược ẩn nhược hiện kia tản mát ra khí tức có đẳng cấp Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Biết được tình huống này, Hiên Viên cũng một trận kinh kỳ, chỉ có Tiên Thiên Thần Ma khi xuất thế mới có linh bảo bạn sinh, không ngờ Chuyên Húc cũng có.

Chuyên Húc không chỉ biểu hiện ra thiên phú cường hãn trong tu luyện, mà đối với sự vụ quốc gia cũng triển hiện phong cách độc đáo.

Lúc này, trong lòng Hiên Viên bỗng nhiên trào lên một tia khả năng: "Chuyên Húc chẳng lẽ chính là Nhân tộc Cộng chủ đời tiếp theo mà ta vẫn luôn tìm kiếm?" Bất quá trong lòng tuy tính toán, nhưng Hiên Viên vẫn không buông tha việc tìm kiếm nhân tuyển thích hợp trong Nhân tộc, nhưng nhiều năm qua đi vẫn không có tin tức.

Cảm ứng ngày chứng đạo sắp tới, Hiên Viên bèn quyết định truyền vị trí Nhân tộc Cộng chủ cho Cao Dương Thị, cũng chính là Chuyên Húc.

Tuy Hiên Viên trong lòng không rõ Chuyên Húc có phải là Cộng chủ đời sau hay không, nhưng lúc này dường như hắn là người thích hợp nhất.

Dù sao Chuyên Húc cũng đi theo bên cạnh ông học tập, có năng lực hay không ông cũng rõ.

Tuy không biết Cao Dương Thị có thể đưa Nhân tộc lên tầm cao mới hay không, nhưng ít nhất sẽ không để Nhân tộc suy tàn.

Quyết định nhường ngôi cho Cao Dương Thị xong, Hiên Viên liền mệnh lệnh người bắt đầu bắt tay chuẩn bị sự nghi thiền nhượng.

Vị trí thiền nhượng vẫn là trên toà cao đài mà vị Cộng chủ tiền nhiệm truyền ngôi năm xưa. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Trần Đô.

Hiên Viên công bố ra ngoài, ba năm sau sẽ chứng đạo truyền ngôi, đem vị trí Cộng chủ truyền cho Chuyên Húc.

Đối với việc này, trong Nhân tộc không có dị nghị.

Lúc này trong Nhân tộc quả thật không có ai thích hợp hơn Chuyên Húc, cho nên truyền ngôi cho hắn, quần thần đều không phản đối.

Sự tình đã định, Hiên Viên bắt đầu để Chuyên Húc từ từ tiếp nhận

sự nghi Nhân tộc, còn mình ở bên cạnh tỉ mỉ dạy bảo.

Ba năm thời gian, đủ để giao tất cả mọi việc cho Chuyên Húc, để hắn thạo việc.

Lần này tu vi ở vào bình cảnh, ông cũng chuyên tâm vào việc của Nhân tộc, dạy bảo Chuyên Húc là một mặt, mặt khác cũng là để vẽ lên một dấu chấm tròn đầy viên mãn cho vị trí Nhân tộc Cộng chủ này.

Ba năm thời gian trôi qua nhanh chóng.

Một ngày nọ, Hiên Viên và Chuyên Húc đứng trên cao đài, thần tình nghiêm túc, trong mắt tinh quang chớp động.

Bên cạnh hai người, lão sư của Hiên Viên là Quảng Thành Tử đứng một bên.

Dưới cao đài là những tộc nhân đến quan lễ, đông nghịt người, tràng diện so với hai lần thiền nhượng trước còn huy hoàng hơn.

Bỗng nhiên, Chư Thánh, Luân Hồi Chi Chủ, cùng với Nhân tộc Tứ Tổ (tính cả Thương Hiệt) và Phục Hy, Thần Nông, tám vị trưởng lão cũng giá vân bay tới.

Thời gian đại điển thiền nhượng còn chưa bắt đầu, những người được cung phụng trên cao đài đã đến đông đủ.

Thấy vậy, tất cả người quan lễ đều tề tề bái đạo: "Bái kiến Thánh Mẫu, bái kiến chư vị Thánh Nhân, bái kiến Nhân Tổ, bái kiến Nhân Hoàng, Trưởng lão..." Sau một cái bái, Chư Thánh phất tay đỡ mọi người dậy.

Nguyên Thủy nhìn Quảng Thành Tử và Nhân Hoàng Hiên Viên trên cao đài, hài lòng gật đầu, khóe miệng lộ ra một nụ cười, sứ mệnh Nhân Hoàng chi sư đã thuận lợi hoàn thành.

Tuy lần này có chút trắc trở, nhưng may là cuối cùng đều giải

quyết êm đẹp.

Hiện giờ cũng là lúc thu hoạch thành quả.

Một bên, Thánh Mẫu Nữ Oa đang giao đàm cùng Toại Nhân Thị và Thương Hiệt.

Đối với việc Thương Hiệt tạo tự, Nữ Oa khá hứng thú, nhân dịp này liền hỏi thăm tình huống.

Chư Thánh cùng mấy vị Nhân Tổ nhàn liêu, sau đó Hiên Viên bên kia thì đang đợi thời cơ tốt nhất.

Một lát sau, Chư Thánh, Hậu Thổ cùng Nhân tộc Tứ Tổ, mấy vị trưởng lão tề tề dừng lại, nhìn về phía cao đài nơi Hiên Viên đang đứng.

Hiên Viên thấy thời gian đã tới, bèn bước lên cao đài, hướng lên trời bái đạo: "Ngô nãi Nhân tộc Hiên Viên Thị, nay cảm công đức viên mãn, tại đây chính thức truyền vị trí Nhân tộc Cộng chủ cho Cao Dương Thị..." Người dưới đài sau khi Hiên Viên nói xong liền bắt đầu tề thanh cao hô tên của Hiên Viên và Cao Dương Thị.

Đồng thời, chỉ thấy từ thiên ngoại bay tới một luồng công đức kim quang thô to, đạo công đức kim quang này so với Thần Nông Thị còn nhiều hơn khoảng năm thành, dù sao lần này Hiên Viên chứng đạo khó khăn hơn nhiều.

Nguyên Thủy ở một bên thấy Hiên Viên Thị chứng đạo lại có nhiều công đức như vậy, trong lòng tự nhiên vui vẻ, lần này Nhân Hoàng chứng đạo là do môn hạ Xiển Giáo đệ tử phò tá, tự nhiên không thể thiếu phần của Xiển Giáo, đặc biệt là Quảng Thành Tử đảm nhiệm Nhân Hoàng chi sư.

Chỉ thấy công đức hạ xuống, lập tức phân tán ra, chỉ cần là người tương trợ Hiên Viên, hoặc nhiều hoặc ít đều nhận được một chút

công đức, trong đó bảy thành rưỡi thuộc về Hiên Viên, một thành thuộc về Quảng Thành Tử.

Một thành rưỡi còn lại, có một thành thuộc về Cửu Thiên Huyền Nữ, Ứng Long, Nữ Bạt... nửa thành cuối cùng chia cho đông đảo đệ tử Xiển Giáo.

Thấy Quảng Thành Tử nhận được một thành Nhân Hoàng công đức, trên mặt Nguyên Thủy lộ ra nụ cười.

Tuy năm xưa Thần Nông chứng đạo Nhân Hoàng, Đại Bằng được hai thành công đức, nhưng một thành rưỡi công đức mà Quảng Thành Tử đạt được thực chất còn nhiều hơn Đại Bằng vài phần.

Chỉ là điều khiến Nguyên Thủy ngoài ý muốn là, Quảng Thành Tử sau khi nhận được một thành Nhân Hoàng công đức lại không hấp thu để nâng cao tu vi, mà đem toàn bộ công đức đánh vào trong Phiên Thiên Ấn.

Phiên Thiên Ấn sau khi hấp thu Nhân Hoàng công đức lập tức trở thành Cực phẩm Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo, giết người không dính nhân quả, uy lực so với trước kia biến cường không ít.

Hành động này của Quảng Thành Tử rơi vào mắt các đệ tử Xiển Giáo khác, tự nhiên có chút hâm mộ ghen tị.

Quảng Thành Tử dùng công đức nâng cao uy lực linh bảo, trong mắt bọn họ thực sự là quá lãng phí.

Chương 393

Đã không cần Nhân Hoàng công đức, làm chi phải tranh làm Nhân Hoàng chi sư?

Đặc biệt là Nhiên Đăng, trong lòng có thể nói là buồn bực đến cực điểm, hắn vốn tưởng rằng được một chút công đức, mượn nhờ công đức chi lực trảm thi, đáng tiếc lại kém một chút xíu.

Nếu có thể làm Nhân Hoàng chi sư, trảm thi là chuyện thỏa thỏa, đáng tiếc chuyện tốt như vậy xưa nay chưa từng có phần hắn.

Nhiên Đăng lúc này trong lòng đối với Nguyên Thủy oán hận cũng biến thành mãnh liệt hơn.

Đương nhiên, Nhiên Đăng tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng lại không dám biểu lộ cảm xúc bất mãn, dù sao Nguyên Thủy là Thánh Nhân, nếu động nộ, hắn sẽ vẫn lạc.

Cho nên, những ý nghĩ này chỉ có thể chôn giấu dưới đáy lòng.

Toại Nhân Thị thấy Nhân Hoàng công đức rơi xuống, toàn tức tiến lên một bước, lấy ra Không Động Ấn, ném về phía hư không, quát: "Nhân Hoàng, lập!" Thoại âm vừa dứt, liền thấy một đạo Nhân Hoàng đế khí bay tới, nhập vào thân thể Hiên Viên.

Hấp thu công đức và Nhân Hoàng đế khí xong, tu vi Hiên Viên bắt đầu bạo trướng, từ Đại La Kim Tiên sơ kỳ trực tiếp đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, khí tức so với Thần Nông trước đó còn mạnh hơn một phần.

Tu vi bạo trướng đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, Hiên Viên lại tịnh vị hấp thu hết toàn bộ công đức, bởi vì công đức thực sự quá nhiều.

Hắn đem phần công đức còn lại học theo bộ dáng Quảng Thành

Tử, trực tiếp đánh vào trong Hiên Viên Kiếm.

Sự kiện Nhân Hoàng thiền nhượng kết thúc, Chư Thánh cùng đông đảo người quan lễ liền lục tục rời đi.

Hiên Viên Thị nhìn Cao Dương Thị nói: "Nhân tộc liền giao cho ngươi, mong ngày sau dẫn dắt Nhân tộc tiến thêm một bước..." Nói xong, liền cùng Nhân tộc Tứ Tổ, Phục Hy, Thần Nông, tám vị trưởng lão cùng nhau đi về phía Bồng Lai Thánh Địa. ...

Sau khi đại điển thiền nhượng kết thúc, Chư Thánh tiếp liền rời đi.

Trong đó, Thái Thượng là người rời đi cuối cùng, bởi vì Cao Dương Thị là vị đầu tiên trong Ngũ Đế của Nhân tộc, lần này vị trí Nhân Hoàng chi sư thuộc về hắn, bèn dặn dò Huyền Đô vài câu, sau đó rời đi.

Huyền Đô tự nhiên lưu lại Nhân tộc, thực hiện chức trách Nhân Hoàng chi sư.

Đến tận đây, Nhân tộc tiến vào thời đại thuộc về Ngũ Đế.

Nguyên Thủy cùng các đệ tử về tới trong núi Côn Luân, Quảng Thành Tử liền hướng Nguyên Thủy nói: "Lão sư, lần này đệ tử xuống núi phò tá Hiên Viên, có chỗ cảm ngộ, cảm thấy thực lực bản thân còn chưa đủ, nên đệ tử muốn bế quan một đoạn thời gian, mong lão sư phê chuẩn..." Nguyên Thủy tán thưởng gật đầu nói: "Tốt, có thể hiểu được chỗ thiếu sót, kiên định tu đạo chi tâm, vi sư rất an ủi.

Lần này bế quan, vi sư hy vọng con có thể có chỗ thu hoạch, đi đi!" Quảng Thành Tử bái một cái rồi lui xuống.

Còn lại các đệ tử Xiển Giáo khác đều tề tề nhìn về phía Nguyên Thủy, trong ánh mắt tràn đầy kỳ đãi, Nhiên Đăng cũng như vậy.

Phải biết rằng trong tay Nguyên Thủy còn có một tôn Nhân Hoàng

chi sư, hiện giờ Quảng Thành Tử bế quan, tự nhiên bọn họ càng có hy vọng đoạt được vị trí này.

Nếu Quảng Thành Tử không bế quan, Nguyên Thủy cũng có khả năng đem tôn Nhân Hoàng chi sư cuối cùng của Xiển Giáo giao tiếp cho Quảng Thành Tử.

Dù sao Quảng Thành Tử mới là đệ tử hắn yêu thích nhất, trước giờ vẫn luôn như vậy. ...

Hồng Hoang, Đông phương đại lục, Đông Côn Luân Sơn.

Trong Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy thấy chúng đệ tử đều nhìn mình, đương nhiên hiểu bọn họ mong chờ điều gì, trong tay nắm giữ tôn Nhân Hoàng chi sư thứ hai, liền trầm ngâm.

Đối mặt chuyện tốt như vậy, ai cũng hy vọng rơi vào đầu mình, có thể đắc được Nhân Hoàng chi sư công đức, mượn đó tiến thêm một bước tu vi.

Chỉ là, trong lòng Nguyên Thủy đã có nhân tuyển, bèn mở miệng nói: "Sau Cao Dương Thị, vị Nhân Hoàng thứ hai trong Ngũ Đế cũng thuộc về Xiển Giáo ta, khi đó người phò tá Nhân Hoàng chi sư sẽ do...

Thái Ất đi đi!" Nguyên Thủy vừa nói, ánh mắt du tẩu giữa các đệ tử, cuối cùng rơi vào trên người Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân vừa nghe, đốn thời hân hỉ không thôi.

Các đệ tử khác tự nhiên có chút hâm mộ ghen tị.

Trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, Quảng Thành Tử được Nguyên Thủy yêu thích nhất, lại là đại đệ tử, được một tôn Nhân Hoàng chi sư thì cũng tình hữu khả nguyên.

Thái Ất Chân Nhân tịnh phi nhị đệ tử, chỉ vì được Nguyên Thủy

Thiên Tôn yêu thích cận kề Quảng Thành Tử mà liền được vị trí Nhân Hoàng chi sư, tự nhiên trong lòng bọn họ không phục.

Nhưng cũng không còn cách nào, Nguyên Thủy đã quyết định, không ai dám công nhiên phản bác, nếu không thì hạ tràng có thể biết được, dù sao mạo phạm Thánh Nhân, tội danh không nhỏ. ...

Hồng Hoang, vùng đất Nhân tộc.

Hiên Viên đem vị trí Nhân tộc Cộng chủ truyền cho cháu là Cao Dương Thị, Cao Dương Thị chính là Chuyên Húc Đế - một trong Ngũ Đế mà hậu thế xưng tụng.

Hiên Viên thì được Nhân tộc kính xưng là Hoàng Đế.

Từ đó, Nhân tộc Thiên Địa Nhân Tam Hoàng công đức viên mãn, khí vận lại lần nữa tăng trưởng.

Chuyên Húc sau khi tiếp nhận vị trí Nhân tộc Cộng chủ liền bắt đầu tiến hành một cuộc cải cách tôn giáo quan trọng.

Bởi vì tộc Cửu Lê bị Hiên Viên Hoàng Đế chinh phục khi trước tuy quy hàng, nhưng đa số là người Vu, vẫn tin thờ Vu Tộc Tổ Vu, cũng cúng bái tạp nham quỷ thần.

Vì vậy, Chuyên Húc liền cưỡng lệnh bọn họ thuận theo giáo hóa của Hoàng Đế nhất tộc, xúc tiến sự dung hợp văn hóa giữa các tộc, giúp các tộc cùng phát triển.

Tự nhiên, Nhân Giáo dưới sự truyền tuyên của Chuyên Húc, danh vọng tại Nhân tộc tăng mạnh.

Vốn Xiển Giáo đang hưng thịnh trải qua thời đại Hiên Viên Thị cũng có thể bị Nhân Giáo áp xuống.

Đây cũng không phải do Huyền Đô yêu cầu, mà là Chuyên Húc cần mượn nhờ danh vọng Nhân Giáo để ổn cố địa vị Nhân tộc Cộng chủ.

Đồng thời, Chuyên Húc coi trọng quản trị nhân sự, cũng nỗ lực phát triển nông nghiệp.

Do phương thức sản xuất biến hóa, trong Nhân tộc, nam tử từ từ trở thành sức mạnh chủ đạo trong thị tộc, địa vị phụ nữ dần thấp đi.

Chuyên Húc dựa theo bản đồ các bộ lạc sáng chế Cửu Châu, cũng thiết lập cơ quan thống trị, nghiên cứu nam nữ có biệt, trưởng ấu có thứ tự, cải cách lịch pháp, định ra bốn mùa và hai mươi bốn tiết khí, được hậu nhân tôn sùng là "Lịch Tông".

Chương 394

Đương thời, vùng tây nam Nội Hoàng có một con Hoàng Thủy Quái, thường xuyên phun nước vàng dìm ngập nông điền, phá hủy phòng ốc.

Chuyên Húc nghe xong quyết tâm hàng phục, nhưng Hoàng Thủy Quái thần thông quảng đại, Chuyên Húc tuy là cháu Hiên Viên Hoàng Đế, có học được đạo pháp truyền thừa, nhưng dù sao đạo hạnh thiển bạc, hai người kích chiến chín chín tám mươi mốt ngày vẫn không thể thu phục Hoàng Thủy Quái.

Chuyên Húc bèn thỉnh sư phụ Huyền Đô đạo nhân.

Huyền Đô đạo nhân biết ý, liền đem một thanh Thiên Vương Bảo Kiếm giao cho Chuyên Húc và dạy phương pháp sử dụng.

Chuyên Húc dùng Thiên Vương Bảo Kiếm đánh bại Hoàng Thủy Quái.

Để tạo phúc cho nhân gian, hắn dùng Thiên Vương Kiếm đem đồi cát lớn biến thành một ngọn núi, đặt tên Phụ Ngu Sơn, lại dùng kiếm vạch một con sông bên núi, đặt tên Tiêu Hà.

Chuyên Húc tại vị bảy mươi tám năm sau, công đức viên mãn, trời giáng công đức, thành tựu Nhân Hoàng đạo quả.

Huyền Đô được Nhân Hoàng công đức cũng đồng dạng chưa hấp thu, thu lại không biết sẽ dùng vào việc gì.

Chuyên Húc chứng đạo xong, vị trí Nhân tộc Cộng chủ liền truyền cho Đế Khốc.

Truyện rằng Đế Khốc, tức Cao Tân, sinh ra đã có linh khí, vừa mới xuất sinh liền tự gọi tên mình, lại được Nguyên Thủy Thiên Tôn

môn hạ Thái Ất Chân Nhân thu làm đệ tử.

Thái Ất Chân Nhân từ sau lần trước, vì để phụ trợ Nhân Hoàng tốt hơn, đã thực sự bỏ ra một phen khổ công phu nghiên cứu chuyện Nhân tộc, không chỉ dạy bảo Đế Khốc phương pháp tu hành, mà trên phương diện trị lý sự vụ Nhân tộc cũng đưa ra một số ý kiến.

Đế Khốc kế vị xong, rộng thi ân trạch cho chúng nhân mà không màng bản thân, tai thính mắt tinh, có thể hiểu rõ tình huống nơi xa, có thể động sát sự lý tinh vi.

Thuận ứng ý chỉ thượng thiên, hiểu rõ nỗi lo của hạ dân, nhân đức uy nghiêm, ôn hòa thủ tín, tu dưỡng bản thân, thiên hạ quy phục.

Thu thập vật sản trên đất đai, sử dụng tiết kiệm, vỗ về giáo hóa vạn dân, đem các loại việc hữu ích dạy cho họ.

Dựa vào sự vận hành của nhật nguyệt để định tuế thời tiết khí, cung kính nghênh tống nhật nguyệt xuất nhập.

Sáng suốt hiểu rõ quỷ thần, thận trọng thờ phụng, nghi biểu đường đường, đạo đức cao thượng, hành động hợp hồ thời nghi, phục dụng như kẻ sĩ.

Đế Khốc trị dân, giống như nước mưa tưới tắm nông điền, không thiên vị, biến cập thiên hạ, phàm là nơi nhật nguyệt chiếu rọi, nơi mưa gió đến được, không có ai không thuận tòng quy phục.

Sử thư ca tụng: "Tổ tự Hiên Viên, Huyền Hiêu chi duệ, sinh ngôn kỳ danh.

Mộc đức trị thế.

Phủ ninh thiên địa, thần thánh linh tân, giáo cật tứ hải, minh tịnh nhật minh." Đáng nhắc tới là, Đế Khốc có mấy người con trai trong lịch sử thiên triều cũng rất nổi danh.

Truyện rằng Đế Khốc có bốn phi.

Trưởng phi tên Khương Nguyên, con gái quốc quân nước Hữu Thai.

Tương truyền Khương Nguyên khi ở nhà mẹ đẻ, nhân lúc ra ngoài giẫm lên dấu chân người khổng lồ mà hoài thai, vì không chồng mà sinh con nên đem đứa bé mới sinh ba lần vứt bỏ tại hẻm sâu, rừng hoang và trên băng hàn, đều được trâu dê hổ báo trăm chim bảo hộ không chết, cho nên đặt tên là "Khí".

Sau lớn lên thích nghề nông, dạy người trồng ngũ cốc, được tôn làm Hậu Tắc, trở thành tổ tiên dân tộc Chu.

Thứ phi Giản Địch, con gái quốc quân nước Hữu Tùng.

Tương truyền Giản Địch khi ở nhà mẹ đẻ cùng em gái Kiến Tỳ vào tiết thu phân đi tắm suối nước nóng ở Huyền Trì, có chim yến bay qua, lưu lại một quả trứng, bị Giản Địch nuốt vào, sau hoài thai sinh ra Khế, chính là tổ tiên Thương tộc.

Tam phi Khánh Đô, tương truyền là con gái Đại Đế, sinh ra ở Đấu Duy Chi Dã, được phu nhân của Trần Phong Thị thu dưỡng, Trần Phong Thị chết lại được Doãn Trường Nhu thu dưỡng.

Sau Khánh Đô theo cha nuôi Doãn Trường Nhu đến Bộc Dương, nhân vì trên đầu Khánh Đô thủy chung bao phủ một đóa mây vàng, được cho là kỳ nữ.

Mẹ Đế Khốc nghe thấy, khuyên Đế Khốc nạp làm phi, sau sinh ra Nghiêu.

Tứ phi Thường Nghi, thông minh mỹ lệ, tóc dài rủ xuống chân, trước sinh một nữ tên Đế Nữ, sau sinh một con trai tên Chí.

Chí cùng Nghiêu đều kế thừa vương vị, làm đế vương.

Do đó có thể thấy, Hiên Viên nhất mạch khai chi tán diệp.

Từ sau Hiên Viên, lịch kinh Ngũ Đế, các thế đại Thương Chu đều là cốt huyết hậu duệ của ông chưởng khống thiên hạ, nhân thử hậu thế không ít người tôn Hiên Viên làm Long Quân Thủy Tổ.

Đế Khốc tại vị kỳ gian, thâm chịu ảnh hưởng của Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân tính tình ôn hòa, nhân thử, Đế Khốc trị lý Nhân tộc cũng quảng thi nhân chính, không giống Hiên Viên, Chuyên Húc đại tứ chinh phạt.

Nếu Hiên Viên Hoàng Đế và Chuyên Húc công lao lớn nhất là nhất thống Nhân tộc, sơ bộ kiến lập một khái niệm quốc gia cho Nhân tộc, thì thành tựu lớn nhất của Đế Khốc là khôi phục cuộc sống hạnh phúc an khang cơm no áo ấm thời đại Thần Nông.

Đế Khốc đối nội cùng dân sinh tức, đối ngoại đình chỉ chinh chiến, hứa đa thiên hoang man tộc chịu cảm triệu chấp nhận hòa bình, Nhân tộc tiến vào một thời đại bình tĩnh lại bồng bột phát triển.

Vì vậy, Đế Khốc cảm kích đại đức của Thái Ất Chân Nhân, đại lực tuyên dương Xiển Giáo, khiến uy vọng Xiển Giáo tại Nhân tộc nhất thời lại tăng mạnh, xa xa che lấp Nhân Giáo. ...

Thời gian nháy mắt đã mấy chục năm trôi qua.

Lúc này, Đế Khốc tại vị đã bảy mươi chín năm, thiên hạ đại trị, nhân dân an cư lạc nghiệp, Đế Khốc cũng công đức viên mãn, sau đó liền ẩn cư Nhân tộc Thánh Địa.

Tại thời điểm hắn rời đi, trời giáng công đức, Thái Ất Chân Nhân được một phần, tu vi trực tiếp tăng lên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Ngũ Đế chứng đạo tuy có công đức, nhưng lại xa xa không bằng Tam Hoàng, Thái Ất Chân Nhân chỉ được một phần công đức, tu vi tự

nhiên sẽ không tăng lên quá nhiều.

Tuy nhiên, Đế Khốc cũng có tư tâm, hỉ ái con trai của Tứ phi Thường Nghi là Chí, nên sau khi thoái vị liền truyền ngôi cho Chí.

Chí tài sơ đức mỏng, lại có tính bạo ngược, từng trị lý thiên hạ chín năm, vi chính bất thiện, dân oán sôi trào, lại nhân vì sau lưng không người phò tá, uy vọng không đủ để chấn nhiếp các phương thế lực trong tộc.

Vì vậy, Chí bị bách bởi áp lực các phương, sau khi thương nghị cùng chúng nhân, bèn thoái vị nhường hiền cho đệ tử của Dược Sư thuộc Tây Phương Giáo là Nghiêu.

Nghiêu cũng là em trai Chí, Nghiêu họ Y Kỳ, tên Phóng Huân, mười lăm tuổi được phong làm Đường Hầu, tại đất Đường cùng bách tính đồng cam cộng khổ, phát triển nông nghiệp, thỏa thiện xử lý các loại chính vụ, đem đất Đường trị lý gọn gàng ngăn nắp.

Không chỉ được bách tính ủng đái, còn được không ít thủ lĩnh bộ tộc tán hứa.

Phóng Huân tức đế vị, đế hiệu Nghiêu, nhân vì sơ phong tại Đường, tức lấy Đường làm triều đại hiệu, cũng là triều đại hiệu đầu tiên trong lịch sử Nhân tộc, hậu nhân xưng là Đường Nghiêu.

Chương 395

Tương truyền Đế Nghiêu nhân đức như thiên, trí tuệ như thần, tiếp cận thì ấm áp như thái dương, ngưỡng vọng thì như mây lành phúc nhuận đại địa.

Phú hữu nhưng không kiêu ngạo, tôn quý nhưng không phóng túng, đội mũ vàng, mặc áo đen, xe đỏ ngựa trắng.

Năng tôn kính người có thiện đức, khiến cửu đại đồng tộc tương thân tương ái.

Đồng tộc đã hòa mục, lại đi khảo sát bách quan, bách quan chính tích rõ rệt, các phương chư hầu bang quốc đều có thể hòa mục tương xử.

Đường Nghiêu tức vị xong, phục phong huynh trưởng Chí ở đất Đường làm Đường Hầu, mượn giám sự thất bại của huynh trưởng, dưới sự duy trì của lão sư Dược Sư, nhanh chóng an định Nhân tộc.

Đường Nghiêu lại thường thường thâm nhập cùng hương tích nhưỡng, sơn dã chi gian đi tuần tra, cầu hiền hỏi đạo, sát phóng chính trị được mất, tuyển dụng hiền tài, duy khủng mai một nhân tài.

Trong sử có ghi "Nghiêu chi công thần cửu nhân", hoặc "thập nhất nhân", có thể nói nhân tài đông đúc.

Dưới sự phò tá của nhiều nhân tài như vậy, Nhân tộc dưới sự trị lý của Nghiêu ngày càng hưng vượng.

Đường Nghiêu đương chính sơ kỳ, thiên văn lịch pháp bất hoàn thiện, bách tính thường xuyên làm lỡ nông thì.

Nhân thử Nghiêu mệnh lệnh Hi thị, Hòa thị tuân tuần ý chỉ thượng thiên, căn cứ nhật nguyệt xuất một, tinh thần vị thứ, chế định lịch

pháp, cẩn thận dạy cho dân chúng tiết lệnh sản xuất.

Hi, Hòa hai tộc chưởng thiên văn, căn cứ nhật nguyệt tinh thần vận hành cùng các thiên tượng và vật hậu tự nhiên thôi định thời nhật, trắc định bốn mùa, lại lấy mặt trăng một chu kỳ làm một tháng, mặt trời một chu kỳ làm một năm, một năm định là ba trăm sáu mươi sáu ngày.

Đây là lịch pháp được ghi chép sớm nhất trong Nhân tộc, điện định cơ sở cho nông lịch, một năm có 366 ngày, dùng biện pháp nhuận tháng để hiệu chỉnh bốn mùa xuân hạ thu đông.

Đế Nghiêu lại chân thành cáo giới bách quan các thủ kỳ chức, đem gia sự xử lý thỏa đáng.

Dưới sự thi chính như vậy, Nhân tộc lần nữa đón một làn sóng phát triển cao trào.

Lúc này, Đế Nghiêu tại vị đã hơn bảy mươi năm, tự cảm công đức viên mãn, cho nên bèn muốn tìm kiếm một vị đại hiền tiếp thế vị trí Nhân tộc Cộng chủ.

Nghiêu triệu tập quần thần, hỏi xem ai có thể tiếp thế vị trí này.

Quần thần nghe xong, tương hỗ nghị luận một hồi mới đáp: "Con trai Cộng chủ là Đan Chu thông đạt sự lý, có thể tiếp nhậm Nhân Hoàng chi vị..." Đế Nghiêu khinh thường nói: "Hừ!

Đan Chu ư, kẻ đó ngu ngoan, hung ác, dùng không thỏa..." Chúng nhân nghe xong đều trầm mặc, Đan Chu là con trai yêu quý nhất của Đế Nghiêu, nay Đế Nghiêu đã bài trừ ra ngoài, chúng nhân liền mất đi đối tượng thôi tiến.

Trầm mặc một lát, chúng nhân lại bắt đầu thảo luận nhân tuyển, cuối cùng đạt thành cộng thức, trăm miệng một lời nói: "Thánh Hoàng Hiên Viên bệ hạ có một người cháu tên Cổn, người này kiến thức

quảng bác, bản lĩnh bất phàm, làm người xử thế thế nhân vô bất xưng đạo, đủ để đảm nhiệm trọng trách này." Đế Nghiêu vừa nghe, cúi đầu tư khảo một hồi, cương muốn đáp ứng, trong lòng đột nhiên nhất động, chỉ thấy Đế Nghiêu đảo mắt, tiếp đó vuốt râu nói: "Người này đích xác không tệ, nhưng các ngươi hãy cử tiến thêm vài người, chớ để bỏ sót." Chúng nhân nghe xong thâm giác có lý, lại bắt đầu thảo luận.

Đột nhiên, đại thần Tứ Nhạc nói với Nghiêu: "Có một người tên là Ngu Thuấn đang lưu ngụ tại dân gian, đức hạnh rất tốt.

Không biết liệu có thể thắng nhậm vị trí Cộng chủ hay không..." Nghe vậy, Đế Nghiêu nói: "Ân, người này ta cũng có nghe qua, không biết cứu cánh như thế nào, hãy nói tỉ mỉ..." Tứ Nhạc trả lời: "Thuấn sinh hoạt trong hoàn cảnh gia đình 'Phụ ngoan, mẫu hiêu, tượng ngạo'.

Phụ thân Cổ Tẩu là một người mù, tâm thuật bất chính; kế mẫu hai mặt ba dao; em trai Tượng kiệt ngạo bất tuần.

Mấy người bọn họ xâu chuỗi một khí, tất dục trí Thuấn vào chỗ chết mới hả dạ.

Nhiên Thuấn đối với phụ mẫu không thất tử đạo, thập phần hiếu thuận, với đệ đệ thập phần hữu thiện, nhiều năm như một ngày không hề có tí ti giải đãi.

Khi người trong nhà muốn gia hại, Thuấn kịp thời đào tị; khi tình hình sảo hữu hảo chuyển, lập tức quay về bên cạnh, tận khả năng cấp dư bang trợ.

Thân thế bất hạnh như vậy, hoàn cảnh ác liệt như vậy, Thuấn lại có thể cùng gia nhân hòa mục tương xử, tận hiếu đễ chi đạo, đem gia đình trị lý tốt, khiến không đến mức đi vào con đường tà ác..." Sau đó, Nghiêu nói: "Vậy ta thử trước xem sao!" Thế là Đế Nghiêu đem hai con gái Nga Hoàng, Nữ Anh gả cho Thuấn, từ trên người hai con gái

quan sát đức hạnh của hắn, xem hắn có thể quản lý tốt gia chính hay không.

Thuấn để hai nàng hạ tôn quý chi tâm, về ở ngôi nhà bên bờ sông Quy, tuân thủ đạo làm dâu con.

Hai nữ đều đối với Thuấn thập phần khuynh tâm, khắc thủ phụ đạo.

Thuấn chế tác đồ gốm, có thể đái động người chung quanh nghiêm túc làm việc, tinh ích cầu tinh, đỗ tuyệt hiện tượng thô chế lạm tạo.

Hắn đi đến đâu, người đều nguyện ý truy tùy, nơi hắn cư trú một năm thành Tụ (thôn lạc), hai năm thành Ấp, ba năm thành Đô (bốn huyện là Đô).

Nghiêu biết được tình huống thì cao hứng, ban cho Thuấn áo vải mịn và đàn cầm, ban cho trâu dê, xây cho kho lúa.

Cổ Tẩu vẫn muốn giết hắn, cùng người nhà hợp mưu nhiều lần mưu hại Thuấn.

Nhưng Thuấn lại luôn như có trời giúp, có thể kỳ tích sinh tồn.

Tức tiện như vậy, Thuấn vẫn như cũ phụng dưỡng phụ mẫu, hữu ái huynh đệ, càng thêm cung cẩn.

Cứ như vậy, sau khi thử thách phẩm hạnh của Thuấn, Nghiêu bắt đầu để Thuấn tiếp xúc chính vụ.

Nghiêu để Thuấn thử nhậm chức Tư Đồ, phụ trách thôi hành đức giáo.

Thuấn bèn giáo đạo thần dân lấy "Ngũ điển" (Phụ nghĩa, mẫu từ, huynh hữu, đệ cung, tử hiếu) để chỉ đạo hành vi, thần dân đều vui vẻ nghe theo giáo hối, phổ biến y chiếu "Ngũ điển" hành sự.

Nghiêu lại để Thuấn tổng quản bách quan, xử lý chính vụ, bách

quan đều phục tùng Thuấn chỉ huy, bách sự chấn hưng, không một việc gì hoang phế, lại hiển lộ đặc biệt gọn gàng ngăn nắp, không chút rối loạn.

Nghiêu để Thuấn tại Minh Đường Tứ Môn, phụ trách tiếp đãi chư hầu tứ phương tới triều kiến.

Thuấn và chư hầu tương xử rất tốt, cũng khiến chư hầu đều hòa mục hữu hảo, chư hầu tân khách phương xa đều kính trọng hắn.

Cuối cùng, Nghiêu để Thuấn một mình đi vào rừng rậm chân núi, kinh thụ đại tự nhiên khảo nghiệm.

Thuấn trong bão táp sấm sét vẫn không mê thất phương hướng, y nhiên hành lộ, hiển lộ ra năng lực sinh tồn cực mạnh. ...

Kinh qua đa phương khảo nghiệm, Nghiêu kiến thức được tài năng bất phàm cùng phẩm đức cao thượng của Thuấn, Thuấn rốt cuộc được Nghiêu nhận khả.

Đế Nghiêu liền mệnh lệnh người chuẩn bị, đem vị trí Cộng chủ truyền cho Thuấn.

Đế Nghiêu tại vị kỳ gian, không thiếu tuyên truyền Tây Phương Giáo, nhưng hiệu quả tịnh không tốt.

Sớm tại trước thời Tam Hoàng Ngũ Đế, Nhân - Xiển - Tiệt Tam Giáo liền bắt đầu truyền giáo tại Nhân tộc, Tây Phương Giáo cận hạn ở phương Tây.

Tuy có Đế Nghiêu tuyên truyền, nhưng Tây Phương Giáo tương đối với Nhân tộc quá thiên viễn, bất quá cũng may là có một số người tín phụng, cũng làm cho Tây Phương Giáo tại Đông phương tiểu tiểu hưng thịnh một phen.

Sư phụ của Thuấn là Tiệt Giáo Kim Linh Thánh Mẫu, về phần Tiệt Giáo đại đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân thì được an bài tại tôn Nhân

Hoàng chi sư cuối cùng.

Chương 396

Thuấn sau khi tức vị Nhân tộc Cộng chủ, Kim Linh Thánh Mẫu tự nhiên cũng làm bạn bên cạnh, vì hắn bài ưu giải nan, tịnh giáo đạo tu hành chi pháp.

Dưới sự duy trì của Tiệt Giáo, Đế Thuấn bắt đầu phóng thủ thi vi.

Trước tiên, Đế Thuấn thông qua quan trắc Bắc Đẩu Tinh, khảo sát sự vận hành của nhật, nguyệt cùng Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ tinh xem có dị thường hay không.

Tiếp đó cử hành nghi thức lâm thời tế cáo Chư Thánh, dùng nghi thức đốt tế phẩm trên lửa để tế tự thiên địa tứ thời, dùng nghi thức tế xa để tế tự danh sơn đại xuyên, lại phổ biến tế tự các lộ thần linh.

Thu tập năm loại ngọc chế phù tín (Hoàn khuê, Tín khuê, Cung khuê, Cốc bích, Bồ bích) của năm tước vị Công, Hầu, Bá, Tử, Nam; lựa chọn ngày lành tháng tốt triệu kiến Tứ Nhạc và Châu Mục các châu, rồi lại ban cấp cho họ.

Thuấn đi phương Đông tuần thị, khi đến Thái Sơn thì dùng nghi thức đốt củi tế tự Đông Sơn, dùng nghi thức tế xa tế tự danh sơn đại xuyên các nơi.

Tiếp đó, triệu kiến chư hầu phương Đông, hiệp điều hiệu chỉnh tứ thời tiết khí, tháng đủ tháng thiếu, ngày theo can chi, thống nhất âm luật và tiêu chuẩn độ dài, dung lượng, trọng lượng.

Tu minh năm loại lễ nghi cát, hung, tân, quân, gia; quy định chư hầu dùng năm loại khuê bích, ba loại lụa màu; khanh đại phu dùng dê con, ngỗng trời hai loại động vật; sĩ dùng gà lôi làm lễ vật triều kiến; năm loại khuê bích sau khi triều kiến xong thì trả lại cho chư hầu.

Thuấn hướng chư hầu phổ biến trần thuật trị quốc chi đạo, căn cư nghiệp tích minh bạch tiến hành khảo sát, căn cứ công lao ban thưởng xe ngựa y phục.

Thuấn bắt đầu đem thiên hạ phân chia làm mười hai châu, khơi thông sông ngòi.

Quy định căn cứ hình phạt bình thường để chấp pháp, dùng phương pháp lưu đày để khoan giảm tha thứ; năm loại hình phạt (cắt mũi, chặt chân, thiến, giết đầu...) quan phủ xét xử dùng roi da thi hình, học phủ giáo dục dùng thước phạt.

Nhân vì tai hại tạo thành lỗi lầm thì dư dĩ xá miễn; kẻ hỗn ác không tuân, kiên trì làm hại thì phải thi dĩ hình phạt.

Lúc đó Tam Miêu tại lưu vực sông Giang, sông Hoài và vùng Kinh Châu nhiều lần tác loạn.

Khi Thuấn tuần thị, bèn đem Hoan Đâu lưu đày Sùng Sơn để thay đổi phong tục Nam Man; đem Tam Miêu thiên di đến Tam Nguy Sơn để thay đổi phong tục Tây Nhung.

Những việc Thuấn làm, thiên hạ đều vui lòng phục tùng.

Nhiên thiên hữu bất trắc phong vân, Thuấn tại vị hậu kỳ, trong Hồng Hoang phát sinh bạo vũ thủy tai, tai họa càng ngày càng nghiêm trọng.

Lần này đảo không phải Long tộc hưng phong tác lãng, mà là chân chính thiên tai.

Thuấn đối với đạo này không quá tinh thông, bất đắc dĩ chi hạ, bèn đem trọng trách trị thủy giao cho một vị đại hiền khác của Nhân tộc là Cổn.

Phụ thân của Cổn là Chuyên Húc Đế, phụ thân của Chuyên Húc là Xương Ý, phụ thân của Xương Ý là Hoàng Đế.

Cổn năm xưa cũng danh mãn Nhân tộc, là nhân tuyển hữu lực tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng, đáng tiếc sau đó đều cấp cho Chí làm đại thần, kết quả sau khi Đế Nghiêu trở thành Nhân tộc Cộng chủ liền bị bãi truất.

Cổn ấu thời từng được thần nhân truyền thụ, tập được một thân bản sự, từ khi tiếp nhận đại nhậm trị thủy về sau căng căng nghiệp nghiệp, lao tâm lao lực.

Nhiên Cổn tức sử mạnh hơn nữa, khu khu lực lượng một người lại há có thể ngăn được vô thất hồng tai, cho dù Nhân tộc tụ tập lại quần sách quần lực cũng không gánh nổi thiên tai đáng sợ.

Bất quá, Cổn đối với việc này nghĩa bất dung từ, sau khi được Đế Thuấn thụ mệnh, Cổn liền thu thập hành trang, hội đồng chúng nhân cùng đi trị thủy.

Cổn chọn dùng phương pháp chặn lấp, lợi dụng Tức Nhưỡng mà Nữ Oa nương nương lưu lại Nhân tộc sau khi tạo nhân, chế tạo đê đập, dời núi lấp sông khiến đại thủy Hoàng Hà quy vị, lại ngăn sông tích nước, giúp nông nghiệp bách tính có nguồn quán khái.

Tuy nhiên chỉ ngắn ngủi bình tức được thủy hoạn, nhưng chung quy không thể lâu dài.

Mười năm sau, thủy hoạn lại lần nữa bùng nổ, còn hung mãnh hơn trước, Nhân tộc nhất thời tổn thất thảm trọng, Cổn cũng vì vậy bị Đế Thuấn trảm thủ thị chúng.

Sau khi Cổn chết, trong thi thể đản sinh một hài nhi, được Tiệt Giáo đại đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân cứu giúp.

Đa Bảo đem Vũ giao cho thê tử của Cổn nuôi dưỡng.

Vũ sau khi biết chuyện của phụ thân, quyết tâm vì cha rửa hận, bình định thủy hoạn, bèn đông bôn tây tẩu, tìm kiếm phương sách trị

thủy. ...

Theo thời gian phi thệ, trong nháy mắt đã mấy chục năm trôi qua.

Con trai của Cổn là Vũ lúc này đã trưởng thành.

Thuấn xử tử Cổn xong, lại rước lấy đại họa cho Nhân tộc.

Từ sau khi chém giết Cổn, Nhân tộc cử tộc trên dưới không tìm ra được một người tài năng trị thủy nào.

Cuối cùng, Thuấn bất đắc dĩ, chỉ đành đích thân trị thủy.

Tuy Thuấn có đại tài, nhưng là ở trên phương diện trị lý Nhân tộc, còn việc trị thủy, Thuấn lại không cách nào làm ra thành tích quá tốt.

Tuy rằng vì trị thủy, Thuấn mỗi ngày bận đến nỗi thời gian ngủ cũng không có, đáng tiếc thủy hoạn vẫn tần tần bùng nổ, Thuấn hiển nhiên vô năng vi lực, thế là thủy hoạn trong Hồng Hoang càng ngày càng lợi hại.

Cả nước đều chịu nỗi khổ hồng thủy, còn hơn cả trước kia.

Thu hoạch của Nhân tộc lúc này một năm thấp hơn một năm, sinh hoạt một năm khổ hơn một năm, mỗi lần tân khổ lao tác xong bị hồng thủy cuốn qua liền hóa thành phế tích.

Nhìn Nhân tộc khốn quẫn không chịu nổi, Thuấn khổ não không thôi, chỉ có thể triệu tập chúng thần thương nghị.

Đợi chúng thần đến đông đủ, Thuấn nhìn họ hỏi: "Chúng vị khanh gia, hiện nay Nhân tộc đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, các ngươi có sách lược gì có thể trị lý thủy hoạn?" Vị đại thần từng cử tiến Cổn bước ra tâu: "Cộng chủ dung bẩm, con trai của Cổn là Vũ cũng tinh thông trị thủy, thần nghe nói Vũ là con của Cổn, bao năm qua khổ khổ toản nghiên trị thủy chi đạo.

Tất nay đã thanh xuất vu lam thắng vu lam.

Cộng chủ hà tất không triệu đến thử một lần, thảng nhược cảm thấy phương pháp của hắn có thể bình định thủy hoạn, liền để hắn chủ lý sự vụ trị thủy lần này xem sao!" Thuấn nghe vậy, trong lòng lại có chút ảm nhiên.

Cổn vốn cũng là một vị thánh hiền trong Nhân tộc, chỉ đáng tiếc trị thủy thất lợi dẫn đến vô số nhân tộc tử vong, bách vu áp lực của Nhân tộc cao tầng, Thuấn không thể không xử tử Cổn để tiêu trừ bất mãn trong nội bộ Nhân tộc.

Có thể nói Cổn là chết trong tay hắn, đối với việc này Thuấn lại không hy vọng con trai Cổn đi lên con đường cũ của cha.

Đối với việc này Thuấn nhìn hắn, đạm đạm nói: "Cổn trị thủy vô công, con trai hắn lại có tài năng gì?

Ta xem rồi, chúng vị khanh gia còn có nhân tuyển nào khác không?" Chúng nhân nghe xong đều trầm mặc không nói.

Thuấn thấy vậy, thở dài một tiếng: "Đã như vậy, dung sau lại nghị đi." Nói xong liền đi ra ngoài.

Chúng vị đại thần thấy Thuấn rời đi, cũng mỗi người tự tán đi.

Chương 397

...

Hồng Hoang, trong Nhân tộc.

Thuấn trở về doanh trướng, liền bắt đầu lẳng lặng suy nghĩ, năm xưa bách vu áp lực Nhân tộc cao tầng mà giết chết Cổn, trong lòng hắn một trận hối hận.

Cổn là người có biện pháp đối với thủy hoạn nhất trong Nhân tộc, chỉ đáng tiếc những kẻ ánh mắt thiển cận kia tùy ý can nhiễu quyết định của hắn mới tạo thành nguyên nhân cái chết của Cổn, đối với việc này Thuấn cũng than thở không thôi.

Sau đó lại nghĩ đến Vũ mà vị đại thần kia đề cử, Thuấn trong lòng nhất định, nếu Đại Vũ thực sự có tài trị thủy, tất định sẽ khải dụng hắn, để hắn trị lý thủy hoạn.

Trong lòng hạ quyết tâm, Thuấn liền mệnh lệnh người đi nghe ngóng sự tích của Đại Vũ, cũng để xem phẩm hạnh cứu cánh như thế nào.

Nếu thật sự phẩm hạnh cao thượng, có thể giải quyết vấn đề thủy hoạn Nhân tộc, dù muốn cái mạng già này của Thuấn hắn cũng quyết không lắc đầu.

Thuấn mệnh lệnh người dò xét sự tích của Vũ, sau đó không ngừng có người hồi báo.

Nội dung báo cáo làm Thuấn cao hứng, đây là một hiền năng phẩm hạnh cao thượng, lại càng tâm hệ Nhân tộc, nếu có thể trị thủy thành công, định phải truyền ngôi cho hắn.

Thế là Thuấn lập tức hạ chiếu, mệnh Vũ đến yết kiến! ...

Lại nói, Vũ dưới sự nuôi dưỡng của mẫu thân và sự phụ đạo của Đa Bảo, chớp mắt đã qua hơn hai mươi năm.

Sau đó vào năm ba mươi tuổi, Vũ tại Đồ Sơn gặp con gái của Đồ Sơn Thị là Nữ Kiều, nhất kiến chung tình.

Nữ Kiều nghe nói chí hướng của hắn, nguyện ý giúp hắn trị lý thủy hoạn.

Đại Vũ nghe vậy đại hỉ, trên đường đi, hai người tương hỗ phù trì.

Sau đó, Vũ cùng Nữ Kiều bộ nhập hôn nhân điện đường.

Nữ Kiều bản gia là Đồ Sơn Thị hùng mạnh ở Đông Di.

Khi đó Đồ Sơn Thị vẫn còn ở hậu kỳ chế độ mẫu hệ, Vũ chỉ có thể làm con rể tới nhà, sống cảnh "phu tòng phụ cư".

Tuy như vậy, nhưng Vũ được Đông Di cường đại ủng hộ, từ đó có cơ hội lập nghiệp.

Giờ phút này, vợ chồng Vũ cùng Nữ Kiều đang ở thời gian ngọt ngào, vô cùng hoan hỉ.

Đế Thuấn mệnh lệnh người dò xét sự tích của Vũ, sau đó không ngừng có người hồi báo, Đế Thuấn cũng càng ngày càng yên tâm.

Vũ đang lúc tân hôn yến nhĩ, lại đột nhiên tiếp được ý chỉ của Đế Thuấn, thế là phu thê y y bất xá cáo biệt, Vũ từ đó bước lên con đường trị thủy.

Trước khi đi, Vũ đặc ý đi gặp lão sư Đa Bảo Đạo Nhân một lần.

Đương thời, Đa Bảo thở dài một tiếng, từ trên người lấy ra một quyển thẻ tre, đưa cho Đại Vũ.

Sau đó nói với Vũ: "Đây là di vật của phụ thân con, hiện giờ tử thừa phụ nghiệp, là lúc nên do con tiếp nhận.

Lần này con cứ việc đi trị thủy, ta sẽ ở phía sau tương trợ." Đa Bảo cũng tịnh phi không có chuẩn bị, lại lấy ra hai vật giao vào tay Đại Vũ.

Hắn mỉm cười nói: "Hai vật này là vi sư đặc ý luyện chế cho con, búa tên Khai Sơn, có thể dùng để khơi thông hà đạo, dẫn thủy quy vị; gậy tên Định Hải Thần Châm, có thể dùng để thăm dò mực nước, bình định đại hải, mong con sử dụng cho tốt." Đại Vũ nhìn thấy tâm đắc trị thủy phụ thân lưu lại trên quyển thẻ tre, kết hợp cảm ngộ của bản thân, đúc kết ra danh ngôn trị thủy 'Đổ bất như sơ' (Chặn lấp không bằng khơi thông), bèn lên đường đi tới đô thành Nhân tộc, triều kiến Nhân tộc Cộng chủ Thuấn. ...

Vài ngày sau, trong đại trướng Nhân Hoàng của Nhân tộc, Thuấn ngồi ở phía trên, bên dưới là quần thần đứng hầu.

Lúc này, một người trẻ tuổi đang được quần thần chú mục.

Người này chính là Vũ vừa đến cận kiến.

Chỉ thấy Vũ khom người hành lễ với Thuấn, lớn tiếng nói: "Vi thần Đại Vũ, bái kiến Cộng chủ, Cộng chủ vạn an!" Thuấn nghe vậy, khẽ gật đầu, ra hiệu Vũ miễn lễ, sau đó nói: "Khanh bình thân!

Ngô nghe nói khanh thiện trị thủy, nhưng không biết khanh có sách lược gì?" Vũ nghe vậy trầm tư một lát, mới nói: "Hồi bẩm Cộng chủ, nước chảy chỗ trũng, theo ý kiến vi thần, chặn lấp không bằng khơi thông, trị thủy nên lấy khơi thông làm chủ!" Thuấn lúc này sớm đã phảng phất vô kế, nay nghe Vũ có biện pháp, đại hỉ quá đỗi, cũng không quản liệu có khả thi hay không, trực tiếp nói: "Kế của ái khanh rất diệu, Ngô muốn để khanh chủ lý đại nghiệp trị thủy, khanh có nguyện nhận lãnh?" Vũ nghe vậy, vội quỳ rạp xuống đất bái: "Thần nguyện thụ lĩnh, thề phải bình định đại thủy hồng lưu, để an ủi vong linh phụ thân ta trên trời!" Tiếng nói kiên định của Vũ vang vọng trong

đại trướng, khiến mọi người gật đầu tán thưởng.

Hiển nhiên, lòng tin kiên định của Vũ cũng nhận được sự tán đồng của mọi người. ...

Ngày thứ hai, Vũ liền nhận được Nhân Hoàng nhận mệnh, bắt đầu đại nghiệp trị thủy.

Chỉ là trị thủy không chỉ cần kiến thức, còn cần sự hiểu biết về địa lý, như vậy Vũ liền triệu tập bách tính thiên hạ đến hiệp trợ.

Thị sát hà đạo, kiểm thảo nguyên nhân trị thủy thất bại của phụ thân Cổn, quyết định cải cách phương pháp trị thủy, biến chặn lấp thành khơi dòng.

Sau đó Vũ càng đích thân trèo đèo lội suối, lội sông băng ngàn, cầm công cụ, đi từ Tây sang Đông, một đường trắc độ địa hình cao thấp, thụ lập cột tiêu, quy hoạch thủy đạo.

Dẫn dắt dân công trị thủy, đi khắp các nơi, căn cứ cột tiêu, gặp núi khai núi, gặp trũng đắp đê, để khơi thông thủy đạo, dẫn hồng thủy nhập hải.

Vũ vì trị thủy, phí hết não cân, không sợ lao khổ, chưa từng dám nghỉ ngơi.

Sau này, đi ngang qua cửa nhà nghe thấy tiếng thê tử sinh sản, tiếng con trai oa oa khóc chào đời, đều cắn răng không vào nhà.

Lần thứ ba đi ngang qua, con trai Khải đang được mẹ bế trong lòng, đã biết gọi cha, huy động tay nhỏ chào hỏi Vũ, Vũ chỉ hướng thê nhi phất tay, biểu thị đã nhìn thấy, chứ không hề dừng lại.

Theo việc Vũ trị thủy đắc pháp, thủy tai dần dần bình ổn lại.

Lúc này, Yêu tộc lại không nhịn được, lần nữa rục rịch.

Vũ vô nại, chỉ có thể cầu trợ lão sư Đa Bảo Đạo Nhân.

Thế là Đa Bảo Đạo Nhân dẫn theo đệ tử Tiệt Giáo chém giết khu trục những Yêu tộc này, mới bảo đảm Vũ trị thủy thuận thuận lợi lợi.
...

Lại nói Vũ trong thời gian trị thủy, nghe tin lưu vực Trường Giang và Hoàng Hà bỗng nhiên nước dâng cao, sông ngòi chảy ngược, sơn hà băng tháp, nước sông cuồn cuộn trùng kích về phía bộ lạc Nhân tộc hai bên bờ, không ít bộ lạc Nhân tộc đều đã gặp nạn.

Chương 398

Nghe được tin tức này, sắc mặt Vũ kinh hãi, sau đó sắc mặt đốn thời âm trầm xuống, nhưng lại không hoài nghi thật giả, bởi vì loại chuyện này không ai dám nói dối.

Vũ cố không được cái khác, liền vội vàng động thân chạy tới.

Lúc sắp đi, nói với tả hữu: "Tốc tốc triệu tập chúng thần, tịnh thông báo lão sư ta, ta đi trước một bước." Nói xong, Vũ lập tức phi tốc chạy tới lưu vực Hoàng Hà Trường Giang. "Oanh long long!" Khi Vũ đến hiện trường, phát hiện sự thực quả nhiên như người kia nói, nước sông hai lưu vực bắt đầu phiếm lạm thành tai, sự thực so với tin tức nghe được còn nghiêm trọng hơn.

Chỉ thấy nước sông hồn trọc thao thiên, dựng đứng lên hư không mấy vạn trượng, sau đó hung hăng trùng kích xuống, phách kích hai bên bờ sông, lực đạo cực lớn trùng kích khiến hà đạo sụp đổ.

Nước sông thao thiên kính trực trút xuống hai bên, đại giang cuồn cuộn như hồng hoang mãnh thú, trùng kích tới.

Vô biên cây cối đổ rạp, vô số núi đá sụp đổ, vô tận phòng ốc tan hoang, vô cùng hoa màu bị dìm ngập, vô số Nhân tộc bị chôn vùi trong đại giang, giãy dụa không thôi!

Tai nạn, vô tận tai nạn giáng lâm, lấy đi vô cùng sinh mệnh.

Vũ nhìn nhân loại đang giãy dụa không ngừng trong nước, trên mặt lộ ra vẻ bi thống.

Hồng Hoang, Nhân tộc, lưu vực Hoàng Hà.

Nhìn Nhân tộc đang chịu thiên tai nghiêm trọng, cũng như những người đang giãy giụa trong dòng nước lũ, trên mặt Vũ lộ ra vẻ bi

thống, trong lòng cũng vô cùng đau xót.

Dù sao đi nữa, đây đều là tộc nhân của Nhân tộc.

Nhưng lúc này không dung tha cho hắn suy tư quá nhiều.

Những năm này, tu vi của hắn dưới sự dạy bảo của Đa Bảo, tuy rằng không tính là quá cao, nhưng hiện tại cũng đã có cảnh giới Kim Tiên.

Cộng thêm Đa Bảo giao cho hai kiện pháp bảo, Vũ lúc này cũng chỉ có thể trước tiên ổn định hồng thủy rồi tính sau.

Chỉ nghe Vũ quát to một tiếng: "Định Hải Thần Châm, định cho ta!

Khai Sơn Phủ, đi!" Ngay lập tức, liền thấy trong tay Vũ bay ra hai kiện pháp bảo do Đa Bảo giao cho.

Định Hải Thần Châm lập tức huyễn hóa thành một cây thiên trụ kim sắc, từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong lưu vực Trường Giang, Hoàng Hà, trong nháy mắt định trụ nước sông cuồn cuộn ngập trời.

Ngay sau đó, Khai Sơn Phủ lóe lên một đạo búa mang màu đen, hung hăng bổ ra những bức tường nước đang đánh tới, rơi vào trong nước sông, ổn định cục diện.

Không mất bao lâu, nước sông cuồn cuộn liền bị Vũ ổn định lại.

Lúc này, kẻ chủ mưu phía sau màn cũng xuất hiện.

Vũ định thần nhìn lại, hóa ra là một con khỉ nước khổng lồ.

Con khỉ nước kia cũng lợi hại, lập tức đánh lui pháp bảo của Vũ, tiếp tục ẩn vào trong nước.

Lúc này, những tán tu trợ giúp Vũ cùng các tiên nhân Tiệt Giáo cũng dần dần chạy tới.

“Vu Chi Kỳ?!” Một vị tán tu kinh hô, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nghe vậy, Vũ không hiểu nhìn về phía hắn.

Tán tu kia thấy thần sắc Vũ, trầm giọng nói: “Vu Chi Kỳ nãi là trời sinh thần hầu, đại yêu trong Yêu tộc Thiên Đình, quan sát thần khí lúc này, hẳn là đã bước chân vào cảnh giới Đại La...” Nghe xong, mấy vị tán tu đều liên liên lắc đầu.

Cảnh giới Đại La, không phải bọn họ có thể đối phó, e rằng chỉ có lão sư của Vũ là Đa Bảo Đạo Nhân mới so sánh được.

Nhìn Nhân tộc gặp nạn, Vũ lúc này lại không có biện pháp, không khỏi vô cùng sốt ruột.

“Đồ nhi chớ vội, vi sư tới trợ giúp...” Một đạo thanh âm hồn hậu truyền đến.

Nghe vậy, thần sắc Vũ vui vẻ, là lão sư Đa Bảo Đạo Nhân.

Thoại âm vừa dứt, chỉ thấy Đa Bảo mang theo vài vị đệ tử Tiệt Giáo từ trong hư không hạ xuống.

Tu vi hắn phi phàm, trong mắt thần quang hiện lên, liền biết rõ vật trong nước kia.

Đối với Vu Chi Kỳ, Đa Bảo đám người tự nhiên biết rõ thân phận của y.

Tuy rằng Yêu tộc xuống dốc, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, thực lực vẫn không dung khinh thường.

Những năm này, hắn tương trợ Vũ trừ đi không ít chướng ngại Yêu tộc, nhưng đó đều là những kẻ không lên được mặt bàn, tu vi cũng không cao.

Nhưng đại yêu trước mắt, thực lực lại phi phàm, quan sát thần khí, hẳn là Đại La đỉnh phong.

Cùng là Đại La đỉnh phong, Đa Bảo tự nhiên không sợ Vu Chi Kỳ, nhưng muốn chém giết thì lại có chút khó khăn.

Tại tràng ngoại trừ hắn ra, những người khác đều không phải đối thủ của y.

Nếu đánh bại rồi để y ngày sau quay lại thì không được, nếu bị thương, người chịu khổ vẫn là Nhân tộc.

Huống hồ, với sát nghiệp y phạm phải lúc này, Nhân tộc tự nhiên sẽ không buông tha.

Cho nên Vu Chi Kỳ, tự nhiên phải bị chém giết tại đây.

"Đạo hữu không cần lo lắng, ngô trợ đạo hữu một tay..." Dường như đoán được tâm tư của Đa Bảo, lúc này một đạo thanh âm thô khoáng từ cửu thiên truyền đến.

Nghe vậy, Đa Bảo đám người ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một con cự long dài ngàn trượng đang bay lượn trong tầng mây, long uy khủng bố bao trùm xuống.

"Ứng Long..." Đa Bảo trong miệng khẽ niệm một tiếng, tu sĩ bên cạnh nghe vậy đều kinh hãi.

Ứng Long, lúc trước tương trợ Hiên Viên giao chiến Xi Vưu, nhưng sau khi Hiên Viên chứng đạo, Ứng Long tuy chưa về Đông Hải mà lại tìm một nơi trong Nhân tộc bế quan, ai cũng không biết ở đâu.

Không ngờ lúc này, Ứng Long cư nhiên đến đây tương trợ.

Đa Bảo nhìn Ứng Long hóa thành đạo thể từ hư không hạ xuống, mỉm cười nói: "Đạo hữu tới thật đúng lúc..." Ứng Long nhìn hắn, nói: "Vu Chi Kỳ cản trở đạo của Đại Vũ, thương tổn Nhân tộc vô số, sát nghiệp pha đại, không thể lưu lại.

Chương 399

Ngô cùng ngươi đồng thời ra tay, nhất định có thể chém giết y...” Nghe vậy, Đa Bảo gật đầu.

Ứng Long tu vi tương đương với hắn, hai vị cao thủ cùng đẳng cấp vây công một vị cao thủ khác, tự nhiên có thể chém giết.

“Động thủ!” Ứng Long hô một tiếng, liền hướng về phía Vu Chi Kỳ lao tới.

Muốn hưng phong tác lãng, bản sự của Ứng Long còn ở trên Vu Chi Kỳ, thần thông vừa ra liền ổn định được thủy hoạn.

Lúc này, công kích của Đa Bảo cũng đã hướng về phía Vu Chi Kỳ oanh tạc.

Hai người đồng thời ra tay, uy thế khủng bố bao trùm lấy Vu Chi Kỳ.

“Tiệt Giáo...

Long tộc...” Thần sắc Vu Chi Kỳ dữ tợn, trong miệng hung hăng nói.

“Ngô không có mạo phạm các ngươi, vì sao lại muốn công kích ngô?” Vu Chi Kỳ giận dữ hét.

“Bởi vì ngươi đáng chết!” Ứng Long thản nhiên nói, công kích như bão tố không ngừng oanh hướng Vu Chi Kỳ.

Đa Bảo cũng không phụ danh xưng Đa Bảo, pháp bảo trong tay và công kích nhiều đến mức Vu Chi Kỳ ứng tiếp không xuể.

Trường côn trong tay y tuy rằng phẩm cấp không tệ, cũng thuộc hàng Hậu Thiên Thượng Phẩm, nhưng ở trước mặt pháp bảo của Đa

Bảo lại không đủ nhìn, không bao lâu liền xuất hiện vết rạn.

Giao thủ không kéo dài bao lâu, liền bình ổn sau một kích cuối cùng của Ứng Long.

Vu Chi Kỳ dưới sự vây công của hai vị cao thủ cùng cấp, bị hai người mạt sát tại chỗ.

Nếu không làm chuyện như vậy, tự nhiên sẽ không bị mạt sát, nhưng đã làm rồi thì phải chịu trách nhiệm.

Trả không nổi, liền là kết cục như thế này.

Đa Bảo thu trường côn của Vu Chi Kỳ, lại lấy Định Hải Thần Châm của Đại Vũ, luyện hóa làm một, uy lực càng mạnh hơn.

Lúc này, Đại Vũ bắt đầu trị lý vấn đề thủy hoạn nơi này.

Sau khi thanh lý đại yêu như Vu Chi Kỳ, Đại Vũ về sau không còn gặp phải đại yêu như vậy ngăn cản nữa.

Bên cạnh Đại Vũ lúc này lại có cao thủ như Ứng Long tương trợ.

Trải qua mười ba năm nỗ lực, khai tịch vô số núi, khơi thông vô số sông, tu trúc vô số đê đập.

Sông ngòi muốn đổ vào biển lớn, có vài nơi lại cực kỳ không dễ, lúc này Ứng Long hóa về nguyên hình, dùng cái đuôi vạch xuống đại địa từng đạo hồng câu sâu hoắm, để những con sông kia có thể thuận lợi đổ vào biển lớn.

Lại bởi vì một số nơi giáp biển cần đo lường mực nước, không để nước biển chảy ngược, Đa Bảo liền đem Định Hải Thần Châm vừa luyện tốt tặng cho Đại Vũ.

Có Ứng Long và Định Hải Thần Châm tương trợ, Đại Vũ rốt cuộc khiến cho thiên hạ sông ngòi đều chảy về biển lớn, rốt cuộc trị thủy thành công, trị tận gốc thủy hoạn.

Tại những nơi từng chịu thủy hoạn, bởi vì nước lũ vừa rút nên thổ địa còn ẩm ướt, Vũ để Bá Ích cấp cho dân chúng hạt giống, dạy trồng lúa nước.

Để những nơi thủy hoạn kia lần nữa toả sáng sinh cơ, bắt đầu lại cuộc sống.

Vũ mang theo Ứng Long và chúng nhân Tiệt Giáo, một đường trị thủy đến Long Môn Sơn, nơi này cùng Lữ Lương Sơn tương liên, vừa vặn chặn lại đường đi của Hoàng Hà, nước Hoàng Hà đến đây liền không chảy được nữa.

Vũ lập tức mệnh cho Ứng Long tạc mở Long Môn Sơn, để phân khóa tại hai bờ sông Hoàng Hà.

Hai ngọn núi nhìn như một cánh cửa, để nước sông từ giữa chảy xuống, cho nên nơi này liền được đặt tên là Long Môn.

Long Môn vừa thành, liền có vô số cá chép đua nhau bơi tới, nhảy vọt qua Long Môn, hóa thân thành rồng.

Tuy rằng khó có ai thành công, nhưng cũng có một số cá chép vàng thành công hóa rồng, tại phụ cận hình thành không ít truyền thuyết.

Vũ dưới sự tương trợ của Ứng Long và đệ tử Tiệt Giáo, rốt cuộc giải quyết xong thiên hạ thủy hoạn.

Càng làm cho thiên hạ sông ngòi đổ vào biển, triệt để liên kết những con sông kia với đại hải.

Đến tận đây, Đại Vũ đã thành công hoàn thành nhiệm vụ trị thủy.

Sau khi Đại Vũ trị thủy thành công, uy vọng tại Nhân tộc cũng tiến thêm một bước, trực bức Tam Hoàng.

Thuấn thấy vậy, liền đem vị trí Nhân tộc Cộng Chủ thiền nhượng cho Đại Vũ.

Sau đó Nhân tộc đông đảo đại thần y theo ý chỉ lâm chung của Thuấn, cùng nhau đề cử Đại Vũ đăng thượng vương vị.

Năm năm mươi ba tuổi, Vũ chính thức tức vị Nhân tộc Cộng Chủ, lấy An Ấp làm đô thành, quốc hiệu Hạ, họ Tự thị, sử xưng Hạ Vũ.

Hạ Vũ kế vị xong, phân phong Đan Chu ở Đường, phân phong Thương Quân ở Ngu, cải định lịch ngày là Hạ Lịch, lấy tháng Dần làm tháng giêng.

Cùng lúc đó, các bộ lạc Thăng Long đã dần hình thành tầng lớp cao tầng Nhân tộc lấy Hạ tộc làm trung tâm.

Hạ Vũ tại cái cao tầng này địa vị đã sơ cụ vương quyền, để Cao Đào - người chuyên tư hình phạt thời trị thủy - chế định một số quy định, các thị tộc bộ lạc nếu có kẻ không nghe hiệu lệnh, phải dùng hình phạt trừng trị.

Đương thời, tộc trưởng bộ lạc Cổ Việt là Phòng Phong thị, luôn độc bá một phương, tự xưng là trưởng các bộ lạc Việt nhân, không nghe mệnh lệnh Hạ Vũ.

Hạ Vũ tại đại hội Miêu Sơn đương chúng ra lệnh xử tử hắn, cũng phơi thây ba ngày.

Các nơi chư hầu, phương bá biết rõ uy lực của Hạ vương triều và sự thần thánh của Hạ Vũ, không còn dám mạo phạm Vũ Vương.

Những thị tộc bộ lạc không tham gia triều kiến Vũ Vương nghe chuyện này, cũng nhao nhao hướng Hạ vương triều tiến cống xưng thần.

Từ đây thế lực Hạ Vũ phạm vi đạt tới lưu vực Giang Hoài, võ công hiển hách, chấn nhiếp thiên hạ, người không ai không tôn!

Sau đó, "Tứ phương quy chi, tịch thổ dĩ vương".

Trong quá trình trị thủy, Hạ Vũ từng đi khắp thiên hạ, đối với địa hình, tập tục, vật sản các nơi đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Hạ Vũ một lần nữa quy hoạch thiên hạ thành chín đại châu, tức Ký Châu, Duyện Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Dương Châu, Kinh Châu, Dự Châu, Lương Châu, cùng Ung Châu, sau đó tiến hành quản lý, cũng chế định vật phẩm tiến cống của các châu.

Chương 400

Hạ Vũ quy định, ngoài năm trăm dặm đất đế kỳ của Thiên tử gọi là Điện phục, ngoài năm trăm dặm nữa gọi là Hầu phục.

Ngoài năm trăm dặm nữa gọi là Tuy phục, ngoài năm trăm dặm nữa gọi là Yếu phục, ngoài cùng năm trăm dặm gọi là Hoang phục.

Tuy tam phục tiến nạp vật phẩm hoặc gánh vác lao vụ khác nhau.

Yếu phục không nạp vật phục dịch, chỉ yêu cầu tiếp thụ quản giáo, tuân thủ pháp chế chính lệnh.

Hoang phục thì căn cứ theo tập tục tiến hành quản lý, không cưỡng chế thi hành triều trung chính giáo.

Hạ Vũ là một vị chính trị gia có hùng tài đại lược, vĩ nhân, đem trị thủy cùng trị quốc dưỡng dân kết hợp tiến hành.

Trong lúc trị thủy, thường thường chỉ đạo mọi người khôi phục và phát triển sản xuất nông nghiệp, đại hưng vận tải thủy, trùng kiến gia viên.

Mỗi khi trị lý một địa phương, đều chủ động đoàn kết tù trưởng thị tộc bộ lạc, hoàn thiện chính quyền xây dựng, khiến bách tính an cư lạc nghiệp.

Sử thư ghi chép, sau khi nước lũ rút đi, từng khối bình nguyên lộ ra mặt nước, Vũ dẫn đầu mọi người đào mương máng trên ruộng đồng, dẫn nước tưới tiêu, trồng trọt lúa, gai và các nông tác vật khác, để mọi người trồng lúa nước ở những nơi địa thế thấp trũng.

Như vậy, không chỉ trị lý thủy hoạn thu hoạch được thành công to lớn, sản xuất nông nghiệp cũng đạt được tiến bộ.

Đến tận đây, Nhân tộc do có lần đầu tiên tập thể hiệp tác quy mô

lớn cùng với công trình mạng lưới thủy lợi mật bố, dưới sự lãnh đạo anh minh của Hạ Vũ, Nhân tộc nhanh chóng đi ra khỏi ám ảnh đại thủy trước đó.

Nhanh chóng đánh vỡ lồng giam trở ngại tiến lên, Nhân tộc tiến vào thời kỳ huy hoàng chưa từng có!

Thời gian bay nhanh, đảo mắt hơn trăm năm trôi qua.

Lúc này Hạ Vũ đã tuổi già, ngay cả Nhân Hoàng hạ giới cũng đã tuyển ra, nhưng lại hồi lâu không thể chứng đắc Nhân Hoàng chi đạo.

Điều này khiến hắn có chút cảm thấy ngoài ý muốn, lúc này cống hiến đối với Nhân tộc của hắn yếu viễn đại hơn tứ vị đại đế còn lại, nhưng hiện tại lại cứ mãi không thể chứng đạo, trong đó dường như thiếu chút gì đó. ...

Hồng Hoang, dãy núi Vô Lượng.

Trong đại điện Vô Lượng Cung.

Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt thâm trầm uyển như tinh thần đại hải có đại đạo quỹ tích giao chức tung hoành, nhìn về hướng Nhân tộc, trên gương mặt đạm nhiên nhìn không ra sâu cạn.

Bất quá lúc này tâm thần hắn một phân thành hai, đắm chìm trong Càn Khôn thế giới.

Thủ quyết vừa bấm, một cỗ sức mạnh vô hình bao trùm toàn bộ thế giới, sau đó liền thấy từng đạo Chân Long Tử Khí từ trong hư không phi độn ra, huyền phù trên Càn Khôn Đỉnh.

Càn Khôn bấm tay lần nữa, tế xuất Càn Khôn Đỉnh, sau đó đem những Chân Long Tử Khí này chú nhập vào trong đỉnh.

Đột nhiên, Càn Khôn Đỉnh vốn cổ phác vô hoa, giờ phút này tản phát ra nồng đậm đế vương tử khí, đồng thời chín con tiểu long tử

kim sắc không ngừng du tẩu trong đỉnh.

Càn Khôn nhìn thoáng qua, tâm thần liền lần nữa từ trong Càn Khôn thế giới rút ra, trở về bản thể.

"Ông!" Chỉ thấy trong tay Càn Khôn lật một cái, Càn Khôn Đỉnh xuất hiện trong tay.

Sau đó tay hắn vung lên, Càn Khôn Đỉnh lóe lên một đạo Càn Khôn thanh quang, rồi biến mất trong đại điện.

"Bần đạo ban cho trường tạo hóa này, chẳng những tặng cho ngươi, cũng là một trường tạo hóa cho Nhân tộc..." Càn Khôn nhìn về hướng Nhân tộc, miệng cười rạng rỡ, chậm rãi nói.

Nói xong, liền không đi để ý tới nữa. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Trần Đô.

Một ngày nọ, Hạ Vũ đột nhiên quát bảo tả hữu: "Người đâu, truyền mệnh lệnh của ngô.

Để thủ lĩnh các bộ lạc mang theo thanh đồng do bộ lạc sản xuất toàn bộ đến Trần Đô, ngô có chuyện quan trọng tuyên bố..." Thời gian gần nửa năm, những thủ lĩnh bộ lạc ở nơi thiên viễn cũng đều tụ tập tại Trần Đô.

Những thủ lĩnh này nhận được tin tức truyền đến Trần Đô, tuy rằng không biết có tác dụng gì, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Hạ Vũ, đều làm một cách hoàn mỹ tỉ mỉ, bởi vì những thủ lĩnh này đại đa số đều là tu sĩ thân mang tu vi đê giai, dùng nửa năm đều đã đến Trần Đô.

Ngày thứ ba, một chúng thủ lĩnh tụ tập tại quảng trường Trần Đô.

Giữa trưa, Hạ Vũ mang theo một chúng đại thần đến quảng trường.

Nhìn thoáng qua chúng vị thủ lĩnh, hắn chậm rãi bước lên tế đài, xoay người nói với chúng vị thủ lĩnh: "Chư vị thủ lĩnh, ngô những ngày trước nhận được Thiên Đạo truyền tin.

Biết được Nhân tộc ta phát triển đã đạt tới một cái bình cảnh, nhưng bình cảnh này không phải ngô có thể phá trừ, mà là người kế nhiệm tiếp theo của ngô.

Lúc này, ngô lại nên vì hắn làm một chút trải đường..." Nói xong, Hạ Vũ vung tay về phía dưới, chỉ thấy vô số khối đồng lớn nhỏ không đều bay lên phía trên tế đài.

Đúng lúc này, trời giáng một cái thanh đồng đỉnh khổng lồ, chỉ thấy trên thân đỉnh khắc hai đạo tự cổ phác: Càn Khôn.

Nhìn thanh đồng đỉnh khổng lồ đột nhiên từ trên trời giáng xuống, mọi người thần sắc đều ngẩn ra.

Nhưng ngay lập tức liền đều minh bạch, trên mặt không ai không lộ ra vẻ chấn kinh.

Càn Khôn Đỉnh, đây chính là pháp bảo của Vô Lượng Cung Cung chủ, tại trong Hồng Hoang đều ít có tu sĩ có thể nhìn thấy, không ngờ hôm nay cư nhiên xuất hiện tại Trần Đô.

Nhìn tình huống Càn Khôn Đỉnh, hiển nhiên là muốn tương trợ Hạ Vũ làm chuyện tiếp theo.

Chỉ là những bộ lạc thủ lĩnh không hiểu, Hạ Vũ rốt cuộc muốn làm gì, cư nhiên có thể để Càn Khôn Đỉnh tương trợ, mặt mũi lớn như vậy, tức tiện là Thánh Nhân cũng không thể có được.

Bất quá tuy rằng trong lòng không hiểu, nhưng lại cũng vô cùng cao hứng, bởi vì sự tình Hạ Vũ muốn làm, đối với bọn hắn, thập phần trọng đại.

Nếu không, Càn Khôn Đỉnh sẽ không đến đây tương trợ.

Thông suốt điểm này, chúng vị thủ lĩnh liền lẳng lặng chờ đợi, nhìn xem Hạ Vũ rốt cuộc muốn làm gì.

Lúc này, Hạ Vũ sau khi hồi thần, cũng có chút chấn kinh, nhưng nhiều hơn lại là hân hoỉ.

Có Càn Khôn Đỉnh tương trợ, việc này liền thành.

Chương 401

"Ông!" Lúc này, Càn Khôn Đỉnh nhẹ nhàng chấn động, lập tức có một đạo Càn Khôn thanh quang lóe lên, sau đó liền thấy đem những khối đồng tạp loạn kia thu nhập vào trong đỉnh.

Thấy tình hình này, Hạ Vũ không khỏi cung thân hướng về phía dãy núi Vô Lượng trong Hồng Hoang hành sâu một lễ.

Sau đó, hắn liền xoay người đánh ra một đạo pháp lực vào Càn Khôn Đỉnh.

Liền nghe 'oanh' một tiếng, đại đỉnh do như bị kích thích, bộc phát ra hỏa quang kịch liệt.

Cùng lúc đó, một đạo màn nước màu xanh lam xuất hiện quanh đại đỉnh, ngăn cản nhiệt lãng kia.

Nhìn thấy tất cả, Hạ Vũ xoay người nhìn một chúng thủ lĩnh đang bị dị tượng làm cho kinh đến trợn mắt há hốc mồm bên dưới, mở miệng giải thích: "Chư vị thủ lĩnh, ngô nhận Thiên Đạo truyền tin trong đó đề cập, tập hợp thanh đồng trong thiên hạ, luyện chế Cửu Đỉnh hóa Cửu Châu..." Nói xong, Hạ Vũ vung tay nói: "Được rồi, đại đỉnh thành hình cần bảy bảy bốn mươi chín tháng, các ngươi về trước đi!" Thoại âm vừa dứt, hắn liền thiểm thân biến mất trên tế đài quảng trường Trần Đô.

Thời gian rất nhanh đã đến ngày đại đỉnh thành hình.

Mới sáng sớm, chúng vị thủ lĩnh đã ở quảng trường chờ đợi đại đỉnh xuất thế.

Giữa trưa, Càn Khôn Đỉnh vẫn luôn bình tĩnh bỗng nhiên bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Hỏa diễm bao vây đại đỉnh bắt đầu chậm rãi tiêu lui, đúng lúc này, bên cạnh Càn Khôn Đỉnh xuất hiện một đạo thân ảnh, Hạ Vũ nhìn đại đỉnh kia, trên mặt không khỏi lộ ra một tia kích động.

Chỉ nghe 'xoát' một tiếng, Càn Khôn Đỉnh phun ra chín đạo linh quang.

Cùng lúc đó, Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn đột nhiên xuất hiện trong hư không.

Sau đó liền thấy Không Động Ấn cùng chín cái đại đỉnh kia sản sinh một loại liên kết kỳ dị, từng trận ba động huyền ảo trong nháy mắt truyền khắp mấy trăm vạn dặm quanh Trần Đô.

Lúc này, trong Không Động Ấn vang lên chín tiếng long ngâm chấn thiên, chỉ thấy chín long ấn ký bàn nhiễu trên Không Động Ấn lóe ra từng đạo kim qua, xoát một cái, từ trong Không Động Ấn thiểm xuất chín con long hồn.

Long hồn kia bàn toàn trên không trung mấy vòng, sau đó cúi đầu bay vào chín cái đại đỉnh bên cạnh.

Có long hồn gia nhập, chín chiếc đại đỉnh kia trong nháy mắt thành hình.

Đại Vũ chỉ tay một cái, đại đỉnh hóa thành chín đạo lưu quang bay về các nơi trong Hồng Hoang, sau đó lạc tọa tại chín khu vực, lập tức liền truyền đến từng tiếng vang vọng.

"Oanh!" Đột nhiên, chỉ thấy đại địa Hồng Hoang thăng lên chín đạo quang trụ, nương theo chín đạo quang trụ là chín tiếng long ngâm, một đạo quang mạc nhàn nhạt bao trùm lấy Hồng Hoang đại lục.

Không Động Ấn cùng Càn Khôn Đỉnh phiêu phù giữa không trung thì nhiễu quanh Trần Đô bay một vòng, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, bay về hướng Vô Lượng Cung và Bồng Lai Thánh Địa. ...

Hồng Hoang, dãy núi Vô Lượng, Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

Càn Khôn vung tay lên, trong hư không một đạo thanh quang lóe lên, một khắc sau, liền thấy Càn Khôn Đỉnh xuất hiện trong tay.

"Cửu Đỉnh trấn Cửu Châu, ngược lại có thể thủ hộ Nhân tộc vô số năm..." Càn Khôn nhìn uy năng Cửu Đỉnh đang dần triển hiện, mỉm cười nói.

"Lần này tặng Nhân tộc một cái tạo hóa, không ngờ khí vận ta nắm giữ lại có chỗ tăng lên, cũng là ngoài ý muốn..." Càn Khôn cảm thụ một phen khí vận Nhân tộc đang nắm giữ, xác thực tăng trưởng vài phần.

Tuy rằng đối với hắn lúc này mà nói ảnh hưởng không lớn, nhưng đối với Vô Lượng Cung mà nói thì có không ít chỗ tốt, dù sao dưới Vô Lượng Cung cũng có không ít đệ tử.

"Như thế, Nhân tộc an rồi!" Càn Khôn ánh mắt rơi vào hướng Nhân tộc, trong miệng mỉm cười nói.

Nói xong, liền không mở miệng nữa. ...

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, Bồng Lai Thánh Địa.

Trong Nhân Tổ Điện.

"Không ngờ Hạ Vũ cư nhiên có thể có biện pháp như vậy, Cửu Đỉnh trấn Cửu Châu, xác thực là biện pháp tốt, như thế, thủ hộ Nhân tộc liền không thành vấn đề nữa." Hữu Sào Thị mỉm cười nhìn Toại Nhân Thị vừa thu hồi Không Động Ấn bên cạnh, mở miệng nói.

"Có Càn Khôn Đỉnh của Cung chủ và Không Động Ấn của đại ca tương trợ, uy thế Cửu Đỉnh quả thực khủng bố, tức tiện là tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh, e rằng đều khó mà đánh vỡ cái kết giới thủ

hộ này...” Truy Y Thị gật đầu nói.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị nói: “Lần này chuyện Cửu Đỉnh, cũng là tạo hóa của Nhân tộc.

Bản tôn lần này cũng tặng tạo hóa cho Nhân tộc.

Có kết giới này thủ hộ, Nhân tộc có thể an, đạo cuối cùng của Hạ Vũ cũng thuận lợi rồi...” Hai người nghe vậy, khẽ gật đầu.

Ánh mắt ba người lần nữa rơi vào hướng Nhân tộc.

Cùng lúc đó, các đệ tử tinh anh Bồng Lai Thánh Địa, mấy vị trưởng lão cùng Nhân Hoàng, còn có Nhân tộc Thánh Địa, lúc này nhao nhao chuyển ánh mắt về phía Nhân tộc Trần Đô, cũng như chín đạo quang trụ kia, chờ đợi sự tình tiếp theo. ...

Lúc này, các nơi tại Hồng Hoang đại lục.

Vô số sinh linh không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía những cột sáng thô to kia, trong mắt lưu lộ ra tia khó hiểu và tôn kính.

Những đại năng ẩn cư các nơi trong Hồng Hoang cũng bị đại thủ bút của Hạ Vũ lúc này làm cho chấn kinh, nhìn về phía Cửu Đỉnh trong mắt không khỏi lóe lên tia tham lam.

Chín cái thanh đồng đỉnh đều là cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo, sau này dưới sự gia trì của công đức và tín ngưỡng chi lực, Cửu Đỉnh sẽ trưởng thành đến tình trạng nào?

Tuy rằng thèm muốn Cửu Đỉnh, nhưng chúng vị đại năng nhớ tới thực lực khủng bố của Nhân tộc Thánh Địa, còn có Đông Hải Bồng Lai Thánh Địa, cũng như Thánh Mẫu và Toại Nhân Thị, trong mắt những đại năng có tâm tư với Cửu Đỉnh không khỏi lóe lên tia kiêng kị và kinh sợ.

Pháp bảo tuy tốt, nhưng cũng phải có mạng hưởng mới được.

Thực lực Nhân tộc lúc này, ngoại trừ Chư Thánh ra, tức tiện là Thiên Đình đều có chút so không bằng.

Dù sao trong Bồng Lai Thánh Địa còn có Toại Nhân Thị tọa trấn.

Trong Thiên Đình, Hạo Thiên những năm này vẫn luôn tăng thực lực, lúc này cũng bất quá chỉ tăng tu vi tới Chuẩn Thánh đỉnh phong mà thôi, thực lực chênh lệch quá lớn.

Tiên quan dưới tay tu vi càng so không bằng Nhân tộc Thánh Địa và đệ tử Bồng Lai Thánh Địa.

Chương 402

Chẳng qua hiện tại bọn họ điệu thấp, không thường hành tẩu trong Hồng Hoang, nhưng không đại biểu là dễ chọc. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Trần Đô.

Lúc này, trong Hồng Hoang đột nhiên truyền khắp thanh âm hồn hậu của Hạ Vũ: "Thiên Đạo tại thượng, nay có Nhân tộc Cộng Chủ Hạ Vũ, hóa Hồng Hoang làm Cửu Châu.

Ký Châu, Duyện Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Dương Châu, Kinh Châu, Dự Châu, Lương Châu, Ung Châu.

Cửu Châu Kết Giới, lên!!" Nương theo một tiếng quát nhẹ của Hạ Vũ, quang mạc bao trùm Hồng Hoang đại lục phát ra một trận quang mang chói mắt, lập tức biến thành vô sắc trong suốt, cuối cùng chậm rãi biến mất trong mắt chúng sinh linh.

Nhưng những đại năng kia lại phát hiện, tại nơi giao tiếp giữa hư không Hồng Hoang và Tam Thập Tam Thiên, có một đạo sức mạnh uyển như bình chướng xuất hiện tại nơi đó.

Tức tiện là Chư Thánh lúc này, cũng biểu hiện ra thần tình bất đồng.

Cửu Châu Kết Giới hộ Cửu Châu, cũng là đang hộ Nhân tộc, ngay cả sức mạnh của Chư Thánh đều bị cách tuyệt trong phạm vi, sẽ có biến hóa thần tình bất đồng cũng là bình thường. ...

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, Bồng Lai Thánh Địa.

Trong Nhân Tổ Điện.

"Có Cửu Châu Kết Giới này, tồn tại nào muốn đánh chủ ý lên Nhân tộc thì phải phá được kết giới này trước đã..." Toại Nhân Thị

thần sắc túc nhiên, trầm giọng nói.

"Đại ca nói rất đúng, lúc này Cửu Châu Kết Giới sơ lập, ngay cả sức mạnh của Chư Thánh đều bị cách tuyệt bên ngoài, cỗ sức mạnh này tự nhiên là không dung nghi ngờ, ngày sau sức mạnh hộ vệ Nhân tộc, đương lấy Cửu Châu Kết Giới cầm đầu..." Hữu Sào Thị nghe vậy, lập tức gật đầu nói.

"Hạ Vũ lần này lập Cửu Châu Kết Giới thủ hộ Nhân tộc, mặt khác cũng chấn nhiếp vô số đạo chích trong Hồng Hoang, khiến bọn chúng không dám khinh cử vọng động, nếu ký du Cửu Đỉnh, cũng sẽ bị thứ này tiêu diệt!" Truy Y Thị thần sắc lạnh lẽo, chậm rãi mở miệng nói.

Vừa rồi ánh mắt nàng đảo qua, phát hiện có một số tu sĩ tâm sinh ký du, may mà cuối cùng đã nghĩ thông suốt, không dám làm loạn, nếu không thì Cửu Châu Kết Giới cũng không ăn chay.

"Hạ Vũ công lao không nhỏ, sau lần này, hẳn là đến lúc chứng đạo..." Đột nhiên, Toại Nhân Thị chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, hai người gật đầu.

Quan sát tình huống Hạ Vũ lúc này xác thực như thế, sau khi bố hạ Cửu Châu Kết Giới, công đức Hạ Vũ liền cơ bản viên mãn, không bao lâu liền có thể chứng đạo.

Đến lúc đó, trong Bồng Lai Thánh Địa lại có thêm một vị cao thủ đỉnh tiêm.

Trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt ba người lần nữa nhìn về phía Trần Đô. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Trần Đô.

Lúc này, chân trời Trần Đô giáng xuống tường thụy.

Một phiến công đức kim vân hạo đại xuất hiện trên không trung Trần Đô, chỉ thấy phiến công đức kim vân kia chia làm vài phần: một thành bay về phía Càn Khôn Đỉnh, một thành bay về phía Không Động Ấn, bốn thành bay về phía Hạ Vũ đang đứng bên cạnh.

Ba thành bay về phía chín cái đại đỉnh kia, một thành thì hóa thành vô số phần rơi vào trên người những thủ lĩnh bộ lạc trong quảng trường.

Dưới sự gia trì của bốn thành công đức, tu vi Hạ Vũ nhanh chóng tăng lên, không bao lâu đã đạt Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Lúc này lại chưa thấy dấu hiệu dừng lại, y nguyên vẫn đang tăng lên, cuối cùng đạt tới Chuẩn Thánh, mới bắt đầu chậm rãi giảm mạn, cuối cùng ổn định tại Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong.

Theo tu vi ổn định, Hạ Vũ chậm rãi mở mắt, tu vi đột phá, thị lực của hắn cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhìn về phía chư vị thủ lĩnh trong quảng trường.

Phát hiện bọn họ dưới sự gia trì của công đức đã đột phá cảnh giới hiện có, trở thành tu sĩ Tiên cảnh, nhìn tình huống này, Hạ Vũ không khỏi lộ ra nụ cười.

Nhìn thoáng qua chúng thủ lĩnh, hắn nói: "Được rồi, sự tình đều đã hoàn kết, ngô có một chuyện tuyên bố.

Mười năm sau, ngô sẽ thối xuất vị trí Cộng Chủ, chứng đạo Ngũ Đế." Nói xong, Hạ Vũ thiểm thân biến mất tại tế đài quảng trường Trần Đô.

Chúng vị thủ lĩnh nghe Hạ Vũ nói cũng nhao nhao cáo từ, xoay người bay về hướng bộ lạc của mình.

Còn về chuyện mười năm sau, bọn họ tin tưởng Hạ Vũ nhất định sẽ tìm cho Nhân tộc một người tiếp ban tốt. ...

Thời gian vội vã, trong nháy mắt mười năm đã qua.

Lúc này, đã đến ngày Hạ Vũ thoái vị nhượng hiền, những thủ lĩnh bộ lạc kia cũng sớm tụ tập tại Trần Đô chờ đợi Tân nhiệm Cộng Chủ xuất hiện.

Lúc này, bọn họ nhận được tin tức, Tân nhiệm Cộng Chủ khả năng là con của Hạ Vũ - "Khải".

Trong mười năm này, Hạ Vũ bắt đầu đem Khải phóng tại đài tiền, còn mình thì ẩn cư phía sau màn.

Thông minh tài trí của Khải cũng nhận được chúng vị đại thần nhất trí khẳng định.

Giữa trưa, Hạ Vũ dẫn đầu một chúng đại thần và con trai Khải đến quảng trường Trần Đô.

Trên đường đi, Hạ Vũ tần tần vẫy tay với các thủ lĩnh bộ lạc bên cạnh.

Dưới tế đài, Hạ Vũ nắm tay Khải chậm rãi bước lên, Đa Bảo thì đứng ở một bên.

Lúc này, trên tế đài đã bày biện lệnh bài của chúng vị Thánh Nhân.

Hạ Vũ kéo Khải bái lạy một chúng linh bài: "Thiên Đạo tại thượng, chúng vị Thánh Nhân, Thánh Mẫu, Nhân Tổ giám chi!

Nay có Nhân tộc Cộng Chủ Đại Vũ đem vị trí Cộng Chủ truyền cho Khải." Thoại âm Hạ Vũ vừa dứt, bầu trời Hồng Hoang vang lên một trận sấm rền.

Chân trời phía Đông Hồng Hoang đằng thăng tử khí ba vạn dặm, chỉ thấy xa xa bay tới bảy đạo thân ảnh.

Sau bảy đạo thân ảnh, liền là Nhân tộc Tứ Tổ, Tam Hoàng, cùng Nhân tộc trưởng lão và mấy vị đệ tử.

Nương theo bảy đạo thân ảnh là đầy trời tường thụy và tiên nhạc, toàn bộ Hồng Hoang bị dị tượng Thánh Nhân xuất hành lấp đầy, thiên nữ tán hoa, địa dũng kim liên.

Chương 403

Vô số sinh linh được tường thụy tư nhuận, tu sĩ hấp thu những kim liên kia bớt đi trăm năm khổ tu.

Thấy thế, Hạ Vũ dẫn đầu bái nói: "Bái kiến Thái Thanh Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thánh Nhân, Thông Thiên Thánh Nhân, Nữ Oa Thánh Mẫu, Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân, Luân Hồi Chi Chủ, tứ vị Nhân Tổ, chư vị Hoàng huynh..." Theo thoại âm của Hạ Vũ, một chúng Thánh Nhân và Nhân tộc Nhân Tổ cùng Tam Hoàng Ngũ Đế xuất hiện trên tế đài Trần Đô.

Do Thánh Mẫu Nữ Oa xuất đầu khẽ nâng nói: "Chúng vị thỉnh..." Mọi người quỳ lạy dưới đất cảm thấy có một cỗ thanh phong phất qua, thân thể không tự chủ được đứng lên.

Hành lễ xong, Hạ Vũ liền bắt đầu đảo cáo: "Nhân tộc Cộng Chủ Đại Vũ, trị thủy Hồng Hoang, thi hành thủy đạo, trấn áp Tứ Hải, phân chia Cửu Châu.

Nay cảm công đức viên mãn, đem vị trí Nhân tộc Cộng Chủ truyền cho Khải..." Đám người dưới đài sau khi Hạ Vũ nói xong, liền bắt đầu tề thanh cao hô tên Hạ Vũ và Khải.

Đúng lúc này, không trung nổ vang một tiếng, từ Thiên Ngoại Thiên Hỗn Độn bay tới một phiến công đức to lớn, công đức bao hàm trị thủy công đức, Nhân Hoàng công đức.

Đồng thời, trong minh minh Vận Mệnh Chi Hà cũng một trận quay cuồng, một con kim long miệng ngậm Nhân Hoàng Đạo Quả vọt ra khỏi Vận Mệnh Chi Hà, bay về hướng Trần Đô.

Trên đầu sinh linh Hồng Hoang càng bay ra từng đạo tín ngưỡng chi lực.

Ba loại sức mạnh nhanh chóng hội tụ trên không trung Trần Đô, lập tức công đức kim vân kia một trận ba động, trong nháy mắt hóa thành vài phần.

Hạ Vũ được bảy thành rưỡi, một thành quy về Đa Bảo, một thành quy về Càn Khôn Đỉnh và Không Động Ấn, nửa thành hóa thành vô số phần quy về trên người những người có trợ giúp.

Lúc này, Toại Nhân Thị thu công đức xong thuận thế phao xuất Không Động Ấn, quát khẽ một tiếng: "Nhân Hoàng, Lập!" ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, ngoài Trần Đô.

Trên cao đài.

Theo Không Động Ấn trong tay Toại Nhân Thị phao xuất, sau khi sách lập Nhân Hoàng, liền thấy một đạo Nhân Hoàng Đế Khí từ trong Không Động Ấn bay ra, sau đó dung nhập vào cơ thể Hạ Vũ.

Hạ Vũ dưới sự gia trì của bảy thành rưỡi công đức và Nhân Hoàng Đế Khí, tu vi nhanh chóng đột phá Chuẩn Thánh đỉnh phong, trở thành cao thủ Chuẩn Thánh đỉnh phong hiếm có trong thiên địa.

Đến tận đây, sự kiện thiền nhượng kết thúc, thời đại Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế cũng đã qua.

Có Tam Hoàng Ngũ Đế trấn thủ và Cửu Đỉnh trấn áp, khí vận Nhân tộc từ đây miên diên bất tuyệt, trường cửu bất suy.

Sau khi đại điển thiền nhượng kết thúc, Chư Thánh, Hậu Thổ, Nhân Tổ Tứ Tổ đẳng nhân các tự rời đi.

Hạ Vũ cũng đi theo tứ vị Nhân Tổ, cùng Tam Hoàng Ngũ Đế và mấy vị trưởng lão phản hồi Đông Hải Bồng Lai Thánh Địa.

Đến đây, Nhân tộc tiến vào một cục diện mới.

Lại nói Hạ Khải sau khi kế vị liền thay đổi chế độ thiền nhượng

của vương triều nguyên thủy, khai sáng tiên hà thế tập chế duyên dụng ngàn vạn năm, từ đây "Quốc thiên hạ" biến thành "Gia thiên hạ".

Quốc gia trung ương vương thất huyết mạch trên có quan hệ tông pháp, chính trị có quan hệ phân phong, kinh tế có quan hệ cống phú.

Hạ Khải sau khi trở thành Cộng Chủ, tổ kiến quân đội, tu kiến thành trì, chế định hình pháp, kiến lập vương triều nô lệ chế đầu tiên trong lịch sử Nhân tộc theo ý nghĩa chân chính - Hạ Triều.

Trước đây tuy rằng cũng gọi là vương triều, nhưng trên thực tế Đại Vương chỉ tương đương với lãnh tụ, không phải đế vương.

Đến tận đây, thần châu đại địa cũng xưng an lạc!

Lúc này, sự tranh đoạt đế vị của Nhân tộc không dẫn tới sự quan chú của đại năng Hồng Hoang nữa, Chư Thánh càng không thèm để ý, nhao nhao thu hồi ánh mắt, tham ngộ đại đạo.

Nhân tộc lúc này Công thiên hạ biến Gia thiên hạ, lại làm sao không phải là một loại văn minh tiến bộ chứ? ...

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, Bồng Lai Thánh Địa.

Trong Nhân Tổ Điện.

"Đại ca, Công thiên hạ biến thành Gia thiên hạ, không phải có chút không ổn sao?" Hữu Sào Thị mặt mang vẻ ngưng trọng, nhìn Toại Nhân Thị bên cạnh, mở miệng nói.

Công thiên hạ nãi là tại trong tất cả bộ lạc Nhân tộc tuyển định một người hiền năng làm Cộng Chủ, như vậy mới có thể dẫn đầu Nhân tộc đi về hướng chính xác, không đến mức xuất hiện sai lệch.

Nhưng nếu biến thành Gia thiên hạ, như vậy người truyền xuống nếu phẩm hạnh không tốt, hoặc dẫn đầu Nhân tộc đi nhầm phương

hướng, vậy đối với Nhân tộc mà nói, tất là một tai nạn.

Bởi vì trong thời đại Ngũ Đế trước đây liền có sự tình như vậy, nhưng vì khi đó là Công thiên hạ nên kịp thời cải chính, sau đó tìm người hiền năng trong Nhân tộc kế vị.

Nhưng hiện tại, đã nhiên biến thành Gia thiên hạ, muốn cải biến chấp chính giả liền không dễ dàng như vậy.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị mỉm cười nói: "Công thiên hạ hướng về Gia thiên hạ chuyển biến, cũng là đại thế sở xu, cũng là một cái văn minh tiến bộ của Nhân tộc.

Nhân tộc không ngừng tiến lên, tự nhiên sẽ không ngừng tìm tòi phương hướng tiến bộ tốt hơn, đây cũng là một cái phương hướng..." Nghe vậy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị thần sắc hơi ngưng, nhưng không có trả lời.

Đã là đại thế sở xu, cũng là phương hướng tiến bộ của Nhân tộc, vậy tự nhiên cũng sẽ không phản đối nữa.

Lại giả, Nhân tộc phát triển đến tình trạng này cũng không cần đi lo lắng, Nhân tộc tự có phương hướng của Nhân tộc, tự có quyết đoán, không cần đi quá lo lắng.

Lúc này, việc chủ yếu chính là trấn áp khí vận Nhân tộc, thủ hộ Nhân tộc, không để Nhân tộc tao ngộ chủng tộc khác thương hại, như thế là đủ rồi.

Chuyện còn lại liền giao cho Nhân tộc tự đi làm.

Nhớ lại Nhân tộc ngày xưa, đối mặt mờ mịt, đối mặt Hồng Hoang Yêu tộc, đối mặt Thiên Đình Yêu tộc, Nhân tộc đều đang một đường tiến lên, vô luận phía trước như thế nào, đều đang một mực tiến lên.

"Lời đại ca, ta hiểu rồi..." Mấy hơi thở sau, Hữu Sào Thị hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng nói.

Truy Y Thị một bên cũng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Toại Nhân Thị thấy thế, khẽ gật đầu, nói: "Chuyện của Nhân tộc, tự có Nhân tộc quyết đoán, chúng ta nên buông tay để họ tiến lên rồi, chỉ có như vậy, Nhân tộc mới có thể tự cường!" "Theo lời đại ca!" Hai người nghe xong, lập tức cười nói.

Cùng lúc đó, tám vị trưởng lão cùng Tam Hoàng Ngũ Đế vốn có chút vi từ, bên tai vang lên lời giao đàm của Tam Tổ xong, nhao nhao thích nhiên, sau đó không đi để ý tới những thứ kia nữa.

Như Nhân Tổ nói, nên buông tay, nên để Nhân tộc tự đi tiến lên, đây cũng là một bước Nhân tộc nhất định phải đi.

Bởi vì, Nhân tộc muốn tự cường!

Bọn họ lần nữa trấn áp khí vận, thủ hộ Nhân tộc liền đầy đủ rồi.

Chương 404

...

Thời gian thấm thoát, vội vã trôi qua, trong nháy mắt đã vạn năm.

Hồng Hoang kinh qua vạn năm lắng đọng, đã có rất nhiều biến hóa, đặc biệt đối với Nhân tộc lúc này càng là ngày mới tháng khác.

Trải qua thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế, địa vị Nhân tộc không dung nghi ngờ, nãi là nhân vật chính chủng tộc của thiên địa.

Ngàn vạn năm biến hóa cũng khiến cho Nhân tộc hầu như đi khắp toàn bộ Hồng Hoang, ngoại trừ một số nơi man hoang, trên cơ bản đều có thể thấy thân ảnh Nhân tộc.

Tại đại hoàn cảnh như vậy, Nhân tộc phát triển tất định là phi khoái, ngàn vạn năm qua, nhân số đạt tới một tình trạng khủng bố.

Nhân số nhiều như thế, lại là Nhân tộc bình thường, tự nhiên cần cầu Thiên Đình tương trợ.

Ví dụ như cầu mưa, cầu gió vân vân, đều cần người của Thiên Đình.

Nhưng Hồng Hoang lớn như thế, thiên quan có thể phân phối kỳ thật cũng không nhiều.

Tuy ngàn vạn năm qua, Thiên Đình lại hấp nạp một số tán tu, cộng thêm thiên quan trước đây, số lượng đã không ít.

Nhưng sự rộng lớn của Hồng Hoang siêu hồ Hạo Thiên tưởng tượng, Thiên Đình lúc này đã thành tồn tại thống ngự Hồng Hoang.

Cho nên muốn quản lý tốt Hồng Hoang, nhân thủ là ắt không thể thiếu, ngoại trừ Nhân tộc ra, còn có một số tán tu tu vi khá cao không

phục Thiên Đình quản thúc.

Trong Thiên Đình, thiên quan tu vi cao một chút cũng không nhiều, liền có tình trạng nhân thủ không đủ dùng như hiện nay. ...

Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên day day mi tâm, tuy rằng trên mặt thần sắc bình tĩnh, nhưng vẻ ưu lo trong mắt lại rõ ràng có thể thấy được.

Quản lý Nhân tộc bình thường phân tán khắp Hồng Hoang cần nhân thủ, quản lý những tán tu kia cần nhân thủ, quản lý những chuyện khác trong Hồng Hoang cần nhân thủ.

Nhưng nhân thủ Thiên Đình có thể dùng có thể nói là thu không đủ chi, căn bản không đủ.

"Cộc!

Cộc!

Cộc! ..." Hạo Thiên ngón tay không ngừng gõ lên tay vịn long ỷ, trong mắt thần quang giao chức, không biết đang ấp ủ điều gì.

Hồi lâu sau, trong mắt Hạo Thiên một đạo quang mang lóe lên.

Một đạo tin tức đã hiện lên trong lòng, cẩn thận bàn hoàn một phen, hắn liền có chủ ý.

"Như thế ngược lại là một biện pháp không tệ..." Hạo Thiên trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, lẩm bẩm tự ngữ.

Lập tức, Hạo Thiên đứng dậy, hướng về phía Thiên Cung đi đến, trở về trong đại điện, đem long bào trên người thay ra, mặc vào tử sắc đạo bào lúc trước mặc ở Tử Tiêu Cung.

Sau đó, hắn lại đi Bàn Đào Viên một chuyến, đem cách làm rời

khỏi Thiên Đình, tiến về Tử Tiêu Cung báo cho Dao Trì.

Tùy hậu, hắn liền rời khỏi Thiên Đình, hướng về phía Thiên Ngoại Thiên bay đi. ...

Hồng Hoang, dãy núi Vô Lượng, Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

"Ông!" Đột nhiên, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, đôi mắt như trời quang, thần niệm dịch thấu, phảng phất nhìn thấu thời không trường hà.

"Hạo Thiên động thân vãng Hỗn Độn, xem ra là muốn kéo mấy vị kia xuống nước rồi..." Mấy hơi thở sau, Càn Khôn trong miệng khẽ cười nói.

Những chuyện này không liên quan tới hắn, lúc này nhìn thoáng qua cũng là vì chuyện tiếp theo lại sẽ dẫn đến Hồng Hoang không bình tĩnh, cũng chính là Lượng Kiếp.

Tuy rằng đối với hắn không có ảnh hưởng, nhưng đệ tử môn hạ xác thực cần chú ý, dù sao tu vi của bọn họ còn chưa chứng đạo.

"Bần đạo lần này tu vi đã nhiên tấn thăng đỉnh phong chi cảnh, ngược lại cũng xấp xỉ có thể vãng Hỗn Độn đi một chuyến rồi..." Trong lòng suy nghĩ, Càn Khôn chậm rãi mở miệng nói.

Muốn tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên chi cảnh, chuyến đi Hỗn Độn là không tránh khỏi, dù sao trong Hỗn Độn mới có thể tu luyện mấy điều đại đạo, đến lúc đó liền có thể tấn thăng.

Lại giả, trong Hỗn Độn ẩn chứa không ít tiểu thế giới, hoặc trung thế giới, thậm chí đại thế giới, đây cũng là một mục tiêu của Càn Khôn, nếu có thể dung nhập tiến vào Càn Khôn thế giới, như vậy Càn Khôn thế giới tấn thăng liền có khoảng cách với Hồng Hoang trình độ tái tiến một bước rồi.

Càn Khôn thế giới lúc này đã nhiên vượt qua đại thiên thế giới, muốn tấn thăng xác thực không quá dễ dàng, ngoại trừ Tam Thiên Đại Đạo bổ toàn ra, thế giới dung hợp cũng là một con đường trọng yếu.

Cho nên, lần này tiến về Hỗn Độn thế giới, ngược lại là thế tại tất hành.

Càn Khôn trong tay thôi diễn một lát, khẽ gật đầu: "Đã như vậy, thế thì ngàn năm sau sẽ động thân!" Đã nhiên là một thời cơ tốt, ngàn năm sau tiến về Hỗn Độn thế giới là một thời gian tương đối không tệ, đoạn thời gian này cũng tiện chuẩn bị.

Càn Khôn trong lòng suy nghĩ xong, liền lại lần nữa nhắm mắt lại, tiếp tục tham ngộ. ...

Hồng Hoang, trong đạo trường Chư Thánh.

Lúc này, Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế hạ màn đã vạn năm thời gian, Chư Thánh tuy rằng không quan chú Nhân tộc, nhưng sự tình trong Hồng Hoang y nguyên giấu không được bọn hắn, bao quát cả Thiên Đình.

Hạo Thiên lần này động thân tiến về Hỗn Độn thế giới, Chư Thánh tự nhiên nhìn thấy.

Chỉ là Chư Thánh không hiểu, Hạo Thiên lần này tiến về Hỗn Độn thế giới rốt cuộc là vì cái gì?

Tuy rằng thực lực Hạo Thiên trong mắt bọn hắn là thập phần nhỏ yếu, thực lực Thiên Đình cũng không ra gì, nhưng Thiên Đình dù sao chiếm cứ đại nghĩa.

Chương 405

Hơn nữa những năm này Thiên Đình không ngừng quật khởi, như mặt trời ban trưa, cục thế Thiên Đình Chư Thánh đều có quan chú.

Dù sao chướng mắt Hạo Thiên là một chuyện, động hướng Thiên Đình lại là một chuyện khác.

Thiên Đình tại Hồng Hoang lúc này đã có thể ảnh hưởng một số việc.

Cho nên Chư Thánh tự nhiên có chỗ quan chú.

Vì thế, sau khi Hạo Thiên tiến về Hỗn Độn thế giới, Chư Thánh nhíu mày, âm thầm suy đoán Hạo Thiên cử động lần này là có ý gì?

Có thể để hắn đích thân đi Tử Tiêu Cung, kia tự nhiên không phải chuyện nhỏ, nhưng lúc này mà nói, có đại sự gì cần đích thân hắn tiến về?

Thái Thượng lúc này nhìn Hồng Hoang đại địa, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư, trong mắt một đạo tinh mang lóe lên.

Trong lòng suy nghĩ xong, Chư Thánh thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ. ...

Thiên Ngoại Thiên, Hỗn Độn thế giới.

Hạo Thiên phi lược trong Hỗn Độn thế giới mênh mông, không bao lâu liền không thấy tăm hơi.

Bình thường nếu không có Hồng Quân lão đạo triệu hoán, Chư Thánh cũng vô pháp tìm kiếm vị trí Tử Tiêu Cung, dù sao Tử Tiêu Cung phiêu hốt bất định, tung tích khó tìm.

Hạo Thiên lần này trong lòng có Hồng Quân dẫn dắt, cùng Tử

Tiêu Cung có một tia cảm ứng, muốn tìm kiếm cũng không khó.

Sự thật cũng chính là như thế, Hạo Thiên tịnh chưa tại Hỗn Độn thế giới tìm kiếm bao lâu liền thấy được trong Hỗn Độn mang mang có một tòa cung điện hùng vĩ.

Vạn thiên quang mang tản ra, so với Thiên Đình đều là có hơn chứ không kém.

Hạo Thiên nhìn thoáng qua, liền hướng về phía Tử Tiêu Cung phi lược tới.

Phiến khắc sau, Hạo Thiên đứng trước Tử Tiêu Cung, nhìn cung môn đại khai lại trú túc không tiến.

Trong mắt thần quang giao chức, đứng tại trước cửa hồi lâu, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

Hồi lâu sau, mới thấy Hạo Thiên sải bước, đi vào trong Tử Tiêu Cung.

"Bành!" Vừa bước vào Tử Tiêu Cung, đại môn hậu trọng liền đóng lại.

Quay đầu nhìn thoáng qua, Hạo Thiên trong mắt lóe lên một đạo tinh mang, sau đó đi nhanh vào trong, đi thẳng đến trước bồ đoàn trong đại điện mới dừng lại. ...

Hạo Thiên nhìn Hồng Quân trên cao đài dường như đã chờ đợi đã lâu, liền hướng về phía ông quỳ bái: "Đệ tử Hạo Thiên, bái kiến lão sư!" Từ sau khi làm Thiên Đế, thấy Hồng Quân lão đạo vẫn hành sư lễ, đối với điểm này Hồng Quân lão đạo ngược lại cũng không thèm để ý.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh tức tiện có để ý, nhưng nay đã thành sự thật, ngược lại cũng không thèm để ý điểm này.

“Không cần đa lễ!” Hồng Quân lão đạo nhìn hắn, trong miệng đạm mạc nói, tay vung lên, một cái kim sắc bồ đoàn xuất hiện trước người hắn.

Hạo Thiên đứng dậy, lập tức ngồi lên bồ đoàn.

“Đệ tử lần này đến nãi là có việc muốn nhờ lão sư...” Hạo Thiên lần nữa hành lễ, sau đó nói.

Hồng Quân lão đạo nhìn hắn, trong mắt vô bi vô hỉ, trong miệng đạm mạc nói: “Chuyện gì?” Vừa mở miệng, nồng đậm Thiên Đạo khí tức trên người ông khẽ kích động, tản ra.

Hạo Thiên nhìn thần tình đạm mạc của Hồng Quân, tay khẽ chắp tay, sau đó nói: “Đệ tử phụng mệnh lão sư trọng lập Thiên Đình, nại hà nhân thủ trong tay Thiên Đình không nhiều, khó mà cố toàn Nhân tộc cùng sự tình Hồng Hoang, càng có một chúng tu sĩ khó mà ước thúc.

Cho nên đệ tử khẩn thỉnh lão sư, có thể để chư vị sư huynh phái chút đệ tử tương trợ, để vẹn toàn chuyện Thiên Đình nhân thủ không đủ, chấn hưng uy phong Thiên Đình...” Nghe vậy, Hồng Quân lão đạo trầm mặc không nói, trong mắt tinh mang giao chức.

Khoảnh khắc sau mới nghe ông nói: “Việc này ngô đã biết, đợi bần đạo triệu tập chư vị sư huynh ngươi đến thương nghị...” Lúc này thân là Thiên Đạo đại ngôn nhân, ông đã hiểu rõ tiền nhân hậu quả.

Sự tình tiếp theo không chỉ là chuyện Thiên Đình nhân thủ không đủ, phía sau còn kéo theo một đống lớn sự tình.

Lượng Kiếp, cũng ở trong đó.

Hạo Thiên nghe xong, trên mặt phù hiện một tia vui mừng, hướng về phía Hồng Quân chắp tay bái nói: “Đa tạ lão sư!” Nói xong, Hạo Thiên liền lẳng lặng ngồi trên bồ đoàn, chờ đợi Chư Thánh.

Lúc này, chỉ thấy Hồng Quân lão đạo trong tay kết xuất mấy ấn, liền có sáu đạo ngọc phù lấp lóe thất thải quang mang huyền phù trước người, sau đó thấy ông vung tay lên, sáu đạo ngọc phù một nhập hư không biến mất không thấy. ...

Trong Hồng Hoang, đạo trường Chư Thánh.

Chư Thánh lúc này tuy rằng đang tham ngộ đại đạo hoặc giảng đạo cho môn hạ đệ tử, nhưng đồng dạng quan chú chuyện của Hạo Thiên.

Dù sao Hạo Thiên với tư cách Thiên Đế đích thân đi Tử Tiêu Cung, tự nhiên bọn họ đang suy đoán rốt cuộc hắn muốn làm gì.

Đã nhiên chiếm cứ đại nghĩa, như vậy nếu có mưu đồ mà thỉnh cầu Hồng Quân, không chừng thật sự sẽ đáp ứng, nếu đối với môn hạ bọn họ không có nguy hại thì tốt, nếu có, vậy tình huống liền không giống nhau.

"Ông!" Đột nhiên, trong đạo trường Chư Thánh, một đạo thất thải ngọc phù lập tức xuất hiện trước mặt Chư Thánh.

Đạo Tổ phù chiếu!

Thấy phù chiếu này, Chư Thánh thần sắc hơi trầm xuống.

Hạo Thiên chân trước vừa đi, chân sau Đạo Tổ phù chiếu liền đến, nếu nói việc này không liên quan tới Hạo Thiên thì Chư Thánh tự nhiên không tin.

Nhưng nay Đạo Tổ phù chiếu đã ở trước mặt, tuy rằng Chư Thánh trong lòng suy đoán việc này, nhưng cũng không dám chậm trễ, dù sao Đạo Tổ phù chiếu đã hạ, nếu chậm, chính là đãi mạn Hồng Quân.

Thôi được, đã nhiên Đạo Tổ phù chiếu đã hạ, vậy Chư Thánh liền đi xem một chút, nhìn xem Hạo Thiên lần này lại đang đánh chủ ý gì,

Đạo Tổ lại có an bài gì.

Cho nên, Chư Thánh hơi chút phân phó môn hạ đệ tử xong, liền lập tức động thân tiến về Tử Tiêu Cung.

Có Đạo Tổ phù chiếu dẫn dắt, Chư Thánh chưa tốn bao nhiêu thời gian liền đến chỗ Tử Tiêu Cung. ...

Chương 406

Tam Thanh đi đầu, Nữ Oa thứ chi, sau đó là Tây Phương Nhị Thánh, tuần tự tiến vào trong Tử Tiêu Cung.

Vừa vào Tử Tiêu Cung, Chư Thánh liền thấy Hạo Thiên đang ngồi dưới tòa Hồng Quân.

Tam Thanh thấy thế, thần sắc tuy rằng bình tĩnh nhưng trong mắt tinh mang lấp lóe.

Nữ Oa thấy hắn ở đây, trên mặt cười lược có vẻ tư thốn, nhưng trong lòng lại cũng không kinh ngạc.

Nàng ngược lại có quan chú chuyện Hạo Thiên, cho nên lúc này thấy hắn ở đây, trong lòng xác thực có chút suy đoán.

Chí vu Tây Phương Nhị Thánh, lúc này thì thâm thâm nhìn Hạo Thiên, phảng phất muốn đem hắn nhìn thấu.

Nếu không phải Hồng Quân ở đây lại chưa mở miệng, không chừng Chư Thánh đều muốn mở miệng hỏi Hạo Thiên là chuyện gì. ...

Chư Thánh đi tới trước người Hồng Quân, sau đó tề tề hành lễ nói: "Đệ tử bái kiến lão sư, lão sư thánh thọ!" Nghe vậy, Hồng Quân khẽ gật đầu, ra ý bảo ngồi xuống.

Tam Thanh tam vị nhất thể, tề tề ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi, lúc này nhìn lại, Tam Thanh dường như lại trở về như dĩ vãng.

Nữ Oa trắc mục nhìn thoáng qua, trong mắt quang thải lấp lóe, sau đó liền thu hồi ánh mắt, ngồi xuống.

Tây Phương Nhị Thánh lúc này ngược lại không có chú ý nhiều như vậy, tìm được vị trí xong cũng bàn tất ngồi xuống, chờ đợi Hồng Quân mở miệng ngôn minh ý tứ chuyến đi này.

Những thứ khác đối với bọn hắn lúc này đều không trọng yếu, chuyện của Hồng Quân mới là chính đồ. ...

Chư Thánh chờ đợi một lát, y nguyên chưa thấy Hồng Quân mở miệng, Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau một cái, lại không hiểu cử động lần này có ý gì.

Chẳng lẽ triệu tập Chư Thánh đến chỉ để ngồi ở đây?

Thái Thượng thản nhiên liếc mắt nhìn Tây Phương Nhị Thánh, sau đó cung kính hỏi Hồng Quân lão đạo: "Không biết lão sư triệu tập ngã đẳng đến đây là vì chuyện gì?" Nghe vậy, Hồng Quân chậm rãi mở mắt, nhìn Chư Thánh, trong miệng đạm mạc nói: "Lần này triệu tập các ngươi đến duyên vì ba việc.

Thứ nhất, Hạo Thiên đến gặp bần đạo, nói rằng Thiên Đình nhân thủ thiếu khuyết, không dễ quản lý Tam Giới chúng sinh, để các ngươi có thể phái môn hạ thính mệnh dữ hắn..." Nghe vậy, Chư Thánh thần tình khác nhau, đặc biệt là Tam Thanh, quân nhất mặt đầy vẻ giận dữ, ánh mắt băng lãnh nhìn Hạo Thiên.

Nữ Oa nhìn Tam Thanh một cái, đáy mắt một tia dị sắc lóe lên.

Chí vu phái nhân thủ thính mệnh Hạo Thiên, nàng ngược lại không sao cả, dù sao nàng không lập giáo, tự nhiên không cần phái người đi.

Tây Phương Nhị Thánh thần sắc âm trầm, lạnh lùng nhìn Hạo Thiên, không có mở miệng.

Đối với thần tình của Ngũ Thánh, Hạo Thiên ở một bên dứt khoát nhắm mắt lại, không đi nhìn.

Hồng Quân thản nhiên nhìn thoáng qua Ngũ Thánh, tiếp tục nói: "Thứ hai, lúc trước Nhân tộc lập Tam Hoàng Ngũ Đế, môn hạ các ngươi phụ trợ Nhân Hoàng, thân phạm sát kiếp, ứng tại Nhân tộc, cần xuống núi ứng kiếp." "Thứ ba, một ngàn năm trăm năm sau Lượng

Kiếp lại đến, Thiên Đình không người, cần lập Phong Thần Bảng, phong phân Chư Thần để cung Hạo Thiên khu sử, phong thần kết thúc, Lượng Kiếp mới dừng...” Chư Thánh nghe vậy, trong lòng kinh hãi, cự ly Lượng Kiếp trước kết thúc đến nay cũng mới mười mấy vạn năm thời gian, lại có Lượng Kiếp buông xuống, thực sự có chút nhanh.

Lần Lượng Kiếp này đến lại bình tĩnh như thế, xa không có hung hiểm như những Lượng Kiếp trước đây, chỉ là lần này môn hạ đệ tử Chư Thánh đều nằm trong Lượng Kiếp, lại làm cho bọn hắn có chút khổ não.

Trong Chư Thánh, người không có loại khổ não này chỉ có duy nhất một mình Nữ Oa.

Nàng không lập đại giáo, tự nhiên không cần lo lắng, thấy năm vị Thánh khác đang tự kinh tâm, không khỏi hướng Hồng Quân hỏi: “Dám hỏi lão sư, lần này phong thần, ứng đương định đoạt thủ xá như thế nào?” Nghe vậy, Hồng Quân đạm mạc nói: “Phong Thần Bảng cộng phân ba đẳng: Căn hành sâu thì thành Tiên đạo của mình; căn tính hơi kém, nhân quả ít thì thành Thần đạo của mình; căn tính thiển bạc, nhân quả sâu thì hoặc trọng nhập luân hồi, hoặc thân hóa tro bụi.

Tứ giáo đệ tử các bằng thâm thiển hậu bạc, bằng cơ duyên này, định thần có tôn ti, chết có tiên hậu.

Một khi ký kết liền là thiên số, mảy may vãn hồi không được, các ngươi phải thận trọng.” Thái Thượng vừa nghe, thần tình có một tia biến hóa, hướng về phía Hồng Quân hỏi: “Dám hỏi lão sư, không biết Phong Thần Bảng cần bao nhiêu người lên bảng mới được?” Hồng Quân nghe xong, đạm mạc nói: “Sở phong chúng thần là Bát bộ chính thần, phân chưởng các ti, ấn bố chưởng quản Chu Thiên Tinh Đấu,

cộng ba trăm sáu mươi lăm vị.

Lại có hai ngàn phó thần thuộc Bát bộ chính thần cùng tám vạn bốn ngàn thiên binh thiên tướng, tổng cộng tám vạn sáu ngàn ba trăm năm mươi sáu người, đây là một trong Thiên Địa Nhân tam thư - Thiên Thư Phong Thần Bảng, chỉ cần đem tên người được phong thần điền vào trên đó là được." Nói xong, chỉ thấy trong tay Hồng Quân hiện ra một vật, chính là Thiên Thư Phong Thần Bảng.

Chư Thánh vừa nghe, sắc mặt hơi đổi, cư nhiên cần nhiều người lên bảng như vậy.

Không nói hai ngàn phó thần và tám vạn bốn ngàn thiên binh thiên tướng, chỉ riêng ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần cũng khó gom đủ.

Trong tứ giáo, số lượng đệ tử môn hạ Thông Thiên Giáo Chủ Tiệt Giáo là nhiều nhất, phải biết Tiệt Giáo hào xưng Vạn Tiên Triều.

Đừng nói ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, hai ngàn phó thần Tiệt Giáo cũng có thể gom đủ, còn lại thiên binh thiên tướng tùy tiện tìm chút người đỉnh thế là được.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy Tứ Thánh hữu ý vô ý nhìn mình, sắc mặt trong nháy mắt liền âm trầm xuống.

Nhiều nhân số như vậy, e rằng trong tam giáo cũng chỉ có Tiệt Giáo có thể gom đủ, bọn hắn không nhìn hắn thì còn có thể nhìn ai?

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ há lại là người mặc người tính kế, trong miệng hừ lạnh một tiếng, một thân sát ý ẩn phát.

Chư Thánh thấy thế, thu hồi tâm tư, nếu thật ép Thông Thiên Giáo Chủ đưa nhiều đệ tử lên bảng như vậy, hắn phi liều mạng không thể.

Lúc này, Nguyên Thủy mở miệng hỏi: "Lão sư, Phong Thần Bảng cần nhân số thực sự quá nhiều, đệ tử tứ giáo chúng ta cộng lại e rằng cũng vô pháp điền đầy, không biết trong tứ giáo chúng ta, cần mỗi

giáo có bao nhiêu đệ tử lên bảng?" Hồng Quân thản nhiên nói: "Hai ngàn phó thần và tám vạn bốn ngàn thiên binh thiên tướng chủ yếu lấy phàm nhân lên bảng là đa số, ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần phía trước mới là thứ tứ giáo cần điền tả.

Còn về đệ tử các giáo lên bảng đều do các ngươi Thánh Nhân thương nghị quyết định, sau khi thương nghị quyết định xong liền vận dụng pháp lực đem tính danh đệ tử viết lên Phong Thần Bảng là được, sau ba lần thương nghị, các ngươi phải giao ra bảng danh sách..." Hồng Quân lão đạo nói xong, liền trực tiếp biến mất không thấy, chỉ để lại Chư Thánh hai mặt nhìn nhau.

Hỗn Độn thế giới, Tử Tiêu Cung.

Trên đại điện.

Hồng Quân lão đạo để chư Thánh tự hành thương nghị quyết định, sau đó liền rời đi.

Nhưng việc này lại không quá dễ dàng định đoạt, rốt cuộc, số lượng người cần lên bảng lần này xác thực có chút nhiều, cho dù thương nghị cũng không dễ dàng.

Chư Thánh lúc này đều yên lặng không nói, ai cũng không mở miệng trước, đều tự trong lòng tính toán bàn tính của riêng mình.

Nữ Oa ở một bên nhìn đến thầm cười, nhưng lại không thể cười ra tiếng, yên lặng nhìn năm vị Thánh Nhân trầm mặc không nói, chờ đợi thương nghị, nàng chỉ tham dự cho có lệ mà thôi.

Qua hồi lâu, mới nghe Thái Thượng nói: "Chư vị đạo hữu, lần này Phong Thần sự tình quan trọng liên quan đến lượng kiếp, không thể coi thường.

Trên Phong Thần Bảng ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần cần chúng ta điền vào.

Thôi được, do ta bắt đầu trước đi!" Dứt lời, Thái Thượng liền dùng pháp lực, một hơi viết xuống hơn mười cái tên lên Phong Thần Bảng, đây đều là một số ký danh đệ tử trong Nhân giáo mà thôi, không ảnh hưởng đến toàn cục.

Thái Thượng viết xong, vung tay lên, liền đem Phong Thần Bảng đưa đến trước mặt Nguyên Thủy.

Chương 407

Nguyên Thủy thấy vậy, ống tay áo vung lên, cũng dùng pháp lực viết lên bảng hơn mười cái tên, cũng đều là ký danh đệ tử môn hạ Xiển giáo.

Đều là những kẻ có tu vi thấp kém hoặc tư chất hậu thiên không đủ, tóm lại đều là những đệ tử không thành khí.

Còn những kẻ thiên tư tốt, cho dù là ký danh đệ tử, Nguyên Thủy cũng luyến tiếc điền lên.

Nguyên Thủy viết xong, lại đem Phong Thần Bảng đưa đến trước mặt Thông Thiên.

Thông Thiên thấy thế, lấy ngón tay làm bút, trực tiếp lưu lại trên Phong Thần Bảng hơn ba mươi cái tên ký danh đệ tử Tiệt giáo.

Những người này không chịu khó tu hành, phẩm hành không tốt, có hại cho thanh danh Tiệt giáo, cho lên bảng cũng coi như Thông Thiên tìm cho bọn họ một con đường ra, cũng đỡ phải nhìn thấy tâm phiền.

Cuối cùng Phong Thần Bảng được đưa đến trước mặt hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Rốt cuộc chuyện Phong Thần bọn họ cũng có phần, Nhân Hoàng chi kiếp bọn họ cũng có tham dự.

Loại chuyện đưa đệ tử đi chịu chết này, Tam Thanh cũng sẽ không để Tây Phương giáo đứng một bên giương mắt nhìn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trên mặt đều lộ vẻ khổ sở, do dự hồi lâu, mới keo kiệt bủn xỉn viết sáu cái tên, sau đó lại đẩy Phong Thần Bảng vào giữa các Thánh.

Tính kỹ lại, năm vị Thánh Nhân ký xong, cũng mới không đến bảy mươi người, cách con số ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần còn kém một đoạn dài.

Càng đừng nhắc tới sau đó còn có hai ngàn vị phó thần cùng với tám vạn bốn ngàn thiên binh thiên tướng phải lên bảng.

Cứ đà này, Phong Thần đến khi nào mới có thể kết thúc?

Thái Thượng nhìn thoáng qua những cái tên trên Phong Thần Bảng, liền đã biết hiểu nhân số ký xuống lúc này.

Trong mắt hào quang lóe lên, quay đầu nhìn về phía chư Thánh, thản nhiên nói: "Chư vị đạo hữu, hôm nay ngay cả con số bảy mươi cũng chưa tới, cách việc gom đủ ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần còn kém rất xa, cần phải nghĩ biện pháp bổ sung mới được..." Nghe vậy, ánh mắt chư Thánh hối hả rơi vào trên người Thông Thiên.

Trong tứ giáo, liền tính số lượng người của Tiệt giáo là nhiều nhất, nếu hiện tại là tình huống này, vậy thì chỉ có thể để Tiệt giáo nhiều người lên bảng một chút, mới có thể lấp đầy chỗ trống lớn như vậy.

Nếu không thì, cũng không biết phải đi đâu mới có thể vá víu cái lỗ thủng Phong Thần này.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liếc nhau, từ trong mắt sư huynh nhìn ra mạt thần sắc kia, trên mặt Chuẩn Đề lập tức lộ ra một nụ cười, sau đó đối với Thông Thiên nói: "Thông Thiên đạo hữu, Tiệt giáo xưng là Vạn Tiên Lai Triều, môn hạ đệ tử đông đảo.

Hiện nay trên Phong Thần Bảng còn thiếu hơn hai trăm người, không bằng liền do Tiệt giáo của đạo hữu bổ toàn nhân số thì như thế nào?

Như thế cũng là một kiện công đức, được phong Thiên Đình chính

thần, hưởng nhân gian cung phụng, đây chẳng phải cũng là một con đường ra hay sao?

Rốt cuộc chuyện tu luyện, cũng không sánh bằng một cái vị trí..." Nghe vậy, sắc mặt Thông Thiên lập tức âm trầm xuống, hừ lạnh nói: "Chuẩn Đề, chớ có nói lời dễ nghe như thế.

Nếu đã có nhiều chỗ tốt như vậy, vì sao không để môn hạ đệ tử của ngươi lên bảng đi bổ toàn danh ngạch?

Hơn nữa, ta đã ký hơn ba mươi người, nếu thật muốn viết, cũng nên đến phiên Tây Phương môn hạ mới đúng, môn hạ đệ tử của ta đã không còn ai có thể lên bảng, muốn viết thì các ngươi tự viết..." Dứt lời, Thông Thiên liền không hề để ý tới, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Tứ Thánh nghe thấy Thông Thiên không chịu ký thêm, muốn tam giáo tiếp tục ký áp, lập tức lộ ra vẻ không vui.

Tiếp Dẫn trong miệng tuyên Phật hiệu nói: "A Di Đà Phật, Thông Thiên đạo hữu lời này sai rồi.

Đạo hữu môn hạ tuy Vạn Tiên Lai Triều, nhưng trong đệ tử vàng thau lẫn lộn, lần này Phong Thần vừa lúc có thể giúp đạo hữu loại bỏ một ít người thiên tư không tốt, có gì không thể?" Nguyên Thủy nghe vậy, lại mở miệng phụ họa nói: "Tiếp Dẫn đạo hữu nói không sai.

Tam đệ, môn hạ đệ tử của đệ đông đảo, nhưng không thiếu hạng người căn tính thiển bạc, không bằng nhân cơ hội này, bỏ đi cặn bã giữ lại tinh hoa..." Thông Thiên nghe xong lời của Nguyên Thủy, trên mặt lập tức hiện lên vẻ uất nộ.

Thái Thượng thản nhiên nhìn Thông Thiên một cái, lại không có mở miệng, trong lúc trầm mặc suy tính, không biết đang nghĩ gì.

Thông Thiên ánh mắt quét nhìn một vòng, sau đó đối với Nguyên

Thủy giận dữ nói: "Muốn đệ tử của ta lên bảng, mơ tưởng!

Môn hạ của huynh đều là đắc đạo tu sĩ, chẳng lẽ môn hạ của ta đều là súc sinh sao?

Tiệt giáo của ta tại trong Hồng Hoang thanh danh còn tốt hơn Xiển giáo của huynh đi!" Thấy Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người trở mặt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng thầm vui, chỉ cần bọn họ phân liệt, vậy Tây Phương liền có cơ hội Đông tiến, đại hưng cũng sẽ đến phiên Tây Phương.

Thái Thượng nhìn thoáng qua Tây Phương Nhị Thánh, liền mở miệng nói: "Được rồi, chớ có tranh cãi nữa.

Nếu lão sư cho chúng ta ba lần cơ hội thương nghị, như vậy chúng ta riêng phần mình trở về, hảo hảo suy nghĩ một chút, trăm năm sau lại định đoạt người lên bảng..." Thông Thiên vừa nghe, lập tức đứng dậy nói: "Nếu đại ca đã nói như vậy, vậy thì Tam đệ liền xin cáo từ trước..." Dứt lời, liền trực tiếp phất tay áo rời đi, căn bản không để ý tới bọn hắn.

Nguyên Thủy thấy thế, trên mặt hiện lên một tia giận dữ, ngay cả chào hỏi cũng không đánh liền đi rồi.

Nguyên Thủy cũng nộ khí đùng đùng rời đi, sau đó là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Thái Thượng thật sâu nhìn thoáng qua Hạo Thiên đang vẻ mặt đạm nhiên, sau đó lại nhìn thoáng qua Phong Thần Bảng, ý vị trong mắt lại càng sâu, sau đó liền rời đi.

Nữ Oa đối với Hạo Thiên mỉm cười, cũng đứng dậy rời đi.

Tử Tiêu Cung to lớn chỉ còn lại một mình Hạo Thiên, y nhìn thoáng qua Phong Thần Bảng, liền đứng dậy rời đi.

Sau khi Hạo Thiên rời đi, Tử Tiêu Cung lần thứ hai trở nên trống

rỗng, duy có Phong Thần Bảng lơ lửng hư không, tản ra kim quang nhàn nhạt.

Tử Tiêu Cung khẽ run lên, biến mất không thấy. ...

Hồng Hoang, trên mặt đất.

Trăm năm thời gian, chớp mắt tức thì.

Tuy rằng trong lòng cũng không nguyện ý đi đến Tử Tiêu Cung thương nghị chuyện Phong Thần Bảng, nhưng chư Thánh lại cũng không thể không đi, đây là đại thế sở xu, cũng là phương hướng lượng kiếp.

Trừ cái đó ra, lệnh của Đạo Tổ, vô luận là điều nào, bọn họ cũng không pháp cự tuyệt.

Hỗn Độn thế giới, trong Tử Tiêu Cung.

Lần thương nghị thứ hai, Hạo Thiên không có mặt, nhưng Hồng Quân Đạo Tổ lại ngồi ở trên đài cao.

Chư Thánh hành lễ xong liền ngồi xuống, nhìn Phong Thần Bảng lơ lửng giữa không trung, vẫn như cũ trầm mặc không nói.

Hồng Quân thản nhiên nhìn đám người một cái, nói: "Các ngươi đã nghĩ kỹ chưa?" Một lời một hành động, đều mang theo nồng đậm Thiên Đạo khí tức.

Chương 408

Thái Thượng tiếp nhận Phong Thần Bảng, đưa cho Nữ Oa, Nữ Oa tiếp nhận đưa cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người.

Tiếp Dẫn khẽ thở dài một tiếng nói: "Thích giáo đệ tử của ta không dính nhân quả, không nên lên bảng..." Dứt lời, Tiếp Dẫn đem Phong Thần Bảng đưa cho Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy nói: "Đệ tử Xiển giáo của ta không nên lên bảng, nhưng Nam Cực Tiên Ông có thể tại Thiên Đình nhậm chức..." Nói xong, liền vung tay điền tên Nam Cực Tiên Ông.

Sau đó, liền đem Phong Thần Bảng giao cho Thông Thiên.

Thông Thiên tiếp nhận Phong Thần Bảng, nhìn nhìn, tùy tay điền mấy cái tên rồi đưa cho Thái Thượng.

Thái Thượng nhìn thoáng qua, phát hiện mọi người chỉ điền hơn mười cái, còn kém rất xa.

Không có mở miệng, xoay người đem Phong Thần Bảng đưa cho Hồng Quân.

Hồng Quân tiếp nhận Phong Thần Bảng, nhìn thoáng qua sau đó đối với chư Thánh nói: "Trăm năm sau, Phong Thần ba lần ký.

Cũng là lần cuối cùng ký, các ngươi phải suy nghĩ cho kỹ..." Dứt lời, liền không thấy thân ảnh đâu nữa.

Lần thứ hai ký Phong Thần Bảng, chư Thánh vẫn như cũ không chịu ký áp, tan rã trong không vui. ...

Chớp mắt, trăm năm chi kỳ lại đến.

Chư Thánh tái tụ Tử Tiêu Cung.

Trải qua một trăm năm suy nghĩ, hai người Tiếp Dẫn không có ký.

Nguyên Thủy cũng không có ký tiếp, Thông Thiên thì tại sau khi suy nghĩ kỹ càng, lại tăng thêm vài chục cái tên.

Thái Thượng quét mắt nhìn một vòng, nói: "Nhân giáo ta nhân số đơn bạc, nhập môn đệ tử duy chỉ có Huyền Đô một người.

Huyền Đô cần truyền đạo thống của ta, thực không thể lên bảng, vậy bần đạo duy có lấy Thiện thi tọa trấn Thiên Đình, thay thế Huyền Đô lên bảng vậy." Dứt lời, vung tay tại trên Phong Thần Bảng điền tên Thái Thượng Lão Quân.

Chư Thánh thấy Thái Thượng ngay cả Thiện thi đều điền lên rồi, còn có thể nói gì nữa.

Tuy rằng không biết mục đích cụ thể của Thái Thượng, rốt cuộc Thiện thi tọa trấn Thiên Đình, có thể xưng được là một kiện đại sự.

Nhưng bất quản như thế nào, cũng coi như là một vị nhân số, cũng là tồn tại cực kỳ trọng lượng cấp, chư Thánh lúc này cũng không tiện quá mức chối từ.

Nữ Oa nhìn thoáng qua, suy tính một lát sau, nói: "Ta không lập đại giáo..." Nói xong, lại vung tay viết ba chữ Linh Châu Tử.

Linh Châu Tử là Tiên Thiên Linh Bảo hóa hình, thâm đắc Nữ Oa sủng ái, nhưng Linh Châu Tử trong mệnh có một kiếp, độ qua thì đạo đồ bằng phẳng, độ không qua thì tu vi dừng bước.

Nhìn nhân số điền vào còn thiếu rất nhiều, Thái Thượng nhìn thoáng qua chư Thánh không còn nguyện ý ký áp, mở miệng đề nghị nói: "Nếu các ngươi đều không ký, chúng ta không bằng tại trong lượng kiếp thấy chân chương!

Đến lúc đó, sinh tử các do thiên mệnh..." Nghe Thái Thượng đề nghị, Tứ Thánh liếc nhau, lập tức tán đồng nói: "Thiện!" Thái Thượng

thấy Tứ Thánh đều đồng ý ý kiến của mình, vì thế hướng về phía đài cao cúi đầu, nói: "Lão sư, chúng ta thương nghị xong xuôi, thỉnh lão sư hiện thân..." Thái Thượng bái xong, trên đài cao, một cái thân ảnh nhàn nhạt dần dần rõ ràng, cuối cùng ngưng thực, chính là Đạo Tổ Hồng Quân.

Hồng Quân vừa hiện thân, Thái Thượng liền nói: "Lão sư, chúng ta đã thương định, lần này Phong Thần, hết thảy đều xem các giáo đệ tử tạo hóa cơ duyên, người nào lên bảng, hết thảy đều xem thiên ý, không biết lão sư nghĩ như thế nào?" Hồng Quân nhìn chư Thánh một cái, sau đó thản nhiên nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì làm thế đi, chớ có làm lỡ Phong Thần đại thế là được.

Còn về việc người nào lên bảng, xem cơ duyên, các ngươi đều không thể đổi ý..." Nghe Hồng Quân nói như vậy, chư Thánh tự nhiên không có ý kiến, cứ như vậy, mọi người rốt cục đạt thành nhận thức chung, chuyện Phong Thần cũng định ra.

Việc ký Phong Thần Bảng định ra, nhưng chuyện người chủ trì, lại chưa thương lượng.

Nguyên Thủy nhìn thoáng qua Thái Thượng, sau đó hỏi: "Dám hỏi lão sư, không biết chuyện Phong Thần do giáo nào chủ trì?

Hoặc là do người phương nào duy trì?

Thỉnh lão sư báo cho biết, người nào là người Phong Thần ngày sau?" Nghe vậy, trước mắt Tây Phương Nhị Thánh lập tức sáng ngời.

Đây chính là chủ ý tốt a!

Chỉ cần có thể đem người chủ trì kéo vào môn hạ, vậy lợi ích trong đó, cũng có thể nhìn thấy được.

Ít nhất, có thể vì đệ tử lên bảng chia một cái chức vị tốt một chút.

Đối với việc này, Tây Phương Nhị Thánh ánh mắt không khỏi tụ

tập tại trên người Hồng Quân lão đạo.

Ngay cả Nữ Oa, Hạo Thiên, Thông Thiên và Thái Thượng cũng đều nhìn chăm chú.

Hồng Quân nhìn chư Thánh, đạm mạc nói: "Phong Thần một chuyện, nãi là vì tiêu thiên địa tai, đi tiên thần kiếp, tự đương có người đắc đạo khác, cầm Đả Thần Tiên cùng Phong Thần Bảng, hành sử đại quyền Phong Thần kia..." Dứt lời, trong tay Hồng Quân lại hiện ra một cây roi dài mười hai đốt, thông thể đạo vận thiên thành, uy lực không nhỏ, lại cùng Phong Thần Bảng giống nhau đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nghe thế, Chuẩn Đề vội vàng hỏi: "Lão sư, không biết người Phong Thần kia tột cùng là ai, thỉnh lão sư báo cho biết." Nhìn chư Thánh một cái, Hồng Quân thản nhiên nói: "Thiên Đạo phía dưới, còn có một đường thiên cơ, về phần người Phong Thần kia, vi sư cũng không biết, vi sư chỉ biết người này sinh có dị tượng, lưng hiện tướng Phi Hùng.

Nãi là một giới phàm nhân, ngày sau sẽ bái nhập trong đó một giáo môn hạ, chờ Phong Thần chân chính bắt đầu, Phong Thần Bảng cùng Đả Thần Tiên tự sẽ bay vào trong giáo kia.

Nếu Phong Thần đã thương định, liền đi thôi!" Hồng Quân thoại âm vừa rơi xuống, liền đã mất đi tung ảnh.

Chư Thánh thấy Hồng Quân rời đi, liền mỗi người một tâm sự đứng dậy cáo biệt. ...

Hồng Hoang, chư Thánh đạo tràng.

Ngũ Thánh sau khi trở về đạo tràng, liền lại mở sơn môn, lại bắt đầu chiêu nạp đệ tử.

Lần này chiêu nạp đệ tử, là hy vọng có thể đem người Phong

Thần thu nhập môn hạ, để chiếm được một tia tiên cơ trong đại chiến Phong Thần, miễn cho rơi vào kết cục bị người tính kế.

Thời gian vội vã, trong Hồng Hoang chớp mắt mấy trăm năm.

Tại mấy trăm năm này, con của Đại Vũ là Khải kiến lập nhà Hạ, triều Hạ trải qua mười ba thế hệ, mười sáu đời vua.

Vũ, Khải, Thái Khang, Trọng Khang, Tương, Thiếu Khang, Trữ, Hòe, Mang, Tiết, Bất Hàng, Quýnh, Dẫn Giáp, Khổng Giáp, Cao, Phát, Hạ Kiệt, trước sau ước chừng bốn trăm bảy mươi mốt năm.

Nhưng bởi vì Hạ Kiệt tàn bạo, chọc đến dân chúng lầm than, cuối cùng bị Thương Thang tiêu diệt.

Thương Thang, họ Tử tên Thang.

Chương 409

Tổ tiên Thương Thang là Khế trợ giúp Đại Vũ trị thủy có công nên được phong tại đất Thương.

Thương Thang lúc ấy kiến đô ở Bạc.

Nhậm dụng Trọng Hủy và Y Doãn làm tướng, dần dần cường đại.

Lại có Hạ Kiệt tàn bạo vô đạo, dân oán sôi trào, bèn xuất binh chinh thảo nhà Hạ, đại bại quân Hạ, kiến lập Thương triều.

Kiến quốc xong lại tu 《 Thang Hình 》, 《 Minh Cư 》 các loại pháp luật, tương đối quan tâm dân mệnh.

Thương triều truyền ngôi đến nay, thiên tử hiện tại của Thương triều chính là Đế Ất.

Đế Ất có ba người con trai, trưởng tử tên Khải, tức là Tử Khải, là con vợ lẽ, nên không thể kế thống.

Lập ấu tử Tân do chính thất sinh ra làm người thừa tự.

Ngoài đô thành nhà Thương có Lữ gia trang, có một đôi phu phụ tuổi đã hơn năm mươi.

Phu phụ hai người trạch tâm nhân hậu, đối người khiêm hòa, nhưng không biết vì sao, hai người vẫn luôn chưa từng sinh dưỡng, thẳng đến mười lăm năm trước, lão phu nhân mộng thấy Phi Hùng nhập mộng, một năm sau sinh hạ một cái tiểu tử mập mạp.

Già mới có con, phu phụ hai người hận không thể đem sở hữu của hai người đều cho đứa con này, phu phụ hai người đặt tên cho hắn là Khương Thượng lại tên Lữ Thượng.

Từ nhỏ Khương Thượng đã thông minh hơn người, phu phụ hai người thật cao hứng.

Nhưng không biết từ khi nào, con trai nhà mình không biết nghe được chuyện xưa về tiên nhân ở đâu, không thể tự kềm chế mà mê mẩn tu tiên.

Vì yêu thương con trai, hai ông bà cũng không có đi khuyên can.

Tại năm Khương Thượng mười lăm tuổi, hai ông bà già bởi vì tuổi tác đã cao, cuối cùng buông tay đi về cõi tây.

Bởi vì Khương Thượng từ nhỏ gia bần, dưới sự giúp đỡ của huynh đệ kết nghĩa Tống Dị Nhân đem cha mẹ an táng.

Cự tuyệt ý tốt của Tống Dị Nhân, quyết tâm muốn đi ra ngoài tầm tiên vấn đạo.

Nhìn Khương Thượng kiên quyết, Tống Dị Nhân cũng không có biện pháp, cuối cùng tặng kỳ bàn triền (lương phí).

Ra khỏi Lữ gia trang, Khương Thượng mạn vô mục đích đi trên Hồng Hoang đại lục, bởi vì thành niên nên lập hiệu "Phi Hùng" tự "Tử Nha".

Một ngày nọ, nghe nói tại Hồng Hoang đông bộ Côn Luân Sơn thượng có đắc đạo toàn chân, trong lòng pha lẫn vui mừng hướng Đông Côn Luân Sơn chạy đi.

Trải qua một năm, Khương Thượng rốt cục đặt chân lên Đông Côn Luân Sơn.

Dưới chân núi Đông Côn Luân, Khương Thượng gặp được Thân Công Báo cũng tới bái sư, liền cùng nhau đi lên.

Lúc này, Nguyên Thủy đã sớm biết thân phận hai người khẽ cười một tiếng, để đồng tử xuống núi đón hai người lên núi bái sư.

Bởi vì hai người thân phận đặc thù, song song bái nhập Nguyên Thủy môn hạ.

Tại thời điểm Nguyên Thủy đem Khương Thượng thu nhập môn hạ, Phong Thần Bảng cùng Đả Thần Tiên treo ở trên Tử Tiêu Cung kia, giờ khắc này hóa thành một đạo lưu quang bay vào trong Đông Côn Luân Sơn.

Người Phong Thần cùng vật Phong Thần rơi vào trong Xiển giáo, chư Thánh lúc này cũng đã nhìn thấy.

Tây Phương Nhị Thánh đối với việc bỏ lỡ một phen cơ duyên, không khỏi có chút oản tích, nhưng cũng chỉ giới hạn trong oản tích.

Chuyện Phong Thần, trong đó có rất nhiều nhân tố chưa xác định, chỉ cần tính kế tốt, Tây Phương cũng chưa chắc sẽ chịu bao nhiêu trùng kích, thậm chí, còn có thể kiếm được chỗ tốt.

Thái Thanh Thái Thượng cùng Thượng Thanh Thông Thiên, nhìn qua phương hướng Xiển giáo, trên khuôn mặt bình tĩnh nhìn không ra thâm thiển.

Thái Thượng thật sâu nhìn thoáng qua sau, liền không hề để ý tới chuyện này.

Bánh xe đại thế đang đi xuống dốc, lúc này đã dừng không được, chỉ có luôn đi về phía trước, mới có thể nhìn thấu một đường cơ hội kia.

Nếu lúc này người Phong Thần đã trần ai lạc định, như vậy chư Thánh cũng riêng phần mình an bài chuyện của mình, tranh thủ tại trong Phong Thần, để môn hạ tránh được một kiếp.

Khương Thượng cùng Thân Công Báo tại trong Xiển giáo, nhoáng cái liền mười mấy năm.

Mười mấy năm này, hai người đều do Nam Cực Tiên Ông dạy

bảo, nhưng tư chất hai người bất đồng, Thân Công Báo lúc này đã bước vào Tiên cảnh, Khương Thượng lúc này lại chỉ ở Luyện Khí Hóa Thần hậu kỳ.

Những năm này, Khương Thượng ăn tiên đan cũng không ít, nghe đạo cũng phi thường nghiêm túc, nhưng tư chất bình thường, đảo không có bao nhiêu tiến triển.

Nam Cực Tiên Ông thấy hắn hiếu học, tuy rằng tiến triển cực chậm, cũng kiên nhẫn dạy bảo hắn.

Về phần Thân Công Báo lúc này, lại sau khi gặp Nguyên Thủy một lần, liền phản bội Xiển giáo, chuyển bái Tiệt giáo, nhập môn hạ Thượng Thanh Thông Thiên.

Đối với việc này, trong lòng Khương Thượng đảo cực kỳ phức tạp.

Cùng nhau bái sư, nhưng Thân Công Báo tư chất khá tốt, đã nhập Tiên cảnh, tưởng rằng có thể phù dao trực thượng, lại không ngờ lúc này lại phản bội sư môn.

Thân Công Báo sau khi nhập Tiệt giáo, đảo được lọt vào pháp nhãn của Thông Thiên, ngẫu nhiên điểm hóa một chút, lúc này tu vi đã sắp bước vào Kim Tiên chi cảnh.

Xiển giáo không thích Yêu tộc, Thân Công Báo vốn là yêu thú hóa hình phản bội Xiển giáo, Tiệt giáo đông đảo sư huynh đệ đều thập phần đồng tình, cho nên đối với cái sư đệ ngang hàng này, đều cực kỳ nâng đỡ.

Thông Thiên lúc này, vì để cho môn hạ đệ tử tại trong Phong Thần kế tiếp chiếm cứ ưu thế có lợi, lần này liền khai đàn giảng đạo, tăng lên tu vi môn hạ đệ tử.

Nếu đã định ra các bằng thực lực tạo hóa, như vậy tự nhiên muốn

tăng lên thực lực, rốt cuộc mấy bên giao thủ, tự nhiên thực lực là quan trọng nhất. ...

Hồng Hoang, trên mặt đất.

Lần này Phong Thần nương theo lượng kiếp, tuy rằng không giống dĩ vãng, nhưng chung quy có chút bất đồng.

Người tu hành có thể sớm dự báo nguy cơ, tu vi càng cao, dự báo sự tình liền càng thêm chuẩn xác.

Lần này, cũng đồng dạng không ngoại lệ.

Tuy rằng lượng kiếp chưa đến, nhưng không ít Hồng Hoang đại năng đã dự báo được không ít sự tình.

Chương 410

So sánh ra, Thiên Đình lại có vẻ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Lần này, mặt ngoài chính là vì Thiên Đình, vì nhân thủ của Thiên Đình mà chuẩn bị, nếu đã như vậy, vậy thì nhẹ nhàng hơn nhiều.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện. "Đấu đi đấu đi!

Phản chính đối với Thiên Đình đều có lợi..." Hạo Thiên ánh mắt quét trên Hạo Thiên Cảnh, trong lòng thầm nghĩ.

Đông Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

Thông Thiên đang vì môn hạ giảng đạo, tăng lên thực lực môn hạ đệ tử, điểm này, Nguyên Thủy há lại sẽ không biết.

Thông Thiên không để thân truyền đệ tử môn hạ lên bảng, Nguyên Thủy lại càng không, cho nên lần này, cũng đang giảng đạo cho môn hạ, đề cao thực lực.

Trước mắt mà nói, ngoại trừ một Nhiên Đăng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Quảng Thành Tử là Đại La Kim Tiên hậu kỳ ra, những người khác, đảo kém vài phần tu vi.

Tình huống kế tiếp, chính là tứ giáo hỗn chiến, kẻ yếu, kẻ cơ duyên không đủ sẽ lên bảng. "Vi sư lần này giảng đạo, các ngươi phải ráng mà lắng nghe, hảo hảo tu luyện, Hồng Hoang kế tiếp sẽ không bình tĩnh, các ngươi cũng phải ứng phó kiếp nạn, tu vi chính là bằng trượng duy nhất, các ngươi phải nắm chắc!" Nguyên Thủy thần sắc nghiêm túc nhìn môn hạ chúng vị đệ tử, trầm giọng mở miệng nói.

Nghe vậy, chúng đệ tử trong lòng rùng mình, vội vàng bái nói: "Đệ tử cẩn tuân lão sư chi lệnh!" Ngoại trừ Xiển giáo ra, Tây Phương giáo lúc này cũng đang giảng đạo cho môn hạ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tự nhiên sẽ không để đệ tử của mình bạch bạch lên bảng, Tây Phương vốn nghèo kiết xác, nhân tài càng thưa thớt, thật vất vả mới thu được mấy hạt giống tốt, sao có thể để cho bọn họ đi làm công cho Hạo Thiên. ...

Hỗn Độn thế giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Nữ Oa nhìn Linh Châu Tử đang nô đùa, trên mặt nở rộ nụ cười hội ý.

Nơi này thanh tĩnh, Lục Áp đi đã nhiều năm, ngoại trừ Thải Phượng ra, liền chỉ còn lại có Linh Châu Tử.

Lần này biết được kiếp của Linh Châu Tử, liền tại trên Phong Thần Bảng ký tên hắn.

Cho nên lần này trở về, liền chuẩn bị mang hắn luân hồi vào trong Nhân tộc.

Nàng tự mình ra tay, mang theo Linh Châu Tử đi Lục Đạo Luân Hồi, để Hậu Thổ đưa Linh Châu Tử luân hồi.

Đối với yêu cầu như vậy, Hậu Thổ tự nhiên sẽ không cự tuyệt. ...

Hồng Hoang, Vô Lượng sơn mạch, trong Vô Lượng Cung.

Trên đại điện. "Ông!" Đột nhiên, Càn Khôn mở hai mắt, trong hai mắt tựa hồ chiếu rọi thương khung, phân khai âm dương cùng thiên địa, chỉ một cái liếc mắt, liền có thể làm cho chúng sinh trầm luân trong đó. "Oanh!" Sau khi tâm thần trở về, một cỗ khí tức đại đạo bàng bạc hạo hãn lập tức lấy hắn làm trung tâm quét ngang ra.

Lúc này, chúng đệ tử môn hạ thần sắc khiếp sợ nhìn hắn.

Sau một khắc, chúng đệ tử sôi nổi bái nói: "Đệ tử cung chúc lão sư tu vi tái tiến..." Nghe vậy, trên gương mặt đạm nhiên của Càn Khôn

hiện lên một nụ cười, vung tay lên, nâng bọn họ dậy, nói: "Không cần đa lễ, vi sư bất quá có điều cảm ngộ, nước chảy thành sông mà thôi!" Chúng đệ tử nghe thế, khẽ gật đầu, lão sư nhà mình vốn tích lũy thâm hậu, lần này đột phá, hiển nhiên là chuyện trong dự liệu.

Bất quá mặc kệ như thế nào, lão sư nhà mình đột phá, đều là một chuyện tốt, chứng minh thực lực càng thêm khủng bố.

Càn Khôn lúc này cũng không để ý đến thần sắc vui mừng của chúng đệ tử môn hạ, lúc này hắn đang âm thầm thể hội tình huống cảnh giới tự thân Đại Đạo viên mãn.

Cảnh giới này đối với tự thân hắn mà nói, xác thực cực kỳ quan trọng.

Sau khi tự thân đạt viên mãn chi cảnh, Càn Khôn đối với Đại Đạo của mình chưởng khống viên mãn, chỉ cần Càn Khôn vừa ra tay, liền có thể tùy tay chưởng khống tất cả lực lượng Đại Đạo của bản thân.

Tại trên một Đại Đạo này, trừ phi cảnh giới cao hơn hắn, nếu không thì, dưới sự chưởng khống của hắn, căn bản ảnh hưởng không được Đại Đạo và Quy tắc chi lực của hắn.

Trừ cái đó ra, sau khi Càn Khôn tự thân Đại Đạo viên mãn, cũng có thể hướng tới thiên địa càng cao hơn mà tiến phát.

Lại về sau, đó chính là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên tầng thứ, nếu ở trong Hồng Hoang, liền tương đương với tồn tại Thiên Đạo Cảnh, cũng chính là sức mạnh của Hồng Quân lão đạo sau khi hợp đạo.

Bất quá Càn Khôn muốn tấn thăng cảnh giới này, liền muốn lại diễn hóa mấy đạo nữa mới được, đối với việc này lúc này mà nói, đảo có không ít manh mối, sau lần này, đi đến Hỗn Độn một chuyến, liền không sai biệt lắm. "Tự thân Đại Đạo viên mãn chi cảnh, đối với việc

nắm giữ Càn Khôn chi đạo, xác thực đã đạt tới tình trạng hoàn mỹ.

Nếu lại đi lên, không biết sẽ là một cái trình độ như thế nào..." Càn Khôn trong tay khẽ động, cảm thụ Càn Khôn pháp tắc biến hóa sau, vừa lòng gật đầu.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn chi cảnh, tự thân Đại Đạo viên mãn, đều là một cái đột phá về chất.

Đi lên nữa, phỏng chừng liền lại là một thiên địa mới.

Càn Khôn trong lòng nghĩ, đảo có chút chờ mong.

Sau đó, Càn Khôn liền bắt đầu củng cố cảnh giới, cũng vì chuyến đi Hỗn Độn lần này làm thêm chút chuẩn bị.

Rốt cuộc Hỗn Độn hung hiểm, cho dù là Càn Khôn lúc này, đều không dám nói có thể toàn bộ ứng phó được. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Thương triều.

Phía đông Thương triều có một nơi tên là Trần Đường Quan.

Tổng binh Trần Đường Quan họ Lý, tên một chữ Tịnh, từ nhỏ tầm phóng đắc đạo chi nhân, muốn học tập đạo thuật.

Sau bái Nhân giáo ký danh đệ tử Độ Ách Chân Nhân làm thầy, học được ngũ hành độn thuật.

Chương 411

Nại hà thiên tư sở hạn, tiên đạo khó thành, cố chỉ có thể xuống núi, sau nhờ chiến công, được phong làm Tổng binh Trần Đường Quan, hưởng nhân gian phú quý.

Lý Tịnh có một phu nhân, tên là Ân thị, hai người sau khi thành thân, Ân thị vì Lý Tịnh sinh hạ hai người con trai.

Trưởng tử tên là Kim Tra, ấu niên thì bái nhập Ngũ Long Sơn Vân Tiêu Động Văn Thù Chân Nhân môn hạ.

Thứ tử tên là Mộc Tra, sau bị Cửu Cung Sơn Bạch Hạc Động Phổ Hiền Chân Nhân thu làm đệ tử.

Hai người con đều thành Xiển giáo môn hạ tam đại đệ tử.

Tại lúc sau, Ân thị lại lần nữa mang thai, chỉ là lần mang thai này lại phi đồng tầm thường, một lần mang thai hơn ba năm, vẫn luôn chưa có dấu hiệu sinh sản.

Lý Tịnh kinh hãi, trong lòng nghi lự, nếu không phải bởi vì thai khí không có chút nào yêu tà chi khí, Lý Tịnh chỉ sợ sớm đã chuẩn bị để Ân thị phá bỏ thai nhi, miễn cho sinh hạ di họa nhân gian.

Nhưng Ân thị mang thai hơn ba năm, cũng làm cho trong Trần Đường Quan lời đồn đại nhao nhao, có người nói thánh hiền giáng thế, cũng có người nói yêu nghiệt giáng thế, tóm lại chúng thuyết phân vân.

Lý Tịnh bản thân cũng chịu áp lực lời đồn đại, thường xuyên cùng Ân thị oán giận.

Lý Tịnh nói: "Đứa con này ở trong bụng ngốc hơn ba năm, lại chút nào không có dấu hiệu chào đời, xác thực kỳ quái, chẳng lẽ đạo hạnh

của ta còn thấp, nhìn không ra yêu nghiệt tà khí?" Ân thị vừa nghe lời Lý Tịnh, lập tức tức giận nói: "Đi cái đầu ông ấy, làm gì có yêu quái hài tử.

Thượng cổ thời đại, Tam Hoàng giáng thế chẳng phải đều ở trong bụng mẹ ngốc mấy năm sao?

Nếu đã không phát hiện thai nhi có yêu tà chi khí, vậy nói không chừng đứa nhỏ này thật là Nhân tộc đại hiền của chúng ta thì sao?

Đến lúc đó, người làm cha như ông cứ việc trộm vui đi!" Lý Tịnh vừa nghe, cũng không có nói nhiều.

Hắn nãi là người tu đạo, sự nghi thượng cổ cũng nghe Độ Ách Chân Nhân nói một ít.

Lúc trước Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông thị giáng thế, xác thực ở trong bụng mẹ ngốc mấy năm mới chào đời.

Hiện tại chỉ kỳ vọng đứa con của mình cũng là một vị Nhân tộc thánh hiền, nếu không muốn sinh ra một cái yêu nghiệt, nhất thế anh danh của hắn coi như hỏng rồi.

Lại nói Ân thị tại mang thai ba năm sáu tháng sau, cái bụng vốn nhiều năm không có động tĩnh, lại tại một ngày, Ân thị bỗng nhiên cảm giác đau đớn khó nhịn, đã có kinh nghiệm sinh hai đứa con Ân thị minh bạch, oan gia trong bụng muốn chào đời rồi.

Lý Tịnh cũng trước tiên được tin tức, vội vàng buông xuống việc vặt trong tay chạy về trong nhà, nôn nóng đi đi lại lại bên ngoài phòng sinh của Ân thị.

Tuy rằng đã là lần thứ ba làm cha, nhưng tâm tình này, vẫn như cũ giống như lần đầu tiên khẩn trương, hắn cũng lo lắng sinh ra, nãi là một cái yêu nghiệt.

Trong phòng truyền đến tiếng kêu thê thảm, mang theo thống khổ

khó nhịn, phảng phất tê tâm liệt phế, nghe được Lý Tịnh ở ngoài phòng trong lòng nôn nóng không thôi.

Trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Hy vọng thượng thiên phù hộ mẹ con bình an, ngàn vạn lần không cần xảy ra chuyện a." "A!" "Yêu quái!

Quái vật a!" Đột nhiên, bên trong gian phòng truyền ra tiếng kêu sợ hãi, trong thanh âm mang theo nồng đậm kinh khủng.

Ngay sau đó, bà đỡ đẩy cửa phòng ra, mang theo vài tên người hầu hoảng loạn chạy trốn ra, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi cùng sợ hãi, trong mắt đều là không thể tưởng tượng nổi, thật giống như nhìn thấy yêu ma quỷ quái vậy. "Không tốt..." Lý Tịnh trong lòng thầm kêu một tiếng, sự tình lo lắng nhất đã xảy ra, con trai hắn có khả năng là một cái yêu quái.

Như hôm nay bà đỡ đều chạy ra, nhưng thê tử còn ở bên trong, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Không kịp suy nghĩ nhiều, Lý Tịnh vội vàng mang theo bảo kiếm xông vào phòng. "Phu nhân, phu nhân, nàng không có việc gì chứ?" Lý Tịnh xông vào phòng, liền lớn tiếng hô, trong thanh âm mang theo nôn nóng cùng bất an.

Tại sau khi nhìn thấy thê tử sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, Lý Tịnh nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Không có việc gì là tốt rồi, tuy rằng nhìn qua cực kỳ suy yếu, nhưng không đến mức mất mạng.

Ân Thương, Trần Đường Quan, Tổng binh phủ.

Lý Tịnh nhìn phu nhân nhà mình không có việc gì, lúc này mới tính đi xem đứa con trai mới xuất thế.

Chỉ thấy Lý Tịnh quay đầu nhìn lại, lại thấy trên bàn có một vật

hình cầu bằng thịt đang nhảy nhót, không khỏi đồng tử co rụt lại, kinh kêu lên: "Cái gì đây?

Con trai ta đâu?

Chẳng lẽ bị yêu quái ăn rồi?" Chỉ thấy vật hình cầu bằng thịt lớn trường hứa trên bàn, tản ra hồng quang yêu dị, đang không ngừng đàn hồi, một hồi cao, một hồi thấp, quỷ dị yêu diễm.

Lý Tịnh đồng tử co rụt lại, ngay sau đó liền khóe mắt muốn nứt ra, trong mắt mang theo nồng đậm kinh khủng cùng bi thương, suy đoán con trai của mình bị quái vật ăn, lập tức trong lòng đối với đứa con trai đã chết kia bi thương không thôi. "Cheng!" Một tiếng kiếm ngâm, Lý Tịnh đã rút ra bảo kiếm trên người, mạnh mẽ chém về phía cục thịt kia, trong miệng hét lớn: "Ta chém chết yêu nghiệt ngươi!

Đền mạng cho con ta!" "Không cần a..." Thấy một màn này, thê tử Ân thị của hắn ở trên giường kêu lên, muốn nhào lên ngăn cản, đáng tiếc nơi nào tới kịp, không khỏi trong lòng sinh tuyệt vọng, thanh âm thê thảm ai thương, đó chính là thân sinh cốt nhục của nàng a. "Ông!" Bảo kiếm chém xuống, nhưng lại bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn trở, vô pháp chém xuống.

Lý Tịnh trong lòng kinh hãi, trừ cái đó ra, hắn từ trên cục thịt cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc.

Khí tức như vậy, hắn tại trên người hai đứa con trai khác cũng cảm nhận được. "Con trai của ta...

Cục thịt?" Lý Tịnh ngẩn người tại chỗ, bảo kiếm lập tức rơi trên mặt đất. "Ông!" Ngay tại lúc này, trong hư không phía trên cục thịt, lập tức hiện lên một đạo văn tự màu vàng: "Thiên sinh thần linh, không thể vọng động!" Lúc này, bên tai Lý Tịnh truyền đến một đạo thanh âm đạm nhiên, nghe xong, tâm thần chấn động, đại đạo nổ vang, thức hải hôn hôn trầm trầm, phảng phất muốn cứ thế trầm luân vào

Vô Gian Địa Ngục, trong lòng thăng không nổi một tia cảm xúc phản kháng.

Nếu đạo thanh âm này là nhằm vào hắn, có khả năng hắn lúc này đã ngã xuống. "Lý Tịnh, cẩn tuân Nhân Tổ chi ngôn..." Lý Tịnh thần tình thống khổ, trong miệng trầm giọng nói.

Thoại âm rơi xuống, hết thảy biến mất đến vô tung vô ảnh. "Hô!" Lý Tịnh trong lòng nhẹ đi, không ngừng thở dốc, vẻ khiếp sợ trong mắt không giảm phản tăng.

Nguồn gốc đạo thanh âm kia, hắn đã biết hiểu rồi.

Bất quản như thế nào, hắn đều không dám vi phạm lời Nhân Tổ, cho dù bảo hắn đi chết.

Chương 412

Rốt cuộc, Nhân Tổ chính là tổ tông của cả Nhân tộc, hắn chỉ là một thành viên Nhân tộc mà thôi. "Xem ra, con ta có đại tạo hóa..." Trong lòng chuyển niệm, Lý Tịnh liền biết hiểu một ít nội tình.

Cũng không phải con trai bị yêu quái ăn, mà là có đại tạo hóa, tạo hóa không bình thường.

Nếu không thì, làm sao có thể dẫn tới Nhân Tổ che chở.

Đó chính là Nhân Tổ a!

Có ai có thể có thù vinh như vậy?

Đừng nói che chở, có thể được Nhân Tổ nói một câu, hiện tại đều không có khả năng có, ngoại trừ con trai hắn. "Ba ngày..." Lúc này, sau khi văn tự biến mất, Lý Tịnh trong miệng nặng nề nói.

Trên kim văn nói rõ kỳ hạn ba ngày, bất quản kim văn nói thời gian gì, lời Nhân Tổ, Lý Tịnh cũng không dám không tin, liền xem tình huống sau ba ngày. ...

Ba ngày sau.

Cục thịt biến mất không thấy, đổi lại là một hài đồng ba bốn tuổi.

Vừa giáng thế liền mở miệng gọi 'Phụ thân và Mẫu thân!' Lý Tịnh đặt tên cho hắn, là Na Tra!

Lúc này, Lý Tịnh cũng thầm tự may mắn, nếu không phải kim văn cùng lời Nhân Tổ, hắn thật có khả năng bổ ra cục thịt, làm hỏng tạo hóa của Na Tra.

Nhìn tu vi lúc này của hắn, cư nhiên là Thái Ất chi cảnh, so với Chân Tiên chi cảnh, cao hơn chỉnh chỉnh hai cái giai vị.

Bất quá trong lòng hiểu rõ lai lịch của Na Tra, hắn liền cũng tiêu tan.

Nữ Oa nương nương tọa hạ đồng tử chuyển thế, thân phận như vậy, có tu vi này cũng là bình thường. ...

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, Bồng Lai thánh địa.

Trong Nhân Tổ Điện. "Đại ca, không ngờ Na Tra cư nhiên là Nương nương đồng tử chuyển thế, đảo có chút ngoài ý muốn..." Hữu Sào Thị nhìn hình ảnh trước mắt, trong miệng khẽ cười một tiếng nói.

Nếu không phải Toại Nhân Thị ra tay tương trợ Na Tra, chỉ sợ lúc này tạo hóa của Na Tra đã bị Lý Tịnh phá hỏng.

Về phần thân phận hắn, cũng là Toại Nhân Thị báo cho.

Thánh Mẫu tọa hạ Linh Châu Tử, cư nhiên chuyển thế vào Nhân tộc, tuy rằng Toại Nhân Thị không có nói rõ một ít chi tiết trong đó, nhưng bàng xao trắc kích chi gian, hắn cũng biết hiểu, Nhân tộc kế tiếp, sẽ có đại sự phát sinh.

Hơn nữa, có khả năng quan hồ Thánh Nhân, không chỉ là Nhân tộc, ngay cả Thánh Mẫu tọa hạ đồng tử đều chuyển thế vào Nhân tộc, có khả năng còn quan hồ mấy cái đại giáo kia. "Na Tra nên có một kiếp, lần này nãi là hạ phàm ứng kiếp..." Toại Nhân Thị nghe vậy, khẽ gật đầu nói, hai mắt như trời quang, thần niệm dịch thấu.

Nghe vậy, Hữu Sào Thị cùng Truy Y Thị gật đầu, chỉ là thần sắc chi gian, có chút ngưng trọng.

Nghe Toại Nhân Thị nói như vậy, bọn họ khẳng định suy đoán trong lòng rồi.

Ứng kiếp, kiếp từ đâu đến?

Ngoại trừ lượng kiếp, còn có cái gì có thể ảnh hưởng mấy

phương đại giáo đích.

Bởi vì từ hiện tại bắt đầu, hắn quan sát tứ giáo môn hạ, tựa hồ đã bắt đầu hành động.

Hiển nhiên, đại kiếp sắp giáng thế, Nhân tộc, có khả năng thủ đương kỳ trùng. "Không cần suy nghĩ quá nhiều, có một số việc, chúng ta không cần để ý tới, Thiên Đạo vận hành dưới, tự có quyết đoán...

Huống hồ, kiếp thế lần này, đối với Nhân tộc ngày sau mà nói, cũng tịnh phi không có chỗ tốt..." Toại Nhân Thị thản nhiên nhìn bọn họ một cái, đâu còn không biết trong lòng bọn họ nghĩ cái gì, lúc này thản nhiên mở miệng nói.

Hồng Hoang, Nhân tộc Ân Thương, Trần Đường Quan.

Lại nói Thái Ất Chân Nhân được Nguyên Thủy thánh mệnh, lúc này hướng về phía Trần Đường Quan chạy tới, chuẩn bị nhận Na Tra làm đồ đệ.

Hắn đã tính chuẩn ngày, vào đúng ngày Na Tra xuất thế mà đến.

Một đường ẩn vào tầng mây, không tiêu một lát, liền hạ xuống bên ngoài cửa nhà Lý Tịnh.

Tổng binh phủ, trong sân. "Lão gia, ngoài cửa có một đạo nhân cầu kiến?" Một người hầu hướng về phía Lý Tịnh củng thủ nói. "Nga?!" Lý Tịnh trong lòng hơi kinh hãi, ba ngày trước, trong văn tự kia nói rõ ba ngày sau sẽ có người thu Na Tra làm đồ đệ.

Trong lòng suy nghĩ một phen, Lý Tịnh đối người hầu nói: "Mau đi thỉnh đạo trưởng vào..." Không bao lâu, Thái Ất Chân Nhân liền được mời vào sân, vừa vào cửa, Thái Ất Chân Nhân liền nhìn thấy Lý Tịnh và Ân thị.

Nhưng quan sát Ân thị không giống bộ dáng sắp sinh, đảo giống

bộ dáng sinh xong rồi, trong lòng không khỏi phiếm nghi, chẳng lẽ lão sư và mình đều tính sai lầm rồi? "Ra mắt vị đạo trưởng này, không biết đạo trưởng tôn hiệu là gì, tu hành ở đâu?" Lý Tịnh phu phụ thấy một vị đạo nhân tiên phong đạo cốt, trong tay vắt phất trần tơ trắng, thân mặc thanh sắc đạo bào đi đến, Lý Tịnh trước tiên mở miệng hỏi. "Ta nãi là Xiển giáo môn hạ Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động Thái Ất Chân Nhân, ra mắt Lý đại nhân." Thái Ất Chân Nhân hơi hơi hành lễ nói, "Ta tính được đại nhân hôm nay hỉ đắc đệ tam tử, đặc biệt xuống chúc mừng, thuận tiện thu làm đồ đệ, không biết ý đại nhân như thế nào?" "Nguyên lai là Thái Ất Chân Nhân, Lý Tịnh có thất viễn nghênh, thỉnh lượng thứ!" Lý Tịnh hơi hơi củng thủ, chợt nói, "Chân nhân thu đồ đệ, Lý Tịnh tự nhiên nguyện ý, chỉ là khuyển tử lại không phải hôm nay xuất thế, mà là ba ngày trước..." "Ba ngày trước?!" Thái Ất Chân Nhân trong lòng kinh hãi, lão sư nãi là Thánh Nhân, hẳn là sẽ không tính sai, nhưng vì sao là ba ngày trước xuất thế?

Chẳng lẽ có biến số? "Đây, Na Tra..." Lời của Lý Tịnh kéo Thái Ất Chân Nhân đang xuất thần trở về.

Thái Ất Chân Nhân nhìn lại, chỉ thấy một hài tử ba bốn tuổi chạy tới, cũng không sợ người lạ, trực tiếp nhìn Thái Ất Chân Nhân, tròng mắt chuyển nha chuyển. "Chân nhân dục thu con làm đồ đệ, còn không mau bái sư?" Lý Tịnh kéo kéo tiểu Na Tra, cười nói.

Chương 413

Tiểu Na Tra lộ ra thần sắc giảo hoạt, sau đó dùng thanh âm non nớt nói: "Đệ tử Na Tra, bái kiến lão sư." Thái Ất Chân Nhân tuy rằng kinh ngạc về thời gian Na Tra xuất thế, nhưng lúc này thấy tư chất Na Tra lại tốt như thế, hơn nữa tiền thế nãi là Linh Châu Tử chuyển thế, quả thật không sai. "Tốt." Thái Ất Chân Nhân cười nói.

Sau đó, hắn liền đánh một bộ công pháp vào trong đầu Na Tra, lại tặng Na Tra mấy kiện linh bảo, có Hỗn Thiên Lăng, Càn Khôn Quyển cùng Phong Hỏa Luân.

Cuối cùng, tặng Lý Tịnh một thanh bảo kiếm.

Làm xong chuyện thu đồ đệ, Thái Ất Chân Nhân liền rời đi, không có trở về động phủ của mình, mà trực tiếp đi Ngọc Hư Cung, diện kiến sư tôn Nguyên Thủy. ...

Hồng Hoang, Đông Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Trên đại điện. "Lão sư, đệ tử tôn ý chỉ của ngài, đi đến Trần Đường Quan thu con thứ ba của Lý Tịnh làm đồ đệ, nhưng đệ tử đi rồi mới biết, đệ tử thế nhưng cùng ngày Na Tra xuất thế, sai biệt hơn ba ngày." Thái Ất Chân Nhân hướng về phía Nguyên Thủy củng thủ nói. "Lại có chuyện này?" Nguyên Thủy nghe vậy trong lòng cũng kinh ngạc, hắn chính là tính chuẩn thời gian bảo Thái Ất Chân Nhân đi, lấy tu vi Thánh Nhân, không đến mức tại trên ngày giờ xảy ra sai sót, nhưng theo Thái Ất nói, xác thực là sai rồi.

Chợt, Nguyên Thủy trong tay liên tục bấm đốt ngón tay, tính toán một chút, lại đại cảm khiếp sợ.

Na Tra quả nhiên xuất thế vào ba ngày trước, cùng lúc trước hoàn toàn không giống nhau.

Trong lòng trầm xuống, sau đó có chút kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ là vị kia ra tay?!" Lần này chuyện Phong Thần, cho dù là tứ giáo đệ tử, đều không rõ ràng nội tình, nhưng tình huống lúc này, Nguyên Thủy không khỏi suy đoán người quấy nhiễu thiên cơ, là đã biết hiểu nội tình Phong Thần lần này. "Theo lý thuyết, chuyện Phong Thần, không liên quan đến vị kia, như vậy hiển nhiên, hắn sẽ không ra tay.

Na Tra nãi là Nữ Oa đồng tử chuyển thế, Nhân Tổ Toại Nhân Thị thân phận đặc thù, lại là Nhân Tổ, lần này ra tay, ngược lại là có khả năng..." Nguyên Thủy trong lòng suy đoán, đáp án này, hắn tin tưởng sẽ không sai.

Chỉ bất quá, Nguyên Thủy không rõ chính là, Toại Nhân Thị vì sao phải quấy nhiễu thiên cơ, làm cho Thái Ất đi sai thời cơ, chẳng lẽ chỉ là tùy ý làm, không có hàm nghĩa nào khác?

Nhưng, lại cảm thấy không quá khả năng, phải biết rằng, tồn tại ở cảnh giới kia, nhất hành nhất động đều ẩn chứa đại đạo quỹ tích, cũng sẽ không hồ loạn ra tay, một khi ra tay định nhiên là có nguyên do.

Chỉ là, tạm thời không rõ mà thôi. "Thôi được, sai ba ngày thời cơ mà thôi, cũng không tính là đại sự, không sao cả..." Trầm ngâm hồi lâu, Nguyên Thủy trong lòng khẽ thở dài một tiếng nói. "Thái Ất, chuyện này ngươi không cần quản, làm tốt chuyện của ngươi là được..." Nghe vậy, Nguyên Thủy nhìn hắn thản nhiên nói. "Vâng, đệ tử cáo lui!" Thái Ất Chân Nhân thấy thế, thần sắc biến đổi, vội vàng củng thủ, chậm rãi lui xuống.

Thái Ất Chân Nhân sau khi rời đi, Nguyên Thủy ánh mắt nhìn về phía Đông Hải Bồng Lai thánh địa, thật lâu không nói. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc Ân Thương, Trần Đường Quan.

Thời gian vội vã, nhoáng cái liền lại vài năm trôi qua.

Tiểu Na Tra lúc này đã sáu bảy tuổi, tính tình tu luyện vài năm vẫn chưa sửa, vẫn như cũ ngoan bì như vậy, sấm họa, nhưng cũng may không có chọc ra đại phiền toái cho Lý Tịnh.

Lý Tịnh đối với việc này cũng mắt nhắm mắt mở, đứa nhỏ lai lịch bất phàm, lại có tiên trưởng che chở, lại bái tại dưới trướng Xiển giáo, chỉ cần không có đại phiền toái, cũng mặc kệ hắn.

Một ngày nọ, Na Tra một mình đi đến bờ Đông Hải, nhìn ra biển rộng mênh mông vô bờ, sóng lớn vô số chụp đánh vào trên đá ngầm, phát ra tiếng nổ vang thật lớn.

Hùng vĩ tràng cảnh như vậy, Na Tra vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, lập tức thu các loại pháp bảo, đi chân trần chạy ở trên bờ cát, đạp nước, đá cát, bắt cua, chơi đến vui vẻ vô cùng.

Lúc chơi đến hưng phấn, tiểu Na Tra cao hứng, trực tiếp lấy ra Hỗn Thiên Lăng, tại bờ biển khuấy động.

Hỗn Thiên Lăng là bảo vật gì, đó chính là Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực cực lớn.

Cho dù Na Tra không có cố ý thôi động, nhưng uy lực cũng đồng dạng không dung khinh thường, nhất thời mặt biển Đông Hải phụ cận bị khuấy động đến ba đào mãnh liệt, bọt nước ngập trời, sinh linh trong biển phụ cận sôi nổi chạy trốn.

Không chỉ như thế, Đông Hải Long Cung thân tại đáy biển sâu, lúc này cũng có chút lay động, chấn động không thôi.

Ngao Quảng vội vàng dò hỏi tả hữu thị tòng, vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng tả hữu thị tòng đều không biết, sau đó liền vội vàng truyền lệnh Tuần Hải Dạ Xoa, để hắn đi ra ngoài nhìn xem, tột cùng là chuyện gì xảy ra, thế nhưng chấn động Đông Hải.

Tuần Hải Dạ Xoa đi lên mặt biển, thấy thân ảnh Na Tra, lập tức liền muốn bắt Na Tra.

Na Tra thấy Dạ Xoa sinh đến xấu xí, lại muốn bắt mình, trong lòng cũng giận dữ, liền cùng hắn động thủ, không quá hai cái, liền đem Tuần Hải Dạ Xoa đánh chết. "Súc sinh, chết thì chết xa một chút, làm gì không có việc gì chạy tới tìm ta, hỏng rồi hứng thú của tiểu gia." Na Tra tuy rằng lần đầu tiên sát sinh, nhưng Na Tra lại không có bất luận cảm giác gì, thật giống như chuyện thường ngày vậy, cũng hứa là thông tính của cái thế giới này.

Cá lớn nuốt cá bé, cường giả vi tôn.

Sau đó, chỉ thấy Na Tra nâng một chân liền đem thi thể Tuần Hải Dạ Xoa đá ra biển sâu, thấy nơi này một lần nữa khôi phục bộ dáng vừa rồi, tâm tình Na Tra cũng tốt hơn, lại tiếp tục nô đùa.

Trong Đông Hải, Dạ Xoa vừa chết, Ngao Quảng trong Long Cung liền đã biết hiểu.

Trong lòng tuy rằng kinh hãi, nhưng lại do dự, không có lập tức xuất binh.

Tuy nói Long tộc không sợ chuyện gì, nhưng ra tay đối phó một tên tiểu nhi Nhân tộc, thật sự kéo không xuống cái mặt mũi này.

Liền tại lúc này, Tam Thái Tử Ngao Bính đi vào, dò hỏi nguyên do xong, chỉ nghe Tam Thái Tử nói: "Việc này nãi là Nhân tộc gây sự trước, liền tính vấn tội, Long tộc ta cũng không sợ, phụ vương chớ lo lắng, hài nhi đi đến giải quyết..." Trong lòng trầm xuống, Ngao Quảng đối hắn nói: "Không thể lỗ mãng, để hắn rời đi Đông Hải là được..." Chuyện con gái Thần Nông, vẫn như ngày hôm qua, Ngao Quảng cũng không dám lại sơ ý.

Nếu lại đến một lần, Ngao Quảng tin tưởng, Nhân tộc sẽ không

giống lần trước như vậy, rốt cuộc người chấp chưởng Nhân tộc lúc này, cũng không phải Nhân Hoàng Thần Nông.

Ứng Long lúc trước tương trợ, có một phương diện chính là muốn tu hảo quan hệ giữa hai tộc.

Hắn cũng kiến thức qua thực lực đáng sợ của Nhân Hoàng Hiên Viên.

Bán bộ Hỗn Nguyên, ngay cả Chúc Long tộc trưởng cũng chưa đạt tới thực lực, Nhân tộc một cái Nhân Hoàng liền đã đạt tới rồi.

Hơn nữa, còn có hai vị Nhân Hoàng và bốn vị Đại Đế, thực lực bực này, Long tộc lúc này không tiện trêu chọc.

Chương 414

Lúc này Long tộc đại sự cũng sắp tới, kẻ địch thiếu một cái là tốt một cái.

Đây cũng là một nguyên nhân lớn nhất khiến Ngao Quảng biết hiểu Na Tra đánh chết Dạ Xoa mà không có đi đến tìm phiền toái. "Hài nhi đã biết!" Ngao Bính gật đầu, sau đó liền mang theo mấy trăm tôm binh cua tướng, tay xách Họa Kích liền ra Long Cung, hướng về phía bờ biển. "Ai!" Thật lâu sau, Ngao Quảng trong miệng than dài một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Ngao Bính điểm binh xuất hải, thanh thế to lớn, chỉ thấy hơn trăm dặm nãi là mây đen hội tụ, sóng lớn trào dâng, như cùng núi lớn, hải lãng rống giận, bôn đằng gào thét, sóng biển dựng đứng, trực tiếp thiên tế, pha vi hùng vĩ.

Tuy rằng Ngao Quảng cảnh cáo không thể làm loạn, nhưng nếu lúc này không phải lỗi của Long tộc, tổng muốn cấp Na Tra một cái giáo huấn.

Na Tra thấy sóng lớn này, nơi nào gặp qua, chỉ cảm thấy hảo ngoạn, kinh hô: "Thật lớn nước a!" Trên hải lãng, Ngao Bính lộ ra thân hình, lớn tiếng quát: "Là kẻ nào đánh chết Tuần Hải Dạ Xoa Long Cung ta?" Văn ngôn, Na Tra lại không có một tia sợ hãi, sắc mặt không sợ hướng về phía Ngao Bính nói: "Là ta." "Ngươi là người phương nào?" Ngao Bính hỏi, hắn biết là Na Tra làm, nhưng đối với thân phận Na Tra lại không biết, không thể so với Dạ Xoa, bảo vật trong tay Na Tra có thể nhìn ra bất phàm, hài tử như vậy, thân phận tự nhiên bất phàm. "Ta nãi là Trần Đường Quan Tổng binh Lý Tịnh đệ tam tử Na Tra, phụ thân ta nãi là nhất trấn chi chủ, trấn thủ nơi này.

Ta tại đây nô đùa, tên Dạ Xoa kia mắng ta, ta liền đánh chết hắn, lại có gì sai?" Na Tra không thèm để ý nói.

Nghe vậy, Ngao Bính giận dữ, đánh chết Dạ Xoa, chút nào không hối cải, cư nhiên còn dương dương tự đắc, không khỏi nộ xích nói: "Tên tặc tử, đem người đánh chết, còn tại đây hồ ngôn loạn ngữ!" Ngao Bính lúc này, nơi nào còn nhớ rõ Ngao Quảng cảnh cáo, định muốn đem Na Tra bắt lấy.

Chỉ thấy Ngao Bính đem Họa Kích trong tay rung lên, sát khí quay cuồng, hướng về phía Na Tra nghênh diện bổ tới.

Na Tra thấy Ngao Bính Họa Kích tập kích tới, cũng không sợ, thân thể nhỏ xinh linh lung, nhẹ nhàng nhoáng lên, liền tránh thoát, sau đó hướng về phía Ngao Bính hỏi: "Ngươi lại là người phương nào, báo thượng tên họ, sao có thể vô cớ động thủ?" Ngao Bính nghe xong, dừng lại công kích, nói: "Ta nãi là Đông Hải Long Vương Tam Thái Tử Ngao Bính, ngươi to gan lớn mật đánh chết Long Cung Dạ Xoa, quấy nhiễu Long Cung an ninh, hôm nay định muốn đem ngươi bắt lấy..." Na Tra vừa nghe, lại cười nói: "Nguyên lai là con của Ngao Quảng, khẩu khí tiểu nê thu đảo không nhỏ, ta cũng không sợ, cho dù là lão nê thu kia tới, ta cũng dám lột da hắn." Vốn nộ hỏa sung xích lồng ngực Ngao Bính lúc này rốt cuộc áp không được lửa giận, bột nhiên nộ xích nói: "Tức chết ta rồi, tiểu tặc, thật là vô lễ!" Ngao Bính thật sự động chân nộ, Họa Kích trong tay nhanh chóng vũ động, tiếng xé gió vang lên, hướng về phía Na Tra liên tục đâm tới.

Hồng Hoang, nhân tộc, bên bờ Đông Hải.

Đối mặt với công kích từ họa kích của Ngao Bính, Na Tra không hề sợ hãi, Càn Khôn Quyển trong tay lay động, kim quang rực rỡ, đoạt nhật sinh huy, đánh về phía binh khí của Ngao Bính.

Trong khoảnh khắc, giữa không trung tiếng kim sắt leng keng

không dứt, chấn động điếc tai, chỉ trong nháy mắt hai người đã giao chiến hơn trăm hiệp.

Na Tra tuy rằng pháp bảo lợi hại hơn Ngao Bính, nhưng khả năng cũng là mới vừa cùng người đánh nhau, cho nên nhất thời giữa hai người đảo đánh đến khó phân thắng bại, ngươi tới ta đi.

Hồng Hoang, Đông Hải chi ngoại, Bồng Lai thánh địa.

Trong Nhân Tộc Điện. "Đại ca, dĩ tính tình của Na Tra, e rằng sẽ giết Ngao Bính mất?" Hữu Sào Thị mặt mang vẻ ngưng trọng, không phải quan tâm sinh mệnh Ngao Bính, mà là Ngao Bính nếu chết, e rằng chuyện này không cách nào thiện liễu, Trần Đường Quan giáp ranh Đông Hải, e rằng bách tính trong đó liền phải tao ương. "Bất quá Na Tra thân phận đặc thù, Đông Hải chưa chắc dám tìm cừu..." Truy Y Thị nghe vậy, mở miệng nói.

Tích nhật Long tộc Ngao Quảng ngũ tử Ngao Loan chết trong tay Nhân tộc, nhưng lúc đó, Long tộc dù sao đuối lý, nhưng hiện tại bất đồng, xét cho cùng, là Na Tra ra tay trước.

Nếu Ngao Bính thật sự chết trong tay Na Tra, vậy thì cho dù Ngao Quảng không dám làm loạn, cũng phải đòi một cái công đạo.

Toại Nhân Thị nghe xong, chậm rãi mở hai mắt, nhìn về phía Đông Hải, lúc này, Na Tra đang cùng một con thần long giao chiến, không bao lâu liền áp chế thần long mà đánh, mỗi chiêu đều là tử thủ, xem ra là muốn tru sát con rồng này. "Ngao Bính không phải địch thủ của Na Tra, Na Tra xác thực muốn tru sát Ngao Bính..." Toại Nhân Thị chậm rãi mở miệng nói: "Về phần Long tộc, lần này xác thực có lý do xuất thủ, bất quá chưa chắc dám đánh, nhưng muốn đòi thuyết pháp, hoặc là thủy yêm Trần Đường Quan, bọn hắn làm được..." Nghe vậy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị giật mình.

Ngày xưa Ngao Quảng cũng dám che chở Ngao Loan, không giao

cho Thần Nông xử trí, nếu không phải Toại Nhân Thị hàng lâm Đông Hải, chọc cho Chúc Long đích thân xuất thủ.

Vậy thì lúc đó, Nhân tộc e rằng thật sự đã cùng Long tộc giao thủ rồi, kết quả hiển nhiên dễ thấy.

Nhân tộc có Toại Nhân Thị tại, tức tiện là Chúc Long cũng xa xa không phải đối thủ, cho nên lúc đó, Chúc Long lựa chọn con đường chính xác nhất, giao ra Ngao Loan, ổn định quan hệ hai tộc.

Hiện giờ, Ngao Bính nếu thân chết, Long tộc tuy rằng không dám tiến công Nhân tộc, nhưng một cái Trần Đường Quan, Ngao Quảng vẫn dám động, dù sao lá gan của hắn cũng không nhỏ.

Không dám vi kháng mệnh lệnh của Nhân Hoàng, nhưng khu khu một cái Trần Đường Quan, hắn dám làm. "Nếu như thế, bách tính Trần Đường Quan chẳng phải gặp tai ương sao?" Hữu Sào Thị nhíu mày, trầm giọng nói.

Tuy rằng không can thiệp chuyện Nhân tộc, nhưng chuyện Nhân tộc bạch bạch hy sinh, xác thực nhìn không được, dù sao hắn cũng là Nhân Tổ.

Toại Nhân Thị liếc nhìn một cái, trong lòng suy tính, mở miệng nói: "Đã như vậy, vậy liền ngăn cản Na Tra chém giết Ngao Bính, cho hắn một cái giáo huấn là được rồi..." Nghe vậy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị hiểu ý, tán đồng gật đầu.

Giáo huấn của Toại Nhân Thị, tự nhiên là muốn chết nhưng lại chết không được loại kia, sau đó dưới tình huống đó, ngăn cản Na Tra.

Như vậy, Ngao Quảng cũng không dám tìm cừu, dù sao người không chết, tự nhiên không dám.

Thấy vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, sau đó ánh mắt lần nữa rơi vào trận chiến trên Đông Hải, chờ đợi thời khắc mấu chốt xuất thủ, ngăn

cản Na Tra chém giết Ngao Bính.

Cùng lúc đó, trong Nhân Hoàng Điện.

Tam Hoàng Ngũ Đế, tám vị Nhân Hoàng lúc này cũng chăm chú nhìn trận chiến giữa Na Tra và Ngao Bính.

Đặc biệt là Thiên Hoàng Phục Hy, lúc này bất đắc dĩ lắc đầu.

Tính tình Na Tra hắn sao có thể không biết, tại chỗ muội muội Nữ Oa của hắn, cũng không thiếu việc gây họa.

Không chuyển thế Nhân tộc thì thôi, yêu thích gây họa đều ở trên trời, nay Na Tra chuyển thế, ứng kiếp, lại cấp Nhân tộc gây họa.

Nhưng chuyện này không cần bọn hắn can thiệp, liền tĩnh quan kỳ biến.

Đông Hải chi bạn, trên mặt biển.

Mặt biển quay cuồng, ba đào kinh phách, cuốn lên ngàn tầng sóng.

Bốn phía sóng nước ngưng tụ thành sơn phong, trên mặt biển hải phong gào thét, bỗng nhiên, một cột nước đen hình phễu thô to phóng lên tận trời, cấp tốc xoay tròn, phi tốc di chuyển về phía đại hải thâm xử.

Cột nước dần dần dâng cao, sau đó đã có mấy chục dặm cao thấp, hơn mười dặm phẩm chất, giống như kình thiên chi trụ.

Đầy trời mây đen mật bố, thương khung ảm đạm, nhật nguyệt vô quang, âm phong nộ hống không dứt.

Tại trong đám mây đen kia, lại bỗng nhiên bạch quang lấp lóe không đoạn, thỉnh thoảng truyền ra tiếng nổ vang như sấm rền.

Trong mây đen, Long Tam thái tử Ngao Bính trong tay họa kích liên tục run lên, thân kích trường minh, một đạo thanh mang thổ xuất hơn mười trượng, sắc bén vô cùng, hóa thành mấy trăm đạo, tung

hoành liên tảo.

Na Tra thấy vậy, tựa hồ trời sinh biết thần thông, chỉ thấy đem Càn Khôn Quyển trong tay ném ra, từng vòng từng vòng bạch quang dập dờn, hóa thành vô số quang hoàn, đem những kích mang kia nhất nhất thu vào trong quang quyển, thanh mang hồ loạn phi vũ, lại bị Càn Khôn Quyển khắc chế gắt gao, tránh thoát không ra.

Chương 415

Trên mặt biển, cột nước liền thiên, tiếng gió thê lương, đầy trời bọt nước dũng động.

Ngao Bính trong lòng không khỏi thầm nghĩ: "Tiểu tử này không mắc lừa ta." Hắn nhanh chóng vũ động họa kích trong tay, đem bạch quang của Na Tra cản lại, bỏ qua chiến trường chỗ này, thân mình nhoáng một cái, liền bay vào trong thiên tế, trong miệng lẩm bẩm niệm chú ngữ.

Ngay sau đó, họa kích trong tay chỉ xuống phía dưới, khoảnh khắc gian phía dưới một đám bọt nước liền bắt đầu trở nên hàn lãnh, hàn khí bức người, gió lạnh tàn phá bừa bãi, sương trắng quay cuồng.

Trong nháy mắt, chỉ thấy trên mặt nước liền kết xuất băng trắng, từng đạo kình thiên thủy trụ lúc này đều thành băng trụ, đứng sừng sững giữa hải thiên, tinh oánh dịch thấu, dương quang chiếu rọi, có thể phản xạ ra quang mang.

Tại trong những băng trụ kia, Na Tra tay trái Hỗn Thiên Lăng, tay phải Càn Khôn Quyển, tứ chi trương dương, nộ mục viên tĩnh, lại bị hải băng đóng băng, không được động đậy. "Tiểu tặc, ngươi ngược lại là khiêu khích a, thật là kiêu ngạo, như kim bị ta khốn trụ rồi chứ.

Hừ!" Ngao Bính vung vẩy cánh tay vừa mới chém giết có chút tê mỏi đau nhức, nhìn Na Tra bị phong ấn trong băng trụ, kêu lên, trên mặt hiện lên một tia lệ sắc.

Lúc này, hắn cũng động một tia sát tâm.

Những băng trụ này có thể khốn trụ Na Tra, uy năng cũng không nhỏ.

Ngao Bính là Long tộc, trời sinh tinh thông hô phong hoán vũ chi thuật, giá ngự hải thủy chi lực càng không cần phải nói, thuật hóa nước thành băng cũng có khắc khổ luyện tập.

Nhưng vào lúc này, lại thấy băng trụ kia bắt đầu nhanh chóng dung hóa, trong nháy mắt, băng trụ từng vòng từng vòng thu nhỏ, chỉ còn lại trượng hứa lớn nhỏ, trong đó từng trận khí tức cường đại bính phát ra.

Thấy vậy, Ngao Bính trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, vội vàng vận chuyển thần thông, muốn đem Na Tra oanh tạc thành vụn băng.

Đột nhiên, trong băng trụ, Na Tra hai mắt phóng xuất diệu nhãn thần quang, ngay sau đó, tiếng răng rắc không ngừng vang lên, trên băng trụ xuất hiện vô số vết nứt, tịnh cấp tốc hướng ra ngoài khuếch đại. "Oanh long!" Na Tra song tí triển khai, bạo quát một tiếng, băng trụ kia tạc liệt, băng vụn tứ xạ, như mưa đá rơi xuống.

Na Tra thừa cơ hội này, đem Càn Khôn Quyển trong tay ném ra, kim quang đại thịnh, trong tiếng hô khiếu tạp trúng ngực Ngao Bính, đánh cho Ngao Bính đảo bay ra ngoài, một đường thổ huyết không dứt. "Ngao!" Bị một đứa nhỏ trọng thương, Ngao Bính trong lòng dị thường chấn nộ, trong miệng nộ hống một tiếng, hiện ra nguyên hình, nãi là một đầu Bạch Long, dài mấy trăm trượng, thông thể ngân quang lấp lóe, như băng tự tuyết.

Bạch Long kia nộ hống một tiếng, động chân nộ, năm móng vuốt mở ra, long trảo cự đại mang theo thao thao hung khí hướng tiểu Na Tra chộp tới.

Trong điện quang hỏa thạch, nguy hiểm vạn phần, một kích này Ngao Bính sử xuất tự thân tối cường lực độ. "Hống!" Nếu là hài đồng bình thường tại dưới hung uy như thế, tất định dọa đến không dám

động đậy, run lẩy bẩy.

Nhưng Na Tra là ai, nãi là Tiên Thiên Linh Bảo Linh Châu Tử hàng thế, đối ứng sát kiếp trung đệ nhất khỏa sát tinh, có thể nói sâu trong linh hồn bản chất mang theo một cỗ sức mạnh bàng đại.

Như kim thấy Ngao Bính hạ sát thủ, không khỏi kích thích hung khí sâu trong linh hồn Na Tra.

Chỉ thấy trong miệng Na Tra phát ra một tiếng như mãnh thú tê hống, thân thể kiều nhỏ bỗng nhiên nhảy một cái, chân đạp Hỗn Thiên Lăng trùng thiên mà lên, hiểm lại càng hiểm tránh thoát. "Nghiệt long thế mà dám giết ta!" Na Tra nộ hống, tại trên mặt biển cùng thần long kích đấu, sức mạnh cường hoành sâu trong linh hồn hung dũng bạo xuất, đại khiếu nói: "Hôm nay nhất định phải cho ngươi biết sự lợi hại của ta." Chỉ thấy Na Tra một cái xoay người, thình lình ngồi lên đầu Bạch Long, một đôi tay nhỏ tóm lấy sừng rồng, trực tiếp đem Bạch Long coi như tọa kỵ, lôi kéo ngao du thiên tế. "Na Tra, mau thả bản thái tử ra, nếu không muốn ngươi đẹp mặt." Ngao Bính trong lòng nộ hỏa trung thiêu, đường đường Đông Hải Tam thái tử, cư nhiên bị một đứa nhỏ coi như tọa kỵ, cưỡi ngao du. "Hừ, muốn giết ta, ta thả ngươi, không có cửa đâu!" Tiểu Na Tra trong miệng hừ lạnh nói, dứt lời, cầm Càn Khôn Quyển trong tay, trực tiếp hướng về phía nghịch lân của Ngao Bính đập tới. "Oanh!" Trực tiếp đem Ngao Bính đập đến trọng thương, từ trên không trung trụy lạc xuống, đụng tại trên bờ cát, thoi thóp, tựa hồ muốn vẫn lạc tại đây.

Tiểu Na Tra xoay người nhảy xuống đầu rồng, đem Càn Khôn Quyển đeo về cổ, tay nhỏ phủi phủi, nhảy nhót muốn rời đi.

Chưa đi được mấy bước, bỗng nhiên dừng lại, tròng mắt chuyển động.

Không khỏi thầm nghĩ: "Gân rồng Bạch Long nhận tính cực tốt, ta

bóc long gân, trở về cấp cha buộc khôi giáp." Lập tức, hắn đi trở về, tay nhỏ đặt tại trên đầu rồng, chuẩn bị bóc long gân.

Tiểu Na Tra xả điệu mấy khối long lân, trên đầu Bạch Long đã máu tươi đầm đìa.

Na Tra thấy vậy, lại trên mặt vui vẻ, bởi vì nhìn thấy long gân, đưa tay liền hướng long gân chộp tới. "Ông!" Tiện tại lúc này, một cỗ khí tức hạo hãn lập tức bao trùm, định trụ Na Tra. "Nha, thật ngoan bì, giáo huấn một chút là tốt rồi, nếu đánh chết, Ngao Quảng định nhiên tìm cừu, giới thì bách tính Trần Đường Quan khả năng gặp tai ương..." Bên tai Na Tra vang lên một đạo thanh âm đạm nhiên, trực đạt tâm thần.

Tức tiện là Na Tra, lúc này đều thăng không nổi tảy may tâm lý phản kháng, cỗ sức mạnh này tựa hồ có chút quen thuộc, mấy hơi thở sau, hắn nhớ ra lúc mới xuất thế, liền là cỗ sức mạnh này cứu hắn và ban tạo hóa.

Đã là cỗ sức mạnh này, vậy định nhiên sẽ không gia hại hắn.

Tại dưới đạo thanh âm kia, Na Tra cư nhiên không có biện pháp phản đối, trong lòng tràn đầy ý niệm đáp ứng. "Ân, Na Tra nghe lời tiền bối!" Na Tra khuôn mặt nhỏ nghiêm túc, trọng trọng gật đầu.

Ngao Bính lúc này thân chịu trọng thương, nếu vừa rồi Na Tra hạ thủ, vậy hiện tại thật sự vẫn lạc rồi.

Tuy rằng không sợ Long tộc, nhưng cũng không tốt cấp cho một cái lý do để Long tộc xuất thủ, làm cho bách tính Trần Đường Quan gặp tai ương.

Thanh âm Toại Nhân Thị lần nữa vang lên: "Về nhà đi, sự tình tiếp theo không cần để ý nữa..." Dứt lời, một cỗ sức mạnh bao trùm, sau đó Na Tra liền đã biến mất tại chỗ. "Việc này, đến đây là kết thúc,

Đông Hải không được lấy cớ này đối với bách tính Trần Đường Quan xuất thủ..." Trong thiên không, vang lên thanh âm của Toại Nhân Thị.

Thoại âm rơi xuống, liền thấy một đạo kim quang lóe lên, sau đó Ngao Bính liền bị tống nhập vào trong Đông Hải. "Cẩn tuân Nhân Tổ chi ngôn!" Đã là Toại Nhân Thị mở miệng, Ngao Quảng tự nhiên không dám bất tôn.

Tuy rằng Ngao Bính lần này thân chịu trọng thương, nhưng Toại Nhân Thị xuất thủ, đảo cũng có thể được một tia tạo hóa, cũng không tính là tổn thất.

Về phần chuyện cùng Na Tra, song phương đều không thể nói ai nhất định đúng.

Nhưng hiện tại Toại Nhân Thị đã mở miệng, hơn nữa Ngao Quảng đều không dám lại tìm cừu, bằng không mà nói, miệt thị Nhân Tổ chi ngôn, miệt thị Hỗn Nguyên chi ngôn, nộ hỏa như vậy, hắn không tiếp nổi.

Cho nên, việc này liền như vậy dừng lại.

Sau khi Ngao Quảng mở miệng, cỗ sức mạnh bao trùm Đông Hải chi bạn liền biến mất vô ảnh vô tung, nơi đây lần nữa trở lại bình tĩnh.

Đông Hải chi ngoại, Bồng Lai thánh địa.

Chương 416

Nhân Tổ Điện.

Toại Nhân Thị chậm rãi thu hồi ánh mắt, khí tức trên thân lần nữa bình tức xuống. "Như thế, việc này liền không có dẫn phát ảnh hưởng quá lớn..." Hữu Sào Thị gật đầu, mở miệng nói.

Ngao Bính không chết, Ngao Quảng cũng không dám có dị động, nếu dám động đến bách tính Trần Đường Quan, cổ kế Long tộc cũng không bảo vệ được hắn. "Việc này đã xong, sự tình tiếp theo, liền muốn mở ra đại kiếp, cũng không cần để ý tới nữa, an sinh tu luyện là được..." Toại Nhân Thị nhìn hai người, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, hai người thần sắc ngưng trọng, Toại Nhân Thị đây là chính diện nói cho bọn hắn đại kiếp sắp giáng lâm.

Bất quá đã không cần để ý tới chuyện Nhân tộc, vậy nghe theo là được, tiếp theo hảo sinh tu luyện. "Chúng ta đã hiểu!" Hai người liếc nhìn nhau, gật đầu nói.

Toại Nhân Thị khẽ gật đầu, sau đó liền nhắm chặt hai mắt, tiếp tục tham ngộ.

Thân tại Thánh Mẫu Cung, Nữ Oa đối với việc này tự nhiên cũng biết hiểu, bất quá cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu mà thôi.

Đã việc này không có vấn đề gì, vậy cũng không cần để ý tới.

Tiếp theo, Phong Thần chi kiếp sắp mở ra, nàng liền không định đi quan chú nữa, để tứ giáo đi so tài là được.

Lúc này, Na Tra sau khi trở về nhà, bởi vì trên thân có sức mạnh của Toại Nhân Thị tàn lưu, cho nên Lý Tịnh tuy rằng tức giận nhưng vô khả nại hà, đảo cũng mặc kệ hắn.

Cũng may, việc này không có đạt đến tình trạng không thể vãn hồi, coi như là tốt rồi.

Thời gian tiếp theo, Lý Tịnh liền ước thúc hành vi của Na Tra, không cho hắn gây họa nữa.

Trong Trần Đường Quan, lúc này liền khôi phục lại sinh hoạt dĩ vãng.

Tây Phương đại lục, trên Linh Sơn.

Bên Bát Bảo Công Đức Trì. "Sư huynh, lần này Phong Thần chi kiếp, là cơ hội để Tây Phương ta hưng thịnh..." Chuẩn Đề trên mặt lộ ra một nụ cười, đối với Tiếp Dẫn nói.

Lần này Phong Thần chi kiếp, hoặc hứa là một cái trọng yếu chuyển chiết điểm, đối với Tây Phương mà nói, hoặc hứa là hy vọng đại hưng.

Đương nhiên, chỉ cần hảo hảo mưu hoa mới được, dù sao ba vị kia cũng không phải dễ đối phó, muốn ở trong đó mưu cầu chỗ tốt, tự nhiên muốn có sở tính toán.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn gật đầu, nói: "Sư đệ lời ấy rất đúng, Tây Phương hưng, chúng ta mới có cơ hội..." Chuẩn Đề gật đầu, hiểu ý trong lời nói của Tiếp Dẫn, hai người còn nợ Thiên Đạo hoành nguyện, chỉ có đại hưng, mới có cơ hội trả một ít công đức.

Chuẩn Đề trong lòng nói: "Kiếp này không tầm thường, sợ là lại có người xuất thủ..." "Chỉ cần có thể mưu hoa kỳ trung chi lợi, như thế cũng là chuyện không có biện pháp..." Tiếp Dẫn lắc đầu, nói.

Chuẩn Đề nghe xong, không có lại mở miệng.

Hồng Hoang, Nhân tộc, Thương triều.

Kể từ sau khi Đế Tân kế vị, đại lực phát triển nông tang, năng lực

sản xuất của Nhân tộc được đề thăng cực đại, quốc lực cường thịnh.

Mấy năm sau, một ngày nọ, Đế Tân như thường lệ xử lý chính sự, nhìn mãn triều văn võ đứng hai bên trái phải, Đế Tân cũng không khỏi hài lòng không thôi.

Lúc này trên triều đường, văn có Thái sư Văn Trọng, võ có Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ, văn có thể định quốc, võ có thể an bang.

Đại Thương dưới sự cai trị của Đế Tân mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, tám trăm trấn quốc chư hầu đều triều phục Thương.

Nhưng tâm tình tốt của Đế Tân hôm nay xác thực không có kéo dài bao lâu, biên quan có báo gấp, gia cấp công văn đến Triều Ca, Bắc Hải Viên Phúc Thông suất lĩnh bảy mươi hai lộ chư hầu phản lại Thương triều.

Đế Tân đại nộ, nguyên bản đang hưởng thụ phong công vĩ tích, đột nhiên nuốt phải một con ruồi nhặng, có thể nói như hóc xương ở họng, không nhả ra không thoải mái.

Tùy sau, Đế Tân nhậm mệnh Văn Trọng làm Binh Mã Đại Nguyên Soái, suất binh trấn áp Bắc Hải phản loạn.

Văn Trọng xuất sư Bắc Hải, trấn áp phản loạn, ba năm không về Triều Ca, Đế Tân những năm này sớm đã khống chế triều cục.

Một ngày nọ Đế Tân lâm triều, chỉ thấy văn võ bá quan phân liệt hai bên.

Đế Tân phất phất tay, bên cạnh Đương Giá Quan đại hảm nói: "Có việc dâng tấu, không việc bãi triều." Thoại âm vừa dứt, chỉ thấy trong hàng văn thần đi ra một người, chính là Thủ tướng Thương Dung.

Chỉ thấy hắn tiến lên bái nói: "Thần Thương Dung có việc tấu, ngày mai mười lăm tháng ba là ngày đản sinh của Nhân tộc Thánh Mẫu Nữ Oa nương nương, thần thỉnh bệ hạ giá lâm Nữ Oa miếu, vì

Nữ Oa nương nương tiến hương cầu phúc." Đế Tân hỏi: "Không biết Nữ Oa nương nương có công đức gì, trẫm thân là vạn thừa chi tôn, Nhân tộc chi chủ, cũng phải di giá đi cầu phúc cho nàng?" Nghe vậy, Thương Dung đáp: "Nữ Oa nương nương sáng tạo Nhân tộc, là Thánh Mẫu Nhân tộc ta, phàm là Nhân tộc đều là tử tôn của nương nương.

Sau có Vu tộc Cộng Công cùng Yêu tộc Thái Nhất, đánh nhau đụng gãy Bất Chu Sơn, trời nghiêng tây bắc, đất sụt đông nam, Nữ Oa nương nương dùng đá ngũ sắc, luyện đá vá trời, cho nên có công với bách tính, lê dân lập miếu để báo đáp.

Nay Triều Ca tế tự phúc thần này, tắc bốn mùa khang thái, quốc tộ miên trường, mưa thuận gió hòa, tai hại tiêm tiêu, đây là chính thần phúc quốc tí dân, bệ hạ nên đi dâng hương!" Đế Tân nghe vậy, gật đầu nói: "Đã nương nương có công tích như thế, liền chuẩn lời khanh tấu." Nửa tháng sau, Đế Tân liền dẫn đầu văn võ bá quan giá xe tiến về Nữ Oa miếu dâng hương.

Đến miếu Nữ Oa, Đế Tân bắt đầu quan khán cung điện hoa lệ, chỉ thấy điện tiền ngũ thải kim trang.

Kim đồng từng đôi cầm phướn, ngọc nữ song song bưng như ý.

Ngọc câu tà quải, nửa vầng trăng non treo lơ lửng; bảo trướng bà sa, vạn đôi loan phượng hướng về sao Đẩu.

Bên giường bích lạc, chim hạc múa lượn; trên bảo tọa trầm hương, rồng bay phượng múa.

Phiêu phiêu kỳ thải dị tầm thường, lư vàng thụy khí; lượn lờ trinh tường đẳng tử vụ, nến bạc huy hoàng.

Đế Tân dưới sự chủ đạo của một đám đại thần, hoàn thành tế tự hoạt động, thắp hương vào lư, tế bái Nữ Oa nương nương.

Bái xong, Đế Tân tỉ mỉ đánh giá hết thảy trong đại điện, nhìn về

phía thần tượng Nữ Oa lẳng lặng đứng sừng sững ở đó, trước thần tượng dường như có một tầng lụa mỏng ngăn cách, làm cho người ta nhìn không rõ ràng, không thể tận hứng.

Chỉ cảm thấy nữ thần mông mông lung lung, tiên tử diệu mạn, dung mạo thụy lệ, thụy thải phiên phiên, quốc sắc thiên tư, uyển nhược nhị cung tiên hạ phàm, Nguyệt điện Thường Nga hạ thế.

Tại lúc này, một trận âm phong thổi qua, thổi vào sâu trong não hải Đế Tân, làm cho Đế Tân trong lòng đốn sinh dục niệm, trong nháy mắt liền bị phóng đại ngàn vạn lần. "Ngao!" Trong thân thể Đế Tân bỗng nhiên truyền đến một tiếng long ngâm, tiếng rống kinh người, chấn đắc hư không một trận rung động, nhưng người bình thường lại không thể nghe thấy.

Nguyên bản mãn nhãn dục niệm Đế Tân, lúc này đồ nhiên thanh tỉnh, nhìn thần tượng trước mắt, trong ánh mắt hiện lên một tia mê mang.

Chương 417

"Cô vừa rồi... làm sao vậy?" Tuy trong điện quang hỏa thạch, nhưng Đế Tân y cựu sát giác không ổn, nhưng lại cảm giác không ra nơi nào không đúng. "Người đâu, bãi giá hồi cung." Đế Tân trong lòng cảm thấy có chút kỳ quặc, việc tế bái nơi đây đã xong, vậy cũng nên trở về.

Thấy Đế Tân muốn giá hồi cung, Thương Dung lần nữa ngăn cản, nói: "Khởi bẩm bệ hạ, chúng ta tế bái Nữ Oa Thánh Mẫu xong, lý ứng tế bái Tam Hoàng Ngũ Đế cùng với Nhân tộc chi Tổ mới phải." Nghe vậy, Đế Tân gật đầu, nói: "Tam Hoàng Ngũ Đế nãi là Nhân tộc đại hưng chi chủ, tế bái là thiên kinh địa nghĩa.

Nhân Tổ làm Nhân tộc chi tổ, lý ứng triều bái..." Dứt lời, liền bãi giá tiến đến tế bái Tam Hoàng Ngũ Đế và Nhân tộc Tam Tổ.

Nhân tộc, trong Nữ Oa miếu.

Sau khi Đế Tân rời đi, một đạo thân ảnh dần dần hiển lộ ra, nhìn dung mạo hắn, cùng Chuẩn Đề giống nhau như đúc, chỉ là thần sắc lược vi có chút thương bạch mà thôi.

Nhưng đây tịnh phi Chuẩn Đề bản tôn, mà là Ác thi. "Không ngờ lại có Tử Vi Đế Khí hộ thân, ngược lại là thất sách...

Hảo một cái Nhân Hoàng chi thân, hảo một cái Tử Vi Đế Khí..." Chuẩn Đề Ác thi lắc đầu, không khỏi khẽ than nói.

Vốn cho rằng kế hoạch thuận lợi, liền bắt đầu quấy đục nước, nhưng lại thất bại.

Không chỉ như thế, chịu Tử Vi Đế Khí phản phệ, thụ một chút thương thế.

Trong mắt thần quang giao chức, hồi lâu sau, hắn mới hạ quyết tâm, hướng về phía Đế Tân đuổi theo.

Hỗn độn thế giới, Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Ngay tại nháy mắt Chuẩn Đề Ác thi hiện thân, Nữ Oa liền đã biết hiểu tiền nhân hậu quả, mi mục hàm sát, lãnh thanh nói: "Hảo một cái Chuẩn Đề, lại dám tính kế bản cung!" Nữ Oa dứt lời, trong tay kết ấn, tú mi cau lại, mấy hơi thở sau mới chậm rãi thư triển.

Một chỉ điểm xuất, lập tức một đạo quang thúc một nhập vào trong hư không.

Làm xong tất cả, nàng liền tiếp tục nhắm mắt, tiếp tục tham ngộ.

Hồng Hoang, Nhân tộc, mỗ xử trong hư không. "Bành!" Quang thúc đồ nhiên hàng lâm, đánh trúng Chuẩn Đề Ác thi đang ẩn trong hư không. "Phốc!" Chuẩn Đề Ác thi thần sắc thương bạch như tờ giấy, trong miệng mãnh nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, kinh hãi trong mắt càng thêm rõ ràng.

Thủ đoạn của Thánh nhân, căn bản vô pháp tránh thoát, chỉ có thể ngạnh tiếp, tuy rằng không chết được, nhưng hiện tại y nhiên trọng thương, không có mấy vạn năm thời gian căn bản vô pháp khôi phục. "Dám tính kế bản cung, đây là giáo huấn đối với ngươi..." Trong tai, vang lên thanh âm của Nữ Oa.

Nghe vậy, Chuẩn Đề Ác thi sắc mặt âm trầm như nước, hung hăng nói: "Nữ Oa..." Nguyên bản tính kế Nữ Oa, thế nhưng lại bị Tử Vi Đế Khí gây thương tích, kế hoạch liền không thành, nhưng Nữ Oa vẫn như cũ trọng thương hắn, trong lòng tự nhiên khí phẫn.

Nhưng lúc này cũng không có biện pháp, người ta đã xuất thủ, bất quản kế hoạch thành hay không, hắn đều đã tính kế Nữ Oa, không có

mạt sát cụ Ác thi này là tốt rồi.

Trong lòng suy tính xong, Chuẩn Đề Ác thi khẽ than một tiếng, sau đó hướng về phương hướng Đế Tân rời đi lách mình đuổi theo.

Hồng Hoang, Đông Hải chi ngoại, Bồng Lai thánh địa.

Nhân Tổ Điện. "Chuẩn Đề cư nhiên dám tính kế Thánh Mẫu, lần này bị Thánh Mẫu trọng thương, cũng là cho một cái giáo huấn..." Truy Y Thị thần sắc băng lãnh, trong miệng hừ lạnh nói.

Vừa rồi hết thảy, bọn hắn đều đã biết hiểu, bao quát việc Chuẩn Đề Ác thi bị trọng thương. "Tây Phương muốn làm cho đại kiếp nước đục một chút, mới dễ đục nước béo cò, sớm xuất thủ, cũng là chuyện trong dự liệu.

Bất quá nãi là tiểu giáo luận cao thấp, Tây Phương tương đối thế yếu, nếu sớm chút xuất thủ, hoặc hứa liền có thể kiếm thêm chút chỗ tốt.

Lần này xuất thủ, liền có thể lý giải...

Chỉ bất quá, Đế Tân thân cư Tử Vi Đế Khí, hiện thân liền bị Thánh Mẫu sát giác, trọng thương là còn nhẹ..." Toại Nhân Thị đạm đạm liếc nhìn, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị gật đầu.

Vừa định mở miệng, liền thấy Toại Nhân Thị đồ nhiên đem ánh mắt chuyển tới nơi Đế Tân đang ở, đôi mắt khẽ híp. "Đại ca, có phải đã xảy ra chuyện gì?" Hữu Sào Thị thần sắc ngưng trọng, mở miệng dò hỏi. "Tạm thời không rõ, nhưng ta cảm thấy, Đế Tân chuyến đi này, sẽ có sự tình phát sinh..." Toại Nhân Thị lắc đầu, mở miệng nói.

Nghe vậy, hai người khẽ gật đầu, đem ánh mắt chuyển tới chỗ Đế Tân.

Nhân tộc, Tam Hoàng Ngũ Đế miếu.

Đế Tân đi vào miếu, nhìn trước mặt một hàng bài khai tám vị thần linh, trong lòng lại có chút hâm mộ, dù sao đây là thụ cả Nhân tộc cung phụng.

Lập tức, ánh mắt rơi vào phía sau Tam Hoàng Ngũ Đế, trên ba tòa thần tượng kia.

Ba tòa thần tượng, có một tôn lăng giá vu sở hữu chi thượng, tiếp theo mới là hai tôn còn lại, rồi mới đến tám vị thần tượng Tam Hoàng Ngũ Đế.

Quan trọng nhất là, lúc này, tôn thần tượng lăng giá trên tất cả kia, lại không có dung nhan.

Tại trong thần miếu, xác thực là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Đế Tân nhìn về phía Thương Dung bên cạnh, hỏi: "Thừa tướng, trước mắt tôn nhân tộc thạch tượng này, vì sao không có dung nhan?" Từ khi Toại Nhân Thị thành công chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chịu ảnh hưởng của Đại đạo pháp tắc, trong Nhân tộc không ai nhớ được mô dạng của hắn, điêu khắc thần tượng cũng sẽ biến thành như thế.

Tức tiện tại trong thánh địa, không ít đệ tử đều sẽ quên mất mô dạng Toại Nhân Thị ra sao.

Trừ bỏ hai vị Nhân Tổ thường gặp cùng mấy vị Nhân Hoàng ra, trong Nhân tộc rất ít người có thể nhìn rõ mô dạng Toại Nhân Thị.

Tức tiện nhìn thấy, xoay người một cái liền lại sẽ quên mất, căn bản vô pháp nhớ kỹ.

Chương 418

"Hồi bệ hạ, thần cũng không biết, nhưng đã là Nhân Tổ lăng giá trên Tam Hoàng Ngũ Đế, định nhiên bất phàm..." Thương Dung đối với vấn đề này cũng trả lời không được, nhưng đã đứng trên tất cả thần tượng, vậy tự nhiên cực kỳ bất phàm. "Hừ, cùng Tam Hoàng Ngũ Đế đồng vi Nhân Tổ, nhưng lại không có dung nhan, dựa vào cái gì lăng giá tất cả như vậy, theo trẫm thấy, cống hiến không có lớn bằng Tam Hoàng Ngũ Đế, cho nên mới không có dung nhan..." Đế Tân nghe vậy, hừ lạnh một tiếng nói.

Thời đại của Toại Nhân Thị Tam Tổ quá sớm, xử vu Vu Yêu thời kỳ, cự ly hiện tại quá xa xôi, đồ vật có thể ghi chép lại thập phần ít ỏi, tự nhiên khó có quá nhiều người biết hiểu.

Mãi đến thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, mới có văn tự bắt đầu ghi chép, lúc đó không ít đồ vật đều di thất trong tuế nguyệt trường hà, tuy rằng vẫn biết Nhân Tổ, nhưng lại ít có người nhớ kỹ công tích của hắn.

Nhưng dù sao cũng là Nhân Tổ, tổ tiên Nhân tộc, vẫn chịu người kính ngưỡng. "Bệ hạ, Nhân Tổ nãi là tổ tiên Nhân tộc, là người có đại công tích, không thể mạo phạm..." Thương Dung thần sắc kinh hãi, vội vàng khuyên nhủ. "Hừ, cùng là tổ tiên, dựa vào cái gì lăng giá tất cả, người đâu, đem thần tượng đặt ngang hàng..." Đế Tân liếc nhìn một cái, mở miệng hạ lệnh.

Nghe vậy, binh sĩ liền động thủ, đem mười một vị thần tượng toàn bộ đặt ngang hàng. "Oanh!" Lúc này, cả Tam Hoàng Ngũ Đế miếu chấn động, thần tượng Tam Hoàng Ngũ Đế lúc này hơi hơi hạ xuống một cái thân vị, trên thần tượng xuất hiện ti ti vết nứt.

Nhân tộc, Tam Hoàng Ngũ Đế miếu.

Thần miếu chấn động xong, thần tượng Tam Hoàng Ngũ Đế xuất hiện vết nứt, chấn kinh không ít người tại tràng. "....." Thương Dung thần sắc đại biến, kinh hãi nói: "Bệ hạ, thần nộ a!" "Hừ, trẫm không tin thần!" Đế Tân hừ lạnh một tiếng, thật giống như không thèm để ý, lạnh lùng nói.

Lúc này, ẩn trong hư không Chuẩn Đề Ác thi thần sắc sững sờ, lập tức lộ ra biểu tình hả hê.

Trước đó vốn định xuất thủ, nhưng lại thấy Đế Tân tự mình làm bậy, tỉnh đi không ít việc, cũng đỡ phải bị Toại Nhân Thị tìm tới cửa. "Quả nhiên khí vận sắp hết, quốc vận suy bại, nếu không có Phong Thần chi chiến, quốc vận cũng chi xanh không được bao lâu nữa..." Chuẩn Đề Ác thi nhìn Đế Tân, không cấm lắc đầu nói.

Nếu không có Phong Thần chi chiến, Ân Thương hoặc hứa sẽ trường cửu một chút, nhưng cũng không lâu được bao nhiêu, bởi vì quốc vận xuất hiện đổi thế, minh quân đem mất, đại thế sở xu, vẫn như cũ chống đỡ không được bao lâu.

Phong Thần chi chiến, chỉ là đem hết thảy đẩy nhanh mà thôi.

Lúc này, hành động của Đế Tân lại đem Phong Thần chi chiến đẩy nhanh hơn một chút. "Phong Thần tướng khởi, ta cũng nên đi chuẩn bị..." Đế Tân đã làm đến tình trạng này, không cần lại xuất thủ và lo lắng nữa, an tâm trở về chuẩn bị là tốt rồi.

Hồng Hoang, Đông Hải chi ngoại, Bồng Lai thánh địa.

Trong Tam Hoàng Ngũ Đế Điện. "Thật là con cháu bất hiếu, lại đối đãi Đại Nhân Tổ như thế..." Trong Ngũ Đế, Đế Khốc lúc này thập phần khí phẫn, hậu đại tử tôn của Đế Tân thế mà lại dám có tâm tư bất kính với Đại Nhân Tổ.

Tồn tại lăng giá trên tất cả Nhân tộc kia, há có thể cùng bọn hắn đánh đồng.

Toại Nhân Thị thân phận phi đồng nhất bàn, không chỉ là Đại Nhân Tổ, còn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mỗi một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều được Đại đạo thủ hộ, há có thể mặc cho người làm loạn.

Nếu không phải kịp thời hạ thấp thân vị, thần tượng xuất hiện vết nứt, lúc này cổ kế sẽ có không ít chuyện phát sinh. "Việc này, xem Đại Nhân Tổ an bài thế nào..." Phục Hy thần sắc ngưng trọng, trầm giọng mở miệng nói.

Việc này bất kính, bất kính tại ngôn ngữ đối với Đại Nhân Tổ, đối với thần tượng Đại Nhân Tổ bất kính, việc này khả đại khả tiểu, cuối cùng thế nào, phải xem Toại Nhân Thị an bài ra sao.

Nghe vậy, chư vị Nhân Hoàng khẽ gật đầu, nhưng việc này, tức tiện như vậy, trong lòng bọn hắn đều thập phần khí phẫn.

Trước mặt nhiều Nhân Hoàng như vậy, chưa từng gặp ai đối đãi Nhân Tổ như thế, Đế Tân là người đầu tiên.

Cùng lúc đó, trong Nhân Tổ Điện. "Đại ca, hành động của Đế Tân, thực là đại bất kính..." Hữu Sào Thị nhìn về phía Toại Nhân Thị, trầm giọng mở miệng nói.

Nghe vậy, Truy Y Thị cũng nhìn về phía hắn, gật đầu tán đồng cách làm của Hữu Sào Thị.

Ngôn ngữ đối với Đại Nhân Tổ bất kính cũng Thôi, thiện tự na động thần tượng Đại Nhân Tổ, càng là đại đại bất kính.

Toại Nhân Thị thần sắc y cựu, đối với việc này, đang suy nghĩ nên làm thế nào. "Ông!" Tiện tại lúc này, chỉ thấy một đạo quang mang trước người Toại Nhân Thị lóe lên, sau đó liền thấy một phương bảo

ấn huyền phù trong hư không, chính là Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn. "Không Động Ấn?!" Toại Nhân Thị lông mày nhướng lên, thật sâu nhìn nó, không có mở miệng. "Không Động Ấn định làm gì?" Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nhìn Không Động Ấn, nhất thời lại cũng không minh bạch bảo vật này ý dục hà vi. "Không Động Ấn tự chủ xuất động, xem ra việc này đã có định đoạt..." Toại Nhân Thị nhìn thoáng qua, mỉm cười nói, đã Không Động Ấn tự hành xuất động, vậy hắn cũng không cần đi quản việc này nữa.

Thoại âm rơi xuống, liền thấy Không Động Ấn hóa thành một đạo lưu quang, hướng về phía Nhân tộc phi độn đi.

Cùng lúc đó, mấy vị Nhân Hoàng nhìn Không Động Ấn rời đi, giới thì lộ ra thần sắc kinh nhạ.

Không Động Ấn tự nhiên sẽ không lạ lẫm, Nhân Hoàng bọn hắn chính là do Không Động Ấn sắc lập, lại là Nhân tộc chí bảo, tự nhiên rõ ràng.

Lúc này chủ động hiện ra, tự nhiên là vì chuyện này. "Ý của Nhân Tổ là, Không Động Ấn tự thân xử lý?" Thần Nông thần sắc ngưng trọng, chậm rãi mở miệng nói. "Việc này, sợ là Không Động Ấn tự thân đi rồi..." Phục Hy nhìn phương hướng Không Động Ấn rời đi, lắc đầu nói.

Nghe vậy, chúng Nhân Hoàng trầm mặc, Không Động Ấn nãi là Nhân tộc chí bảo, ngay cả sắc lập Nhân Hoàng đều phải cần đến nó, việc này phi bỉ tầm thường, tự động xuất thủ, đảo cũng bình thường.

Trong lòng suy tính xong, chúng Nhân Hoàng ánh mắt lần nữa chuyển về phía Nhân tộc.

Nhân tộc, Tam Hoàng Ngũ Đế miếu. "Oanh!" Lúc này, phương thiên địa này đốn thì mây đen áp đỉnh, trên bầu trời tiếng sấm trận trận, một cỗ uy áp cực mạnh bao trùm.

Lúc này cự ly Toại Nhân Thị thạch tượng bị na di bất quá nửa khắc, Đế Tân và Thương Dung đám người đều ở trong Tam Hoàng Ngũ Đế miếu.

Chương 419

Thiên địa dị tượng sậu khởi, khủng bố uy áp bao trùm.

Đế Tân và Thương Dung đám người sắc mặt đốn thì đại biến.

Chưa đợi mọi người phản ứng, một đạo kim quang phù hiện trong hư không. "Đó là...

Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn..." Thương Dung nhìn phương bảo ấn kia, trong miệng kinh hãi nói.

Trong kinh điển Nhân tộc có ghi chép Không Động Ấn, càng họa lại hình dáng Không Động Ấn, lúc này thấy hư không hiển hiện Nhân tộc chí bảo, liền không tự chủ được kinh hô lên. "Ngao!" Trong Không Động Ấn, một tiếng long ngâm truyền ra, sau đó chỉ thấy một con tử sắc thần long phù hiện, miệng lớn mở ra, một cỗ hấp lực khủng bố cực điểm trong nháy mắt hình thành.

Đế Tân kinh hãi nhìn thân thể của mình không tự chủ được khom xuống, sau đó nghe thấy bên trong thân thể một tiếng bi thích long ngâm.

Ngay sau đó, liền thấy một đạo đế hoàng tử khí thoát ly khỏi thân thể hắn, hướng về phía thần long trên mặt Không Động Ấn bay đi, sau đó rơi vào trong miệng nó.

Đế Tân bị cưỡng ép rút đi đế hoàng tử khí, thân tâm đốn thụ trọng thương, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Hư không trung thần long kia lạnh lùng liếc nhìn Đế Tân hôn mê, trực tiếp một lần nữa ẩn nhập vào trong Không Động Ấn.

Không Động Ấn thân hình lóe lên, biến mất trong hư không.

Lúc này, đám người mới phản ứng lại, chỉ nghe Thương Dung

kinh hô một tiếng: "Bệ hạ, bệ hạ làm sao vậy, người đâu!

Mau truyền ngự y..." Đế hoàng tử khí của Đế Tân bị Không Động Ấn rút lấy, lúc này Ân Thương quốc vận lần nữa hạ xuống, khí vận bất ổn, thời gian của Ân Thương xác thực rút ngắn không ít.

Cùng lúc đó, sau khi đế hoàng tử khí của Đế Tân bị rút lấy, trong Hồng Hoang liền lại lần nữa dâng lên không ít kiếp khí cùng sát cơ.

Giờ khắc này, vô số sinh linh đại năng biết hiểu, đại kiếp lại lần nữa giáng lâm rồi.

Tuy rằng lúc này không biết là đại kiếp gì, nhưng lúc này Nhân tộc kiếp khí nồng nặc nhất, hẳn là cùng Nhân tộc thoát không được can hệ, khả năng lấy Nhân tộc làm trung tâm.

Cùng lúc đó, tứ giáo lúc này biết hiểu, Phong Thần đại kiếp, từ hiện tại liền bắt đầu.

Thời gian tiếp theo, liền xem ai có thể kỹ cao nhất trù, tống đệ tử đối phương lên Phong Thần Bảng.

Lúc này, tứ giáo trong lòng đều đã có đáp án, liền xem sự tình tiếp theo.

Hồng Hoang, Đông Côn Luân sơn, Ngọc Hư Cung.

Trên đại điện. "Thành Thang phạt Kiệt đắc thiên hạ, như kim cự ly Thương triều diệt vong còn hai mươi tám năm, Phong Thần xem ra sắp bắt đầu rồi..." Nhìn thoáng qua khí vận Thương triều, Nguyên Thủy khẽ gật đầu nói. "Quốc vận đại thế tương khuynh, cũng trách không được ai.

Bất quá chuyện Phong Thần, rốt cuộc cùng Ân Thương có quan hệ, xem ra phải sớm ngày tính toán, bằng không mà nói, chuyện Phong Thần Bảng xác thực có chút khó làm...

Bất quá bàn cờ đã bố hạ, liền xem các quân cờ cuối cùng có thể mang đến hiệu quả thế nào, hy vọng sẽ không làm cho ta thất vọng, bằng không mà nói, bạch bạch mất đi một chiêu..." Nguyên Thủy trong lòng suy tính, chậm rãi mở miệng nói.

Tác vi một trong những người hạ cờ chủ yếu nhất của Phong Thần lượng kiếp lần này, Nguyên Thủy tự nhiên muốn bố trí nhiều vài bước ám kỳ, không có khả năng ngoài mặt cứ như vậy.

Bất quá ám kỳ hiệu quả cuối cùng như thế nào, liền muốn xem thực tế.

Cờ cục đã bắt đầu, vậy thì lần này chỉ có thể tiếp tục đánh xuống, chỉ cần Phong Thần Bảng kết thúc. "Phong Thần..." Hồi lâu sau, Nguyên Thủy nhìn về phía Hồng Hoang, trong miệng trầm giọng thốt ra hai chữ.

Thoại âm rơi xuống, trên đại điện liền không còn tiếng động.

Phong Thần lúc này chính thức bắt đầu, chư Thánh lúc này cũng bắt đầu bố cục, tận lượng để số lượng người lên Phong Thần Bảng thiên hướng về phía đại giáo khác.

Lần này Phong Thần, Xiển giáo có người phong thần, nhưng Tiệt giáo đồng dạng có phi hùng chi tướng.

Về phần Tây Phương, không có nhân vật như vậy, bất quá bọn hắn lại đem chủ ý đánh lên người Tiệt giáo.

Tiệt giáo nhân số đông đảo, lại là người ủng hộ Ân Thương lần này, không đánh chủ ý Tiệt giáo thì đánh ai.

Bằng không mà nói, Chuẩn Đề làm sao sẽ đi tính kế Đế Tân.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn ra được, ánh mắt Nguyên Thủy cổ kế cũng rơi vào trên người Tiệt giáo.

Dù sao nếu không có đệ tử Tiệt giáo đi lấp cái hố kia, tức tiện tam giáo đệ tử cộng lại cũng không đủ, chỉ có Tiệt giáo mới có khả năng lấp đầy.

Cho nên, trước mắt không chỉ Tây Phương đang đánh chủ ý Tiệt giáo, Xiển giáo cũng như thế.

Về phần Nhân giáo tham dự hay không, liền xem ý tứ của Thái Thượng.

Lần này Phong Thần nước bắt đầu đục, chư Thánh đều đang cẩn thận bố cục, để môn hạ đạt được lợi ích lớn nhất.

Nữ Oa lúc này không còn để ý tới, mặc cho tứ giáo đi tranh, tham ngộ Đại đạo quan trọng hơn.

Thái Thượng lúc này ngược lại thật thanh tĩnh vô vi, môn hạ chỉ có Huyền Đô một vị đệ tử, lần này chỉ cần vô sự liền không sao cả, về phần thêm vài ký danh đệ tử, căn bản không để ý.

Việc Thiện thi Thái Thượng Lão Quân lên Thiên Đình, kia cũng không có đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy.

Cho nên lúc này tương đối mà nói, Thái Thượng và Nữ Oa nhị Thánh giác vi khinh tùng, không để ý nhiều như vậy.

Đông Côn Luân sơn, Ngọc Hư Cung.

Trước đây Khương Tử Nha tới Ngọc Hư Cung bái sư tu hành, lúc này đã ở trên Ngọc Hư Cung trải qua bốn mươi năm.

Khương Tử Nha tại trong Ngọc Hư Cung tu hành bốn mươi năm, nhưng tự thân tu vi lại không có tăng trưởng bao nhiêu.

Thiên tư như thế, tức tiện đan dược giảng đạo tương trợ, cũng không thể đề thăng bao nhiêu.

Chương 420

Bất quá tại trong Xiển giáo tuy rằng tu vi không cao, nhưng hắn lại là người chấp chưởng Phong Thần lần này, chỉ riêng thân phận này, liền không phải một ít đệ tử có thể so sánh.

Huống chi, hắn nãi là thực thực tại tại Xiển giáo nhị đại đệ tử, trừ bỏ Thập Nhị Kim Tiên ra duy nhất một cái thân truyền đệ tử, tại trong Xiển giáo bối phận cũng cực cao.

Tuy rằng như thế, nhưng Khương Tử Nha sinh tính tùy hòa, vô luận cùng nhị đại đệ tử hay bối phận thấp hơn, Khương Tử Nha đều cùng bọn hắn chung đụng hòa hợp.

Nguyên Thủy lúc này suy tính một phen, liền định để Tử Nha xuống núi.

Phong Thần chi kiếp, cũng nên bắt đầu rồi.

Trong đại điện.

Nguyên Thủy nhìn xuống Khương Tử Nha được gọi tới, trên mặt lộ ra một nụ cười, khẽ nói: "Tử Nha, lên núi mấy năm rồi?" Khương Tử Nha nghe vậy, không dám đãi mạn, vội vàng nói: "Đệ tử ba mươi hai tuổi lên núi, như kim đã hư độ bảy mươi hai tuổi." Nguyên Thủy nghe xong, gật đầu nói: "Như thế, cũng có bốn mươi năm.

Theo bản tọa thấy, ngươi tiên đạo khó thành, nhưng lại có thể hưởng nhân gian chi phúc.

Như kim Thành Thang khí số sắp hết, phượng gáy Tây Kỳ, Chu thất sắp hưng, chính là lúc chí sĩ kiến công lập nghiệp, ngươi có thể thu thập xuống núi, cầu được nhân gian phú quý." Khương Tử Nha nghe vậy, lại dập đầu khẩn cầu: "Đệ tử chân tâm cầu đạo, tu hành tuy

khó, nhưng ta không chuẩn bị bỏ cuộc, mong lão sư từ bi, chỉ điểm mê tân, đệ tử nguyện ý tại sơn khổ tu, không dám tham đồ nhân gian phú quý, mong lão sư thu lưu..." Nghe vậy, Nguyên Thủy khẽ than một tiếng, nói: "Si nhi, thiên ý như thế, vi sư cũng vô pháp vi phạm, như kim lượng kiếp lại nổi lên, Phong Thần đại chiến sắp đến, ngươi nãi là người phong thần, lại há có thể cửu lưu trong núi.

Đợi hoàn thành phong thần đại nhậm, tự có ngày lên núi, cũng không cần như thế, sớm chút thu thập, xuống núi đi thôi!" Dứt lời, đại tụ vung lên, liền đã mất tăm tích.

Khương Tử Nha thấy vậy, tự biết vô pháp, chỉ có thể quỳ bái nói: "Đệ tử lĩnh sư tôn pháp chỉ, liền xuống núi đi." Phản hồi động phủ, Khương Tử Nha thu thập xong đồ vật, liền cùng sư huynh đệ cáo từ, xuống Côn Luân sơn.

Tại trên Côn Luân sơn ngây người bốn mươi năm, như kim đột nhiên xuống núi, nhất thời gian lại cũng không biết đi nơi nào, đột nhiên nhớ tới có một kết bái huynh trưởng, chính hảo tiến đến nương nhờ, ngày sau lại làm tính toán.

Kim Ngao đảo, Bích Du Cung.

Trong đại điện.

Thông Thiên nhìn Thân Công Báo, nói: "Công Báo, Phong Thần lượng kiếp sắp tới, Xiển giáo Khương Tử Nha xuống núi tìm kiếm cơ duyên, ngươi cùng hắn có tướng mạo tương đồng, cũng là lúc xuống núi tìm kiếm cơ duyên..." "Không biết đệ tử nên làm gì?" Thân Công Báo tự biết việc này, nhưng Thông Thiên nói như thế, tất nhiên có sự tình phân phó.

Thông Thiên nghe xong, nói: "Đế Tân vô đạo, tử khí đã mất, nhưng Ân Thương vẫn còn hai mươi tám năm khí vận, lần này xuống núi, là vì nhiễu loạn Ân Thương khí vận, nhưng thiết ký, không thể

thương cập vô tội." "Đệ tử minh bạch!" Thân Công Báo đáp.

Thông Thiên khẽ gật đầu, nói: "Đi thôi!" Dứt lời, đại thủ vung lên, Thân Công Báo xuất hiện tại chỗ ở của hắn.

Cũng không có làm nhiều đình lưu, một phen thu thập sau, liền cùng Tiệt giáo một đám sư huynh đệ cáo từ, sau đó liền rời đi Tiệt giáo, hướng về Ân Thương đi.

Hồng Hoang, trong đại địa.

Rời đi Tiệt giáo, Thân Công Báo liền một đường phi hành, tại lúc lộ qua Hiên Viên Phần phụ cận, ngửi thấy phụ cận yêu khí di mạn, trong tay bấm niệm thần chú, nguyên lai có Yêu tộc cư trú ở đây. "Lão sư bảo ta họa loạn Ân Thương khí vận, nhưng bộ dạng này của ta cũng khó mà làm, không bằng..." Thân Công Báo tròng mắt chuyển động, trong lòng đã có chủ ý.

Chỉ thấy khí tức trên thân phóng ra, bao trùm cả Hiên Viên Phần, thanh âm trầm thấp chậm rãi truyền ra: "Tiểu yêu nơi này, còn không mau chóng hiện thân..." "Hiên Viên Phần tam yêu, bái kiến đạo trưởng!" Thân Công Báo thoại âm vừa dứt, chỉ mấy hơi thở, liền thấy ba đạo lưu quang bay tới, rơi xuống trước mặt Thân Công Báo, khom người hành lễ nói.

Thân Công Báo vừa thấy, nguyên lai là hồ ly tinh, ngọc thạch tỳ bà tinh và cửu đầu trĩ kê tinh ba con yêu quái, tu vi cao nhất nãi là con hồ ly tinh tu luyện ngàn năm kia, là Thái Ất trung kỳ tu vi.

Thân Công Báo đạm đạm nói: "Đứng lên đi, không cần đa lễ..." Ba yêu đứng dậy, hồ ly tinh nhìn Thân Công Báo hỏi: "Không biết đạo trưởng gọi tiểu yêu đến là vì chuyện gì?" Thân Công Báo nghe xong, hắc hắc cười một tiếng, nói: "Lần này gọi các ngươi đến, là có một việc để các ngươi đi làm, nếu như làm tốt, vậy liền đề huề các ngươi đắc đạo thành tiên..." Ba yêu nghe vậy, đốn thì vui vẻ ra mặt, vội vàng

nói: "Xin nghe đạo trưởng phân phó..." Thân Công Báo nhìn bọn hắn, nói: "Đế Tân vô đạo, Ân Thương sắp diệt, nhưng lúc này cũng còn hai mươi tám năm thời gian, lần này giao cho các ngươi nhiệm vụ là để các ngươi ẩn đi yêu hình, tiến nhập hậu cung Đế Tân.

Sau đó mị hoặc Đế Tân, khiến cho hắn hoang phế triều chính.

Việc này nếu thành, ta liền đề huề các ngươi đắc đạo thành tiên..." Nghe vậy, ba yêu vội vàng ứng đạo: "Đạo trưởng yên tâm, tiểu yêu định đương hoàn thành nhiệm vụ..." Đối với chuyện trong miệng Thân Công Báo, ba yêu cảm thấy không có độ khó, không chỉ hoàn thành sau có thể thành tiên, hiện hạ còn có thể hưởng thụ nhân gian vinh hoa phú quý, làm sao sẽ không đáp ứng. "Ân!" Thân Công Báo nghe vậy, hơi gật đầu, khóe miệng lộ ra một nụ cười, sau đó xuất ra ba nén tín hương nói: "Ba nén tín hương này giao cho các ngươi, nếu có đại sự, có thể triệu hoán ta đến, lần này ta cũng sẽ đi Triều Ca..." "Tạ đạo trưởng!" Hồ ly tinh thấy vậy, đáp một tiếng, tiếp lấy tín hương trong tay Thân Công Báo.

Thân Công Báo gật đầu, sau đó trực tiếp lách mình rời đi.

Ba yêu thấy Thân Công Báo rời đi, cũng chuẩn bị một phen sau đó động thân, tiến về Triều Ca.

Hồng Hoang, Ân Thương, Triều Ca.

Lại nói Đế Tân lần trước bị Mạc Ly (Không Động Ấn) rút đi đế hoàng tử khí, cả người đều thay đổi, cả ngày hôn hôn trầm trầm, say nằm trong tẩm cung, triều chính sự vụ thảy đều vứt ra sau đầu.

Hơn nữa, không biết thế nào, hắn bỗng nhiên trúng phải huyễn thuật của Chuẩn Đề, nhìn thấy mô dạng Nữ Oa.

Lúc này thời thời khắc khắc niệm thao mỹ mạo của Nữ Oa, vứt bỏ hậu cung phi tử không màng, chung nhật uống rượu giải sầu, úc úc

không vui, bách quan cũng thập phần lo lắng.

Lúc này, Trung Giản đại phu Phí Trọng lại linh cơ nhất động, thấy Đế Tân trầm mê mỹ mạo Nữ Oa như thế, thời thời niệm thao Nữ Oa, liền phảng phất nhìn thấy cơ hội tấn thăng tuyệt hảo, vu thị tiến cung bái kiến Đế Tân.

Thấy Đế Tân nâng chén mê say, liền mở miệng hỏi: "Đại vương hôm nay trầm mê vật trong chén, không biết trong lòng có chuyện gì phiền muộn?" Tuy rằng biết rõ còn cố hỏi, nhưng Phí Trọng cảm thấy cẩn thận là trên hết.

Đế Tân lắc lắc ngọc tôn trong tay, nói: "Phí Trọng a, cô quý vi thiên hạ chi chủ, thế nhưng lại không thể sở hữu nữ tử có mỹ mạo như Nữ Oa nương nương.

Nhìn tam cung lục viện, lại có ai có thể so được vạn nhất với Nữ Oa nương nương, ái khanh, ngươi có sách lược gì hay để giải nỗi khổ tương tư của cô?" Phí Trọng vừa nghe, đốn thì linh cơ nhất động, hồi bẩm nói: "Đại vương nãi là vạn thừa chi tôn, phú hữu thiên hạ, đức sánh Tam Hoàng Ngũ Đế, tất cả trong thiên hạ đều là của đại vương, có gì muốn mà không thể dễ dàng đạt được.

Đại vương có thể truyền chỉ bốn lộ chư hầu, mỗi một trấn tuyển mỹ nữ trăm danh để sung vương đình, lo gì không có tuyệt sắc mỹ nữ bầu bạn bên cạnh đại vương." Đế Tân nghe xong, đốn thì đại hỷ, ngày thứ hai lâm triều, đương chúng tuyên chỉ, nại hà Thương Dung suất quần thần tiến gián, Đế Tân chỉ có thể coi như thôi, sự tuy chưa thành, nhưng Phí Trọng lại được Đế Tân thưởng thức.

Tùy sau, Phí Trọng tiến ngôn nói: "Đại vương nhân lời can gián của thừa tướng mà buông tha tuyển chọn thiên hạ mỹ nữ, đây là nhân đức của đại vương, thần nguyện vì bệ hạ âm thầm tìm kiếm mỹ nhân để dâng lên bệ hạ." Đế Tân vừa nghe, trong lòng đại hỷ, đương tức hạ

lệnh để Phí Trọng xử lý việc này.

Khắp phùng tứ đại chư hầu suất chúng đa tiểu chư hầu triêu kiến tại Triều Ca, lúc này Thái sư Văn Trọng không tại trong triều, nghe nói Phí Trọng thâm đắc Đế Tân tín nhiệm, cố phân phân tặng lễ để giao hảo hắn.

Duy có Ký Châu hầu Tô Hộ, tính như liệt hỏa, cương chính không a, không có tặng lễ nịnh bợ hắn.

Phí Trọng biết được, trong lòng pha vi não nộ, cố phái người điều tra Tô Hộ một phen, lại biết được Tô Hộ có một nữ nhi, tên Đát Kỷ, sinh ra có khuynh quốc khuynh thành chi mạo, đốn thì hân hỉ.

Lập tức tiến cung đem việc này bẩm báo Đế Tân, Đế Tân nghe xong, đốn thì vui mừng quá đỗi, liền tuyên Tô Hộ đến triều kiến, muốn hắn đem con gái đưa vào cung làm phi.

Nại hà Tô Hộ nãi là tính tình thẳng thắn, nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt Đế Tân.

Đế Tân nghe xong, đốn thì đại nộ, muốn đem Tô Hộ xử theo pháp luật, may mắn được Thương Dung và chúng thần cầu tình, mới miễn hắn một chết.

Nhưng cũng bị Đế Tân hạ lệnh mau chóng trở về phong quốc, không được cửu lưu tại Triều Ca.

Tô Hộ nghe xong, sau khi tạ ơn Thương Dung cùng chúng thần, liền phất tay áo rời đi.

Về trạm dịch, chúng gia tướng nghe xong, phân phân vì Tô Hộ bất bình, Tô Hộ càng nghĩ càng giận, tại lúc rời đi Triều Ca, ở cửa thành viết xuống: 'Quân phôi thần cương, hữu bại ngũ thường, Ký Châu Tô Hộ, vĩnh bất triều Thương.' Đề xong thơ, liền dẫn gia tướng ra khỏi Triều Ca, tiến về phong địa Ký Châu, một đường ngựa không dừng

vó.

Việc này bị Phí Trọng biết được, đương tức thượng báo Đế Tân, nói rằng: "Đại vương, Tô Hộ bất mãn sở cầu của đại vương, tại Ngọ môn đề xuống mười sáu chữ phản thi, thần sao lục một phần, thượng trình đại vương, thỉnh đại vương xử trí." Đế Tân tiếp lấy xem xét thơ Tô Hộ đề, đốn thì đại nộ nói: "Tặc tử như thế vô lễ, cô thể lượng thượng thiên có đức hiếu sinh, mới miễn tử tội cho hắn, lệnh trọng phản phong quốc.

Chương 421

Hắn dám viết xuống 'Vĩnh bất triều Thương', lời đại nghịch bất đạo, thực tại tội không thể tha, truyền chỉ Ân Phá Bại, Triều Điền, Lỗ Hùng, thống lĩnh đại quân, tiễu diệt Tô Hộ..." Một lệnh hạ xuống, đại quân tiền hành, tiến về Ký Châu, phúc diệt Tô Hộ.

Ân Thương, Ký Châu ngoại.

Tùy theo mệnh lệnh Đế Tân hạ đạt, lúc này đại quân khai động, dĩ nhiên tiếp cận địa phận Ký Châu.

Thương triều đại quân tiến bức, Tô Hộ vội vàng liệt trận nghênh chiến, song phương đều có năng nhân dị sĩ, nhất thời gian đảo cũng tương chiến đắc bất phân thượng hạ.

Tô Hộ chi nữ Đát Kỷ thấy Ký Châu bách tính bởi vì tao thụ chiến hỏa chi tai, trong lòng không đành lòng, chỉ có thể hàm lệ cùng phụ thân Tô Hộ thương lượng, để Tô Hộ hiến nàng cho Đế Tân, để giải Ký Châu chi nguy.

Lại được Tây Bá Hầu Cơ Xương gửi thư, nói rõ lợi hại trong đó, Tô Hộ vì Ký Châu bách tính, chỉ có thể nén đau thương mở cửa thành đầu hàng, hướng Đế Tân hiến thượng nữ nhi Đát Kỷ.

Đế Tân biết được, trong lòng đại hỷ, đương tức mệnh đại quân triệt hồi, để Tô Hộ mang theo nữ nhi đến Triều Ca, Thương triều động loạn cũng nhân đó mà mở ra màn che.

Hồng Hoang, Ân Thương, Ký Châu.

Tại sau khi đầu hàng ngày thứ hai, Tô Hộ điểm tề ba ngàn binh mã và năm trăm gia tướng, chỉnh bị chiên xa, để cho Đát Kỷ thừa tọa.

Đát Kỷ tại mẫu thân bồi đồng sơ trang đả phẫn tốt.

Chỉ là mẫu nữ hai người nước mắt thật giống như một mực đình không được, uyển chuyển bi đề, làm cho người nghe đều cảm thấy có chút thương tâm, nhưng vì Ký Châu bách tính, lại không nỡ cũng phải nỡ mới được.

Đát Kỷ lên xe, Tô Hộ liền suất lĩnh đại quân tiền hành, lúc lâm biệt, Ký Châu bách tính phân phân giáp đạo tiễn đưa.

Đát Kỷ thấy thế, bi thương chi tình càng hiển, trong tay nắm chặt ngọc trụy.

Miếng ngọc trụy này đảo cũng kỳ đặc, thật giống như chỉ có một nửa, nhìn khối ngọc trụy, Đát Kỷ trong mắt lưu lộ ra vô cùng ai thương chi tình, phảng phất đang quyết biệt.

Chỉ nhân ngọc trụy này vốn là một đôi, cùng Bá Ấp Khảo mỗi người một nửa, lần này tiến Thương, từ nay đoạn tuyệt duyên phận.

Đương thiên bàng vãn, đại quân đi tới Ân Châu, thấy sắc trời đã tối, Tô Hộ liền hạ lệnh nhập trú dịch quán, tạm trú một đêm, ngày mai lại khải trình.

Tô Hộ đem Đát Kỷ an trí tại dịch quán nội đường, tịnh phái thị vệ trú trát bốn phía để bảo đảm an toàn, chỉ nhân nghe dịch thừa nói nơi này có yêu mị tác quái, nhưng sắc trời đã tối, lại không nghi cản lộ, chỉ có thể cẩn thận là trên hết.

Ân Châu thành ngoại, có một nơi âm sâm, tên là Hiên Viên Phần.

Lúc này trong Hiên Viên Phần, Cửu Vĩ Yêu Hồ cùng Tỳ Bà Tinh và Trĩ Kê Tinh đang nhìn về phía Ân Châu thành đèn đuốc rã rời.

Lúc này, chính là sau khi Thân Công Báo rời đi không lâu, bọn hắn đang chuẩn bị khải trình tiến về Triều Ca, lại không ngờ Ân Châu thành náo nhiệt như thế.

Chợt nghe Tỳ Bà Tinh nói: "Đại tỷ, Ân Châu thành đến đại nhân

vật, lại có tràng diện lớn như thế." Nhìn Ân Châu thành đèn đuốc sáng trưng, trong mắt nàng hiện lên một tia tò mò.

Cửu Vĩ Hồ Yêu nghe xong, chậm rãi nói: "Cái này ta cũng không biết, bất quá xem bộ dạng này, hẳn là đi Triều Ca gặp Đế Tân, chính hảo đạo trưởng bảo ta tiến đến Triều Ca mị hoặc Đế Tân, chính hảo ta có thể lẫn vào trong đó, đi theo tới Triều Ca." Ba yêu bên trong, Cửu Vĩ Hồ Yêu tu vi cao nhất, nhưng dù là như thế, cũng không dám quá chiêu dao, dù sao không có nhân thân.

Tuy rằng có Thân Công Báo tương trợ ẩn đi yêu khí, nhưng nàng cũng biết, trong Triều Ca thành năng nhân dị sĩ không ít, không thể mạo muội hành động. "Tỷ tỷ, ta cùng đi với ngươi." Trĩ Kê Tinh nói.

Cửu Vĩ Hồ Yêu nghe vậy, lại lắc đầu nói: "Hai người các ngươi ta cũng biết hiểu, nhưng trong Triều Ca thành năng nhân dị sĩ không ít, nếu như chúng ta mạo muội tiến đến, khả năng sẽ rơi vào trong tay bọn hắn.

Đợi ta đi vào thành tìm hiểu một chút, nếu có cơ hội, ta liền tá cơ tiến nhập Triều Ca, đợi ta đứng vững gót chân, lại gọi các ngươi đến." Hai yêu nghe vậy, trong lòng một trận bàn hoàn, đều cảm thấy biện pháp của Cửu Vĩ Hồ Yêu là tốt nhất, liền hướng về phía Cửu Vĩ Hồ Yêu nói: "Y theo đại tỷ sở ngôn." Cửu Vĩ Yêu Hồ nghe xong, hơi gật đầu, sau đó liền hóa thành một trận yêu phong, bay ra khỏi Hiên Viên Phần, hướng về Ân Châu thành đi, không một hồi liền tiến nhập Ân Châu thành.

Trong thành dịch trạm tuy rằng giáp binh thủ vệ, nhưng Cửu Vĩ Hồ Yêu hóa thành yêu phong, rất nhanh liền lẻn vào.

Tiến nhập dịch trạm, Cửu Vĩ Hồ Yêu liền thấy dịch trạm nội đường lúc này bị trong trong ngoài ngoài thủ vệ đến chật như nêm cối.

Thấy tình hình này, Cửu Vĩ Yêu Hồ đâu còn không biết là đại nhân vật hoặc là có nhiệm vụ trọng yếu, trong lòng một trận suy đoán, đương tức hóa thành yêu phong lẻn vào.

Dịch trạm, trong nội đường, ngoài cửa sổ một gian phòng.

Tại góc độ người ngoài không nhìn thấy, Cửu Vĩ Yêu Hồ hiện ra thân hình, trong ánh mắt phóng ra lục quang, nhìn về phía trong phòng, vừa nhìn, liên nàng cũng kinh ngốc.

Chỉ thấy một nữ tử mây tóc mai chồng, mặt hạnh má đào, lông mày như núi xuân nhạt, eo liễu yêu kiều, chân tựa hải đường say nắng, lê hoa đái vũ, mảy may không thua kém Cửu Thiên Tiên Nữ, Nguyệt Điện Thường Nga.

Chính là Tô Hộ chi nữ, Tô Đát Kỷ.

Lúc này Đát Kỷ tay cầm ngọc trụy, hai mắt đẫm lệ, quả thực làm cho người ta nhìn thấy cảm thấy đau lòng. "Không ngờ nhân gian lại có người mỹ mạo như thế, đương chân lệnh người hâm mộ." Cửu Vĩ Yêu Hồ trong lòng có chút tật đố nói, nếu nàng cũng có mỹ mạo như vậy, cổ kế đều có thể trực tiếp tiến nhập Triều Ca. "Tiểu thư, cũng đừng quá thương tâm, thân thể quan trọng." Bên trong gian phòng, có ba người, trừ bỏ Tô Đát Kỷ, còn có một thiếu nữ cùng một trung niên nữ tử, lúc này, chính là trung niên nữ tử kia mở miệng. "Ta biết, chỉ là không nỡ xa cha mẹ." Tô Đát Kỷ hơi hơi nức nở, trong tay nắm chặt khối ngọc trụy kia, nước mắt trong mắt lần nữa cuồn cuộn rơi xuống. "Ai..." Nữ tử trung niên kia khẽ than, tình huống của tiểu thư nhà mình nàng đâu thể không biết, trừ bỏ cha mẹ ra, cũng duy có chủ nhân của khối ngọc trụy trong tay kia. "Tiểu thư, sự tình đã đến nước này, cũng phải nghĩ thoáng chút." Nữ tử kia lần nữa mở miệng nói. "Ta biết rồi nhũ nương, người đi ngủ đi!" Tô Đát Kỷ mở miệng nói, lúc này đã là giờ Tý, thấy nhũ nương cùng thiếu nữ kia đều có chút buồn

ngủ. "Ân, vậy tiểu thư cũng sớm ngủ đi, có chuyện gì, ngủ tỉnh rồi nói." Nhũ nương khuyên nhủ.

Tô Đát Kỷ không có trả lời, chỉ nhẹ gật đầu.

Nhũ nương thổi tắt nến, xoay người đi đến một góc khác trong phòng, nơi đó có một cái giường, cho nàng ngủ, cũng thuận tiện chiếu cố Tô Đát Kỷ.

Cửu Vĩ Yêu Hồ thấy vậy, trong lòng thầm nghĩ: "Lấy bộ dạng này của ta lúc này, tiến nhập Triều Ca cũng khó mà mị hoặc Đế Tân, nhưng ta nếu phụ thân lên người Tô Đát Kỷ, vậy thì..." Càng nghĩ, lục quang trong mắt Cửu Vĩ Yêu Hồ càng thậm, khóe miệng hơi nhếch, một lần nữa hóa thành yêu phong, từ từ tiềm nhập bên trong gian phòng.

Lúc này, Tô Đát Kỷ nghiệp dĩ nằm xuống, khả năng vừa rồi khóc mệt mỏi, lúc này đã đi vào mộng hương, ngủ cam điềm.

Hóa thành yêu phong, Cửu Vĩ Yêu Hồ vô thanh cười lạnh mấy tiếng, sau đó trực tiếp dung nhập vào mi tâm Tô Đát Kỷ.

Tô Đát Kỷ lúc này bỗng nhiên mở mắt, trong mắt lúc đỏ lúc xanh, tựa mờ mịt tựa bất lực, cực kỳ phức tạp.

Tuy rằng giãy dụa như thế, nhưng lại không có một điểm thanh hưởng phát ra, phảng phất lúc này Tô Đát Kỷ bị cách ly tại một cái không gian khác.

Mấy hơi thở sau, trong mắt Tô Đát Kỷ hiện lên một tia lục quang, khóe miệng trán phóng ra một nụ cười động nhân.

Chương 422

Xem bộ dạng này, Cửu Vĩ Yêu Hồ trong điện quang hỏa thạch, đã chiếm cứ thân thể Tô Đát Kỷ.

Tại thành Ân Châu, hồ yêu nhập vào thân xác Đát Kỷ, lại bị nhũ mẫu vừa tỉnh ngủ nhìn thấy.

Một tiếng kinh hô vang lên, khiến bọn người Tô Hộ vội vàng tiến vào xem xét, nhưng không có ngoại lệ, ai nấy đều cho rằng bà ta gặp ác mộng.

Tuy nhiên, Đát Kỷ đã liệt bà ta vào mục tiêu phải giết.

Rốt cuộc bí mật đã bị phát hiện, chỉ có người chết mới giữ được bí mật.

Nếu còn sống, liền có khả năng bị người khác phát hiện, cho nên bà ta nhất định phải chết.

Không ngoài dự đoán, hai ngày sau, nhũ mẫu liền chết bất đắc kỳ tử.

Đội ngũ y nguyên hướng về Triều Ca mà đi. ...

Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình.

Lăng Tiêu Bảo Điện. "Thái Bạch Kim Tinh, hãy để Thiên Quan hộ vệ Nhân Hoàng nhân gian quay trở lại Thiên Đình..." Hạo Thiên gõ nhẹ ngón tay lên tay vịn ngai vàng, sau đó nói với Thái Bạch Kim Tinh bên dưới.

Từ sau thời Hạ Khải, mỗi một vị Nhân Hoàng lên ngôi đều có Thiên Đình tiên nhân hộ vệ để tránh yêu ma nguy hại, cũng là thừa cơ kiếm chút lợi ích, đắc được một ít công đức.

Nhưng lần này sự tình bất đồng, đã không còn cần thiết nữa.

Huống hồ, chuyện của Đát Kỷ hắn đã thấy rõ, nếu để Thiên Quan của Thiên Đình tiếp tục hộ vệ Nhân Hoàng, căn bản cũng không vào được Triều Ca.

Dù sao thực lực còn chưa tới Thái Ất Sơ Kỳ, thực sự là quá thấp. "Thiên Đế, làm như vậy có hay không có chỗ không ổn?" Thái Bạch Kim Tinh mày hơi nhíu lại, không khỏi hỏi.

Rút đi người của Thiên Đình, tổng cảm thấy có chút không ổn. "Không sao, cứ làm theo lời trẫm..." Hạo Thiên nghe vậy, nhìn hắn, khoát tay áo nói.

Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy đành phải gật đầu, đáp: "Thần đã hiểu!" Dứt lời liền xoay người rời đi. "Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo..." Một lát sau, trên mặt Hạo Thiên hiện lên một nụ cười, thần quang trong mắt chớp động, không biết đang suy tính điều gì. ...

Chỉ trong vài ngày, các tiên nhân hộ vệ Triều Ca an toàn đã toàn bộ rời đi.

Lúc này, đội ngũ của Tô Hộ và Đát Kỷ cũng đã đến Triều Ca.

Sau khi nhìn thấy dung mạo Đát Kỷ, Tô Hộ liền được xá miễn nguyên tội, quan phục nguyên chức, lại được phong làm Quốc thích, cho diễu phố ba ngày, vinh quy bái tổ.

Cửu Vĩ Yêu Hồ từ sau khi tiến cung, Đế Tân liền bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, sớm tối hưởng lạc, đêm đêm hoan ngu, triều chính hoang phế, tấu chương chất đống như núi.

Quần thần can gián, Đế Tân cũng bỏ mặc, ngày ngày cùng Cửu Vĩ Yêu Hồ hí hửng trong hậu cung, không biết tuế nguyệt là vật gì.

Biết bao nhiêu đại sự thiên hạ chờ Đế Tân xử lý, nhưng đều bị

hắn vứt bỏ không màng.

Cửu Vĩ Yêu Hồ sau khi nhập cung, không chỉ dùng mỹ sắc lấy lòng Đế Tân, mà còn dùng yêu pháp mê hoặc tâm trí hắn, khiến hắn lưu luyến hậu cung.

Dần dần, Cửu Vĩ Yêu Hồ cũng phát hiện ra chỗ tốt khi làm phi tần của Đế Tân.

Tuy chỉ là tần phi hậu cung, nhưng cũng có vương triều khí vận gia thân.

Đối với một kẻ vốn hai bàn tay trắng như ả, đây quả là niềm vui từ trên trời rơi xuống.

Ngoài ra, Cửu Vĩ Yêu Hồ phát hiện trong hoàng cung có rất nhiều linh dược đại bổ, lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn, lại có vô số trân cầm dị thú để hưởng dụng hàng ngày.

Dựa vào những thứ này, tu vi của Cửu Vĩ Yêu Hồ có thể nói là đột phi mãnh tiến.

Nhưng vì sát lục trân cầm dị thú quá nhiều, cộng thêm tu vi tăng trưởng nhanh, yêu khí của Cửu Vĩ Yêu Hồ tiết lộ ra một ít.

Tích lũy lâu ngày khiến Triều Ca yêu khí di mạn, triều đình chấn động, quốc tướng bất quốc. ...

Lại nói yêu khí trong thành Triều Ca tràn lan, rốt cuộc dẫn tới sự chú ý của luyện khí sĩ Vân Trung Tử ở núi Chung Nam.

Vân Trung Tử nãi là đệ tử ký danh môn hạ Xiển Giáo, đạo pháp cao thâm, thấy Triều Ca yêu khí ngất trời nên xuống núi hàng yêu.

Vốn định dùng một thanh mộc kiếm pháp khí đưa Cửu Vĩ Yêu Hồ vào chỗ chết, nại hà thiên mệnh không còn ở nhà Thương.

Đế Tân nghe tin lời gièm pha của Cửu Vĩ Yêu Hồ, đem mộc kiếm

đốt đi.

Dưới sự cổ hoặc của hồ ly tinh, Đế Tân bắt đầu trở nên càng ngày càng hôn dung vô đạo, chế tạo các loại hình phạt tàn khốc hãi nhân thính văn, khiến chúng thần trong triều không còn dám tiến ngôn.

Phí Trọng, Vưu Hồn hai kẻ này nhờ a dua nịnh hót mà thâm đắc sự tín nhiệm của Đế Tân, thường xuyên dâng sàm ngôn, nên đại thần đều úy kỵ hai người.

Hết thảy đều bị Hậu cung chi chủ Khương Hậu nhìn ở trong mắt, cố ý đối với Đế Tân trực ngôn khuyên can, nhưng nại hà Đế Tân sớm đã quỷ mê tâm khiếu, lại làm sao sẽ để ý tới.

Bất đắc dĩ, Khương Hậu chỉ có thể làm khó dễ Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Cửu Vĩ Yêu Hồ liền cùng Phí Trọng hợp kế, hãm hại Khương Hậu đến chết.

Hai người con trai do Khương Hậu sinh ra cũng tại trên pháp trường được người cứu đi, từ đó biệt tích.

Sau khi Khương Hậu chết, Đế Tân sợ cha nàng là Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở mưu phản, nghe theo kiến nghị của Phí Trọng và Vưu Hồn, triệu tứ đại chư hầu về Triều Ca yết kiến, muốn xử tử cả bốn người để phòng hậu họa.

Thừa tướng Thương Dung tại Cửu Gian Điện lấy cái chết can gián nhưng Đế Tân không hồi tâm chuyển ý.

Chương 423

Thương Dung tâm chết, liền đập đầu vào cột Cửu Gian Điện mà chết, ô hô ai tai.

Ý chỉ của Đế Tân truyền đến tay tứ đại chư hầu, bọn họ phân phân khởi hành đi Triều Ca.

Tây Bá Hầu Cơ Xương trước khi đi đã tính ra chuyến này hung nhiều cát ít.

Tuy không có tính mạng chi ưu nhưng cũng phải bị khốn ở Triều Ca vài năm, liền mệnh cho trưởng tử Bá Ấp Khảo tiếp quản sự vụ Tây Kỳ, hết thảy không được khinh cử vọng động, chỉ cần tĩnh đãi hắn quay về là được.

Kỳ thực, hắn cũng đang dặn dò, không được đến Triều Ca tìm hắn.

Trên đường đi Triều Ca, Cơ Xương hữu hạnh nhặt được một hài nhi từ trên trời giáng xuống.

Lúc đứa trẻ này rơi xuống đất thì sấm sét trận trận, bèn đặt tên là Lôi Chấn Tử, thu làm người con thứ một trăm.

Sau đó, đứa trẻ được Vân Trung Tử vội vàng chạy tới thu làm đệ tử.

Đợi ngày sau Cơ Xương thoát khốn, cha con tự có lúc tương kiến.

Cơ Xương tự biết chuyến này đi Triều Ca mang theo Lôi Chấn Tử thực sự có chút bất tiện, liền chỉ có thể giao phó Lôi Chấn Tử cho Vân Trung Tử.

Sau khi tứ đại chư hầu đến Triều Ca, Đế Tân đột nhiên phát nan.

Đông Bá Hầu Khương Hoàn Sở và Nam Bá Hầu Ngạc Sùng Vũ bị Trụ Vương trảm thủ bêu đầu.

Bắc Bá Hầu Sùng Hầu Hổ hối lộ Phí Trọng, Vưu Hồn nên may mắn thoát nạn.

Tây Bá Hầu Cơ Xương tắc vì chúng thần cầu tình, cộng thêm có danh tiếng thánh hiền, Đế Tân cũng không thể vô cớ sát hại, bởi vậy cũng may mắn thoát nạn, nhưng lại bị Trụ Vương tù cấm ở Dũ Lý để phòng hậu họa. ...

Từ sau khi Cửu Vĩ Yêu Hồ họa loạn Ân Thương, Triều Ca đã trở nên dân chúng lầm than, bách tính trong bóng tối đặt cho Đế Tân danh hiệu Trụ Vương.

Lúc này, Thân Công Báo cũng mượn tay Cửu Vĩ Yêu Hồ, tá cơ làm Quốc sư Ân Thương.

Từ đó, Ân Thương độc tôn Tiệt Giáo, khiến khí vận Tiệt Giáo cũng gia tăng một ít.

Trong Ân Thương cũng có thánh nhân môn hạ, trừ Thân Công Báo ra thì còn có Khương Tử Nha mới xuống núi không lâu.

Nhưng tại Ân Thương, Khương Tử Nha không nhìn thấy một tia hy vọng nào, lại nhân vì Thân Công Báo lũ lũ tác đối, dẫn đến cuối cùng Trụ Vương trực tiếp muốn giết Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha nghe nói Tây Kỳ minh đức, cộng thêm lão sư nói minh quân tại Tây Chu, cho nên Khương Tử Nha liền trực tiếp đi Tây Kỳ.

Thân Công Báo thấy Khương Tử Nha đi Tây Kỳ, ban đầu cũng đi theo, dưới sự phá hoại của hắn, Khương Tử Nha lúc này vẫn chưa cùng người Tây Kỳ liên lạc được, đành cư trú tại một ngọn núi gần đó.

Từ đó Thân Công Báo liền không còn quấy rầy nữa. ...

Nhân tộc, đất Tây Kỳ.

Tuế nguyệt như thoi đưa, chớp mắt lại một năm mới.

Mùa đông lạnh lẽo đã qua, đại địa hồi xuân.

Tuy vẫn còn chút hàn ý nhưng không ngăn được vạn vật phục tô.

Một năm mới, bách tính vì sinh hoạt cũng bắt đầu tất bật, cày ruộng, gieo hạt, hết thảy đều đang vì năm mới mà chuẩn bị, không có sự phó xuất giờ phút này thì sao có ngày thu hoạch.

Lại nói đã một năm, tính ra là năm thứ bảy Cơ Xương đi Triều Ca.

Lúc này trong phủ Tây Kỳ Hầu, mọi người cũng đang chuẩn bị, bảy năm chi kỳ đã đến.

Nhưng vẫn chưa thấy Tây Bá Hầu Cơ Xương có bất kỳ dấu hiệu nào được thả, Bá Ấp Khảo và Cơ Phát tự nhiên đều đại vi tâm cấp, bèn triệu tập trọng thần trong triều, mật mưu làm sao giải cứu Cơ Xương.

Chúng nhân nghị luận phân phân, cuối cùng Tán Nghi Sinh đề nghị nói: "Đại công tước tử, như hôm nay muốn cứu Hầu gia, duy chỉ có cầu Trụ Vương đặc xá.

Hiện nay trong thành Triều Ca, Trụ Vương trầm mê tửu sắc, sủng hạnh Yêu hậu, gian thần đương đạo.

Nếu muốn cứu Hầu gia, không ngại cầu viện Phí Trọng, Vưu Hồn hai người, dùng tiền tài hối lộ bọn hắn.

Phí Trọng, Vưu Hồn tuy là gian nịnh, nhưng hai người thâm đắc sự tín nhiệm của Trụ Vương, nếu có hai người hướng Trụ Vương tiến ngôn, hy vọng cứu Hầu gia tự nhiên cũng lớn hơn một chút.

Trừ cái đó ra, chúng ta cũng có thể hướng Á Tướng Tỷ Can cầu

viện, nhờ ông ấy khuyên Trụ Vương thả Hầu gia về, như vậy cũng càng nắm chắc hơn..." Nghe vậy, Bá Ấp Khảo vỗ bàn một cái, nói: "Tốt, cứ như Tán đại phu nói, lần này bản công tử thân tự tiến đến, không cứu được phụ thân, ta quyết không bỏ qua.

Còn sự vụ trong triều, toàn bộ giao cho nhị đệ xử lý, chư vị phải giúp đỡ nhị đệ ta nhiều hơn mới được." Cơ Phát ngồi bên cạnh vừa nghe, đứng dậy nói: "Đại ca không thể, đại ca thân là trưởng tử phụ thân, người thừa kế Tây Kỳ, sao có thể thân tự đi Triều Ca.

Như hôm nay Trụ Vương hôn dung vô đạo, nhược bằng đem cả đại ca cũng giữ lại thì biết làm thế nào?

Chi bằng để ta thay đại ca đi Triều Ca cứu cha, đại ca tọa trấn Tây Kỳ, mới có thể vạn vô nhất thất." Tán Nghi Sinh bọn người nghe xong cũng phân phân khuyên can Bá Ấp Khảo, dù sao Bá Ấp Khảo là trưởng tử Tây Bá Hầu, đệ nhất thừa kế nhân, nếu không cứu được Cơ Xương mà lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thế tất sẽ dẫn đến Tây Kỳ động loạn.

Kiến nghị của Cơ Phát xem ra khả thi, đã có thể nghĩ cách cứu viện Cơ Xương, lại có thể bảo đảm Bá Ấp Khảo an toàn, dù sao Cơ Phát là con thứ hai, bị Trụ Vương giữ lại cũng sẽ không làm dao động Tây Kỳ.

Nhưng Bá Ấp Khảo sinh tính thuần lương, sao lại để đệ đệ thay mình mạo hiểm, hồi đáp: "Hảo ý của nhị đệ ta xin tâm lĩnh, nhưng chuyến đi Triều Ca lần này, ta phi khứ bất khả.

Chỉ có ta đi mới có thể làm cho Trụ Vương tin tưởng thành ý triều thương nạp cống của Tây Kỳ ta, đến lúc đó ta sẽ mang theo ba bảo vật tổ tiên truyền lại kính hiến Trụ Vương, cầu mong có thể cứu phụ thân về." Không bao lâu, mọi người liền đem bảo vật nạp cống tập hợp đủ, sau đó Bá Ấp Khảo và Tán Nghi Sinh liền mang theo đông đảo bảo

vật đi Triều Ca giải cứu Cơ Xương.

Bá Ấp Khảo một đường đi về phía đông, xe ngựa mệt nhọc đến Triều Ca, cầu kiến Trụ Vương, hy vọng vì cha chuộc tội, đáng tiếc như hôm nay Trụ Vương rất ít để ý tới triều sự.

Bá Ấp Khảo tự nhiên không gặp được Trụ Vương, bèn chỉ có thể đi bái kiến Á tướng Tỷ Can trước, cầu ông tương trợ.

Tỷ Can thấy Bá Ấp Khảo một phiến hiếu tâm, liền thay hắn dâng tấu chương lên Trụ Vương.

Cùng lúc đó, Tán Nghi Sinh tứ xứ bôn tẩu, hối lộ quan viên Triều Ca, đặc biệt là Phí Trọng, Vưu Hồn, Tán Nghi Sinh tăng thêm vàng bạc châu báu dụ hoặc bọn chúng.

Muốn bọn chúng ở trước mặt Trụ Vương nói tốt cho Tây Bá Hầu, hai kẻ này sinh tính tham lam, tự nhiên một lời đáp ứng, về phần Cơ Xương được thả sẽ tạo thành hậu quả gì, bọn chúng cũng tịnh không để ý.

Khi triều kiến Trụ Vương, Bá Ấp Khảo dâng lên Tây Kỳ tam kiện trọng bảo.

Chương 424

Thứ nhất là Thất Hương Xa, truyền văn là do Hiên Viên Hoàng Đế phá Xi Vưu để lại, xe thiết kế cơ quan, không cần trâu ngựa kéo cũng có thể hành động tự như.

Thứ hai là Tỉnh Tửu Chiên, nếu người say rượu nằm trên tấm thảm này, không tiêu bao lâu liền có thể tỉnh rượu.

Thứ ba là Bạch Diện Viên Hầu, giỏi ca nhạc vũ đạo, vô cùng hi kỳ.

Nhưng khi Bá Ấp Khảo triển lộ bảo vật, Tô Đát Kỷ và Thân Công Báo hai người giở trò xấu, khiến cho bảo vật của Bá Ấp Khảo không có thần kỳ như vậy.

Tô Đát Kỷ và Thân Công Báo kẻ xướng người hoạ, Trụ Vương ngược lại không giết Bá Ấp Khảo.

Nhưng về sau, lúc Tô Đát Kỷ yêu cầu Bá Ấp Khảo hiến cầm nghệ, chàng đã mắng to Tô Đát Kỷ.

Sau đó, Tô Đát Kỷ liền hạ lệnh cho người đem Bá Ấp Khảo băm vằm muôn mảnh, lấy thịt làm thành nhân bánh bao đưa cho Cơ Xương ăn. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Ân Thương.

Cơ Xương trong bảy năm qua tiềm tâm diễn luyện Phục Hy Bát Quái, đạt đến đỉnh phong, viết một sách tên là 《Chu Dịch》.

Lần này Bá Ấp Khảo đến, hắn nghe tin xong trực tiếp tức đến ngất đi.

Sau khi biết Bá Ấp Khảo chết, lại còn phải người đầu bạc tiễn người đầu xanh, càng là thương tâm muốn tuyệt.

Việc này, hắn vốn đã tính ra, cũng đã bảo Bá Ấp Khảo không thể tới, nhưng lúc này con trai vẫn tới, xem ra là thiên ý.

Về sau khi Trụ Vương ban thưởng bánh thịt, Cơ Xương nhẫn nhục phụ trọng, đành phải ăn hết.

Trụ Vương nghe tin Cơ Xương ăn thịt con, cảm thấy người này không có thần kỳ như lời đồn, không có năng lực tiên tri.

Dưới sự du thuyết của Phí Trọng, Vưu Hồn, Trụ Vương liền hạ lệnh thả Cơ Xương.

Tô Đát Kỷ sau khi biết Trụ Vương thả Cơ Xương, liền khuyên ngăn Trụ Vương rằng người này không thể thả đi, Quốc sư Thân Công Báo cũng ở một bên khuyên bảo.

Trụ Vương lúc này đối với lời nói của Tô Đát Kỷ là bách y bách thuận, thấy như thế, đương tức liền phái Ân Phá Bại suất ba ngàn phi kỵ đuổi theo bắt Cơ Xương về Triều Ca.

Lúc này, đối với chuyện Cơ Xương gặp nạn, Vân Trung Tử đã sớm biết, liền phân phó Lôi Chấn Tử xuống núi đi giải cứu, ban cho Phong Lôi Nhị Sí (đôi cánh gió sấm) và Hoàng Kim Côn trợ giúp.

Lôi Chấn Tử biết tin đi giải cứu phụ thân liền lập tức xuất phát, không bao lâu đuổi kịp Cơ Xương, tại quan đầu khẩn yếu nhất, đại phát thần uy, cứu được Cơ Xương đang gặp nạn.

Dưới sự giúp đỡ của y, Cơ Xương thành công trở về đất Tây Kỳ.

Lôi Chấn Tử không có đi theo Cơ Xương về Tây Kỳ mà quay về trong núi, tiếp tục theo sư phụ Vân Trung Tử học tập nốt đạo thuật, sau này mới có thể xuống núi tương trợ Cơ Xương. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Ân Thương.

Chuyển nhãn chi gian, trong Hồng Hoang đã qua ba năm.

Trong ba năm này, cũng phát sinh nhiều sự tình, trong đó nổi danh nhất là việc Ân Thương Văn Thái Sư bình định Bắc Hải trở về Triều Ca, nhìn thấy cục diện hỗn loạn mà đại phát lôi đình.

Ông đối với Trụ Vương đề xuất mười điều kiến nghị: Thứ nhất, phá Lộc Đài, an dân bất loạn; Thứ hai, phế Bào Lạc, để gián quan tận trung; Thứ ba, lấp Sái Bồn, cung hoạn tự an; Thứ tư, bỏ Tửu Trì, Nhục Lâm, che lấp lời chư hầu báng nghị; Thứ năm, biếm Đát Kỷ, lập chính cung khác, để nội đình không còn lo bị cổ hoặc; Thứ sáu, khám nịnh thần, tốc trảm Phí Trọng, Vưu Hồn cho thỏa lòng người, khiến kẻ bất tiêu tự tránh xa; Thứ bảy, mở kho lẫm, chẩn cứu dân đói kém; Thứ tám, phái sứ mệnh, chiêu an Đông Nam; Thứ chín, tìm kẻ di hiền chốn sơn trạch, giải cái tâm nghi ngờ của thiên hạ; Thứ mười, nạp trung gián, đại khai ngôn lộ, để thiên hạ không có tệ nạn tắc nghẽn.

Trụ Vương nghe mười điều, trong lòng xuất phát từ sự úy cụ đối với Văn Thái Sư nên đáp ứng bảy điều, nhưng đối với việc phá Lộc Đài, biếm Đát Kỷ, trị tội Phí Trọng, Vưu Hồn thì lại không đáp ứng.

Phí Trọng, Vưu Hồn không biết tốt xấu lại tiến lên đỉnh chàng Văn Thái Sư.

Dưới cơn thịnh nộ, Văn Thái Sư muốn tay không đánh chết hai người.

Trụ Vương hiểu rõ tính Văn Trọng, trong lòng không khỏi mắng to hai kẻ không biết thức thời, nhưng vẫn bảo vệ bọn hắn.

Thiên ý như dao, Thương triều hợp cai diệt vong.

Văn Thái Sư về triều không lâu, lại truyền tin Bình Linh Vương làm phản Triều Ca.

Thái Sư Văn Trọng lại vội vàng mang theo đại quân đi bình phản,

Triều Ca vừa mới có một tia hòa hoãn lại khôi phục thời khắc trước đó. ...

Nhân tộc, đất Tây Kỳ.

Khương Tử Nha đang quy ẩn bị Tây Kỳ Văn Vương Cơ Xương sính về làm Thủ tướng.

Thân làm nhân thần, việc đầu tiên Khương Tử Nha làm là mang binh đi công đánh Sùng Hầu Hổ thanh danh bừa bãi.

Sùng Hầu Hổ tác oai tác quái tại Triều Ca, dưới sự dụ đạo của đệ đệ là Sùng Hắc Hổ, thất thủ bị bắt, cùng con trai bị trảm thủ bêu đầu.

Sùng Hầu Hổ chết, Cơ Xương lại có tâm bệnh, tự biết mệnh không còn lâu, bèn gọi Khương Tử Nha và Cơ Phát vào cung, đem Cơ Phát thác cô cho Tử Nha, sau đó liền buông tay ra đi.

Như vậy, Cơ Phát liền bái Tử Nha làm Á Phụ, dưới sự giúp đỡ của Tử Nha đăng cơ làm tân chủ Tây Kỳ, hiệu "Vũ Vương". ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Ân Thương.

Gặp dịp lễ tết, thê tử của Trấn Quốc Võ Thành Vương Hoàng Phi Hổ là Giả thị tiến cung chúc tết.

Lúc này, Đát Kỷ ôm lòng hận ý liền dẫn bà ta lên Trích Tinh Lâu.

Trụ Vương vô đạo, điều hí thê nữ thần tử.

Giả thị trinh khiết vì bảo lưu thanh danh, tung người nhảy xuống Trích Tinh Lâu, lạc đắc hương tiêu ngọc toái.

Lúc này, nghe tin tẩu tử nhà mình bị bức tử, muội muội của Hoàng Phi Hổ là Hoàng Quý Phi tìm Trụ Vương lý luận, lại bị Trụ Vương trong lúc giận dữ ném xuống Trích Tinh Lâu.

Một lần yến hội, Hoàng gia lại chết mất hai người.

Chương 425

Hoàng Phi Hổ trong lòng giận dữ không thôi, dưới sự khuyên can của đệ đệ và gia tướng, bèn phản lại Triều Ca, hướng Tây Kỳ chạy tới. ...

Hoàng Phi Hổ vừa phản bội Triều Ca thì Văn Thái Sư đi bình định Bình Linh Vương cũng vừa vặn hồi triều.

Sau khi nghe tin Hoàng Phi Hổ phản, vội vàng tung binh đi truy kích.

Nhưng trời không tuyệt đường người, tại thời khắc nguy cơ, con trai Hoàng Phi Hổ từ nhỏ đã biến mất là Hoàng Thiên Hóa, phụng mệnh sư phụ đem cha và một chúng gia quyến Hoàng gia cứu thoát.

Tránh được đại nguy cơ lần này, Hoàng gia đến đất Tây Kỳ, được tân chủ Cơ Phát trọng dụng, quan chức cũng chỉ đổi một chữ, đem Trấn Quốc Võ Thành Vương đổi thành Khai Quốc Võ Thành Vương.

Giờ phút này Thương triều đã đại không bằng trước, nhất thời, ngay cả tám trăm chư hầu quốc cũng đều đã làm phản, nơi Thương triều có thể khống chế cũng chỉ có trong phạm vi Ngũ Quan.

Nhưng Trụ Vương mỗi ngày chỉ biết sống mơ mơ màng màng vẫn tưởng rằng Thương triều quốc thái dân an, tám trăm chư hầu tận triều Thương.

Văn Thái Sư giờ phút này cũng trở thành người chữa cháy, nơi nào có làm phản, nơi đó liền có thân ảnh bình phản của hắn.

Nhưng đại thế sở xu, cũng không làm gì được, cuối cùng đành phải đem đầu mâu chỉ hướng lãnh đạo giả của phe phản loạn: Tây Kỳ Cơ Phát.

Đại chiến Phong Thần lưu danh thanh sử, dưới bối cảnh dạng này đã kéo ra tấm màn che. ...

Lại nói bên phía Triều Ca, phái Triều Điền và Triều Lôi đi chinh phạt Tây Kỳ.

Nhưng khi đến Tây Kỳ, sau một phen giao chiến, Triều Lôi bị bắt.

Dưới sự khuyên bảo của Hoàng Phi Hổ, y quy hàng Tây Kỳ.

Sau khi thả Triều Lôi về, Triều Lôi cảm thấy gia quyến của mình vẫn còn ở trong Triều Ca, lúc này đầu hàng Tây Kỳ thì gia quyến làm sao có đường sống?

Cho nên, liền lại phản thiết kế, bắt giữ Hoàng Phi Hổ.

Đối với tình hình này, Hoàng Phi Hổ bị bắt không cấm phá khẩu đại mạ, sau đó trên đường trở về, bị đại tướng Tây Kỳ là Tân Giáp giải cứu.

Sau một phen giao chiến, Triều Điền bị bắt, Triều Lôi đào tẩu.

Nhưng hành tung của hắn sớm bị Khương Tử Nha nhìn thấu, khi hắn lạc đường trong loạn sơn Tây Kỳ thì liền bị bắt giữ.

Sau khi mọi người về Tây Kỳ, Khương Tử Nha vốn thập phần khí phẫn, nhưng nghe hai người kể khổ trung, liền nguyện ý lấy Triều Điền làm con tin, cũng thiết kế để Triều Lôi quay về Triều Ca lừa gạt Văn Thái Sư, mang gia quyến về lại Tây Kỳ.

Nghe vậy, Triều Lôi liên mạng bái tạ ơn không giết của Khương Tử Nha, lập tức ngày đêm kiêm trình chạy về Triều Ca. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Ân Thương.

Triều Lôi về Triều Ca, liền lừa gạt Văn Thái Sư, lặng lẽ mang theo gia quyến đầu nhập Tây Kỳ.

Văn Thái Sư sau đó phản ứng lại, bấm đốt tính toán, không khỏi

giận dữ nói: "Triều thị tiểu nhi, dám lừa gạt bản thái sư.

Đương chân tức chết ta cũng..." Lập tức triều chúng nhân hỏi: "Người nào có thể làm soái đi phạt Tây Kỳ?" Đệ tử Văn Trọng là Cát Lập đáp: "Khải bẩm sư tôn, Thanh Long Quan Trương Quế Phương có thể làm tướng thảo phạt Tây Kỳ." Thái sư nghe vậy, lập tức hạ lệnh: "Cử Thanh Long Quan Trương Quế Phương mang binh thảo phạt Tây Kỳ, Thần Uy Đại Tướng Quân Khâu Dẫn trấn thủ Thanh Long Quan, không được sai sót..." Lại nói bên này, Triều Lôi dẫn gia quyến qua ải Ngũ Quan về Tây Kỳ, quỳ bái Khương Tử Nha nói: "Thừa tướng thần cơ diệu toán, nay thê tử phụ mẫu đều an toàn đến nơi.

Đại ơn không lời nào cảm tạ hết được, về sau huynh đệ chúng ta tất nhiên không phụ Thừa tướng..." Trương Quế Phương thụ mệnh lệnh mang theo một đám binh mã hướng Tây Kỳ đánh tới, tiên phong quan tên là Phong Lâm.

Trương Quế Phương nãi là thuật sĩ bàng môn tả đạo, có một môn thần thông gọi là Hoán Nhân Chi Thuật (Thuật gọi người).

Mỗi khi trước trận gọi tên chủ tướng địch phương nói: "Mỗ mỗ mỗ, hiện không xuống ngựa còn đợi khi nào.", người kia trong lúc hôn hôn trầm trầm tự nhiên ngã ngựa, thực nãi là một kỳ dị chi thuật.

Thuật bàng môn tả đạo, nãi là biệt xưng của thần thông.

Tu sĩ chỉ tu thần thông không tu đạo hạnh bị xưng là bàng môn tả đạo, thần thông bọn họ chủ tu bị gọi là bàng môn tả đạo chi thuật.

Người bàng môn tả đạo chịu ảnh hưởng của thần thông, tâm tính đa số hay thay đổi, tu vi cao nhất cũng chỉ Luyện Hư Hợp Đạo mà thôi, không có tu sĩ đột phá Tiên cảnh.

Nếu là tu sĩ đột phá Tiên cảnh trở lên, ảnh hưởng liền sẽ không

lớn. ...

Nhân tộc, đất Tây Kỳ.

Lại nói Trương Quế Phương dẫn mười vạn nhân mã hạo hạo đãng đãng ra Thanh Long Quan hướng Tây Kỳ sát phạt.

Tây Kỳ đóng quân tại nam môn, tiếng đại quân điều động và thao luyện hồi hưởng tại phương viên mười dặm.

Trong thành, tại đại điện.

Khương Tử Nha nhìn mọi người, hỏi: "Gia tướng có ai hiểu rõ địch phương chủ tướng Trương Quế Phương?" Nghe vậy, chỉ thấy dưới điện Hoàng Phi Hổ xuất liệt nói: "Bẩm Thừa tướng, Trương Quế Phương nãi là thuật sĩ bàng môn tả đạo, có một môn thần thông là Hoán Nhân Chi Thuật.

Trước đại chiến tất thông báo tính danh, Trương Quế Phương tại trong giao chiến đối với kỳ đại quát một tiếng, ngô đẳng liền như không bị khống chế mà ngã ngựa, chuẩn bị không đủ sẽ bị bắt đi." Hoàng Phi Hổ một phen ngôn ngữ khiến gia tướng trong điện có phần bất mãn, đây không phải là tăng chí khí người khác, diệt uy phong mình sao?

Lúc này, một tiểu tướng tiến vào bẩm báo: "Khải bẩm Thừa tướng, ngoài thành quân Triều Ca đang khiêu chiến." Khương Tử Nha nghe xong đứng dậy nói: "Gia tướng theo ta hội ngộ Trương Quế Phương." Dứt lời liền dẫn đầu hướng ngoài điện đi đến.

Không bao lâu, đại quân Tây Kỳ dưới sự dẫn dắt của Khương Tử Nha xuất thành đối trận với quân Triều Ca.

Lúc này, quân Triều Ca phi bôn xuất một đội quân sĩ, đại tướng lĩnh đầu tay cầm đại đao, chỉ vào phía Tây Kỳ, pha có phần ngạo mạn nói: "Kẻ nào có thể cùng ta đánh một trận!" Thoại âm vừa dứt, chỉ

thấy trướng hạ Khương Tử Nha một tướng thúc ngựa tiến lên đối với Khương Tử Nha thi lễ một cái nói: "Thừa tướng, mạt tướng nguyện vãng..." "Tướng quân chuyến này đi nhất định phải cẩn thận, chớ có trúng quỷ kế địch tướng..." Nhìn người này, Khương Tử Nha dặn dò.

Người kia nghe xong gật đầu một cái, thúc ngựa dẫn một đội binh mã xông về phía chiến trường, đại quát: "Địch tướng có phải là Trương Quế Phương?

Ta nãi là Tây Kỳ thượng tướng Cơ Thúc Càn..." Cơ Thúc Càn, chính là người con thứ mười ba của Văn Vương Cơ Xương.

Đại tướng quân Triều Ca đáp: "Ta nãi là Tiên phong quan Phong Lâm dưới trướng Nguyên soái Trương Quế Phương." Dứt lời, hai người không nói thêm gì, kính trực lao vào nhau.

Cơ Thúc Càn tay cầm trường thương không ngừng huy sái, đem tinh túy của thương pháp thi triển đến lâm ly tận chí.

Một bên Phong Lâm cũng không hàm hồ, một thanh đại đao múa kín không kẽ hở.

Chương 426

"Đinh đinh đang đang!" Một trận binh khí tương giao thanh vang lên, trong nháy mắt song phương giao thủ ba bốn mươi hiệp.

Tục ngữ nói, một tấc dài một tấc mạnh, một tấc ngắn một tấc hiểm.

Nhưng trên chiến trường, Phong Lâm ăn thiệt thòi, giờ phút này bị Cơ Thúc Càn áp chế.

Một cái phòng thủ không thích đáng bị Cơ Thúc Càn đánh bị thương chân trái, Phong Lâm bị đau, quay đầu ngựa rút lui về phía sau.

Cơ Thúc Càn xem xét, trong lòng đại hỉ, thúc ngựa đuổi theo.

Phong Lâm nãi là một vị thuật sĩ bàng môn tả đạo, chân trái bị thương nhưng thần thông không bị phá.

Nhìn Cơ Thúc Càn đuổi theo, tay trái bấm phù, trong miệng niệm chú, há miệng phun ra một đạo hắc quang hóa thành một cái lưới lớn.

Trong lưới lớn kia có một hạt châu màu đen to bằng miệng chén.

Không có phòng bị, Cơ Thúc Càn bị đánh trúng ngay mặt, ngã xuống ngựa.

Phong Lâm hồi thân một đao tước xuống thủ cấp, đắc thắng quy doanh.

Khương Tử Nha nhìn Cơ Thúc Càn trúng quỷ kế Phong Lâm mà bỏ mình, trong lòng không khỏi có chút thích thích (đau xót).

Huynh trưởng hắn là Vũ Vương Cơ Phát trong lòng càng bi thống vạn phần.

Nhưng lúc này vô pháp, đành phải tạm thời minh kim thu binh,

thương nghị đối sách, ngày khác tái chiến. ...

Tây Kỳ đại quân bởi vì Cơ Thúc Càn lạc bại thân tử, Khương Tử Nha và Cơ Phát trong lòng đều bi thống không thôi.

Nhưng thấy địch nhân hung hãn, nhất thời vô pháp, liền tạm thời minh kim thu binh.

Triều Ca đại quân thấy Tây Kỳ tạm thời lui binh, cũng thu binh phản hồi.

Một đêm vô ngữ, sáng sớm hôm sau, Trương Quế Phương dẫn Phong Lâm đích thân khiêu chiến.

Khương Tử Nha phân phó: "Bày ngũ liệt đội..." Dứt lời liền mang theo một chúng võ tướng xuất thành nghênh chiến.

Trương Quế Phương liệt trận chờ đợi nhìn đại quân xông ra ngoài thành, trong lòng không khỏi âm thầm gật đầu.

Hắn nói với Phong Lâm bên cạnh: "Quân Tây Kỳ quả nhiên là tinh nhuệ.

Nhìn cách liệt trận, tiến thối chi diêm pha có chương pháp, binh sĩ sát khí trùng thiên, khí thế cao trướng thực nãi là một sư hổ lang..." Trương Quế Phương thoại âm vừa dứt, chỉ nghe Phong Lâm bên cạnh nói: "Nguyên soái, quân Tây Kỳ tinh nhuệ, sĩ tốt Thanh Long Quan ta cũng không kém..." Nói xong, thần sắc pha có phần tự tin.

Trương Quế Phương nghe xong, cười to nói: "Ha ha!

Sĩ tốt Thanh Long Quan ta nãi là sĩ tốt nhất đẳng của Hồng Hoang..." Giữa lúc nói chuyện, Tử Nha liệt đội hoàn chỉnh.

Trương Quế Phương liếc mắt nhìn một cái, nói: "Khương Tử Nha thân là thần tử nhà Thương, từng chịu bổng lộc vua Ân, vì sao phản bội Triều Ca trợ giúp Cơ Phát làm ác, lại thu nạp bạn thần Triều Ca là

Hoàng Phi Hổ, thật là tội đại ác cực.

Hôm nay thiên binh chí thử, khuyên các ngươi sớm điểm đầu hàng là thượng sách, nếu không quyết công phá thành trì thì hối đã muộn..." Khương Tử Nha cũng không vì đó mà động, nói: "Tướng quân lời ấy sai rồi, há không nghe hiền thần trạch chủ mà thờ, chim khôn chọn gỗ mà đậu.

Trụ Vương hôn dung vô đạo, sủng ái yêu phụ Đát Kỷ, xây Lộc Đài làm khổ vạn dân, bày Bào Lạc giết hại trung thần.

Chúa công ta là Cơ Phát lệ tinh đồ trị, phát triển Tây Kỳ.

Triều Ca vô cớ phát binh đánh Tây Kỳ, huống hồ tứ phương chư hầu đều đã hướng về nhà Chu, bần đạo khuyên Nguyên soái mang binh rút lui mới là chính đồ..." Trương Quế Phương nghe vậy, minh bạch nói nhiều vô ích, lập tức nhìn thoáng qua Phong Lâm bên người.

Nhận được tín hiệu, Phong Lâm giục ngựa hướng quân Tây Kỳ xông tới.

Đã sớm chờ đợi đã lâu, đại tướng Tây Kỳ Nam Cung Thích thúc ngựa nghênh đón.

Song phương giao thủ bốn năm mươi hiệp, Phong Lâm bắt được một cái không đáng, tay trái bấm phù, trong miệng niệm chú, một đạo hắc quang hóa thành một cái lưới lớn chụp xuống Nam Cung Thích.

Không có chuẩn bị, Nam Cung Thích bị đánh rơi xuống ngựa, Phong Lâm tiến lên bắt giữ hắn, chuẩn bị mang về đại doanh. ...

Lại nói Trương Quế Phương thấy Phong Lâm xông ra liền mang binh xông về phía Khương Tử Nha.

Hoàng Phi Hổ nhìn thấy Trương Quế Phương xông tới, giận dữ nói: "Tặc tử, sao dám xông loạn trận cước của ta!" Dứt lời, cưỡi Ngũ Sắc Thần Ngưu sát tới.

Song phương giao thủ không dưới trăm hiệp, Trương Quế Phương thấy công mãi không được, liền quát: "Hoàng Phi Hổ hiện không xuống ngựa, còn đợi khi nào!" Thoại âm vừa dứt, Hoàng Phi Hổ đang định tiến lên đại chiến thì lộn vòng ngã xuống Ngũ Sắc Thần Ngưu.

Trương Quế Phương đang định tiến lên cầm trụ Hoàng Phi Hổ, một tướng bên cạnh xông ra cứu được Hoàng Phi Hổ.

Thấy vịt đã đun sôi còn bay mất, Trương Quế Phương giận dữ, tiểu tướng kia hắn cũng nhận thức, đại quát: "Chu Kỷ, hiện không xuống ngựa, còn đợi khi nào..." Dứt lời, Chu Kỷ cũng ngoan ngoãn xuống ngựa.

Để sổng Hoàng Phi Hổ nhưng bắt được Chu Kỷ, Trương Quế Phương xoay người về doanh địa.

Một ngày liên thất hai tướng, mọi người tâm tình ức úc lui đại quân, phản hồi đại doanh.

Ngược lại với doanh trại nhà Chu, cả quân Triều Ca hỉ khí dương dương.

Trong đại trướng, Trương Quế Phương quát hai người dưới trướng: "Đã bị bắt, vì sao không quỳ?" Nam Cung Thích khinh thường nói: "Đã bị bắt, ta không có ý định sống sót, muốn giết muốn chém cứ tùy tôn tiện..." Trương Quế Phương phất phất tay nói: "Áp giải xuống, đợi ta bình định Tây Kỳ, sẽ cùng nhau mang về Triều Ca thỉnh công..." Ngày thứ hai, Trương Quế Phương lại đến khiêu chiến, nhưng kỵ đạn thuật bàng môn tả đạo của Trương Quế Phương, Khương Tử Nha phân phó treo cao miễn chiến bài, không có xuất chiến nghênh đón.

Nhìn trong doanh trại nhà Chu treo miễn chiến bài, Trương Quế Phương khinh thường cười cười, phất tay mang theo một chúng sĩ tốt

phản hồi đại doanh. ...

Bởi vì duyên cớ của Trương Quế Phương, Tây Kỳ liên tiếp bại mấy trận, sĩ khí đại vi bị tỏa, lúc này phải treo cao miễn chiến bài.

Trương Quế Phương thấy thế lại thập phần khinh thường cười cười, mang theo thủ hạ hồi doanh, chờ Tây Kỳ tái chiến sẽ lại ra tay, tranh thủ bắt thêm mấy tướng Tây Kỳ. ...

Cùng lúc đó, viễn tại Trần Đường Quan, Na Tra hốt nhiên thu được truyền âm ngọc phù của sư tôn Thái Ất Chân Nhân, bảo hắn đi Tây Kỳ tìm sư thúc Khương Tử Nha, giúp đỡ phạt Trụ thành công.

Chương 427

Na Tra giờ phút này đã đột phá Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, cự ly Đại La Kim Tiên cũng chỉ còn lâm môn nhất cước (một bước chân).

Lúc này cáo biệt phụ mẫu, chân đạp Phong Hoả Luân hướng Tây Kỳ lao đi.

Không bao lâu liền đến thành Tây Kỳ, một đường hỏi thăm đến Thừa tướng phủ.

Khương Tử Nha đang tự hỏi đối sách hốt nhiên nghe hạ nhân bẩm báo: "Tướng gia, bên ngoài có một thiếu niên tự xưng là sư điệt của Tướng gia, tên gọi Na Tra..." Nghe tả hữu bẩm báo, trong lòng Khương Tử Nha lập tức vui vẻ, vội vàng đi ra ngoài, vừa ra cửa liền nhìn thấy Na Tra đang đứng đó.

Na Tra cũng nhìn thấy Khương Tử Nha, vội vàng thi lễ nói: "Đệ tử Na Tra bái kiến sư thúc..." Nhận một lễ, Khương Tử Nha cười ha hả đỡ Na Tra dậy nói: "Nhiều năm chưa gặp, còn cùng sư thúc khách sáo làm gì..." Na Tra ngượng ngùng cười cười, đi theo Khương Tử Nha vào trong phủ.

Vừa đi, Khương Tử Nha vừa hỏi: "Na Tra, mấy năm nay không có bỏ bê tu vi chứ!" Nghe vậy, Na Tra tự tin nói: "Sư thúc, cũng không nhìn xem ta là ai, chuyện nhỏ..." Nghe lời Na Tra, Khương Tử Nha vui vẻ cười một tiếng.

Ngồi xuống tại nội đường, Khương Tử Nha hỏi: "Na Tra, lần này đến Tây Kỳ thăm sư thúc sao?" "Vâng, đệ tử nhận được truyền âm ngọc phù của sư tôn, bảo đệ tử xuống núi tìm sư thúc phò tá minh chủ phạt thiên..." Na Tra đáp.

Nghe lời Na Tra, Khương Tử Nha không khỏi nói: "Tốt a!

Sư điệt đến thật đúng lúc, đi, sư thúc dẫn ngươi đi gặp Vũ Vương." Dứt lời, thân dẫn Na Tra xuất tướng phủ hướng cung Vũ Vương đi đến. ...

Dưới sự dẫn dắt của Khương Tử Nha, hai người không bao lâu liền đến ngoài cung Vũ Vương.

Sau đó, Na Tra cùng Khương Tử Nha tiến vào, gặp Vũ Vương lúc này đang thao lao quốc sự.

Cơ Phát nhìn Khương Tử Nha, hỏi: "Á phụ, không biết trễ như vậy tìm ta có việc gì?" Nghe vậy, Khương Tử Nha nói: "Đại vương, đây là sư điệt Na Tra của thần.

Nay phụng sư mệnh đến giúp Đại vương bình định Triều Ca, sư điệt thần nãi là một vị hữu đạo chi sĩ..." Nghe Khương Tử Nha giới thiệu, Vũ Vương vội vàng đối với Na Tra thi lễ một cái, Na Tra cũng vội vàng đáp lễ.

Vũ Vương nhìn Na Tra anh khí bột phát, trong lòng hân hỉ, đại quát một tiếng: "Người đâu, lên tiệc rượu mời chư vị đại thần.

Cô muốn khánh chúc một phen..." Khoảnh khắc sau, chúng vị đại thần nghe Vũ Vương triệu hoán đều tụ tập tại đại điện, nghe nói là thiết yến cho một vị tu sĩ, trong lòng mới cảm giác dễ chịu hơn một chút.

Một đêm này, mọi người uống đến say mèm, tâm tình áp ức cũng có chỗ hoãn giải. ...

Một đêm không nói chuyện, ngày thứ hai, Khương Tử Nha liền mệnh người đem miễn chiến bài gỡ xuống, dẫn đầu một chúng võ tướng ra khỏi thành.

Lúc này, nhận được tin tức, Trương Quế Phương cũng nghiêm trận dĩ đãi.

Tại trước trận hai quân, chỉ thấy Na Tra chân đạp Phong Hoả Luân, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, thân đeo Càn Khôn Quyển, eo quấn Hỗn Thiên Lăng, một bên còn treo một khối Kim Chuyên.

Trong chiến trường, Na Tra đối với quân Triều Ca đại quát: "Ai là Trương Quế Phương, tốc tốc đi ra chịu chết..." Nghe lời Na Tra, Phong Lâm dưới trướng Trương Quế Phương giận dữ, thúc ngựa tiến lên quát: "Đại ngôn bất tàm, muốn gặp tướng quân nhà ta, trước tiên phải qua ải của ta đã..." Dứt lời liền huy đao chém về phía Na Tra.

Thân là tu sĩ Thái Ất Kim Tiên, Na Tra làm sao lại sợ tu sĩ bàng môn chưa nhập Tiên đạo.

Hỏa Tiêm Thương trong tay khẽ điểm, phá giải chiêu thức của Phong Lâm.

Phong Lâm thấy không thể làm gì được Na Tra, tay trái bấm phù, trong miệng niệm chú, một đạo hắc quang hóa thành lưới lớn, trong lưới có hạt châu đen kích thước bằng miệng chén, mang theo tiếng gió sấm kích hướng Na Tra.

Na Tra khinh thường bĩu môi, phất tay tế ra Kim Chuyên kích hủy nó.

Thấy thần thông và pháp bảo bị phá, Phong Lâm không khỏi bị phản phệ, trong miệng ác ngoan ngoan nói: "Dám phá thuật pháp của ta..." Thoại âm vừa dứt, Na Tra liền phóng ra Càn Khôn Quyển, đánh gãy tay phải và chân phải của Phong Lâm.

Thấy tướng quân bị thương, một chúng sĩ tốt lao ra cướp người về.

Na Tra không có xuất thủ lưu lại, xoay người lần nữa đại quát: "Trương Quế Phương mau ra đây..." Thấy tâm phúc ái tướng bị thương, Trương Quế Phương thúc ngựa xông ra, đối với Na Tra đại

quát: "Địch tướng có dám báo danh?" Na Tra nhìn Trương Quế Phương nói: "Trương Quế Phương, ta nãi là Lý Na Tra dã..." Trương Quế Phương nghe xong vung thương đâm về phía Na Tra, Na Tra cũng giá thương nghênh đón. "Oanh" một tiếng cự hưởng, như bình địa sinh lôi.

Ngựa của Trương Quế Phương hí vang một tiếng, ngã lăn ra đất không dậy nổi.

Trương Quế Phương tung người rơi xuống một con ngựa bên cạnh cách đó không xa, trong mắt đầy vẻ kinh cụ, thầm nghĩ: "Tên này có điểm tà môn, không thể lực địch..." Lập tức liền hướng về phía Na Tra đại quát: "Na Tra, hiện tại không xuống ngựa còn đợi khi nào..." ... "Na Tra, hiện tại không xuống ngựa còn đợi khi nào..." Tiếng quát lớn của Trương Quế Phương truyền khắp hai quân, chỉ đợi Na Tra trúng thuật.

Nhưng một màn tiếp theo lại khiến cho Trương Quế Phương vốn lòng tin tràn đầy có chút không dám tin tưởng.

Thấy Na Tra bình yên vô sự đứng tại đó, thần tình Trương Quế Phương ngẩn ra.

Toàn tức không tin tà lần nữa mở miệng đại quát: "Na Tra, hiện không xuống ngựa còn đợi khi nào..." Lần này liền gọi ba lần, Na Tra y nguyên an ổn đứng tại đó.

Thấy tình hình này, trong lòng Trương Quế Phương khó tránh khỏi có chút hoảng trương.

Hoán Nhân Chi Thuật cũng có hạn chế, người có tam hồn lục phách, thuật này chấn tán tam hồn lục phách của người ta, thất hồn lạc phách mới ngã xuống ngựa.

Nhưng Na Tra nãi là thân thể hoa sen, tam hồn lục phách sớm đã

hóa thành nguyên thần, làm sao có thể như ý.

Tu sĩ chưa thành Tiên cảnh, linh hồn và pháp lực kết hợp thành Nguyên anh.

Dưới cảnh giới Thái Ất là Bán Nguyên Thần, bước vào Thái Ất cảnh giới sẽ triệt để hóa thành Nguyên Thần (nhưng Tiên Thiên Ma Thần thì ngoại lệ).

Na Tra thấy thế ha ha cười to nói: "Không linh?

Nếu đã như vậy, thì ta không khách khí..." Dứt lời, phất tay tế ra Kim Chuyên, đem Trương Quế Phương đang hãm nhập hỗn loạn đánh rơi xuống ngựa, toàn thân xương cốt toàn bộ đánh gãy.

Sĩ tốt bên cạnh vội vàng cướp người về.

Na Tra phất tay một cái, đem Chu Kỷ đang ở trong quân Triều Ca cứu về, xoay người đi theo Khương Tử Nha bọn người về đại doanh.

Na Tra đả thương Trương Quế Phương, Phong Lâm, cứu được Chu Kỷ và Nam Cung Thích, cũng không có cản tận giết tuyệt, liền rút lui về trong thành.

Trương Quế Phương bị thương hôn mê, Phong Lâm bất đắc dĩ, đành phải phái người hướng Thái Sư Văn Trọng cầu viện binh. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Ân Thương.

Chương 428

Trong thành Triều Ca.

Văn Trọng nhận được truyền tấn của Phong Lâm, trong lòng pha có phần ảm đạm.

Đột nhiên, đồ nhi đứng một bên mở miệng nói: "Sư tôn, chi bằng thỉnh bốn vị sư tổ ở Cửu Long Đảo..." Nghe vậy, Văn Trọng cả người đốn thời khoát nhiên khai lãng.

Tâm hạ thầm nghĩ: "Cũng đúng, thỉnh bốn vị sư thúc xuống núi, dùng tu vi của bốn vị sư thúc định nhiên có thể định càn khôn..." Tâm niệm chí thử, Văn Trọng đương tức liền cưỡi lên Mặc Kỳ Lân hướng Đông Hải Cửu Long Đảo bay đi. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, đất Tây Kỳ.

Khương Tử Nha sớm đã biết hiểu Na Tra thắng lợi, nhưng trong lòng lại tư lượng: "Na Tra tuy tắc thủ thắng, nhưng e rằng phía sau Triều Ca điều động đại đội nhân mã, sẽ làm liên lụy đến đất Tây..." Trong lòng Khương Tử Nha dĩ nhiên có đối sách, sau đó liền mộc dục canh y đi gặp Vũ Vương.

Triều kiến hành lễ xong, Vũ Vương nhìn hắn hỏi: "Tướng phụ gặp cô, không biết có việc gì khẩn yếu?" Trong ấn tượng của hắn, Khương Tử Nha nếu không phải đại sự thì căn bản không cần gặp hắn, bởi vì thân phận thực lực của y đủ để giải quyết.

Nghe vậy, Khương Tử Nha đáp: "Thần lần này đến từ biệt Chúa công, ta muốn về Đông Côn Luân Sơn một chuyến..." Vũ Vương nghe vậy, lập tức nói: "Binh lâm thành hạ, tướng tới hào biên, trong nước không người, mong Tướng phụ không thể lưu lại núi cao, khiến cô mỏi mắt trông chờ..." Khương Tử Nha vừa nghe, trên mặt lộ ra một

nụ cười, nói: "Thần chuyến này đi, nhiều thì ba ngày, ít thì hai ngày, tức thời liền về..." Vũ Vương nghe xong liền đáp ứng.

Ký nhiên đi không lâu, vậy liền không có gì đáng ngại.

Khương Tử Nha xuất triều về tướng phủ, đối với Na Tra nói: "Cùng Vũ Cát hảo sinh thủ thành, không cần cùng Trương Quế Phương chém giết.

Đợi ta trở về sẽ lại quy hoạch..." Na Tra nghe xong, đương tức củng thủ lĩnh mệnh.

Khương Tử Nha thấy phân phó đã xong, liền dùng Độn Thổ Thuật vãng lai Côn Luân Sơn. ...

Hồng Hoang, Đông Côn Luân Sơn.

Khương Tử Nha độn thổ đến Kỳ Lân Nhai thì hạ xuống, thấy quang cảnh Đông Côn Luân, ta thán không thôi.

Vọng về Đông Côn Luân, không khỏi cảm thán nói: "Một lần rời núi này bất giác đã mười năm, như hôm nay lại đến, phong cảnh lại cảm giác mới mẻ..." Nhìn một màn quen thuộc trước mắt, trong lòng Khương Tử Nha xác thực cảm xúc vạn phần.

Nhưng lúc này có yếu sự tại thân, vội vàng thu thập tâm tình, cất bước hướng Ngọc Hư Cung đi đến.

Đông Côn Luân Sơn nãi là đệ nhất tiên sơn phúc địa.

Tiên thiên linh khí vốn sớm đã biến mất, ở nơi này lại ngưng tụ thành sương mù, yên hà tán thải, nhật nguyệt diêu quang.

Trước cửa ngàn cây tùng già mang mưa đày núi xanh nhiễm nhiễm, vạn đốt trúc tu ngậm khói một kính sắc thương thương.

Ngoài cửa kỳ hoa rải gấm, bên cầu dao thảo sinh hương.

Trên lĩnh bàn đào hồng rực rỡ, cửa động nhung thảo thúy biếc dài.

Thời nghe tiên hạc lệ, mỗi thấy thụy loan tường.

Tiên hạc kêu thì thanh chấn cửu cao tiêu hán viễn; thụy loan bay thì lông huy ngũ sắc thải vân quang.

Bạch lộc huyền viên thì ẩn hiện, thanh sư bạch tượng nhậm hành tàng.

Nhìn kỹ linh phúc địa, quả nãi thắng thiên đường.

Không bao lâu liền đến trước Ngọc Hư Cung, Khương Tử Nha không dám thiện nhập, cung thân tại cửa ra vào chờ đợi.

Khoảnh khắc sau, chỉ thấy Bạch Hạc Đồng Tử từ trong Ngọc Hư Cung đi ra.

Đồng tử nhìn Khương Tử Nha đang chờ trước điện, không khỏi nói: "Sư huynh, lão gia cho mời..." Nghe lời đồng tử, Khương Tử Nha đối với Bạch Hạc Đồng Tử mỉm cười, đi theo tiến vào đại điện. ...

Ngọc Hư Cung, trong đại điện.

Giờ phút này trên đại điện duy chỉ có Nguyên Thủy một người.

Bạch Hạc Đồng Tử đến trước tòa Nguyên Thủy, cung thân bái nói: "Lão gia, Khương Tử Nha sư huynh đã đến..." Nghe vậy, Nguyên Thủy tùy ý phất phất tay, Bạch Hạc Đồng Tử lui về sau lưng Nguyên Thủy.

Khương Tử Nha đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn bái nói: "Đệ tử Khương Thượng bái kiến sư tôn, nguyện sư tôn thánh thọ vô cương..." Nhận một lễ, Nguyên Thủy chậm rãi nói: "Đứng lên đi!" Khương Tử Nha đứng dậy, cung thân đứng ở một bên.

Nguyên Thủy nhìn Khương Tử Nha một cái, nói: "Hôm nay lên núi vừa vặn, mệnh cho Quảng Thành Tử lấy 'Phong Thần Bảng' giao dư cho ngươi, ngươi có thể đến Kỳ Sơn tạo một cái Phong Thần Đài, trên

đài treo 'Phong Thần Bảng', đem sự nghiệp một đời của ngươi làm xong đi..." Khương Tử Nha nghe xong, xác thực quỳ bái nói: "Sư tôn, Trương Quế Phương dùng thuật bàng môn sính uy, bị Na Tra trọng thương.

Nhưng đệ tử lo lắng hậu tục Triều Ca đại quân, mong sư tôn đại phát từ bi, đề bạt đệ tử một hai..." Nguyên Thủy nghe xong lại cười cười, sau đó nói: "Ngươi làm Tể tướng nhân gian, thụ hưởng quốc lộc, xưng là 'Tướng phụ', phàm gian chi sự lấy thân phận Thánh nhân của ta sáp thủ thì có tổn hại uy danh.

Tây Kỳ nãi là nơi có người hữu đức tọa thủ, đâu sợ tả đạo bàng môn?

Chỗ sự tình nguy cấp, tự có cao nhân tương phụ, việc này không cần hỏi ta, đi đi..." Nghe lời Nguyên Thủy, Khương Tử Nha không dám hỏi nhiều nữa, triều Nguyên Thủy thi lễ một cái rồi xoay người ra khỏi Ngọc Hư Cung. ...

Hồng Hoang, Đông Côn Luân Sơn, bên ngoài Ngọc Hư Cung.

Vừa ra khỏi đại điện, Khương Tử Nha nhìn đệ tử tu luyện tại Ngọc Hư Cung, thần tình trên mặt có chút hoài niệm.

Từng bao giờ, trong những thân ảnh tu luyện kia cũng có hắn tồn tại, nhưng lúc này lại đoạn vô khả năng.

Trong lòng khẽ thở dài một tiếng, Khương Tử Nha cất bước muốn đi. "Sư thúc dừng bước!" Lúc này, sau lưng truyền đến thanh âm của Bạch Hạc Đồng Tử.

Khương Tử Nha hồi thân nhìn hắn.

Bạch Hạc Đồng Tử triều Khương Tử Nha củng tay, nói: "Sư thúc, lão gia cho mời..." Nghe vậy, trên mặt Khương Tử Nha hiện lên một mạt nghi hoặc chi sắc, không phải bảo đi lấy Phong Thần Bảng rồi

xuống núi sao?

Vừa rời đi đại điện lại gọi lại?

Trong lòng tuy nhiên nghi hoặc nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng xoay người cung kính đi vào.

Chương 429

Trong đại điện, Nguyên Thủy nhìn Khương Tử Nha phía dưới, thản nhiên nói: "Tử Nha, tại chỗ Đông Hải có một người đang đợi ngươi, vụ yếu cẩn thận (nhất định phải cẩn thận), đi thôi..." Khương Tử Nha nghe xong, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Nhưng nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn không giải thích, cũng không dám mở miệng hỏi thăm.

Lần nữa đối với Nguyên Thủy thi lễ một cái rồi xoay người ra đại điện.

Lần này, Bạch Hạc Đồng Tử không có lần nữa gọi lại, hắn trực tiếp triều động phủ Quảng Thành Tử đi đến. ...

Không tiêu phiến khắc, Khương Tử Nha liền đến trước động phủ Quảng Thành Tử.

Lúc này, Quảng Thành Tử đã ở đây chờ đợi đã lâu, nhìn Khương Tử Nha đi tới, nói: "Sư đệ, đã lâu không gặp!" Nghe vậy, Khương Tử Nha vội vàng thi lễ một cái mới đáp: "A, sư đệ xuống núi đều hơn mười năm rồi.

Sư huynh, ta lên núi tham yết lão sư, khẩn cầu chỉ điểm để lui Trương Quế Phương, nhưng lão sư không chịu từ bi, nại hà?

Nại hà?" Quảng Thành Tử nghe vậy lại mỉm cười nói: "Thượng thiên số định, chung bất năng di (cuối cùng không thể đổi).

Chỉ có ai gọi tên ngươi, thiết bất khả ứng (tuyệt đối không được thưa), việc này thực sự quan trọng!

Vi huynh không tiện tiễn xa..." Dứt lời, trở tay lấy ra Phong Thần Bảng, sau đó giao cho Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha tiếp nhận Phong Thần Bảng xong liền trực tiếp xuống núi. ...

Hồng Hoang, chân núi Đông Côn Luân.

Tại lúc xuống núi, Khương Tử Nha quả nhiên nghe thấy có người gọi, hóa ra là Thân Công Báo - người cùng bái sư Nguyên Thủy nhưng lại phản xuất Xiển Giáo, bái sư thúc Thông Thiên làm sư phụ.

Hắn và Thân Công Báo vốn đánh cờ nhiều năm, lần này Ân Thương và Tây Kỳ giao chiến đều có thân ảnh hai người ở trong đó, song phương lại hỗ bất đối đầu, cho nên lúc này gặp Thân Công Báo, Khương Tử Nha cũng có chút sá dị.

Vốn dĩ Quảng Thành Tử đã cáo giới không thể đáp lại kẻ gọi tên, nhưng Khương Tử Nha lần này lại không làm theo, y nguyên đáp lại Thân Công Báo.

Song phương chi gian hành sự đánh cược, kỳ gian nếu không phải Nam Cực Tiên Ông tương trợ, e rằng liền trúng đạo của Thân Công Báo.

Cũng may nơi này nãi là dưới chân núi Đông Côn Luân, gian kế của Thân Công Báo chung quy không có thành công.

Giải quyết xong việc này, Khương Tử Nha liền cáo biệt Nam Cực Tiên Ông, sau đó triều hướng Đông Hải. ...

Không đến một ngày, Khương Tử Nha liền đến đất Đông Hải.

Đột nhiên, một ngọn núi cao xuất hiện trong mắt Khương Tử Nha, ngọn núi kia linh lung dịch thấu, cổ quái gập ghềnh, phong cao lĩnh tuấn, vân vụ tương liên, cận kề hải đảo.

Khương Tử Nha nhìn cảnh này, không khỏi nói: "Ta làm sao có thể liễu lại hồng trần, tại nơi này đoàn biều tĩnh tọa, lãng tụng 'Hoàng Đình', mới thỏa tâm nguyện của ta..." Lời chưa dứt, chỉ thấy nước

biển phiên ba, toàn phong nổi lên, gió sấm cuồn cuộn, sóng lật tuyết luyện.

Thủy ba cuồn cuộn như sấm rền, sát thời gian vân vụ tương liên, âm mai tứ hợp, bao trùm sơn phong.

Nhìn tình cảnh này, Khương Tử Nha thần sắc đại kinh, không khỏi nói: "Pha có phần kỳ quái, vừa rồi bích ba vạn lý, khoảnh khắc gian hóa thành nhân gian luyện ngục..." Tiện tại lúc này, từng tiếng hô lớn truyền vào tai Khương Tử Nha. "Đại tiên, du hồn mai một ngàn năm, chưa được thoát thể, hôm trước Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân mách bảo ta hôm nay giờ này có một vị tiên trưởng đi ngang qua, để du hồn đi theo tiên trưởng.

Mong tiên trưởng đại triển uy quang, phổ tế du hồn, siêu xuất yên ba, bạt ly khổ hải, hồng ân vạn tải!" Khương Tử Nha nghe vậy, trong lòng không khỏi đại kỳ, mở miệng hỏi: "Là người phương nào, vì cớ gì tù cấm ở đây?" Nghe Khương Tử Nha hỏi, du hồn kia lập tức đáp: "Khải bẩm tiên trưởng, ta nãi là Tiên phong quan Bách Giám dưới trướng Hiên Viên Hoàng Đế.

Lúc Trục Lộc đại chiến, ta bị tám mươi mốt huynh đệ thủ hạ của Xi Vưu đánh xuống Đông Hải thân tử, ngàn năm chưa xuất kiếp, mong tiên trưởng đại phát từ bi cứu ta thoát khốn..." Khương Tử Nha nghe xong, tay cầm Phong Thần Bảng nói: "Bách Giám nghe Ngọc Hư pháp chỉ, Tiên phong quan Bách Giám khốn tại địa phương này ngàn năm không được xuất thế, nay xuất thế đi đến Tây Kỳ chờ lệnh thính dụng..." Khương Tử Nha thoại âm vừa dứt, Phong Thần Bảng xạ xuất một đạo bạch quang bao trùm lên linh hồn Bách Giám, cấm chế khốn nhiễu ngàn năm biến mất.

Cảm thụ biến hóa trên thân, Bách Giám vội vàng bái tạ, tùy đồng Khương Tử Nha đi đến Tây Kỳ. ...

Không tiêu bao lâu, hai người liền đến đất Tây Kỳ.

Đột nhiên, Khương Tử Nha thấy phía trước có năm đạo nhân ảnh, định nhãn xem xét, nguyên lai là Ngũ Lộ Thần.

Năm vị thần đến trước người Khương Tử Nha, bái nói: "Tích tại Triều Ca, mông ân sư phát lạc, vãng Tây Kỳ Sơn tý hậu, nay biết ân sư giá lâm, đặc biệt từ xa đến đón tiếp..." Khương Tử Nha nghe vậy nói: "Ta chọn ngày lành, tạo Phong Thần Đài, do Bách Giám giám tạo, nếu tạo xong, đem bảng treo lên, ta tự có diệu dụng..." Sau cùng, Khương Tử Nha nhìn Bách Giám phân phó: "Bách Giám, ngươi ở đây đốc tạo, đợi đài hoàn tất, ta sẽ khai bảng..." Nghe vậy, Bách Giám củng thủ nói: "Mạt tướng lĩnh mệnh!" Sau đó, Ngũ Lộ Thần cùng Bách Giám cùng nhau lĩnh pháp ngữ, tại chỗ Kỳ Sơn kiến tạo Phong Thần Đài.

Khương Tử Nha xoay người, sử dụng Độn Thổ chi thuật triều hướng thành Tây Kỳ độn đi. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, đất Tây Kỳ.

Khương Tử Nha giao nhiệm vụ kiến tạo Phong Thần Đài cho Bách Giám và Ngũ Lộ Thần xong, liền thi triển độn thổ về thành Tây Kỳ.

Không đến nửa ngày quang cảnh, Khương Tử Nha liền đã về đến.

Khương Tử Nha rảo bước về Tướng phủ.

Cảm thụ được khí tức Khương Tử Nha, Vũ Cát và Na Tra lúc này cùng nhau ở đại điện bái kiến.

Khương Tử Nha nhìn Na Tra hai người, mở miệng hỏi: "Đoạn thời gian ta không có ở đây, Trương Quế Phương có khiêu chiến hay không?" Nghe vậy, đồ đệ Vũ Cát lắc đầu nói: "Không từng..." Na Tra ở một bên xen vào nói: "Sư thúc yên tâm, tên Trương Quế Phương kia

đã bị ta đánh gãy toàn thân gân cốt, tất không thể đến khiêu chiến nữa..." An tâm trong lòng, Khương Tử Nha liền dẫn đầu Na Tra và Vũ Cát hai người hướng phủ Vũ Vương đi đến.

Không tiêu phiến khắc, ba người liền tiến vào trong phủ.

Ba người bái kiến Vũ Vương xong, Vũ Vương Cơ Phát nhìn Khương Tử Nha hỏi: "Á phụ, chuyến đi Côn Luân có viên mãn chăng?" Nghe vậy, Khương Tử Nha không tiện nói rõ chi tiết trong đó, dù sao thiếp cập thiên cơ, đành phải mơ hồ ứng phó. ...

Buổi tối, chúng tướng tụ tập tại đại điện, Khương Tử Nha điểm tướng cử binh.

Nửa đêm, dưới sự dẫn dắt của Na Tra tập kích đại doanh Triều Ca.

Lúc lâm hành, Khương Tử Nha đối với mọi người phân phó: "Phàm kẻ đào thoát đều không cần truy kích..." Chúng nhân tuy không biết tình huống, nhưng đã là Khương Tử Nha phân phó, tự nhiên phải nghe theo.

Lúc này, đại doanh Triều Ca không có chuẩn bị, trong nháy mắt bị công phá.

Chương 430

Thấy tình thế bất diệu, Phong Lâm mang theo Trương Quế Phương đang hôn mê cùng ba ngàn thân vệ đào mệnh bỏ chạy.

Na Tra nhìn thấy, tuy có tâm muốn đi truy kích nhưng vì mệnh lệnh của Khương Tử Nha, bèn hung hăng đánh ra một thương, một đạo thương hình kiếm khí sát hướng bọn người Phong Lâm đang bỏ chạy.

Cũng may Phong Lâm liều chết ngăn cản, lấy mười năm thọ vận của bản thân vận dụng bí pháp mới cứu được tính mạng đám người, nếu không thì hai người giờ phút này tất lên Phong Thần Bảng. ...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Ân Thương.

Lại nói Văn Trọng phát binh bảy lộ đại quân chinh thảo Tây Kỳ, đều bị Khương Tử Nha gây thương tích, phản đảo chiết tổn mười bảy danh thượng tướng thành Thang, hơn bảy mươi vạn binh mã.

Tây Chu uy danh đại chấn, tứ phương tám trăm chư hầu đều có ý quy hàng.

Thương Đế Tân năm thứ hai mươi bốn, Thái sư Văn Trọng thân tự mang binh chinh phạt Tây Kỳ.

Càng có Tây Hải Cửu Long Đảo Tứ Thánh là Dương Sâm, Vương Ma, Cao Hữu Càn, Lý Hưng Bá bốn người đều nhận lời mời của Thái sư Văn Trọng, từ hải ngoại đến trợ trận.

Tại lúc xuất binh Triều Ca đi Tây Kỳ, ở một bên khác, Dương Tiễn và Hoàng Thiên Hóa hai người cũng đã phụng sư mệnh xuống núi đến tương trợ Khương Tử Nha.

Song phương đại chiến tại Tây Kỳ.

Thái sư Văn Trọng bên này có chút không địch lại, Tứ Thánh càng là thân tử, nguyên thần lên Phong Thần Bảng.

Sau khi lạc bại, Văn Trọng bất đắc dĩ, chỉ còn cách hướng sư môn cầu viện, hy vọng mượn nhờ sức mạnh sư môn giúp lật lại một ván, giải tỏa đồi thế của Ân Thương lúc này.

Nhân tộc, đất Tây Kỳ.

Sau khi Văn Trọng bại trận, bèn động thân quay về sư môn, hy vọng mượn sức xoay chuyển cục diện, cứu vãn tình thế suy đồi của Ân Thương lúc này.

Vì vậy, vài ngày sau khi thất bại tại Tây Kỳ, Văn Trọng liền đi đến Bạch Lộc Đảo để tìm sư môn cầu cứu viện binh.

Trên Bạch Lộc Đảo có một phủ Thập Thiên Quân, bên trong là nơi cư ngụ của mười vị Thiên Quân thuộc Tiệt Giáo.

Văn Trọng đến nơi, bèn hướng Tần Hoàn cùng mười vị sư thúc giảng giải rõ ý định.

Mười vị Thiên Quân lúc này vừa vặn diễn luyện xong một trận pháp, tên là Thập Tuyệt Trận, tự tin tràn đầy, bèn đáp ứng xuất thủ tương trợ Văn Trọng, đánh bại Xiển Giáo và Tây Kỳ.

Thập Tuyệt Thiên Quân gồm Tần Hoàn, Triệu Giang, Đổng Toàn, Viên Giác, Tôn Lương, Bạch Lễ, Diêu Tân, Vương Dịch, Trương Thiệu, Kim Quang Thánh Mẫu, mười người lúc này toàn bộ xuống núi tương trợ Thái sư Văn Trọng.

Tại Kỳ Sơn, Thập Tuyệt Thiên Quân dựa theo số Thiên can Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý bố trí thành mười trận: Thiên Tuyệt, Địa Liệt, Phong Hống, Hàn Băng, Kim Quang, Hóa Huyết, Liệt Diễm, Lạc Phách, Hồng Thủy, Hồng Sa.

Mười trận tuần hoàn tương liên, hợp thành một trận, gọi là Chu

Thiên Thập Tuyệt Đại Trận.

Thập Tuyệt Trận tỏa ra sát khí thương mang, bao trùm cả Kỳ Sơn vào bên trong.

Khương Tử Nha bất lực, nếu không thể giải quyết trận này thì không thể tiếp tục tiến công, phe mình cũng sẽ không yên ổn, đành phải phái người đi thỉnh Xiển Giáo chúng tiên.

Ngay khi mọi người đang nôn nóng chờ đợi, bỗng nhiên một đạo hồng quang lóe lên, một đạo nhân từ trên trời giáng xuống.

Chỉ thấy người này râu đen tay áo lớn, trong tay cầm một cái hồ lô, chính là Xích Tinh Tử ở Vân Tiêu Động, núi Thái Hoa.

Khương Tử Nha thấy người đến, lập tức đại hỉ, vội vàng tiến lên hành lễ nói: "Sư huynh, chỉ có một mình huynh đến sao?" "Sư đệ, các sư huynh đệ khác tự sẽ đến sau, vi huynh chỉ đi trước một bước mà thôi." Xích Tinh Tử nghe vậy, mỉm cười đáp.

Ngày hôm sau, quá giờ ngọ ba khắc.

Trên Kỳ Sơn, trong mây đen có thụy quang bay lên, tiên quang thấu lộ, Nhiên Đăng Đạo Nhân của Ngọc Hư môn hạ đạp mây mà đến.

Nhiên Đăng Đạo Nhân đến không lâu sau, Quảng Thành Tử, Thái Ất Chân Nhân, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Văn Thù, Phổ Hiền các loại cũng lần lượt chạy tới.

Mọi người vội vàng ra điện nghênh đón, sau khi chào hỏi nhau, liền tiến lên quan sát Thập Tuyệt Thiên Trận kia.

Chỉ thấy trên Kỳ Sơn đen kịt một mảnh, tự thành một giới, trong đó âm phong gào thét, huyết quang ẩn hiện, kim quang bắn ra, mọi người nhìn mà kinh tâm động phách, không dám nói bừa chuyện xuất chiến.

Thập Thiên Quân bày ra Chu Thiên Thập Tuyệt Trận tại đất Tây Kỳ, nhất thời trấn trụ được chúng nhân Xiển Giáo.

Thông Thiên am hiểu nhất về trận pháp chi đạo, trong Tiệt Giáo, không ít đệ tử có tạo nghệ về trận pháp đều không thấp, Thập Tuyệt Trận lúc này uy lực cũng không nhỏ.

Cho nên, chúng nhân Xiển Giáo sau khi quan sát Thập Tuyệt Trận đều kinh hãi, không dám manh động.

Lúc này, chỉ nghe Nhiên Đăng mở miệng nói: "Thập Tuyệt hợp nhất, Chu Thiên toàn chuyển, là một tòa đại hung trận trong thế gian.

Chư vị trước tiên có từng gặp mặt các vị đạo hữu ở Bích Du Cung chưa?" Nghe vậy, Khương Tử Nha đáp: "Chúng ta thấy hung trận kia, không biết rõ nội tình, không dám tùy tiện đặt chân..." Nhiên Đăng nghe xong, khẽ gật đầu, nói với Khương Tử Nha: "Các ngươi phái người hạ chiến thư cho doanh trại nhà Thương, ta cùng các vị đạo hữu đi vào trận một chuyến, dò xét tình hình trận pháp, sau đó sẽ bàn cách phá trận..." Nghe vậy, Khương Tử Nha gật đầu, tức khắc mệnh lệnh người đi làm.

Kim chung vừa vang, song phương đều đến trước trận.

Một bên Tây Chu, do Nhiên Đăng Đạo Nhân dẫn đầu, phía sau là Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử cùng Thập Nhị Kim Tiên, Khương Tử Nha.

Sau đó nữa là Dương Tiễn, Na Tra, Lôi Chấn Tử các loại.

Bên kia quân Triều Ca, người cầm đầu là Thập Tuyệt Thiên Quân cùng Văn Thái sư, lúc này đều ở trước trận, song phương đối mặt đứng thẳng.

Nhiên Đăng quay người, nói với chúng tiên: "Các ngươi chờ ở đây, đợi ngô đi trước một chuyến, thăm dò hư thực bên trong xem sao..."

Nói xong, Nhiên Đăng tiến lên vài bước, lớn tiếng nói với Thập Tuyệt Thiên Quân: "Các vị đạo huynh đều là bậc cao minh, nay vua Thương vô đạo, tuyệt diệt cương kỷ, nhân quân phương Tây đã xuất hiện, nên thuận thiên mà làm.

Các vị đạo huynh thấu hiểu chí đạo, sao lại không rõ lý này, lại làm chuyện nghịch thiên như vậy?" Kim Quang Thánh Mẫu thúc hổ dưới thân xuất liệt, cười lạnh nói: "Ngày xưa Huyền Điểu sinh Thương, lại làm sao biết Ân Thương không có thiên mệnh?

Huống chi, chúng ta chỉ đến trợ giúp Văn đạo huynh một tay, phò tá Ân Thương hưng thịnh trở lại, lại cần gì dùng đại đạo lý để áp chế chúng ta?" Mấy người còn lại cũng mở miệng nói: "Thánh Mẫu nói cực phải, chúng ta đến đây, chính là ứng kiếp vận.

Nhiên Đăng đạo huynh cũng không cần nói nhiều, hai giáo chúng ta cũng pha có uyên nguyên, song phương đều thường xuyên tỷ thí, hôm nay liền phân cao thấp một phen!" Nghe vậy, Nhiên Đăng thật sâu thở dài một hơi, nói: "Các vị đạo huynh đã chấp ý như thế, chúng ta cũng không nói nhiều nữa, chỉ sợ một cái sơ sẩy, làm các vị bị thương, mất đi đạo quả, tổng đi tính mệnh, thật sự đáng tiếc!" Nghe vậy, Kim Quang Thánh Mẫu đại nộ, quát: "Nhiên Đăng, chớ có càn rỡ, dõng dạc, có bản lãnh gì thì phá mười trận của ta, có dám vào trận không?" Dứt lời, Kim Quang Thánh Mẫu liền xoay người tiến vào trong trận.

Chín vị Thiên Quân còn lại cũng riêng phần mình tiến vào trong trận, mây đen cuồn cuộn, mê vụ bao phủ, mọi người một hồi liền biến mất không thấy gì nữa.

Trước Thập Tuyệt Trận tại Kỳ Sơn, âm phong gào thét bi thương, sát cơ tứ phía, mây đen che trời, huyết quang dâng lên.

Nhiên Đăng thấy Thập Thiên Quân nhập trận, cũng đành bất đắc dĩ nói: "Thiện tai, ngô đã đến đây, tự nhiên muốn nhập trận tìm tòi đến

cùng..." Nói xong, hắn lấy ra một chiếc Lưu Ly Bảo Đăng, treo trên đỉnh đầu, trong nê hoàn cung hiện ra Thanh Liên bảy cánh, thư triển ra, thất sắc quang mang chớp động, bao phủ toàn thân, liền đạp bước vào trong trận.

Nhiên Đăng là Phó giáo chủ Xiển Giáo, lại từng có vinh hạnh nghe Đạo Tổ giảng đạo một lần, Thập Tuyệt Thiên Quân bất quá chỉ là hạng Thái Ất Kim Tiên, dù ỷ vào Chu Thiên Thập Tuyệt Đại Trận, hắn cũng chưa từng sợ hãi.

Chương 431

Trong trận hôn ám một mảnh, hoàng vụ mông lung, không phân rõ phương hướng đông tây nam bắc, không có ánh sáng, vô biên vô tế, dù có tuệ nhãn cũng nhìn không rõ mười vị Thiên Quân đối phương đang ở nơi nào.

Nhiên Đăng đang nhìn, đột nhiên nghe một tiếng vang, cảnh sắc trong trận biến đổi, trên mặt đất bằng phẳng huyết hải thao thao, ba đào như núi, trực tiếp dâng lên, lại có âm phong thổi tới, tàn phá bừa bãi cuồng phóng, băng hoa như tên.

Nhất thời trời quang vạn dặm, kiêu dương tựa lửa; nhất thời mây đen dày đặc, lôi đình nổ vang.

Nhất thời đao sơn hỏa hải, băng xuyên biến địa; nhất thời gió lốc sấm sét, cát vàng cuồn cuộn.

Gió thảm rít gào, sương lạnh phiêu phiêu, trong không trung tràn ngập tiếng quỷ khóc sói gào, khiến người ta kinh tâm động phách.

Nhiên Đăng trên đỉnh đầu một cánh thanh liên rơi xuống, trụy nhập huyết hải, trong nháy mắt liền hóa thành hư không.

Nhiên Đăng tu luyện đến nay, sớm đã khám phá sắc không, siêu xuất tam giới, không vào ngũ hành, vào lửa không cháy, vào nước không chìm.

Trong tay cầm gậy trúc chỉ một cái, lớn tiếng quát: "Tam thiên đại thiên, tất cả đều là hư huyễn, thế gian vạn pháp, không gì không phải do tâm tạo!" Thoại âm rơi xuống, liền thấy trên thiên linh cái, sáng lên vạn thiên thần quang, xua tan hết thảy hắc ám, chiếu rọi tứ phía.

Nhiên Đăng tay khẽ động, Lưu Ly Bảo Đăng trên thiên linh liền

rơi vào trong tay.

Sau đó chỉ thấy tay trái ngón cái cùng ngón trỏ vê một cái, một điểm hỏa quang tại đầu ngón tay cháy lên, hỏa quang bay ra, rơi vào trên Lưu Ly Đăng.

Đèn này chính là Vô Tận Ý, Vô Tận Quang, Vô Lượng Quang, từ trong hư không sinh ra, cộng sinh cùng Nhiên Đăng, có thể chiếu phá u minh, khám phá tà ma!

Đèn này vừa sáng, cảnh sắc trong vòng mười trượng quanh Nhiên Đăng đều tan biến, nhất thời không thể làm hại Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng đỉnh đầu Lưu Ly Bảo Đăng, quang diệu tứ phương, theo việc đi lại trong trận, trong nháy mắt liền đem đại trận nhìn thấu triệt, sau đó không nhanh không chậm, đi ra khỏi đại trận. "Hôm nay ta vào trận dạo chơi một vòng để xem hư thực, như nay đã biết hiểu thế trận trong đó, ngày mai tái hội, tất phá trận này!" Nhiên Đăng nói vọng vào với Thập Thiên Quân. "Ha ha, chớ có dõng dạc, chúng ta xem ngày mai ngươi phá trận như thế nào?" Nghe vậy, Thập Thiên Quân đều ha ha cười to, căn bản không tin lời Nhiên Đăng.

Là người chủ trận, tự nhiên đối với trận pháp có tuyệt đối tự tin.

Nhiên Đăng vừa rồi bất quá chỉ cưỡi ngựa xem hoa dạo qua một vòng trong Thập Tuyệt Trận, tuy rằng có thể nhìn ra vài phần, nhưng y nguyên chỉ là một góc của băng sơn, trong lòng Thập Thiên Quân cũng không tin lời Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng nhìn Thập Thiên Quân đang cười to, trên mặt thần sắc y nguyên, cũng không để ý tới, xoay người đi về phía doanh trại nhà Chu.

Trở lại doanh trại Chu, Nhiên Đăng liền đem tình huống trong Thập Tuyệt Trận nói rõ với chúng tiên Xiển Giáo, sự hung tàn của

Thập Tuyệt Trận khiến chúng tiên Xiển Giáo trong lòng lo lắng không thôi. "Nên làm thế nào cho phải?" Nghe xong lời Nhiên Đăng giảng, chúng tiên Xiển Giáo không khỏi có chút ưu lự.

Nếu không thể phá đi trận pháp, mặt mũi tự nhiên sẽ bị lạc mất.

Hơn nữa, nếu không phá trận này thì Tây Chu làm sao tiếp tục tiến quân?

Trầm tịch một lát sau, Nhiên Đăng nhìn thoáng qua rồi nói: "Chư vị không cần lo lắng, mười trận này liên kết thành một thể, tương hỗ phụ trợ, thiếu một thứ cũng không được.

Ngày mai chúng ta tiến trận, toàn lực công kích, chỉ cần phá được một trận, khí cơ ngoại lậu, mười trận không thể liền quán, ai lo phận nấy, lúc đó chia ra phá chi là được..." Nghe vậy, trong lòng chúng tiên Xiển Giáo đều cảm thấy đề nghị của Nhiên Đăng không tệ.

Thập Tuyệt Trận thắng ở chỗ một trận móc nối một trận, nếu trong đó có một trận bị phá, vậy Thập Tuyệt Trận liền không còn cái danh Thập Tuyệt, phá giải liền dễ dàng hơn nhiều.

Chúng tiên Xiển Giáo nhao nhao gật đầu nói: "Như thế rất tốt!" Ngày hôm sau, chúng tiên lần nữa lâm trận.

Dương Tiễn cùng các đệ tử đời thứ ba tịnh vị tiến trận.

Lần này tiến trận, chỉ có Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử cùng Thập Nhị Kim Tiên đi trước.

Những người còn lại đều cầm binh khí, hộ vệ bên ngoài đại trận, chỉ chờ đại trận vừa phá liền quần công chi.

Chúng tiên tiến vào trong trận, chỉ thấy bên trong biệt hữu càn khôn, cát vàng đầy trời, nhìn bốn phía tịnh không thấy thân ảnh Thập Thiên Quân.

Chúng tiên nhìn quanh, trong lòng âm thầm đề phòng.

Tuy rằng chúng tiên không nhìn thấy Thập Thiên Quân, nhưng Thập Thiên Quân lại có thể nhìn thấy chúng tiên.

Mỗi người vào vị trí trận của mình, vỗ lên vân bản một cái, trong tay chủ phiên dao động, phát động trận pháp.

Đốn thời gian, tiếng khóc la tứ phía vang lên, mang theo đủ loại bi thương, thê lương, tuyệt vọng, phẫn hận, thống khổ, chua, ngọt, khổ, cay các loại cảm tình, từ không trung bao phủ xuống.

Nhiên Đăng cùng mọi người đều là Đắc Đạo Chân Tiên, tâm sớm đã luyện đến cảnh giới như bàn thạch, chút can nhiễu này tự nhiên không thể dao động tâm bọn họ.

Nhưng nếu đổi lại là một đệ tử đời thứ ba, liền sẽ bị những tình cảm này làm loạn đạo tâm, thẳng đến thân tử đạo tiêu.

Thập Nhị Kim Tiên cẩn thận ứng phó, riêng phần mình phá trận.

Trong Phong Hống Trận, Đổng Toàn đang thổi gió, trong lòng bỗng nhiên nhảy một cái, cảm giác nguy hiểm, lại không biết nguy cơ từ đâu tới.

Thân thể cấp chuyển, tịnh không phát hiện gì, đang muốn ngồi xuống, đột nhiên toàn thân chấn động, một đạo hủy diệt thần quang quét qua, toàn thân hóa thành tro bụi.

Đổng Toàn bỏ mình, Kim Quang Thánh Mẫu, Tần Hoàn cùng chín vị Thiên Quân còn lại đều thân hình run lên, miệng phun máu tươi.

Nhìn về hướng Đổng Toàn, đều lớn tiếng bi hô: "Đổng huynh, chết thật thảm!" Khương Tử Nha cùng mọi người ở ngoài trận, đột nhiên nghe một trận bi khiếu, ngay sau đó liền thấy trên không Kỳ Sơn, mây đen tản ra, ánh thái dương chiếu rọi xuống.

Mọi người đại hỉ, tự nhiên biết Thập Tuyệt Trận đã phá, vội vàng xuất thủ, thề muốn phá diệt đại trận kia.

Đổng Toàn vừa chết, Thập Tuyệt Trận lúc này đã không còn cái danh Thập Tuyệt, bất quá vẫn như cũ thập phần lợi hại.

Diễm dương cao chiếu, chân dung của Thập Tuyệt Trận hiển hiện trước mặt chúng tiên.

Trên Kỳ Sơn, phân biệt có mười cửa, lập tại mười phương, mỗi một phương đều là một đạo đại trận.

Phong Hống Trận đã phá, mọi người liền không cần quan tâm nữa, trực tiếp giết vào chín trận còn lại.

Kim Quang Trận là trận bị phá đầu tiên trong chín trận còn lại, bởi vì Kim Quang Thánh Mẫu là chủ của mười trận, Kim Quang Trận vừa phá, tâm thần của bà liền đại động.

Nay Kim Quang Thánh Mẫu bỏ mình, chân linh lên Phong Thần Bảng.

Kim Quang Trận vừa phá, tâm thần của tám Thiên Quân còn lại đều loạn, dẫn đến đại trận xuất hiện sai lầm.

Chương 432

Không đến nửa ngày, Thập Tuyệt Trận liền toàn bộ bị chúng tiên Xiển Giáo phá diệt, chỉ còn lại năm đại Thiên Quân đang khổ sở tác chiến.

Đến tận đây, Chu Thiên Thập Tuyệt Đại Trận của Thập Tuyệt Thiên Quân liền bị phá.

Trên Kỳ Sơn sát vân gần như toàn bộ tiêu tán, tịch dương treo lơ lửng, đã là chạng vạng tối, tàn dương như máu.

Trước trận tiếng binh qua giao kích vang vọng, sát khí phân phân, hóa thành huyết hoa phiêu phiêu.

Văn Thái sư cùng mọi người thấy Thập Tuyệt Thiên Quân gặp đại nạn này, lập tức đau thấu tim gan, tay cầm thư hùng song roi, cưỡi Mặc Kỳ Lân, xông lên phía trước chém giết.

Những người khác cũng đi theo phía sau, vội vàng hướng về chung quanh giết tới.

Chu Thiên Thập Tuyệt Trận bị phá, mười Thiên Quân chủ trận lần lượt vẫn lạc, Thái sư Văn Trọng suất quân đại chiến, hai quân lúc này vong tình tư sát.

Trận đại chiến này một mực giết đến đêm khuya, hai quân đều đốt đuốc, trong đêm đen chiếu sáng.

Mất đi Thập Thiên Quân, Thái sư Văn Trọng lập tức cảm thấy mất đi chỗ dựa.

Tư sát đến lúc này, đã không còn bao nhiêu phần thắng, đương tức liền hạ lệnh tạm thời lui binh, tính toán lại từ đầu.

Nếu lúc này không lui, khả năng sẽ có hậu quả nghiêm trọng hơn,

đương đoạn tắc đoạn, đây là việc một chủ soái nên làm.

Đại quân Tây Kỳ thấy đại quân Triều Ca lui đi, cũng thu thập một phen, cũng triều lấy Tây Kỳ lui về.

Chu quân trận này đại tiệp, sĩ khí lập tức đại trướng, trên đường trở về cũng có nói có cười.

Song phương lui về, tạm thời cáo một đoạn lạc.

Thái sư Văn Trọng sau khi lui binh, trở lại trong doanh trướng, trong lòng lại thập phần ưu sầu.

Liên chiến liên bại, sĩ khí đại quân Triều Ca đã mỗi huống dũ hạ (ngày càng sa sút), nếu không thể mang đến thắng lợi, chỉ sợ không còn lực tái chiến nữa.

Trong lúc Văn Trọng đang tư lự, tả hữu dưới trướng vào báo, ngoài doanh có một đạo nhân, tay cầm ý chỉ của Trụ Vương đến.

Đạo nhân này Văn Trọng cũng biết, chính là Đại Thương Quốc sư Thân Công Báo.

Trong thánh chỉ, Trụ Vương nói Thân Công Báo là đại năng, đặc mệnh y đến viện trợ Thái sư, Văn Thái sư đối với việc này tự nhiên đại hỉ.

Dù sao lúc này trong trướng đang thiếu người, thủ đoạn cùng năng lực của Thân Công Báo, Văn Thái sư hiểu rõ, có y tương trợ thì có thể thở phào một hơi.

Thân Công Báo khi biết tin Thập Thiên Quân bỏ mình, cũng một trận oản tích (tiếc nuối), bất quá trong lòng lại vì Xiển Giáo có thể phá trận mà chấn kinh.

Nhưng y lập tức nói với Văn Trọng rằng lại có đại năng sẽ đến, không cần lo lắng, Văn Trọng nghe xong cũng an tâm một trận.

Lúc này, bên ngoài lại có người báo: "Khải bẩm Thái sư, Quốc sư, ngoài cửa có người cầu kiến, người kia mày rậm mắt to, khí thế nhiếp nhân, dưới háng cưỡi một con hắc hổ." Nghe vậy, chỉ nghe Thân Công Báo cười nói: "Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Ha ha..." Sau đó đi đầu đi ra ngoài, Văn Trọng cũng đi theo phía sau.

Lúc này Văn Trọng nghe Thân Công Báo vấn an: "Công Minh huynh, rốt cuộc huynh cũng tới..." Văn Trọng nghe xong giật mình, chẳng lẽ là Triệu Công Minh sư bá của Tiệt Giáo?

Khi nhìn thấy Triệu Công Minh, Văn Trọng lập tức hành lễ, sau đó song phương lại một trận hàn huyên.

Ngày hôm sau, Triệu Công Minh mang theo đại quân Văn Trọng đến khiêu chiến, người Xiển Giáo chịu không nổi kích thích, nhao nhao nghênh chiến, nhưng chung quy nhao nhao thất bại.

Chỉ có Quảng Thành Tử khi nghênh chiến mới có thể chiếm ưu thế, bất quá y là Đại La Kim Tiên hậu kỳ đấu với Triệu Công Minh Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tu vi tuy rằng chỉ kém hai tiểu cảnh giới, nhưng thực tế lại không thể tính toán theo lẽ thường.

Hơn nữa linh bảo cũng sàn sàn nhau, bất quá Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử lợi hại hơn một chút, dù sao cũng là do nửa đoạn Bất Chu Sơn do Bàn Cổ tích trùy biến thành luyện chế mà thành.

Triệu Công Minh sử dụng bảy viên Hỗn Độn Tinh Châu là Tiên thiên linh bảo do Thông Thiên ban tặng, chính là tinh thần kết tinh do bảy vì sao cổ xưa nhất trong hỗn độn thai nghén, chỉ bất quá chưa thai nghén hoàn toàn thì trời đã mở.

Cho nên cũng không thành được Hỗn Độn Linh Bảo mà cũng chỉ có thể là Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi, cũng có thể gọi là Tiên Thiên

Thất Tinh Châu, uy lực đại đại giảm bớt.

Bất quá tức sừ như vậy cũng đấu với Quảng Thành Tử đến mức tinh quang lấp lóe, đại địa chấn động, các tu sĩ khác nhìn mà hoa mắt.

Chỉ có Nhiên Đăng khi nhìn bảy viên Tinh Châu kia thì đỏ mắt.

Đạo tâm mãnh liệt nhảy lên, biết rõ bảy viên Tinh Châu kia khả năng là mấu chốt thành đạo, bất quá tuy rằng như thế, nhưng cũng chỉ có thể nhìn mà thôi, dù sao hiện tại đánh nhau cũng không dùng được nha.

Triệu Công Minh tuy rằng sở hữu bảy viên Tinh Châu, nhưng cho dù giáng thành cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo, cũng không phải tu vi hiện tại của hắn có thể tế luyện hoàn thành, cũng đỉnh đa hoàn thành tế luyện hai viên mà thôi.

Cho nên hiện tại không biết thú hồ loạn (loạn xạ) xem như cục đá ném tới, thật đáng thương cho linh bảo.

Tuy rằng bị xem như cục đá ném, nhưng va chạm với Phiên Thiên Ấn cũng bình an vô sự, có thể thấy dùng để ném cũng lợi hại phi thường.

Cuối cùng bởi vì Triệu Công Minh tế luyện không hoàn thiện, bại trận, lạc hoang mà chạy.

Lúc này Nhiên Đăng lại lặng lẽ đi theo, các tu sĩ Xiển Giáo khác đều không phát hiện, Quảng Thành Tử cũng không có truy đuổi.

Văn Trọng thấy vậy, càng vội vàng đái lĩnh đại quân lui về, Khương Tử Nha thì đái lĩnh quân đội Đại Chu tiến lên truy đuổi.

Khi Nhiên Đăng Đạo Nhân đuổi kịp Triệu Công Minh thì lại gặp hai người, là tản nhân Tiêu Thăng, Tào Bảo ở núi Ngũ Di.

Hai người yêu cầu gặp mặt hỏi rõ nguyên nhân, bảo Nhiên Đăng

Đạo Nhân cứ đứng nhìn là được, không cần lão nhân gia động thủ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nghe vậy, cũng vô sỉ đáp ứng.

Triệu Công Minh trông thấy có ba người chặn đường đi, trong lúc cấp bách cũng không lo được nhiều, lập tức đánh tới.

Trong đó Tiêu Thăng bỗng nhiên hét lớn một tiếng "Tốt", sau đó liền thấy lấy ra một đồng tiền vàng có cánh, chính là Lạc Bảo Kim Tiền nổi danh.

Chỉ thấy kim tiền bay lên roi của Triệu Công Minh, quang hoa lóe lên, cây roi kia biến mất.

Triệu Công Minh vừa tức vừa giận, lại lấy ra Thất Tinh Châu ném tới, cũng giống vậy bị kim tiền kia làm rơi xuống.

Lúc này Triệu Công Minh cũng phản ứng lại, vội vàng chạy trốn về hướng Tam Tiên Đảo.

Triệu Công Minh bại trận, chạy về Tam Tiên Đảo.

Chương 433

Nhiên Đăng vốn đang truy đuổi lại không tiếp tục đuổi theo Triệu Công Minh nữa.

Nhìn thấy linh bảo như thế, trong lòng Nhiên Đăng đã có tâm tư, ánh mắt lập tức chuyển hướng sang hai người Tiêu Thăng và Tào Bảo.

Thấy Nhiên Đăng nhìn như vậy, trong lòng Tiêu Thăng và Tào Bảo lập tức trầm xuống.

Bọn họ nào phải đối thủ của Nhiên Đăng, đối phương lại là Phó giáo chủ Xiển Giáo, căn bản không cách nào thất địch.

Kế sách hiện nay, chỉ có thể đem bảo vật trong tay giao cho Nhiên Đăng, đổi lấy đường sống.

Nhiên Đăng nhìn Tiêu Thăng và Tào Bảo đưa bảo vật tới, hài lòng gật đầu, nhưng hàn quang trong mắt lại tịnh không giảm bớt, trực tiếp đánh giết hai người, đoạt được tất cả linh bảo, sau đó trở về doanh trại Đại Chu.

Triệu Công Minh là ngoại môn đại đệ tử của Tiệt Giáo, nhưng hôm nay lại bại trong tay hai tản tiên vô danh, làm sao nuốt trôi cục tức này.

Kế sách hiện nay, liền có thân thượng Tam Tiên Đảo, tìm ba vị muội muội kia. "Đợi ta mượn Kim Giao Tiễn, nhất định cho bọn hắn biết sự lợi hại trong đó..." Lần này đại bại trở về, trong lòng Triệu Công Minh tự nhiên phẫn phẫn bất bình.

Hắn tin tưởng, chỉ cần mượn được linh bảo Kim Giao Tiễn, nhất định có thể đại bại chúng tiên Xiển Giáo.

Tiễn này là sát phạt lợi khí, do hai con Giao Long âm dương thái cổ, hấp thu thiên địa linh khí, thụ nhật nguyệt tinh hoa biến thành.

Ở trong không trung, bay lên lượn xuống, tường vân hộ thể, đầu cũng đầu như cái kéo, đuôi giao đuôi như cỗ (đùi/chân).

Một kéo cắt làm hai đoạn, không thể ngăn cản.

Cho dù là cảnh giới Chuẩn Thánh cũng phải tạm tránh mũi nhọn, chỗ lợi hại trong đó Triệu Công Minh trong lòng rõ ràng, bằng không mà nói, hắn cũng sẽ không muốn mượn tiễn này.

Tại Tam Tiên Đảo, Triệu Công Minh biểu minh tâm ý, muốn mượn Kim Giao Tiễn.

Nhưng Tam Tiêu tỷ muội khắc ghi lời Thông Thiên Giáo Chủ, không được tùy tiện xuống núi, liền khuyên Triệu Công Minh tạm thời buông bỏ cừu hận, đợi sau khi Phong Thần hãy tính sổ cũng không muộn.

Nhưng Triệu Công Minh lúc này đã bị cừu hận che mờ mắt, đâu chịu nghe lời Tam Tiêu.

Cộng thêm lúc này lại có Thân Công Báo đi cùng ở bên cạnh khuyên bảo, thêm dầu vào lửa, Tam Tiêu không có cách nào, đành phải đem Kim Giao Tiễn cho Triệu Công Minh mượn.

Triệu Công Minh mượn được Kim Giao Tiễn, lập tức đi tới Tây Kỳ, muốn rửa sạch nhục trước.

Đất Tây Kỳ.

Kim Giao Tiễn uy lực to lớn, Triệu Công Minh bằng vào bảo vật này đại bại chúng tiên Xiển Giáo, ngay cả Quảng Thành Tử cũng bị ứng phó đến ứng tiếp không nổi, đủ thấy uy lực Kim Giao Tiễn.

Tại thời điểm này, trong quân doanh Đại Chu xuất hiện một tản tu

đạo nhân, tên gọi Lục Áp, nói có biện pháp đối phó Triệu Công Minh, hoàn lấy ra Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, sau đó dùng bí pháp giết chết hắn, chân linh lên Phong Thần Bảng.

Nghe được tin tức, Văn Trọng và Thân Công Báo đều thương tâm, quan hệ giữa Thân Công Báo và Triệu Công Minh cũng rất tốt, cho nên liền thu hồi Kim Giao Tiễn mang về Tam Tiên Đảo, muốn mời Tam Tiêu xuất thủ tương trợ.

Tại Tam Tiên Đảo gặp ba vị tiên cô, Thân Công Báo nói rõ nguyên nhân, Tam Tiêu tỷ muội nghe xong việc Thân Công Báo kể lại lập tức đại nộ.

Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu ngay lập tức muốn xuất đảo giúp Triệu Công Minh báo thù, thân là đại tỷ Vân Tiêu lại nhớ lời dặn dò ban đầu của Thông Thiên Giáo Chủ, khuyên hai vị muội muội tạm tắt nộ hỏa, chờ đợi đại kiếp sau hãy tính toán.

Nhưng lúc này Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đang bạo nộ làm sao có thể nghe lọt tai, ngược lại trách Vân Tiêu không niệm tình huynh muội, hai người không nghe lời khuyên của Vân Tiêu, cưỡi tọa kỵ xuất đảo.

Vân Tiêu thấy hai vị muội muội cư nhiên xúc động như vậy, lập tức bất đắc dĩ thở dài một tiếng, cũng cưỡi lên tọa kỵ đi theo truy đuổi.

Vân Tiêu hiện giờ có thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ, rất nhanh đuổi kịp Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu.

Khi đến dưới chân núi Thiên Hoa gặp đại quân Văn Trọng, cũng biết được Lục Áp Đạo Nhân đang ở đó, lập tức xuất doanh gọi Lục Áp ra, Vân Tiêu dùng Hỗn Nguyên Kim Đấu bắt lấy.

Sau đó trấn áp Nê Hoàn Cung, trói trên cột, gọi người dùng tên

bắn, chỉ bất quá khi tên bắn lên người Lục Áp thì hóa thành tro bụi.

Khi Bích Tiêu đang muốn dùng Kim Giao Tiễn, Lục Áp dùng bí thuật đào thoát, sau đó về doanh trại nhà Chu từ biệt rồi về núi, Tam Tiêu trong doanh cũng không có cách nào, ai bảo hắn chạy quá nhanh.

Thấy Tam Tiêu tiên cô đại phát thần uy, Thái sư Văn Trọng dường như thấy được một tia hy vọng thắng lợi.

Bởi vì lúc này Văn Trọng hy vọng Tam Tiêu có thể đánh bại quân Chu, càng hy vọng Tam Tiêu có thể đánh bại Xiển Giáo, cho nên liền thỉnh cầu Tam Tiêu tương trợ.

Đối với thỉnh cầu của Văn Trọng, Tam Tiêu suy tư một hồi rồi đáp ứng, sau đó liền bảo Văn Trọng chuẩn bị sáu trăm quân sĩ bố trận.

Thái sư lệnh xuất, dưới trướng liền lập tức đi tuyển sáu trăm đại hán khỏe mạnh đến nghe lệnh.

Sau đó, Vân Tiêu ba vị nương nương đi về hậu doanh, dùng đất trắng vẽ thành đồ thức, nơi nào cong, nơi nào thẳng, bên trong ẩn tàng tiên thiên bí mật, sinh tử cơ quan; bên ngoài án theo Cửu Cung Bát Quái, xuất nhập môn hộ, liên hoàn tiến thối, ngay ngắn rõ ràng.

Người tuy không đến sáu trăm, nhưng trong đó huyền diệu không kém gì trăm vạn người, dù là thần tiên nhập vào cũng hồn xiêu phách lạc.

Mọi người diễn tập trận này hơn nửa tháng, mới đi được thuần thục.

Lại nửa tháng sau, pháp trận cơ bản diễn hóa thông thạo.

Lúc này, Vân Tiêu liền vào doanh kiến Văn Thái sư nói: "Hôm nay trận của ta đã thành, mời sư điệt xem ta hội Ngọc Hư môn hạ đệ tử..." Nghe vậy, Thái sư không khỏi hỏi: "Không biết trận này có gì huyền diệu?" Chỉ nghe Vân Tiêu nói: "Trận này tên là Cửu Khúc Hoàng Hà

Trận, bên trong án Tam Tài, bao tàng thiên địa chi diệu; trong có Hoặc Tiên Đan, Bế Tiên Quyết, có thể làm mất thần của tiên, tiêu phách của tiên, hãm hình của tiên, tổn khí của tiên, táng nguyên bản của thần tiên, tổn chi thể của thần tiên.

Thần tiên vào đây thành phàm nhân, phàm nhân vào đây tức tuyệt.

Cửu khúc khúc trung vô trực, khúc tận tạo hóa chi kỳ, quyết tận thần tiên chi bí, mặc cho Tam Giáo Thánh Nhân, gặp trận này cũng khó đào thoát." Cách ngày, Tam Tiêu liền tại bên bờ Hoàng Hà bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, nghênh tiếp đệ tử Xiển Giáo.

Ngày đó, trong lư bồng ở Tây Kỳ, chúng tiên nghe được tiếng trống, Nhiên Đăng Đạo Nhân nói: "Tam Tiêu nương nương đã bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, một phen này e là một kiếp số của chư vị đạo hữu.

Thần tiên chi thể, có chút bất tường, nhập trận này, căn cơ sâu thì không sao, căn cơ cạn chỉ sợ có chút thất lợi..." Nhiên Đăng thấy Vân Tiêu, trước đánh một cái kê thủ, sau nói: "Đạo hữu mời!" Vân Tiêu nghe xong, trầm giọng nói: "Nhiên Đăng Đạo Nhân, hôm nay ta hội tai, quyết định thị phi.

Ngô bày trận này, thỉnh các ngươi xem trận.

Chỉ vì môn nhân dưới trướng các ngươi ô miệt đạo của ta quá đáng, ngô cố thử mới có ý niệm này.

Như nay trăng khuyết khó tròn.

Môn hạ các ngươi có vị cao minh chi sĩ nào, ai dám hội trận này của ta?" Nghe vậy, Nhiên Đăng lại cười nói: "Đạo hữu lời này sai rồi!

Thiêm áp 'Phong Thần Bảng', thân tự tại cung, há không biết lý tuần hoàn, tòng tạo hóa, phục thủy chu lưu.

Chương 434

Triệu Công Minh định như thế, vốn không có duyên tiên thể, nên có kiếp nạn như thế." Một bên Quỳnh Tiêu xen vào nói: "Tỷ tỷ, đã thiết trận này, lại cần gì nói đạo đức gì đó với hắn.

Đợi ngô bắt hắn, xem hắn có thuật gì chống đỡ!" Mọi người khẩu thiệt một phen, Tam Tiêu liền mời chúng tiên Xiển Giáo nhập trận.

Thập Nhị Kim Tiên và Nhiên Đăng Đạo Nhân biết Cửu Khúc Hoàng Hà Trận không phá không được, liền toàn bộ nhập vào trong trận.

Tiến vào trong trận, chúng tiên mới lĩnh ngộ sự huyền diệu của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Trận này quả nhiên huyền diệu như Vân Tiêu nói, Thập Nhị Kim Tiên và Nhiên Đăng Đạo Nhân đều không thể biết được chỗ ảo diệu của trận này, cũng không có phương pháp tốt hơn để phá trận.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên và Nhiên Đăng thương lượng một phen, muốn bằng vào tu vi tự thân ngạnh sấm thử trận.

Tam Tiêu thấy thế, trong mắt đều phù hiện một vệt khinh thường.

Trận này nếu dùng tu vi các ngươi liền có thể phá đi, vậy cũng không cần lần nữa bày ra trận này.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, một bước một sát na, mỗi thời mỗi khắc đều đang biến huyễn, căn bản không thôi toán được biến hóa của trận này.

Nhất nhập Hoàng Hà Trận, sinh tử bất do kỷ!

Sinh hay tử, liền xem tạo hóa của mỗi người.

Trong đại trận, chúng tiên Xiển Giáo cẩn thận giới bị.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, khúc khúc gian hiểm, loan loan sát cơ, một bước sai, thân tử đạo tiêu.

Chúng tiên Xiển Giáo vừa vào trận, sát cơ trong trận như mưa rào lập tức triều lấy bọn họ bao phủ.

Thấy tình hình này, thần sắc chúng tiên đại biến, lập tức ứng phó.

Nhưng chỗ khủng bố của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, cho dù là Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không có cách nào.

Một phen ứng phó, chúng tiên lập bại.

Trong Thập Nhị Kim Tiên, trừ Quảng Thành Tử có công đức hộ thể ra, mười một Kim Tiên còn lại tận số bị tước đi Đỉnh thượng tam hoa, bế tắc Hung trung ngũ khí, từ Đại La Kim Tiên biến thành phàm phu tục tử.

Duy có Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy sự không ổn, lập tức hóa gió mà đi, mới có thể đào thoát nguy cơ đại trận, bằng không mà nói, chỉ sợ tình huống cũng không tốt hơn mười một Kim Tiên kia là bao.

Mười một cái Kim Tiên tu vi đều bị Nguyên Thủy cưỡng hành đề thăng, căn bản không có cảnh giới, chỉ có pháp lực mà thôi, chỉ vì để độ kiếp này, ai ngờ y nguyên thiên ý nan vi.

Lúc này Xiển Giáo mười một Kim Tiên bị tước đi Tam hoa, bế tắc Ngũ khí, tu vi tận thất, Quảng Thành Tử tuy có công đức hộ thân, nhưng tình huống lúc này cũng ngập ngừng có thể nguy.

Nếu Tam Tiêu không thả, hoặc không ai giải cứu, Thập Nhị Kim Tiên nguy rồi.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận bên trong.

Thập Nhị Kim Tiên ngập ngừng có thể nguy, thân là lão sư

Nguyên Thủy đã biết hiểu tình huống trong đó.

Trong mắt quang mang lóe lên, Nguyên Thủy nghị nhiên đứng dậy, cưỡi Cửu Long Liễn, đi tới Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Lúc này, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng đã đào hồi đại quân Tây Kỳ.

Về sau, liền báo cho Khương Tử Nha, lão sư muốn đích thân tới, mệnh lệnh làm tốt chuẩn bị.

Khương Tử Nha vừa nghe, lập tức một trận bận rộn, chỉ thấy thiên quang đại lượng, có vô số kim hoa phiêu lạc, nhân uân biến địa.

Thấy tình hình này, mọi người vội vàng quỳ xuống nói: "Đệ tử cung nghênh lão sư, nguyện lão sư thánh thọ vô cương..." Nguyên Thủy nhìn bọn họ, trong miệng thản nhiên nói: "Được rồi, đứng lên đi!" Lúc này hắn không có tâm tình để ý tới những thứ này, sự tình trong trận kia mới là mấu chốt, thân hình lóe lên, liền đi tới trước Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Tam Tiêu thấy Nguyên Thủy đến, trong ba người, lại chỉ có Vân Tiêu hành lễ, Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu lại không có hành lễ.

Nguyên Thủy thấy Bích Tiêu Quỳnh Tiêu vô lễ, lập tức nói: "Gặp lúc thần tiên sát kiếp này, các ngươi cư nhiên không thủ thanh quy, tự ý nhập phàm trần.

Lão sư các ngươi gặp ta cũng phải khom người hành lễ, các ngươi lại dám vô lễ như vậy?" Quỳnh Tiêu nghe vậy, càng nói: "Ngô đẳng chỉ bái Tiệt Giáo Chủ, không biết có Ngọc Hư..." Nghe được lời này, Vân Tiêu đứng bên cạnh trong lòng đại kinh, lập tức nói với Nguyên Thủy: "Sư bác kiến lượng (tha thứ), xá muội niên ấu vô tri, không phải cố ý mạo phạm sư bác, xin sư bác đại nhân bất kế tiểu nhân." Nguyên Thủy chỉ thản nhiên nhìn Vân Tiêu một cái, sau đó nói: "Được rồi, nhập trận đi!" Vân Tiêu vốn định nói gì nữa, nhưng đã bị Bích

Tiêu và Quỳnh Tiêu lôi vào trong trận.

Nguyên Thủy thấy Tam Tiêu nhập trận, cũng không chần chờ, lập tức liền tiến vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Trong trận, không đến vài hơi thở, Nguyên Thủy liền đến chỗ Thập Nhị Kim Tiên.

Nhìn mười một vị đệ tử nằm hôn mê bất tỉnh trong trận, cùng Quảng Thành Tử đang nỗ lực chi trì, Nguyên Thủy không khỏi cảm thán nói: "Đáng thương bao nhiêu vạn năm tu luyện, một sớm thành họa bính a!" Nói xong, lại nhìn về phía Quảng Thành Tử, trong lòng tổng cảm thấy có chút an ủi, dù sao hiện tại chỉ còn lại một vị đệ tử này có thể dùng, thật cảm khái vô hạn!

Nguyên Thủy cũng biết hiểu công đức của Quảng Thành Tử ngăn không được bao lâu, dù sao công đức của y cũng không bàng đại như mình, lại không phải Tiên thiên công đức, cho nên mau chóng phá trận là tốt nhất.

Quỳnh Tiêu lúc này thấy Nguyên Thủy đang quan vọng ở đó, lập tức tế xuất Kim Giao Tiễn, công kích Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn cũng không nhìn, vung tay áo lên, thu Kim Giao Tiễn.

Vân Tiêu thấy vậy lập tức vận chuyển Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, phối hợp với Hỗn Nguyên Kim Đấu công về phía Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy thấy thế, chỉ thấy thân thủ chỉ một cái, Hỗn Nguyên Kim Đấu lập tức rơi xuống.

Lúc này mặc cho Vân Tiêu thôi động như thế nào, Hỗn Nguyên Kim Đấu đều hào vô phản ứng.

Tam Tiêu thấy bảo vật bị thu, lập tức cầm kiếm muốn tiến lên tương đấu.

Nguyên Thủy đưa tay chỉ Quỳnh Tiêu, Quỳnh Tiêu lập tức bỏ mình, một đạo chân linh từ trong thân thể bay ra, hướng Phong Thần Bảng bay đi.

Ngay sau đó lại chỉ Bích Tiêu, Bích Tiêu cũng không thể may mắn thoát khỏi, lên Phong Thần Bảng.

Thấy hai vị muội tử bỏ mình, trong lòng Vân Tiêu cũng một trận bi phẫn, vốn muốn cử kiếm tự vẫn, nhưng Nguyên Thủy vung tay lên, Bàn Cổ Phiên lập tức bay ra.

Vốn định cuốn Vân Tiêu, bắt về trấn áp dưới Kỳ Lân Nhai, nhưng ngay lúc này, một thanh lợi kiếm lập tức hoành không xuất thế, ngăn trở Bàn Cổ Phiên.

Nguyên Thủy thu hồi Bàn Cổ Phiên, vẻ mặt đầy nộ ý nhìn về hướng Đông, chỉ thấy Thông Thiên tay cầm Tru Tiên Kiếm, chậm rãi đi tới.

Thấy Nguyên Thủy, Thông Thiên cười lạnh nói: "Nguyên Thủy, vì sao lấy lớn hiếp nhỏ, cũng không sợ người ta chê cười..." Trong mắt mang theo một tia uất nộ, cũng không còn xưng hô Nguyên Thủy là sư huynh hay nhị ca nữa, mà trực tiếp gọi tên.

Nguyên Thủy nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia không tự nhiên, nhưng lập tức bị tình huống của đệ tử làm nộ ý trong lòng che lấp, nộ khí đùng đùng nói với Thông Thiên: "Thông Thiên, môn hạ đệ tử của ngươi bố hạ trận pháp tại đây, đánh giết mấy người đệ tử tam giáo của ta, càng tước đi Đỉnh thượng tam hoa của họ, khiến ngàn năm đạo hạnh một sớm táng tận, chẳng lẽ không nên cho ta một cái công đạo sao?" Nghe vậy, Thông Thiên hừ lạnh nói: "Vậy thì như thế nào, môn hạ đệ tử của ngươi kỹ không bằng người, chết cũng đáng đời, cho ngươi công đạo?

Chương 435

Vậy môn hạ đệ tử của ngươi đánh giết bao nhiêu đệ tử môn hạ ta, vậy không phải cũng nên cho ta một cái công đạo?

Ngươi có thể ra tay với đệ tử môn hạ ta, tưởng rằng ta không dám ra tay với đệ tử môn hạ ngươi sao?" Nói xong, chỉ thấy một thân sát ý cùng kiếm khí của Thông Thiên bỗng nhiên bộc phát, sát ý cùng kiếm khí bàng đại khiến hồng hoang chúng sinh cảm thấy đảm hàn.

Lúc này đối mặt Nguyên Thủy, Thông Thiên sẽ không còn bất kỳ cố kỵ nào, danh Tam Thanh, tình huynh đệ, hết thảy sớm đã bị ma diệt sạch sẽ, hiện giờ còn lại chỉ là tranh chấp giáo thống mà thôi.

Nguyên Thủy thấy sắc mặt Thông Thiên, cùng cỗ sát ý thao thiên bộc phát trên người y, dù là thánh nhân chi tôn, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

Lúc này hắn chợt phát hiện, tu vi của Thông Thiên những năm này lại tinh tiến lần nữa, nếu phối hợp Tru Tiên Kiếm Trận, không thể không khiến Nguyên Thủy kiêng kị.

Ngoài ra, Nguyên Thủy còn lo lắng tu vi môn hạ đệ tử có thể khôi phục hay không, nếu không thể, vậy Xiển Giáo lần này thật sự thiệt thòi lớn.

Lúc này trừ Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử ra, cơ bản không có ai có thể chống đỡ tràng diện.

Trong lòng ý niệm thiên chuyển, Nguyên Thủy đại thủ vung lên, cuốn lấy các đệ tử bị tước đi tam hoa, lạnh lùng nói với Thông Thiên: "Thông Thiên, việc này ta chưa xong đâu, ngày sau ta tự sẽ tính toán với ngươi." Lúc này, lại nghe Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh nói: "Nguyên Thủy, nếu hôm nay ngươi không y theo quy định thiện tự

xuất thủ, vậy ta cũng không cùng ngươi hao tổn nữa.

Ba tháng sau, trước Giới Bài Quan, ta sẽ bố hạ Vạn Tiên Trận cung hậu..." Nghe vậy, sắc mặt Vân Tiêu lập tức biến đổi.

Vạn Tiên Trận!

Lão sư nhà mình cư nhiên muốn bày ra Vạn Tiên Trận, trận này vừa ra, Xiển Giáo cùng Tiệt Giáo không thể thiện liễu.

Hơn nữa, có Đại sư bá cùng Tây Phương Nhị Thánh, khẳng định cũng sẽ tham dự trong đó.

Chi tiết trong đó, nàng cũng biết hiểu một ít. "Như nay, Tam Giáo đã đi đến bước đường này..." Vân Tiêu nhắm hai mắt, trong lòng thầm than một tiếng.

Thông Thiên lúc này lại không đợi Nguyên Thủy nói nữa, trực tiếp cuốn Vân Tiêu, giá vân rời đi, chỉ để lại Nguyên Thủy sắc mặt âm trầm nhìn theo.

Đất Tây Kỳ.

Mất đi Tam Tiêu, Văn Trọng phảng phất mất đi chỗ dựa.

Nhưng lúc này cũng không có biện pháp, song phương vẫn giao chiến.

Trước ải Tị Thủy, tiếng trống kinh thiên, tiếng ngựa hí liệt liệt, thanh âm quân đội y nguyên hùng hồn, lại lộ ra một cỗ bi lương vô hạn.

Trên chiến xa, Võ Vương tự mình đánh trống, phía dưới cát vàng cuồn cuộn, Chu quân bốn mươi vạn, Thương quân năm mươi vạn, chiến tướng ngàn trăm, thiết giáp leng keng rung động, xe cộ giao thác, tên bay như mưa, vạn thiên chiến sĩ đại chiến.

Trận chiến này từ ban ngày giết đến đêm đen, lại từ đêm đen giết

đến mặt trời mọc, lại giết đến mặt trời lặn, lại giết đến mặt trời mọc.

Thương quân tuy nhân số đông đảo, nhưng trong Chu quân có Dương Tiễn, Na Tra, Kim Tra, Mộc Tra, Vi Hộ, Lôi Chấn Tử, Tô Hộ các đại tướng Tây Kỳ, các loại binh khí pháp bảo đầy trời bay, như rồng vào biển lớn, hổ xuất sơn lâm, một kích liền tử vong một mảng lớn, thế không thể đỡ!

Văn Thái sư cố nhiên dũng mãnh, nhưng lương tướng bên người lại thiếu chi lại thiếu, làm sao có thể ngăn cản được Chu quân hung mãnh.

Các tiên nhân như Hạm Chi, Thải Vân, Cát Lập, Dư Khánh lúc này cũng chiến tử, Thái sư bất đắc dĩ, đành phải hướng về phương hướng Yến Sơn lui đi.

Còn về tiên nhân triều Thương, lại bị chúng tiên Xiển Giáo cuốn lấy, nhất thời thoát không được thân, hoặc là bị chiến tử.

Tiên nhân trong triều Thương cố nhiên tiềm lực kinh người, nại hà thời gian hồng hoang quá ngắn, không đủ để bọn hắn trưởng thành.

Lại nói Thái sư Văn Trọng cùng mọi người lui đến Yến Sơn, lại đi bảy tám dặm, thấy một ngọn núi cao, phía trước có một tấm bia đá, cao đến mấy chục trượng, rộng bảy tám trượng, chỉ bị tuyết lớn bao phủ, không thấy chữ tích.

Thái sư Văn Trọng đi đến dưới bia đá, vung tay áo phất một cái, gió lớn thổi qua, tuyết đọng bị quét sạch, lộ ra ba chữ to.

Tuyệt Long Lĩnh!

Thái sư Văn Trọng thấy thế, thần sắc đại biến, vội vàng kéo lại Kỳ Lân, lui lại hơn mười bước.

Mấy hơi thở sau, Thái sư Văn Trọng sắc mặt thảm đạm, yên lặng không nói.

Hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Ta ngày ấy từ Bích Du Cung xuống núi, sư phụ Kim Linh Thánh Mẫu từng nói, ta một đời, quyết không thể gặp chữ 'Tuyệt', nếu không tất tử!

Chẳng lẽ thật sự thiên ý nan vi!" Thái sư Văn Trọng mắt lộ bi sắc, xoay người nhìn đại quân sau lưng, nói: "Ta sáu mươi vạn đại quân phạt Chu, như nay chỉ còn lại hai mươi vạn, lại gặp tuyết lớn phong sơn, chẳng lẽ hôm nay ta phải táng tống đại quân tại đây?" Lúc này, Chu quân dưới sự lãnh đạo của Khương Tử Nha, lần nữa giết tới, đem Thương quân vây ngoài Tuyệt Long Lĩnh, đại quân song phương lần nữa đại chiến.

Mắt thấy Thương quân càng ngày càng ít, Thái sư Văn Trọng khóe mắt muốn nứt, xõa tóc phấn chiến, chết không đầu hàng.

Chỉ là chiến cục quá thảm liệt, Thái sư vẻn vẹn đang thùy tử giãy dụa. "Các ngươi tạm lui, ta cùng Văn Thái sư hội một chút!" Đột nhiên, chỉ nghe nơi xa một thanh âm truyền đến, các đệ tử ngẩng đầu, chỉ thấy trong mây mù, một đạo nhân mặc bào phỉ thúy đạp không mà đến, chính là Vân Trung Tử ở Ngọc Trụ Động, núi Chung Nam.

Dương Tiễn cùng mọi người nghe vậy nhanh chóng lui ra xa mấy chục dặm, chỉ nghe Thái sư Văn Trọng nói: "Vân đạo huynh, hôm nay đến đây, là để đưa tiễn ta sao?" Vân Trung Tử hành lễ, nói: "Văn đạo huynh, nơi đây là Tuyệt Long Lĩnh, là mệnh số của ngươi, chớ trách ta!" Dứt lời, Vân Trung Tử vung tay áo, từ trong tầng mây, bay ra tám cây cột lớn thương mang, án theo phương vị Bát Quái phân bố tại tám phương, vô số phù văn ẩn ẩn lưu động, đem Thái sư Văn Trọng cấm cố trong đó.

Thấy thế, Thái sư Văn Trọng cười thảm nói: "Trời diệt Đại Thương ta, các ngươi loạn thần tặc tử, hôm nay Văn Trọng ta chết cũng sẽ không để các ngươi yên!" Nói xong, cưỡi Kỳ Lân, tay cầm

kim tiên, bay vào không trung, Kỳ Lân ai minh, kim tiên giao hưởng, giống như đang đưa tiễn một vị anh hùng.

Tám cây đại trụ đột nhiên quang mang đại thịnh, minh quang lưu chuyển, trong mỗi cây đại trụ đều bay ra bốn mươi chín con rồng đỏ, toàn thân hỏa diễm phân phi, dát dát rung động, hướng về trung gian vây lại.

Thái sư Văn Trọng mắt lộ thần quang, phấn lực phản kháng, Kỳ Lân dưới thân trường minh, không cam lòng bị diệt.

Vân Trung Tử ở ngoài trận phát lôi, tám phương đại trụ phanh nhiên hợp lại cùng một chỗ, kích khởi vạn trượng hỏa diễm, xông thẳng lên trời cao.

Như thế, Thái sư Văn Trọng liền bị Vân Trung Tử thiêu chết bên trong tám phương đại trụ.

Cùng lúc đó.

Hồng Hoang, Thủ Dương Sơn, Bát Cảnh Cung.

Nguyên Thủy thân đến Thủ Dương Sơn, đi vào Bát Cảnh Cung, gặp Thái Thượng đang tham ngộ đại đạo.

Thái Thượng mở mắt, cùng hắn đối thị một chút, trong mắt song phương thần quang giao chức.

Mấy hơi thở sau, Nguyên Thủy vung tay áo, liền đem những đệ tử nhân xiển hai giáo bị bế tắc ngũ khí, tước đi tam hoa phóng ra, vội vàng hỏi: "Đại ca, xem thử những đệ tử này tu vi có thể khôi phục không?" Thái Thượng quét mắt nhìn qua những đệ tử trong đại điện, thở dài một hơi nói: "Ai, tốt một cái Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, triệt để đem tu vi phế đi, nếu ở trong trận thêm chút nữa, chỉ sợ vĩnh viễn mất đi khả năng khôi phục." Đối với sự tình Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Thái Thượng cũng biết hiểu.

Lúc này thấy những đệ tử Xiển Giáo này, kiến thức bực nào, tuệ nhãn như đuốc, một chút liền đã nhìn ra trạng thái của bọn họ.

Nguyên Thủy nghe vậy, lập tức đại hỉ, chưa đợi cao hứng bao lâu, Thái Thượng liền mở miệng nói: "Hiện giờ hung trung ngũ khí đã bế, đỉnh thượng tam hoa bị tước, tu vi của bọn họ hoàn toàn hóa thành hư không, chỉ có thể tu luyện lại từ đầu.

Chương 436

Bất quá may mắn là cảm ngộ đối với Đại La Kim Tiên vẫn còn, chỉ cần một hạt Cửu Chuyển Kim Đan liền có thể trọng quy Đại La Kim Tiên tu vi, chỉ là e rằng khó mà khôi phục trạng thái đỉnh phong, muốn hoàn toàn khôi phục tu vi, cần từ từ một lần nữa tu hành." Nói xong, Thái Thượng lần nữa nhìn Nguyên Thủy một cái, sau đó trong tay vung lên, lấy ra một Tử Kim Hồ Lô, đổ ra một ít Cửu Chuyển Kim Đan, chia cho những đệ tử Xiển Giáo kia.

Cửu Chuyển Kim Đan dùng một hạt thiếu một hạt, cho dù là Thái Thượng luôn luôn thanh tĩnh vô vi, trên khuôn mặt lúc này cũng không còn đạm nhiên vô vi như vậy.

Đệ tử Xiển Giáo phục hạ Cửu Chuyển Kim Đan xong, Thái Thượng vung tay lên, đánh vào trong cơ thể mỗi người một đạo thanh quang, trợ giúp tiêu hóa dược lực của đan dược.

Sau đó lại vung tay lên, liền đưa bọn họ vào trong tĩnh thất, nơi đó có thể để bọn họ an tâm khôi phục tu vi, trong đại điện liền chỉ còn lại hai người Thái Thượng và Nguyên Thủy. "Đa tạ đại ca xuất thủ tương trợ..." Nguyên Thủy chắp tay nói với Thái Thượng.

Thái Thượng và Nguyên Thủy mắt đối mắt, nhìn thấy tinh mang trong mắt Thái Thượng, trong lòng Nguyên Thủy khẽ động.

Thần sắc trong mắt hai người, duy có đối phương mới hiểu được hàm nghĩa trong đó.

Mấy hơi thở sau, thần quang trong mắt Nguyên Thủy dần dần tiêu tán, nói với Thái Thượng: "Đại ca, Thông Thiên ba tháng sau đích thân bày ra Vạn Tiên Đại Trận tại Giới Bài Quan.

Như thế, trừ phi chúng ta ra tay, nếu không chỉ bằng đệ tử môn hạ

chúng ta vạn vạn không phải đối thủ.

Nhưng, trong tay Thông Thiên còn có Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá, ta..." Nghe vậy, Thái Thượng thản nhiên liếc mắt một cái, nói: "Đã lựa chọn đích thân ra tay, vậy ta tự nhiên cũng muốn đích thân ra tay.

Tru Tiên Kiếm Trận kia, ta sẽ gọi thêm hai vị phương Tây, tự nhiên có thể phá trận." Nghe vậy, Nguyên Thủy khẽ gật đầu, lúc này cũng chỉ có thể như thế.

Thái Thượng tiếp lời: "Phong Thần lúc này, liền bổ số chi đoạn rồi, đã ba giáo chúng ta lựa chọn Tiệt Giáo, vậy liền chỉ có thể như thế...

Còn về phương Tây, sẽ có cơ hội..." Nói xong, trên khuôn mặt đạm nhiên của Thái Thượng lại phù hiện một vệt ý cười.

Thấy thế, trong mắt Nguyên Thủy lướt qua một đạo quang mang, nói: "Liền y theo lời đại ca..." Lưu lại vài ngày sau, Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo đã cơ bản vô ngại.

Thấy thế, Nguyên Thủy liền mang theo Thập Nhị Kim Tiên rời khỏi Bát Cảnh Cung, chuẩn bị thật tốt cho Vạn Tiên Đại Trận sắp tới.

Tại Linh Sơn, Tây Phương đại lục.

Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Một thời khắc nào đó, Chuẩn Đề đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lướt qua một đạo quang mang nhiếp nhân tâm phách.

Trên khuôn mặt gầy gò, hiện ra một vệt ý cười.

Phong Thần lượng kiếp đến nay, đây là chuyện khiến hắn cảm thấy vui vẻ nhất. "Sư huynh, Tam Thanh đã đến tình trạng này, cũng đã đến tận cùng rồi..." Chuẩn Đề miệng khẽ cười nói, ánh mắt chuyển

hướng sang Tiếp Dẫn bên cạnh.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn chậm rãi mở hai mắt ra, mỉm cười nói: "A Di Đà Phật, Vạn Tiên Đại Trận lần này, Thái Thượng đạo hữu yêu thỉnh chúng ta, chính là cơ hội của chúng ta..." Đối với tin tức này, hắn tự nhiên cũng biết hiểu.

Chỉ có Tam Thanh bất hòa, phương Tây mới có cơ hội.

Lúc này, chính là cơ hội.

Chuẩn Đề nghe xong, khẽ gật đầu nói: "Sư huynh nói rất đúng, cơ hội này, chỉ cần nắm chắc, phương Tây đại hưng không xa..." Phương Tây mưu tính rất nhiều trong kiếp Phong Thần lần này, không chỉ đơn giản là để đệ tử môn hạ ít lên Phong Thần Bảng.

Có thể từ phương Đông độ hóa tu sĩ, tráng đại phương Tây, mới bù đắp được tổn thất cùng mưu tính của phương Tây lần này.

Tiếp Dẫn trầm tịch vài hơi thở, nói: "Còn về sau Vạn Tiên Đại Trận, ta sợ Thông Thiên bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, tuy chúng ta có bốn thánh, có thể phá Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng y nguyên không thể khinh thường..." Uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, bọn họ đều chưa từng chân chính kiến thức.

Tuy có bốn thánh xuất thủ, có thể phá đi trận này, nhưng tình huống cụ thể, phải đến lúc đó mới biết được.

Người chủ trận là Thông Thiên, không thể coi thường, bằng không mà nói, sợ sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Nghe vậy, Chuẩn Đề gật đầu nói: "Sư đệ biết hiểu, uy của trận này, từ Đạo Ma chi chiến liền lưu truyền đến nay, sư đệ tự nhiên sẽ không khinh thường." "Lại nói, chủ trận là Thông Thiên, có thể du ly trong trận, cũng là một phiền toái không nhỏ, ta cũng chỉ có thể cẩn thận ứng phó, không thể chủ quan..." Chuẩn Đề nói.

Hắn là thánh nhân yếu nhất, đối với những sự tình này, tự nhiên càng hiểu được phải mưu tính cho bản thân.

Tiếp Dẫn nghe được lời này, không khỏi khẽ gật đầu, sau đó lần nữa nhắm hai mắt lại.

Ánh mắt Chuẩn Đề chuyển một cái, rơi vào đất Tây Kỳ, trong miệng khẽ niệm: "Ba tháng..." Tại Vô Lượng Sơn, trong Vô Lượng Cung.

Trên đại điện.

Càn Khôn đắm chìm tâm thần trong thế giới Càn Khôn, lúc này khoanh chân ngồi dưới Càn Khôn Đỉnh, chu thân cao thấp bao phủ một cỗ khí tức khủng bố, trong pháp tắc lượn lờ xung quanh, ẩn ẩn có một cỗ khí tức nóng rực. "Ông!" Một trận nhân uân chi khí bay lên, ngửi vào làm tâm thần người ta thanh tỉnh, đó là một loại mùi vị tương tự dược hương. "Đan Đạo!" Càn Khôn trong miệng khẽ niệm một tiếng, bốn phía không ngừng dâng lên Đan Đạo pháp tắc, lượn lờ quanh thân, sau đó dần dần diễn hóa ra một con đường lớn đen kịt, chính là Đan Đạo.

Đan Đạo, kỳ thực Càn Khôn sớm có đọc lướt qua, đặc biệt sau khi đạt được Thái Thượng Kim Đan, lại gia dĩ thôi diễn, tham ngộ, cho nên đối với Đan Đạo của Thái Thượng, cũng có không ít hiểu rõ.

Những năm này, mượn nhờ Luyện Khí chi đạo và Trận Pháp chi đạo của Nguyên Thủy và Thông Thiên, sớm đã diễn hóa ra hai điều đại đạo rồi.

Trong Tam Thanh, cũng chỉ có Đan Đạo của Thái Thượng, khiến Càn Khôn tham ngộ lâu như vậy.

Bất quá hiện tại có thể diễn hóa ra, cũng là công phu không phụ lòng người.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau đạo này, Càn Khôn liền có thể đột phá cảnh giới lúc này rồi.

Đạt đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên ngang hàng với Thiên Đạo Cảnh, ba ngàn đại đạo diễn hóa, lúc này đã đến tình trạng hai ngàn điều, còn về phía sau, có mấy điều đại đạo đã có sở lĩnh ngộ, cự ly diễn hóa cũng không xa.

Không thể không nói, Càn Khôn lần này, có không ít tạo hóa. "Oanh!" Ngay trong nháy mắt động niệm, một cỗ khí tức Đan Đạo nồng đậm trên người hắn tản ra, vô số hư không trở nên vặn vẹo, Đan Đạo pháp tắc lúc này không ngừng lượn lờ quanh thân. "Ba ngàn đại đạo hư ảnh!" Ánh mắt Càn Khôn ngưng tụ, ngẩng đầu quát khẽ. "Oanh!" Trên chín tầng trời, truyền đến một tiếng nổ vang, ba ngàn đại đạo hư ảnh phù hiện, hoành khóa trong chín tầng trời. "Đan Đạo, hiện!" Đột nhiên, Càn Khôn khẽ quát một tiếng, bên cạnh hắn, con đường Đan Đạo đen kịt kia bỗng nhiên bay lên, hoành khóa vô tận hư không, lập tức trùng điệp lên Đan Đại Đạo trong ba ngàn đại đạo hư ảnh. "Oanh long long!!!" Khi Đan Đạo do Càn Khôn diễn hóa bên cạnh trùng điệp với Đan Đạo trong ba ngàn đại đạo hư ảnh trên chín tầng trời, trên Đan Đạo liền truyền đến một trận rung động nhẹ, sau đó liền có một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Chương 437

"Oanh!" Tiếng vang chấn triệt cửu thiên, sau đó liền thấy trong Đan Đạo, quang mang bốc lên ba vạn trượng, khí tức bao phủ nửa bầu trời, từng trận khí tức mang theo dược hương gần như bao phủ cả thế giới Càn Khôn.

Lúc này, vô số sinh linh ngửi được tu vi tấn thăng, thân thể cũng đạt được không ít chỗ tốt.

Dần dần, chỉ thấy trên hư ảnh Đan Đạo kia, bắt đầu chậm rãi ngưng thực...

Càn Khôn thế giới, bên trong hư không Cửu Thiên. "Ong!" Giữa lúc Đan đạo khẽ rung động, luồng khí tức đan dược nồng đậm kia lập tức thu lại vào trong hư ảnh Đại đạo, sau đó dung nhập vào bên trong hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo. "Oanh!" Đại đạo quy vị, lại một cỗ khí tức Đại đạo hạo hãn tràn ngập trên hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo.

Lúc này, tại Càn Khôn Đại Đạo ngự ở trung ương, quang mang càng thêm rực rỡ vài phần, khí tức Đại đạo so với trước kia cũng càng thêm nồng đậm và hạo hãn.

Không chỉ như thế, Càn Khôn Đại Đạo lúc này bắt đầu không ngừng ngưng thực, diễn hóa, bắt đầu không ngừng lột xác tấn thăng, bước vào dấu hiệu của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên. "Càn Khôn rốt cuộc cũng bắt đầu tấn thăng..." Nhìn Đan đạo lúc này đã dung nhập vào hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo, Càn Khôn Đại Đạo bắt đầu lột xác tấn thăng, Càn Khôn khẽ cười nói. "Đông!

Đông!

Đông! ..." Lúc này, trên chín tầng trời truyền đến chín tiếng Đại đạo chi âm, vang vọng khắp cả Càn Khôn thế giới.

Trong khoảnh khắc đó, phảng phất như thời không đều ngưng kết lại, hết thảy đều đình chỉ.

Trong đôi mắt Càn Khôn, quỹ tích Đại đạo cùng pháp tắc không ngừng lướt nhanh, chấn động Đại đạo trên người càng phát ra khủng bố, kích động lan ra, sóng gợn vô vị. "Oanh!" Không biết qua bao lâu, Càn Khôn chỉ cảm thấy thức hải chấn động, ngay sau đó hết thảy khôi phục bình tĩnh.

Cùng lúc đó, Càn Khôn Đại Đạo lột xác tấn thăng hoàn tất.

Càn Khôn lúc này, chính thức bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên. "Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, hư ảnh Tam Thiên Đại Đạo ẩn lui, ngay sau đó liền thấy trên Cửu Thiên lôi đình chớp động, tiếng sấm cuồn cuộn, thiên uy hạo hãn.

Càn Khôn cười cười, sau đó chậm rãi bay lên giữa bán không, lôi đình không ngừng giáng xuống, đánh lên thân thể hắn.

Càn Khôn lúc này không hề ngăn cản, toàn thân tắm mình dưới lôi đình.

Cũng không biết đã qua bao lâu, mãi cho đến khi lôi đình tiêu tán, Càn Khôn mới từ từ hạ xuống từ hư không, pháp tắc trên người đã đạt được lột xác.

Hết thảy, đều là một khởi đầu mới.

Càn Khôn cười cười, thân hình khẽ động, tâm thần quy vị về bản thể...

Vô Lượng Cung, phía trên Cửu Thiên.

Lúc này, kiếp vân ngưng tụ, dị tượng nổi lên, trên bầu trời toàn bộ Hồng Hoang, hào quang biến đổi nhanh chóng, tử khí từ phía đông tràn về, dị tượng từng trận.

Trong khoảnh khắc đó, vô số đại năng tu sĩ thần sắc chấn kinh nhìn về hướng dãy núi Vô Lượng.

Chư Thánh lúc này đều buông xuống sự tình trong tay, thần sắc hơi nghiêm lại nhìn về phía Vô Lượng sơn mạch, trong mắt quang mang chớp động, không biết đang suy tính điều gì. "Oanh!" Lúc này, kiếp vân vận chuyển, lôi đình giáng xuống.

Càn Khôn mở đôi mắt, vươn ra một tay, sau đó liền thấy trong hư không phía trên Vô Lượng Cung đột nhiên hiện ra một bàn tay khổng lồ, nắm lấy một đạo lôi đình, trong tay khẽ động, trực tiếp bóp nát nó.

Màn này quả thực làm kinh hãi vô số tu sĩ.

Lôi đình đủ để mạt sát Hỗn Nguyên chi cảnh, lại bị y ngạnh sinh sinh bóp nát như vậy.

Lúc này, lôi đình lại lần nữa giáng xuống.

Kiếp vân lần này kỳ lạ, nhìn tình huống trước mắt, hẳn là chỉ có mười tám đạo thần lôi.

Đạo thứ hai, Càn Khôn vẫn dùng thủ pháp thô bạo như cũ giải quyết lôi đình.

Đợi đến đạo thứ mười sáu, Càn Khôn mới động dụng lực lượng pháp tắc Càn Khôn, hóa giải lôi đình.

Sau đó đạo thứ mười bảy, thực lực Càn Khôn lại lần nữa đề thăng.

Đạo thứ mười tám, Càn Khôn Đại Đạo trực tiếp trùng tán lôi đình, thiên địa quy về bình tĩnh.

Lúc này, thiên địa tuy đã bình tĩnh trở lại, nhưng tâm của tất cả tu sĩ lại không thể bình tĩnh.

Thiên kiếp khủng bố ngày xưa, lúc này cư nhiên bị Càn Khôn dùng

phương thức như vậy độ qua, phảng phất thiên kiếp nằm trong tay y cũng chỉ như lôi đình bình thường, không có chút tác dụng nào.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể quy cho việc Càn Khôn quá mức cường đại mà thôi.

Việc này bình ổn lại, tuy rằng vẫn khiến vô số tu sĩ tim đập nhanh, nhưng lúc này Lượng kiếp trong Hồng Hoang chưa qua, sự chú ý cần quay về điểm chính.

Bởi vì tiếp theo, chính là lúc Thông Thiên bày xuống Vạn Tiên Trận.

Màn này, không ít đại năng cùng tu sĩ đều muốn kiến thức, liền đợi ba tháng... ...

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, Kim Ngao Đảo.

Bích Du Cung, trước đại điện.

Thông Thiên chắp tay đứng thẳng, thần sắc bình tĩnh nhìn về hướng Hồng Hoang, trong mắt kiếm khí dũng động.

Hồi lâu sau, kiếm mi nhướng lên, đạm mạc nói: "Ba tháng sau, đệ tử Tiệt Giáo bày xuống Vạn Tiên Đại Trận trước Giới Bài Quan..." Thanh âm này lập tức truyền khắp cả tòa Kim Ngao Đảo, rơi vào tai tất cả đệ tử Tiệt Giáo.

Chương 438

Nghe vậy, toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo thần sắc khẽ biến.

Bày xuống Vạn Tiên Đại Trận, khả năng đại biểu cho việc Tiệt Giáo muốn cứng rắn đối đầu với Tam Giáo, Tam Thanh cũng không còn được như trước kia nữa.

Nhưng ngay sau đó nghĩ lại, đệ tử Tiệt Giáo bị Tam Giáo đối đãi như thế, sư huynh đệ lên Phong Thần Bảng có biết bao nhiêu?

Nhất thời, trong lòng họ cũng bị một cỗ phẫn nộ lấp đầy, bắt đầu chuẩn bị Vạn Tiên Đại Trận.

Ba tháng sau, Tam Giáo liền chuẩn bị tiếp Tiệt Giáo Vạn Tiên Đại Trận đi! ...

Trong Hồng Hoang.

Trước đó, bởi vì chuyện của Thập Nhị Kim Tiên, cuộc đối thoại giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy, toàn bộ Hồng Hoang đều đã biết rõ.

Cũng biết ba tháng sau Tiệt Giáo sẽ bày xuống Vạn Tiên Đại Trận đối mặt Tam Giáo, lúc này nhao nhao chuyển ánh mắt về phía Bích Du Cung, quả nhiên thấy đệ tử Tiệt Giáo đang trong quá trình chuẩn bị.

Lần này, chúng sinh Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được lửa giận của Thông Thiên.

Trận này bày xuống, là để đối mặt Tam Giáo, bốn vị Thánh Nhân.

Thông Thiên lấy Kiếm đạo cùng Trận đạo làm sở trường, Tiệt Giáo lại xưng là Vạn Tiên triều bái.

Tòa Vạn Tiên Đại Trận này, không cần nhìn cũng biết khẳng định

không đơn giản.

Cho nên lúc này, ai cũng muốn tận mắt kiến thức Vạn Tiên Đại Trận của Tiệt Giáo có phong thái như thế nào. ...

Một tháng thời gian lặng lẽ trôi qua, mùng chín tháng năm, trước Giới Bài Quan.

Chúng tiên Xiển Giáo cùng Nhân Giáo đều tiến lên trước, Thông Thiên Giáo Chủ cũng lái Độ Nhân Chu tới.

Không bao lâu, Xiển Giáo Giáo chủ Nguyên Thủy đến nơi, Nhân Giáo Giáo chủ Thái Thượng cũng có mặt.

Thông Thiên nhìn Thái Thượng cùng Nguyên Thủy, thản nhiên nói: "Ta tại nơi này bày xuống đại trận, cung nghênh hai vị phá trận..." Dứt lời, môn hạ vạn tiên trong nháy mắt bày ra Vạn Tiên Đại Trận, Thông Thiên liền xoay người tiến vào trong trận, đích thân chủ trì đại trận.

Trên đỉnh núi Hỗn Nguyên.

Càn Khôn nhìn về phía Vạn Tiên Đại Trận, chỉ thấy trong trận vân vụ cuồn cuộn, trăm vạn quần tiên chia thành hai bên, tại tả hữu trận môn đều có hai gã cự nhân cao vạn trượng.

Một người tay cầm tù và màu đen, ô ô thổi vang.

Bên kia một cự nhân gõ chiến cổ, ầm ầm vang dội, trăm vạn chúng tiên còn lại xướng lên chiến ca.

Lúc này chiến ca to rõ, trăm vạn trượng yêu khí cuồn cuộn thăng thiên, che khuất bầu trời, thiên địa thất sắc, càn khôn nữu chuyển. "Vạn Tiên Đại Trận, đảo cũng không phụ danh Vạn Tiên..." Càn Khôn nhìn Vạn Tiên Đại Trận, trong miệng tán thán nói.

Uy lực trận này, có thể nhìn ra được, nếu không có tồn tại cấp bậc

như Nguyên Thủy và Thái Thượng ra tay, thì môn hạ Nhân, Xiển, Thích tam giáo, không một ai có thể phá.

Lúc này, nhìn uy lực của Vạn Tiên Đại Trận, chúng sinh Hồng Hoang đều không khỏi thần sắc đại biến. ...

Giới Bài Quan, trước Vạn Tiên Trận.

Đối mặt thần uy hạo hãn của đại trận kia, Thái Thượng ngồi trên lưng trâu, mặt không đổi sắc, thản nhiên xử chi.

Đem những thứ kia coi như không thấy, tay cầm phất trần, bộ dáng hôn hôn dục thụy.

Lúc này, chỉ thấy đối phương trong Vạn Tiên Trận, Thông Thiên cưỡi Khuê Ngưu đứng ở trung tâm.

Đa Bảo Đạo Nhân, Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Kim Quang Tiên, Cầu Thủ Tiên, Linh Nha Tiên, Ô Vân Tiên, Bì Lư Tiên, Kim Cô Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên cùng các tiên nhân khác đứng hầu hai bên.

Thông Thiên nhìn quanh bốn phía, cao giọng nói: "Hai vị sư huynh đã đến nơi này, liền là đã nhập vào trong kiếp, cũng không cần nói nhiều, mời vào trong trận của ta, các bằng sở học, ấn chứng một hai!" Nguyên Thủy nhìn thoáng qua Thông Thiên, sau đó thản nhiên nói: "Yên tâm, ta đã đến đây, liền sẽ như ngươi mong muốn, làm qua một hồi mới thôi..." Đã như thế, Thông Thiên cũng không nói nhảm nữa, chỉ thấy Quy Linh Thánh Mẫu đem Long Hổ Ngọc Như Ý trong tay giơ lên cao, mấy tên đạo nhân cầm cờ hướng về bốn phương Đông, Nam, Tây, Bắc chỉ vẽ.

Chuông trống cùng vang, trong nháy mắt xuất hiện mấy chục tên đạo nhân, nãi là Thất Chính Nhị Thập Bát Tinh Tú: Giác Mộc Giao, Kháng Kim Long, Đế Thổ Lạc, Phòng Nhật Thố, Tâm Nguyệt Hồ, Vĩ

Hỏa Hổ, Cơ Thủy Báo, Ngưu Kim Ngưu, Nữ Sĩ Bức, Hư Nhật Thử, Nguy Nguyệt Yến, Khuê Mộc Lang...

Hai mươi tám tên đạo nhân phân biệt thân mặc đạo bào năm màu xanh vàng đỏ trắng đen, chỉnh tề, phi hà lưu chuyển, điện vũ lôi minh, chia làm bốn phương vị duy độ dàn trận đứng thẳng trước trận tiền.

Đông đảo tiên nhân còn lại cũng đều đều tự theo sự an bài của Thông Thiên Giáo Chủ, theo phương vị bất đồng, bày ra những đại trận khác nhau, đại trận vừa ra, che khuất bầu trời.

Vô số sát khí trong thiên địa hướng về Giới Bài Quan xung kích, khí thế quả thực muốn đem toàn bộ Hồng Hoang bao phủ vào, nơi nào cũng xám xịt một mảnh, bầu không khí tử tịch, tràn ngập thiên địa Hồng Hoang, ngay cả ánh mặt trời cũng sợ hãi trốn đi, không dám xuất hiện.

Vạn Tiên Trận cũng không chỉ đơn giản là một tòa đại trận, kỳ thật trong đại trận lại lồng ghép tiểu trận, trận trong trận, tuần hoàn vô hạn, mỗi một tòa trận đều có sự ảo diệu riêng, cuối cùng tạo thành một tòa Vạn Tiên Đại Trận.

Cùng trận pháp điệp gia của Càn Khôn có chút dị khúc đồng công chi diệu, nhưng ở trong Trận đạo lại có chỗ đại đồng tiểu dị.

Trận pháp điệp gia của Càn Khôn, nãi là quỹ tích đại đạo của mỗi tòa trận pháp đều chồng lên nhau.

Còn Vạn Tiên Trận, chỉ là một trận lồng một trận, quỹ tích đại đạo của trận pháp cũng không điệp gia.

Đối với Vạn Tiên Trận, đây cũng là một cái tệ đoan. ...

Trong Vạn Tiên Trận, trận pháp rất nhiều.

Như Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận do Tam Tiêu nương nương bố trí trước kia, tại Tị Thủy Quan đại triển thần uy, đem Thập Nhị Kim

Tiên của Xiển Giáo tước đi Đỉnh thượng tam hoa, rớt xuống tu vi, hiện nay trong Vạn Tiên Trận, cũng bị tu sĩ khác bố trí ra.

Lại có Thập Tuyệt Trận của Thập Tuyệt Thiên Quân, giờ phút này cũng được bố trí ra, đặt ở trong Vạn Tiên Trận, sung làm một vòng.

Thập Tuyệt Trận lúc trước khiến chúng tiên Xiển Giáo đau đầu, giờ phút này lại như hạt gạo trong kho, hào không bắt mắt.

Lại có Lưỡng Nghi Trận, Tứ Tượng Trận, Tam Tài Trận, Ngũ Hành Trận, Thất Tinh Trận, Bát Quái Trận, Cửu Cung Trận, Hỏa Long Trận, Tử Mẫu Thiên Ma Huyền Âm Trận, Đô Thiên Liệt Hỏa Tiên Trận.

Chương 439

Đại Tu Di Chính Phản Cửu Cung Tiên Trận, Phi Vũ Trận, Cửu Đỉnh Trận, Ngân Vũ Trận...

Hầu như môn hạ Tiệt Giáo, mỗi một tiên nhân, hoặc là mấy tiên nhân cùng một chỗ, đều đều chủ trì một tòa đại trận.

Thành thiên thượng vạn tòa đại trận, hầu như mỗi một tòa đều là chân truyền của Thông Thiên, uy lực vô biên.

Thành thiên thượng vạn tòa đại trận như vậy hợp nhất lại, kinh qua Thông Thiên cải biến, huyền diệu hợp thành một chỉnh thể, do Giáo chủ đích thân chủ trì!

Trong đó, lại càng có Tru Tiên Kiếm Trận của Giáo chủ, đó chính là đệ nhất sát phạt tuyệt trận của Hồng Hoang, kham xưng "Phi Tứ Thánh bất khả phá", là tuyệt thế hung trận, khủng bố vô cùng!

Tru Tiên Kiếm Trận so với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thời Vu Yêu đại chiến năm đó, uy lực cũng là có hơn chứ không kém.

Dù sao hai tòa đại trận năm đó, người chủ trì cũng bất quá chỉ là tu vi Chuẩn Thánh mà thôi.

Lúc này, người chủ trì trận pháp chính là bản tôn Thông Thiên, cảnh giới Thánh Nhân.

Người chủ trận tu vi như thế, uy lực của trận pháp tự nhiên đạt đến trình độ hủy thiên diệt địa.

Vạn Tiên Trận vừa ra, cỗ uy thế khủng bố kia lập tức kinh thiên động địa, trong Hồng Hoang nháy mắt dấy lên một cỗ thao thiên uy thế, đại trận vừa ra, trong nháy mắt kinh động toàn bộ Hồng Hoang.

Lúc này trong Hồng Hoang, rất nhiều đại năng, hoặc là đang bế quan, hoặc là đang tranh đấu, giờ khắc này đều dừng lại sự tình trong tay, thần niệm hoành không, quan chú trước Giới Bài Quan, cảm thụ hung uy của đại trận.

Rất nhiều đại năng cẩn thận đánh giá tòa Vạn Tiên Đại Trận này, trong lòng đều âm thầm giật mình.

Đại trận khủng bố như thế, không hổ là xuất từ tay Tiệt Giáo Giáo chủ, Thượng Thanh Thông Thiên.

Thông Thiên am hiểu Trận đạo cùng Kiếm đạo, đây là chuyện chúng sinh Hồng Hoang đều biết, cho nên Tiệt Giáo có trận pháp khủng bố như vậy cũng là chuyện nằm trong dự liệu. ...

Giới Bài Quan, Vạn Tiên Trận.

Trong Vạn Tiên Trận, từng vị môn nhân Tiệt Giáo, từng tòa trận pháp tương phụ tương thành, người người đều là hung thần, người người đều là sát thần, sát khí thấu ba mươi ba tầng trời, xông thẳng lên thiên ngoại, thậm chí ngay cả trong U Minh Giới cũng đều chịu ảnh hưởng của trận này.

Trận pháp bậc này, những đại năng năm đó từng thấy Vu Yêu đại chiến đều không thể không bội phục thiên phú trận pháp của Thông Thiên, hung uy trận này, sớm đã siêu việt Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cùng Đô Thiên Thần Sát Đại Trận. "Bằng vào một trận này, liền đã siêu việt Vu Tộc Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cùng Yêu Tộc Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thời Vu Yêu quyết chiến!" Ngoài trận, nhìn tòa Vạn Tiên Đại Trận, Thái Thượng trong miệng khẽ nói.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc, nếu Bàn Cổ chấp niệm còn tại, tự nhiên trận này không thể so sánh, nhưng sau khi mất đi Bàn Cổ chấp niệm, tự nhiên phải yếu hơn trận này.

Còn Yêu Tộc Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vô pháp thất địch với toà trận pháp này.

Trừ phi Yêu Tộc năm xưa có thể bố hạ Tinh Đấu Đại Trận trong biển sao Chu Thiên, lấy ức vạn tinh thần bố trận, mới có năng lực áp đảo trận này, bằng không mà nói, vô pháp thất địch.

Nguyên Thủy bên cạnh nghe vậy, trong mắt lóe lên một đạo dị sắc, nói: "Trận đạo của Thông Thiên, những năm này tiến triển không nhỏ..." Tam Thanh mỗi người am hiểu đồ vật không giống nhau, Thái Thượng am hiểu Đan đạo, Nguyên Thủy chủ Khí đạo, Thông Thiên là Trận đạo cùng Kiếm đạo.

Vốn dĩ Tam Thanh đối với hai người còn lại đều thập phần hiểu rõ, bất quá những năm này sau khi tách ra, Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng phát hiện, Thông Thiên đối với Trận đạo đã lĩnh ngộ đến một cảnh giới khác.

Nếu không phải hôm nay bày trận tại đây, Nguyên Thủy và Thái Thượng đều không biết thực lực Thông Thiên lúc này.

Nguyên Thủy ánh mắt rơi vào Vạn Tiên Trận, hồi lâu sau, khẽ nói: "Hôm nay đến đây, liền phá một phá..." Dứt lời, trên người bộc phát ra một cỗ khí tức khủng bố.

Sự tình hôm nay, đã đến tình trạng này rồi, cũng không còn khả năng dừng lại.

Huống hồ, hắn cũng sẽ không để cho nó dừng lại. ...

Nhân tộc, trước Giới Bài Quan.

Lúc này Tiệt Giáo Vạn Tiên đã xuất, Vạn Tiên Đại Trận đã thành, uy thế trùng thiên.

Chỉ thấy trong Vạn Tiên Đại Trận bước ra một người, là Giác Mộc Giao Bách Lâm, chân đạp thanh vân, tay cầm một thanh lục lăng

trường thương, chỉ xa xa vào chúng tiên Xiển Giáo Nhân Giáo, trong miệng quát to: "Ai dám đến hội Tứ Duy Thất Chính chi trận của ta?" Thấy người Tiệt Giáo khiêu trận, Nguyên Thủy chỉ chỉ môn hạ bảy người: Vân Trung Tử, Xích Tinh Tử, Quảng Thành Tử, Hoàng Long Chân Nhân, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, Thái Ất Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư.

Trong miệng thản nhiên nói: "Bảy người các ngươi, tiến lên hội một hội Nhị Thập Bát Tinh Tú..." "Vâng, sư tôn!" Nghe vậy, bảy vị chân nhân lĩnh mệnh, xách kiếm tiến lên, đi vào trong trận. ...

Giới Bài Quan, trong Vạn Tiên Trận.

Thấy Bách Lâm xách thương quy đội, chỉ thấy hai mươi tám tên đạo nhân bước chân đan xen, trận pháp lưu chuyển, vô biên vân khí dâng lên, quay cuồng không ngớt.

Mênh mông vân hải hội tụ, hình thành Long, Hổ, Ngưu, Dương, Thử, Mã các loại hai mươi tám đầu dị thú, lao nhanh trong biển mây, tựa như xuyên việt từ hư không.

Bảy vị chân nhân Xiển Giáo chân đạp cương vị Thất Tinh, bảo kiếm trong tay liền thành một vòng, chân khí miên man, cùng Nhị Thập Bát Tinh Tú đại chiến cùng một chỗ.

Chỉ thấy tử khí quay cuồng, bạch hồng bay ra, vân quang nhộn nhạo, tinh thần nhảy nhót, tranh đấu kịch liệt.

Đại chiến ước chừng một khắc đồng hồ, thế giới trong trận, bên trong tinh không mênh mông long ngâm hổ khiếu, phượng hót hạc kêu, thanh âm vang vọng Cửu U.

Tứ Tượng Thần Thú pháp thân: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ hiện ra, thân thể đều dài đến mấy vạn trượng, hỏa quang trùng thiên, tiếng gầm gừ không ngừng, hướng về bảy vị chân nhân

liên tục đánh tới.

Nhất thời thanh lôi cuồn cuộn, mưa đen lất phất, xích diễm như biển, kim mang giao chức thành một tấm lưới lớn, hướng về bốn phương bắn ra. ...

Trong Tứ Duy Thất Chính chi trận.

Chỉ thấy Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân giơ cao Hỗn Nguyên Phiên, đón gió phấp phới, lập tức có vô số phong hỏa từ trong phiên dâng lên, như ức vạn phong nhận lợi đao, hướng về hư không cắt chém loạn xạ.

Vân Trung Tử đem Thông Thiên Hỏa Trụ tế ra, tám cái hỏa trụ cực lớn va chạm lẫn nhau, thanh âm như sấm chấn, liệt diễm bay lên, mang theo vô số trụ ảnh màu đỏ.

Bảy vị chân nhân Xiển Giáo chân khí tương thông, sinh sinh bất tức, đánh cho Tứ Tượng Thần Thú thống khổ gào thét, tàn chi loạn vũ, lưu hỏa trên trời tứ dật, tán lạc xuống, biến thành một mảnh biển lửa. ...

Lúc này, Tứ Tượng Thần Thú phát ra từng tiếng gầm gừ phẫn nộ, ngay sau đó liền hướng trung gian lao tới, như ngàn vạn lôi đình nổ vang, chấn nhĩ dục lung, ngay giữa không trung liền nổ ra một đám mây nấm khổng lồ.

Chương 440

Sau đó, đám mây nấm kia thăng đẳng, hóa thành một cái pháp tướng Kỳ Lân cực lớn đạp không bước ra, bốn cánh rũ xuống, trên đầu có cả trăm cái sừng, toàn thân xanh trắng, tiếng gầm gừ trong miệng hóa thành lôi đình màu tím đang bạo tạc.

Pháp tướng Kỳ Lân kia ngửa mặt lên trời gầm thét, lập tức cúi đầu, há mồm phun một cái, liền có một mảnh lôi hải trùng kích tới.

Bảy vị chân nhân Xiển Giáo đem pháp bảo hộ trước người, ngay sau đó đẳng không, Kỳ Lân kia buồn bực hừ một tiếng, chân trước dựng đứng, lập tức đem cái đầu lâu cực lớn giơ lên, hướng về bảy người va chạm, trăm sừng trên đầu phong mang duệ khí bức người.

Quảng Thành Tử tế ra Phiên Thiên Ấn, giơ tay liền một kích.

Phiên Thiên Ấn, một ấn phiên thiên, ấn chương cực lớn như ngọn núi tím liền đem Kỳ Lân kia đánh cho bay ngược trở về.

Thấy tình hình này, bảy vị chân nhân vội vàng phát kiếm, bảy đạo kiếm khí hóa thành mấy trăm vạn đạo kiếm mang màu vàng, nhanh như tia chớp đâm ra, đều bắn vào trong thân thể Kỳ Lân kia.

Kỳ Lân kia lại hồn nhiên không biết, đứng thẳng, ngửa mặt lên trời trường hống, bốn chân đạp không, tiếp tục hướng về bảy người trùng kích.

Thái Ất Chân Nhân lập tức liền đem Cửu Long Ly Hỏa Tráo lấy ra, chín con hỏa long quay cuồng, gào thét xoay quanh, hướng về Kỳ Lân kia phóng đi, sau đó nhao nhao bạo tạc, ngàn vạn mảnh vỡ tung bay, hóa thành đầy trời sao băng.

Trong bụng Kỳ Lân kia bạo hưởng như lôi đình, một tiếng vang

thật lớn, thân thể to lớn của Kỳ Lân lại nhao nhao tạc liệt, tàn vân đầy trời bay múa.

Hai mươi tám vị đạo nhân nhao nhao thảm thiết kêu lên, trên đỉnh đầu mỗi người bay ra mấy đạo kiếm khí, lượn quanh mọi người một vòng, Tứ Duy Thất Chính đại trận liền nhộn nhạo ra một mảnh huyết vụ, hai mươi tám đạo chân linh bay về hướng Phong Thần Đài. ... "Đáng giận, nạp mạng đi!" Trong Vạn Tiên Trận, Ô Vân Tiên thấy hai mươi tám vị đạo huynh cứ như vậy tang mạng, vừa bi vừa giận, nhảy vọt ra, tay cầm Hỗn Nguyên Chùy, hướng về bảy người đánh tới.

Bảy người vừa mới trải qua một trận đại chiến, khí huyết quay cuồng, chưa điều lý tốt, nhất thời tránh không thoát, một tiếng vang thật lớn, Xích Tinh Tử bị đánh ngã xuống đất.

Thấy vậy, Quảng Thành Tử vội vàng tiến lên cứu giúp, Phiên Thiên Ấn trong tay lại lần nữa đánh ra, một ấn liền đem Hỗn Nguyên Chùy đánh bay, cứu Xích Tinh Tử đang ngã xuống đất.

Ô Vân Tiên thì đi đuổi theo Hỗn Nguyên Chùy bị đánh bay, Vân Trung Tử đám người chịu thiệt thòi lớn này, lại có khả năng bỏ qua, vội vàng tay cầm pháp bảo đuổi theo hướng đó.

Đột nhiên, lại thấy phương Tây có một đạo nhân xuất hiện, dưới chân vân sinh thủy khởi, thời gian không đến nháy mắt liền tới trước mặt, chặn đường đi của Ô Vân Tiên.

Ô Vân Tiên ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy đạo nhân kia mặt vàng thân gầy, bộ dáng hệt như thời gian dài dinh dưỡng không đầy đủ, trên đầu cắm hai cành đàm hoa, tay cầm một nhánh cây, nhưng kỳ quái là nhánh cây kia cũng không khô héo hoặc tử vong, vẫn như cũ lục ý dạt dào.

Lấy kiến thức của Ô Vân Tiên, tự nhiên không nhận ra vị đạo nhân trước mắt, lập tức liền hỏi: "Đạo nhân kia, ngươi là ai, vì sao

ngăn cản đường đi của ta?" Nhưng lời này vừa nói ra, trong lòng Ô Vân Tiên lại có một tia bất an.

Nghe vậy, đạo nhân đối diện lại cười nói: "Đạo hữu, bần đạo là Tây Phương Chuẩn Đề đạo nhân, ngươi cùng Tây Phương ta có duyên, hôm nay đặc biệt tới độ hóa ngươi quy y Tây Phương ta, cùng hưởng cực lạc, há không đẹp thay?" Nghe vậy, Ô Vân Tiên lập tức đại nộ nói: "Tây Phương dã nhân, không ở mảnh đất nghèo nàn Tây Phương kia mà giữ lấy, dám đến đây cổ hoặc ta, Thánh Nhân thì như thế nào?" Nghe được danh hào Chuẩn Đề, Ô Vân Tiên tự nhiên biết đây là một trong Tây Phương Nhị Thánh.

Nhưng Tây Phương xưa nay không cho đệ tử Tam Giáo ấn tượng tốt, hơn nữa lại thêm Tây Phương nghèo nàn, muốn độ hóa hắn đi Tây Phương, trong lòng hắn lập tức dâng lên một trận lửa giận.

Thoại âm vừa dứt, liền thấy lợi kiếm trong tay Ô Vân Tiên lập tức chém về phía Chuẩn Đề đạo nhân.

Chuẩn Đề nghe vậy cũng không giận, lúc này thấy lợi kiếm chém tới, trong tay cũng không nhanh không chậm, trên mặt vẫn như cũ mang theo mỉm cười, nhánh cây kia gác trên đỉnh đầu, tán đi thế công.

Thấy vậy, Ô Vân Tiên lập tức đại nộ, lấy ra pháp bảo khác đi công kích Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề đạo nhân cười một tiếng, đem nhánh cây trong tay vung về phía trước, những pháp bảo kia lập tức liền biến mất không thấy.

Ô Vân Tiên thấy thế trong lòng cảm thấy đại sự không ổn, xoay người liền hướng về Vạn Tiên Trận chạy đi.

Lúc này, Chuẩn Đề đạo nhân lấy ra một cây trúc, cười nói: "Hôm nay bần đạo liền dùng Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, câu Kim Ngao!" Chuẩn Đề đạo nhân đem Lục Căn Thanh Tịnh Trúc rủ xuống giữa

không trung, liền có vô hạn quang hoa sinh ra, bọc lấy Ô Vân Tiên kia.

Đây là pháp bảo khó được trong tay Chuẩn Đề, do Tiên thiên linh căn biến thành, chỉ cần lục căn chưa tịnh, liền không thể đào thoát, lúc này Ô Vân Tiên kia, liền là như thế. ...

Trước Giới Bài Quan, trong Vạn Tiên Trận.

Sau khi Lục Căn Thanh Tịnh Trúc bao bọc lấy Ô Vân Tiên, Chuẩn Đề đạo nhân trong miệng quát to một tiếng: "Đạo hữu, còn không mau mau hiện nguyên hình!" Thoại âm vừa dứt, chỉ thấy Ô Vân Tiên đem đầu lắc một cái, lập tức hóa thành một con Ngao Ngư già nua, lớn hơn mười trượng, toàn thân vảy cá màu vàng óng.

Lúc này, đồng tử của Chuẩn Đề đạo nhân lập tức xuất hiện, đem cần câu trong tay vung lên, Kim sắc Ngao Ngư kia liền bị bắt lại.

Đồng tử tiến lên, đè chặt hai sừng, cưỡi trên lưng, Ngao Ngư kia lắc lắc đầu, phong vân dũng động, liền hướng về Tây Phương mà đi.

Lúc này, bảy vị chân nhân Xiển Giáo ở xa xa nhìn thấy, lại cũng không dám nói nhiều.

Sau đó tiến lên, hướng về Chuẩn Đề hành lễ nói: "Bái kiến Chuẩn Đề Thánh Nhân!" Chuẩn Đề nhìn bảy vị chân nhân Xiển Giáo cười nói: "Đông Phương quả nhiên nhân kiệt địa linh!" Đồng thời, trong lòng lại nghĩ có nên đem bảy người này cũng độ đi hay không, nhưng nghĩ lại, vẫn là từ bỏ ý nghĩ này.

Lúc này có thể làm như vậy, nhưng không thể chiếm lấy thời điểm Tam Thanh bất hòa, nếu ngay cả Xiển Giáo cũng độ, vậy Tiệt Giáo và Xiển Giáo đứng trên cùng một chiến tuyến, kia nhưng là phiền toái. ... "Chuẩn Đề, ngươi đến Đông Phương ta làm thậm?" Lúc này, trong Vạn Tiên Trận, Thông Thiên thấy Chuẩn Đề đột nhiên xuất hiện, không khỏi lạnh giọng quát, chuyện Đông Phương, không tới phiên

Tây Phương nhúng tay.

Nghe lời nói đầy sát ý của Thông Thiên, trong lòng Chuẩn Đề cũng rùng mình, không dám nói nhiều.

Cười nói: "Ta đến đây chính là vì hội một hội Vạn Tiên, thấy Đạo pháp Đông Thổ, tùy duyên siêu độ mấy cái người có duyên, để hưng thịnh Phật pháp Tây Phương ta..." "Đây là ân oán tư nhân của ta cùng Xiển Giáo, không tới phiên Tây Phương nhúng tay, chẳng lẽ không thấy trên Phong Thần Bảng còn thiếu mấy cái danh ngạch, muốn đưa lên mấy tên đệ tử Tây Phương bổ sung?" Thông Thiên trên mặt đầy hàn mang, lạnh lùng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Chuẩn Đề hơi có vẻ không tự nhiên, lập tức đáp: "Đạo hữu nói đùa..." Lúc này, Tây Phương truyền đến một trận tiếng phạm xướng, một đạo kim quang nổi lên, lại là Tiếp Dẫn xuất hiện bên cạnh Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn hai tay chắp lại đối với Thông Thiên nói: "A Di Đà Phật, bái kiến đạo hữu..." "Tiếp Dẫn, ngươi cũng đến Đông Phương ta làm gì?" Thông Thiên thấy Tiếp Dẫn, kiếm mi nhướng lên, trong miệng hàn thanh nói.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn mỉm cười nói: "Ta lần này đến đây, là vì độ hóa người có duyên..." Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy, trên mặt phảng phất phủ lên một tầng băng sương, trong mắt hàn quang dũng động, sát ý lẫm nhiên.

Vừa muốn mở miệng, nhưng lúc này đệ tử Nhân, Xiển hai giáo lại bỗng nhiên tiến vào trong Vạn Tiên Trận.

Trừ cái đó ra, hai người Nguyên Thủy cùng Thái Thượng, cũng tiến vào trong trận.

Trước người, Thái Thượng và Nguyên Thủy cùng Tây Phương

Nhị Thánh liếc nhìn nhau, song phương không nói gì. "Phá trận đi!" Mấy hơi thở sau, Thái Thượng trong miệng đạm mạc nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy nhẹ gật đầu.

Trên mặt Tây Phương Nhị Thánh càng lóe lên một tia vui mừng, vốn là muốn đục nước béo cò, lúc này để Tam Giáo loạn lên, hai người vừa vặn có thể nhân cơ hội này độ hóa một ít tu sĩ đi tới Tây Phương, hưởng thụ cực lạc. ...

Chương 441

"?!" Thấy Tứ Thánh nhìn nhau, thần tình Thông Thiên lập tức uấn nộ, trong mắt hỏa quang nhảy lên.

Nhìn tình hình này, hắn làm sao không biết, Tây Phương Nhị Thánh cùng hai vị ca ca của hắn có cấu kết, cùng người ngoài cấu kết đối phó đệ đệ của mình, trong lòng hắn làm sao không giận. "Tốt tốt tốt, hôm nay đã đều đến đây, vậy thì đừng hòng đi, chúng đệ tử nghe lệnh, bố trận, giết!" Thanh âm đầy nộ hỏa cùng sát ý của Thông Thiên, hóa thành sóng âm vô tận không ngừng hồi mang trong Vạn Tiên Trận.

Lúc này, vô số đệ tử Tiệt Giáo nghe vậy, sắc mặt nghiêm lại, sát ý trong mắt càng thêm đậm, nhìn người tiến trận, Nhân, Xiển nhị giáo, trận pháp bố hạ lập tức toàn bộ thôi động.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ trận pháp trong Vạn Tiên Đại Trận bị thôi động, cả tòa đại trận tại lúc này toàn bộ vận chuyển, khí tức cường đại tràn ra, uy thế khủng bố nháy mắt bộc phát.

Thái Thượng cùng Nguyên Thủy hai người dạo bước, cùng Thông Thiên xa xa đứng đối lập, chỉ nghe Thái Thượng chậm rãi nói: "Thông Thiên sư đệ, thu trận pháp đi!" Nghe vậy, trong miệng Thông Thiên cười lạnh một tiếng, đáp: "Nguyên Thủy năm lần bảy lượt bức bách, không cố thể diện, lại đích thân khai sát giới, diệt môn nhân ta, là vì sao?

Lão Tử, hai người các ngươi hôm nay cư nhiên liên hợp người ngoài cùng phá trận pháp của ta, tình cảm bao nhiêu vạn năm, liền cứ như vậy phó mặc dòng nước đông lưu sao?" "Ai, đây là thiên số, không thể nghịch dã!" Thái Thượng nghe xong, lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng nói. "Hay cho một cái thiên số, nói nhiều vô ích, thủ hạ kiến

chân chương đi!" Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, một thanh thần kiếm màu trắng xuất hiện trong tay, đây là vật Hồng Quân ban cho trước khi chứng đạo, cũng là linh bảo dùng thuận tay nhất ngoại trừ Tru Tiên Tứ Kiếm.

Thấy kiếm này, thần tình Thái Thượng và Nguyên Thủy đều sững sờ.

Hồng Quân năm đó ban thưởng, bọn hắn cũng có một phần, Thái Thượng là Phất trần, Nguyên Thủy là Ngọc Như Ý.

Nguyên Thủy thần tình khôi phục như thường, thản nhiên nói: "Đã sư đệ chấp ý không triệt trận, vậy ta cũng duy có lĩnh giáo một phen..." Dứt lời, cùng Thái Thượng liếc nhìn nhau, sau đó đầu treo Ngọc Như Ý, tay chấp Bàn Cổ Phiên, nhào về phía Thông Thiên.

Trong mắt Thái Thượng thần quang dũng động, nhưng thần sắc lại đạm nhiên vô vi, bình tĩnh nhìn thoáng qua sau, cũng gia nhập vòng chiến.

Bất quá Thái Thượng cũng không áp chế Thông Thiên, chỉ kiềm chế hắn không chủ trì trận pháp liền có thể, cho nên nhất thời, một mình Thông Thiên chiến Nhị Thánh đảo cũng không rơi xuống hạ phong, nhìn đến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một trận kinh hãi.

Nhưng ngay sau đó, hai người liền hân hoan liếc nhìn nhau, đi độ hóa tiên nhân trong trận.

Lúc này Thông Thiên bị Nguyên Thủy cùng Thái Thượng kiềm chế, cơ hội tốt như vậy, vội vàng ra tay độ hóa.

Đông Phương đại địa nhân kiệt địa linh, không giống Tây Phương nghèo nàn như vậy, giờ phút này chính là cơ hội tốt để tráng đại Tây Phương Giáo, Tam Thánh đại chiến, tất định lưỡng bại câu thương, đến lúc đó tiện nghi bọn họ.

Tại dưới sự 'trợ giúp' của hai người, Vạn Tiên Đại Trận không bao lâu liền bị phá trừ.

Dù sao hai người nãi là thánh nhân chi khu, có bọn họ tương trợ, đệ tử Nhân, Xiển nhị giáo cũng không bỏ ra bao nhiêu khí lực. "Sư huynh, ta liền trợ những người này sớm ngày thoát ly khổ hải đi!" Chuẩn Đề trên mặt lộ ra mỉm cười nói.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn cũng mỉm cười nói: "Thiện tai!

Sát kiếp đã đến, đáng thương vạn tiên gặp kiếp nạn này, Tây Phương Giáo ta từ bi vi hoài, có thể trợ vạn tiên thoát ly kiếp nạn, sớm đăng cực lạc, các ngươi đều cùng Tây Phương ta có duyên, có thể ngộ Tây Phương đại đạo ta!" Nói xong, đem túi Càn Khôn mở ra, đem ba ngàn hồng trần khách Tiệt Giáo, những người có duyên, độ vãng Tây Phương thế giới cực lạc, Bì Lư Tiên, Kim Cô Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên, Quy Linh Thánh Mẫu cùng mấy ngàn quần tiên đều bị thu nhập trong túi.

Có một số người có thể liệu trước tiên cơ, như Lăng Hư Tử..., thấy thế không ổn, vội vàng tránh đi.

Những người còn lại như Vô Đương Thánh Mẫu, Đa Bảo Đạo Nhân lại được Thông Thiên tranh thủ lúc rảnh tay che chở. ...

Trước Giới Bài Quan.

Vạn Tiên Trận bị phá, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn độ hóa không ít môn nhân Tiệt Giáo, nụ cười trên mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liền không hề biến mất, nhìn bộ dáng này, Tây Phương sắp đại hưng a!

Nhưng một khắc sau, một đạo thanh âm ẩn chứa sát ý ngập trời vang lên, cắt đứt động tác của hai người. "To gan, dám độ hóa đệ tử của ta, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, không mau thả đệ tử ta ra, bằng không hôm nay không cần trở về nữa..." Thanh âm Thông Thiên không

ngừng hồi mang tại hư không, sát ý vô tận tập kích, mặc cho ai đều nghe được ra, Thông Thiên đã động sát tâm.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn hai tay hợp thập, chậm rãi nói: "Thiện tai, nơi này là đất hồng trần, trong khổ hải, thân phạm sát kiếp mà không tự biết, ta là vì trợ bọn họ siêu thoát khổ hải, sớm đăng cực lạc!" "Đánh rắm, các ngươi ngay cả mình đều không có siêu thoát, có tư cách gì siêu thoát người khác?" Thông Thiên lúc này thối lui ra khỏi vòng chiến với Thái Thượng Nguyên Thủy, hàn thanh quát.

Nói xong, thấy Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai người không chút sứt mẻ, sát ý trong lòng lại càng thịnh, trầm giọng nói: "Đã chấp ý muốn chết, vậy hôm nay ta nhất định phải để kiếm nhiễm thánh huyết, nhất dương Tru Tiên chi phong mang." Sát ý!

Băng lãnh!

Lửa giận!

Vô tận cảm xúc trong lòng hóa thành vô biên uy thế, bao phủ cả phiến thiên địa này, sau đó liền thấy sau lưng Thông Thiên hiển hiện bốn thanh lợi kiếm, treo lơ lửng tại bốn cái phương vị, chính là Tru Tiên Tứ Kiếm. "Tru Tiên Kiếm Trận, lên!" Thông Thiên hét lớn một tiếng, Tru Tiên Kiếm Trận trong nháy mắt vận chuyển, cỗ khí tức cường đại khủng bố kia lập tức tập kích tới.

Nghe vậy, Tứ Thánh lập tức thần sắc biến đổi. ...

Hồng Hoang, Giới Bài Quan, trước Tru Tiên Trận. "Tru Tiên Kiếm Trận, uy lực tựa hồ càng mạnh hơn.

So với La Hầu lúc trước, còn muốn hoàn chỉnh hơn.

Không ngờ hắn lại đem trận này hoàn thiện đến tình trạng này..." Thái Thượng đồng tử khẽ co lại, nhìn chằm chằm Tru Tiên Kiếm Trận trước mắt, trong miệng trầm giọng nói.

Tru Tiên Kiếm Trận, lúc trước La Hầu bố hạ cũng đã kiến thức qua, lúc Bổ Thiên lại lần nữa kiến thức một lần, thế nhưng so sánh với lúc này quả thực một cái trên trời một cái dưới đất. "Đại ca..." Nguyên Thủy nghe vậy, thần sắc khẽ biến.

Hắn hiểu rõ uy lực trận này, năm đó trận pháp không có hoàn thiện như vậy, La Hầu đều có thể lấy mạng nhiều cao thủ, lúc này trận pháp hoàn thiện, uy lực khẳng định càng thêm khủng bố, tiếp theo muốn phá trận, lại càng khó khăn.

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở xa xa sắc mặt lại càng thêm sầu khổ.

Tuy rằng lúc trước ước định, sau khi Thông Thiên bày xuống Tru Tiên Trận sẽ liên thủ phá trận, nhưng hiện tại, uy lực trận pháp mạnh như vậy, bọn họ cũng đánh trống lui quân.

Nhưng mấy ngàn chúng tiên Tiệt Giáo trong tay, Thông Thiên không có khả năng thả bọn họ đi, như vậy duy có liên thủ phá trận.

Trầm tịch một lát sau, Tứ Thánh nhìn nhau một cái.

Thái Thượng thản nhiên nói: "Hai vị, lúc này trận pháp đã thành, không phá trận này không có khả năng rời đi, như vậy, mời!" Dứt lời, liền cất bước tiến vào trong Tru Tiên Trận.

Nguyên Thủy nhìn thoáng qua hai người, trong mắt thần quang dũng động, cũng tiến vào trong trận.

Chương 442

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người liếc nhìn nhau, sau đó cũng nghị nhiên tiến vào trong Tru Tiên Kiếm Trận. ...

Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Chỉ thấy trên Chính Đông vị treo một thanh Tru Tiên Kiếm, Chính Nam vị treo một thanh Lục Tiên Kiếm, Chính Tây vị treo một thanh Hãm Tiên Kiếm, Chính Bắc vị treo một thanh Tuyệt Tiên Kiếm.

Trước mặt có môn có hộ, sát khí âm u, gió lạnh phần phật, sát khí tràn ngập trong trận, khiến cho uy lực đại trận tăng cường không ít.

Tiến vào trong Tru Tiên Trận, bốn người liền đứng ở phương vị bất đồng, bị Thông Thiên cưỡng ép tách ra.

Trên mặt hắn cười lạnh một tiếng, quát: "Tru Thần Lục Tiên, Hãm Tử Tuyệt Sinh, giết!" Thoại âm vừa dứt, Tru Tiên Kiếm Trận lập tức vận chuyển, sát khí dũng động, hỗn độn kiếm khí tung hoành giao thác, cả tòa trận pháp lập tức trở nên sát cơ vô hạn.

Lúc này, Đa Bảo tay cầm Tru Tiên Trận Đồ cũng đi ra thao tác, gia cường uy lực Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhất thời, áp lực của Tứ Thánh tăng mạnh. ...

Trong Tru Tiên Cung, Thái Thượng đầu treo chí bảo Huyền Hoàng Bảo Tháp, Thái Cực Đồ trong tay không ngừng luân chuyển, cẩn thận ứng phó, sắc mặt trở nên đặc biệt ngưng trọng.

Trong Lục Tiên Cung, sau đầu Chuẩn Đề hiện Cửu Trượng Kim Thân, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay không ngừng bá xuất, sắc mặt đau khổ, lại không biết hắn đã chịu sự 'chiếu cố' đặc biệt của Thông Thiên Giáo Chủ.

Trong Hãm Tiên Cung, Nguyên Thủy đỉnh đầu Ngọc Như Ý, tay chấp Bàn Cổ Phiên, cũng cẩn thận đối phó.

Hắn không rõ, Thông Thiên cư nhiên đem Tru Tiên Kiếm Trận bổ sung hoàn chỉnh như thế, uy lực cũng tăng trưởng nhiều như vậy, dù tay chấp Tiên Thiên Chí Bảo, cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Trong Tuyệt Tiên Cung, sắc mặt Tiếp Dẫn cũng sầu khổ, Tiếp Dẫn Thần Tràng trong tay không ngừng huy xuất ngăn cản hỗn độn kiếm khí, Công Đức Kim Liên cũng bảo hộ chu thân, ở trong Tru Tiên Trận, trong lòng đồng dạng tim đập nhanh không thôi.

Kỳ thật Tứ Thánh không biết, Tru Tiên Kiếm Trận trước đó là thiếu khuyết trận đồ, đây mới là thứ chủ yếu nhất, hiện tại Tru Tiên Trận Đồ bị Thông Thiên đề luyện ra, càng đích thân chủ trận, uy lực tự nhiên bất đồng phàm hưởng.

Lấy cảnh giới Thánh Nhân chủ trận, cộng thêm hung uy trận này, uy lực có thể nghĩ. ...

Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn bộ dáng chật vật của Tứ Thánh, lạnh lùng cười, Tam Thi trên người hiển hiện, bay về ba phương vị, hiệp trợ trận pháp, hảo hảo 'chiếu cố' ba người bọn họ.

Còn hắn thì bay về hướng Thái Thượng.

Thái Thượng lúc này tựa hồ toàn tâm toàn ý đang ứng phó Tru Tiên Kiếm Trận, cũng không phát hiện Thông Thiên Giáo Chủ đã đến.

Một lát sau, Thông Thiên hiện ra thân hình, vung tay lên, hỗn độn kiếm khí bốn phía biến mất vô tung vô ảnh.

Thái Thượng cùng Thông Thiên xa xa đối lập, ánh mắt đối thị.

Hồi lâu sau, Thông Thiên bình tĩnh hỏi: "Đại ca, tình cảm Tam

Thanh chúng ta, nhất định phải đi đến tình trạng hôm nay sao?" Thái Thượng nhìn hắn, thản nhiên đáp: "Tam đệ, thiên số như thế, ta cũng không thay đổi được, triệt hồi trận pháp đi!" "Ha ha, triệt hồi trận pháp?

Nguyên Thủy không để ý huynh đệ chi tình, ra tay tàn sát môn hạ đệ tử ta, hiện tại càng liên hợp người ngoài độ hóa đệ tử ta, nơi nào còn có huynh đệ chi tình?

Trận pháp hôm nay ta vô luận như thế nào cũng sẽ không triệt hồi..." Thông Thiên nghe vậy, lại cười lạnh liên liên. "Thiên ý như đao, ngươi cũng không thể cưỡng cầu, hết thảy đều là thiên số..." Thái Thượng hơi nhắm mắt, trong miệng đạm mạc nói. "Hay cho một cái thiên ý như đao..." Trong miệng Thông Thiên lạnh lùng cười, trầm mặc mấy hơi thở sau, lại lần nữa nói: "Đại ca nếu thu tay lại, ta liền để Đại ca xuất trận..." Lời nói của hắn vừa dứt, Thái Thượng liền lại lần nữa tế ra Thái Cực Đồ, càng gia cường kình công kích Tru Tiên Kiếm, lại không để ý tới Thông Thiên. ...

Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Thông Thiên nhìn Thái Thượng, hai mắt hơi đỏ, chậm rãi nhắm mắt, mấy hơi thở sau, lại lần nữa nói: "Huynh đệ chi tình vô số năm, chung quy tan thành mây khói a!" Chợt, hắn bỗng nhiên mở mắt, hừ lạnh nói: "Đã như thế, vậy liền không còn huynh đệ chi ngôn nữa..." Dứt lời, trong tay bấm quyết, công kích của Tru Tiên Cung điên cuồng dũng hướng về phía Thái Thượng.

Thái Thượng thấy thế sắc mặt căng thẳng, Thái Cực Đồ trong tay không ngừng luân chuyển, ổn định càn khôn, xua tan hỗn độn kiếm khí.

Ngay sau đó, trong tay kết mấy cái ấn, trong miệng khẽ quát: "Nhất Khí Tam Thanh thế càng kỳ, hồ trung diệu pháp quán tu nhị.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hiện!" Thoại âm vừa dứt, tại trên người hắn bước ra ba người, cũng không phải Tam Thi, mà là cao thủ cảnh giới Hỗn Nguyên chân chính, ba người bộ dáng cùng Tam Thanh giống nhau như đúc.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh, bản nguyên trên người ba người cũng là bản nguyên Tam Thanh.

Có thể nói, Tam Thanh đạo nhân lúc này, chính là phiên bản Tam Thanh, Tam Thanh bản nguyên diễn hóa xuất Tam Thanh.

Thấy vậy, trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên một tia tuyệt vọng, trong miệng hung hăng nói: "Thái Thượng a Thái Thượng, không uổng công năm đó trộm lấy bản nguyên của ta luyện thần thông này, quả nhiên là hảo huynh đệ a!" Thái Thượng nhìn thần tình bi phẫn kia của Thông Thiên, trên mặt thản nhiên lóe lên một tia mâu thuẫn.

Hắn cũng không có cách nào, Thông Thiên tại đây, nếu không làm như vậy, thật sự vô pháp phá trận.

Cho nên sự tình đến nay, cũng duy có phá trận trước.

Không để ý tới Thông Thiên Giáo Chủ, hắn xoay người phá trận.

Thông Thiên Giáo Chủ ngước nhìn trời, lớn tiếng nói: "Thiên Đạo ở trên, ta Thông Thiên từ hiện tại, cùng Thái Thượng Nguyên Thủy quyết liệt, từ nay về sau không còn Thượng Thanh Thánh Nhân, chỉ có ta Thông Thiên Đạo Nhân." "Oanh long long!" Thanh âm của Thông Thiên không ngừng vang vọng trong Hồng Hoang, chấn kinh toàn bộ Hồng Hoang, không ngờ Tam Thanh cư nhiên quyết liệt.

Lúc này Thiên lôi, càng là Thiên Đạo ứng doãn, từ nay về sau, Tam Thanh bất phục Tam Thanh. ...

Lời của Thông Thiên Giáo Chủ không chỉ chúng sinh Hồng Hoang

biết được, Tam Thánh trong Tru Tiên Trận cũng biết được.

Nguyên Thủy nguyên bản cảm giác bản nguyên rung động, thân là Thánh Nhân làm sao sẽ không biết, nhưng hắn cũng không có biện pháp, Thái Thượng đối với hắn tốt như vậy, tuy rằng việc này tổn thương tình cảm, nhưng cũng chỉ có thể nhận lấy.

Khả tiếp theo lại không ngờ, Thông Thiên cư nhiên cùng hai người quyết liệt, Thiên Đạo ứng doãn, hiện tại Tam Thanh quả thật bất phục Tam Thanh.

Tây Phương Nhị Thánh tuy rằng đối với sự tình Tam Thanh quyết liệt cảm thấy hân hoan, nhưng lúc này thân ở trong trận lại cũng không thể làm gì, chỉ có thể trước phá trận rồi nói sau.

Hiện tại Thái Thượng phá trận đi ra, trong Tru Tiên Trận chỉ có Tam Thánh, làm sao có thể phá?

Chương 443

Phải Tứ Thánh tài năng phá Tru Tiên Kiếm Trận, sắc mặt ba người tại lúc này lại càng khổ hơn.

Giới Bài Quan, ngoài Tru Tiên Trận.

Thái Thượng cùng Thông Thiên Giáo Chủ tương đối lập, Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt hàn lãnh, sát ý trong mắt tựa như muốn đóng băng ba ngàn dặm, giết chóc vô tận sinh linh, lửa giận trong lòng tựa như muốn thiêu tận tứ hải. "Thái Thượng, sự tình hôm nay đã làm tuyệt, vậy thì đừng trách ta cũng đem sự tình làm tuyệt, ra tay đi, để cho ta kiến thức thực lực Đại sư huynh..." Thông Thiên Giáo Chủ lạnh giọng nói, trường kiếm trong tay phát ra tiếng kiếm minh khe khẽ. "Ai!" Thái Thượng trong miệng khẽ thở dài một tiếng, trong mắt lược qua một mạt phức tạp chi sắc, năm đó trộm lấy một tia bản nguyên của hai người tu luyện thần thông này, liền biết sẽ có một ngày đối lập, nhưng lại không nghĩ tới cánh Tam Thanh quyết liệt.

Kỳ thật nếu Thái Thượng bình đẳng thì Thông Thiên tuy rằng khí phẫn, nhưng cũng sẽ không như thế, nhưng Thái Thượng năm lần bảy lượt thiên vị Nguyên Thủy, càng cấu kết người ngoài đối phó hắn.

Khuyên can phía dưới càng vô hiệu, phẫn nộ phía dưới, lại cộng thêm Thái Thượng Nhất Khí Hóa Tam Thanh, làm sao có thể nhịn. "Sư đệ, lại cần gì chứ?" Thái Thượng thần sắc phức tạp, trong miệng khẽ thở dài một tiếng nói. "Không cần nói nhiều, sự đã đến nước này, duy có thủ hạ kiến chân chương..." Thông Thiên trong miệng hừ lạnh một tiếng, trường kiếm trong tay đâm ra, phong tỏa bốn phía Thái Thượng, kiếm khí hoành phi, trong nháy mắt triều Thái Thượng công tới, hư không không ngừng rách nát dưới kiếm khí.

Thái Thượng thấy thế, trong lòng kinh hãi, kiếm ý của Thông Thiên tựa hồ lại càng thêm cường hãn vài phần, hắn cũng không lo được cái khác, trong tay khẽ động, Thái Cực Đồ xuất hiện, sau đó nghênh đón.

Nhất thời, hai người giao chiến cùng một chỗ.

Thực lực Thái Thượng tuy rằng mạnh nhất trong Chư Thánh, nhưng Thông Thiên lúc này lại cũng không kém bao nhiêu, lúc này một tay trường kiếm công kích, liền có thể cùng Thái Thượng đánh đến bất phân thắng bại.

Những năm này, Kiếm đạo tu vi của Thông Thiên càng phát ra tinh thâm, mỗi một kiếm trảm xuống, đều có thể trảm lạc một cái đại thiên thế giới, nếu không phải Thái Cực Đồ cực kỳ khủng bố, sớm đã phá khai phòng ngự của hắn.

Không chỉ như thế, Thông Thiên trong lúc giao chiến, tùy tay bố hạ trận pháp, cũng khiến cho Thái Thượng phải phân tâm đi phá khai những trận pháp kia, tuy rằng đều không làm khó được hắn, nhưng cũng phân tâm, phiền toái vài phần. "Vạn Kiếm Quy Tông!" Thông Thiên thần sắc lạnh lẽo, trong tay khẽ động, trường kiếm hoành không, thanh âm kiếm minh vang vọng giữa thiên địa, sau đó trường kiếm hóa thành vạn thiên thần kiếm, huyền phù tại bốn phía Thông Thiên, mỗi một thanh đều có uy lực nhất kích của Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo. "Đi!" Thông Thiên kiếm chỉ triều Thái Thượng chỉ ra, ngay sau đó liền thấy vạn thiên thần kiếm triều Thái Thượng đâm xuống, mang theo đạo đạo liệt bạch chi âm, rạch phá vô tận hư không, thuấn tức hàng lâm trước người Thái Thượng. "Thái Cực Đồ, chuyển!" Thái Thượng thần sắc ngưng tụ, Thái Cực Đồ trong tay tách ra thần quang rực rỡ, sau đó cản trước người, một cỗ hạo hãn chi lực tịch quyển ra, đem hết thảy công kích cản ở phía trước. "Oanh long long!!!" Vạn thiên thần kiếm không ngừng đánh vào trên Thái Cực

Đồ, kích khởi đạo đạo gợn sóng, bất quá cũng không có xuất hiện dấu hiệu phòng ngự bất ổn, phòng ngự chi lực, cực kỳ khủng bố.

Thấy tình hình này, trên mặt Thông Thiên đảo cũng không có chút biến hóa nào, hắn biết rõ, chỉ bằng một kích tự nhiên vô pháp phá khai phòng ngự của Thái Cực Đồ.

Nếu thật sự có thể một kích phá khai Thái Cực Đồ phòng ngự, kia đã không phải là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ. "Vạn Kiếm Quy Nhất, Kiếm Phá Thương Khung!" Kiếm mi Thông Thiên nhướng lên, kiếm ý trên người bộc phát, khí tức hạo hãn, trong tay kết ấn, ngay sau đó liền thấy vạn thiên thần kiếm đảo bay, nhưng lại trong một phần vạn sát na dung hợp lại cùng nhau, hình thành một thanh cự kiếm lớn ngàn trượng.

Thông Thiên một bước bước ra, hóa thành vạn trượng đại tiểu, nắm lấy cự kiếm, sau đó triều Thái Thượng đâm xuống. "Thái Cực Đồ, Âm Dương Luân Chuyển!" Thấy tình hình này, sắc mặt Thái Thượng đổi đổi, thủ ấn trong tay đánh ra, sau đó Thái Cực Đồ hóa thành vạn trượng đại tiểu, cản trước người, trong đó Thái Cực Âm Dương Ngư lưu chuyển, khí tức âm dương nồng đậm tràn ngập. "Oanh long long!!!" Cự kiếm đâm vào trên Thái Cực Đồ, vang lên từng đạo thanh âm lôi đình, sau đó liền thấy hai người bị cỗ sức mạnh chấn bay vạn ức dặm, ép nát vô tận hư không. ...

Hồng Hoang, trong vô tận hư không.

Thông Thiên và Thái Thượng ổn định thân hình, đều tự ngưng trọng nhìn đối phương, tuy rằng Thái Thượng chưa sử xuất càng nhiều thủ đoạn, nhưng Thông Thiên, đồng dạng như thế.

Nhưng lấy tình huống lúc này mà nói, hai người giao thủ bất phân thắng bại. "Ai, sư đệ, việc này không thể nghịch, chẳng lẽ nhất định phải nghịch thiên mà đi sao?" Thái Thượng thần sắc phức tạp nhìn

Thông Thiên, trong miệng khẽ thở dài một tiếng, chậm rãi nói. "Hừ, buồn cười, nếu không phải các ngươi, ta sẽ rơi vào điền địa như ngày hôm nay sao?" Thông Thiên trong miệng hừ lạnh một tiếng, hàn thanh nói.

Nghe vậy, Thái Thượng trong miệng lại lần nữa khẽ thở dài một tiếng nói: "Đi thôi, đại ca cũng chỉ có thể làm đến bước này..." Nghe vậy, Thông Thiên đôi mắt khẽ híp, thật sâu nhìn hắn một cái.

Thái Thượng nói vậy trong lòng hắn rõ ràng, là bảo hắn lại lần nữa nhập Tru Tiên Kiếm Trận, bằng không mà nói, nơi đó khả năng sẽ bị công phá.

Tuy rằng Tru Tiên Kiếm Trận phi Tứ Thánh bất khả phá, nhưng nếu Tam Thánh tụ tập một chỗ, cùng nhau ra tay vào một cái địa phương, cũng có thể phá trận.

Dù sao Tam Thánh chi lực, cũng không có đại trận nào có thể cản được.

Cho nên, nếu Tam Thánh toàn lực công kích Tru Tiên Kiếm Trận ở một phương vị, cũng có thể đem nơi đó đánh vỡ, Tam Thánh cũng có thể mượn đường này rời khỏi đại trận.

Tuy rằng đại trận chưa hoàn toàn phá, nhưng cũng không cách nào vây khốn bọn họ nữa. "Hừ!" Thông Thiên trong miệng hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người, triều Tru Tiên Kiếm Trận bay đi.

Thái Thượng thấy thế, thần sắc cũng không có chút biến hóa nào, dưới thân sinh vân, sau đó ngồi trên tầng mây, nhìn hết thảy phát sinh tiếp theo, cũng không định nhúng tay nữa. ...

Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận. "Chuẩn Đề, đem đệ tử ta giao ra..." Kiếm mi Thông Thiên nhướng lên, lạnh giọng nói, trong ánh mắt tràn đầy sát ý, sát khí trên người tràn ngập toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận.

"Bần đạo làm việc này cũng không sai, là vì độ hóa bọn họ sớm ngày thoát ly khổ hải thôi, tương phản là công đức một kiện..." Trên mặt Chuẩn Đề thần sắc tựa hồ càng thêm sầu khổ, trong miệng chậm rãi nói, Thất Bảo Diệu Thụ trong tay lại không có đình đốn một tức, vẫn không ngừng ngăn cản hỗn độn kiếm khí. "Đã chấp mê bất ngộ, vậy thì đừng trách ta!" Sát khí trên người Thông Thiên lập tức phóng ra, Tru Tiên Kiếm Trận lập tức điên cuồng vận chuyển, kiếm khí tung hoành, sát cơ vô hạn.

Thủ ấn trong tay kết lại, vô số hỗn độn kiếm khí triều Chuẩn Đề đánh tới.

Chuẩn Đề thấy thế, thần sắc trên mặt trở nên vô cùng sầu khổ, xem ra hắn bị đặc biệt 'chiếu cố', uy lực như vậy, so với trước kia lại tăng lên mấy lần, chỉ sợ Thông Thiên đối với hắn đã nổi lên sát tâm.

Chuẩn Đề không dám chậm trễ, tay phải cầm Thất Bảo Diệu Thụ không ngừng xoát ra, tay trái cầm Hàng Ma Thần Xử liên tục huy xuất, sau đầu Cửu Trượng Kim Thân cũng tách ra kim quang rực rỡ, ngăn cản hỗn độn kiếm khí công kích, từng trận tiếng phạm xướng tràn ngập Tru Tiên Kiếm Trận.

Thông Thiên thấy thế, sắc mặt lạnh lẽo, trường kiếm trong tay vừa ra, trực tiếp triều Chuẩn Đề chém xuống, kiếm chưa tới, kiếm khí đã đến trước, một kiếm kia rạch phá không gian, đái động vô biên khí thế, liên động Tru Tiên Kiếm Khí, trực tiếp chém về phía Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề đại kinh, Thất Bảo Diệu Thụ xoát ra, cản được một kiếm, nhưng dưới một chiêu này, kiếm thế không giảm, Chuẩn Đề vội vàng liên xoát mấy cái, mới kham kham cản được một kiếm của Thông Thiên.

Chưa đợi hắn buông lỏng một hơi, công kích của Thông Thiên đã lại tới, trong lòng căng thẳng, đành phải một bên ứng phó hỗn độn

kiếm khí của Tru Tiên Kiếm Trận công kích, một bên ngăn cản Thông Thiên.

Chương 444

Không bao lâu, Chuẩn Đề liền bị thương đầy mình, y phục trên người trở nên rách nát không chịu nổi, hoàn toàn không có bộ dáng Thánh Nhân, thần sắc trên mặt tựa hồ càng thêm sầu khổ cùng tái nhợt, khóe miệng càng có tia máu.

Nhưng Thông Thiên trong tay tựa hồ không biết mệt mỏi là gì, một mực điên cuồng công kích Chuẩn Đề, tựa hồ muốn đem hắn lưu lại nơi này. "Oanh long long!" Đại trận bỗng nhiên dao động vài cái, sắc mặt Thông Thiên lập tức khẽ biến, Chuẩn Đề mượn cơ hội tạm thời lui ra khỏi phạm vi công kích của Thông Thiên.

Chưa đợi hai người có phản ứng, từ tả hữu hai phương bước ra hai người, chính là Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn đạo nhân.

Hai người lúc này cùng bộ dáng lúc trước đại không giống nhau, Tiếp Dẫn bộ dáng cùng Chuẩn Đề không sai biệt lắm, y phục vỡ vụn, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng chảy máu, trên người bị thương đầy mình.

So sánh dưới, Nguyên Thủy tốt hơn một chút, sắc mặt trắng bệch như giấy, y phục trên người có chút rách nát nhỏ, những cái khác đảo nhìn không ra có gì thương hại, dù sao trong tay hắn nắm giữ Ngọc Như Ý và Bàn Cổ Phiên hai kiện pháp bảo.

Nhìn hai người lại đột phá tới đây, sắc mặt Thông Thiên lược hiển âm trầm.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt hắn liền bị hàn mang bao phủ, khí thế trên người lại lần nữa phàn thăng, sát khí cường đại bao trùm.

Thông Thiên lăng không đứng thẳng, cư cao lâm hạ, lạnh lùng nói: "Đã đều đến đây, vậy thì cùng nhau ở lại đi!" Trong lời nói không

mang một tia cảm tình tràn đầy vô biên sát ý.

Trong tay bấm pháp quyết, thôi động cả tòa Tru Tiên Kiếm Trận, đem tất cả uy lực toàn bộ ngưng tụ, hỗn độn kiếm khí khủng bố lập tức tràn ngập không gian.

Thông Thiên đem chín thành hỗn độn kiếm khí toàn bộ hội tụ lên người Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn, dưới chân khẽ động, trực tiếp triều Nguyên Thủy đánh tới, lợi kiếm trong tay đâm ra, kiếm tiêm sắc bén cấp tốc lao đi, kiếm quang lấp lóe, kiếm khí tung hoành, uy thế khủng bố tập kích.

Nguyên Thủy thấy thế, ánh mắt lập tức ngưng tụ, động tác trong tay lại không chậm, Bàn Cổ Phiên lập tức xoát xuống, một đạo hỗn độn kiếm khí bay ra, động xuyên hư không, phá khai hỗn độn, trực tiếp nghênh đón một kích của Thông Thiên Giáo Chủ. "Xuy!" Thần kiếm trong tay khẽ kêu một tiếng, trực tiếp phá khai đạo hỗn độn kiếm khí kia, trong tay buông lỏng, thần kiếm bay ra, trong tay kết ấn, thần kiếm lập tức thân hóa vạn thiên, xuất hiện tại đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ. "Vạn Kiếm Quy Tông!" Thông Thiên một chỉ điểm ra, vạn thiên thần kiếm trực tiếp phô thiên cái địa bắn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, mỗi một thanh uy lực đều không dưới một kích vừa rồi.

Trong lòng Nguyên Thủy dừng lại một chút, trên đỉnh đầu Ngọc Như Ý tách ra huyền quang rực rỡ, hộ trụ chu thân Nguyên Thủy, sau đó Bàn Cổ Phiên trong tay không ngừng huy xuất, ngăn cản vạn thiên thần kiếm của Thông Thiên.

Mật mật ma ma thần kiếm không ngừng rơi xuống, nhưng trong tay Nguyên Thủy cũng không có đình chỉ, Bàn Cổ Phiên mỗi lần huy động liền hủy diệt vô số thần kiếm.

Một lát sau, tốc độ thần kiếm rơi xuống rốt cục chậm lại, Nguyên

Thủy nhìn lại, trên đỉnh đầu Thông Thiên, lại có vạn thiên thần kiếm. "Vạn Kiếm Quy Nhất!" Thoại âm vừa dứt, chỉ thấy Thông Thiên hai tay hợp thập, giơ cao đỉnh đầu, sau đó trong nháy mắt bổ xuống, trực chỉ Nguyên Thủy.

Vạn thiên thần kiếm trên đỉnh đầu lúc này lập tức hóa thành một thanh thần kiếm cực lớn, trực tiếp đâm về phía Nguyên Thủy, nơi đi qua, không gian lưu ngân, vạn vật quy về hỗn độn. ...

Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhìn thanh cự kiếm kia chém xuống, cho dù là Nguyên Thủy, lúc này sắc mặt cũng thay đổi, trong mắt lóe lên một tia ngưng trọng. "Bàn Cổ Phiên, phá cho ta!" Ngay sau đó, chỉ nghe thấy Nguyên Thủy quát lên một tiếng chói tai, tay bắt pháp quyết, Bàn Cổ Phiên lập tức đón gió căng phồng, biến thành vô cùng to lớn, trực tiếp quét về phía thanh thần kiếm khổng lồ kia. "Oanh!" Sóng âm khổng lồ chấn động khiến Tru Tiên Kiếm Trận lắc lư vài cái, luồng xung kích khủng bố kia trực tiếp đẩy lùi cả hai người, thần kiếm cùng Bàn Cổ Phiên đều bị đánh bật ngược trở lại. "Phụt!" Nguyên Thủy phun mạnh ra một ngụm máu tươi, sắc mặt càng thêm tái nhợt, nhưng ánh mắt lại vô cùng băng lãnh, nhìn chằm chằm vào Thông Thiên ở phía xa.

Nguyên Thủy đã họa vô đơn chí, Thông Thiên ở đối diện lúc này cũng chẳng dễ chịu gì, sắc mặt trắng bệch như giấy, khóe miệng còn vương vệt máu.

Tu vi hai người vốn không chênh lệch bao nhiêu, sau một đòn vừa rồi đều bị thương, chỉ là Nguyên Thủy trước đó đã phá trận nên thương thế nặng hơn một chút. "Dừng tay đi!

Tam đệ..." Một hồi lâu sau, Nguyên Thủy đột nhiên mở miệng nói, trong mắt thoáng hiện lên một tia phức tạp, sự tình đi đến nước này, trước đây cũng chưa từng có.

Nhưng tình huống hiện tại, vẫn cần khuyên một câu, nếu không cái giá phải trả để phá trận thực sự quá lớn.

Nếu có thể dùng biện pháp trả giá ít hơn để phá trận, tự nhiên y sẽ nguyện ý.

Nhưng việc này, quyền quyết định nằm trong tay Thông Thiên, nếu hắn cố chấp không thu tay, vậy cũng không còn cách nào khác. "Đừng gọi ta là Tam đệ!

Ta cùng hai người các ngươi ân đoạn nghĩa tuyệt, từ nay về sau ta không còn là một trong Tam Thanh nữa, tiếng Tam đệ này, ta không nhận..." Nghe vậy, Thông Thiên nhìn Nguyên Thủy, cười lạnh nói. "Haiz..." Nguyên Thủy khẽ thở dài một tiếng, sau đó tiếp tục nói: "Đã như vậy, ta chỉ còn cách phá trận đi ra..." Nói xong, khí thế trên người y chợt leo thang, so với vừa rồi còn mạnh mẽ hơn gấp mấy lần.

Thấy vậy, ánh mắt Thông Thiên ngưng trọng.

Nguyên lai Nguyên Thủy vẫn còn bảo lưu dư địa, hiện tại muốn dùng toàn bộ sức mạnh, nhưng hắn cũng không sợ.

Vừa rồi hắn cũng chưa dùng hết toàn lực, nếu hiện tại muốn toàn lực liều mạng, vậy thì làm một trận cho ra trò.

Khí thế hai người đều nâng lên đến đỉnh điểm, mỗi người cầm pháp bảo trong tay, lao về phía đối phương, trong nháy mắt giao thủ, dư chấn khủng bố lập tức bao trùm.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn Thông Thiên và Nguyên Thủy chiến đấu, vẻ sầu khổ trên mặt lại càng đậm hơn.

Tiếp Dẫn còn đỡ, thực lực không dưới hai người kia, nhưng Chuẩn Đề thì kém hơn nhiều.

Loại thực lực này, đã vượt xa hắn không ít.

Sắc mặt có chút âm trầm nhìn thoáng qua, Chuẩn Đề liền chuyên tâm phá trận, chuyện tu vi, ngày sau hãy nói.

Dù sao trước mắt quan trọng nhất nãi là phá trận, nếu ngay cả trận cũng không phá được, vậy những chuyện khác cũng không cần bàn nữa, lúc này nhanh chóng phá trận đi ra mới là việc chính.

Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận. "Tru Tiên lục thần, Hãm Tiên tuyệt đạo, tứ kiếm hợp nhất, Hỗn Nguyên kiếm hiện!" Thông Thiên và Nguyên Thủy chiến đấu ngày càng kịch liệt, dần dần, Thông Thiên điều động sức mạnh của Tru Tiên Kiếm Trận, khiến áp lực lên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn giảm bớt.

Hai người nhìn chuẩn cơ hội, đang liên thủ phá khai một chỗ không gian, chuẩn bị đào thoát ra ngoài.

Lúc này đệ tử Tiệt Giáo vẫn còn trong tay Chuẩn Đề, Thông Thiên há có thể để bọn họ như ý đào thoát khỏi Tru Tiên Kiếm Trận.

Thấy hai người sắp chạy trốn, trong lòng Thông Thiên tràn đầy sát ý, liếc nhìn Nguyên Thủy trước mắt, nếu không phải y cầm chân, phỏng chừng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không thể phá vỡ không gian.

Chương 445

Trong mắt Thông Thiên sát ý lẫm liệt, kiếm khí trên người kích động, sau đó trong tay kết ấn, trực tiếp đem Tru Tiên tứ kiếm hợp lại làm một, hóa thành một thanh cự kiếm, trực tiếp bổ về phía ba người Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Bàn Cổ Phiên chuyển, trấn áp Hỗn Độn, phá cho ta!!!" Nguyên Thủy tự nhiên biết uy lực khi bốn thanh lợi kiếm hợp nhất, Bàn Cổ Phiên trong tay lập tức bay ra, bạo trướng, trực tiếp nghênh đón. "Công Đức Kim Liên!" "Thất Bảo Diệu Thụ!" "Tiếp Dẫn Thần Tràng!" "Lục Trượng Kim Thân!" Trong sát na, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lập tức đánh ra phòng ngự mạnh nhất, dùng để ngăn cản một đòn của Thông Thiên. "Oanh long long!" Từng tiếng nổ lớn chấn triệt hoàn vũ, trên tới Cửu Thiên, dưới xuống Cửu U.

Xung kích cường đại cũng trực tiếp đánh lên Hồng Hoang, khiến đại địa Hồng Hoang sơn băng địa liệt, mặt đất lúc này bắt đầu nứt toác, không gian cũng bắt đầu vỡ vụn.

Ngay sau đó, trên đại địa không ngừng truyền đến từng tiếng "rắc rắc" vỡ vụn, khiến sắc mặt chúng sinh Hồng Hoang đại biến.

Hồng Hoang trong trận chiến của Tứ Thánh đã bị đánh vỡ rồi.

Nơi tầm mắt mọi người nhìn đến đều là tai nạn, sơn băng địa liệt, sông ngòi tràn lan, tứ hải chấn động, Cửu Thiên phong vân chuyển động, hết thảy đều giống như tận thế giáng lâm.

Vô số sinh linh vì thế mà mất đi sinh mệnh, lại có vô số sinh linh đang gian nan cầu sinh.

Giờ khắc này, Chư Thánh cùng tất cả mọi người đều hiểu, sự tình thực sự náo động lớn rồi, náo đến mức không thể vãn hồi.

Hồng Hoang hiện nay, vết nứt có thể thấy ở khắp nơi, tuy rằng đại bộ phận chưa vỡ vụn, nhưng cứ theo tình huống này, toàn bộ Hồng Hoang triệt để vỡ tan cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nếu không kịp thời bổ cứu, e rằng Hồng Hoang thực sự phải sinh linh đồ thán. "Haiz!" Thái Thượng thần sắc phức tạp nhìn thoáng qua, trong miệng nặng nề thở dài một tiếng, thanh âm lại áp xuống những tiếng nổ vang, vang vọng giữa thiên địa, kinh tỉnh bốn vị Thánh nhân Thông Thiên, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn. "Hồng Hoang vỡ nát, sinh linh đồ thán, là nhân quả của chúng ta, ra tay đi!" Thái Thượng nhàn nhạt mở miệng nói, suất tiên ra tay.

Thái Cực Đồ phi độn ra, ổn cố lại Địa Thủy Phong Hỏa, tạm thời hoãn giải thế giới băng tháp, sau đó lưu chuyển quang hoa trong tay, tái độ ổn cố.

Lúc này, Tứ Thánh phản ứng lại, cũng không màng đến chuyện vừa rồi nữa, tình hình này không thể tiếp tục đánh xuống, nhanh chóng ổn cố Hồng Hoang mới là quan trọng, nếu không thì e rằng ngay cả một mảnh đại lục hoàn chỉnh cũng không còn. "Tru Tiên Kiếm Trận!" "Công Đức Kim Liên!" "Thất Bảo Diệu Thụ!" "Bàn Cổ Phiên!" Lúc này, Tứ Thánh đánh ra pháp bảo của mình, ổn cố một phương thiên địa, sau đó bản thân cũng ra tay, khiến những mảnh đại lục vỡ nát dần dần ổn định, không để nó tiếp tục vỡ vụn thêm.

Có bọn họ ra tay, tình huống lúc này tạm thời ổn định hơn không ít. ...

Hồng Hoang vỡ nát, vô tận Hỗn Độn chi khí từ trên Cửu Thiên xâm nhập vào, đồng thời, trong thiên địa diễn sinh ra rất nhiều hủy diệt chi khí.

Khi Hỗn Độn chi khí cùng hủy diệt chi khí tàn phá bừa bãi tại Hồng Hoang, nơi đi qua sinh linh tiêu tán, một mảnh hỗn độn, tử vong

có thể nói là tùy ý có thể thấy được.

Tình huống như vậy, các phương thế lực trong Hồng Hoang cùng đông đảo đại năng ẩn thế cũng nhao nhao ra tay.

Trong Hỗn Độn thế giới, Nữ Oa phi thân đến, bắt đầu ổn cố Hồng Hoang.

Trong Địa Phủ, Hậu Thổ cũng giúp đỡ ổn cố, nếu không thì sinh linh sẽ vẫn lạc vô số.

Trên Thiên Đình lúc này, Hạo Thiên và Dao Trì cũng liên thủ giúp đỡ mở ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tàn khuyết để hộ lấy Hồng Hoang.

Trấn Nguyên Tử bên kia cũng ra tay ổn cố.

Nhân tộc phản ứng cũng không hề chậm, Nhân tộc Tứ Tổ cùng Tam Hoàng Ngũ Đế cũng tức khắc ra tay, hộ lấy Nhân tộc.

Đồng thời, Đại Vũ càng triệu hoán ra Hạ Vũ Cửu Đỉnh, mượn nhờ ý niệm vạn chúng nhất tâm của Nhân tộc, ổn cố Nhân tộc Cửu Châu chi địa.

Còn những nơi khác ngoài Cửu Châu thì ái mạc năng trợ, dù sao quá phân tán, cũng không thể hộ được toàn bộ, những người khác chỉ có thể xem tạo hóa của bản thân thôi.

Lúc này, kết giới Cửu Châu khổng lồ lập tức được Cửu Đỉnh thần khí chống lên, kết giới mang theo từng luồng Nhân đạo tín ngưỡng, trong nháy mắt bao trùm Cửu Châu, che chở cho Nhân tộc bên trong!

Lúc này, trên Cửu Thiên, một đạo huyền quang giáng lâm, ổn cố lại những nơi vỡ nát, không còn xuất hiện hiện tượng vỡ vụn nữa, nhưng Hồng Hoang lúc này đâu còn dáng vẻ của Hồng Hoang nguyên bản.

Thấy Thiên Đạo ra tay, trong lòng Tứ Thánh thầm thở phào nhẹ nhõm, may mà ổn trụ được, nếu không thì nhân quả quá lớn, đến lúc đó trừng phạt sẽ không đơn giản như vậy.

Trong Bồng Lai Thánh Địa.

Toại Nhân Thị vọng về hướng Hồng Hoang.

Lúc này những nơi thuộc về thần thoại hậu thế như Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Nam Thiệm Bộ Châu và Bắc Câu Lô Châu... cũng chính thức đăng thượng vũ đài Hồng Hoang.

Tuy là Tứ Đại Bộ Châu, nhưng Đông Thắng Thần Châu lại lớn hơn tổng cộng ba châu kia cộng lại, cũng trở thành địa giới sinh tồn chủ yếu của Nhân tộc.

Còn Tây Ngưu Hạ Châu chính là địa giới phương Tây ban đầu.

Nơi khởi nguyên của Vu tộc là Bách Vạn Quần Sơn thì rơi vào Nam Thiệm Bộ Châu.

Yêu tộc thì chủ yếu cư trú tại Bắc Câu Lô Châu.

Như vậy, Tứ Đại Bộ Châu cơ bản đã có chủ.

Ngoài ra, bên ngoài Hồng Hoang đản sinh một cái Tiểu Thiên Thế Giới, một số tinh cầu, v.v., ngược lại những thứ nên vỡ vụn ra ngoài thì lúc này đều đã vỡ vụn ra.

Trừ những thứ đó ra, Lục Đạo Luân Hồi, Địa Tiên Giới, Tiên Giới, Nhân Gian Giới... cũng từ lúc này bắt đầu hình thành.

Đạo trường của Thánh nhân cũng bị Thiên Đạo di dời ra ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Từ đây, Hồng Hoang vỡ nát, các giới xuất hiện!

Lục Thánh nhìn các giới được hình thành từ Hồng Hoang lúc này, đối với lâu dài mà nói cũng không có chỗ xấu, chỉ là Hồng Hoang lúc

này đã không còn là Hồng Hoang quen thuộc nữa mà thôi. "Haiz!" Thái Thượng lại lần nữa thở dài một tiếng, sau đó xoay người, phi độn về phía Bát Cảnh Cung, không để ý đến mấy vị còn lại.

Nữ Oa thấy Hồng Hoang vỡ nát, sau đó hình thành các giới, cũng không dừng lại, trực tiếp quay về Hỗn Độn thế giới.

Chương 446

Lúc này, chỉ còn lại Tứ Thánh Thông Thiên, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở đây. "Vút!" Đúng lúc này, chỉ thấy hai đạo huyền quang từ Côn Luân Sơn bắn ra, trực tiếp bay vào tay Khương Tử Nha trong đại quân Tây Kỳ.

Tứ Thánh nhìn qua, nguyên lai là Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, xem ra Phong Thần lượng kiếp sắp kết thúc rồi.

Đối với việc này, Nguyên Thủy thầm có một tia an ủi, như vậy chung quy cũng thắng được một bậc.

Lúc này, ánh mắt Thông Thiên nhìn sang, trong lòng Nguyên Thủy khựng lại, cảm nhận sát ý ẩn chứa trong ánh mắt đạm mạc kia, miệng giật giật, nhưng chung quy không có mở miệng.

Thông Thiên nhìn thật sâu một cái, rồi quay đầu nhìn về phía Chuẩn Đề.

Hắn cầm kiếm đứng thẳng, kiếm mi nhướng lên, lạnh lùng nhìn Chuẩn Đề, hàn thanh nói: "Nếu không thả đệ tử của ta ra, hôm nay, các ngươi đi không được..." Nghe vậy, thần sắc trên mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn càng thêm sầu khổ.

Hai người chắp tay trước ngực, miệng niệm Phật hiệu liên hồi, cuối cùng nhìn nhau một cái, thả một số đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi.

Thấy vậy, sắc mặt Thông Thiên mới dễ nhìn hơn một chút, nhưng Chuẩn Đề vô luận như thế nào cũng không chịu buông tha những đệ tử còn lại.

Thông Thiên biết được, trong đó có một số là thiên ý như vậy, hắn

cũng không còn cách nào.

Lúc này Hồng Hoang đã vỡ, không thể lại giao thủ, nếu không sự việc sẽ trở nên không thể khống chế. "Hừ!" Thông Thiên hừ lạnh một tiếng, cuốn lấy đệ tử của mình, liền phi lược về phía đạo trường.

Nguyên Thủy nhìn thật sâu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một cái, cũng hướng về đạo trường của mình mà đi. "Sư huynh, phương Tây ta, sắp hưng thịnh rồi..." Trên mặt Chuẩn Đề hiện lên một nụ cười, cho dù thu được đệ tử Tiệt Giáo chỉ là một bộ phận, nhưng đã phi thường khó được, đây chính là bước đầu tiên để phương Tây quật khởi. "A Di Đà Phật, sư đệ nói không sai, đây là bước đầu tiên để phương Tây ta hưng thịnh..." Tiếp Dẫn tuyên một tiếng Phật hiệu, cũng mỉm cười nói. "Đi thôi!" Tiếp Dẫn nói một tiếng.

Chuẩn Đề gật đầu, sau đó cùng Tiếp Dẫn phi lược về phía phương Tây. ...

Hồng Hoang, Nhân Gian Giới.

Chư Thánh nối tiếp nhau rời đi, nhưng chuyện Phong Thần vẫn phải tiếp tục.

Tiếp theo lại là chuyện Tây Kỳ và Ân Thương, nhưng hiện tại không còn gì huyền niệm nữa, đại quân Tây Kỳ công phá Ân Thương, triều Thương diệt vong, từ đây tiến vào thời đại nhà Chu.

Sau đó, Khương Tử Nha bắt đầu tiến hành chuyện Phong Thần.

Phong Thần Đài trước đó đã xây dựng hoàn thành, Khương Tử Nha chọn một ngày tốt, bắt đầu lên Phong Thần Đài tiến hành phong thần.

Một ngày nọ, bầu trời xanh thẳm, trên Phong Thần Đài.

Khương Tử Nha tay cầm pháp chỉ của Nguyên Thủy, thắp hương cầu khấn trời cao, quỳ lạy về hướng Ngọc Hư Cung.

Sau đó Khương Tử Nha tắm gội thay quần áo, đốt hương xong xuôi mới bước lên Phong Thần Đài, bắt đầu tuyên đọc pháp chỉ của Nguyên Thủy Thiên Tôn: "Trên thuận thiên ý, dưới ứng dân tâm, nay lấy lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn: Ô hô!

Tiên phàm lộ hồi, phi hậu bồi căn hành, khởi năng...

Đặc mệnh Thân Công Báo y theo kiếp vận nặng nhẹ, tuần tư cách trên dưới, phong các ngươi làm Bát Bộ Chính Thần, chia nhau chưởng quản tư mệnh...

Các ngươi hãy kính cẩn thay!" Khương Tử Nha tuyên đọc xong, đem phù chiếu đặt lên bàn thờ, sau đó Phong Thần Bảng hạ xuống, tay cầm Đả Thần Tiên, đứng ở trung ương.

Bên cạnh, Bách Giám tay cầm Bách Linh dẫn hồn phan, quỳ phục dưới đàn, chuẩn bị nghe tuyên phong cáo của Nguyên Thủy. ...

Hồng Hoang, Nhân Gian Giới, trên Phong Thần Đài.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, thời cơ đã đến.

Chỉ thấy Khương Tử Nha nhìn phù chiếu của Nguyên Thủy niệm: "Nay phụng sắc mệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi Bách Giám vốn là đại soái của Hiên Viên Hoàng Đế ngày xưa, chinh chiến Xi Vưu, từng có công tích, nhưng bất hạnh chết tại Bắc Hải, vì nước quyên sinh, thực là trung lương.

Nay sắc phong ngươi làm Tam Giới Thủ Lĩnh Bát Bộ Ba Trăm Sáu Mươi Lăm Vị Thanh Phúc Chính Thần chi chức, ngươi hãy kính cẩn thay!" Bách Giám phía dưới nghe vậy, vội vàng dập đầu tạ ơn.

Chỉ thấy dưới đài phong vân tụ tập, hương vụ lượn lờ.

Bách Giám ở ngoài đài, tay cầm Bách Linh.

Khương Tử Nha thấy thế cũng không quản, tiếp tục tuyên chiếu

phong thần: "Nay phụng sắc mệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngươi Hoàng Thiên Hóa..." "Nay phụng sắc mệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hoàng Phi Hổ..." "Nay phụng sắc lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn..." Tiếp đó, Khương Tử Nha y theo mệnh lệnh, đem những người ứng kiếp cùng trung thần lương tướng của hai triều Thương Chu, phong định lên Thượng tứ bộ Lôi, Hỏa, Ôn, Đấu cùng Hạ tứ bộ Quần Tinh Liệt Túc, Tam Sơn Ngũ Nhạc, Bố Vũ Hưng Vân... tổng cộng ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần.

Chỉ là trong đó lại có vài danh ngạch biến động, nhưng đại thể chênh lệch không lớn.

Hiện nay Lục Ngự đã định được năm, cái cuối cùng án theo nguyên quỹ tích phong thần là phong Thái Ất Chân Nhân làm Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, cũng xưng là Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, thuộc về nhục thân phong thần, nhưng địa vị của hắn lại bị điều xuống thấp hơn.

Sau khi phong thần, Thiên Đình lập tức trở nên nhân tài đông đúc, cũng làm cho Hạo Thiên cao hứng không thôi, nhưng những phiền toái trong đó cũng khiến Hạo Thiên có chút đau đầu.

Đầu tiên là thêm một vị Tử Vi Đại Đế, không nghi ngờ gì đã phân chia quyền lực.

Thứ hai là Thái Thượng lão quân - thiện thi của Thái Thượng - cũng nhập vào Thiên Đình.

Tuy quy thuộc Hạo Thiên thống hạt, nhưng đó cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

Đối với Thái Thượng lão quân, trong lòng Hạo Thiên thực sự có tâm đề phòng.

Thái Thượng đem thiện thi an bài vào trong Thiên Đình, tự nhiên

sẽ không phải chuyện tốt gì, hắn cũng phải cẩn thận phòng bị mới được.

Nhưng ở mặt ngoài, vẫn phải lấy lễ đối đãi, dù sao thân phận của y phi đồng nhất ban.

Còn những chuyện khác, liền xem tình huống ngày sau hãy nói.

Chương 447

...

Còn việc Hạo Thiên muốn xác lập địa vị chí cao của Thiên Đình tại Hồng Hoang, chân chính thống ngự Tam Giới, phải dựa vào thủ đoạn áp phục chúng thần mới được, nhưng đây cũng không phải chuyện một sớm một chiều, phải từ từ.

Trừ việc này ra, còn có một đại sự phát sinh.

Chính là Tây Phương Giáo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đổi tên thành Phật Giáo, từ lúc này bắt đầu chính thức thoát ly Huyền Môn, tự thành một mạch.

Không chỉ có như vậy, trong mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo là Văn Thù, Phổ Hiền và Từ Hàng, cùng với Phó giáo chủ Xiển Giáo là Nhiên Đăng đạo nhân, lại dưới sự lôi kéo của Chuẩn Đề mà gia nhập vào Phật Môn.

Nguyên Thủy biết được thì trong lòng đại nộ, càng trực tiếp tìm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, nhưng cuối cùng y nguyên không có cách nào.

Sự lựa chọn của bọn họ, Nguyên Thủy cũng không có biện pháp thay đổi. ...

Sau khi Khương Tử Nha phong thần, trường lượng kiếp này bình tức xuống, nhân gian cũng chính thức tiến vào thời đại nhà Chu.

Còn những tu sĩ kia, lúc này cũng nhao nhao rời khỏi Nhân Gian Giới, tiến về Địa Tiên Giới.

Bởi vì Nhân Gian Giới đặc thù, cũng không thể thừa thụ nhiều tu sĩ tồn tại như vậy.

Cho nên, người nên rời đi đều đã rời đi, tiến về Địa Tiên Giới,

nhân gian đã thành nhân gian chân chính.

Địa Tiên Giới lúc này lại khó thấy bóng dáng phàm nhân, đều là thiên hạ của tu sĩ.

Như vậy, Hồng Hoang chân chính bình tĩnh lại.

Chỉ là không biết, những ngày tháng bình tĩnh này sẽ kéo dài bao lâu, dưới sự bình tĩnh, liệu có sóng ngầm cuộn trào hay không. ...

Hồng Hoang, Địa Tiên Giới.

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt, liền đã mấy ngàn năm lặng lẽ trôi qua.

Qua mấy trăm năm củng cố, Địa Tiên Giới cũng dần dần ổn định lại, tu sĩ trong Địa Tiên Giới cũng dần dần thích ứng sự chuyển biến từ Hồng Hoang sang Địa Tiên Giới.

Lúc này mọi người cũng đều đầu nhập vào tu luyện, Địa Tiên Giới hiện tại ngược lại khó được bình tĩnh.

Lúc này, Thiên Đình ở Tiên Giới cũng tạm thời có thời gian hưu nhàn.

Đối với môn hạ Chư Thánh, Hạo Thiên thì "năng dụng tiện dụng" (dùng được thì dùng), tạm thời dùng không được cũng không nóng nảy.

Còn vị Thái Thượng Lão Quân không rõ mục đích trong Thiên Đình kia, Hạo Thiên cũng ít giao tập với y.

Nhưng Thái Thượng Lão Quân nãi là thiện thi của Thái Thượng, giỏi về Đan đạo, ngẫu nhiên cũng lấy một ít đan dược tặng cho Hạo Thiên.

Hạo Thiên thấy Thái Thượng Lão Quân khẳng khái như thế, có khi cũng tặng lại một ít Bàn Đào.

Tuy rằng đối với cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong không có bao nhiêu trợ giúp, nhưng cũng là lễ thượng vãng lai.

Như vậy, cho dù không biết mục đích của Thái Thượng Lão Quân, quan hệ giữa Hạo Thiên và y cũng không quá tệ.

Chư Thánh lúc này, trừ Tam Thanh bế quan trong đạo trường ra, Tây Phương Nhị Thánh lại bận rộn xây dựng Tây Phương Phật Giáo.

Lần Phong Thần chi kiếp này, bọn họ từ phương Đông độ hóa không ít tu sĩ, liền có xu thế đại hưng.

Còn việc Phật Giáo lần này cũng có một số môn nhân vẫn lạc, đối với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là có thể tiếp nhận.

Dù sao những môn nhân kia tu vi quá thấp, vẫn lạc thì cũng vẫn lạc rồi.

Những tu sĩ phương Đông được độ hóa lần này, toàn là kẻ thiên tư tốt, tu vi cao, đây mới là mấu chốt, mới là sức mạnh trung kiên của phương Tây ngày sau.

Xây dựng phương Tây cũng cần bọn họ, đây sẽ là mấu chốt để phương Tây đại hưng. ...

Trong Vô Lượng Sơn mạch, Vô Lượng Cung. "Ông!" Tại một thời khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt ra, trong đôi mắt Đại đạo giao chức, trong nháy mắt liền khôi phục lại vẻ thanh minh, phảng phất như ánh chiếu thiên địa thương khung. "Cũng đến lúc rồi..." Càn Khôn đảo mắt nhìn Hồng Hoang một chút, sau đó mạch nhiên đứng dậy, một bước bước ra, đã xuất hiện trên đỉnh Vô Lượng Sơn, chắp tay đứng thẳng. "Hồng Hoang vỡ nát các giới xuất, như vậy, tất cả ti trách của các giới đều đã phân chia rõ ràng rồi..." Càn Khôn nhìn lướt qua các giới, trong miệng chậm rãi nói.

Hồng Hoang trước kia bao quát hết thảy, hiện tại, sau khi phân ra

các giới thì Tiên Giới, Lục Đạo Luân Hồi, Địa Tiên Giới...

đều đã phân chia rạch ròi, ti trách của mỗi giới cũng thập phần rõ ràng.

Càn Khôn nhìn thật sâu một cái, ánh mắt chuyển động, rơi vào trên Bồng Lai, phảng phất như cách không giao hội ánh mắt với Toại Nhân Thị.

Vài hơi thở sau, hắn liền thu hồi ánh mắt, thân hình khẽ động, biến mất tại nguyên chỗ.

Đồng thời, tại Bồng Lai Thánh Địa, trong Nhân Tổ Điện. "Muốn đi Hỗn Độn một chuyến rồi sao..." Toại Nhân Thị nhìn về hướng Hỗn Độn, trong lòng thầm nói một tiếng.

Thật lâu sau, hắn mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ Đại đạo. ...

Tại nơi vách ngăn thế giới, Càn Khôn hiện ra thân hình, sau đó tiến vào Hỗn Độn thế giới.

Trong Hỗn Độn thế giới mênh mông.

Càn Khôn chậm rãi tiến lên, nhưng với tu vi của hắn lúc này, một bước ức triệu dặm cũng không tính là chậm.

Chương 448

Trong lòng Càn Khôn có một tia cảm ứng, sau đó hướng về một phương hướng nào đó, chậm rãi bước đi. ...

Trong Hỗn Độn thế giới mênh mông.

Tại khu vực cách Hồng Hoang không quá xa, một tòa cung điện hùng vĩ tọa lạc ở đây.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão đạo mở hai mắt ra, nhìn về một hướng nào đó, đáy mắt thoáng qua một tia dị sắc.

Nhìn thật sâu một cái, y mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhắm mắt tham ngộ. ...

Càn Khôn liếc nhìn về một hướng, trên mặt đạm nhiên hiện lên một nụ cười, sau đó tiếp tục bước đi.

Đối với ánh mắt của Hồng Quân lão đạo, Càn Khôn tự nhiên biết rõ, nhưng cũng không thể cản trở hắn dừng bước, hắn cũng chỉ nhìn thoáng qua một cái, tốc độ dưới chân lại không giảm mà còn tăng. "Càng đi về phía sâu, Hỗn Độn chi khí dùng để tôi luyện thân thể lại càng mạnh, tin tưởng không lâu sau, sẽ có một chỗ thích hợp để tôi luyện..." Càn Khôn đưa tay chộp một cái, vô số Hỗn Độn chi khí rơi vào trong tay, Hỗn Độn chi khí cuồng bạo không ngừng tàn phá trong tay hắn, nhưng lại không thể gây ra thương tổn gì cho hắn. "Lần này tôi luyện, nhất định phải triệt để tái hiện thân thể Hỗn Độn Ma Thần..." Trong mắt Càn Khôn lóe lên một đạo thần quang, trong miệng nhàn nhạt mở miệng nói.

Dứt lời, hắn liền tiếp tục bước đi. ...

Thời gian vội vã, trong nháy mắt đã qua vạn năm.

Lúc này, Càn Khôn đã đi đến khu vực khá sâu, Hỗn Độn chi khí nơi này thập phần thích hợp để tôi luyện thân thể.

Càn Khôn không có chút do dự nào, trực tiếp ngồi xếp bằng tại nơi này, sau đó dẫn đạo Hỗn Độn chi khí nhập thể, bắt đầu tôi luyện thân thể.

Một số tạp chất trong cơ thể lúc này toàn bộ bị Hỗn Độn chi khí tẩy rửa một lần.

Sau đó, Sức Mạnh Thế Giới cùng Tiên Thiên chi khí sau khi được Càn Khôn Đỉnh chuyển đổi từ Hỗn Độn chi khí lưu chuyển, khôi phục lại thân thể bị Hỗn Độn chi khí phá hoại, khiến nó trở nên càng thêm cường hãn.

Cảm thụ được sự biến hóa của thân thể, trên mặt Càn Khôn lộ ra một nụ cười, sau đó trong tay kết ấn.

Hỗn Độn chi khí trong vòng ức triệu dặm toàn bộ bị Càn Khôn tụ lại, hình thành một cái lốc xoáy khổng lồ trên đỉnh đầu.

Càn Khôn Đỉnh huyền phù trên thiên linh cái của Càn Khôn, bắt đầu nhanh chóng chuyển đổi Hỗn Độn chi khí thành Tiên Thiên chi khí, có thể khôi phục thân thể Càn Khôn và dùng cho tu luyện.

Đương nhiên, đây chỉ là một bộ phận mà thôi, đại bộ phận Hỗn Độn chi khí đều bị Càn Khôn dùng để tôi luyện thân thể, chỉ có phần còn lại mới bị Càn Khôn Đỉnh chuyển đổi.

Nhìn từ tình huống lúc này, tốc độ tôi luyện thân thể của Càn Khôn đã nhanh hơn không ít, mỗi một lần tôi luyện, thân thể đều sẽ cường hãn thêm một phần, khoảng cách đến thân thể Hỗn Độn Ma Thần chân chính chỉ còn kém bước cuối cùng.

Càn Khôn lúc này tâm thần chia làm hai, một bên tu luyện Càn Khôn Đại Đạo của bản thân, một bên lợi dụng Hỗn Độn chi khí tôi

luyện chính mình.

Còn về việc khôi phục, Sức Mạnh Thế Giới cùng Tiên Thiên chi khí sẽ tự động tiến hành, không cần hắn đi thao túng.

Càn Khôn lúc này càng ngày càng tới gần thân thể Hỗn Độn Ma Thần. ...

Thoáng chớp mắt, lại mấy ngàn năm thời gian trôi qua. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, lốc xoáy khổng lồ trên đỉnh đầu Càn Khôn lập tức nổ tung, tất cả Hỗn Độn chi khí lại lần nữa tiêu tán tại nơi này. "Không đủ!" Càn Khôn mở hai mắt ra, nhàn nhạt nói.

Khoảng cách đến thân thể Hỗn Độn Ma Thần chân chính chỉ kém một tia cuối cùng, nhưng một tia cuối cùng này mới là khó vượt qua nhất.

Nhưng đây cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, bởi vì lúc này hắn đang ở trong Hỗn Độn thế giới.

Hỗn Độn chi khí nơi này không đủ để hắn vượt qua cái cảnh giới kia, vậy thì đổi một chỗ khác là được.

Càn Khôn lập tức đứng dậy, tiếp tục bước đi.

Càn Khôn cũng không biết đã đi bao xa, khu vực hiện tại hắn đang đứng lại là một nơi có cường độ thích hợp để tôi luyện thân thể. "Lại là một chỗ tạo hóa chi địa..." Càn Khôn cười khẽ nói.

Nói xong, ánh mắt Càn Khôn quét một vòng, lại phát hiện ra một chỗ càng thêm tạo hóa, đó là một ngọn núi nhỏ chừng vạn trượng được hình thành từ Hỗn Độn Ngoan Thạch. "Xem ra cơ duyên của bần đạo không nhỏ..." Càn Khôn cười nói, một bước bước ra, đã xuất hiện trên núi nhỏ Hỗn Độn Ngoan Thạch, sau đó trực tiếp ngồi xếp bằng, bắt đầu tôi luyện thân thể.

Đợi sau khi tôi luyện hoàn thành, tòa núi nhỏ Hỗn Độn Ngoan

Thạch này hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Đây chính là dược liệu luyện chế khó được, cho dù chỉ một khối gia nhập vào trong quá trình luyện chế, pháp bảo luyện ra cường độ đều sẽ tăng lên không ít.

Dược liệu luyện chế như vậy, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua, dù sao đều đưa tới cửa rồi, há có thể cự tuyệt.

Càn Khôn lúc này không đi quản những thứ khác, chuyên tâm tu luyện Đại đạo và tôi luyện thân thể. "Oanh!" Lúc này, phía trên Càn Khôn vang lên một tiếng nổ vang, sau đó Hỗn Độn chi khí bốn phía hình thành một cái lốc xoáy khổng lồ trên đỉnh đầu hắn, Hỗn Độn chi khí liên miên bất tuyệt bị hấp thu vào trong cơ thể.

Càn Khôn lúc này tâm thần chia làm hai, một bên bắt đầu tu luyện Đại đạo bản thân, bên kia dùng Càn Khôn Đỉnh chuyển đổi Hỗn Độn chi khí, sau đó lại dẫn đạo Hỗn Độn chi khí tôi luyện thân thể. ...

Cứ như vậy, lại vạn năm trôi qua. "Ông!" Đột nhiên, Càn Khôn mãnh liệt mở hai mắt ra, trong đôi mắt thâm thúy hoảng như biển sao Chu Thiên tỏa ra thần quang sáng chói, phảng phất như chiếu sáng toàn bộ Hỗn Độn. "Oanh long long!!!" Tại khu vực Càn Khôn đang ở, phía trên không ngừng vang lên từng trận tiếng nổ, sau đó từ trên người Càn Khôn, một luồng khí tức khủng bố cuộn trào ra, uy áp Hỗn Độn. "Rốt cuộc lại lần nữa tu lại được thân thể Hỗn Độn Ma Thần rồi..." Càn Khôn lộ ra một nụ cười, lẩm bẩm nói.

Chương 449

Cường độ thân thể này hắn đã tu luyện khá lâu, lần này mượn nhờ Hỗn Độn chi lực tôi luyện, nhất cử bước vào, xác thực cực kỳ khó được. "Thân thể tấn thăng trình độ Hỗn Độn Ma Thần, nơi này cũng không cần thiết tiếp tục ở lại..." Càn Khôn nhìn thoáng qua, khí tức trên người dần dần thu liễm.

Lúc này hắn lại lần nữa khôi phục vẻ bình thường, trên người không có chút khí tức tu luyện nào tồn tại, hoảng như một Nhân tộc phổ thông.

Nhưng trên thân thể Càn Khôn, đạo vận cùng bảo quang không ngừng lưu chuyển kia, tuy rằng không có bất kỳ khí tức cường đại nào, nhưng thân thể như vậy cũng đủ để uy áp vô số tồn tại rồi.

Cường độ thân thể bực này, tồn tại bình thường đối mặt đều không có biện pháp, dù sao đây cũng là thân thể Ma Thần.

Nếu thân thể như vậy không cường hãn thì Càn Khôn cũng không cần tốn thời gian dài như vậy để tu luyện thân thể, những năm này hắn vẫn luôn tôi luyện tự thân.

Cho nên, với thân thể này, tồn tại đồng cấp cũng không nhất định có thể gây ra bao nhiêu thương tổn cho hắn, còn những kẻ khác thì càng không có khả năng.

Còn những tồn tại thấp hơn Càn Khôn, đứng yên cho đánh cũng chưa chắc phá được phòng ngự thân thể.

Giống như Tổ Vu ngày xưa, tồn tại đồng cấp đều không làm gì được Tổ Vu Chân Thân, có thể ngạnh kháng Linh Bảo.

Thân thể Hỗn Độn Ma Thần lại có sự nhảy vọt về chất, đạt tới

tầng thứ cao hơn.

Càn Khôn thầm nghĩ, sau đó đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

...

Hỗn Độn thế giới, tại một khu vực sâu nào đó.

Càn Khôn đứng dậy, nhìn núi nhỏ Hỗn Độn Ngoan Thạch dưới thân, vung tay thu nó lại, sau đó tiếp tục tiến lên. "Gào!" Đột nhiên, một tiếng gầm giận dữ vang lên thu hút ánh mắt của Càn Khôn.

Hắn nhìn theo tiếng gầm, tầm mắt vượt qua vô số ức triệu dặm, rơi vào trên người mấy chục con dị thú, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Chúng có hình dáng giống gấu bay (Phi Hùng), thân thể dị thường to lớn, cường độ thân thể cũng cực kỳ cường hãn, không sợ Hỗn Độn chi khí nơi này. "Hỗn Độn Dị Thú?!" Càn Khôn quét mắt nhìn một chút, khẽ gật đầu, trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt.

Trong Hỗn Độn thế giới, Hỗn Độn Dị Thú chính là một trong những mục tiêu của hắn.

Săn giết Hỗn Độn Dị Thú, đoạt được Hỗn Độn Bản Nguyên, sau đó tu luyện Linh Hồn Chi Đạo và thân thể, đối với hắn là một cơ hội khó được.

Cho nên lúc này thấy Hỗn Độn Dị Thú, Càn Khôn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Vốn dĩ lần này rời đi là muốn đi tìm Hỗn Độn Dị Thú, nhưng lúc này lại có mấy chục con tự dâng tới cửa, Càn Khôn tự nhiên cảm thấy quá kịp thời. "Đã đến rồi, vậy thì ở lại đi!" Càn Khôn cười nhạt một tiếng, một bước bước ra, hạ xuống dưới chân núi nhỏ Hỗn Độn Ngoan Thạch, sau đó vung tay thu hồi tòa núi này.

Động tác của Càn Khôn rơi vào trong mắt Hỗn Độn Dị Thú lại

càng khiến chúng phẫn nộ.

Chúng vốn là vì Hỗn Độn Ngoan Thạch mà đến, nhưng lúc này lại rơi vào trong tay người này.

Muốn đoạt núi nhỏ Hỗn Độn Ngoan Thạch, chỉ có chém giết người này.

Nhưng Càn Khôn mang lại cảm giác có chút nguy hiểm, cho nên nhất thời chúng không dám khinh cử vọng động, lúc này đang cẩn thận từng li từng tí tới gần chỗ Càn Khôn.

Càn Khôn liếc mắt một cái liền đã nhìn rõ tình huống của những con Hỗn Độn Dị Thú này.

Con có thực lực cao nhất có thể so với cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, cộng thêm thân thể cường hãn, thực lực hẳn là sẽ vượt qua cảnh giới này một chút, nhưng chưa đạt tới trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cho dù đạt tới, loại thực lực này đối với Càn Khôn mà nói cũng quá yếu nhỏ, bởi vì hắn lúc này đã là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên. "Gào!" Ngay sau đó, tất cả Hỗn Độn Dị Thú nộ thị Càn Khôn, trong miệng gầm rú liên hồi, kích thích vô tận không gian gợn sóng, vô số Hỗn Độn chi khí bạo động, hung quang trong mắt càng thêm nồng đậm vài phần.

Con dị thú cầm đầu gầm lên một tiếng, tất cả Hỗn Độn Dị Thú liền lao về phía Càn Khôn.

Trong vài hơi thở đã đến trước người hắn, bổ nhào tới cắn xé, móng vuốt và răng nanh đều lóe ra hàn quang.

Thần sắc Càn Khôn đạm nhiên, nhưng hàn quang trong mắt lại đóng băng vạn thiên lý, lúc này tất cả Hỗn Độn Dị Thú phảng phất như bị đông cứng trong Hỗn Độn hư không. "Hừ!" Càn Khôn hừ lạnh

một tiếng, lấy hắn làm trung tâm, một luồng xung kích khủng bố lập tức cuộn trào ra, tất cả Hỗn Độn chi khí lập tức yên diệt, không ngừng lan tràn ra ngoài.

Những con Hỗn Độn Dị Thú kia trong mắt lộ ra vẻ kinh khủng, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn thân thể mình từng chút một tiêu tán, cho đến khi biến mất hẳn.

Lúc này, phương viên vạn ức dặm địa phương hình thành một vùng chân không, ngay cả Hỗn Độn chi khí cũng không thể tập kích vào trong đó.

Con Hỗn Độn Dị Thú cường đại nhất kia lúc này đâu dám dừng lại, lập tức xoay người muốn chạy trốn.

Nhưng Càn Khôn lúc này há có thể để nó đào thoát, tay khẽ động, liền thấy con Hỗn Độn Dị Thú kia không bị khống chế bay ngược trở lại.

Càn Khôn cẩn thận đánh giá con dị thú có tướng mạo Phi Hùng, thân thể lớn chừng mấy vạn trượng này, trên mặt lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng vạch một cái trong hư không.

Con Hỗn Độn Dị Thú kia chỉ thấy một đạo quang mang lóe lên, sau đó đầu liền phân gia, hóa thành hai nửa, sức mạnh ẩn chứa trong quang mang kia đã tồi hủy thân thể của nó. "Hỗn Độn Bản Nguyên!" Mắt Càn Khôn sáng lên, từ trong thân thể Hỗn Độn Dị Thú bay lên một đoàn quang mang màu lam nhạt, trong đó tản ra khí tức Hỗn Độn nồng đậm tinh thuần.

Đây chính là Hỗn Độn Bản Nguyên mà hắn cần.

Càn Khôn khẽ động tay, Hỗn Độn Bản Nguyên liền chậm rãi bay về phía hắn, rơi vào trong tay. "Ông!" Càn Khôn vỗ đoàn Hỗn Độn Bản Nguyên vào người mình, sau đó dung nhập vào trong cơ thể.

Càn Khôn ngồi xếp bằng nhắm hai mắt lại, chậm rãi hấp thu và tu luyện.

Không biết qua bao lâu, khi mở mắt ra, thần quang trong mắt Càn Khôn tựa hồ càng thêm sáng chói vài phần. "Không đủ!" Càn Khôn thần sắc nghiêm nghị, nói một câu xong liền hướng về một phương hướng cấp tốc bay đi, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách một cái đại thế giới, tốc độ vẫn đang tăng lên. ...

Chương 450

Không bao lâu sau, Càn Khôn dừng bước, nhìn một tòa núi Hỗn Độn Ngoan Thạch khác ở phía xa, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Lại một tòa núi Hỗn Độn Ngoan Thạch, nhưng tòa này chừng mấy vạn trượng lớn nhỏ, phía trên có mấy ngàn con Hỗn Độn Dị Thú, lúc này toàn bộ đang nộ thị Càn Khôn. "Gào!" Một tiếng gầm giận dữ chấn triệt ức triệu dặm, vô tận Hỗn Độn chi khí ba động.

Ngay sau đó, tất cả Hỗn Độn Dị Thú toàn bộ hướng về phía Càn Khôn gầm thét.

Càn Khôn quét mắt nhìn, con Hỗn Độn Dị Thú cầm đầu có thực lực cao nhất, có thể so với thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, những con Hỗn Độn Dị Thú khác đều ở tầng thứ Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên.

Càn Khôn cười nhạt một tiếng, một bước bước ra, song phương cách nhau không đến trăm vạn dặm.

Con Hỗn Độn Dị Thú cầm đầu trong đôi mắt khổng lồ hung quang lóe lên, sau đó gầm một tiếng, tất cả Hỗn Độn Dị Thú toàn bộ lao về phía Càn Khôn.

Bước chân Càn Khôn không dừng, trong tay không ngừng huy xuất, mỗi lần vung tay đều sẽ mang đi sinh mạng của không ít Hỗn Độn Dị Thú, sau đó thu lấy Hỗn Độn Bản Nguyên.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, ngoại trừ con Hỗn Độn Dị Thú cầm đầu kia, những con còn lại toàn bộ vẫn lạc trong tay Càn Khôn.

Một bước bước ra, hắn đã tới trước mặt con Hỗn Độn Dị Thú có thực lực Hỗn Nguyên kia.

Hỗn Độn Dị Thú vỗ ra một chưởng, hư không phương viên ngàn vạn dặm vặn vẹo, Hỗn Độn chi khí bạo ngược lập tức phát ra tiếng nổ vang, sau đó bạo tạc, thú chưởng khổng lồ hung hăng đánh xuống đầu Càn Khôn.

Càn Khôn nhàn nhạt nhìn thoáng qua, trên khuôn mặt bình tĩnh không có chút dao động nào, vung tay lên, một cỗ lực lượng vô hình lập tức cuộn trào ra, phảng phất như xoay chuyển quy tắc Hỗn Độn, sức mạnh của thú chưởng khổng lồ lập tức tiêu tán.

Hết thảy đều quy về bình tĩnh! ...

Hỗn Độn thế giới, trong một khu vực sâu thẳm. "Gào!" Hỗn Độn Dị Thú trên núi Hỗn Độn Ngoan Thạch nhìn thấy một màn này, trong mắt lóe lên một tia kinh sợ.

Càn Khôn vẻn vẹn chỉ vung tay lên, công kích của nó liền tiêu tán.

Cần thực lực khủng bố cỡ nào mới có thể làm được như thế?

Chạy!

Là Hỗn Độn Dị Thú có thể so với cảnh giới Hỗn Nguyên, nó tự nhiên minh bạch người trước mắt này không chọc nổi.

Chỉ là chưa kịp đào thoát, thân thể nó liền không tự chủ được bay về phía Càn Khôn, tất cả sức mạnh đều không dùng ra được, phảng phất như bị cấm cố. "Rắc!" Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo quang mang lóe lên trước mắt, đầu nó liền bị chém lìa.

Càn Khôn thu lấy đoàn Hỗn Độn Bản Nguyên, ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu tu luyện, đem tu vi linh hồn và cường độ thân thể của mình lại nâng cao thêm một chút.

Không biết qua bao lâu, Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt ra, sau khi thu lấy ngọn núi Hỗn Độn Ngoan Thạch thì tiếp tục con đường săn giết Hỗn Độn Dị Thú. ...

Thoáng chớp mắt, đã qua năm ngàn năm thời gian.

Năm ngàn năm này, Càn Khôn vẫn luôn săn giết những con Hỗn Độn Dị Thú này, thu hoạch cũng không ít, trong tay có chừng tiếp cận bốn ngàn cái Hỗn Độn Bản Nguyên.

Lúc này, Càn Khôn muốn lại săn giết Hỗn Độn Dị Thú lại có chút khó khăn, bởi vì hiện tại Hỗn Độn Dị Thú dường như đang trốn tránh hắn, phương viên ức ức triệu dặm đều không còn bóng dáng của chúng.

Dưới tình huống này, Càn Khôn lại tìm kiếm hơn ngàn năm nữa, rốt cuộc từ bỏ ý định tiếp tục tìm kiếm.

Dù sao những con Hỗn Độn Dị Thú kia đang trốn tránh, lại tìm không thấy, vậy cũng không cần lãng phí thời gian nữa. "Đã như vậy, bần đạo cứ đem những Hỗn Độn Bản Nguyên này tu luyện trước đã..." Càn Khôn dừng lại ở một khu vực Hỗn Độn tương đối thích hợp để tôi luyện thân thể, sau đó lấy ra những Hỗn Độn Bản Nguyên kia, bắt đầu tu luyện.

Lúc này, bởi vì duyên cớ của những Hỗn Độn Bản Nguyên này, phương viên ức vạn dặm được những quầng sáng bản nguyên chiếu sáng hoảng như một đại dương màu lam.

Từng cái từng cái Hỗn Độn Bản Nguyên huyền phù trong hư không, tản ra khí tức Hỗn Độn nồng đậm cùng quang mang nhàn nhạt.

Càn Khôn nhìn thoáng qua rồi tiếp tục tu luyện.

Trên thiên linh cái hiện lên khánh vân, Càn Khôn Đại Đạo cùng Linh Hồn Đại Đạo chậm rãi diễn hóa, sau đó liền thấy những Hỗn Độn Bản Nguyên kia đang không ngừng bị Càn Khôn hấp thu vào trong cơ thể.

Càn Khôn lúc này một bên tu luyện Linh Hồn Chi Đạo, một bên tu

luyện Càn Khôn Chi Đạo.

Còn vấn đề cường độ thân thể, tuy rằng lúc này đã là tầng thứ Hỗn Độn Ma Thần, nhưng y nguyên đang từng chút một tăng lên, không ngừng gia cường.

Tuy hiệu quả rất nhỏ, nhưng dù chỉ một chút cũng khá là khó được. ... "Càn Khôn tự ác, hồn tức chân linh...

Tụ khí thành hồn, nãi thành duy nhất..." Lúc này, Càn Khôn bắt đầu mượn nhờ Hỗn Độn Bản Nguyên, không ngừng tu luyện Linh Hồn Chi Đạo.

Linh Hồn Chi Đạo đã ở vào tình trạng sắp sửa diễn hóa, tình huống này có hi vọng trực tiếp diễn hóa ra. "Thiên địa hữu đạo, dĩ khai linh trí, dĩ dưỡng chúng sinh.

Chúng sinh hữu đạo, dĩ trục đại đạo, dĩ minh tự thân..." "Càn Khôn diễn đạo, dĩ đại đạo chi căn bản dã, cố Càn Khôn Đại Đạo tồn tắc đạo tồn, Càn Khôn Đại Đạo diệt tắc bất phục đại đạo dã..." "Cố nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, vạn vật hợp đại đạo quy nhất dã..." Lúc này, trong thức hải của Càn Khôn, đại đạo chi âm của [Càn Khôn Vô Lượng Kinh] không ngừng quanh quẩn.

Càn Khôn phân xuất tâm thần, một bên tu luyện Càn Khôn Chi Đạo, một bên tu luyện Linh Hồn Chi Đạo.

Hai đầu đại đạo lúc này đồng thời tham ngộ, đồng thời tấn thăng. ...

Thời gian như nước chảy, chuyển thuấn tức thệ, lặng lẽ đã qua ba vạn năm. "Oanh!" Đột nhiên, một cỗ khí thế khủng bố từ trên người Càn Khôn cuộn trào ra, trong nháy mắt chấn động vạn vạn ức triệu dặm, Hỗn Độn chi khí trong vòng vạn ức dặm bốn phía lập tức bị cỗ khí tức này xung tán.

Chương 451

"Ông!" Càn Khôn mở hai mắt ra, một bên chớp động thất thải hà quang, một bên chớp động hắc mang, khí tức đại đạo hạo hãn từ trong khánh vân tràn ngập ra. "Oanh!" Đại đạo nổ vang, kích động ra uy thế khủng bố, trên Linh Hồn Đại Đạo, một đạo quang mang sáng chói lập tức cuộn trào, khí tức kích động khắp nơi.

Thật lâu sau, cỗ khí tức này mới dần dần bình ổn lại.

Khánh vân của Càn Khôn khẽ động, sau đó hai đầu đại đạo ẩn lui, khánh vân hạ xuống thiên linh cái, biến mất không thấy. "Linh Hồn Chi Đạo, rốt cục tấn thăng..." Mấy hơi thở sau, Càn Khôn thu liễm khí tức trên người, đạm nhiên cười nói.

Linh Hồn Chi Đạo tấn thăng cũng làm cho tu vi Càn Khôn lúc này lại lần nữa tăng lên không ít, khoảng cách đến cảnh giới trung kỳ không còn xa, tin tưởng không lâu sau liền có thể thành công tấn thăng. "Linh Hồn Chi Đạo tấn thăng, cũng đến lúc diễn hóa một đại đạo rồi..." Hai mắt Càn Khôn hơi nheo lại, nhàn nhạt mở miệng nói.

Dứt lời, hắn khẽ nhắm hai mắt, tâm thần trầm tẩm trong Càn Khôn Thế Giới, bắt đầu chuẩn bị diễn hóa Linh Hồn Chi Đạo.

Đồng thời, tại thời khắc Càn Khôn diễn hóa, phương viên vạn ức dặm hình thành một khu vực đặc thù, tu vi bình thường không siêu việt đều không thể tới gần.

Tồn tại đồng cấp trong khu vực này hết thảy đều sẽ bị phóng chậm lại, bởi vì trong đó ẩn chứa Thời Không Chi Đạo.

Làm xong hết thảy, Càn Khôn liền bắt đầu sự việc diễn hóa Linh Hồn Chi Đạo. ...

Càn Khôn Thế Giới, trung ương chi địa. "Linh Hồn Chi Đạo!" Càn Khôn khẽ niệm một tiếng, phảng phất như ẩn chứa thiên hiến (luật trời), lúc này trên thiên linh cái thăng lên vô số nhân uân chi khí, sau đó giao hội lại, hình thành một đóa hoa sen, hoa sen nở rộ, trong đó có một bóng người hiện ra.

Đạo thân ảnh này chính là nguyên thần của Càn Khôn.

Lúc này nguyên thần ngồi xếp bằng trên đài sen, một cỗ khí tức linh hồn hạo hãn lập tức cuộn trào ra, bao trùm thế giới.

Lúc này, bốn phía không ngừng dũng hiện ra pháp tắc Linh Hồn Chi Đạo, oanh nhiễu quanh thân, sau đó dần dần diễn hóa ra một đầu đại đạo đen kịt, chính là Linh Hồn Chi Đạo. "Oanh!" Đột nhiên, nguyên thần mãnh liệt mở hai mắt ra, phảng phất như đại đạo nổ vang, một cỗ khí tức linh hồn nồng đậm tán phát trên người, vô số hư không trở nên vặn vẹo, pháp tắc linh hồn không ngừng oanh nhiễu quanh thân. "Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh!" ...

Càn Khôn Thế Giới, trung ương chi địa. "Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh!" Càn Khôn cùng nguyên thần cùng lúc kết ấn, sau đó liền thấy Linh Hồn Đại Đạo phi toàn, khí tức linh hồn trên người càng thêm khủng bố, ánh mắt hắn lẫm liệt, ngẩng đầu quát khẽ. "Oanh!" Ngay sau đó, trên Cửu Thiên truyền đến một tiếng nổ vang, Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh hiện ra, hoành khóa trên Cửu Thiên. "Linh Hồn Chi Đạo, hiện!" Đột nhiên, Càn Khôn khẽ quát một tiếng, bên người hắn, đầu Linh Hồn Chi Đạo đen kịt kia bỗng nhiên bay lên, hoành khóa vô tận hư không, lập tức chồng lên Linh Hồn Đại Đạo trong Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh. "Oanh long long!!!" Khi Linh Hồn Chi Đạo do Càn Khôn diễn hóa cùng Linh Hồn Đại Đạo trên Cửu Thiên chồng lên nhau, trên Linh Hồn Đại Đạo liền truyền đến một trận rung động nhẹ, sau đó là một tiếng vang thật lớn. "Oanh!" Tiếng vang chấn triệt Cửu Thiên, sau đó liền thấy trong Linh Hồn Đại Đạo quang mang vụt sáng ba vạn

trượng, khí tức bao trùm nửa bầu trời, từng trận khí tức linh hồn tinh thuần nồng đậm gần như bao trùm toàn bộ Càn Khôn Thế Giới.

Lúc này, vô số sinh linh ngửi thấy, tu vi liền tấn thăng, linh hồn cũng đạt được không ít chỗ tốt, dưới sự cần cù tu luyện, linh hồn đều sẽ tăng lên không ít.

Dần dần, chỉ thấy Linh Hồn Đại Đạo trên hư ảnh kia bắt đầu chậm rãi ngưng thực. ... "Ông!" Không biết qua bao lâu, chỉ thấy Linh Hồn Đại Đạo khẽ rung động, cỗ khí tức linh hồn nồng đậm tinh thuần kia lập tức thu hồi vào trong đại đạo hư ảnh, sau đó dung hợp vào Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh. "Oanh!" Đại đạo hồi quy, lại một cỗ khí tức đại đạo hạo hãn tràn ngập trên Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh.

Lúc này, trên Càn Khôn Đại Đạo ở trung ương, quang mang càng thêm sáng chói vài phần, khí tức đại đạo so với trước đó cũng càng thêm nồng đậm và hạo hãn.

Không chỉ có như vậy, Càn Khôn Đại Đạo lúc này bắt đầu không ngừng ngưng thực diễn hóa, lại có dấu hiệu muốn tấn thăng.

Thấy vậy, trên mặt Càn Khôn hiện lên một nụ cười, đối với kết quả này thập phần hài lòng.

Càn Khôn quan sát kỹ lưỡng trên Càn Khôn Đại Đạo một lát, trong tay nhàn nhạt vung lên, sau đó liền thấy Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh hóa thành một đạo lưu quang, độn nhập vào trong Cửu Thiên, biến mất không thấy.

Làm xong hết thảy, Càn Khôn liền củng cố lại tu vi một phen.

Như vậy, lại qua vạn năm, tâm thần Càn Khôn mới hồi quy bản thể. ...

Ngoại giới, Hỗn Độn thâm xử, tại một khu vực nào đó. "Ông!" Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt ra, đôi mắt như trời quang, ánh chiếu

thiên địa thương khung, trong đó đại đạo phù hiện, diễn hóa ra vô cực huyền diệu, nhưng ngay sau đó liền khôi phục vẻ thanh minh. "Linh Hồn Chi Đạo thành công diễn hóa, cũng là lúc tiếp tục tiến lên..." Càn Khôn chậm rãi liếc nhìn nơi này một cái, nhàn nhạt mở miệng nói.

Dứt lời, mạch nhiên đứng dậy, vung tay lên làm cho nơi này khôi phục lại bình thường, sau đó theo một tia cảm ứng trong lòng, chọn chuẩn phương hướng rồi tiếp tục tiến lên. ...

Tốc độ của Càn Khôn lúc này lại nhanh hơn trước đó không ít, dù sao Linh Hồn Chi Đạo đã thành công diễn hóa, thân thể cũng tấn thăng trình độ Hỗn Độn Ma Thần.

Cho nên Càn Khôn lúc này không cần săn giết Hỗn Độn Dị Thú và cố ý đi luyện chế thân thể nữa.

Càn Khôn lúc này hướng về phía sâu thẳm, những Hỗn Độn chi khí rơi vào trên người hắn có thể đề thăng cường độ thân thể, lúc này tự nhiên mà vậy đang đề thăng.

Bởi vì những thứ này không cần Càn Khôn đi cố ý thao túng, Hỗn Độn chi khí tập kích, sau đó Sức Mạnh Thế Giới và Càn Khôn Đỉnh treo trên đỉnh đầu chuyển đổi Tiên Thiên chi khí, đều có thể làm cho thân thể Càn Khôn vô thời vô khắc đều đang chậm rãi đề thăng.

Thân thể Càn Khôn lúc này thần quang dật tán, đạo vận lưu chuyển, đã tăng lên một cái cảnh giới khủng bố, ngay cả kiếp trước khi là Hỗn Độn Ma Thần cũng xa xa không bằng lúc này.

Đối với việc này, Càn Khôn tự nhiên thập phần vui vẻ.

Lúc này tâm thần hắn chia làm hai, một bên trầm tẩm trong Càn Khôn Thế Giới tham ngộ Càn Khôn Đại Đạo của bản thân, một bên thuận theo cảm ứng trong lòng tiếp tục tiến lên.

Chương 452

Như vậy, thoáng chớp mắt đã ba vạn năm thời gian trôi qua.

Đột nhiên, Càn Khôn dừng bước, hai mắt khẽ nhắm, vài hơi thở sau lại mãnh liệt mở ra.

Thất thải thần quang sung xích đôi mắt hắn, khí tức Càn Khôn cùng khí tức đại đạo trên người càng thêm hạo hãn, không ngừng cuộn trào ra. "Oanh!" Một tiếng đại đạo oanh minh phát ra từ trên người Càn Khôn, dẫn động vạn vạn ức dặm không gian ba động, khí tức khủng bố cuộn trào, yên diệt phương viên ức triệu dặm Hỗn Độn chi khí. "Ông!" Ngay sau đó, Càn Khôn liền thu liễm khí tức trên người, trên khuôn mặt đạm nhiên lộ ra một nụ cười. "Rốt cục bước vào cảnh giới trung kỳ..." Càn Khôn cười cười, tay khẽ động, pháp tắc trong tay không ngừng ngưng tụ, dần dần diễn hóa ra một đầu đại đạo, chính là Càn Khôn Đại Đạo của hắn.

Trên Càn Khôn Đại Đạo có hơn hai ngàn đạo đại đạo pháp tắc khác không ngừng quấn quanh, chính là đại biểu cho số lượng đại đạo mà Càn Khôn lúc này diễn hóa ra.

Càn Khôn cười cười, tản đi đại đạo và pháp tắc trong tay, sau đó dưới chân khẽ động, lại lần nữa bước đi. ...

Tuế nguyệt như cát sỏi, như dòng nước chảy, không kể ngày đêm trôi đi, trong nháy mắt, năm vạn năm thời gian đã lặng lẽ trôi qua.

Càn Khôn lúc này đã tới một khu vực sâu trong Hỗn Độn, nhìn về phía xa không biết bao nhiêu ức triệu dặm, lông mày hơi nhướng lên. "Khí tức thế giới, xem ra là nơi này..." Trong đôi mắt thâm trầm hoảng như biển sao Chu Thiên của Càn Khôn lóe lên điểm điểm tinh mang, phảng phất như nhìn thấu tận cùng đại đạo, trong miệng lẩm bẩm nói.

Dứt lời, Càn Khôn lại lần nữa bước đi.

Lúc này khoảng cách đến thế giới cũng không quá xa, trăm năm sau, Càn Khôn rốt cục đến phụ cận thế giới, cách chừng vạn vạn ức dặm, khí tức thế giới cực kỳ hạo hãn. "Nguyên lai là một phương Đại Thiên Thế Giới..." Ánh mắt Càn Khôn đánh giá kỹ lưỡng phương thế giới này.

Một phương Đại Thiên Thế Giới, trong đẳng cấp này cũng không tính là yếu.

Tuy rằng xa xa không đạt được trình độ Càn Khôn Thế Giới, so với Hồng Hoang cũng diêu bất khả cập (xa không thể chạm), nhưng Đại Thiên Thế Giới như vậy trong Hỗn Độn cũng khá là khó được.

Dù sao không phải thế giới nào cũng có thể diễn hóa đến trình độ Đại Thiên Thế Giới, nhân tố trong đó cực kỳ phức tạp.

Cho nên, có thể tấn thăng trình độ Đại Thiên Thế Giới đều cực kỳ bất phàm.

Thật lâu sau, Càn Khôn thu hồi ánh mắt, dưới chân khẽ động, khi xuất hiện lại đã ở nơi vách ngăn thế giới, sau đó tiến vào trong phương Đại Thiên Thế Giới này. ...

Hỗn Độn thế giới, chỗ Đại Thiên Thế Giới.

Càn Khôn không có chút do dự nào, trực tiếp tiến vào trong.

Nhất thời, kích thích từng đạo thế giới chi bích ba động cùng gợn sóng, khí tức thế giới hạo hãn lại lần nữa kích động ra, hồi lâu sau mới dần dần bình ổn, khôi phục lại bình tĩnh. ...

Trong Đại Thiên Thế Giới.

Sau khi Càn Khôn tiến vào, liền ổn ổn đáp xuống từ không trung.

Tình huống nơi này ngược lại có chút tương tự với Hồng Hoang,

Chu Thiên tinh thần ở trên Cửu Thiên, chỉ là không có tồn tại như Thiên Đình mà thôi. "Chu Thiên tinh thần nơi này cực kỳ nồng đậm, độ tinh thuần của tinh thần chi lực so với Càn Khôn Thế Giới cũng không kém chút nào, phải vượt xa trình độ Đại Thiên Thế Giới nên có..." Càn Khôn nhìn biển sao Chu Thiên tinh quang sáng chói, tinh lực hạo hãn lúc này, trong miệng chậm rãi nói.

Tình huống như vậy trong Đại Thiên Thế Giới cũng không thường thấy, dù sao biển sao Chu Thiên siêu việt đẳng cấp thế giới này, xác thực không nhiều, cũng khá là khó được. "Xem ra sinh linh thế giới này đa số đều tu luyện tinh thần chi lực..." Càn Khôn nhìn thật sâu vào biển sao Chu Thiên, trong miệng cười khẽ.

Tình huống như vậy chỉ có thể có một lời giải thích, đó là sinh linh nơi này cơ bản đều tu luyện tinh thần chi lực.

Chỉ có như vậy mới có thể giải thích vì sao biển sao Chu Thiên lại vượt xa đẳng cấp thế giới.

Cũng chỉ có như vậy, biển sao Chu Thiên mới có thể cung cấp đủ tinh thần chi lực cho sinh linh phương thế giới này tu luyện và hấp thu.

Nếu không thì dưới vô số năm tháng, biển sao Chu Thiên đã sớm vì tinh thần chi lực thiếu hụt mà sụp đổ rồi.

Vô số năm diễn biến mới đạt tới tình trạng như ngày nay, có thể duy trì biển sao Chu Thiên vận chuyển, lại có thể cung cấp đủ tinh thần chi lực cho sinh linh phương thế giới này tu luyện. "Ngược lại là một phương thế giới thú vị..." Càn Khôn cười cười, sau đó thu hồi ánh mắt, trực tiếp rơi vào trong thế giới. ...

Thoáng chớp mắt, đã ngàn năm thời gian trôi qua.

Càn Khôn cũng đại khái hiểu rõ phương thế giới này.

Thế giới này tên là Thiên Tinh Giới, cả thế giới chỉ có một phương đại lục tồn tại, cực kỳ to lớn.

Sinh linh trong đó, ít nhất có tám thành đều tu luyện tinh thần chi lực.

Càn Khôn ngẫu nhiên đạt được một số pháp môn tu luyện, dưới sự thôi diễn, ngược lại cũng không kém bao nhiêu so với công pháp Nhân tộc mà hắn và Toại Nhân Thị thôi diễn ra, cũng dẫn động được không ít tinh thần chi lực.

Trong thế giới này, tình huống đại khái ngược lại có chút tương tự với Hồng Hoang, có không ít chủng tộc, có Nhân tộc, tuy rằng Nhân tộc mới vừa cất bước nhưng cũng khá là khó được.

Còn những cái khác thì không quá thu hút sự chú ý của Càn Khôn.

Càn Khôn lúc này không đi nơi khác, chỉ trực tiếp chậm rãi hành tẩu trong Thiên Tinh Giới, muốn nhìn khắp hết thảy trong phương thế giới này, thuận tiện cảm ngộ một phen quy tắc và pháp tắc vận chuyển, thiên địa diễn biến... nơi đây.

Cứ như vậy, lại hơn ba ngàn năm thời gian trôi qua.

Càn Khôn lúc này đã đi khắp Thiên Tinh Giới, tuy rằng chưa tham ngộ thấu triệt toàn bộ quy tắc pháp tắc và thiên địa diễn biến, nhưng cũng có kiến giải, đối với việc tham ngộ đại đạo và thế giới chi đạo của Càn Khôn có trợ giúp không nhỏ.

Chương 453

Càn Khôn Thế Giới tuy rằng vượt qua Đại Thiên Thế Giới không ít, nhưng giữa thế giới và thế giới có nhiều điểm bất đồng, hấp thu điểm tốt của cái khác, sau đó lợi dụng vào trong Càn Khôn Thế Giới cũng cực kỳ không tệ. ...

Một ngày nọ, dưới chân Càn Khôn khẽ động liền mất đi thân ảnh, khi tái xuất hiện đã ở trong một dãy núi có linh khí tương đối nồng đậm.

Càn Khôn ngồi xếp bằng tham ngộ tại nơi này, không bao lâu sau, liền có một đạo thân ảnh chậm rãi từ hư không hạ xuống, đứng trước mặt Càn Khôn.

Người này một thân hắc y, nhìn tướng mạo ngược lại không khác biệt lắm so với Càn Khôn. "Cảm thấy phương thế giới này thế nào?" Người kia nhìn Càn Khôn, trên mặt lộ ra một nụ cười, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Càn Khôn mở hai mắt ra, đôi mắt thanh triệt thấy đáy phảng phất như ánh chiếu thiên địa thương khung, nhìn thấu bản chất đại đạo.

Nhìn Hắc Li Đạo Nhân, hắn mỉm cười nói: "Xác thực cực kỳ bất phàm, cho dù là trong các Đại Thiên Thế Giới thì cũng cực kỳ bất phàm, sinh linh trong đó cũng có tư chất vấn đỉnh đại đạo..." Không sai, người trước mắt này chính là Hắc Li Đạo Nhân mà Càn Khôn mượn nhờ Diệt Thế Hắc Liên trảm ra (ác thi).

Sau khi rời khỏi Hồng Hoang đã lâu, trong Hỗn Độn thế giới, ngoại trừ tự thân tu luyện và luyện thể ra, hắn liền đi tìm kiếm thế giới.

Thiên Tinh Giới này chính là một phương Đại Thiên Thế Giới mà

Hắc Li Đạo Nhân tìm được, cũng là một thế giới cực kỳ bất phàm.

Hắc Li Đạo Nhân ở đây nhiều năm như vậy cũng đã chưởng khống một phương Thiên Tinh Giới, cho nên sau khi Càn Khôn tiến vào mới không gây ra chút ba động nào.

Càn Khôn cũng là lần theo cảm ứng với Hắc Li Đạo Nhân mà một đường tìm tới, chỉ là sau khi đến nơi này, Càn Khôn cần tìm hiểu đại khái thế giới trước, cho nên chưa đi tìm Hắc Li Đạo Nhân.

Hắc Li Đạo Nhân cũng định để Càn Khôn đi tìm hiểu Thiên Tinh Giới trước, thuận tiện cảm ngộ thiên địa diễn biến, quy tắc và pháp tắc vận chuyển..., y biết những thứ này đều có không ít chỗ tốt đối với Càn Khôn Thế Giới.

Cho nên, mãi đến hiện tại, Hắc Li Đạo Nhân mới xuất hiện trước mặt Càn Khôn.

Hắc Li Đạo Nhân cười cười, mở miệng nói: "Khi ta tới đây cũng khá là kinh ngạc, tuy rằng lúc đó chưa có tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng sinh linh nơi này cũng cực kỳ bất phàm..." "Sau khi ta chưởng khống thế giới này, hiệp trợ Thiên Tinh Giới không ngừng đề thăng, Thiên Tinh Giới lúc này đã có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đản sinh, tuy rằng chỉ có một vị nhưng cũng cực kỳ khó được..." Càn Khôn nghe vậy, nhìn Hắc Li Đạo Nhân, phát hiện lúc này y cũng đã có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tiến triển xác thực không chậm.

Với đại đạo tu vi lúc này của y, tin tưởng không lâu sau có thể bước vào cảnh giới viên mãn.

Như vậy, khoảng cách đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên lại gần thêm một bước. "Nhân tộc ở Thiên Tinh Giới là thủ bút của ngươi sao?" Càn Khôn nhìn y, mỉm cười nói.

Hắc Li Đạo Nhân gật đầu nói: "Xác thực do ta tạo, sinh linh và chủng tộc thế giới này tuy rằng không ít nhưng lại thiếu tồn tại như Nhân tộc, ta cũng phỏng theo thủ pháp của ngươi tạo ra mà thôi, hoặc là kém hơn Hồng Hoang không ít..." Là ác thi của Càn Khôn, muốn có được Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy để tạo nhân xác thực không quá khó, trước đó trong Càn Khôn Thế Giới liền có, trước khi độ kiếp thuận tiện mang theo.

Thiên Tinh Giới, bên trong một dãy núi nọ.

Nhân tộc nơi này quả thực là thủ bút của Hắc Li Đạo Nhân.

Trước đó sau khi kiến tạo giới này, y liền nảy sinh ý tưởng này, bất quá trước kia vì để chưởng khống thế giới này, cho nên cũng chưa bắt đầu sớm như vậy.

Mãi đến hai mươi vạn năm trước, sau khi Hắc Li Đạo Nhân hoàn toàn chưởng khống Thiên Tinh Giới, phương mới bắt đầu tạo ra Nhân tộc, di bổ khiếm khuyết của thế giới.

Nhờ vậy, thế giới lại có sự thăng cấp, khiến cho thiên địa diễn biến càng thêm hoàn thiện, pháp tắc và quy tắc vận chuyển đều càng thêm trôi chảy, cũng là nguyên do có thể đản sinh ra một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Càn Khôn gật đầu, nói: "Tuy nhiên Nhân tộc lúc này mới cất bước không lâu, nhưng cũng pha bộ dạng rất khó được, so với Nhân tộc ở Hồng Hoang thế giới thì yếu hơn một chút, nhưng nếu cứ tiếp tục phát triển, cũng sẽ không kém quá nhiều." Hồng Hoang thế giới dù sao cũng là thế giới có ba ngàn đại đạo pháp tắc của Hỗn Độn Ma Thần dung nhập vào trong đó, là một thế giới viên mãn, Nhân tộc đản sinh trong đó tự nhiên bất phàm.

Cho dù Nhân tộc chỉ là hậu thiên chủng tộc, nhưng tiềm lực và tình huống của bản thân đều không phải các thế giới khác có thể so

sánh.

Nhân tộc trong Càn Khôn Giới của Càn Khôn cũng yếu hơn vài phần.

Nhân tộc trong Thiên Tinh Giới lại yếu hơn Nhân tộc ở Càn Khôn Giới vài phần, nếu so sánh như vậy thì kém hơn Hồng Hoang thế giới, nhưng tiếp tục phát triển cũng sẽ không kém quá xa.

Hắc Li Đạo Nhân nghe vậy liền gật đầu, y hiểu rõ lời của Càn Khôn.

Dù sao Nhân tộc tuy là hậu thiên chủng tộc nhưng tiềm lực vô hạn, ngày sau phát triển tự nhiên bất phàm, cuối cùng đi đến tình trạng nào còn phải xem bản thân Nhân tộc.

Nhưng nhìn tình huống Nhân tộc Hồng Hoang, Hắc Li Đạo Nhân tin tưởng Nhân tộc nơi này ngày sau cũng sẽ không quá kém.

Hắc Li Đạo Nhân trầm mặc vài giây, sau đó nói với Càn Khôn: "Đã là như thế, vậy tình huống Thiên Tinh Giới liền giao cho ngươi, sau khi dung hợp vào Càn Khôn Giới, tin tưởng sẽ thăng cấp không ít.

Tinh Thần chi đạo của giới này đối với việc ngươi diễn hóa đại đạo cũng có sự trợ giúp không nhỏ." Thiên Tinh Giới cơ bản đều là tu sĩ tu luyện Tinh Thần chi đạo, có thể để Càn Khôn đạt được sự thăng tiến cực đại trên con đường này, đối với việc diễn hóa đạo này cũng có sự trợ giúp không nhỏ. "Quả thực là như thế, bần đạo cũng có dự tính này." Càn Khôn nghe vậy mỉm cười nói, quang mang trong mắt tựa hồ càng thêm sáng rực vài phần.

Đối với Tinh Thần chi đạo hắn đã sớm có đọc lướt qua, cự ly diễn hóa đạo này cũng không xa, nhưng vì phía sau tham ngộ đại đạo khác nên tạm thời trì hoãn, lúc này đảo lại là một cái cơ hội.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lần này có thể thuận lợi diễn hóa

Tinh Thần chi đạo. "Nếu đã như vậy, giới này liền giao cho ngươi." Hắc Li Đạo Nhân cười nói, tay lật một cái, một đoàn kim sắc quang mang xuất hiện trong tay, sau đó đưa cho Càn Khôn.

Càn Khôn thật sâu nhìn y một cái, sau khi tiếp nhận và chưởng khống ý chí thế giới, liền thu nó lại. "Như thế, ta liền có thể tiếp tục tiến vào Hỗn Độn du lịch một phen." Hắc Li Đạo Nhân cười nói.

Lần này chính là vì đợi Càn Khôn để giao lại Thiên Tinh Giới, lúc này nhiệm vụ hoàn thành, y cần tiếp tục đi Hỗn Độn thế giới du lịch lần nữa.

Sau đó lại phản hồi Hồng Hoang cũng không muộn, hoặc là đi các thế giới khác cũng được.

Càn Khôn nghe vậy gật đầu, đối với tình huống lúc này của Hắc Li Đạo Nhân, hắn chút nào không lo lắng, dù sao y cũng sắp bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn.

Chờ sau khi đặt chân đến viên mãn chi cảnh, ở trong Hỗn Độn thế giới cũng hiếm có tồn tại nào có thể trực tiếp thương tổn được y.

Hai người nhìn nhau cười, sau đó cùng biến mất tại chỗ.

Thiên Tinh Giới bên ngoài, trong Hỗn Độn thế giới.

Hắc Li Đạo Nhân lúc này đang ở một khu vực nọ, nhìn Càn Khôn bắt đầu dung hợp hai phương thế giới, trong đôi mắt thâm thúy có đại đạo giao thoa, diễn hóa vô tận huyền diệu. "Sau lần này, tu vi của Bản tôn lại có thể tái độ thăng cấp." Hắc Li Đạo Nhân trong lòng thầm nói một tiếng, tiếp tục nhìn Càn Khôn thao túng.

Càn Khôn lúc này không biết đã hóa thành một tồn tại cao bao nhiêu vạn trượng, cho dù ở nơi rộng lớn như Hỗn Độn thế giới, lúc này nhìn lại cũng cực kỳ cao lớn, không thể nhìn thấy hết thân hình.

Càn Khôn phảng phất hóa thân một tôn vô thượng tồn tại, đang

thao túng một phương tiểu thế giới.

Chương 454

Thiên Tinh Giới vốn là đại thiên thế giới, nhưng lúc này ở trong tay Càn Khôn lại chỉ lớn bằng bàn tay, đang chậm rãi bị tế luyện trong lòng bàn tay.

Có ý chí thế giới trong tay, sau khi chưởng khống Thiên Tinh Giới, độ khó để Càn Khôn tế luyện giới này đảo lại cực kỳ nhẹ nhàng, ngắn ngủi ba vạn năm thời gian liền đã cơ bản hoàn thành.

Bước tiếp theo chính là dung hợp hai phương thế giới, đến lúc đó Càn Khôn Giới lại sẽ đạt được sự thăng tiến cực đại.

Hắn cũng có thể mượn nhờ Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải đột nhiên được thăng cấp để đạt được Tinh Thần bản nguyên, sau đó nhất cử diễn hóa ra Tinh Thần chi đạo, đến lúc đó lại nhiều thêm một đại đạo.

Cứ như vậy, Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải của Càn Khôn Giới lại có thể thăng cấp không ít, cũng trở nên càng thêm hoàn thiện, đối với việc củng cố và tráng đại Tinh Thần Quả Thụ đều có sự trợ giúp cực đại.

Trong lòng nghĩ vậy, động tác trên tay Càn Khôn vẫn tiếp tục, tay trái nâng Thiên Tinh Giới, tay phải lật một cái. "Ông!" Lúc này, Càn Khôn Giới trực tiếp được lấy ra từ trong cơ thể.

So với Thiên Tinh Giới, Càn Khôn Giới lúc này lớn gấp hai lần Thiên Tinh Giới.

Thiên Tinh Giới lúc này chỉ là khối cầu hình tròn lớn bằng một bàn tay, còn Càn Khôn Giới thì lớn bằng hai bàn tay.

Tất nhiên, đây là ở trong tay Càn Khôn mới như thế, dù sao lúc này

hắn đã hóa thân thành thân thể cao không biết bao nhiêu ức vạn dặm, thế giới ở trong tay hắn tự nhiên là như vậy.

Tuy rằng hai phương thế giới thu nhỏ không ít, nhưng trong mắt Hắc Li Đạo Nhân cũng không nhỏ. "Xem ra những năm này Bản tôn lại diễn hóa không ít đại đạo, Càn Khôn Giới càng phát ra cường hãn." Hắc Li Đạo Nhân trong mắt thần quang dũng động, trong miệng lẩm bẩm nói.

Lúc này, Càn Khôn đã tế xuất hai phương thế giới, bắt đầu sự tình dung hợp.

Dung hợp thế giới cũng không phải là chuyện dễ dàng, thời gian cần tiêu tốn cũng thập phần dài, nếu Thiên Tinh Giới không bị Càn Khôn tế luyện và chưởng khống thì lúc này phỏng chừng còn phải lâu hơn nữa.

Dù sao thế giới dung hợp lúc này chính là đại thiên thế giới, mà còn là đại thiên thế giới khá cường hãn. "Dung hợp!" Càn Khôn thần sắc nghiêm lại, trong tay đánh thủ ấn tiến vào trong hai phương thế giới, ngay sau đó liền thấy hai phương thế giới bắt đầu dần dần tương dung, đầu tiên là vách tường thế giới.

Lúc này vách tường thế giới của Thiên Tinh Giới đang bị vách tường của Càn Khôn Giới từng chút một đồng hóa, sau đó tăng lên cường độ cho vách tường Càn Khôn Giới, thăng cấp một cách chậm rãi.

Trong Hỗn Độn thế giới, sâu tại một khu vực nào đó.

Hắc Li Đạo Nhân nhìn vách tường thế giới của Thiên Tinh Giới đang bị đồng hóa từng chút một, vách tường của Càn Khôn Giới đang từng chút một thăng cấp, hài lòng gật đầu.

Như vậy là bước đầu tiên đã thành công, tiếp theo là hoàn toàn

đồng hóa vách tường Thiên Tinh Giới, sau đó dung hợp đại lục, thiên địa quy tắc, đại đạo pháp tắc của hai phương thế giới.

Đây là một quá trình khá dài, cho dù hai phương thế giới đều thuộc về Càn Khôn, nhưng Thiên Tinh Giới lúc này cũng không phải đại thiên thế giới bình thường, cho nên dung hợp cũng sẽ không quá nhanh.

Bất quá Càn Khôn cũng không để ý cái thời gian này.

Lúc này từ từ thao túng hai phương thế giới dung hợp, vách tường thế giới đồng hóa, trong ngắn ngủi ba vạn năm gian đã có sáu thành hoàn thành đồng hóa.

Ý chí thế giới cũng bị dung nhập vào trong Càn Khôn Giới, bị ý chí của Càn Khôn Giới (vốn do bản nguyên ý chí của Càn Khôn hóa thành) hấp thu, sau đó tăng lên sức mạnh ý chí thế giới.

Vách tường Càn Khôn Giới lúc này cũng đang không ngừng tráng đại, thiên địa quy tắc và đại đạo pháp tắc của Thiên Tinh Giới không ngừng dung hợp vào trong Càn Khôn Giới.

Sau đó là đại lục cũng đang từng chút một dung hợp.

Sự dung hợp như vậy đối với hai phương thế giới mà nói đều có không ít chỗ tốt.

Càn Khôn Giới có thể làm cho thế giới lần nữa tấn thăng, hướng về tầng thứ cao hơn mà tiến lên, từ đó làm cho sinh linh trong đó đạt được chỗ tốt, ví dụ như giới hạn tu vi lần nữa được nâng cao.

Ví dụ như linh khí thế giới cùng thiên địa quy tắc, đại đạo pháp tắc càng thêm hoàn thiện, pháp tắc cùng quy tắc có thể lĩnh ngộ càng thêm tăng nhiều, vân vân.

Đối với sinh linh trong Thiên Tinh Giới mà nói, chỗ tốt đạt được đảo lại cũng giống như sinh linh Càn Khôn Giới, quan trọng nhất là

giới hạn tu vi sẽ không còn bị vây khốn ở một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nữa, mà một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia cũng có thể đạt được trình độ cao hơn.

Đến những sinh linh khác cũng có thể tu luyện phương pháp tu luyện ngoài Tinh Thần chi đạo, đối với đại đạo lĩnh ngộ, đối với thiên địa quy tắc lĩnh ngộ đều có thể tăng lên thật lớn.

Đối với sinh linh Thiên Tinh Giới mà nói, đây là cơ hội cực kỳ khó được.

Lúc này sau khi bắt đầu dung hợp, sinh linh hai phương thế giới liền đã phát giác, sau đó song phương bắt đầu dung hợp, dù sao lúc này đại lục đã bắt đầu dung hợp cùng một chỗ, sinh linh tự nhiên cũng như thế.

Thời gian lặng yên trôi qua, trong nháy mắt liền đã năm vạn năm.

Lúc này, hai phương thế giới triệt để dung hợp cùng một chỗ.

Càn Khôn trong tay đánh vào một cái pháp quyết cuối cùng, sau đó liền thấy Càn Khôn Giới từ từ bay lên, trán phóng ra vạn thiên thần quang.

Từng trận khí tức thế giới hạo hãn cuốn tới, kích động vô tận khu vực Hỗn Độn, hình thành những dải chân không.

Hắc Li Đạo Nhân thấy thế, trên mặt nổi lên một tia mỉm cười: "Càn Khôn Giới lại thăng cấp không ít..." Từ khí tức thế giới của Càn Khôn Giới lúc này xem xét, Hắc Li Đạo Nhân hiểu rõ đại khái đã tấn thăng đến vị trí nào, tuy rằng cự ly so với tầng thứ của Hồng Hoang thế giới còn kém mấy trăm đạo đại đạo diễn hóa.

Nhưng lúc này sau khi dung hợp Thiên Tinh Giới, vô luận là vách tường thế giới, ý chí thế giới, hay là thiên địa quy tắc cùng đại đạo pháp tắc, diện tích thế giới các loại đều tăng lên biên độ lớn. "Dưới

tình huống của Bản tôn như vậy, phỏng chừng sẽ không quá lâu là có thể bễ mỹ Hồng Hoang thế giới." Hắc Li Đạo Nhân thần sắc bình tĩnh nhìn Càn Khôn đang dùng hai tay thao túng Càn Khôn Giới, trong lòng thầm nói một câu.

Cùng lúc đó, Càn Khôn lúc này trong tay nâng Càn Khôn Giới vừa lần nữa tấn thăng, trên mặt nổi lên một tia ý cười, Càn Khôn Giới rốt cuộc lại lần nữa tấn thăng.

Tuy rằng cự ly so với trình độ kia của Hồng Hoang thế giới còn thập phần xa xôi, nhưng mỗi một điểm tấn thăng lúc này đều thập phần khó được, dù sao thế giới tấn thăng cũng không đơn giản chỉ là khuếch đại diện tích mà thôi.

Cường độ vách tường thế giới, sự lớn mạnh của ý chí thế giới, thiên địa quy tắc cùng đại đạo pháp tắc...

đều là nhân tố quan trọng.

Lúc này Càn Khôn Giới sau khi dung hợp Thiên Tinh Giới thì các nhân tố này đều tăng lên biên độ lớn, chính vì như thế mới khiến cho Càn Khôn Giới thăng cấp không ít.

Càn Khôn nhìn Càn Khôn Giới trong tay, trong đôi mắt tràn ngập thất thải thần quang rực rỡ, sau đó tâm thần khẽ động, trầm nhập vào trong đó, bắt đầu quan sát.

Trong Càn Khôn Giới.

Tâm thần Càn Khôn huyễn hóa thành hình người, đi một vòng trong Càn Khôn Giới, sau đó hài lòng gật đầu. "Đại đạo pháp tắc càng thêm hoàn thiện, thiên địa quy tắc vận chuyển càng thêm nhanh chóng..." "Diện tích tăng trưởng không dưới một phương đại thiên thế giới, trong lúc khuếch trương, vùng Tứ Hải cũng tăng trưởng không ít..." "Cường độ vách tường thế giới so với Hồng Hoang đều sẽ không

kém quá xa..." "Ý chí thế giới tăng lên, đối với phương diện phòng ngự, phương diện chưởng khống thế giới đều có sự thăng tiến cực đại..." Càn Khôn sau khi xem xong biến hóa của Càn Khôn Giới liền gật đầu nói.

Chương 455

Những sự thăng cấp này đều là quan trọng nhất, cũng quan hệ đến sự biến hóa của thế giới, cho nên cũng là mấy điểm Càn Khôn coi trọng nhất, đi quan sát đầu tiên, lúc này thấy được biến hóa quả thực thập phần cao hứng.

Càn Khôn bước ra một bước, đi đến vùng trung ương, đứng dưới Càn Khôn Đỉnh, ngẩng đầu nhìn lên chín tầng trời, nơi đó tinh quang rực rỡ, tinh lực hạo hãn của Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải. "Chu Thiên Tinh Thần biến hóa đảo lại nằm ngoài dự liệu của bần đạo, trình độ như vậy so với Hồng Hoang đều chênh lệch không lớn, đối với sinh linh vốn có của Thiên Tinh Giới quả thực có không ít chỗ tốt." Càn Khôn nhìn Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, trong miệng khẽ cười nói.

Tinh Thần chi lực hạo hãn như vậy đối với sinh linh vốn có của Thiên Tinh Giới mà nói, Tinh Thần chi lực có thể hấp thu, có thể dẫn động càng thêm sung túc.

Tu vi cũng sẽ bởi vì nguyên nhân tinh lực tăng nhiều mà thăng cấp nhanh hơn.

Bởi vì sau khi dung hợp Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải của Thiên Tinh Giới, Tinh Thần Quả Thụ trong Tinh Thần Đại Hải vốn có của Càn Khôn Giới lúc này lại tráng đại vài phần, ổn định không ít khu vực tinh thần.

Tinh Thần Quả Thụ cắm rễ vào Tinh Thần Đại Hải, đối với việc củng cố Tinh Thần Đại Hải có tác dụng cực đại, lúc này thăng cấp cùng tráng đại xác thực đối với Tinh Thần Đại Hải có tác dụng không nhỏ.

Chờ hai cái lại lần nữa thăng cấp một phen, phỏng chừng so với Tinh Thần Đại Hải của Hồng Hoang cũng không thua kém bao nhiêu.

Đến lúc đó, phỏng chừng Càn Khôn Giới lại có thể tái độ thăng cấp một phen.

Tin tưởng thế giới này sẽ không còn quá lâu nữa.

Càn Khôn Giới, vùng trung ương.

Càn Khôn nhìn Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, trong lòng ý niệm ngàn chuyển.

Mấy giây sau, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, thật sâu nhìn thoáng qua Tinh Thần Đại Hải, trong miệng lẩm bẩm nói: "Tinh Thần chi đạo, cũng là lúc diễn hóa ra rồi..." Đối với lĩnh ngộ Tinh Thần chi đạo, cự ly diễn hóa đạo này vốn liền không quá xa, bất quá bởi vì sau khi thôi diễn xong công pháp cho Nhân tộc, Càn Khôn đối với việc tham ngộ Tinh Thần chi đạo liền không để tâm quá nhiều mà thôi.

Sau đó vì duyên cớ của đại đạo khác nên lại đem nó tạm thời gác lại.

Lần này bởi vì Càn Khôn Giới tấn thăng, các phương diện đều đang tăng lên, Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải lại thăng cấp nhiều như vậy, tử khí liền khiến cho Tinh Thần chi đạo của Càn Khôn bắt đầu buông lỏng, giống như một giây sau liền muốn diễn hóa ra vậy.

Lúc này là thời cơ tốt nhất, không cần tốn hao quá nhiều thời gian liền có thể diễn hóa, cơ hội như vậy cũng không nhiều, Càn Khôn tự nhiên sẽ không buông tha.

Ánh mắt dừng lại một lát trên Tinh Thần Quả Thụ trong Tinh Thần Đại Hải, Càn Khôn chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó trực tiếp ngồi xếp bằng dưới Càn Khôn Đỉnh, bắt đầu tham ngộ một tia Tinh Thần chi đạo cuối cùng. "Ông!" Trên đỉnh đầu, khánh vân hiện ra,

trong đó có một đại đạo hiển hiện, tản ra từng trận quang mang rực rỡ, dưới sự chiếu rọi của vô tận tinh mang kia, cả khánh vân đều sáng lên.

Quanh thân Càn Khôn bao phủ một tầng Tinh Thần quang mang nhàn nhạt, đem toàn thân bao bọc vào trong đó, khí tức Tinh Thần nồng đậm tinh thuần tràn ngập ra, từng tia pháp tắc Tinh Thần chi đạo tụ lại, dẫn động Tinh Thần chi lực. "Hưu!" Lúc này, một đạo Tinh Thần quang trụ từ trên chín tầng trời chiếu rọi xuống, rơi vào trên người Càn Khôn, một cỗ khí tức Tinh Thần càng thêm hạo hãn từ trên người Càn Khôn cuốn tới, Tinh Thần chi lực bàng đại bị hấp thu. "Ông!" Lúc này, Tinh Thần Quả Thụ trong Tinh Thần Đại Hải nhẹ nhàng chấn động, ngay sau đó liền thấy tất cả Tinh Thần quả thực hóa thành Tinh Thần bản nguyên, sau đó cuốn theo Tinh Thần chi lực bàng đại hạo hãn, trực tiếp hạ xuống trên người Càn Khôn. "Oanh!" Đột nhiên, một cỗ khí tức Tinh Thần khủng bố cực điểm từ trên người Càn Khôn tản mát ra, ngay sau đó liền thấy hắn từ từ bay lên, huyền phù tại giữa không trung, bao phủ trong thần sắc hạo hãn tinh quang, lúc này tản phát ra phương viên vạn ức dặm.

Phiến thiên địa nơi Càn Khôn đang ở toàn bộ bị Tinh Thần chi quang nhiễm, thế nhưng áp đảo cả quang huy nhật nguyệt, quang mang chói mắt đâm vào khiến vô số sinh linh mở không ra mắt.

Tâm thần Càn Khôn lúc này toàn bộ đắm chìm tại tham ngộ bước cuối cùng của Tinh Thần chi đạo, về phần sự tình phát sinh bên ngoài lúc này đều không ở trong suy tính của hắn.

Tinh Thần chi quang trên người không ngừng bị hấp thu vào trong thân thể, Tinh Thần bản nguyên do Tinh Thần quả thực biến thành kia đối với Càn Khôn lúc này có chút trợ giúp.

Tại trên việc tham ngộ Tinh Thần chi đạo, lúc này trở nên càng

thêm rõ ràng vài phần, lĩnh ngộ cũng nhanh hơn không ít. "Đông!" Đột nhiên, trong thức hải của Càn Khôn bỗng truyền đến một đạo tiếng chuông đại đạo vang lên, lúc này hết thảy đại đạo chi âm trong thức hải toàn bộ lắng xuống.

Trong đôi mắt tràn ngập Tinh Thần chi quang rực rỡ, tay khẽ động, vô tận đại đạo pháp tắc của Tinh Thần chi đạo không ngừng tụ lại, lại dẫn động không ít Tinh Thần chi lực.

Tùy ý huy động, lúc này vô số ngôi sao trong Tinh Thần Đại Hải bị di dời, nhẹ nhàng chộp một cái, một ngôi sao bàng đại nhất thời bị bắt vào trong tay.

Với sự chưởng khống Tinh Thần chi đạo lúc này, hắn có thể dễ dàng làm ra thay đổi đối với Tinh Thần Đại Hải. "Đến lúc rồi..." Càn Khôn ngẩng đầu, nhìn về phía Tinh Thần Đại Hải, trong miệng lẩm bẩm một câu.

Đại đạo pháp tắc đã ngộ thấu, thời cơ diễn hóa chính là lúc này, đã không cần chờ đợi nữa. "Tinh Thần chi đạo!" Càn Khôn trong miệng khẽ niệm một tiếng, phảng phất ẩn chứa thiên hiến, lúc này trên đỉnh đầu, vô số tinh mang lấp lóe, khí tức Tinh Thần hạo hãn cuốn ra.

Theo tinh mang hiện ra trên đỉnh đầu, trong Tinh Thần Đại Hải dấy lên từng trận Tinh Thần phong bạo, không ngừng cuốn tới.

Lúc này, tinh mang trên đỉnh đầu cùng Tinh Thần chi lực dần dần ngưng tụ, sau đó không ngừng diễn hóa, cỗ khí tức Tinh Thần kia càng phát ra hạo hãn.

Đột nhiên, bốn phía không ngừng dũng hiện ra pháp tắc Tinh Thần chi đạo, quanh quẩn trên dưới quanh thân, sau đó dần dần diễn hóa ra một con đường đen kịt, chính là Tinh Thần chi đạo.

Trên Tinh Thần chi đạo bao phủ một tầng Tinh Thần chi quang

rực rỡ, hoảng như một dải Ngân Hà vắt ngang qua. "Oanh!" Đột nhiên, một cỗ đại đạo khí tức hạo hãn từ trên dải Ngân Hà bộc phát ra, bao phủ cả Càn Khôn Giới, tinh mang cùng Tinh Thần chi lực trong đó không ngừng diễn hóa, đại đạo pháp tắc tung hoành giao thoa.

Dải Ngân Hà lúc này đã diễn hóa đến tình trạng diễn đạo, khí tức Tinh Thần kích động đi, phảng phất chạm đến tận cùng đại đạo, lúc này chính là thời cơ. "Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh!" Càn Khôn thấy thế, trong tay kết xuất mấy cái thủ ấn huyền ảo tối nghĩa, sau đó đánh vào trong dải Ngân Hà kia.

Làm xong hết thảy, hắn thần sắc nghiêm lại, ngẩng đầu nhìn lên chín tầng trời, trong miệng khẽ quát một câu. "Oanh!" Thoại âm chưa rơi xuống, trên chín tầng trời truyền đến một tiếng nổ vang, Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh hiện ra, vắt ngang trong chín tầng trời. "Tinh Thần chi đạo, đi!" Đột nhiên, Càn Khôn khẽ quát một tiếng, bên cạnh người, Tinh Thần chi đạo tinh quang rực rỡ hoảng như Ngân Hà kia đột nhiên bay lên, vắt ngang vô tận hư không.

Tức thì liền thấy Tinh Thần chi đạo trùng điệp lên trên Tinh Thần đại đạo của Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh. "Oanh long long!!!" Khi Tinh Thần chi đạo như Ngân Hà do bản thân Càn Khôn diễn hóa cùng Tinh Thần đại đạo trong Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh trên chín tầng trời trùng điệp vào nhau, trên Tinh Thần đại đạo liền truyền đến một trận chấn động nhẹ, sau đó liền có một trận cự hưởng truyền đến. "Oanh!" Tiếng vang lớn chấn triệt chín tầng trời, sau đó liền thấy trong Tinh Thần đại đạo, tinh mang bỗng nhiên vọt cao vạn trượng, khí tức bao phủ nửa bầu trời, từng trận khí tức Tinh Thần tinh thuần kia gần như bao phủ cả Càn Khôn Giới.

Lúc này, sinh linh vốn có của Thiên Tinh Giới mượn nhờ điều này tu vi thăng cấp, bản thân cũng đạt được không ít chỗ tốt, dưới sự cần cù tu luyện lại sẽ đạt được tấn thăng.

Dần dần, chỉ thấy trên Tinh Thần đại đạo hư ảnh kia bắt đầu từ từ ngưng thực.

Theo Tinh Thần đại đạo ngưng thực, lúc này trong Càn Khôn Giới cũng đang dần dần bổ toàn đạo này.

Chương 456

Chỉ cần hoàn thành ngưng thực Tinh Thần đại đạo, Tinh Thần chi đạo của Càn Khôn Giới sẽ hoàn toàn bổ toàn, đến lúc đó liền lại nhiều thêm một đại đạo.

Càn Khôn Giới cũng sẽ trở nên càng thêm hoàn thiện, càng thêm cường hãn.

Càn Khôn Giới, trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Theo Tinh Thần đại đạo lúc này không ngừng ngưng thực, Tinh Thần phong bạo trong Tinh Thần Đại Hải nhất thời cuốn khắp cả Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, vô tận Tinh Thần chi lực không ngừng vỗ đánh.

Tinh Thần Quả Thụ lúc này hoảng như một chiếc thuyền con trong biển rộng sóng gió, không ngừng lay động trong Tinh Thần phong bạo khủng bố, nhưng mỗi một lần lay động đều có một đạo Tinh Thần chi quang rực rỡ từ trên Tinh Thần Quả Thụ tản mát ra.

Mỗi một lần Tinh Thần chi quang tản mát, Tinh Thần phong bạo liền sẽ lắng lại vài phần, nhưng cỗ khí tức Tinh Thần kia lại càng thêm hạo hãn tinh thuần.

Cũng không biết qua bao lâu, lúc này hết thảy trong Tinh Thần Đại Hải lại đều lắng xuống, chỉ là trong Tinh Thần chi quang hạo hãn kia, lúc này càng thêm rực rỡ vài phần, khí tức Tinh Thần càng thêm tinh thuần vài phần.

Càn Khôn nhìn thoáng qua, hài lòng gật đầu.

Lúc này Tinh Thần chi đạo trong Càn Khôn Giới đã hoàn toàn bổ toàn, lại nhiều thêm một đại đạo, trở nên càng thêm hoàn thiện.

Lúc này, Tinh Thần đại đạo ngưng thực đã hoàn thành. "Oanh!!" Đột nhiên, chỉ thấy trong Tinh Thần đại đạo truyền đến một đạo thanh âm oanh minh, ngay sau đó liền thấy cỗ khí tức Tinh Thần nồng đậm tinh thuần kia nhất thời hồi súc vào trong đại đạo hư ảnh, sau đó dung hợp nhập vào trong Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh. "Oanh!" Đại đạo hồi quy, lại một cỗ đại đạo khí tức hạo hãn tản mát ra trên Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh.

Trên Tinh Thần đại đạo, tinh quang rực rỡ, đạo vận lưu chuyển, ở trong Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh hiển đến cực kỳ nổi bật, bởi vì lúc này Tinh Thần chi đạo vẫn như cũ rực rỡ như Ngân Hà. "Ông!" Lúc này, cư ngụ tại trung ương Tam Thiên Đại Đạo là Càn Khôn Đại Đạo, bên trên quang mang càng thêm rực rỡ vài phần, đại đạo khí tức so với trước đó cũng càng thêm nồng đậm cùng hạo hãn.

Không chỉ có như thế, lúc này trên Càn Khôn Đại Đạo bắt đầu không ngừng ngưng thực diễn hóa, lại có dấu hiệu muốn tấn thăng.

Thấy thế, trên mặt Càn Khôn nổi lên một tia mỉm cười, đối với kết quả này thập phần hài lòng.

Càn Khôn cẩn thận quan sát một lát trên Càn Khôn Đại Đạo, trong tay nhàn nhạt vung lên, ngay sau đó liền thấy Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh hoá thành một đạo lưu quang, độn nhập vào trong chín tầng trời, biến mất không thấy.

Làm xong hết thảy, Càn Khôn liền lần nữa tham ngộ một phen Tinh Thần chi đạo, lại hấp thu Tinh Thần chi lực.

Như thế, lại qua vạn năm thời gian, tâm thần Càn Khôn hồi quy bản thể.

Bên ngoài, trong Hỗn Độn thế giới.

Quang mang trong đôi mắt Càn Khôn dần dần rút đi, lần nữa hồi

quy thanh triệt thấy đáy, ánh chiếu thiên địa thương khung, trên mặt lộ ra một nụ cười hài lòng, tay khẽ động, thu Càn Khôn Giới lại. "Ông!" Hỗn Độn hư không nhẹ nhàng chấn động, ngay sau đó liền thấy một đạo quang mang lóe lên, khi nhìn lại thì Càn Khôn đã khôi phục bộ dáng ban đầu.

Trên người không có chút khí tức nào, nhưng không gian Hỗn Độn bốn phía xác thực không ngừng vặn vẹo, phảng phất không cách nào thừa nhận hắn hàng lâm, cảm giác mang lại cho Hắc Li Đạo Nhân cũng có áp lực cực đại. "Chúc mừng Bản tôn tái diễn nhất đạo..." Hắc Li Đạo Nhân nhìn hắn, mỉm cười chúc mừng nói.

Bản tôn tu vi tiến thêm, làm ác thi của Càn Khôn là Hắc Li Đạo Nhân, lúc này tu vi cũng có chút buông lỏng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng mấy vạn năm gần đây hắn là có thể đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn.

Càn Khôn nghe vậy cười cười, sau đó nhìn y nói: "Tu vi của ngươi đã ở biên duyên đột phá, không lâu sau liền có thể bước vào viên mãn chi cảnh." Nghe vậy, Hắc Li Đạo Nhân gật đầu, y hiểu rõ tình huống của mình.

Ngừng lại một chút, y tiếp tục nói: "Đoạn thời gian này, ta dự tính tiếp tục đi về phía trước, thuận tiện tôi luyện tình huống thân thể bản thân, tin tưởng sẽ nhanh chóng tấn thăng." Càn Khôn gật đầu, nói: "Ân, trong lòng có tính toán thì cứ đi làm đi, nếu có sự tình gì liền liên hệ ta, ta tự sẽ nhanh chóng chạy đến." "Ta đã hiểu!" Hắc Li Đạo Nhân gật đầu, nói một câu, ngay sau đó hắc mang lóe lên, biến mất trước mặt Càn Khôn.

Càn Khôn nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Trong Hỗn Độn thế giới có không ít thế giới, tuy rằng đẳng cấp

thế giới cao thấp bất đồng, nhưng nếu thích hợp, Càn Khôn đảo lại không ngại đem dung hợp vào trong Càn Khôn Giới.

Những thứ này đều là cơ hội tráng đại Càn Khôn Giới, làm cho Càn Khôn Giới tấn thăng, Càn Khôn tự nhiên sẽ không buông tha.

Càn Khôn lúc này tâm thần chia làm hai, một bên tham ngộ Càn Khôn chi đạo, một bên tìm kiếm thế giới khác trong Hỗn Độn thế giới.

Chuyển nhãn chi gian, liền lại vạn năm thời gian.

Vạn năm nay, Càn Khôn lại đi qua không ít khu vực, tuy rằng không gặp được thế giới nào khác, nhưng đảo lại cũng có không ít thu hoạch, thân thể ma thần kia lúc này lại thăng cấp vài phần.

Thân thể ma thần của Càn Khôn lúc này đã chân chính ngang hàng với tu vi, thân thể ở trình độ loại này, tồn tại đồng đẳng cấp đều khó có thể phá hoại được.

Theo Càn Khôn ước chừng, thân thể ma thần lúc này phỏng chừng gấp mười lần Hỗn Độn Ma Thần kiếp trước, xác thực thập phần cường hãn.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, trong Hỗn Độn thế giới lúc này, Hỗn Độn chi khí khó có thể tạo thành thương tổn đối với thân thể hắn, bất quá dưới sự cọ rửa không ngừng của Hỗn Độn chi khí, cũng có chút thăng cấp, chỉ là nhỏ đến khó có thể phát giác mà thôi.

Bất quá nếu thời gian dài lâu thì có thể nhìn ra được.

Càn Khôn sau khi hiểu rõ tình huống thân thể của mình một phen, liền tìm một phương hướng khác, tiếp tục đi về phía trước.

Đi một lần liền lại là ba vạn năm thời gian.

Ba vạn năm nay Càn Khôn tìm được ba cái thế giới, đối với hắn mà nói xác thực không dễ dàng, dù sao thế giới quá phân tán, muốn tìm

xác thực không dễ.

Ba cái thế giới này chỉ có một cái trung thiên thế giới, hai cái thế giới còn lại thì là tiểu thiên thế giới.

Tuy rằng đẳng cấp thế giới không mạnh, nhưng có thể khuếch đại diện tích Càn Khôn Giới, làm cho Càn Khôn Giới lần nữa khuếch trương, thiên địa củng cố cũng có chút chỗ tốt.

Hơn nữa diện tích thế giới khuếch đại, ý chí thế giới thời gian lâu dài cũng sẽ tấn thăng.

Cho nên Càn Khôn sau khi tìm được ba phương thế giới cũng không có chút do dự nào, trực tiếp đem dung hợp tiến nhập vào trong Càn Khôn Giới, tăng lên diện tích đại lục cùng ý chí thế giới của Càn Khôn Giới.

Sau khi dung hợp ba phương thế giới, Càn Khôn liền lại lần nữa đi về phía trước, con đường Càn Khôn Giới tấn thăng cũng là con đường tu vi bản thân Càn Khôn tấn thăng, Càn Khôn cần phải tiếp tục đi xuống.

Hỗn Độn thế giới, sâu tại một khu vực nọ.

Từ sau khi dung hợp ba phương thế giới, Càn Khôn đã đi vạn năm, đảo lại không có gặp lại thế giới nào khác.

Bất quá Càn Khôn chi đạo của bản thân đảo lại thăng cấp vài phần, đối với lĩnh ngộ Càn Khôn chi đạo lại càng thêm tinh thâm, lúc này cự ly Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ chi cảnh cũng càng thêm tới gần. "Trong phiến khu vực Hỗn Độn này xem ra khó có thế giới xuất hiện..." Càn Khôn một đường đi tới, không có cảm thụ được chút khí tức thế giới nào, tình huống này giống như đúc với tình huống gặp phải trước đó, cho nên sau khi đổi một phương hướng mới gặp được ba phương thế giới.

Chương 457

Tình huống lúc này và trước đó tương đồng, cho nên Càn Khôn đang cân nhắc có nên đổi một phương hướng tiếp tục đi về phía trước hay không. "Ông!" Đột nhiên, trong lòng Càn Khôn dừng lại, dưới chân cũng ngừng lại.

Nhìn về một phương hướng nào đó của Hỗn Độn thế giới, trên mặt lộ ra một tia ý cười vui mừng, mở miệng nói: "Hắc Li rốt cuộc đã tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn chi cảnh..." "Tuy rằng đối với Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên là một cái hồng câu khó có thể vượt qua, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội, truy đuổi đại đạo là quyền lực của tất cả sinh linh, ác thi cũng không phải không có cơ hội.

Xem Hắc Li cuối cùng có thể đi đến tình trạng nào, sẽ không làm cho bần đạo thất vọng." Càn Khôn trong miệng khẽ cười nói, thần quang trong mắt tựa hồ càng thêm rực rỡ, sau đó thu hồi ánh mắt, tìm một phương hướng khác, dưới chân khẽ động, lần nữa đi về phía trước.

Trong mang mang Hỗn Độn thế giới.

Đi lại trong Hỗn Độn thế giới gần như có thể quên đi thời gian, quên đi không gian, chỉ có mang mang Hỗn Độn chi khí, những thứ khác hiếm có cái gì để Càn Khôn tìm kiếm.

Nếu muốn tìm, trừ bỏ thế giới ra thì chỉ có Hỗn Độn Ngoan Thạch là sản vật Hỗn Độn mà Càn Khôn tìm kiếm nhiều nhất.

Về phần những thứ khác, xác thực không có nhìn thấy.

Bất quá đối với những cái này, Càn Khôn đảo lại cũng không thèm để ý, dù sao mục tiêu lớn nhất hắn đặt ở trên những thế giới trong

Hỗn Độn, những cái khác chỉ là thuận đường mà thôi.

Có thì thu lấy, có thể tăng cường thực lực bản thân, không có thì cũng là vấn đề cơ duyên.

Cho nên Càn Khôn cũng chưa tại vấn đề này thượng rối rắm, chỉ một đường đi về phía trước tìm kiếm thế giới.

Tuy rằng tạm thời chưa tìm kiếm được thế giới mới, nhưng Càn Khôn tin tưởng phương hướng lúc này hắn đi là đúng, người tu hành luôn có thể cảm tri trước.

Lúc này Càn Khôn liền có cảm giác như vậy, phương hướng hắn đi là đúng.

Có lẽ, không xa nữa.

Chuyển nhãn chi gian, liền lại mấy vạn năm thời gian.

Càn Khôn lúc này không biết đã đi bao xa, chỉ biết là tốc độ của hắn đang tăng lên, bởi vì ẩn ẩn cảm nhận được khí tức thế giới.

Tuy rằng cách nhau không biết bao nhiêu ức triệu dặm, nhưng lấy tu vi Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong của Càn Khôn lúc này, khu vực có thể cảm ứng xác thực cực kỳ khủng bố.

Cho dù khí tức thế giới bởi vì cự ly quá xa mà thập phần yếu ớt, nhưng Càn Khôn vẫn như cũ cảm nhận được, cho nên tốc độ nhanh hơn không ít, trực tiếp hướng về phương thế giới kia.

Khí tức thế giới có thể bị Càn Khôn cảm ứng được ở khoảng cách xa như vậy, chứng minh đẳng cấp phương thế giới này cũng sẽ không quá yếu, ít nhất đều ở trên trung thiên thế giới, đại khái suất là đại thiên thế giới.

Càn Khôn trong lòng nghĩ, nhanh chóng hướng về phương thế giới này, hoành độ Hỗn Độn hư không, trong ngắn ngủi vài giây, Càn Khôn

không biết đã đi bao nhiêu ức triệu dặm.

Như thế, vài ngày sau, Càn Khôn rốt cuộc đã đến nơi cách phương thế giới này không xa. "Thật đúng là một phương đại thiên thế giới..." Càn Khôn nhìn phương thế giới này, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

Tuy rằng phương đại thiên thế giới này không cách nào so sánh với Thiên Tinh Giới trước đó, nhưng phương thế giới này dù sao cũng là đại thiên thế giới, tái như thế nào cũng sẽ không quá kém.

Càn Khôn trong lòng suy nghĩ, thân hình khẽ động, khi xuất hiện lần nữa cũng đã xuất hiện ở chỗ vách tường thế giới, sau đó trực tiếp độn nhập vào trong đó, kích khởi từng đạo gợn sóng.

Trên Thần Châu Đại Địa.

Càn Khôn chậm rãi hạ xuống, lấy tu vi của hắn, sinh linh giới này căn bản không cách nào phát hiện hắn. "Thần Châu Đại Địa, đảo lại có chút giống Hạ Vũ phân chia Cửu Châu..." Càn Khôn rơi xuống trên đại lục tên là Thần Châu Đại Địa, thần thức quét qua liền đã có hiểu biết đại khái.

Nơi này xác thực có chút tương tự với vùng Cửu Châu của Nhân tộc Hồng Hoang, nhưng lại có chút bất đồng, đó là Cửu Châu nơi này muốn nhỏ hơn, hơn nữa sinh linh và Nhân tộc trong đó đều khá yếu nhỏ.

Đúng vậy, nơi này cũng có Nhân tộc, chỉ là tu vi không quá cao mà thôi.

Trong phương thế giới này, trừ bỏ Thần Châu Đại Địa ra còn có một nơi tên là Tiểu Tiên Đạo đại lục, tu vi so với Thần Châu Đại Địa lại càng yếu hơn.

Tại nơi Tiểu Tiên Đạo kia, tu vi cao nhất đều không có vượt qua Kim Tiên chi cảnh, xác thực thấp đến đáng sợ.

Về phần phương pháp tu luyện trong thế giới lần này đều có chỗ tương tự với sinh linh trong Hồng Hoang và Càn Khôn Giới, về cơ bản đều có thể đọc lướt qua, chỉ bất quá đều không quá mạnh, dù sao hạn chế còn tại đó.

Ánh mắt Càn Khôn quét thật sâu một cái trên Tiểu Tiên Đạo kia xong mới thu hồi ánh mắt, không có phát hiện có gì dị thường và kỳ lạ, cho nên liền cũng không hề chú ý.

Càn Khôn vừa muốn động thân lại phát giác trên Thần Châu Đại Địa có một chỗ sơn mạch có chút dị động. "Ân?!

Chẳng lẽ bần đạo đến dẫn động dị động, đảo lại có bảo vật muốn hiện thế?" Càn Khôn trong lòng nghĩ, mặc kệ là nguyên nhân gì, dự tính đi xem. "Oanh!" Cùng lúc đó, trong dãy núi kia, một đạo cầu vồng phóng lên tận trời, xuyên thủng thiên địa, khí tức khủng bố bao phủ cả Thần Châu Đại Địa, dẫn tới vô số cường giả chú ý.

Nhất thời, phân phân hướng về nơi này bay lượn.

Vài ngày sau, tin tức Tiên phủ hiện thế liền không đi mà chạy.

Biết được tin tức, liền có vô số tu sĩ hướng về nơi này chạy tới, dù sao đây chính là Tiên phủ hiện thế, trong đó tuy có không ít nguy hiểm nhưng là cùng tồn tại với cơ hội.

Nếu có thể ở trong đó đạt được chỗ tốt, vậy tu vi ít nhất đều có thể thăng cấp không ít.

Nếu có thể đạt được cơ duyên to lớn, đạt được truyền thừa của chủ nhân Tiên phủ, như vậy ngày sau vấn đỉnh cảnh giới kia cũng không phải là sự tình không có khả năng.

Bởi vậy, lúc này khi tin tức vừa tản phát ra, vô số tu sĩ đổ xô tới, đều muốn ở trong Tiên phủ đạt được một ít chỗ tốt, nhưng đến tột cùng ai có thể đạt được còn phải xem cơ duyên mỗi người.

Thần Châu Đại Địa, trong một dãy núi nọ. "Ông!" Hư không chấn động, ngay sau đó liền có một đạo thân ảnh chậm rãi hiện ra, chính là Càn Khôn.

Càn Khôn là người đến nơi này đầu tiên, tuy rằng chướng mắt tòa Tiên phủ này, nhưng cũng là đến xem xét tình huống cường giả giới này.

Tòa Tiên phủ sắp hiện thế này phẩm giai không thấp hơn trình độ hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tuy rằng tại giới này là khó được, nhưng trong mắt Càn Khôn xác thực không ra gì.

Dù sao linh bảo và bảo vật trong tay Càn Khôn đều phải vượt xa sinh linh giới này, tòa Tiên phủ này đều xa xa không bằng linh bảo trong tay Càn Khôn.

Không nói đến Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh, tùy tiện lấy ra một kiện linh bảo đều không chỉ là tầng thứ hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chương 458

Cho dù Càn Khôn lợi dụng Càn Khôn Đỉnh tái luyện chế một kiện linh bảo, đều sẽ ở trình độ thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đến cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Dù sao Càn Khôn lúc này tu vi cao, dược liệu luyện chế lại thập phần trân quý và khó được.

Phải biết rằng khi luyện chế linh bảo, sau khi gia nhập Hỗn Độn Ngoan Thạch, linh bảo luyện chế ra sẽ có sự thăng tiến khá lớn, vô luận cường độ hay phẩm cấp đều như thế.

Trong tay Càn Khôn có hảo mấy tòa núi nhỏ Hỗn Độn Ngoan Thạch, nếu lợi dụng nó luyện chế linh bảo, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều có khả năng rất lớn.

Chỉ là linh bảo trong tay Càn Khôn không ít, không cần tái hành luyện chế mà thôi.

Càn Khôn cẩn thận quét qua trong dãy núi này, trong miệng chậm rãi nói: "Từ tình huống như hôm nay xem xét, chủ nhân ban đầu của tòa Tiên phủ này chính là một vị tồn tại cấp bậc 'Đạo Chủ'..." Tại trong giới này, cảnh giới trước Chuẩn Thánh về cơ bản đều đại đồng tiểu dị, tuy rằng sẽ không hoàn toàn giống Hồng Hoang, thậm chí thiếu mấy cái cảnh giới, nhưng có chút cảnh giới là tương đồng.

Về phần cảnh giới sau Đại La Kim Tiên là Chuẩn Thánh, tại trong giới này tên là Đại Đế; Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh thì gọi là Đạo Chủ, cũng là tối cường giả của giới này.

Dù sao là đại thiên thế giới, có thể có một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đản sinh liền thập phần khó được, có chút đại thiên thế giới thậm chí không có tồn tại như vậy đản sinh.

Thiên Tinh Giới cũng là sau khi Hắc Li Đạo Nhân thăng cấp mới đản sinh một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cộng thêm nguyên bản Hắc Li Đạo Nhân thì có thể tính là hai vị, chỉ là thân phận song phương bất đồng mà thôi.

Một vị là sinh linh Thiên Tinh Giới, một vị thì là tồn tại chưởng khống Thiên Tinh Giới, nhưng cũng đều ở trong Thiên Tinh Giới.

Cho nên Thiên Tinh Giới sau khi thăng cấp, tại trên đẳng cấp thế giới phải vượt qua phương thế giới Thần Châu Đại Địa này.

Phương thế giới Thần Châu Đại Địa này ở trong đại thiên thế giới đều không tính là mạnh, đã mười vạn năm đều không có Đạo Chủ mới xuất hiện, chủ nhân Tiên phủ hẳn là vị Đạo Chủ cuối cùng của Thần Châu Đại Địa.

Dù sao trên Thần Châu Đại Địa đều có một ít truyền thuyết lưu lại, Càn Khôn muốn hiểu biết những sự tình này không khó. "Vị Đạo Chủ cuối cùng của Thần Châu Đại Địa..." Càn Khôn đôi mắt như trời quang, ánh chiếu thiên địa thương khung, trong miệng lẩm bẩm một câu. "Hưu!" Liền tại lúc này, trên bầu trời xẹt qua hơn hai mươi đạo lưu quang, sau đó toàn bộ hạ xuống.

Càn Khôn nhìn lại, toàn bộ đều là thanh nhất sắc Chuẩn Thánh chi cảnh, cũng chính là tồn tại Đại Đế trên Thần Châu Đại Địa, có thể có hơn hai mươi vị Đại Đế chi cảnh tồn tại cũng không yếu.

Càn Khôn dời ánh mắt khỏi những Đại Đế này, sau đó rơi vào trên thân những tu sĩ đang từ xa chạy tới nơi này, tu vi cơ bản đều ở Đại La Kim Tiên trở xuống, đảo lại không có chỗ nào xuất kỳ.

Càn Khôn chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó lần nữa rơi vào trên nơi Tiên phủ sắp hiện thế, sau đó dưới chân khẽ động, đi đến ẩn tàng ở một hư không nào đó.

Động tác của hắn đều không có vị tu sĩ nào có thể phát hiện, dù sao cảnh giới chênh lệch quá lớn.

Tại một hư không nọ. "Ông!" Trong hư không truyền đến một đạo thanh âm ông minh, ngay sau đó Càn Khôn liền chậm rãi hiện ra, nhìn tòa Tiên phủ chừng vạn trượng trước mặt đang tản ra từng trận huyền quang, trên mặt nổi lên một tia ý cười. "Thái Hư Cung!" Trên Tiên phủ có ba cái đại đạo phù lục, viết ba chữ đạo "Thái Hư Cung". "Hảo một cái Thái Hư Cung..." Càn Khôn trong miệng tán thán một câu, sau đó dưới chân khẽ động, đi đến trước Thái Hư Cung. "Oanh!" Thái Hư Cung chấn động, huyền quang đại trướng, giống như muốn ra tay đối với Càn Khôn, nhưng Càn Khôn trong tay vung lên một cái liền bình tĩnh trở lại, sau đó Càn Khôn thân hình khẽ động, tiến vào trong Thái Hư Cung.

Cùng lúc đó, tại bên ngoài.

Lúc này hào quang trùng thiên, khí tức bạo trướng, tất cả tu sĩ tại tràng đều hiểu rõ Tiên phủ sắp hiện thế.

Chẳng qua cỗ khí tức kia quá mạnh mẽ, cũng chưa chân chính hiện thế cho nên không cách nào tiến vào mà thôi.

Tình huống lúc này chỉ có thể chờ đợi trước.

Trong Thái Hư Cung.

Càn Khôn một đường đi tới, trong Thái Hư Cung cũng không có chỗ nào kỳ lạ, mấy chỗ thiên điện thu tàng pháp bảo, đan dược cùng công pháp của vị Thái Hư Đạo Chủ kia.

Những thứ này đối với tu sĩ bên ngoài xác thực có không ít chỗ tốt, nhưng đối với Càn Khôn xác thực đều quá kém, cho nên cũng lười đi mở ra mấy cái thiên điện kia, trực tiếp dùng thần thức quét qua liền rời đi. "Xem ra tại phương Thần Châu Đại Địa này, cho dù là Đạo

Chủ, trong tay cũng không có bao nhiêu đồ tốt..." Càn Khôn đạm nhiên cười, dưới chân khẽ động, đi đến trong chủ điện Thái Hư Cung.

Chủ điện đảo lại cũng không nhỏ, có thể dung nạp ngàn người đồng thời ngồi xuống đất, trong đó cũng không có bao nhiêu bài trí, trừ bỏ một phương đài cao ra liền không còn gì khác. "Xem ra cái gọi là truyền thừa Đạo Chủ liền ở chỗ này..." Ánh mắt Càn Khôn quét qua, sau đó định cách tại trên đài cao, trong miệng thản nhiên nói.

Thoại âm rơi xuống, Càn Khôn dưới chân khẽ động, khi xuất hiện lần nữa liền đã đến trước đài cao. "Ông!" Càn Khôn đôi mắt đóng mở, tràn ngập thất thải chi sắc rực rỡ, phảng phất nhìn thấu bản chất vạn vật, trực đạt nội bộ đài cao, hết thảy tầng tầng cấm chế đều như không có gì. "Hóa ra là như thế!" Sau khi nhìn một cái, trên mặt Càn Khôn nổi lên một tia mỉm cười, trong miệng chợt hiểu nói. "Không có cái gọi là truyền thừa, mà lại là đại đạo Thái Hư Đạo Chủ sở tu, bất quá đảo lại làm bần đạo ngoài ý muốn, đại đạo của Thái Hư Đạo Chủ cư nhiên là Đế Hoàng chi đạo..." Càn Khôn trong miệng mỉm cười nói, trong mắt thần quang dũng động, tự hồ đang ấp ủ cái gì.

Thái Hư Cung, trên chủ điện.

Giữa công pháp truyền thừa và đại đạo có không ít sự khác biệt, bên ngoài nói là truyền thừa, kỳ thật cũng không phải là truyền thừa, mà là đại đạo Thái Hư Đạo Chủ sở tu.

Càn Khôn cũng không nghĩ tới, đại đạo Thái Hư Đạo Chủ sở tu cư nhiên sẽ là Đế Hoàng chi đạo.

Dù sao Đế Hoàng chi đạo thì phải thân là Hoàng giả mới có thể tu luyện, cũng là nhân tố tất yếu tối thiểu khi mới bắt đầu tu luyện, nhưng trong Thần Châu Đại Địa tịnh không có truyền thuyết về việc Thái Hư Đạo Chủ là một phương Hoàng giả.

Bởi vậy, Càn Khôn cũng không nghĩ tới tình huống như vậy.

Kỳ thật cũng không trách được Thần Châu Đại Địa, dù sao thời gian kia quá xa xưa.

Tại mấy chục vạn năm trước, Thái Hư Đạo Chủ xác thực là Thánh thượng của một phương Thánh triều, chỉ bất quá sau đó bởi vì biến cố dẫn đến Thánh triều phá diệt, Thái Hư Đạo Chủ may mắn không có ngã xuống.

Về sau, tu vi đột phá tới Đại Đế liền đổi sang con đường khác, tuy rằng vẫn như cũ là Đế Hoàng chi đạo, nhưng phương pháp tu luyện không còn câu thúc ở dĩ vãng một phương Thánh triều.

Thiên hạ vi triều, lấy thiên hạ làm quốc gia, nơi nào cũng là triều đường.

Thủ đoạn đại khí phách như thế, lấy cả Thần Châu Đại Địa làm triều đường, như vậy cũng khiến cho tu vi của hắn nhanh chóng tấn thăng.

Cũng mượn nhờ điều này, Thái Hư Đạo Chủ thành công tấn thăng Đạo Chủ chi cảnh, vẫn luôn cho đến khi ngã xuống đều không có Thánh triều nào xuất hiện nữa.

Chương 459

Trừ cái đó ra cũng không có Đạo Chủ khác xuất hiện, bởi vì không ít khí vận của Thần Châu Đại Địa đều đã dùng ở trên người hắn, muốn tái xuất Đạo Chủ trong thời gian ngắn là không có khả năng.

Về phần những cái này, Thần Châu Đại Địa đều không có ghi chép, cho nên Càn Khôn không hiểu rõ đảo lại cũng bình thường.

Trong lòng Càn Khôn cũng không có suy nghĩ quá lâu, trong một tích tắc ý niệm ngàn chuyển, sau đó nhìn Đế Hoàng đại đạo trước mắt, trong đôi mắt thâm thúy lược qua một đạo tinh mang.

Một tay vỗ ra, sau khi phá khai cấm chế thủ hộ, đại thủ hướng về Đế Hoàng đại đạo chộp tới. "Oanh!" Cùng lúc đó, cả Thái Hư Cung chấn động, từng trận khí tức hạo hãn tản mát, sau đó Càn Khôn liền cảm giác tòa Thái Hư Cung này giống như phá khai hư không.

Lúc này, Thái Hư Cung chính thức hiện thế Thần Châu Đại Địa!

Bên ngoài, tất cả tu sĩ thấy Tiên phủ hiện thế, lúc này phân phân ra tay công kích đại môn Tiên phủ.

Chỉ cần đại môn vừa mở liền có thể tiến vào trong đó tìm kiếm cơ duyên.

Tuy rằng đại môn vô cùng kiên cố, phòng ngự cực mạnh, nhưng nơi này nhiều tu sĩ Đại Đế như vậy, còn có các tu sĩ khác, không lo không thể mở ra đại môn Tiên phủ, chỉ là thời gian dài ngắn mà thôi. "Oanh long long!!!" Lúc này, mấy ngàn đạo công kích lưu quang màu sắc khác nhau xẹt qua hư không, sau đó toàn bộ oanh lạc trên đại môn Tiên phủ, một chuỗi tiếng nổ vang lên, trùng kích khủng bố một trận mạnh hơn một trận.

Một lát sau, chỉ thấy quang mang phòng ngự trên đại môn Tiên phủ tựa hồ ảm đạm đi một phần.

Có hi vọng!

Thấy thế, mọi người trên mặt vui vẻ, sau đó lại lần nữa ra tay, hào vô bảo lưu công kích đại môn Tiên phủ, hi vọng mau chóng mở ra đại môn Tiên phủ, sau đó tiến vào tìm kiếm cơ duyên thăng cấp.

Tại trong Tiên phủ, trên chủ điện Thái Hư Cung.

Càn Khôn lúc này thần sắc bình tĩnh nhìn con Kim Long do Đế Hoàng đại đạo diễn hóa thành, trên mặt nổi lên một tia ý cười, nhìn như vậy thì Đế Hoàng chi đạo đảo lại bảo lưu được hoàn chỉnh.

Vừa rồi khi hắn vừa muốn bắt lấy Đế Hoàng đại đạo, Đế Hoàng đại đạo liền diễn hóa thành một con Cự Long, cuộn mình trên chủ điện, nộ thị Càn Khôn. "Ngao!" Kim Long nộ hống, sau đó một trảo hướng về Càn Khôn đánh tới, uy lực cực kỳ khủng bố.

Càn Khôn thấy thế thần sắc không thay đổi, trong tay vung lên, vô hình chi lực nhất thời đánh trở về cự trảo Kim Long.

Ngay sau đó, Càn Khôn vươn một tay, chộp một cái vào trong hư không, phảng phất hóa thành một bàn tay vô hình khổng lồ, đem hết thảy đều nắm trong tay, trong tay kia phảng phất như một cái thế giới, giam cầm tất cả.

Trong đôi mắt to lớn của Kim Long lộ ra vẻ kinh khủng, nhưng lại không cách nào thoát khỏi một phân, theo bàn tay Càn Khôn chậm rãi thu hồi, Kim Long cũng nhanh chóng biến nhỏ, vài giây sau bất quá chỉ lớn chừng một trượng. "Về!" Càn Khôn trong tay vỗ một cái, trong miệng khẽ quát.

Trong thoại âm phảng phất ẩn chứa thiên hiến, Kim Long lúc này không ngừng diễn hóa, vài giây sau liền lại trở về bộ dáng Đế Hoàng

đại đạo.

Trên kim sắc đại đạo, vô số pháp tắc Đế Hoàng giao thoa, khí tức đại đạo tinh thuần hạo hãn tràn ngập ra. "Ông!" Càn Khôn đôi mắt đóng mở, tràn ngập thất thải quang mang rực rỡ, nơi mi tâm, một cái ấn ký huyền ảo chậm rãi hiện ra. "Đế Hoàng đại đạo, hiện!" Càn Khôn trong tay kết thủ ấn, trong miệng quát khẽ một câu, sau đó đánh ra vô thượng pháp lực, trực tiếp rút Đế Hoàng chi đạo trong Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh ra. "Ông!" Một cỗ Đế Hoàng chi uy hạo hãn nhất thời tràn ngập ra, tất cả tu sĩ bên ngoài Tiên phủ đều cảm nhận được một cỗ cảm giác thần phục từ đáy lòng, phảng phất muốn quỳ bái thần phục dưới cỗ uy áp kia.

Càn Khôn trong tay chộp một cái, bắt lấy Đế Hoàng chi đạo trong Thái Hư Cung, trong đôi mắt nhanh chóng giải tích, sau đó liền thấy trong Đế Hoàng chi đạo trên tay có từng đạo đại đạo pháp tắc dần dần tiêu tán trong đó.

Những cái đó là đại đạo pháp tắc không thua gì Càn Khôn, về phần bộ phận đại đạo pháp tắc mượn nhờ tham ngộ giải tích thì toàn bộ dung nhập vào trong Đế Hoàng đại đạo của Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh.

Lúc này trên Đế Hoàng đại đạo nhanh chóng ngưng thực, trong nháy mắt vượt qua Đại La chi cảnh, Chuẩn Thánh chi cảnh, càng ngày càng tới gần Hỗn Nguyên chi cảnh. "Oanh!" Đại đạo oanh minh, Đế Hoàng chi đạo của Thái Hư Đạo Chủ triệt để tiêu tán, Đế Hoàng chi đạo của Càn Khôn chỉ kém bước cuối cùng liền có thể diễn hóa ra, hắn hài lòng gật đầu.

Trực tiếp ngồi xếp bằng xuống, tâm thần đắm chìm vào trong Càn Khôn Giới.

Tuy rằng Đế Hoàng chi đạo chỉ kém bước cuối cùng, nhưng đối

với Càn Khôn lúc này cũng không khó, thần thức trải rộng thế giới, sau đó dùng phương pháp giống như Thái Hư Đạo Chủ, lấy thế giới làm triều đường, đi ra bước cuối cùng.

Bất quá, thế giới của Càn Khôn lại lớn hơn Thần Châu Đại Địa vô số lần, quy tắc cùng pháp tắc cũng càng thêm hoàn thiện.

Trên đỉnh đầu Càn Khôn, nhân uân chi khí chậm rãi bốc lên, sau đó dần dần ngưng tụ ra một đạo thân ảnh giống hệt Càn Khôn, bước ra một bước, hóa thân vô thượng tồn tại, thân mặc kim sắc Đế Hoàng bào, trong mắt ẩn chứa thần sắc bễ nghễ thiên hạ.

Từng trận Đế Hoàng chi uy khủng bố bao phủ thế giới, vô số pháp tắc Đế Hoàng ngưng tụ trong thân thể. "Ngao!" Lúc này, Đế Hoàng đại đạo hóa thành một con kim sắc Cự Long, nộ hống một tiếng sau đó đi vào trong tôn Đế ảnh kia. "Oanh!" Lúc này, một cỗ khí tức Đế Hoàng khủng bố lần nữa cuốn tới, trên người Đế ảnh lấp lóe kim sắc quang mang, hư ảnh trên người dần dần ngưng thực.

Đây là thuộc về Đế Hoàng đại đạo ngưng thực, thuộc về đại đạo tấn thăng.

Lúc này, Đế Hoàng đại đạo rốt cuộc diễn hóa!

Trong Càn Khôn Giới.

Càn Khôn nhìn Đế ảnh lúc này hoàn toàn ngưng thực, khí tức Đế Hoàng trên người tinh thuần nồng đậm đến cực hạn, uy áp Đế Hoàng khủng bố cũng đang không ngừng tăng lên.

Càn Khôn gật đầu, sau đó một chưởng khai ra, rơi vào trên người Đế ảnh. "Bành!" Đế ảnh phá toái, trọng tân hóa thành Đế Hoàng đại đạo, huyền phù trong hư không, tản ra khí tức Đế Hoàng hạo hãn. "Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh!" Càn Khôn trong miệng quát khẽ một tiếng, ngay sau đó liền thấy trên chín tầng trời, Tam Thiên Đại Đạo

Hư Ảnh phi độn ra, vắt ngang hư không. "Đi!" Càn Khôn trong tay vung lên, Đế Hoàng đại đạo nhất thời phi độn ra, sau đó dung nhập vào trong Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh, lần nữa bổ toàn Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh. "Oanh!" Một cỗ đại đạo khí tức hạo hãn cuốn tới, lại một đạo diễn hóa, đại đạo khí tức lúc này càng phát ra tinh thuần và hạo hãn, đại đạo pháp tắc của thế giới cũng càng phát ra hoàn thiện.

Trên Đế Hoàng đại đạo kim quang lấp lóe, khí tức chấn thiên, uy áp cả thế giới.

Theo Đế Hoàng đại đạo diễn hóa ra, Càn Khôn Đại Đạo lúc này lần nữa thăng cấp, cảnh giới lần nữa xuất hiện buông lỏng, Càn Khôn ước chừng không lâu sau liền có thể bước vào Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ chi cảnh.

Càn Khôn hài lòng gật đầu, ngay sau đó trong tay vung lên, Tam Thiên Đại Đạo Hư Ảnh hoá thành một đạo lưu quang, đi vào trong chín tầng trời, biến mất không thấy.

Chương 460

Làm xong hết thảy, Càn Khôn lần nữa nhắm hai mắt lại, tiếp tục củng cố.

Như thế, trong thế giới trôi qua vạn năm, Càn Khôn mới chậm rãi mở hai mắt ra, có sự chênh lệch thời gian của thế giới, cộng thêm tác dụng của thời gian pháp tắc, lúc này trên Thần Châu Đại Địa cũng không trôi qua thời gian bao lâu. "Đến lúc rồi..." Càn Khôn mở hai mắt, nhìn Càn Khôn Giới lúc này đại đạo pháp tắc lần nữa tăng thêm một đạo, các đại đạo pháp tắc khác càng phát ra hoàn thiện, trong miệng lẩm bẩm một câu.

Theo Đế Hoàng đại đạo diễn hóa ra, diện tích Càn Khôn Giới lại lần nữa thăng cấp không ít, tu sĩ tu hành đạo này lúc này có thể tham ngộ đại đạo pháp tắc càng phát ra hoàn thiện, ngày sau cũng có không ít chỗ tốt.

Càn Khôn thật sâu nhìn thoáng qua rồi thân hình tiêu tán, tâm thần hồi quy bản thể.

Trong Thái Hư Cung.

Càn Khôn chậm rãi mở hai mắt, đôi mắt thanh triệt thấy đáy ánh chiếu thiên địa thương khung, quét mắt nhìn Đại Đế và tu sĩ lúc này vừa mới phá khai đại môn Tiên phủ tiến vào Thái Hư Cung.

Lúc này một đám tu sĩ đều đang dừng lại ở mấy cái thiên điện thu tàng pháp bảo, công pháp cùng đan dược của Thái Hư Đạo Chủ, dù sao những thứ này đối với bọn họ có thể có tác dụng lớn, là cơ hội khó được.

Chỉ có hơn mười vị Đại Đế sau khi đi xong mấy cái thiên điện thì đi tìm kiếm cái gọi là truyền thừa của Thái Hư Đạo Chủ.

Chỉ bất quá chú định không có khả năng tìm được đạo, dù sao bộ phận Đế Hoàng chi đạo của Thái Hư Đạo Chủ có thể bị Càn Khôn tham khảo ấn chứng đều đã bị ấn chứng hấp thu.

Về phần những cái chỉ thuộc về Thái Hư Đạo Chủ thì lúc này tiêu tán tại đại đạo, trong chủ điện có một ít đại đạo tàn lưu, nếu có người tu Đế Hoàng chi đạo, hoặc là có chút trợ giúp.

Càn Khôn thu hồi ánh mắt, sau đó thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, có mấy vị Đại Đế tiến vào trong chủ điện, nhưng sau khi tìm kiếm một phen lại không có phát hiện truyền thừa, hay là cơ duyên.

Đường đường là vị Đạo Chủ cuối cùng của Thần Châu Đại Địa cư nhiên không có lưu lại truyền thừa, đảo lại làm cho bọn họ có chút ngoài ý muốn.

Nhưng sự đã đến nước này, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lui về trong mấy cái thiên điện ban đầu, tiếp tục tìm kiếm cơ duyên.

Càn Khôn lúc này lại ẩn nhập tại chín tầng trời của Thần Châu Đại Địa, bắt đầu từ từ luyện hóa giới này.

Thần Châu Đại Địa không giống với Thiên Tinh Giới, đẳng cấp không bằng Thiên Tinh Giới, lúc này cũng không có tồn tại cấp bậc Đạo Chủ, cho nên muốn luyện hóa giới này sẽ dễ dàng hơn không ít.

Hơn nữa tu vi Càn Khôn lần này lại có điều tinh tiến, tốc độ luyện hóa liền sẽ càng thêm nhanh chóng.

Chuyển nhãn chi gian, liền đã qua ba vạn năm thời gian.

Lúc này, Thần Châu Đại Địa bị Càn Khôn hoàn toàn luyện hóa, có thể tiến hành dung hợp hai giới.

Chỉ cần dung hợp hoàn thành, đối với Thần Châu Đại Địa mà nói đảo lại có không ít chỗ tốt, bổ toàn khí vận sinh linh nguyên hữu, đến lúc đó sinh linh giới này lại có thể có tồn tại cấp bậc Đạo Chủ xuất hiện.

Trong Hỗn Độn thế giới.

Càn Khôn lúc này hóa thân vô thượng tồn tại, tay trái chưởng khống Thần Châu Đại Địa, lúc này trong Thần Châu Đại Địa vô số sinh linh cảm nhận được điểm bất đồng của giới này.

Giống như lại có một vị Đạo Chủ tồn tại, một vị Đạo Chủ chưởng khống giới này vậy.

Lúc này, tất cả sinh linh tề tề ngẩng đầu nhìn về phía thiên ngoại, giống như nơi đó có tồn tại nào đó vậy.

Cùng lúc đó, trong tay Càn Khôn lật một cái, Càn Khôn Giới xuất hiện trong tay.

Ngay sau đó, Càn Khôn tế xuất hai phương thế giới, bắt đầu sự tình dung hợp.

Dung hợp thế giới cũng không phải là chuyện dễ dàng, thời gian cần tiêu tốn cũng thập phần dài.

Nhưng đẳng cấp thế giới Thần Châu Đại Địa dù sao cũng thấp hơn loại như Thiên Tinh Giới một chút, hơn nữa Càn Khôn triệt để chưởng khống Thần Châu Đại Địa, tu vi cũng có điều tấn thăng, cho nên thời gian sẽ rút ngắn không ít. "Dung hợp!" Càn Khôn thần sắc nghiêm lại, trong tay đánh thủ ấn tiến vào trong hai phương thế giới, ngay sau đó liền thấy hai phương thế giới bắt đầu dần dần tương dung, đầu tiên là vách tường thế giới.

Lúc này vách tường thế giới Thần Châu Đại Địa đang bị vách tường Càn Khôn Giới từng chút một đồng hóa, sau đó tăng lên cường

độ cho vách tường Càn Khôn Giới, thăng cấp một cách chậm rãi.

Như thế, lại sau năm ngàn năm, vách tường thế giới Thần Châu Đại Địa triệt để bị đồng hóa, dung nhập vào trong Càn Khôn Giới.

Lúc này, vô luận đại lục, pháp tắc cùng thiên địa quy tắc các loại đều đang dung nhập vào Càn Khôn Giới.

Lại sau hai vạn năm, hai phương thế giới triệt để dung hợp cùng một chỗ.

Lúc này, sinh linh nguyên Thần Châu Đại Địa nhìn phương thế giới mới này, có không ít người lộ ra vẻ mê mang.

Nhưng ngay sau đó liền lộ ra vẻ vui mừng.

Bởi vì có một thanh âm vang lên ở đáy lòng, giới này tên là Càn Khôn Giới, một phương thế giới mới, ngày sau lại có thể đản sinh tồn tại Đạo Chủ.

Đối với bọn họ, đây chính là tin tức tốt động trời.

Hơn nữa, giới này có luân hồi, đều là nơi tạo phúc cho vô số tu sĩ sinh linh, một phương thế giới hoàn chỉnh.

Bởi vậy, lúc này bọn họ đang nhanh chóng đi thích ứng thế giới mới, sau đó hướng về thiên địa cao hơn mà tiến phát.

Trong thế giới Hỗn Độn.

Sau khi Thần Châu đại địa và Càn Khôn thế giới dung hợp, Càn Khôn thế giới lại lần nữa thăng cấp, ngoại trừ Đại đạo pháp tắc không bằng Hồng Hoang thế giới ra, Càn Khôn thế giới lúc này về các phương diện khác đã không thấp hơn Hồng Hoang.

Bất quá, Đại đạo trong Càn Khôn thế giới không ngừng diễn hóa, hoàn thiện pháp tắc trong đó, Càn Khôn thế giới Đại đạo pháp tắc sẽ từ từ bổ sung đầy đủ, đạt đến tình trạng như Hồng Hoang.

Càn Khôn nhìn thoáng qua sinh linh Thần Châu đại địa, lại xem xét tình huống Càn Khôn thế giới xong, liền chậm rãi thu hồi ánh mắt, trong tay khẽ động, Càn Khôn thế giới lần nữa được thu lại. "Ông!" Hư không thế giới Hỗn Độn chấn động, ngay sau đó liền thấy một đạo thanh quang Càn Khôn lóe lên, một khắc sau, Càn Khôn liền khôi phục bộ dáng và kích thước ban đầu. "Thế giới dung hợp tấn thăng, cũng là lúc tiếp tục đi về phía trước..." Càn Khôn chậm rãi quét mắt nhìn nơi này một cái, sau đó bắt đầu tiếp tục tiến lên.

Thế giới Hỗn Độn vô cùng rộng lớn, bí tân và thế giới đông đảo, nên dò xét nhiều hơn một chút mới tốt, đối với Càn Khôn không có chỗ xấu, năng lượng thăng cấp thế giới và Đại đạo, Càn Khôn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Lúc này, sau khi chia tâm thần làm hai, Càn Khôn liền tiếp tục đi về phía trước trong thế giới Hỗn Độn.

Mang mang Hỗn Độn, không có phương hướng, Càn Khôn chỉ có thể dựa vào cảm ứng của bản thân, hướng về một phương hướng nào đó tiếp tục tiến lên.

Chương 461

Trong nháy mắt, lại mấy vạn năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Trong mấy vạn năm này, Càn Khôn cũng không gặp lại tồn tại như Đại Thiên thế giới, nhưng cũng gặp được một phương Trung Thiên thế giới và Tiểu Thiên thế giới.

Lại thêm hơn vạn năm trước, Càn Khôn lại diễn hóa hai đầu Đại đạo, lúc này tu vi thành công tiến giai Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ chi cảnh.

Lại thêm thế giới tấn thăng, thực lực Càn Khôn lúc này đã viễn siêu cảnh giới này.

Bất quá Càn Khôn lúc này không có ý tứ quay trở về, trong lòng tự có định đoạt, chuyến đi Hỗn Độn lần này còn cần một đoạn thời gian mới quay trở về trong Hồng Hoang. "Xem ra, lại phải tiếp tục đổi một phương hướng khác để đi..." Càn Khôn dừng bước, mỉm cười nói.

Mỗi khi một thời gian dài không tìm thấy thế giới hoặc tồn tại kỳ lạ nào, Càn Khôn liền sẽ đổi phương hướng, sau đó liền sẽ gặp được thế giới tồn tại.

Lúc này đã đi hơn vạn năm thời gian, vẫn như cũ không nhìn thấy bất kỳ khả năng nào, Càn Khôn liền có ý định đổi phương hướng tiến lên, cũng tin tưởng vào phán đoán của mình.

Trong lòng đại khái cảm ứng một phen, Càn Khôn tìm một phương hướng khác, sau đó tiếp tục tiến lên.

Cứ như vậy, ba ngàn năm sau.

Đoạn thời gian này, Càn Khôn cũng không đi quá nhanh, tâm thần chia làm hai, lúc này đối với Càn Khôn Đại đạo lĩnh ngộ lại có thêm

một tia lĩnh ngộ mới.

Mặc dù lúc này không có lại lần nữa tấn thăng cảnh giới, nhưng cảm ngộ Đại đạo có thể có lĩnh ngộ mới đã là pha trò khó được. "Ông!" Đột nhiên, Càn Khôn dừng bước, nhìn nơi này, trên mặt lộ ra mỉm cười nói: "Không nghĩ tới Hỗn Độn chi khí nơi này, lại có thể đạt đến tình trạng như thế, xem ra cũng có thể lại lần nữa thối luyện một phen..." Hỗn Độn chi khí tại khu vực này lại đạt đến tình trạng có thể thối luyện thân thể Càn Khôn lúc này.

Bất quá Càn Khôn cũng không dừng lại thối luyện, chỉ là tốc độ hành tẩu chậm đi vô số lần, dùng cái này thối luyện thân thể bản thân mà thôi.

Trong nháy mắt, lại mấy ngàn năm trôi qua.

Vốn là Hỗn Độn chi khí có thể đối với thân thể Càn Khôn tạo thành một chút tổn thương, lúc này ngay cả một tia bạch ấn cũng không thể lưu lại, trên thân thể Đạo vận lưu chuyển, khí tức khủng bố.

Càn Khôn cảm thụ một phen, cười cười, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, tại nơi cách Càn Khôn không biết bao nhiêu ức triệu dặm.

Một thân ảnh mặc đạo bào màu xám đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn về phía một phương hướng nào đó, trên mặt hiện lên một tia vui mừng, sau đó lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Lúc này, Càn Khôn lại đang nhanh chóng đi về phía khu vực này.

Không biết đi bao lâu, Càn Khôn dừng bước, trên mặt lộ ra một nụ cười, sau đó thân hình lóe lên, khi xuất hiện lần nữa đã cách đạo nhân kia không đến vạn dặm.

Lúc này, đạo nhân kia đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn Càn Khôn ngoài vạn dặm, trên mặt lộ ra một nụ cười, mở miệng nói: "Càn Khôn đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ..." "Dương Mi đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe..." Càn Khôn nghe vậy, mỉm cười nói, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Không sai, đạo nhân này chính là Dương Mi đã rời khỏi Hồng Hoang từ hơn ngàn vạn năm trước.

Mặc dù lúc đó ít có người biết Dương Mi rời đi Hồng Hoang, nhưng Càn Khôn là biết được.

Dù sao lúc đó Dương Mi ở ngay trong Vô Lượng sơn mạch rời đi, Càn Khôn há có thể không biết, chỉ bất quá không nghĩ tới Dương Mi rời đi Hồng Hoang đã lâu như vậy, cũng không nghĩ tới sẽ gặp lại Dương Mi trong Hỗn Độn.

Càn Khôn dưới chân bước ra một bước, khi xuất hiện lần nữa đã ở trước người Dương Mi.

Dương Mi đứng dậy, nhìn Càn Khôn, có chút kinh ngạc nói: "Quả nhiên tu vi đạo hữu tiến thêm một bước, bần đạo đi nhiều năm như vậy, cũng bất quá là Sơ kỳ đỉnh phong mà thôi, đạo hữu đã trăn đến Hậu kỳ chi cảnh..." Tiền thế của Dương Mi và tiền thế của Càn Khôn mặc dù cùng là Thượng Tam Đẳng Hỗn Độn Ma Thần, nhưng một thế này, tu vi hai người đã khác biệt.

Dương Mi tuy chỉ tu Không Gian chi đạo, nhưng sau khi chạm đến môn hạm của tiền thế, muốn đi lên nữa liền khó khăn.

Tu vi tiền thế không đủ chèo chống hiện tại, kim thế sau khi vượt qua cái cảnh giới kia, đi lên liền thập phần gian nan.

Không giống Càn Khôn, Đại đạo của Càn Khôn có thể dùng Đại đạo khác để thăng cấp, nhưng Dương Mi không được, cho nên tu vi

Dương Mi lúc này phải lạc hậu hơn Càn Khôn không ít. "Đạo hữu đạo tâm kiên nghị, Không Gian chi đạo trong tay đạo hữu đã viễn siêu cảnh giới chi lực..." Càn Khôn nghe vậy, hàm cười nói.

Dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Bần đạo có một tia Không Gian cảm ngộ, có lẽ có thể giúp đỡ đạo hữu lúc này..." Tuy rằng Không Gian chi đạo Càn Khôn đã diễn hóa ra, nhưng Càn Khôn cũng không dừng lại bước chân tiếp tục tham ngộ, dù sao hắn tham ngộ không phải đơn nhất Không Gian chi đạo, mà là Thời Không chi đạo.

Cảm ngộ đạo này thăng cấp, cũng không phải đơn nhất Không Gian chi đạo và Thời Gian chi đạo có thể so sánh, vẻn vẹn một tia cảm ngộ mới, có lẽ có thể giúp đỡ Dương Mi lúc này đột phá đến Trung kỳ.

Dương Mi nghe vậy, thần sắc sững sờ, ngay sau đó trước mắt sáng lên quang mang.

Hắn lúc này xác thực gặp bình cảnh, nếu chậm chạp tham ngộ thì cũng có thể tấn thăng, nhưng ít nhất cũng phải sau mấy chục vạn năm, đối với hắn xác thực có chút chậm.

Lúc đầu lựa chọn ở lại Vô Lượng sơn mạch, chính là chắc chắn Càn Khôn ngày sau trên tu vi có thể giúp đỡ hắn, tuy rằng trước đó giúp đỡ thăng cấp Đại đạo cảm ngộ không nhiều, nhưng cũng không ít.

Về phần lúc này, phân lượng thăng cấp lại càng nhiều hơn, dù sao cảnh giới này cũng không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, có thể so với Thiên Đạo cảnh tồn tại.

Cái cảnh giới này mỗi một lần tấn thăng đều cực kỳ gian nan, tuy rằng chỉ kém một điểm cự ly hoặc cơ duyên, nhưng một điểm này liền đủ để khốn trụ mấy chục vạn năm.

Lần này nếu Càn Khôn nguyện ý tương trợ, xác thực có thể tỉnh đi không ít thời gian, sau khi tấn thăng, đối với Không Gian chi đạo có lẽ sẽ có càng nhiều cảm ngộ.

Giờ khắc này, Dương Mi thầm may mắn lựa chọn lúc đầu quả nhiên không sai.

Càn Khôn đời này quả thật không tầm thường, tuyệt đối có cơ hội vấn đỉnh cái cảnh giới kia.

Cái cảnh giới mà ngày xưa Bàn Cổ cũng chưa từng bước vào.

Tuy rằng lúc này đối với Càn Khôn mà nói còn hơi xa, nhưng Dương Mi tin tưởng Càn Khôn có thể làm được.

Giống như lúc đầu khi Càn Khôn còn là Đại La Kim Tiên, hắn đã tin tưởng Càn Khôn như vậy.

Lúc này Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, hắn tuyệt đối có lý do tin tưởng Càn Khôn có thể làm được tấn thăng vào trong cái cảnh giới kia, triệt để đứng trên đỉnh phong. "Đã như vậy, liền đa tạ đạo hữu tương trợ..." Dương Mi cười cười, hướng về phía Càn Khôn chắp tay nói.

Nghe vậy, Càn Khôn gật đầu với Dương Mi, sau đó cùng hắn trực tiếp khoanh chân ngồi xuống.

Hai người nhìn nhau một cái, cùng gật đầu, đồng thời nhắm hai mắt lại, hiện ra Khánh Vân, trong đó mỗi người có một đầu Đại đạo đen kịt hiện lên, tản ra khí tức Đại đạo hạo hãn, hư không bốn phía không ngừng vặn vẹo, phảng phất như lại lần nữa diễn hóa.

Giờ khắc này, bốn phía hai người tựa hồ có Địa Thủy Phong Hỏa, lôi đình thiểm điện hiện ra, Càn Khôn Âm Dương, Ngũ Hành vạn vật...

Chương 462

đều giống như đang diễn hóa.

Tựa hồ giờ khắc này, có một phương thế giới đang diễn hóa xung quanh hai người, hay nói cách khác, khu vực hai người đang ở chính là một cái tồn tại tương tự như thế giới, bao phủ hai người ở trong đó, theo Đại đạo của hai người diễn hóa mà dần dần diễn biến.

Lúc này, trên đỉnh đầu Càn Khôn chậm rãi dâng lên một đóa Hắc sắc liên đài, trên đó khoanh chân ngồi Càn Khôn Nguyên Thần. "Mu!" Lúc này, một cái âm phù Đại đạo kỳ quái từ trong miệng Càn Khôn Nguyên Thần chậm rãi truyền ra.

Giờ khắc này, phảng phất như cả thế giới Hỗn Độn đều đình chỉ lưu chuyển, hư không không biết bao nhiêu ức triệu dặm không ngừng run rẩy, Hỗn Độn chi khí càng thêm bạo động.

Lúc này, Càn Khôn Nguyên Thần bỗng nhiên mở hai mắt ra, thần quang trong mắt kia, liền giống như thần quang Khai Thiên Tích Địa chợt hiện, nổ tung trong Hỗn Độn. "Thật là khủng khiếp linh hồn tu vi..." Dương Mi cảm thụ được cỗ linh hồn khí tức của Càn Khôn, trong lòng thầm kinh hãi.

Lúc này, trong tay Càn Khôn Nguyên Thần khẽ động, sau đó liền có từng tia Đại đạo pháp tắc hiện lên giữa hai tay, sau đó hình thành một cái ấn quyết đặc thù.

Càn Khôn Ấn!

Càn Khôn đã lâu chưa dùng thần thông Càn Khôn Ấn, nhưng Càn Khôn Ấn lúc này lại do Thời Gian pháp tắc và Không Gian pháp tắc ngưng tụ thành, không phải Càn Khôn pháp tắc.

Càn Khôn Nguyên Thần nhìn thoáng qua, trong tay đẩy một cái, Càn Khôn Ấn trực tiếp ấn tại mi tâm Dương Mi. "Ông!" Dương Mi chỉ cảm giác thức hải chấn động ong ong, Đại đạo đang vang vọng, linh hồn đang kích động, trong tâm thần xác thực vô cùng thanh minh. "Thái Cực huyền nhất, thời không chi ý, thời không hữu loạn, đại đạo quy nhất!" "Nhất giả, đại đạo giả dã, cố chúng sinh trục đạo trục nhất dã..." "Hỗn Độn sinh Âm Dương, Âm Dương hóa Ngũ Hành, Ngũ Hành diễn vạn vật, dĩ vi nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Vạn vật quy vi thế giới giả..." ...

Liền tại lúc này, Đại đạo chi âm của Càn Khôn chậm rãi vang lên, mỗi lần vang lên, Thời Không chi đạo bao hàm trong Càn Khôn Ấn vừa rồi liền sẽ càng thêm rõ ràng một phần, cũng sẽ triển khai một phần, Dương Mi lĩnh ngộ cũng sẽ càng thêm dễ dàng.

Dương Mi lúc này thu liễm tâm thần, toàn bộ trầm tẩm trong việc tham ngộ Thời Không chi đạo của Càn Khôn.

Trong Thời Không chi đạo, Không Gian chi đạo ẩn chứa càng thêm tinh thuần và nồng đậm hơn một chút.

Về phần Thời Gian chi đạo lại tương đối ít hơn không ít, đây là Càn Khôn cố ý làm thế, Dương Mi tự nhiên biết được, hắn có thể mượn nhờ Thời Gian chi đạo ấn chứng, nhưng chung quy không phải đạo hắn tu, cho nên không cần đặt bao nhiêu tâm thần trên đạo này.

Càn Khôn lúc này đang giảng giải Đại đạo tinh nghĩa, đối với việc nắm giữ Đại đạo cũng đang chậm rãi thăng cấp, trở nên càng thêm củng cố.

Song phương lúc này đều đang chậm rãi thăng cấp, chỉ bất quá Dương Mi thăng cấp là cảnh giới, Càn Khôn thăng cấp là đối với Đại đạo cảm ngộ, hoặc là Càn Khôn đang củng cố Đại đạo cảm ngộ và tinh nghĩa, để có thể chưởng khống quen thuộc hơn.

Năm ngàn năm sau, Càn Khôn đã dừng lại, Đại đạo cảm ngộ và Đại đạo tinh nghĩa lúc này củng cố trên một cái điểm tới hạn, mặc dù không có khả năng đột phá, nhưng thu hoạch cũng không ít. "Xem ra Dương Mi đạo hữu đột phá thời gian không xa..." Càn Khôn trong lòng thầm nói một tiếng, sau đó tiếp tục tham ngộ Càn Khôn Đại đạo.

Trong nháy mắt, lại hai vạn năm thời gian lặng lẽ trôi qua. "Oanh!" Một ngày, một cỗ khí tức khủng bố từ trên thân Dương Mi càn quét ra, phương khu vực hoảng nhược thế giới này, tất cả Địa Thủy Phong Hỏa, lôi đình thiểm điện không ngừng giao chức hiện lên, tất cả Hỗn Độn chi khí toàn bộ diễn biến. "Ông!" Trong thức hải Dương Mi Đại đạo chấn động, sau đó hết thảy dần dần bình ổn lại, Đại đạo chi âm đã biến mất, Không Gian chi đạo lúc này tấn thăng, triệt để bước vào Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ chi cảnh.

Sau vài hơi thở, Dương Mi chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn Càn Khôn, mỉm cười nói: "Lần này, đa tạ đạo hữu ra tay giúp đỡ..." "Đạo hữu khách khí..." Càn Khôn gật đầu nói.

Dứt lời, Càn Khôn tiếp tục nói: "Đã đạo hữu đã tấn thăng, vậy bần đạo liền tiếp tục đi về phía trước..." Càn Khôn trong lòng có sở cảm ứng, cho nên tạm thời không định phản hồi Hồng Hoang, tiếp tục chuyến đi Hỗn Độn, chờ hết thảy trần ai lạc định, lại đi đường về cũng không muộn.

Trong thế giới Hỗn Độn sâu thẳm. "Đạo hữu muốn tiếp tục đi về phía trước?" Dương Mi nghe lời Càn Khôn nói xong, nhìn hắn mở miệng hỏi.

Hắn tưởng rằng Càn Khôn lần này là đường về, không nghĩ tới Càn Khôn định tiếp tục tiến lên, định tiếp tục đi về phía sâu trong Hỗn Độn.

Hơn nữa nhìn phương hướng Càn Khôn định đi, là nơi trước đây

chưa đi qua, cho nên Dương Mi mới có một tia kinh ngạc.

Càn Khôn nghe vậy gật đầu nói: "Bần đạo trong lòng có chút rung động, có lẽ khoảng cách chuyến đi Hỗn Độn lần này viên mãn còn một đoạn thời gian mới được, cho nên bần đạo định tiếp tục tiến lên, nhìn xem tình huống việc này rồi nói sau..." Nghe vậy, Dương Mi khẽ gật đầu, người tu đạo vốn sẽ có cảm tri, càng đừng nói Càn Khôn lúc này tu vi Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, cảm tri tự nhiên càng thêm rõ ràng. "Đã như vậy, vậy bần đạo liền không giữ đạo hữu lại..." "Đạo hữu, cáo từ!" "Đi thong thả!" Càn Khôn nói một tiếng, dưới chân bước ra một bước, đã biến mất tại chỗ, xuất hiện tại ngoài không biết bao nhiêu ức triệu dặm, sau đó nhắm chuẩn một cái phương hướng, tiếp tục tiến lên.

Dương Mi nhìn thoáng qua, liền thu hồi ánh mắt, dưới chân khẽ động, đi tới phương hướng khác của thế giới Hỗn Độn.

Khu vực này lần nữa bình tĩnh lại, chỉ có những Địa Thủy Phong Hỏa không ngừng diễn hóa, lôi đình thiểm điện cùng những Hỗn Độn chi khí dần dần phát sinh thay đổi kia, ngày sau có lẽ sẽ phát sinh một chút khác biệt.

Chỉ bất quá những cái này đều không liên quan đến Càn Khôn và Dương Mi.

Càn Khôn một đường đi tới, tình huống cũng không khác biệt lắm so với trước đó, thế giới Hỗn Độn mênh mông căn bản phân không rõ phương hướng.

Bất quá trong lòng Càn Khôn có cảm giác, phương hướng lúc này đang đi xác thực là đúng, mặc dù không rõ ràng tình huống chuyến đi này rốt cuộc như thế nào, nhưng hắn cảm thấy lần này sẽ không đơn giản như vậy.

Cứ như vậy, lại ba ngàn năm sau.

Càn Khôn đi tới trong một khu vực, nơi này mặc dù không có địa phương gì đặc biệt kỳ lạ, cũng giống như thế giới Hỗn Độn khác, nhưng một tia khí tức xen lẫn trong đó lại cực kỳ không tầm thường. "Tương tự khí tức thế giới, nhưng lại không quá giống khí tức thế giới, xem ra là tồn tại không giống nhau..." Càn Khôn tinh tế cảm thụ một phen, trong lòng vẫn có một chút quyết đoán, mặc kệ có phải là thế giới hay không, nhưng lúc này trong lòng có một tia rung động, đều định tiến đến.

Trừ cái đó ra, trong lòng Càn Khôn có một tia cảm giác, lại đi một chuyến này xong, chuyến đi Hỗn Độn liền sẽ viên mãn.

Càn Khôn nghĩ xong, dưới chân khẽ động, biến mất tại chỗ.

Không biết đi bao lâu, chờ lúc Càn Khôn xuất hiện lần nữa, liền đã cách nơi đặc thù kia không xa. "Trong khí tức thế giới lại có một tia khí tức pháp bảo..." Càn Khôn quét mắt một vòng, chậm rãi mở miệng nói, trong đôi mắt thâm thúy lướt qua điểm điểm tinh mang, phảng phất như nhìn thấu thế giới Hỗn Độn vô tận.

Dừng một chút, dưới chân khẽ động, lần nữa hành tẩu, khoảng cách phương tồn tại này không xa, tin tưởng không bao lâu sau liền có thể đến phụ cận phương tồn tại kia.

Một lát sau, Càn Khôn dừng bước, ánh mắt thật sâu quét qua nơi này. "Ngược lại là một phương tồn tại cực kỳ đặc thù..." Càn Khôn nhìn phía trước, một phương thế giới phương viên không đến vạn ức triệu dặm, mỉm cười nói.

Mặc dù diện tích nhìn không lớn, lại cho Càn Khôn một loại cảm giác cực lớn, nhưng nếu nhìn kỹ lại sâu hơn, lại sẽ cho Càn Khôn cảm giác cực nhỏ, phảng phất như chỉ là một hạt cát thế giới.

Chương 463

"Cực đại cùng cực tiểu, ngược lại là pha trò bất phàm..." Càn Khôn trong miệng nói một câu, dưới chân khẽ động, đi về phía phương thế giới đặc thù kia.

Càn Khôn không có lập tức tiến vào trong phương thế giới này, mà là vây quanh phương thế giới này chậm rãi đi động.

Phương thế giới này hiện ra hình thái hình tròn, đứng sừng sững trong thế giới Hỗn Độn.

Càn Khôn cẩn thận đi một vòng, ngoại trừ cỗ khí tức thế giới xen lẫn một tia khí tức pháp bảo kia ra, những cái khác tạm thời nhìn không ra có gì huyền diệu.

Bất quá bản thân phương thế giới này chính là huyền diệu, cho nên mặt ngoài không thể nhìn ra, nhưng Càn Khôn trong lòng rõ ràng, trong thế giới nhất định không tầm thường. "Nếu bần đạo suy đoán không sai, nhất định là như thế..." Càn Khôn nghĩ xong, mỉm cười nói.

Sau đó trên người hiện lên một tầng thanh quang Càn Khôn nhàn nhạt, bao khỏa lấy chu thân, rồi ngạnh sinh sinh tiến vào trong phương thế giới kia.

Thế giới chi bích của phương thế giới này so với Đại Thiên thế giới như Thần Châu đại địa còn mạnh hơn không ít.

So với Thiên Tinh Giới cũng chỉ mạnh hơn chứ không yếu.

Cho nên khi tiếp xúc thế giới chi bích, Càn Khôn càng cảm thấy thế giới này bất phàm, cùng suy đoán trong lòng cũng có một tia khẳng định. "Nếu luận đẳng cấp thế giới, e rằng còn cao hơn Thiên Tinh Giới mấy phần, chỉ bất quá nội tình phương thế giới này khác với

Thiên Tinh Giới, không thể đánh đồng..." Càn Khôn tiến vào trong phương thế giới này, trong miệng lẩm bẩm một câu.

Dứt lời, Càn Khôn tiếp tục xâm nhập thế giới.

Trong thế giới.

Càn Khôn xâm nhập thế giới không bao lâu, thần sắc sững sờ, ngay sau đó lộ ra sắc mặt vui mừng. "Xem ra không sai, nội hàm tinh túy Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc như thế, chính là kiện pháp bảo kia không sai..." Càn Khôn cười cười, tầm mắt nhìn thấy, tất cả đều là Đại đạo pháp tắc hoàn thiện, bao quát Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, có thể nói nơi này là thế giới Đại đạo pháp tắc, những cái khác thì không có.

Những thứ thế giới nên có, nơi này đều không có, có chỉ là Đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh.

Bất quá Càn Khôn cũng biết, trong thế giới nội bộ pháp bảo như vậy muốn diễn hóa một phương thế giới hoàn chỉnh xác thực không dễ dàng, bất quá nơi này cũng là một phương thế giới, thế giới Đại đạo pháp tắc.

Hiện tại tạm thời không có trở thành thế giới chân chính, nhưng ngày sau không nhất định không có cơ hội.

Càn Khôn nghĩ xong, một bước bước vào, dung nhập vào trong Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc, sau đó bắt đầu tham ngộ.

Cơ hội tốt ngàn năm có một, tự nhiên không thể bỏ qua, Đại đạo pháp tắc tinh túy hoàn chỉnh như thế, đối với Càn Khôn lúc này mà nói là một cái cơ hội cực kỳ khó được.

Lúc này tu vi hắn đã một chân bước vào ở giữa viên mãn, nếu không có gì ngoài ý muốn, có thể tại trong hải dương Đại đạo pháp tắc này được tấn thăng.

Dù cho không thể thành công tấn thăng, cũng có thể càng thêm tới gần viên mãn chi cảnh, đặt nền móng cho tấn thăng về sau.

Càn Khôn lúc này thu liễm tâm thần, bắt đầu tham ngộ, pháp tắc quanh quẩn, bao khỏa bản thân, khí tức kích động, thật lâu không dứt.

Trong thế giới pháp bảo.

Càn Khôn khoanh chân ngồi giữa Đại đạo pháp tắc không ngừng giao thoa tung hoành, bởi vì tham ngộ, tất cả Đại đạo pháp tắc không ngừng vận chuyển, cỗ khí tức kia càng hạo hãn tinh thuần.

Không chỉ như thế, lúc này những Đại đạo pháp tắc đã bị Càn Khôn diễn hóa ra, lúc này nhanh chóng bị Càn Khôn tham ngộ hấp thu, sau đó lại có một tia cảm ngộ mới.

Những Đại đạo pháp tắc này đến nhanh, đi cũng nhanh, bởi vì Càn Khôn đã diễn hóa ra rồi, lúc này tham ngộ lại thập phần nhanh chóng, rất nhanh liền tham ngộ thấu, sau đó liền tham ngộ những Đại đạo khác.

Ngắn ngủi hơn năm vạn năm, Càn Khôn liền đem hơn hai ngàn đạo Đại đạo pháp tắc diễn hóa ra toàn bộ tham ngộ một lần, khí tức trên người càng thêm cường hãn.

Lúc này, những Đại đạo pháp tắc chưa bị diễn hóa kia đang chậm rãi quanh quẩn trên dưới chu thân hắn, bị tinh tế tham ngộ, sau đó thăng cấp Đại đạo pháp tắc. "Ông!" Lúc này, Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trên đỉnh đầu, trong Tạo Hóa Ngọc Điệp nhân uân tử khí quanh quẩn, kéo dài ra ba ngàn đạo tơ tuyến pháp tắc, sau đó chìm vào trong thiên linh của Càn Khôn.

Trong thức hải, 【 Càn Khôn Vô Lượng Kinh 】 Đại đạo chi âm không ngừng vang lên, để Càn Khôn có thể mượn nhờ 【 Càn Khôn Vô Lượng Kinh 】 tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp và Đại đạo pháp tắc

ngoại giới lúc này.

Trong Càn Khôn thế giới.

Càn Khôn tâm thần huyễn hóa thành hình, khoanh chân trong thế giới, trên người pháp tắc hội tụ, tất cả đều là Đại đạo pháp tắc Càn Khôn vừa mới tham ngộ, lúc này đang không ngừng ngưng tụ.

Lúc này, trên cửu thiên, Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh đã phi độn ra, mỗi khi Càn Khôn tham ngộ thấu Đại đạo pháp tắc trong đó, những Đại đạo pháp tắc kia liền sẽ dung nhập vào trong Đại đạo tương ứng, sau đó ngưng thực.

Càn Khôn lúc này từng đạo từng đạo tham ngộ, tuy rằng tốc độ không nhanh, nhưng lúc này có thể ngưng thực nhiều như vậy, đối với lúc này đã là thập phần khủng bố.

Phải biết, bởi vì trước đó không có thời cơ thích hợp, cho nên Càn Khôn liền một mực không thể tham ngộ tốt những Đại đạo này, lúc này có thể ngưng thực nhiều đạo Đại đạo hư ảnh như vậy, xác thực thập phần khó được.

Càn Khôn mặc kệ tình huống cuối cùng như thế nào, lúc này chỉ tận khả năng có thể thăng cấp bao nhiêu hay bấy nhiêu, về phần những cái khác, ngày sau từ từ thăng cấp là được. "Oanh!" Lúc này, trên Tam Thiên Đại Đạo hư ảnh, một đạo khí tức ngút trời, Chiến Chi Đại Đạo ngưng thực hoàn thành. "Oanh!" Không bao lâu, lại một đầu Đại đạo ngưng thực, lại là Tốc Độ Pháp Tắc ngưng thực hoàn thành.

Càn Khôn lúc này tu vi lại lần nữa tăng lên không ít, tuy rằng tạm thời chưa đột phá, nhưng cũng không xa, bởi vì chiếu theo tốc độ này, tin tưởng không bao lâu sau, lại có Đại đạo khác ngưng thực hoàn thành.

Đến lúc đó, tu vi Càn Khôn hẳn là liền có thể hoàn thành tấn thăng.

Càn Khôn lúc này hoàn toàn đắm chìm trong việc tham ngộ Đại đạo pháp tắc, đối với những cái khác tạm thời không để ý quá nhiều, chỉ một lòng tham ngộ.

Hắn cũng biết, không thể trong thời gian ngắn tham ngộ xong mấy trăm Đại đạo còn lại, nhưng ngưng thực ra mấy đạo, thậm chí mười mấy đạo, để tu vi của hắn tấn thăng, hắn vẫn là có lòng tin.

Càn Khôn lúc này trên người Càn Khôn pháp tắc nhanh chóng diễn hóa vận chuyển, Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đó tử quang càng thêm sáng chói, nhân uân chi khí bao khỏa lấy thân hình Càn Khôn, hiệp trợ tham ngộ.

Càn Khôn Đỉnh lơ lửng trước người Càn Khôn, từng đạo Tiên Thiên chi khí cùng Càn Khôn chi khí chuyển hóa xong dung nhập vào thân thể Càn Khôn, đền bù pháp lực cùng linh khí vô thời vô khắc đều đang tiêu hao.

Càn Khôn lúc này hết thảy đều đã đi vào quỹ đạo, chỉ một lòng tham ngộ Đại đạo pháp tắc.

Cứ như vậy, lại ba vạn năm sau. "Oanh long!" Đột nhiên, một cỗ khí tức khủng bố cực điểm từ trên thân Càn Khôn chấn động ra, lập tức càn quét, Đại đạo pháp tắc bốn phía toàn bộ bị cỗ khí tức này xung tán, sau đó lại lần nữa ngưng tụ diễn hóa. "Ông!" Càn Khôn đột nhiên mở hai mắt ra, trong đôi mắt trong suốt thấy đáy, Đại đạo pháp tắc giao chức tung hoành, diễn hóa ra vô tận huyền diệu, nhưng mấy hơi thở sau liền lại dần dần tiêu lui, trở về vẻ thanh minh, chiếu rọi thiên địa thương khung.

Chương 464

"Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn chi cảnh, thì ra là như thế..." Càn Khôn đưa tay chộp một cái, vô số pháp tắc rơi vào trong tay, cẩn thận nhìn thoáng qua, khẽ động tán đi Đại đạo pháp tắc trong tay, trong miệng khẽ cười một tiếng nói.

Càn Khôn lúc này tu vi bước vào Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn chi cảnh, cách Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên chỉ kém một bước, tuy rằng thập phần gian nan, nhưng cũng không phải không có cơ hội.

Bất quá cũng không phải trong thời gian ngắn có thể hoàn thành, cho nên Càn Khôn tạm thời cũng không gấp.

Lúc này đối với Đại đạo pháp tắc tham ngộ gặp bình cảnh, tạm thời không có đột phá, cho nên Càn Khôn cũng không định tiếp tục tham ngộ nữa.

Dù sao việc tham ngộ Đại đạo pháp tắc cũng không phải chuyện một sớm một chiều, đã tạm thời đạt tới bình cảnh, vậy tự nhiên cũng phải có một cái thời gian để bản thân quen thuộc cảnh giới mới, cảm ngộ mới.

Chờ hết thảy hoàn toàn bình ổn lại, lại tiến hành việc tham ngộ.

Càn Khôn thân thể hơi động, thu liễm khí tức trên người, Tạo Hóa Ngọc Điệp và Càn Khôn Đỉnh hóa thành lưu quang, chìm vào trong thân thể hắn, biến mất không thấy.

Làm xong hết thảy, Càn Khôn chậm rãi đứng dậy, nhìn thế giới Đại đạo pháp tắc lúc này đang không ngừng vận chuyển, tất cả Đại đạo pháp tắc phảng phất như vô cùng vô tận.

Càn Khôn tự nhiên tham ngộ hấp thu một chút, nhưng lúc này lại không có tiêu hao bao nhiêu, ngược lại sau khi vận chuyển diễn hóa, Đại đạo pháp tắc lại lần nữa nồng đậm tinh thuần. "Đã gặp được bần đạo, vậy liền là cơ duyên của bần đạo.

Đã việc nơi này đã kết thúc, bần đạo cũng nên trở về, về phần ngươi, bần đạo tự đương mang đi, từ nay về sau, Hỗn Độn Châu liền là pháp bảo của bần đạo!" Càn Khôn trong miệng khẽ nói một tiếng, trong đôi mắt thanh triệt thấy đáy lướt qua một đạo thần quang sáng chói.

Một bước bước ra, đã ra ngoài thế giới Hỗn Độn Châu, nhìn viên châu tử hơi hiện ra màu trắng, thế giới chi bích kiên cố, Càn Khôn cười cười, thân hình khẽ động, hóa thành vô thượng tồn tại, đem thế giới Hỗn Độn Châu nhiếp tại trong tay. "Ông!" Đột nhiên, Càn Khôn chỉ cảm giác Hỗn Độn Châu trong tay truyền đến một trận chấn động nhẹ, ngay sau đó liền thấy một đạo bạch quang lóe lên, một khắc sau, liền thấy phương thế giới này dần dần diễn hóa, thu nhỏ, thẳng đến khi trở về thành hạt châu to bằng lòng bàn tay.

Càn Khôn lúc này cũng một lần nữa hóa lại bộ dáng ban đầu, nhìn hạt châu màu trắng trong tay, ý cười trên mặt Càn Khôn càng đậm, trong mắt chớp động lên thần quang sáng chói. "Khá cho một cái Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu..." Càn Khôn thật sâu nhìn Hỗn Độn Châu trong tay, hồi lâu sau, trong miệng cảm khái một tiếng.

Hỗn Độn Châu làm Hỗn Độn Chí Bảo, uy lực tự nhiên không cần nhiều lời, quan trọng nhất là Tam Thiên Đại Đạo pháp tắc ẩn chứa trong Hỗn Độn Châu, so với Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh chỉ cao hơn chứ không thấp, dù sao Hỗn Độn Châu chính là Hỗn Độn Chí Bảo. "Lấy trình độ diễn hóa những năm này của Hỗn Độn Châu, ngày sau cũng chưa hẳn không thể trở thành một phương thế giới chân chính..." Hồi lâu sau, Càn Khôn thu hồi ánh mắt, trong miệng lẩm bẩm

nói.

Hỗn Độn Châu quá thần bí, tiền thế đều chưa từng gặp qua, không nghĩ tới lần này lại gặp được Hỗn Độn Châu đã trôi qua vô số năm, dần dần muốn diễn hóa thành thế giới.

Lần này Hỗn Độn Châu rơi vào trong tay hắn, liền cũng là cơ duyên của hắn, ngày sau có cơ hội có thể hiệp trợ Hỗn Độn Châu diễn hóa thế giới, chỗ tốt trong đó cũng không ít.

Càn Khôn nhìn thoáng qua Hỗn Độn Châu lúc này khí tức pháp bảo hạo hãn, trong tay khẽ động, thu nó lại. "Đã chuyến đi này viên mãn, vậy bần đạo liền không tiếp tục đi về phía trước, là lúc quay trở về Hồng Hoang..." Càn Khôn chậm rãi quét mắt nhìn một cái, trong miệng thản nhiên nói.

Dứt lời, tìm một phương hướng, liền tiếp tục tiến lên.

Tại nơi này, Càn Khôn tự nhiên cảm ứng không được Hồng Hoang chỗ nào, lúc này có thể cảm ứng được, chỉ là một chút cảm ứng yếu ớt giữa hắn và Hắc Li Đạo Nhân.

Khu vực Hắc Li Đạo Nhân đang ở cùng phương hướng Hồng Hoang tịnh không có bao nhiêu sai biệt, cho nên Càn Khôn chỉ có thể đi về phía trước như vậy, nếu không thì trở về Hồng Hoang phải tốn thêm không ít thời gian.

Nhắm chuẩn phương hướng, Càn Khôn liền nhanh chóng tiến lên, tốc độ lúc này tự nhiên phải nhanh hơn trước đó không ít, không chỉ vì nguyên nhân trở về, tu vi Càn Khôn tấn thăng cũng là một nguyên nhân.

Càn Khôn một bước bước ra đều không biết bao nhiêu ức triệu dặm, dưới tốc độ như vậy, xác thực nhanh hơn không ít.

Năm ngàn năm sau, cảm ứng giữa Càn Khôn cùng Hắc Li Đạo

Nhân lúc này càng thêm rõ ràng, tin tưởng không bao lâu sau liền có thể đến khu vực Hắc Li Đạo Nhân đang ở.

Đây cũng là an bài của Càn Khôn, đợi Hắc Li Đạo Nhân đi xong con đường của hắn, liền hướng về lộ tuyến lúc đến đánh dấu bắt đầu quay trở về, như vậy cũng có thể cho Càn Khôn một tia cảm ứng, sẽ không lạc mất phương hướng.

Nếu không thì xác thực phiền toái rất nhiều, dù sao lộ tuyến của Càn Khôn quá phức tạp, đi lại cũng phải tốn không ít thời gian, tình huống lúc này là tốt nhất.

Càn Khôn từ khi đi tới liền đem tâm thần chia làm hai, một bên tế luyện Hỗn Độn Châu, một bên đi đường, về phần 【 Càn Khôn Vô Lượng Kinh 】 thì thời thời khắc khắc đều đang vận chuyển, chậm rãi thăng cấp.

Tuy rằng bộ dáng này không cách nào đạt tới tình trạng tham ngộ tu luyện, nhưng có thể ổn định tu vi cùng Đại đạo cảm ngộ của Càn Khôn, để hắn càng thêm quen thuộc cái cảnh giới này, như vậy nhất cử đa đắc.

Về phần tế luyện Hỗn Độn Châu, mặc dù Hỗn Độn Chí Bảo không dễ luyện hóa, nhưng Càn Khôn lúc này tu vi không phải tầm thường, lại thêm duyên cớ tham ngộ Đại đạo pháp tắc trong thế giới Hỗn Độn Châu, lúc này ngược lại nhanh hơn không ít.

Lại thêm Thời Không pháp tắc lưu tốc, Càn Khôn đoán chừng ở ngoại giới có mười mấy vạn năm thời gian liền có thể hoàn toàn luyện hóa Hỗn Độn Châu.

Đến lúc đó, hắn là vừa vặn về tới trong Hồng Hoang, liền vừa vặn ở trong Hồng Hoang tham ngộ Đại đạo pháp tắc trong Hỗn Độn Châu, đến lúc đó diễn hóa Đại đạo còn lại liền không khó.

Càn Khôn trong lòng nghĩ, bước chân dưới chân liền càng thêm nhanh chóng, một bước vượt qua vô số ức triệu dặm, lúc này đang không ngừng tăng nhanh.

Trong thế giới Hỗn Độn chỉ lưu lại một con đường kéo dài đến khu vực không biết, nhưng ngay sau đó liền lại biến mất trong thế giới mênh mông, không chỗ có thể tìm ra.

Thân ảnh Càn Khôn cũng biến mất trong thế giới Hỗn Độn.

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt, lặng lẽ đã năm vạn năm thời gian trôi qua. "Ông!" Hỗn Độn hư không chấn động, ngay sau đó liền thấy một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện tại phiến khu vực Hỗn Độn này, chính là Càn Khôn. "Hưu!" Lúc này, chỉ thấy một đạo hắc mang lóe lên, sau đó liền thấy một đạo thân ảnh hiện ra trước người Càn Khôn, chính là Hắc Li Đạo Nhân. "Tu vi của ngươi tiến triển không nhỏ..." Càn Khôn nhìn Hắc Li Đạo Nhân, mỉm cười mở miệng nói.

Nghe vậy, Hắc Li Đạo Nhân cười nói: "Ta có thể đạt tới viên mãn chi cảnh, ngoại trừ bản thân cảnh giới ở vào biên duyên đột phá ra, cũng là bởi vì tu vi ngươi tấn thăng, mới có thể làm cho tu vi của ta tăng lên nhiều như vậy..." Hắc Li Đạo Nhân tuy rằng cảnh giới lúc này chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn chi cảnh, nhưng thực lực lại muốn siêu việt cái cảnh giới này, mặc dù khoảng cách Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên còn xa, nhưng có thể đạt tới thực lực lúc này đã là pha trò khó được.

Càn Khôn cười cười, tịnh không trả lời hắn. "Lần này, định quay trở về Hồng Hoang rồi sao?" Hắc Li Đạo Nhân nhìn Càn Khôn, hỏi.

Càn Khôn gật đầu nói: "Xác thực như thế, nếu ngươi muốn ở trong Hỗn Độn tu luyện, ngược lại cũng có thể..." Hắc Li Đạo Nhân gật đầu nói: "Ta ở trong Hỗn Độn còn có chút sự tình, liền tạm thời

không về Hồng Hoang..." Càn Khôn cũng không hỏi sự tình của Hắc Li Đạo Nhân, trong lòng rõ ràng, Hắc Li Đạo Nhân hẳn là vì chuyện tu vi.

Phản chính những chuyện này Hắc Li Đạo Nhân trong lòng hiểu rõ, ngược lại cũng không lo lắng. "Như vậy cũng tốt..." Cùng Hắc Li Đạo Nhân nói một câu, hắn liền xoay người rời đi.

Hắc Li Đạo Nhân nhìn Càn Khôn rời đi, cũng xoay người, hướng về phương hướng khác đi đến.

Càn Khôn lúc này cách Hồng Hoang đã không còn quá xa, tuy rằng lúc này trong lòng cùng Hồng Hoang cảm ứng thập phần yếu ớt, đại khái cần mấy vạn năm thời gian, nhưng lúc này đã là cực nhanh.

Chương 465

Càn Khôn lúc này cũng không gấp gáp như vậy, vẫn như cũ dùng tốc độ trước đó tiến lên, thuận tiện từ từ tham ngộ Đại đạo pháp tắc trong Hỗn Độn Châu, sau đó ấn chứng Càn Khôn Đại đạo bản thân.

Những năm này trôi qua, Càn Khôn đã luyện hóa Hỗn Độn Châu, lúc này đang thu liễm tâm thần, toàn lực tham ngộ Đại đạo pháp tắc trong đó, đây là cơ hội tốt diễn hóa Đại đạo, cũng là cơ hội tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Càn Khôn đem đại bộ phận tâm thần đắm chìm trong Càn Khôn thế giới, sau đó toàn lực tham ngộ Đại đạo pháp tắc trong Hỗn Độn Châu, còn lại liền quân tốc tiến lên.

Lúc này, Càn Khôn cách Hồng Hoang cũng đang chậm rãi tới gần.

Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Đại Xích Thiên.

Bát Cảnh Cung.

Tam Thanh đều tụ tập ở đây, Thông Thiên tuy rằng cùng Ngọc Thanh và Thái Thanh quyết liệt, nhưng Thái Thượng mời, hắn vẫn sẽ nể mặt, chỉ là giữa thần sắc lại có chút đạm mạc và băng lãnh.

Nguyên Thủy cũng không nghĩ tới tình huống Tam Thanh sẽ đến tình trạng này, cho nên tuy rằng cùng Thông Thiên quan hệ không tốt, nhưng lúc này lại cũng không có cùng hắn xung đột ngôn ngữ, để tránh quan hệ song phương lần nữa chuyển biến xấu.

Thái Thượng thần sắc có chút phức tạp nhìn Nguyên Thủy, lại nhìn Thông Thiên.

Đối với việc Phong Thần lần này dẫn đến Tam Thanh trở mặt, Thái Thượng trong lòng cũng pha trò phức tạp, nhưng hắn cũng có

trách nhiệm không nhỏ, Tam Thanh quyết liệt hắn cũng chiếm không ít nguyên nhân.

Tuy 'Nhất Khí Hóa Tam Thanh' thần thông thiệp cập bản nguyên chi sự, nhưng nếu là bình thường, có lẽ sẽ không quyết liệt đến tình trạng này, nhưng tại lúc Phong Thần đó, xác thực triệt để chọc giận Thông Thiên.

Cũng làm cho Thông Thiên mất đi không ít đệ tử trong tay Tây Phương Phật Giáo, tuy rằng đại bộ phận tinh anh và thân truyền đệ tử đều đã trở về Tiệt Giáo, nhưng rơi vào trong tay Tây Phương Phật Giáo cũng không ít.

Trong Tam Thanh, Thông Thiên tổn thất thảm trọng nhất, mất đi không ít đệ tử nhập Phật môn, còn có không ít đệ tử lên Phong Thần Bảng, bổ sung Phong Thần hố.

Cho nên lần này, Thái Thượng trong lòng có chỗ định, hi vọng có thể vãn hồi một chút, ít nhất cùng Thông Thiên quan hệ sẽ không lạnh như băng vậy.

Thái Thượng trầm mặc hồi lâu, chậm rãi mở miệng nói: "Hôm nay ngã gọi các ngươi đến, là có một chuyện muốn cùng thương nghị..." Nghe vậy, Nguyên Thủy nhìn về phía hắn, Thông Thiên vẫn như cũ thần sắc băng lãnh, không hề bị lay động.

Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: "Lần này Phong Thần chi chiến, Huyền Môn chúng ta tổn thất không ít, Tây Phương quật khởi, khí vận tăng vọt không ít, nếu không thoáng áp chế, e rằng thật sự có thực lực đối kháng cùng Huyền Môn chúng ta..." Nghe vậy, Thông Thiên thần sắc bình tĩnh nhìn Thái Thượng và Nguyên Thủy, trong đôi mắt thanh triệt hàn quang chớp động, phảng phất như có sát ý dâng lên, trên người mặc dù không có dật tán khí tức, nhưng Thái Thượng và Nguyên Thủy lại phân minh có thể cảm nhận được một cỗ hàn ý.

Thái Thượng nhìn Thông Thiên, sau đó lại nhìn về phía Nguyên Thủy, nói: "Cho nên, lần này ngã gọi các ngươi đến, chính là thương nghị chuyện áp chế Tây Phương khí vận..." "Hừ, Tây Phương đại thế đã thành, muốn áp chế đàm hà dung dịch..." Thái Thượng chưa nói xong, Thông Thiên trực tiếp hừ lạnh một tiếng, đánh gãy nói.

Tây Phương lúc này đại thế đã thành, bởi vì nguyên nhân đệ tử, khí vận tăng vọt, tu vi cũng có chỗ tiến triển.

Ngược lại bọn hắn, bởi vì đệ tử tổn thất, đặc biệt là Thông Thiên, khí vận hạ xuống mấy phần.

Dưới tình huống như vậy, muốn áp chế Tây Phương Phật Giáo, xác thực không dễ. "Sư huynh nói thế, chẳng lẽ trong lòng đã có đối sách?" Tuy rằng cùng Thái Thượng không có giống như cùng Thông Thiên, nhưng hiện tại Nguyên Thủy cũng không có lại đối với Thái Thượng xưng một tiếng đại ca, một mực gọi sư huynh, cũng không có tình cảm sâu đậm như dĩ vãng.

Nghe vậy, Thái Thượng trầm mặc vài hơi thở, nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người, nói: "Chuẩn Đề lần này từ Đông Phương chúng ta độ hóa mấy ngàn tu sĩ, làm cho Phật Giáo khí vận tăng vọt, nếu ngã có thể lập hạ một cái Tiểu Thừa Phật Giáo, liền có thể phân đi một bộ phận khí vận của Phật Giáo, không để Tây Phương khí vận hợp nhất.

Về phần Tiểu Thừa Phật Giáo, thì do ngã chưởng khống, đến lúc đó khí vận Tiểu Thừa Phật Giáo liền có thể từ từ chuyển hóa, đạt tới mục đích ức chế, thậm chí suy yếu..." "Sư huynh kế này ngược lại là không tệ, nếu an bài tốt, xác thực như sư huynh nói..." Nguyên Thủy trong lòng nghĩ, khẽ gật đầu nói.

Thái Thượng ánh mắt nhìn về phía Thông Thiên, thấy hắn không có dị nghị, hiển nhiên cũng cảm thấy kế này khả thi.

Tam Thanh tuy rằng quyết liệt, nhưng đối phó Tây Phương lại là mục tiêu chung của ba người, cho nên kế này an bài tốt xác thực khả thi, trên điểm này Thông Thiên không có dị nghị. "Biểu hiện là Phật, thực chất là Đạo.

Như thế, khí vận của Tây Phương cũng sẽ bị phân hóa ra, về phần thực thi như thế nào, cần có cái chương trình mới được..." Trầm mặc vài hơi thở, Thông Thiên trong miệng thản nhiên mở miệng nói. "Sư đệ nói không sai, nhân tuyển thiết lập Tiểu Thừa Phật Giáo cần môn hạ tam giáo chúng ta mới được, hơn nữa tu vi ít nhất cũng phải tại Chuẩn Thánh trung kỳ trở lên mới được, nếu không thì trấn không được khí vận Tiểu Thừa Phật Giáo...

Hơn nữa, nhiệm vụ Tiểu Thừa Phật Giáo không nhỏ, cho nên người tọa trấn Tiểu Thừa Phật Giáo cần tỉ mỉ thương nghị mới được..." Thái Thượng nghe Thông Thiên nói xong, chậm rãi mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra, nhân tuyển có thể phụ họa liền chỉ có lác đác vài vị, hơn nữa còn phải chọn trong Xiển Giáo và Tiệt Giáo, dù sao Nhân Giáo chỉ có một mình Huyền Đô, nếu đi thì đạo thống đoạn tuyệt, tự nhiên không có khả năng. "Vậy trong lòng sư huynh đã có nhân tuyển thích hợp?" Nguyên Thủy trong lòng khẽ động, nhìn Thái Thượng hỏi.

Tuy rằng mặt ngoài là Phật, nhưng thực tế là Đạo, có thể tranh khí vận và mưu hoa những thứ khác, nếu thích hợp, Nguyên Thủy cũng có ý nghĩ. "Chính là đại đồ đệ của Thông Thiên sư đệ, Đa Bảo Đạo Nhân..." Thái Thượng vuốt râu bạc, chậm rãi nói. "Đa Bảo?!" Hai người trong lòng kinh hãi, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Thông Thiên Giáo Chủ kinh ngạc Thái Thượng cư nhiên nhìn trúng môn hạ của hắn, Nguyên Thủy thì kinh ngạc Thái Thượng cư

nhiên đem cơ hội như vậy cho Tiệt Giáo.

Cứ như vậy, mưu hoa Phật Giáo liền rơi vào trong tay Tiệt Giáo.

Nguyên Thủy ngược lại là muốn nắm lấy, dù sao có đệ tử trong Phật môn, nếu có thể mưu hoa một phen thì cũng không tệ, nhưng nếu không ở trong tay mình, vậy thì không dễ dàng như vậy. "Chính là Đa Bảo, vi huynh nhìn thấy Đa Bảo cùng Phật môn hữu duyên, tu vi đã là Chuẩn Thánh chi cảnh, do hắn đảm nhiệm giáo chủ Tiểu Thừa Phật Giáo là thích hợp nhất, không biết nhị vị sư đệ ý như thế nào?" Thái Thượng nói, ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người.

Thông Thiên và Nguyên Thủy lâm vào trầm tư, Thái Thượng nói có lý, chuyện Đa Bảo bọn hắn cũng biết.

Trong đệ tử tam giáo, xác thực Đa Bảo so với những người khác có Phật duyên hơn, muốn để một người không có Phật duyên đi làm giáo chủ Tiểu Thừa Phật Giáo, những đệ tử Phật Giáo kia cũng không phục, càng đừng nói kiến lập một giáo.

Lại nói, lúc này trong tam giáo cũng chỉ có Đa Bảo và Huyền Đô là Chuẩn Thánh chi cảnh, những đệ tử khác tu vi đều không được, cho nên Đa Bảo là thích hợp nhất.

Nghe xong lời Thái Thượng, hai người hơi trầm mặc, trong lòng tính toán lợi hại chuyện này.

Một lát sau, Thông Thiên nhìn Thái Thượng, thản nhiên đáp: "Liền y theo ý sư huynh..." Tiệt Giáo nhập Phật Giáo nhân số khá nhiều, nếu Đa Bảo có thể thành giáo chủ Tiểu Thừa Phật Giáo, từ đó hòa giải, ngược lại cũng có thể thuận tiện không ít, cũng có thể mưu hoa thêm một chút.

Đối với cái này, Thông Thiên trong lòng cũng không có dị nghị.

"Vậy còn sư đệ?" Thái Thượng gật đầu, sau đó nhìn về phía Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy trong lòng suy nghĩ một lát, đáp: "Liền y theo ý sư huynh..." "Tốt, nhị vị sư đệ, chúng ta liền cùng nhau tiến về Bích Du Cung, chúng ta thuyết phục Đa Bảo..." Thái Thượng mỉm cười nói.

Thông Thiên gật đầu, tịnh không trả lời.

Nguyên Thủy cũng gật đầu, chuyện này liền định như thế.

Sau đó, ba người lại thương thảo một chút chi tiết về Tiểu Thừa Phật Giáo, liền cùng nhau ra khỏi Bát Cảnh Cung, đi về phía Bích Du Cung.

Chương 466

Thái Thượng ba người sau khi rời khỏi Bát Cảnh Cung, Nguyên Thủy liền quay trở về đạo tràng Ngọc Hư Cung, Thái Thượng thì cùng Thông Thiên đi Bích Du Cung tìm kiếm Tiệt Giáo đại đệ tử, Đa Bảo Đạo Nhân.

Hai người tuy không phục Tam Thanh tan rã, nhưng cũng là đồng môn sư huynh đệ, không phục huynh đệ nhưng tình nghĩa đồng môn vẫn có, hơn nữa mục tiêu lúc này cũng nhất trí.

Tuy gọi Đa Bảo hóa thân giáo chủ Tiểu Thừa Phật Giáo, nhưng nếu khống chế tốt, thật sự có thể làm giống như Thái Thượng nói, phân đi khí vận Phật môn, lại có thể giải cứu Tiệt Giáo đệ tử, ngược lại là nhất cử lưỡng đắc.

Cho nên sau khi cân nhắc lợi hại trong lòng, Thông Thiên lựa chọn tin tưởng kế này của Thái Thượng, tạm thời cùng hắn hòa hảo, mang hắn đi quy khuyến Đa Bảo, tiến về lập hạ Tiểu Thừa Phật Giáo.

Hai người không mất một lúc liền đến Tam Thập Tam Thiên, không dừng lại thêm, trực tiếp đi về phía Bích Du Cung.

Một lát sau, hai người liền đến trong Bích Du Cung.

Từ ngày xưa Tam Thanh phân gia, đây là lần đầu tiên Thái Thượng đến Bích Du Cung.

Thái Thượng lúc này phát hiện đạo tràng của Thông Thiên tơ hào không dưới hắn, hơn nữa trong cả Bích Du Cung sung xuất một cỗ kiếm ý cùng kiếm thế nồng đậm.

Kiếm ý cùng kiếm thế vô hình trung ảnh hưởng cả đạo tràng, không thể không nói kiếm đạo của Thông Thiên cực kỳ cao thâm.

"Đạo tràng của Tam đệ cũng không tệ..." Thái Thượng mỉm cười tán thán nói. "Sư huynh quá khen!" Thông Thiên thần sắc không thay đổi, thản nhiên đáp.

Thái Thượng cũng không để ý, cùng hắn đi vào trong Bích Du Cung.

Thượng Thanh Thiên, Bích Du Cung. "Đồng tử, đi gọi đại sư huynh ngươi tới, vi sư có việc phân phó..." Thông Thiên gọi đồng tử bên cạnh, bảo hắn đi gọi Đa Bảo Đạo Nhân tới nghị sự. "Vâng!" Đồng tử khom người thi lễ, sau đó lui ra ngoài.

Một lát sau, liền thấy một trung niên đạo nhân từ ngoài điện đi vào, chính là Tiệt Giáo đại đệ tử, Đa Bảo Đạo Nhân.

Đa Bảo thấy Thái Thượng ở đây, sắc mặt hơi đổi, nhưng thấy lão sư thần sắc đạm nhiên, liền không đi để ý, trực tiếp đi đến trước giá Thông Thiên, quỳ lạy nói: "Đệ tử Đa Bảo, bái kiến lão sư, lão sư thánh thọ!" "Không cần đa lễ!" Thông Thiên đại thủ vung lên, một đạo pháp lực nâng Đa Bảo Đạo Nhân dậy.

Lập tức thấy Đa Bảo hoàn toàn không nhìn Thái Thượng ở một bên, không khỏi khẽ ho một tiếng, nhìn hắn chậm rãi nói: "Đa Bảo, còn không mau bái kiến Đại sư bá..." Lễ số nên làm vẫn phải làm, Thái Thượng dù sao cũng là Thánh Nhân, đối với Thánh Nhân cũng không thể bất kính.

Nghe vậy, trên mặt Đa Bảo lướt qua một tia giận dữ, trong lòng thầm nghĩ: "Nếu không phải hắn, trận pháp của ta cũng sẽ không bị phá, nếu không phải hắn liên hợp ngoại nhân, Tiệt Giáo ta cũng sẽ không có nhiều môn hạ bị độ hóa sang Phật môn như vậy..." Nhưng nhìn sắc mặt lão sư Thông Thiên, trên mặt tuy có nhiều bất tình nguyện, nhưng vẫn chắp tay nói: "Đệ tử Đa Bảo, bái kiến Đại sư bá, Đại sư bá thánh thọ!" "Sư điệt không cần đa lễ..." Thái Thượng khẽ

gật đầu, cũng không để ý thần sắc Đa Bảo, vung tay lên nâng Đa Bảo dậy.

Sau đó Thái Thượng nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ, nói: "Sư đệ, Đa Bảo là đồ đệ của đệ, việc này do đệ nói là tốt nhất..." Trực tiếp đem nhiệm vụ mở miệng giao cho Thông Thiên, lời nói trước đó muốn khuyên giải lúc này hoàn toàn quên sạch.

Thông Thiên thần sắc sững sờ, nhìn Thái Thượng, không có mở miệng.

Đa Bảo nhìn Thông Thiên và Thái Thượng, trong lòng thầm đoán hai người muốn làm gì. "Đa Bảo, vi sư có một chuyện muốn cùng ngươi thương nghị..." Một lát sau, Thông Thiên ánh mắt chuyển một cái, rơi vào trên người Đa Bảo, chậm rãi mở miệng nói. "Lão sư có việc cứ phân phó, đệ tử định đương thề chết hoàn thành..." Đa Bảo trực tiếp chắp tay nói. "Tốt!" Thông Thiên hài lòng gật đầu.

Dừng một chút, mở miệng nói: "Đa Bảo, ta chuẩn bị để ngươi rời khỏi Huyền Môn, gia nhập Tây Phương Phật môn..." "Cái gì?!" Nghe lời ấy, Đa Bảo thần sắc kinh hãi.

Rời khỏi Huyền Môn, gia nhập Phật môn, đối với hắn có thể nói là trừng phạt.

Hắn mặt đầy lo lắng nhìn Thông Thiên, nói: "Lão sư, vì sao?

Chẳng lẽ đệ tử nơi nào làm không đủ tốt, lão sư muốn trừng phạt đệ tử?" Thông Thiên thản nhiên phất tay, áp xuống cảm xúc của Đa Bảo, lúc này mới mở miệng nói: "Đa Bảo, nghe vi sư nói hết đã..." Nghe vậy, Đa Bảo nhìn hắn, chờ đợi lão sư nhà mình nói rõ ràng.

Thông Thiên nhìn hắn, mở miệng nói: "Lần này để ngươi gia nhập Phật môn, cũng không phải thật sự nhập Phật môn, mà là để ngươi đi lập một phương Tiểu Thừa Phật Giáo.

Như thế thứ nhất, liền có thể phân đi khí vận Tây Phương Phật môn.

Thứ hai, đánh vào nội bộ Phật môn, có thể chỉnh hợp Huyền Môn đệ tử trong Phật môn, đem bọn hắn chỉnh hợp thành một đoàn, phát triển sức mạnh Huyền Môn ta..." Đa Bảo nghe vậy, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, đã hiểu rõ.

Phong Thần chi chiến, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề bắt đi ba ngàn Tiệt Giáo đệ tử, tuy sau đó quy hoàn một chút, nhưng vẫn như cũ có đệ tử ở trong Phật môn.

Những đệ tử này đơn lẻ tại Phật môn sẽ không có ảnh hưởng gì lớn, nhưng khi có người đem những người này tụ tập lại, đó là một cỗ thế lực không nhỏ, tụ tập tại trong Tiểu Thừa Phật Giáo, xác thực có thể đạt tới mục đích như lão sư nói.

Trong lòng nghĩ xong, Đa Bảo ánh mắt kiên định đối với Thông Thiên và Thái Thượng hai người nói: "Lão sư, Đại sư bá, đệ tử biết nên làm như thế nào..." Những đệ tử kia đại bộ phận là Tiệt Giáo đệ tử, thân là đại sư huynh, tự nhiên phải gánh cái trách nhiệm này.

Hơn nữa chuyện này cũng chỉ có cái đại sư huynh này đi làm mới tốt nhất, dù sao những đệ tử kia, ngoại trừ lời của lão sư, liền chỉ nghe lời hắn.

Nhìn Đa Bảo biểu thái, Thái Thượng và Thông Thiên hài lòng gật đầu.

Thái Thượng vuốt râu bạc, mỉm cười mở miệng nói: "Không tệ Đa Bảo, sư bá quả nhiên không có nhìn lầm ngươi..." Đa Bảo nghe vậy cười cười, tịnh không trả lời.

Mấy hơi thở sau, Đa Bảo hướng về phía Thái Thượng cung thân chắp tay nói: "Đệ tử có một chuyện thỉnh cầu..." "Cứ nói đừng ngại!"

Thái Thượng nói.

Đa Bảo ngẩng đầu, nhìn Thái Thượng nói: "Đệ tử muốn sư bá truyền thụ đệ tử Thái Thanh tiên pháp..." Nghe vậy, Thông Thiên và Thái Thượng nhìn nhau một cái, ngược lại cũng không nghĩ tới Đa Bảo có mưu cầu như vậy.

Thái Thượng trong lòng hiểu rõ, khẽ gật đầu, nhìn Đa Bảo nói: "Tốt, Đa Bảo, hôm nay liền truyền ngươi Thái Thanh tiên pháp, để ngươi ngày sau có thể Phật Đạo hợp nhất..." "Đa tạ Đại sư bá..." Đa Bảo thần sắc vui vẻ, vội vàng hướng về phía Thái Thượng bái tạ nói.

Có Thái Thanh và Thượng Thanh chi pháp, lại thêm Phật Giáo chi pháp, Đa Bảo tin tưởng thực lực hắn sẽ được đề thăng cực lớn.

Thân là Thông Thiên thủ đồ, Đa Bảo tự nhiên biết chỗ cường đại của Thánh Nhân kinh điển, đặc biệt là Tam Thanh chi pháp, nếu có thể tập nhiều thêm một môn, uy lực sẽ ra sao.

Nếu lại thêm Phật môn chi pháp, vậy thực lực liền sẽ tăng trưởng gấp bội.

Một người thân cư sở trường của hai nhà Phật Đạo, thực lực như vậy, Đa Bảo tin tưởng, tức tiện tại trong Chuẩn Thánh chi cảnh cũng hiếm có địch thủ.

Đến lúc đó, tại trong Tiểu Thừa Phật Giáo, tại trong cả Phật môn, mới thật sự có phân lượng.

Dù sao hết thảy đều phải dùng thực lực nói chuyện.

Chờ chân chính dung hợp Phật Đạo, hắn liền có tư cách cũng có thực lực.

Sau đó, Thái Thượng liền dẫn Đa Bảo đi một chỗ thiên điện, bắt đầu truyền thụ Đa Bảo Thái Thanh tiên pháp.

Chương 467

Về phần Thông Thiên, lại truyền thụ cho Đa Bảo một chút Phật môn kinh điển.

Mặc dù Phật môn ly khai Huyền Môn, nhưng đối với một chút kinh điển của Phật môn, Thông Thiên ngược lại đọc lướt qua một chút, Đại đạo thù đồ đồng quy, Tây Phương tuy rằng thuộc về Bàng Môn Bát Bách, nhưng đến cùng cũng có chỗ độc đáo.

Đối với tất cả Đại đạo có thể tương hỗ ấn chứng, Thông Thiên ngược lại cũng không ngại giải tích một phen.

Tuy rằng không cao thâm, nhưng đến cùng đối với Phật môn chi pháp cũng có một chút lĩnh ngộ không nhỏ.

Đáng thương Thông Thiên cũng không nghĩ tới, lúc đầu chỉ là vì ấn chứng chỗ tương đồng của Phật môn chi pháp, lúc này lại vừa vặn phái thượng dụng tràng, có thể đem toàn bộ truyền cho Đa Bảo, để hắn lĩnh ngộ.

Lúc này Đa Bảo, có thể nói là tiếp nhận chi pháp hai nhà Phật Đạo, không ngừng tham ngộ.

Thái Thượng và Thông Thiên thì ở bên hiệp trợ Đa Bảo tham ngộ, để hắn tận lượng ít đi đường quanh co.

Trong nháy mắt, đã qua trăm năm thời gian.

Lúc này Đa Bảo thanh tỉnh, nhưng đối với Thái Thanh cùng Phật môn chi pháp đều chưa toàn bộ lĩnh ngộ thấu.

Tuy có Thái Thượng và Thông Thiên tương trợ, nhưng muốn tử tế lĩnh ngộ nhiều như vậy cũng không dễ.

Nếu không phải hắn đã là Chuẩn Thánh chi cảnh, lúc này ngay cả

nhớ kỹ những diệu pháp này đều không dễ, càng đừng nói lĩnh ngộ.

Bất quá Đa Bảo đến cùng có Phật duyên không nhỏ, đối với lĩnh ngộ Phật môn chi pháp tiến triển ngược lại pha trò nhanh.

Thấy tình hình Đa Bảo lúc này, Thái Thượng đề nghị dẫn Đa Bảo đi Bát Cảnh Cung tiến hành tham ngộ dạy bảo, dù sao chuyện này hắn cũng phải đích thân đi làm.

Đối với việc này, Thông Thiên không có dị nghị, có Thái Thượng dạy bảo, tự nhiên làm ít công to.

Lúc sắp đi, Thông Thiên cảm khái vỗ vỗ vai Đa Bảo, nói: "Đa Bảo, một mình đi Phật môn, không cần sợ đầu sợ đuôi, yên tâm lớn mật đi làm, ta và sư bá ngươi vĩnh viễn tin tưởng ngươi..." Nghe Thông Thiên nói, Đa Bảo cảm động gật đầu nói: "Yên tâm đi lão sư, đệ tử sẽ không phụ ngài và hai vị sư bá kỳ vọng..." Nghe vậy, Thông Thiên nhìn Đa Bảo, hài lòng gật đầu.

Như thế, Thái Thượng liền dẫn Đa Bảo hóa thành lưu quang, đi về phía Bát Cảnh Cung.

Thông Thiên nhìn hồi lâu, mới thu hồi ánh mắt, xoay người tiến vào trong Bích Du Cung.

Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Đại Xích Thiên.

Trong Bát Cảnh Cung.

Huyền Đô thấy Thái Thượng dẫn Đa Bảo đến, vội vàng khom người hành lễ với Thái Thượng nói: "Bái kiến lão sư, lão sư thánh thọ!" Dứt lời, lại nhìn về phía Đa Bảo, ân cần thăm hỏi một câu: "Đa Bảo sư đệ..." Đa Bảo nghe vậy, đối với Huyền Đô hơi chắp tay nói: "Gặp qua Huyền Đô sư huynh..." Thái Thượng nhìn Huyền Đô, nói: "Huyền Đô, dẫn Đa Bảo đi thiên điện, để hắn tĩnh tâm tham ngộ Đại đạo..." "Vâng, lão sư!" Huyền Đô cung thân ứng đạo, sau đó xoay

người đối với Đa Bảo nói: "Đa Bảo sư đệ mời đi theo ta..." "Đệ tử cáo lui!" Đa Bảo đối với Thái Thượng cung thân chắp tay nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, nhìn hai người rời đi.

Mấy hơi thở sau, Thái Thượng xoay người ngồi lên cao đài, bắt đầu tham ngộ Đại đạo.

Chờ đợi Đa Bảo xuất quan, liền có thể tiến hành việc lập Tiểu Thừa Phật Giáo.

Mang mang thế giới Hỗn Độn, sâu trong một khu vực nào đó. "Ông!" Hỗn Độn hư không chấn động, ngay sau đó liền thấy một đạo quang mang lóe lên, sau đó hiển hóa ra một đạo thân ảnh, chính là Càn Khôn từ trong thế giới Hỗn Độn quay trở về. "Hỗn Độn Châu quả nhiên huyền diệu, bần đạo đối với Đại đạo tham ngộ càng thêm tinh thâm..." Càn Khôn thu liễm tâm thần, trong miệng cười cười nói.

Những năm này, Càn Khôn không ngừng tham ngộ Đại đạo pháp tắc trong Hỗn Độn Châu, ngược lại tiến triển pha trò nhanh, lại có mấy đạo Đại đạo bị diễn hóa ra.

Tuy rằng khoảng cách Tam Thiên Đại Đạo diễn hóa hoàn toàn còn không dưới hai trăm đạo, nhưng dùng tốc độ lúc này mà xem, ngược lại cũng không chậm, chỉ cần đem Đại đạo còn lại hoàn toàn diễn hóa ra, như vậy thời gian chứng đắc Đại đạo liền không xa.

Càn Khôn tự nhiên biết cảnh giới kia có bao nhiêu khó, ngày xưa Bàn Cổ liền muốn chứng cái cảnh giới này, nếu thành công, liền có thể thành Đại đạo chi cảnh, cùng Đại đạo bình khởi bình tọa.

Chỉ bất quá, hắn muốn trở thành thế giới chi chủ, chung quy sai một bước, cho nên cuối cùng mới có thể vẫn lạc.

Càn Khôn từ lúc mới bắt đầu tu luyện đã đi con đường thế giới chi chủ này, xác suất thành công muốn lớn hơn không ít, nhưng hết thảy

đều phải dựa trên cơ sở Tam Thiên Đại Đạo, lúc này nói những cái này còn quá sớm.

Dù sao Càn Khôn lúc này còn có không dưới hai trăm đạo Đại đạo cần diễn hóa, phải hoàn toàn diễn hóa ra mới có cơ hội chứng đắc Đại đạo chi cảnh, nếu không thì hết thảy đều là nói suông.

Càn Khôn nghĩ xong, tiếp tục tiến lên.

Lúc này khoảng cách Hồng Hoang đã không quá xa, bởi vì đã y hi cảm ứng được Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung lại cách Hồng Hoang không xa, cho nên Càn Khôn lúc này cách Hồng Hoang không xa.

Ngàn năm sau, Càn Khôn nhìn thấy Tử Tiêu Cung ở phụ cận.

Càn Khôn không có chút nào dừng lại, trực tiếp đi về phía Hồng Hoang.

Hồng Quân lão đạo chỉ thật sâu nhìn thoáng qua, biểu tình tựa hồ có chút ngưng trọng ra, ngược lại cũng không nói gì, giống như đã biết được một cái kết quả nào đó.

Càn Khôn tự nhiên không có để ý tới Hồng Quân lão đạo, lại tiến lên trăm năm sau, rốt cục đi tới ngoài thế giới Hồng Hoang.

Hỗn Độn thế giới, nơi cách Hồng Hoang vạn ức dặm.

Càn Khôn nhìn thế giới Hồng Hoang trước mắt, trong đôi mắt trong veo thấy đáy xẹt qua một tia tinh mang. "Nếu chỉ nói về trình độ kiên cố của vách ngăn thế giới, Càn Khôn thế giới ngược lại cũng sẽ không kém quá nhiều, phát triển cũng không khó, duy nhất chênh lệch to lớn chính là Đại đạo pháp tắc..." "Ước chừng diễn hóa thêm mấy chục đạo Đại đạo nữa, tin tưởng trừ bỏ Đại đạo pháp tắc ra, những thứ khác đều sẽ không khác biệt lắm so với thế giới Hồng Hoang..." "Đến lúc đó, bằng vào Càn Khôn thế giới, tu vi của bần đạo cũng có

thể tiến triển không ít.

Đợi Càn Khôn thế giới tấn thăng Hồng Hoang thế giới, sau khi dung hợp Hồng Hoang, bần đạo có lẽ có thể chạm đến cảnh giới kia..." Trong lòng Càn Khôn ý niệm ngàn chuyển, thầm nghĩ mấy câu.

Ngay sau đó, Càn Khôn cười cười, sải bước ra một cái, xuất hiện ở bên ngoài vách ngăn thế giới Hồng Hoang, sau đó thân hình khẽ động, độn nhập vào trong Hồng Hoang. ...

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, Bồng Lai thánh địa.

Ngay tại thời điểm Càn Khôn tiến vào Hồng Hoang, Toại Nhân Thị đã biết được, nhìn về hướng Vô Lượng sơn mạch, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Xem ra bản tôn ở trong Hỗn Độn đã đạt được không ít tạo hóa..." Y tự nhiên biết được Càn Khôn đoạt được một số tạo hóa trong Hỗn Độn, tu vi tăng lên không ít, bởi vì sự liên kết giữa hai bên, y cũng được tăng lên rất nhiều.

Lúc này y đã bước vào cảnh giới viên mãn, so với Hắc Li Đạo Nhân cũng không kém bao nhiêu.

Sau khi xem xét tình huống của Càn Khôn, Toại Nhân Thị hiểu được, Càn Khôn ở trong Hỗn Độn định là đã đạt được tạo hóa to lớn, mới có thể tăng lên đến tình trạng này.

Chương 468

Bất quá Càn Khôn tăng lên càng nhanh, Toại Nhân Thị lại càng thêm vui vẻ, bởi vì giới hạn ngày sau của y cũng sẽ lần nữa được nâng cao.

Hiện tại tuy kém một đại cảnh giới, nhưng lại cũng có cơ hội có thể tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên này. "Liền xem ta cuối cùng có thể đạt tới trình độ nào..." Toại Nhân Thị thật sâu nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ tu luyện. ...

Vô Lượng sơn mạch, trong Vô Lượng Cung.

Việc Càn Khôn trở về chỉ có số ít đệ tử biết được, Càn Khôn cho bọn hắn lui xuống tiếp tục tu luyện, sau đó liền ngồi trên cao đài trong điện, tiếp tục tham ngộ Đại đạo pháp tắc trong Hỗn Độn Châu. "Nếu không có gì ngoài ý muốn, không bao lâu nữa lại có thể diễn hóa mấy đạo..." Trong lòng Càn Khôn thầm nhủ một tiếng, y cũng không nghĩ tới lần này cư nhiên tiến triển nhanh như vậy, ngoại trừ bản thân tham ngộ đủ sâu ra, Hỗn Độn Châu cũng chiếm phân lượng không nhỏ.

Hỗn Độn Châu thân là Hỗn Độn Chí Bảo, ba ngàn Đại đạo ẩn chứa trong đó so với Tạo Hóa Ngọc Điệp còn muốn hoàn thiện và tinh túy hơn, có thể giúp Càn Khôn tham ngộ lý giải Đại đạo pháp tắc tự nhiên càng thêm nhiều và rõ ràng.

Càn Khôn vốn đã tích lũy tham ngộ đủ sâu, lúc này sau khi diễn hóa hơn hai ngàn Đại đạo, những Đại đạo pháp tắc còn lại cũng ẩn ẩn xuất hiện diễn hóa, như vậy liền dễ dàng hơn vài phần.

Lại thêm Hỗn Độn Châu tương trợ, cùng với Tạo Hóa Ngọc Điệp, Càn Khôn lúc này muốn chậm cũng khó. "Phải sớm diễn hóa, hoàn

thiện thế giới mới là quan trọng, miễn cho về sau có chuyện ngoài ý muốn..." Trong lòng Càn Khôn ẩn ẩn có một tia rung động, giống như có sự tình gì sắp phát sinh, mặc dù lúc này không cách nào biết trước chuyện gì, nhưng đã có một tia cảm ứng, chung quy có thể làm thêm chút chuẩn bị.

Tình huống hiện tại chính là cơ hội tốt nhất, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Nghĩ xong, Càn Khôn nhắm hai mắt lại, tiếp tục tham ngộ. ...

Thời gian đảo mắt trôi qua, trong lặng lẽ đã là mười vạn năm.

Lúc này, Tam Thập Tam Thiên, Đại Xích Thiên.

Trong Bát Cảnh Cung. "Ông!" Vào một thời khắc nào đó, Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn về hướng thiên điện, trên mặt lộ ra một nụ cười vui mừng. "Phật tính của Đa Bảo ngược lại pha chút khó được, không nghĩ tới ngắn ngủi mười vạn năm đã có thể cơ bản lĩnh ngộ Phật pháp.

Giả lấy thời gian, tại trong Phật môn, y cũng là đệ nhất cao thủ dưới hai vị Thánh nhân." "Phật Đạo hợp thể, việc này bần đạo trước đây đều chưa từng nghĩ tới, không ngờ Đa Bảo lại có mưu tính này.

Nếu thành công, tiền đồ kẻ này không thể hạn lượng, hi vọng y có thể làm tốt việc này..." Gương mặt đạm nhiên của Thái Thượng nổi lên chút ít dao động, đối với việc Đa Bảo hợp nhất hai pháp Phật và Đạo, y lúc này có chút kinh ngạc.

Tuy nói Đại đạo thù đồ đồng quy, nhưng lúc này dù sao vẫn chưa tới tình trạng kia.

Hai loại hợp nhất quy về tự thân, cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đa Bảo có thể làm đến tình trạng này, không thể không nói, Phật

tính và tư chất đều cực tốt.

Bất quá như vậy cũng tốt, Đa Bảo tiếp đó hành sự trong Phật môn, y cũng không cần lo lắng.

Với thực lực như vậy, Phật môn lúc này ngoại trừ Tây Phương Nhị Thánh ra, không ai là đối thủ của y, cho dù là Đăng Di Lặc cũng như thế. "Nếu Đa Bảo đã xuất quan, như vậy chuyện Tiểu Thừa Phật Giáo cũng nên đi làm..." Ánh mắt Thái Thượng nhìn về phía Tây phương, trong đôi mắt thâm thúy xẹt qua một đạo tinh mang. "Sư bá!" Đúng lúc này, ngoài điện truyền đến thanh âm của Đa Bảo. "Thời cơ không sai biệt lắm, có thể hành sự..." Thái Thượng nhìn y, thản nhiên mở miệng nói. "Đệ tử đã hiểu..." Đa Bảo đáp một tiếng, sau đó ngưng tụ pháp lực Phật Đạo của bản thân vào nguyên thần, rồi đi vào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Thái Thượng thấy thế, gật đầu, chờ đợi thời cơ. ...

Cứ như vậy, lại ngàn năm thời gian trôi qua.

Thái Thượng đã lên đường, tìm được chuyển thế chi thân của Đa Bảo, bắt đầu tiến hành chuyện Tiểu Thừa Phật Giáo.

Nhân gian giới, Hàm Cốc Quan, nơi này là một chỗ hùng quan của Cửu Châu.

Quan ải hiểm yếu này phía tây tựa cao nguyên, phía đông giáp khe sâu, phía nam tiếp Tần Lĩnh, phía bắc chặn Hoàng Hà.

Không chỉ là một nơi chiến tranh yếu địa, mà còn là đầu mối then chốt quan trọng giao thông văn hóa Đông Tây phương.

Hàm Cốc Quan pha chút hùng tráng, chỉ riêng tường thành đã cao hơn năm mươi trượng, càng có rất nhiều vũ khí chiến tranh nguy hiểm đặt ở phía trên.

Nhìn từ xa, chỉ cảm thấy tựa hồ có một đầu viễn cổ hung thú đang

chiếm cứ nơi đây, tản ra một cỗ khí tức chiến tranh dữ tợn.

Ở ngoài Hàm Cốc Quan mấy ngàn dặm, có một lão giả cưỡi một con trâu xanh đi tới từ phía đông.

Lão giả râu tóc bạc trắng, sắc mặt lại xuất kỳ hồng nhuận vô cùng, một thân đạo bào âm dương, trên đầu búi tóc, pha chút khí chất tiên phong đạo cốt.

Bên người có một đạo nhân mặc đạo bào màu xanh phụ trách dắt trâu.

Hai người chậm rãi hướng về phía Hàm Cốc Quan, chính là Thái Thượng cùng Đa Bảo Đạo Nhân sau khi hóa phàm.

Lúc này từ Đông phương đi về hướng Tây phương, đi ngang qua Hàm Cốc Quan.

Thánh nhân xuất hành, tử khí đông lai ba vạn dặm!

Thủ tướng Hàm Cốc Quan là Doãn Hỉ vội vàng bái kiến Thái Thượng, đây chính là Thánh nhân, gặp mặt một lần cũng là chuyện không tầm thường.

Thái Thượng lưu lại Hàm Cốc Quan mấy ngày liền tiếp tục đi về phía tây.

Trước khi đi, y lưu lại một thiên đạo gia trứ tác: 《Đạo Đức Kinh》. ...

Chương 469

Nhân gian giới, Hàm Cốc Quan.

Sau khi lưu lại Hàm Cốc Quan một đoạn thời gian ngắn và để lại Đạo kinh 《Đạo Đức Kinh》 cho Doãn Hỉ, Thái Thượng liền rời đi.

Doãn Hỉ cũng dựa vào bộ đạo gia trứ tác này, ngày sau có cơ duyên tạo hóa lớn, cũng trở thành một phương cao thủ, lập nên một phương đại thế, uy chấn một phương.

Bất quá những chuyện này cùng Thái Thượng và Đa Bảo Đạo Nhân lúc này không có quan hệ quá lớn. ...

Thái Thượng cùng Đa Bảo Đạo Nhân sau khi ra khỏi Hàm Cốc Quan liền tiếp tục đi về hướng tây, vài ngày sau đến Chung Nam Sơn.

Thái Thượng tạm trú tại Chung Nam Sơn, giảng đạo dưới gốc tùng không già ở Nam Sơn, giảng kinh trên Thanh Lương Sơn ở hậu sơn Chung Nam Sơn, luyện đan trên Lâu Quan Đài, thời gian trôi qua thật tiêu sái.

Vân Trung Tử ở Ngọc Trụ Động tại Chung Nam Sơn nghe được chuyện này cũng thường xuyên đến nghe đạo, dù sao Thái Thượng nãi là Sư bá của hắn, đi nghe giảng cũng không có gì trở ngại.

Bất quá Thái Thượng lúc này giảng lại là Tiểu Thừa Phật Pháp, những thứ này đều lĩnh ngộ từ chỗ Thông Thiên, lúc này là để tăng thêm lĩnh ngộ cho Đa Bảo. "Ông!!" Thái Thượng giảng đạo, đạo vận dật xuất.

Những người khác nghe giảng đều có chút nghe không hiểu, Đa Bảo Đạo Nhân lại trầm mê trong đó, yên lặng lĩnh ngộ.

Dần dần trong cơ thể y bắt đầu có từng tia từng tia kim sắc phật

quang tràn ra.

Sau đầu, một vòng kim sắc thần luân chậm rãi bay lên, phảng phất như một tôn mặt trời kim sắc. "Lúc này không ngộ, còn chờ đến khi nào!" Không biết qua bao lâu, Thái Thượng đột nhiên quát to một tiếng, giống như chuông sớm trống chiều vang vọng trong lòng Đa Bảo. "Oanh!" Đa Bảo Đạo Nhân lập tức có loại cảm giác thể hồ quán đỉnh, chỗ không hiểu trước đó trong nháy mắt giải quyết dễ dàng.

Phiến khắc sau, kim sắc phật quang trên người càng ngày càng thịnh.

Cuối cùng, đem trọn phiến Chung Nam Sơn đều nhuộm thành màu vàng kim, một vòng kim sắc mặt trời hoành không, bao phủ cả tòa sơn cốc, nhưng lại không có tổn thương bất kỳ sinh vật nào.

Trong phật quang ẩn chứa một cỗ ý nguyện phổ độ chúng sinh, làm cho đông đảo hung thú trong sơn cốc chậm rãi cúi đầu lâu, lộ ra ánh mắt thành kính. "Xoát!" Đa Bảo Đạo Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt ẩn chứa hai đạo phật quang động xuyên không gian xung quanh.

Thân thể chậm rãi bay lên trời cao, dưới thân một tòa đài sen màu vàng tự nhiên huyễn hóa ra nâng đỡ thân thể y.

Y một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, lớn tiếng quát: "Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn!" "Oanh!" Đa Bảo Đạo Nhân vừa dứt lời, hư không lập tức vang lên một trận oanh minh, đạo âm oanh minh như sông lớn cuộn trào vang vọng chân trời.

Thiên địa dị tượng hiển hóa, vô tận phạm âm, thiền xướng dần dần vang lên khắp chu thiên.

Một đạo công đức to lớn từ trên trời giáng xuống, Đa Bảo Đạo Nhân mượn nhờ công đức này thành công trảm ra đệ nhị thi.

Lúc này, y đã là cao thủ Chuẩn Thánh hậu kỳ hiếm có trong Hồng Hoang, Phật Đạo song tu, thực lực càng phát ra khủng bố, Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường cũng không nhất định là đối thủ của y.

Thực lực lúc này, có thể nghĩ mà biết. ...

Phiến khắc sau, hình tượng Đa Bảo Đạo Nhân biến đổi lớn, trên thân đổi một bộ cà sa màu vàng, ba ngàn tóc xanh trên đỉnh đầu rụng hết, lục căn thanh tịnh, sau đầu kim quang lấp lánh, cho người ta một loại cảm giác thịnh đại uy nghiêm. "A Di Đà Phật, Đa Bảo ngày sau không dùng tên Đạo Nhân, thế gian chỉ có Tiểu Thừa Phật Giáo Giáo chủ Đa Bảo Như Lai!" Nói xong, Đa Bảo Như Lai khom người hành lễ với Thái Thượng.

Từ đây, trên đời không còn Đa Bảo Đạo Nhân, nhưng nhiều thêm một cái Đa Bảo Như Lai. "Đi thôi, chớ quên nhiệm vụ của ngươi..." Thái Thượng nhìn bộ dáng Đa Bảo Như Lai, khẽ gật đầu nói. "Đệ tử không dám quên, sẽ lập tức đi Tây Ngưu Hạ Châu lập xuống đạo trường, truyền thừa Tiểu Thừa Phật Giáo..." Đa Bảo Như Lai gật đầu nói.

Tất cả những điều này đều là vì Huyền Môn, y sao dám quên.

Sau đó, Đa Bảo Như Lai hướng về phía Bích Du Cung cung kính bái một cái, liền đạp không rời đi, xuyên việt vô tận đại dương, đi đến Tây Ngưu Hạ Châu.

Tìm được Linh Sơn phúc địa, Đa Bảo lập xuống Tiểu Thừa Phật Giáo đạo thống. "Nguyện ngã thế đắc Bồ Đề thời, tự thân quang minh, sí nhiên chiếu diệu vô lượng vô số thế giới, dĩ tam thập nhị đại trượng phu tương, bát thập tùy hình hảo, trang nghiêm kỳ thân; lệnh nhất thiết hữu tình, như ngã vô dị." ... "Tây phương Tiểu Thừa Phật Giáo, lập!" Đa Bảo Như Lai phi thân lên, phật quang chiếu rọi nửa bầu trời, phạm xướng chi âm truyền khắp tam giới, giữa thiên địa

phong vân tứ khởi.

Đa Bảo thành Phật, lập xuống Phật Giáo, Hóa Hồ Vi Phật!

Đa Bảo Đạo Nhân trước đó nãi là hóa phàm chi thân, nãi là người Hồ, lần này Hóa Hồ Vi Phật, kiến lập Tiểu Thừa Phật Giáo, trở thành Tiểu Thừa Phật Giáo Phật Tổ Đa Bảo Như Lai!

Hành động này trong nháy mắt gây ra chấn động lớn trong tam giới, vô số thần tiên vì đó mà động dung.

Cũng không nghĩ tới Đa Bảo cư nhiên sẽ lập xuống Tiểu Thừa Phật Giáo.

Nhìn như vậy, lại là một lần Phật Đạo so tài.

Tiểu Thừa Phật Giáo lập xuống, khí vận của Tây phương lại muốn xói mòn. ...

Hiện nay, Tiểu Thừa Phật Giáo đã lập, thiên địa nhận khả.

Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thông Thiên ba người ít nhiều có chút vui mừng, bởi vì Tây phương kiến lập Tiểu Thừa Phật Giáo được thiên địa nhận khả, như vậy biểu thị khí vận của Linh Sơn Đại Lôi Âm Tự lại muốn chảy ra một bộ phận, phân hóa vào trong Tiểu Thừa Phật Giáo.

Tuy nhiên cả hai đều là Tây phương Phật Giáo, nhưng lại không phải người một nhà.

Một Phật hai giáo, khí vận chia hai!

Cứ như vậy, sự tình Phật môn mà ba người mưu tính rốt cục trần ai lạc định.

Khí vận của Phật môn bị Tiểu Thừa Phật Giáo phân đi ra, chỉ cần thuận lợi, liền sẽ dựa theo kịch bản tiến hành tiếp.

Chương 470

Thái Thượng mặt lộ vẻ mỉm cười, sau đó cưỡi trâu xanh đi về hướng Bát Cảnh Cung.

Việc của Đa Bảo đã xong, vậy tiếp theo chính là chuyện tham ngộ, đột phá Thánh cảnh hậu kỳ ngay trước mắt, Thái Thượng cũng không lãng phí thời gian vào chuyện khác.

Còn Ngọc Thanh Nguyên Thủy và Thượng Thanh Thông Thiên lúc này cũng có ý nghĩ giống Thái Thượng, nhao nhao chuyển vào trong tu luyện. ...

Tây phương, trên Linh Sơn.

Bởi vì Đa Bảo lập xuống Tiểu Thừa Phật Giáo, vô số Già Lam và đại năng Phật môn chấn động.

Không nghĩ tới Đa Bảo còn có một chiêu này.

Tiểu Thừa Phật Giáo vừa lập, Phật môn chia hai, khí vận liền sẽ lưu chuyển qua, thế đại hưng vốn có của Phật môn lúc này bị tạm thời kiềm chế lại.

Nhưng lúc này Tiểu Thừa Phật Giáo đã lập, dù tức giận thì lúc này cũng không có biện pháp, chỉ có thể chờ xem tình huống sau này. ...

Tây phương, trên Linh Sơn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng sóng vai, thần sắc âm trầm, trong mắt chớp động tia lửa, tựa như muốn thiêu rụi tứ hải, phúc diệt bát hoang, một cỗ khí tức khủng bố quanh quẩn quanh thân. "Tam Thanh thật là hảo kế sách..." Hồi lâu, Tiếp Dẫn trầm giọng mở miệng nói, đánh vỡ trầm mặc giữa hai người.

Vốn cho rằng Tam Thanh tốt bụng, Phong Thần chi kiếp để cho

bọn hắn độ hóa nhiều đệ tử như vậy làm cho Phật môn khí vận đại trướng.

Không nghĩ tới còn có chiêu như vậy đang chờ, đúng là sơ ý.

Ánh mắt Chuẩn Đề rơi vào trên Tiểu Thừa Phật Giáo đang được phật quang bao phủ, trên mặt âm trầm như nước, nói: "Tiểu Thừa Phật Giáo vừa lập, liền sinh sinh phân đi một nửa khí vận Phật môn ta, mưu tính những năm này coi như uổng phí..." Tiểu Thừa Phật Giáo đã lập, được thiên địa thừa nhận, cho dù là Thánh nhân chi khu, lúc này cũng không thể ra tay với Đa Bảo cùng Tiểu Thừa Phật Giáo, nếu không Thiên Đạo định nhiên sẽ không để yên.

Vốn là đang nợ Thiên Đạo công đức, lúc này cũng không dám lại tùy tiện đi chạm vào ranh giới cuối cùng của Thiên Đạo.

Tiếp Dẫn trầm ngâm một lát rồi nói: "Việc này chỉ có thể tạm thời đè xuống, chúng ta tiếp tục mưu hoa.

Còn về Tiểu Thừa Phật Giáo sẽ có biện pháp, chỉ cần là khí vận của Phật môn thì đều phải nhập Linh Sơn..." Nghe vậy, Chuẩn Đề khẽ gật đầu, trước mắt chỉ có thể như thế.

Tân tân khổ khổ mưu hoa khí vận trong Phong Thần chi kiếp, lúc này cứ như vậy trơ mắt nhìn khí vận bị Tiểu Thừa Phật Giáo phân đi mà không thể động thủ.

Thần sắc Chuẩn Đề âm trầm dừng lại trên Tiểu Thừa Phật Giáo vài giây, cuối cùng thu hồi ánh mắt, xoay người tiến vào trong Linh Sơn.

Không bao lâu, trong Linh Sơn lần nữa phạm xướng trận trận, kim quang diệu thiên, từng trận phật ý tràn ngập ra. ...

Tiên giới, Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên nhìn Hạo Thiên Kính trước mặt, thần tình có chút kinh ngạc.

Lúc đầu y tưởng rằng Đa Bảo Đạo Nhân phản bội Tiệt Giáo, phản xuất Huyền Môn gia nhập vào trong Phật môn.

Nhưng hiện tại xem ra, Thái Thượng xuất thủ, Nguyên Thủy không có phản ứng, ngay cả lão sư của Đa Bảo là Thông Thiên Giáo Chủ cũng bình tĩnh không có phản ứng.

Thông minh như y sao có thể không đoán ra chủ ý của ba người này. "Lập xuống Đông phương Tiểu Thừa Phật Giáo, phân đi Tây phương khí vận, quả nhiên là thủ đoạn hay, quả nhiên không hổ là Tam Thanh, nguyên lai sớm đã tính toán kỹ..." Trong mắt Hạo Thiên chớp động quang hoa, trong miệng tán thán nói.

Cũng không nghĩ tới Tam Thanh lại có chiêu này.

Như vậy, Phật môn lần này cùng làm không công một hồi cũng không có gì khác biệt, dù sao cũng có một nửa khí vận lưu chuyển đi.

Nghĩ xong, trên mặt Hạo Thiên lộ ra một nụ cười, thân hình khẽ động, biến mất trên Lăng Tiêu Điện.

Khi xuất hiện lại, y đã ở ngoài Bàn Đào Viên.

Hạo Thiên nhìn thoáng qua, cười cười rồi cất bước đi vào. ...

Trong Vô Lượng Cung.

Càn Khôn mở hai mắt, nhìn thoáng qua Tiểu Thừa Phật Giáo đang khí vận ngưng tụ, phật quang sáng chói, lại nhìn thoáng qua Tây phương Linh Sơn lúc này khí vận xói mòn hơn nửa.

Không khỏi khẽ cười nói: "Đối với Tây phương Phật Giáo, Tam Thanh sẽ không để cho bọn hắn quá tốt.

Mặc kệ ngày sau Tiểu Thừa Phật Giáo như thế nào, nhưng lúc

này, xác xác thực thực là một thanh kiếm trong tay Tam Thanh trực tiếp cắm vào nội bộ Phật Giáo..." "Bất quá nếu kế hoạch thỏa đáng, đối với Tây phương Phật Giáo ngược lại cũng không phải chuyện xấu, chỉ bất quá cũng gấp gáp không được." Trong miệng Càn Khôn nói mấy câu, ngay sau đó liền không mở miệng nữa, thành hay bại ngược lại cũng không có quan hệ gì với y.

Ánh mắt Càn Khôn chuyển một cái, rơi vào trên Nhân tộc.

Trong đôi mắt thâm thúy hoảng như Chu Thiên Tinh Thần đại hải lóe lên điểm điểm tinh mang, phảng phất nhìn thấy tận cùng Đại đạo. "Nhân tộc đại thế sắp tới, Toại Nhân cũng là thời điểm nên làm chút chuẩn bị..." Hồi lâu sau, Càn Khôn thầm nhủ một tiếng.

Nhân gian giới tiếp theo sẽ sinh ra một phương đại thế, đến lúc đó lại có không ít Nhân tộc cao thủ sinh ra, sẽ khác biệt với các cao thủ khác trong Nhân tộc.

Nếu có thể hấp thu bọn họ tiến vào trong thánh địa, Nhân tộc sẽ lại lần nữa tăng lên không ít thực lực. "Nhân tộc..." Nghĩ xong, Càn Khôn khẽ cười một tiếng.

Sau đó y chậm rãi nhắm hai mắt lại, tiếp tục tham ngộ Đại đạo trong Hỗn Độn Châu.

Lúc này cũng là thời khắc mấu chốt, còn kém hơn trăm đạo Đại đạo liền có thể bổ toàn số lượng ba ngàn Đại đạo cho Càn Khôn thế giới.

Đến lúc đó, cự ly cảnh giới kia liền càng thêm tới gần một bước.

Chương 471

Cho nên, diễn hóa hơn trăm đạo Đại đạo đối với Càn Khôn lúc này mà nói xác thực cực kỳ quan trọng, chỉ có như vậy mới có tư cách lại đi lên cao.

Đoạn thời gian này chính là thời cơ tốt để Càn Khôn diễn hóa những Đại đạo này.

Có Hỗn Độn Châu trong tay, cộng thêm Tạo Hóa Ngọc Điệp, đối với Càn Khôn mà nói lại dễ dàng không ít.

Sau khi loại bỏ tạp niệm trong lòng, Càn Khôn an tâm tham ngộ Đại đạo pháp tắc. ...

Bồng Lai thánh địa, trong Nhân Tổ Điện.

Toại Nhân Thị nhìn thoáng qua Vô Lượng sơn mạch, ánh mắt chuyển một cái rơi vào trên Nhân gian giới, trong mắt quang mang chớp động, không biết đang suy nghĩ gì. "Đại ca, chẳng lẽ Nhân gian giới có gì không ổn?" Hữu Sào Thị thấy Toại Nhân Thị vẫn luôn nhìn Nhân gian giới, tựa hồ có sự tình gì, không khỏi mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Truy Y Thị cũng nhìn về phía y. "Cũng không có gì không ổn, chỉ là lúc này Nhân gian giới khí vận ngưng tụ, lại có đại thế sắp tới, ngược lại bất phàm..." Toại Nhân Thị nhìn bọn hắn, mỉm cười nói.

Y tự nhiên biết được Nhân tộc đại thế tiếp theo, bất quá Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cũng không rõ ràng, cho nên y liền dự định cáo tri sự tình tiếp theo của Nhân tộc. "Có đại thế sắp hưng thịnh tại Nhân gian giới?" Hữu Sào Thị và Truy Y Thị thần sắc khẽ giật mình, ngay sau đó mở miệng nói.

Không nghĩ tới Nhân gian giới, một giới toàn phàm nhân như vậy cư nhiên có thể có đại thế khiến Toại Nhân Thị đều đánh giá cao.

Nhìn như vậy, phương đại thế này cũng không đơn giản. "Đại ca, không biết là đại thế gì?" Hữu Sào Thị suy nghĩ xong liền hỏi.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị trầm mặc vài giây rồi từng chữ nói: "Chư Tử Bách Gia!" "Chư Tử Bách Gia?!" Hai người có chút không hiểu, dù sao lúc này thiên cơ bất minh, bọn hắn cũng không cách nào hiểu rõ quá nhiều sự tình trong đó. "Trong Chư Tử Bách Gia có thể sinh ra không ít Nhân tộc cao thủ, đây chính là cơ hội của chúng ta.

Ta muốn hấp thu bọn họ vào trong thánh địa, đến lúc đó sức mạnh thánh địa sẽ càng thêm lớn mạnh..." Toại Nhân Thị nhìn hai người nói.

Hai người nghe xong gật đầu nói: "Liền theo lời đại ca!" Đã có thể lớn mạnh thực lực Nhân tộc, như vậy hai người tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Toại Nhân Thị gật đầu, ánh mắt lần nữa rơi vào trên Nhân gian giới, chờ đợi thời cơ. ...

Hồng Hoang, Địa Tiên giới.

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt đã qua vài vạn năm thời gian.

Trải qua vài vạn năm, Tiểu Thừa Phật Giáo lại càng phát ra hưng thịnh.

Lúc này tại Địa Tiên giới, nếu nhắc tới Phật môn, Tiểu Thừa Phật Giáo liền sẽ tự nhiên được tu sĩ nhắc đến.

Nếu không phải Linh Sơn có hai vị Thánh nhân, chỉ sợ lúc này danh tiếng Tiểu Thừa Phật Giáo đã che mất Tây phương Linh Sơn, trở thành thủ đại Linh Sơn, chân chính Phật môn.

Đối với việc này, Tam Thanh cũng càng thêm hài lòng, Đa Bảo quả nhiên không để bọn hắn thất vọng.

Còn về việc Đa Bảo có an bài khác hay không, bọn hắn cũng không đi hỏi, để Đa Bảo đi làm là được.

Dù sao lúc này người chưởng quản Tiểu Thừa Phật Giáo là Đa Bảo, bọn hắn cũng sẽ không đi can thiệp quá nhiều, cũng cần cho Đa Bảo đầy đủ quyền lực để Đa Bảo đi thi triển.

Cho nên, lúc này toàn quyền do Đa Bảo quyết định. ...

Hồng Hoang, Tây phương, trên Linh Sơn.

Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Từng tiếng Đại đạo phật âm từ trong miệng Chuẩn Đề truyền ra, phảng phất như vô thượng diệu âm quanh quẩn trên Linh Sơn, sau đó cùng phật âm của Tiếp Dẫn điệp gia cùng một chỗ, tự có hiệu quả song trọng.

Sau đầu hai người hiện ra một vòng phật quang, mượn nhờ riêng phần mình lĩnh ngộ, bắt đầu ấn chứng Đại đạo.

Đã mấy vạn năm, hai người đều đang bế quan trong luân hồi, trên Linh Sơn phật quang vạn trượng, phật âm lượn lờ chưa từng dứt.

Đệ tử trong Phật môn cũng mượn nhờ thanh âm luận đạo Đại đạo của hai vị Thánh nhân mà tham ngộ Phật đạo, mấy vạn năm qua tiến triển cũng không nhỏ.

Đây ngược lại là tin tức tốt hiếm có đối với Linh Sơn lúc này. ...

Vạn năm sau, trên Linh Sơn.

Vào một thời khắc, Chuẩn Đề dừng lại Đại đạo chi âm, chậm rãi mở hai mắt ra.

Đôi mắt nguyên bản hỗn độn vô quang trong một hơi thở liền khôi

phục thanh minh, ngay sau đó rơi vào trên thân Tiếp Dẫn.

Thấy Tiếp Dẫn lúc này vẫn đang tham ngộ, y cũng không mở miệng quấy rầy Tiếp Dẫn ngộ đạo.

Nghĩ thầm trong lòng, y liền bỗng nhiên đứng dậy, đi ra phía ngoài.

Trong Đại Lôi Âm Tự, Chuẩn Đề quét mắt nhìn các đệ tử đang tham ngộ một chút, không khỏi khẽ gật đầu, trên mặt hiếm thấy lộ ra một tia dáng tươi cười.

Phật môn đệ tử tư chất không tệ, mấy vạn năm dưới thanh âm luận đạo Đại đạo, đại đa số đã đột phá tu vi, đạt tới cảnh giới cao hơn, cũng khiến cho thực lực tổng thể của Phật môn tăng lên không ít.

Đây là tin tức tốt vô cùng hiếm thấy sau khi bị phân đi khí vận. "Tây phương thực có đại hưng chi thế..." Chuẩn Đề nhìn chúng đệ tử Phật môn, mỉm cười nói.

Chỉ là một chớp mắt tiếp theo, khi ánh mắt chuyển đến trên Tiểu Thừa Phật Giáo, trên mặt liền lập tức âm trầm xuống.

Chương 472

"Tiểu Thừa Phật Giáo thật là thủ đoạn hay, khí vận này đều sắp đuổi kịp Linh Sơn ta..." Trong mắt Chuẩn Đề âm vân phù hiện, trầm giọng nói.

Mấy vạn năm thời gian, Tiểu Thừa Phật Giáo ngày càng lớn mạnh, khí vận cũng càng thêm kéo dài thâm hậu.

Ngược lại Linh Sơn thì vẫn dậm chân tại chỗ.

Một Phật hai môn, một nhà chia hai!

Tuy nhiên cùng là Phật môn nhưng lại có điểm không giống nhau.

Lần trước khi Tiểu Thừa Phật Giáo lập giáo, Linh Sơn bị phân đi không sai biệt lắm bốn thành khí vận, lúc này vẫn y nguyên bấy nhiêu.

Nhưng Tiểu Thừa Phật Giáo qua những năm này phát triển, khí vận càng thêm kéo dài thâm hậu, lại không có dấu hiệu chảy về hướng Linh Sơn, đây mới là điểm Chuẩn Đề tức giận nhất.

Lúc lập giáo thì từ chỗ ta phân đi bốn thành, phát triển đến tình trạng này lại không có phân khí vận về Linh Sơn.

Ánh mắt lạnh lùng dừng lại trên Tiểu Thừa Phật Giáo vài giây, sau đó lại nhìn về phía Tam Thập Tam Thiên, đạo trường của Tam Thanh. "Hừ!" Cuối cùng, Chuẩn Đề hừ lạnh một tiếng, xoay người về lại bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì! ...

Thời gian vội vã, trong nháy mắt lại là vạn năm thời gian.

Một thời khắc nào đó, Chuẩn Đề lần nữa mở hai mắt ra, nhìn lại Tiếp Dẫn, y nguyên không có dấu hiệu muốn tỉnh lại.

Trong mắt quang hoa dũng động, Chuẩn Đề suy nghĩ một chút liền

bỗng nhiên đứng dậy, đi ra phía ngoài.

Trên Linh Sơn.

Chuẩn Đề chắp tay đứng thẳng, ánh mắt rơi vào trên Địa Tiên giới, thần sắc trên mặt không biết đang suy nghĩ gì.

Hồi lâu sau, khi thu hồi ánh mắt, lúc quét qua Tiểu Thừa Phật Giáo, trong mắt xẹt qua một đạo dị sắc.

Sau đó thân hình y lóe lên, biến mất tại chỗ.

Lúc này, Tiếp Dẫn đang khoanh chân ngồi bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì tham ngộ Đại đạo chậm rãi mở hai mắt ra. "Haizz!" Tiếp Dẫn chuyển ánh mắt, rơi vào trên Địa Tiên giới, sau đó thở dài một tiếng.

Chuẩn Đề làm vậy là có ý gì, y há có thể không biết.

Nhưng lúc này xem ra ngoại trừ như thế cũng không có biện pháp nào tốt để chấn hưng Phật môn.

Nếu không, cho dù có hai Thánh tọa trấn, khí vận cũng e rằng không bằng Tiểu Thừa Phật Giáo. "A Di Đà Phật!

Hi vọng sư đệ lần này thành công đi!" Hồi lâu, Tiếp Dẫn tuyên một tiếng phật hiệu, thản nhiên nói.

Nói xong, y cũng không để ý tới nữa, tiếp tục tham ngộ Đại đạo.

Còn về Chuẩn Đề, cứ để y buông tay đi làm đi, nếu cái gì cũng không làm, vậy Phật môn lần này cũng không chỉ là lạc hậu một nước cờ.

Còn về Tiểu Thừa Phật Giáo, Tiếp Dẫn ẩn ẩn có một tia minh ngộ, nhưng lúc này không phải thời cơ.

Đợi thời cơ đến, tất cả đều sẽ giải quyết dễ dàng. ...

Hồng Hoang, Địa Tiên giới.

Chuẩn Đề một đường bay chậm, một bên quan sát những thứ lọt vào mắt xanh, trên cơ bản hễ thứ gì được y coi trọng đều bị thu vào trong túi.

Bất quá nơi này còn thuộc vùng đất tới gần Tây phương, cho nên cũng không tốn bao nhiêu khí lực.

Chuẩn Đề dừng thân hình, nhìn ra xa Địa Tiên giới, trên mặt lộ ra thần sắc khác thường, trong miệng lẩm bẩm nói: "Đông phương thật là địa linh nhân kiệt a!" Nói xong, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Ngược lại cùng Tây phương ta có không ít duyên phận..." Nói xong, y lại tiếp tục phi hành, đây là lần đầu tiên chân chính đi về phía đông.

Nếu là dĩ vãng, Chuẩn Đề muốn đi về phía đông xác thực khó khăn, nhưng lúc này Tam Thanh đang bế quan luận đạo, ngược lại không có dư thừa lực chú ý để quan tâm.

Tái giả, vì xây dựng Tây phương, cho dù khó khăn, y cũng sẽ làm như thế.

Chính y và Tiếp Dẫn còn nợ Thiên Đạo công đức, mặc kệ là vì Tây phương hay vì công đức, lần đi về phía đông này đều là thế tại tất đắc. ...

Hồng Hoang, Địa Tiên giới.

Ngắn ngủi hơn ngàn năm, tin tức Chuẩn Đề đi về phía đông liền không cánh mà bay, thường xuyên có tu sĩ nhìn thấy thân ảnh "bận rộn" của Chuẩn Đề.

Thứ được nhớ rõ ràng nhất lại không phải bộ dáng Chuẩn Đề, mà là hai câu danh ngôn của Chuẩn Đề: "Vật này hữu duyên với phương Tây ta!" cùng "Đạo hữu thân cư phật duyên, có thể theo ta đi tới Linh Sơn hưởng thụ cực lạc!" Bất quá không thể không nói, dưới danh ngôn của Chuẩn Đề, xác thực thu được không ít hiệu quả.

Không chỉ đạt được không ít bảo vật, còn độ hóa không ít người Đông phương đi tới Tây phương Linh Sơn.

Khí vận Linh Sơn lúc này cũng hiếm thấy bắt đầu tăng trưởng, một lần nữa có thế đại hưng.

Thấy tình hình này, trên mặt Chuẩn Đề cũng lần nữa có tiếu dung, càng thêm "nỗ lực" hành tẩu tại Đông phương độ hóa. ...

Hồng Hoang, vùng đất Đông phương.

Đông phương lúc này đã khác biệt so với ngày xưa, đã ít có bảo vật hiện thế, những thứ có thể bị Chuẩn Đề lấy đi đã cực kỳ thưa thớt.

Cho nên Chuẩn Đề lúc này đem ánh mắt đánh tới trên thân những tu sĩ kia, không ngừng độ hóa tu sĩ.

Trước kia Tam Thanh không ngừng trở ngại Tây phương đông tiến, căn bản không có cơ hội.

Chương 473

Lần trước độ hóa tu sĩ tại Đông phương cũng là chuyện trong Vạn Tiên Trận.

Lần này Tam Thanh bế quan tu luyện chính là cơ hội, phải thật tốt nắm chắc, nếu bỏ lỡ thì không biết đến khi nào mới có cơ hội như vậy.

Bất quá nương theo việc Chuẩn Đề độ hóa, vô số tu sĩ lựa chọn bế quan, không dám tiếp tục đi lại tại Địa Tiên giới, sinh sợ một cái không chú ý liền gặp Chuẩn Đề, bị độ hóa đi Tây phương.

Cho nên nhất thời Địa Tiên giới hơi có vẻ đìu hiu.

Bất quá Chuẩn Đề không thèm để ý, chỉ cần còn có tu sĩ thì vẫn còn có cơ hội. ...

Hồng Hoang, Địa Tiên giới.

Chuẩn Đề đi lại tại Địa Tiên giới phát hiện gần đây luôn có tu sĩ chạy tới một chỗ, trong lòng khẽ động, liền cũng đi theo.

Theo tu sĩ đi vào một chỗ sơn cốc, sơn cốc ngược lại không có gì xuất kỳ, duy nhất xuất kỳ chính là một dòng suối trong sơn cốc.

Chuẩn Đề ẩn trong hư không phát hiện dòng suối này nước suối trong veo, tản ra hương khí thanh lương thấm vào ruột gan.

Tay y vung lên, nhiếp một vốc nước suối, cảm thụ được một cỗ thanh tịnh chi khí ẩn chứa trong đó, có thể làm cho tâm thần người ta yên tĩnh. "Dưới suối sâu định có bảo vật tồn tại!" Chuẩn Đề trong lòng vui vẻ, thầm nghĩ.

Cơ duyên của mình thật tốt a!

Lại có bảo vật hiện thế bị mình gặp được.

Không thể không nói, chuyến đi về phía đông này thật sự lời to, sớm biết như vậy thì nên đi sớm hơn.

Nghĩ thầm trong lòng, trong mắt Chuẩn Đề thần quang chớp động, tinh tế cảm ngộ, y có thể cảm nhận một cỗ khí tức cường đại nhàn nhạt từ trong dòng suối kia tản mát ra.

Cực kỳ nhạt, nhưng y nguyên không giấu diếm được Thánh nhân cảnh.

Cho dù chỉ có một tia, y nguyên bị y bắt được.

Kể cả không có một tia khí tức này, Chuẩn Đề cũng không định bỏ qua dòng suối này, đây cũng là đồ tốt.

Đã gặp, vậy không có đạo lý bỏ qua. ...

Hồng Hoang, Địa Tiên giới, mỗ chỗ sơn cốc.

Chuẩn Đề ẩn trong hư không suy nghĩ, ý cười trên mặt càng đậm.

Lúc này, trong đám tu sĩ phía dưới có người nói: "Định nhiên là ở đây, trong suối ẩn chứa khí tức bất phàm, định có pháp bảo đặc thù tồn tại cho nên mới thai nghén ra dòng suối này!" "Chúng ta có muốn hay không bày trận pháp trước?

Nếu pháp bảo hiện thế khẳng định có khí tức cường đại tản mát ra, đến lúc đó đại lượng cao thủ chạy đến, tất định sẽ có người xuất thủ, vậy thì không xong..." Lúc này, trong đám tu sĩ lại có một vị mở miệng đề nghị.

Lúc này tu sĩ tụ tập không nhiều, bất quá hai ba trăm người.

Nếu bảo vật hiện thế, vậy tu sĩ và cao thủ đến nhiều, đoán chừng bọn hắn một chút chỗ tốt cũng không có.

Cho nên tu sĩ này vừa đề nghị, lập tức đạt được tất cả tu sĩ tán

đồng.

Rất nhanh, một trận pháp cường đại liền bố trí thành, lấy dòng suối làm trung tâm, bao phủ một khu vực cực lớn, gần như nửa cái sơn cốc, có thể ngăn cách khí tức, ngăn cản sức mạnh cường đại trùng kích.

Nhưng chúng tu sĩ đã đánh giá thấp uy năng của đồ vật ẩn tàng trong suối.

Đại trận vừa bố thành không bao lâu, dòng suối kia liền dũng động.

Nước suối cuộn trào dũng mãnh lao về phía hư không, từng cỗ khí tức cường đại từ trong suối tản mát ra, tựa hồ muốn xung phá nước suối áp bách, lần nữa hiện thế. "Xuất hiện!

Thật sự có pháp bảo cường đại, không chỉ một kiện!" Chúng tu sĩ thần tình chấn động, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm nước suối đang phun trào, mọi người đều cảm nhận được khí tức tản mát ra trong đó, không chỉ một đạo. "Oanh!" Phiến khắc sau, suối sâu triệt để bộc phát, khí tức cường đại trùng thiên, khiến cho tòa đại trận kia đều kịch liệt rung chuyển, từng đạo khí tức dật tán ra ngoài. "Nhanh, xuất thủ!" Theo suối sâu triệt để bộc phát, từng đạo quang mang tùy theo từ trong suối xuất hiện.

Chúng tu sĩ nhìn kỹ, trong đó có một số pháp bảo, nhưng càng nhiều hơn lại là các loại dược liệu.

Mỗi một dạng đều bất phàm, rất nhiều dược liệu chưa qua bất kỳ tế luyện nào đều có thể so được với pháp bảo của một số cao thủ Chuẩn Thánh cường đại.

Chúng tu sĩ nhao nhao xuất thủ, các loại pháp bảo đều lấy ra, bảo quang lóe lên bao phủ khu vực lớn, đem đông đảo pháp bảo dược liệu

thu vào trong pháp bảo.

Chuẩn Đề cũng chưa từng nghĩ tới nơi đây ẩn tàng nhiều pháp bảo dược liệu như vậy.

Mặc dù những pháp bảo dược liệu này trong mắt y không tính là thập phần đỉnh tiêm và trân quý, nhưng đối với những tu sĩ này lại là khó được.

Trong mắt y thần quang chớp động, trên mặt cười cười, cũng xuất thủ, bắt đầu thu lấy những pháp bảo dược liệu này.

Còn về những tu sĩ kia, Chuẩn Đề lại xuất kỳ không có đi trở ngăn cản.

Lúc này, pháp bảo dược liệu hiện thế khí tức dật tán ra ngoài, đã có không ít cao thủ chạy tới.

Bất quá những tu sĩ này lúc này đắm chìm trong việc thu lấy pháp bảo dược liệu, căn bản không để ý tới. ...

Dòng suối kia giống như một cái bảo tàng, nương theo nước suối, đại lượng pháp bảo dược liệu đều phun trào ra, từng kiện đều chớp động bảo quang, chiếu rọi thiên địa. "Oanh!" Đại trận cự chiến, có cao thủ từ ngoài trận phát động công kích.

Công kích kia càng ngày càng cường đại, trên đại trận xuất hiện đạo đạo vết rạn, tùy thời đều sẽ vỡ vụn.

Chương 474

Chúng tu sĩ không có để ý, lúc này khí tức trong suối đang không ngừng giảm bớt, hiển nhiên pháp bảo dược liệu trong đó sắp hoàn toàn phun trào ra hết.

Quang huy chớp động đem trọn phiến hư không bao phủ, không để cho một kiện pháp bảo một gốc dược liệu nào thoát ly ra ngoài. "Ân?!" Thần tình Chuẩn Đề khẽ động, trong mắt thần quang lóe lên, quay đầu nhìn về phía một kiện pháp bảo vừa mới bay ra.

Đạp bước ở giữa, Chuẩn Đề hướng về phía pháp bảo kia đi đến.

Đó là một mặt bảo kỳ, màu xanh nhạt, tản ra khí tức tiên thiên cường đại.

Chỉ một chút, Chuẩn Đề liền biết tên kiện pháp bảo này.

Một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ! "Ông!" Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ vừa xuất hiện, hư không khẽ run lên, sau đó hướng về phía ngoài trận kích bắn đi. "Oanh!" Lúc này, đại trận ầm vang vỡ vụn, đại lượng thân ảnh tu sĩ xuất hiện.

Từng cái nhìn pháp bảo và dược liệu phun trào ra từ trong suối, trong mắt đều trán phóng quang mang sáng chói, phi thân vọt tới. ...

Hồng Hoang, Địa Tiên giới, mỗ chỗ sơn cốc.

Nhìn pháp bảo và dược liệu phun trào ra từ trong suối, những tu sĩ kia lập tức phi thân lên, riêng phần mình thu lấy.

Lúc này, sau khi Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ xuất hiện, tốc độ phun trào trong suối giảm đi nhiều, pháp bảo và dược liệu ẩn tàng trong đó không còn nhiều lắm.

Hiển nhiên, dòng suối này hình thành có quan hệ với Thanh Liên

Bảo Sắc Kỳ.

Sau khi bảo kỳ xuất hiện, dòng suối kia lập tức khô cạn, không còn nước suối phun trào, pháp bảo dược liệu trong đó cũng dần dần bị thu lấy, không thấy bao nhiêu.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ xuất hiện, sau khi trận pháp phá toái, những cao thủ chạy đến kia cũng nhìn thấy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đang kích bắn đi.

Những cao thủ tu sĩ này đại đa số tu vi trên Đại La chi cảnh, tự nhiên biết Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ mới là bảo vật tốt nhất nơi này, tự nhiên hướng về phía đó chộp tới.

Nhưng chưa chờ bọn hắn chộp tới liền mất đi tung tích Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Sau đó liền có một đạo thanh âm trang nghiêm truyền đến, một chúng cao thủ nghe xong, khóe miệng đều co giật một cái. "A Di Đà Phật, vật này hữu duyên với phương Tây ta!" Mấy ngàn năm qua, có thể không biết Tây phương Thánh nhân Chuẩn Đề, có thể chưa thấy qua bộ dáng Chuẩn Đề, nhưng một câu nói kia tuyệt đối sẽ không chưa nghe nói qua.

Câu nói này chính là danh ngôn mấy ngàn năm nay của Chuẩn Đề, danh ngôn lừng lẫy nổi danh tại Đông phương.

Cho nên lời này vừa nói ra, những cao thủ này đều biết Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đã nằm trong tay Chuẩn Đề, muốn đánh chủ ý với nó chính là đang tìm cái chết.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, thân hình Chuẩn Đề dần dần từ trong hư không hiển lộ ra, mỉm cười nhìn một chúng cao thủ.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ này y âm thầm thôi diễn một phen, xác thực hữu duyên với Tây phương.

Cho dù không có duyên y cũng sẽ đoạt, đây chính là đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, là pháp bảo tốt nhất y đạt được trong mấy ngàn năm qua.

Đối với Tây phương nghèo nàn, phân lượng của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ có thể nghĩ mà biết. ...

Thấy Chuẩn Đề xuất hiện, những cao thủ này không dám thất lễ, vội vàng hướng về phía Chuẩn Đề hành lễ, sau đó nói: "Bái kiến Chuẩn Đề Thánh nhân!" Nghe vậy, một chúng tu sĩ phía dưới thần sắc khẽ giật mình, sau đó thần sắc kinh chấn nhìn thân ảnh có chút gầy gò trong hư không kia.

Nơi nào có bảo vật hiện thế, nơi đó có thân ảnh Chuẩn Đề a?

Bọn hắn một chút cũng không rõ, mấy ngàn năm qua, dường như nơi nào có bảo vật, nơi đó sẽ có thân ảnh Chuẩn Đề, hơn nữa luôn luôn chuẩn giờ như vậy, chuyên chọn phẩm giai cường đại mà ra tay.

Bất quá ngay sau đó trong lòng bọn hắn lại buông lỏng một chút.

Lần này chí ít trong tay có một số pháp bảo dược liệu, cũng coi như an ủi, chí ít sẽ không toàn bộ rơi vào trong tay Chuẩn Đề.

Nhưng đồng thời lại sinh sợ Chuẩn Đề đem chú ý đánh tới trên người bọn hắn.

Pháp bảo không thu, nhưng người thì có thể độ a!

Bị độ đi, vậy người và pháp bảo dược liệu chẳng phải đều là của Tây phương sao?

Chuẩn Đề nhìn một chúng tu sĩ nơm nớp lo sợ phía dưới, mỉm cười độ hóa một số tu sĩ "thân cư phật duyên" đi tới Linh Sơn, sau đó liền tâm mãn ý túc rời đi sơn cốc.

Những người không bị độ hóa cảm giác như vừa trốn qua một

kiếp, bây giờ vẫn còn có chút sợ hãi.

Tây phương Phật Giáo, tu sĩ bình thường ai muốn gia nhập?

Những năm này tu sĩ bị độ hóa có mấy cái là chân chính nguyện ý, đều là bị cưỡng ép độ hóa.

Bất quá loại lời này cũng chỉ dám để ở trong lòng, nếu không thì e rằng người bị độ hóa chính là mình.

Sau khi Chuẩn Đề rời đi, chúng tu sĩ lại quan sát, xác định một phen xong liền cũng nhao nhao rời đi, sơn cốc lần nữa trở lại bình tĩnh. ...

Hồng Hoang, Địa Tiên giới.

Trong nháy mắt, Chuẩn Đề lại đi dạo tại Đông phương hơn ngàn năm, bất quá không có phát hiện thêm bảo vật hiện thế.

Nhìn thoáng qua Tam Thanh đạo trường, lúc này đã có dấu hiệu xuất quan, y cũng không định tiếp tục đi về phía đông, nếu không Tam Thanh xuất quan, e rằng lại muốn mâu thuẫn.

Như vậy, hơn ngàn năm sau, Chuẩn Đề liền kết thúc đông hành, bước lên con đường trở về Tây phương. ...

Lên vạn năm đông hành, Chuẩn Đề rốt cục tâm mãn ý túc bước lên đường trở về Tây phương Linh Sơn.

Chương 475

Những năm này, y độ hóa không ít tu sĩ tiến vào trong Linh Sơn, Linh Sơn khí vận lần nữa tăng lên không ít, nguyên bản sáu thành khí vận lúc này khôi phục được chín thành.

Trừ cái đó ra, còn có những bảo vật y đoạt được những năm này, cũng là một thu hoạch cực lớn.

Trong đó cường đại nhất, phẩm giai cao nhất chính là đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, một trong Thiên Địa Ngũ Phương Kỳ - Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, cũng là một mặt cờ xí tiên thiên hữu duyên với Tây phương.

Tây phương vốn nghèo nàn, pháp bảo cũng cực ít.

Cho dù là Tây Phương Nhị Thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trong tay cũng không có bao nhiêu Tiên Thiên Linh Bảo có thể xuất thủ.

Mặt Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ này không thể nghi ngờ đã làm dịu một tia quẫn huống của Tây phương.

Còn về những pháp bảo dược liệu khác, Chuẩn Đề có thể ban thưởng cho đệ tử môn hạ.

Tây phương nghèo nàn, đệ tử môn hạ xưa nay đều hiểu, cũng không nhận được bao nhiêu ban thưởng.

Lần này đông hành có không ít đồ vật có thể dùng ban thưởng cho đệ tử.

Có một số cũng có thể dùng luyện chế thành pháp bảo, hoặc có tác dụng khác.

Còn về những tu sĩ bị độ hóa kia, lúc này ở trong Linh Sơn tiếp nhận phật quang phổ chiếu, chân chính quy y Phật Giáo môn hạ.

Tiếp Dẫn lúc này cũng từ trong tham ngộ tỉnh lại, càng ở mấy ngàn năm trước khai đàn giảng đạo, không chỉ để nguyên bản Phật môn đệ tử lắng nghe Đại đạo, cũng làm cho những tu sĩ vừa bị Chuẩn Đề độ hóa kia lắng nghe Đại đạo, tốt hơn được hưởng cực lạc.

Lúc này Tây phương Linh Sơn, khí vận lần nữa khôi phục không ít, đại có thế tái khởi.

Thấy thế, Tiếp Dẫn hài lòng gật đầu, đối với hành động đông hành lần này của Chuẩn Đề càng thêm khẳng định.

Nếu không có lần đông hành này, Tây phương Linh Sơn cũng không có khả năng có nhiều tu vi nhập Phật môn như vậy.

Tây phương Linh Sơn khí vận lúc này cũng không có khả năng lại tăng lên không ít, có thế tái khởi như vậy đều là kết quả của việc Chuẩn Đề đông hành.

Nếu không phải bởi vì lúc này khó có thể lại có kết quả, Tam Thanh cũng có khả năng xuất quan, thời cơ không đúng, Tiếp Dẫn đều muốn để Chuẩn Đề lại hành tẩu tại Đông phương vạn năm, không chừng Tây phương Linh Sơn khí vận cứ như thế mà khôi phục.

Đương nhiên, chuyện như vậy Tiếp Dẫn cũng chỉ nghĩ trong lòng mà thôi, cũng không thật sự làm như thế, bởi vì y biết lúc này thời cơ cũng không đúng. ...

Địa Tiên giới, mỗ chỗ.

Chuẩn Đề một đường đi không nhanh, gần như là thật sự đang đi bộ.

Trên đường trở về còn một đoạn đường dài phải đi, đi chậm một chút, hoặc là có cơ duyên cũng không chừng.

Cho nên trên đường đi, Chuẩn Đề cũng một bên quan sát, một bên tiến lên.

Chỉ cần có bảo vật dược liệu tốt, hạt giống tu sĩ tốt, Chuẩn Đề đều sẽ xuất thủ, đích thân độ vãng Tây phương cực lạc thế giới.

Đối với chuyện như vậy, y làm không biết mệt, đoán chừng phải mất một đoạn thời gian không ngắn mới có thể trở về Tây phương. ...

Tây phương, trên Linh Sơn, trong Đại Lôi Âm Tự.

Tốn hơn ngàn năm thời gian, Chuẩn Đề mới "lưu luyến không rời" từ trong Đông phương trở về Tây phương Linh Sơn, đối với thu hoạch chuyến đi Đông phương lần này pha chút hài lòng.

Lần này đông hành không chỉ đạt được không ít bảo vật và dược liệu, ngay cả đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đều rơi vào trong tay.

Nếu không phải lo lắng Tam Thanh đột nhiên xuất quan gây bất lợi cho mình, Chuẩn Đề ngược lại không muốn nhanh như vậy trở về Tây phương.

Bảo vật và dược liệu tuy nhiên không dễ hiện thế, nhưng Đông phương dù sao cũng là địa linh nhân kiệt, những tu sĩ kia tư chất không tệ, những năm này độ hóa những tu sĩ kia đều rất tốt.

Cho nên nếu không phải bởi vì duyên cớ Tam Thanh, Chuẩn Đề còn muốn độ hóa thêm một số tu sĩ Đông phương tiến vào Tây phương.

Bất quá hiện tại trở về, Chuẩn Đề ngược lại cũng rất hài lòng.

Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề trở về, mỉm cười nói: "Sư đệ những năm này đông hành thu hoạch ngược lại khá lớn, khí vận Tây phương ta lại hồi thăng không ít, đệ tử cũng càng ngày càng nhiều, ngày sau thực lực Tây phương sẽ càng thêm mạnh..." Tu sĩ Đông phương mà Chuẩn Đề độ hóa về Tây phương toàn bộ đều do Tiếp Dẫn kinh thủ,

muốn vì bọn hắn khai giảng Phật môn đại pháp, cho nên đối với tư chất và tu vi của những tu sĩ này, Tiếp Dẫn đều mười phần hài lòng.

Đối với ánh mắt của Chuẩn Đề, y xưa nay đều mười phần khẳng định.

Những tu sĩ tư chất tốt, bảo vật dược liệu tốt...

Chuẩn Đề đều sẽ không bỏ qua, cho nên những năm này Chuẩn Đề vơ vét được không ít. "Ba vị ở Đông phương kia bế quan thật đúng lúc.

Lần này đông hành rốt cục vãn hồi không ít xu thế suy tàn của Tây phương, khí vận rốt cục hồi thăng mấy phần, tình huống tiếp theo sẽ tốt hơn một chút..." Chuẩn Đề nghe vậy, gật đầu nói.

Lần này cũng thật là cơ duyên, nếu ba vị ở Đông phương kia không ở trong bế quan thì cũng không có cơ hội đông hành, cũng không có khả năng độ hóa những tu sĩ này, đạt được Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và những bảo vật dược liệu kia.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn gật đầu.

Tiểu Thừa Phật Giáo phân đi Linh Sơn không ít khí vận, nếu không phải lần này Chuẩn Đề đông hành vãn hồi không ít xu thế suy tàn, đoán chừng phải mất một đoạn thời gian rất dài tiếp theo mới có thể hồi thăng mấy phần khí vận.

Cũng chỉ có độ hóa như vậy mới có thể nhanh chóng hồi thăng.

Chỉ bất quá chuyện như vậy cũng không thường có.

Nếu không phải lần này Tam Thanh đều đang bế quan, mấy vị còn lại càng không để ý tới những chuyện này, bằng không thì Chuẩn Đề không làm được như vậy.

Tiếp Dẫn nghĩ xong, đối với Chuẩn Đề nói: "Sự tình tiếp theo liền

phải lấy hưu dưỡng sinh tức, điệu thấp làm chủ..." Lúc này Tây phương bởi vì nguyên nhân Tiểu Thừa Phật Giáo mà thế yếu đi không ít, mặc dù độ hóa không ít tu sĩ Đông phương cùng thuận tay lấy đi không ít bảo vật và dược liệu, nhưng chuyện như vậy cũng không thể cao điệu.

Khí vận hồi thăng cũng không thể tiếp tục cao điệu, nếu không thì không biết chừng Tam Thanh còn có hậu thủ.

Cho nên Tây phương lúc này phải ổn định tăng lên làm chủ, cũng không nên quá cao điệu, mạo tiến.

Chương 476

Đạo lý này Chuẩn Đề hiểu được, cho nên mới nhanh như vậy liền trở về Tây phương. "Sư huynh nói, sư đệ minh bạch!" Chuẩn Đề mỉm cười, đáp.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn khẽ gật đầu, nhìn thoáng qua rồi nhắm hai mắt lại, bắt đầu tham ngộ Đại đạo.

Những năm này vẫn luôn bận rộn chuyện Tây phương, cũng là thời điểm tham ngộ Đại đạo.

Chuẩn Đề nhìn thoáng qua, sau đó đem bảo vật và dược liệu vơ vét lần này phân loại một phen, sau khi trữ tồn cũng về Bát Bảo Công Đức Trì, sau đó bắt đầu tham ngộ Đại đạo. ...

Hồng Hoang, Tây Ngưu Hạ Châu.

Tiểu Thừa Phật Giáo.

Thần sắc Đa Bảo Như Lai có chút âm trầm.

Không ngờ phân đi Phật môn bốn thành khí vận, Chuẩn Đề chuyển một cái mấy vạn năm liền bù lại, tăng lên không ít. "Chuẩn Đề kế sách ngược lại không tệ, bất quá khí vận hai môn bất bình, tổng yếu phân một chút mới được..." Thần sắc trên mặt Đa Bảo Như Lai trong chớp mắt liền khôi phục như thường, mỉm cười nói.

Tuy nhiên lúc này Linh Sơn khí vận đại trướng, nhưng Tiểu Thừa Phật Giáo dù sao cũng lệ thuộc Phật môn, tổng sẽ phân được Linh Sơn khí vận để cân bằng.

Như vậy mới sẽ không xuất hiện chuyện hai môn bất ổn, dù sao Tiểu Thừa Phật Giáo cũng là được thiên địa nhận khả.

Cho nên Đa Bảo Như Lai trong lòng cũng không để ý tới nhiều

như vậy nữa, trước an tâm tu hành Phật Đạo chi pháp. ...

Cùng lúc đó, trong đạo trường của Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Đối với chuyện Chuẩn Đề đông hành lần này, bọn hắn đã biết được.

Nhưng bởi vì trước đây bế quan, lúc này xuất thủ đã quá muộn, chỗ tốt nên vớt Chuẩn Đề đều vớt xong.

Vốn Linh Sơn bị Tiểu Thừa Phật Giáo phân đi khí vận, lúc này đã hồi thăng mấy phần khí vận, vãn hồi xu thế suy tàn.

Bất quá ba người lúc này ngược lại cũng không nóng nảy, Đa Bảo tự nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Linh Sơn khí vận không ngừng hồi thăng, y cũng sẽ sử dụng nhiều một chút thủ đoạn.

Điểm ấy Thông Thiên xưa nay không hoài nghi.

Huống chi việc này giao cho Đa Bảo xử lý, ba người cũng thập phần tin tưởng Đa Bảo.

Cho nên lần này tuy nhiên bị Chuẩn Đề đạt được không ít chỗ tốt, tăng lên mấy phần khí vận, nhưng cũng không đến tình trạng kia, cho nên Đa Bảo xuất thủ có thể lại phân một chút hay không, chuyện này phải xem thủ đoạn của Đa Bảo. ...

Tam Thập Tam Thiên, Đại Xích Thiên, trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thượng nhìn Nhân gian giới, trên mặt đạm nhiên lộ ra chút vẻ suy tư, trong đôi mắt thâm thúy âm dương nhị khí lưu chuyển, không biết đang suy nghĩ gì. "Thời cơ cũng không sai biệt lắm..." Hồi lâu sau, Thái Thượng khẽ nói một tiếng. "Lần này Nhân tộc đại thế, may mà lão đạo sớm chiếm được một chút tiên cơ, nếu không thì lạc hậu không ít..." Thái Thượng khẽ nói, nếu không phải sớm làm tốt chuẩn bị, lúc này đại thế sắp tới, làm lại chắc chắn không kịp, cho nên

lần này chiếm cứ một chút tiên cơ.

Ngay từ lúc Đa Bảo luân hồi, Thái Thượng cũng có một thi, là Ác thi tiến vào trong luân hồi, cũng đã sớm luân hồi đến Nhân gian giới, bất quá tình huống của y và Đa Bảo khác biệt.

Tên là Lý Nhĩ, tại trong Nhân gian giới có không ít sự tình, lúc này mưu hoa đã đến giai đoạn cuối cùng.

Chỉ cần thời cơ đến, mưu kế của Thái Thượng liền hoàn thành.

Lúc này cự ly thời cơ đã thập phần tiếp cận, trong Nhân gian giới dùng không đến mười mấy năm thời gian liền sẽ đến.

Nghĩ xong, Thái Thượng trên mặt đạm nhiên cười một tiếng, sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ.

Chờ Lý Nhĩ bắt đầu rồi hãy nói, đến lúc đó Nhân tộc đại thế cũng chính thức bắt đầu. ...

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, Bồng Lai tiên đảo.

Trong Nhân Tổ Điện.

Toại Nhân Thị nhìn về hướng Nhân gian giới, trên mặt bình tĩnh đột nhiên lộ ra một nụ cười, mở miệng nói: "Nhân tộc đại thế rốt cục muốn mở ra..." Nghe vậy, Hữu Sào Thị nhìn y hỏi: "Đại ca, lần này đại thế ta cũng muốn tham dự trong đó sao?" Trước đây liền nghe Toại Nhân Thị nói lần này Nhân tộc đại thế muốn đem những đại năng sinh ra trong đại thế kia toàn bộ thu nhập Bồng Lai thánh địa.

Cho nên Hữu Sào Thị muốn biết, Tam Tổ có phải hay không cũng muốn tham dự trong đó.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị cười khẽ nói: "Tự nhiên là muốn, lần này trong đại thế sinh ra đại năng có không ít tư chất không tệ, cũng có thể thu làm đệ tử.

Ngày sau thành tựu e rằng không dưới tám vị Nhân Hoàng..." Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nghe vậy, trước mắt lập tức sáng lên.

Thành tựu không dưới Nhân Hoàng, vậy thì thật là phi đồng tiểu khả, nếu thu làm đệ tử cũng là lựa chọn cực kỳ không tệ. "Nếu đại ca đã nói như thế, vậy ta tự nhiên sẽ đích thân tiến đến, đem người có duyên phận với bản thân thu làm đệ tử..." Truy Y Thị mỉm cười mở miệng nói, sau đó nhìn Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị.

Toại Nhân Thị gật đầu nói: "Lúc này đại thế sắp tới, chúng ta hiện tại liền có thể lên đường.

Những Nhân tộc đại năng này đều là trụ cột vững vàng ngày sau của Nhân tộc ta, nên quy vị thánh địa là tốt nhất..." Hai người nghe vậy gật đầu.

Toại Nhân Thị nói xong liền đứng dậy, cùng hai người cùng một chỗ trực tiếp rời đi Bồng Lai thánh địa, đi về hướng Nhân gian giới.

Lúc này cách thời điểm đại thế chân chính mở ra chỉ có mười mấy năm thời gian, thời gian này đối với Toại Nhân Thị Tam Tổ bất quá là một cái chớp mắt, lúc này lên đường tự nhiên là thích hợp.

Cũng cần sớm đến Nhân gian giới, sau đó tìm hiểu trước một phen rồi hãy hành động.

Cho nên lúc này lên đường tịnh không tính là quá sớm, thời cơ càng sớm càng tốt.

Chương 477

...

Trong Vô Lượng Cung.

Càn Khôn nhìn Toại Nhân Thị tiến về Nhân gian giới, trong lòng tự nhiên biết tính toán của y.

Lần này Nhân gian giới đại thế nhìn như chỉ là Nhân tộc, là Nhân tộc đại thế bình thường, nhưng sau khi chân chính mở ra lại cực kỳ không đơn giản.

Những đại năng sinh ra kia tu vi đều không thấp, những Nhân tộc đại năng này nếu thật có thể nhập Bồng Lai thánh địa thì Nhân tộc thực lực xác thực muốn tăng lên không ít.

Cho nên những đại năng như vậy Toại Nhân Thị không có khả năng để bọn hắn đi tới chỗ khác, đều phải quy nhập Bồng Lai thánh địa.

Lấy thân phận Nhân Tổ, y làm được.

Càn Khôn nhìn thoáng qua liền thu hồi ánh mắt.

Lúc này diễn hóa Đại đạo đã đến thời khắc mấu chốt, mấy chục đạo tiếp theo đều thập phần quan trọng.

Sau khi diễn hóa xong mấy chục đạo, ba ngàn Đại đạo của Càn Khôn thế giới liền viên mãn.

Đến lúc đó, chỉ cần lại đem ba ngàn Đại đạo quy nhất, liền có thể chính thức bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Tuy nhiên cảnh giới này thập phần khó khăn, nhưng cơ hội bày ở trước mặt Càn Khôn, vô luận lại khó khăn thế nào, y đều sẽ đi trục

đạo.

Nghĩ xong, Càn Khôn chậm rãi nhắm hai mắt lại, tiếp tục tham ngộ diễn hóa. ...

Mấy chục năm thời gian trát nhãn tức thệ.

Tam Thập Tam Thiên, Đại Xích Thiên, trong Bát Cảnh Cung.

Thái Thượng nhìn về hướng Nhân gian giới, mỉm cười nói: "Đại thế cũng là thời điểm mở ra..." "Lý Nhĩ cũng là thời điểm xuất thủ..." Lần này trong đại thế, Ác thi của y cũng muốn làm chút gì đó.

Lập một phương đại thế, như vậy có đại thế khí vận công đức gia thân, dù không cách nào đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh giới thì cũng có thể đạt tới Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thực lực như vậy xác thực muốn tăng lên không ít.

Quan trọng nhất là có đại thế khí vận và công đức gia thân, như vậy hai phương đại thế khí vận và công đức toàn bộ hội tụ trên người Thái Thượng.

Đây mới là tính toán của Thái Thượng, hội tụ hai phương đại thế khí vận, như vậy có thể để y hướng về thiên địa cao hơn phát động xung kích. "Liền xem Lý Nhĩ có thể làm được đến trình độ nào..." Trên mặt Thái Thượng lộ ra vẻ suy tư, hồi lâu sau khẽ nói một tiếng.

Nói xong liền không mở miệng nữa, chỉ một mực nhìn Nhân gian giới. ...

Nhân gian giới.

Theo xã hội tiến bộ và văn hóa tư học hưng thịnh, trong các chư hầu quốc hình thành rất nhiều học giả và một số tư tưởng lưu phái.

Sự xuất hiện của bọn hắn cũng dự báo xã hội văn minh bước vào một giai đoạn mới.

Lúc này, khuyết điểm của chế độ phân phong đã hiện ra, không có một quân vương nào hi vọng quốc gia ngày sau y nguyên như thế.

Lễ băng nhạc phôi, sĩ tử tầng dưới chót nhất của xã hội bắt đầu quật khởi, xã hội phát sinh biến hóa cấp kịch, lịch sử sắp do chư hầu phân liệt đi hướng đại nhất thống.

Châm đối vấn đề thống nhất này, các học phái phân biệt đại biểu cho các giai cấp, các tầng thứ, các học giả hoặc tư tưởng gia của các thế lực chính trị triển khai tranh biện kịch liệt.

Bọn hắn đều xí đồ dựa theo lợi ích và yêu cầu của bản giai cấp, đối với xã hội, đối với vạn sự vạn vật đưa ra giải thích hoặc đề xuất chủ trương.

Đông đảo học phái viết sách lập thuyết, quảng thu môn đồ, cao đàm khoát luận, tương hỗ tranh biện, thế là cục diện "Bách Gia Tranh Minh" bắt đầu xuất hiện.

Chiến tranh kịch liệt đánh vỡ cục diện sinh hoạt cô lập, tĩnh thái.

Đa quốc chinh chiến vì càng nhiều học giả cung cấp cơ hội, bởi vì mỗi một quốc gia khác biệt liền đại biểu cho nhu cầu cần một loại chủ đạo tư tưởng hoàn thành quốc gia tiến bộ.

Quan viên tầng trên cũng không có ngăn cản, tương phản còn thôi động loại tiến bộ này.

Cứ như vậy, chư tử "Bách Gia Tranh Minh" khí thế to lớn liền ứng vận nhi sinh. ...

Nhân gian, Trần quốc, Khổ Huyện.

Lý Nhĩ đi ra từ nơi này, cuối cùng liền lại về tới nơi này.

Tu vi của y lúc này đã đạt đến cấp độ Đại La Kim Tiên, cũng thức tỉnh hết thảy tiền thế.

Tuy nhiên y có thể nhanh chóng bước vào Chuẩn Thánh chi cảnh, nhưng lại không làm như thế, bởi vì sự tình muốn làm còn chưa làm xong, cho nên không thể đem tu vi tăng lên quá nhanh.

Như hôm nay, thời cơ đã đến.

Lý Nhĩ thân là một vị trong Bách Gia Tranh Minh, từ sau khi trở về nơi này liền một mực chỉnh lý học thuyết, lúc này cũng không sai biệt lắm là lúc mở ra đại thế. ...

Lý Nhĩ quan sát giữa thiên địa có một loại cân bằng ẩn hình, không chỗ nào không có mặt, mỗi mỗi đều tại thời khắc mấu chốt xuất hiện, điều chỉnh thiên địa cách cục.

Cho nên, y cho rằng: "Vô vi nhi trị!" "Họa lớn, không gì hơn tư dục.

Cho nên bãi võ tu văn, hành lợi trừ hại, sự tình đã có lý lẽ.

Cho nên viết: Vô vi.

Giáo hóa đã thi hành, cho nên viết: Bất ngôn." "Đã nói: 'Thánh nhân xử vô vi chi sự, hành bất ngôn chi giáo dã.' Phàm là chuyện vô vi...

Chương 478

Vi vô vi, tắc vô bất trị hĩ!" Bất ngôn, bất tranh, bất doanh...

đều thể hiện đầy đủ tư tưởng trị quốc vô vi.

Để tư tưởng của mình phù hợp với đạo trị quốc chốn nhân gian, Lý Nhĩ còn dùng các loại điển cố trong nhân gian giới để giải thích những mối liên hệ trong đó.

Y dùng 'Đạo' để giải thích sự diễn biến của vạn vật trong vũ trụ, cho rằng 'Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật; Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên!', tất cả đều vận hành một cách tự nhiên.

Lý Nhĩ cho rằng "Đạo là quy luật tự nhiên khách quan, đồng thời lại mang ý nghĩa vĩnh hằng 'độc lập bất cải, chu hành bất đãi'".

Đạo là khởi nguồn của vạn vật, là mẹ của trời đất!.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã mười năm.

Lúc này, trong nhân gian giới, sau khi học thuyết của Lý gia về 'vô vi' hưng thịnh, lại có những tư tưởng khác dần dần trỗi dậy, khiến tư tưởng của phàm nhân nơi đây lại một lần nữa được nâng cao.

Mặc dù những tư tưởng này đều đang trong giai đoạn nảy mầm, nhưng không thể phủ nhận rằng, một khi chúng xuất hiện, tuyệt đối sẽ không thua kém tư tưởng của Lý gia, lại là những tư tưởng cực kỳ phi phàm.

Bởi vì sau khi một số tư tưởng bắt đầu nảy mầm, trong nhân gian giới lập tức có một luồng đại thế dâng lên, cảm giác này trong lòng Lý Nhĩ lúc này là rõ ràng nhất.

Nhân gian, nước Trần, Khổ huyện.

“Đạo pháp tự nhiên, vô vi nhi trị!” Lý Nhĩ không ngừng lặp lại câu chân lý chí đạo này, khí thế trên người cũng theo đó mà tăng cường từng chút một, một luồng khí tức huyền diệu lan tỏa khắp châu thân.

Trên thiên linh, trong đám khánh vân lượn lờ, những đạo huyền khí rải xuống, bao quanh thân thể y.

“Đạo là khởi nguồn của vạn vật, là mẹ của trời đất!” Lý Nhĩ đột nhiên quát lớn một tiếng, đôi mắt bỗng mở ra, nhìn về phía nhân gian, hai tay kết mấy đạo pháp ấn.

Trong miệng, từng loại tư tưởng của Lý gia truyền ra.

Một lát sau, Lý Nhĩ khẽ quát: “Đạo gia, lập!” Một lời vừa ra, vô tận pháp tắc oanh nhiễu.

Kể từ lúc này, tư tưởng của Lý Nhĩ có một tên gọi khác, Đạo gia.

Kể từ lúc này, Lý Nhĩ đã xác định sự thành lập của Đạo gia, cũng xác định địa vị của Đạo gia.

Y đã khai sáng học thuật tư tưởng đầu tiên trong nhân gian giới, Đạo gia, địa vị của y ở nhân gian giới không gì sánh bằng.

Đạo gia, do Lý Nhĩ lập nên.

Lúc này, cùng với việc Lý Nhĩ sáng lập học thuyết Đạo gia, toàn bộ nhân gian giới tiên nhạc phiêu đãng, tường vân vạn đạo bay lượn, vô tận khí lành hóa thành các loại dị tượng hiện ra giữa không trung.

Thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, Lý Nhĩ từ trong Lý gia đạp không mà lên, từng bước đăng thiên, mở miệng lập nên học thuyết Đạo gia.

“Ông!!!” Vô tận thần quang từ trong cơ thể Lý Nhĩ phát ra, tử khí xông thẳng lên cửu tiêu.

Trong khoảnh khắc, trên người Lý Nhĩ dâng lên một luồng đạo gia

chân khí thuần hậu, tu vi của y không ngừng tăng vọt, chỉ trong thoáng chốc đã vượt qua cảnh giới Chuẩn Thánh, đạt đến một tầm cao mới.

Bán bộ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Lý Nhĩ vốn là ác thi của Thái Thượng, một thân tu vi vốn đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, lúc này nhờ vào một phương đại thế và công đức, tiến thêm một bước cũng là chuyện bình thường.

Trên hư không vô tận, Lý Nhĩ nhắm chặt hai mắt, cẩn thận cảm nhận tất cả những biến hóa trên người, cảm nhận tư tưởng Đạo gia đang vận chuyển và thăng cấp nhanh chóng, cảm nhận pháp tắc vô vi lại một lần nữa được nâng cao, cảm nhận khí tức trên người biến đổi.

"Ầm!" Chỉ trong khoảnh khắc, khí tức trên người Lý Nhĩ đã vượt qua một lằn ranh, đạt đến một tầng trời đất cao hơn.

"Cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên!" Lý Nhĩ mở mắt ra, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, khẽ nói.

Đạo vận trên người lưu chuyển, Vô Vi chi đạo không ngừng diễn hóa trong đôi mắt, vô tận pháp tắc vô vi oanh nhiễu quanh thân, dưới chân âm dương hiển hiện, diễn hóa tất cả đại đạo chí lý.

Rất lâu sau, tất cả mới thu liễm lại.

Cùng lúc đó, tại Hồng Hoang, trong Địa Tiên giới.

Ánh mắt của vô số đại năng đã chuyển đến nhân gian giới, thần sắc kinh ngạc nhìn Lý Nhĩ đang ngạo nghễ đứng trên hư không.

Trong khoảnh khắc, bọn họ làm sao không biết thân phận thật sự của Lý Nhĩ.

Thái Thượng lại có kế hoạch như vậy, lúc này lại lập ra một phương đại thế, ngưng tụ đại thế khí vận và công đức vào thân, như vậy, tu vi của y e rằng lại sắp tăng tiến rồi.

Đối với tu vi của bản thân Lý Nhĩ, bọn họ không hề ngạc nhiên, dù sao ác thi nguyên bản tu vi vốn đã không thấp, lúc này chẳng qua chỉ tiến thêm một bước mà thôi, cũng không khiến bọn họ bất ngờ.

Điều khiến họ kinh ngạc, chính là kế hoạch của Thái Thượng, và cả Đạo gia nữa.

Bởi vì lúc này, Đạo gia vừa thành lập, đại thế của nhân gian giới đã chính thức mở ra, đến lúc đó sẽ có không ít đại năng ra đời.

Nhưng thiên thời đã định, trừ phi giống như Thái Thượng, sớm đã sắp đặt sẵn, nếu không thì đã không thể nhúng tay vào được nữa.

Đương nhiên, điều này không bao gồm ba vị tổ của Toại Nhân Thị, vì mục tiêu của bọn họ không giống nhau.

Sau khi biết Lý Nhĩ đã lập nên Đạo gia, ba vị tổ liền bắt đầu hành động, tìm kiếm người hữu duyên nhất với mình.

Lúc này, trong các đạo trường của chư Thánh.

Đối với sự sắp đặt lần này của Thái Thượng, ngay cả Thông Thiên, người đã quyết liệt với y, cũng không thể không khâm phục.

Bọn họ biết, Thái Thượng với tư cách là Nhân giáo giáo chủ, ít nhiều có thể dự đoán được một số chuyện của Nhân tộc, những điều này bọn họ đều không làm được, cho nên trong những chuyện như thế này, lại thiếu đi không ít tiên cơ.

Thế nhưng, dù đã chiếm được khí vận và công đức của một phương đại thế, có thể tiến thêm một bước nữa hay không, còn phải xem sự lĩnh ngộ của Thái Thượng.

Tuy cơ hội tấn thăng là cực lớn, nhưng mấy vị Thánh nhân cũng không phải là không có cơ hội.

Cho nên lúc này, bọn họ cũng chỉ kinh ngạc trước kế hoạch của

Thái Thượng mà thôi.

Kế hoạch này đơn giản là cao hơn mấy vị Thánh nhân một bậc.

Cho nên, Thái Thượng mới là Thái Thượng.

Chương 479

Sau khi ánh mắt dừng lại trên người Lý Nhĩ một lúc lâu, bọn họ liền chuyển sang nhân gian giới.

Lúc này đại thế nhân gian giới đã bắt đầu, ngoài Lý Nhĩ ra, sẽ còn có những đại năng Nhân tộc khác ra đời.

Bọn họ cũng muốn xem xem, liệu có tồn tại nào giống như Thái Thượng xuất hiện không.

Phương Tây, trên Linh Sơn.

Trong Đại Lôi Âm Tự.

Trong đôi mắt Đa Bảo Như Lai Phật Tổ, phật quang dũng động, thần sắc trên mặt khiến người ta không thể đoán được, không biết đang nghĩ gì.

Y biết kế hoạch của vị đại sư bá này trước nay đều siêu quần, từ trước đến nay y chưa từng hoài nghi, lần này cũng không hề nghĩ tới.

Ngày trước đại sư bá đã để ác thi và y cùng nhau vào Lục Đạo Luân Hồi, cũng luân hồi vào Nhân tộc, chỉ là mưu đồ khác nhau mà thôi.

"Đại sư bá quả nhiên là đại sư bá, kế hoạch này, Đa Bảo bội phục..." Đa Bảo Như Lai Phật Tổ thần sắc hơi ngưng lại, nhìn về hướng nhân gian giới, trong lòng thầm nói một tiếng.

Trong lòng nghĩ vậy, Đa Bảo Như Lai Phật Tổ lại một lần nữa nhắm mắt, tiếp tục tham ngộ.

Nhân gian, nước Trần, Khổ huyện.

Giữa hư không vô tận.

Lý Nhĩ lại một lần nữa mở mắt, trong mắt pháp tắc dũng hiện, dưới chân âm dương diễn hóa, vô tận huyền diệu hiển hiện trong đó.

Khi mở mắt lần nữa, thế giới trong mắt Lý Nhĩ đã thay đổi, thế giới trong mắt của cảnh giới Hỗn Nguyên là pháp tắc đan xen, quy tắc tung hoành, mọi sự huyền diệu đều diễn hóa trong tầm mắt.

"Ầm!" Đúng lúc này, trên cửu thiên sấm sét vang rền, mây đen vô tận cuồn cuộn, như biển mực đổ xuống.

Lý Nhĩ ngẩng đầu nhìn, thần sắc trên mặt không nhìn ra sâu cạn.

"Quả nhiên như ta dự liệu, độ kiếp ở nơi này, uy lực không bằng bảy thành ở Hồng Hoang..." Lý Nhĩ khẽ cười một tiếng, trong tay không biết từ lúc nào đã cầm một cây phất trần, đạp không mà lên, nghênh đón kiếp lôi.

Tuy chỉ là đại thế của nhân gian giới, nhưng đại thế này không giống bình thường, tân pháp mới lập, tự nhiên phải được kiểm nghiệm, cũng tiện để kiểm nghiệm tu vi của bản thân Lý Nhĩ.

Nhưng lúc này Lý Nhĩ có Đạo gia khí vận gia thân, tu vi đột phá, uy lực thần lôi ở đây lại tương đối yếu, tự nhiên không phải là đối thủ của Lý Nhĩ, lúc này ra tay, liền áp đảo thần lôi.

Thần lôi không ngừng đánh xuống, Lý Nhĩ trong tay không nhanh không chậm ra tay, phất trần xé rách hư không, mang theo một luồng uy thế không thể địch nổi, thế như chẻ tre cuốn tới, trong nháy mắt đã thấy thần lôi bị đánh tan.

Thần lôi hơi khựng lại, rồi lại tiếp tục không ngừng đánh xuống.

Lý Nhĩ liếc nhìn một cái, trong tay lại ra tay, quang mang chói lòa trời đất, uy thế kinh khủng càng lúc càng mạnh, lập tức áp chế thiên kiếp.

Ngày hôm sau, kiếp vân tiêu tán, trời đất lại trở về vẻ trong xanh.

Lý Nhĩ không nhiễm một tia bụi trần, từ trên cửu thiên từ từ hạ xuống, sau đó vững vàng đáp xuống Khổ huyện.

Ba mươi ba tầng trời, Thiên đình, trong Lăng Tiêu Điện.

"Thật là một đại sư huynh, thật là một Đạo gia Lý Nhĩ..." Hạo Thiên nhìn cảnh tượng trong Hạo Thiên Kính, không khỏi tán thưởng.

Đối với mưu đồ của Thái Thượng, y trước nay đều vô cùng bội phục, lần này đem ác thi đặt vào trong đại thế nhân gian giới, lập nên Đạo gia.

Kế hoạch như vậy, e rằng cũng chỉ có đại sư huynh mới làm được.

Cũng chẳng trách, ngày xưa Lý Nhĩ lại cùng Đa Bảo vào luân hồi, đến nhân gian giới.

Lúc này đại thế nhân gian giới vừa bắt đầu, Lý Nhĩ với tư cách là đại năng đầu tiên của đại thế, quả thật đã nhận được không ít khí vận và công đức, không chỉ tu vi bản thân tăng tiến không ít, mà Thái Thượng e rằng cũng được lợi không nhỏ.

Hạo Thiên nhìn cảnh tượng trong Hạo Thiên Kính, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư, rất lâu sau mới thu lại Hạo Thiên Kính, rồi thân hình khẽ động, biến mất trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trong Vô Lượng Cung.

Càn Khôn từ từ mở mắt, trong đôi mắt sâu thẳm phảng phất phản chiếu trời đất thương khung, ánh mắt dừng lại ở nhân gian giới mấy hơi thở rồi mới thu hồi.

"Thái Thượng không cam tâm bỏ lỡ đại thế như vậy, nhưng Đạo gia đối với một đại đệ tử Huyền môn mà nói, cũng khá là thích hợp, tuy nhận được không ít khí vận và công đức, nhưng chung quy cũng chỉ là phụ trợ mà thôi, quan trọng nhất vẫn là sự lĩnh ngộ của bản

thân đối với 'Đạo'." "Nếu như đối với sự lĩnh ngộ của 'Đạo' không đủ, cho dù có khí vận công đức tương trợ, cũng không thể đề thăng được bao nhiêu..." Rất lâu sau, Càn Khôn khẽ nói một câu.

Nói xong, ánh mắt lại chuyển đến nhân gian giới, mỉm cười nói, "Xem ra, Lý Nhĩ cũng không cam tâm chỉ với Đạo gia, liền muốn đem một nhà khác cũng thu vào túi..." Điều Càn Khôn nói, tự nhiên là nhà sẽ xuất hiện tiếp theo trong nhân gian giới, khác biệt với Đạo gia, chính là Nho gia.

Nhưng hiện tại Nho gia chưa xuất hiện, Lý Nhĩ rõ ràng đã có ý định, muốn thu Khổng Khâu làm đồ đệ.

Khổng Khâu, cũng là người mang đại khí vận, nếu không thì cũng không thể tự lập một nhà.

Xem ra Lý Nhĩ định, muốn đem Khổng Khâu cũng quy nhập vào môn hạ Bát Cảnh Cung.

Nhưng dù vậy, Càn Khôn cũng không cảm thấy có gì, Thái Thượng đã có thể sắp xếp Lý Nhĩ đến mức này, vậy thì đối với Khổng Khâu, tự nhiên cũng là thế tại tất đắc.

Nhưng trong đại thế lần này, còn có những tồn tại phi phàm hơn, mấy vị đó mới là mục tiêu của Toại Nhân và những người khác, Khổng Khâu quy nhập vào môn hạ Bát Cảnh Cung, Càn Khôn cũng không để ý.

Nghĩ xong, Càn Khôn thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ.

Thoáng chốc, lại hơn mười năm nữa trôi qua.

Cùng lúc đó, tại nhân gian giới, nước Lỗ, một nơi nào đó.

Lý Nhĩ từ hư không bước ra, sau đó nhìn thanh niên trước mắt dường như đang chờ đợi, trên mặt lộ ra một nụ cười.

“Đang đợi ta sao?” Lý Nhĩ hứng thú nhìn y, hỏi.

Nghe vậy, thanh niên kia không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lý Nhĩ, nhìn về phía sau y, tử quang ngập trời, rồi mỉm cười nói: “Tử khí đông lai ba vạn dặm, nguyên là Đạo gia Thánh nhân, Khổng Khâu, bái kiến Đạo gia Thánh nhân!” Nói xong, liền quỳ lạy Lý Nhĩ.

“Tốt, tốt, tốt!” Lý Nhĩ thần sắc vui mừng, nói liền ba chữ ‘tốt’, nhìn Khổng Khâu hỏi: “Khổng Khâu, lão đạo hỏi ngươi, có bằng lòng bái nhập môn hạ của ta không?” Nghe vậy, Khổng Khâu sững sờ, rồi lập tức bái lạy: “Đệ tử bằng lòng, đệ tử Khổng Khâu bái kiến lão sư!” Thấy vậy, Lý Nhĩ hài lòng gật đầu.

Thu nhận Khổng Khâu xong, Lý Nhĩ liền trực tiếp mang y rời đi.

Lý Nhĩ mang theo Khổng Khâu đi qua nhiều nước chư hầu trong nhân gian giới, thường có phàm nhân thấy được bóng dáng hai thầy trò, khiến vô số người triều bái.

Chương 480

Lý Nhĩ sau khi thu nhận Khổng Khâu, lại không dạy Khổng Khâu tu hành đạo pháp của Đạo gia, hay là pháp của Thái Thượng.

Cơ duyên của y, không nằm ở đây, đạo của y, cũng không phải Vô Vi chi đạo, y có con đường của riêng mình phải đi.

Nhưng tuy Khổng Khâu không tu hành pháp của Đạo gia và Thái Thượng, Lý Nhĩ vẫn dạy Khổng Khâu một số việc tu hành đơn giản, tuổi còn trẻ đã vào hàng tiên nhân.

Sau khi Lý Nhĩ và Khổng Khâu đi lại trong nhân gian giới năm mươi năm, liền rời đi, trở về Đạo gia.

Khổng Khâu, lúc này tu vi vẫn tấn thăng lên hàng Kim Tiên, nhưng vì không có pháp môn tu luyện, nên đến mức này, không thể tiến thêm được nữa.

Tiễn Lý Nhĩ đi xong, y liền đi lại trong nhân gian giới, lại sau năm mươi năm, con đường tu hành của Khổng Khâu viên mãn, hướng về cố hương của mình.

Trên đường, y thu nhận tổng cộng ba ngàn đệ tử, trong đó bao gồm Nhan Hồi và bảy mươi hai hiền sĩ khác, danh tiếng của Khổng Khâu cũng dần dần lan truyền trong nhân gian giới.

Nhân gian giới, nước Lỗ, cố hương của Khổng Khâu.

Khổng Khâu sau khi đến cảnh giới này, đã biết được con đường của mình, lần này trở về, chính là để làm cú đột phá cuối cùng.

Đạo của y khác với Đạo gia của Lý Nhĩ, đạo của y, được gọi là, Nho.

Đây không chỉ là con đường mà kiếp này y chưa từng chạm tới,

mà ngay cả kiếp trước của y, thủ đồ Huyền Môn là Huyền Đô cũng chưa từng chạm tới đại đạo này.

Lúc này đã thức tỉnh tất cả của kiếp trước, đối với pháp môn tu hành đã rõ như lòng bàn tay, y không tu hành pháp của Thái Thượng.

Lần luân hồi này, chính là vì tân đạo, vì cơ duyên.

Bất kể thế nào, y đều định buông tay thử một lần, cho dù không đạt đến cảnh giới như lão sư của mình, nếu có thể vượt qua tu vi kiếp trước, y đã hài lòng rồi.

Trong lòng dẹp bỏ những suy nghĩ khác, Khổng Khâu bắt đầu hướng về Nho đạo mà đột phá.

Trong nháy mắt, lại năm mươi năm nữa trôi qua.

Lúc này, nhân gian giới lại một lần nữa chấn động, một đạo khí tức mênh mông xông thẳng lên mây xanh, muốn so cao với trời xanh, tranh huy với nhật nguyệt, trời đất đều ảm đạm thất sắc, một luồng chính khí lăng thiên.

Chính là Khổng Khâu tự tay biên soạn ra 《Xuân Thu》, sách này vừa thành, tài khí xông trời, thiên hoa loạn trụy, quần tinh chiếu rọi, mây lành ngàn dặm, sấm vang vạn dặm, thiên hạ chấn động.

Cùng lúc đó, một giọng nói tràn đầy hạo nhiên chính khí, tín niệm bất khuất của nhân đạo truyền ra, trong giọng nói, tràn đầy chính nghĩa và đại nghĩa, vang vọng khắp chu thiên, chấn động tam giới: "Quân tử hoài đức, tiểu nhân hoài thổ; quân tử hoài hình, tiểu nhân hoài huệ.

Quân tử thản đãng đãng, tiểu nhân trường thích thích...

Quân tử mà bỏ mất lòng nhân, sao gọi là quân tử được?" "Kẻ trí vui với nước, người nhân vui với núi." "Người không có chữ tín, không biết có thể làm được gì." "Nói phải làm, làm phải có kết quả."

“Học mà không nghĩ thì uổng, nghĩ mà không học thì nguy.” “Thông minh ham học, không thẹn hỏi kẻ dưới.” “Điều mình không muốn, chớ làm cho người.” “...” “Âm!!!” Trong nhân gian, một luồng khí thế khổng lồ xông trời, luồng khí thế này không liên quan đến tu vi, phảng phất phát ra từ sâu trong linh hồn con người.

Trong khoảnh khắc luồng khí thế xuất hiện, nó trực tiếp bao phủ hoàn toàn không gian xung quanh, một âm thanh hùng vĩ không ngừng vang lên trong luồng khí thế đó.

Cùng với từng đạo ngâm xướng vang lên, khí thế giữa trời đất đột nhiên trở nên mạnh mẽ hơn, diện mạo của khí thế cũng hoàn toàn lộ ra, một loại khí tức đã tồn tại từ lâu ở Hồng Hoang nhưng không ai phát hiện và lợi dụng.

Hạo nhiên chính khí, tồn tại giữa trời đất, không nơi nào không có.

Lúc này, tình hình của Khổng Khâu bị vô số đại năng chư giới phát giác, từng khoảnh khắc đều chú ý.

Chỉ thấy Khổng Khâu biểu tình nghiêm túc, khí thế trên người xông thẳng lên trời, nối liền trời đất, trên trời sấm sét không ngừng vang dội, cho người ta cảm giác muốn hủy diệt vạn vật.

Khí tức trên người Khổng Khâu cũng tương tự, cũng cương chính vô cùng, nhưng lại khác biệt, trong loại khí tức quang minh chính đại này, có một loại cảm giác khiến người ta từ tận đáy lòng thần phục.

“Hừ!” Đối mặt với sấm sét hủy diệt trên trời, Khổng Khâu lạnh lùng hừ một tiếng, tay khẽ giơ lên, tay áo vung về phía sau, cả người đứng thẳng, lớn tiếng ngâm xướng: “Khí chi sở bàng bạc, lẫm nhiên vạn cổ tồn.

Đương kỳ quán nhật nguyệt, sinh tử an túc luận!

Địa duy lại dĩ lập, thiên trụ lại dĩ tôn, tam cương thực hệ mệnh,

đạo nghĩa vi chi căn!" "Thiên địa hạo nhiên, chính khí trường tồn, bất cầu tru tiên, đãn trảm quỷ thần!" Khổng Khâu từng bước đi lên hư không, đối diện với sấm sét, tay trái cầm "Xuân Thu Thư", tay phải cầm "Xuân Thu Bút", nhìn sấm sét vô tận hội tụ trên trời, vẫn không sợ hãi, lớn tiếng nói.

Sấm sét trời đất càng thêm hung bạo, chỉ thấy Khổng Khâu nhấc bút, phong vân dũng động, trời đất biến sắc, Xuân Thu Bút liên tiếp viết xuống chín chữ "Trảm", một chữ một kiếm, hóa thành chín đạo kiếm quang chính khí lăng lệ, xông vào trong sấm sét, chém tan sấm sét vô biên thành từng mảnh vụn.

Sau đó, Khổng Khâu một tay ném cuốn 《Xuân Thu》 trong tay ra, 《Xuân Thu》 thư trong nháy mắt biến lớn, che trời ba vạn dặm, đại thư vừa động, liền cuốn sạch tất cả sấm sét, đánh tan.

"Ta là Khổng Khâu của Nhân tộc, may mắn được nghe Văn Tổ truyền đạo, đi ra con đường Hạo nhiên Nho đạo, hôm nay lập nên Nho đạo, sẽ vì trời đất lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì thánh hiền xưa kế thừa tuyệt học, vì vạn thế mở ra thái bình!" "Nho đạo, lập!" Cùng với tiếng hét lớn cuối cùng của Khổng Khâu, trời đất sáng bừng, quần tinh dao động, sau đó, một mảng công đức kim quang từ trời giáng xuống, rơi vào người Khổng Khâu, một thân tu vi Nho đạo không ngừng tăng trưởng, cuối cùng đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, mới vững vàng dừng lại.

Trong khoảnh khắc, vô số đại năng trong chư giới Hồng Hoang kinh hãi.

Khổng Khâu, vậy mà lại đem tu vi của bản thân đề thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, sự trợ lực của đại thế này cũng quá lớn rồi.

Lý Nhĩ lúc đầu lập Đạo gia cũng chỉ tấn thăng một tiểu cảnh giới

mà thôi, Khổng Khâu, đã vượt qua bao nhiêu đại cảnh giới, tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong, đạt đến cảnh giới mà vô số tu sĩ không thể chạm tới.

Nhưng đồng thời, bọn họ cũng thầm than thở cơ duyên này đã không nắm bắt được.

Nhưng cũng không có cách nào, dù sao đại thế như vậy, e rằng cũng chỉ có Thái Thượng mới có thể nhúng tay vào, những người khác, đều do trời định, tự nhiên không có cách nào.

Bây giờ bọn họ cũng muốn xem xem, đại thế nhân gian giới lần này, sẽ đạt đến một mức độ nào.

Lúc này Lý Nhĩ và Khổng Khâu mới bắt đầu, tiếp theo sẽ có những tồn tại khác xuất hiện.

Nhân gian giới, trong hư không vô tận.

Khổng Khâu trong lòng chứa nhật nguyệt sơn hà, tâm hoài thiên địa hạo nhiên, văn khí tạo hóa, nhất cử nhất động, đều mang theo uy nghiêm của Thánh nhân.

Nhưng Thánh nhân này không phải Thánh nhân kia, Khổng Khâu lập nên Nho gia, được đệ tử Nho gia tôn làm Thánh nhân.

"Nho Thánh!" "Khổng Khâu, Nho Thánh!" Lúc này, trong nhân gian giới, vạn dân chấn động, đồng loạt quỳ xuống, hướng về phía Khổng Khâu quỳ lạy, trong miệng kinh hô tên Khổng Khâu, coi y là Thánh nhân của Nho gia.

Khổng Tử khai sáng Nho đạo, có tư cách nhất được xưng là "Tử", nên gọi là Khổng Tử.

Sau đó, Khổng Tử quảng thu đệ tử, dạy dỗ Nho đạo.

Nhân gian giới, một nơi nào đó.

Toại Nhân Thị nhìn về hướng Khổng Khâu lập Nho đạo, lẩm bẩm nói: “Nho đạo đã lập, Khổng Khâu cũng đã vào Bát Cảnh Cung, những người khác, cũng đến lúc ra đời rồi...” “Vị kia, e rằng cũng đến lúc quy vị rồi...” Toại Nhân Thị nói xong, trên mặt lộ ra một nụ cười, rồi thân hình lóe lên, biến mất tại chỗ.

Nhân gian giới, trong một khu vực nào đó.

Chương 481

Hư không khẽ động, Toại Nhân Thị từ trong đó từ từ bước ra, ánh mắt xuyên thấu vạn ức dặm thời không, rơi vào người Mặc Địch.

Mặc Địch trong nhân gian giới, xuất thân không tốt, theo cách nói của nhân gian, là tiện dân, tuy từng học Nho học, nhưng đến nay cũng không có thành tựu gì lớn.

Nhưng dù sao cũng là người mang đại khí vận, sớm đã được Toại Nhân Thị động thân thì đã có mộng cảnh báo trước.

Cho nên đối với người đàn ông trung niên đột nhiên xuất hiện trước mặt lúc này, y không biểu hiện ra vẻ kinh ngạc gì lớn, thậm chí còn có chút hưng phấn.

Toại Nhân Thị nhìn y, mỉm cười nói: "Biết ta đến sao?" Nghe vậy, Mặc Địch cung kính nói: "Đêm qua, Mặc Địch mơ thấy có tiên nhân thu đồ, không biết có phải là tiên trưởng không?" Toại Nhân Thị nghe xong, cười lớn mấy tiếng, rồi nhìn Mặc Địch nói: "Ta là đại nhân tổ của Nhân tộc, Toại Nhân Thị!" Lời này của Toại Nhân Thị vừa nói ra, lập tức có một luồng khí tức mênh mông cuốn qua toàn bộ nhân gian giới, kinh động Lý Nhĩ và Khổng Khâu lúc này.

Nhưng chưa kịp để bọn họ phản ứng, luồng khí tức đó đã tiêu tán sạch sẽ, không thể tìm thấy đâu nữa.

Đó cũng là Toại Nhân Thị tránh cho Mặc Địch bị khí thế làm thương tổn, nếu không, với thân thể phàm nhân của Mặc Địch, trong luồng khí thế vừa rồi, đủ để khiến y mất mạng.

Mặc Địch nghe vậy, thần sắc đại kinh, vội vàng bái lạy Toại Nhân Thị: "Nhân tộc Mặc Địch, bái kiến Toại Nhân Nhân Tổ!" Tộc nhân Nhân tộc, ai mà không biết tam tổ Nhân tộc, ai mà không biết Toại

Nhân Nhân Tổ đứng trên đỉnh Hồng Hoang.

Mặc Địch ban đầu tưởng chỉ là tiên nhân bình thường, không ngờ, lại là một trong tam tổ Nhân tộc, Toại Nhân Nhân Tổ.

Toại Nhân Thị nhìn y, khẽ gật đầu, hỏi: "Mặc Địch, có bằng lòng bái nhập môn hạ Thánh Địa không?" Nghe vậy, Mặc Địch sững sờ, rồi lập tức mừng rỡ nói: "Mặc Địch bằng lòng, bái kiến lão sư!" "Tốt, tốt, tốt!" Toại Nhân Thị hài lòng gật đầu, rồi tay vung lên, đỡ y dậy, nói: "Nếu đã như vậy, vậy tạm thời theo vi sư tu hành, thời cơ đến, tự nhiên sẽ có con đường của mình để đi!" "Vâng!" Mặc Địch đáp một tiếng, rồi bị Hiên Viên một cuốn, biến mất tại chỗ.

Hồng Hoang, trong nhân gian giới.

Toại Nhân Thị mang theo Mặc Địch đi lại trong nhân gian giới, một mặt để y tăng trưởng kiến thức học vấn, một mặt dạy y tu hành.

Tuy Toại Nhân Thị không truyền thụ cho Mặc Địch tu luyện đại đạo của bản thân và pháp của Nhân tộc, nhưng với kiến thức và tu vi của y, dạy Mặc Địch tu hành một số pháp môn tăng trưởng tu vi và thọ mệnh là làm được.

Cho nên chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi, Mặc Địch lúc này đã ở cảnh giới Kim Tiên, cách cảnh giới Thái Ất cũng không xa.

Đây là kết quả của việc Toại Nhân Thị có phần áp chế, mới ở cảnh giới Kim Tiên, nếu không với thân phận chuyển thế của Hồng Vân là Mặc Địch, e rằng lúc này đã trên Thái Ất.

Không sai, Mặc Địch, chính là Hồng Vân ngày trước đã vào Lục Đạo Luân Hồi.

Nhưng vì cơ duyên không nặng, nên đến nay, mới có cơ hội quy vị.

Nhưng lần này có thể ở trong đại thế nhân gian, trở thành thân

phận như Mặc Địch, đã là cực kỳ phi phàm rồi.

Dù sao thân phận Mặc Địch không đơn giản, là người mang đại khí vận trong đại thế, lần này, liền có thể mượn đại thế này, một lần nữa trở lại đỉnh phong.

Mặc Địch tuy không hiểu tại sao lão sư của mình không truyền thụ pháp môn tu hành chân chính, nhưng Toại Nhân Thị không nói, y cũng không dám trực tiếp hỏi.

Cứ như vậy, lại năm mươi năm nữa trôi qua.

Một ngày, trong nhân gian giới.

Toại Nhân Thị nhìn Mặc Địch, nói: "Mặc Địch, thời gian tới, vi sư sẽ trở về Bồng Lai, đợi sau này ngươi tu luyện thành công, tự có thể đến Bồng Lai tìm vi sư..." Mặc Địch lúc này ở cảnh giới Kim Tiên đỉnh phong, trong nhân gian giới, ngoài Lý Nhĩ và Khổng Khâu ra, tạm thời không có ai là đối thủ của y, Toại Nhân Thị cũng yên tâm.

"Lão sư, ngài muốn đi sao?" Mặc Địch sững sờ, rồi kinh ngạc nói.

Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu, nhìn thần sắc của y, hỏi: "Mặc Địch, có phải ngươi đang thắc mắc tại sao vi sư không truyền thụ pháp môn tu hành chân chính, không để tu vi của ngươi đột phá đến một tầng trời đất cao hơn không?" Mặc Địch do dự trong lòng, cuối cùng gật đầu.

Từ khi bái nhập môn hạ của Toại Nhân Thị, y đã biết được không ít chuyện về tu hành, về chư giới Hồng Hoang.

Tuy Kim Tiên trong nhân gian giới hiếm có đối thủ, nhưng đặt ở chư giới Hồng Hoang, lại là tồn tại không đáng kể.

Mặc Địch tự tin, nếu có pháp môn tu hành, nhất định có thể đạt đến cảnh giới cao hơn, sẽ không giống như bây giờ, cảnh giới Thái Ất đã là điểm cuối mà y có thể nhìn thấy.

Toại Nhân Thị thấy vậy, trên mặt cười một tiếng, đáp: "Pháp của vi sư, pháp của Nhân tộc, đều không phải con đường của ngươi.

Con đường của ngươi, ở trong tim ngươi, hãy yên tâm đi làm đi, kiên trì bản tâm của ngươi là được..." Nghe vậy, Mặc Địch sững sờ, rồi hơi suy tư, rất lâu sau, trong mắt sáng lên ánh quang.

"Đệ tử biết phải làm gì rồi..." Mặc Địch thần sắc vui mừng, rồi sâu sắc cúi đầu một cái trước Toại Nhân Thị, nói.

Toại Nhân Thị thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng, nhìn y nói: "Nếu đã minh ngộ, vi sư cũng không nói nhiều nữa, đợi ngày sau công thành danh toại, lại đến Bồng Lai tìm vi sư..." Nói xong, Toại Nhân Thị giơ tay lên, một đạo kim quang chui vào giữa trán Mặc Địch, chính là vị trí của Bồng Lai.

Đợi Mặc Địch lĩnh ngộ xong, nhìn lại thì đã không còn bóng dáng Toại Nhân Thị nữa.

Mặc Địch lại một lần nữa sâu sắc cúi đầu về hướng Toại Nhân Thị rời đi, rồi mới trực tiếp rời đi.

Sau đó, Mặc Địch một mình đi lại trong nhân gian giới, bắt đầu truyền bá học thuyết tư tưởng của mình.

Ngoài ra, Mặc Địch trong khi truyền bá tư tưởng, còn thu nhận không ít đệ tử.

Cứ như vậy, lại vài chục năm nữa trôi qua.

Mặc Địch lúc này, đã trở về cố hương của mình, chuẩn bị cho thời khắc cuối cùng.

Lúc này y đã có minh ngộ, một ngộ trăm ngộ, tất cả mọi chuyện, đều đã biết.

Nhưng kiếp trước đủ loại, đều không liên quan đến kiếp này, kiếp

này, y là Mặc Địch, có nhiệm vụ của mình, có trách nhiệm của mình.

Lần này, chính là nhiệm vụ của y, trách nhiệm của y.

Lần này, y sẽ lại một lần nữa tỏa sáng ở chư giới Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, lại năm mươi năm nữa trôi qua.

Lúc này, nhân gian giới lại một lần nữa chấn động, một đạo khí tức mênh mông xông thẳng lên mây xanh, muốn so cao với trời xanh, tranh huy với nhật nguyệt, trời đất đều ảm đạm thất sắc, một luồng khí thế bàng bạc lực áp chư thiên.

"Lão sư, thành công rồi sao?" Nhân gian giới, trong cố hương của Mặc Địch.

"Lão sư, thành công rồi sao?" Lúc này, cảm nhận được luồng khí tức mênh mông bàng bạc, lực áp chư thiên này, các đệ tử của Mặc Địch lần lượt lộ ra vẻ vui mừng, nhìn về hướng truyền ra khí thế kinh khủng, vui mừng nói.

"Ầm!" Giây tiếp theo, một luồng khí thế kinh khủng lại một lần nữa cuốn qua, khuấy động cửu thiên phong vân.

Ngay sau đó, liền có một bóng đen đạp không mà lên, lạnh lùng nhìn cửu thiên, chính là nhân vật chính lần này, Hồng Vân chuyển thế, Mặc Địch.

Y mặc y phục màu đen, trong đôi mắt sâu thẳm hắc khí dũng động, như một lỗ đen, nuốt chửng tất cả.

Chương 482

Mặc Địch tay phải cầm thần kiếm 'Mặc Mi', tay trái cầm thần vật 'Phi Công', dưới chân một con cơ quan huyền điểu dần dần hiện ra, nâng y bay lên lần nữa.

"Kiêm ái, phi công!" "Thượng hiền, thượng đồng!" "Thiên chí, minh quỷ!" "Phi mệnh, phi nhạc!" "Tiết táng, tiết dụng!" Mặc Địch thần tình nghiêm nghị, không ngừng giảng giải tư tưởng học thuyết của mình, đặt tên cho nó là, Mặc gia.

Cùng với tư tưởng Mặc gia của Mặc Địch không ngừng được giảng giải, khí tức trên người y bắt đầu tăng vọt, không bao lâu đã vượt qua Đại La Kim Tiên, đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, và đang tăng trưởng nhanh chóng.

"Ầm!" Lúc này, bảy mươi hai vị đệ tử của Mặc gia phân bố ở các nơi trong nhân gian giới, giơ cao trường kiếm màu đen, bảy mươi hai đạo quang trụ màu đen từ trường kiếm xông trời, mang theo một phương đại thế, rồi đem luồng sức mạnh đó không ngừng rót vào cơ thể Mặc Địch.

"Ầm!" Mặc Địch thần sắc đạm mạc, khí thế trên người vượt qua cảnh giới Chuẩn Thánh, đạt đến cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên, lúc này sự tấn thăng của y mới chậm lại, cuối cùng vững vàng dừng lại ở Bán bộ Hỗn Nguyên đỉnh phong.

"Ầm!" Lúc này, trên cửu thiên, sấm sét vang rền, một luồng thiên uy mênh mông bao trùm xuống, dường như muốn trấn áp đại thế của Mặc gia.

"Xích!" Mặc Mi khẽ kêu, một đạo kiếm mang màu đen xé rách hư không, khí thế kinh khủng tung hoành nhân gian giới, ngay cả Lý Nhĩ

và Khổng Khâu lúc này, dưới đạo kiếm mang màu đen đó, cũng ngửi thấy một tia nguy hiểm.

Kiếm mang màu đen kinh khủng xông trời, dưới sự bao phủ của hắc khí, phá vỡ hư không vô tận, vạn vật đều bị hủy diệt dưới kiếm mang, hiện ra một dải chân không màu đen sâu thẳm, kéo dài đến cửu tiêu.

"Ầm!" Thần lôi đánh xuống, không ngừng đánh về phía thần lôi, nhưng đạo kiếm mang kinh khủng đó mang theo đại thế của Mặc gia, lúc này một thời gian lại không thể lay động được một phân, dưới ánh mắt kinh ngạc của chúng sinh chư giới Hồng Hoang, cuốn về phía cửu thiên của nhân gian giới.

"Xích!" Kiếm mang màu đen như một vết nứt, chia đôi cả bầu trời, lộ ra một rãnh sâu màu đen dài khoảng vạn trượng.

Thiên lôi tan đi, nhưng lúc này bầu trời đen kịt, như biển mực đổ xuống, hắc khí lan tràn trong đó.

"Mặc gia, lập!" Mặc Địch thần sắc lạnh lùng, tay vung lên, trời đất lại trở về vẻ trong xanh, sau đó trong miệng truyền ra đại đạo chi âm, truyền khắp chư giới Hồng Hoang, tuyên cáo sự thành lập của Mặc gia.

Chúng sinh trong chư giới Hồng Hoang lúc này đã kinh ngạc không nói nên lời, uy thế Mặc Địch lập Mặc gia, so với Đạo gia Lý Nhĩ và Nho gia Khổng Khâu, có hơn chứ không kém.

Chỉ một đạo kiếm mang chia đôi bầu trời, đã đủ để chấn nhiếp chư thiên.

Lúc này, trong đại bản doanh của Đạo gia.

Lý Nhĩ thần sắc hơi trầm, trong đôi mắt âm dương hiện ra, diễn hóa vô tận huyền diệu.

“Mặc gia, Mặc Địch!” Rất lâu sau, Lý Nhĩ trầm giọng nói ra một câu.

Thân phận của Mặc Địch, Lý Nhĩ tuy đã nhìn thấu, nhưng với tu vi địa vị hiện tại của Mặc Địch, đủ để người ta quên đi quá khứ của y, chỉ nhớ đến kiếp này, Mặc gia môn chủ, Mặc Địch.

Còn về Khổng Khâu, tuy không rõ thân phận của Mặc Địch, nhưng cảnh tượng Mặc gia lập thế lúc này, so với y, còn chấn động hơn rất nhiều.

Thực lực của Mặc Địch, Khổng Khâu biết, mình không phải là đối thủ của Mặc Địch.

Dù sao, Mặc Địch không chỉ có kiếp này, còn có cảm ngộ và tất cả thủ đoạn của kiếp trước, càng không đơn giản.

Hơn nữa, Mặc Mi trong tay y, Phi Công, và cơ quan huyền điểu dưới chân, món nào cũng là vật có uy thế vô song, pháp bảo trong tay mình còn không bằng người ta, thực lực không cần phải nói nữa.

“Mặc gia!” Rất lâu sau, Khổng Khâu nặng nề thốt ra hai chữ, trong mắt thần sắc biến ảo, không biết đang ấp ủ điều gì.

Cùng lúc đó, trong Vạn Thọ Sơn.

Trấn Nguyên Tử nhìn về hướng nhân gian giới, trên mặt lộ ra một nụ cười nói: “Đạo huynh cuối cùng đã trở về, vật này, cũng đến lúc vật quy nguyên chủ rồi...” Nói xong, lật tay lấy ra một vật, chính là Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô, tay khẽ động, Cửu Cửu Tán Phách Hồ Lô liền biến mất trong tay.

Làm xong tất cả, liền tiếp tục nhắm mắt, tham ngộ đại đạo.

Nhân gian giới, nơi Mặc Địch đang ở.

“Ông!” Hư không chấn động, rồi liền có một cái hồ lô màu đỏ

xuất hiện, bị Mặc Địch bắt lấy trong tay.

Mặc Địch nhìn về hướng Vạn Thọ Sơn, mỉm cười nói: "Đa tạ đạo huynh!" Nói xong, liền từ hư không từ từ hạ xuống, đợi hoàn thành nhiệm vụ xong, liền có thể đến Bồng Lai Thánh Địa tu hành.

Lúc này, bảy mươi hai vị đệ tử thân truyền của Mặc Địch ở các nơi trong nhân gian giới lần lượt từ các nơi đến, chúc mừng lão sư thành công thành lập Mặc gia.

Mặc Địch, vì khai sáng đạo của Mặc gia, cùng Khổng Khâu, Lý Nhĩ ngang danh, theo đó, liền được xưng là "Tử", nên gọi là Mặc Tử.

Sau đó, Mặc Tử quảng thu đệ tử, dạy dỗ đạo của Mặc gia và thuật cơ quan.

Nhân gian giới, trên đỉnh một ngọn núi nào đó.

Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị đứng kề vai, lúc này, y lại từ Bồng Lai đến đây.

"Đại ca, Mặc Địch không hổ là Hồng Vân chuyển thế, một thân tu vi tuy kém Lý Nhĩ vài phần, nhưng thành tựu sau này, nhất định không thua kém y..." Hữu Sào Thị nhìn Mặc Địch, mỉm cười nói.

Tuy cùng ở cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng Mặc Địch dù sao cũng mới tấn thăng, nên yếu hơn ác thi của Thánh nhân chuyển thế là Lý Nhĩ vài phần, nhưng sau này chưa chắc đã thua Lý Nhĩ.

Dù sao, cơ duyên của hai người đều cực kỳ không đơn giản.

Toại Nhân Thị nghe vậy, gật đầu, rồi nhìn y, hỏi: "Đệ tử ngươi thu nhận, cũng đến lúc rồi phải không?" "Thời gian, cũng gần đến rồi..." Hữu Sào Thị nhìn về một nơi nào đó trong nhân gian giới, lẩm bẩm một câu.

Toại Nhân Thị không nói gì, chỉ thần sắc bình tĩnh nhìn nhân gian

giới, không biết đang nghĩ gì.

Vài năm sau, nhân gian giới, trong một khu vực nào đó.

"Ầm!" Trong giây tiếp theo, một luồng khí tức kinh khủng cuốn ra, mang theo khí tức âm dương nồng đậm tinh thuần, phảng phất chia đôi cả trời đất, hình thành âm dương.

Sau đó, liền có một âm thanh đầy uy nghiêm vang lên trong nhân gian giới, lan rộng đến chư thiên.

"Vạn vật phụ âm nhi bão dương..." "Nhất âm nhất dương chi vị đạo..." "Thâm quan âm dương chi tiêu tức, nhi tác vu quái chi biến..." "Đại đạo âm dương, vô cực thái nhất!" Trâu Diễn thần tình nghiêm nghị, không ngừng giảng giải tư tưởng học thuyết của mình, đặt tên cho nó là, Âm Dương gia.

Nhân gian giới, trong một khu vực nào đó.

Trong từng âm thanh của học thuyết tư tưởng, đều ẩn chứa đại đạo chi âm vô thượng, đại biểu cho một con đường lớn, từ từ trải ra giữa trời đất, bao trùm nhân gian giới.

Trong khoảnh khắc, lại có học thuyết mới ra đời, đại năng mới ra đời.

Chủ của Âm Dương gia là Trâu Diễn, thần sắc nghiêm nghị, đạp không mà lên, lạnh lùng nhìn lên trên cửu thiên, nơi mây đen cuồn cuộn, sấm sét vang rền kiếp vân, trong đôi mắt sâu thẳm, âm dương nhị khí dũng động, diễn hóa biến hóa âm dương của trời đất.

"Ầm!" Sấm sét đánh xuống, xé rách hư không, uy hiếp vô số người.

"Nhất âm nhất dương, vị chi đạo!" Trâu Diễn thần sắc bình tĩnh, tay đẩy ngang, một thái cực âm dương khổng lồ từ tay y đẩy ra, nghiền nát hư không vô tận, dẫn động âm dương của cả trời đất.

Chương 483

Trong khoảnh khắc, phảng phất chỉ có âm dương chi đạo, mới là đại đạo trong trời đất.

"Bành!" Thần lôi vỡ nát, từng tia tạo hóa rơi vào thái cực âm dương, rồi tiếp tục đẩy tới.

"Ầm!

Ầm!

Ầm!" Thần lôi không ngừng đánh xuống, đánh vào thái cực âm dương, va chạm tạo ra vô số tia lửa và từng đợt xung kích kinh khủng.

"Vạn vật phụ âm nhi bão dương..." "Thâm quan âm dương chi tiêu tức, nhi tác vu quái chi biến..." Trâu Diễn không nhanh không chậm niệm đạo của âm dương, tay không ngừng biến ảo thủ ấn huyền ảo, vô số thủ ấn âm dương không ngừng đánh ra, từng cái thái cực âm dương đẩy ra.

Thần lôi và thủ ấn âm dương cùng thái cực âm dương va chạm, không ngừng tiêu tán.

"Đại đạo âm dương, vô cực thái nhất!" Sau khi Trâu Diễn nói xong câu cuối cùng, thủ ấn trong tay y đều bình lặng lại, thần sắc bình tĩnh nhìn lên cửu thiên, nơi kiếp vân đã bị âm dương nhị khí hoàn toàn đánh tan, hài lòng gật đầu.

"Âm Dương gia, lập!" Trong đôi mắt Trâu Diễn diễn hóa âm dương, tay lớn vung lên, trên cửu thiên hiện ra đồ án âm dương thái cực, âm thanh vang rền, truyền khắp nhân gian giới.

Lúc này, Lý Nhĩ, Khổng Khâu và Mặc Địch, toàn bộ đều tập trung

vào người Trâu Diễn, thần sắc khác nhau.

"Ầm!" Lúc này, một luồng khí tức bàng bạc từ người Trâu Diễn cuốn ra, tức thì bao trùm cả nhân gian giới.

Cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Tuy cùng ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong với Khổng Khâu, nhưng xét về thực lực, lại mạnh hơn Khổng Khâu không ít, dù sao Âm Dương gia của Trâu Diễn, không phải Nho gia có thể so sánh.

Vì vậy, Trâu Diễn lúc này tuy cùng ở Chuẩn Thánh đỉnh phong với Khổng Khâu, nhưng thực lực lại rất khác nhau.

Trâu Diễn lúc này không để ý đến những điều đó, cẩn thận cảm ngộ một phen tu vi của bản thân xong, liền hướng về một phương hướng nào đó, sâu sắc hành lễ một cái, rồi từ từ hạ xuống hư không, bắt đầu truyền bá học thuyết.

Nhân gian giới, trong một dãy núi nào đó.

Toại Nhân Thị nhìn Trâu Diễn lúc này, mỉm cười nhìn Hữu Sào Thị bên cạnh nói: "Trâu Diễn, chính là đệ tử mới thu của ngươi lần này phải không?" Trâu Diễn tuy không phải là đại thần thông giả ngày xưa chuyển thế, nhưng trong đại thế lần này, cũng là một vị mang đại khí vận, học thuyết âm dương cũng ngầm hợp với đại đạo và chí lý của trời đất.

Cho nên, Âm Dương gia vừa lập, tu vi của y liền tự đề thăng lên Chuẩn Thánh đỉnh phong, sau này cũng không phải là không có cơ hội đạt đến Bán bộ Hỗn Nguyên, hay cảnh giới Hỗn Nguyên.

Hữu Sào Thị nghe vậy, gật đầu nói: "Đúng là Trâu Diễn, tuy không có kiếp trước như Mặc Địch, nhưng trong kiếp này, giữa hai người lại không có sự khác biệt lớn, đều là đại năng ra đời trong đại thế lần này..." Toại Nhân Thị gật đầu, nói: "Cũng không biết đệ tử

của tam muội, lúc này thế nào rồi?" "Đại ca đừng vội, cũng không lâu nữa đâu..." Nghe vậy, Truy Y Thị bên cạnh mỉm cười đáp.

Toại Nhân Thị khẽ gật đầu, rồi nói: "Lần này ngoài đệ tử của chúng ta ra, những đại năng học thuyết khác ra đời trong nhân gian giới, đều phải cố gắng quy nhập vào Thánh Địa, đều là sức mạnh trung gian..." "Đại ca yên tâm, ta biết phải làm gì." Hữu Sào Thị và Truy Y Thị gật đầu, đáp.

Toại Nhân Thị gật đầu, không nói gì nữa, ánh mắt lại rơi vào nhân gian giới.

Nhân gian giới, trong Vân Mộng Trạch.

"Đạo gia, Nho gia, Mặc gia, Âm Dương gia..." Một bóng người cao lớn trên mặt lộ ra nụ cười nhạt, không ngừng niệm tên bốn nhà đại thế đã thành lập trong nhân gian giới lúc này.

"Thế của Chư Tử Bách Gia, sao có thể không có Quỷ Cốc nhất mạch của ta..." Trong miệng cười lớn một tiếng, rồi liền đứng dậy, đi ra ngoài động phủ.

Bên cạnh âm thanh kiếm minh vang lên, tùy tay vung lên kiếm ý lan tỏa, trong đôi mắt kiếm khí du tẩu, từ cổ kiếm ý này xem ra, tu vi kiếm đạo của y cực kỳ cao thâm.

Tay cầm một thanh tam xích thanh phong, đi đến ngoài động phủ thì, liếc nhìn một cái, liền đạp không mà đi.

Sau vài chục năm, trong nhân gian giới, có một cái tên vang dội khắp nhân gian giới, là, Quỷ Cốc Tử.

Trong nháy mắt, lại năm mươi năm nữa trôi qua.

Lúc này, nhân gian giới lại một lần nữa chấn động, chỉ thấy một đạo khí tức mênh mông xông thẳng lên mây xanh, muốn so cao với trời xanh, tranh huy với nhật nguyệt, trời đất đều ảm đạm thất sắc,

một luồng khí thế bàng bạc lực áp chư thiên.

Lúc này, vì duyên cớ của một đạo khí tức mênh mông, lập tức thu hút ánh mắt của Lý Nhĩ, Khổng Khâu, Mặc Địch và Trâu Diễn, nhìn chăm chú vào nơi khí tức bùng phát.

Không chỉ vậy, lúc này trong chư giới, vô số tu sĩ đại năng đồng loạt chuyển ánh mắt.

Sau mấy trăm năm trầm mặc, nhân gian giới lại có đại năng ra đời, lần này, là học thuyết đại đạo nào, là vị đại năng nào?

Vô số tu sĩ trong lòng suy đoán, ánh mắt chăm chú nhìn vào nơi khí tức bùng phát trong nhân gian giới lúc này.

Trong khoảnh khắc, lại có một luồng khí thế kinh khủng cuốn qua, xen lẫn một luồng kiếm ý nồng đậm, tức thì kinh động chư giới Hồng Hoang, vô số tu sĩ đại năng.

Kiếm ý kinh khủng như vậy, không ít kiếm tu ở Hồng Hoang cũng xa xa không bằng.

Vô số tu sĩ đại năng lộ ra vẻ kinh hãi, kiếm ý kinh khủng như vậy, đủ để nghiền áp vô số kiếm tu ở Hồng Hoang, một số cao thủ Chuẩn Thánh, càng đem cổ kiếm ý này so sánh với giáo chủ Tiệt giáo, Thông Thiên.

Bởi vì cổ kiếm ý này thật sự quá kinh khủng, kinh khủng đến mức, một kiếm đủ để hủy diệt một giới.

"Ông!" Thời không kích động, đánh thức các tu sĩ đại năng chư giới đang ngẩn ngơ, ánh mắt nhìn qua, chỉ thấy có một bóng người tay cầm tam xích thanh phong, từ từ đạp không mà lên.

Trên người kiếm ý oanh nhiễu, đôi mắt sâu thẳm lại ẩn chứa vô tận đại đạo huyền diệu, ánh mắt nhìn chư giới Hồng Hoang, ngữ khí tràn đầy tự tin thốt ra mười sáu chữ.

“Thương sinh đồ đồ, thiên hạ liễu liễu.

Chư tử bách gia, duy ngã Tung Hoành!” Nhân gian giới, trong Vân Mộng Trạch.

“Thương sinh đồ đồ, thiên hạ liễu liễu.

Chư tử bách gia, duy ngã Tung Hoành!” Âm thanh hóa thành sóng âm cuồn cuộn, cuốn qua chư giới Hồng Hoang, một luồng khí tức kinh khủng trên người y tăng vọt.

“Hoành đồ nhất triển kinh phong vân, Tung Hoành bãi hạp định sinh tức!

Chư tử bách gia xưng thế kỷ, kỳ môn Quỷ Cốc câu chân kinh!” Một âm thanh phiêu miểu từ miệng Quỷ Cốc Tử không ngừng truyền ra, tức thì truyền đạt đến chư giới Hồng Hoang.

Trong thần sắc kinh ngạc của chúng sinh chư giới, Quỷ Cốc Tử đạp không mà lên, khí tức trên người kinh khủng đến cực hạn, vượt qua khí tức của cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tuy chưa chạm đến cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng cũng không xa.

Trong nhân gian giới, lại một vị siêu cấp cường giả ra đời, Quỷ Cốc Tử, từ đây về sau, trong chư giới Hồng Hoang, lại có thêm một vị cường giả xếp hàng đầu.

“Xích!” Một tiếng kiếm minh kinh tam giới, kiếm quang xé rách cửu trọng thiên!

Chương 484

Quỷ Cốc Tử tay vung trường kiếm, hỗn độn kiếm khí kinh khủng cắt rách hư không vô tận, một đạo kiếm mang màu vàng xông trời.

Lúc này, Hỗn Nguyên chi kiếp còn chưa ngưng kết hoàn thành, liền trong kiếm mang của Quỷ Cốc Tử, chia làm hai, rồi liền dần dần tiêu tán, trời đất lại trở về vẻ trong xanh.

"Hợp tung liên hoành, Tung Hoành gia, lập!" Quỷ Cốc Tử khẽ quát một tiếng, một phương đại thế trên người y ngưng tụ, rồi liền cuốn về phía chư giới Hồng Hoang.

Cùng với lời y vừa dứt, trong nhân gian giới, có thêm một học thuyết chi đạo mới, Tung Hoành gia!

Chủ của Tung Hoành, Quỷ Cốc Tử, là tồn tại đỉnh tiêm gần đến Bán bộ Hỗn Nguyên, trong các đại năng nhân gian giới, không thua kém Lý Nhĩ và Mặc Địch bao nhiêu, có thể nói là lại một vị cường giả đỉnh tiêm.

Nhân gian giới, trong một dãy núi nào đó.

Toại Nhân Thị nhìn Quỷ Cốc Tử lúc này, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, Quỷ Cốc Tử vậy mà có thể đạt đến cảnh giới này, quả thật cực kỳ khó được.

Dù sao, trong các đại năng nhân gian giới lúc này, có thể vượt qua Chuẩn Thánh đỉnh phong tồn tại, cũng chỉ có Lý Nhĩ và Mặc Địch, nhưng thân phận thật sự của bọn họ dù sao cũng phi phàm, có thể đạt đến mức đó, cũng là bình thường.

Nhưng Quỷ Cốc Tử, lại không có thân phận như vậy, có thể vượt qua Chuẩn Thánh đỉnh phong, tuy còn kém một chút mới bước vào

cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng cũng không còn xa.

Có thể đạt đến mức này, hoàn toàn dựa vào học thuyết tư tưởng của y, đạo của Tung Hoành gia.

"Quỷ Cốc Tung Hoành, quả nhiên bất phàm, vừa xuất thế, liền đạt đến mức này, thành tựu sau này, hẳn không thua kém Mặc Địch, lại một phương cường giả đỉnh tiêm..." Toại Nhân Thị khẽ gật đầu, nhìn Truy Y Thị nói: "Tam muội cũng biết chọn đệ tử, tồn tại như vậy, sau này lại là một phương cao thủ của Nhân tộc Thánh Địa..." "Đại ca quá khen rồi..." Truy Y Thị cười một tiếng, nói.

Về Quỷ Cốc Tử, nàng cũng cảm thấy có chút duyên sư đồ, mới ra tay thu đồ.

Quỷ Cốc Tử cũng bất phàm, vậy mà vừa ra tay liền gần đến Bán bộ Hỗn Nguyên.

Phải biết rằng, Truy Y Thị cũng chỉ ở cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên mà thôi, nhưng cảnh giới của nàng sâu sắc, ngay cả Lý Nhĩ lúc này, cũng không phải đối thủ của nàng.

Cho nên, đại thế Nhân tộc lần này, quả thật kinh động không ít người.

Các đại năng chư giới lúc này, cũng bị Quỷ Cốc Tử lúc này làm chấn kinh, không ngờ, lại một vị cường giả ra đời, xem ra, đại thế lần này, sẽ ra đời không ít đại năng.

Toại Nhân Thị gật đầu nói: "Tiếp theo, sẽ có không ít học thuyết tư tưởng xuất hiện, cũng sẽ có không ít tồn tại ra đời, đến lúc đó ta liền có thể ra tay, những tồn tại này, đều phải giữ lại trong Thánh Địa của chúng ta..." "Biết rồi đại ca!" Hữu Sào Thị và Truy Y Thị gật đầu, đáp.

Toại Nhân Thị gật đầu, ánh mắt rơi vào nhân gian giới, không nói

gì nữa.

Hồng Hoang, trong nhân gian giới.

Cùng với sự thành lập của Mặc gia, Âm Dương gia và Tung Hoành gia, học thuyết mới trong nhân gian giới lúc này có thể nói là mọc lên như nấm sau mưa, không ngừng xuất hiện, những học thuyết mới trước đây còn đang nảy mầm, lúc này đã dần dần thành thục.

Vài chục năm sau, trong nhân gian giới.

"Pháp của trời đất chấp hành không thiên vị, ngay cả khi không có sự tồn tại của quốc gia.

Pháp phân minh, thì người hiền không thể cướp đoạt của kẻ bất tài, kẻ mạnh không thể xâm phạm kẻ yếu, số đông không thể bắt nạt số ít." Một người trên người tràn đầy uy nghiêm chính khí, giống như người chấp pháp của trời đất, không nói cười.

Một học thuyết mới chủ trương "không phân biệt thân sơ, không phân biệt quý tiện, một mực theo pháp!", nên gọi là Pháp gia.

Cùng lúc đó, người nhận được truyền thừa của Thần Nông Địa Hoàng, quảng kết nông dân thiên hạ, truyền thụ kinh nghiệm khai hoang khẩn đất, trồng trọt nông nghiệp, thành lập Nông gia.

Có Y gia xuất hiện với tư tưởng "dùng y trị thiên hạ".

Chú trọng biện luận "danh" và "thực" là Danh gia xuất hiện, nổi danh thiên hạ với "quỷ biện".

Sau đó, "kiêm Nho Mặc, hợp danh pháp" là Tạp gia xuất hiện.

Và cả "tiểu gia giả lưu, cái xuất vu bại quan. nhai đàm hạng ngữ, đạo thính đồ thuyết giả chi sở tạo dã" là Tiểu gia xuất hiện.

Ngoài ra, còn có chỉ đạo chiến tranh, khi bất đắc dĩ phải dùng vũ lực để đạt mục đích, thì làm thế nào để sử dụng vũ lực là Binh gia

xuất hiện trong nhân gian giới.

Sau Binh gia càng xuất hiện lớn nhỏ "bách gia", gọi chung là, Chư Tử Bách Gia.

Nhưng trong 'bách gia' sau này, có không ít không có bản lĩnh gì nhiều, không lợi hại như mấy nhà trước.

Có không ít sau khi lập đại thế, tu vi cơ bản đều không vượt qua cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng cũng đã bất phàm.

Cứ như vậy, một đại thế "vạn mã bôn đằng, bách hoa tề phóng" của Bách gia tranh minh, đang từ từ hé lộ một góc bí ẩn của nó cho thế nhân.

Xuân Thu Chiến Quốc, chư hầu tranh bá, Chư Tử Bách Gia, nghịch loạn thiên hạ!

Đại thế Bách gia tranh minh của nhân gian giới thể hiện một góc bí ẩn và sức mạnh của nó ở chư giới Hồng Hoang, cũng khiến vô số tu sĩ đại năng chư giới Hồng Hoang lại một lần nữa thấy được sự kinh khủng của Nhân tộc.

Ngay cả trong nhân giới tầm thường nhất, vẫn có thể tạo ra một phương đại thế vô biên, mượn đó chứng đắc đại đạo vô thượng.

Cũng chính vì vậy, càng có không ít đại năng tiếc nuối đã chậm trễ không ít, không tham gia vào đại thế nhân gian lần này.

Một lần đại thế bách gia, liền khiến chư giới Hồng Hoang tăng thêm nhiều cao thủ như vậy, chư giới Hồng Hoang sau này, sẽ trở nên ngày càng đặc sắc tuyệt luân.

Trong nháy mắt, nhân gian giới đã trôi qua hơn trăm năm.

Lúc này, Lý Nhĩ đã mang theo Khổng Khâu rời đi, đến Bát Cảnh Cung.

Mặc Địch, Trâu Diễn và Quỷ Cốc Tử ba người, lại tạm thời chưa đi, còn những tồn tại Chư Tử Bách Gia khác, có hơn sáu thành đã đến Bồng Lai Thánh Địa.

Có một thành ở lại nhân gian giới, còn lại, thì toàn bộ đến Địa Tiên giới.

Đối với những tồn tại không muốn đến Thánh Địa, ba người Toại Nhân cũng không để ý, đều là lựa chọn cá nhân mà thôi.

Ba người mang theo những tồn tại đó đi xong, liền trực tiếp đến Bồng Lai.

Lại trăm năm sau, Mặc Địch và Trâu Diễn động thân, đến Bồng Lai Thánh Địa, nhân gian giới lúc này, chỉ còn lại một mình Quỷ Cốc Tử.

Tam giới, nhân gian giới, nước Đại Việt.

Một ngày, có một đứa trẻ lặng lẽ ra đời ở nước Đại Việt, khi sinh ra, không có thiên địa dị tượng, cũng không biểu hiện ra thiên phú siêu phàm, tất cả đều cực kỳ bình thường.

Chương 485

Nhưng thân phận của y cũng không đơn giản, là hậu duệ của công tộc Đại Việt, họ Bạch, tên Khởi.

Đợi Bạch Khởi trưởng thành, liền tham gia quân đội trên chiến trường, bắt đầu cuộc đời thực sự của mình.

Trong mấy chục năm tiếp theo, Bạch Khởi thanh danh lừng lẫy, trong trận Y Khuyết, chém giết 24 vạn liên quân Hàn Ngụy.

Ba lần công Sở, phá vỡ đô thành của Sở, đốt miếu tổ của họ, tổng cộng tiêu diệt 35 vạn quân Sở.

Công Triệu trước sau tiêu diệt 60 vạn quân Triệu (bao gồm trận Trường Bình), công Hàn Ngụy tiêu diệt 30 vạn.

Những năm đó, Bạch Khởi cả đời tổng cộng tiêu diệt khoảng 165 vạn quân đội sáu nước, trong thời Xuân Thu Chiến Quốc, là một nhân vật khiến sáu nước run sợ, ngoại hiệu Sát Thần.

Sau đó, Bạch Khởi lại từ quan đi, ẩn cư, không ai biết y đã đi đâu.

Thời gian lặng lẽ trôi, trong nháy mắt, nhân gian giới đã trôi qua năm mươi năm.

Một ngày, núi Vân Mộng, ngoài cung điện Quỷ Cốc.

Quỷ Cốc Tử thần sắc có chút kinh ngạc nhìn nam tử thanh niên đang đứng trước cung điện lúc này, trong mắt một đạo thần quang lóe lên, rồi cẩn thận đánh giá vị nam tử trẻ tuổi này.

"Sát khí nồng đậm, tuy tu vi thấp, chỉ ở cảnh giới Kim Tiên, nhưng ngay cả một số người ở cảnh giới Thái Ất e rằng cũng không phải là đối thủ của ngươi, tư chất cũng không tệ..." "Kiếm ý nồng đậm, tu vi kiếm đạo không thấp, đúng là một hạt giống tốt..." Quỷ

Cốc Tử trong lòng đối với vị nam tử thanh niên trước mắt có một sự hiểu biết đại khái, hạt giống như vậy, quả thật là tiêu chuẩn thu đồ đệ.

"Người trẻ tuổi, hôm nay đến đây, có việc gì?" Quỷ Cốc Tử một mặt mỉm cười nhìn y, trong miệng nhàn nhạt hỏi.

Nghe vậy, nam tử thanh niên kia cười một tiếng, đáp: "Ta tên Bạch Khởi, là người nước Đại Việt ở nhân gian, nghe nói trong núi Vân Mộng có ẩn sĩ là chủ của Tung Hoành, đặc biệt đến bái sư..." Nghe vậy, ý cười trên mặt Quỷ Cốc Tử càng đậm hơn, nhưng trong mắt lại là pháp tắc đan xen, diễn hóa vô tận đại đạo huyền diệu.

Ánh mắt lại một lần nữa đánh giá trên người Bạch Khởi, nhìn rõ quá khứ, hiện tại và tương lai của y.

Bạch Khởi, hậu duệ của công tộc Đại Việt, từ khi trưởng thành, liền tham gia quân sự của Đại Việt, trong mấy chục năm sau đó, Bạch Khởi thanh danh lừng lẫy, giết địch vô số.

Những năm đó, Bạch Khởi tổng cộng tiêu diệt khoảng 165 vạn quân đội sáu nước, trong thời Xuân Thu Chiến Quốc, là một nhân vật khiến sáu nước run sợ, ngoại hiệu Sát Thần.

Vì cả đời sát lục vô số, vậy mà lại dựa vào tư chất của bản thân và sự hiểu biết về sát lục, tự mình ngộ ra Sát Lục chi đạo, không thể không nói tư chất của y cực giai.

Vì thường dùng kiếm đạo, nên tu vi kiếm đạo của y cũng không thấp.

Quỷ Cốc Tử nhìn rõ hiện tại của Bạch Khởi xong, liền hài lòng gật đầu, hạt giống tư chất như vậy, quả thật là lựa chọn hàng đầu để thu đồ đệ.

Trong mắt Quỷ Cốc Tử thần quang dũng hiện, nhìn về phía quá

khứ của Bạch Khởi thì, trên mặt lập tức lóe lên một tia kinh ngạc.

Quá khứ của Bạch Khởi, vậy mà là một mảnh hỗn độn, không nhìn thấy chút thông tin nào, lại nhìn tương lai của y thì, cũng là một cảnh hỗn độn, không có chút thu hoạch nào.

Với thực lực cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên của bản thân, Quỷ Cốc Tử có tự tin rằng mình đủ sức nhìn thấu quá khứ, hiện tại và tương lai của những sinh linh có tu vi dưới mình.

Nhưng tình hình của Bạch Khởi lúc này, lại khiến Quỷ Cốc Tử trong lòng kinh dị.

"Với tình hình hiện tại của Bạch Khởi xem ra, chỉ có hai trường hợp, một là luân hồi kiếp đầu tiên, nên chỉ có hiện tại, không có quá khứ và tương lai, thứ hai là có thể là một vị nào đó ở Hồng Hoang chuyển thế, bị thiên cơ che đậy, nên không nhìn rõ..." Quỷ Cốc Tử trong lòng tính toán, cảm thấy hai trường hợp đều có khả năng.

Suy nghĩ trong lòng rất lâu, Quỷ Cốc Tử có quyết định, đó là thu nhận Bạch Khởi.

Trong đôi mắt Quỷ Cốc Tử dần dần trở lại vẻ trong sáng, nhìn Bạch Khởi, nói: "Ta chính là chủ của Tung Hoành, Quỷ Cốc Tử..." Nghe vậy, thần sắc trên mặt Bạch Khởi không có nhiều thay đổi, dù sao sớm đã đoán được người trước mắt chính là Quỷ Cốc Tử.

"Vậy không biết Quỷ Cốc tiền bối có bằng lòng thu Bạch Khởi làm đồ đệ không?" Bạch Khởi nhìn y, hỏi.

Nghe vậy, Quỷ Cốc Tử trên mặt cười một tiếng, nhìn Bạch Khởi nói: "Bạch Khởi, từ hôm nay, ngươi chính là môn đồ của Tung Hoành, đệ tử thân truyền của Quỷ Cốc..." Bạch Khởi nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, vội vàng bái lạy: "Lão sư tại thượng, xin nhận của đệ tử ba lạy!" Nói xong, Bạch Khởi liền bái lạy, sau ba lạy, mới đứng

dậy.

"Tốt, tốt, tốt!" Quỷ Cốc Tử trong miệng cười lớn, nhìn Bạch Khởi khẽ gật đầu, nói: "Đồ nhi, theo vi sư!" "Vâng!" Bạch Khởi nghe vậy, liền đáp.

Quỷ Cốc Tử gật đầu, xoay người mang theo Bạch Khởi đi vào trong cung điện.

Hồng Hoang, nhân gian giới, núi Vân Mộng.

Từ khi Quỷ Cốc Tử thu nhận Bạch Khởi, Bạch Khởi liền luôn theo bên cạnh y tu tập, những năm này, tu vi tiến triển vô cùng nhanh, ngay cả Quỷ Cốc Tử, trong lòng cũng không khỏi kinh thán tư chất của Bạch Khởi vô cùng tốt.

Chỉ trong vài trăm năm ngắn ngủi, Bạch Khởi đã từ Kim Tiên đỉnh phong tấn thăng lên cảnh giới Đại La, tốc độ tấn thăng như vậy, ngay cả so với Thượng Thanh Thông Thiên, cũng không kém bao nhiêu.

Cũng chính vì vậy, Quỷ Cốc Tử càng cảm thấy, Bạch Khởi có thể là thân chuyển thế của một tồn tại nào đó ở Hồng Hoang, chỉ vì một số thủ đoạn đặc thù, che giấu thiên cơ mà thôi.

Nhưng đã quyết định thu nhận Bạch Khởi, Quỷ Cốc Tử cũng không quá để tâm đến những điều đó.

Mấy trăm năm, Quỷ Cốc Tử một lòng truyền thụ cho Bạch Khởi Tru Tiên Kiếm Đạo, khiến tu vi kiếm đạo của Bạch Khởi ngày càng kinh khủng, với tu vi kiếm đạo lúc này, đặt ở Hồng Hoang, cũng có một chỗ đứng.

Nếu đợi tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh, với thực lực thi triển tu vi kiếm đạo, ở Hồng Hoang, người có thể áp chế y về tu vi kiếm đạo ít nhất cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cùng với tu vi kiếm đạo của Bạch Khởi ngày càng tăng trưởng,

Sát Lục chi đạo do bản thân lĩnh ngộ cũng ngày càng tinh thâm, phảng phất như không thầy tự thông, lúc này một thân sát khí, ngay cả Quỷ Cốc Tử thấy, cũng phải nhíu mày.

Trong ấn tượng của y, ở Hồng Hoang có thể có sát khí kinh khủng sánh ngang với Bạch Khởi, cũng đồng thời tu sát đạo, vẫn là chủ của U Minh Huyết Hải, Minh Hà Lão Tổ.

"Chẳng lẽ?!" Quỷ Cốc Tử trong lòng nghi ngờ, cảm thấy có thể thật sự như trong lòng mình suy đoán.

Suy nghĩ trong lòng rất lâu, Quỷ Cốc Tử cuối cùng không tiếp tục đào sâu nữa, bất kể là làm nhiệm vụ truyền thụ sau khi lập đại thế Tung Hoành cũng tốt, thật sự coi Bạch Khởi là đệ tử thân truyền cũng được, Quỷ Cốc Tử đều một lòng truyền thụ.

Chớp mắt, hơn một ngàn năm đã trôi qua.

Nhân gian giới, Vân Mộng Sơn.

Dưới sự tất tâm dạy bảo của Quỷ Cốc Tử, Kiếm đạo của Bạch ngày càng tinh thâm.

Tu vi lúc này cũng đã đột phá Chuẩn Thánh chi cảnh, một thân thực lực đủ để so sánh với trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ.

Theo Kiếm đạo của bản thân ngày càng tinh thâm, lĩnh ngộ đối với Sát Lục Chi Đạo của Bạch cũng đột phá đến một tình trạng cực sâu.

Những năm này, hắn rốt cuộc cũng hoàn toàn lĩnh ngộ được sát lục cảm ngộ tại nhân gian giới.

Phải biết rằng, những cảm ngộ sát lục trước đây, với tu vi khi đó căn bản khó mà lĩnh ngộ thấu đáo toàn bộ.

Sau khi tu vi tấn thăng Chuẩn Thánh, rốt cuộc hắn cũng hoàn toàn thấu hiểu những cảm ngộ sát lục trong quá khứ, đối với Sát Lục Chi

Đạo ở tầng thứ sâu hơn cũng có kiến giải không nhỏ.

Chương 486

Theo tu vi ngày càng tiến triển, sự lĩnh ngộ của Bạch đối với Sát Lục Chi Đạo càng phát ra nhanh chóng, phảng phất như trời sinh chính là vì sát lục mà sinh ra vậy.

Trước đây Kiếm đạo tiến triển nhanh hơn Sát Lục Chi Đạo, về sau cả hai ngang bằng, còn lúc này, Sát Lục Chi Đạo đã ẩn ẩn vượt qua tu vi Kiếm đạo.

Nhưng cho dù như thế, tu vi Kiếm đạo của Bạch vẫn như cũ kinh khủng.

Lấy tu vi Kiếm đạo lúc này, đặt tại Hồng Hoang, thậm chí có thể xếp vào năm người đứng đầu.

Thời gian lặng yên trôi đi, trong nháy mắt, lại là ba ngàn năm.

Quỷ Cốc Tử đem hết thảy sở học truyền thụ cho Bạch.

Bạch cũng không để Quỷ Cốc Tử thất vọng, đem Kiếm đạo của Quỷ Cốc Tử và đạo học của Bách gia toàn bộ dung hội quán thông, không chỉ tăng lên tu vi Kiếm đạo mà còn tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ.

Lại qua mấy trăm năm, Bạch bái biệt Quỷ Cốc Tử, rời khỏi Vân Mộng Sơn, một mình tiến về Địa Tiên Giới.

Khác với Quỷ Cốc Tử có nhiệm vụ truyền thụ, Bạch không có, hắn đã cắt đứt liên hệ trong nhân gian, cho nên lúc này chỉ thân một mình.

Quỷ Cốc Tử không có giữ lại, để Bạch tự hành rời đi.

Sau khi Bạch rời đi ngàn năm, Quỷ Cốc Tử cũng động thân rời khỏi Vân Mộng Trạch, hướng về Bồng Lai thánh địa.

Vân Mộng Trạch lúc này hiển nhiên đã thành một nơi truyền thuyết trong nhân gian giới.

Tại nơi đó, xuất hiện một vị Tung Hoành Gia Quỷ Cốc Tử, cũng là cường giả đỉnh tiêm, nơi đó sẽ hình thành tiên gia phúc địa, thu hoạch vô số sự kính ngưỡng của Nhân tộc. ...

Hồng Hoang, Địa Tiên Giới, một khu vực nọ.

Thời gian xoay chuyển, lại hơn ngàn năm trôi qua.

Bạch từ khi vào Địa Tiên Giới, một đường đều là sát lục, đem Sát Lục Chi Đạo lần nữa tăng lên không ít.

Thần có thể giết, Ma có thể giết, Tiên có thể giết, Nhân có thể giết, Yêu có thể giết, Phật có thể giết...

Thiên địa vạn vật, không gì là không thể giết!

Lấy cảnh giới sát lục lúc này của Bạch, cho dù so với Minh Hà Lão Tổ đều không kém cạnh nửa phần.

Tuy lúc này tu vi không phải Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng lấy Tru Tiên Kiếm Đạo trong tay cộng thêm Sát Lục Chi Đạo, Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường thật đúng là không phải đối thủ của hắn.

Trong thời gian ngắn, ngạnh kháng Bán bộ Hỗn Nguyên đều không rơi xuống hạ phong.

Sau khi đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, Bạch liền biến mất trong Địa Tiên Giới, không ai biết hắn đi về nơi nào.

Bất quá Địa Tiên Giới thiếu đi một vị Sát Thần, không ít tu sĩ âm thầm ăn mừng.

Dù sao một vị Sát Thần "không gì không thể giết", nếu chọc phải thì chỉ có nước bị giết, không ai muốn rơi vào kết cục như vậy, cho

nên đối với sự biến mất của Bạch, họ đều âm thầm vui mừng. ... "Oanh long!" Năm ngàn năm sau, tại một dãy núi ở Địa Tiên Giới, đột nhiên một tiếng nổ vang vọng, gần như chấn động cả Địa Tiên Giới.

Ngay sau đó, liền có một cỗ sát khí kinh thiên, hào vô dự triệu từ trong dãy núi trùng thiên mà lên, huyết quang hãi nhân nhuộm đỏ nửa bầu trời.

Giờ khắc này, lập tức kinh động vô số tu sĩ cùng đại năng, ai nấy đều lộ ra vẻ chấn kinh.

Bầu trời bị nhuộm đỏ kia giống như bị máu tươi tưới lên, vô cùng thảm liệt!

Thậm chí một số sinh linh tu vi yếu ớt đều nhịn không được run lẩy bẩy, kinh sợ không thôi! "Là kẻ nào lại có sát khí cường đại như vậy?" "Khí thế thật kinh khủng, sát khí thật nồng nặc..." "Sát khí bực này, có thể so sánh với Minh Hà Lão Tổ cùng vị Sát Thần kia..." "Chẳng lẽ là vị Sát Thần lúc trước?" Vô số tu sĩ đại năng sắc mặt kinh biến, nghị luận ầm ĩ.

Sát khí cường đại như thế, tại Địa Tiên Giới ngoại trừ Huyết Hải chi chủ Minh Hà Lão Tổ, liền chỉ có vị Sát Thần biến mất mấy ngàn năm trước kia. "Sát!

Sát!

Sát!

Ngô danh, Sát Thần Bạch!" Rốt cuộc, từ trong dãy núi, một đạo thân ảnh lăng không bay lên.

Người này thân khoác chiến bào màu trắng, diện mục tuấn mỹ, nhưng trên thân lại tản ra một cỗ sát khí lãnh hàn cực hạn, thảm liệt vô cùng, làm cho người ta tim đập nhanh. "Là Bạch!" "Thật sự là hắn!" "Không ngờ đã tấn thăng Bán bộ Hỗn Nguyên..." Vô số tu sĩ đại

năng không khỏi lộ ra vẻ chấn kinh, quả nhiên là vị Sát Thần kia, bây giờ tấn thăng Bán bộ Hỗn Nguyên, thực lực càng thêm kinh khủng.

Cùng lúc đó, U Minh Huyết Hải.

Trong Huyết Minh Cung.

Minh Hà Lão Tổ bỗng nhiên mở đôi mắt, trên khuôn mặt bình tĩnh lập tức phù hiện một nụ cười: "Thành công chứng đạo Bán bộ Hỗn Nguyên, tốt tốt tốt!" Trong tay lập tức vung lên, lộ ra hình ảnh Bạch đang độ kiếp. "Không tệ, Sát Lục Chi Đạo, cho dù so với ta đều kẻ tám lạng người nửa cân." Minh Hà Lão Tổ nhìn hồi lâu, khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Cảnh giới bây giờ của hắn cũng chỉ cao hơn Bạch vài phần mà thôi, đồng dạng là tình trạng Bán bộ Hỗn Nguyên.

Lần này nhân gian giới đại thế, sở dĩ Minh Hà có thể tham dự vào, chính là vì cảm ứng được trong nhân gian giới có cơ duyên của mình, cho nên mới để Ác thi nhập luân hồi.

Tuy nhiên, cụ thể sẽ phát sinh sự tình gì, Minh Hà lại không biết.

Mãi cho đến khi Minh Hà nhìn thấy Bạch, nhìn thấy chuyện bình sinh của Bạch, lại nhìn thấy Tung Hoành Chi Đạo của Quỷ Cốc Tử, Minh Hà mới có tính toán mới, để Bạch bái Quỷ Cốc Tử làm thầy.

Như vậy, Kiếm đạo sở tu cũng sẽ được tấn thăng.

Dù sao Tung Hoành Kiếm Đạo của Quỷ Cốc Tử cũng không kém bao nhiêu so với các đại năng đỉnh tiêm trong Hồng Hoang.

Chương 487

Đại đạo trăm sông đổ về một biển, lại cùng là Kiếm đạo, trong đó tự nhiên có không ít chỗ có thể hấp thu.

Cứ như vậy, đợi khi Bạch chứng đạo Bán bộ Hỗn Nguyên, cộng thêm Tung Hoành Kiếm Đạo, Minh Hà tin tưởng, hẳn là có thể đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh. "Độ kiếp xong liền trở về đi!" Hồi lâu sau, Minh Hà Lão Tổ khẽ nói, dứt lời vung tay lên, tán đi hình ảnh trước mắt. "Nên làm chút chuẩn bị..." Trong mắt Minh Hà Lão Tổ hiện lên huyết quang, trầm giọng nói.

Dứt lời, hắn đứng dậy đi ra phía ngoài. ...

Địa Tiên Giới, một dãy núi nọ.

Trong vô tận hư không.

Trên thân Bạch sát ý ngập trời, sát khí làm vô số tu sĩ đại năng hãi nhiên tràn ngập vạn ức dặm thiên địa, huyết sắc kinh khủng không ngừng miên diên, xâm nhiễm thiên địa. "Sát!" Trên mặt Bạch sát ý lẫm nhiên, miệng quát to một tiếng, trường kiếm trong tay đã xuất thủ.

Một đạo kiếm mang kinh khủng vạch phá thiên địa, một dải chân không miên diên cửu tiêu, Hỗn Độn kiếm khí kinh khủng bắn ra, đâm rách hư không. "Oanh!" Một tiếng sấm sét lập tức vang lên, sau đó một đạo thần lôi ầm vang vỡ vụn.

Bao quát cả kiếp vân trên cửu thiên, dưới một đạo kiếm mang cùng sát khí huyết khí trùng thiên này, lập tức tiêu tán sạch sẽ, lộ ra lãng lãng càn khôn.

Sát khí trên người Bạch kích động, khí tức hạo hãn của Bán bộ Hỗn Nguyên lập tức tràn ngập toàn bộ Địa Tiên Giới.

Nhìn qua thân ảnh kia, vô số tu sĩ trong Hồng Hoang chư giới không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi.

Sát Thần Bạch, thành công chứng đạo Bán bộ Hỗn Nguyên.

Từ nay về sau, trong Hồng Hoang lại thêm một vị cao thủ, một vị tồn tại khiến không ít tu sĩ nghe tên đã sợ mất mật.

Lúc này thành tựu Bán bộ Hỗn Nguyên, một thân thực lực thông thiên, những tu sĩ kia càng phải tránh xa, nếu không cẩn thận sẽ vẫn lạc trong tay hắn.

Trong vô tận hư không, Bạch thần sắc lạnh lùng quét mắt nhìn Hồng Hoang chư giới, ánh mắt lướt qua những tu sĩ đang lộ vẻ kinh hãi, trong mắt lóe lên một đạo huyết quang cùng vô số hình ảnh.

Chứng đạo Bán bộ Hỗn Nguyên xong, đối với hết thảy của bản thân, Bạch toàn bộ đều biết rõ.

Tại nhân gian giới tu được Sát Lục Chi Đạo, lại học tập Tung Hoành Kiếm Đạo, bây giờ một thân tu vi Bán bộ Hỗn Nguyên, đủ để tương trợ Bản tôn chứng đạo.

Trong lòng có chút cảm ứng tình huống của Minh Hà Lão Tổ, thân hình Bạch lóe lên, rời khỏi tại chỗ.

Lúc này, không ít tu sĩ trong Hồng Hoang chư giới vẫn còn lộ ra vẻ mặt chấn kinh, hồi lâu không hoàn hồn. ...

Hồng Hoang, Địa Tiên Giới, U Minh Huyết Hải.

Huyết Minh Cung, trong đại điện.

Là Ác thi của Minh Hà, Bạch có thể tiến vào nơi này cũng không lạ lùng.

Nhìn Minh Hà Lão Tổ trên chủ vị, trên khuôn mặt lược hiển tái nhợt của Bạch hiện lên một nụ cười. "Bản tôn!" Bạch khẽ nhả hai

chữ, phảng phất như từ giữa hai thế giới vấn an nhau.

Trong chớp mắt, một luồng sát khí kinh khủng dũng động, theo lời nói của Bạch không ngừng phập phồng, kích động không gian nơi này, sát khí kinh khủng tựa hồ áp đảo huyết khí tứ phía.

Nghe vậy, Minh Hà Lão Tổ nhìn hắn, trên mặt lộ ra tiếu ý: "Không nghĩ tới lần này nhân gian giới đại thế lại có thể đem tu vi của ngươi đẩy tới tình trạng này, như thế, chứng đạo liền không xa...

Không làm cho ta thất vọng, lấy thực lực ngươi lúc này, e rằng đều không dưới ta..." Minh Hà Lão Tổ hài lòng gật đầu.

Cảnh giới Sát Lục Chi Đạo mà Bạch đạt tới, chỉ có Minh Hà Lão Tổ mới biết, đó là cảnh giới sát lục so với hắn đều không kém cạnh nửa phần.

Lại có Tung Hoành Kiếm Đạo kia, đoán chừng cũng không dưới hắn.

Dù sao trên người Bạch còn thân cư Huyết Hải Kiếm Đạo, hai loại Kiếm đạo tại thân, tu vi Kiếm đạo của hắn tự nhiên thập phần kinh khủng.

Cho nên tổng hợp lại, thực lực của Bạch so với hắn, không kém hào nào.

Bạch nghe vậy cười cười, từ chối cho ý kiến.

Tuy nhiên mới vừa tấn thăng Bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng hắn tin tưởng, lấy Sát Lục Chi Đạo cùng Tung Hoành Kiếm Đạo, nếu giao thủ với Bản tôn Minh Hà Lão Tổ, e rằng khó phân thắng bại.

Bất quá cũng chính vì có thực lực như vậy mới có thể làm cho tỉ lệ chứng đạo của Minh Hà Lão Tổ tăng lên thật lớn.

Minh Hà Lão Tổ nhìn hắn nói: "Đã như vậy, vậy liền bắt đầu đi!"

Bạch thần sắc trịnh trọng gật đầu.

Ngay sau đó, thân hình hai người lóe lên, biến mất tại chỗ.

Khắc sau, họ xuất hiện tại một nơi bế quan trong Huyết Minh Cung.

Hai người ngồi đối diện nhau, trên thân huyết quang hiện ra, sát khí kích động, một luồng kiếm ý cùng sát ý giao hội, kích động thời không tứ phía. "Ông!" Trên thân Bạch cùng Minh Hà Lão Tổ đồng thời hiện ra một tầng huyết sắc hồng quang, sau đó liền thấy Bạch dần dần dung hợp với Minh Hà Lão Tổ.

Trong một phần ngàn sát na, cả hai liền tương dung làm một. "Oanh!" Một cỗ khí thế hạo hãn lập tức bộc phát ra, chấn đắc huyết lãng trong Huyết Hải cuồn cuộn, huyết khí trùng thiên.

Trong chốc lát, khí tức dần dần biến mất, Minh Hà Lão Tổ bắt đầu con đường dung hợp.

Thời gian này sẽ kéo dài bao lâu, ngay cả hắn cũng không biết.

Nhưng lúc này có thể khẳng định một điểm, ngày dung hợp hoàn toàn, chính là lúc chứng đạo.

Chương 488

Đến lúc đó, liền viên mãn chấp niệm vô số năm qua. ...

Trong Vô Lượng Cung. "Minh Hà đảo cũng có mưu tính không nhỏ, bất quá vì cái cảnh giới này, nỗ lực vô số năm, bây giờ không xảy ra ngoài ý muốn, liền có thể hoàn thành tâm nguyện rồi..." Càn Khôn nhìn thoáng qua Huyết Hải, trong miệng nhàn nhạt mở miệng nói.

Nữ Oa tạo nhân tộc thành Thánh, Minh Hà bắt chước tạo A Tu La tộc.

Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh lập giáo thành Thánh, Minh Hà bắt chước, lập A Tu La tộc làm A Tu La Giáo.

Những cách làm này đều không thể khiến hắn đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh.

Bất quá lần này nhân gian giới đại thế, đảo cũng có chút cơ duyên, có thể tham dự trong đó, cũng là không tệ.

Cứ như vậy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, xác thực có thể đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh.

Càn Khôn thu hồi ánh mắt, sau đó nhất chuyển, rơi vào hướng Hỗn Độn thế giới, lông mày khẽ nhíu.

Tạm thời không phát hiện không ổn, chỉ là trong lòng có chút lay động, giống như Hắc Li Đạo Nhân có chuyện gì đó.

Trong lòng suy nghĩ, Càn Khôn thu hồi ánh mắt, việc này tạm thời không rõ, chờ thời cơ sáng tỏ rồi hãy nói.

Lúc này chỉ còn thiếu ba đạo cuối cùng, hắn cũng không thể phân tâm, cho dù có chuyện gì, lấy tu vi tiếp cận Hỗn Nguyên Vô Cực Kim

Tiên của Hắc Li Đạo Nhân, trong thời gian ngắn cũng sẽ không có vấn đề.

Đã như vậy, vậy liền đợi diễn hóa ra ba đạo cuối cùng trước, rồi đi xem tột cùng phát sinh chuyện gì.

Tâm niệm tới đây, Càn Khôn liền tiếp tục nhắm mắt lại, tham ngộ tu luyện. ...

Trong Bồng Lai Thánh Địa. "Không nghĩ tới, Minh Hà cư nhiên cũng tham dự tiến vào, bái Quỷ Cốc làm thầy, ngược lại là diệu kế..." Toại Nhân Thị liếc mắt liền nhìn ra mưu tính của Bạch và Minh Hà, nhìn như vậy, lại phù hợp mưu đồ của Minh Hà, muốn đạt Hỗn Nguyên chi cảnh liền không khó. "Ngày xưa đệ tử liền cảm thấy Bạch không đơn giản, không nghĩ tới, lại là một trong Tam thi của Huyết Hải chi chủ..." Quỷ Cốc Tử nghe vậy, lập tức chắp tay nói.

Tam Tổ gật đầu, tu vi ngày xưa của Quỷ Cốc Tử liền bất phàm, có thể nhìn ra Bạch có đoan nghê cũng là bình thường. "Bạch cũng ở trong nhiệm vụ giáo đạo của ngươi, đảo cũng không sao.

Lần này nhân gian giới đại thế, cơ duyên không nhỏ, xem ai có thể đạt được, Minh Hà có thể được chút cơ duyên, cũng là tạo hóa..." Nghe vậy, Quỷ Cốc Tử gật đầu, không mở miệng nữa.

Toại Nhân Thị nhìn thoáng qua Huyết Hải sau liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục tu luyện.

Đám người thấy thế cũng đi theo tu luyện, trong đại điện lần nữa bình tĩnh trở lại. ...

Hồng Hoang, trong chư giới.

Bởi vì nhân gian giới đại thế hạ màn, lúc này một chúng đại năng tu sĩ đều tiến vào bế quan.

Theo một chúng đại năng cao thủ bế quan, Hồng Hoang lại càng

thêm bình tĩnh.

Đối với cao thủ dưới Chuẩn Thánh, cho dù phát sinh chuyện gì đều kích không dậy nổi gợn sóng quá lớn.

Dù sao vô số tu sĩ Hồng Hoang chư giới cũng sẽ không lãng phí tinh lực đi chú ý chuyện của những tu sĩ dưới Chuẩn Thánh.

Cho dù Đại La chi cảnh cao thủ xảy ra chuyện, cũng không có chấn động quá lớn.

Cho nên, Hồng Hoang lúc này bình tĩnh đến mức có chút nhàm chán.

Bất quá một chúng tu sĩ đều hiểu, chỉ cần chờ những đại năng cao thủ này xuất quan, Hồng Hoang liền sẽ lại không bình tĩnh, cục thế Hồng Hoang sẽ lại bị khuấy động, trở nên càng thêm phức tạp.

Cũng chỉ có bọn họ, mới quấy được phong vân Hồng Hoang, thay đổi cục thế biến hóa. ...

Thời gian lặng yên trôi qua, hoảng như cát chảy qua kẽ tay, lại uyển như bạch câu khích, nước chảy không dấu vết.

Trong nháy mắt, đã mấy chục vạn năm trôi qua.

Hồng Hoang mấy chục vạn năm qua, sự tình gây chấn động chư giới cực ít, dù sao lúc này cao thủ trên Chuẩn Thánh toàn bộ đều đang bế quan.

Hồng Hoang lúc này, vẫn như cũ một mảnh bình tĩnh. ...

Hồng Hoang, Địa Tiên Giới, U Minh Huyết Hải.

Huyết Minh Cung, một chỗ đại điện.

Trên thân Minh Hà Lão Tổ sát khí kích động, khí thế kinh khủng từng trận từng trận cuốn ra.

Tại quanh thân hắn, Nguyên Đồ cùng A Tỳ hai thanh bảo kiếm kiếm khí tung hoành, vạch phá hư không tứ phía. "Ông!" Mi tâm Minh Hà Lão Tổ, một cỗ huyền ảo ấn ký chậm rãi hiện ra, lấp lóe quang mang màu đỏ óng ánh.

Mỗi một lần lấp lóe, đều có một luồng sát ý kinh khủng bộc phát ra, nhiệt độ bốn phía bỗng nhiên hạ xuống đến điểm đóng băng.

Minh Hà Lão Tổ trong tay kết thủ ấn, bắt đầu giai đoạn dung hợp cuối cùng.

Mười vạn năm, Minh Hà Lão Tổ không có cố ý tăng lên tốc độ dung hợp, tiến triển lúc này vừa vặn đúng như dự kỳ. "Oanh!" Đột nhiên, trên thiên linh Minh Hà Lão Tổ, trong Nhân hoa tại khánh vân, bộc phát ra một cỗ sát khí kinh khủng hãi nhiên, hồng sắc quang mang sấm nhân lấp lóe.

Chương 489

"Ông!" Khắc sau, liền có một đạo thân ảnh nhàn nhạt từ trong Nhân hoa hiển hiện ra, sau đó dần dần phóng đại.

Đợi đến khi lớn bằng Minh Hà Lão Tổ, hư ảnh trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, trùng điệp với bản thể Minh Hà Lão Tổ. "Oanh!" Khoảnh khắc này, một cỗ khí thế siêu việt Bán bộ chi đạo từ trên thân Minh Hà Lão Tổ bộc phát ra, chấn động cả U Minh Huyết Hải, vô tận huyết lãng cuồn cuộn, huyết khí trùng thiên. "Ông!" Minh Hà Lão Tổ bỗng nhiên mở đôi mắt, trong con mắt tinh hồng sát ý dũng hiện, toàn thân cao thấp bao trùm trong sát khí cùng kiếm khí.

Hồi lâu sau, vẻ tinh hồng trong đôi mắt mới dần dần tiêu tán, lần nữa trở về vẻ thanh minh. "Mấy chục vạn năm dung hợp cùng tu luyện, rốt cuộc tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh, cũng hoàn thành chấp niệm nhiều năm..." Minh Hà Lão Tổ vung tay thu hồi hai thanh bảo kiếm, miệng liệt khai cười nói.

Từ sau khi tấn thăng Chuẩn Thánh, hắn liền một mực nỗ lực vì Hỗn Nguyên chi cảnh, trải qua nhiều lần nếm thử, hôm nay rốt cuộc đắc thường sở vọng.

Minh Hà Lão Tổ nhìn về phía trên Huyết Hải, thần sắc lãnh nhược băng sương, thàn nhạt nói: "Đã thiên kiếp buông xuống, vậy lão tổ liền đi nghênh đón một chút, xem uy lực như thế nào..." Thoại âm vừa dứt, thân ảnh Minh Hà Lão Tổ đã biến mất. ...

Huyết lãng trong Huyết Hải cuồn cuộn, vô tận huyết sát chi khí trùng thiên, khuấy động phong vân ức vạn dặm thiên địa, một cỗ huyết sát khí tức hãi nhiên từ trong Huyết Hải không ngừng cuốn ra. "Cô cô cô..." Đột nhiên, trong Huyết Hải không ngừng nổi lên vô tận

bọt máu, phát ra tiếng kêu "cô cô". "Ca!" Phảng phất như cả phiến Huyết Hải bị người chém ra làm hai nửa, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Sau đó liền thấy nước biển bắt đầu tách ra, lộ ra một khe hở to lớn.

Trong khe hở lóe lên quang mang óng ánh, ngay sau đó, Minh Hà Lão Tổ chậm rãi đạp không đi ra, y bào màu đỏ ngòm không gió mà bay.

Thần sắc hắn đạm mạc, trong đôi mắt thấu ra một cỗ sát ý hãi nhiên, toàn thân cao thấp tràn ngập sát khí kinh khủng, một cỗ lăng lệ hàn ý lặng yên tràn ngập.

Minh Hà Lão Tổ chậm rãi đạp không, trong đôi mắt chớp động tinh hồng quang mang hãi nhân.

Sát cơ trong thiên địa phương viên ức vạn dặm dũng hiện, sát khí trong nháy mắt lập tức sôi trào. "Sát!" Minh Hà Lão Tổ thần sắc lạnh lẽo, trong miệng lãnh lãnh phun ra một chữ. "Oanh!" Một cỗ khí thế kinh khủng đến cực điểm lập tức cuốn ra, trùng thiên, khuấy động cửu thiên phong vân.

Nhất thời phương viên ức vạn dặm thiên địa sát cơ sôi trào, sát khí tung hoành, vô tận Sát Lục Pháp Tắc bạo động, phong tỏa phương thiên địa này ở trong đó. "Oanh!" Trên cửu thiên, phong vân biến sắc, vô số kiếp vân hội tụ.

Thiên địa một mảnh đen kịt, hoảng như mặc hải khuynh tả, vô số lôi đình giao thoa tung hoành, ma sát ra lôi đình chi quang kinh khủng.

Thiên uy như ngục, lôi quang tung hoành, từng trận thần lôi khí tức kinh khủng từ trong kiếp vân cuốn xuống, bao trùm cả U Minh Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ thần sắc đạm mạc, lạnh lùng nhìn kiếp vân vận

chuyển, khí tức trên thân không ngừng kéo lên, vô tận sát cơ cùng sát khí ba động, bộc phát ra uy thế kinh khủng. "Oanh!" Khí thế trên người Minh Hà Lão Tổ toàn bộ phóng khai.

Phương viên ức vạn dặm thiên địa phong vân chợt biến, một mảnh huyết sắc quang mang hãi nhiên đột nhiên bộc phát ra, dính dấp nửa bầu trời.

Giờ khắc này, trong Hồng Hoang chư giới, vô số tu sĩ thần sắc chấn kinh nhìn về phía U Minh Huyết Hải, trong đôi mắt hiện lên một vẻ kinh hãi. "Minh Hà Lão Tổ, cũng chứng Hỗn Nguyên rồi sao?" Vô số tu sĩ trong lòng hiện lên ý niệm này.

Nhìn huyết hồng chi sắc dính dấp nửa bầu trời trên Huyết Hải, cùng thao thiên sát khí đủ để chấn động chư giới kia, vẻ chấn kinh trên mặt bọn họ càng thêm nồng đậm mấy phần.

Lúc này, không chỉ những tu sĩ kia chấn kinh, không ít Chuẩn Thánh đại năng trong Hồng Hoang chư giới cũng từ trong bế quan tỉnh lại, thần sắc chấn kinh nhìn về phía Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ đột phá gông cùm xiềng xích của Bán bộ chi đạo, đạt tới một thiên địa cao hơn là Hỗn Nguyên chi cảnh.

Từ nay về sau, tên của Minh Hà Lão Tổ định sẽ càng thêm vang dội.

Dù sao Bán bộ chi đạo cùng Hỗn Nguyên chi cảnh là khác biệt một trời một vực, uyển như một đạo lạch trời, khó mà vượt qua.

Chưa tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh, Minh Hà Lão Tổ tại Hồng Hoang tuy là cao thủ đỉnh tiêm, nhưng không bằng mấy vị đỉnh phong kia.

Nhưng bây giờ tấn thăng, liền đại biểu cho một trong những lực lượng đỉnh phong nhất Hồng Hoang, đứng tại hàng ngũ mấy vị kia.

Tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh xong, không chỉ thanh danh càng thêm vang dội, liên đới cái tên U Minh Huyết Hải cũng sẽ càng thêm vang dội.

Bởi vì, có Hỗn Nguyên chi cảnh tọa trấn, Huyết Hải chi chủ, Minh Hà. ...

Trong vô tận hư không.

Minh Hà Lão Tổ tay trái Nguyên Đồ, tay phải A Tỳ, trên thân sát khí ngập trời, vô tận Sát Lục Pháp Tắc quanh quẩn toàn thân, sát cơ bạo động phương viên ức vạn dặm thiên địa. "Oanh!" Đột nhiên, kiếp vân trên cửu thiên vận chuyển, lôi đình chi quang lóe lên, sau đó liền thấy một đạo lôi đình ầm vang rơi xuống, bổ về phía Minh Hà Lão Tổ. "Hừ!" Trong thiên địa vang lên tiếng hừ lạnh của Minh Hà Lão Tổ, tất cả sát cơ cùng sát khí trong nháy mắt bạo động, không ngừng hướng về phía lôi đình công kích. "Xích!" Minh Hà Lão Tổ thần sắc lạnh lẽo, hai thanh bảo kiếm trong tay xuất thủ, tung hoành ra hai đạo kiếm mang mang theo uy thế kinh khủng cuốn tới, vô tận kiếm khí cắt chém hư không. "Oanh!" Kiếm mang cùng thần lôi va chạm vào nhau, lập tức bộc phát ra lôi đình chi âm, trùng kích kinh khủng lập tức quét ngang ức vạn dặm chi địa.

Dưới sự giảo sát của hai đạo kiếm mang, thần lôi lập tức bị chôn vùi, tiêu tán trong trùng kích. "Oanh!

Oanh!

Oanh! ..." Trên cửu thiên, kiếp vân lần nữa vận chuyển, lôi long giao thoa tung hoành, khí tức kinh khủng một trận mạnh hơn một trận.

Chương 490

Đột nhiên, liên tiếp mười đạo thần lôi ầm vang đánh xuống, đem ức vạn dặm thiên địa thời không bao trùm dưới cổ thần uy này.

Mười đạo thần lôi vạch phá hư không, vô tận thời không vỡ vụn, Hỗn Độn chi khí bạo ngược dưới lôi đình cùng hủy diệt chi lực không ngừng chôn vùi, xuất hiện mười đạo chân không địa đái thật sâu. "Sát!" Minh Hà Lão Tổ thần sắc băng lãnh, sát khí ngập trời, trong miệng thốt ra một chữ, công kích trong tay đã xuất thủ, một đợt tiếp một đợt cuốn ra, uy thế cũng đang không ngừng tăng lên. ...

Dưới thiên kiếp, trong vô tận hư không.

Lôi đình giao thoa, kiếm mang tung hoành, va chạm ra vô tận trùng kích cùng hỏa hoa.

Vụ nổ kinh khủng quét ngang ức vạn dặm thiên địa, giữa thiên địa hỗn độn một mảnh, vô tận hư không vỡ vụn, đại địa sụp đổ, linh khí chôn vùi, đại đạo pháp tắc hỗn loạn không chịu nổi.

Hồi lâu sau, trùng kích tiêu tán, sức mạnh bình ổn, lộ ra hình ảnh bên trong.

Mười đạo thần lôi uy lực tuy mạnh, nhưng đã bị Minh Hà Lão Tổ tiếp được.

Lấy thực lực lúc này của hắn, thần lôi ban đầu không tạo thành uy hiếp quá lớn.

Bất quá tuy tiếp được mười đạo thần lôi, nhưng thần sắc Minh Hà Lão Tổ lại không có chút buông lỏng nào, bởi vì lúc này lại có mười đạo thần lôi đánh xuống, uy lực càng hơn trước đó. "Xích!" Minh Hà Lão Tổ thần sắc lạnh lẽo, một đạo kiếm minh kinh chư giới, hai thanh

bảo kiếm trong tay lần nữa xuất thủ, kiếm mang kinh khủng cuốn ra, kiếm khí tung hoành cắt chém vô tận thời không.

Phương viên ức vạn dặm thiên địa, vô số sát khí cùng sát cơ lần nữa bạo động, liên đới tàn dư cuồng bạo chi lực, tồi khô lạp hủ hướng về phía mười đạo thần lôi cuốn tới. "Ông!" Trong thời không, vô tận Sát Lục Pháp Tắc hóa thành thiên địa quy tắc xiềng xích, đem ức vạn dặm thiên địa phong tỏa thành một phương pháp tắc lao lung, gắt gao đem mười đạo thần lôi vây khốn ở trong đó.

Pháp tắc giao thoa tung hoành, lực lượng kinh khủng một trận tiếp một trận tiêu ma lôi đình cùng hủy diệt chi lực trong thần lôi.

Khắc sau, công kích của Minh Hà Lão Tổ đã tới.

Sát khí kích động, chấn đắc vô tận thời không không ngừng vặn vẹo, kiếm mang vạch phá cửu thiên, trực tiếp chém xuống. "Ông!" Một điểm quang mang nở rộ ra vạn thiên thần quang, trùng kích kinh khủng lần nữa cuốn ra.

Một khắc này không có bao nhiêu thanh âm truyền ra, bởi vì hết thảy tiếng vang toàn bộ chôn vùi trong trùng kích.

Minh Hà Lão Tổ lúc này trước người do vô tận sát cơ cùng Sát Lục Pháp Tắc ngưng tụ bình chướng, gắt gao hộ trụ quanh thân, nhưng cỗ trùng kích kia thực sự quá mạnh, vẫn như cũ đem hắn chấn lui ra ngoài.

Lúc này, phương viên ức vạn dặm thiên địa, ngoại trừ Huyết Hải ra, còn lại đều bị chôn vùi sạch sẽ.

Huyết Hải cũng bốc hơi không ít, vô tận huyết lãng cuồn cuộn trong đó.

Thần sắc Minh Hà Lão Tổ càng thêm băng lãnh, nhìn kiếp vân càng phát ra ngưng kết, lôi đình chi quang lấp lóe trong đó càng thêm cường

hãn.

Bảo kiếm trong tay nắm chặt mấy phần, dưới chân đạp một cái, đem hư không đạp đến phấn vụn, bảo kiếm vạch phá hư không, tung hoành giao thoa, trực tiếp hướng về phía thiên kiếp bay lượn mà đi. "Oanh!" Cùng lúc đó, trong kiếp vân tử phát hắc đang vận chuyển ngưng tụ, lôi đình chi quang lóe lên, sau đó liền lại có mười đạo thần lôi ầm vang rơi xuống, bổ thẳng về phía Minh Hà Lão Tổ.

Mười đạo thần lôi này so với trước đó, uy lực lại tăng lên không ít, mỗi một đạo đều có uy lực đủ để trọng thương Bán bộ chi đạo, gạt bỏ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Minh Hà Lão Tổ thấy thế, đôi mắt khẽ híp, mười đạo thần lôi uy lực không nhỏ, cho dù là hắn đều không thể không cẩn thận ứng đối, nếu không rất có thể bị trọng thương. "Sát!" Bảo kiếm xuất thủ, sát khí trùng thiên, trong một phần ngàn sát na, nghênh đón thần lôi. ...

Hồng Hoang, Địa Tiên Giới, U Minh Huyết Hải.

Trong vô tận hư không.

Minh Hà Lão Tổ ánh mắt đạm mạc, không chứa một tia tình cảm, y phục trên người có chút rách nát, thần sắc có chút tái nhợt, nơi khóe miệng ẩn ước có một tia vết máu.

Trong thần lôi vừa rồi, thiên kiếp tựa hồ muốn gạt bỏ Minh Hà Lão Tổ, uy lực một trận mạnh hơn một trận, cho dù là tu vi của hắn lúc này cũng không khỏi thụ chút thương thế.

Bất quá cũng may, lúc này cự ly độ qua thiên kiếp chỉ còn chín đạo. "Oanh!

Oanh!

Oanh! ..." Trên cửu thiên, lôi đình nổ vang, sau đó liền thấy tám đạo thần lôi cùng nhau ầm vang rơi xuống.

Uy lực của tám đạo thần lôi này chính là tổng hòa của bốn mươi đạo thần lôi phía trước.

Tám đạo thần lôi cùng nhau rơi xuống, uy lực đủ để gạt bỏ Hỗn Nguyên chi cảnh bình thường.

Minh Hà Lão Tổ thần sắc ngưng trọng, trường kiếm trong tay khẽ kêu, kiếm khí kinh khủng phi tiên, vạch phá vô tận thời không.

Trên thân sát khí kích động, dưới chân đạp một cái, trực tiếp đạp không. "Sát!

Sát!

Sát!" Trên mặt Minh Hà Lão Tổ sát ý lẫm nhiên, trong miệng sâm nhiên thốt ra ba chữ "Sát", vô tận sát cơ dũng hiện, sát khí tung hoành cửu thiên thập địa.

Trong chư giới, vô số tu sĩ cảm thụ được cỗ sát khí vô biên này đều cảm giác một cỗ âm hàn chi khí tập kích, nhịn không được rùng mình một cái.

Lại nhìn một phương huyết hồng thiên địa do vô tận sát khí, sát cơ, Sát Lục Pháp Tắc diễn hóa va chạm cùng một phương lôi đình hải dương do tám đạo thần lôi cấu thành, trùng kích kinh khủng kia đủ để chôn vùi một cái giới diện.

Uy lực trùng kích bực này đủ để gạt bỏ Bán bộ chi đạo, càng đừng nói tu sĩ dưới Bán bộ chi đạo.

U Minh Huyết Hải tại vạn ức dặm chi địa trực tiếp thoát ly Địa Tiên Giới, bị đánh nát ra ngoài, Huyết Hải càng tiêu tán không ít.

Chương 491

Bất quá những thứ này đối với Minh Hà Lão Tổ đều không quan trọng, chỉ cần có thể thành công độ Hỗn Nguyên chi kiếp, vậy hết thảy đều đáng giá.

Không biết qua bao lâu, sau khi trùng kích dần dần bình ổn, giữa thiên địa lần nữa lộ ra thân hình Minh Hà Lão Tổ.

Nếu nhìn kỹ, Minh Hà Lão Tổ lúc này xác thực thập phần chật vật, hoàn toàn nhìn không ra phong thái của một vị Hỗn Nguyên cường giả.

Y bào trên thân rách nát, mặt tái nhợt như tờ giấy, khóe miệng vương vết máu, nhưng đôi mắt kia xác thực dị thường băng lãnh thanh minh, vô tận đại đạo pháp tắc cùng huyền diệu chi ý đang diễn hóa trong đó. "Oanh!" Liền tại lúc này, đạo thần lôi cuối cùng lặng yên rơi xuống. ...

Trên Huyết Hải, trong vô tận hư không.

Đạo thần lôi cuối cùng đánh xuống, mang theo sức mạnh gạt bỏ hết thảy, bao trùm về phía Minh Hà.

Bất quá thiên kiếp đã đến tình trạng này, chư giới chúng sinh đều cảm thấy Minh Hà Lão Tổ sẽ không vẫn lạc dưới đạo thần lôi cuối cùng, dù sao thực lực hắn triển hiện ra thật sự thập phần cường hãn.

Nhìn từ thiên kiếp lần này, uy lực so với mấy vị trước đó còn mạnh hơn mấy phần, nếu không thì Minh Hà Lão Tổ lúc này cũng sẽ không chật vật như vậy.

Nhưng nhìn lúc này, độ qua đã không có bao nhiêu ngoài ý muốn.

Minh Hà Lão Tổ thần tình đạm mạc, vung tay lên, sau lưng huyết

quang lóe lên, liền thấy một đạo đại đạo đen kịt trùng thiên, nghênh đón đạo thần lôi kia.

Có huyết sát chi khí cuồn cuộn không dứt từ Huyết Hải, cộng thêm thực lực bản thân, lúc này đạo nghiệm đạo thần lôi đối với Minh Hà Lão Tổ mà nói xác thực không khó.

Ngày hôm sau, lôi đình cùng hủy diệt chi lực tiêu tán, thiên địa lần nữa trở về vẻ thanh minh.

Minh Hà Lão Tổ vung tay lên, thu hồi Sát Lục Chi Đạo, thân hình lóe lên, biến mất giữa thiên địa.

Tân tấn tu vi lại bị thương dưới thiên kiếp, lúc này tự nhiên phải ổn cố tu vi và khôi phục thương thế, về phần chuyện khác trong Hồng Hoang đều không đi để ý tới.

Việc độ kiếp tạm thời hạ màn.

Đối với việc Minh Hà tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lần này, Hồng Hoang vô số đại năng và tu sĩ tuy chấn kinh nhưng cũng không cảm thấy bất hợp lý.

Dù sao Minh Hà cũng là cao thủ lão bài, thời thượng cổ chính là khách trong Tử Tiêu Cung, về sau lại nỗ lực vì chứng đạo làm không ít chuyện, nhưng đều không đạt tới tình trạng này.

Lần này mượn nhờ nhân gian giới đại thế, để Ác thi hóa thành Bạch, mới có thể đạt tới cảnh giới này, đối với một vị lão bài cao thủ mà nói, xác thực viên mãn tâm nguyện.

Cho nên, sau khi chấn kinh, chúng đại năng liền thu hồi ánh mắt, trở về bình tĩnh.

Lúc này nhân gian giới đại thế cũng chính thức hạ màn, hết thảy vận chuyển đều trở về quỹ tích ban đầu, thập phần bình tĩnh. ...

Chớp mắt, lại mười vạn năm lặng yên trôi qua.

Đông Hải Long Cung, một chỗ đại điện. "Mấy vị trưởng lão, gia đại pháp lực..." Chúc Long sắc mặt ngưng trọng, lớn tiếng nói với mấy vị Long tộc trưởng lão bên cạnh.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn lúc này, không khó nhìn ra pháp lực tiêu hao lớn đến mức nào.

Về phần mấy vị trưởng lão kia, tình huống càng thêm không chịu nổi.

Chúc Long tu vi chí ít là tồn tại Bán bộ Hỗn Nguyên.

Mấy vị kia, tu vi cao nhất bất quá vừa đạp vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, thấp nhất cũng là Chuẩn Thánh sơ kỳ, sự tiêu hao lúc này càng phát ra to lớn.

Mấy vị Long tộc trưởng lão nghe Chúc Long nói xong đều nhìn nhau cười khổ.

Đảo cũng muốn gia đại pháp lực thâu xuất, nhưng pháp lực trong cơ thể đã gần như dầu hết đèn tắt, căn bản không còn bao nhiêu để chèo chống.

Sắc mặt biến ảo vài lần, mấy vị trưởng lão lộ ra vẻ kiên định, đem chút pháp lực cuối cùng trong cơ thể toàn bộ hội tụ giữa hai tay, sau đó thâu nhập vào trong Truyền Thừa Long Châu.

Thấy thế, Chúc Long sắc mặt khẽ ngưng, pháp lực trên thân như thủy triều thâu nhập vào Truyền Thừa Long Châu. "Ông!" Truyền Thừa Long Châu đột nhiên chấn động nhẹ, sau đó một cỗ long uy hạo hãn bộc phát ra, trực tiếp chấn lui mấy vị trưởng lão đang dầu hết đèn tắt.

Lúc này, chỉ có Chúc Long vẫn còn khổ sở chèo chống, lấy một người tiêu hao, thêm một lát nữa cũng đến cực hạn.

Truyền Thừa Long Châu từ từ bay lên, pháp lực quang trụ óng ánh liên tiếp với Chúc Long, một cỗ hấp lực cường đại lập tức đem pháp lực trong cơ thể Chúc Long hấp thu sạch sẽ.

Chúc Long than mềm trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt nhìn Truyền Thừa Long Châu, trong đôi mắt khó giấu vẻ vui mừng. "Tộc trưởng..." Chúc Long miệng khẽ nỉ non, thanh âm rơi vào tai mấy vị trưởng lão, khiến họ thần sắc chấn động. "Ông!" Truyền Thừa Long Châu khẽ chấn động, quang mang thu liễm, một cỗ long uy hạo hãn tràn ngập ra.

Trong Long Châu, long ảnh phù động, giao chức ngưng tụ, không ngừng diễn hóa. "Hống!" Trong Long tộc, vạn rồng nộ hống, hội tụ thành một tiếng, chấn triệt Long Cung, bất quá lại bị đại trận trong Long Cung ngăn chặn.

Chúc Long thấy thế, ánh mắt rơi vào trong Long Châu.

Lúc này ức vạn long ảnh trong Long Châu trùng điệp cùng một chỗ, hình thành một con Cửu Trảo Kim Long màu vàng kim. "Ông!" Ngay tại lúc này, Truyền Thừa Long Châu bắt đầu diễn hóa, quang mang chiếu rọi.

Trong quang mang, bộ dáng Truyền Thừa Long Châu dần dần phát sinh cải biến, hóa thành một đạo long ảnh du tẩu trong đó. "Hống!" Long ảnh nộ hống một tiếng, chấn tán tất cả quang mang.

Chúc Long cùng mấy vị trưởng lão nhìn thấy con Cửu Trảo Kim Long kia, lập tức quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng nói: "Cung hạ tộc trưởng thành công trở về!" Trong mắt rồng to lớn của Cửu Trảo Kim Long lóe lên vô số hình ảnh, một lát sau, kim long du tẩu, đã hóa thành một nam tử bộ dáng trung niên.

Trên mặt thần tình không giận tự uy, trên thân tản ra một cỗ long uy nồng nặc.

Chương 492

Đây là long uy tối cao của Long tộc, cho dù là Chúc Long, dưới cỗ long uy này đều không ngẩng đầu lên được, càng đừng nói mấy vị trưởng lão kia.

Nam tử nhắm mắt lại, cảm thụ một phen biến hóa của Đông Hải cùng Long tộc, sau đó mở mắt ra, chậm rãi đi tới chủ vị trung ương đại điện, ngồi xuống xong thản nhạt nói: "Đứng lên đi!" Vung tay lên, long uy trên thân biến mất không thấy, sau đó đỡ Chúc Long dậy. "Tạ tộc trưởng!" Chúc Long cùng mọi người cung kính nói, sau đó đứng dậy, nhìn hắn, thần sắc hân hỉ.

Tộc trưởng trở về, Long tộc đại hưng chi tượng.

Nam tử do Truyền Thừa Long Châu diễn hóa tái sinh này, chính là Long tộc tộc trưởng vẫn lạc trong đại kiếp Đạo Ma, Long Vương.

Long Vương nhìn Chúc Long, hài lòng nói: "Chúc Long, những năm này ngươi làm rất tốt..." Chúc Long khom người nói: "Chúc Long hoảng sợ, đều là chức trách của Chúc Long..." Long Vương nghe xong khẽ gật đầu, cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

Hắn nói với Chúc Long: "Việc bản tọa trở về tạm thời phong tỏa, đối ngoại, Chúc Long vẫn là Long tộc tộc trưởng.

Chờ thời cơ vừa đến, Long tộc tự có thể lần nữa trọng hiện Hồng Hoang..." Cục diện Hồng Hoang tuy phát sinh biến hóa cực lớn, chư Thánh đỉnh phong Hồng Hoang đều đã vẫn lạc, nhưng lúc này không phải thời điểm hiện thân.

Chúc Long gật đầu nói: "Chúc Long đã hiểu..." Dứt lời, trong mắt hắn thần quang lóe lên, hỏi: "Tộc trưởng, không biết hai vị kia có phải cũng trở về?" Tộc trưởng nhà mình đã thành công trở về, thân là tộc

trưởng Kỳ Lân tộc cùng Phượng tộc trong Tam tộc ngày xưa, tự nhiên cũng có khả năng thành công trở về lúc này.

Làm bá chủ viễn cổ Tam tộc từng xưng bá Hồng Hoang, Chúc Long tin tưởng bọn họ có thủ đoạn như vậy.

Long Vương trầm ngâm mấy tức, sau đó nói: "Điểm này bản tọa cũng không biết.

Nhưng lấy thủ đoạn của Thủy Kỳ Lân cùng Tổ Phượng, tự nhiên sẽ không dưới bản tọa, trở về tự nhiên không thành vấn đề..." Chúc Long nghe vậy liền hiểu.

Thủy Kỳ Lân cùng Tổ Phượng có thủ đoạn trở về, nhưng có trở về hay không thì một điểm cũng không rõ ràng.

Long Vương lại nói: "Từ sau khi Long tộc xuống dốc, không ít chủng tộc phụ thuộc đã thoát ly Long tộc chưởng khống.

Lúc này cục diện Hồng Hoang đã biến, ngươi có thể lưu ý nhiều hơn một chút, xem những chủng tộc nào có thể chưởng khống lần nữa, tái hiện huy hoàng của Long tộc..." Thực lực Long tộc lúc này tự nhiên không thể so sánh với thời viễn cổ, cho dù có Bán bộ Hỗn Nguyên tọa trấn, nhưng chỉnh thể thực lực lại không bằng.

Cho nên muốn tăng thực lực lên, cần phải chưởng khống lại những chủng tộc phụ thuộc ngày xưa.

Đa số những chủng tộc viễn cổ này thực lực đều không kém, nếu có thể chưởng khống lần nữa, thực lực Long tộc sẽ tăng lên không ít, chí ít có tư bản tái hiện Hồng Hoang.

Đến lúc đó cho dù đối mặt với thế lực khác, Long tộc cũng sẽ càng thêm có lo lắng. "Chúc Long hiểu rõ..." Chúc Long trong lòng chuyển niệm liền hiểu ý Long Vương, lập tức khom người chắp tay.

Long Vương gật đầu, phất tay nói: "Các ngươi lui ra đi, chiếu theo

bình thường vận chuyển là được..." Chúc Long cùng mấy vị trưởng lão liếc nhau, sau đó chắp tay cáo lui.

Trong đại điện chỉ còn lại Long Vương đoan tọa chủ vị, trong mắt thần quang giao chức, không biết đang suy nghĩ gì.

Hồi lâu sau, ánh mắt hắn nhìn về phía bắc cùng phía nam Hồng Hoang, mắt khẽ híp. "Thủy Kỳ Lân, Tổ Phượng..." Trong miệng Long Vương nặng nề thốt ra tên hai vị tộc trưởng, trên mặt lóe lên một đạo hàn mang.

Lúc trước trong Tru Tiên Trận, Tam tộc tộc trưởng tự bạo, nhưng lấy thủ đoạn của bọn hắn, tự nhiên có hậu thủ lưu lại, nếu không cũng sẽ không tự bạo dứt khoát như vậy.

Tuy sự an nguy của chủng tộc là nguyên nhân không nhỏ, nhưng lớn nhất vẫn là tại bố cục, chờ đợi thời cơ tái hiện huy hoàng Tam tộc.

Lúc này, chính là thời điểm tốt nhất.

Cũng chính vì như thế, Long Vương mới chọn lựa thời điểm này trở về, mượn nhờ Truyền Thừa Long Châu hóa thành thân thể, lần nữa trở về Long tộc. "Hồng Hoang biến cục, Long tộc cũng đến lúc tái hiện huy hoàng viễn cổ..." Long Vương chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhìn ra xa Hồng Hoang, trong đôi mắt bạo xạ ra hai đạo thần quang óng ánh, trầm giọng nói.

Dứt lời, thân hình hắn nhất chuyển, đi về một khu vực trong đại điện, mấy tức sau liền mất đi thân ảnh.

Tin tức Long Vương trở về tạm thời chỉ có Chúc Long và mấy vị trưởng lão biết, những Long tộc khác lúc này hoàn toàn không hay biết gì.

Long tộc lại trở về quỹ tích ban đầu, các tộc nhân khác chỉ coi

chấn động lần này là do Chúc Long đột phá tu vi tạo ra, cũng không liên hệ tới Long Vương quy lai.

Chờ khi Long Vương lần nữa hiện thân Hồng Hoang, e rằng sẽ chấn kinh vô số tồn tại. ...

Nam phương đại lục, Bất Tử Hỏa Sơn.

Trên Bất Tử Hỏa Sơn, hỏa quang trùng thiên, từng trận dung nham kinh khủng phun trào, mang theo nhiệt độ kinh người.

Thân xử nơi này, nhiệt độ khiến người ta giận sôi kia không ngừng tản ra, hư không vặn vẹo, tựa hồ một khắc sau liền muốn tan chảy.

Trên Bất Tử Hỏa Sơn, Nam Minh Ly Hỏa của Phượng tộc ẩn ẩn phù hiện, thân ảnh tộc nhân Phượng tộc tại nơi này cũng tùy ý có thể thấy được, không giống như trong Hồng Hoang phượng mao lân giác.

Bởi vì cảm ứng được Tổ Phượng trở về, Khổng Tuyên cùng Đại Bàng lúc này từ Vô Lượng Cung chạy về, quang mang vạch phá chân trời, hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều tộc nhân Phượng tộc.

Một lát sau, Khổng Tuyên cùng Đại Bàng từ hư không chậm rãi rơi xuống, thần sắc túc nhiên nhìn Bất Tử Hỏa Sơn.

Một số tộc nhân Phượng tộc không nhận ra Khổng Tuyên cùng Đại Bàng, thần sắc có chút giới bị. "Hưu!" Đột nhiên, một đạo quang mang đỏ rực từ trong Bất Tử Hỏa Sơn phi độn ra, không quá mấy tức liền rơi xuống trước mặt Khổng Tuyên cùng Đại Bàng. "Phượng Thiên Giai tham kiến nhị vị thiếu chủ!" Người tới hành lễ với Khổng Tuyên cùng Đại Bàng, cung kính nói.

Tuy rằng Khổng Tuyên cùng Đại Bàng so với Phượng tộc khác biệt cực lớn, nhưng phượng sinh chín con, bất kể thế nào bọn họ cũng là thiếu chủ.

Huống chi, lấy tu vi địa vị lúc này của bọn họ, huy hoàng ngày sau của Phượng tộc còn phải dựa vào hai vị, cho nên nàng vẫn luôn đối đãi cực tốt với hai người. "Đại trưởng lão không cần đa lễ..." Khổng Tuyên thấy thế, vội vàng đỡ vị mỹ phụ nhân trước mặt dậy.

Những tộc nhân Phượng tộc không nhận ra hai người lúc này đều chấn kinh nhìn xem, không ngờ hai vị nam tử tu vi kinh khủng này lại là thiếu chủ.

Phượng Thiên Giai nhìn Khổng Tuyên cùng Đại Bàng, trong mắt hiện lên một tia vui mừng.

Thiếu chủ bái nhập Hỗn Nguyên Cung môn hạ quả nhiên là lựa chọn chính xác, lúc này đã là Bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh cùng Chuẩn Thánh đỉnh phong, đi tại phía trước.

Khổng Tuyên trầm mặc mấy tức sau, nhìn Phượng Thiên Giai hỏi: "Đại trưởng lão, mẫu thân ta..." Phượng Thiên Giai thấy hắn nói không hết câu, trên mặt cười nhạt một tiếng: "Việc của tộc trưởng, mời nhị vị thiếu chủ đích thân đi xem...

Chương 493

Thiếu chủ, mời!" Phượng Thiên Giai làm tư thế mời.

Khổng Tuyên cùng Đại Bàng liếc nhau, sau đó hóa thành hai đạo hồng quang, hướng về phía Bất Tử Hỏa Sơn bay lượn đi.

Phượng Thiên Giai nhìn hai người đi tới, khẽ gật đầu, cũng hóa thành hồng quang bay theo. ...

Bất Tử Hỏa Sơn, Phượng tộc, Phượng Thiên Điện.

Trên chủ vị, một đạo thân ảnh hỏa hồng sắc thần sắc đạm nhiên nhìn xuống phía dưới, trong mắt hỏa quang nhảy lên. "Ông!" Hư không khẽ chấn động, sau đó liền thấy hai đạo thân ảnh chậm rãi đi tới, chính là Khổng Tuyên cùng Đại Bàng.

Nhìn thấy đạo thân ảnh trên chủ vị, hai người thần sắc ngẩn ra, lập tức vừa mừng vừa sợ hỏi: "Mẫu thân, là người sao? ...

Người đã trở về rồi sao..." Tổ Phượng nghe thanh âm có chút run rẩy của bọn họ, đạm đạm cười nói: "Vẫn lạc vô số năm, cũng đến lúc trở về.

Bái tại Vô Lượng Cung môn hạ, rất tốt...

Phượng tộc huy hoàng, ngày sau còn phải dựa vào các ngươi..." Hai người nghe vậy, thần sắc hoảng sợ nói: "Phượng tộc chi sự, có mẫu thân lãnh đạo, nhất định sẽ càng thêm huy hoàng, chúng ta cũng sẽ tận tâm tận lực vì Phượng tộc..." Tổ Phượng gật đầu, trong mắt lóe lên một đạo hài lòng.

Nàng nhìn Khổng Tuyên cùng Đại Bàng, khẽ vuốt cằm, có thể cảm nhận Đại Bàng đang ở Chuẩn Thánh đỉnh phong chi cảnh, thực lực chân chính e rằng Đại trưởng lão cũng không bằng.

Về phần Khổng Tuyên, cùng là Bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng nàng tin tưởng thực lực chân chính của Khổng Tuyên so với nàng còn mạnh hơn một tia.

Dù sao có được pháp bảo cùng thần thông, lại bái tại môn hạ Càn Khôn, tự nhiên không thể so sánh thường.

Trong lòng hiểu rõ, nàng nhìn Khổng Tuyên hỏi: "Hồng Hoang đại thế sắp tới, lão sư các ngươi có an bài gì không?" Lời này có hai tầng ý nghĩa, một là hỏi an bài cho hai người, hai là hỏi Vô Lượng Cung có an bài gì không.

Ngày xưa Khổng Tuyên cùng Đại Bàng nhập môn hạ Càn Khôn, liền cũng có ý tứ hộ trụ Phượng tộc.

Khổng Tuyên cùng Đại Bàng lắc đầu nói: "Lão sư đang bế quan, tạm không an bài.

Nhưng nếu mẫu thân cần, ta tự sẽ xuất thủ, việc của Phượng tộc, ta trách nhiệm không thể chối từ..." Tổ Phượng gật đầu nói: "Việc này không vội, lần này đại thế vừa tới, đảo cũng không có đại sự, không cần lo lắng, chuyện sau này hãy nói..." Khổng Tuyên cùng Đại Bàng liếc nhau, mở miệng hỏi: "Mẫu thân lần này trở về, không biết hai vị kia có phải cũng như thế?" Tổ Phượng gật đầu: "Long Vương so với ta còn sớm hơn mấy phần, về phần Thủy Kỳ Lân, đảo cùng ta chênh lệch không lớn, đều là gần đây trở về..." Nghe vậy, Khổng Tuyên nhíu mày.

Như vậy Tam tộc tộc trưởng đều thành công, cục thế Hồng Hoang xác thực sẽ có thay đổi, cộng thêm những cường giả khác cũng đang dần dần xuất hiện.

Lần này đại thế, khả năng còn lớn hơn trước kia.

Tổ Phượng nhìn Khổng Tuyên nói: "Việc này không cần để ý.

Tam tộc chi sự, không phải thời viễn cổ, bây giờ Hồng Hoang cũng không phải Hồng Hoang viễn cổ, muốn tái hiện viễn cổ huy hoàng cũng không dễ...

Các ngươi cần cần gia tu luyện, có lẽ cục thế phía sau sẽ thay đổi..." "Vâng!" Hai người đáp một tiếng, sau đó rời khỏi Phượng Thiên Điện. ...

Khổng Tuyên cùng Đại Bàng lưu lại Phượng tộc mấy tháng rồi quay về Vô Lượng Cung.

Càn Khôn đối với việc Tam tộc tộc trưởng trở về tự nhiên biết rõ, bất quá vì Tam Thiên Đại Đạo của hắn đã ở quan đầu cuối cùng, việc này cũng không thay đổi quá nhiều nên hắn cũng không quá quan tâm.

Hiện tại hắn quan tâm, ngoại trừ bản thân Tam Thiên Đại Đạo, chính là liên hệ với Hắc Li Đạo Nhân so với trước đó bạc nhược hơn mấy phần, không biết có phải do đi xa vào Hỗn Độn thâm xử hay không.

Bất quá bởi vì Hắc Li Đạo Nhân tạm thời không có nguy hiểm, nên Càn Khôn lúc này cũng muốn tiên hành đột phá.

Chỉ còn lại ba đạo cuối cùng, tin tưởng không lâu sau đó, Càn Khôn liền có thể thành công diễn hóa Tam Thiên Đại Đạo.

Đến lúc đó chỉ cần Tam Thiên Đại Đạo hợp nhất, tận quy Càn Khôn Đại Đạo, như vậy Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên liền thành.

Tuy việc này còn xa, nhưng đối với Càn Khôn mà nói, cũng không còn quá xa vời.

Cho nên đoạn thời gian này, hắn đang tranh thủ thời gian tham ngộ và diễn hóa đại đạo. ...

Cùng lúc đó, Kỳ Lân nhất tộc tổ địa.

Tuy Thủy Kỳ Lân đã trở về, nhưng lúc này vẫn như Phượng tộc cùng Long tộc, phong tỏa tin tức.

Ngoại trừ Tam tộc tộc trưởng ra, trong tộc cũng chỉ có vài vị trưởng lão biết được, những người khác đều tạm thời chưa biết.

Cục diện hôm nay, còn chưa tới lúc tuyên bố tái hiện Hồng Hoang, bọn họ cũng đang chờ đợi một thời cơ.

Một phương diện khác, Tam tộc tộc trưởng vừa mới trở về, cũng cần thời gian ổn cố bản thân. ...

Hồng Hoang, trong Địa Tiên Giới.

Thời gian như nước chảy, mười vạn năm chớp mắt đã qua.

Cục thế Hồng Hoang hiện nay phát sinh không ít thay đổi.

Tại năm vạn năm trước, Long tộc tái hiện Hồng Hoang, tin tức Long Vương trở về quét ngang cả Hồng Hoang, chấn kinh không ít đại năng hòa tu sĩ.

Ba vạn năm trước, Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc tái hiện Hồng Hoang, tin tức Tổ Phượng cùng Thủy Kỳ Lân trở về cũng lan truyền nhanh chóng.

Tam tộc trọng hiện Hồng Hoang, Tam tộc tộc trưởng lần nữa trở về.

Tuy chỉnh thể thực lực có chút hạ xuống, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, cộng thêm Tam tộc tộc trưởng tu vi càng tiến, đều là Bán bộ Hỗn Nguyên.

Tu vi bực này, cộng thêm lực lượng các tộc, những thế lực nhị lưu hiện nay đều không phải là đối thủ của họ.

Tuy không có khả năng xưng bá Hồng Hoang như xưa, nhưng lấy thực lực Tam tộc, chiếm cứ một bộ phận cương vực là làm được.

Chương 494

Chỉ bất quá ngoài dự liệu của đại năng và tu sĩ, Tam tộc hiện thế xong lại tỏ ra điệu thấp không ít.

Ngoại trừ Long tộc có dần dần khuếch trương, tiếp tục hấp nạp chủng tộc phụ thuộc, Phượng tộc cùng Kỳ Lân nhất tộc lại không có bất kỳ động tác gì.

Long Vương đối với hai tộc điệu thấp hành sự tuy có chút suy nghĩ, nhưng mỗi người có lựa chọn và tính toán riêng, hắn cũng không thèm để ý, chỉ cần Long tộc tiếp tục phát triển là tốt rồi.

Từ sau khi Tam tộc hiện thế, cứ mỗi một đoạn thời gian liền sẽ có một số cường giả đại năng đản sinh, hoặc Chuẩn Thánh, hoặc Bán bộ Hỗn Nguyên đều đang chậm rãi xuất hiện tại Hồng Hoang.

Hồng Hoang bây giờ trở nên càng thêm cường hãn, cục thế cũng đang dần dần thay đổi.

Một cái đại thế hoàn toàn mới, lại tái hiện trước mặt vô số đại năng và tu sĩ.

Lúc này, không ít đại thế lực đều đang quan sát, xem có lợi cho mưu tính của mình hay không, chỉ cần có, liền sẽ xuất thủ.

Cho dù là chư Thánh, lúc này đều có tính toán như vậy.

Nhân gian giới đại thế trước đó không có cơ hội nhúng tay, nếu Hồng Hoang đại thế lần này lại không nhúng tay, vậy thì sẽ bỏ lỡ.

Đã đoạn thời gian này cường giả điệt xuất, đại thế tái khởi, vậy vì sao không thể trù mưu cho môn hạ hoặc đại giáo thực lực đây?

Thời gian thấm thoát thoi đưa, trong nháy mắt lại mấy vạn năm trôi qua.

Trong mấy vạn năm này, Hồng Hoang chư giới biến hóa có thể nói là nhật tân nguyệt dị, không biết từ lúc nào đã có thêm những cường giả xuất hiện.

Hồng Hoang lúc này, có thể nói là một thời đại hoàn toàn mới.

Một đại thế đã đến, thời đại cường giả lớp lớp xuất hiện.

Tại Hồng Hoang trước kia, muốn sinh ra một vị cường giả cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên là chuyện cực khó, dù sao đó cũng là một bước tiến vượt bậc, đâu dễ dàng gì mà chạm tới.

Nhưng ba vạn năm trước, Nhân tộc vậy mà sinh ra trọn vẹn năm vị cường giả Bán bộ Hỗn Nguyên.

Ba vị Nhân Hoàng là Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông cùng Nhân Hoàng Hiên Viên, cùng với Mặc gia chi chủ Mặc Địch và Âm Dương gia chi chủ Trâu Diễn.

Hai vị sau bởi vì đặc thù, lại đi ở phía trước.

Năm vị Nhân Hoàng còn lại, khoảng cách đến cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên cũng đang vô hạn tiếp cận.

Tin tức Nhân tộc sinh ra năm vị Bán bộ Hỗn Nguyên lập tức gây nên sóng to gió lớn trong Hồng Hoang chư giới.

Đây chính là năm vị Bán bộ Hỗn Nguyên a!

Cũng không phải năm vị Đại La Kim Tiên bình thường.

Phải biết rằng, cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên tại Hồng Hoang chư giới trước đây đếm không hết hai bàn tay, Nhân tộc lại sinh ra năm vị, đủ để chứng minh thực lực của Nhân tộc rồi.

Trước có Toại Nhân Thị chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sau lại có Hữu Sào Thị và Truy Y Thị tiến vào cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên.

Hiện tại lại có năm vị Bán bộ Hỗn Nguyên ra đời, thực lực Nhân tộc đã đứng tại đỉnh phong Hồng Hoang.

Khi xưa Vu tộc xuất hiện, Yêu tộc là đệ nhất chủng tộc danh xứng với thực, nhưng sau khi Vu tộc xuất hiện, Yêu tộc liền thoái ẩn danh hiệu đệ nhất chủng tộc, bất quá xét về số lượng, Yêu tộc vẫn y nguyên khủng bố.

Nhưng sau khi Nhân tộc quật khởi, nhân vật chính của thiên địa liền dần dần nghiêng về phía Nhân tộc, sau khi diễn biến Tam Hoàng Ngũ Đế, vị trí nhân vật chính thiên địa của Nhân tộc liền dần dần ngồi vững.

Bất quá cái danh nhân vật chính thiên địa này trong mắt chư Thánh ban đầu vẫn không đủ xem, tuy thực lực Nhân tộc tại Hồng Hoang không yếu, nhưng vào thời điểm đó vẫn chưa đủ.

Mãi cho đến khi Toại Nhân Thị chứng đạo Hỗn Nguyên, hai vị Nhân Tổ tấn thăng Bán bộ Hỗn Nguyên, thực lực Nhân tộc đứng tại đỉnh phong chư giới Hồng Hoang, cho dù là chư Thánh cũng đều phải chính thức đối đãi.

Tại trong Hồng Hoang, đã không có thế lực phương nào dám xem thường Nhân tộc, chư Thánh cũng không có khả năng.

Hiện nay, Nhân tộc lần nữa sinh ra năm vị cường giả Bán bộ Hỗn Nguyên, danh hiệu đệ nhất chủng tộc đã vững vàng chiếm cứ tại Hồng Hoang.

Viễn cổ Tam tộc lúc này nhìn thực lực Nhân tộc, tuy rằng không quá nguyện ý thừa nhận, nhưng cũng không thể không thừa nhận, Nhân tộc lúc này xác thực là đệ nhất chủng tộc.

Bởi vì ngoại trừ Nhân tộc ra, không có chủng tộc nào có thực lực như vậy.

Trong Hồng Hoang chư giới, chủng tộc nào có Bán bộ Hỗn Nguyên tồn tại liền có thể so sánh với viễn cổ Tam tộc rồi.

Có chủng tộc sở hữu cảnh giới Hỗn Nguyên, đã là thế lực đỉnh tiêm Hồng Hoang.

Thế nhưng thực lực như vậy lại không thể so sánh với Nhân tộc, dù sao sau khi Toại Nhân Thị thành tựu Hỗn Nguyên, còn có tám vị Bán bộ Hỗn Nguyên tồn tại.

Thực lực khủng bố như vậy, đơn nhất một Thánh nhân đạo tràng đều không thể địch lại, nếu nói Nhân tộc không phải Hồng Hoang đệ nhất chủng tộc, e rằng không ai tin tưởng.

Tam Hoàng cùng Mặc Địch, Trâu Diễn sau khi tấn thăng đều phân biệt vì việc tăng lên thực lực Nhân tộc mà làm ra cống hiến to lớn, khai đàn giảng đạo, buông ra tư nguyên tu luyện vân vân.

Nhân tộc lúc này đang đi tới tình cảnh càng phát ra cường hãn. ...

Tây Phương, trên Linh Sơn. "Mấy năm nay Hồng Hoang biến hóa to lớn như thế, trước là Nhân gian giới đại thế, hiện nay Hồng Hoang cũng đã đại thế.

Những năm này sinh ra cường giả, là nhiều nhất trong lịch sử..." Chuẩn Đề ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang chư giới, trong miệng chậm rãi nói: "Nếu ta có thể lại đi độ hóa, vậy thì tốt nhất, đến lúc đó, Tây Phương khí vận có thể thực sự đại hưng..." Đảo đi độ hóa những tu sĩ và đại năng kia, đặc biệt là loại đại thế vừa mới sinh ra này, dù sao những đại năng kia thân cư đại thế khí vận lần này, cũng không phải đại năng bình thường có thể so sánh.

Nhưng hiện tại ánh mắt của Tam Thanh và mấy vị tồn tại kia đều tụ tập tại sau đại thế lần này, đông tiến là không quá khả năng, tối đa mưu tính một phen đại thế mà thôi. "Sư huynh, đại thế lần này, huynh

có cách gì không?" Đột nhiên, Chuẩn Đề quay đầu, nhìn về phía Tiếp Dẫn bên cạnh, mở miệng hỏi. "A Di Đà Phật!" Nghe vậy, Tiếp Dẫn tuyên một tiếng phật hiệu, mở miệng nói: "Phật môn chia ra làm hai, Tiểu Thừa Phật giáo như xương mắc tại họng, nếu việc này không giải quyết, Phật môn khí vận liền không được thống nhất.

Đại thế lần này, chính là một cái cơ hội..." Chuẩn Đề nghe vậy, lập tức hai mắt tỏa sáng.

Tiểu Thừa Phật giáo là cái gai trong lòng, trước đây sở dĩ nhân lúc Tam Thanh bế quan mà mạo hiểm đông tiến, chẳng phải là vì sợ bị phân đi khí vận sao?

Tuy rằng độ hóa được không ít tu sĩ và bảo vật, nhưng cái đó bù đắp không được.

Chương 495

Tiểu Thừa Phật giáo đang dần dần phân hóa khí vận Phật môn, đối với bọn hắn, đây là một chuyện cực kỳ khó giải quyết.

Nhưng Tiểu Thừa Phật giáo ám hợp thiên địa vận hành, lúc này thành lập đã lâu, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều không thể trực tiếp ra tay đối với Tiểu Thừa Phật giáo, cho nên Tiểu Thừa Phật giáo mới có thể lưu lại đến nay, một mực phân hóa khí vận Phật môn.

Nếu không giải quyết Tiểu Thừa Phật giáo, Phật môn khí vận liền một mực không thể nhất thống, đối với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, đối với toàn bộ Phật môn đều không phải chuyện tốt.

Cho nên Chuẩn Đề lúc này nghe Tiếp Dẫn trong lòng đã có cách, thần sắc lập tức vui vẻ, hỏi: "Sư huynh trong lòng đã có đối sách giải quyết hai phương Phật giáo?" Tiếp Dẫn nghe vậy, ngẩng đầu nhìn hắn, cười cười, nói: "Ta định đem vị trí Phật chủ, truyền cho Đa Bảo Như Lai..." Chuẩn Đề nghe vậy, thần tình lập tức sững sờ, trong nháy mắt vậy mà ngây ngẩn cả người, không dám tin nhìn Tiếp Dẫn.

Chuẩn Đề có chút hoài nghi lỗ tai của mình, có phải nghe lầm hay không, Tiếp Dẫn nói sai rồi sao? "Sư huynh?

Nếu làm như thế, Phật môn chẳng phải rơi vào kế của Thái Thượng, rơi vào kế của Tam Thanh rồi sao?" Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn, trong miệng truyền đến thanh âm trầm thấp, không biết là áp chế sự kinh dị trong nội tâm hay là một tia nộ ý.

Vì Tây Phương, Nhị thánh bọn họ đã hi sinh rất nhiều, nếu đem vị trí Phật chủ truyền cho Đa Bảo Như Lai, vậy Tây Phương trước đây hết thảy mưu kế chẳng phải đổ sông đổ biển rồi sao?

Hắn xác thực không rõ, vì sao Tiếp Dẫn lại có dự tính như vậy. ...

Tây Phương, trên Linh Sơn.

Chuẩn Đề tuy rằng trên mặt có một tia giận dữ, nhưng cũng không có mở miệng nữa, hắn tin tưởng sư huynh sẽ không làm như vậy, bạch bạch tặng cho Đa Bảo, tặng cho Tam Thanh chỗ tốt. "Việc này không phải như sư đệ suy tính..." Tiếp Dẫn nhẹ nhàng lắc đầu, trong miệng chậm rãi giải thích: "Vi huynh nâng Đa Bảo Như Lai như thế, trong đó tự có tính toán của ta.

Tam Thanh chẳng phải mưu tính khí vận Phật môn ta, để Đa Bảo Như Lai lập riêng Tiểu Thừa Phật giáo, chia mỏng khí vận Phật môn ta sao.

Nhưng ta không ngại đổi một góc độ suy nghĩ một chút, Đa Bảo lúc này là Tiểu Thừa Phật giáo giáo chủ, vậy tại sao ta không thể đem vị trí Phật chủ truyền cho hắn?

Phải biết rằng, Phật môn ta có thiết lập Tam Thế Phật." "Phật môn lập Tam Thế Phật cũng không phải bài trí.

Ta có thể đem Nhiên Đăng phong làm Quá Khứ Phật, đem Di Lặc phong làm Vị Lai Phật.

Đa Bảo Như Lai, ta phong làm Hiện Tại Phật.

Như thế, khi Đa Bảo Như Lai nhiệm kỳ đã đầy, Di Lặc liền có thể thuận lý thành chương tiếp thay vị trí của Đa Bảo Như Lai.

Đến lúc đó trong Phật môn, vô luận Đại hay Tiểu Phật giáo, đều quy về tay hai người chúng ta.

Hơn nữa, Tam Thanh đối với chuyện Đa Bảo Như Lai lập Tiểu Thừa Phật giáo cực kỳ coi trọng, trước đây cực lực bồi dưỡng hắn, lúc này hắn đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu có thể mượn nhờ việc này chứng đạo..." "Vậy tuy hắn là quân cờ Huyền Môn an bài tại Phật môn ta, nhưng đã làm Phật chủ, cùng khí vận Phật môn khổn bảng

cùng một chỗ, đến lúc đó một khi Phật môn có nguy cơ, hắn liền không thể không ra tay rồi..." Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Tiếp Dẫn liền nói ra rất nhiều, đem mưu kế của mình toàn bộ nói cho Chuẩn Đề nghe.

Một phen lời nói, nghiệp dĩ đem Chuẩn Đề mang vào trong đó, đang vì mưu kế hung ác và ánh mắt độc ác của Tiếp Dẫn mà chấn kinh.

Hồi lâu sau, Chuẩn Đề từ trong chấn kinh hồi thần, nhìn Tiếp Dẫn, trong miệng bội phục nói: "Sư huynh kế này rất cao, sư đệ bội phục." Không nghĩ tới sư huynh bình thường ít khi xuất thủ mưu kế lại có cao chiêu như thế, thật sự lợi hại, không hổ là một trong Tây Phương Nhị thánh. "Đã như vậy, vậy liền theo biện pháp của sư huynh." Chuẩn Đề trong miệng thản nhiên cười, hướng về phía Tiếp Dẫn hơi hơi chắp tay nói.

Tiếp Dẫn nghe vậy, trên mặt hơi hơi cười, không nói gì thêm.

Trầm mặc một lát sau, chỉ thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Nhị thánh chậm rãi đứng dậy, sau đó Nhị thánh hướng về Cửu Thiên, lãng thanh nói: "Thiên Đạo ở trên, nay có Phật môn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, đem vị trí Vạn Phật Chi Chủ nhường cho Đa Bảo Như Lai, tức Như Lai Phật Tổ.

Hai người chúng ta dùng danh nghĩa Phật môn giáo chủ, phong Đa Bảo Như Lai Phật Tổ làm Vạn Phật Chi Chủ, hiệu Như Lai Phật Tổ, nguyện Thiên Đạo chuẩn chi!" Thanh âm của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong khoảnh khắc liền truyền đạt Tam Giới, báo cáo cho thiên địa.

Nhất thời, Tam Giới chúng sinh chấn kinh nhìn về phía Tây Phương Linh Sơn.

Không nghĩ tới, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cư nhiên đem vị trí Vạn Phật Chi Chủ nhường cho Đa Bảo Như Lai, đem vị trí Phật giáo giáo

chủ nhường cho Đa Bảo Như Lai.

Tây Phương Nhị thánh rốt cuộc đang đánh chủ ý gì?

Chưa đợi Tam Giới chúng sinh suy nghĩ nhiều, thanh âm của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại truyền đến: "Thiên Đạo ở trên, hôm nay khác sắc phong Nhiên Đăng làm Tây Phương Phật giáo Quá Khứ Phật, hiệu Nhiên Đăng Quá Khứ Phật.

Đa Bảo Như Lai là Hiện Tại Phật, hiệu Như Lai Hiện Tại Phật.

Di Lặc là Vị Lai Phật, hiệu Di Lặc Vị Lai Phật, mong Thiên Đạo chuẩn chi!" Phật môn lập Tam Thế Phật: Nhiên Đăng là Quá Khứ Phật, Đa Bảo Như Lai là Hiện Tại Phật, Di Lặc là Vị Lai Phật.

Tam Giới chúng sinh thần sắc chấn kinh nhìn về phía Tây Phương Linh Sơn, Phật môn Tam Thế Phật, vừa nghe liền đều hiểu rõ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tính toán gì.

Nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề an bài như thế, lại không lời nào để nói, bởi vì vô luận Đại hay Tiểu Phật giáo, đều là Phật môn nhất môn, an bài như thế ngược lại cũng hợp lý.

Hơn nữa, Phật môn lập có Tam Thế Phật chúng sinh đều biết, chẳng qua là Tiếp Dẫn an bài như thế, đem Tiểu Thừa Phật giáo và Đa Bảo Như Lai tính kế ở trong đó mà thôi.

Nhất thời, vô số tu sĩ đại năng không thể không bội phục mưu kế của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Oanh!

Oanh!

Oanh!..." Liền tại lúc này, trên Cửu Thiên, tiếng sấm cuồn cuộn, liên tiếp chín tiếng vang, chấn triệt thiên địa, chính là Thiên Đạo ứng vận việc này.

Không chỉ đáp ứng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đem vị trí Vạn Phật

Chi Chủ nhường cho Đa Bảo Như Lai, cũng đáp ứng Nhị thánh sắc lập Tam Thế Phật, thừa nhận địa vị của Tam Thế Phật tại Phật môn.

Tiếng sấm thông cáo thiên địa, Tam Giới chúng sinh đều biết.

Giờ khắc này, Đa Bảo Như Lai là Phật giáo Vạn Phật Chi Chủ.

Giờ khắc này, Nhiên Đăng và Di Lặc được sắc phong làm Phật Tổ, làm một trong Tam Thế Phật: Quá Khứ Phật cùng Vị Lai Phật.

Phật môn, tại một ngày này, đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Tam Giới chúng sinh chấn kinh nhìn Linh Sơn, không nghĩ tới Phật môn sẽ trong một ngày phát sinh biến hóa như thế.

Xem ra, nội bộ Phật môn sắp biến thiên rồi. ...

Hồng Hoang, Tây Ngưu Hạ Châu.

Chương 496

Tiểu Thừa Phật giáo.

Đa Bảo Như Lai vừa phản ứng lại, liền thấy trên bầu trời dâng lên quang mang ba vạn trượng, Phật quang lấp lánh nửa bầu trời.

Phạm xướng chi âm vang vọng Tam Giới chi địa, nguyên nguyên không dứt khí vận không ngừng hội tụ về Tiểu Thừa Phật giáo, đại bộ phận tắc thì hội tụ trên người Đa Bảo Như Lai. "Vạn Phật Chi Chủ sao?" Đa Bảo Như Lai nhẹ giọng niệm, ánh mắt rơi vào trên Linh Sơn, trong mắt hiện lên một tia hàn mang hãi người, chủ ý của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, dùng sự thông tuệ của hắn làm sao phỏng đoán không ra?

Nhưng lúc này Thiên Đạo ứng vận, hắn cũng không cách nào cự tuyệt.

Tại ngoại nhân xem ra, Tiểu Thừa cùng Đại Thừa, đều thuộc Phật môn, đem vị trí nhường cho hắn cũng không có gì không ổn. "Đã như vậy, vậy ta sẽ để cho các ngươi như ý một lần." Đa Bảo Như Lai trên miệng lạnh lùng cười, hai tay dang ra, trong miệng bắt đầu phạm xướng, thanh âm tại Tây Phương vang lên.

Tại sau lưng hắn, Tam Thanh thanh quang giao thế xuất hiện, công đức kim luân sau đầu lấp lóe kim quang sáng chói. "Vạn Phật Chi Chủ, Phật môn khí vận, tụ!" Đa Bảo Như Lai bỗng nhiên mở to hai mắt, ánh mắt sắc bén bao hàm một cỗ vô thượng ý chí, một cỗ lực lượng vô hình từ trên người hắn tán phát ra, trực đạt Tam Giới. "Hô!" Đột nhiên, Phật môn khí vận trong thiên địa không ngừng hội tụ, gia trì tại trên người Đa Bảo Như Lai, lập tức, thân thể hắn tách ra một trận Phật quang chói mắt, chiếu rọi nửa vách thiên địa, phạm xướng

chi âm lại cái qua Linh Sơn.

Đa Bảo Như Lai, Vạn Phật Chi Chủ!

Lúc này hắn, là Phật chi Chí Tôn, trên trời dưới đất, duy có Phật này! "Oanh!" Trên Cửu Thiên, thiên lôi ngưng tụ, âm ba cuồn cuộn, thiên uy bao phủ Tây Phương, nhưng kiếp vân như mặc hải kia lại ép không được Phật quang đang chiếu rọi nửa vách thiên địa, phạm xướng chi âm kia lại cũng cùng tiếng sấm tranh đấu, ai cũng không nhường ai, tựa như muốn tranh cái cao thấp. ...

Tây Phương, trên Linh Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Hai đạo thân ảnh to lớn nhìn về phía Tây Ngưu Hạ Châu, thần sắc bình tĩnh.

Hồi lâu sau, Chuẩn Đề trầm giọng mở miệng nói: "Không nghĩ tới Đa Bảo Như Lai lại mượn nhờ Phật môn khí vận chứng đạo Bán bộ Hỗn Nguyên..." Nghe vậy, Tiếp Dẫn lại cười cười, nói: "Sư đệ chớ vội, Đa Bảo tuy mượn nhờ khí vận Phật môn ta chứng đạo, nhưng lại cũng cùng Phật môn quan hệ càng thêm chặt chẽ, cùng nguyên kế hoạch cũng không khác biệt." Chuẩn Đề nghe xong, thần sắc trong mắt mới hòa hoãn vài phần, gật gật đầu, ánh mắt lần nữa rơi vào trên người Đa Bảo Như Lai. ...

Hồng Hoang, Tiên Giới, Tam Thập Tam Thiên.

Đại Xích Thiên, trong Bát Cảnh Cung.

Đột nhiên, Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt, nhìn thoáng qua Tây Phương, đạm nhiên nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, ngược lại thật là hảo mưu kế, tại thời điểm này cư nhiên phản kế Huyền Môn ta." Hắn thần sắc bình tĩnh, nhìn không ra suy nghĩ trong lòng lúc này, Âm Dương nhị khí du tẩu trong đôi mắt, một vòng lãnh sắc chợt lóe.

Hồi lâu sau, trên mặt Thái Thượng phù hiện một vòng cười lạnh:

"Đa Bảo chính là do Tam Thanh tuyển ra, há lại sẽ dễ dàng liền để các ngươi như ý?

Muốn thắng Tam Thanh ta một bậc, lại là quá sớm..." Dứt lời, Thái Thượng ánh mắt chuyển tới phía trên Tiểu Thừa Phật giáo. ...

Tiên Giới, Tam Thập Tam Thiên, Ngọc Thanh Thiên.

Ngọc Hư Cung, trong đại điện. "Vạn Phật Chi Chủ?

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề a Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, chiêu này xác thực hung ác, nhưng cho là như vậy liền ổn thắng rồi sao?

Hết thảy, đều là ẩn số..." Nghe được tiếng đảo cáo của Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, Nguyên Thủy cũng từ trong tham ngộ tỉnh lại, nhìn về phía hai đạo thân ảnh trên Linh Sơn Tây Phương, trong miệng lạnh lùng cười, nói.

Nói xong, ánh mắt lần nữa rơi vào trên Tây Phương và Tiểu Thừa Phật giáo. ...

Tiên Giới, Tam Thập Tam Thiên, Thượng Thanh Thiên.

Bích Du Cung, trong đại điện. "Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, không thể không nói, kế này rất độc ác, nhưng các ngươi đã quên, Đa Bảo là đồ đệ của ai, hắn lúc trước hành động, há lại sẽ như các ngươi mong muốn?

Buồn cười!" Đối với mưu kế của Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, cho dù là Thông Thiên cũng lên tiếng khen ngợi, nhưng lập tức lại cười lạnh nói.

Hắn trong lòng rất tin tưởng Đa Bảo, dù sao Đa Bảo là đại đệ tử của hắn, cách làm người của Đa Bảo hắn thập phần rõ ràng.

Lại thêm lúc trước Phật môn cưỡng ép độ hóa đệ tử Tiệt Giáo, trong lòng Đa Bảo cũng thập phần khí phẫn, lần này đi cũng mang

theo nhiệm vụ, cho nên Phật môn làm pháp như thế, hắn tin tưởng Đa Bảo y nguyên sẽ nhớ được nhiệm vụ của mình. "Bất quá ta ngược lại thật hi vọng Đa Bảo có thể mượn nhờ việc này chứng đạo, nếu có thể thành công, đến lúc đó, khí vận Tiệt Giáo ta định có thể tái hiện thời kỳ đỉnh thịnh..." Thông Thiên kiếm mi nhướng lên, trong đôi mắt tách ra thần quang sáng chói, có chút mong đợi nói.

Nói xong, Thông Thiên lập tức đem ánh mắt tụ tập trên người Đa Bảo. ...

Cùng lúc đó, Tây Ngưu Hạ Châu.

Tiểu Thừa Phật giáo.

Không bao lâu, khí vận trên người Đa Bảo Như Lai liền ngưng tụ đến cực điểm, phạm xướng chi âm trong miệng cùng Tiểu Thừa Phật giáo, Linh Sơn phạm xướng trùng điệp cùng một chỗ, ba cái chồng chất, cái qua tiếng sấm trên Cửu Thiên.

Phật quang chiếu rọi nửa vách thiên địa kia, cũng tựa như muốn trùng phá kiếp vân trói buộc, bay thẳng Cửu Tiêu.

Lúc này, Tam Thanh đang quan khán không khỏi khẽ gật đầu, Đa Bảo mỗi một bước đều dựa theo kế hoạch tiến hành, cũng không để cho bọn hắn ngoài ý muốn. "Oanh!" Liền tại lúc này, kiếp lôi trên Cửu Thiên ngưng tụ thành hình, ầm vang rơi xuống.

Lôi đình vừa đánh xuống liền hủy diệt vạn vật, tựa như muốn đem Đa Bảo Như Lai hủy diệt. "Vạn Phật Chi Chủ, ta là Chí Tôn, Phật quang phổ chiếu!" Đa Bảo Như Lai trong miệng hét lớn một tiếng, khí thế trên người trong nháy mắt bộc phát, khí thế cường đại trùng thiên.

Hắn đánh ra vô thượng pháp lực, một đạo Phật quang khủng bố hóa thành một đạo thất luyện, trực tiếp động xuyên lôi đình, đánh tan

kiếp lôi.

Chương 497

"Tê!" Tam Giới vô số tu sĩ không khỏi hít sâu một hơi, thực lực Đa Bảo Như Lai cường hoành siêu việt bọn hắn tưởng tượng.

Vốn tưởng rằng Đa Bảo Như Lai thân kiêm sở trường hai nhà Phật Đạo, thực lực tuy rằng cường hoành, nhưng cũng chỉ so trước đó cường hãn hơn một chút mà thôi, không ngờ tới, lại cường hãn như thế! "Oanh long long!!!" Thiên kiếp tựa hồ cũng bị chọc giận, điên cuồng rơi xuống, hình thành một cái lôi khu dày đặc, Đa Bảo Như Lai đứng ở trung ương, không ngừng ứng phó lôi đình đánh xuống.

Trên người hắn kim quang lấp lóe, hóa thân thành một vị Vô Thượng Đại Phật, chữ Vạn nơi ngực tỏa ra hào quang, từng trận Phạm âm không ngừng vang vọng trong khu vực sấm sét.

Hắn tay cầm Đa Bảo Tháp, không ngừng đem kiếp lôi đánh tan, ngẫu nhiên có một ít kiếp lôi đánh vào trên người, cũng chỉ lưu lại đạo đạo vết tích màu trắng trên kim thân, không cách nào tạo thành thương tổn quá lớn.

Lúc này, thiên kiếp lần nữa ngưng kết, tựa hồ đang ấp ủ kiếp lôi càng thêm khủng bố, muốn mượn nhờ việc này oanh diệt Đa Bảo Như Lai! ...

Tiểu Thừa Phật giáo, trong vô tận hư không.

Đa Bảo Tháp trên đỉnh đầu Đa Bảo Như Lai tách ra thần quang sáng chói, đem lôi khu chiếu đến thông thấu, trên người Phật quang rạng rỡ, từng trận phạm xướng chi âm không ngừng truyền hướng Tam Giới.

Đa Bảo Như Lai ánh mắt lăng lệ, một cỗ vô thượng ý chí ngưng

tụ trong mắt, trong miệng hét lớn một tiếng, vậy mà bay lên trời, trực diện thiên kiếp, Phật quang trên người kích đãng, chấn triệt lôi khu. "Răng rắc!" Lúc này thiên kiếp lần nữa ngưng kết hoàn tất, chỉ nghe một tiếng vang vọng Tam Giới vang lên, một đạo kiếp lôi màu tử hắc ầm vang đánh xuống, một đạo quang mang lóe lên, tại một phần ba sát na liền giáng lâm đỉnh đầu Đa Bảo Như Lai.

Đạo kiếp lôi này cực kỳ khủng bố, so với vừa rồi mạnh hơn mấy chục lần không chỉ, kiếp lôi chưa lâm thân, Đa Bảo Như Lai liền cảm thụ được một cỗ khí tức cường đại bao phủ.

Uy áp khủng bố trực tiếp áp xuống, trong cỗ lực lượng lôi đình hủy diệt kia còn có một cỗ khí tức nóng rực.

Đa Bảo Như Lai sắc mặt khẽ biến, trong lòng kinh hãi không thôi, không nghĩ tới uy lực thiên kiếp lúc này lại mạnh mẽ như thế.

Nhưng điện quang hỏa thạch chi gian cũng không kịp suy nghĩ nhiều, thu tay xuất ra, trong tay một cái chữ 'Vạn' lấp lánh quang mang kim sắc bỗng nhiên thoát tay bay ra, hướng về phía kiếp lôi bay đi. "Úm!" Đa Bảo Như Lai trong miệng phun ra một chữ, chính là Phật gia thần thông, một cỗ lực lượng vô hình lập tức gia trì tại trên chữ 'Vạn' kia, lập tức đón gió mà trướng, chỉ một hơi liền lớn như ngọn núi nhỏ, trực tiếp nghênh đón kiếp lôi. "Oanh!" Kiếp lôi oanh tại trên chữ 'Vạn', sóng xung kích cường đại khuếch tán ra, âm ba cuồn cuộn tản ra, chấn triệt hoàn vũ, phá toái không gian, ngay cả Đa Bảo Như Lai lúc này cũng bị chấn lui mấy trăm vạn dặm.

Đa Bảo Như Lai thần sắc trên mặt âm tình bất định, khóe môi hơi hơi trắng bệch, Phật quang trên người cũng tiêu tán vài phần, nhưng thần sắc trong mắt lại dị thường kiên định cùng hàn lãnh.

Hắn ngẩng đầu nhìn Cửu Thiên một chút, phát hiện sau khi kiếp lôi này rơi xuống, kiếp vân kia vậy mà tiêu tán một ít.

Thấy thế, trong lòng hắn không khỏi vui vẻ, chỉ cần lại gánh đạo cuối cùng, liền có thể mượn nhờ việc này chứng đạo Bán bộ Hỗn Nguyên. "Oanh!" Đột nhiên, đạo thần lôi cuối cùng ầm vang rơi xuống, mang đi tất cả thiên kiếp chi lực, trực tiếp đánh về phía Đa Bảo Như Lai.

Thấy thế, Đa Bảo Như Lai thần sắc ngưng tụ, trong đôi mắt tách ra Phật quang sáng chói, một cỗ khí thế khủng bố trùng thiên, sau đó liền thấy một con đường thông thiên đại đạo chợt hiện sau lưng, nghênh hướng thần lôi. "Oanh!" Thanh âm khủng bố chấn triệt Cửu Tiêu, trực đạt Tam Giới.

Thần lôi hủy diệt chi lực cùng lôi đình chi lực không ngừng phá hoại đại đạo của Đa Bảo Như Lai, bất quá ngắn ngủi một lát liền đã xuất hiện tia tia vết rạn.

Đa Bảo Như Lai mặt lộ vẻ ngưng trọng, trong tay kết thủ ấn. ...

Tiểu Thừa Phật giáo, trong vô tận hư không. "Phật Đạo nhất gia, tung hoành thiên hạ!" Đa Bảo trong tay mỗi kết một ấn, Phật quang trong tay liền mạnh hơn một phần, cuối cùng chói mắt đến mở không ra mắt.

Ngay sau đó, Thái Thanh và Thượng Thanh thanh quang sau đầu dung nhập vào trong Phật quang trên tay, sau đó trong nháy mắt dung nhập vào trong đại đạo. "Ông!" Từng trận khí tức khủng bố cường đại từ trong đại đạo phát ra, trong đó Phật Đạo chi lực không ngừng tiêu hao hủy diệt chi lực cùng lôi đình chi lực. "Oanh!" Đột nhiên, đại đạo khẽ kêu, hết thảy trở lại bình tĩnh.

Tại trong thần sắc chấn kinh của Tam Giới chúng sinh, Đa Bảo Như Lai thu hồi đại đạo.

Lúc này, mây tan gió tạnh, thiên địa lần nữa trở về thanh minh. ...

Hồng Hoang, Tây Ngưu Hạ Châu.

Tiểu Thừa Phật giáo.

Đa Bảo Như Lai thần sắc hân hoan từ trong hư không chậm rãi rơi xuống, thành công độ thiên kiếp, từ nay về sau, hắn cũng là cao thủ cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên rồi.

Đa Bảo Như Lai ngẩng đầu nhìn về phía Tiên Giới, ánh mắt rơi vào Đại Xích Thiên, Thượng Thanh Thiên và Ngọc Thanh Thiên.

Từ trên mặt ba vị sư trưởng, hắn nhìn thấy vẻ vui mừng. "Lão sư yên tâm, đệ tử cẩn ghi nhớ nhiệm vụ trên thân..." Đa Bảo Như Lai trong miệng khẽ ngâm một câu.

Tam Thanh lúc này thần sắc trong mắt càng phát ra hài lòng, cách làm của Đa Bảo Như Lai không có để cho bọn hắn thất vọng.

Tuy rằng buông tay để Đa Bảo Như Lai đi làm, nhưng những năm này, mỗi một lần quyết định của Đa Bảo Như Lai đều không có để cho bọn hắn thất vọng.

Từ nay về sau, bọn hắn cũng tin tưởng Đa Bảo Như Lai sẽ làm tốt hết thảy.

Hồi lâu sau, Đa Bảo Như Lai mới thu hồi ánh mắt.

Lúc này Phật quang trên người hắn dần dần biến mất, chỉ còn lại có một tầng kim quang nhàn nhạt bao phủ quanh thân, phạm xướng chi âm trong miệng chưa từng dừng lại, nhìn về phía Linh Sơn, trên mặt lộ ra một vòng mỉm cười. "Tham kiến Phật chủ, cung nghênh Phật chủ về Linh Sơn tọa trấn." Lúc này, Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật của Phật môn đột nhiên mang theo Linh Sơn chúng Phật bay lượn tới, đối với Đa Bảo Như Lai cúi người nói. "Cung nghênh Phật chủ về Linh Sơn tọa trấn..." Còn lại chư vị Yết Đế, Bồ Tát nhao nhao hướng về Đa Bảo Như Lai cúi người nói, thanh âm vang vọng

Cửu Tiêu.

Nghe vậy, Đa Bảo Như Lai ánh mắt lạnh lẽo, nhìn về phía Linh Sơn, phảng phất nhìn thấy khuôn mặt cười lạnh của Tiếp Dẫn Chuẩn Đề hai người.

Ánh mắt nhất chuyển, rơi vào trên người đông đảo Yết Đế cùng Bồ Tát trước mắt, thình lình phát hiện, trong số đệ tử Phật môn đang cúi người, có khá nhiều đệ tử Tiệt Giáo ngày xưa.

Chương 498

"Hừ!" Đa Bảo Như Lai hai mắt híp lại, trong đôi mắt hàn mang dũng động, cưỡng ép đè xuống lửa giận trong lòng, trong miệng chỉ hừ lạnh một tiếng, bay về phía Linh Sơn. ...

Tây Phương, trên Linh Sơn, Đại Lôi Âm Tự. "Oanh!" Đa Bảo Như Lai vừa rơi xuống Linh Sơn, Phật quang trên Linh Sơn lập tức một trận kích đãng.

Lập tức, liền thấy vô số khí vận hội tụ, một khắc này, khí vận Đại Thừa Phật giáo cùng Tiểu Thừa Phật giáo hội tụ cùng một chỗ, ngươi ta không phân.

Đa Bảo Như Lai thần sắc băng lãnh nhìn đám mây Phật quang cùng khí vận trên Đại Lôi Âm Tự, trong mắt mây đen dày đặc, kim quang trên người cũng lúc sáng lúc tối.

Đối với tình hình này, Tam Thanh thần sắc ngược lại cũng có chút âm trầm, cứ như vậy, khí vận Huyền Môn phân đi lại về trong tay Phật môn, ngược lại thành toàn cho Phật môn.

Duy nhất an ủi chính là, Đa Bảo Như Lai mượn Phật môn khí vận chứng đạo Bán bộ Hỗn Nguyên.

Đương nhiên, bọn hắn cũng tin tưởng mưu đồ phía sau của Đa Bảo Như Lai, dù sao Đa Bảo Như Lai là do Tam Thanh tuyển ra, đối với Đa Bảo Như Lai, bọn hắn có lòng tin không nhỏ. "Chúc mừng Như Lai Hiện Tại Phật chứng đắc Bán bộ Hỗn Nguyên, thực là may mắn cho Phật môn ta a!" Lúc này, một đạo âm thanh phiêu miểu du du truyền đến, xen lẫn từng trận phạm xướng chi âm.

Đa Bảo Như Lai không cần nhìn liền biết là ai.

Giây tiếp theo, liền thấy Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề xuất hiện tại trước người Đa Bảo Như Lai, lời vừa rồi chính là do Chuẩn Đề mở miệng.

Đa Bảo Như Lai ánh mắt lưu chuyển, đảo qua phía sau Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một cái, lại phát hiện Nhiên Đăng Cổ Phật, Di Lặc Phật, hai vị Tề Danh Tam Thế Phật cũng ở trong đó.

Đa Bảo Như Lai nhìn thoáng qua xong, ánh mắt lần nữa rơi vào trên người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề. "Phải cảm tạ hai vị tôn giả thành toàn, Đa Bảo mới có thể chứng đạo Bán bộ Hỗn Nguyên..." Đa Bảo Như Lai nhìn Tây Phương Nhị thánh, trong mắt hàn mang lấp lóe, nhưng trong miệng lại mỉm cười nói. "Chúng ta vốn là người một nhà, cần gì khách khí." Chuẩn Đề hai mắt hơi co lại, mỉm cười nói. "Chắc hẳn hai vị tôn giả mưu tính khí vận hợp nhất đã lâu rồi, hôm nay được toại nguyện, trong lòng hẳn là cao hứng a!" Đa Bảo Như Lai trong lòng hừ lạnh một tiếng, trên miệng đạm mạc nói. "Hiện Tại Phật nói lời gì vậy, Đại - Tiểu Phật giáo vốn là một nhà, sao nói khí vận chia hai, sớm muộn đều muốn hợp nhất." Tiếp Dẫn trên mặt thản nhiên cười, đáp.

Nghe vậy, trên mặt Đa Bảo Như Lai hiện lên một đạo hàn mang, nhưng lại không có trả lời, tại ngoại nhân xem ra, sự thật liền như lời Tiếp Dẫn nói, vốn là một nhà, đều là Phật môn. "Hiện Tại Phật, mời!" Chuẩn Đề làm một cái thủ thế mời, mời Đa Bảo Như Lai tiến vào Đại Lôi Âm Tự, Tiếp Dẫn ở một bên cũng nhìn về phía hắn.

Đa Bảo Như Lai thấy thế, sắc mặt hơi hơi không tự nhiên.

Nhưng lập tức, liền khôi phục như cũ, sau đó dưới chân bước ra một bước, đi vào trong Đại Lôi Âm Tự. "Ông!" Phật quang cùng khí vận phía trên Đại Lôi Âm Tự lần nữa chấn động, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người nhìn nhau cười một tiếng, khí vận, rốt cục trở về trong

tay.

Tuy rằng Đa Bảo chứng đạo Bán bộ Hỗn Nguyên, trong lòng nhưng vẫn hướng về Huyền Môn, nhưng Nhị thánh chút nào không lo lắng.

Dù sao Đa Bảo Như Lai là mượn nhờ Phật môn khí vận mới chứng Bán bộ Hỗn Nguyên, lại là Vạn Phật Chi Chủ, không thể làm ra loại sự tình hủy diệt Phật môn, cho nên lúc này, trong lòng bọn hắn ngược lại thập phần vui vẻ. ...

Đại Lôi Âm Tự, trong Đại Hùng Bảo Điện. "Bái kiến Phật chủ!" Sau khi Đa Bảo Như Lai ngồi xuống, ngoại trừ Tam Thế Phật và Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật ra, các đệ tử Phật môn còn lại nhao nhao hướng về Đa Bảo Như Lai tham bái nói.

Đa Bảo Như Lai thấy thế, trong tay vung lên, đỡ đông đảo Yết Đế Bồ Tát dậy, thản nhiên nói: "Hôm nay bản tọa chứng đạo Bán bộ Hỗn Nguyên, thân kiêm Phật môn Phật chủ, tự sẽ vì các ngươi khai đàn giảng đạo..." Nói xong, liền chậm rãi nhắm mắt lại, từng trận phạm xướng chi âm từ trong miệng truyền ra, Phật quang sau đầu chói mắt vô cùng, đem toàn bộ Đại Lôi Âm Tự đều nhiễm thành kim sắc.

Nhất thời, trong Đại Lôi Âm Tự Phật quang sáng chói, phạm âm từng trận, thật lâu không dứt.

Cùng lúc đó, sau Linh Sơn.

Bên Bát Bảo Công Đức Trì.

Tiếp Dẫn nhìn Đại Lôi Âm Tự một chút, đối Chuẩn Đề nói: "Phật môn hợp hai làm một, như thế liền không cần lo lắng nữa rồi." Nghe vậy, Chuẩn Đề gật gật đầu, mỉm cười nói: "Sư huynh cao minh!" Tiếp Dẫn cười cười, từ chối cho ý kiến.

Sau đó, hai người khẽ nhắm hai mắt, tiếp tục tham ngộ đại đạo

của mình. ...

Tiên Giới, Tam Thập Tam Thiên, Thượng Thanh Thiên.

Bích Du Cung, trong đại điện.

Thông Thiên nhìn Tây Phương Linh Sơn, kiếm khí trong mắt du tẩu, trên người tràn ngập một cỗ nồng đậm sát cơ cùng kiếm ý.

Lần này xem ra, ngoại trừ Đa Bảo tu vi đột phá ra, Tam Thanh mưu kế trước đây, đều trong ngắn ngủi mấy ngày, liền toàn bộ về lại trong tay Phật môn. "Ưu thế nhất thời cũng không tính là gì, chỉ có thắng đến cuối cùng, mới là người thắng..." Hồi lâu sau, Thông Thiên nhàn nhạt thốt ra một câu, trong mắt hàn mang dũng động.

Nói xong, liền đem ánh mắt từ trên Tây Phương thu hồi lại, sau đó chậm rãi nhắm mắt, lần nữa tham ngộ.

Cùng lúc đó, Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng thu hồi ánh mắt, lần nữa tham ngộ.

Chuyện của Phật môn, lúc này ngược lại không vội, hết thảy kết quả, đến cuối cùng liền sẽ hiểu rõ. ...

Ngoài Đông Hải, trong Bồng Lai thánh địa. "Tây Phương Nhị thánh ngược lại thật biết mượn nhờ đại thế, hai phương Phật môn hợp nhất, từ góc độ lâu dài mà xem, có không ít chỗ tốt, chí ít, khí vận của Phật môn hợp hai làm một, muốn so với thời điểm mới bắt đầu chưa phân chia càng thêm kéo dài thâm hậu..." Hữu Sào Thị nhìn khí vận Tây Phương Linh Sơn, trong miệng chậm rãi nói. "Đại thế lần này khiến cho cường giả trong Hồng Hoang lớp lớp xuất hiện, Tây Phương Nhị thánh tự nhiên sẽ không thả qua cơ hội như vậy, chẳng những có thể đem Phật môn hợp nhất, khí vận hợp nhất, lại còn phản kế Đa Bảo một tay, ngược lại thật là hảo mưu kế..." Toại Nhân Thị gật gật đầu, mở miệng nói. "Đại thế lần này ngược lại cũng bất

phàm, Nhân tộc ta liên tiếp sinh ra năm vị cao thủ, đây cũng là phúc của Nhân tộc, Nhân tộc ngày sau sẽ trở nên càng thêm huy hoàng..." Truy Y Thị nghe vậy cũng mở miệng nói, tình huống đại thế lần này cũng làm cho nàng có chút chấn kinh, dù sao có thể liên tiếp sinh ra nhiều cao thủ như vậy, cũng không phải đại thế bình thường.

Toại Nhân Thị và Hữu Sào Thị nghe vậy, gật gật đầu, không có mở miệng nữa.

Chương 499

Ánh mắt Tam Tổ, lúc này lần nữa rơi vào trên Hồng Hoang. ...

Vô Lượng Cung, trong đại điện.

Càn Khôn lúc này tâm thần trầm tẩm tại Càn Khôn Thế Giới, bắt đầu diễn hóa một đạo cuối cùng, Thiên Cơ Chi Đạo.

Thiên cơ nan trắc, cho nên Thiên Cơ Chi Đạo cũng dị thường khó đi, nếu không thì tại trong Càn Khôn Thế Giới vô số năm, có Hỗn Độn Châu và Tạo Hóa Ngọc Điệp tương trợ, Càn Khôn làm sao phải tới hôm nay mới có thể diễn hóa ra.

Thiên Cơ Chi Đạo, đủ để nhìn ra độ khó của nó. "Thiên cơ nan trắc, hư vô phiêu miểu, đại đạo thủ hộ, quả thực khó có thể tham ngộ..." Tại một thời khắc nào đó, Càn Khôn chậm rãi mở to hai mắt, trong miệng khẽ nói một câu.

Dứt lời, hắn đã biến mất tại trên đài cao trong đại điện. ...

Càn Khôn Thế Giới, vùng đất trung ương.

Sau khi diễn hóa ra hai ngàn chín trăm chín mươi chín đạo đại đạo, Càn Khôn Thế Giới ngày càng xu hướng viên mãn, Càn Khôn Thế Giới lúc này so với Hồng Hoang Thế Giới cũng chút nào không kém.

Chỉ cần thành công diễn hóa ra Thiên Cơ Chi Đạo, Càn Khôn Thế Giới thậm chí tại phương diện đại đạo hoàn thiện còn muốn hơn Hồng Hoang Thế Giới vài phần.

Dù sao Hồng Hoang Thế Giới tuy rằng ba ngàn đại đạo viên mãn, nhưng có một số đại đạo cũng không ngưng thực.

Bất quá về tình huống thế giới vững chắc và hàng rào thế giới, Hồng Hoang xác thực muốn tốt hơn Càn Khôn Thế Giới vài phần.

Bất quá chỉ cần Thiên Cơ Chi Đạo thành công diễn hóa ra, hai phương thế giới liền ngang bằng nhau. "Ông!" Hư không truyền đến một trận ông minh chi âm, toàn tức liền thấy Càn Khôn từ trong hư không chậm rãi đi ra, đến dưới Càn Khôn Đỉnh mới dừng lại, sau đó khoanh chân ngồi xuống, chuẩn bị diễn hóa Thiên Cơ Chi Đạo.

Càn Khôn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Cửu Thiên, trong đôi mắt thâm thúy đại đạo phù hiện. "Ông!" Mi tâm chấn động, sau đó liền thấy trong đôi mắt Càn Khôn, hiển hóa ra hai cái đồ án Tiên Thiên Bát Quái huyền ảo, từng tia thiên cơ tại trong đồ án Tiên Thiên Bát Quái hiển hóa.

Nhất thời, tựa hồ đại đạo bị Càn Khôn kích toái, thiên cơ ẩn tàng trong đó nhất nhất diễn hóa tại trước mắt Càn Khôn, không chỗ che thân.

Một khắc này, phảng phất tất cả thiên cơ đều không thể trốn qua đôi mắt Càn Khôn, có đại đạo thủ hộ thiên cơ, đều tại trong đồ án Tiên Thiên Bát Quái diễn hóa.

Thiên Cơ Chi Đạo, trắc diễn thiên cơ!

Tiên Thiên Bát Quái, diễn hóa vô cực!

Đồ án Tiên Thiên Bát Quái trong đôi mắt Càn Khôn huyền ảo tối nghĩa đến cực điểm, cũng vận chuyển đến cực điểm, phảng phất tính hết tất cả thiên cơ đại đạo, hết thảy thiên cơ biến hóa đều hiện ra trong mắt.

Không biết qua bao lâu, Tiên Thiên Bát Quái trong đôi mắt Càn Khôn mới dần dần thu liễm quang mang, toàn bộ Càn Khôn Thế Giới phảng phất tại một khắc này dần dần bình tĩnh trở lại.

Ngay tại thời khắc Tiên Thiên Bát Quái vừa vận chuyển kia, phảng phất toàn bộ Càn Khôn Thế Giới đều bị bóc tơ tách kén, đem

hết thảy huyền diệu đều hiện ra tại trước mắt Càn Khôn.

Ngay cả hai ngàn chín trăm chín mươi chín đạo đại đạo còn lại đều có chút chấn động, vô tận thiên cơ phù hiện, hiện ra tại trước mắt Càn Khôn, để hắn nhìn tận đại đạo thiên cơ, thiên địa thiên cơ, hết thảy quy tắc pháp tắc biến động thiên cơ.

Quá khứ, hiện tại, tương lai, tất cả thời không trường hà huyền diệu thiên cơ.

Liền tại ngắn ngủi mười mấy năm thời gian, Càn Khôn nhìn thấu hết thảy thiên cơ, cũng nắm giữ thiên cơ.

Thiên Cơ Chi Đạo, đạt đến tình trạng diễn hóa rồi. ... "Thiên Cơ Chi Đạo!" Càn Khôn trong miệng khẽ niệm một tiếng, bốn phía không ngừng dũng hiện ra vô số thiên cơ pháp tắc, phảng phất đến từ cuối đại đạo, từ khu vực thần bí nhất của thiên địa.

Dần dần, những thiên cơ pháp tắc này oanh nhiễu tại quanh thân hắn, sau đó dần dần diễn hóa ra một con đường đen kịt vô cùng thần bí đại đạo, chính là Thiên Cơ Chi Đạo.

Thiên Cơ Chi Đạo, thần quỷ khó lường, Tiên Thiên Bát Quái, diễn hóa vô cực! "Oanh!" Một cỗ khí tức huyền diệu khủng bố từ trên người hắn tán phát ra, vô số hư không trở nên vặn vẹo, Thiên Cơ Chi Đạo lúc này không ngừng oanh nhiễu tại quanh thân. "Ba ngàn đại đạo hư ảnh!" Càn Khôn ánh mắt ngưng tụ, ngẩng đầu quát khẽ nói. "Oanh!" Trên Cửu Thiên truyền đến một tiếng nổ vang, ba ngàn đại đạo hư ảnh phù hiện, hoành khóa tại trong Cửu Thiên. "Thiên Cơ đại đạo, hiện!" Đột nhiên, Càn Khôn hét nhẹ một tiếng, tại bên cạnh hắn, con đường đen kịt thần bí Thiên Cơ đại đạo kia bỗng nhiên bay lên, hoành khóa vô tận hư không, lập tức trùng điệp tại trên Thiên Cơ đại đạo của ba ngàn đại đạo hư ảnh. ...

Càn Khôn Thế Giới, trên Cửu Thiên.

Khi Thiên Cơ Chi Đạo do Càn Khôn diễn hóa cùng Thiên Cơ Chi Đạo trong ba ngàn đại đạo hư ảnh trên Cửu Thiên trùng điệp, trên Thiên Cơ Chi Đạo liền truyền đến một trận chấn động nhẹ, sau đó liền có một tiếng vang thật lớn truyền đến. "Oanh!" Tiếng vang chấn triệt Cửu Thiên, sau đó liền thấy trong Thiên Cơ đại đạo, quang mang bạo trướng ba vạn trượng, khí tức bao phủ nửa bầu trời, hết thảy thiên cơ huyền diệu không ngừng tán phát ra.

Dần dần, chỉ thấy trên Thiên Cơ đại đạo hư ảnh bắt đầu từ từ ngưng thực.

Thiên Cơ Chi Đạo, đang tại diễn hóa! ...

Càn Khôn Thế Giới, trên Cửu Thiên.

Thiên Cơ Chi Đạo bắt đầu diễn hóa ngưng thực, thiên cơ pháp tắc trong Càn Khôn Thế Giới cũng đang bắt đầu diễn hóa. "Ông!" Liền tại lúc này, chỉ thấy Thiên Cơ đại đạo khẽ chấn động, liền có một cái đồ án Tiên Thiên Bát Quái to lớn, huyền diệu chí cực tại trên Thiên Cơ đại đạo dần dần ngưng tụ, hiển hóa ra. "Oanh!" Đồ án Tiên Thiên Bát Quái truyền đến một đạo oanh minh chi âm, khí tức trùng thiên, một cỗ huyền diệu tối nghĩa chi ý đang dần dần tràn ngập ra.

Một khắc sau, đồ án Tiên Thiên Bát Quái không ngừng diễn hóa, phảng phất tính hết thảy thiên cơ.

Chương 500

Tiên Thiên Bát Quái nhanh chóng vận chuyển, diễn hóa thiên địa biến hóa, đại đạo biến động, ba ngàn đại đạo phảng phất đều tại trong sự vận chuyển diễn hóa của Tiên Thiên Bát Quái lúc này.

Hồi lâu sau, đồ án Tiên Thiên Bát Quái mới dần dần tiêu tán, từng tia tạo hóa rơi vào trong Thiên Cơ đại đạo.

Cỗ khí tức khủng bố kia cũng dần dần hồi súc vào trong đại đạo hư ảnh, sau đó dung hợp vào trong ba ngàn đại đạo hư ảnh. "Oanh!" Đại đạo trở về, lại một cỗ đại đạo khí tức hạo hãn tại trên ba ngàn đại đạo hư ảnh tràn ngập ra.

Lúc này, Càn Khôn đại đạo cư ngụ ở trung ương quang mang bạo trướng, khí tức trùng thiên, dĩ nhiên đạt đến một cái cảnh giới cực kỳ khủng bố, chỉ cần lĩnh ngộ tầng cuối cùng, liền có thể bước vào Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên. "Ba ngàn đại đạo, rốt cục đủ rồi..." Càn Khôn nhìn về phía ba ngàn đại đạo trên Cửu Thiên, trong miệng lẩm bẩm mở miệng nói, trong đôi mắt thâm thúy, Càn Khôn nhị ý hiển hóa, phảng phất Khai Thiên Tích Địa, Càn vi Thiên, Khôn vi Địa, đem hết thảy phân ra.

Trước đó ba ngàn đại đạo hư ảnh, giờ biến thành ba ngàn đại đạo, mỗi một đạo đại đạo đều ngưng thực, mỗi một đạo đại đạo đều là đại đạo hoàn chỉnh.

Ngoại trừ Càn Khôn đại đạo ra, các đại đạo còn lại cảnh giới đều như nhau.

Ba ngàn đại đạo toàn vẹn, thế giới lần nữa tấn thăng, Càn Khôn tế tế cảm thụ được Càn Khôn Thế Giới tấn thăng đến tình trạng ngang bằng với Hồng Hoang Thế Giới, hài lòng gật gật đầu.

Thiên Cơ Chi Đạo diễn hóa, toàn bộ Càn Khôn Thế Giới trong nháy mắt viên mãn, đối với thiên cơ lĩnh ngộ, thiên cơ suy tính vân vân, đều sẽ trở nên càng phát ra hoàn thiện.

Lúc này, chỉ có Càn Khôn có thể thấy được, một cái đồ án Tiên Thiên Bát Quái to lớn vô cùng bao phủ tại trên Cửu Thiên, đem toàn bộ Càn Khôn Thế Giới đều bao khỏa ở trong đó.

Dưới đồ án Tiên Thiên Bát Quái, thiên cơ hiển hóa, tính hết vô tận huyền diệu.

Có toàn bộ đồ án Tiên Thiên Bát Quái bao phủ Càn Khôn Thế Giới, Càn Khôn Thế Giới thiên cơ sẽ ngày càng hoàn thiện, thiên cơ vận chuyển cũng sẽ càng thêm hoàn chỉnh. "Ông!" Đột nhiên, trong đôi mắt Càn Khôn lại hiện lên đồ án Tiên Thiên Bát Quái, cùng đồ án Tiên Thiên Bát Quái trên Cửu Thiên tương hỗ chiếu rọi, diễn tận huyền diệu, tính hết thiên cơ, hiển hóa vô cực, đại đạo quy đồ! "Thiên Cơ Chi Đạo, diễn vô cực!" Càn Khôn trong miệng khẽ nói một câu, sau đó liền thấy đồ án Tiên Thiên Bát Quái trong đôi mắt chậm rãi chuyển động, sau đó có ba ngàn đạo nhân uân chi khí (khí mây mờ ảo) từ trong Tiên Thiên Bát Quái phù hiện, sau đó bắt đầu diễn toán. "Ông!" Không biết qua bao lâu, tất cả nhân uân chi khí quay về bình tĩnh, chìm vào trong đồ án Tiên Thiên Bát Quái.

Đồ án Tiên Thiên Bát Quái trong đôi mắt lúc này cũng dần dần thu liễm quang mang, biến mất không thấy.

Cùng nhau biến mất, còn có đồ án Tiên Thiên Bát Quái to lớn bao phủ toàn bộ Càn Khôn Thế Giới, lúc này trở thành vô hình, nếu không có triệu hoán, Càn Khôn lúc này cũng nhìn không thấy.

Hết thảy thiên cơ, lúc này đều dung nhập vào mỗi một chỗ trong Càn Khôn Thế Giới.

Đôi mắt Càn Khôn một lần nữa trở về thanh minh, sau đó ánh mắt

nhất chuyển, rơi vào trên ba ngàn đại đạo, trên mặt lộ ra vài phần suy tư, không biết đang suy nghĩ gì.

Một lát sau, Càn Khôn mới lắc lắc đầu nói: "Nhất đạo diễn hóa tam thiên đạo, tam thiên đại đạo quy nhất đạo, cảnh giới như thế chung quy không dễ, dùng cảnh giới của bần đạo hiện nay, còn kém không ít..." Càn Khôn "nhất đạo diễn hóa tam thiên đạo", đạt đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn chi cảnh, thậm chí siêu việt vài phần.

Muốn thuận lợi bộ nhập Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, liền cần "tam thiên đại đạo quy nhất đạo" mới có thể đạt tới.

Nhưng trước đó Càn Khôn dùng Thiên Cơ Chi Đạo và Tiên Thiên Bát Quái hiệp trợ diễn toán và thí luyện, lại tạm thời không có tìm được khả năng, xem ra muốn thành công dung hợp ba ngàn đại đạo trở về Càn Khôn đại đạo, còn kém vài phần, cần một chút thời gian mới được.

Bất quá hiện nay có thể thành công diễn hóa ba ngàn đại đạo ra, dung hợp nhất đạo cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, Càn Khôn lúc này ngược lại không có gấp gáp như vậy.

Dù sao cảnh giới như thế này, trong Hỗn Độn vạn giới đoán chừng đều đếm trên đầu ngón tay, cũng không cần lo lắng, Hồng Quân lão đạo đoán chừng lúc này còn chưa đạt tới cảnh giới này.

Dù sao dung hợp Thiên Đạo, có hạn mức cao nhất, tự nhiên không dễ dàng chạm tới cảnh giới này, cho nên Càn Khôn lúc này chút nào không nóng nảy, cứ từ từ tham ngộ rồi nói, thời cơ đến tự sẽ tấn thăng.

Tâm niệm tới đây, Càn Khôn cười cười, trong tay vung lên, ba ngàn đại đạo hóa thành một đạo lưu quang, độn nhập vào trong Cửu Thiên, biến mất không thấy.

Làm xong hết thảy, Càn Khôn trong lòng khẽ động. "Ông!" Càn Khôn lật tay một cái, lấy ra một hạt châu màu trắng, chính là Hỗn Độn Châu sắp diễn hóa thành thế giới, cũng là Hỗn Độn Châu hiệp trợ diễn hóa ba ngàn đại đạo. "Ba ngàn đại đạo thành công diễn hóa, cũng là thời điểm dung hợp Hỗn Độn Châu, Hỗn Độn Châu sắp diễn hóa thế giới, lần này dung hợp, cùng Càn Khôn Thế Giới lẫn nhau ở giữa cũng có chỗ tốt..." Càn Khôn nhìn Hỗn Độn Châu trong tay, trong miệng chậm rãi nói.

Dứt lời, Càn Khôn tung Hỗn Độn Châu trong tay lên, Hỗn Độn Châu lập tức bay ra, xuyên qua Cửu Thiên, xuyên qua hàng rào thế giới, phảng phất trực đạt vô tận hắc ám hư không. "Ông!" Hỗn Độn Châu rời khỏi Càn Khôn Thế Giới liền hiển hóa ra nguyên hình cơ hồ trở thành thế giới, tuy rằng chỉ có lớn bằng một phương Trung Thiên Thế Giới, nhưng đại đạo trong đó lại đủ để so sánh với Càn Khôn Thế Giới, dù sao ba ngàn đại đạo trong đó là hoàn chỉnh.

Càn Khôn nhìn thoáng qua xong, tay động, kết thủ ấn, sau đó Hỗn Độn Châu thế giới và Càn Khôn Thế Giới ở giữa bắt đầu dần dần dung hợp.

Bởi vì tu vi Càn Khôn và đại đạo tấn thăng duyên cớ, lúc này dung hợp hàng rào thế giới song phương cũng không khó khăn, lại thêm Hỗn Độn Châu cũng không phải là thế giới hoàn chỉnh, cho nên càng thêm dễ dàng.

Ngắn ngủi hơn ngàn năm thời gian, liền đã đồng hóa hàng rào thế giới, sau đó bắt đầu dung hợp đại đạo pháp tắc song phương thế giới.

Cái thời gian đằng đẵng này trọn vẹn tốn của Càn Khôn mười mấy vạn năm thời gian mới hoàn thành pháp tắc dung hợp.

Lại mười mấy vạn năm sau, mới dung hợp thiên địa quy tắc cùng với các sự vật khác trong thế giới.

Cứ như vậy, Hỗn Độn Châu rốt cục dung hợp vào trong Càn Khôn Thế Giới. ...

Càn Khôn Thế Giới, vùng đất trung ương.

Càn Khôn nhìn Càn Khôn Thế Giới lúc này sau khi biến hóa, hài lòng gật gật đầu, trên mặt lộ ra một vòng mỉm cười nói: "Dung hợp Hỗn Độn Châu và thế giới sắp thành hình kia, Càn Khôn Thế Giới xác thực ẩn ẩn có dấu hiệu siêu xuất Hồng Hoang..." Đại đạo pháp tắc không cần nói, hoàn chỉnh ba ngàn đại đạo, lại dung hợp ba ngàn đại đạo pháp tắc của Hỗn Độn Châu, Hồng Hoang Thế Giới tại điểm này đều so ra kém.

Cương vực khoách triển, kia là dùng Đại Thiên Thế Giới để tính toán, cực kỳ rộng lớn.

Mức độ thế giới vững chắc lúc này trở nên càng thêm vững chắc, tăng lên không ít.

Chu Thiên Tinh Thần đại hải trở nên càng thêm hoàn thiện, hàng rào thế giới càng thêm vững chắc, không gian thế giới càng thêm ổn định.

Thế giới quy tắc, vô số cương vực...

Càn Khôn ánh mắt chậm rãi đảo qua Càn Khôn Thế Giới, hết thảy biến hóa đều hiện ra trong mắt, trên mặt đều là vẻ hài lòng.

Hồi lâu sau, Càn Khôn thu hồi ánh mắt, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp tục tham ngộ.

Diễn hóa ra ba ngàn đại đạo, lại dung hợp Hỗn Độn Châu xong, liền còn lại một bước cuối cùng: "Ba ngàn đại đạo tẫn quy Càn Khôn đại đạo" - một bước này cũng là một bước khó khăn nhất.

Cho nên Càn Khôn lúc này không thể bỏ lỡ bất kỳ thời gian nào, cần tranh thủ thời gian.

Chương 501

Lúc này vừa mới diễn hóa hoàn chỉnh ba ngàn đại đạo, lại tấn thăng Càn Khôn Thế Giới, thời cơ lúc này vừa vặn, Càn Khôn liền tiếp tục tham ngộ, những chuyện khác liền chớ để ý tới. ...

Bồng Lai thánh địa, trong Nhân Tổ Điện.

Toại Nhân Thị chậm rãi mở to hai mắt, nhìn về phía Vô Lượng Cung, trên mặt lộ ra một vòng mỉm cười.

Tình huống bản tôn, Toại Nhân Thị trong lòng tự nhiên hiểu rõ, tâm nguyện và mục đích vô số năm rốt cục hoàn thành một bước dài, tiếp đó chỉ cần bước vào Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, như vậy bước chân truy cầu đại đạo liền không xa. "Tam thiên đại đạo quy nhất đạo, xác thực không dễ dàng..." Toại Nhân Thị trong lòng thầm than một câu, trong đôi mắt đại đạo phù hiện, nương theo từng tia hỏa quang, phảng phất đem toàn bộ thiên địa chiếu sáng.

Trong lòng suy nghĩ, Toại Nhân Thị cười thầm nói: "Đã ba ngàn đại đạo hoàn toàn diễn hóa ra, thế giới cũng tấn thăng, như vậy tiếp đó ba ngàn đại đạo quy nhất đạo, đối với bản tôn hẳn là cũng chỉ là vấn đề thời gian..." Ba ngàn đại đạo quy nhất đạo khó khăn bao nhiêu, Toại Nhân Thị tự nhiên rõ ràng, dù sao hắn lúc này cũng là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, tự nhiên minh bạch tầng thứ kia có bao nhiêu khó khăn.

Nhưng "nhất đạo diễn hóa tam thiên đạo" Càn Khôn đều hoàn thành, "tam thiên đại đạo quy nhất đạo" tuy rằng khó khăn, nhưng Toại Nhân Thị tin tưởng chuyện này cũng khó không được Càn Khôn, nói đúng ra, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. "Ngược lại thật chờ mong, bản tôn ngày sau phải chăng sẽ chạm tới cái cảnh giới kia?"

Đối với cảnh giới phía trên Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, Toại Nhân Thị là biết đến, chẳng qua cái cảnh giới kia chi nạn, từ thời hỗn độn cho đến hiện nay đều không có người nào có thể chạm tới.

Tích nhật Hỗn Độn Ma Thần Bàn Cổ cũng không chứng đại đạo, cũng chỉ là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên mà thôi, đối với cái cảnh giới kia còn xa lắm!

Hiện nay Càn Khôn khoảng cách Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên chỉ kém một bước cuối cùng, tuy rằng Toại Nhân Thị tạm thời không rõ ràng Càn Khôn sẽ tốn bao nhiêu thời gian tấn thăng cảnh giới này, nhưng đã chỉ kém một bước, tin tưởng cũng sẽ không quá lâu dài.

Chỉ cần Càn Khôn bước vào cảnh giới này, như vậy khoảng cách cái cảnh giới kia, cũng chỉ kém một cái đại cảnh giới.

Bất quá cụ thể có thể đạt tới hay không, Toại Nhân Thị trong lòng cũng không rõ ràng, còn phải xem thủ đoạn cuối cùng của Càn Khôn.

Trong lòng suy nghĩ, Toại Nhân Thị tạm thời không đi suy nghĩ vấn đề này nữa, vấn đề này quá xa, lúc này cũng không có ý nghĩa.

Về phần vấn đề trước mắt của Càn Khôn, tự có hắn giải quyết, cũng không cần lo lắng. "Cũng không biết, Hắc Li tình huống hiện nay như thế nào rồi?

Phải chăng đã tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên?" Toại Nhân Thị ánh mắt nhìn về phía Hỗn Độn thế giới, trong miệng lẩm bẩm nói.

Tuy rằng khoảng cách Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên dường như chỉ kém một bước, nhưng trong thời gian ngắn không cách nào tấn thăng cảnh giới này, cho nên Toại Nhân Thị hiếu kỳ không biết cùng là một trong ba thi của Càn Khôn, cũng ở cảnh giới này là Hắc Li Đạo Nhân hiện nay phải chăng đã đạt tới.

Hắc Li Đạo Nhân vẫn luôn ở trong Hỗn Độn thế giới, tu vi tấn thăng tự nhiên là cực nhanh, từ tin tức Càn Khôn đưa cho lần trước mà xem, tình huống của Hắc Li Đạo Nhân ngược lại so với hắn muốn tốt hơn.

Cho nên Toại Nhân Thị lúc này hiếu kỳ Hắc Li Đạo Nhân rốt cuộc tấn thăng chưa. ...

Hỗn Độn thế giới, tại một khu vực nào đó.

Hắc Li Đạo Nhân lúc này xác thực chưa tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, ngược lại cũng không phải không có khả năng tấn thăng, hoặc là cự ly cảnh này còn có không ít khoảng cách.

Hắn tổng cảm giác có một tôn tồn tại không hiểu vẫn luôn đang dòm ngó hắn, tuy rằng tạm thời không có ra tay, nhưng khó bảo toàn tôn tồn tại này sẽ ở một cái thời gian điểm nào đó đối với hắn ra tay.

Cho nên Hắc Li Đạo Nhân chỉ có thể một mực chuyển đổi khu vực, thời gian dùng để tu luyện liền đại đại thu nhỏ lại, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến hắn lúc này chưa bước vào Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên. "Đáng chết, tôn tồn tại này rốt cuộc ý dục như thế nào?" Hắc Li Đạo Nhân thần sắc âm trầm, trong lòng thầm mắng một tiếng, nếu không phải cảm nhận được khí tức tôn tồn tại này so với bản tôn còn muốn cao hơn vài phần, Hắc Li Đạo Nhân lúc này định nhiên muốn xuất thủ.

Cũng chính vì như thế, Hắc Li Đạo Nhân mới không có ra tay, lựa chọn thối lui, không có dẫn phát mâu thuẫn.

Nhưng tôn tồn tại này tắc thì một mực đi theo hắn, để Hắc Li Đạo Nhân trong lòng đều có một tia lửa giận mạc danh. "Ông!" Liền tại lúc này, một cỗ lực lượng vô hình hạo hãn bao phủ, phương viên ức triệu dặm chi địa lập tức bị phong tỏa ở trong đó.

Hắc Li Đạo Nhân trong mắt xẹt qua một đạo mây đen, sau đó lãng thanh mở miệng nói: "Không biết vị tiền bối nào vẫn luôn đi theo Hắc Li mười mấy vạn năm, hiện nay giáng lâm, xin hiện thân gặp mặt..." Tuy rằng Hắc Li không biết tôn tồn tại này phải chăng muốn trực tiếp đối với hắn ra tay mạt sát hắn, nhưng lúc này phong tỏa không gian nơi này, xác thực là phòng ngừa hắn lần nữa rời đi, cùng lúc trước bất đồng. "Hắc Li?!" Lúc này, một đạo thanh âm to lớn tại Hỗn Độn thế giới vang lên, dẫn động vô số Hỗn Độn chi khí bạo động. "Ông!" Một khắc sau, liền thấy một đạo thân ảnh lớn như người bình thường xuất hiện tại trong Hỗn Độn hư không.

Hắc Li nhìn lại, chỉ thấy người này thân mặc áo bào xám, mặt như dao gọt, một thân khí tức khủng bố đến cực điểm, ngay cả bản tôn lúc này đều có chỗ không bằng. "Không biết tiền bối là người phương nào, vì sao đối với vãn bối ra tay?

Vãn bối tự nhận cùng tiền bối không có mâu thuẫn..." Hắc Li hai mắt hơi lẫm, trong miệng chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, tôn tồn tại kia mỉm cười, nhìn Hắc Li, thản nhiên mở miệng nói: "Bản tôn Nguyên Thủy Thiên Vương, chính là tồn tại di lưu từ đạo kỷ trước!" Trong thế giới Hỗn Độn, tại một khu vực nào đó.

Hắc Li Đạo Nhân nghe xong lời của Nguyên Thủy Thiên Vương, ngoài vẻ mặt có chút âm trầm ra thì còn lại đều là kinh hãi.

Kỷ nguyên trước?

Kỷ nguyên trước lại có tồn tại còn sót lại ư?

Đã đến mức độ này rồi sao?

Bởi vì Đại đạo cứ sau một thời kỳ nhất định sẽ hủy diệt rồi tái sinh, sinh ra một kỷ nguyên mới.

Những tồn tại của kỷ nguyên cũ đều sẽ vẫn lạc vào lúc Đại đạo hủy diệt, hoặc trở thành Hộ Đạo Giả đặc thù.

Nhưng như vậy thì có phần giống với Hồng Quân, nhưng cũng có chút khác biệt, bởi vì Hồng Quân có thể bảo tồn cá thể, còn Hộ Đạo Giả lại không cách nào giữ lại cá thể, có thể nói là hoàn toàn dung nhập vào trong Đại đạo.

Tuy không đến mức hoàn toàn vẫn lạc, nhưng cũng chẳng khác là bao.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Vương trước mắt lại không hề vẫn lạc trong lúc kỷ nguyên trước hủy diệt tái sinh, cũng không trở thành Hộ Đạo Giả, làm sao y có thể tồn tại đến giờ?

Với tu vi lúc này, trong kỷ nguyên này, ngoài Đại đạo ra thì chỉ có bản tôn mới có thể sánh ngang với y.

Không, bản tôn và Nguyên Thủy Thiên Vương tuy cùng ở cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn, nhưng Nguyên Thủy Thiên Vương lại cao hơn bản tôn vài phần.

Trừ phi bản tôn có thể hợp nhất ba ngàn Đại đạo, tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, nếu không, Hắc Li Đạo Nhân tin rằng, thắng bại có lẽ sẽ ở mức sáu bốn.

Nếu mục tiêu của Nguyên Thủy Thiên Vương là Hồng Hoang, vậy thêm cả Hồng Quân và Thiên Đạo, e rằng cũng không vượt quá năm thành.

Chương 502

Dù sao ở cảnh giới này, cao hơn một phần đã là trời đất khác biệt, huống chi là cao hơn vài phần.

Nguyên Thủy Thiên Vương lúc này e rằng đã vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, nếu Nguyên Thủy Thiên Vương có tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên ngay trước mặt, Hắc Li cũng sẽ không kinh ngạc.

Tồn tại của kỷ nguyên trước vẫn chưa tấn thăng cảnh giới đó, hiển nhiên có nguyên nhân nào đó đang hạn chế, nếu không, Hắc Li Đạo Nhân không tin Nguyên Thủy Thiên Vương không thể tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, ngồi ngang hàng với Đại đạo.

Nguyên nhân hay hạn chế này, có lẽ có mối quan hệ cực lớn, thậm chí là quan hệ trực tiếp với việc Nguyên Thủy Thiên Vương một mực đi theo mình, và bây giờ ra tay với mình.

"Tiền bối đã là tồn tại của kỷ nguyên trước, vậy thì giữa ngài và Hắc Li càng không có mâu thuẫn.

Thủ đoạn hiện giờ của tiền bối rốt cuộc là có ý gì?" Hắc Li Đạo Nhân trong lòng suy nghĩ muôn vàn, sau đó bình tĩnh nhìn Nguyên Thủy Thiên Vương, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Vương lộ ra một nụ cười, nhàn nhạt nói: "Bản tôn nhìn thấy cơ duyên trên người ngươi, cơ duyên có thể giúp bản tôn tấn thăng..." "Cơ duyên như vậy, bản tôn sao có thể để ngươi dễ dàng rời đi..." "Tiền bối bị kẹt ở cảnh giới này hẳn là vì sự hạn chế của kỷ nguyên này đúng không?

Nếu không, với tình hình của ngài, chắc chắn đã sớm tấn thăng Vô Cực Kim Tiên rồi..." Hắc Li Đạo Nhân nghe vậy, làm sao không biết

tình hình của Nguyên Thủy Thiên Vương, lập tức nói.

"Cũng thông minh đấy, không sai, đúng như ngươi nói.

Kỷ nguyên này hạn chế bản tôn rất lớn, nếu bản tôn có thể có được mấu chốt của kỷ nguyên này, việc tấn thăng Vô Cực Kim Tiên sẽ không còn chút khó khăn nào." Nguyên Thủy Thiên Vương cười nhẹ, tay khẽ gõ vào hư không, vô số pháp tắc tung hoành ngang dọc, đan xen vào nhau, dẫn động vô số Hỗn Độn chi khí bạo động, dường như ngay khoảnh khắc tiếp theo sẽ ra tay với Hắc Li Đạo Nhân.

Hắc Li Đạo Nhân hai mắt sắc lại, trong lòng từ từ hiện lên hai chữ: Hồng Hoang.

Thế giới Hồng Hoang chính là nơi mấu chốt nhất của kỷ nguyên này, cũng là tồn tại đặc biệt nhất.

Nguyên Thủy Thiên Vương như vậy, Hắc Li Đạo Nhân làm sao không biết được.

Có lẽ, Nguyên Thủy Thiên Vương lúc này vẫn chưa biết thế giới Hồng Hoang chính là nơi mấu chốt của kỷ nguyên.

Nhưng trên người mình mang khí tức của Hồng Hoang, khí tức của thế giới Càn Khôn, Nguyên Thủy Thiên Vương đã nhận ra, mới có tình huống như hiện tại.

"Bản tôn cảm giác, cơ duyên đã không còn xa nữa, chỉ cần bản tôn diệt sát ngươi, có được bí mật của ngươi, tất cả đều không thoát khỏi lòng bàn tay bản tôn..." Nguyên Thủy Thiên Vương nhàn nhạt nói, tay khẽ nắm lại.

"Ầm!" Trong thế giới Hỗn Độn vang lên một tiếng nổ lớn, ngay sau đó không gian xung quanh hoàn toàn co lại, vô số pháp tắc hóa thành vô số binh khí, không ngừng công kích về phía Hắc Li Đạo Nhân, mỗi một đạo đều có uy lực xóa sổ Hỗn Nguyên Đại La Kim

Tiên.

"Vù!" Lúc này, vô tận Hỗn Độn chi khí hóa thành vô số sát cơ, lập tức khóa chặt Hắc Li Đạo Nhân, sau đó lao tới.

Nguyên Thủy Thiên Vương bình tĩnh nhìn, Hắc Li Đạo Nhân tuy là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng tu vi như vậy trong mắt y quá yếu.

Đòn công kích như vậy là đủ rồi.

Tình hình cũng quả thực như vậy.

Hắc Li Đạo Nhân lúc này đối mặt với những đòn tấn công bằng pháp tắc kia, quả thực không hề dễ dàng, Hỗn Độn chi khí thì y không sợ, thân thể của y vô cùng mạnh mẽ, cộng thêm sát khí kinh khủng của Diệt Thế Thương, đủ để hủy diệt những Hỗn Độn chi khí này.

"Xoẹt!" Thương mang lao thẳng tới, xóa sổ vô số pháp tắc, mọi thứ nơi nó đi qua đều sụp đổ, tất cả quá khứ, hiện tại, tương lai, đều bị hủy diệt trong đó, hình thành một vùng hư vô tuyệt đối.

"Thực lực cũng không tồi, ở kỷ nguyên trước, trong cảnh giới này, ngay cả bản tôn cũng không phải đối thủ của ngươi..." Nguyên Thủy Thiên Vương nhìn thực lực của Hắc Li Đạo Nhân lúc này, thầm nghĩ.

Nhưng thực lực của Hắc Li Đạo Nhân tuy không tồi, nhưng đối với y lúc này lại không đủ.

Tay khẽ động, vô tận pháp lực tuôn ra, hóa thành một dải cầu vồng như xuyên thấu trời đất, trực tiếp lao về phía Hắc Li Đạo Nhân.

Thấy vậy, Hắc Li Đạo Nhân vẻ mặt ngưng lại.

"Nhanh lên!" "Nhanh hơn nữa!"...

Hắc Li Đạo Nhân vung Diệt Thế Thương trong tay cực nhanh, thương mang tung hoành trong thế giới Hỗn Độn, hủy diệt vô số pháp

tắc và Hỗn Độn chi khí, pháp lực trên người được vận chuyển đến cực hạn.

Trong đôi mắt, Hủy Diệt pháp tắc không ngừng diễn hóa, ẩn ẩn có xu hướng biến đổi thành Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

"Càn Khôn thiên địa, Hỗn Nguyên Thái Cực, phá!" Hai mắt Hắc Li Đạo Nhân trong như bầu trời, phản chiếu trời đất, lúc này trong đôi mắt sâu thẳm, Hủy Diệt pháp tắc đã tấn thăng lên một tầng trời mới, ngay khoảnh khắc này, y đã tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Y khẽ quát một tiếng, trong thế giới Hỗn Độn xám xịt, vạn ngàn tia sáng bỗng bừng lên, phảng phất như đang chúc mừng cho sự tấn thăng, chiếu rọi nơi này sáng như ban ngày.

"Hủy Diệt pháp tắc!" Diệt Thế Thương trong tay Hắc Li Đạo Nhân đã đâm ra trong một phần ức vạn sát na, mang theo Hủy Diệt pháp tắc vừa tấn thăng lao thẳng tới, nghênh đón dải cầu vồng đang lao xuống.

"Vút!" Thương mang màu đen xuyên thủng dải cầu vồng, vọt thẳng lên tận cùng thế giới Hỗn Độn.

"Ong!" Nguyên Thủy Thiên Vương vung tay, tất cả ánh sáng và dị tượng đều bình ổn trở lại, nhìn lại lần nữa, nào còn thấy bóng dáng Hắc Li Đạo Nhân, hiển nhiên đã trốn thoát khỏi nơi này. .....

Trong thế giới Hỗn Độn, tại một khu vực nào đó.

Nguyên Thủy Thiên Vương hai mắt híp lại, nhìn về khu vực Hắc Li Đạo Nhân vừa trốn thoát, trên mặt hiện lên một tia âm u, tuy không để Hắc Li Đạo Nhân vào mắt, nhưng cũng không hề coi thường, đòn tấn công như vậy quả thực có thể diệt sát.

Nhưng Hắc Li Đạo Nhân lại tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim

Tiên trong nháy mắt, quả thực khiến Nguyên Thủy Thiên Vương không ngờ tới, trong khoảnh khắc tấn thăng, có thể mượn sức mạnh Đại đạo và khí thế đó để phá vỡ dải cầu vồng và khu vực, cũng không có gì lạ.

Chỉ là lại để Hắc Li Đạo Nhân trốn thoát, muốn bắt lại lần nữa, trong thời gian ngắn không dễ dàng như vậy.

Nguyên Thủy Thiên Vương hai mắt khẽ híp lại, giữa lúc đóng mở, từng tia ấn ký hiện lên trong mắt, một tia hàn quang lóe lên trên mặt, y nhàn nhạt nói: "Cơ duyên không còn xa nữa, cho dù không có ngươi, bản tôn cũng có thể có được cơ duyên..." Dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Vương lại động thân, tiến về một khu vực nào đó. .....

Thế giới Hỗn Độn, một khu vực nào đó.

Hắc Li Đạo Nhân mượn sức mạnh Đại đạo lúc đột phá, cùng với tình huống đặc thù của cảnh giới này, trước hết phá vỡ đòn tấn công và phong tỏa không gian của Nguyên Thủy Thiên Vương, sau đó lại một mạch phi hành hơn ngàn năm mới dừng lại.

Tuy Hắc Li Đạo Nhân không rõ có thể trốn tránh Nguyên Thủy Thiên Vương được bao lâu, nhưng trong thời gian ngắn, có lẽ sẽ không tìm được, bởi vì vừa rồi y đã gặp phải một cơn bão Hỗn Độn, khiến y bị thương một chút, nhưng cũng xóa đi dấu vết của mình.

Hơn nữa, khu vực này khá đặc thù, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không có vấn đề gì.

"Chuyện của Nguyên Thủy Thiên Vương, phải mau chóng báo cho bản tôn biết, nếu không, Hồng Hoang có thể sẽ không có chút chuẩn bị nào, ở tầng thứ đó, một khi ra tay e rằng Hồng Hoang sẽ phải chịu đả kích cực lớn..." Hắc Li Đạo Nhân ngồi trong một khu vực Hỗn Độn nào đó, trầm giọng nói.

Khi phá vỡ đòn tấn công và phong tỏa không gian của Nguyên Thủy Thiên Vương, bản thân y đã bị thương không nhỏ, sau đó lại vượt qua bão Hỗn Độn, nếu không phải thân thể cường hãn, lại mượn sức mạnh Đại đạo lúc đột phá, e rằng đã vẫn lạc trong cơn bão.

Tạm thời tuy đã an toàn, nhưng thương thế trên người lại không thể lạc quan, nếu không hồi phục một phen trước, e rằng ngay cả pháp lực để trở về Hồng Hoang cũng không có.

Chương 503

Nhưng cũng may là, Hắc Li Đạo Nhân lần này đã tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ, đối với y lúc này là một trợ lực cực lớn.

Bất kể là cường độ thân thể, Đại đạo tấn thăng, hay pháp lực trên người, đều được tăng cường đáng kể, đối với việc hồi phục thương thế lúc này, cũng có trợ giúp không nhỏ.

Hắc Li Đạo Nhân không lãng phí thời gian nữa, lập tức bắt đầu hồi phục thương thế, ở thế giới Hỗn Độn nhiều năm như vậy, cộng thêm tính đặc thù của bản thể, tốc độ chuyển hóa Hỗn Độn chi khí của Hắc Li Đạo Nhân không hề chậm.

Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên cũng có thủ đoạn như vậy, cộng thêm Diệt Thế Hắc Liên và thủ đoạn của Hắc Li, lúc này tốc độ chuyển hóa Hỗn Độn chi khí cực nhanh, thương thế trên người cũng đang từ từ hồi phục.

Không chỉ vậy, Hắc Li Đạo Nhân lúc này cũng đang vừa ổn định tu vi vừa mới tấn thăng, như vậy, thực lực lại sẽ tăng lên không ít.

Nếu gặp lại Nguyên Thủy Thiên Vương, giao phong trong thời gian ngắn, có lẽ cũng không thành vấn đề.

Hắc Li Đạo Nhân trong lòng lóe lên vô số ý niệm, sau đó liền toàn tâm toàn ý đầu nhập vào việc hồi phục thương thế và ổn định cảnh giới của mình, tranh thủ sau khi hồi phục một chút, liền có thể bắt đầu trở về thế giới Hồng Hoang.

Chuyện mấu chốt này, phải sớm một chút mới được. .....

Thế giới Hỗn Độn, một khu vực nào đó.

“Xem ra, nơi mấu chốt của kỷ nguyên này quả thực đặc thù, bản tôn tìm lâu như vậy vẫn chưa gặp...” Nguyên Thủy Thiên Vương dừng bước, nhìn thế giới Hỗn Độn mênh mông, lẩm bẩm nói.

Y vốn tưởng rằng với khí tức thế giới trên người Hắc Li Đạo Nhân, cách nơi mấu chốt kia không xa, nhưng không ngờ lại không tìm thấy, xem ra nơi mấu chốt sở dĩ là mấu chốt, đều là những nơi vô cùng đặc thù, không dễ tìm.

Nhưng cũng đúng, ngoài việc tấn thăng tu vi và hồi phục thương thế của kỷ nguyên trước đã tốn vô số năm, việc tìm kiếm nơi mấu chốt này cũng đã mất không ít thời gian.

Đã là tồn tại đặc biệt nhất của kỷ nguyên này, tự nhiên không dễ tìm rồi, nếu dễ dàng, y đã không phải tìm lâu như vậy mà vẫn chưa thấy.

“Khí tức của Hắc Li cũng đã biến mất, quả nhiên là cường giả trong kỷ nguyên này, có chút thủ đoạn...” Nguyên Thủy Thiên Vương không ngờ, với thực lực của y mà cũng không cảm ứng được khí tức của Hắc Li Đạo Nhân, nhất thời cũng không nhịn được mà lại đánh giá cao thủ đoạn của Hắc Li Đạo Nhân.

Thực lực của Hắc Li Đạo Nhân vốn đã được y đánh giá cao, với thực lực của Hắc Li Đạo Nhân, Nguyên Thủy Thiên Vương tự nhận năm xưa mình không có thực lực như vậy.

Bây giờ tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ, có thủ đoạn này cũng không có gì bất ngờ.

Nguyên Thủy Thiên Vương nghĩ vậy, liền lại bắt đầu tiến về phía trước, y tin rằng, nơi mấu chốt kia hẳn sẽ không quá xa, bởi vì cảm ứng trong lòng y đã có một chút rung động.

Chỉ cần tìm được nó, vậy thì việc tấn thăng sẽ không còn xa nữa.

.....

Thời gian lặng lẽ trôi, thoáng chốc đã qua ba ngàn năm.

Trong thế giới Hỗn Độn, tại một khu vực nào đó.

"Ong!" Hắc Li Đạo Nhân từ từ mở mắt, trong đôi mắt đen kịt, Hủy Diệt pháp tắc đan xen ngang dọc, khí tức trên người tăng lên không ít, ý cảnh Đại đạo càng thêm mênh mông.

"Ba ngàn năm, cuối cùng cũng ổn định được cảnh giới của mình, thương thế cũng đã hồi phục không ít..." Hắc Li Đạo Nhân cẩn thận cảm ứng một phen, rồi nói.

Bản thân đã ổn định cảnh giới vừa đột phá, thương thế tuy chỉ hồi phục được khoảng một nửa, thực lực chỉ còn sáu thành so với thời kỳ đỉnh cao, nhưng đã đủ để y trở về thế giới Hồng Hoang.

Hắc Li Đạo Nhân thu liễm khí tức trên người, sau đó đứng dậy, trong lòng cảm ứng phương hướng của bản tôn, rồi động thân tiến về một hướng trong thế giới Hỗn Độn.

Khu vực này, thực ra cách thế giới Hồng Hoang không xa, theo ước tính của y, có lẽ chỉ cần mấy ngàn năm là có thể trở về thế giới Hồng Hoang. .....

Năm ngàn năm thời gian lại lặng lẽ trôi qua trong lúc Hắc Li Đạo Nhân đi đường.

Năm ngàn năm, vừa đi đường, vừa hồi phục thương thế, lúc này đã hồi phục được bảy tám phần, tin rằng không lâu nữa sẽ hoàn toàn bình phục.

Lúc này, y cũng đã đến nơi không xa Hồng Hoang.

Hắc Li Đạo Nhân không dừng lại, nhanh chóng tiến về phía trước, trăm năm sau, cuối cùng cũng đã đến bên ngoài Hồng Hoang.

Nhìn lướt qua, Hắc Li Đạo Nhân liền tiến vào thế giới Hồng Hoang. .....

Trong thế giới Hồng Hoang.

Hắc Li Đạo Nhân tiến vào Hồng Hoang, tự nhiên thu hút ánh mắt của không ít người, từ Chư Thánh cho đến Toại Nhân Thị, còn có Thiên Đạo cũng rung động một chút, dù sao Hắc Li Đạo Nhân cũng là tồn tại có thể sánh ngang với cảnh giới Thiên Đạo.

Lúc này tiến vào thế giới Hồng Hoang, nếu không thu hút sự chú ý của Thiên Đạo và mấy vị kia, đó là chuyện không thể.

Nhưng những điều này đều không phải là điều Hắc Li Đạo Nhân nên quan tâm lúc này, nhiệm vụ hàng đầu của y bây giờ là trở về Vô Lượng Cung, sau đó báo chuyện này cho bản tôn biết.

Vì vậy, Hắc Li Đạo Nhân vừa vào Hồng Hoang, liền trực tiếp hướng về Vô Lượng Cung. .....

Cùng lúc đó, tại các đạo trường của Chư Thánh.

Đối với việc một vị tồn tại chưa từng biết mặt tiến vào Hồng Hoang lần này, tự nhiên là cực kỳ chấn kinh, dù sao tu vi của vị này còn trên cả họ, tồn tại như vậy, trong Hồng Hoang, ngoài Lão sư ra, cũng chỉ có vị kia.

Lúc này, quan sát hành tung của vị đó, rõ ràng là đang đi về phía Vô Lượng Cung.

Nếu nói giữa hai bên không có chút quan hệ nào, Chư Thánh làm sao cũng không tin, dù sao từ những dấu hiệu hiện tại, vị này có khả năng có quan hệ rất lớn với Càn Khôn.

Nhưng đồng thời, họ cũng đang suy đoán, vị này đột ngột từ thế giới Hỗn Độn trở về Hồng Hoang, rốt cuộc là vì chuyện gì, nếu không có đại sự, có lẽ sẽ không vội vàng trở về Vô Lượng Cung như vậy.

Nhưng suy đoán hồi lâu, Chư Thánh cũng không đoán ra được chuyện này rốt cuộc là thế nào, cho nên chỉ có thể tạm thời quan sát tình hình tiếp theo của Vô Lượng Cung hoặc Hắc Li Đạo Nhân, rồi mới hành động. .....

Ngoài Đông Hải, trong Bồng Lai thánh địa.

Toại Nhân Thị hai mắt nghiêm nghị nhìn về phía Vô Lượng sơn mạch, vẻ mặt lộ ra một tia ngưng trọng, hồi lâu không nói.

Chương 504

Hữu Sào Thị thấy vẻ mặt của y, mày nhíu lại, mở miệng hỏi: "Đại ca, có gì không ổn sao?" Đối với việc Hắc Li Đạo Nhân tiến vào Hồng Hoang, và một loạt sự việc xảy ra sau đó, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị đều rõ ràng, cũng nhìn ra được, Hắc Li Đạo Nhân cũng giống như Toại Nhân Thị, đều có quan hệ với Càn Khôn cung chủ.

Vẻ mặt của Toại Nhân Thị lúc này, rõ ràng chuyện này không hề đơn giản, không chỉ liên quan đến Càn Khôn cung chủ, mà có thể liên quan đến cả Hồng Hoang, cho nên Toại Nhân Thị mới có vẻ mặt như vậy.

"Chuyện này không đơn giản, vẻ mặt của Hắc Li cho thấy có chuyện vô cùng trọng đại, trong lòng ta có chút rung động, ta phải đích thân đến Vô Lượng Cung một chuyến mới được..." Hồi lâu sau, Toại Nhân Thị trầm giọng nói, chỉ có đích thân đến Vô Lượng Cung mới có thể biết được sự tình, cũng mới biết chuyện này nghiêm trọng đến mức nào, để có thể sắp xếp tốt mọi việc.

"Chuyện ở thánh địa, giao lại cho nhị đệ và tam đệ..." Toại Nhân Thị nhìn Hữu Sào Thị và Truy Y Thị, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Yên tâm đi đại ca, ta biết phải làm gì rồi..." Hai người gật đầu, đáp lại.

Toại Nhân Thị khẽ gật đầu, sau đó đứng dậy, rời khỏi Bồng Lai thánh địa, hướng về Vô Lượng Cung. .....

Trong Vô Lượng Cung.

Càn Khôn, Hắc Li Đạo Nhân và Toại Nhân Thị ngồi đối diện nhau, vẻ mặt đều nghiêm nghị.

Sớm từ lúc Hắc Li Đạo Nhân tiến vào Hồng Hoang, Càn Khôn đã từ trong thế giới Càn Khôn đi ra, tuy chưa tìm được mấu chốt để hợp nhất ba ngàn Đại đạo, nhưng tu vi cũng đã tiến triển thêm vài phần.

Hắc Li Đạo Nhân vào khoảnh khắc nhìn thấy Càn Khôn, lại cảm thấy, lần này bản tôn tiến bộ rất đúng lúc, với thực lực hiện tại, có lẽ có thể ngang ngửa năm năm với Nguyên Thủy Thiên Vương.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Vương ra tay với Hồng Hoang, vậy thì với thực lực của bản tôn, cộng thêm Thiên Đạo và Hồng Quân liên thủ, chưa chắc sẽ thua Nguyên Thủy Thiên Vương.

"Nếu vậy, mục tiêu của Nguyên Thủy Thiên Vương lại có vài phần tương tự với bần đạo rồi..." Càn Khôn nhìn Hắc Li Đạo Nhân, chậm rãi nói.

Nếu không đoán sai, mục đích của Nguyên Thủy Thiên Vương cũng giống như mình, là muốn sáp nhập thế giới Hồng Hoang vào thế giới của mình, sau đó triệt để siêu thoát.

Dù sao, thế giới Hồng Hoang cũng là nơi đặc biệt và mấu chốt của kỷ nguyên này, từ cuộc tranh đấu Đạo Ma ngày xưa đến bây giờ, đều là vì nơi mấu chốt này.

Về điểm này, mục tiêu của Càn Khôn và Nguyên Thủy Thiên Vương lại nhất trí.

"Mục tiêu tuy gần giống, nhưng theo lời Hắc Li, thủ đoạn của Nguyên Thủy Thiên Vương có lẽ không giống ngài, ngài muốn dung hợp Hồng Hoang, như vậy đối với Hồng Hoang mà nói có không ít lợi ích, nhưng Nguyên Thủy Thiên Vương kia lại chưa chắc..." Toại Nhân Thị nghe vậy, vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Nếu dùng thủ đoạn tàn bạo hơn một chút để đạt được mục đích này, cũng có thể, với tu vi và thủ đoạn của y, cưỡng ép rút lấy tất cả

của Hồng Hoang, sau đó dung nhập vào bản thân, cũng có thể đạt đến trình độ Vô Cực Kim Tiên...” Càn Khôn im lặng vài giây, rồi nói, một cách làm hoàn toàn khác biệt, kết quả cuối cùng cũng sẽ khác.

“Từ kỷ nguyên trước tồn tại đến nay, bây giờ lại tìm mọi cách tìm kiếm Hồng Hoang, chắc chắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để đoạt lấy Hồng Hoang, một bước thành Vô Cực Kim Tiên, ngồi ngang hàng với Đại đạo...” Hắc Li Đạo Nhân im lặng vài giây, sau đó vẻ mặt ngưng trọng nói.

“Nếu mục tiêu của Nguyên Thủy Thiên Vương giống với bần đạo, nếu đoạt lấy Hồng Hoang cũng là cản trở con đường của bần đạo, vậy thì ta tuyệt đối sẽ không để y thành công đoạt lấy Hồng Hoang...” Càn Khôn nghe vậy, khẽ nói, phảng phất như không để chuyện này trong lòng.

Thấy vậy, Hắc Li Đạo Nhân và Toại Nhân Thị trong lòng cũng bình tĩnh lại một chút, có Càn Khôn ra tay, vậy thì Nguyên Thủy Thiên Vương không dễ dàng làm được điều đó.

“Nếu Nguyên Thủy Thiên Vương tạm thời chưa tìm được Hồng Hoang, trong thời gian này, ta sẽ giúp ngươi hồi phục thương thế trước, nếu sau này bùng nổ đại chiến, ngươi cũng là một chiến lực cực lớn...” Càn Khôn nhìn Hắc Li Đạo Nhân, nói.

“Bản tôn nói không sai, bây giờ ngươi là Thái Cực Kim Tiên, nhìn khắp Hỗn Độn cũng không có bao nhiêu, thực lực như vậy, nếu bùng nổ đại chiến, trợ lực không nhỏ đâu...” Nghe vậy, Toại Nhân Thị gật đầu nói.

Hắc Li Đạo Nhân nghe vậy, suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: “Nếu vậy, phiền bản tôn và Toại Nhân rồi...” Tuy thương thế chỉ còn lại hai ba phần, nhưng nếu dựa vào mình, cũng cần một khoảng thời gian nữa, nhưng nếu có Càn Khôn và Toại Nhân Thị tương trợ, thời gian

chữa thương sẽ rút ngắn đáng kể, có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Càn Khôn và Toại Nhân Thị nhìn nhau, khẽ gật đầu, sau đó bắt đầu ra tay, tương trợ Hắc Li Đạo Nhân hồi phục thương thế.

Trong Vô Lượng Cung, nhất thời khí tức Đại đạo mênh mông, vang vọng không dứt. .....

Thế giới Hỗn Độn, một khu vực nào đó.

Trong Tử Tiêu Cung, trên đài cao của đại điện, Hồng Quân lão đạo đột nhiên mở mắt, nhìn về một phương hướng của Hồng Hoang, mày khẽ nhíu lại, miệng nói: "Kiếp số!" Dứt lời, tay nhanh chóng kết ấn, sau đó điều khiển Tử Tiêu Cung, hướng về Hồng Hoang.

Mọi dấu vết và khí tức của Tử Tiêu Cung lúc này đều bị Hồng Quân lão đạo dùng sức mạnh Thiên Đạo xóa đi.

Hơn ngàn năm sau, Tử Tiêu Cung đã đến bên ngoài Hồng Hoang, không hề dừng lại, lập tức tiến vào Hồng Hoang. .....

Trong thế giới Hồng Hoang.

Tử Tiêu Cung tiến vào Hồng Hoang, thu hút không chỉ ánh mắt của Chư Thánh, mà còn cả vô số tu sĩ và đại năng trong Hồng Hoang, lúc này ai nấy đều chấn kinh nhìn Tử Tiêu Cung đang từ từ hạ xuống.

Tử Tiêu Cung, đạo trường của Đạo Tổ, từ sau khi thành Thánh đã rời khỏi Hồng Hoang, một mực ở lại thế giới Hỗn Độn.

Lúc này trở về Hồng Hoang, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Trước có Hắc Li Đạo Nhân tiến vào Hồng Hoang, sau có Tử Tiêu Cung tiến vào Hồng Hoang, giữa hai việc này, rốt cuộc có liên hệ gì không?

Chư Thánh không hiểu, Hạo Thiên Dao Trì không hiểu, vô số tu sĩ và đại năng trong Hồng Hoang cũng không hiểu, nhưng chắc chắn

rằng, sắp tới sẽ có đại sự xảy ra.

Trước đây, Lượng kiếp sắp đến cũng không thấy Tử Tiêu Cung hạ lâm, bây giờ Tử Tiêu Cung đích thân hạ lâm, cho thấy chuyện này cực kỳ không đơn giản, có thể liên quan đến cả Hồng Hoang.

Nhất thời, vô số tu sĩ và đại năng đều hành động, cũng đang âm thầm chuẩn bị.

Ngay cả Thiên Đình và Chư Thánh, cũng như Địa Phủ, lúc này đều đang âm thầm đề phòng, để phòng có chuyện xảy ra. .....

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân lão đạo vung tay, sau đó một tia sáng hiện lên ở một nơi nào đó trong Địa Tiên Giới, rồi một ngọn núi cao mấy vạn trượng đột nhiên lơ lửng trên không trung.

Làm xong tất cả, Tử Tiêu Cung liền ổn định hạ xuống đỉnh ngọn núi đó.

Ngọn núi không phải là ngọn núi bình thường, chính là Ngọc Kinh Sơn ngày xưa.

Sau khi Tử Tiêu Cung ổn định trên Ngọc Kinh Sơn, Hồng Quân lão đạo lại vung tay, mấy đạo phù chiếu chìm vào hư không, triệu tập Chư Thánh đến.

Tuy tạm thời không thể xác định sự việc, nhưng ông luôn cảm thấy, chuyện sắp xảy ra e rằng không đơn giản như vậy, còn đáng sợ hơn Lượng kiếp rất nhiều.

Cho nên, cần Chư Thánh bắt đầu chuẩn bị, để phòng vạn nhất, nếu không, đến lúc xảy ra sẽ có chút vội vàng, có những chuyện, chuẩn bị sớm vẫn tốt hơn.

Không lâu sau, Chư Thánh đã đến Tử Tiêu Cung, dù sao trong Hồng Hoang, tốc độ nhanh hơn cũng là bình thường.

Chương 505

Lần này có chút bất ngờ với Chư Thánh là, ngoài Lục Thánh ra, còn có Hạo Thiên cũng đã đến. .....

Trong Tử Tiêu Cung.

"Lão sư, không biết ngài triệu tập chúng con đến, có việc gì phân phó?" Sau khi mọi người bái kiến Hồng Quân lão đạo, Thái Thượng mở miệng hỏi, ánh mắt của mọi người cũng đổ dồn vào Hồng Quân lão đạo.

Hồng Quân lão đạo nhìn họ, trên mặt hiện lên một tia ngưng trọng, thấy vẻ mặt này, Chư Thánh và Hạo Thiên trong lòng lập tức trầm xuống.

Lượng kiếp ngày xưa sắp đến, cũng không thấy Hồng Quân lão đạo lộ vẻ ngưng trọng, tình hình bây giờ, xem ra vô cùng nghiêm trọng, ngay cả Hồng Quân lão đạo cũng có vẻ mặt như vậy.

"Hơn ngàn năm trước, bần đạo ở thế giới Hỗn Độn, cảm ứng được sẽ có đại khủng bố giáng lâm, tuy tạm thời tình hình chưa rõ, nhưng cảm giác ngày càng mãnh liệt, các ngươi sắp tới phải chuẩn bị cho tốt, để phòng vạn nhất..." "Thánh nhân tuy bất tử bất diệt, nhưng thứ giáng lâm không biết đáng sợ đến mức nào, cho nên cũng không thể xem nhẹ..." Hồng Quân lão đạo nhìn Lục Thánh, ngưng giọng nói.

Nghe vậy, Lục Thánh gật đầu, Thánh nhân tuy ở Hồng Hoang bất tử bất diệt, ở Hỗn Độn cũng có thực lực cực mạnh, nhưng ở Hỗn Độn, lại không thật sự bất tử bất diệt.

Cho nên, đối mặt với đại khủng bố mà ngay cả Hồng Quân lão đạo cũng có vẻ mặt như vậy, tự nhiên không dám xem nhẹ.

“Hạo Thiên, mọi phòng ngự của Thiên Đình đều có thể mở ra, đối với phòng ngự biên giới Hồng Hoang, cũng phải làm cho tốt...” Hồng Quân lão đạo nhìn xuống Hạo Thiên, nói.

“Đệ tử hiểu rồi!” Hạo Thiên gật đầu.

“Lần này trở về, liền phải chuẩn bị cho tốt, ta tin rằng không lâu nữa, sẽ bắt đầu...” Hồng Quân lão đạo hai mắt nghiêm nghị, trầm giọng nói.

Ba ngàn năm, cảm giác bất an trong lòng ông ngày càng mãnh liệt, thông điệp mà Thiên Đạo truyền đến cũng cực kỳ bất thường.

Thiên Đạo lúc này dường như cũng bị uy hiếp, cho nên, chuyện này chắc chắn cực kỳ không đơn giản.

“Đệ tử hiểu rồi!” Mọi người nghe vậy, vẻ mặt ngưng trọng gật đầu.

“Nếu vậy, các ngươi về chuẩn bị đi, bần đạo phải đích thân đến Vô Lượng Cung một chuyến...” Hồng Quân lão đạo nhìn về một phương hướng của Hồng Hoang, nói.

Nghe vậy, mọi người gật đầu, trong Hồng Hoang, ngoài Hồng Quân lão đạo ra, cũng chỉ có thực lực của Càn Khôn cung chủ đạt đến tầng thứ đó.

Nếu chuyện này cực kỳ không đơn giản, cực kỳ đáng sợ, vậy thì cũng nên tìm Càn Khôn hiệp trợ đối phó.

Với loại chuyện này, cũng chỉ có những tồn tại như Càn Khôn mới có thể phát huy ra sức mạnh cực kỳ kinh khủng, mới có thể đối phó được, Chư Thánh, lúc này cũng không làm được.

Sau khi Hồng Quân lão đạo nói xong, liền không để ý nữa, trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung, hướng về Vô Lượng Cung.

“Chư vị, đại khủng bố sắp giáng lâm, cũng đến lúc nên hành động rồi...” Thái Thượng nhìn mọi người, nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, mọi người gật đầu, sau đó đứng dậy, mỗi người một ngả.

Chuyện tiếp theo, là phải bắt đầu chuẩn bị hành động, không chỉ họ, mà cả môn hạ, và những người có liên quan, cũng phải làm tốt mọi chuẩn bị.

Tuy không thể xác định thời gian, nhưng lúc này, họ đã cảm nhận được một tia bất an.

Cho nên, tiếp theo cần phải chuẩn bị vẹn toàn mới được. .....

Trong Vô Lượng Cung.

Ba ngàn năm thời gian, có Càn Khôn và Toại Nhân Thị tương trợ, thương thế của Hắc Li Đạo Nhân lúc này đã hoàn toàn hồi phục, khí tức cũng tăng thêm một bậc.

Đối với điều này, Càn Khôn và Hắc Li Đạo Nhân đều cực kỳ hài lòng, là một niềm vui bất ngờ.

“Thời gian cấp bách, Toại Nhân cần trở về Nhân tộc, sắp xếp chuyện tiếp theo, làm tốt mọi chuẩn bị...” Càn Khôn nhìn về phía Toại Nhân Thị, nói.

“Ta hiểu rồi, thực lực của Nhân tộc nay đã khác xưa, cũng có thể chống đỡ được phần nào...” Toại Nhân Thị hiếm khi lộ ra một nụ cười nói.

Dứt lời, liền chắp tay với Càn Khôn và Hắc Li Đạo Nhân, sau đó đứng dậy rời khỏi Vô Lượng Cung.

Cùng lúc đó, Hồng Quân lão đạo đang chạy tới Vô Lượng Cung, vừa hay thấy Toại Nhân Thị rời khỏi Vô Lượng Cung, bay về phía

Đông Hải thánh địa, tốc độ cực nhanh.

"Xem ra, Vô Lượng Cung biết không ít hơn bần đạo, đã có sự chuẩn bị..." Hồng Quân lão đạo nói.

Dứt lời, thân hình khẽ động, đã hạ xuống trước Vô Lượng Cung.

"Đạo hữu mời vào!" Giọng nói của Càn Khôn truyền ra, mời Hồng Quân lão đạo vào Vô Lượng Cung.

Hồng Quân lão đạo nhìn lướt qua, liền bước vào Vô Lượng Cung.

.....

Trong đại điện Vô Lượng Cung.

"Tồn tại của kỷ nguyên trước?!" Hồng Quân lão đạo vẻ mặt trước tiên là sững sờ, ngay sau đó hai mắt nghiêm nghị, một tia hàn quang lóe lên.

Đối với tình huống kỷ nguyên hủy diệt tái sinh, Hồng Quân lão đạo hiểu rõ, trong lòng cũng biết, tồn tại sống sót từ kỷ nguyên trước, sẽ có thực lực đáng sợ đến mức nào.

Nguyên Thủy Thiên Vương bị kỷ nguyên này hạn chế, không thể tấn thăng cảnh giới đó, nhưng vì thời gian tồn tại thực sự quá lâu, thực lực cũng không phải Vô Cực Kim Tiên bình thường có thể so sánh.

Lúc này đang ở cảnh giới Vô Cực Kim Tiên viên mãn là Càn Khôn, Hồng Quân lão đạo tin rằng, Càn Khôn cũng không có chắc chắn thắng được Nguyên Thủy Thiên Vương, dù sao ở tầng thứ đó, cho dù chỉ cao hơn một chút, tình hình cũng đã rất khác.

"Đạo hữu có chắc chắn không?" Sau khi suy nghĩ, Hồng Quân lão đạo vẻ mặt nghiêm túc nhìn Càn Khôn, ngưng giọng hỏi.

Nghe vậy, Càn Khôn bình tĩnh nhìn Hồng Quân lão đạo, chậm rãi

nói: “Nếu nói chắc chắn thắng thì bần đạo quả thực không có.

Mặc dù những năm gần đây bần đạo có chút tiến bộ, nhưng nhiều nhất cũng chỉ ngang ngửa năm năm với Nguyên Thủy Thiên Vương mà thôi...” Càn Khôn có thể đi đến bước này trong kỷ nguyên này, là vì y là tồn tại của kỷ nguyên này, cho nên tốc độ nhanh hơn một chút, Nguyên Thủy Thiên Vương chung quy không phải là tồn tại của kỷ nguyên này, có chút hạn chế cũng là bình thường.

Nếu không, y đã không bị kẹt đến bây giờ, ở trên cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn, có hạn chế như vậy, mới một mực không thể tấn thăng vào cảnh giới Vô Cực Kim Tiên.

Nhưng, nếu lần này có được nơi mấu chốt của kỷ nguyên này, việc tấn thăng sẽ không thành vấn đề.

Cho nên, phải chiến thắng, mới có thể ngăn cản được.

Chương 506

Hồng Quân lão đạo nghe vậy, vẻ mặt khẽ ngưng lại, một tồn tại như Càn Khôn cũng chỉ có thể ngang ngửa năm năm, nếu đối phương có thủ đoạn khác, vậy thì càng thêm khó khăn.

Trong Hồng Hoang, ngoài Càn Khôn ra, chỉ có ông và Hắc Li Đạo Nhân ở cảnh giới này.

Nhưng ông cũng mới chỉ là hậu kỳ, Hắc Li Đạo Nhân mới là sơ kỳ.

Dồn hết vào, e rằng cũng không thể chắc thắng, dù sao ở trên cảnh giới này, không phải là số lượng có thể bù đắp được, nếu không, lại cần gì phải lo lắng.

"Đạo hữu cũng không cần quá lo lắng, nếu bần đạo và Hắc Li, cộng thêm ngài và Thiên Đạo, cũng chưa chắc không thắng được Nguyên Thủy Thiên Vương kia, cho nên, cũng không cần quá lo lắng..." Càn Khôn nhìn vẻ mặt của Hồng Quân lão đạo, liền biết trong lòng ông nghĩ gì, mỉm cười nói.

Hồng Quân lão đạo nghe vậy, lại nhìn vẻ mặt của Càn Khôn, dường như có một chút chắc chắn, trong lòng không khỏi bình tĩnh lại vài phần.

Bây giờ ông đã hợp Đạo, cho nên, đối với ông, Hồng Hoang còn quan trọng hơn so với Càn Khôn, cho nên sau khi cảm ứng được, liền nghiêm trận chờ đợi.

"Đạo hữu đã nói vậy, bần đạo cũng yên tâm rồi, ba vị chúng ta, cộng thêm Thiên Đạo, quả thực không yếu hơn Nguyên Thủy Thiên Vương kia, y có thủ đoạn, chúng ta cũng không đến mức nhanh chóng thất bại..." Hồng Quân lão đạo gật đầu, nói.

Nghe vậy, Hắc Li Đạo Nhân và Càn Khôn đều không nói gì.

Hồng Quân lão đạo nhìn Càn Khôn một cái, trong lòng khẽ động, mở miệng hỏi: "Không biết đạo hữu, có chạm đến ngưỡng cửa Vô Cực chưa?" Nếu Càn Khôn có thể chạm đến ngưỡng cửa Vô Cực Kim Tiên, vậy thì trận chiến này không cần phải lo lắng chút nào, dù sao cảnh giới sánh ngang với Đại đạo, không phải Thái Cực Kim Tiên có thể so sánh.

Cho dù Nguyên Thủy Thiên Vương đã một chân bước vào Vô Cực Kim Tiên, nhưng tấn thăng và chưa tấn thăng, chung quy khác biệt rất lớn, xa xa không phải Thái Cực Kim Tiên có thể chống đỡ được.

Cho nên, Càn Khôn lúc này đã chạm đến ngưỡng cửa Vô Cực Kim Tiên hay chưa, cũng là một chuyện cực kỳ quan trọng.

Cũng là một chuyện liên quan đến sự tồn vong của Hồng Hoang, Hồng Quân lão đạo tự nhiên phải hiểu rõ.

Nếu có thể, ông cũng hy vọng có thể hiệp trợ một phen.

Hợp Thiên Đạo, chung quy có không ít liên hệ với Hồng Hoang, có không ít liên hệ với Thiên Đạo, cho nên, bất luận thế nào, ông đều không hy vọng Hồng Hoang đi đến bước đó.

Càn Khôn tấn thăng, tự nhiên sẽ tốt hơn Nguyên Thủy Thiên Vương tấn thăng, điểm này, Hồng Quân lão đạo tin tưởng.

Cho nên, nếu Càn Khôn có thể tấn thăng cảnh giới Vô Cực Kim Tiên, vậy thì mọi chuyện đều có thể được giải quyết.

Càn Khôn nghe vậy, mỉm cười nói: "Ngưỡng cửa thì đã chạm đến, nhưng muốn tấn thăng lại không dễ, phải biết, cảnh giới này gian nan, con đường bần đạo đi, cũng không phải chuyện dễ..." Nghe vậy, Hồng Quân lão đạo khẽ gật đầu, ý trong lời nói của Càn Khôn tự nhiên hiểu rõ, bỏ qua sự khó khăn của cảnh giới Vô Cực Kim Tiên,

chỉ với con đường mà Càn Khôn đi, Hồng Quân lão đạo cũng cảm thấy không đơn giản.

Hai thứ cộng lại, tuy đã chạm đến ngưỡng cửa, nhưng muốn thật sự bước vào, cũng là muôn vàn khó khăn.

"Lời của đạo hữu, bần đạo hiểu rồi, sự việc đến nước này, cũng chỉ có thể để đạo hữu tham ngộ thêm, hiệp trợ thêm..." Hồng Quân lão đạo nhìn Càn Khôn, chậm rãi nói.

"Hiệp trợ, bần đạo quả thực có một chuyện cần đạo hữu tương trợ..." Càn Khôn trong mắt sáng lên thần quang rực rỡ, miệng khẽ cười nói.

Nghe vậy, Hồng Quân lão đạo vẻ mặt sững sờ, ngay sau đó hỏi: "Không biết đạo hữu muốn bần đạo hiệp trợ như thế nào?" Lúc này là thời kỳ phi thường, nếu không có Càn Khôn tương trợ, với cảnh giới hậu kỳ của ông và Thiên Đạo, chắc chắn không phải là đối thủ của Nguyên Thủy Thiên Vương, cho nên, nếu Càn Khôn cần, trước đại cục, ông sẽ ra tay hiệp trợ.

Càn Khôn vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hồng Quân lão đạo, từng chữ một nói: "Bần đạo cần Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay đạo hữu!" Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, bị phân thành hai nửa, mỗi nửa ở trong tay Càn Khôn và Hồng Quân lão đạo, khối Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân lão đạo, so với khối trong tay Càn Khôn, Đại đạo pháp tắc ẩn chứa trong đó hoàn chỉnh hơn một chút.

Lần này thế giới Càn Khôn dung hợp Hỗn Độn Châu, ba ngàn Đại đạo pháp tắc tuy đã viên mãn, nhưng muốn hợp nhất, lại thiếu một chút cơ duyên, Hỗn Độn Châu tuy đã bù đắp không ít, nhưng vẫn thiếu một chút.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, chính là một trong những nơi quan trọng đó.

Nếu có Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, Càn Khôn tin rằng, có thể tăng lên không ít xác suất, tốc độ cũng có thể nhanh hơn.

Hồng Quân lão đạo nghe xong, ánh mắt sâu thẳm nhìn Càn Khôn, ý đồ của Càn Khôn, Hồng Quân lão đạo tự nhiên rõ ràng, chỉ là Tạo Hóa Ngọc Điệp đối với ông cực kỳ quan trọng mà thôi.

Trong lòng suy nghĩ muôn vàn, Hồng Quân lão đạo khẽ thở dài: "Nếu đạo hữu đã cần, vậy thì cho đạo hữu mượn vậy..." Dứt lời, lật tay, lấy ra Tạo Hóa Ngọc Điệp. .....

Trong đại điện Vô Lượng Cung.

Hồng Quân lão đạo nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, không nói gì, một lúc sau mới đưa cho Càn Khôn, nói: "Tạo Hóa Ngọc Điệp, cho đạo hữu mượn vậy..." Cho Càn Khôn mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp, lúc này là sự giúp đỡ lớn nhất, dù sao Tạo Hóa Ngọc Điệp đối với ông là pháp bảo quan trọng nhất, nhưng lại không chỉ đơn giản là pháp bảo.

Cho nên, lúc này Hồng Quân lão đạo nguyện ý cho Càn Khôn mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp, cũng khiến Càn Khôn có chút ngạc nhiên, y vốn tưởng Hồng Quân lão đạo sẽ cân nhắc hồi lâu, không ngờ lần này lại đồng ý nhanh như vậy.

Càn Khôn nhận lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp từ tay Hồng Quân lão đạo, mỉm cười nói: "Nếu vậy, đa tạ đạo hữu rồi!" Dứt lời, liền thu nó lại.

Hồng Quân lão đạo thấy vậy, nói: "Nếu đã vậy, vậy thì mời đạo hữu hảo hảo tham ngộ, thời gian, có lẽ sẽ không còn lâu nữa..." Tuy không thể xác định thời gian chính xác, nhưng sự bất an trong lòng lúc này đang nói cho ông biết, thời gian này sẽ không còn lâu nữa, đến lúc đó, hy vọng Càn Khôn có thể có đột phá.

"Đạo hữu yên tâm!" Càn Khôn nghiêm nghị nói.

Hồng Quân lão đạo gật đầu, sau đó đứng dậy nói: "Nếu vậy, bần đạo cáo từ!" "Đạo hữu đi thong thả!" Hồng Quân lão đạo chắp tay, sau đó liền trực tiếp rời khỏi Vô Lượng Cung, trở về Tử Tiêu Cung.

"Nếu Tạo Hóa Ngọc Điệp hợp nhất, đối với ngài hẳn sẽ có chút trợ giúp..." Hắc Li Đạo Nhân đột nhiên nhìn về phía Càn Khôn, nói.

"Vậy xem cơ duyên lần này, có phải là ở đây không..." Càn Khôn hai mắt trong như bầu trời, nhìn về phía đại địa Hồng Hoang, nói.

Dứt lời, nhìn Hắc Li Đạo Nhân, nói: "Thời gian tới, ngươi cứ ở đây tu luyện, thời gian có lẽ sẽ không còn lâu nữa, đến lúc đó cũng có thể ứng phó..." Nghe vậy, Hắc Li Đạo Nhân gật đầu.

Càn Khôn thân hình khẽ động, đã biến mất tại chỗ, tiến vào thế giới Càn Khôn.

Hắc Li Đạo Nhân nhìn một cái, liền nhắm chặt hai mắt, bắt đầu tham ngộ. .....

Trong thế giới Càn Khôn.

Càn Khôn ngồi xếp bằng dưới Càn Khôn Đỉnh, lật tay, hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện trong tay.

Càn Khôn hai mắt đóng mở, tràn ngập vô tận quỹ tích Đại đạo, nếu nhìn kỹ, có thể thấy, trong những quỹ tích Đại đạo này, có một quỹ tích Đại đạo nằm ở trung tâm, những quỹ tích Đại đạo còn lại đều xoay quanh, hợp thành con số ba ngàn.

"Ong!" Càn Khôn kết thủ ấn, sau đó hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp đột nhiên rung lên, rồi hai luồng ánh sáng tím rực rỡ bùng phát ra, sau đó khuếch tán ra bên ngoài, trực tiếp chiếu rọi hàng tỷ dặm trời đất.

Pháp lực trong tay Càn Khôn tuôn ra, pháp tắc trong mắt tung hoành, sau đó trực tiếp rơi vào trong hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp.

“Ầm!” Một cỗ khí tức kinh khủng lập tức từ hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp tràn ra, mang theo một cỗ ánh sáng tím rực rỡ đến mức Càn Khôn cũng cảm thấy có chút chói mắt, không ngừng quét ra.

“Ong!” Hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp lúc này khẽ rung, từng đạo tự vô cùng cổ xưa từ từ hiện lên trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, tỏa ra từng trận khí tức cường đại mênh mông.

Chương 507

Những đạo tự này, phảng phất như đến từ tận cùng Đại đạo, từ nơi sâu thẳm vĩnh hằng.

"Đạo tự nguyên thủy nhất của ba ngàn Đại đạo sao..." Sau khi những đạo tự hiện trên hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn toàn hiện ra, Càn Khôn vẻ mặt trịnh trọng nhìn hết tất cả những đạo tự cổ xưa, lẩm bẩm nói.

Ba ngàn đạo tự cổ xưa, trên Tạo Hóa Ngọc Điệp không ngừng tỏa ra ánh sáng tím rực rỡ, từng trận khí tức Đại đạo huyền diệu không ngừng khuếch tán.

Một khắc này, phảng phất như cả trời đất đều đang ở trong một đại dương màu tím, khí tức Đại đạo mênh mông tràn ngập mọi ngóc ngách không gian thời gian ở đây, ngay cả linh khí ẩn chứa trong đó cũng bị nhuốm màu khí tức Đại đạo.

Tư duy của sinh linh trong thế giới lúc này khẽ ngưng lại, sau đó liền đắm mình trong ánh sáng tím cổ xưa và khí tức Đại đạo.

Tuy khí tức Đại đạo và ánh sáng tím tràn ngập cảm giác tối nghĩa và huyền diệu, có chút khó hiểu nhất thời, nhưng lợi ích mà nó mang lại vẫn không nhỏ.

Càn Khôn lúc này không để ý đến những lợi ích và ảnh hưởng mà khí tức Đại đạo cổ xưa và ánh sáng tím của Tạo Hóa Ngọc Điệp mang lại cho thế giới và sinh linh, lúc này y đang đắm chìm trong trạng thái lĩnh ngộ ba ngàn đạo tự cổ xưa.

"Ong!" Càn Khôn chỉ cảm thấy thức hải rung lên, sau đó liền bắt đầu phân tích ba ngàn đạo tự cổ xưa.

Không biết là vạn năm, mười vạn năm, hay là trăm vạn năm xa xôi.

Đợi đến khi tâm thần của Càn Khôn phục hồi thanh minh, liền thấy ba ngàn đạo tự cổ xưa đó dần dần khảm vào trên Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Trong mắt một tia thần quang lóe lên, sau đó vung tay, vô tận Đại đạo pháp tắc bùng phát ra, rồi rơi vào trong hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Ong!" Vô số sợi tơ màu tím nối liền hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp, từng trận khí tức huyền ảo khuếch tán, trên đó dường như xoay quanh một sức mạnh vô thượng, tử khí ẩn chứa trên sợi tơ dần dần dâng lên, tỏa ra từng trận khí tức Đại đạo.

Dần dần, hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp không ngừng tiến lại gần nhau, sức mạnh ở giữa không ngừng hấp dẫn, dường như ngay khoảnh khắc tiếp theo sẽ khảm vào nhau, hợp hai làm một.

"Ong!" Lúc này, trên hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp dần dần dâng lên tử khí nồng đậm, sau đó hai luồng tử khí dung hợp vào nhau, rồi dần dần diễn hóa, hình thành một hư ảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh.

"Hoa lạp..." Một cỗ dao động kỳ dị từ hư ảnh Tạo Hóa Ngọc Điệp lan ra, sau đó hướng về bốn phương tám hướng, vòm trời vĩnh hằng, nơi sâu thẳm vĩnh cửu.

Ánh sáng tím rực rỡ khiến y có chút chói mắt, khoảnh khắc tiếp theo, một sức mạnh kỳ đặc liền lập tức giáng xuống hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Sức mạnh kỳ đặc đó và hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn mỹ dung hợp vào nhau, sau đó liền thấy hai khối Tạo Hóa Ngọc Điệp

hoàn mỹ khảm vào nhau, vết nứt đó cũng dưới sức mạnh kỳ đặc đó trở nên hoàn mỹ không tì vết.

"Ong!" Ánh sáng tím rực rỡ thuần khiết không ngừng lưu chuyển trên Tạo Hóa Ngọc Điệp, đạo vận thiên thành, một cỗ khí tức Đại đạo mênh mông lập tức bùng phát ra, ngay cả với tu vi của y lúc này cũng cảm thấy một tia áp lực.

Nhưng cỗ khí tức đó lóe lên rồi biến mất, lúc này trên Tạo Hóa Ngọc Điệp chỉ tỏa ra ánh sáng tím nhàn nhạt.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh!" Càn Khôn thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh, đáy mắt lóe lên một tia dị sắc, kiếp trước đã thấy một lần, lúc này lại thấy, tình huống đã hoàn toàn khác.

Sau khi trong lòng Càn Khôn suy nghĩ muôn vàn, tay kết một thủ ấn huyền ảo tối nghĩa, mang theo một cỗ khí tức vĩnh hằng thương lão bất hủ, sau đó đánh vào trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

"Đại đạo!" Miệng khẽ nói một tiếng, sau đó liền thấy trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, bắn ra một tia sáng tím, sau đó ánh sáng tím diễn hóa, hình thành một con đường Đại đạo hoàn chỉnh.

Càn Khôn thấy vậy, ấn ký Càn Khôn ở giữa mi tâm tỏa ra thần quang rực rỡ, sau đó liền thấy một bóng người bước vào con đường Đại đạo đó, rồi ổn định ngồi trong Đại đạo, bắt đầu tham ngộ. .....

Trong thế giới Càn Khôn.

Nguyên thần của Càn Khôn lúc này ngồi xếp bằng trong con đường Đại đạo hoàn chỉnh do Tạo Hóa Ngọc Điệp diễn hóa ra, bắt đầu toàn lực tham ngộ tinh nghĩa Đại đạo và chí lý Đại đạo trong đó.

"Ong!" Lúc này, trên thiên linh của bản tôn Càn Khôn, dâng lên từng trận khí uẩn, sau đó liền thấy Càn Khôn Đại đạo xoay tròn, các Đại đạo khác xoay quanh Càn Khôn Đại đạo, bắt đầu từ từ diễn hóa.

Trên chín tầng trời, ba ngàn Đại đạo hiện ra, diễn tả vô tận huyền diệu, trong cả thế giới Càn Khôn, vốn đã dung hợp Hỗn Độn Châu, ba ngàn Đại đạo hoàn chỉnh đã cực kỳ nồng đậm và hoàn thiện, lúc này lại càng tràn ra, ngày càng hoàn thiện.

Lúc này trong thế giới Càn Khôn, tràn ngập vô tận Đại đạo pháp tắc, vô số ý tứ huyền diệu bao phủ, khiến vô tận sinh linh được lợi, sinh linh của mấy thế giới dung hợp sau này, lúc này đều được tạo hóa lớn lao.

Nhưng đối với những thay đổi của thế giới và sinh linh trong đó, Càn Khôn lúc này lại không để ý, chỉ một lòng đắm chìm trong việc tham ngộ Đại đạo trong Tạo Hóa Ngọc Điệp, tìm kiếm một tia cơ duyên cần thiết.

Đại đạo xoay tròn diễn hóa trên thiên linh của Càn Khôn, lúc này có từng tia pháp tắc dung nhập vào Càn Khôn pháp tắc, tuy cách dung hợp thành công còn một đoạn đường dài, nhưng lúc này cũng là một đột phá, cũng vô cùng khó được.

Toàn thân Càn Khôn được bao phủ trong một khu vực thời gian trôi nhanh, lúc này thời gian trôi qua nhanh chóng, để thúc đẩy tốc độ tham ngộ của Càn Khôn.

Xem lần này, cơ duyên có được Càn Khôn nhanh chóng tìm thấy không. .....

Khi Càn Khôn dung hợp Tạo Hóa Ngọc Điệp, bắt đầu tham ngộ, Hắc Li Đạo Nhân trong Vô Lượng Cung, lúc này cũng đang tham ngộ tu luyện, tuy không thể nhất thời đề thăng lên trung kỳ, nhưng tiến thêm một chút nữa cũng là thời cơ rất thích hợp.

Dù sao trong tình huống sắp tới, tu vi của Hắc Li Đạo Nhân tiến thêm một chút, đều sẽ có tác dụng cực lớn, cho nên Hắc Li Đạo Nhân lúc này tự nhiên phải nỗ lực nắm bắt thời gian tu luyện.

Trong Vô Lượng Cung, các đệ tử đã sớm bị Càn Khôn đuổi ra ngoài, Khổng Tuyên và Đại Bằng thì trở về Phượng tộc, những người còn lại cũng bắt đầu hành động.

Trấn Nguyên Tử lúc này cũng đã biết tin tức, cũng đã bắt đầu chuẩn bị.

Không chỉ đệ tử Vô Lượng Cung, lúc này Chư Thánh và môn hạ, Nhân tộc, Địa Phủ, Thiên Đình các thế lực, lúc này đều đã biết, bắt đầu chuẩn bị.

Môn hạ của họ, lúc này cũng đang tranh thủ tu luyện.

Hồng Hoang chư giới lúc này, theo sự hành động và chuẩn bị, mang theo một cảm giác mưa gió sắp đến, khiến vô số tu sĩ và đại năng trong Hồng Hoang đều cảm ứng được, cũng đang chuẩn bị và quan sát.

Dù sao mấy vị tồn tại đỉnh cao đó, và những thế lực kia tình huống như vậy, nếu không phải Lượng kiếp, vậy cũng là chuyện không đơn giản, tự nhiên cũng phải chuẩn bị một phen, nếu không, xác suất vẫn lạc sẽ lớn hơn.

Cho nên, bất kể thế nào, trước tiên cứ theo đó mà chuẩn bị, tranh thủ thời gian tu luyện mới là chính đạo, những chuyện khác, đối với họ lúc này đều không còn quan trọng nữa. .....

Ngọc Kinh Sơn, trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lão đạo nhìn về hướng Hồng Hoang, trên mặt lộ ra một tia suy tư, không biết đang nghĩ gì.

Ánh mắt chuyển một cái, rơi vào Vô Lượng Cung, nhìn sâu một cái, liền chuyển về hướng Hỗn Độn.

"Kỷ nguyên trước, muốn siêu thoát ở kỷ nguyên này, tuyệt đối không thể.

Muốn siêu thoát, cũng là tồn tại của kỷ nguyên này, bất luận thế nào, đều phải ngăn cản...” Hồng Quân lão đạo trong lòng thầm nghĩ, sau đó từ từ nhắm mắt, tiếp tục tham ngộ.

Chương 508

Bây giờ ông là cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, tuy đã một chân bước vào cảnh giới viên mãn, nhưng chân còn lại chưa bước vào, vậy thì phải tiếp tục tham ngộ tu luyện mới được.

Nhưng, thời gian để thật sự tấn thăng cũng phải rất lâu, nhưng bây giờ thời cơ đặc thù, Hồng Quân lão đạo lúc này cũng chỉ có thể tinh tiến từng chút một, đến lúc đó cũng có thể chống đỡ được phần nào.

Xua đi những tạp niệm trong lòng, Hồng Quân lão đạo bắt đầu toàn tâm toàn ý đầu nhập vào tu luyện. .....

Cùng lúc đó, trong thế giới Hỗn Độn, một khu vực nào đó.

Nguyên Thủy Thiên Vương ngồi xếp bằng trong Hỗn Độn, lúc này đã có phương hướng, nhưng tạm thời lại không vội vàng tiến về phía trước, mà đang điều chỉnh tình hình bản thân.

Ngoài ra, y cũng đang chuẩn bị mọi thứ trong nội thế giới của mình, nếu muốn triệt để nắm giữ nơi mấu chốt của kỷ nguyên này, mọi sinh linh trong nội thế giới đều sẽ phát huy tác dụng không nhỏ.

Cho nên, tình huống lúc này đối với Nguyên Thủy Thiên Vương cũng đồng dạng quan trọng.

"Thời cơ, sẽ không còn xa nữa..." Nguyên Thủy Thiên Vương khẽ nói một tiếng, sau đó từ từ nhắm mắt. .....

Thời gian như nước chảy, lặng lẽ trôi, thoáng chốc đã là mười vạn năm.

Mười vạn năm, có thể nói là mười vạn năm căng thẳng nhất trong Hồng Hoang lúc này, từ mười vạn năm trước, sau khi mấy vị tồn tại đó bắt đầu chuẩn bị hành động, vô số tu sĩ và đại năng trong Hồng

Hoang cũng bắt đầu cẩn thận quan sát mọi thứ.

Cũng đang âm thầm chuẩn bị, để phòng Lượng kiếp, hoặc đại khủng bố.

Tuy mười vạn năm, đều trôi qua rất căng thẳng, cũng không có chuyện gì xảy ra, nhưng lúc này lại không dám lơ là.

Bởi vì lúc này, trong lòng họ mơ hồ nhận ra, có một chút cảm giác bất an, đối với họ, đây không phải là một chuyện tốt, bởi vì nó dự báo rằng, thứ mà họ đề phòng, sắp giáng lâm. .....

Trong thế giới Hỗn Độn, một khu vực nào đó.

Mười vạn năm, Nguyên Thủy Thiên Vương ngoài việc điều chỉnh bản thân, và sắp xếp mọi tình huống trong nội thế giới, liền một mực tiến về phía trước trong thế giới Hỗn Độn.

Tuy đã có một phương hướng, nhưng đi theo phương hướng này, lại có khoảng cách không nhỏ, trong minh minh, dường như có thứ gì đó đang cản trở.

Nhưng những điều này, đối với Nguyên Thủy Thiên Vương, đều đã được giải quyết từng cái một, bây giờ y cách nơi Hồng Hoang tọa lạc, chỉ còn khoảng cách không đến triệu triệu ức dặm, với tốc độ của y, lại không mất bao lâu.

"Nơi mấu chốt của kỷ nguyên này, tên là thế giới Hồng Hoang sao..." Đến gần thế giới Hồng Hoang, Nguyên Thủy Thiên Vương trong lòng đã có một chút minh ngộ, trên mặt lộ ra một nụ cười, sau đó liền tiếp tục tiến về phía trước. .....

Cứ như vậy, trong Hồng Hoang, lại có năm trăm năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Lúc này, Ngọc Kinh Sơn, trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lão đạo đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về hướng Hỗn Độn, trên mặt lộ ra một tia hàn quang.

"Đến rồi!" .....

Thế giới Hồng Hoang.

Tại Ngọc Kinh Sơn, trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lão đạo thần sắc cực kỳ ngưng trọng, bởi vì cảm thụ được một cỗ khí tức khủng bố cực điểm đang đến gần Hồng Hoang, so với Càn Khôn ngày xưa còn cường hãn hơn không ít. "Khá cho một tồn tại của thượng Đạo Kỷ, chỉ xét riêng thực lực, tại Đạo Kỷ này cũng khó có địch thủ..." Hồng Quân lão đạo hai mắt khẽ híp lại, trong miệng trầm giọng mở miệng nói.

Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn chi cảnh, tồn tại đã một chân bước vào Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, tuy rằng chưa đột phá, nhưng tồn lưu vô số năm, tích lũy cực kỳ khủng bố, cảnh giới bình thường đều không phải đối thủ.

Nếu không phải Càn Khôn có tu vi hai đời, đại đạo phi phàm, Hồng Quân lão đạo tin rằng ngay cả Càn Khôn cũng không phải là đối thủ.

May mà, những thứ đó Càn Khôn đều có, cho nên vẫn có cơ hội. "Không biết Càn Khôn đạo hữu, tình huống hiện nay rốt cuộc như thế nào rồi..." Hồng Quân lão đạo nhìn về phía dãy núi Vô Lượng, đáy mắt lướt qua một tia ngưng trọng, trong miệng lẩm bẩm nói. ...

Hồng Hoang, bên ngoài vách tường thế giới.

Nguyên Thủy Thiên Vương nhìn thế giới Hồng Hoang cách đó không xa, trên mặt rốt cục lộ ra một nụ cười, trong đôi mắt tinh mang dũng động, khẽ cười nói: "Mấu chốt của Đạo Kỷ thứ nhất, rốt cục tìm được rồi...

Đạo Kỷ này, bản tôn nhất định phải chứng đạo Vô Cực..." "Ông!" Nguyên Thủy Thiên Vương dứt lời, trên người đột nhiên trán phóng ra vạn thiên thần quang, một cỗ khí tức hạo hãn lập tức cuốn ra, phương viên ức vạn dặm hỗn độn hư không đều vi vi vặn vẹo.

Lúc này, trong vạn thiên thần quang trán phóng trên người Nguyên Thủy Thiên Vương, bao trùm ức triệu dặm khu vực hỗn độn, từng đạo thân ảnh hiện ra trong đó, trên người tản ra khí tức hoàn toàn khác biệt với Đạo Kỷ này.

Những bóng người đó đều là cường giả trong nội thế giới của Nguyên Thủy Thiên Vương, hai vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, tám vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, còn Hỗn Nguyên Kim Tiên trở xuống thì có hơn ngàn vị, Đại La Kim Tiên túc trực bên dưới càng có tới mấy ngàn vị.

Lúc này hơn vạn đạo thân ảnh đứng trong hỗn độn hư không, tản ra khí tức cực kỳ khủng bố, toàn bộ đan xen lại cùng một chỗ, không kém Nguyên Thủy Thiên Vương là bao.

Chỉ bất quá cảnh giới hai bên chênh lệch quá nhiều, toàn bộ cộng lại cũng không phải đối thủ của Nguyên Thủy Thiên Vương.

Hơn vạn đạo thân ảnh đi tới trước mặt Nguyên Thủy Thiên Vương, sau đó hành lễ nói: "Bái kiến Thủy Tổ!" Thanh âm hạo hãn, chấn triệt hỗn độn. "Đi thôi, hôm nay sẽ là ngày quan trọng!" Nguyên Thủy Thiên Vương nhìn bọn họ, hài lòng gật gật đầu, mỉm cười mở miệng nói. "Vâng, Thủy Tổ!" Mọi người nghe vậy, đáp một tiếng, liền xoay người, đi theo sau lưng Nguyên Thủy Thiên Vương, hướng về phía Hồng Hoang. ...

Hồng Hoang, trong Vô Lượng Cung. "Ông!" Hư không chấn động, sau đó liền thấy một đạo thân ảnh xuất hiện trong đại điện, chính là Càn Khôn vừa mới xuất quan. "Rốt cục đã đến rồi sao..." Càn Khôn

đưa mắt nhìn về phía thế giới Hỗn Độn, trong miệng chậm rãi nói.

Chương 509

"Bản tôn, tình huống như thế nào rồi?" Hắc Li Đạo Nhân ở một bên nhìn hắn, mở miệng hỏi.

Cảnh giới của bản tôn là mấu chốt của trận giao chiến lần này, nếu đột phá, vậy tự nhiên không cần phải nói, nếu không có, vậy tình huống có chút phức tạp. "Chưa đột phá, nhưng có chút tinh tiến..." Càn Khôn nghe vậy, nhìn hắn, mở miệng đáp, trong đôi mắt chiếu rọi thiên địa, Càn Khôn chi ý hạo hãn.

Nghe vậy, Hắc Li Đạo Nhân gật gật đầu, như vậy xem ra tình huống cũng không tệ lắm, ít nhất có bản tôn đối thượng Nguyên Thủy Thiên Vương, tình huống hẳn là không quá xấu.

Còn lại, liền xem tình huống mà định. "Đi thôi, nên đến rồi..." Càn Khôn nhìn Hắc Li Đạo Nhân, mở miệng nói.

Dứt lời, một bước đạp ra, người đã xuất hiện tại đỉnh núi Vô Lượng.

Hắc Li Đạo Nhân nhìn thoáng qua, dưới chân khẽ động, khi xuất hiện lần nữa đã ở bên cạnh Càn Khôn. ...

Cùng lúc đó, Đại Xích Thiên, Thanh Vi Thiên, Thượng Thanh Thiên, Tây Phương, Phượng Tê Sơn, Địa Phủ, Vạn Thọ Sơn, Tam Tộc...

Tại các thế lực này, có vô số đại năng và tu sĩ lúc này đều nhìn về phía cửu thiên chi thượng.

Nơi đó phong vân dũng động, khí tức Thiên Đạo hạo hãn, tại chỗ vách tường thế giới lại có vô số quang mang hiện ra, sau đó bắt đầu có từng đạo vết nứt xuất hiện, phảng phất như bị xé rách. "Oanh!"

Vách tường thế giới phát ra một tiếng nổ vang, sau đó liền thấy bị xé toạc một lỗ hổng, tiếp theo một đạo thân ảnh tu trường chậm rãi từ hư không tiến vào trong thế giới Hồng Hoang.

Khí tức trên người phiêu miểu, phảng phất như không cảm nhận được, nhưng vừa mới xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang liền uy áp một giới, khiến vô số tu sĩ và đại năng run rẩy.

Quá khủng bố!

Tu vi của vị tồn tại này thực sự quá khủng bố, đứng ở đó liền là vĩnh hằng vô thượng tồn tại, không ai sinh ra nổi một chút tâm lý phản kháng. "Khó trách có thể trở thành mấu chốt của Đạo Kỷ thứ nhất, Đại Đạo pháp tắc hoàn thiện như thế, sinh linh hoàn mỹ như thế, tất cả đều vượt quá tưởng tượng của bản tôn..." "Phương thế giới này, bản tôn muốn..." Nguyên Thủy Thiên Vương nhìn tình huống chư giới Hồng Hoang, trong miệng khẽ cười nói. "Ông!" Nguyên Thủy Thiên Vương vừa dứt lời, liền thấy chỗ vết nứt vách tường thế giới phía sau hắn xuất hiện từng đạo thân ảnh.

Hơn vạn đạo thân ảnh xuất hiện sau lưng Nguyên Thủy Thiên Vương, lần nữa chấn nhiếp một chúng cao thủ và tu sĩ trong Hồng Hoang.

Nguyên Thủy Thiên Vương đã đủ khủng bố rồi, lại cộng thêm nhiều cao thủ đỉnh tiêm như vậy, Hồng Hoang lần này thật sự gặp phải đại nguy cơ. ...

Đỉnh núi Vô Lượng.

Càn Khôn nhìn Nguyên Thủy Thiên Vương trên chín tầng trời, trên khuôn mặt đạm nhiên hiện ra một tia ngưng trọng.

Thực lực của vị này tuyệt đối không kém hắn, nếu bởi vì nguyên nhân Đạo Kỷ trước, thực lực Nguyên Thủy Thiên Vương e rằng còn

khủng bố hơn. "Trận chiến này, cũng không dễ dàng..." Hồi lâu sau, Càn Khôn trong miệng ngưng thanh nói.

Nghe vậy, Hắc Li Đạo Nhân trọng trọng gật đầu. "Ông!" Càn Khôn nhìn thoáng qua Ngọc Kinh Sơn, dưới chân khẽ động, sau đó chậm rãi lăng không, Hắc Li Đạo Nhân khẩn trương đi theo.

Cùng thời gian, trên Ngọc Kinh Sơn, Hồng Quân lão đạo chậm rãi bay lên, thần sắc ngưng trọng.

Ba mươi ba tầng trời, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tây Phương Nhị Thánh; trên Phượng Tê Sơn, Nữ Oa bay ra.

Trong Địa Phủ, Hậu Thổ bay ra; Vạn Thọ Sơn, Trấn Nguyên Tử bay ra.

Tộc trưởng Tam Tộc bay ra, Nhân tộc Toại Nhân Thị bay ra... ...

Cửu thiên chi thượng.

Nguyên Thủy Thiên Vương nhìn một chúng cao thủ đỉnh tiêm, thần sắc trên mặt không có chút biến hóa nào, ánh mắt rơi vào trên người ba người Càn Khôn, Hồng Quân lão đạo và Hắc Li Đạo Nhân. "Đạo Kỷ này lại cũng có tồn tại như thế, quả thật là tạo hóa..." Nguyên Thủy Thiên Vương nhìn hắn, mở miệng nói, "Chẳng qua đáng tiếc..." "Cũng không đáng tiếc, tất cả chưa biết được, đạo hữu đã đến rồi, vậy thì ra tay đi, bần đạo tiếp chiêu là được..." Càn Khôn nghe vậy, chỉ mỉm cười nói, phảng phất như không để chuyện này trong lòng.

Thấy thế, trong mắt Nguyên Thủy Thiên Vương hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức nói: "Nếu đạo hữu đã có tự tin như thế, vậy bản tôn liền lĩnh giáo một phen diệu pháp của Đạo Kỷ thứ nhất..." Dứt lời, một chúng cao thủ sau lưng Nguyên Thủy Thiên Vương liền lập tức ra tay.

Hai vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên liền đối thượng Hồng Quân lão đạo và Hắc Li Đạo Nhân.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng với Hỗn Nguyên Kim Tiên, Đại La Kim Tiên... toàn bộ ra tay, giao thủ cùng Lục Thánh, mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng vô số đại năng cao thủ Hồng Hoang.

Trong lúc nhất thời, hiện tượng tận thế khủng bố xuất hiện trên chín tầng trời, uy thế bao phủ toàn bộ Hồng Hoang. ...

Hồng Hoang, trong Cửu Thiên Thập Địa.

Lúc này, đại năng và tu sĩ của hai phương thế giới đều hỗn chiến cùng một chỗ, yên diệt vô số khu vực.

Cao thủ và tu sĩ hai bên đều giao chiến, duy chỉ có Nguyên Thủy Thiên Vương và Càn Khôn lúc này đều thần sắc bình tĩnh nhìn đối phương, tạm thời không có dấu hiệu ra tay. "Ngược lại làm bản tôn bất ngờ, cho dù tại Đạo Kỷ trước cũng hiếm có tồn tại như thế..." "Có thể đem Thế Giới chi đạo tu luyện đến mức này, quả là một phương tồn tại kinh diễm." "Bản tôn sắp tấn thăng Vô Cực, nếu ngươi gia nhập bản tôn, ngày sau người siêu thoát, định có một vị trí của ngươi, thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Vương nhìn Càn Khôn, mỉm cười mở miệng nói, ném ra cành ô liu.

Nếu Càn Khôn đáp ứng, vậy hắn có thể dễ dàng đoạt được thế giới Hồng Hoang, triệt để tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Đến lúc đó, siêu việt gông cùm xiềng xích, có khả năng đạt tới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trung kỳ.

Khi đó, cự ly Siêu Thoát chi cảnh liền không xa.

Nếu Càn Khôn gia nhập, hắn cũng không ngại hiệp trợ Càn Khôn siêu thoát Đạo Kỷ này, đạt tới thiên địa cao hơn.

Chương 510

Càn Khôn nghe xong, chỉ khẽ cười nói: "Nguyên Thủy Thiên Vương, ngươi cũng tu Thế Giới chi đạo, ngươi cảm thấy bằng đạo có khả năng sẽ để ngươi thành công đoạt được thế giới Hồng Hoang sao?" "Ra tay đi, đạo bất đồng, bất tương vi mưu!" Càn Khôn thản nhiên mở miệng nói, trong tay vung lên, tất cả cường giả trong Càn Khôn thế giới lúc này toàn bộ bị Càn Khôn chuyển dời ra thế giới Hồng Hoang, hiệp trợ nghênh địch.

Nguyên Thủy Thiên Vương thấy thế, trên mặt hiện ra một tia hàn mang, trong tay cũng vung lên, đem toàn bộ cường giả còn lại trong thế giới chuyển ra nơi này.

Cũng không nghĩ tới, trong Đạo Kỷ thứ nhất cũng có tồn tại giống như hắn, tu Thế Giới chi đạo.

Như vậy, hắn cũng không bảo lưu nữa, đem toàn bộ cao thủ áp lên, thế tất phải bắt lấy thế giới Hồng Hoang.

Từ giờ khắc này, mới là thế giới cùng thế giới chân chính so đấu.

...

Thân hình Càn Khôn khẽ động, khi xuất hiện lần nữa cũng đã ở trước người Nguyên Thủy Thiên Vương, trong tay vỗ một cái, Càn Khôn pháp tắc vô tận cuốn ra, hóa thành từng đạo đại đạo pháp tắc xiềng xích, hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Vương vây khốn.

Trong một phương thiên địa này, tất cả pháp tắc cùng quy tắc phảng phất đều nằm trong sự nắm giữ của Càn Khôn. "Xích!" Pháp tắc vây khốn, tay Càn Khôn khẽ động, Thí Thần Thương xuất hiện trong tay, sát khí kích động, sát cơ lẫm liệt khóa chặt Nguyên Thủy Thiên Vương, sau đó hướng về hắn đâm tới.

Đối mặt sát chiêu của Càn Khôn, Nguyên Thủy Thiên Vương lúc này cũng không dám đại ý, dù sao tại Đạo Kỷ này, thực lực Càn Khôn lúc này cũng không hề dưới hắn.

Nếu không nghiêm túc đối đãi, có khả năng sẽ gãy trong tay Càn Khôn. "Ông!" Hai mắt Nguyên Thủy Thiên Vương đóng mở, trán phóng vạn thiên quang mang, sau đó trong tay khẽ động, cũng có vô số pháp tắc tung hoành, cùng pháp tắc xiềng xích của Càn Khôn đan xen một chỗ, lẫn nhau va chạm, lẫn nhau triệt tiêu.

Một khắc sau, Nguyên Thủy Thiên Vương lật tay, một cây thước dài ba thước ba xuất hiện trong tay, sau đó vung lên, một đạo trường hồng hiện ra, đỡ được một thương của Càn Khôn. "Bành!" Một đạo thanh âm như sấm sét vang vọng chư giới, tinh thần tại cổ va chạm này vẫn lạc vô số, nhật nguyệt bị đẩy lui, miễn cho bị trùng kích.

Giữa Cửu Thiên Thập Địa, lúc này đình chỉ mấy tức, ngưng vọng cửu thiên chi thượng.

Lúc này quang mang bao phủ, tuy rằng nhìn không rõ tình huống trong đó, nhưng từng trận trùng kích yên diệt khủng bố kia liền dự báo hai vị kia đang bắt đầu giao thủ. "Oanh!" Hồng Quân lão đạo tay cầm Tạo Hóa Ngọc Điệp đã được Càn Khôn hợp hai làm một, oanh hướng đối thủ trước người, trực tiếp đem hắn áp chế.

Đây là cách làm của Càn Khôn và Hồng Quân lão đạo, đem pháp bảo tương đồng đưa cho Hồng Quân lão đạo, sau khi nhanh chóng giải quyết đối thủ, liền có thể cùng nhau ra tay, mạt sát Nguyên Thủy Thiên Vương.

Dù sao cái cảnh giới này phi đồng nhất bàn, muốn triệt để chém giết cũng không dễ dàng.

Nếu có hai vị cùng đẳng cấp ra tay, vậy tình huống sẽ dễ dàng hơn không ít.

Theo Hồng Quân lão đạo và tên Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên kia lần nữa ra tay, đám cao thủ và đại năng còn lại liền lại lần nữa giao thủ, uy thế trận sau mạnh hơn trận trước.

Hắc Li Đạo Nhân bởi vì tu vi có chỗ tinh tiến, tuy rằng tạm thời chưa thắng đối thủ, nhưng lúc này cũng áp chế đối phương, tin tưởng không bao lâu sau liền sẽ ra kết quả. ... "Càn Khôn Ấn!" Thần sắc Càn Khôn rùng mình, trong tay vỗ một cái, thần thông Càn Khôn lập tức hóa thành đại ấn che khuất bầu trời, trong đó Càn Khôn pháp tắc oanh nhiễu, trong Càn Khôn pháp tắc lại có hai ngàn chín trăm chín mươi chín đạo pháp tắc còn lại oanh nhiễu bên trên. "Ông!" Nguyên Thủy Thiên Vương nhíu mày, cảm giác thời không lưu tốc bốn phía trở nên cực kỳ không bình thường.

Cho dù nãi Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn, tồn tại một chân bước vào Vô Cực Kim Tiên, lúc này đều cảm giác được bất thường.

Phảng phất quá khứ, hiện tại cùng tương lai đã bị chém đứt, lại bị một cỗ lực lượng thời không trong dòng sông thời không tìm kiếm, rõ ràng không tồn tại, nhưng lại mang đến một loại cảm giác bị tham tìm. "Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Vương thần sắc lạnh lẽo, trong miệng hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng đẩy ra một thủ ấn, nghênh đón 'Càn Khôn Ấn'. "Bành!" Hai phương đại ấn va chạm, một đạo hàn mang tốc biến, lập tức quang mang dìm ngập thế gian!

Giờ khắc này, tu vi thấp hơn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nếu không cẩn thận nhìn thấy đạo quang mang này, cho dù là Đại La Kim Tiên đều sẽ nháy mắt mù mắt, không có mấy ngàn năm căn bản khôi phục không được.

Sau quang mang là lực lượng trùng kích càng thêm khủng bố, kẻ thối lui không kịp lúc này toàn bộ vẫn lạc trong đó.

Trong tay Càn Khôn khẽ động, thương mang tung hoành, sau đó lại cùng Nguyên Thủy Thiên Vương giao chiến.

Hai bên lúc này không chỉ so đấu pháp bảo, còn có độ nắm giữ đối với pháp tắc, cùng với lực lượng thần thông bản thân.

Nguyên Thủy Thiên Vương nếu ở Đạo Kỷ trước, vậy thì lúc này định nhiên phải thắng Càn Khôn, nhưng ở Đạo Kỷ thứ nhất, có một tia áp chế đối với hắn, muốn thắng Càn Khôn xác thực có chút khó khăn, hai bên lúc này có thể nói là năm ăn năm thua.

Pháp tắc và thần thông của Càn Khôn toàn bộ không dưới hắn, trong các pháp bảo, Càn Khôn lại có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không kém, nhất thời cũng không cách nào thắng được Càn Khôn. "Đã đến lúc rồi..." Càn Khôn đột nhiên nhìn về phía cửu thiên, khu vực tựa hồ vô tận kia, trong miệng lẩm bẩm một câu.

Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Vương thần sắc rùng mình, một khắc sau hắn cảm nhận được một cỗ ba động cực kỳ mãnh liệt đang truyền đến, khí tức pháp tắc cùng quy tắc lực lượng tinh thuần vô cùng đang lan tràn. "Oanh!" Một đạo âm thanh nổ vang, sau đó liền thấy trong cửu thiên đột nhiên hạ xuống vô số đạo pháp tắc cùng quy tắc giao chức thành xiềng xích, hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Vương câu tỏa.

Thiên Đạo, ra tay! ...

Hồng Hoang, trong cửu thiên.

Nguyên Thủy Thiên Vương thần sắc khẽ biến, tuy Thiên Đạo không phải là cá thể cụ thể, nhưng là tập hợp thể của pháp tắc cùng quy tắc Hồng Hoang, lúc này ra tay thực lực cũng không hề kém cạnh tồn tại cùng đẳng cấp. "Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Vương thần sắc lạnh lẽo, công kích trong tay không ngừng đánh ra, sau đó hóa giải từng đạo pháp tắc xiềng xích câu tỏa.

Công kích của Càn Khôn cũng lâm thân, giao chiến cùng hắn.

Càn Khôn lại thêm Thiên Đạo, Nguyên Thủy Thiên Vương lúc này xác thực có chút bị áp chế, cộng thêm lực lượng thời không của Càn Khôn, cũng là một nhân tố mà Nguyên Thủy Thiên Vương phải cẩn thận.

Luôn cảm giác có một cỗ lực lượng thời không đang tìm kiếm quá khứ của hắn, tuy rằng hắn đã sớm trảm đi quá khứ, hiện tại cùng tương lai, không nằm trong dòng sông thời không.

Nhưng nếu cỗ lực lượng thời không kia đi về Đạo Kỷ trước lúc hắn sinh ra, hoặc là thời đại càng thêm xa xôi, như vậy đối với hắn mà nói cũng có chút ảnh hưởng.

Cho nên, lực lượng thời không của Càn Khôn lúc này cũng là chỗ mà Nguyên Thủy Thiên Vương phải cẩn thận giới bị. ...

Chương 511

"Ông!" Thần sắc Càn Khôn khẽ nghiêm, đại thủ vung lên, từng sợi đại đạo hiển hóa trong tay hắn, thiên địa chi lực khủng bố di mạn, hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Vương nghiền áp tới. "Oanh!" Nguyên Thủy Thiên Vương thoáng lui về phía sau, nhưng thần sắc vẫn như cũ.

Lúc này Thiên Đạo công kích lâm thân, Nguyên Thủy Thiên Vương lại lần nữa ra tay, khí tức trong tay hạo hãn, vừa ra tay liền có uy thế hủy thiên diệt địa.

Lúc này ba bên giao thủ, có thể nói muốn yên diệt cả Hồng Hoang, tinh thần vẫn lạc vô số, nhật nguyệt lúc này lui lại rồi lui, ảm đạm vô quang.

Nơi giao thủ hư không phá toái, hỗn độn tái hiện, sau đó lại yên diệt trong đó, hình thành vùng đất hư vô. "Oanh!" Thiên Đạo chi lực thành đao, hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Vương chém xuống.

Tất cả quá khứ, hiện tại, tương lai toàn bộ yên diệt trong đó, Hồng Hoang chi lực vô tận bị rút ra, rót vào trong một đao này. "Đại đạo tam thiên, tận quy ngô thân!" Càn Khôn thần sắc lạnh lẽo, Thí Thần Thương trong tay lần nữa đâm ra, một điểm hắc mang hiện ra tại mũi thương, phảng phất phá diệt hết thảy tồn tại, trong đó ba ngàn đại đạo pháp tắc oanh nhiễu, động xuyên tất cả.

Đối mặt sát chiêu của Thiên Đạo và Càn Khôn, Nguyên Thủy Thiên Vương lúc này rốt cục biến sắc.

Nguyên Thủy Thiên Vương đánh ra vô số thần thông cùng pháp tắc, lập tức kích động, uy thế vô tận tồi khô lạp hủ hướng về phía Càn Khôn dìm ngập, sau đó lại lần nữa ra tay, nghênh đón Thiên Đạo

đại đao. "Oanh long long!!!" Một chuỗi tiếng nổ tung truyền khắp Hồng Hoang, lúc này trong chư giới Hồng Hoang lại có một số người vẫn lạc trong đó.

Cỗ trùng kích kia lan đến bên ngoài Hồng Hoang, ức triệu dặm hỗn độn chi địa hóa thành hư vô, triệt để biến mất trong thế giới hỗn độn, ba động khủng bố kia còn lan tràn ra xa xa. ...

Nguyên Thủy Thiên Vương lúc này lấy một địch hai, thực lực không giảm phản tăng, phẫn phất như muốn đánh vỡ gông cùm xiềng xích.

Càn Khôn thấy thế, thần sắc hơi ngưng. "Ông!" Trong thức hải, một khỏa hạt châu màu trắng sữa hiện ra, ba ngàn đạo quang mang từ trong đó kích xạ ra, rơi vào thức hải Càn Khôn, từng trận đại đạo khí tức tinh thuần tràn ra. "Càn Khôn diễn đạo, Càn Khôn tồn tắc đạo tồn, Càn Khôn diệt tắc đạo diệt, Càn Khôn tức ngã, ngã tức Càn Khôn..." "Thiên địa Càn Khôn, diễn hóa Vô Cực!" "Đạo, vô hình vô tướng, thiên địa giai đạo, chúng sinh giai đạo..." Từng đạo đại đạo chi âm vang lên trong thức hải Càn Khôn, giờ khắc này phẫn phất vạn năm, trăm vạn năm, tâm thần Càn Khôn trầm luân trong đó, đại đạo trong giờ khắc này phẫn phất đạt được lột xác. "Oanh!" Đại đạo đang nổ vang, sau đó liền thấy các đại đạo còn lại bắt đầu dung nhập vào trong Càn Khôn đại đạo. ...

Bên ngoài, Hắc Li Đạo Nhân nhìn Càn Khôn trên chín tầng trời, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Bản tôn, rốt cục sắp thành công rồi..." Dứt lời, công kích trong tay càng phát ra lẫm liệt.

Hồng Quân lão đạo nhìn thoáng qua, thần sắc giữa có chút phức tạp, nhưng Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay lần nữa oanh ra, đối thủ của hắn không chống đỡ được bao lâu nữa. ...

Nguyên Thủy Thiên Vương thần sắc khiếp sợ nhìn Càn Khôn, mở

miệng nói: "Làm sao có thể..." Cảm thụ được một cỗ ba động khủng bố đang tập kích, Càn Khôn mỗi đi một bước, tâm hắn liền sẽ run rẩy một phần, bước chân của Càn Khôn phảng phất trùng điệp với nhịp tim của hắn, là sự tình cực kỳ khủng bố.

Hắn chính là tồn tại một chân bước vào Vô Cực Kim Tiên, có nhân tố nào dọa được hắn?

Cỗ khí tức khủng bố kia... hắn đã bước vào Vô Cực Kim Tiên rồi sao? "Không có gì là không thể, Nguyên Thủy Thiên Vương.

Đạo vô hình vô tướng, thiên địa giai đạo, chúng sinh giai đạo, minh bạch chưa?" Càn Khôn thần sắc bình tĩnh nhìn hắn, thản nhiên mở miệng nói. "Đạo vô hình vô tướng, thiên địa giai đạo, chúng sinh giai đạo..." Nguyên Thủy Thiên Vương trong miệng lặp lại câu nói của Càn Khôn, lập tức trong mắt sáng lên, đại đạo phảng phất đạt được biến hóa.

Đại đạo vốn đình trệ lúc này bắt đầu diễn biến tấn thăng, cự ly Vô Cực Kim Tiên càng phát ra gần.

Càn Khôn tựa hồ không thèm để ý, nhìn hắn, trong miệng thản nhiên nói. "Đại đạo tam thiên, Vô Cực quy nhất, diệt!" Càn Khôn chậm rãi vươn một ngón tay, nhẹ nhàng hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Vương điểm xuống.

Một khắc sau, liền thấy nơi đầu ngón tay Càn Khôn có một con đường đen kịt hiện ra, chậm rãi phi độn ra.

Trên con đường đại đạo này, ba ngàn đại đạo pháp tắc còn lại oanh nhiễu bên trên, sau đó lại diễn hóa thành một đạo: Càn Khôn Đại Đạo.

Càn Khôn Đại Đạo lúc này dung nhập làm một với thiên địa, tất cả quá khứ, hiện tại, tương lai toàn bộ đều trong lặng lẽ sụp đổ, hết thảy

lực lượng yên diệt trong đó, thời gian đang kích động, nhân quả đang điên đảo, tạo hóa hủy diệt nhao nhao nhiễu nhiễu...

Càn Khôn Đại Đạo hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Vương bao phủ, giờ khắc này, Càn Khôn chi lực đã đem thân hình Nguyên Thủy Thiên Vương định tại chỗ.

Dòng sông thời không, trong thế giới bản thân, hết thảy của Nguyên Thủy Thiên Vương dĩ nhiên ầm ầm sụp đổ tiêu tán. "Ông!" Càn Khôn Đại Đạo cuồn cuộn cuốn tới, trong chớp mắt dĩ nhiên đem Nguyên Thủy Thiên Vương cắn nuốt.

Trong khu vực bị Càn Khôn Đại Đạo dìm ngập, truyền đến thanh âm bình tĩnh của Nguyên Thủy Thiên Vương. "Chỉ tiếc, bản tôn ngộ trễ một bước, nếu không phải như thế, người vẫn lạc chính là ngươi..." Dứt lời, khí tức của Nguyên Thủy Thiên Vương liền dần dần biến mất.

Đi đến bước này, không có hối hận, chỉ tiếc ngộ trễ hơn Càn Khôn một bước, cuối cùng vẫn lạc trong tay Càn Khôn.

Lúc này, ngay khi chúng sinh đang hoảng hốt, khí tức Nguyên Thủy Thiên Vương đã bắt đầu tiêu tán, thẳng đến khi biến mất hẳn.

Thiên địa gian đột nhiên bình tĩnh lại, vô số cao thủ ngưng vọng. "Thủy Tổ!" Vô số cao thủ và tồn tại trong nội thế giới của Nguyên Thủy Thiên Vương lúc này thần sắc bi thương nhìn lên trời cao, trong miệng hô to.

Một cái chớp mắt sau, trên người bọn họ hiện ra vô số tia sáng, sau đó ầm ầm sụp đổ.

Giờ khắc này, tất cả đều bình tĩnh lại. ...

Hồng Hoang, trong cửu thiên.

Càn Khôn nhìn hết thảy phát sinh, thần sắc không có chút nào thay

đổi.

Chương 512

Đồng dạng tu Thế Giới chi đạo, đồng dạng ở vào Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên đỉnh phong, tồn tại một chân bước vào Vô Cực Kim Tiên.

Nhưng Càn Khôn sớm hơn Nguyên Thủy Thiên Vương một bước lĩnh ngộ Vô Cực chân ý.

Nguyên Thủy Thiên Vương chậm bước này, cho dù sắp sửa tấn thăng đột phá, nhưng vẫn như cũ chậm một bước, vẫn lạc trong tay Càn Khôn.

Hắn vừa vẫn lạc, những tồn tại trong thế giới thể nội kia, bởi vì thế giới sụp đổ, liên đới đều vẫn lạc trước mặt chúng cao thủ Hồng Hoang, nguy cơ lần này xem như đã giải. "Ông!" Hư không chấn động, sau đó liền thấy Hồng Quân lão đạo và Hắc Li Đạo Nhân đi tới trước người Càn Khôn.

Hắc Li Đạo Nhân hơi hạm thủ, biểu thị vấn an.

Hồng Quân lão đạo hướng về phía Càn Khôn chắp tay, nói: "Lần này đa tạ đạo hữu sớm một bước lĩnh ngộ tấn thăng, nếu không phải như thế, e rằng chuyện này không dễ..." "Vô Cực chân ý, Nguyên Thủy Thiên Vương ngược lại cũng ngộ được, không chậm hơn bần đạo bao nhiêu.

Nếu đổi lại Nguyên Thủy Thiên Vương sớm một chút lĩnh ngộ Vô Cực chân ý, lần này người vẫn lạc chính là bần đạo..." Càn Khôn nghe vậy, mỉm cười mở miệng nói.

Nghe vậy, Hồng Quân lão đạo và Hắc Li Đạo Nhân trầm mặc không nói, tình huống xác thực như Càn Khôn nói.

Cơ duyên ngộ đạo chỉ có một cái chớp mắt kia, sớm ngộ đạo tấn thăng liền là hai cái thiên địa hoàn toàn khác biệt.

Cho dù Nguyên Thủy Thiên Vương cuối cùng lĩnh ngộ, nhưng bởi vì chậm một bước, liền toàn bàn đều thua. "Đạo hữu sau chuyện lần này, có dự định gì không?" Hồng Quân lão đạo an tâm, nhìn Càn Khôn mở miệng hỏi.

Càn Khôn tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, cùng đại đạo của Đạo Kỷ thứ nhất bình khởi bình tọa rồi, nếu muốn đối với Hồng Hoang làm chút gì, vậy cũng không ai ngăn cản được.

Bất quá Hồng Quân lão đạo quan tâm chính là, Càn Khôn làm xong việc này, đối với Hồng Hoang có chỗ tốt gì, hay là có thể dẫn dắt Hồng Hoang đạt tới địa bộ như thế nào. "Dung hợp Hồng Hoang, đạo hữu nghĩ như thế nào?" Càn Khôn trên mặt lộ ra nụ cười, nhìn Hồng Quân lão đạo nói. "Oanh!" Dứt lời, thiên lôi nổ vang, bất quá Càn Khôn cũng không thèm để ý. "Nếu như thế, sinh linh trong Hồng Hoang có phải sẽ giống như tình huống của Nguyên Thủy Thiên Vương hay không?" Hồng Quân lão đạo trầm mặc mấy tức sau, mở miệng hỏi. "Cũng không phải, sinh linh trong thể nội Nguyên Thủy Thiên Vương vận mệnh đều cùng nội thế giới của bản thân hắn liên tiếp cùng một chỗ, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Nhưng bần đạo cũng không phải như thế, cho nên đạo hữu không cần lo lắng..." Càn Khôn ngược lại cũng hiểu được nỗi lo lắng của Hồng Quân lão đạo, sở dĩ mở miệng giải thích.

Nghe vậy, Hồng Quân lão đạo gật gật đầu, nếu là như thế, vậy tự nhiên không có dị nghị.

Hắn quan sát sinh linh trong thế giới Càn Khôn và sinh linh trong thế giới Nguyên Thủy Thiên Vương có chút bất đồng, cho nên Hồng Quân lão đạo đối với lời nói của Càn Khôn là tin tưởng.

Đã như vậy, vậy tự nhiên không có bất cứ dị nghị gì.

Càn Khôn dung hợp Hồng Hoang, vậy hắn cũng có thể từ trong Thiên Đạo thoát ly ra, thiếu đi Thiên Đạo áp chế, Hồng Quân lão đạo tin rằng mình liền có thể dễ như trở bàn tay bước vào Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn chi cảnh, tấn thăng Vô Cực Kim Tiên cũng không còn xa. "Đã như vậy, vậy bần đạo liền bắt đầu hành động..." Càn Khôn nói một câu, sau đó liền cùng Hắc Li Đạo Nhân hướng về phía thế giới hỗn độn bay đi.

Dung hợp Hồng Hoang, tự nhiên phải ở bên ngoài luyện chế dung hợp mới được.

Hồng Quân lão đạo thâm sâu nhìn hai người rời đi, sau đó mới phản hồi Ngọc Kinh Sơn.

Lúc này, sinh linh trong Hồng Hoang vẫn như cũ có chút sợ hãi, bất quá chuyện tốt đã qua, lại có thể an tâm tu luyện, để tránh ngày sau lại có sự tình như vậy.

Lục Thánh và một chúng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cùng với vô số đại năng lúc này đều mỗi người phản hồi.

Lần này đều hoặc nhiều hoặc ít có thương thế, cũng nên trở về khôi phục thương thế.

Đến đây, Hồng Hoang lúc này liền lại khôi phục bình tĩnh. ...

Trong thế giới hỗn độn, cự ly Hồng Hoang cũng không xa.

Càn Khôn và Hắc Li Đạo Nhân lúc này khoanh chân ngồi ở nơi này, Càn Khôn nãi đang ổn cố tu vi bản thân, Hắc Li Đạo Nhân thì hướng tới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ trùng kích.

Càn Khôn bởi vì tích lũy không ngừng, cho nên lúc này thời gian ổn cố cũng sẽ không mất quá dài, còn Hắc Li Đạo Nhân thì phải xem tình huống và cơ duyên. ...

Chuyển chớp mắt, liền đã mười mấy Nguyên Hội lặng lẽ trôi qua.

Lúc này, Càn Khôn không chỉ ổn cố tu vi bản thân, cũng tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trung kỳ.

Hắc Li Đạo Nhân lúc này thì một chân bước vào Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ chi cảnh.

Trong hỗn độn, ba đạo thân ảnh đứng sóng vai, chính là Càn Khôn, Hắc Li Đạo Nhân cùng với Hồng Quân lão đạo.

Hồng Quân lão đạo dưới sự hiệp trợ của Càn Khôn, đánh vỡ Thiên Đạo gông cùm xiềng xích, tấn thăng địa bộ Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, ngược lại cũng thập phần khó được. "Thời cơ không sai biệt lắm..." Đột nhiên, Càn Khôn chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Hắc Li Đạo Nhân và Hồng Quân lão đạo thần sắc nghiêm nghị, sau đó lẳng lặng nhìn Càn Khôn ra tay. "Ông!" Càn Khôn một bước đạp ra, thân hình hóa thành một tôn vô thượng tồn tại, thế giới Hồng Hoang lúc này ở trước mặt Càn Khôn đều không lớn bằng bàn tay.

Càn Khôn thần sắc rùng mình, trong tay khẽ lật, Càn Khôn thế giới xuất hiện trong tay, sau đó trong tay vỗ một cái, quang mang đại trướng, lại một trảo, đem thế giới Hồng Hoang chộp vào trong tay. "Oanh long long!!!" Lúc này, trong thế giới Hồng Hoang không ngừng chấn động, tất cả sinh linh đều biết chuyện gì đã xảy ra, lúc này lẳng lặng nhìn về phía cửu thiên chi thượng, nhìn sự việc tiến triển. "Ông!" Thế giới Hồng Hoang lúc này bắt đầu giãy dụa trong tay Càn Khôn.

Càn Khôn thần sắc lạnh lẽo, sau đó đại thủ vỗ ra, trực tiếp rút ra Thiên Đạo, mạt sát hết thảy trong đó, chỉ lưu lại đại đạo pháp tắc cùng thiên địa quy tắc tinh thuần, sau đó đánh vào trong Thiên Đạo của Càn Khôn thế giới. "Oanh!" Thiên Đạo Càn Khôn thế giới chấn động, sau đó liền nhanh chóng dung hợp tăng lên.

Không biết qua bao lâu, Thiên Đạo Càn Khôn thế giới dung hợp hoàn thành, sau đó bắt đầu dung hợp thế giới Hồng Hoang.

Chương 513

...

Trong thế giới hỗn độn.

Càn Khôn trong tay kết ấn, không ngừng đánh vào Càn Khôn thế giới cùng với thế giới Hồng Hoang.

Sau đó liền thấy hai phương thế giới bắt đầu chậm rãi dung hợp.

Thế giới Hồng Hoang bởi vì vách tường thế giới bị đánh nát, lúc này đồng hóa dung hợp cũng không khó khăn, lại cộng thêm Thiên Đạo Hồng Hoang lúc này bị Thiên Đạo Càn Khôn thế giới hấp thu, cho nên độ khó lại hạ thấp vài phần.

Ngắn ngủi mười mấy vạn năm thời gian, vách tường thế giới đồng hóa dung hợp liền hoàn thành bảy thành tả hữu, tin rằng lại có mấy vạn năm thời gian liền có thể hoàn toàn đồng hóa dung hợp.

Đến lúc đó, liền có thể dung hợp các khu vực khác của hai phương thế giới.

Càn Khôn trong tay chậm rãi đánh thủ ấn, mỗi một thủ ấn đều kích động khí tức tuyên cổ thương khung bất hủ, khiến cho hai phương thế giới có thể càng thêm hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ.

Hồng Quân lão đạo và Hắc Li Đạo Nhân lẳng lặng nhìn động tác của Càn Khôn, trong đôi mắt tự có đại đạo quỹ tích hiện ra, được dẫn động trong động tác của Càn Khôn, đạo vận thiên thành.

Lúc này bọn họ đang mượn nhờ Càn Khôn dẫn động đại đạo quy tắc để ấn chứng đại đạo của bản thân, sau đó tăng lên.

Càn Khôn ngược lại cũng không thèm để ý, vừa hiệp trợ Càn Khôn thế giới dung hợp thế giới Hồng Hoang, vừa tham ngộ đại đạo

của bản thân.

Bởi vì lần dung hợp này, khiến trong lòng hắn có cảm ngộ mới, thời gian bộ nhập hậu kỳ cũng không xa.

Ba người lúc này đều mỗi người đắm chìm trong tham ngộ của riêng mình, thời gian nhanh chóng trôi qua. ...

Càn Khôn lúc này ở cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trung kỳ, bởi vì nguyên nhân Càn Khôn thế giới dung hợp thế giới Hồng Hoang, lúc này cự ly Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên hậu kỳ cũng không xa.

Lại ở nơi hỗn độn thế giới, lúc này tâm thần phóng khai, thân dữ đạo hợp, đạo dữ hỗn độn đại đạo hợp!

Lúc này ba ngàn đại đạo quy về một đạo, Càn Khôn Đại Đạo lúc này cùng đại đạo bình khởi bình tọa, lúc này khế hợp hỗn độn thế giới, liền càng tốt khế hợp hỗn độn, hướng về địa bộ cao hơn tìm tòi.

Tuy rằng trong thời gian ngắn khó có thể đột phá, nhưng lúc này tiếp tục tìm tòi, thời cơ đột phá liền không xa.

Càn Khôn lúc này một bên thao túng Càn Khôn thế giới dung hợp thế giới Hồng Hoang, một bên tâm thần đắm chìm trong thức hải, không ngừng tham ngộ đại đạo chí lý và tinh nghĩa của 【Càn Khôn Vô Lượng Kinh】.

Trong thức hải, ba ngàn đại đạo hội tụ, sau đó dần dần ngưng tụ ra một hạt châu màu trắng sữa, chính là Hỗn Độn Châu.

Bất quá lúc này cũng không phải bản thể Hỗn Độn Châu, chỉ là một đạo hình chiếu của Hỗn Độn Châu mà thôi, nhưng cho dù như thế vẫn như cũ là do ba ngàn đại đạo ngưng tụ.

Trong trung tâm Hỗn Độn Châu, chính là Càn Khôn Đại Đạo mà Càn Khôn tham ngộ.

Càn Khôn lúc này liền mượn nhờ hình chiếu Hỗn Độn Châu, không ngừng tham ngộ đại đạo chí lý và tinh nghĩa của 【Càn Khôn Vô Lượng Kinh】, giải tích hết thảy huyền diệu trong đó, sau đó không ngừng hấp thu tăng lên.

Thời không trong giờ khắc này phảng phất trở thành vĩnh hằng, đình chỉ lưu động. ...

Trong nháy mắt, liền lại có thời gian mấy cái Nguyên Hội lặng lẽ trôi đi.

Càn Khôn thế giới lúc này đã đồng hóa và dung hợp vách tường thế giới của Hồng Hoang, bắt đầu hướng về phía trong Hồng Hoang dung hợp, đầu tiên là dung hợp Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Nói về Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải của Càn Khôn thế giới so với thế giới Hồng Hoang là có hơn chứ không kém, lúc này dung hợp ngược lại cũng không quá tốn thời gian.

Dù sao sự chênh lệch giữa hai bên cũng không lớn, lại cộng thêm Thiên Đạo Hồng Hoang và Thiên Đạo Càn Khôn thế giới đã dung hợp cùng một chỗ, lúc này Thiên Đạo Càn Khôn thế giới chủ đạo tất cả.

Cho nên, lúc này dung hợp Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải cũng không quá khó khăn, ngắn ngủi trong mấy cái Nguyên Hội liền đã dung hợp hoàn toàn.

Sau khi dung hợp Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, Càn Khôn thế giới liền bắt đầu dung hợp đại đạo pháp tắc cùng thiên địa quy tắc của hai phương thế giới, đây cũng là một bước quan trọng nhất.

Tuy rằng hai phương thế giới đều ẩn chứa ba ngàn đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh, nhưng trong thế giới Hồng Hoang có một số đại đạo pháp tắc tương đối bạc nhược hơn không ít.

Lúc này dung hợp, đại đạo pháp tắc của Càn Khôn thế giới liền bổ

toàn một chút, khiến cho thế giới Hồng Hoang càng phát ra ổn định.

Lúc này, vô số sinh linh trong Hồng Hoang đều cảm nhận được sự biến hóa của Hồng Hoang, cũng đang dần dần hướng về phương hướng tốt hơn tiến lên, đối với điểm này bọn họ cũng không có ngăn cản.

Đã không có chỗ xấu, vậy vì sao phải ngăn cản hai phương thế giới dung hợp đâu?

Cho dù chư Thánh lúc này cũng không có bất cứ động tác gì, chỉ lẳng lặng nhìn, bởi vì sau khi dung hợp thế giới, tỷ lệ vấn đỉnh cảnh giới cao hơn lại sẽ tăng lên không ít, đối với bọn họ chỗ tốt càng lớn.

Cho nên, lúc này hai phương thế giới dung hợp đều là chuyện tất cả mọi người vui vẻ nhìn thấy. ...

Dung hợp đại đạo pháp tắc của hai phương thế giới, lại là sau mười mấy cái Nguyên Hội.

Đại đạo pháp tắc hai phương thế giới dung hợp cùng một chỗ, lúc này lại tăng lên không ít, sinh linh trong đó có thể tham ngộ và chưởng khống đại đạo pháp tắc chi lực cũng tăng lên không ít.

Sau khi đại đạo pháp tắc hoàn toàn dung hợp, thiên địa quy tắc cũng bắt đầu dung hợp.

Thiên địa quy tắc có thể nói là khó khăn nhất, dù sao hai phương thế giới bất đồng, cho nên thiên địa quy tắc của hai phương thế giới cũng đại tương kính đình.

Bất quá bởi vì Càn Khôn trước đó luôn tham ngộ, cho nên khi thiên địa quy tắc dung hợp, thiên địa quy tắc của Càn Khôn thế giới liền đồng hóa thiên địa quy tắc của thế giới Hồng Hoang.

Thiên địa quy tắc hai phương thế giới lúc này liền lại nhanh chóng dung hợp cùng một chỗ.

Càn vi Thiên, Khôn vi Địa, Càn Khôn tức Thiên Địa!

Càn Khôn pháp tắc cũng là thiên địa pháp tắc, thiên địa quy tắc.

Lúc này dung hợp tuy rằng bất đồng, nhưng tốc độ Càn Khôn pháp tắc đồng hóa dung hợp ngược lại cũng không chậm.

Thiên địa quy tắc của thế giới Hồng Hoang lúc này đang bị nhanh chóng đồng hóa dung hợp.

Tin rằng không bao lâu sau, liền sẽ hoàn toàn dung hợp hoàn thành.